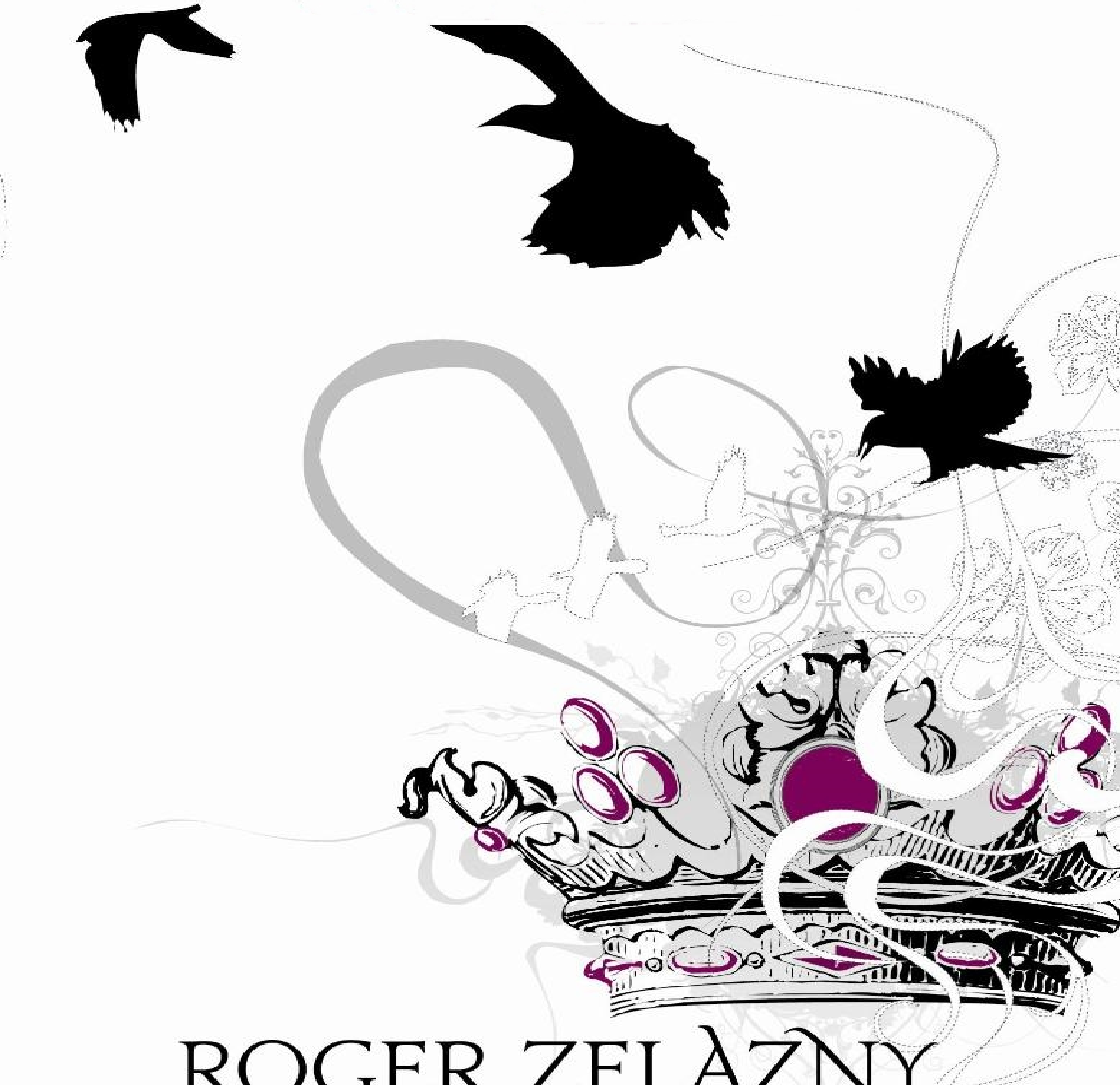
AMBER YILLIKLARI

I-X

ROGER ZELAZNY

AMBER YILLIKLARI

ROGER ZELAZNY

BİRİNCİ CİLT

AMBERDE DOKUZ PRENS

AMBER YILLIKLARI

BİRİNCİ CİLT
Amber'de Dokuz Prens

ROGER ZELAZNY

Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Bana neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, bitiyordu artık. Ayak parmaklarımı oynatmaya çalıştım, başarılı oldum. Bir hastane yatağında boylu boyunca yatıyordum ve bacaklarım alçıdaydı, yine de hâlâ bana aittiler.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve açtım, üç kez.

Oda duruldu.

Hangi cehennemdeydim?

Sonra sis ağır ağır dağıldı ve adına bellek denilen şeyin bir kısmı geri döndü. Geceleri, hemşireleri ve iğneleri anımsıyordum. Ne zaman zihnimde bir şeyler berraklaşacak olsa, içeri biri gelip bana bir şeyler batırıyordu. Böyle olagelmişti işte.

Evet. Gerçi şimdi, yarı yarıya kendimde sayılırdım. Durmaları gerekirdi.

Değil mi?

Şu düşünce çullandı beynime: Belki de değil.

İnsana özgü güdülerin saflığına yönelik doğal bir şüphecilik geldi ve göğsümün üzerine çöreklendi. Fazlaca uyuşturulduğumu anlayıverdim birdenbire. Kendimi nasıl hissettiğime bakılırsa bunun için gerçek bir neden yoktu ve eğer bunu sürdürmek için para alıyorlarsa, onların durmaları içinde ciddi bir neden yoktu. Öyleyse numara yap ve uyuşturucunun etkisinde kal, dedi bir ses, bilge de olsa benliğimin en kötü tarafı.

Ben de öyle yaptım.

Aşağı yukarı on dakika sonra bir hemşire kafasını kapıdan uzattı ve ben hâlâ horluyordum elbette. Kadın gitti.

O âna kadar olan bitenin bir kısmını toparlamıştım. Bir kaza geçirmiştim, bunu belli belirsiz anımsıyordum. Kazanın sonrasında olanlar hâlâ bulanıktı; öncesinde olanlar hakkındaysa ne desem yalan olurdu. Ama önce bir hastaneye yatırıldığımı, sonra bu yere nakledildiğimi hatırladım. Neden?

Bilmiyordum.

Bununla birlikte bacaklarım gayet iyiydi, hem de üzerinde durabileceğim kadar iyi. Gerçi kırılışlarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikrim yoktu... ama biliyordum ki kırılmışlardı.

Sonra oturdum. Bunu yapmak için gerçekten uğraşmam gerekti, çünkü kaslarım çok yorgundu. Dışarısı karanlıktı, pencerenin ötesinde bir avuç yıldız çırılçıplak duruyordu. Onlara göz kırparak karşılık verdim ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

Başım dönüyordu, ama az sonra duruldu ve yatağın başındaki parmaklığa tutunarak ayağa kalktım, ilk adımımı attım.

Tamam. Bacaklarım beni taşıyordu.

Demek ki, kuramsal olarak, durumum yürüyebilecek kadar iyiydi. Tekrar yalağa ulaştım, uzandım ve düşündüm. Ter basmıştı, titriyordum. Gözümün önünde renkli benekler vesaire görüyordum.

Danimarka Eyaleti'ne bir çürük kokusudur çökmüştü...

Bir araba kazası olduğu geldi aklıma. Hem de feci bir kaza... Sonra kapı ışığın içeri girmesine izin vererek açıldı ve kirpiklerimin arasından eli şırıngalı bir hemşire gördüm.

Yatağımın yanına yaklaştı; koyu renk saçlı, koca elleri olan bir hippi karısıydı.

Tam yanıma geldiğinde doğruldum.

"İyi akşamlar," dedim.

"Şey... iyi akşamlar," diye karşılık verdi.

"Ne zaman taburcu oluyorum?" diye sordum.

"Bunu doktora sormam gerekecek."

"Sor o zaman," dedim.

"Lütfen kolunuzu sıvayın."

"Sağ ol, kalsın."

"Bir iğne yapmak zorundayım."

"Hayır değilsin. İhtiyacım yok."

"Korkarım bunu söylemek doktora düşer."

"O zaman çağır buraya da söylesin. Bu arada, iğneye izin vermeyeceğim."

"Korkarım bu konuda emir aldım."

"Eichmann da almıştı, bak başına neler geldi," dedim ve başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Pekâlâ," dedi. "Bunu haber vermem gerekecek..."

"Lütfen öyle yap," dedim. "Hazır gitmişken, ona yarın taburcu olmaya karar verdiğimi de söyleyiver."

"Bu imkânsız. Yürüyemiyorsunuz bile... ve iç kanama geçirdiniz..."

"Görürüz," dedim. "İyi geceler."

Kadın yanıt vermeksizin vınlayıp gitti. Ben de orada yattım, düşünüp taşındım. Görünüşe göre bir tür özel yerdeydim... demek ki birileri faturayı ödüyordu. Kimleri tanıyordum? Gözümün önüne ne bir akrabam geliyordu, ne de arkadaşlarım. Geride ne bırakmıştım? Düşmanlar mı?

Bir an düşündüm.

Hiç.

Bana böyle bir iyilik yapmayı düşünecek hiç kimse yoktu. Aniden anımsadım: Arabamla bir uçurumdan aşağı uçmuş ve gölü boylamıştım. Tüm anımsayabildiğim buydu. Sonra ben...

Kendimi zorladım ve yine ter boşandı.

Kim olduğumu bilmiyordum.

Ama kendimi meşgul etmek için oturdum ve tüm sargıları söktüm. Sargıların altında sağlam görünüyordum ve yapılacak doğru şey bu gibi gözükmüştü. Karyolanın başından söktüğüm demir bir çubuğu kullanarak sağ bacağımın alçısını kırdım. Birdenbire buradan acilen çıkmam gerektiği, yapmam gereken bir şey olduğu hissine kapılmıştım.

Sağ bacağımı kontrol ettim. Sağlamdı.

Sol bacağımdaki alçıyı parçaladım, ayağa kalkıp dolaba baktım.

Hiç elbise yoktu.

Derken ayak seslerini işittim. Yatağıma döndüm, kırık alçıların ve sökülmüş bandajların üzerini örttüm.

Kapı bir kez daha içeri doğru savruldu.

Sonra her yarım aydınlığa boğuldu ve karşıma beyaz ceketli, eli ışık düğmesinde duran bir çam yarması dikildi.

"Bu hemşireye zorluk çıkartma olayı da neymiş?" diye sordu, artık uyku numarası yapmak olmazdı.

"Bilmem," dedim. "Neymiş?"

Bu onu bir iki saniye oyaladı, ardından çatık kaş "Şimdi iğne zamanı," dedi.

"Sen doktor musun?" diye sordum.

"Hayır, ama sana iğne yapma yetkim var."

"Ben de itiraz ediyorum" dedim, "çünkü bu benim yasal hakkım. Sana ne oluyor?"

"İğneni olacaksın," dedi ve yatağın sol tarafına geçti. Elinde o ana kadar görmediğim bir şırınga vardı.

Çok alçakça bir darbe olduğunu söyleyebilirim, kemerin neredeyse on santim aşağısına vurmuştum ve bu, adamı dizlerinin üstüne çökertti.

“____ ____!!" dedi biraz sonra.

"Hele tükürme menziline gir de," dedim, "gör bak neler oluyor."

"Senin gibi hastalarla başa çıkmayı biliriz," diye soludu.

Harekete geçme zamanının geldiğini anlamıştım.

"Elbiselerim nerede?" diye sordum.

“____ ____!!" diye yineledi.

"O zaman sanırım seninkileri almam gerekecek. Elbiselerini bana ver."

Üçüncü tekrardan sonra canım sıkıldı, ben de çarşafı başına geçirip demir çubukla bir güzel marizledim.

Herhalde iki dakika sonra, Moby Dick'in ve vanilyalı dondurmanın rengine bürünmüştüm. Çirkindi.

Adamı dolaba tıktım ve parmaklıklı pencereden baktım. Eski Ay'ın Yeni Ay'ı kollarına aldığını ve kavakların üzerinde birlikte asılı durduklarını gördüm. Çimen gümüş gibi pırıldıyordu. Gece, güneşle hafifçe bozuluyordu. Bu yerin neresi olduğunu anlamam olanak yoktu. Gerçi görünüşe göre binanın üçüncü katıydı ve sol altımdan dörtgen şeklinde bir ışık birinci katta, ardında uyanık birisi bulunan bir pencere vardı.

Böylece odayı terk ettim ve koridoru gözden geçirdim. Koridor, solda penceresi parmaklıklı bir duvarla son buluyordu ve karşılıklı ikişerden dört kapı vardı. Belki benimki gibi odalara açılıyorlardı. Gidip pencereden baktım, daha çok çimen, daha çok ağaç ve gece gördüm, yeni bir şey yoktu. Dönüp diğer yolu tuttum.

Altında hiçbir ışık görünmeyen kapılar, kapılar, kapılar ve bana fazlaca büyük gelen ödünç ayakkabılarımın içinden gelen ayak seslerim.

Duvar saatine bakılırsa, beşi kırk dört geçiyordu. Demir çubuk kemerimde, hastabakıcı ceketinin içindeydi ve yürüdükçe kalça kemiğime sürtünüyordu. Tavanda her on metrede bir yaklaşık kırk mumluk bir lamba asılıydı.

Sağdan aşağı inen bir merdivene geldim. İndim. Basamaklar halı kaplı ve sessizdi.

İkinci kat benim bulunduğum kata benziyordu, sıra sıra odayla doluydu, ben de devam ettim. Birinci kata inince sağa dönüp, altından ışık sızan kapıyı aramaya koyuldum.

Koridorun sonuna doğru buldum kapıyı ve çalmaya hiç zahmet etmedim.

Adam cafcaflı bir bornoz giymiş, parlak bir masada oturuyor, bir tür hesap defterini kontrol ediyordu. Burası hastabakıcı odası değildi. Başını kaldırıp bana faltaşı gibi açılmış, çakmak çakmak gözlerle baktı ve dudakları belki de kararlı yüz ifademden dolayı ulaşamadıkları bir bağırışa doğru büküldü...

Hemen ayağa fırladı.

Kapıyı ardımdan kapatıp ilerledim ve konuştum:

"Günaydın. Başınız belada."

İnsanlar konu bela olunca her zaman meraklıdırlar, çünkü odayı katetmem için geçen üç saniyeden sonra, şu kelimeler döküldü ağzından:

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki," dedim, "beni iletişim imkânlarından yoksun bıraktığınız için aleyhinize bir dava açılacak, bir tane de yanlış tedavi ve uyuşturucu maddeleri gelişigüzel kullanmaktan ötürü. Daha şimdiden uyuşturucu krizi belirtileri gösteriyorum ve vahşice şeyler yapabilirim..."

Ayağa kalktı.

"Çıkın buradan," dedi.

Masasının üzerinde bir paket sigara gördüm. Kendime ikram ettim ve "Kapa çeneni, otur aşağı," dedim. "Konuşacaklarımız var."

Oturdu, ama çenesini kapamadı:

"Kurallara karşı geliyorsunuz," dedi.

"Öyleyse bırakalım, kimin sorumlu olduğuna mahkeme karar versin," diye yanıtladım. "Elbiselerimi ve şahsi eşyalarımı istiyorum. Hastaneden ayrılıyorum..."

"Çıkacak halde değilsin..."

"Sana soran olmadı. Ya hepsini sökülürsün, ya da yasalar önünde hesap verirsin."

Masasındaki bir düğmeye uzandı, ama vurarak elini uzaklaştırdım.

"Şimdi!" diye tekrarladım. "O düğmeye ben girdiğim vakit basmalıydın. Artık çok geç."

"Mr. Corey, çok güçlük çıkarıyorsunuz..."

Corey mi?

"Buraya kendim yatmadım," dedim, "ama bal gibi hastaneden çıkma hakkım var. Vakit geldi. O yüzden işe koyulalım."

"Bu kurumu terk edecek durumda olmadığınız büsbütün ortada," diye karşılık verdi. "Buna göz yumamam. Odanıza kadar eşlik etmesi ve sizi

yatırması için birini çağıracağım."

"Sakın deneme," dedim, "yoksa ne haldeymişim, görürsün. Şimdi birkaç sorum olacak. İlk olarak, beni buraya kim yatırdı ve faturayı kim ödüyor?"

"Pekâlâ," diye içini çekti ve küçük, sarışın bıyıkları olabildiğince aşağı sarktı.

Bir çekmece açtı, elini içine sokunca işkillendim.

Emniyetini açamadan silahı elinden düşürdüm: 32 kalibre bir otomatik, çok şık; Colt. Tabancayı masanın üstünden alırken emniyeti açtım; adama doğrulttum ve konuştum: "Sorularımı yanıtlayacaksın. Beni tehlikeli saydığın ortada. Haklı olabilirsin."

Hafifçe gülümsedi, kendine bir sigara yaktı ki eğer niyeti soğukkanlılığını ortaya koymaksa bu bir hataydı. Elleri titriyordu.

"Öyle olsun, Corey... eğer seni mutlu edecekse," dedi, "seni buraya kız kardeşin yatırdı."

"?" diye düşündüm.

"Hangi kız kardeşim?" diye sordum.

"Evelyn," dedi.

Hiçbir çağrışım yapmamıştı. Bunun üzerine, "Bu gülünç. Yıllar var ki Evelyn'i görmedim," dedim. "Ülkenin bu kısmında olduğumu bile bilmiyordu."

Omuz silkti.

"Şimdi nerede oturuyor? Onu aramak istiyorum," dedim.

"Adresi elimin altında değil."

"Bul."

Ayağa kalktı, odayı geçip bir dosya dolabına doğru gitti, çekmeceyi karıştırdı, bir kart çıkardı.

Kartı inceledim. Mrs. Evelyn Flaumel... New York adresi de değildi. Ama belleğime kaydettim. Kartta yazdığına göre, adım Carl'dı. Güzel. Daha fazla bilgi.

Silahı belime, çubuğun yanına yerleştirdim ve sonra emniyeti kapadım elbette.

"Pekâlâ," dedim adama. "Elbiselerim nerede ve bana ne kadar ödüyorsun?"

"Elbiselerini kazada kaybetmiştin," dedi, "ve bilmelisin ki bacakların kesinlikle kırılmıştı... sol bacağın iki yerinden. Ne yalan söyleyeyim, ayakta nasıl durabildiğini bilmiyorum. Ancak iki hafta oldu..."

"Her zaman çabuk iyileşirim," dedim. "Şimdi, paraya gelelim..."
"Ne parası?"
"Yanlış tedavi ve diğer şikâyetlerimi mahkemeye götürmeden halletmek için vereceğin para."
"Gülünç olma!"
"Gülünç olan da kim? Bir binliğe fit olurum, peşin, derhal."
"Böyle bir şeyi tartışmam bile."
"Bence bir düşün ve kazan ya da kaybet, sence eğer duruşmadan önce yeterince duyurursam bu yerin ismi nasıl çıkar? Hiç şüphesiz tabip odalarına, gazetelere ve..."
"Şantaj," dedi, "buna bulaşmam ben."
"İster şimdi öde, ister mahkeme emri geldikten sonra." dedim. "Hiç umurumda değil, ama böylesi daha ucuza gelir."
Eğer paraları şak diye dökülseydi, tahminlerim doğru olduğunu, bir dolap çevrildiğini anlayacaktım.
Bana ters ters baktı, ne kadar süreyle, bilmiyorum.
Sonunda, "Burada bin dolarım yok," dedi.
"Ortasını bulalım," dedim.
Bir kez daha durakladıktan sonra, "Bu hırsızlık," dedi.
"Para nakit değilse sayılmaz, Charlie. İyisi mi dökül."
"Kasamdan beş yüz çıkabilir."
"Getir."
Küçük bir duvar kasasının içindekileri yokladıktan sonra dört yüz otuz dolar olduğunu söyledi, sırf onu kontrol etmek uğruna kasada parmak izi bırakmayı istemedim. Bu yüzden parayı aldım, banknotları yan cebime tıkıştırdım.
"Buraya hizmet veren en yakın taksi durağı hangisi?"
Adını söyledi ve eyaletin kuzeyinde olduğumu gösteren telefon rehberine baktım.
Numarayı aratıp kendime bir taksi çağırttım, çünkü yerin ismini bilmiyor, onun da hafızamın durumunu öğrenmesini istemiyordum. Söktüğüm sargılardan biri başımın etrafındaydı.
O taksiyi çağırırken, yerin ismini söylediğini duydum: Özel Greenwood Hastanesi'ydi burası.
Sigarayı ezerek söndürdüm, bir tane daha aldım ve kitaplığın yanında duran kahverengi döşemeli bir koltuğa uzanarak ayaklarımı belki de yüz

kiloluk yükten kurtardım.

"Burada bekleyeceğiz ve beni kapıya kadar geçireceksin," dedim.

Ağzından bir tek kelime daha duymadım.

Bölüm 2

Taksi beni en yakın kasabanın gelişigüzel bir köşesine bıraktığında saat sekiz civarıydı. Şoföre parasını ödedim ve hemen hemen yirmi dakika dolandım. Sonra bir restorana girdim, oturacak bir yer buldum ve meyve suyu, bir çift yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve üç fincan kahve ısmarladım. Pastırma çok yağlıydı.

Kahvaltıya layıkınca bir saat ayırdıktan sonra yürümeye koyuldum, giyecek satan bir mağaza buldum ve dokuz buçuğa kadar açılmasını bekledim.

Bir pantalon, üç spor gömlek, bir kemer, birkaç takım iç çamaşırı ve ayağıma uyan bir çift ayakkabı satın aldım. Bir mendil, cüzdan, bir de cep tarağı seçtim.

Sonra bir Greyhound otobüs istasyonu buldum ve New York'a giden otobüse bindim. Beni durdurmaya kalkışan olmadı. Peşime kimse düşmemiş gibiydi. Orada oturup, parlak ve soğuk göğün altında sert rüzgarların gıdıkladığı baştan aşağı sonbahar renklerine bürünmüş kırları izlerken, kendime ve içinde bulunduğum durum hakkında ne biliyorsam gözden geçirdim.

Greenwood'a Cari Corey adıyla, kız kardeş Evelyn Flaumel tarafından yatırılmıştım. Bu, on beş gün önce gerçekleşen bir araba kazasını takiben olmuştu, bu kazada kemiklerim kırılmıştı ama artık rahatsızlık duymuyordum. Kız kardeşim Evelyn'i anımsamıyordum. Greenwood'dakilere beni uyuşturulmuş halde tutmaları tembih edilmişti, kendime gelip de onları tehdit ettiğimde yasalardan korkmuşlardı. Güzel.

Her nedense, birisi benden korkuyordu. Bundan var gücümle faydalanacaktım.

Zihnimi zorlayarak kazayı hatırlamaya çalıştım, başım ağrıyana kadar kafa yordum. Bir kaza değildi. Bu izlenim vardı içimde, gerçi sebebini bilmiyordum. Bulacaktım ve birileri bunu ödeyecekti. Hem de çok, çok kötü ödeyecekti. Korkunç bir öfke alevlendi bedenimde. Beni yaralamaya, kullanmaya yeltenen başına geleceklerden sorumluydu ve her kim idiyse, şimdi karşılığını alacaktı. Öldürmek, sorumluyu yoketmek için güçlü bir

arzu duyuyor ve biliyordum ki, bu şeyi hayatımda ilk hissedişim değildi, bu yoldan geçmişte daha önce de geçtiğimin farkındaydım. Bir çok kez.

Ölü yaprakların düşüşünü izleyerek pencereden dışarıya diktim gözümü.

Büyük Şehir'e ayak basar basmaz ilk işim en yakın berberde traş olup saçlarımı kestirmek olmuştu, ikincisiyse erkekler tuvaletinde çamaşırlarımı ve gömleğimi değiştirmek... sırtıma kaçan saçlara hiç tahammülüm yoktur da. Greenwood'daki o isimsiz şahsın 32'lik otomatiği ceketimin sağ cebindeydi. Eğer Greenwood'dakiler ya da kız kardeşim beni hemen yakalamak isterlerse, işe yarayabilirdi. Onu elimden çıkarmamaya karar verdim. Önce beni bulmaları gerekliydi ve bir gerekçe istiyordum. Ayaküstü bir öğle yemeği yedim, bir saat boyunca metroya ve otobüslere bindim, sonra sözde kız kardeşim ve umarım belleğimi canlandıracak kişi olan Evelyn'in Westchester'daki evine gitmek için bir taksiye atladım.

Daha eve varmadan, izleyeceğim yolda karar kılmıştım bile. Bu sebeple, vuruşlarıma karşılık koca, eski evin kapısı hemen hemen otuz saniyelik bir bekleyişin ardından açıldığında, ne söyleyeceğimi biliyordum. Karanlık meşeler ve aydınlık akçaağaçlar arasındaki uzun, dolambaçlı, beyaz çakıllı yoldan yürürken, ayağımın altında yapraklar çıtırdar ve rüzgâr, ceketimin kaldırılmış yakasından geçip yeni traşlı ensemi üşütürken düşünmüştüm. Saç toniğimin kokusu, eski, tuğla binanın duvarlarını, sarmalayan sarmaşıkların küflü ıtırıyla karışıyordu.

Hiçbir aşinalık hissi yoktu. Bu yerde daha önce bulunduğumu sanmıyordum.

Kapıyı çalmıştım ve bir yankı gelmişti.

Sonra ellerimi cebime soktum ve bekledim.

Kapı açıldığında esmer tenli, benli ve Porto Riko aksanlı hizmetçi kıza gülümseyip, başımla selam verdim.

"Evet?" dedi.

"Mrs. Evelyn Flaumel'le görüşebilir miyim lütfen?"

"Kim olduğunuzu söyleyeyim?"

"Kardeşi Cari."

"Ah, lütfen içeri buyurun," dedi bana.

Zemini küçük somon ve turkuvaz çinilerle döşeli bir hole girdim, duvar maun ağacındandı, koca yapraklı yeşil şeyler solumdaki bölmeyi işgal ediyordu. Tavandan sarkan mineli bir cam küre sarı bir ışık yaymaktaydı.

Kız ayrıldı ve çevremde tanıdık bir şeyler arandım.

Hiçbir şey yoktu.

Ben de bekledim.

Hizmetçi şimdi dönmüştü, gülümsedi, başını eğdi ve "Lütfen beni takip edin. Sizi kütüphanede kabul edecek." dedi.

Takip ettim, üç basamak çıktık ve kapalı iki kapı bulunan bir koridordan geçtik. Solumda üçüncü kapı açıktı. Hizmetçi içeri girmemi işaret etti. Öyle yaptım, sonra eşikte durakladım.

Tüm kütüphaneler gibi, bu da kitap doluydu. Duvarlarında, ikisinde sakin manzaraların ve birinde huzurlu bir kumsalın resmedildiği üç tablo asılıydı. Zemin yeşil renkli kalın bir halıyla kaplıydı. Büyük çalışma masasının yanında koca bir küre vardı, Afrika bana dönüktü, arkasındaysa duvardan duvara uzanan bir pencere ve camdan yapılmış sekiz seyyar merdiven duruyordu. Ama duraklama sebebim bunlardan hiçbiri değildi.

Çalışma masasında oturan kadın geniş yakalı, mavili yeşilli bir elbise giymişti, uzun saçlı, kakülleri kısa perçemliydi, grup vakti bulutlarıyla normalde karanlık olan bir odadaki mum ışığının dış çizgileri arasında bir şeydi ve doğaldı, bir şekilde biliyordum bunu ve gerek duymadığını düşündüğüm gözlüğünün ardındaki gözleri Erie Gölü'nün bulutsuz bir yaz günü saat üçte olduğu kadar maviydi; bastırılmış gülücüğünün rengi, saçlarıyla uyuşuyordu. Ama bunlardan hiçbiri değildi duraklama sebebim.

Onu bir yerden tanıyor ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

Gülümseyişimi muhafaza ederek ilerledim.

"Merhaba," dedim.

"Otur," dedi, "lütfen." Yüksek sırtlı, koca kollu, turuncu renkli, şişkin ve tam uyuklamak için sevdiğim açıyla eğilen cinsten bir koltuk gösterdi.

Dediğini yaptım ve beni tepeden tırnağa süzdü.

"Seni tekrar ayakta ve dolaşırken gördüğüme memnun oldum."

"Ben de. Nasılsın?"

"İyi, Sağ ol. Seni burada görmeyi beklemediğimi söylemeliyim."

"Biliyorum," diye uydurdum, "ama işte buradayım, sana bir kız kardeşe yakışır kibarlığın ve şefkatin için teşekküre geldim." Sırf onun yanıtını gözlemleyebilmek için bu cümleye hafif bir ironi katmıştım.

Tam o sırada odaya muazzam büyüklükte bir köpek –bir İrlanda kurt köpeği- girdi ve masanın önüne kıvrıldı. Onu bir diğeri takip etti ve uzanmadan önce kürenin etrafında iki kez döndü.

"Güzel," dedi ironiye karşılık vererek, "senin için elimden gelenin en azıydı. Daha dikkatli sürmelisin."

"Gelecekte," dedim, "daha iyi önlemler alacağım, söz veriyorum." Ne tür bir oyun oynadığımı bilmiyordum, ama benim bilmediğimi o da bilmediği için, elde edebileceğim bütün bilgiyi almayı aklıma koymuştum. "Durumumun nasıl olduğunu merak edeceğini düşündüm ve seni bizzat görmeye geldim."

"Merak ettim, ediyorum da," diye yanıtladı. "Yemek yedin mi?"

"Hafif bir yemek, birkaç saat önce." dedim.

Zili çalıp hizmetçiyi çağırdı ve yemek istedi. Sonra "Greenwood'dan kendi başına çıkabileceğini düşünmüştüm. Bunu yapabilecek hale geldiğinde, ama bu kadar çabuk olacağını ve buraya geleceğini aklıma getirmedim."

"Biliyorum," dedim, "bu yüzden yaptım."

Bana bir sigara ikram etti ve aldım onunkini de kendiminkini de yaktım.

"Hiçbir zaman sağın solun belli olmazdı. Bu özellik, geçmişte sana sık sık fayda sağladıysa bile, yerinde olsam şimdi buna güvenmezdim."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Bir blöf yapmak için ortada çok fazla para var ve bence senin buraya böylece çıkıp gelmekle yaptığın şey de bu. Cesaretini her zaman takdir etmişimdir, Corwin, ama aptallık etme. Olup bitenleri biliyorsun."

Corwin mi? "Corey" dosyasının içine koy.

"Belki de bilmiyorum," dedim. "Bir süredir uyuyordum, hatırladın mı?"

"Yani bağlantıda bulunmadığını mı söylüyorsun?"

"Uyandığımdan beri buna fırsatım olmadı."

Başını bir yana eğdi ve o harika gözlerini kıstı.

"Düşüncesizce," dedi, "ama mümkün. Hem de çok mümkün. Bunu kastediyor olabilirsin. Belki. Şimdilik öyle yaptığına inanacağım. Eğer öyleyse akıllıca ve emniyetli bir şey yapmış olabilirsin. Bunu bir düşüneyim."

Onun bir şeyler daha söyleyeceğini umarak sigaradan bir nefes çektim. Ama söylemedi, ben de hiçbir fikrim olmayan bir ödül uğruna tanımadığım oyuncularla oynadığım bu oyunda, görünürde kazanmış olduğum avantajı kullanmaya karar verdim.

"Burada bulunmam bir şeyi işaret ediyor," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi. "Biliyorum. Ama sen akıllısındır, bu yüzden tek bir şeyden fazlasını da işaret edebilir. Bekleyip göreceğiz."

Neyi bekleyecek? Neyi görecek? Hangi şeyi?

O arada biftekler ve bir sürahi bira geldi, ben de onun incelikli ya da üstü kapalı zannedip de üzerinde düşünüp taşınacağı gizemli ve genel sözler sarfetmek zorunluluğundan gecici olarak kurtuldum. Benimki iyi bir biftekti, içi çiğ ve kanlıydı, kıtır kabuklu taze ekmeği dişimle parçaladım ve birayı büyük bir açlık ve susuzlukla mideye indirdim. Beni izlerken güldü, diğer yandan da kendi bifteğinden küçük parçalar kesiyordu.

"Yaşama zevkle sarılmanı seviyorum, Corwin. Bu yüzden ondan ayrılmanı görmekten nefret edeceğim."

"Ben de," diye homurdandım.

Yemeğini yerken onu düşündüm. Onu deniz yeşili, uzun etekli, sırtı dekolte bir elbiseyle gördüm. Müzik, dans, arkamızdan gelen konuşma sesleri vardı. Ben siyah ve gümüş rengi giymiştim ve... Görüntü soldu. Ama bu belleğimin bir parçasıydı, biliyordum, tamamını hatırlayamadığımdan için için sövüyordum. O gece müziğin, dansın ve konuşmaların gerisinde, yeşilleri içindeki o, siyaha ve gümüş rengine bürünmüş olan bana, ne söylemişti?

Bardaklarımıza biraz daha bira doldurdum ve görüntüyü sınamaya karar verdim.

"Bir gece hatırlıyorum," dedim, "sen yeşillerini giymiştin ve ben de kendi renklerimi. Her şey ne kadar hoş görünüyordu... ve müzik."

Yüzü hafifçe hüzünlendi, yumuşadı.

"Evet," diye devam etti, "ve senin ne tarafta olduğunu bilmek isteyecektir."

"Tam burada," dedim.

"Demek istediğin..."

"Şimdilik," dedim ona, belki de fazlaca çabuk, çünkü gözleri faltaşı gibi açılmıştı, "çünkü işlerin durumunu hâlâ tam olarak bilmiyorum," her ne anlama geliyorduysa.

"Ya..."

Bifteklerimizle biramızı bitirdik, artıkları köpeklere attık. Ardından biraz kahve içtik ve kendimi ağabey gibi hissediyordum, ama bunu gizledim. "Ya diğerleri?" diye sordum; her anlama gelebilirdi ama güvenliydi bu.

Bir an için, bana ne demek istediğimi soracak diye korktum. Oysa bunu yapmak yerine sırtını iskemlesine yasladı, gözlerini tavana dikti ve konuştu,

"Her zamanki gibi, hiç kimseden yeni haber yok. Belki en akıllıcası senin izlediğin yoldu. Ben keyfime bakıyorum. Ama insan nasıl unutabilir... şan ve şerefi?" Gözlerimi yere çevirdim, çünkü içlerinde neyi barındırmaları gerektiğinden emin değildim. "Unutamaz," dedim.

"Asla unutamaz."

Bunu uzun, huzursuz bir sessizlik takip etti, ardından şöyle dedi: "Benden nefret ediyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladım. "Bunu nasıl yapabilirim... her şeyi gözönünde bulundurunca?"

Bu onu memnun etmiş gibiydi ve bembeyaz dişlerini gösterdi.

"Güzel ve de teşekkürler," dedi. "Başka ne olursan ol, sen bir centilmensin."

Eğildim ve sırıttım.

"Başımı döndürüyorsun."

"Hiç de değil," dedi, "her şeyi göz önünde bulundurunca."

Kendimi rahatsız hissettim.

Öfkem oradaydı ve onu kime saklamam gerektiğini biliyor mu, diye merak ettim. Bildiğini hissediyordum. Sözümü sakınmadan sorma arzusuyla mücadele edip, bastırdım.

"Pekâlâ, ne yapmayı öneriyorsun?" diye sordu nihayet ve anında yanıtladım, "Tabii ki bana güvenmiyorsun..."

"Sana nasıl güvenebiliriz?"

Bu "biz" meselesini bir kenara yazdım.

"Peki o zaman. Şimdilik. Kendimi senin gözetimin altına koymak istiyorum. Burada, gözünü üzerimden ayırmayacağın bir yerde bulunmaktan memnun olacağım."

"Ya daha sonra?"

"Daha sonra mı? Göreceğiz."

"Akıllıca," dedi, "çok akıllıca. Üstelik beni uygunsuz konumda bırakıyorsun." (Bunu demiştim çünkü gidebileceğim başka bir yer yoktu ve şantaj param da yakında suyunu çekecekti.) "Evet, elbette kalabilirsin. Ama seni uyarayım," boynuna asılı bir zincirde bir tür kolye ucu sandığım şeyle oynadı. "bu ultrasonik bir köpek düdüğü. Odadaki Donner'la Blitzen'in dört kardeşleri daha var. Hepsi de kötü insanların hakkından gelmek için

eğitilmişlerdir ve düdüğün sesine yanıt verirler. Bir iki kez üflersem seni bile parçalarlar. Biliyorsun, İrlanda'da kurtların soyunun tükenmesinin sebebi onların türüydü."

"Biliyorum," dedim, gerçekten de bildiğimi fark ederek.

"Evet," diye söze devam etti. "Eric misafirim olmana sevinecek. Seni rahat bırakmasını sağlayacak ki, senin istediğin de bu zaten, *n'est-ce-pas?*'

"*Oui*," dedim.

Eric! Bunun bir anlamı vardı! Bir Eric tanımıştım ve bunun çok büyük önemi vardı. Yakın zamanda değildi. Ama tanıdığım Eric hâlâ civardaydı ve bu önemliydi.

Neden?

Ondan nefret ediyordum, sebeplerden biri buydu. Eric'ten, onu öldürmeyi planlayacak kadar nefret ediyordum. Belki de denemiştim bile.

Dahası, aramızda bir tür bağ vardı, biliyordum.

Akrabalık mı?

Evet, buydu işte. İkimiz de kardeş olmaktan hoşnut değildik...

Anımsıyordum, anımsıyordum...

İri yarı, güçlü Eric, ıslak, kıvırcık sakalı ve gözleri... tıpkı Evelyn'inkiler gibi.

Şakaklarım zonklamaya başlayıp ensem aniden kızarırken, anıların yeni bir hücumuyla acı içinde kaldım.

Yüzüme yansımasına izin vermedim ama kendimi zorlayıp sigaramdan bir nefes, biramdan bir yudum aldım ve Evelyn'in gerçekten de kardeşim olduğunu kavradım! Yalnızca, adı Evelyn değildi. Ne olduğu aklıma gelmiyordu, ama Evelyn değildi. Dikkatli olmaya karar verdim. Hatırlayıncaya kadar ona ismiyle hitap etmeyecektim.

Ya ben? Neler dönüyordu etrafımda?

Birdenbire, Eric'in başıma gelen kazayla bir bağlantısının olduğunu hissettim. Kaza ölümcül olmalıydı ama kıl payı kurtulmuştum. Sorumlusu oydu, değil mi? Evet, yanıtını verdi hislerim. Eric olmalıydı. Evelyn onunla işbirliği yapıyor, beni komada tutmaları için Greenwood'a para ödüyordu. Ölmekten daha iyiydi, ama...

Evelyn'e gelmekle kendimi tam da Eric'in kollarına attığımı anlamıştım, şayet kalırsam onun tutsağı olacak ve yeni saldırılarla karşılaşacaktım.

Ama Evelyn misafiri olmamın, Eric'in beni rahat bırakmasını sağlayacağını ima etmişti. Merak ettim. Hiçbir şeyin görünüşüne

kanamazdım. Sürekli tetikte olmalıydım. Belki de uzaklaşmam, belleğimin yavaş yavaş geri dönmesine izin vermem daha iyi olurdu.

Ama içimde şu korkunç aciliyet hissi vardı. Tüm hikâyeyi olabildiğince çabuk öğrenmeli, öğrenir öğrenmez de harekete geçmeliydim. Üzerimde bir mecburiyet vardı sanki. Eğer belleğin bedeli tehlike, fırsatın bedeli riskse öyle olsun, kalıyordum.

"Ben de hatırlıyorum," dedi Evelyn ve aslında bir süredir konuşmakta olduğunu fark ettim, oysa dinlememiştim bile. Belki sözlerinin düşünceli niteliğinden, aslında yanıt gerektirmemesinden ve durumumun aciliyetindendi bu.

"Julian'ı favori oyununda alt ettiğin, onun sana bir kadeh şarap fırlattığı ve sövdüğü günü hatırlıyorum. Ama ödülü kazanmıştın. O da aniden çok ileri gittiğinden korkmuştu. Oysa sen gülmüş ve onunla bir kadeh şarap içmiştin. Sanırım normalde çok soğukkanlı olan Julian o öfke gösterisi konusunda kendini kötü hissetmiş, kıskanmıştı seni. Anımsıyor musun? Sanırım o günden beridir, bir yere kadar senin taktiklerinin çoğunu taklit etti. Ama ondan hâlâ nefret ediyor, tez vakitte ölmesini umuyorum. Öyle olacağını hissediyorum."

Julian, Julian, Julian. Evet ve hayır. Bir oyun, bir adamı kasten kızdırmam ve neredeyse efsanevi bir iradeyi yerle bir edişim. Evet, bir aşinalık vardı ve hayır, nelerin dahil olduğunu kesinlikle bilemiyordum.

"Ya Caine, nasıl da faka bastırmıştın onu! Senden hâlâ nefret ediyor, biliyorsun..."

Pek sevilmediğim sonucuna varmıştım. Her nedense bu duygu beni hoşnut ediyordu.

Caine de tanıdık geliyordu. Hem de çok.

Eric, Julian, Caine, Corwin. İsimler kafamda yüzüyorlardı ve bir şekilde, içimde tutamayacağım kadar fazlaydı.

"O kadar uzun zaman oldu ki..." dedim neredeyse istemsizce ve bu doğruymuş gibi gözüktü.

"Corwin," dedi bana, "lafı uzatmayı bırakalım. Güvenlikten fazlasını istiyorsun. Bunu biliyorum. Hâlâ bir şeyler koparabilecek kadar güçlüsün. Kafanda ne var bilemiyorum, ama belki Eric'le bir anlaşmaya varabiliriz." 'Biz' kelimesinin ona ve bana ait olduğu açıktı. Her ne oluyorduysa, taşıdığım değere dair bir karara varmıştı. Kendisi için bir şeyler kazanma şansı gördüğünü anlayabiliyordum. Gülümsedim, azıcık. "Bu yüzden mi

buraya geldin?" diye devam etti. "Eric için, aracı gerektirebilecek bir teklifin mi var?"

"Olabilir," diye yanıtladım, "üzerinde biraz daha düşündükten sonra. Ayağa kalkalı o kadar az oldu ki, ölçüp biçmem gereken çok şey var. Gerçi çıkarlarımın Eric'inkiyle uyuştuğuna karar verirsem hemen harekete geçebileceğim en iyi yerde olmak istedim."

"Dikkatli ol," dedi. "Her sözünü rapor edeceğimi biliyorsun."

"Elbette," dedim, bunu hiç de bilmeyerek ve lafı dolandırmak için çabalayarak, "eğer en iyi çıkarların benimkilerle çakışmıyorsa."

Kaşları çatıldı ve aralarında küçücük kırışıklıklar belirdi.

"Teklifinin ne olduğundan emin değilim."

"Henüz bir şey teklif etmiyorum," dedim. "Sadece sana karşı dürüst ve tümüyle açık davranıyor, bilmediğimi söylüyorum. Eric'le bir anlaşma yapmak istediğimden emin değilim. Hem zaten..." kasten sözün geri kalanını getirmedim, çünkü ardından söyleyecek bir şeyim yoktu, gerçi olması gerektiğini hissediyordum.

"Sana bir seçenek mi teklif edildi?" Birdenbire ayağa kalkıp düdüğünü kavradı. "Bleys! Tabii ki!"

"Otur yerine," dedim "ve gülünç olma. Sırf aklına Bleys geldi diye kendimi avcuna köpek maması olmak için böylesine soğukkanlı, böyle isteklice bırakır mıydım?"

Rahatladı, belki biraz gevşedi bile, sonra yerine döndü.

"Muhtemelen hayır," dedi sonunda, "ama kumarbaz ve içten pazarlıklı olduğunu biliyorum. Buraya bir rakibi ortadan kaldırmaya geldiysen deneme zahmetine bile değmez. Ben o kadar önemli değilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Üstelik hep beni oldukça sevdiğini düşünmüşümdür."

"Sevmişimdir ve seviyorum da," dedim "ve kaygılanmanı gerektirecek hiçbir şey yok, o yüzden kaygılanma. Gerçi Bleys'in sözünü etmen ilginç."

Yem, yem, yem! Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki!

"Neden? Seninle bağlantı mı kurdu?"

"Söylememeyi tercih ederim," diye yanıtladım bunun bana bir tür dayanak sağlamasını umarak. "Şayet öyle yapsaydı, ona da Eric'e verdiğim yanıtı verirdim: 'Bu konuda düşüneceğim.'"

"Bleys," diye yineledi ve Bleys, dedim kendi kendime, seni seviyorum Bleys. Sebebini unuttum ve böyle yapmamam için sebepler var, ama seni

seviyorum. Bunu biliyorum.

Bir müddet oturduk ve kendimi yorgun hissettim ama dışa vurmak istemedim. Güçlü olmalıydım. Güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Orada öylece oturdum, gülümsedim ve "Kütüphanen güzelmiş," dedim, o da "Teşekkürler," dedi.

"Bleys," diye tekrarladı bir süre sonra. "Sence onun bir şansı var mı?

Omuz silktim.

"Kimbilir? Benim bilmediğim kesin. Belki kendisi bilir, belki o da bilmiyordur."

Sonra bana bakakaldı, gözleri hafifçe büyümüş, ağzı açık kalmıştı.

"Sen olamazsın." dedi, "Kendin denemeyi önermiyorsun, değil mi?"

Sırf onun duygularını tartmak amacıyla gülümsedim o zaman.

"Aptal olma," dedim ardından. "Ben mi?"

Ama o daha söylerken bile damarıma bastığını biliyordum, derinlere gömülü bir şey güçlü bir "Neden olmasın?" ile yanıt vermişti.

Birdenbire korktum.

Gerçi Evelyn reddedişim karşısında rahatlamış görünüyordu, her neyi reddettiysem. Derken gülümsedi ve solumda kalan gömme barı işaret etti.

"Bir Irish Mist istiyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye yanıtladım, kalkıp iki kadeh doldurdum.

"Biliyor musun?" dedim yerime döndükten sonra, "kısa bir süre için de olsa seninle böyle birlikte olmak çok hoş. Anıları tazeliyor."

Gülümsedi ve güzeldi.

İçkisini yudumlayarak "Haklısın," dedi. "Sen buradayken kendimi neredeyse Amber'de hissediyorum." İçkimi az kalsın döküyordum.

Amber! Bu sözcük omurgamdan aşağı bir şimşek çaktırmıştı!

Sonra ağlamaya başladı ve doğrulup, onu rahatlatmak için kolumu omzuna doladım.

"Ağlama küçük kız, lütfen yapma. Beni de üzüyorsun."

Amber! Bu sözcükte bir şey vardı, elektrikli ve kudretli bir şey!

"Güzel günler bir kez daha gelecek," dedim yavaşça.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim yüksek sesle. "Evet, inanıyorum!"

"Sen delisin," dedi. "Belki de bu yüzden hep en sevdiğim erkek kardeşim sendin. Ağzından çıkan her şeye inanabilirim, deli olduğunu bilsem bile."

Sonra biraz daha ağladı ve sustu.

"Corwin," dedi, "eğer başarırsan -eğer Gölge'den vahşi ve acayip bir şans olarak başaracak olursan— küçük kız kardeşin Florimel'i hatırlayacak mısın?"

"Evet," dedim isminin bu olduğunu öğrenerek. "Evet, seni hatırlayacağım."

"Sağ ol. Eric'e sadece gerekenleri söyleyeceğim ve Bleys'ten ya da son şüphelerimden hiç söz etmeyeceğim."

"Sağ ol, Flora."

"Ama sana şu kadarcık güveniyorsam ne olayım," diye ekledi. "Bunu da unutma."

"Söylemen gereksiz."

Sonra beni odama çıkartması için hizmetçisini çağırdı, soyunmaya muvaffak oldum, yatağa yığıldım ve on bir saat uyudum.

Bölüm 3

Ertesi sabah Evelyn mesaj bırakmadan çıkmıştı. Hizmetçisi bana mutfakta kahvaltı hazırladı ve hizmetçilere özgü işleri yapmaya gitti. Kadının ağzını arama düşüncesini bir kenara bıraktım, çünkü bilmek istediklerimi bilmeyecek ya da söylemeyecek, bu girişimimi de şüphesiz Flora'ya yetiştirecekti. Böylelikle, evin idaresi bende göründüğü için kütüphaneye gidip orada neler öğrenecebileceğime bakmayı aklıma koydum.

Hem kütüphaneleri severim. Güzel ve bilgece sözcüklerden oluşmuş duvarlar bana rahatlık ve güven verir. Gölgeleri engelleyecek bir şey görebildiğimde kendimi hep daha iyi hissederim.

Donner, Blitzen ya da akrabalarından biri bir yerlerden peydahlanıp beni koridor boyunca takip etti, bacaklarını kırmadan yürüyor ve izlerimi kokluyordu. Onunla dost olmaya çalıştım ama bu arabayı yolun kenarına çekmenizi işaret eden bir askerle hoşbeş etmek gibiydi. Yürürken diğer odaların bazılarına göz gezdirdim, ama sıradan, zararsız yerlerdi.

Böylece kütüphaneye girdim, Afrika hâlâ bana dönüktü.

Köpekleri dışarıda tutmak için kapıyı ardımdan kapadım ve raflardaki kitap isimlerini okuyarak odada dolandım.

Bir sürü tarih kitabı vardı. Doğrusu kız kardeşimin koleksiyonunda bunlar ağırlıktaydı. Çok sayıda da sanat kitabı bulunuyordu: koca koca ve pahalı olanlarından. Birkaçının sayfalarını karıştırdım. Genellikle en iyi fikirler, başka bir şey düşünürken gelir aklıma.

Ne iş yapardım?

Flora'nın masasına oturdum ve sahip olabileceğim, zulada saklı özel bilgiler var mı, diye zihnimi taradım. İnsanın kendini bir yabancı gözüyle incelemesi zor. Belki bu yüzden bir şey bulamamıştım. Sizin olan sizindir, bir parçanızdır ve oraya, içinize aittir. Hepsi bu.

Acaba doktor muydum? Da Vinci'nin anatomik çizimlerine bakarken aklıma bu geldi. Neredeyse refleks halinde, zihnimden çeşitli cerrahi operasyonları basamak basamak gözden geçirmeye başlamıştım. O zaman geçmişte insanları ameliyat ettiğimi kavradım.

Ama bu değildi. Bir tıp eğitimim olduğunu anlamama rağmen bu başka bir şeyin parçasıydı. Cerrahlıkla uğraşmadığımı her nasılsa biliyordum. O zaman neydim peki? Başka neler vardı işin içinde?

Gözüme bir şey ilişti.

Çalışma masasında oturduğum yerden karşımda, üzerinde diğer şeylerin yanısıra bir de antika süvari kılıcının asılı durduğu duvarı görebiliyordum, odada attığım ilk turda dikkatimi çekmemişti. Kalkıp duvara gittim, kılıcı askısından indirdim.

Kılıcın durumuna bakıp zihnimden ayıpladım. Bir yağlı bez, bir de bileytaşı olacaktı ki onu tekrar olması gerektiği hale getirecektim. Antika silahlara, bilhassa keskin ağızlı olanlarına dair bir şeyler biliyordum.

Süvari kılıcı elimde hafif ve yararlıydı ve onu kullanmakta maharetli olduğumu hissettim. Gardımı aldım. Birkaç darbe savuşturdum ve hamle ettim. Evet, bunu kullanabilirdim.

Ne türden bir geçmişti benimkisi öyleyse? Çevremde belleğimi harekete geçirecek yeni bir şeyler aradım.

Dikkatimi çeken başka bir şey olmadı, ben de kılıcı yerine koyup masaya geri döndüm. Orada oturup çekmeceleri kurcalamaya karar verdim.

Ortadakiyle başlayıp, soldan yukarıya, sağdan aşağıya, çekmece çekmece ilerledim.

Kırtasiye malzemeleri, zarflar, posta pulları, ataşlar, kurşun kalemler, lastikler... hepsi de bildik şeyler.

Tüm çekmeceleri yuvalarından çıkartıyor ve içindekileri inceliyordum. Öylesine bir fikir değildi bu. Bir zamanlar almış olduğum, bana nesnelerin yanlarını ve diplerini de incelemeyi öğreten eğitimin bir parçasıydı.

Bir şey az kalsın dikkatimden kaçıyordu, ama son anda fark ettim: Sağda, en alttaki çekmecenin arkası diğerlerininki kadar yüksek değildi.

Bu bir şeye işaret ediyordu ve diz çöküp çekmece yuvasına baktığımda üst kısma sabitlenmiş, kutu gibi bir şey gördüm.

Ta geride, küçük bir çekmeceydi bu ve kilitliydi.

Ataşlar, çengelli iğneler ve sonunda bir başka çekmecede gördüğüm ayakkabı çeketeğiyle yaklaşık bir dakika uğraşmam gerekti. Ayakkabı çekeceği meseleyi çözmüştü.

Çekmecede bir deste oyun kâğıdı vardı.

Destenin üzerinde, diz çöktüğüm yerde beni kaskatı kesen, ter bastıran ve nefesimi hızlandıran bir arma bulunuyordu.

Armanın üzerinde çayırda, yüzü sola dönük, şaha kalkmış, beyaz bir tekboynuz vardı.

Bu armayı tanıyordum ve adını bilememek yaralıyordu beni.

Desteyi açıp kartları çıkardım. Asaları, tılsımları, kupaları ve kılıçlarıyla tarot usulü dizilmişlerdi, ama Koz Kartları tümüyle farklıydı.

Araştırmamı sürdürmeden önce iki çekmeceyi de yerine yerleştirdim, küçüğü kilitlemememeye özen gösterdim.

Görünümleri neredeyse gerçek gibiydi, Kozlar o parıldayan yüzeylerden dışarı zıplamaya hazırlardı. Kartlar elimde buz gibiydiler ve bu yüzden onları tutmak özel bir zevk veriyordu. Bir zamanlar benim de böyle bir destem olduğunu ansızın anlayıverdim.

Onları önümdeki sumene dizmeye başladım. Kartların birinde sivri burnu, gülen ağzı ve saman rengi saçlarıyla, kurnaz bakışlı ufak tefek bir adam vardı. Turuncu, kırmızı ve renkleri olan bir cins Rönesans kostümü giymişti. Uzun pantolonu ve vücuduna sımsıkı oturan işlemeli bir yeleği vardı. Onu tanıyordum. Random'du adı.

Sırada Julian'ın upuzun dökülen siyah saçları, ne tutku ne de merhamet barındıran mavi gözleriyle, edilgen siması vardı. Baştan aşağı pullu beyaz bir zırh kuşanmıştı. Zırhı ne gümüşi, ne de madeni renkteydi, mineliydi sanki. Süslü ve törenlik görünümüne karşın zırhın müthiş derecede sağlam ve darbeye dayanıklı olduğunu biliyordum. Favori oyununda altettiğim, bu yüzden bana bir kadeh şarap fırlatan adam buydu. Onu tanıyor ve ondan nefret ediyordum.

Sonra Caine'in esmer, siyah gözlü çehresi geliyordu; siyah ve yeşil satenler giymiş, hafifçe yana yatık duran üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Şapkanın arkasından bir tutam yeşil tüy sarkıyordu. Yan durmuştu, bir eli belindeydi, çizmelerinin uçları yukarı kıvrıktı. Belindeyse zümrüt kakmalı bir hançer asılıydı. Kalbimde çelişkili duygular vardı.

Sonra Eric. Herkesin ölçüsüyle yakışıklıydı, saçları öylesine koyu renkliydi ki, neredeyse maviydi. Sakalı oldum olası gülümseyen ağzının çevresinde kıvrılmıştı ve deri bir ceket ve tozluklar, sade bir pelerin, uzun siyah çizmeler giyiyordu. Uzun, gümüş renkli bir kılıcın asılı durduğu kemeri kırmızıydı ve bir yakutla süslenmişti. Pelerininin yüksek yakası, boynunu sardığı yerde kırmızı astarlıydı; manşetlerindeki süsler de aynı renkteydi. Başparmakları kemerine geçirilmiş duran elleri olağanüstü güçlüydü ve göze batıyordu. Sağ kalçasına yakın, kemerinden sallanan bir

çift siyah eldiven vardı. Rahmetli olmama ramak kaldığı gün beni öldürmeye kalkışanın o olduğundan emindim. Onu inceledim ve biraz korktum.

Peşinden uzun boylu ve somurtkan, yüzü ve gövdesi ince, zihni geniş Benedict geliyordu. Turuncu, sarı, kahverengi giymişti ve bana Sleepy Hollow efsanesindeki saman çöplerini, balkabaklarım ve korkulukları anımsatıyordu. Uzun, güçlü bir çenesi, ela gözleri ve asla dalgalanmayan kumral saçları vardı.

Doru bir atın yanında durmuş, üzerine çiçeklerden örülü bir zincirin dolanmış olduğu bir kargıya yaslanmıştı. Az gülerdi.

Onu severdim.

Bir sonraki kartı açtığımda durakladım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu sıçrayıp ve azledilmeyi diledi.

Bu bendim.

Traş ettiğim yüzü tanıyordum, aynadaki adam da buydu işte. Yeşil gözler, siyah saç, siyah ve gümüş rengi kıyafet, evet.

Üzerimde bir pelerin vardı ve sanki rüzgârla hafifçe kıvrılmıştı. Çizmelerim Eric'inkiler gibi siyahtı ve ben de bir kılıç taşıyordum, onunki kadar uzun değilse bile, daha ağırdı. Eldivenlerimi giymiştim, gümüşten ve pulluydular. Boynumdaki toka gümüş bir gül biçimindeydi.

Ben. Corwin.

Bir sonraki karttan iriyarı, kuvvetli bir adam bakıyordu. Bana oldukça benziyordu, tek fark çenesinin daha kaba olmasıydı. Biliyordum ki benden daha iri, ama yavaştı. Efsanelere sığmayan bir şeydi onun kudreti. Gri-mavi bir elbise giymiş, geniş, siyah bir kemer takmıştı ve gülüyordu. Boynuna, kalın iple bir gümüş av boynuzu asılıydı. Saçaklı sakalı ve hafif bir bıyığı vardı. Sağ elindeyse bir şarap kadehi. Ona ani bir sevgi duydum. İsmi de o zaman aklıma geldi. Gerard'dı o.

Sırada ateş sakallı, alev taçlı, turuncu ve kırmızı ipek giysili, sağ elinde kılıç, sol elinde bir kadeh şarap tutan ve Flora'nın ya da Eric'inki kadar mavi gözlerinin arkasında şeytanın bizzat dans ettiği bir adam vardı. Çenesi inceydi ama sakalı örtüyordu bunu. Kılıcına altın renkli telkari bir süsleme kakılıydı. Sağ eline iki, sol eline bir adet yüzük takmıştı: sırasıyla zümrüt, yakut ve safir. Biliyordum ki Bleys'ti bu.

Sonra hem Bleys'e, hem de bana benzeyen bir figür geliyordu. Benim yüz hatlarını, biraz küçük de olsa gözlerim. Bleys'in saçları, sakalsız. Beyaz bir

atın sırtında, yeşil bir binici kıyafeti giymiş, kartın sol tarafına yönelmişti. Onda gücün ve zayıflığın, maceracılığın ve terk edilmişliğin izleri vardı.

Onu hem tasvip eder hem etmez, onun tarafından hem sevilir hem de nefret edilirdim. Adı Brand'di, biliyordum. Gördüğüm anda tanımıştım.

Fark etmiştim ki, aslında hepsini çok iyi tanıyor, güçlü yanlarını, zaaflarını, zaferlerini, yenilgilerini hatırlıyordum.

Çünkü kardeşlerimdi onlar.

Flora'nın masasındaki kutudan aldığım sigarayı yakıp arkama yaslandım ve hatırladıklarımı gözden geçirdim.

Tuhaf giysilere bürünmüş bu sekiz tuhaf adam benim kardeşlerimdi. Benim siyah ve gümüş giymem gibi, onların da seçtikleri şekilde giyinmeleri uygun ve doğruydu. Sonra kıyafetimi ve Greenwood'u terk ettikten sonra uğradığım küçük kasabadaki küçük dükkândan ne satın aldığımı kavrayınca kıkır kıkır güldüm.

Altımda siyah pantolonum vardı, aldığım gömleklerin üçü de griye çalan gümüş rengindeydiler. Ceketim de siyahtı.

Kartlara geri döndüm ve deniz yeşili uzun elbisesiyle Flora oradaydı, tıpkı önceki akşam hatırladığım şekilde. Sonra yine aynı mavi gözlere sahip, uzun siyah saçlarını dökmüş, simsiyah giyinmiş ve beline gümüş bir kuşak dolamış bir kız vardı. Bilmem nedendir, gözlerim dolu dolu oldu. Onun adı Deirdre'ydi. Sonra Bleys ile Brand'ın saçlarına, benim gözlerime ve sedef rengi cilde sahip Fiona geliyordu. Daha kâğıdı açtığım anda ona karşı nefret duymuştum. Ardından saçları da gözleri gibi yeşim renginde, ışıltılı yeşil-gri bir elbise giymiş, beline menekşe rengi kuşak sarmış, ıslak ve kederli görünen Llewella'yı gördüm. Bir sebepten dolayı onun bizler gibi olmadığını biliyordum. Ama o da kız kardeşimdi.

Tüm bu insanlara karşı korkunç bir uzaklık ve soğukluk hissettim. Yine de her nasılsa fiziksel olarak yakın görünüyorlardı.

Parmak uçlarıma değen kartlar öylesine soğuktular ki onları tekrar masaya bıraktım, gerçi onlarla teması kesmekte belli bir isteksizlik de duyuyordum.

Ama daha fazlası yoktu. Geri kalanların hepsi minör kartlardı. Bir şekilde biliyordum ki her nasılsa -ah, yine o her nasılsa işte- birkaçı eksikti.

Bununla beraber ne kadar kafa yorarsam yorayım eksik Koz Kartlarının neleri temsil ettiğini bilmiyordum.

Bu beni tuhaf bir şekilde hüzünlendirdi, sigaramı alıp kara kara düşündüm.

Kartları gördüğüm vakit tüm bu şeyler neden bu kadar kolayca geri dönüvermişlerdi... bağlamlarını da beraberlerinde sürüklemeksizin? Şimdi yüzler ve isimler üzerine eskisinden daha çok şey biliyordum. Ama hepsi bundan ibaretti.

Hepimizin bu şekilde kartlara resmedilmiş olmasının anlamını kestiremiyordum. Bununla birlikte, içimde bir desteye sahip olmak için anlatılamayacak denli güçlü bir arzu vardı. Ama biliyordum ki, eğer Flora'nınkini alırsam, kaybolduğunu bir çırpıda fark edecekti ve başım belaya girecekti. O yüzden desteyi büyük çekmecenin arkasındaki küçük çekmeceye geri koydum ve tekrar kilitledim. Sonra, Ulu Tanrım, nasıl da düşünüp taşındım! Ama boşunaydı.

Ta ki sihirli bir sözcüğü anımsayana dek.

Amber.

Bir önceki akşam bu sözcük beni allak bullak etmişti. Öyle ki, o andan itibaren aklıma getirmekten sakınmıştım. Ama şimdi buna cüret ediyordum. Onu zihnimde evirip çevirdim ve uyandırdığı tüm çağrışımları gözden geçirdim.

Sözcük güçlü bir hasret ve muazzam bir nostaljiyle yüklüydü. İçinde vazgeçilmiş bir güzellik, büyük bir başarı hissi ve korkunç, neredeyse nihai bir kudret duygusu yuvalanmıştı.

Her nasılsa sözcük benim dağarcığıma aitti, her nasılsa ben onun bir parçasıydım, o da benim. O anda fark ettim ki, Amber bir yer ismiydi. Bir zamanlar bilmiş olduğum bir yerin ismi. Ne var ki aklıma hiçbir görüntü gelmiyordu, yalnızca duygular.

Öylece ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Zaman nasıl olduysa benim düşüncelerimden koparmıştı kendini.

Düşüncelerimin orta yerinde kapının kibarca çalındığını fark ettim. Sonra kapı tokmağı ağır ağır döndü ve adı Carmella olan hizmetçi kadın içeri girip öğle yemeğinin ilgimi çekip çekmeyeceğini sordu.

İyi bir fikir gibi göründü. Ben de onu mutfağa kadar takip ettim, yarım bir piliç yiyip çeyrek litre süt içtim.

Kütüphaneye dönerken yanıma bir demlik koyu kahve aldım. Telefon çaldığında ikinci fincanı içiyordum.

İçimden bakmak geldi ama evin her yanında paralel telefonlar olduğunu ve Carmella'nın bir yerlerden açacağını düşündüm.

Yanılmıştım. Telefon çalmaya devam etti.

Daha fazla dayanamadım.

"Alo," dedim. "Burası Flaumel Malikanesi."

"Mrs. Flaumel'le görüşebilir miyim lütfen?"

Hızla konuşan, biraz tedirgin bir erkek sesiydi. Nefesi kesilmiş gibiydi ve sesi uzak mesafeden aradığını belli eden hafif bir çınlama ve hışırtıyla maskelenmişti.

"Üzgünüm." dedim ona. "Kendisi şu anda burada değil. Bir notunuz mu var, yoksa o mu sizi arasın?"

"Kiminle konuşuyorum?" diye sordu.

Duraksadım, ardından "Adım Corwin," dedim.

"Aman Tanrım!" dedi ve bunu uzun bir sessizlik takip etti.

Karşı tarafın kapattığını düşünmeye başlıyordum. Tekrar "Alo?" dediğim anda konuşmaya başladı.

"Evelyn hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayatta. Sen de kimin nesi oluyorsun?"

"Sesimi tanımadın mı Corwin? Benim, Random. Dinle. Kaliforniya'dayım ve başım dertte. Flora'dan sığınma talebinde bulunacaktım. Onunla birlikte misin?"

"Geçici olarak," dedim.

"Anlıyorum. Beni korumana alacak mısın, Corwin?" Durakladı, sonra, "Lütfen," diye ekledi.

"Elimden geldiğince," dedim, "ama danışmadan Flora'yı hiçbir şeye bulaştıramam."

"Beni Flora'ya karşı koruyacak mısın?"

"Evet."

"O zaman bana yetersin be adamım. Şimdi New York'a ulaşmaya çalışacağım. Epey dolambaçlı bir yoldan geleceğim, o yüzden varmam ne kadar sürer bilemiyorum. Eğer yanlış gölgelerden kaçınırsam seni herhangi bir zaman görebilirim. Bana şans dile."

"İyi şanslar," dedim.

Sonra bir klik sesi duyuldu ve artık uzak bir çınlama ve hışırtıyı dinliyordum.

Demek ukala Random'un başı beladaydı! Bunun beni özellikle rahatsız etmemesi gerektiğini hissediyordum. Ama o artık geçmişimin ve büyük olasılıkla da geleceğimin anahtarlarından biriydi. Bu yüzden ondan istediğim her şeyi öğreninceye kadar mümkün olan her şekilde ona yardım edecektim. Aramızda yitirilmiş kardeşçe bir sevgi olmadığını biliyordum. Öte yandan onun zeki olduğunun da farkındaydım; becerikli, kurnaz, hiç umulmayacak şeyler konusunda tuhaf biçimde duygusaldı. Öte yandan verdiği söz beş para etmezdi ve karşılığında eline bir şey geçecek olsa kadavramı canının istediği tıp okuluna satmakta bir an olsun tereddüt etmezdi. Küçük düzenbazı, belki de beraberce geçirdiğimiz birkaç hoş vaktin anısına, iyi hatırlıyordum. Ama ona güvenmek mi? Asla. Onun geleceğini Flora'ya son âna kadar söylememeyi aklıma koydum. Ceketin yerine saklanmış bir as, ya da hiç olmazsa vale görevi görebilirdi.

Bu yüzden fincanımda kalanın üstüne biraz daha sıcak kahve döktüm ve yavaş yavaş yudumladım.

Random kimden kaçıyordu?

Eric olmadığı kesindi, yoksa burayı aramazdı. Sonra sırf benim buradaki mevcudiyetimi öğrendikten sonra Flora'nın sağ olup olmadığını soruşu geldi aklıma. Flora gerçekten de nefret ettiğim erkek kardeşimle o kadar güçlü bir işbirliği içinde miydi ki, ailemdeki herkes fırsat elime geçince kız kardeşimi öldüreceğimi düşünüyordu?

Üstelik hangi konuda işbirliği içindeydiler? Bu gerilimin, bu zıtlaşmanın kaynağı neydi? Random niçin kaçıyordu?

Amber.

Yanıt buydu.

Amber. Her nasılsa, her şeyin anahtarı Amber'de yatıyordu, biliyordum bunu. Tüm bu kargaşanın gizemi Amber'de, orada ve kestirebildiğini kadarıyla hayli yakın bir geçmişte vuku bulan bir olayda yatıyordu. Tetikte olmalıydım. Sahibi olmadığım bilgiye sahipmişim gibi yapmalı ve onu, sahip olan insanlardan parça parça kazıp almalıydım. Bunu yapabileceğimden emindim. Zaten herkesi iğne üstünde oturtacak bir güvensizlik kol geziyordu etrafta. Bunu çıkarıma kullanacaktım. İhtiyacım olanı elde edip istediğimi alacak, bana yardımı dokunanları hatırlayıp geri kalanı ezecektim. Biliyordum ki ailemizin yaşamak için uyduğu kural buydu ve babamın gerçek bir oğluydum...

Aniden bir ağrı girdi başıma, kafatasımı çatlatırcasına zonkladı.

Bu ağrıya babamla ilgili bir şeyin neden olduğunu düşündüm, tahmin ettim, hissettim. Ama nedeninden, nasılından emin değildim.

Ağrı bir süre sonra dindi ve oracıkta, koltukta uyudum.

Çok daha uzun bir süre sonra kapı açıldı ve Flora içeri girdi.

Dışarıda bir kez daha gece olmuştu.

Üzerinde yeşil kadife bir bluz ve gri renkli, uzun bir yün etek vardı. Yürüyüş ayakkabıları ve kalın çoraplar giymişti. Saçı başının arkasında toplanmıştı, benzi biraz solmuş gibiydi.

Köpek düdüğü boynunda hâlâ asılıydı.

"İyi akşamlar," dedim doğrularak.

Ama yanıtlamadı. Bunun yerine odanın diğer ucuna, bara doğru yürüdü, kendine bir bardak Jack Daniels doldurdu ve bir erkek gibi dikip bitirdi. Sonra bir bardak daha doldurdu ve alıp büyük koltuğa yerleşti.

Bir sigara yakıp ona uzattım.

Başıyla onayladı, sonra "Amber'e giden Yol... zorludur," dedi.

"Neden?"

Bana hayretler içinde bir bakış fırlattı.

"En son ne zaman denedin?"

Omuz silktim.

"Hatırlamıyorum."

"Öyle olsun," dedi. "Sadece ne kadarı senin başının altından çıktı, merak ediyordum."

Karşılık vermedim çünkü neden bahsettiğini bilmiyordum.

Ama birden Amber diye anılan yere ulaşmanın Yol'dan daha kolay bir yöntemi olduğunu anımsadım. Belli ki Flora buna sahip değildi.

"Koz Kartları'ndan bazıları eksik," dedim ansızın, hiç de bana ait olmayan bir sesle.

Ayağa fırladı, içkisinin yarısı eline döküldü.

"Onları geri ver!" diye haykırdı düdüğüne uzanarak.

Ona doğru ilerledim ve omuzlarından yakaladım.

"Bende değiller," dedim. "Yalnızca bakıyordum."

Biraz gevşedi, sonra ağlamaya başladı. Onu kibarca itip koltuğuna oturttum.

"Malum ve iğrenç bir yorum yapmaktansa," dedi, "bende kalanları da aldığını söylüyorsun sandım."

Özür dilemedim. Bunu yapmam uygun görünmüyordu.

"Nereye kadar gidebildin?"

"Hiç uzaklaşamadım bile." Sonra güldü ve bana gözlerinde yeni bir ışıkla baktı.

"Ne yaptığını şimdi anlıyorum, Corwin," dedi ve herhangi bir yanıt verme gereğinden kaçınmak için bir sigara yaktım.

"O şeylerden bazıları senindi, değil mi? Buraya gelmeden önce Amber'e gidiş yolumu tıkadın. Eric'e gideceğimi biliyordun. Ama bunu artık yapamıyorum. O bana gelinceye kadar beklemek zorundayım. Zekice. Onu buraya çekmek istiyorsun, öyle mi? Ama yerine bir elçi gönderecek, bizzat gelmeyecektir."

Beni az önce düşmanıma satmaya çalıştığını açıkça itiraf eden ve şimdi bile fırsat bulsa satacak olan bu kadın, kendi planlarına çomak sokmak için yaptığımı sandığı bir şeyden bahsederken sesinde tuhaf bir hayranlık vardı. Bir insan kurban adayının karşısında Makyavelistliğini nasıl bu denli açıkça belli edebilirdi? Yanıt zihnimin derinliklerinden derhal yankılandı. Bizim türümüzün yöntemi buydu. Birbirimize karşı incelikli davranmak zorunda değildik. Gerçi onun gerçek bir profesyonelin kurnazlığından yoksun olduğunu düşünüyordum ama...

"Beni aptal mı sandın, Flora?" diye sordum. "Buraya beni

Eric'e teslim etmeni beklemek için geldiğimi mi düşünüyorsun? Başına ne geldiyse hak etmişsin."

"Tamam, tamam, sizin liginizde oynamıyorum! Ama sen de sürgündesin! Bu senin o kadar da zeki olmadığını gösterir!"

Her nasılsa bu sözler bana batıyordu ve doğru olmadıklarını biliyordum.

"Hiç de öyle değilim!" dedim.

Tekrar güldü.

"Bunu söylemekle nasırına basacağımı biliyordum," dedi.

"Pekâlâ, öyleyse Gölgelerde kasten yürüyorsun. Delisin sen."

Omuz silktim.

"İstediğin nedir? Buraya gelişinin gerçek maksadı ne?" dedi.

"Neler yaptığını merak etmiştim," dedim. "Hepsi bu. Eğer kalmak istemezsem beni zorla tutamazsın. Eric bile yapamaz bunu. Belki seni gerçekten ziyaret etmek istedim. Belki yaşlandıkça duygusallaşıyorum. Sebebi ne olursa olsun, biraz daha kalacağım ve sonra belki de tamamen gideceğim. Eğer sırtımdan ne kazanabileceğini görmek için bu kadar acele

etmeseydin çok daha kazançlı çıkabilirdin hanımefendi. Eğer belli bir şey gerçekleşecek olursa seni unutmamamı istemiştin..."

İma ettiğimi sandığım şeyi kavraması birkaç saniye sürdü.

"Deneyeceksin!" dedi. "Gerçekten de deneyeceksin!"

"Bu konuda haklısın," dedim, deneyeceğim her ne ise yapacağımı bilerek "ve Eric'e istediğini anlatmakta da serbestsin, ama unutma ki başarabilirim. Eğer bunu yaparsam, dostum kalman iyi olur, aklından sakın çıkarma."

Ne halttan bahsettiğimi bilmeyi şiddetle diliyordum, ama yeterince laf kapmış ve önemlerini sezmiştim, dolayısıyla ne anlama geldiklerini bilemesem de gerektiği gibi kullanabiliyordum. Ama öyle doğru geliyorlardı ki bana...

Birdenbire beni öpücüklere boğdu.

"Ona söylemeyeceğim. Gerçekten söylemeyeceğim, Corwin! Sanırım yapabilirsin. Bleys zor olacaktır ama Gerard sana yardım edebilir, belki de Benedict. Sonra Caine sana yanaşacaktır, olanları gördüğü vakit de..."

"Kendi planımı kendim yapabilirim," dedim.

Sonra uzaklaştı. İki kadeh şarap doldurdu ve birini bana uzattı.

"Geleceğe," dedi.

"Ben hep buna içerim."

Öyle de yaptık.

Sonra kadehimi doldurdu ve beni süzdü.

"Eric, Bleys ya da sen olmanız gerekiyordu," dedi. "Biraz cesareti ya da beyni olan sizlersiniz. Ama kendini o kadar uzun süredir tablodan çıkartmıştın ki seni olayın dışında saydım."

"Bu, hiçbir zaman bilemeyeceğini ispatlıyor."

İçkimi yudumladım ve onun bir dakika için olsun çenesini kapatmasını umdum. Beni rahatsız eden bir şey vardı ve bunun üzerinde düşünmek istiyordum.

Yaşım kaçtı benim?

Biliyordum ki, bu soru oyun kartlarında resmedilmiş tüm kişilerden aldığım o korkunç soğukluk ve uzaklık hissinin yanıtının bir parçasıydı. Göründüğümden daha yaşlıydım. (Aynada kendime baktığımda otuzlarımda görünüyordum... ama artık bunun sebebinin, gölgelerin benim için yalan söylemesi olduğunu biliyordum.) Çok, ama çok daha yaşlıydım ve kız kardeşlerimle erkek kardeşlerimi, bir arada ve kartlarda olduğu gibi gerilim,

sürtüşme olmaksızın dostane, omuz omuza görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Zili ve Carmella'nın kapıyı açmaya gidişini duyduk.

"Bu Random birader olacak," dedim, doğru olduğumu bilerek. "Korumam altında."

Gözleri büyüdü, sonra yaptığım akıllıca bir şeyi takdir edermişçesine gülümsedi.

Öyle bir şey yaptığım yoktu elbette, ama bunu düşünmesi hoşuma gitmişti.

Bana kendimi güvenlikte hissettirmişti.

Bölüm 4

Kendimi belki de topu topu üç dakika güvende hissettim.

Carmella'yı (iteleyerek) geçip kapıyı ardına kadar açtım.

Random sendeleyerek girdi içeri ve kapıyı hemen arkasından kilitleyip sürgüyü çekti. Renkli gözlerinin altında çizgiler vardı ve parlak yelek ile uzun pantolon giymiyordu, sakalı uzamıştı ve kahverengi yün takım elbiseliydi. Koluna gabardin bir pardösü atmış, koyu renk süet ayakkabılar giymişti. Ama o pekâlâ Random'du -kartta görmüş olduğum Random- yalnızca güleç ağzı yorgun görünüyordu ve tırnaklarının altı kir doluydu.

"Corwin!" dedi ve kucakladı beni.

Omzunu sıktım. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor," dedim.

"Evet, evet..." diye onayladı ve onu kütüphaneye götürdüm.

Hemen hemen üç dakika sonra, oturup bir eline sigarasını, diğerine içkisini alınca, "Peşimdeler. Az sonra burada olurlar," dedi bana.

Flora ikimizin de duymazlıktan geldiği küçük bir çığlık atıverdi.

"Kim?" diye sordum.

"Gölgelerden gelen kişiler," dedi, "kim olduklarını ya da kim tarafından gönderildiklerini bilmiyorum. Gerçi sayıları dört beş kadar, belki de altı. Benimle birlikte uçaktaydılar. Bir jete bindim. Denver civarında ortaya çıktılar. Onları eksiltmek için uçağı birkaç kez hareket ettirdim ama işe yaramadı... hem yoldan çok sapmak da istemedim. Manhattan'da izimi kaybettirdim ama sanırım gelmeleri an meselesidir."

"Peki, onları kimin gönderdiğine dair hiç fikrin yok mu?"

Bir an durdu.

"Şey, sanırım rahatça aile içinde sınırlayabiliriz. Belki Bleys, belki Julian, belki de Caine. Belki de beni buraya getirtmek için sen. Gerçi umarım öyle değildir. Sen yapmadın, değil mi?"

"Korkarım hayır," dedim. "Ne kadar zorlu görünüyorlar?"

Omuz silkti. "Sadece iki ya da üç kişi olsalardı pusu kurmayı deneyebilirdim. Ama bu kadar kalabalıkken hayatta olmaz."

Ufak tefek bir adamdı, bir yetmiş boylarında, ancak altmış beş kilo kadar. Ama gerçekten de iki üç zorbayı tek eliyle halledebileceğini ima etmiş gibiydi. Birdenbire onun kardeşi olduğuma göre acaba kendi fiziksel gücüm

nasıldır, diye merak ettim. Kendimi, güven duyacak kadar güçlü hissediyordum.

Adil bir dövüşte hiçbir korkum olmadan herhangi bir adamı karşıma almayı isteyeceğimi biliyordum. Ne kadar güçlüydüm?

Ansızın, bunu bulmak için bir fırsatım olacağını anladım.

Ön kapı çalındı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Flora.

Random gülümsedi, kravatını çözüp masada duran pardösüsünün üstüne attı. Ceketini çıkarttıktan sonra odayı şöyle bir gözden geçirdi. Gözleri süvari kılıcına takıldı ve bir an içinde odanın karşı ucuna gitmiş, silahı eline almıştı. Ceketimin cebinde 32'liğin ağırlığını hissettim ve emniyetini başparmağımla açtım.

"Ne mi yapıyoruz?" diye sordu Random. "İçeri girme ihtimalleri var, o yüzden gireceklerdir. En son ne zaman savaştın, kız kardeşim?"

"Çok zaman oldu," diye yanıtladı Flora.

"O zaman hemen hatırlamaya başlasan iyi edersin," dedi ona, "çünkü çok az vaktimiz var. Uzaktan yönlendirildiklerini söyleyebilirim. Ama burada üç kişiyiz ve hepi topu sayıca iki mislimiz kadarlar. Telaşa ne gerek var?"

"Ne olduklarını bilmiyoruz," dedi Flora.

Kapı gene vuruldu.

"Ne fark eder ki?"

"Hiç fark etmez," dedim. "Gidip onları içeriye alayım mı?"

İkisinin de rengi atıverdi.

"Beklesek de olur."

"Polisi çağırabilirim," dedim.

İkisi de kahkahalarla güldüler, neredeyse isterikçe. "Ya da Eric'i," dedim, birdenbire Flora'ya bakarak. Ama başını iki yana salladı.

"Vaktimiz yok. Elimizde Koz Kartı var ama o cevap verene kadar -şayet vermeyi seçerse- iş işten geçer."

"Hem bu onun işi bile olabilir, ha?" dedi Random.

Flora "Bundan şüpheliyim," dedi, "hem de çok. Bu onun tarzı değil."

"Doğru," diye yanıtladım sırf laf olsun ve olayların içinde bulunduğumu bilsinler diye.

Kapı bir kez daha ve çok daha gürültülü vuruldu.

"Ya Carmella?" diye sordum aniden aklıma gelince.

Flora başını iki yana salladı.

"Onun kapıyı açmasının ihtimal dahilinde olmadığına karar verdim"

"Ama karşına neyin çıkacağını bilmiyorsun ki," diye bağırdı Random ve ansızın odadan çıktı.

Onu koridor ve antre boyunca takip edip, Carmella'nın kapıyı açmasını kılpayı engelledim.

Kızı odasına yollayıp kapıyı kilitlemesini tembihledik ve Random "Bu, muhalefetin gücünü gösteriyor. Neredeyiz, Corwin?" diye gözlemde bulundu.

Omuz silktim.

"Bilsem söylerdim. En azından şimdilik bu işte beraberiz. Geri dur!"

Kapıyı açtım.

İlk adam beni kenara itmeye kalktı ve kolumla onu engelledim.

Altı kişiydiler, görebiliyordum.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum onlara.

Ama tek bir kelime bile konuşulmadı ve silahları gördüm.

Tekmeyi savurup kapıyı tekrar kapadım ve sürgüyü çektim.

"Pekâlâ, gerçekten de oradalar," dedim. "Bu dolabı senin çevirmediğini nereden bileyim?"

"Bilemezsin," dedi, "ama keşke ben çevirseydim. Vahşi görünüyorlar."

Kabullenmeye mecburdum. Verandada duran heriflerin hepsi de iri kıyımdı ve gözlerini örtmek için şapkalarını aşağı indirmişlerdi. Yüzleri gölgeler içindeydi.

"Keşke nerede olduğumuzu bilseydim," dedi Random.

Kulak zarımda tüyleri diken diken eden bir titreşim hissettim. O anda Flora'nın düdüğünü çaldığını anladım.

Solumda bir yerlerden bir cam kırıldığında bir dizi homurtu ve havlamaları işitmek beni hiç şaşırtmadı.

"Flora köpeklerini çağırdı," dedim, "başka koşullar altında bizim peşimizde olabilecek altı acımasız ve saldırgan hayvan."

Random başıyla onayladı ve ikimiz de camların kırıldığı yöne ilerledik.

Oturma odasına vardığımızda iki adam şimdiden içeriye girmişlerdi ve ikisi de silahlıydı.

İlkinin üzerine çullanıp yere düşürdüm, ikincisine ateş açtım. Random kılıcını savurarak üzerimden sıçradı ve ikinci adamın başının omuzlarından ayrıldığını gördüm.

Pencereden o âna kadar iki kişi daha girmişti. Otomatiği üzerlerine boşalttım ve benim silahıma ait olmayan atış sesleriyle karışmış halde Flora'nın köpeklerinin hırlamalarını işittim.

Adamlardan üçünün ve Flora'nın aynı sayıda köpeğinin yerde yattığını gördüm. Onların yarısını hallettiğimizi düşünmek içime ferahlık verdi ve geri kalanlar pencereden içeri girerken bir başkasını daha öldürmeme kendim de şaştım.

Aniden ve düşünmeksizin kocaman, fazlaca şişkin bir koltuğu kaptım ve odanın karşı ucuna, belki on metre uzağa fırlattım. Koltuk, çarptığı adamın belkemiğini kırdı.

Geri kalan ikisine doğru atıldım ama ben odanın diğer tarafına ulaşamadan Random birisini süvari kılıcıyla şişlemiş, bitirmeleri için köpeklere terk etmişti ve diğerine dönmekteydi.

Ama Random davranamadan adam alaşağı edilmişti. Gerçi önce köpeklerden birini daha öldürmüştü, fakat bu son öldürüşü oldu. Random onu boğazladı.

Köpeklerden ikisi ölmüş, biriyse kötü yaralanmıştı. Random yaralı hayvanı seri bir darbeyle öldürdü ve dikkatimizi adamlara verdik.

Görünüşlerinde alışılmadık bir şey vardı.

Flora içeri girdi ve bunun ne olduğunu anlamamıza yardım etti.

Bir kere, altısının da gözleri kan çanağı gibiydi. Hem de fazlasıyla. Gerçi içinde bulundukları durumda, normal gözüküyordu.

Bir diğer şey, hepsinin de parmaklarında fazladan birer boğum ve ellerinin üzerinde öne doğru kıvrık sivri mahmuzlar olmasıydı.

Hepsinin de çeneleri öne çıkıktı ve birini zorlayıp açtığımda çoğu normal insan dişinden uzun, bir kaçıysa çok daha sivri görünen kırk dört diş saydım. Tenleri külrengine çalıyordu, sert ve parlaktı.

Başka farklılıklar da vardı kuşkusuz, ama bunlar bir şeyi kanıtlamaya yeterdi.

Silahlarını topladık ve üç küçük, düz tabancayı alıkoydum.

"Evet, Gölgeler'den dışarı süründüler," dedi Random ve başımla onayladım. "Şanslıydım da. Öyle görünüyor ki takviye birliklerle ortaya çıkacağımı hiç hesaba katmamışlardı... asi bir kardeş ve neredeyse yarım ton köpek."

Gidip kırık camdan dışarı baktı ve bu işi onun yapmasına göz yummaya karar verdim. Bir süre sonra "Hiçbir şey yok," dedi. "Hepsini

hakladığımızdan eminim." Kalın, turuncu perdeleri örttü ve önlerine bir sürü yüksek sırtlı mobilya dizdi. O bunu yaparken ben de adamların ceplerini boşalttım.

Kimlik türü hiçbir şeye rastlamamak beni şaşırtmamıştı.

"O zaman kütüphaneye dönelim de," dedi, "içkimi bitireyim."

Bununla beraber, yerine oturmadan önce kılıcı özenle temizledi, duvardaki askısına astı. Ben de o sırada Flora'ya bir içki doldurdum.

"Öyle görünüyor ki geçici olarak güvenlikteyim," dedi, "şimdi resmi üçümüz paylaştığımıza göre."

"Öyle görünüyor," diye kabul etti Flora.

"Tanrım, dünden beri ağzıma lokma koymadım!" diye açıkladı Random. Bunun üzerine Flora Carmella'ya oturma odasından uzak durduğu sürece dışarısının güvenli olduğunu ve kütüphaneye bolca yemek getirmesini söylemeye gitti.

O odadan çıkar çıkmaz Random bana dönüp sordu, "Söyle bakalım, ikinizin arasında ne var?"

"Ona sırtını dönme sakın."

"Hâlâ Eric'e mi ait?"

"Anladığım kadarıyla."

"O zaman burada ne işin var?"

"Eric'i benim peşimden şahsen gelmesi için kandırmaya çalışıyordum. Beni ele geçirmenin tek yolunun bu olduğunu biliyor ve beni ne kadar istediğini görmek istedim."

Random başını iki yana salladı.

"Böyle yapacağını sanmıyorum. Hiç şansın yok. Sen burada o orada olduğunuz müddetçe neden başını deliğinden uzatsın ki?"

"Ben de az önce aynı sonuca vardım."

O zaman gözleri ışıldadı ve eski tebessümü yine belirdi. Elini saman rengi saçlarında dolaştırdı ve gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

"Belki," dedim.

"Bana 'belki' numarası çekme, bebeğim. Her yanından belli oluyor. Neredeyse seninle gitmeyi isteyeceğim geliyor. İlişkilerim içinde en çok seksi, en az da Eric'le aramda olanı severim."

Kafamda ölçüp biçerken bir sigara tellendirdim.

"Düşünüyorsun," dedi ben düşünürken, " 'Random'a bu sefer nereye kadar güvenebilirim? Sinsinin, adinin tekidir. Tıpkı adı gibidir ve eğer birisi daha iyi bir anlaşma önerirse hiç şüphesiz beni satar.' Doğru mu?"

Başımla onayladım.

"Ama Corwin birader, unutma ki sana pek faydam dokunmamakla beraber özellikle zararım da olmadı. Ah, birkaç şaka yapmışımdır, kabulleniyorum. Ama her şey bir yana, ailede en iyi geçinen kardeşler olduğumuzu söyleyebilirsin... yani birbirimizin yoluna çıkmadık. Bir daha düşün. Sanırım Flora'nın yada kadınının geldiğini duyuyorum, o yüzden konuyu değiştirelim... Ama elini çabuk tut. Yanında ailenin favori oyun kartları yoktur herhalde, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

Flora odaya girdi ve "Carmella birazdan yiyecek bir şeyler getirecek," dedi.

Buna içtik ve Flora'nın arkasından Random bana göz kırptı.

Ertesi sabah oturma odasındaki cesetler kaybolmuştu, halıda leke yoktu, pencere onarılmış gözüküyordu ve Random bunların "çaresine baktığını" söyledi. Onu daha fazla sorgulamayı uygun görmedim.

Flora'nın Mercedes'ini ödünç alıp dolaşmaya çıktık. Kırlık alanlar tuhaf şekilde değişmiş görünüyordu. Neyin eksik ya da yeni olduğunu tam olarak bilemiyordum ama her nasılsa bir şeyler farklı geliyordu. Bu da düşünmeye kalkıştığımda başımı ağrıtıyordu, bundan ötürü bu tür düşünceleri şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim.

Ben direksiyondaydım, Random da yanımdaydı. Sırf nasıl bir tepki uyandıracağını görmek için Amber'de olmak isteğimi bir kez daha dile getirdim.

"Merak ediyordum," diye yanıtladı, "acaba katıksız ve yalın bir intikam için mi yola çıktın, yoksa daha fazlası için mi?"

Böylece uygun gördüğüm üzere yanıt vermek ya da vermemek üzere topu tekrar bana atmıştı.

Uygun gördüm.

Beylik cümleyi kullandım.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedim, "şansımı tahmine çalışıyordum. Biliyor musun, şöyle bir deneyebilirim.'"

O zaman bana döndü (yan pencereden dışarıya bakıyordu) ve şöyle dedi:

"Sanırım hepimiz bu hırsa veya en azından düşünceye sahiptik. Bende olduğunu biliyorum, kendimi oyunun başında devre dışı bırakmama rağmen neler hissettiğime bakıyorum da, denemeye değer. Biliyorum, sana yardım edip etmeyeceğimi soruyorsun.

"Yanıt 'evet.' Bunu sırf diğerlerinin planlarına çomak sokmak için yapacağım." Sonra sordu: "Flora için ne düşünüyorsun? Herhangi bir yardımı olur mu?"

"Bundan şüphe duyarım," dedim. "Eğer bir şeyler kesin olsa o da dahil olurdu. Ama bu noktada kesin olan ne var ki?"

"Varsa şayet."

"Varsa şayet," diye yineledim, böylece nasıl bir yanıt alacağımı bildiğimi düşünecekti.

Hafızamın durumuna ilişkin ona sır vermekten korkuyordum. Ona söylemekten de korkuyordum, dolayısıyla söylemedim. Bilmek istediğim çok fazla şey vardı, ama kimseye güvenemezdim. Arabayla giderken bu konuyu biraz düşündüm.

"Evet, ne zaman başlamak istersin?" diye sordum.

"Sen ne zaman hazırsan."

İşte orada, tam önümdeydi ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Şimdi yapmaya ne dersin?" dedim.

Sessizdi. Bir sigara yaktı, vakit kazanmak içindi sanırım.

Ben de aynısını yaptım.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "En son ne zaman geri dönmüştün?"

"Kahrolsun, o kadar çok oldu ki," dedim ona, "yolu anımsayacağımdan bile emin değilim."

"Tamam," dedi, "o zaman geri dönebilmemizden önce uzaklaşmamız gerekecek. Ne kadar benzinin var?"

"Deponun dörtte üçü dolu."

"O zaman şu köşeden sola dön, neler olacak görelim."

Bunu yaptım ve ilerlerken kaldırımlar parıldamaya başladı.

"Kahretsin!" dedi. "Yolu yürüyeli neredeyse yirmi yıl oldu. Doğru şeyleri hemen anımsıyorum."

Araba yol almaya ve ben de ne haltlar döndüğüne şaşmaya devam ettik. Gökyüzü azıcık yeşermişti, sonra gölgelenip pembeleşti.

Soru sorma isteğimi bastırarak dudağımı ısırdım.

Bir köprünün altından geçtik ve diğer taraftan çıktığımızda gökyüzü yine normal renkteydi, ama her yer yel değirmenleriyle doluydu, büyük, sarı olanlarıyla.

"Kaygılanma," dedi hemen, "daha kötüsü de olabilirdi."

Yanından geçtiğimiz insanların bir hayli tuhaf giyindiklerini ve yolun taş döşeli olduğunu fark ettim.

"Sağa dön."

Döndüm.

Mor bulutlar gökyüzünü kapladı ve yağmur başladı. Şimşek azametle yürüdü gökyüzünde ve tepemizde gürledi. Silecekleri çalıştırıyordum ama pek işe yaramıyorlardı. Farları yakıp hız kestim.

Rüzgâra karşı yakasını kaldırmış, başını eğmiş ve baştan aşağı grilere bürünmüş bir atlının karşı yönden hızla gelip yanımdan geçtiğine yemin edebilirdim.

Derken bulutlar parça parça ayrıldı ve biz bir sahil boyunu izlemeye başladık. Dalgalar yükseklere sıçrıyor ve üzerlerinde devasa martılar uçuyorlardı. Yağmur dinmişti, farları ve silecekleri kapattım. Yol şimdi şoseydi ama bu yeri hiç tanımıyordum. Dikiz aynasında az önce terk ettiğimiz kasabadan eser yoktu. Aniden karşıma çıkan, rüzgârın bir o yana, bir bu yana savurduğu bir iskeletin asılı olduğu darağacının yanından geçince ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı.

Yolumuz sahilden uzaklaşıp bir tepenin çevresini dönerken Random sadece sigara içip pencereden dışarı bakmaya devam etti. Çayırlık, ağaçsız bir ova sağımıza serildi ve bir dizi tepe solumuzda gitgide yükseldi. Gökyüzü koyu ama canlı bir maviydi, tıpkı gölgelik, derin, temiz bir havuz gibi. Böyle bir göğü daha önce gördüğümü hiç anımsamıyordum.

Random izmaritini fırlatmak için penceresini açtı ve buz gibi bir meltem içeri girip o pencereyi tekrar kapayana kadar arabanın içinde girdaplandı. Meltemde deniz kokusu vardı, tuzlu ve keskin.

"Bütün yollar Amber'e çıkar," dedi sanki bu bir atasözüymüşçesine.

Sonra Flora'nın önceki gün dediklerini anımsadım. Flora'nın sözlerinin neyi ima ettiğini kavradığımda bir ahmak ya da önemli bilgileri saklayan biri gibi görünmek istemiyordum, ama onun olduğu kadar kendi iyiliğim için de bunu söylemeliydim.

"Biliyor musun," diye girdim söze, "önceki gün sen aradığında ve telefonu Flora evde olmadığı için ben açtığımda, içimde onun Amber'e

ulaşmaya yeltendiği ve yolu kapalı bulduğuna dair güçlü bir his var."

Bunun üzerine Random güldü.

"Bu kadının hayalgücü çok kıt," diye karşılık verdi. "Böyle bir zamanda yol elbette kapalı olacaktı. Eninde sonunda yürümek zorunda kalacağız. Bundan eminim ve hiç şüphesiz başarmak tüm gücümüzü ve becerimizi gerektirecek, başarabilirsek tabii. Tüm yol boyunca çiçek tarlasında yürüyüp, şaşaalı bir prenses gibi geri dönebileceğini mi sanıyordu? O salak sürtüğün teki. Aslında yaşamayı hak etmiyor, ama bunu söylemek bana düşmez, henüz."

"Kavşaktan sağa sap," dedi.

Neler oluyordu? Etrafımızdaki egzotik değişikliklerden bir şekilde onun sorumlu olduğunu fark etmiştim ama bunu nasıl yaptığını, bizi nereye götürdüğünü kestiremiyordum. Bunun sırrını öğrenmem gerektiğini biliyordum, ama açıkça sormak olmazdı, yoksa bilmediğimi anlardı. Sonra da onun eline düşerdim. Sigarasını tüttürüp gözünü uzaklara dikmekten başka bir şey yapmıyormuş gibiydi, ama yoldaki bir çukurdan çıktığımızda mavi bir çöle girdik ve tepemizde, pırıl pırıl gökteki güneş pembeydi. Dikiz aynasında görebildiğim kadarıyla çöl miller boyunca uzanıyordu. Güzel numaraydı doğrusu.

Sonra motor öksürdü, durakladı, kendini topladı ve performansını yineledi.

Direksiyon ellerimin allında şekil değiştirdi. Bir hilale dönüştü; koltuk gerilemiş, araba yola daha yakınlaşmış gibiydi ve ön camın eğimi artmıştı.

Yine de ağzımı açmadım, lavanta renkli kum fırtınası bize çarptığında bile.

Ama fırtına dağıldığında hayretten ağzım açık kaldı.

Önümüzde yaklaşık bir mil boyunca uzanan tümü de tampon tampona bir araba kuyruğu vardı. Oldukları yerde duruyorlardı ve kornalarını işitebiliyordum.

"Yavaşla," dedi. "Bu ilk engel."

Öyle yaptım ve bir diğer kum rüzgârı esti üzerimizden.

Farları yakamadan kaybolmuştu ve gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım.

Arabaların tümü gitmiş, kornaları susmuştu. Ama şimdi otoyol, bir zamanlar kaldırımların da olduğu gibi parıldıyordu ve Random'un sessizce birine ya da bir şeye küfrettiğini duydum.

"O engeli koyan her kimse, tam yapmamızı istediği gibi kaydığımdan eminim," dedi, "ve onun beklediği şeyi yapmış olmak canımı sıkıyor... bariz olan şeyi."

"Eric mi?" diye sordum.

"Belki. Sence ne yapmalıyız? Durup bir süre zor yolu mu takip edelim, yoksa devam edip başka engel olup olmadığına mı bakalım?"

"Azıcık daha ilerleyelim. Hem bu daha ilkiydi zaten"

"Pekâlâ," dedi, ama "ikincinin ne olacağını kim bilebilir?" diye de ekledi.

İkincisi bir şeydi... onu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Kolları olan bir maden eritme makinesi gibiydi. Yolun ortasına eğilmiş, uzanıp arabaları yakalıyor ve yiyordu.

Frene asıldım.

"Neyin var?" diye sordu Random. "Devam et. Onları başka nasıl geçebiliriz ki?"

"Beni biraz sarstı," dedim ve bana yan gözle uzun uzadıya, garip bir bakış attı, bu sırada bir diğer toz fırtınası patladı.

Bunu söylemekle hata ettiğimi anladım.

Toz dağıldığında bir kez daha boş bir yolda hızla ilerliyorduk. Uzakta kuleler vardı.

"Galiba onun canına okuduk," dedi Random. "Birkaçını birleştirdim, sanırım onun beklemediği bir şeydi olabilirdi. Zaten hiç kimse Amber'e giden tüm yolları kapayamaz."

"Doğru," dedim, kırdığım hangi pot beni o bakışa hedef yapmışsa kurtulmayı umarak.

Random'u şöyle bir tarttım. Bir önceki gece benim kadar kolayca ölebilecek, cılız görünümlü, ufak tefek bir adamdı.

Neydi onun gücü? Ya tüm bu Gölgeler hakkında konuşulanlar? İçimden bir şey Gölgeler her ne ise, şimdi bile onların arasında hareket ettiğimizi söylüyordu. Nasıl? Random'un yaptığı bir şeydi bu ve fiziksel olarak rahat, elleri göz önünde durduğuna göre, zihniyle yaptığı bir şey olduğuna kanaat getirdim. İyi de, nasıl yapıyordu?

Evet, onu sanki içinde hareket ettiği evren koskoca bir denklemmiş gibi "eklemek" ve "çıkarmaktan" bahsederken duymuştum.

Ani bir kesinlikle karar verdim ki bizi ulaşmak için denklemi çözmekte olduğu o tuhaf mekâna, Amber'e gitgide yaklaştırmak için etrafımızı saran

gözle görülür dünyaya bir şeyler ekliyor ya da ondan bir şeyler çıkartıyordu.

Nasıl yapıldığını bir zamanlar benim de bildiğim bir şeydi bu. Bir anda anladım ki işin sırrı Amber'i anımsamakta yatıyordu. Ama ben anımsayamıyordum.

Yol beklenmedik şekilde virajlandı, çöl sona erdi ve yerini uzun, mavi, sivri görünümlü çimenlere bıraktı. Bir süre sonra arazi biraz tepelik bir hal aldı. Üçüncü tepenin eteğinde asfalt bitti ve daracık bir toprak yola girdik. Yol iyice sıkıştırılmıştı ve arasından şimdi süngüye benzer devedikeni çalılarının ve bodur fundaların göze çarptığı daha büyükçe tepelerin arasından kıvrılıyordu.

Yarım saat böyle gittikten sonra tepeler gözden kayboldu ve üzerinde güz turuncusu ve elmas biçimli mor yapraklar taşıyan bodur, koca gövdeli ağaçlardan oluşmuş bir ormana girdik.

Hafif bir yağmur çiselemeye başladı ve her yanımızda gölgeler vardı. Islak yaprakların oluşturduğu halıdan solgun bir sis yükseliyordu. Sağımda bir yerlerden bir uluma işittim.

Direksiyon üç kez daha şekil değiştirdi, son hali sekizgen, ahşap bir hadiseydi. Araba şimdi bir hayli uzamıştı ve nereden bulduysak bir de flamingo şekilli kaput süsü edinmiştik. Bu konularda yorum yapmamak için kendimi güçlükle zaptettim, bilakis koltuk ne şekil alırsa, aracın kullanımı için yeni ne gerekirse uyum sağladım. Bununla beraber, başka bir uluma daha duyulduğu sırada Random direksiyona baktı, başını salladı ve bir anda ağaçlar çok daha yüksek, sarkan sarmaşıklarla ve İspanyol yosunundan mavi bir örtüye benzer bir şeyle sarmalanmış, araba da neredeyse normale dönmüştü. Yakıt göstergesine baktım ve yarım depo benzinimiz kaldığını gördüm.

"İlerliyoruz." dedi kardeşim ve başımla onayladım.

Yol ansızın genişledi ve beton bir yüzey edindi. İki yanımızda da çamurlu su dolu kanallar vardı. Yapraklar, küçük dallar ve renkli kuş tüyleri ışıldıyordu yüzeylerinde.

Birden bire başım döndü, kendimi sarhoş gibi hissettim. Bunu daha dile getiremeden "Ağır ağır ve derin nefes al," dedi Random. "Kestirmeden gidiyoruz ve atmosfer ile yerçekimi bir süre için farklı olacak. Sanırım şimdiye kadar epey şanslıydık. Sonuna kadar zorlamak istiyorum ki olabildiğince çabuk ve olabildiğince yakma gidebilelim."

"İyi fikir," dedim.

"Belki, belki de değil," diye yanıtladı, "ama bence buna değer... Dikkat et!"

Tepeden yukarı tırmanıyorduk ve bir kamyon dosdoğru üzerimize geliyordu. Yanlış şeritteydi. Kaçmak için direksiyonu kırdım, o da aynısını yaptı. Son anda yoldan çıkıp soldaki yumuşak bankete girdim, bir çarpışmayı engellemek için arabanın burnu kanalın kıyısına dönüktü.

Tanker sağımda durdu. Banketten çıkıp yola dönmeye kalktım, ama yumuşak toprağa saplanmıştık.

Sonra bir kapının çarptığını işittim ve sürücünün aracın sağ kapısından indiğini gördüm ki bunun anlamı, muhtemelen kendisinin yolun doğru tarafından geldiği, bizim yanlış şeritten gittiğimizdi. Amerika'nın hiçbir yerinde trafiğin İngiliz usulü işlemediğinden emindim, ama benim bildiğim Dünya'yı geride bırakalı çok olduğu da su götürmez bir gerçekti.

Kamyon bir yakıt tankeriydi. Yanında büyük, kan kırmızısı harflerle ZUNOCO yazısı ve altında da "Büdün Dünyağya Ulaşığrız" sloganı yazılıydı. Ben inip, arabanın etrafını dönmeye ve özür dilemeye başlarken, şoför ağzına geleni söylüyordu. Benim kadar iri yapılıydı ve bir eliyle krikonun sapını tutuyordu.

"Bak, üzgün olduğumu söyledim," dedim ona. "Daha ne yapayım? Kimsenin burnu bile kanamadı ve hiç hasar yok."

"Senin gibi kahrolasıca sürücüleri yola salmamalılar!" diye bağırdı. "Allahın belası bir tehlikesin sen!"

Bunun üzerine Random arabadan çıktı, "Bayım, yola koyulsan iyi edersin!" dedi ve elinde bir tabanca vardı.

"Kaldır şu silahı," dedim ona, ama emniyeti açıp nişan aldı.

Herif arkasını dönüp koşmaya başladı, korkudan ağzı açık kalmış, gözleri faltaşı gibi olmuştu.

Random silahın namlusunu doğrultup adamın sırtına dikkatlice nişan aldı ama tam tetiği çektiği anda koluna vurmayı başardım.

Mermi asfalta çarpıp sekti.

Random bana döndü, yüzü neredeyse bembeyazdı.

"Seni kahrolasıca salak!" dedi. "O atış tankere isabet edebilirdi!"

"Nişan aldığın adama da."

"Kimin umurunda? Bu yoldan bu nesilde bir daha geçecek değiliz. O piç kurusu bir Amber Prensi'ne sövmeye cüret etti! Ben senin şerefini

düşünüyordum."

"Kendi şerefimi düşünebilirim," dedim ona ve birdenbire soğuk, kudretli bir şey beni hükmüne aldı. "Çünkü onu öldürmek bana düşerdi, sana değil, şayet isteseydim," diye yanıt verdim ve içimde bir nefret uyandı.

Tankerin kapısı kapanır ve araç yoluna devam ederken Random başını önüne eğdi.

"Üzgünüm, ağabey," dedi. "Haddimi bilemedim. Ama birinin seninle bu tarz konuşması bana dokundu. Onu uygun gördüğün yöntemle ortadan kaldırman için beklemeli, ya da en azından sana danışmalıydım."

"Her neyse, boşver," dedim ona. "Yola dönüp devam edelim, edebiliyorsak eğer."

Arka tekerlekler jant kapaklarına kadar gömülmüştü ve onlara bakıp, en iyi şekilde nasıl halledebileceğimize karar vermeye çalışırken Random seslendi, "Tamam, ben ön tamponu tuttum. Sen de arkadan kaldır, yola taşıyalım... ve sol şerite bıraksak iyi ederiz."

Şaka etmiyordu.

Yerçekiminin azaldığına dair bir şeyler demişti, ama kendimi pek o kadar hafif hissetmiyordum. Güçlü olduğumu biliyordum bilmesine, ama bir Mercedes'in arkasını kaldırıp kaldıramayacağım konusunda şüphelerim vardı.

Diğer yandan, denemek zorundaydım, çünkü bunu benden bekliyor gibiydi ve belleğimdeki boşlukları ona belli edemezdim.

Böylece eğildim, dizlerimi büktüm, arabaya yapıştım ve bacaklarımı doğrultmaya başladım. Arka tekerlekler nemli topraktan bir şapırtıyla kurtuldu. Arabanın arka ucunu yerden yarım metre yukarıda tutuyordum! Kahrolasıca, ağırdı! Ama yapabiliyordum!

Her attığım adımla toprağa neredeyse on beş santim batıyordum. Ama taşıyordum. Random da kendi tarafında aynısını yapıyordu.

Amortisörlerin hafif bir sarsıntısıyla arabayı yola bıraktık.

Sonra ayakkabılarımı çıkartıp içlerini boşalttım, tutam tutam otlarla sildim, çoraplarımın suyunu sıktım, pantolonumun paçasını silkeleyip ayağımdakileri arka koltuğa attım, çıplak ayakla sürücü koltuğuna geçtim.

Random da yolcu tarafına atladı ve konuştu, "Bak, tekrar özür dilemek istiyorum..."

"Unut gitsin," dedim. "Oldu ve bitti."

"Evet, ama bunu aleyhimde kullanmanı istemem."

"Kullanmayacağım," dedim ona. "Sadece gelecekte, benim mevcudiyetimde can alman gerektiğinde sabırsızlık etme."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi.

"O zaman yola düşelim," dedim ve yola düştük.

Önce kayalık bir kanyondan geçtik, ardından baştan aşağı cam ya da camsı bir maddeden yapılmışa benzeyen, binaları uzun, ince ve kırılgan görünümlü bir şehrin ve pembe güneş ışığının içlerinden geçerek iç organlarını ve son öğünlerinin kalıntılarını ifşa ettiği insanların arasından. Biz arabayla giderken uzun uzun baktılar. Sokak köşelerinde toplanmışlardı ama hiç kimse bizi durdurmaya veya önümüzden geçmeye kalkışmadı.

"Bu yerin Charles Fort'ları hiç şüphesiz bu olayı yıllar yılı anlatıp duracaklar," dedi kardeşim.

Başımla evetledim.

Derken yol kayboldu ve sanki bitimsiz bir silikon tabakasının üzerinde yol almaya başladık. Bir süre sonra daralıp yine yol haline geldi ve çok geçmeden sağımızda ve solumuzda alçak, kahverengi ve pis kokulu bataklıklar belirdi. Sonra üstümüzden yarasa kanatlı devasa bir şekil geçti. Gök şimdi lacivertti, güneş ise ölgün altın rengi.

"Çeyrek depodan az benzinimiz kaldı," diye yorumda bulundum. *

"Tamam," dedi Random, "durdur arabayı."

Öyle yaptım ve bekledim.

Uzunca bir süre belki altı dakika sessiz kaldı, sonra "Sür," dedi.

Yaklaşık üç mil sonra kütüklerden oluşmuş bir barikata rastladık ve çevresini dönmeye koyuldum. Barikatın bir yanında bir kapı vardı ve Random bana, "Durup kornaya bas," dedi.

Öyle yaptım ve bir süre sonra tahta kapı koskoca demir menteşelerinin üstünde gıcırdayıp içe doğru açıldı.

"İçeri gir," dedi Random. "Güvenlidir."

Girdim, solumda balon kafalı üç Esso pompası vardı, arkalarında duran küçük bina ise daha sıradan şartlar altında sayısız defa görmüş olduğum şeylerden biriydi. Pompalardan birinin yanına yanaşıp bekledim.

Binadan çıkan adam bir buçuk metre boyunda, inanılmaz genişlikte ve çilek burunluydu ve omuzlarının arası belki bir metre vardı.

"Ne olsun?" dedi. "Depoyu doldurayım mı?"

Başımı salladım. "Normal benzin," dedim.

"Az ileri al," dedi.

Öyle yaptım ve Random'a sordum, "Param burada geçer mi?"

"Bir bak," dedi bana, ben de öyle yaptım.

Cüzdanım köşelerinde romen rakamları ve takip eden "D.R" harfleri bulunan turuncu ve sarı banknotlarla dolup taşıyordu.

Ben desteleri incelerken Random sırıttı.

"Gördün mü? Her şeyin icabına baktım," dedi.

"Harika. Bu arada, ben acıktım."

Etrafımıza bakındık ve bir başka dükkânda bize koca bir tabeladan bakan ve Kentucky Kızarmış Tavukları satan bir beyefendi resmi gördük.

Çilek burun hesabı yuvarlamak için az miktar yakıtı yere döktü, hortumu yerine astı, yaklaştı ve "Sekiz Drachae Refgum," dedi.

Üzerinde "V D.R." yazan turuncu bir para ile üç adet "I D.R." çıkartıp uzattım.

"Sağ ol," dedi ve cebine tıkıştırdı. "Arabanın yağına, suyuna da bakayım mı?"

"Bak."

Biraz su ekledi, yağ seviyesinin iyi olduğunu söyledi ve ön camı pis bir bezle silip kirletti. Sonra el sallayıp kulübesine geri döndü.

Kenni Roi'nın önüne çekip bir kap dolusu Kentucky Kızarmış Kertenkele Köftesi ve düşük alkollü, tuzlu bira aldık.

Sonra dış binanın önüne çıktık, kapıda kornaya bastık ve sağ omzunda baltalı mızrak bulunan bir adam gelip kapıyı açıncaya kadar bekledik.

Sonra tekrar yola koyulduk.

Önümüze bir tiranozor atladı, bir anlığına duraksadı, sonra sol tarafa doğru yoluna devam etti. Üzerimizden üç pterodaktil daha uçtu.

"Amber'in göğünden vazgeçmeye gönlüm hiç varmıyor," dedi Random. Her ne demekse ben de ona homurdanarak karşılık verdim.

"Gerçi tümünü birden bir anda denemeye cesaret edemiyorum," diye devam etti söze "parçalarımıza ayrılabiliriz."

"Peki," deyip kabullendim.

"Öte yandan, bu yerden hoşlanmıyorum."

Başımı salladım ve öylece devam ettik sürmeye, silikon düzlüğü sona erip dört bir yanımızda çıplak kayalar uzanıncaya kadar.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye soracak oldum.

"Göğü tutturduğuma göre, araziyi deneyeceğim," dedi.

Biz ilerledikçe yekpare kaya örtüsü dağınık taşlara dönüşmeye başlamıştı. Taşların arasında çıplak, kara toprak vardı.

Çok geçmeden taşlar azalmış, toprak daha görünür olmuştu.

Nihayet tek tük yeşillikler gördüm. Önce şurada burada biraz çimen vardı. Ama parlak, çok parlak bir yeşildi, bildiğim kadarıyla Dünya üzerinde görülmedik bir cins.

Sonra fazlalaştı.

Birazdan yolumuzun üzerinde ağaçlar da göze çarpmaya başlamıştı.

Sonra bir orman.

Ama ne orman!

Hayatımda hiç böyle ağaçlar görmemiştim; ulu ve haşmetli, bir nebze altın rengi karışmış derin ve zengin bir yeşil. Göğe kule gibi yükseliyor, deliyorlardı adeta. İçlerinde muazzam çamlar, meşeler, akçaağaçlar ve ayırt edemediğim daha niceleri vardı. Pencereyi araladığımda ağaçların arasında fantastik ve nefis rayihalı bir meltem ağır ağır dolanıyordu. Kokuyu birkaç kez içime çektikten sonra pencereyi ardına kadar açıp öyle bırakmaya karar verdim.

"Arden Ormanı," dedi kardeşim olan adam. Söylediğinin doğru olduğunu biliyor, her nasılsa onu hem seviyor, hem de bilgisi ve bilgeliği yüzünden kıskanıyordum..

"Birader," dedim, "iyi beceriyorsun. Umduğumdan da iyi. Teşekkürler."

Bu onu bir nebze hazırlıksız yakalamış gibiydi. Sanki daha önce hiçbir akrabasından bir tek iyi söz işitmemişti.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedi "ve tüm yol boyunca da yapacağıma söz veriyorum. Şuna bak! Göğü ve ormanı yaptık. Neredeyse inanasım gelmiyor! Yarı yolu geçtik ve bize bilhassa sorun çıkartan bir şey olmadı. Bana sorarsan çok şanslıyız. Bana bir naiplik bahşedecek misin?"

"Evet," dedim bunun ne anlama geldiğini bilmeden, ama vermeyi isteyerek. Eğer gücüm dahilindeyse.

O zaman başıyla onayladı, "İyi adamsın," dedi.

Eli adam öldürmeye yatkın, küçük üç kâğıtçının tekiydi.

Hep bir çeşit asi olduğunu hatırlıyordum. Ana babamız onu geçmişte yola getirmeye çalışmış, asla çok başarılı olamamışlardı. Bununla birlikte farkına vardım ki onunla aynı anne ve babanın çocuğuyduk. Eric, Flora, Caine, Bleys ve Fiona'daysa durumun böyle olmadığını birdenbire

anlamıştım. Belki diğerleriyle de, ama hatırladıklarım bunlardı, bunu kesinlikle biliyordum.

Devasa ağaçların oluşturduğu bir katedralin içinden, çıplak, toprak yolda ilerliyorduk. Yol sonsuza dek uzadıkça uzuyor gibiydi. Burada kendimi güvende hissediyordum. Ara sıra bir geyiği ürkütüyor, yolu geçen ya da kenarda duran bir tilkiyi şaşırtıyorduk. Yol yer yer toynak izleriyle doluydu. Güneş ışığı bazen yaprakların arasından süzülüyor, bir Hint enstrümanının sımsıkı altın telleri gibi açılar oluşturuyordu. Meltem nemliydi ve yaşayan şeylerden izler taşıyordu. Bu yeri bildiğimi, geçmişte bu yolu at sırtında sık sık katettiğimi anımsadım.

Arden Ormanı'nda at binmiş, yürümüş, avlanmıştım. Şu koca koca dalların altında sırtüstü uzanıp kollarımı başıma yastık yapmış, göğü izlemiştim. Şu devlerin bazılarının dallarına tırmanmış ve aşağıya, hiç durmaksızın değişen yeşil bir diyara bakmıştım.

"Burayı seviyorum," dedim, laf ağzımdayken yüksek sesle konuştuğumu fark ettim ve Random "Hep sevmişsindir," diye yanıtladı ve sesinde neşe izleri var gibiydi. Emin olamadım.

Sonra uzaklardan, bir av borusundan geldiğini bildiğim bir ses işitildi.

"Daha hızlı sür," dedi Random apansızın. "Bu Julian'ın borusuna benziyor."

İtaat ettim.

Boru bir kez daha çalındı, daha yakından.

"Onun o kahrolasıca tazıları arabayı paramparça edecek ve kuşları gözlerimizi oyup beslenecek!" dedi. "O bu kadar hazırlıklıyken karşı karşıya gelmekten nefret ediyorum. Avladığı her ne idiyse, biliyorum ki kardeşlerinden ikisi gibi bir ödül için ondan seve seve vazgeçer."

"Bu günlerde yaşam felsefem 'Bana dokunmayan yılan bin yaşasın.'" diye belirttim.

Random kıkır kıkır güldü.

"Ne kadar da değişik bir görüş. İddiaya girerim en fazla beş dakika dayanır."

Sonra boru tekrar çaldı, bu sefer daha da yakından. "Allah kahretsin!" dedi Random.

Hız göstergesi, modası geçmiş rünik rakamlarla yetmiş beş mili işaret ediyordu ve bu yolda daha fazla hız yapmaktan çekiniyordum.

Bir kez daha duyuldu boru, artık çok daha yakındı, üç uzun nota çaldı ve solumdan tazıların havlamasını da duyabildim.

"Amberden hâlâ uzak olsak da gerçek Dünya'ya çok yakınız şu anda," dedi kardeşim. "Yakındaki Gölgeler'in arasına kaçmak para etmeyecektir, çünkü arkamızdaki gerçekten de oysa peşimize düşecektir. Ya da gölgesi yapacaktır bunu."

"Ne yapacağız?"

"Gaza bas ve dua et, takip ettiği biz olmayalım."

Yine boru sesi ve bu sefer neredeyse yanımızdaydı.

"Neye biniyor bu kahrolasıca, lokomotife mi?" diye sordum.

"Bana kalırsa kudretli Morgenstern'e, şimdiye değin yarattığı atların en hızlısına biniyor derim."

'Yarattığı' kelimesinin bir süre kafamda dönüp dolaşmasına izin verdim, şaşkınlık içinde düşünüp taşındım. Evet, bu doğru, diyordu içimden bir ses. Julian Morgenstern'i Gölgeler'den yaratmış, o hayvanda bir kasırganın ve şahmerdanın sahip olduğu güç ve hızı kaynaştırmıştı.

Hayvandan korktuğumu anımsadım ve derken gördüm onu.

Morgenstern hayatımda görmüş olduğum en büyük atlardan bile altı karış daha yüksekti, gözleri bir Weimaraner köpeğinin ölü renginde, donu ise açık bir kır rengindeydi ve toynakları cilalı çeliğe benziyordu. Rüzgâr gibi koşuyor, arabaya hız uyduruyordu ve eyerinde Julian oturuyordu... upuzun siyah saçları, mavi gözleriyle oyun kartındaki Julian. Üzerinde pullu, beyaz zırhı vardı.

Julian bize gülümseyip el salladı ve Morgenstern başını oynattıkça görkemli yelesi rüzgârda bir bayrak misali dalgalandı.

Bacakları neredeyse seçilemiyordu.

Julian'ın bir seferinde adamın birine benim eski elbiselerimi giydirip hayvana işkence yaptırttığını anımsadım. Bu sebeptendir ki ava çıktığımız bir gün, bir geyiğin derisini yüzmek için eğildiğimde hayvan beni ezmeye kalkışmıştı.

Hayvan kokumu alıp arabadakinin ben olduğumu anlamasın diye pencereyi sımsıkı kapattım. Ama Julian beni görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Dört yanında Fırtına Tazıları o dayanıklı mı dayanıklı gövdeleri ve çelik misali dişleriyle koşuşuyorlardı. Onlar da Gölgeler'den gelmişlerdi, çünkü hiçbir normal köpek bu şekilde koşamazdı. Ama

kesinlikle biliyordum ki, "normal" sıfatı bu mekândaki hiçbir şeye yakıştırılamazdı.

Julian o sırada bize durmamızı işaret etti. Random'a göz attım, o da başıyla onayladı. "Eğer durmazsak bizi ezip geçecek," dedi. Frenleyip yavaşladım, durdum.

Morgenstern şaha kalktı, havayı dövdü, dört toynağıyla toprağa vurdu ve eşkin gitmeye başladı. Köpekler dilleri dışarda, göğüsleri körük gibi kalkıp inerek etrafımızı kuşattılar. At, ter olduğunu bildiğim göz alıcı bir ışıltıyla kaplıydı.

"Bu ne büyük sürpriz!" dedi Julian o tane tane, neredeyse özürlü konuşmasıyla ve üzerinde siyah yeşil halkalar bulunan koca bir şahin gelip sol omzuna tünedi.

"Ya, ne demezsin!" diye karşılık verdim. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"Ah, muhteşem," dedi, "her zamanki gibi. Peki ya sen ve Random birader?"

"Gücüm kuvvetim yerimde," dedim ve Random başıyla onaylayıp "Böyle bir zamanda başka eğlencelerle meşgul olacağını düşünmüştüm," dedi.

Julian başını eğip ön camın ardından ona pis pis baktı.

"Hayvan boğazlamayı severim," dedi, "akrabalarımı da hiç aklımdan çıkartmam."

Ensemden aşağı hafif bir soğukluk yayıldı.

"Av peşindeydim ki motorlu taşıtınızın sesi dikkatimi dağıttı," dedi. "O sırada içinde siz ikinizin bulunmanızı beklemiyordum.

Sırf zevk için dolaşmaya çıkmadığınızı, ama aklınızda bir hedef olduğunu farz ediyorum. Sözgelimi Amber gibi. Doğru mu?"

"Doğru," diye yanıtladım. "Sana neden orada değil de burada olduğunu sorabilir miyim?"

"Eric beni bu yola nöbetçi dikti," diye yanıtladı ve o konuşurken elim belimdeki tabancalardan birine gitti. Gerçi içimde herhangi bir kurşunun o zırhı delemeyeceği hissi uyanmıştı.

Morgenstern'i vurmayı düşünüyordum.

"Pekâlâ, kardeşlerim," dedi gülümseyerek. "Sizlere hoş geldiniz diyor ve iyi bir yolculuk temenni ediyorum. Şüphesiz sizi yakında Amber'de göreceğim. İyi günler," dedi ve dönüp ormana doğru gitti.

"Hemen uzaklaşalım buradan," dedi Random. "Belki de bir pusu ya da takip tasarlıyordur." Bunu söyledikten sonra belinden bir tabanca çekti,

kucağına koydu.

Makul bir hızla sürdüm.

Hemen hemen beş dakika sonra, tam rahat nefes almaya başlamışken boruyu duydum. Gaza yüklendim. Bizi her halükârda yakalayacağını biliyordum ama elimden geldiğince arayı açmak ve vakit kazanmak niyetindeydim. Bir yerde az kalsın bir geyiğe çarpıyordum ama çok hız kaybetmeden ya da arabayı hurdaya çevirmeden hayvanın yanından sıyırdık.

Boru sesi şimdi daha yakından geliyordu ve Random yakası açılmadık laflar sıralamaya başlamıştı.

İçimde hâlâ ormanda gidecek çok yolumuz olduğu şeklinde bir his vardı ve bu beni hiç rahatlatmıyordu.

Uzun bir düzlüğe çıktık ve neredeyse bir dakika boyunca gazı kökleme fırsatım oldu. O sırada Julian'ın av borusunun notaları daha geride kaldı. Ama yolun kıvrılıp virajlandığı bir kısmına geldiğimizde hız kesmeye mecbur oldum. Julian hemen arayı kapatmaya başlamıştı.

Yaklaşık altı dakika sonra dikiz aynasında göründü, yolda gökgürültüsü gibi ilerliyordu ve köpek sürüsü etrafında havlayıp salya akıtıyorlardı.

Random penceresini açtı, sonra dışarı sarkıp ateşe başladı.

"Kahrolasıca zırh!" dedi. "Onu iki kez vurduğumdan eminim ve tek çizik bile yok."

"Ben de o hayvanı vurmayı düşünmüştüm," dedim, "ama sen atı bir dene."

"Denedim bile, hem de birkaç kez," dedi boş tabancayı yere atıp bir diğerini çekerken, "ya ben sandığımdan daha karavanacıyım, ya da 'Morgenstern'i devirmek için gümüş kurşun gerekir' diye boş yere dememişler."

Kalan mermilerle altı köpeği hakladı ama geriye hâlâ iki düzine kadar kalmıştı.

Ona kendi tabancalarımdan birini uzattım ve hayvanların beşini daha yere indirdi.

"Son kurşunu saklayacağım," dedi, "Julian'ın kafasına, eğer yeterince yakma gelirse diye!"

O sırada on beş metre kadar gerideydiler ve yaklaşıyorlardı, ben de frenlere asıldım. Köpeklerin bazısı vaktinde duramadı ama Julian bir anda gözden kayboldu ve üzerimize kapkara bir gölge düştü.

Morgenstern arabanın üzerinden sıçramıştı. Sonra döndü ve at ile binicisi yüzlerini bize çevirirlerken gaza yüklendim, araba hızla ileri atıldı.

Morgenstern olağanüstü bir sıçrayışla yoldan kaçıldı. Dikiz aynasından iki köpeğin sökmüş oldukları çamurluğu bırakıp tekrar takibe koyulduklarını gördüm. Hayvanların birkaçı yolda yatıyordu ve hâlâ iz sürmekte olan on beş on altı kadar köpek vardı.

"İyi numara," dedi Random, "ama şansın var ki tekerleklere saldırmadılar. Herhalde daha önce hiç araba avlamadıkları içindir."

Ona tabancamı verdim ve "Birkaç köpek daha vur," dedim.

İtinayla ve mükemmel bir nişancılıkla ateş etti ve altı köpek vurdu.

Julian şimdi sağ elinde bir kılıç, arabanın yanındaydı.

Morgenstern'i ürkütmek için kornayı çaldım ama işe yaramadı. Direksiyonu üzerlerine kırdım ama at dans edercesine uzaklaştı. Random koltuğunda iyice eğilmiş, benim penceremden dışarı nişan alıyordu. Sağ eliyle tabancayı tutmuş, sol kolunu destek yapmıştı.

"Artık ateş etme," dedim. "Onu alaşağı etmeyi deneyeceğim."

"Sen delisin," dedi frene tekrar asıldığım sırada.

Ama silahını da indirdi.

Araba durur durmaz kapıyı açıp dışarı fırladım, çıplak ayakla! Kahretsin.

Julian'ın kılıcının altına eğildim, kolundan yakaladığım gibi onu eyerden alıp yere savurdum. Önne zırhlı sol yumruğunu kafama indirdi ve müthiş bir acıyla birlikte gözlerimin önünde maytaplar uçuştu.

Sersemlemiş, düştüğü yerde kalmıştı. Etrafımı köpekler çevirmiş beni ısırıyorlardı ve Random da onları tekmeliyordu. Julian'ın kılıcını düştüğü yerden alıp ucuyla gırtlağına dokundum.

"Onları uzaklaştır!" diye haykırdım. "Yoksa seni yere çivilerim!"

Bağırarak emir verdi ve köpekler geri çekildiler. Random Morgenstern'in dizginlerine asılmış, hayvanı zaptetmeye uğraşıyordu.

"Şimdi, sevgili kardeşim, kendin için söyleyeceğin ne var?" diye sordum.

Gözlerinde soğuk mavi bir ateş vardı ve yüzü ifadesizdi. "Eğer beni öldüreceksen hiç durma," dedi.

"Bolca vaktim var," dedim ona, kusursuz zırhının üzerindeki çamurları her nasılsa keyifle izleyerek. "Bu arada, senin için yaşamın bedeli nedir?"

"Sahip olduğum her şey, elbette,"

Bir adım geriledim.

"Kalk, arka koltuğa geç," dedim ona.

Bunu yaptı ve arabaya binmeden önce hançerini aldım.

Random kendi koltuğuna oturdu ve içinde tek mermi kalan tabancayı Julian'ın başına doğrulttu.

"Onu neden şimdi öldürmüyoruz ki?" diye sordu.

"İleride işimize yarayacağını sanıyorum," dedim. "Bilmek istediğim çok şey var. Hem daha çok yolumuz mevcut."

Arabayı sürmeye başladım, köpeklerin toplandıklarını görebiliyordum. Morgenstern arabanın peşinden eşkin gitmeye başlamıştı.

"Korkarım tutsak olarak çok işinize yaramayacağım," diye yorumda bulundu Julian. "Bana işkence edebilirsiniz ama size sadece bildiklerimi anlatabilirim ki bu da fazla değil."

"Sen bildiğinle başla o zaman," dedim.

"Eric en güçlü konumda görünüyor," dedi bize, "her şey olup bittiğinde tam burada, Amber'deydi. En azından ben durumu öyle gördüm ve ona desteğimi verdim. Sizlerden biri de olsa herhalde aynı şeyi yapardım. Ana yollardan biri olduğu için Eric bana Arden'i koruma görevini verdi. Gerard güney denizlerini kontrol ediyor ve Caine de kuzey denizlerinde."

"Ya Benedict?" diye sordu Random.

"Bilmiyorum. Ondan hiç haber almadım. Bleys'le birlikte olabilir. Gölge'de bir yerlerde olup da tüm bu şeyleri duymamış olabilir. Ölmüş olması bile mümkündür. Ondan en son haber alalı yıllar geçti."

"Arden'de kaç adamın var?" diye sordu Random.

"Binden fazla," dedi. "Belki bazıları şu an sizi gözetliyordur."

"Eğer senin hayatta kalmanı istiyorlarsa, tüm yapacakları da bu olacak," dedi Random.

"Hiç şüphesiz haklısın," diye yanıtladı Julian. "Kabullenmek zorundayım, Corwin beni öldürmeyip tutsak almakla kurnazlık etti. Bu şekilde ormanı aşmanız mümkün olabilir."

"Sırf yaşamak istediğin için söylüyorsun bunu," dedi Random.

"Tabii ki yaşamak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?"

"Neden?"

"Size verdiğim bilgi karşılığında."

Random bir kahkaha attı.

"Bize çok az şey verdin ve daha fazlasının ağzından zorla alınabileceğinden eminim. Mola verme şansı bulur bulmaz bunu göreceğiz. Ne diyorsun, Corwin?"

"Göreceğiz," dedim. "Fiona nerede?"
"Sanırım güneyde bir yerde," diye yanıtladı Julian.
"Ya Deirdre?"
"Bilmiyorum."
"Llewella?"
"Rebma'da."
"Pekâlâ," dedim, "sanırım bildiğin her şeyi anlattın bana."
"Aynen öyle."
Sessizlik içinde yol aldık ve nihayet ağaçlar seyrelmeye başladı. Morgenstern'in izini uzun süre önce kaybetmiştim, gerçi kimi zaman Julian'ın şahininin bize eşlik ettiğini görüyordum. Yol yukarı doğru eğimlendi ve mor renkli iki dağın aramdaki bir geçide yöneldik. Çeyrek depodan biraz fazla benzinimiz kalmıştı. Bir saat içinde yüksek taş yamaçların arasından geçecektik.
"Burası yol kesmek için iyi bir noktaya benziyor," dedi Random.
"Kuvvetle muhtemeldir," dedim. "Sen ne diyorsun, Julian?"
İçini çekti.
"Evet," dedi, "bir tanesine rastlamanıza çok az kaldı. Nasıl atlatacağınızı biliyorsunuz."
Biliyorduk. Kapıya geldiğimizde yeşil ve kahverengi deriler giymiş, kılıcı çekili nöbetçi bize yaklaştı. Başparmağımla arka koltuğu işaret edip "Manzarayı çaktın mı?" diye sordum.
Öyle yaptı ve bizi de tanıdı.
Aceleyle açtı kapıyı ve biz geçerken selam durdu.
Geçitten çıkmadan önce iki kapıdan daha geçtik ve yolda bir yerlerde şahini kaybetmiş gibiydik. Birkaç bin metre yükseklikteydik artık ve bir uçurumun yüzüne sürünerek tırmanan bir yolda el frenini çektim. Sağımızda, aşağı inen upuzun bir uçurum haricinde hiçbir şey yoktu.
"İn aşağı," dedim. "Yürüyüşe çıkıyorsun."
Julian kâğıt gibi bembeyaz kesildi.
"Size yaltaklanmayacağım," dedi. "Hayatım için sizden af dilemeyeceğim." İndi arabadan.
"Kahrolasıca," dedim. "Haftalardır kimse şöyle güzelce yaltaklanmamıştı bana!... Haydi... git uçurumun kenarında dur. Biraz daha ilerle lütfen." Random da tabancasını onun kafasına doğru tutuyordu. "Az önce," dedim

ona, "Eric'in pozisyonunda her kim olursa destekleyebileceğini söylemiştin."

"Bu doğru."

"Aşağı bak."

Baktı. Dip çok uzaktı.

"Pekâlâ," dedim. "Eğer durum aniden değişirse, bir başkasının almaktan sakınmayacağı yerde yaşamını bağışlayanın kim olduğunu unutma.

"Gel Random. Gidelim."

Onu orada, kaşları çatılmış, derin derin nefes alırken bıraktık.

Zirveye ulaştığımızda benzin neredeyse bitmişti. Vitesi boşa alıp kontağı kapattım ve aşağıya olan uzun yolu inmeye başladık.

"Düşünüyordum da," dedi Random, "eski kurnazlığını hiç kaybetmemişsin. Yerinde ben olsam, yapmaya yeltendiği şey için onu muhtemelen öldürürdüm. Ama sanınm sen doğru olanı yaptın. Sanırım Eric'e biraz üstünlük sağlayabilirsek Julian bize arka çıkabilir. Bu arada, olan biteni de Eric'e yetiştirecektir."

"Elbette," dedim.

"Üstelik onu ölü istemek için hepimizden daha çok gerekçen var."

Gülümsedim.

"Kişisel duygular politika, resmi kararlar ya da iş anlaşmalarına karıştırılmamalı."

Random iki sigara yakıp birini bana uzattı.

Dumanın içinden aşağı bakarken ilk defa denizi gördüm.

Koyu mavinin ötesinde, neredeyse gece göğü gibiydi, altın güneş öyle içinde dururken deniz boya kadar canlı ve yoğun, lacivert bir parça kumaş gibi kaba dokulu, neredeyse mora yakın bir renkteydi ki bakmaktan rahatsızlanıyordum. Kendimi, bildiğimi bilmediğim bir dili konuşurken buldum. "Deniz Aşanların Balladı"nı[?] okuyordum. Random ben bitirene değin bekledi ve sordu: "Sık sık bu şarkıyı senin yazdığın söylenir. Doğru mu?"

"Öyle uzun zaman oldu ki," dedim ona, "artık hatırlamıyorum."

Uçurum sola kıvrıldıkça ve biz de ağaçlık bir vadiye doğru döne döne indikçe denizin daha fazla kısmı görüş mesafemize girer oldu.

"Carba Deniz feneri," dedi Random denizin millerce içinde, sulardan yükselen devasa bir gri kuleyi işaret ederek. "Neredeyse unutmuştum."

"Ben de," diye yanıtladım. "Geri gelmek... çok tuhaf bir duygu," ve artık İngilizce değil, Thari adında bir dilde konuştuğumuzu ayrımsadım.

Aşağı yukarı yarım saat sonra dibe vardık. Yokuş aşağı gidebildiğimiz kadar gittim, sonra motoru çalıştırdım. Motorun sesiyle solumuzdaki çalılıktan koyu renk bir kuş sürüsü yükseldi. Boz bir kurdu andıran bir şey gizlendiği yerden çıkıp yakındaki bir ağaçlığa daldı; sezdirmeden izlediği ve o ana kadar görünmeyen geyik sekerek uzaklaştı. Denize doğru hafif, ama sürekli meyillenen, ağaçları Arden Ormanı'nınkiler kadar kalın ve büyük olmasa da bitki örtüsü gür bir vadideydik.

Yüksek ve sola doğru daha da yükselen dağlar başlarını göğe uzatmışlardı. Vadide ilerledikçe doğa manzarasını ve nispeten alçak bayırlarından aşağı indiğimiz o haşmetli dağın bütününü daha iyi gördük. Dağlar denize doğru ilerleyişlerini sürdürmekte ve bunu yaparken de büyümekteydiler, sırtlarına yeşil, leylak, mor, altın ve çivit rengine boyanmış, değişken bir örtü alıyorlardı. Denize dönük yüzlerini vadiden göremiyorduk ama o en son, en yüksek doruğun sırtına hayalet bulutlarını incecik peçesi sarmalanmıştı ve altın güneş zaman zaman ateşe boyuyordu. Işığın olduğu yerden yaklaşık otuz beş mil uzakta olduğumuza hükmettim, benzin ibresi de neredeyse boşu gösteriyordu. O son zirvenin hedefimiz olduğunu biliyordum ve içimde bir sabırsızlıktır başladı. Random da gözlerini aynı yöne dikmişti.

"Hâlâ orada," dedim.

"Neredeyse unutmuştum..." dedi.

Vites değiştirirken pantolonumun daha önce sahip olmadığı bir parlaklığa büründüğünü fark ettim. Ayak bileklerime yaklaştıkça bir hayli daralmıştı ve katladığım paçalar kaybolmuştu. Derken gözüm gömleğime takıldı.

Daha çok bir ceketi andırıyordu, siyahtı ve kenarları simliydi; kemerim de epey kalınlaşmıştı.

Daha dikkatli incelediğimde pantolonumun yanı boyunca gümüş bir çizgi indiğini gördüm.

"Etkileyici kıyafetler kuşanmış olduğumu görüyorum," diye yorumda bulundum, bunun ne tepki uyandırdığını görmek için.

Random kıkırdadı ve o zaman fark ettim ki bir yerlerden dikine kırmızı çizgili kahverengi bir pantolon, turuncu kahverengi gömlek bulmuştu. Sarı kenarlıklı kahverengi bir şapka da yanındaki koltukta oturuyordu.

"Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyi," dedim ona, "bu arada benzinimiz neredeyse bitti."

"Bu konuda bir şey yapamayacağımız kadar geç," dedi.

"Artık gerçek dünyadayız ve Gölgelerle oynamak korkunç bir gayret gerektirecektir. Üstelik gözlerden de kaçmayacaktır. Korkarım araba pes ettiğinde tabana kuvvet gitmeliyiz."

Araba iki buçuk mil daha dayandı. Yolun kenarına çekip durdurdum. Güneş batıya doğru veda ediyordu ve gölgeler gerçekten de uzamıştı.

Arka koltuğa uzandım. Ayakkabılarım siyah çizmelere dönüşmüştü ve onları yoklarken bir şey şıngırdadı.

Gümüş rengi ağırca bir kılıcı ve kınını çekiştirdim. Kın belime kusursuzca oturdu. Bir de tokası gümüşten gül şeklinde kara bir pelerin vardı.

"Onları sonsuza dek kaybettiğini mi sanmıştın?" diye sordu Random.

"Kahretsin, öyle sayılır," dedim ona.

Arabadan inip yürümeye başladık. Akşam havası serin ve insanı canlandıracak ıtırlarla doluydu. Doğuda şimdiden yıldızlar görünmüştü ve güneş yatağının yolunu tutmuştu.

Yol boyunca ağır adımlarla ilerledik ve Random konuştu:

"Bunun doğru olmadığını hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buraya kadar her şey çok kolay gitti," dedi bana. "Bundan hoşlanmadım. Arden Ormanı'ndan buraya nerdeyse hiç sorunla karşılaşmadan geldik. Doğru, orada Julian bizi haklamaya çalıştı ama bilmiyorum... Bu kadar mesafeyi öylesine rahat katettik ki neredeyse bunu yapmamıza izin verildiğinden şüphelenmeye başlayacağım."

"Bu düşünce benim de aklımdan geçti," diye yalan söyledim. "Sence neye işaret ediyor?"

"Korkarım," dedi, "bir tuzağa doğru yürüyoruz."

Birkaç dakika sessizce ilerledik.

Sonra "Pusu mu?" dedim. "Bu orman tuhaf şekilde sessiz görünüyor."

"Bilmiyorum."

Belki iki mil daha yürüdük ve güneş battı. Gece karanlıktı ve üzerine parlak yıldızlar çivilenmişti.

"İkimize uygun bir yolculuk yöntemi değil bu," dedi Random.

"Doğru."

"Yine de kendimize binek çağırmaktan çekiniyorum."

"Ben de,"

"Senin duruma yönelik değerlendirmen nedir?"

"Ölüm ve pislik," dedim. "Her an üzerimize çökeceğini hissediyorum."

"Sence yoldan ayrılmalı mıyız?"

"Ben de bunu düşünüyordum," diye bir yalan daha söyledim "ve azıcık kenardan yürümenin ikimize de zararı dokunmayacağını sanıyorum."

Öyle yaptık.

Ağaçların arasından yürüdük, çalılar ve kayaların kara gölgelerinin yanından geçtik. Koskoca gümüş ay yavaşça yükselip geceyi aydınlattı.

"İçimdeki başarısızlık hissi ağır basıyor," dedi Random bana.

"Peki, bu hisse ne kadar güvenebiliriz?" diye sordum.

"Oldukça."

"Neden?"

"Çok uzağa, çok hızlı geldik," diye karşılık verdi. "Bundan hiç hazetmedim. Artık asıl dünyada olduğumuzdan geri dönmek için de çok geç kaldık. Gölgeler'le oynayamayız, kılıçlarımıza güvenmeliyiz." Kendisi de kısa, perdahlı bir kılıç kuşanmıştı. "Dolayısıyla bu noktaya kadar ilerleyebilmemizin belki de Eric'in arzusu dahilinde olduğu fikri doğuyor içime. Artık konuda yapılabilecek pek bir şey yok, ama mademki burdayız keşke yolun her santimi için savaşsaydık diye düşünüyorum."

Bir mil daha devam edip, ellerimizi siper ettiğimiz sigaralarımızı tellendirmek için mola verdik.

"Güzel bir gece," dedim Random'a ve serin melteme.

"Sanırım... O da neydi!"

Az gerimizdeki çalılıklardan hafif bir hışırtı gelmişti.

"Belki bir hayvandır."

Kılıcı elindeydi.

Birkaç dakika bekledik ama hiçbir şey duyulmadı.

O da kılıcını kınına yerleştirdi ve yeniden yürümeye başladık.

Arkamızdan artık ses gelmiyordu, ama bir süre geçtikten sonra önümüzden bir şeyler işittik.

Ona bir bakış fırlattığımda Random da başıyla onayladı ve daha ihtiyatlıca yürümeye başladık.

İlerde, ta uzakta hafif bir ışıltı vardı, sanki bir kamp ateşi gibi.

Artık başka ses duymuyorduk, ama omuz silkisi ormanın içine, sağa doğru ilerleme işaretimi kabullendiğini gösteriyordu.

Kampa rastlamadan önce neredeyse bir saat yürüdük. Ateşin etrafında dört adam oturuyordu, iki kişi de gölgelerde uyumaktaydı. Kazığa bağlanmış kızın başı bizden öteye dönüktü ama siluetine bakarken kalbimin hızlandığını hissettim.

"O olabilir mi?" diye fısıldadım.

Evet," diye yanıtladı Random. "Sanırım olabilir."

Derken kız başını çevirdi ve onun kim olduğunu anladım.

"Deirdre!"

"Kaltağın ne halt karıştırdığını merak ediyordum." dedi Random. "Adamların giydikleri renklere bakılırsa onu Amber'e geri götürdüklerini söyleyebilirim."

Adamların Koz Kartları'ndan hatırladığım ve bir başka yerden Eric'e ait olduğunu bildiğim siyah, kırmızı ve gümüş renkli kıyafetler giydiklerini gördüm.

"Onu isteyen Eric olduğu için alamayacak," dedim.

"Deirdre hiçbir zaman çok umurumda olmamıştır," dedi Random, "ama senin umurunda olduğunu bilirim, öyleyse..." dedi ve kılıcını kınından sıyırdı.

Ben de aynısını yaptım.

"Hazır ol," dedim, doğrulup çömelerek.

Üzerlerine çullandık.

Belki iki dakika, olsa olsa o kadar sürmüştür.

O arada Deirdre bizi izliyordu, ateşin parıltısı yüzünü kaskatı bir maska çeviriyordu. Ağladı, güldü ve yüksek, korkmuş bir sesle isimlerimizi söyledi, bağlarını kesip ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

"Selamlar, kız kardeşim. Amber Yolu'nda bize katılır mısın?"

"Hayır," dedi. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkürler ama onu korumak istiyorum. Neden Amber'e gittiğinizi sanki bilmiyorum."

"Kazanılacak bir taht var," dedi Random, bu benim için de yeni bir haberdi "ve biz de ilgilenen taraflarız."

"Eğer aklınız varsa uzak durur ve daha uzun yaşarsınız," dedi ve Tanrı Aşkına! Azıcık bitkin ve kirli görünse de çok tatlıydı.

Onu kollarıma aldım, çünkü öyle istiyordum ve sıkı sıkı bastırdım kendime. Random bir şarap tulumu buldu, hepimiz içtik.

"Eric Amber'deki tek prens," dedi Deirdre, "askerleri ona sadık."

"Eric'ten korkmuyorum," diye yanıtladım, bu söylediğimden kendim de emin değildim.

"Amber'e varmanıza asla göz yummayacaktır," dedi. "İki gün önce gizli yollardan kaçmayı başarıncaya değin ben de bir tutsaktım. Her şey yatışana kadar Gölgeler'de yürüyebileceğimi düşünmüştüm. Ama asıl mekânın bu kadar yakınında başlamak hiç kolay değil. Bu yüzden Eric'in askerleri sabahleyin buldular beni. Geri götürüyorlardı. Sanırım iade edilseydim beni öldürtebilirdi... gerçi bundan emin değilim. Şöyle ya da böyle, şehirde bir kukla olarak kalmam gerekirdi. Eric'in çıldırmış olabileceğini düşünüyorum... ama yine de, bundan emin değilim."

"Ya Bleys?" diye sordu Random.

"O Gölgeler'den bazı şeyler gönderiyor ve Eric bundan çok rahatsız. Ama Bleys hiç gerçek gücüyle saldırmadı, Eric bu yüzden endişeli ve Taç ve Asa'nın idaresi de Eric bunlardan birini sağ eline alıncaya kadar kadar belirsiz."

"Anlıyorum. Bizden hiç bahsetti mi?"

"Senden değil, Random. Ama Corwin'den, evet. Hâlâ Corwin'in Amber'e dönmesinden korkuyor. Yol belki beş mil daha nispeten güvenli... ama onun ötesinde her adım tehlikelerle dolu. Her ağaç ve kaya bir tuzak ya da pusu. Bleys ve Corwin yüzünden. Sizin en azından buraya kadar gelmenizi istedi, böylece ne Gölgeler'le oynayabilecek, ne de onun gücünden kolayca kaçabilecektiniz. Amber'e onun tuzaklarından birine düşmeden girebilmek, ikiniz için de kesinlikle imkânsız."

"Ama sen kaçtın..."

"O farklıydı. Ben çıkmaya çalışıyordum, girmeye değil. Belki de beni, sizlerden birini gözeteceği kadar özenle gözetmedi, hırstan yoksunluğum ve cinsiyetim yüzünden. Hem ne olursa olsun, sizin de gördüğünüz gibi başarılı olamadım."

"Artık başardın, kız kardeşim," dedim, "kılıcım senin uğruna savurmak üzere serbest oldukça," ve beni alnımdan öpüp elimi sıktı. Buna dünden razıydım zaten.

"Takip edildiğimizden eminim," dedi Random ve bir işaretle üçümüz birden karanlığa karıştık.

Bir çalının altında kıpırtısızca yatıp gözümüzü yola diktik.

Bir süre sonra fısıltılarımız benim bir karar vermem gerektiğini belli etti. Soru basitti: Şimdi ne yapacaktık?

Soru gerçekten de çok basitti ve artık daha fazla kaçamak yanıt veremezdim. Onlara, hatta sevgili Deirdre'ye bile güvenemeyeceğimi biliyordum, ama eğer birisiyle hesaplaşmak zorundaysam, en azından Random da benimle birlikte bu işe gırtlağına kadar batmıştı ve Deirdre de gözdemdi.

"Değerli akrabalarım," dedim onlara, "bir itirafta bulunmak zorundayım," ve Random'un eli daha şimdiden kılıcının kabzasındaydı. Birbirimize güvenimiz işte bu kadardı. Zihninin işleyişini neredeyse duyabiliyordum: Corwin beni buraya ihanet etmek için getirdi, diyordu kendi kendine.

"Eğer beni buraya ihanet etmek için getirdiysen," dedi, "geriye sağ götüremeyeceksin."

"Şaka mı ediyorsun?" diye sordum. "İstediğim şey senin yardımın, kellen değil. Söylemek zorunda olduğum şey şundan ibaret: Ne dolaplar döndüğünü bilmiyorum. Birkaç tahmin yürüttüm ama ne halt ettiğimizi, Amber'in ne olduğunu, Eric'in ne yaptığını, kim olduğunu, ya da neden burada çalıların arasında çömelmiş onun askerlerinden saklandığımızı biliyorum," dedim ona, "ya da işin aslını isterseniz, gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorum."

Çok uzun bir sessizlik oldu, sonra Random fısıldadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedim, "seni kandırmayı becerdim, Random. Bu yolculukta araba sürmekten başka bir şey yapmamamın garip olduğunu düşünmedin mi?"

"Sen patrondun," dedi bana. "Senin plan kuruyor olduğunu düşündüm. Yol boyunca epey kurnazca şeyler yaptın. Senin Corwin olduğunu biliyorum."

"Bu benim bile yalnızca bir kaç gün önce öğrendiğim bir şey," dedim. "Corwin diye tanıdığınız kişi olduğumu biliyorum, ama bir süre önce kaza geçirdim. Başımda yaralanmalar vardı. Daha aydınlık bir yere çıktığımızda size izleri gösteririm ve hafıza kaybından muzdaribim. Bu Gölgeler muhabbetini hiç anlamıyorum. Amber hakkında bile çok şey anımsamıyorum. Tek hatırladığım akrabalarım ve onların ipiyle kuyuya inilmeyeceği gerçeği. İşte benim öyküm. Bu konuda ne yapılabilir?"

"İsa Aşkına!" dedi Random. "Evet, şimdi anlayabiliyorum! Yol boyunca kafama takılan her şeyi... Flora'yı nasıl büsbütün kandırabildin?"

"Şans," dedim "ve bilinçaltında yatan sinsilik, sanırım. Yo! Değil! O aptaldı. Ama size şimdi gerçekten ihtiyacım var."

"Gölgeler'e ulaşabilir miyiz sence," dedi Deirdre ve muhatap olduğu ben değildim.

"Evet," dedi Random, "ama bundan yana değilim. Corwin'i Amber'de, Eric'in kellesini de bir sırığa geçirilmiş görmek istiyorum. Bunları görmek şansımı az da olsa değerlendireceğim, O yüzden Gölgeler'e geri dönmüyorum. İstiyorsan sen dönebilirsin. Hepiniz benim çelimsizin, palavracının teki olduğumu düşünüyorsunuz. Şimdi göreceğiz. Bu işi sonuna kadar götüreceğim."

"Sağ ol, kardeşim," dedim.

"Mehtabın altında kötü bir karşılaşma," dedi Deirdre.

"Hâlâ bir kazığa bağlı olabilirdin," dedi Random ve kız karşılık vermedi.

Orada biraz daha yattık ve üç adam kampa gelip çevreye bakındılar. Sonra ikisi eğilip yeri kokladılar.

Sonra bulunduğumuz yöne baktılar.

"Weir," diye fısıldadı Random, onlar bize doğru gelirlerken.

Olanları gördüm, ama sadece gölgelerinden. Dört ayak üzerine düştüler ve ayışığı boz elbiseleriyle oyunlar oynadı.

Derken izimizi sürenlerin ışık saçan altı gözü vardı.

Kurtların ilkini gümüş kılıcıma geçirdim ve bir insan iniltisi geldi. Random tek darbede birinin kellesini uçurdu ve hayretler içinde, Deirdre'nin bir kurdu havaya kaldırıp hayvanın belkemiğini nazik bir çatırtıyla dizinin üzerinde kırdığına şahit oldum.

"Çabuk, kılıcın!" dedi Random, ben de onun ve Deirdre'nin kurbanlarını deştim ve daha fazla çığlık duyuldu.

"Elimizi çabuk tutsak iyi olur," dedi Random. "Bu taraftan!" ve onu izledik.

Bitki örtüsünün içinde belki de bir saatlik sinsice ilerleyişin ardından "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Deirdre.

"Denize," oldu Random'un yanıtı.

"Neden?"

"Corwin'in anıları orada saklı."

"Nerede? Nasıl?"

"Rebma'da elbette."

"Orada seni öldürür, beynini de balıklara yedirirler."

"Yolun tamamını gitmeyeceğim. Kıyıda işi devralıp kız kardeşinin kız kardeşiyle konuşman gerekecek."

"Onun Deseni tekrar denemesi için mi yani?"

"Evet."

"Bu riskli."

"Biliyorum... Dinle, Corwin," dedi, "bana karşı son zamanlarda fazlasıyla dürüst davrandın. Eğer bir şans eseri, gerçek Corwin değilsen ölürsün. Gerçi o olmalısın. Başkası olamazsın. Hafızan olmasa da davranış biçimin. Hayır. Hayatım üzerine bahse girerim. Şansını değerlendir ve Desen diye anılan şeyi dene. Anılarını yerine getirmesi mümkündür. Razı mısın?"

"Belki," dedim, "ama Desen nedir?"

"Rebma hayalet şehirdir," dedi bana. "Amber'in denizdeki yansımasıdır. İçinde, Amber'deki her şeyin bir aynadaymışçasına karşılığı vardır. Llewella'nın halkı orayı mesken tutar ve Amber'deymiş gibi yaşarlar. Mazide kalmış bir takım kabahatlerim yüzünden benden nefret ediyorlar, bu yüzden seninle oraya gitmeyi göze alamam, ama onlarla dürüstçe konuşur ve belki de amacını ima edersen, Rebma'nın Deseni'ni yürümene izin vereceklerini hissediyorum. Amber'dekinin tersi de olsa, etkisi aynı olmalıdır. Babamızın oğullarına Gölgeler içinde yürüme gücünü bahşeden odur."

"Bu gücün bana ne faydası olacak?"

"Sana kim olduğunu hatırlatacaktır."

"O zaman razıyım," dedim.

"İyi adam. Öyleyse güney doğrultusunda ilerlemeyi sürdüreceğiz. Merdivene varmamız birkaç gün alacak... Onunla gidecek misin, Deirdre?"

"Ağabeyim Corwin'le gideceğim."

Bunu diyeceğini biliyordum ve hoşnut kalmıştım. Korkuyordum, ama hoşnuttum.

O geceyi yürüyerek geçirdik. Üç grup silahlı askerden kaçındık ve sabah bir mağarada uyuduk.

Bölüm 5

Büyük denizin pembe ve samur kumlarına ulaşmak için iki akşam geçirdik. Güneş batmadan önce küçük bir grubu başarılı şekilde atlatarak üçüncü günün sabahında kumsala vardık.

Faiella-bionin'i, diğer tarafına çabucak geçebileceğimiz Rebma Merdiveni'ni tam bulmadan açıklığa çıkmakta gönülsüzdük.

Yükselen güneş milyarlarca parlak kıymık düşürüyordu suların köpüklü kabarışına ve gözlerimiz onların dansıyla öylesine kamaşmıştı ki su yüzeyinin altını göremiyorduk. İki gündür su ve meyveyle yaşıyorduk, kurt gibi acıkmıştım ama beklenmedik kıvrımları ve mercan rengi, turuncu, pembe ve kırmızı yükseltileriyle, geniş, eğimli, kaplan kumsala, onun aniden ortaya çıkan deniz kabuğu, sürüklenmiş tahta ve cilalı küçük taş zulalarına, ve ötesinde bir yükselip bir alçalan, hafifçe şapırdayan, baştan aşağı altın rengi ve mavi ve koyu mor renkli, şafağın menekşe rengi göğünün altında yaşam şarkısı meltemlerini birer kutsama misali üfüren denize bakarken, açlığım aklımdan çıktı gitti.

Yüzü şafağı gören dağ, Amber'i tüm zaman boyunca yavrusunu tutan ana gibi koruyan Kolvir, belki yirmi mil solumuzda, kuzeydeydi ve güneş onu altına boyuyor, şehrin üzerindeki yaşmağı gökkuşağına çeviriyordu. Random başını kaldırıp baktı, dişlerini gıcırdattı ve gözlerini kaçırdı. Belki ben de öyle yaptım.

Deirdre elime dokundu, başıyla işaret etti ve sahile paralel, kuzeye doğru yürümeye başladı. Random ve ben takip ettik.

Belli ki bir nirengi noktası yakalamıştı. Hemen hemen çeyrek mil böyle ilerledik, derken yer hafifçe sarsılır gibi oldu.

"Toynak sesleri!" dedi Random dişlerinin arasından.

"Bak!" dedi Deirdre, başını geriye atmış, göğü işaret ediyordu.

Bakışım elini takip etti.

Üzerimizde bir şahin dönmekteydi.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordum.

"Şu taş yığını," dedi ve aşağı yukarı yüz metre ileride, neredeyse iki buçuk metre yükseklikte, rüzgâr, kum ve suyla aşınmış, insan başı büyüklüğünde gri taşlardan oluşan tepesi kesik bir piramit gördüm.

Toynak sesleri kuvvetlendi ve bir borunun notaları duyuldu, ama Julian'ınki değildi.

"Koşun!" dedi Random ve öyle yaptık.

Ancak yirmi beş adım atmıştık ki şahin alçaldı. Random'a doğru daldı, ama o kılıcını çekmişti ve hayvanı yaraladı. Şahin sonra dikkatini Deirdre'ye yöneltti.

Kılıcımı kınından çekip vurmayı denedim. Tüyler uçuştu.

Hayvan yükseldi, tekrar daldı ve kılıcım bu sefer sert bir şeye vurdu. Sanıyorum hayvan düştü ama emin olamıyordum, çünkü durup arkaya bakacak değildim. Toynak sesleri şimdi daha sürekli ve gürültülüydü, boru sesiyse yanı başımızdaydı.

Taş yığınına ulaştık, Deirdre ona göre doğru açıya döndü ve dosdoğru denizin yolunu tuttu. Ne yaptığını biliyormuşa benzeyen biriyle tartışacak değildim.

İzledim ve gözucuyla atlıları gördüm.

Hâlâ uzaktaydılar, ama sahil boyunca gökgürültüsü gibi yaklaşıyorlar, köpekler havlıyor, borular ötüyordu ve Random'la ben deli gibi koşup kız kardeşimizin ardından dalgalara atıldık.

Random "Gitsem de ölüm, kalsam da," dediğinde belimize kadar sudaydık.

"Birisi yakın," dedim, "diğeriyse pazarlığa açık olabilir. Gidelim!"

Gittik. Denizin içindeki bir tür taş yüzeydeydik. Yürürken nasıl nefes alacağımızı bilmiyordum, ama Deirdre bu konuda kaygılanmışa benzemiyordu, ben de kaygılanmamaya çalıştım.

Ama kaygılıydım.

Su başlarımızın üzerinde girdaplanıp hışırdadığında çok kaygılıydım. Buna rağmen Deirdre dümdüz yürüyüp aşağı iniyordu ve ben onu izledim ve Random onu izledi.

Her birkaç metrede bir basamaklar vardı. Muazzam bir merdivenden aşağı iniyorduk ve adı Faiella-bionin idi, biliyordum.

Bir adım daha atmakla su seviyesinin altına inecektim, ama Deirdre daha şimdiden inmişti bile.

Ben de derin bir nefes alıp ileri fırladım.

Basamaklar devam ediyordu ve ben de takip etmeyi sürdürdüm. Neden gövdemin doğal olarak suda asılı kalmadığına şaşıyordum, çünkü hâlâ dik

duruyordum ve her bir adımım sanki doğal bir merdivendeymişçesine beni aşağı indiriyordu,

Gerçi hareketlerim şöyle böyle ağırlaşmıştı. Nefesimi daha faza tutamaz hale geldiğimde ne yapacağımı düşünmeye koyuldum.

Random'un ve Deirdre'nin başları çevresinde hava kabarcıkları vardı. Ne yaptıklarını gözlemlemeye çalıştım ama anlayamıyordum. Göğüsleri normal biçimde inip kalkıyor gibiydi.

Yüzeyin üç metre kadar altına indiğimizde Random bana baktı, soluma geldi ve sesini duydum. Sanki kulağımı küvetin dibine dayamıştım ve her bir sözcüğü birinin küvete yandan indirdiği tekmeler gibiydi.

Bununla beraber anlaşılıyorlardı:

"Köpekleri iz sürmeye ikna edebileceklerini sanmıyorum, atlar izleseler bile," dedi.

"Nasıl nefes alıyorsun," demeye çalıştım ve ağzımdan çıkanları açık seçik işittim.

"Rahatla," dedi hemen. "Eğer nefesini tutuyorsan salıver ve endişelenme. Merdivenden ayrılmadığın sürece nefes alabileceksin."

"Bu nasıl olabilir?" dedim.

"Eğer başarırsak anlayacaksın," dedi ve sesinde soğuğun ve yeşilliğin içinden gelen çınlamalı bir tını vardı.

O ana kadar altı metre derinliğe inmiştik ve az bir miktar nefes verip belki bir saniye nefes almayı denedim.

Bu histe rahatsız edici bir şey yoktu, ben de süreyi uzattım. Daha fazla kabarcık çıkıyordu ama bunun ötesinde rahatsız edici hiçbir şey hissetmemiştim.

Önümüzdeki üç metre boyunca basınçta artış hissi olmadı ve inmekte olduğumuz merdiveni sanki yeşilimsi bir sisin ardından görüyordum. Aşağı, aşağı, daha da aşağı iniyordu.

Dümdüz. Dosdoğru. Aşağımızdan bir tür ışık geliyordu.

"Eğer kemerli kapıyı geçebilirsek, güvende olacağız," dedi kız kardeşim.

"Siz güvende olacaksınız," diye düzeltti Random ve onun Rebma denen yerde hor görülmek için ne yaptığını merak ettim.

"Eğer bu yolculuğu daha önce yapmamış atlara biniyorlarsa bizi yayan takip etmek zorunda kalacaklar," dedi Random.

"O durumda başarabiliriz."

"Öyleyse bizi izlemeyebilirler... durum buysa şayet," dedi Deirdre.

Acele ettik.

O sırada yüzeyin belki on beş metre aşağısına inmiştik, su soğumuş ve epey kararmıştı, ama önümüzde ve aşağımızdaki ışıltı güçlenmişti ve on basamak sonra kaynağı seçebildim:

Sağda yükselen bir sütun ve tepesinde küremsi, parlayan bir şey vardı. Yaklaşık on beş adım sonra solda benzer bir oluşum göründü. Onun ötesinde, sağda bir tane daha vardı ve böylece gidiyordu.

Bu şeyin yakınına geldiğimizde sular ışıdı ve merdivenin kendisi netleşti: yer yer yeşil ve pembe çizgileri olan bir beyazdı. Mermeri andırıyordu ama suya rağmen kaygan değildi.

Genişliği neredeyse beş metreyi buluyordu ve iki yanında da aynı maddeden tırabzanlar vardı.

Yürürken yanımızdan balıklar geçti. Omzumun üzerinden baktığımda bir takip izine rastlayamadım.

Etraf daha da aydınlandı. İlk ışığın yanına geldik ve sütunun üzerinde duran bir küre değildi. Olguyu biraz daha mantıklı kılabilmek için bu ayrıntıyı zihnim eklemiş olmalıydı. Bir ateşti görünüşe bakılırsa, yüksekliği yarım metre civarında, sanki koskoca bir meşalenin ucundaymışcasına dans ediyordu. Bu konuda daha sonra soru sormayı aklıma koydum ve -ifademi mazur görün- nefesimi yapmakta olduğumuz hızlı inişe sakladım.

Aydınlatılmş caddeye girip meşalelerin altısını daha geride bıraktığımıza Random "Peşimizdeler," dedi ve tekrar geriye baktığımda dördü ata binmiş uzak figürlerin inmekte olduklarını gördüm. Suyun altında kahkaha savurup da kendini duymak tuhaf bir his.

"Bırak gelsinler," dedim ve kılıcımın kabzasına dokundum, "çünkü buraya kadar geldiğimiz için, üzerimde bir güç hissediyorum!"

Yine de acele ettik. Sağımızda ve solumuzdaki sular mürekkep gibi kapkaraydı. Yalnızca çılgınca inmekte olduğumuz merdiven aydınlatılmıştı ve uzakta heybetli bir kemer gördüm.

Deirdre şimdi basamakları ikişer ikişer atlıyordu ve arkamızdaki atların toynaklarının staccato vuruşları yeri titretiyordu.

Silahlı adamlar -merdiveni bir tırabzandan diğerine dolduran- çok geride ve yukarıdaydılar. Ama dört atlı aradaki mesafeyi kapatmıştı. İleriye atılan Deirdre'yi takip ettik ve elimi kılıcımdan ayırmadım.

Üç, dört, beş. Tekrar geri dönüp atlıların hemen hemen on beş metre gerimizde olduğunu görmeden önce bu kadar sayıda ışık geçtik. Kemer

önümüzde heyula gibi belirmişti, belki altmış metre uzaktaydı. Büyüktü, su mermeri gibi parlıyordu ve üzerine Tritonlar, su perileri, deniz kızları ve yunus kabartmaları oyulmuştu. Görünen o ki diğer tarafında da bekleyenler vardı.

"Neden buraya geldiğimize şaşıyor olmalılar," dedi Random.

"Eğer başaramazsak tartışma bu akademik noktada kalacak " diye yanıtladım aceleyle, fırlattığım bir diğer bakış, atlıların arayı üç metre daha kapadıklarını ortaya sermişti.

O vakit çektim kılıcımı ve meşalenin ışığında parladı. Random da aynısını yineledi.

Yirmi adım kadar sonra yeşilin içinde nalların titreşimleri korkunçtu ve kaçarken biçilmemek için döndük.

Neredeyse üzerimizdeydiler. Kapılar otuz metre arkamızdaydı ve dört atlının hakkından gelemezsek bu mesafe yüz mil de olabilirdi.

Bana yönelen adam kılıcını sallarken çömeldim. Sağında, az gerisinde bir başka binici daha vardı, ben de doğal olarak soluna, trabzanın yakınına gittim. Adam kılıcı sağ elinde tuttuğu için çaprazlamasına vurması gerekiyordu.

Vurduğunda *quarte* ile savuşturdum ve çabucak karşı hamle yaptım.

Adam eyerinden öne sarkmıştı ve kılıcımın ucu boynunun sağ tarafına girdi.

Kızıl duman gibi bir kan dalgası göründü ve yeşil ışıkta girdaplandı. Çılgınca, keşke Van Gogh burada bulunsaydı da görseydi, diye düşündüm.

At yoluna devam ederek geçip gitti ve ikinci binicinin arkasından saldırdım.

Darbeyi karşılamak için geri döndü, muvaffak oldu. Ama sudaki hızı ve vuruşumun gücü onu eyerinden alaşağı etmişti. Onu düşerken tekmeledim ve sürüklendi. Orada, üzerimde asılı dururken ona vurdum, yine savuşturdu, ama bu hareket onu tırabzanın ötesine sürükledi. Suyun basıncı onu ezerken haykırdığını işittim. Sonra sessiz kaldı.

Dikkatimi bir at ve bir adamı öldürmüş, bir ikincisiyle yalın kılıç çarpışmakta olan Random'a verdim. Yanlarına gidene kadar adamı öldürmüş, kahkahalarla gülüyordu. Üzerlerinde kan dalgaları kabarmıştı ve aniden farkına vardım ki çılgın, üzgün ve kötü Vincent Van Gogh'u tanımıştım ve bunu resmedememiş olması gerçekten çok kötüydü.

Yaya askerler otuz metre kadar gerimizdeydiler, biz de dönüp kemerlere doğru yöneldik. Deirdre şimdiden kemerin altından geçmişti.

Koştuk ve başardık. Yanımızda bir sürü kılıçlı kişi vardı ve askerler geri döndüler. Sonra kılıçlarımızı kınlarına soktuk ve Random "Hapı yuttum," dedi, bizi savunmak için bekleyen gruba katılmak üzere hareket ettik.

Random'a derhal kılıcını teslim etmesi buyruldu, o da omuz silkip silahını verdi. Sonra iki adam gelip iki yanına, bir üçüncüsü de arkasına geçti ve merdivenden inmeye devam ettik.

O sulak yerde tüm zaman kavramımı yitirmiştim, ama bir saat on beş dakikayla bir buçuk saat arasında bir süre yürüdük hedefimize varmadan önce.

Rebma'nın altın kapıları önümüze dikilmişti. Onların arasından geçtik. Şehre girdik.

Her şey yeşilimsi bir pusun ardından görülüyordu. Desenler oluşturacak şekilde kümelenmiş, gözlerimi delip zihnimi yırtan ve anımsanmaya isteyen tümü de kırılgan ve birçoğu yüksek binalar vardı. Başarısız oldular, bazılarının tek meyvesi o artık alışılmış, yarı anımsanan ya da hiç anımsanmayana eşlik eden başağrısı oldu. Bu sokakları daha önce yürüdüğümü biliyordum oysa ya da buna çok benzeyenleri.

Gözetim altına alındığından beri Random tek laf etmemişti. Deirdre'nin tek konuşması kız kardeşimiz Llewella'ya ilişkin bilgi almak için olmuştu. Onun Rebma'da olduğu bildirilmişti.

Eşlikçilerimizi inceledim. Yeşil, mor ya da siyah saçlı, hepsinin gözleri, kestane renkli bir istisna dışında yeşil renkli adamlardı. Hepsi de sadece pullu mayolar ve pelerin giymişlerdi Göğüslerinin üzerinden geçen çapraz kuşakları ve deniz kabuğu kemerlerinden sarkan kısa kılıçları vardı. Hepsinin de vücutları kılsızdı.

Hiçbiri benimle konuşmadılar, gerçi bazısı uzun uzun süzdü, bazısı da ters ters baktılar. Silahımı muhafaza etmeme göz yumulmuştu

Şehirde, Faiella-bionin'dekinden daha sık aralıklarla dikilmiş sütun meşalelerinin aydınlattığı geniş bir caddeden geçirildik ve sekizgen, koyu renk camlı pencerelerin ardından insanlar bizleri izlediler ve parlak karınlı balıklar yüzdüler. Bir köşeyi döndüğümüzde, meltemi andıran soğuk bir akıntı geldi birkaç adım sonra da, rüzgâr gibi sıcak bir akıntı.

Şehrin merkezindeki saraya getirilmiştik ve elim belimdeki eldiveni nasıl biliyorsa, öylece biliyordum bunu. Amber'deki sarayın bir eşiydi, yalnızca

yeşille örtülmüş, duvarlara tuhaf biçimde yerleştirilmiş aynalarla karmakarışık olmuş, içi dışına çıkmıştı. Neredeyse anımsadığım camsı odadaki tahtta bir kadın oturuyordu. Saçı yeşildi ama gümüş çizgiler düşmüştü ve gözleri yeşim taşından aylar gibi koskoca ve yuvarlaktı, kaşları zeytuni martıların kanatları gibi yükseliyordu. Ağzı, çenesi ufacık; yanakları yüksek, geniş ve yuvarlaktı. Alnına beyaz altından ince bir taç takmıştı ve boynunda billur bir gerdanlık vardı. Gerdanlığın ucunda, uçları da soluk yeşil olan tatlı, çıplak göğüslerinin arasında bir safir ışıldıyordu. Gümüş bir kemer ve pullu mavi bir mayo giymişti, sağ elinde pembe mercandan bir asa ve elinin her bir parmağında bir yüzük, yüzüklerin her birinde de farklı mavi taşlar vardı. Konuşurken gülümsemedi:

"Burada ne arıyorsunuz, Amber'in dışlanmışları?" diye sordu ve sesi peltek, yumuşak, akışkan bir şeydi.

Deirdre yanıtladı: "Asıl şehirde oturan prensin... Eric'in gazabından kaçıyoruz! Doğruyu söylemek gerekirse, onun düşüşünü tezgâhlamak niyetindeyiz. Kendisi burada seviliyorsa şayet mahvolduk ve kendimizi düşmanımızın ellerine teslim ettik. Ama onun burada sevilmediğini hissediyorum. O yüzden senden yardım dilemeye geldik, nazik Moire..."

"Size Amber'e saldırmanız için asker vermeyeceğim," diye karşılık verdi. "Bildiğiniz gibi, kargaşa benim diyarıma da yansıyacaktır."

"Senden isteyeceğimiz bu değildi, sevgili Moire," diye konuşmasını sürdürdü Deirdre, "yalnızca küçük bir şey, sana ya da tebaana zarar vermeden veya bedel ödetmeden ifa edilecek bir şey."

"Söyle! Çünkü bildiğiniz gibi, Eric burada en az solunda dikilen hain kadar az sevilir" ve ona içten ve arsızca bir bakış ile gözlerini dikmiş, dudaklarının köşesinde küçük bir gülücük oynaşan kardeşim Random'u işaret etti.

Eğer Random yaptığı şeyin bedelini, ne olursa olsun ödeyecekse, bunu Amber'in gerçek bir prensi gibi yapacağını görebiliyordum, tıpkı yıllar önce ölmüş üç ağabeyimizin yapmış oldukları gibi. Tam bu sırada onlarla alay ederek, ağzı kendi bedeninin kanıyla dolu da olsa kahkahalar atarak ödeyecek ve ölürken geriye döndürülemez bir lanet okuyacaktı. Birdenbire fark etmiştim ki, ben de bu güce sahiptim ve şartlar gerektirirse, kullanacaktım.

"Ricada bulunacağım şey," dedi Deirdre, "sizinle burada ikamet eden Leydi Llewella'nın da kardeşi olan, ağabeyim Corwin için. Onun sizlere

karşı kusur işlediğini sanmıyorum.

"Bu doğru. Ama neden kendi adına konuşmuyor?"

"Sorunun bir kısmı da bu, Leydim. Konuşamıyor, çünkü ne söyleyeceğini bilmiyor. Gölgelerin arasında yaşadığı sırada vuku olan bir kazada hafızasının çoğu kaybolup gitti. Buraya gelişinin nedeni hafızasını yeniden kazandırmak, Amber'de Eric'e meydan okuyabilsin diye eski günlerin anılarını geri getirtmek için."

Kirpiklerinin gölgesinden beni süzmekte olan tahttaki kadın, "Devam et," dedi.

"Bu binanın bir yerinde," dedi kız kardeşim, "pek az ziyaret edilen bir oda vardır. Bu odadaysa," diye söze devam etti, "zeminde, adına Desen dediğimiz şeyin ateşli hatlarla çizilmiş bir eşi. Sadece Amber'in son hükümdarının bir oğlu ya da kızı bu Desen'i yürüyüp de sağ kalabilir ve bu, söz konusu şahsa Gölgeler'e hükmetme gücü kazandırır." Burada Moire gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve onun, bu gücün bir kısmını Rebma adına kazanmak için halkından kaç kişiyi o yola gönderdiğini tahmine çalıştım. Elbette başarısız olmuştu. "Desen'i yürümek," dedi Deirdre, "sanıyoruz ki Corwin'e bir Amber prensi olarak hafızasını kazandıracaktır. Bunu yapmak için Amber'e gidemiyor ve bildiğim kadarıyla burası, Tir-na Nog'th haricinde Desen'in bir eşinin bulunduğu tek yer ki elbette oraya bu zamanda gidemeyiz."

Moire bakışını kız kardeşime çevirdi, Random'un üzerinde dolaştırdı, tekrar bana döndürdü.

"Corwin bu şeyi denemeye gönüllü mü?" diye sordu.

Eğildim.

"İstekliyim, leydim," dedim ve o zaman gülümsedi.

"Pekâlâ, size izin veriyorum. Ama ülkemin ötesinde güvenliğinizi garanti edemem."

"Bu konuya gelince, majesteleri," dedi Deirdre, "sizden lütuf beklemiyoruz ve ayrıldığımızda kendi başımızın çaresine bakacağız."

"Random hariç," dedi Moire, "kendisi oldukça güvende olacak."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Deirdre, çünkü Random elbette bu koşullar altında kendi adına konuşamazdı.

"Kesinlikle hatırlıyorsunuz ki," dedi, "Prens Random bir seferinde ülkeme dost olarak geldi ve sonra kızım Morganthe'yle birlikte apar topar ayrıldı."

"Bunu işitmiştim, Leydi Moire ama öykünün doğruluğundan ya da ne derece alçakça olduğundan haberdar değilim."

"Doğrudur," dedi Moire "ve kızım bir ay sonra bana geri döndü. İntiharı, oğlu Martin'i doğurmasından birkaç ay sonra gerçekleşti. Bu konuda ne diyeceksiniz, Prens Random?"

"Hiçbir şey," dedi Random.

"Yaşı kemale erdiğinde," dedi Moire, "Amber kanından olduğu için, Martin, Desen'i yürümeye karar verdi. Halkımdan bunu başaran tek kişidir o. Ardından Gölgeler'de yürüdü ve kendisini o günden beri görmedim. Bu konuda ne diyeceksiniz, Lord Random?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Random.

"O nedenle seni cezalandıracağım," diye devam etti Moire.

"Seçtiğim kadınla evlenecek ve diyarımda bir sene müddetince kalacak, ya da yaşamından olacaksın. Buna ne diyeceksin, Random?"

Random hiçbir şey demedi, ama başıyla sertçe onayladı.

"Çok güzel," dedi Moire. "Öyle olsun."

Öyle oldu.

Gücümüzü toplamak için, onun bize tahsis ettiği odalara çekildik. Sonradan odamın kapısında belirdi.

"Selam, Moire," dedim.

"Amber'li Lord Corwin," dedi bana, "sizinle tanışmayı hep istemişimdir."

"Ben de sizinle," diye palavra sıktım.

"Kahramanlıklarınız dillerde efsanedir."

"Teşekkür ederim, ama parlak noktaları güçlükle anımsıyorum"

"Girebilir miyim?"

"Kesinlikle," dedim ve yana çekildim.

Bana sunmuş olduğu, güzelce döşenmiş süite girdi. Turuncu divanın ucuna ilişti.

"Desen'i ne zaman tecrübe etmek istersin?"

"Olabildiğince çabuk," dedim ona.

Bunu kafasında tarttı, sonra konuştu, "Nerelerde bulundunuz, Gölgeler arasında?"

"Buradan çok uzaklarda," dedim, "sevmeyi öğrendiğim bir yerde."

"Bir Amber lordunun bu kapasiteye sahip olabilmesi garip."

"Ne kapasitesi?"

"Sevebilmek," diye yanıtladı.

"Belki de yanlış sözcük seçtim."
"Bundan şüphe ederim," dedi, "çünkü Corwin'in baladları gerçekten de yüreğin tellerine dokunur."
"Leydim çok kibar."
"Ama yanılmıyor," diye yanıtladı.
"Birgün size bir balad sunacağım."
"Gölgeler'de ikamet ederken ne yaptınız?"
"Sanıyorum ki profesyonel bir askerdim, hanımım. Ücretimi ödeyenin tarafında çarpıştım. Bir yandan da birçok sevilen şarkıya söz ve beste yazdım."
"Her ikisi de bana doğal ve mantıklı geliyor."
"Rica ederim söyleyin, kardeşim Random'a ne olacak?"
"Tebaamdan Vialle adında bir kızla evlenecek. Vialle kördür ve türümüz arasında talibi yoktur."
"Bunun," dedim, "kız için en iyisi olduğundan emin misiniz?"
"Böylece kendine iyi bir mevki kazanacak," dedi Moire,
"Random bir yıl sonra ayrılıp tekrar geri dönmeyecek olsa da. Çünkü hakkında ne söylenirse söylensin, o bir Amber prensi."
"Ya kız onu sevecek olursa?"
"Birisinin bunu yapabilmesi mümkün mü?"
"Kendimce onu severim, kardeşi olarak."
"Bu, Amber'in bir oğlunun böyle bir şeyi ilk kez telaffuz edişi ve bunu şairane mizacınıza yoruyorum."
"Her neyse," dedim, "bunun kız için en iyi şey olduğunda emin olun."
"Bunu düşünüp taşındım," dedi bana "ve eminim, Random'un çektireceği acı ne olursa olsun kendine gelecek ve onun ayrılışından sonra sarayımda önde gelen leydilerden olacaktır."
"Öyle olabilir," dedim ve bakışlarımı kaçırdım, içime bi hüznün çöktüğünü hissettim... kız için elbette.
"Size ne diyebilirim?" dedim. "Belki de hayırlı bir şey yapıyorsunuz. Öyle olmasını umarım." Elini avcuma alıp öptüm.
"Sen, Lord Corwin, destekleyebileceğim tek Amber prensisin," dedi bana, "belki Benedict dışında. O son on iki yıldır kayıp ve kemiklerinin nerede olduğunu Lir bilir. Yazık."
"Bunu bilmiyordum," dedim. "Hafızam öyle karışık ki. Lütfen tahammül gösterin. Benedict'i özleyeceğim, şayet öldüyse. O benim silah ustamdı ve

tüm silahları öğretmişti bana. Ama nazikti."

"Sen de öylesin, Corwin," dedi, elimi tutup beni kendine doğru çekerek.

"Hayır, aslında değil," diye yanıtladım, divana, yanına otururken. Sonra bana, "Yemeğe kadar çok vaktimiz var," dedi.

Sonra yumuşacık omzuyla bana yaslandı.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordum.

"Ben ne zaman buyurursam," dedi ve yüzünü bana tamamen döndü.

Ben de onu kendime çektim ve karnının yumuşaklığını gizleyen tokanın kilidini buldum. Aşağısında daha fazla yumuşaklıklar vardı ve kılları yeşildi.

Divanın üzerinde ona balladını sundum. Dudakları, sözler olmaksızın karşılık verdi.

Yemeğimizi yedikten sonra, suyun altında yemenin püf noktasını öğrenmiştim, eğer şartlar gerektirirse bilahare ayrıntısıyla açıklarını kahverengi ve kırmızı ağlar ve iplerle süslenmiş yüksek mermer salondaki yerlerimizden kalktık, dar bir koridor boyunca ilerledik, sonra mutlak karanlık boyunca kıvrılan ve ışıldayan bir sarmal merdivenden aşağı, ta deniz tabanına kadar indik. Yirmi adım kadar sonra Random "Kahretsin!" dedi ve adımını dışarı atıp, merdiven boyunca yüzmeye başladı.

"Öylesi daha hızlıdır," dedi Moire.

"Aşağıya kadar çok yol var," dedi Amber'dekinin uzaklığını bilen Deirdre.

Böylece hepimiz merdiveni bırakıp karanlığın içinde ışıldayarak kıvrılan şeyin yanından aşağı yüzdük.

Dibe varmamız belki on dakika sürmüştür, ama ayaklarımız tabana değdiğinde sürüklenme eğilimi olmaksızın durduk. Etrafımızda, duvardaki oyuklara yerleştirilmiş birkaç zayıf ateşten gelen bir aydınlık vardı.

"Amber'in ikizinin içindeki okyanusun bu kısmı, başka yerlerdeki sulardan neden böylesine farklı?" diye sordum.

"Çünkü öyle," dedi Deirdre ve bu keyfimi kaçırdı.

Muazzam bir mağaradaydık ve her yöne tüneller uzanıyordu. Birine doğru yürüdük.

Tünel boyunca çok uzun bir süre yürüdükten sonra kiminde kapı ya da parmaklık bulunan, kimindeyse bulunmayan ara geçitlere rastlamaya başladık. Bunların yedincisinde durduk. Arduvaz gibi bir maddeden yapılmış, metal perçinli, benden iki misli yükseklikte koskoca bir kapıydı.

O kapıya bakarken Tritonların boyuna dair bir şeyler hatırladım. Sonra Moire gülümsedi. Yalnızca bana, ve kemerindeki halkadan büyük bir anahtar çıkarıp kilide soktu.

Gerçi anahtarı çeviremedi. Belki de çok uzun süredir kullanılmamıştı bu şey.

Random homurdandı, eli ileri uzandı, kadınınkini yana itti.

Anahtarı sağ eliyle tutup çevirdi.

Bir tıkırtı duyuldu.

Sonra kapıyı ayağıyla açtı ve içeri baktık.

Balo salonu büyüklüğünde bir odadaydı Desen. Zemin siyahtı ve cam gibi pürüzsüz görünüyordu. Desen, zemindeydi.

Soğuk bir ateş gibi zayıfça titriyor, odayı her nasılsa hayal gibi gösteriyordu. Kudretin girift bir mimari çalışmasıydı, özünde eğrilerden oluşmuştu ama ortasına doğru birkaç düz hat da vardı. Bana şu kurşun kalemle (tükenmez kalem de olabilir) çözdüğünüz, bir yere girmeye ya da bir yerden çıkmaya çalıştığınız labirent oyunlarının fantastik karmaşıklıkta, gerçek boyutlarda bir versiyonunu çağrıştırıyordu. Neredeyse herhangi bir yerde "Buradan başlayınız" sözcüklerini görecektim. Eni otuz, boyu kırk beş metre kadardı.

Kafamda ziller çaldı ve derken zonklama başladı. Zihnim dokunuşu karşısında bir köşeye sinmişti. Ama eğer Amber'in bir prensi idiysem, o zaman kanımda, sinir sistemimde, enlerimde bir yerlerde bu desen bir şekilde kayıtlıydı ki doğru tepkiyi gösterebileyim, kahrolasıca şeyi yürüyebileyim.

"Gerçekten de bir sigara olsa çok makbule geçerdi," dedim ve kızlar kıkırdadılar, gerçi gereğinden fazla hızlıca ve tiz.

Random koluma girdi ve konuştu, "Bu bir deneme, ama imkânsız değil, öyle olsa biz burada olmazdık. Çok yavaş hareket et ve dikkatinin dağılmasına izin verme. Her adımınla yükselecek olan kıvılcım yağmuru seni telaşlandırmasın. Sana zarar vermez. Tüm süre boyunca hafif bir cereyan duyacaksın ve bir süre sonra kendini sarhoş hissedeceksin. Ama konsantrasyonunu sürdür ve unutma: yürümeye devam et! Ne yaparsan yap durayım deme ve yoldan sapma, yoksa seni öldürebilir." Konuşurken bir yandan da yürüdük. Sağdaki duvara yakın durup Desen'in etrafında dolaştık, uzaktaki ucuna doğru.

Kızlar peşimizden geliyorlardı.

Random'un kulağına fısıldadım.

"Onu senin için planladığı şeyden caydırmaya çalıştım. Şansım yaver gitmedi."

"Böyle yapacağını düşünmüştüm," dedi. "Canını sıkma. Bir yılı kafamın üzerinde durarak bile geçirebilirim, hem belki erken gitmeme izin verirler... yeterince tiksindirici davranırsam."

"Senin için düşündüğü kızın adı Vialle. O kör."

"Muhteşem," dedi. "Muhteşem bir şaka. Konuştuğumuz naipliği hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O zaman kıza kibar davranıp, yılı tamamlarsan cömert davranacağım."

Hiçbir şey demedi.

Sonra kolumu sıktı.

"Moire senin dostun, ha?" diye kıkır kıkır güldü. "Nasıldı bari?"

"Anlaştık mı?" dedim, ağır ağır.

"Anlaştık."

Sonra odanın köşesine yakın, Desen'in başladığı yerde durduk. İleri doğru yürüdüm ve sağ ayağımı koymuş olduğum noktanın yakınından başlayan işlemeli alevlerin çizgisine baktım. Desen, odadaki tek ışık kaynağıydı. Çevremdeki su soğuktu.

İleri uzun bir adım attım, sol ayağımı yolun üzerine koydum. Ayağımın dış hatları mavi beyaz kıvılcımlarla çizilmişti.

Sonra sağ ayağımı koydum ve Random'un sözünü ettiği cereyanı hissettim. Bir adım daha attım.

Bir çatırtı oldu ve saçlarımın dikeldiğini hissettim. Bir adım daha attım.

Desen beklenmedik şekilde kendi üzerine kıvırılmaya başladı. On adım daha attım ve belli bir direnç yükselir gibi oldu.

Sanki önümde, beni geçmek için gösterdiğim tüm çabayla geri iten maddesel ve kara bir engel vardı.

Onunla savaştım. Aniden anımsadım ki, İlk Örtü'ydü bu.

Ötesine geçmek bir başarı olacaktı, gerçekten de Desen'in bir parçası olduğumu gösteren, iyi bir işaret. Ayağımı her kaldırış indirişim birdenbire müthiş bir çaba gerektirmeye başladı ve saçlarımdan kıvılcım fışkırdı.

Ateşli hatta konsantre oldum. Ağır ağır nefes alarak yürüdüm üzerinde.

Basınç ansızın hafifledi. Örtü, belirdiği kadar ani bir şekillanmıştı önümde. Ötesine geçmiş ve bir şey elde etmiştim.

Kendimden bir parça kazanmıştım.

Kâğıda dönmüş derilerini ve yumrulu, sopa gibi kemiklerii gördüm Auschwitz ölülerinin. Nuremberg'de bulunmuş olduğumu anladım. Stephen Spender'in sesinin "Vienna,"yı okuduğunu duydum ve bir Brecht gala gecesinde Cesaret Ana'nın sahneyi katedişini gördüm. Peenemunde, Vandenberg, Kennedy, Kazakistan'daki Kızıl Kum'dan roketlerin fırladıklarını gördüm ve ellerimle Çin Seddi'ne dokundum. Şarap ve bira içiyorduk, Shaxpur sarhoş olduğunu söylemiş ve kusmaya gitmişti. Uzak Batı Rezervasyonu'nun yeşil ormanlarına girdim ve bir günde üç kafaderisi yüzdüm. Uygun adım yürürken bir şarkı mırıldandım ve herkesin diline düştü, "Aupres de ma Blonde" haline geldi. Hatırlıyordum, hatırlıyordum... sakinlerinin adına Dünya dedikleri Gölge mekândaki yaşamımı. Üç adım daha ve elimde kanlı bir kılıç vardı, üç ölü adam ve sırtında Fransa'daki ihtilalden kaçtığım atı gördüm. Fazlasını, çok daha fazlasını, geriye...

Bir adım daha attım.

Geriye...

Ölülere. Dört bir yanımdaydılar. Berbat bir koku vardı çürüyen etin kokusu ve dövülerek öldürülen bir köpeğin ulumalarını duydum. Koskoca kara duman dalgaları göğü kapladı ve etrafımda buz gibi bir rüzgâr esip küçücük birkaç yağmur damlası getirdi. Boğazım kupkuruydu, ellerim titriyordu ve başım ateşler içindeydi. Her şeyi beni kavuran o ateşin arkasından görerek, bir başıma sendeledim. Sokaklar çöple, ölü kedilerle, oturaklardan boşaltılmış pisliklerle doluydu. Bir çıngırağın tıngırdayıp çınlamasıyla ölüleri taşıyan araba yanımdan gökgürültüsü gibi geçti, üzerime çamur ve soğuk su sıçrattı.

Ne kadar dolaştım bilmiyorum, sonra bir kadın kolumu yakaladı ve parmağında bir kafatası yüzüğü gördüm. Beni odasına götürdü, ama orada parasız ve aklımın başımdan gitmiş olduğumu keşfetti. Parlak dudaklarındaki gülücüğü silerek korku dolu bir bakış geçti boyalı yüzünden ve kadın kaçıp gitti, ben de yatağa yığıldım.

Daha sonra -ne kadar sonra olduğunu bilmiyorum- iri bir adam, kızın pezosu geldi, yüzümü tokatladı ve beni çekerek ayağa kaldırdı. Sağ pazusunu yakaladım ve sıkıca tutundum.

Beni kapıya doğru yarı taşıdı, yarı çekeledi.

Beni dışarı, soğuğa atacağını anlayınca itiraz etmek için kavrayışımı sıkılaştırdım. Yarı tutarsız ricalar mırıldanarak, kalan tüm gücümle sıktım.

Sonra ter ve gözyaşlarımın arasından adamın ağzının ardına kadar açıldığını ve lekeli dişlerinin arasından bir feryat koy verdiğini gördüm.

Kolundaki kemik sıktığım yerden kırılmıştı.

Sol eliyle beni itip uzaklaştırdı ve dizlerinin üstüne düşüp ağladı. Yere oturdum ve kafam bir anlığına toparlandı.

"Ben... burada... kalıyorum," dedim, "kendimi daha iyi hissedene kadar. Defol. Geri gelirsen... seni öldürürüm."

"Vebalısın sen!" diye haykırdı. "Yarın kemiklerini almaya gelecekler!" sonra tükürdü, ayağa kalktı ve sendeleyerek çıktı.

Kapıya ulaşıp sürgüledim. Sonra yatağa kadar süründüm ve uyudum.

Ertesi gün kemiklerimi almaya geldilerse, hayal kırıklığına uğramışlardır. Çünkü belki on saat sonra, gecenin ortasında buz gibi bir terle uyandım ve ateşimin düştüğünü fark ettim, Zayıftım, ama bir kez daha aklım basımdaydı.

Vebadan sağ kurtulduğumu fark ettim.

Dolapta bulduğum bir erkek pelerinini ve bir çekmeceden çıkan parayı aldım.

Sonra veba yılında Londra'nın ve gecenin içine yürüdüm, bir şey arayarak...

Kim olduğumu ya da orada ne yaptığımı bilmiyordum.

İşte böyle başlamıştı.

Şimdi Desen'in iyice içindeydim ve kıvılcımlar ayaklarımın etrafında sürekli diz boyu sıçrıyorlardı. Yüzümün ne yöne dönük olduğunu, ya da Random, Deirdre ve Moire'nin hangi tarafta durduğunu artık bilmiyordum. Akımlar üzerimden geçtiler ve sanki göz kürelerim titredi. Sonra yanaklarım iğnelendi, ensemde bir soğukluk baş gösterdi. Takırdamalarını engellemek için dişlerimi sımsıkı kenetledim.

Hafıza kaybıma sebep olan şey araba kazası değildi. Birinci Elizabeth'in hükümdarlığından beri hafızama tam anlamıyla sahip değildim. Flora bu yeni kazanın beni kendime getirdiğini farz etmiş olmalıydı. Durumumdan haberdardı. Aniden onun Gölge Dünya'da aslen beni gözetmek için bulunduğu düşüncesi geldi aklıma.

Onaltıncı yüzyıldan beri mi yani?

Bunu bilemezdim. Ama bulacaktım.

Hızlı hızlı altı adım daha attım, bir kavisin sonuna varıp düz bir hattın başlangıç noktasına geldim.

Üzerine ayağımı bastım ve attığım her adımla bana karşı bir başka engel yükselmeye başladı. İkinci Örtü'ydü bu.

Sağa bir dönüş vardı, sonra bir daha, bir daha.

Ben Amber'in bir prensiydim. Bu doğruydu. On beş erkek kardeş vardı ve altısı ölmüştü. Sekiz kız kardeş vardı ve ikisi belki de dördü ölmüştü. Vaktimizin çoğunu Gölgelerde, ya da kendi evrenlerimizde gezinerek geçirmiştik. Gölge'ye hükmetme gücüne sahip birinin kendi evrenini yaratıp yaratamayacağı akademik, ama geçerli bir felsefi soruydu. Nihai yanıt ne olursa olsun, pratik bir açıdan bunu yapabiliyorduk.

Bir başka kavis başladı ve boyunca yavaş yavaş ilerlerken sanki zamkta yürüyor gibiydim.

Bir, iki, üç, dört... Ateşli çizmelerimi kaldırıp tekrar indirdim.

Başım zonkluyor, kalbim sanki sarsılıp parçalarına ayrılıyordu.

Amber!

Ben Amber'i anımsarken gidiş bir kez daha ansızın kolaylaşmıştı.

Amber var olmuş ya da var olacak şehirlerin en büyüğüydü.

Ezelde vardı, ebediyette de olacaktı ve tüm diğer şehirler, yerleri nerede olursa olsun mevcut tüm şehirler Amber'in bir döneminin yansımasından ibaretti. Amber, Amber, Amber... Seni anımsıyorum. Seni bir daha asla unutmayacağım. Sanırım, içimde bir yerlerde asla unutmadım da, Gölge Dünya'da amaçsızca dolaştığım tüm o asırlar boyunca, çünkü geceleri rüyalarım sık sık senin yeşil ve altın kulelerinin, göz alabildiğine uzanan teraslarının görüntüleriyle bölündü. Geniş gezinti caddelerini hatırlıyorum, tarhlar dolusu çiçeklerini, altın rengi ve kırmızı. Havanın tatlılığı geliyor aklıma ve mabetlerin, sarayların ve geçmişte ve şimdi sahip olduğun ve her zaman olacağın hoşluklar. Amber, bütün diğer şehirlerin biçimlerini aldığı ölümsüz şehir, seni unutamam, şimdi bile. Açlıktan ölürken yediğim yemeğin ve Moire'yle sevişmemin hemen ardından duvarları içinde seni anımsadığım Rebma'nın Deseni'ndeki günü de unutmayacağım, ama hiçbir şey seni anımsamanın zevki ve aşkıyla kıyaslanamaz ve şimdi bile, Kaos Saraylarını düşünürken, bu öyküyü tekrarlanabilsin ben senin içinde öldükten sonra bile yaşasın diye dinlemek üzere mevcut tek kişiye anlatırken; şimdi bile seni sevgiyle anımsıyorum, ey hükmetmek üzere doğduğum şehir...

On adım daha, derken helezon gibi dönen ateşten bir işlemeyle yüzyüze geldim. Onu yürümeye kalkıştım, terim çıkar çıkmaz sularda kayboluyordu.

Çok hileliydi, şeytani bir ustalık gerektiriyordu ve odadaki sular aniden büyük akıntılar halinde gelip beni Desen'den sürükleyip götürmekle tehdit edermiş gibi oldu. Onlara karşı koyup mücadeleye devam ettim. İçgüdüsel olarak biliyordum ki Desen'i tamamlamadan terk etmek ölümüm olabilirdi. Ne kadar yol geldim, ne kadar yolum kaldı diye görmek için gözlerimi önümde duran ışıklı yerlerden ayırmaya cesaret edemiyordum.

Akıntılar yatıştı ve hatıralarımın daha fazlası geri döndü,

Amber'in bir prensi olarak yaşantımın anıları... Hayır, onları sormak size düşmez; benim onlar, kimi kötü ve acımasız, diğerleriyse belki soyluca... babam Oberon'un sancağı, yüzü sağa dönük şaha kalkmış beyaz tekboynuz, büyük Amber sarayında dalgalanırken geçirdiğim çocukluğuma uzanan anılar.

Random Desen'i geçmeyi başarmıştı. Deirdre bile yapmıştı bunu. O yüzden ben, Corwin, direniş ne olursa olsun yapacaktım.

Ateş helezonundan çıktım ve Büyük Kavis boyunca yürüdüm. Evreni şekillendiren güçler üzerime düştüler ve beni kendi şekillerine soktular.

Bununla birlikte yürüyüşü denemeye kalkan diğer kişilere göre bir avantajım vardı. Bunu daha önce yapmış olduğumu dolayısıyla da başarabileceğimi biliyordum. Bu kara bulutlar gibi kabaran ve sadece güçlerini ikiye katlamak üzere kaybolan anormal korkulara karşı bana yardımcı oldu. Desen'i yürüdüm ve her şeyi hatırladım, Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyıllardan önceki günlerimin hepsini ve birçoğu benim için özel ve değerli olan ve Amber haricinde, hepsinden çok sevdiğim Gölge'deki diğer yerleri anımsadım.

Üç kavisi daha yürüdüm, düz bir hat ve bir dizi keskin yay ve içimde bir kez daha aslında hiç kaybetmediğim o şeyin şuuruna sahip oldum: Gölgelere hükmetme gücü benimdi.

Başımı döndüren on dönüş daha, kısa bir başka yay, düz bir hat ve Son Örtü.

Kıpırdamak acı demekti. Her şey beni bir kenara atmaya çalışıyordu. Sular önce soğuktu, ardından kaynıyordu. Öyle görünüyor ki beni sürekli itiyorlardı. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak çabaladım. Kıvılcımlar bu noktada bel hizamdaydı, sonra göğsüme, sonra omuzlarıma geldiler. Gözlerime giriyorlardı. Her bir yanımı sarmışlardı. Desen'in kendisini güçlükle görebiliyordum.

Sonra karanlıkla sonlanan kısa bir yay.

Bir, iki... ve son adımı atmak bir beton duvarın içinden geçmeye çalışmak gibiydi.

Başardım.

Sonra yavaşça döndüm ve arkaya, gelmiş olduğum yola baktım. Dizlerimin üzerine düşme lüksünü kendime tanımayacaktım. Ben Amber'in bir prensiydim ve Tanrı Aşkına! Hiçbir şey beni akranlarımın huzurunda küçük düşüremezdi. Desen bile!

Doğru olduğunu sandığım yöne tasasızca el salladım. Görülüp görülemediğimse ayrı bir konuydu, sonra orada bir an durdum ve düşündüm.

Artık Desen'in gücünü biliyordum. Desen boyunca geri yürümenin hiçbir faydası olmazdı.

Ama niye zahmete girecektim ki?

Kendi kart destem eksikti, ama Desen'in gücü de işimi pekâlâ görürdü.

Beni bekliyorlardı, erkek kardeşim, kız kardeşim ve bacakları mermer sütunlardan farksız Moire.

Deirdre buradan sonra kendi başının çaresine bakabilirdi... hem zaten onun hayatını kurtarmıştık. Onu gün be gün kollama zorunluluğu hissetmiyordum. Random, şayet ileri atılıp Desen'i yürüme, gücün bu dingin merkezine varıp belki de kaçma cesaretine sahip değilse, bir yıllığına burada takılıp kalacaktı. Moire'ye gelince, onu tanımak hoştu ve onu da belki bir gün tekrar görürdüm, falan filan. Gözlerimi kapadım ve başımı eğdim.

Gerçi bunu yapmadan önce, uçup giden bir gölge gördüm.

Random mu? Deniyor muydu? Her neyse, nereye gidiyor olduğumu bilemezdi. Hiç kimse bilemezdi.

Gözlerimi açtım ve aynı Desen'in ortasındaydım, ama tersti.

Üşüyordum ve ölesiye yorulmuştum, ama Amber'deydim... asıl odada, yola çıktığım bunun sadece bir görüntüsüydü. Desen'den kendimi Amber'de canımın istediği noktaya nakledebilirdim.

Bununla birlikte, geri dönmek bir sorun olacaktı.

Bu yüzden öylece durdum, üzerimden sular süzülürken düşündüm.

Eğer Eric kraliyet süitine geçtiyse, onu orada bulabilirdim

Belki de taht odasında. Ama o zaman, kaçış noktasına ulaşmak için tekrar Desen'i yürümem gerekirdi.

Kendimi sarayda bildiğim bir gizlenme yerine naklettim

Tavana yakın gözetleme yarıklarından azıcık ışığın girdiği penceresiz bir odacıktı. Kapının sürgüsünü içeriden kapadım duvarın yanındaki tahta bir sıranın tozunu sildim, üzerine pelerinimi serip kestirmek üzere uzandım. Eğer yukarıdan birisi el yordamıyla aşağıya inecek olsa, bana ulaşmadan çok önce duyardım.

Uyudum.

Bir süre sonra uyandım. Doğruldum, pelerinimin tozunu silkeledim ve bir kez daha kuşandım. Sonra sarayın içine merdiven gibi yükselen tahta basamakları çıkmaya koyuldum.

Duvardaki izler sayesinde nerede olduğunu biliyordum üçüncü katın.

Kendimi küçük bir iskelenin üzerine attım ve gözetleme deliğini aradım. Buldum ve baktım. Hiçbir şey yoktu. Kütüphane boştu. Böylece bölmeyi yana kaydırıp içeri girdim.

İçeride, kitapların bolluğu beni afallatmıştı. Bana hep böyle olur. Vitrinler dahil her şeyi gözden geçirdim, nihayet bir aile ziyafetine sebep veren her şeyi içeren kristal bir kutunun bulunduğu yere ilerledim... özel bir şaka. İçinde aile kartlarından dört deste vardı ve onları kullanmamın önüne geçebilecek alarmı çalıştırmadan bir tanesini almanın yollarını aramaya giriştim.

Belki on dakika sonra doğru kutuyu açmayı becerdim. Çok maharet istiyordu. Sonra, deste elimde, düşünmek maksadıyla rahat bir koltuğa kuruldum.

Kartlar tıpkı Flora'nınkiler gibiydi, hepimizi büyüteç altında tutuyordu ve dokunduğumda soğuktu. Bunun da sebebini biliyordum artık.

Böylece kartları kardım ve uygun şekilde açtım önüme, sonra onları okudum ve tüm aile için kötü şeyler gördüm ve hepsini gene bir araya getirdim.

Biri dışında.

Kardeşim Bleys'i resmeden kart.

Diğerlerini kutusuna koydum ve kemerime yerleştirdim.

Sonra Bleys'i düşündüm.

Tam o sırada kütüphanenin koca kapısının kilidinden bir tıkırtı geldi. Ne yapabilirdim? Kılıcımı kınında gevşetip bekledim. Ama masanın ardında eğildim.

Baktığımda gelenin Dik adında bir adam olduğunu gördüm, temizliğe geldiği aşikârdı, çünkü kültablalarını ve çöp kutularını boşaltmaya, rafların

tozunu almaya başlamıştı.

Keşfedilmek alçaltıcı olacağından kendimi gösterdim.

Doğruldum ve "Merhaba, Dik. Hatırladın mı beni?" dedim.

Rengi üç ton beyazladı, kaçmak üzere fırlar gibi oldu ve "Elbette Lordum. Nasıl unutabilirim ki?" dedi.

"Geçen bunca zamanın ardından bunun olabileceğini düşünmüştüm."

"Asla, Lord Corwin," diye yanıt verdi.

"Sanırım resmi onay olmaksızın burada bulunuyorum ve burnumu yasadışı araştırmalara sokmuş durumdayım," dedim, ama beni gördüğünü söylediğinde Eric bundan hoşlanmazsa. Ona lütfen sadece haklarımı uyguladığımı ve onunla bizzat görüşeceğimi söyle... hem de yakında."

Yapacağım, lordum," dedi önümde eğilerek.

"Gel yanıma ve benimle otur biraz, dostum Dik ve sana daha fazlasını anlatayım."

O da oturdu, ben de.

"Bir zamanlar," dedim bu yaşlı çehreye hitap ederek, "Tamamıyla gittiğim ve Amber'i ilelebet terk ettiğim düşünülmüştü. Ama hâlâ yaşadığım ve tüm akli melekelerime sahip olduğum için, korkarım Eric'in Amber tahtı üzerindeki iddiasına itiraz etmek mecburiyetindeyim. Bu basitçe halledilecek bir konu değil gerçi, çünkü o ilk doğan değil, eğer ortada bir başkası olsaydı Eric'in yaygın destek göreceğinden de kuşkuluyum. Bunlar ve birçoğu kişisel olan diğer sebepler yüzünden ona meydan okumak üzereyim. Bunu nasıl, ya da hangi gerekçeyle yapacağıma henüz karar vermedim, ama Tanrı Aşkına! Muhalefeti hak ediyor! Ona söyle bunu. Eğer beni bulmak isterse, ona Gölgeleri mesken tuttuğumu, ama bu sefer öncekilerden farklı Gölgeler olduğunu söyle. Bundan neyi kastettiğimi bilebilir. Kolayca yok edilmeyeceğim, çünkü kendimi en az onun burada yaptığı kadar iyi koruyacağım. Onun cehennemden ebediyete dek yakasını bırakmayacağım ve birimiz ölene dek pes etmeyeceğim. Buna ne diyorsun, eski uşak?"

Elimi eline alıp öptü.

"Sana selam olsun ey Corwin, Amber'in Lordu," dedi ve gözünde yaşlar vardı.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak aralandı ve ardına değin açıldı.

Eric girdi.

"Merhaba," dedim ayağa kalkıp, sesime en iğrencinden bir çınlama katarak. "Seni oyunun bu kadar başında görmeyi beklemiyordum. Amber'de her şey yolunda mı?"

Gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi büyümüştü ve sesi adına iğneleyicilik denilen şeyle kalınlaşmıştı ve o şöyle derken, aklıma daha iyi bir sözcük gelmiyordu:

"Şeyleri soruyorsan, iyidir Corwin. Ne var ki diğer meseleler kötü gidiyor."

"Yazık," dedim, "peki nasıl düzelteceğiz?"

"Bir yolunu biliyorum," dedi ve sonra Dik'e ters ters baktı, da derhal odayı terk edip kapıyı ardından kapadı. Kapının sımsıkı kapandığını duydum.

Eric kılıcını kınında gevşetti.

"Tahtı istiyorsun," dedi.

"Hepimiz istemiyor muyuz?" dedim ona.

"Sanırım öyle," dedi bir ah çekerek. "Bu doğru, başa geçenin başı ağrırmış biraz. Bu budalaca mevkii için niye böyle uğraşmaya güdülendiğimizi bilmiyorum. Ama unutmamalısın ki seni iki kez bozguna uğrattım ve son seferinde bir Gölge diyarında merhamet gösterip hayatını bağışladım."

"O kadar merhametlice değildi," dedim. "Biliyorsun ki beni oraya, vebadan öleyim diye bıraktın. Hem hatırladığım kadarıyla ilk seferinde neredeyse berabere kalmıştık."

"Öyleyse bu artık ikimiz arasında, Corwin," dedi. "Senin büyüğünüm ve senden iyiyim. Eğer beni silahlarda sınamak istiyorsan, kendimi münasip şekilde kuşanmış buluyorum. Dene. Ama başarabileceğini sanmıyorum. Hak talebinden şimdi kurtulmak istiyorum. O yüzden gel bana. Bakalım Gölge Dünya'da neler öğrenmişsin."

Bir an sonra kılıçlarımız ellerimizdeydi.

Masanın etrafını döndüm.

"Ne kadar da kibirlisin böyle," dedim ona. "Seni diğerlerimizden iyi ve yönetmeye daha yaraşır kılan ne?"

"Tahtı doldurabildiğim gerçeği," diye yanıtladı. "Dene ve al."

Öyle yaptım.

Kafasına doğru bir darbe denedim ve savuşturdu; ben de onun kalbimi nişanlayan *riposte* hamlesini çeldim ve bileğine kesme vurdum.

Bunu bertaraf etti ve küçük bir tabureyi tekmeleyip aramıza düşürdü. Tabureyi suratına çarpmasını umarak sağ ayağımla fırlattım, ama ıskaladım ve yine bana saldırdı.

Ben onun darbesini savuşturdum, o da benimkini. Sonra hamlettim ve savuşturuldum, bana hamletti ve tekrar savuşturdum.

Fransa'da öğrendiğim, bir vuruş, yanıltmacalı bir *quarte*, yanıltmacalı bir *sixte* ve bileğine doğru sapan bir hamleyi içeren çok süslü bir saldırıyı denedim.

Onu yaraladım ve kan aktı.

"Ah, lanetli birader!" dedi gerileyerek. "Raporlara bakılırsa Random da sana eşlik ediyormuş."

"Bu doğru," dedim. "Sana karşı birden fazla kardeş birleştik."

Tekrar hamle edip beni geriletti ve birdenbire, tüm çabama karşın onun hâlâ benden daha usta olduğunu hissettim.

Belki de şimdiye dek karşılaştığım en iyi kılıç ustasıydı. Ansızın onu yenemeyeceğim hissine kapılmış, çılgınca darbeleri savuşturuyor ve onun üzerime gelişi gibi, ağır ağır geri çekiliyordum. İkimiz de piyasadaki en büyük kılıç ustalarınca asırlar boyu eğitilmiştik. Ustalardan yaşayan en büyüğünün biraderimiz Benedict olduğunu biliyordum ve burada olmadığı için şu ya da bu şekilde yardım edemeyecekti. Bu yüzden çalışma masasından bir şeyler alıp sol elimle Eric'e savurdum.

Ama fırlattığım her şeyden kurtulup tüm gücüyle üstüme geldi ve daire çizerek soluna geçtim, ama kılıcının ucunu gözümden uzak tutamıyordum. Korkuyordum. Adam muhteşemdi ve ondan, bu kadar nefret etmeseydim oturur alkışlardım.

Gerilemeyi sürdürdüm ve korku üzerime çöktü. Onu yenemeyeceğimi biliyordum. İş kılıca geldiğinde benden daha iyiydi Buna lanet okudum, ama bir yolunu bulup atlatamıyordum. Üç karmaşık hücum daha denedim ve her seferinde bozguna uğratıldım.

Şimdi sakın ola ki yanlış anlamayın. Ben acayip iyiyim. Sadece o daha iyi gözüküyordu.

Sonra dışarıdaki koridordan koşuşma ve bağırış çağırış sesleri geldi. Eric'in adamları geliyorlardı ve işimi Eric bitirmezse, onların bitireceğine güvenim tamdı... belki de bir arbalet okuyla.

Sağ bileğinden kan damlıyordu. Bileğinin gücü hâlâ yerindeydi ama başka şartlar altında, sırf savunma taktiği uygulayarak, o bilek yarasını

onun aleyhine çevirecek kadar yorabileceğimi, belki de yavaşlamaya başladığında, o uygun anda gardım aşabileceğimi biliyordum.

Sessizce bir küfür salladım ve bana güldü.

"Buraya gelmekle aptallık ettin," dedi.

Ne yapmakta olduğumu anladığında iş işten geçmişti artık. (Arkamdaki kapıya doğru geri geri gidiyordum. Tehlikeliydi. Kendime geri çekilecek yer bırakmıyordum, ama kesin ölümden daha iyiydi)

Sol elimle sürgüyü indirmeyi başardım. Büyük, kapıydı ve artık içeri girebilmeleri için kırmaları gerekti. Bana birkaç dakika daha kazandırdı. Bir de kısmen çelebildiğim gelen bir darbeyle yaralanan sol omzumdu. Kılıç tutan kolum sağlamdı.

İyi bir görünüm sergilemek için tebessüm ettim.

"Belki de buraya gelmekle aptallık ettin," dedim. "Farkındasın, yavaşlıyorsun," ve sert, hızlı, acımasız bir saldırı denedim.

Saldırıyı çeldi, ama bunu yaparken iki adım geriledi.

"Yara seni etkiliyor," diye de ekledim. "Kolun zayıflıyor. Gücün akıp gittiğini hissedebiliyorsun..."

"Kapa çeneni!" dedi ve damarına bastığımı hissettim. Bunun, şansımı yüzde birkaç arttırdığına hükmettim ve onu yapabildiğimce sert, geriye sürdüm.

Ama Eric bunun fark etmemişti.

Korkunun tohumlarını ekmiştim ve ani saldırımın önünde geriliyordu.

Kapıda bir gümleme vardı ama nasılsa bir süre dert etmem gerekmeyecekti.

"Senin işini bitireceğim, Eric," dedim. "Eskiye göre daha dayanıklıyım ve vaktin geldi, birader."

Korkunun gözlerinde doğduğunu ve yüzüne yayıldığım gördüm, tarzı da buna ayak uydurdu. Hücumumdan kaçarak, büsbütün koruma ağırlıklı bir dövüşe başladı. Numara yapmadığından da eminim. Blöfümü yuttuğunu hissetmiştim, çünkü her zaman benden iyi olmuştu. Peki ya ben de kısmen psikolojik davranmışsam? Ya, Eric'in de büyüyüp kök salmasına katkıda bulunduğu bu tavır yüzünden neredeyse kaybettiysem?

Ya başından beri blöf yapıyorduysam? Belki ben de o kadar iyiydim. Tuhaf bir güven duygusuyla daha önce kullanmış olduğum saldırıyı denedim ve başarıya ulaştım, kolunda bir diğer kırmızı çizgi daha bırakarak.

"Çok aptalcaydı, Eric," dedim, "aynı oyuna iki kez gelmek, ve büyük bir koltuğun etrafından dönerek geriledi. Bir süre koltuğun üzerinden kılıç salladık.

Kapının dövülmesi sona ermiş ve sağa sola emir yağdıran sesler kesilmişti.

"Balta getirmeye gittiler," diye soludu Eric. "Göz açıp kapayana dek burada olurlar."

Gülücüğümü yüzümden düşürmemeye kararlıydım. Hiç istifimi bozmadan "Birkaç dakika daha sürer," dedim, "bu işi nihayete erdirmek için yeter de artar bile. Gardım bile güç bela alıyorsun ve kanın akıp duruyor... bir baksana!"

"Kapa çeneni!"

"Onlar kapıyı kırıp da içeri girene kadar, Amber'de yalnızca bir prens kalmış olacak ve o da sen olmayacaksın."

Derken sol koluyla bir raftaki kitapları savurdu, kitaplar bana çarpıp etrafıma düştüler.

Bununla beraber, fırsatı saldırmak için kullanmadı. Sol eline küçük bir tabure alıp odanın diğer ucuna koşturdu.

Sırtını bir köşeye verip kılıcını ve tabureyi önüne doğru tuttu.

Dışarıdaki koridordan telaşlı ayak sesleri duyuldu ve baltalar kapıda çınlamaya başladı.

"Ne duruyorsun, gelsene!" dedi. "Dene de bitir işimi şimdi!"

"Korkuyorsun," dedim.

Kahkahayla güldü.

"Konu akademik," diye yanıtladı. "Beni kapı kırılmadan önce öldüremezsin ve o zaman da senin için her şey olur."

Hak vermek zorundaydım. O düzenekle her hamleyi savuşturabilirdi, en azından birkaç dakika

Odayı hızla katedip karşı duvara vardım.

Odaya girerken kullandığım bölmeyi açtım.

"Pekâlâ," dedim, "öyle görünüyor ki yaşayacaksın... bir süre daha. Şansın varmış. Bir dahaki sefere yardımına koşan olmayacak."

Tükürdü ve bana birkaç geleneksel ve kötü lakapla hitap etti, hatta ben bölmenin içine eğilip arkamdan kapatırken, tabureyi yere bırakıp müstehcen bir harekette bile bulundu.

Bir çatırtı sesi geldi ve kapatmakta olduğum bölmenin bana bakan tarafında yirmi santimlik bir çelik ışıldadı. Kılıcını fırlatmıştı. Eğer geri dönmeyi seçersem onun için riskli olacaktı.

Ama bunu yapmayacağımı biliyordu, çünkü seslere bakılırsa kapının düşmesi yakındı.

Daha önce uyumuş olduğum yere doğru tahta basamakları elimden geldiğince çabuk, indim. Bir yandan da kılıç kullanmadaki artan becerimi düşünüp duruyordum. Dövüşün ilk başında, beni daha önce yenmiş bu adamın karşısında huşu içinde kalmıştım. Ama şimdi, merak ediyordum. Belki de Gölge Dünya'da geçen onca asır boşuna değildi. Belki de bu süre boyunca gerçekten iyiye gitmiştim. Şimdi silahlarda Eric'e denk olabileceğimi hissediyordum. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Tekrar karşılaşacak olursak ki karşılaşacağımızdan zerre kadar şüphe duymuyordum. Dışarıdan müdahale olmayacaktı... kim bilir? Bu ihtimalin üzerinde duracaktım yine de.

Bugünkü karşılaşma onu korkutmuştu. Bundan emindim. Bir dahaki sefere elinin yavaşlamasına, o gerekli duraklamayı sağlamaya sebep olabilirdi.

Son dört buçuk metrede kendimi bırakıp aşağı atladım, yere değerken dizlerimi büktüm. İmdada yetişenlerin o meşhur beş dakika önündeydim, ama bu avantajı değerlendirip kaçabilirdim.

Çünkü kartlarım belimdeydi.

Bleys'in kartını çektim ve ona diktim gözlerimi. Omzum acıyordu, ama üzerime soğuk çökerken unuttum bunu.

Amber'den ayrılıp dosdoğru Gölge'ye gitmenin iki yolu vardı...

Birisi bu amaçla nadiren kullanılan Desen'di. diğeriyse Koz kartlarıydı, bir erkek kardeşe güvenebilirsen, elbet.

Bleys'i kafamda tarttım. Ona az çok güvenebilirdim. Kardeşimdi, ama başı beladaydı ve ona yardımım dokunabilirdi.

Ona uzun uzun baktım, ateşten taçlı, baştan aşağı kırmızı ve turuncu giymiş, sağ elinde bir kılıç, solundaysa bir şarap kadehi. Mavi gözlerinde şeytan dans ediyor, sakalı alevler içinde yanıyordu ve aniden fark ettim ki, kılıcının üzerindeki işleme Desen'le birlikte parlamaktaydı. Yüzükleri göz alıcıydı.

Hareket ediyormuş gibi oldu.

Bağlantı buzlu bir rüzgâr gibi geldi.

Kartın üzerindeki figür şimdi gerçek boyutlardaydı ve pozisyon değiştirip Bleys'in halihazırda durduğu şekle gelmişti.

Gözleri üzerimde odaklanmamıştı ve dudakları oynadı.

"Kimdir o?" dedi dudakları ve sözcükleri duydum.

"Corwin," dedim ve artık kadeh tutmayan elini ileri uzattı.

"Öyleyse gel bana, eğer istersen."

Uzandım ve parmaklarımız buluştu. Bir adım attım.

Kart hâlâ sol elimdeydi, ama Bleys ve ben bir uçurumun üzerinde duruyorduk, bir yanımızda derin bir yarık, diğer yanımızdaysa yüksek bir kale vardı. Üzerimizdeki gök alev rengiydi.

"Merhaba, Bleys," dedim kartı belime, diğerlerinin yanına yerleştirerek. "Yardımın için teşekkürler."

Aniden kendimi mecalsiz hissettim ve sol omzumdan hâlâ kan aktığını fark ettim.

"Yaralısın!" dedi bir kolunu omzuma sararak ve başımla onaylamaya başladım ama yapamadan bayıldım.

O gece ilerleyen saatlerde kalede koskoca bir koltuğa yayılıp viski içtim. Sigara tüttürüp şişeyi elden ele geçirdik, söyleştik.

"Demek gerçekten Amber'deydin?"

"Evet, bu doğru."

"Ayrıca Eric'i düello da yaraladın?"

"Evet."

"Kahretsin. Keşke onu öldürseydin!" Sonra bir düşündü.

"Şey, belki de öldürmediğin iyi olmuş. O zaman tahta sen çıkardın. Eric'e karşı, sana karşı olduğundan daha fazla şansım olabilir. Bilemiyorum. Planın nedir?"

Tamamen dürüst olmaya karar verdim.

"Hepimiz tahtı istiyoruz," dedim, "o yüzden yalana dolana hiç lüzum yok. Seni bu yüzden öldürmeye kalkışacak değilim -bu aptalca olurdu- öte yandan, sırf konukseverliğinden istifade ettiğim için de hak talebimi geri alacak değilim. Random da tahtı isterdi, ama manzaranın epey dışında. Bir süredir hiç kimse Benedict'ten haber almamış. Gerard ve Caine kendileri talepte bulunmak yerine Eric'i destekler görünüyorlar. Julian için de aynısı geçerli. Geriye Brand ve kız kardeşlerimiz kalıyor. Brand'in bugünlerde ne halt karıştırdığını bilmiyorum, ama biliyorum ki Deirdre güçsüz, o ve

Llewella Rebma'da bir şeyler toplamadıkları sürece. Flora ise Eric'in piyonu. Fiona'nın da neler çevirdiğini bilmiyorum."

"Bu geriye ikimizi bırakıyor," dedi Bleys, içkilerimizi tazelerken. "Evet, haklısın, kimin kafasından ne geçiyor bilemem fakat güçlerimizi kıyaslayabilirim ve sanırım en iyi durumda olan benim Bana gelmekle yerinde bir tercih yaptın. Beni desteklersen sana bir naiplik veririm.

"Eksik olma," dedim. "Göreceğiz."

Viskilerimizi yudumladık.

"Yapacak başka ne var?" diye sordu ve sorunun önemli olduğunu fark ettim.

"Amber'i kuşatmak üzere kendime bir ordu toplayabilirim," dedim ona.

"Ordun Gölgeler'in neresinde bulunuyor?"

"Doğaldır ki, bu benim meselem," dedim. "Senin yoluna çıkacağımı sanmıyorum. Hükümdarlara gelince, seni, kendimi, Gerard'ı ya da -eğer hâlâ hayattaysa- Benedict'i tahtta görmek isterim."

"Tercihen kendini, elbette."

"Elbette."

"O zaman birbirimizi anlıyoruz. Bu yüzden sanırım beraber çalışabiliriz, şimdilik."

"Ben de," diye kabul ettim, "yoksa kendimi senin avcıma teslim etmezdim."

Sakalının içinden gülümsedi.

"Denize düşmüştün," dedi, "ben de yılandım."

"Doğru," diye onayladım.

"Keşke Benedict burada olsaydı. Keşke Gerard kendini satmasaydı."

"Keşke, keşke," dedim ona. "Bir elde keşkeler, diğerindeyse bir şeyler yapmak var. İki yumruğumuzu da sıkalım, bakalım hangisi gerçekleşecek."

"İyi söyledin," dedi.

Bir süre sessizlikte sigaralarımızı içtik.

"Sana ne kadar güvenebilirim?" diye sordu.

"Benim sana güvenebileceğim kadar."

"O zaman bir anlaşma yapalım. Doğrusu şu ki, nice yıldır seni ölü addetmiştim. Kritik bir zamanda ortaya çıkıp kendi talebinde direteceğini önceden görememiştim. Ama buradasın ve hepsi bu işte. Bir ittifaka varalım... güçlerimizi birleştirelim ve Amber'i kuşatalım. Hangimiz sağ

kalırsak zirveye o ulaşır. Eğer ikimiz de sağ kalırsak -kahrolasıca!- Canımız ne zaman istese düello yapabiliriz!"

Kafamda evirdim, çevirdim. Bulabileceğim en iyi anlaşma gibi geliyordu kulağa.

Bunun üzerine, "Gece yatarken düşünmek isterim. Sana sabah söylerim, olur mu?" dedim.

"Tamam."

İçkilerimizi bitirdik ve eski günleri yadetmeye giriştik. Omzum azıcık sızlıyordu ama viski ve Bleys'in tedarik ettiği merhem iyi gelmişti. Bir süre sonra, neredeyse fazlasıyla duygusallaşmıştık.

Düşünüyorum da, kendi yolumuzu çizdikçe, kardeşlik olmadan kardeş olmak çok tuhaf. Tanrım! Ay gökten kaybolmuştu ama biz daha konuşmaktan bıkmamıştık. Sonra sağlam omzuma bir şaplak vurdu ve içtiklerinin tesirini hissetmeye başladığını ve yarın bir uşağın bana kahvaltı getireceğini söyledi. Başımla onayladım, kucaklaştık ve yatmaya gitti.

Sonra pencereye yürüdüm, gözetleme yerinden, yarığın derinliklerine kadar görebiliyordum.

Aşağıdaki kamp ateşleri yıldızlar gibi yanıyorlardı. Binlercesi vardı. Bleys'in büyük bir güç topladığını görebiliyordum ve kıskanmıştım. Diğer yandan, iyi bir şeydi bu. Eğer Eric'i yerinden edebilecek birisi varsa, o da belki Bleys'ti. Amber'de başa geçmesi kötü bir şey olmayacaktı; yalnızca tercihim olursa, kendimden yanaydı.

Biraz daha izledim ve ateşlerin arasında tuhaf şekillerin oynadığını gördüm. Bunun ne menem bir ordu olduğunu merak ettim.

Şöyle ya da böyle, benim sahip olduğumdan kalabalıktı.

Masaya kadar gittim ve kendime son bir içki doldurdum.

Ama yuvarlamadan önce, bir meşale yaktım. Işığında, çaldığım desteyi çıkarttım.

Önüme yaydım ve Eric'i resmeden karta rastladım. Onu masanın ortasına koyup diğerlerini kutusuna kaldırdım.

Bir süre sonra resim hayat buldu; Eric'i yatak kıyafetleriyle gördüm ve "Kimdir o?" sözlerini duydum. Kolu sargılıydı.

"Benim," dedim, "Corwin. Nasılsın?"

O zaman sövüp saydı ve ona kahkahalarla güldüm. Bu tehlikeli bir oyundu, belki viskinin de payı vardı, ama devam ettim: "İçimden geldi de, sana keyfimin yerinde olduğunu bildireyim dedim. Bir de ağrıyan baştan

bahsederken haklı olduğunu bildirmek istedim. Gerçi omuzlarının üzerinde çok durmayacak ya. O yüzden neşelen! Birader! Benim Amber'e geldiğim gün, senin ölüm günündür! Haberin olsun dedim... çünkü o gün pek uzak değil."

"Gel o zaman," dedi bana, "ölümün zarafetten yoksun olacak,"

Gözleri üzerimde odaklandı o anda ve birbirimize yakındık.

Ona nanik yaptım ve elimin ayasını kartın üzerinden geçirdim.

Bu telefonu suratına kapamak gibiydi ve Eric'i de diğerlerinin yanına koyup desteyi kardım.

Yine de uyumak üzereyken, bir Bleys'in aşağıdaki dar geçide yerleşmiş askerlerini, bir de Eric'in savunmasını düşündüm.

Kolay olmayacaktı.

Bölüm 6

Diyarın adı Avernus'du ve içtimadaki askerler tümüyle insan değillerdi. Ertesi sabah Bleys'in peşi sıra yürüyüp onları teftiş ettim. Hepsinin de boyu iki metre on santim civarındaydı, kıpkırmızı tenleri, seyrek tüyleri, kedi gibi gözleri, el ve ayaklarında altışar parmakları vardı. İpek kadar hafif görünen ama başka bir şeyden dokunmuş, çoğunlukla mavi ya da külrengi elbiseler kuşanmışlardı. Her biri ucu kancalı iki kısa kılıç taşıyordu. Kulakları sivri, sayıca bol olan parmakları sivri tırnaklıydı.

İklim sıcak, renkler şaşırtıcıydı ve herkes bizi tanrı sanıyordu.

Dininde bize benzeyen ve başları belada olan tanrı-kardeşlerin yeraldığı bir mekân bulmuştu Bleys. Her zamanki gibi, bu mitosta da kötü bir ağabey iktidarı ele geçirip iyi kardeşlere zulmetmeye çalışıyordu. Tabii ki inananların hayatta kalan iyi kardeşlerin yanında savaşacakları bir Kıyamet günü efsanesi de mevcuttu.

Sol kolumu siyah bir askıya almıştım ve ölmek üzere olanları gözden geçirdim.

Bir askerin önünde durup başımı kaldırdım ve sordum. Ona; "Eric kimdir, bilir misin?"

"Şer Tanrısı," diye yanıtladı.

Başımla onayladım ve "Çok güzel," deyip yoluma devam ettim.

Bleys kendine özel kurşun askercikler yapmıştı.

"Ordun kaç kişi?" diye sordum ona.

"Elli bin civarında," diye yanıtladı.

"Her şeyini feda etmek üzere olanları selamlıyorum," dedim ona. "Amber'i elli bin adamla alamazsın, hepsini Kolvir'in eteklerine sapasağlam getirsen bile... kaldı ki zaten getiremezsin. Ölümsüz şehre karşı ellerinde oyuncak kılıçlarıyla bu zavallı piçkurularını göndermek fikri bile aptalca."

"Biliyorum," dedi, "ama elimdekilerin hepsi bu değil."

"Çok daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"Öyleyse üç donanma kulağa nasıl geliyor... Caine ve Gerard'ın toplam donanmalarının yarısı büyüklükte?"

"Yine de yetmez," dedim, "daha işin basındasın."

"Biliyorum. Orduyu hâlâ büyütüyorum," dedi.

"Evet, çok daha fazlasını bulsak iyi ederiz. Eric Amber'de oturup Gölgeler'de yürüdüğümüz sırada bizi katledecektir.

Sağ kalanlar nihayet Kolvir'in dibine vardıklarında büyük kısmını oracıkta yok edecek. Sonra Amber'e tırmanış gerçekleşecek. Şehre ulaştığımızda geriye kaç yüz kişi kalacak sanıyorsun? Eric'in zahmetsizce beş dakikada ortadan kaldırabileceği kadarı. Eğer elindekinin en iyisi buysa, Bleys birader, bu uzun yolculuk hakkında yanlış düşüncelere kapılmışım demektir."

"Eric taç giyme töreninin üç ay içinde yapılacağını açıkladı," dedi. "Güçlerimi o güne kadar üçe katlayabilirim... en az üçe. Amber'e karşı yürüyecek çeyrek milyon Gölge askerine sahip olabilirim. Bunun gibi başka dünyalar da var ve onlara da gireceğim. Kendime, daha önce Amber'in karşısına hiç görülmemiş bir kutsal haçlı ordusu kuracağım.

"Eric'te savunmasını sağlamlaştırmak için aynı vakte sahip. Bilemiyorum, Bleys... bu neredeyse bir intihar saldırısı. Buraya geldiğimde işin içyüzünü bilmiyordum..."

"Peki ya sen yanında ne getirdin?" diye sordu. "Hiçbir şey! Bir zamanlar askerleri kumanda ettiğin rivayet edilirdi. Neredeler?"

Ona sırtımı döndüm.

"Onlar artık yoklar," dedim. "Bundan eminim."

"Kendi Gölgelerinden birinin Gölgesini bulamaz mısın?"

"Buna kalkışmak istemiyorum," dedim. "Üzgünüm."

"O zaman bana ne faydan var senin?"

"Gideceğim," dedim, "eğer tüm aklındaki buysa ve beni aslında sırf etrafta... daha çok ceset olsun diye istediysen."

"Bekle!" diye haykırdı. "Düşünmeden konuştum. Hiçbir şey olmasa bile öğütlerinden yoksun kalmayı istemem. Benimle kal, lütfen. Senden özür bile dileyeceğim."

"Bu gereksiz," dedim, özür dilemenin Amber'in bir prensi için ne anlama geldiğini bilerek. "Kalıyorum. Sanırım sana yardım edebilirim."

"Güzel!" dedi ve sağlam omzuma bir şaplak indirdi.

"Ayrıca sana daha fazla asker getireceğim," diye de ekledim.

Öyle de yaptım.

Gölgeler arasında yürüdüm ve esmer, sivri dişli ve pençeli kıllı bir yaratık ırkı buldum, nispeten insanımsı ve aklınıza gelen herhangi bir lise birinci sınıf öğrencisi kadar akıllıydılar. Hiç üstünüze alınmayın çocuklar,

ama kastettiğim şey sadık, kendini adamış ve dürüst oldukları, aynı zamanda da ben ve kardeşim gibi piçler tarafından da kolayca yoldan çıkarıldıklarıdır. Kendimi gözde DJ'lerinizden herhangi biri gibi hissediyordum.

Neredeyse yüz bini silahlanacak derecede tapıyorlardı bize.

Bleys etkilenmişti ve çenesini kapadı. Bir hafta sonra om, zum iyileşmişti. İki ay sonra çeyrek milyona ulaşmış, geçmiş, tik bile.

"Corwin, Corwin! Hâlâ Corwin'liğini gösteriyorsun!" dedi ve birer içki daha aldık.

Ama kendimi biraz gülünç hissediyordum. Bu askerlerin büyük kısmının kaderlerinde ölmek yazılıydı. Bunun başlıca müsebbibi de bendim. Gölge ve Madde arasındaki farkı bilmeme rağmen biraz pişmanlık duyuyordum. Bununla birlikte, her ölüm gerçek bir ölüm olacaktı, bunu da biliyordum.

Bazı geceleri oyun kartlarını düşünmekle geçirdim. Flora'nın destesinde eksik olan kartlar benimkinde mevcuttu.

Bunlardan biri Amber'in resmiydi ve beni şehre geri götürebileceğini biliyordum. Diğerleriyse ölü ya da kayıp akrabalarımızın resimleriydi. Bir tanesi de babamıza aitti ve onu hemen geçtim. O gitmişti.

Her bir suratı ne çıkar sağlayabileceğimi düşünerek uzun uzadıya tetkik ettim. Birkaç kez fal açtım, her seferinde de aynı kart en üstte geldi.

Onun adı Caine idi.

Siyahlı yeşilli satenler giymiş, üzerinden geriye yeşil kuş tüylerinin sarktığı üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Kemerinde zümrüt kakmalı bir hançer vardı. Esmerdi.

"Caine," dedim.

Bir süre sonra bir karşılık geldi.

"Kimdir o?" diye sordu.

"Corwin," dedim.

"Corwin! Bu bir şaka mı?"

"Hayır"

"Ne istiyorsun?"

"Neyin var?"

"Bunu biliyorsun," dedi ve gözleri kımıldanıp üzerimde durdu, ama ben hançerine yakın duran elini izliyordum.

"Neredesin?"

"Bleys'in yanında."

"Kısa zaman önce Amber'de ortaya çıktığın söyleniyordu ve ben de Eric'in kolundaki sargıları merak edip duruyordum."

"Sorumlusuna bakıyorsun," dedim. "Fiyatın nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dobra dobra konuşalım, lafı dolaştırmayalım. Sence Bleys ve ben Eric'i yenebilir miyiz?"

"Hayır, o yüzden Eric'in tarafındayım ya. Donanmamı da satmayacağım, eğer peşinde olduğun şey buysa... ki bu olduğunu zannediyorum."

Gülümsedim.

"Anlayışlı biraderim," diye yanıtladım. "Pekâlâ, seninle konuşmak güzeldi. Amber'de görüşürüz... belki."

Elimi kıpırdattım ve bağırdı.

"Bekle!"

"Neden?"

"Daha teklifini bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedim. "Tahmin ettin ve ilgilenmedin."

"Bunu söylemedim. Sadece adaletin hangi tarafta olduğunu biliyorum."

"Gücün, demek istiyorsun herhalde."

"Tamam, gücün. Ne teklif ediyorsun?"

Aşağı yukarı bir saat konuştuk ve bu sürenin sonunda kuzey deniz yolları Bleys'in her an takviye beklemekte olan olan üç hayalet filosuna açılmıştı.

"Eğer başarısızlığa uğrarsan, Amber'de üç kişi kafasından olacak," dedi.

"Ama gerçekten de bunun olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sual ettim.

"Hayır, çok geçmeden senin ya da Bleys'in tahta oturacağını düşünüyorum. Kazanana hizmet etmek beni tatmin edecektir. Şu bahsettiğin naiplik iyi olmalı. Yine de hâlâ ücretin bir kısmı olarak Random'un kafasını isterdim."

"Pazarlık yok," dedim. "Ya duyduğun gibi kabullen, ya da unut."

"Kabul ediyorum," dedi.

Gülümsedim, elimin ayasını resmin üzerine koydum ve Caine gitmişti.

Gerard meselesini yarına bırakacaktım. Caine beni tüketmişti.

Yatağa devrildim ve uyudum.

Gerard, durumu öğrendiğinde bize yol vermeyi kabul etti.

En başta ben sorduğum için, çünkü Eric'in kötünün iyisi olduğunu düşünmüştü.

Kafa kesmek söz konusu olmadığı sürece, her talebine evet sözü vererek, anlaşmayı hemen bağladım.

Sonra askerleri bir kez daha teftiş ettim ve onlara Amber'den biraz daha bahsettim.

Ne tuhaftır ki, kardeş gibi anlaşıyorlardı; iri kırmızı adamlarla, küçük kıllı olanlar.

Bu acıydı ve doğruydu.

Onların tanrılarıydık, bundan ötesi boştu.

Kan rengi büyük bir okyanusa yelken açmış filoyu gördüm. Düşündüm. Geçtikleri Gölge diyarlarda birçoğu kaybolacaktı.

Avernus askerlerini ve adına Ri'ik denilen yerden topladığım orduyu düşündüm. Onların görevi Dünya'ya ve Amber'e yürümekti.

Kartlarımı karıştırdım ve açtım. Adı Benedict olanı aldım.

Uzunca bir süre geçti onu ararken, ama soğuktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra Brand'in kartını aldım. Yine uzunca bir süre sadece soğuk vardı.

Derken bir haykırış geldi. Korkunç, azap dolu bir şeydi.

"Bana yardım et!" diyordu çığlık.

"Nasıl yapabilirim?" diye sordum.

"Kimdir o?" diye sordu ve bedeninin acı içinde kıvrandığını gördüm.

"Corwin."

"Beni kurtar bu yerden Corwin birader! Karşılığında dile benden ne dilersen!"

"Neredesin?"

"Ben..."

Ardından zihnimin kavramayı reddettiği şeylerin girdabında, sanki azap içindeymişçesine kopan ve sessizlikle sonlanan bir diğer feryat geldi.

Sonra tekrar soğukluk.

Kendimi titrer vaziyette buldum. Neden dolayı, bilmiyordum.

Bir sigara yaktım ve kartları garnizondaki odamda, masamın üzerinde düştükleri yerde bırakıp geceyi düşünmek üzere pencereye gittim.

Yıldızlar ufacık ve pusluydu. Hiç tanıdık takımyıldız yoktu

Küçük bir mavi ay karanlığın içinden çabucak battı. Gece beklenmedik, buz gibi bir ayazla gelmişti, sımsıkı sarıldım pelerinime. Geçmişi, Rusya'ya yaptığımız ve felaketle sonuçlanan ilerleyişin olduğu kışı düşündüm. Tanrılar! Neredeyse donarak ölüyordum. Hepsi nereye çıkıyordu bunların?

Amber tahtına, elbette.

Çünkü onun uğruna her şeyi göze almaya değerdi.

Peki ya Brand? Neredeydi o? Etrafında neler dönüyordu ve ona bunu kim yapmıştı?

Yanıtlar? Hiç yok.

Dışarı, göğe bakıp alçalmakta olan mavi diski izledim. Tüm manzarada kaçırdığım bir şey var mıydı, anlamadığım bir etken?

Yanıt yok.

Elimde küçük bir bardak içkiyle, gene masanın başına geçtim.

Desteyi parmaklarımla yokladım ve babamın kartını buldum.

Oberon, Amber'in Lordu, yeşil ve altın renkleriyle karşımda duruyordu. Uzun, geniş, kalın, siyah sakalına ve saçına ak düşmüş. Altın yuvasında yeşil taşlı yüzükler ve altın renkli bir kılıç. Bir zamanlar Amber'in ölümsüz hükümdarını tahtından hiç kimsenin indiremeyeceğini düşünmüştüm. Ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ama gitmişti. Babam nasıl yüzleşmişti sonuyla?

Gözlerimi dikip baktım ve konsantre oldum.

Hiçbir şey, hiçbir şey...

Bir şey?

Bir şey zayıf da olsa, cevaben bir hareket oldu ve karttaki figür kendi içine çöküp büzüşerek, bir zamanlar olduğu kişinin gölgesine dönüştü.

"Baba?" dedim.

Hiç.

"Baba?"

"Evet..." Çok belirsiz ve uzaktan, sanki bir deniz kabuğunun içinden geliyormuşçasına, tekdüze bir uğultuya gömülmüş.

"Neredesin? Neler oldu?"

"Ben..." Uzun bir duraklama.

"Evet? Ben Corwin, oğlun. Amber'de neler gelip geçti ki, yoksun?"

"Benim zamanım," dedi, sesi daha da uzak geliyordu.

"Yani tacından ve tahtından feragat mı ettin? Biraderlerimden hiçbiri bana hikâyeyi anlatmadı ve onlara soracak kadar güvenmiyorum. Tek bildiğim tahtın, kapanın elinde kalacak göründüğü. Eric şehrin başında ve Julian Arden Ormanı'nı gözetiyor. Caine ve Gerard denizlerden sorumlu. Bleys meydan okuyacak ve ben de onun müttefiğiyim. Bu konuda arzun nedir?"

"Soran sadece sensin," diye soludu. "Evet..."

"'Evet' ne?"
"Evet, onlara meydan oku..."
"Ya sen? Nasıl yardım edebilirim?"
"Ben yardımın ötesindeyim. Tahtı ele geçir..."
"Ben mi? Yoksa Bleys ve ben mi?"
"Sen!" dedi.
"Evet?"
"Hayır duamı aldın... Tahtı ele geçir ve elini çabuk tut!"
"Neden, baba?"
"Anlatmaya nefesim yok... Ele geçir!"
Sonra, o da gitmişti.
Demek babam hayattaydı. İlginçti bu. Şimdi ne yapmalıydı?
İçkimi yudumladım ve konu üzerinde kafa yordum.
Bir yerlerde hâlâ yaşıyordu ve Amber'in kralıydı. Neden terk etmişti? Nereye gitmişti? Ne tür, hangi, kaç? Falan, filan.
Kim bilir? Ben değil. O yüzden söyleyecek başka bir şey yoktu şimdilik.
Öte yandan...
Aklımdan çıkartamıyordum. Bilmenizi isterim ki, babamla yıldızlarımız asla barışmamıştır. Ondan, Random ya da diğerlerinin bazılarının yaptığı gibi nefret etmezdim. Ama hiç şüphesiz ona bilhassa düşkün olmam için de bir sebep yoktu. O büyüktü, güçlüydü ve her zaman orada olmuştu. Bildiğimiz kadarıyla, o aynı zamanda Amber tarihinin de büyük kısmını teşkil ediyordu ve Amberin tarihi öyle çok binyıllarca geriye gider ki, sayma zahmetinize değmez. Bu durumda ne yapardınız?
Beni sorarsanız, içkimi bitirip yattım.
Ertesi sabah Bleys'in kurmaylarıyla bir toplantıya katıldım. Dört amirali vardı, her biri kabaca filonun dörtte birine kumanda ediyordu, bir yığın da karacı subay. Toplantıda gördüğüme göre büyük ve kırmızı, ya da küçük ve kıllı olmak üzere toplam otuz civarı omzu kalabalık mevcuttu.
Toplantı aşağı yukarı dört saat sürdü ve sonra yemek molası verdik. Üç gün sonra harekete geçmemiz kararlaştırılmıştı Amber'e giden yolu açmak için Amber kanından biri gerektiği için filoya ben amiral gemisinden önderlik edecektim
Bleys piyadelerini Gölge diyarları üzerinden geçirecekti.
Bundan rahatsız olmuştum ve ona şayet ben ortaya çıkıp, yardım etmeseydim ne yapacağını sordum. Buna iki yanıt aldım: ilk olarak, eğer

tek başına yapmak zorunda olsaydı, donanmayı Amber'e kadar kendisi komuta edecek ve onları karadan büyük bir uzaklıkta bırakıp tek bir gemiyle Avemus'a dönecek ve yaya askerlerini belirlenmiş bir tarihteki randevuya götürecekti; ikinci yanıtsa bir kardeşinin ortaya çıkıp yardım sunacağı bir Gölge'yi bile bile aramış olduğuydu.

Bu ikincisini duyduğumda içime biraz şüphe düştü, fakat gerçekten kendim olduğumu biliyordum. İlki hafiften uygulanamazlık kokuyordu, çünkü donanma karadan işaret alamayacak kadar uzak olacaktı ve bu kadar kalabalık bir ordunun başına gelebilecek talihsizlikler gözönünde bulundurulursa buluşma tarihini kaçırma şansı, Bleys'in genel planına umut bağlamayı yüreklendirmeyecek kadar büyüktü.

Ama hep onun parlak bir taktisyen olduğunu düşünmüşümdür ve kendi çizdiği, Amber'i ve etrafını gösteren haritaları ortaya serip de üzerinde uygulanacak taktikleri açıkladığında onun neredeyse kurnazlıkta bir eşi daha olmayan gerçek bir Amber prensi olduğunu anladım.

Tek sorun, hiç tartışmasız daha üstün konuma sahip bir başka Amber prensiyle karşı karşıya olmamızdı. Kaygılarım yok değildi, ne var ki taç giyme töreni yaklaşırken önümüzdeki tek yol bu görünüyordu ve yolculuğu sonuna kadar götürmekte karar kıldım. Eğer kaybedersek işimiz bitikti ama Bleys mevcut tehditlerin en büyüğüydü ve bende olmayan, işe yarayabilir bir zaman çizelgesine sahipti.

Böylece Avernus diye anılan yerde yürüdüm, sisli vadi ve yarlarını, tüten kraterlerini, çılgın gökyüzündeki parlak, pırıl pırıl güneşini, buz gibi gecelerini ve sımsıcak gündüzlerini bol miktardaki taşını, kamyonlar dolusu kara kumunu, küçüklüğüne karşın acımasız ve zehirli hayvanlarını ve iğnesiz kaktüsleri andıran büyük, mor bitkilerini inceleyip durdum ve ikinci günü öğle vakti, denize nazır bir yarda, kümelenmiş al bulutlardan bir kulenin altında dururken tüm bunlar yüzünden bu mekânı oldukça çok sevdiğime ve eğer oğulları tanrıların savaşında yok olacaksa, onları bir gün bir şarkıyla ölümsüzleştirmeye karar verdim.

Korktuğum şeye karşı zihnimde bu küçük avuntuyla donanmaya katıldım ve komutayı ele aldım. Eğer başarırsak, ölümsüzler sarayında ebediyen anılacaklardı.

Rehber ve yolu açandım. Dünyalar benim olmuştu.

Böylece ertesi sabah denize açıldık ve her şeye öncü gemiden kumanda ettim. Filomuzu bir fırtınaya yönelttim ve çıktığımızda hedefimizin çok

daha yakınındaydık. Muazzam bir burgaçtan geçirdim ve bu çok lehimize oldu. Yönümüzü sığ bir kayalığa çevirdim ve suyun rengi sonradan koyulaştı. Amber'inkine yakın bir hale geldi. Demek nasıl yapılacağını hâlâ biliyordum. Zamanda ve mekânda kaderimizi etkileyebiliyordum. Bizi eve götürebilirdim. Kendi evime, yani.

Yeşil kuşların gakladığı ve ağaçlarda yeşil maymunların meyve misali asılı durduğu yabancı adalardan geçirdim filoyu, hayvanlar bazen konuşmaya benzer anlamsız sesler çıkarıyor, sonra da denize, hiç şüphesiz bize nişanladıkları taşları fırlatıyorlardı.

Filoyu denizin açığına götürdüm, sonra burnu kıyı doğrultusuna çevirdim.

Bleys artık dünyaların ovalarında ilerliyordu ordusuyla. Hazırladığı savunma ne olursa olsun, her nasılsa onları geçeceğini biliyordum. Kartlar vasıtasıyla onunla bağlantıda kaldım ve yol boyunca göğüs gerdikleri güçlükleri öğrendim. Mesela sentorlarla yapılan meydan savaşında on bin ölü, dehşet salan boyutlardaki bir zelzelede beş bin kayıp, kampları silin süpüren bir hortum afetinde bin beş yüz ölü, tanımadığım bir mekânın cangıllarından geçerken tepelerinde uçan tuhaf, vızıldayan şeylerin attığı napalmden bin dokuz yüz ölü, kendilerine vaat edilen cenneti andıran bir yerde orduyu terk eden altı bin kişi, mantar şekilli bir bulutun yanıbaşlarında parlayıp göğe bir kule misali yükseldiği kumlu düzlükte anlaşılmaz biçimde kaybolan beş yüz kişi, aniden üzerlerine saldıran ve ateş açan paletli askeri araçların bulunduğu vadide altı bin sekiz yüz kayıp, hastalanıp ayrılan sekiz yüz kişi, sel baskınında iki yüz ölü, kendi aralarındaki düellolarda ölen elli dört kişi, zehirli yerel bitkileri yiyip can veren üç yüz kişi, buffalo benzeri hayvanların çılgınca koşan sürüsünün ayakları altında ezilen bin kişi, çadır yangınında yetmiş üç kişi, suya kapılıp giden bin beş yüz ve mavi tepelerden kopup gelen rüzgârın öldürdüğü iki bin kişi.

Bu sürede yalnızca yüz seksen altı gemi kaybettiğime seviniyordum.

Uyumak, şansım varsa rüya görmek... Evet, işin burasında bir pürüz vardı. Eric bizi santim santim, saat saat öldürüyordu.

Planladığı taç giyme töreni yalnızca birkaç hafta uzaktaydı ve ona karşı yürüdüğümüzü biliyor olmalıydı, çünkü öldükçe ölüyorduk.

Şimdi, Gölgeler'de yalnızca bir Amber prensinin yürüyebileceği yazılıdır, ama bu yollarda canının dilediğince kişiye önderlik edebilir ya da

yöneltebilir. Askerlerimize rehberlik ediyor ve onları ölümlerine götürüyorduk, ama Gölge hakkında şunu söylemeliyim: Bir Gölge vardır, bir de Madde, her şeyin temeli de budur. Madde'den yapılmış tek şey, asıl Dünya'da da asıl şehir olan ve her şeyi içeren Amber'dir. Gölge'den mamul şeylerse sınırsızdır. Her olasılık aslın bir Gölgesi olarak bir yerlerde mevcuttur. Amber, mevcudiyetiyle her yöne gölgesini düşürmüştür. Bunun ötesindekileri kim söyleyebilir? Gölge Amber'den Kaos'a kadar uzanır ve içinde her şey mümkündür. Gölge'yi katetmenin sadece üç yolu vardır ve hepsi de zordur.

Eğer birisi kraliyet kanından bir prens ya da prenses ise, çevresini, ta ki tam arzu ettiği şekle gelinceye kadar kendisi geçtikçe değişmeye zorlayarak Gölgeler'i katedebilir, istediği yerde durabilir. İşte bu durumda o Gölge diyar aile efradından biri burnunu sokmadığı sürece dilediğini yapmak üzere o kişiye aittir. Böyle bir mekânda asırlar boyunca ikamet etmiştim.

İkinci yol ise Hat Ustası Dworkin tarafından, kraliyet ailesinin üyeleri arasında iletişimi kolaylaştırmak amacıyla bizim suretimizde yaratılmış olan kartlardır. O, zamanın ve perspektifin hiçbir şey ifade etmediği kadim bir sanatçıydı. İsteyene, kardeşleri nerede olursa olsun bağlantı kurma imkânı veren Koz Kartlarını yaratan oydu. İçimde, bu kartların yaratıcıları olan kişinin tam rızası haricinde kullanıldığına dair bir his vardı.

Üçüncüsü, yine Dworkin tarafından çizilmiş ve yalnızca ailemizin bireyleri tarafından yürünebilen Desen'di. Desen, üzerinde yürüyeni kart sistemine deyim yerindeyse üye eder ve ona bir Gölgeden diğerine yürüme gücü verirdi.

Kartlar ve Desen hızlı bir ulaşım sağlarken diğer yol yürümek ise oldukça zordu.

Random'un beni asıl dünyaya ulaştırırken ne yaptığını biliyordum. Arabayla giderken, belleğinden Amber'e dair hatıralarını eklemeyi sürdürmüş ve uymayanları çıkartmıştı. Her karşılığını bulduğunda, vardığımızı anlamıştı. Gerçek bir hile sayılmazdı, çünkü bilgiye sahip olan her hangi bir kişi kendi Amber'ine ulaşabilirdi. Şimdi bile, Bleys ve ben her birimizin hüküm sürdüğü ve tüm zaman ve sonsuzluğu hükümdar olarak geçirdiğimiz Gölge Amber'ler bulabilirdik. Ama bu, aynı olmazdı bizim için. Çünkü hiçbiri içinde doğduğumuz ve tüm diğer şehirlerin şekillerini borçlu oldukları Amber olmazdı.

Bu yüzden, Amber'i istila etmek için en zorlu yolu seçiyorduk, Gölgeler'den yürümeyi. Bunu bilen ve güce sahip olan herkes önümüze engeller dikebilirdi. Eric böyle yapmıştı ve ölürken onlarla yüzleşiyorduk. Nereye varacaktı bunun sonu?

Hiç kimse bilmiyordu.

Ama Eric kral ilan edilecek olursa, bu her yere yansıyacak ve gölgelerini düşürecekti.

Sağ kalan tüm erkek kardeşler, yani biz; Amber'in prensleri, eminim ki her birimiz kendi basit yordamınca bunu daha iyi hissediyor, kral konumunu elde edip ardından Gölgeler nereye düşerse düşsün bırakmayı arzuluyorduk.

Denizde ilerlerken hayalet filoların, Gerard'ın gemilerinin...

Şu ya da bu dünyanın Uçan Hollandalılarının yanından geçip onları geride bıraktık ve yaklaştığımızı anladım. Onları nirengi noktası olarak kullandım.

Seferin sekizinci gününde Amber'in yakınındaydık. Fırtınanın çıktığı zamandı.

Deniz kapkara kesildi, üzerimizde bulutlar toplandı ve takip eden durgunlukta yelkenler söndü. Güneş devasa ve mavi yüzünü gizledi ve Eric'in bizi nihayet bulduğunu anladım.

Rüzgârlar esti ve -tabiri hoş görürseniz- binmekte olduğum geminin üzerinde patlayıverdi.

Borayla savrulmuş, fırtınayla hırpalanmıştık, ozanların dediği ya da demiş oldukları gibi. İlk dalgalar vururken bağırsaklarım gevşedi ve suya döndü. Bir devin avcundaki zarlar gibi oradan oraya savruluyorduk. Biz suların üzerinden aştık, sularsa göğün üzerinden. Gök siyaha dönmüştü ve sulusepken bir kar yağıyordu. Kalıbımı basarım, herkes haykırdı. Ben de haykırdığımı biliyorum. Bir o yana bir diğerine yatan güvertede tutunarak ilerledim başıboş bırakılmış dümeni yakalamak için. Kendimi kayışlarla bağladım ve dümene sarıldım. Fırtınayı Amber'den Eric salıvermişti, bundan şüphe bile edilmezdi.

Bir, iki, üç, dört ve dinme belirtisi yoktu. Sonra beş saat.

Kaç adam kaybetmiştik? Bana sormayın.

Sonra bir ürperti ve çıngırtı duydum ve Bleys'i sanki uzun, gri bir tünelin diğer ucunda gördüm.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Sana ulaşmaya çalışıp duruyorum."

"Hayat beklenmedik değişikliklerle dolu," diye yanıtladım.

"Biz de şu anda onlardan birinin üzerine binmiş gidiyoruz."

"Fırtına mı?" dedi.

"O tatlı kıçın üzerine bahse girebilirsin. Tüm fırtınaların büyükbabası. Sanırım iskele yönünde bir canavar görüyorum. Eğer azıcık beyni varsa dibe dalar... Daldı bile."

"Bizim de başımıza bir tane geldi," dedi Bleys bana.

"Canavar mı, fırtına mı?"

"Fırtına," dedi. "İki yüz ölü."

"İnancını kaybetme," dedim, "dişini sık ve benimle daha sonra konuş. Tamam mı?"

Başıyla onayladı, arkasında şimşekler görülüyordu.

"Eric sayımızı öğrenmiş," diye de ekledi bağlantıyı kesmeden evvel.

Kabullenmek zorundaydım.

Fırtına yatışmadan önce üç saat daha geçti ve çok daha sonra öğrendim ki donanmanın yarısını kaybetmiştik ve benim gemimde -amiral gemisinde- mürettebattan yüz yirmi kişi kayıpta. Sert bir yağmurdu yağan.

Bir şekilde Rebma'nın üzerindeki denize ulaştık.

Kartlarımı çıkardım ve Random'unkini önümde tuttum.

Kiminle konuştuğunu anlar anlamaz ilk lafı "Geri dön," oldu ve ona sebebini sordum.

"Çünkü Llewella'ya göre Eric sizi şimdi ezip geçebilir. Tedbiri elden bırakıncaya kadar beklemenizi ve sonra saldırmanızı salık veriyor... sözgelimi bir sene sonra."

Başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm," dedim. "Yapamam. Buraya kadar gelmek bize çok kayba mal oldu. Bu bir 'ya şimdi ya da hiç' durumu."

Yüzünde "Söylemedi deme," gibi bir ifadeyle omuz silkti.

"Neden, peki?" diye sordum ona.

"Başta gelen sebebi, Eric'in bu civardaki havayı kontrol edebildiğini henüz öğrenmiş olmam," dedi.

"Yine de şansımızı denemek zorundayız."

Yine omuz silkti.

"Söylemedi deme."

"Geldiğimizi bildiği kesin mi?"

"Ne sandın onu? Embesil filan mı?"

"Hayır."
"Öyleyse biliyordur. Eğer ben Rebma'da tahmin edebildiysem, o Amber'de biliyordur ve ben gerçekten de Gölgenin bir dalgalanmasından tahmin ettim."
"Ne yazık ki," dedim, "bu seferle ilgili bazı kaygılarım var ama bu Bleys'in gösterisi."
"Sen aradan sıvış, baltanın tadına o baksın."
"Üzgünüm ama bu riski göze alamam. Kazanabilir de. Ben donanmayı getiriyorum."
"Caine'le, Gerard'la konuştun mu?"
"Evet."
"O zaman denizde bir şansınız olduğunu düşünüyor olmalısın. Ama dinle beni, Eric Kıyamet Mücevheri'ni kontrol etmenin bir yolunu bulmuş. Bu sonuca mücevherin eşi hakkında sarayda yapılan dedikodulardan vardım. Onu, buradaki hava durumunu kontrol etmek için kullanabiliyor. Burası kesin. Başka neler yapabileceğini Tanrı bilir."
"Yazık," dedim, "Katlanmaya mecburuz. Birkaç fırtınanın moralimizi bozmasına göz yumamayız."
"Corwin, itiraf ediyorum. Üç gün önce Eric'le konuştum."
"Neden?"
"Benden ricada bulundu. Can sıkıntısından kabul ettim. Savunmalarını tüm ayrıntılarına girerek anlattı."
"Çünkü Julian'dan buraya beraber geldiğimizi öğrenmiş. Anlattıklarının bana ulaşacağından emin."
"Belki," dedi. "Ama bu onun söylediklerini değiştirmiyor."
"Hayır," diye onayladım.
"O zaman bırak Bleys kendi savaşını versin," dedi bana. "Eric'i daha sonra vurabilirsin."
"Amber'de taç giymek üzere."
"Biliyorum, biliyorum. Ama bir prens olarak krala saldırmak kolaydır, değil mi? Sen onu yerinden edebileceğin sürece kendini hangi unvanla andığı ne yazar? O hâlâ bildiğin Eric olacak"
"Doğru," dedim, ama söz verdim."
"O zaman sözünden dön."
"Korkarım bunu yapamam."
"Öyleyse delisin, Charlie."

"Belki de."

"Her neyse, yine de iyi şanslar."

"Sağ ol."

"Görüşürüz."

İşte hepsi bu kadardı ve beni tedirgin etmişti.

Bir tuzağa mı gidiyordum?

Eric aptal değildi. Belki de gerçek bir ölüm gösterisi tezgâhlamıştı. Nihayetinde omuz silkip küpeşteye yaslandım, kartlar bir kez daha kemerimdeydi.

Şerefli ve insanı kimsesiz bırakan bir şeydir Amber'in bir prensi olmak, güven duygusundan yoksun... Çok da meraklısı değildim hani, ama öyleydim bir kez içinden henüz sıyrıldığımız fırtınaya hükmeden Eric'ti elbette, bu, Random'un bana söylediği gibi, onun Amber'de hava koşullarına söz geçiniyor olmasına da uygun düşüyordu.

Bunun üzerine ben de bir şey denedim.

Yönümüzü karlara gömülmüş bir Ambere çevirdim. Çağırabildiğim en korkunç tipiydi bu.

Orada, okyanusun ortasında koskoca kar taneleri yağmaya haşladı.

Elinden geliyorsa, gayet normal bir Gölge teklifini dıırdursundu bakalım.

Durdurdu.

Yarım saat içinde tipi yatışmıştı. Amber'i etkilemek her daim hemen mümkün değildi... ve orası gerçekten de tek şehirdi Rotadan sapmak istemiyordum, bu yüzden her şeyi oluruna bıraktım. Eric Amber'de hava koşullarının efendisiydi.

Elden ne gelirdi?

Yelken açtık elbette. Dosdoğru ölümün ağzına...

Doğru söze ne denir?

İkinci fırtına ilkinden de kötüydü ama dümeni elden bırakmadım. Fırtına elektrik yüklüydü ve sırf donanmanın üzerine odaklanmıştı. Bizi birbirimizden ayırdı. Bu, kırk gemiye daha mal oldu.

Başına neler geldiğini öğrenmek için Bleys'i aramaya korkuyordum.

"İki yüz bin civarında asker kaldı," dedi. "Sel baskını." Ben de ona Random'un söylediklerini aktardım.

"İnanırım," dedi. "Ama buna bel bağlamayalım. Hava muhalefeti olsun olmasın, Eric'i yeneceğiz."

"Umarım."

Bir sigara yakıp pruvadan sarktım.

Amber az sonra görüş alanına girecek olmalıydı. Artık Gölge' nin yolunu yordamını ve oraya yürüyerek nasıl ulaşacağımı biliyordum. ,

Ama herkesin endişeleri vardı.

Asla mükemmel bir gün olmayacaktı, gerçi...

Böylece yola devam ettik, karanlık ani bir dalga gibi çöktü üzerimize ve fırtınaların en kötüsü vurdu bizi.

Fırtınanın kara kamçı darbelerinden sakınmayı başardık, ama korkmuştum. Tümüyle gerçekti, kuzey sularındaydık. Caine sözüne sadık kalırsa, her şey güllük gülistanlıktı. Eğer bizi satacaksa, mükemmel bir pozisyondaydı.

Bu yüzden onun bizi sattığını farzettim. Neden olmasın? Geldiğini görünce filoyu -geri kalan yetmiş üç gemiyi- çarpışmaya hazırladım. Kartlar onu anahtar kişi olarak gösterdiklerinde ya yalan söylemişlerdi... ya da fazlasıyla doğru çıkmışlardı.

Öncü gemi, yönünü benim gemime doğru çevirdi ve biz de onu karşılamak üzere ileri çıktık. Vira ettik ve yanyana birbirimizi süzdük. Koz Kartlarıyla da iletişim kurabilirdik, ama Caine bunu tercih etmemişti ve güçlü konumda olan oydu. Bu sebeple, Aile adabı iletişim yolunu onun seçmesini gerektiriyordu. Sözlerinin kaydedilmesini istediği barizdi, çünkü bize bir megafonla seslenmişti:

"Corwin! Filonun kumandasını karşı koymaksızın teslim et! Gemilerim sizinkilerden sayıca fazla! Geçip gidemezsiniz!"

Dalgaların karşısından ona uzun uzun baktım, kendi megafonumu götürdüm dudaklarıma.

"Ya anlaşmamıza ne oldu?" diye sordum.

"Boş ve geçersiz," dedi. "Güçlerin Amber'e zarar veremeyecek kadar zayıf, o yüzden teslim ol ve hayatlar kurtulsun."

Sol omzumun üzerinden güneşe baktım.

"Rica ederim dinle beni, Caine birader," dedim ona "ve bana şunu bahşet: güneş gökte yükselinceye değin kaptanlarıma danışmama izin ver."

"Pekâlâ," diye yanıtladı hiç duraksamaksızın. "İçinde bulundukları konumun farkındadırlar, hiç şüphesiz."

Bunun üzerine arkamı döndüm, geminin burnunu çevirip donanmanın asıl topluluğuna yönelmesini emrettim.

Kaçmaya yeltenecek olursam Caine beni Gölgeler'de takip edecek ve gemileri birer birer yok edecekti. Barut asıl Dünya da ateş almazdı, ama şayet çok uzaklaşırsak sonumuzu getirmek üzere o da kullanılacaktı. Caine bir miktar barut bulabilirdi, bu imkân dahilindeydi çünkü. Ben ayrılacak olursam donanma Gölge denizlerinde bensiz dolaşamaz ve burada asıl sularda kolay bir yem olurdu. Demek ki ne yaparsam yapayım, mürettebat ya ölecek, ya da esir düşecekti.

Random haklı çıkmıştı.

Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve o hareketleninceye kadar konsantre oldum.

"Evet?" dedi ve sesi heyecanlıydı. Etrafında verilen savaşın gürültüsünü neredeyse duyabiliyordum.

"Başımız belada," dedim. "Yetmiş üç gemi geçmeyi başardı ve Caine bizi öğlene kadar teslim olmaya çağırdı."

"Gözü çıkasıca!" dedi Bleys. "Ben senin kadar ilerleyemedim. Şu anda bir çarpışmanın ortasındayız. Muazzam bir süvari bölüğü bizi lime lime ediyor. O yüzden sana gerektiği gibi öğüt veremiyorum. Kendi sorunlarımla meşgulüm. Nasıl uygun görüyorsan öyle yap. Yine saldırıyorlar!" Bağlantı kesilmişti.

Gerard'ın kartını çıkardım ve bağlantı kurmaya çalıştım.

Konuştuğumuzda, onun arkasında sanki bir kıyı şeridi görür gibiydim. Görünüşe bakılırsa burayı tanıyordum. Tahminim eğer doğruysa, güney sularındaydı. Konuşmamızı tekrar hatırlamak istemiyorum. Ondan Caine'e karşı bana yardım edip edemeyeceğini ve bunu yapıp yapmayacağını sordum.

"Sadece geçişine izin vermeyi kabul etmiştim," dedi. "O yüzden güneye çekildim. İstesem bile vaktinde yetişemem. Kardeşimizi öldürmenize yardım etmeyi kabul etmemiştim."

Ben daha yanıt veremeden gitmişti. Haklıydı tabii.

Bana bir fırsat vermeyi kabullenmişti, savaşımı benim adıma yapmayı değil.

Ne kalıyordu bana o zaman?

Sigara yaktım. Güverteyi arşınladım. Artık sabah değildi. Sis çoktan çözülmüştü, güneş omuzlarımı ısıtıyordu. Çok yakında öğlen olacaktı. Belki iki saat sonra...

Parmaklarımla kartları yokladım, desteyi elimde tarttım. Onların vasıtasıyla Eric ya da Caine ile bir irade mücadelesine girişebilirdim. Bu güç ve hatta hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığım diğerleri mevcuttu kartlarda. Kartlar, Oberon'un emri üzerine çılgın ressam Dworkin Barimen'in, bir büyücü, rahip veya psikiyatrist -hikâyeler bu noktada çelişiyorlardı- olmuş olabilecek o vahşi görünümlü kamburun elinden çıkmaydı. Dworkin kendi başına getirdiği feci bir akıbetten babam tarafından kurtarıldığı uzak bir Gölge'den gelmişti. Ayrıntılar bilinmiyordu, ama o günden beri tahtaları biraz eksikti.

Yine de büyük bir sanatçıydı, tuhaf bir güce sahip olduğu inkâr edilemez bir gerçekti. Asırlar önce kartları yaratıp, Amber'deki Desen'i çizdikten sonra kaybolmuştu. Onun hakkında sık sık spekülasyon yapardık, ama görünen o ki hiç kimse Dworkin'in nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de babam, sırları sır kalsın diye icabına bakmıştı onun.

Caine bu türden bir saldırıya karşı hazırlıklı olacaktı ve onu tutabilecek olmama karşın, bozguna uğratamayacaktım. Başarsam bile hiç şüphesiz kaptanları saldırı emrini almış olacaklardı.

Eric'in her şeye karşı hazır olduğu kesindi, ama yapacak başka bir şey kalmazsa, pekâlâ bunu da göze alabilirdim. Ruhumdan başka kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Sonra Amber'in resmedildiği kart vardı. Onunla kendimi Amber'e götürüp bir suikasta kalkışabilirdim ama sanırım bunu başaracak kadar yaşama ihtimalim milyonda birdi.

Çarpışarak ölmeyi arzuluyordum ama bunca adamın da benimle birlikte ölmesi anlamsızdı. Desen üzerindeki gücüme rağmen, belki de kanım bozuktu benim. Gerçek bir Amber prensinin böyle kuruntuları olmazdı. Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyılların beni değiştirdiğine, belki yumuşattığına, beni kardeşlerimden farklı kılan bir şeyler yaptığına hükmettim.

Filoyu teslim edip kendimi Amber'e nakletmeye ve Eric'i son bir düelloya çağırmaya karar verdim. Kabul etmesi aptallık olacaktı. Kahretsin, ne yapayım... yapacak başka şeyim kalmamıştı.

Emirlerimi subaylarıma bildirmek üzere döndüm ve güç üzerime düştü ve konuşamadan öylece kalakaldım.

Bağlantıyı hissettim ve sonunda sıkılı dişlerimin arasından "Kim o?" diye mırıldanmayı başardım. Yanıt yoktu ama burgulu bir şey zihnimi yavaşça

deliyordu ve onunla orada boğuştum.

Bir süre geçip de uzun bir mücadele olmadan pes etmeyeceğimi gördüğünde, rüzgârda Eric'in sesini duydum:

"Nasıl gidiyor, birader?" diye sordu.

"Kötü," dedim veya düşündüm ve kıkır kıkır güldü, gerçi sesi mücadelemizin çabasıyla gergin geliyordu.

"Çok kötü," dedi bana. "Eğer geri dönüp beni desteklemiş olsaydın, seni el üstünde tutardım. Artık çok geç elbette. Şimdi, sadece seni ve Bleys'i perişan ettiğimde neşeleneceğim"

Hemen karşılık vermedim, ama ona karşı var gücümle savaştım. Gücümün karşısında hafifçe gerilediyse de beni olduğum yerde tutmaya muvaffak oldu.

İkimizden biri dikkatini bir an olsun başka yere yöneltmeye cüret edecek olsaydı fiziksel temasa geçebilirdik, ya da birimiz zihinsel düzlemde üste çıkabilirdi. Onu, şimdi sarayında net şekilde görebiliyordum. Gerçi hangimiz böyle hareket yaparsa, diğerinin hükmü altına girecekti.

Böylece birbirimize kötü kötü bakmayı sürdürdük ve içten savaştık. Evet, bana saldırmakla sorunlarımdan birini çözmüştü Sol elinde Koz Kartı'mı tutuyordu, kaşları çatılıydı. Tutunacak bir yer aradıysam da bulamadım. İnsanlar benimle konuşuyorlardı ama sırtım küpeşteye yaslı dururken ne dediklerini işitemiyordum.

Saat kaç olmuştu?

Mücadelenin başlamasıyla birlikte tüm zaman kavramı kaybolmuştu. İki saat geçmiş olabilir miydi? Öyle miydi? Emin olamıyordum.

"Tasalı düşüncelerini hissediyorum," dedi Eric. "Evet, Caine ile birlikte hareket ediyoruz. Barış görüşmenizin hemen ardından benimle temasa geçti. Donanman tahrip edilir ve çürümek için Rebma'ya gönderilirken seni burada böylece tutabilirim. Adamların balıklara yem olacak."

"Bekle," dedim ona. "Onlar suçsuz. Bleys ve ben onları kandırdık ve bizi haklı sanıyorlar. Ölümleri hiçbir amaca hizmet etmeyecek. Gemileri teslim etmeye hazırlanıyordum."

"O zaman elini çabuk tutsaydın," diye yanıtladı, "çünkü artık çok geç. Seni serbest bırakmaksızın emirlerimi iptal etmek üzere Caine'i çağıramam ve seni bıraktığım anda da ya fiziksel saldırıyla yüzyüze kalır, ya da zihinsel hâkimiyetin altına girerim. Zihinlerimiz birbirine çok yakın."

"Ya bunu yapmak istemediğime dair söz versem?"

İşin ucunda bir krallık varsa herkes tövbekar olabilir," dedi Eric.

"Düşüncemi okuyamıyor musun? Onu zihnimde hissediyor musun? Sözümü tutacağım!"

"Enayi yerine koyduğun bu adamlara karşı garip bir merhamet duyduğunu hissediyorum ve böyle bir bağlılığa neyin yol açmış olabileceğini bilemiyorum, ama hayır. Sen de bili yorsun. Şu anda samimi olsan bile -ki olabilirsin- fırsat belirir belirmez cezbediciliği çok güçlü olacaktır. Kendin de biliyorsun. Bunu göze alamam."

Biliyordum. Amber kanımızda cayır cayır yanıyordu.

"Kılıç kullanmadaki becerin hatırı sayılır ölçüde gelişmiş" diye yorumda bulundu. "Sürgünün sana bu bakımdan faydası dokunduğunu görüyorum. Şimdi, çoktan ölmüş olabilecek

Benedict haricinde, dengim olmaya en yakın kişi sensin."

"Kendini pohpohlayıp durma," dedim. "Seni yenebileceğimi biliyorum. Aslını istersen..."

"Hiç zahmet etme. Seninle bu vakitten sonra düello yapmayacağım," dedi ve zihnimde ışıl ışıl yanan düşünceyi okuyup gülümsedi.

"Benim yanımda olmuş olmanı dilerdim," dedi. "Seni diğerlerinden daha fazla kullanabilirdim. Julian'ın yüzüne tüküreyim. Caine ödleğin teki. Gerard ise güçlü ama aptal."

Söyleyebileceğim tek iyi sözü söylemeye karar verdim.

"Bak," dedim. "Buraya benimle birlikte gelmesi için Random'un aklını çeldin. Bu fikre sıcak bakmıyordu. Sanırım ona sormuş olsaydın seni desteklerdi."

"O piç kurusu mu?" dedi. "Ona boşaltması için oturağımı bile emanet etmezdim. Bir gün benimkinden piranha çıkardı. Sağ ol, eksik kalsın. Şu anki tavsiyen olmasaydı onu affedebilirdim. Ona kardeşim deyip bağrıma basmam hoşuna giderdi, değil mi? Ama hayır! Hemen onu savunmaya kalkıyorsun. Bu, onun hiç şüphesiz sana belli ettiği gerçek tutumunu gizlemek için. Merhamet mahkemesinde Random'un adını unutalım!

Burnuma duman kokusu geldi ve metale vuran metal sesini işittim. Bu, Caine'in üzerimize çöktüğü ve işini görmekte olduğu anlamına geliyordu.

"Güzel," dedi Eric, bu düşünceyi zihnimden kapıp.

"Durdur onları! Lütfen! Adamlarımın bu kadar fazlasına karşı hiç şansı yok!"

"Teslim olsaydın bile..." sözünü yarıda kesti ve bir küfür vurdu. O anda düşüncesini yakaladım. Onların hayatı karşılığında teslim olmamı isteyebilir, ardından Caine'i kıyıma devam ettirebilirdi. Bunu yapmaktan zevk alırdı, ama o öfkeyle ağzından kaçırmıştı.

Onun sinirlenmesi karşısında kıkırdadım.

"Yakında elime düşeceksin, şöyle ya da böyle," dedi. "Amiral gemisi ele geçirilir geçirilmez."

"O zamana kadar," dedim, "bunu dene!" Sonra ona sahip olduğum her şeyle vurdum, zihninde delik açıp, tüm kinimle yaralayarak. Acısını hissettim ve bu beni daha da güçlü kıldı.

Sürgünde geçirdiğim tüm o yıllar için, en azından bunun bedelini ödetmek için kırbaçladım onu. Beni vebaya bıraktığı için intikam peşinde onun akıl sağlığının duvarlarını dövdüm.

Yaralanmamın karşılığında bir derece ıstırap arayarak araba kazası için vurdum ona.

Denetimi gevşemeye başladı ve çılgınlığım arttı. Onu ısrarla, azar azar sıkıştırdım, üzerimdeki etkisi gevşemeye yüz tuttu.

Nihayet "Seni şeytan!" diye feryat etti ve tuttuğu kartın üzerini örtmek için elini hareket ettirdi.

Bağlantı kesilmişti, orada durmuş, tir tir titriyordum.

Başarmıştım. İrade mücadelesinde onu mağlup etmiştim. Artık bire bir muharebenin hiçbir çeşidinde zorba ağabeyimden korkmayacaktım. Güçlüydüm ondan.

Birkaç derin nefes aldım ve belirecek yeni bir zihinsel saldırısının soğukluk anına karşı hazırlıklı, dik durdum. Gerçi saldırının Eric'ten gelmeyeceğini biliyordum. Gazabımdan korktuğunu sezmiştim.

Etrafıma bakındım ve çarpışmayı gördüm. Şimdiden güverteye kan dökülmüştü. Yanımıza bir gemi yanaşmış, bize bordalıyordu. Bir diğer gemi de öbür taraftan aynı manevrayı deniyordu. Bir ok kulağımın dibinden vınlayarak geçti.

Kılıcımı çektim ve arbedeye daldım.

O gün kaç kişinin canına kıydım, bilmiyorum. On iki ya da on üçten sonra saymayı bıraktım. Gerçi sırf o çarpışmada öldürdüklerim bu sayının iki katından fazlaydı. Bir Amber Prensi'nin doğasından gelen, bir Mercedes'i kaldırmama izin veren güç o gün hizmetimdeydi, bu yüzden adamları tek elimle kaldırıp küpeşteden öteye fırlatabiliyordum.

Bordalayan iki gemideki herkesi kılıçtan geçirip gemilerin ambar kapaklarını açtık ve onları Random'un katliam karşısında neşelenebileceği Rebma'ya gönderdik. Savaşta mürettebatımın yarısı ölmüş, ben de sayısız çizik ve yara almıştım ama hiçbiri ciddi değildi. Kardeş bir geminin yardımına koşup Caine'in akıncı gemilerinden birini daha denizin dibine yolladık.

Kurtardığımız gemiden sağ kalanlar da amiral gemisine çıktılar ve mürettebatım bir kez daha tamdı.

"Kan!" diye haykırdım. "Bugün bana kan ve intikam bahşedin cengaverlerim ki Amber'de ilelebet hatırlanasınız!"

Tek bir kişiymişçesine silahlarını havaya kaldırıp, "Kan. " diye bağırdılar. Kan litreler -hayır- nehirlerdolusu aktı o gün. Caine'in akıncı gemilerinden ikisini daha tahrip edip, donanmamızdan sağ kalanlarla sayımızı tamamladık. Bir altıncıya gelirken ana direğe tırmandım ve çabucak bir sayım yaptım.

Düşmanın üçte biriydik. Filomdan geriye kırk beş ila elli beş arasında gemi kalmış görünüyordu, Altıncıyı hallettik ve yedinciyle sekizinciyi aramamıza gerek kalmadı. Onlar bize geldiler. Onları da batırdık ama muhatımı yine yarıya indiren o vuruşmada birkaç yara aldım. Sol omzumda ve sağ uyluğumda derin kesikler vardı ve sağ kalçamdaki çizik canımı acıtıyordu.

O gemiler de dibi boylarken üzerimize ikisi daha yöneldi.

Kaçtık ve gemilerimden kendi mücadelesinden henüz galip çıkmış birisi bize müttefik oldu. Mürettebatı bir kez daha birleştirdik, bu sefer sancağı kötü halde su almakta olan ve yana yatmaya başlayan gemimden diğer gemiye aktardık.

Nefes alacak vaktimiz yoktu, bir diğer gemi yaklaşmış ve adamlar bordalamaya yeltenmişti.

Askerlerim yorgundu ve ben de kendimi öyle hissetmeye başlıyordum. Şansımız vardı ki diğer geminin tayfası da çok iyi durumda değildi. Caine'in ikinci gemisi yardıma gelmezden evvel gemiyi ele geçirmiş, bordalamış ve sancağı yine taşımıştık. Bu geminin vaziyeti daha bile iyiydi.

Sıradaki gemiyi de hallettik ve iyi bir gemi ve kırk adamla, soluk soluğa kalmıştım.

Artık görünürde yardımımıza gelecek hiç kimse yoktu.

Sağlam kalan gemilerimin hepsi Caine'inkilerden en az biriyle meşguldü. Bir kalyon bize yönelmişti, kaçtık.

Bu şekilde belki yirmi dakika kazandık. Gölge'ye yol almayı denedim, ama Amber'in bu kadar yakınında, zor ve yavaş bir şeydir. Buraya kadar gelmek, ayrılmaktan çok daha kolaydır. Çünkü Amber merkezdir, odaktır. Eğer bir on dakikam daha olsa, başarabilirdim.

Yine de yaptım.

Gemi vira edip bize yaklaşırken, uzaktan bir başkasının daha yönünü bize çevirdiğini gördüm. Eric'in renklerinin ve tek boynuzun altında, siyahlı yeşilli sancak taşıyordu. Caine'in gemisiydi bu. Öldürmek için orada olmak istiyordu.

İlk geminin icabına baktık ve Caine geldiğinde, daha geminin ambar kapaklarını açacak fırsat bulamamıştık. Kanla kaplı güvertede, çevremde bir düzine askerle duruyordum

Caine gemisinin pruvasına yürüdü ve teslim olmam çağrısında bulundu.

"Eğer bunu yaparsam adamlarımın hayatlarını bağışlayacak mısın?" diye sordum ona.

"Evet," dedi. "Eğer bağışlamazsam kendim de tayfamdan bir iki kişiyi kaybederim ki buna hiç lüzum yok."

"Bir prens olarak söz veriyor musun?"

Bir an için düşündü, sonra başıyla evetledi.

"Pekâlâ," dedi. "Adamların silahlarını bıraksın ve bordanıza geldiğimde benim gemime çıksınlar.

Kılıcımı kınına soktum ve başımla çevremdekilere işaret verdim.

"İyi çarpıştınız ve sizi bu yüzden seviyorum," dedim. "Ama burada biz kaybettik." Konuşurken pelerinimle ellerimi kuruladım ve özenle sildim, sanat eserlerini lekelemekten nefret ederim çünkü. "Silahlarınızı bırakın ve bilin ki bu günkü yiğitliğiniz katiyen unutulmayacaktır. Bir gün, Amber sarayı önünde sizlere övgüler düzeceğim."

Adamlarım, dokuz iri kırmızı ve sağ kalan üç kıllı, silahlarını bırakırken ağlıyorlardı.

"Şehir uğruna mücadelemizi tümden yitirdik sanmayın sakın. Yalnızca bir çarpışmayı kaybettik ve savaş bir her yerde hala sürmekte. Kardeşim Bleys şu anda dahi yolları yararak Amber'e ilerliyor. Caine benim karada Bleys'e katılmak üzere gittiğimi gördüğünde hayatlarınızı bağışlayacaktır,

çünkü Amber'e ulaşmak için kendisine yalan yemin edildiğini bilmeyecek. Sizleri de beraberimde götüremeyeceğim için üzgünüm."

Bu lafımla birlikte desteden Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve diğer gemiden görülmeyecek şekilde alçakta, önümde tuttum.

Caine yanaşırken o soğuk mu soğuk yüzeyin altında bir kıpırdanış vardı.

"Kim o?" diye sordu Bleys.

"Corwin," dedim. "Ne vaziyettesin?"

"Savaşı kazandık ama çok asker kaybettik. Şimdi yeniden yürüyüşe geçmeden önce dinleniyoruz. Senin durumun nasıl?"

"Sanırım Caine'in donanmasının neredeyse yarısını yok ettik, ama günün galibi o. Şimdi gemime çıkmak üzere. Beni kaçır buradan."

Elini uzattı, ona dokundum ve kollarına yığıldım.

"Bu bir alışkanlık olmaya başlıyor," diye mırıldandım ve onun da başından yaralanmış olduğunu gördüm. Sol eli sargılıydı. "Bir kılıcı ters ucundan yakalamak zorunda kaldım," diye belirtti gözlerimin takıldığını görünce. "Acıyor."

Soluğumu tuttum ve çadırına yürüdük. Orada bana bir şişe şarap açıp peynir, ekmek ve kurutulmuş et ikram etti. Hata yığınla sigarası vardı ve bir sıhhiye eri yaralarımı tımar ederken bir tane tüttürdüm.

Ardında hâlâ yüz seksen bin civarında piyade vardı. Bir dorukta durur ve etrafıma akşam çökerken, sanki bitimsiz asırlar ve miller boyunca uzanan, şimdiye kadar içinde bulunduğum tüm kamplara bakıyordum. Amber'in lordlan gibi olmayan, kısacık bir ömür sürüp toza dönüşen ve birçoğu dünyanın savaş meydanlarında sonlarına kavuşmak zorunda olan insanlar için gözlerime aniden yaşlar doluştuğunu hissettim.

Bleys'in çadırına döndüm ve şişenin dibini bulduk.

Bölüm 7

O gece kötü bir fırtına çıktı. Şafak dünyaya gümüşle rüşvet vermeye çabalarken bile dinmemişti ve o günkü yürüyüş boyunca da sürdü.

Ağır adımlarla yürümek ve yağmur yemek çok moral bozucu bir şey, hele de soğuksa. İçinde yürüyerek asırlar geçirmiş de olsam, çamurdan öyle nefret etmişimdir ki!

Yağmursuz bir gölge yolu aradık ama yaptıklarımızın hiçbiri beş para etmedi.

Amber'e yürüyebilirdik, ama bunu elbiselerimiz üstümüze yapışmış, gökgürültüsü davul çalarken ve şimşeklerin aydınlığı sırtımızda yapmak zorunda kalacaktık.

Ertesi gece ısı düştü ve sabahleyin kaskatı kesilmiş sancakların arasından, kar taneleriyle dolu gri bir göğün altındaki bembeyaz bir dünyaya baktım. Nefesim kuş tüyleri halinde arkamda kalıyordu.

Kıllılar hariç, askerler buna gafil avlanmışlardı ve donmalarını engellemek için hepsini derhal harekete geçirdik. Büyük kırmızı adamlar acı çekiyorlardı. Onlarınki çok sıcak bir dünyaydı.

O gece kaplan, kutup ayısı ve kurt saldırısına uğradık. Bleys'in öldürdüğü kaplanın boyu, kuyruğunun ucundan burnuna kadar dört buçuk metreydi.

Gecenin geç saatlerine kadar yürüdük ve buzlar çözülmeye başladı. Bleys askerleri soğuk Gölgelerden çıkartmak için uğraştı. Amber'in Koz Kartı, orada ılık ve kuru bir sonbahar hüküm sürdüğünü gösteriyordu ve asıl Dünya'ya yaklaşıyorduk.

O ikinci gecenin yansında, erimiş kardan sulusepken yağmura, soğuk yağmura, sıcak yağmura ve kuru bir dünyaya yürüdük.

O vakit üç kat güvenlik kordonu içinde kamp yapma emri verildi. Askerlerin bitkin durumu göz önüne alınırsa, halimiz saldırıya uğramak için idealdi. Ama askerler ayakta sallanıyorlardı ve daha fazla zorlanamazlardı.

Saldırı birkaç saat sonra geldi ve sağ kalanların verdiği eşkale bakılırsa başını Julian çekiyordu.

Kampların en korunaksız olanlarına, asıl gövdenin çevresindekilere komando saldırıları düzenliyordu. Yapanın Julian olduğunu bilseydim onu

hareketsiz bırakmak için Koz Kartı'nı kullanırdım, ama sadece iş işten geçtikten sonra öğrenebilirdim.

O ani kışta belki iki bin adam yitirmiştik, Julian'ın kaç kişinin hakkından geldiğiniyse henüz bilmiyordum.

Askerlerin morali bozulmaya başlıyor gibiydi, ama ilerleme emri verdiğimizde itaat ettiler.

Ertesi gün sürekli pusularla geçti. Bizimki kadar büyük bir insan topluluğunun Julian'ın kanatlarımıza yöneltiği sinir bozucu akınlarla yeterince uğraşacak kadar yolundan sapmasına izin verilemezdi. Adamlarından birkaçını yakaladık ama gerektiği kadar çok değil, her on adamımıza karşı, belki bir adam.

Öğle vakti kıyı şeridine paralel giden vadiyi katediyorduk. Arden Ormanı kuzeyde ve solumuzdaydı. Amber ise dosdoğru önümüzde. Serin meltem, toprağın ve üzerinde yetişen güzelliklerin kokusuyla doluydu. Birkaç yaprak döküldü. Amber sekiz mil mesafedeydi ve ancak ufkun üzerindeki bir ışıltıdan ibaretti.

Akşam, bulutların toplanışı ve çok hafif bir yağmurla birlikte gökten şimşek yağmaya başladı. Ardından fırtına dindi ve her şeyi kurutmak üzere güneş çıktı.

Bir süre sonra duman kokusu aldık.

Yine bir süre sonra dört bir yanımızdan göğe doğru kanat çırptığım gördük onun.

Derken ateşten levhalar kabarıp düşmeye başladılar. O çatırtılı, sürekli ayak sesleriyle üstümüze geliyorlardı ve onlar yaklaştıkça ısıyı hissetmeye başladık; safların epey gerisinde bir yerlerde panik başladı. Çığlıklar geldi ve asker sütunları kabarıp öne yüklendi.

Koşmaya başladık.

Üzerimize kül yağıyordu şimdi ve duman daha da kesifleşmişti. Tabana kuvvet koştuk ve ateşler daha da yaklaştı. Biz koştukça muntazam, fışkıran bir gökgürültüsü kanat çırpıp sıcaklık bizi dalga dalga dövüyor, üzerimizden geçiyordu. Çok geçmeden tam yanımızdaydılar, ağaçlar kararıp yapraklar döküldüler ve ince ağaçların bazıları sallanmaya başladı. Yolumuz, göz alabildiğine ateşten bir yoldu.

Daha hızlı koştuk, çünkü birazdan her şey daha kötü olacaktı.

Yanılmamıştık.

Yolumuza koca ağaçlar devrilmeye başladı. Üzerlerinden sıçradık, etraflarından döndük. Nihayet bir patikaya çıktık.

Isı boğucu bir hal almıştı ve nefesimiz ciğerlerimizde ağırlaşmıştı. Geyikler, kurtlar, tilkiler ve tavşanlar yanımızdan ok gibi geçtiler, doğal düşmanlarının varlığını görmezden geldiler ve bizimle beraber kaçtılar. Dumanların üzerinde gök, haykıran kuşlarla kaplıydı. Pislikleri, fark edilmeksizin aramıza düştü.

Arden Ormanı kadar saygıdeğer bu kadim ağaçları yakmak benim gözümde neredeyse kutsal şeylere karşı hürmetsizlik gibiydi. Ama Eric Amber'deki prensti ve yakında kral olacaktı. Ben de olsam yakardım sanırım.

Kaşlarım ve saçım alazlanmıştı. Boğazım baca gibiydi. Bu saldırı bize kaç kişiye mal olacaktı? Merak ettim.

Amberle aramızda yetmiş mil boyunca ormanlık bir vadi uzanıyordu ve arkamızda, ormanın sonuna kadar otuz küsur mil daha vardı.

"Bleys!" diye soludum. "İki, üç mil ilerde yol çatallanıyor! Sağdaki kol denize dökülen Oisen nehrine daha yakın! Sanırım tek şansımız bu! Tüm Garnath Vadisi yanacak! Tek umudumuz suya ulaşmak!"

Başıyla doğruladı.

Koştuk, ama alevler bizi geçti.

Dumanı tüten elbisemizdeki alevlere vurarak, gözümüzden külleri silerek, ağzımızdakileri tükürerek, yalazlar yerleştiğinde saçlarınızı ellerimizle söndürerek çatala ulaştık.

"Yalnızca bir çeyrek mil daha," dedim.

Düşen dallar bana birkaç defa isabet etmişti. Tenimin açıkta kalan her yeri ve elbiselerin altında kalanlarında büyük kısmı hararetli bir ateşten fazlasıyla zonkluyordu. Yanan çimenlerin arasından koştuk, uzunca bir yokuştan aşağı indik ve sonuna ulaştığımızda suyu gördük. Mümkün olabileceğini sanmadıysak da hızımız arttı. Suya atladık ve soğuk ıslaklığın kucaklamasına izin verdik.

Bleys ve ben akıntı bizi götürdükçe olabildiğince yakın çalıştık ve Oisen'in dönemeçli gidişatı boyunca sürüklendik Üzerimizdeki ağaçların iç içe geçmiş dalları ateşten katedralin sütunları gibiydiler. Kırılıp döküldükçe yakınlıklarına bağlı olarak sırt üstü dönüp yüzmemiz ya da derinlere dalmamız gerekiyordu. Etrafımızdaki sular kararmış ve tıslayan

döküntülerle doluydu ve arkamızda, sağ kalan askerlerimin nehirdeki kafaları suda yüzen bir dizi hindistan cevizi gibiydi.

Sular karanlık ve soğuktu, yaralarımız sızlamaya başlamıştı titriyorduk ve dişlerimiz birbirine vuruyordu.

Birkaç mil sonra yanan ormanı geride bırakıp denize açılan alçak, düz ve ağaçsız yere ulaştık. Julian'ın okçularıyla beklemesi için mükemmel bir yer olacağını düşündüm. Bu fikrimi Bleys'e de açtım ve o da katıldı, ama bu konuda yapabileceğimiz çok bir şey olmadığını düşünüyordu. Kabul etmek zorundaydım.

Ağaçlar çevremizde yanıyorlardı ve yüzdük, sürüklendik.

Korkularım vücut bulmadan ve ilk ok sağanağı inmeden önce saatler geçmiş gibiydi, ama daha az olmalıydı.

Daldım, uzunca süre su altında yüzdüm. Akıntıyla birlikte gittiğim için tekrar yüzeye çıkmam gerekmeden evvel nehir boyunca epey mesafe katettim.

Yukarı çıkınca etrafıma daha da fazla ok düştü.

Bu ölümcül sıra dayağının daha ne kadar çekilebileceğini tanrılar bilirdi, ama etrafta dolaşıp keşfetmek istemiyordum.

Nefes alıp bir kez daha daldım.

Dibe değdim, taşların arasında yolumu buldum.

Elimden geldiğince ilerledim, sonra yükselirken nefesimi verip, nehrin sağ kıyısına döndüm.

Su yüzüne çıktım, soludum, etrafı kolaçan etmekle vakit yitirmeden derin bir nefes alıp bir daha daldım.

Ciğerlerim patlayana değin yüzdüm, sonra tekrar yukarı çıktım.

Bu sefer şansım yaver gitmedi. Bir ok pazumu deldi. Dalmayı ve dibe vurduğumda okun gövdesini kırmayı başarabildim. Sonra okun başını çıkarttım ve ayaklarımla kurbağa gibi tekmeler atıp, sağ elimi kürek gibi kullanarak yola devam ettim. Bir dahaki sefere kolay bir av olacaktım.

Bu yüzden kendimi göz kürelerimde kırmızı şimşekler çakıncaya, siyahlık kafama sızıncaya kadar zorladım. Aşağıda üç dakika kalmış olmalıyım.

Bu defaki çıkışımda hiçbir şey olmadı, ben de suda yürüyüp soludum.

Nehrin sol kıyısına yaklaştım ve saçaklı bitkilere tütündüm.

Etrafıma bakındım. Bu noktada ağaçlar seyrekti ve yangın bu kadar uzağa gelmemişti. Nehrin iki kıyısı da boş görünüyordu, ama nehir de

öyleydi. Bir tek benim sağ kalmış olmam mümkün müydü? Olası gözükmüyordu. Her şeye karşın, son seferinde yola epey kalabalık çıkmıştık.

Yorgunluktan ölüyordum ve bütün bedenim acı ve ağrıyla kaplıydı. Tenimin her bir santimi yanmış gibiydi, ama sular öylesine soğuktu ki titriyordum ve muhtemelen mosmor kesilmiştim. Şayet yaşamak istiyorsam nehri yakında terk etmem gerekecekti. Su altında birkaç keşif seferi yapmaya daha muvaffak olabileceğimi hissettim ve koruyucu derinliklerden ayrılmadan önce şansımı denemekte karar kıldım.

Her nasılsa dört tur daha atmayı becerdim ve bir beşinciyi denersem sağ çıkamayacağımı hissettim. Bu sebeple bir kayaya tutunup nefeslendim, sonra kıyıya emekledim.

Sırtüstü yatıp etrafı kolaçan ettim. Yöreyi tanımıyordum, alevler henüz varmamıştı. Sağımda gür bir çalı kümesi bulup nefeslendim, sonra kıyıya emekledim ona doğru süründüm, sürünerek içine yüz üstü düştüm ve uyudum.

Uyandığımda, keşke uyanmasaydım, dedim. Her yerim ağrıyordu ve hastaydım. Orada, aklını yarı yarıya kaçırmış halde saatlerce yattım ve nihayet sendeleyerek nehre dönmeyi ve kana kana su içmeyi başarabildim.

Bilincim bir kez daha geri döndüğünde hâlâ canım yanıyordu, ama bir nebze daha kuvvetliydim. Nehre gidip geri döndüm ve buz gibi Koz Kartım sayesinde Bleys'in hâlâ hayatta olduğunu öğrendim.

"Neredesin?" diye sordu bağlantıyı kurduğumda.

"Biliyorsam ne olayım," diye yanıtladım. "Herhangi bir yerde olduğum için şanslıyım. Ama denize yakınım. Dalgaları duyuyorum ve kokuyu tanıyorum."

"Nehrin yakınlarında mısın?"

"Evet."

"Hangi kıyısı?"

"Yüzünü denize dönersen sol. Kuzeyde."

"Öyleyse yerinde kal," dedi bana, "seni bulmaya birilerini göndereceğim. Şu anda güçlerimizi topluyorum. Daha şimdiden iki bini geçtik ve Julian yakınımıza gelemeyecektir. Her geçen dakika sudan birkaç kişi daha çıkıyor."

"Pekâlâ," dedim, hepsi buydu.

Yerimde kaldım. Bunu yaparken de uyudum.

Onların çalıların arasında kendilerine yol açtıklarını duyum ve telaşa kapıldım. Birkaç eğrelti yaprağını aralayıp dışarı baktım.

Koca kırmızı adamlardan üçüydü.

Bunun üzerine üstüme başıma çeki düzen verdim, giysilerimi silkeledim, saçlarımı düzelttim, dik durup sallandım, birkaç derin nefes aldım ve "Buradayım," diye bildirdim.

Söyler söylemez aralarından ikisi kılıçları ellerinde dona kaldılar.

Ama kendilerini toparlayıp gülümsediler, bana saygılarını sundular ve kampa geri götürdüler. Belki iki mil uzaktaydı.

Kimseye yaslanmadan gidebildim.

Bleys göründü ve "Artık üç bini geçtik," dedi. Sonra bir kez daha benimle ilgilenmesi için bir sıhhiye subayı çağırdı.

Gece boyunca rahatsız edilmedik, o gece ve ertesi gün askerlerimizin geri kalanları da sudan çıktılar.

O zamana değin sayımız belki de beş bini bulmuştu. Uzakta Amber'i görebiliyorduk.

Bir gece daha uyuduk ve ertesi sabah yola düştük.

Öğlen olmadan hemen hemen on beş mil katetmiştik. Kıyı boyunca yürüyorduk ve hiç bir yerde Julian'dan iz yoktu.

Yanıklarımın sebep olduğu acı hissi dinmeye yüz tutmuştu. Uyluğum iyiydi ama omzumun ve kolunun acısından hâlâ ölecek gibiydim.

Yürümeye devam ettik ve kısa süre sonra Amber'in kırk mil uzağındaydık. Hava sakindi, solumuzda kalan orman ıssız, kararmış bir harabeydi. Yangın vadideki ağaçların çoğunu yok etmişti, bu yüzden bir kez olsun lehimize olan bir şeyler vardı.

Ne Julian ne de bir başkası bizi pusuya düşüremezdi. Geldiklerini bir mil öteden görebilirdik. Güneş batmadan bir on mil daha yol aldık ve kıyıya kamp kurduk.

Ertesi gün Eric'in taç giyme töreninin yakınlarda olduğunu anımsadım ve Bleys'e hatırlattım. Gün kavramını neredeyse unutmuştuk ama birkaç günümüz daha kaldığının farkına vardık.

Öğlene kadar hızlıca yürüyüp sonra dinlendik. O sırada Kolvir'in eteklerinden yirmi beş mil uzaktaydık. Alacakaranlık çöktüğünde bu mesafe on mildi.

Yola devam ettik. Geceyarısına kadar yürüyüp, bir kez daha mola verdik. O sıralar kendimi bir kez daha canlı hissetmeye başlıyordum. Kılıcımla

birkaç darbe denedim, neredeyse başarabiliyordum. Ertesi gün daha iyi hissettim kendimi.

Kolvir'in eteklerine gelinceye kadar yürüdük ve orada Caine'in filosundan geriye kalan ve şimdi piyadelik yapanlarla birleşmiş halde Julian'ın tüm kuvvetleriyle karşı karşıya geldik.

Bleys orada durup Robert E. Lee'nin Chancellorsville'de söylediklerine benzer bir şeyler söyledi ve biz de onları yuttuk.

Julian'ın üzerimize fırlatabildiği her şeyi bitirdiğimizde ancak üç bin adamımız kalmıştı. Julian kaçmıştı elbette.

Ama biz kazanmıştık. O gece kutlama vardı. Kazanmıştık.

Çok korkuyordum ve korktuğumu Bleys'e bildirdim. Kolvir'e karşı üç bin adam.

Ben filoyu kaybetmiştim, Bleys de piyadelerinin yüzde doksan sekizini. Bunları sevinilecek şeyler gibi görmüyordum.

Bundan hoşlanmamıştım.

Ama ertesi gün tırmanışa geçtik. İki adamın yanyana gitmesine izin veren bir merdiven vardı. Bu çok geçmeden daralacak, bizi tek sıra yol almaya zorlayacaktı.

Kolvir'e otuz metre tırmandık, sonra elli, yetmiş.

Derken denizden bir fırtına esti, sımsıkı tutunduk ve rüzgârla kırbaçlandık.

Akabinde birkaç yüz adamımız eksilmişti.

Mücadele ettikçe yağmur yağdı. Yol dikleşti, kayganlaştı.

Kolvir yolunun çeyreğinde, aşağı inen bir ordu sütunuyla karşılaştık. Bunlardan ilki öncü kuvvetlerimizin liderleriyle kılıç tokuşturdular ve iki adam aşağı düştü. İki adım kazandık, derken bir diğer adam daha aşağı indi.

Böylece bir saatten fazla sürdü. O sırada yolun üçte birim katetmiştik ve önümüzdeki sıra Bleys'e ve bana doğru azalıyordu. Büyük kırmızı savaşçılarımızın Eric'in askerlerinden daha güçlü olması iyiydi. Silahların sesi geliyor, bir çığlık duyuluyor, yanımızdan bir adam geçiyordu. Bazen kırmızı renkli bazen tüylü, ama daha çok Eric'in renklerini kuşanmış oluyordu.

Her bir adımında çarpışarak yolun yarısına ulaştık. Tepeye vardığımızda Rebma'dakinin sadece bir yansıması olan geniş merdiven orada olacaktı. Amber'in doğu girişi olan Büyük Kemer'e gidecekti.

Öncü kuvvetten geriye ancak elli kişi kalmıştı. Sonra kırk, otuz, yirmi...

Artık yolun neredeyse üçte ikisini tırmanmıştık ve merdivenler Kolvir'in cephesinde bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Doğudaki merdivenin kullanıldığı nadirdir. Neredeyse bir süstür. İlk planımız artık kömürleşmiş vadiyi geçip bir daire çizmek, tırmanmak ve dağların üzerindeki batı yolunu tutup Amber'e arkadan girmekti. Yangın ve Julian her şeyi altüst etmişti. Yukarıya çıkıp dağın etrafından dönmeyi asla başaramazdık. Şimdi ya dosdoğru saldırı ya da hiçbir şeydi. Hiçbir şey şıkkını seçmeyecektik.

Eric'in savaşçılarından üçü daha düştü ve dört adım ilerledik. Sonra en öndeki adamımız o uzun yolculuğa çıktı, bir adım geriledik.

Denizden üfüren meltem keskin ve serindi, dağın eteğinde kuşlar toplanmaya başlamıştı. Bulutların arasından güneş yüzünü gösterdi, ordularıyla meşgul olduğumuz için Eric'in hava durumuyla oynamayı bir kenara bıraktığı barizdi.

Altı adım kazandık ve bir adam kaybettik.

Tuhaf, hüzünlü ve vahşiceydi...

Bleys önümde duruyordu ve az sonra onun sırası gelecekti. Eğer ölürse, ardından benimki.

Öncü kuvvetten geriye altı kişi kalmıştı.

On adım...

Sonra beş kişi kaldı.

İlerlemek için bastırdık ve arkamızdaki basamaklarda göz alabildiğince kan vardı. Neresindeydi, bilemiyorum, ama bunda alınacak bir ders vardı.

Beşinci adamımız düşmeden önce dört kişiyi öldürdü, böylece bizi bir başka zig ya da zağa getirdi, hangisiyse.

Önde ve yukarıdaki üçüncü adamımız her elinde bir kılıçla dövüşüyordu. Kutsal bir savaşta çarpıştığından da iyiydi hani, çünkü her darbesinin ardında katıksız bir şevk vardı. Ölmeden önce üç kişiyi halletti.

Sıradaki ya onun kadar dinine bağlı değildi, ya da kılıç kullanmayı iyi bilmiyordu. Hemen aşağı düştü, geriye iki kişi kaldı.

Bleys üzeri süslemeli uzun kılıcını çekti ve kılıcın ağzı güneşte ışıldadı.

"Az sonra, kardeşim," dedi, "bir prense karşı neler yapabileceklerini göreceğiz."

"Umarım yalnızca birine karşı," diye karşılık verdim ve güldü.

Nihayet sıra Bleys'e geldiğinde yolun dörtte üçünü katetmiştik sanırım.

İleri atıldı, karşısına çıkan ilk adamı yerinden etti. Kılıcının ucu ikinci adamın gırtlağını buldu, düz kenarını da bir üçüncü adamın kafasına

yanlama indirip onu da aşağı uçurdu. Dördüncüyle bir anlığına kılıç çattı ve onu da öldürüverdi.

Seyreder ve ilerlerken kılıcım elimdeydi.

Bleys iyiydi, hatta hatırladığımdan bile iyi. Kasırga gibi ilerliyordu ve ışık saçan kılıcı canlıydı. Önünde dökülüyorlardı hem de nasıl dökülmek dostlarım! Bleys hakkında ne denirse densin, o gün adını temize çıkarttı ve payesini hak etti. Ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum.

Sol elinde düşmanla göğüs göğüse geldiğinde merhametsiz bir beceriyle kullandığı bir hançer vardı. Onu onbirinci kurbanının gırtlağında bıraktı.

Karşımıza dikilen sütunun sonunu göremiyordum. Kuyruğun en tepedeki sahanlıktan başladığına karar verdim. Sıramın gelmeyeceğini umuyordum. Neredeyse inanmıştım buna.

Yanımdan üç adam daha düşüverdi ve küçük bir sahanlığa ve dönemece geldik. Bleys sahanlığı temizleyip tırmanışa geçti. Yarım saat boyunca onu izledim ve adamlar öldükçe öldüler. Arkamdaki adamların huşu dolu mırıltılarını işitebiliyordum. Neredeyse Bleys'in zirveye çıkabileceğini düşünür olmuştum.

Akla gelen her numaraya başvuruyordu. Peleriniyle kılıçları ve gözleri örtüyordu. Cengaverlere çelme takıyordu. Bileklerini yakalayıp olanca gücüyle büküyordu.

Bir diğer sahanlığa çıktık. Artık elbisesinin yenine biraz kan bulaşmıştı ama gülücüğü hiç eksilmiyordu yüzünden ve öldürdüğü savaşçıların arkasındakiler korkudan kağıt gibi bembeyaz kesilmişlerdi. Bunun da ona katkısı oluyordu. Belki onun boşluğunu doldurmak üzere hazır bekleyişim de askerlerin korkularını arttırıyor, onları yavaşlatıyor, sinirlerini geriyordu sonra öğrendiğime göre, deniz muharebeleri onların da kulağına gitmişti.

Bleys sonraki sahanlığa kadar çarpıştı, orayı temizledi, döndü ve tırmanmaya koyuldu. O zaman o noktaya kadar gelebileceğini düşünmemiştim. Kendimin buraya kadar gelebileceğini de. Benedict Gnehesh'li Aysüvarilerini Arden'in üzerindeki geçitte durdurduğundan beri gördüğüm en akıl almaz dayanıklılık ve kılıç gösterisiydi.

Gerçi yorulmaya başlamıştı, bunu da görebiliyordum. Keşke ona rahat bir nefes aldırmanın, yerine biraz geçmenin bir yolu olsaydı.

Ama yoktu. Böylece ilerledim, her bir darbenin onun son darbesi olacağından korkarak.

Zayıfladığını biliyordum. O noktada zirveden otuz metre mesafedeydik.

Aniden onun adına üzüntü hissettim. Kardeşimdi o benim ve bana iyi davranmıştı. O an başarabileceğini düşündüğünü sanmıyorum, yine de mücadeleyi elden bırakmıyor... sonuç olarak bana tahta giden yolda bir fırsat veriyordu.

Üç adamın daha canını aldı ama her seferinde kılıcı biraz daha ağır hareket etmişti. Dördüncüyü yenmeden önce, belki beş dakika kılıç çattılar. Bir sonrakinin sonuncu olacağından emindim.

Ama öyle olmadı.

O adamı öldürürken kılıcımı sol elime aktardım, sağımla hançerimi çekip fırlattım.

Sıradaki adamın boğazına sapına kadar gömüldü.

Bleys iki basamak birden sıçrayıp önündeki adamın diz arsındaki kirişleri kesti ve onu aşağı yuvarladı.

Peşinden kılıcını yukarı kaldırarak bir arkadaki savaşçının midesini deşti.

Yeni bir enerji patlamasıyla iki kişiyi daha halletti. Bir hançer daha istedim ve sıradan bir yerlerden bana uzatıldı.

Bleys bir kez daha iyice yavaşlayana kadar bekledim ve hançeri dövüşmekte olduğu adam üzerinde kullandım.

Hançer döne döne ilerlerken adam hamlesini yapıyordu ve sivri kısım değil, sap isabet etti. Yine de adamın kafasına çarpmıştı ve Bleys omzundan iterek adamı aşağı düşürdü. Ama sıradaki adam ileriye sıçradı ve kendisi de şişlenmesine rağmen kılıcını Bleys'in omzuna vurdu. İkisi birden kenardan aşağı düştüler.

Bir refleksle, neredeyse ne yaptığımı bile bilmeden, ama işi yaptıktan sonra sebebi açıklanabilen o saliselik kararlardan biriyle sol elimi kemerime götürdüm, destemi çıkarttım ve kaslarımla ve algılarım öyle çabuk tepki vermişti ki uçurumun kenarında bir anlığına asılı kalmış gözüken Bleys'e doğru fırlattım, "Yakala şunu, seni aptal!" diye bağırdım.

Yakaladı.

Gelen darbeyi savuşturup ileri hamlederken ne olduğunu görecek vaktim olmadı.

Ardından Kolvir yolculuğumuzun bir sonraki etabı başladı.

Bu işi başardığımı ve askerlerim beni desteklemek üzere sahanlığa gelirken soluk soluğa kalmış olduğumu söylesem yeter.

Güçlerimizi birleştirdik ve ileri atıldık.

Büyük Kemer'e ulaşmamız bir saat sürdü.

Kemer'in altından geçtik, Amber'e girdik.

Eric her nerede idiyse, bahse varım ki buraya kadar ulaşacağımızı aklına bile getirmemişti.

Bleys nerelerdeydi? Aşağı düşmeden Koz Kartı çekip kullanacak fırsatı bulabilmiş miydi? Sanırım asla bilemeyecektim.

En başından beri her şeyi küçümsemiştik. Şimdi sayıca azdık ve geriye tutunabildiğimiz kadar çarpışmak kalıyordu. Neden Bleys'e Koz Kartları'mı fırlatmak gibi aptalca bir hareket yaptım ki? Onun Kartı olmadığını biliyordum ve belki Gölge Dünya'da geçen yıllarımın getirdiği şartlanmayla, beni bu tepkiye sevkeden de bunu bilmek olmuştu. Ama işler sarpa sararsa kaçmak için onları kullanabilirdim.

İşler sarpa sardı.

Geceyarısına kadar çarpıştık ve o saatte yalnızca küçük bir grup kalmıştık.

Amber'in birkaç kilometre içinde, saraydan hâlâ uzaktayken dört bir yanımız sarıldı. Savunma taktiğiyle dövüşüyor, teker teker ölüyorduk. Ezici üstünlük onlardaydı.

Llewella ya da Deirdre bana sığınma hakkı verebilirdi. Neden yapmıştım bunu?

Bir adam daha öldürdüm ve soruyu aklımdan çıkarttım.

Güneş battı ve karanlık doldurdu göğü. Sayımız birkaç yüze inmişti ve hâlâ sarayın yakınında değildik.

Sonra Eric'i gördüm ve bağıra çağıra emir yağdırdığını duydum. Ah, ona bir ulaşabilseydim!

Ama yapamazdım.

Bana şu ana dek hizmette kusur etmemiş askerlerimden geri kalanların hayatını kurtarmak için silah bırakabilirdim belki.

Ama ne teslim olunabilecek biri vardı, ne de teslim çağrısında bulunan. Eric bağırsam bile duymazdı. Uzakta bir yerlere adamlarını yönlendiriyordu.

Böylece çarpıştık ve yüz adama kadar indik.

Lafı dolandırmayayım.

Benim haricimde herkesi öldürdüler.

Bana ağ ve ucu kunt oklar fırlattılar.

En sonunda kafama sopayla vurdular, domuz bağıyla bağladılar ve birden bire her şey silindi, bana yapışan ve ne olursa olsun, bir türlü bırakmak

bilmeyen bir kâbus dışında.

Kaybetmiştik.

Amber'in ta derinliklerinde, bu kadar ilerleyebildiğime bin pişman, bir zindanda açtım gözümü.

Hâlâ yaşıyor olmam Eric'in benimle ilgili planları olduğuna işaretti. İşkence tezgâhları ve askılar, ateşler ve kerpetenler geldi gözümün önüne. Nemli samanın üzerinde yatıp, nasıl alçaltılacağımı talimin ettim.

Ne kadar yatmıştım bilinçsizce? Bilmiyordum.

İntihar etmemin bir yolu var mı diye hücreyi araştırdım. Bu amaca hizmet edebilecek hiçbir şey bulamadım.

Tüm yaralarım güneş gibi yanıyordu ve çok bitkindim.

Yattım ve bir kez daha uyudum.

Uyandığımda hâlâ hiç kimse yoktu. Ne rüşvetle ayartılabilecek, ne de işkence edecek biri.

Yiyecek de yoktu.

Pelerinime sarınıp oracıkta yattım ve Greenwood'da uyanıp iğne yapılmasını reddettiğimden bu yana başıma gelen her şeyi bir bir düşündüm. Belki de iğneyi yapsalar daha hayırlı olacaktı.

Çaresizliğin ne olduğunu öğrendim.

Eric çok geçmeden Amber'de taç giyecek, kral ilan edilecekti belki olmuştu bile.

Uyku öylesine tatlı, ben de öylesine yorgundum ki!

Dinlenip yaralarımı unutmak için elime geçen ilk gerçek fırsattı.

Hücre çok karanlık, pis kokulu ve rutubetliydi.

Bölüm 8

Kaç kez uyanıp tekrar uyuduğumu bilmiyorum. İki seferinde kapının yanına bırakılmış tepside et, ekmek ve su buldum.

İkisinde de tepsiyi silip süpürdüm. Odam neredeyse zifiri karanlıktı ve çok soğuktu. Orada bekledim, bekledim.

Sonra beni almaya geldiler.

Kapı savrularak açıldı ve içeri zayıf bir ışık girdi. Adım çağrılırken ışığa bakıp gözlerimi kırpıştırdım.

Dışarıdaki koridor silahlı adamlarla dolup taşıyordu, bu yüzden bir oyuna kalkışacak değildim.

Çenemdeki hafifçe uzamış sakalı sıvazladım, götürdükleri yere gittim.

Uzun bir yürüyüşten sonra döner merdivenin bulunduğu salona geldik ve tırmanmaya başladık. Yürürken hiç soru sormadım, hiç kimse de bana bilgi vermeyi teklif etmedi.

Yukarı çıktığımızda sarayın iç kısmına götürüldüm. Beni sıcacık, temiz bir odaya sokup soyunmamı emrettiler, itaat ettim. Sonra buğusu tüten sıcak su dolu bir küvete girdim, bir hizmetçi gelip beni fırçaladı, traş etti, saçımı kısalttı.

Kuruduğumda, siyahlı gümüşlü yeni elbiseler verildi.

Onları kuşandım, omuzuma tokası gümüşten bir gül olan kara bir pelerin örtüldü.

"Hazırsın," dedi nöbetçi çavuş. "Bu yoldan." izledim, nöbetçiler de beni izlediler.

Sarayın arka kısımlarına götürüldüm. Orada bir demirci ellerime kelepçe, ayaklarıma pranga vurdu. Zincirler kıramayacağım kadar kalındı. Ayak diretseydim beni bayıltana kadar döveceklerini ve sonucun aynı olacağını biliyordum. Dövülerek bayıltılmaya hiç meraklı değildim, bu yüzden sesimi çıkarmadım.

Sonra nöbetçilerden birkaçı zincirleri tutup beni sarayın ön kısmına götürdüler. Etrafımı saran ihtişamda gözüm yoktu. Bir tutsaktım. İşkence gergisinde ölmem yakındı belki de. Şu anda elimden hiçbir şey gelmezdi. Pencereden attığım kısacık bakış bana akşamın erken saatleri olduğunu

gösterdi ve çocukken oynadığımız odalardan geçerken nostaljiye hiç yer yoktu.

Uzun bir koridordan geçirildim ve büyük ziyafet salonuna girdik.

Her yer masayla, masalar da büyük kısmını tanıdığım insanlarla doluydu.

Amber'in tüm kaliteli tuvaletleri ve elbiseleri çevremdeki soyluların üzerinde ışıldıyordu ve daha hiç kimse başlamamasına rağmen, masalara yiyecekler getirilmişti, meşalelerin altından müzik duyuluyordu.

Tanıdığım yüzler gördüm, sözgelimi Hora'nınki gibi ve birkaç da yabancı yüz. İşte, asırlardan beridir görmediğim ozan Lord Rein oradaydı... evet, onu ben şövalye ilan etmiştim. Bakışım üzerine düşünce, gözlerini benden kaçırdı.

Ortadaki koca masanın en dip kısmına götürüldüm ve oturtuldum.

Nöbetçiler gitmeyip arkamda kaldılar. Zincirlerimin uçlarını zemine yeni çakılmış olan halkalara geçirdiler. Masanın başındaki koltuk hâlâ sahibini bekliyordu.

Sağımdaki kadını tanımıyordum, ama solumda Julian vardı. Onu görmezlikten gelip, gözlerimi hafiften sarışın hanımefendiye diye diktim.

"İyi akşamlar," dedim. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Adım Corwin."

Kız destek almak için sağındaki iriyarı, kızıl saçlı, çilli adama baktı. Adam başını diğer yana çevirip bir anda sağındaki kadınla ateşli bir sohbete gömüldü.

"Benimle konuşmanın bir sakıncası yok, doğru söylüyorum," dedim. "Bulaşıcı değildir."

Hafifçe gülümsemeye muvaffak oldu ve konuştu, "Ben Carmel'im. Nasılsınız, Prens Corwin?"

"Ne kadar da hoş bir isim," diye yanıtladım, "ben de gayet iyiyim. Senin gibi tatlı bir kızın ne işi var burada?"

Kız önündeki suyu çabucak yudumladı.

"Corwin," dedi Julian haddinden fazla yüksek bir sesle. "Sanırım hanımefendi seni çirkin ve tiksindirici buluyor."

"Bu akşam sana söylediği bu muydu?" dedim ve Julian'ın yüzü kızarmadı. Bembeyaz kesildi.

"Bu kadarı yeter."

O anda gerindim ve zincirlerimi kasten şakırdattım. Yarattığı etkinin haricinde, zincirlerin ne kadar hareket payı bıraktığını da görmüştüm. Pek fazla değildi elbette. Eric ihtiyatlı davranmıştı.

"Biraz yakınıma gel de itirazını kulağıma fısılda, kardeşim." dedim.

Ama bunu yapmadı.

Son oturan ben olduğum için zamanın yaklaştığını biliyordum. Ve zaman geldi.

Sonra altı borazandan beş nota duyuldu ve Eric salona girdi.

Herkes ayağa kalktı.

Benim haricimde.

Nöbetçilerin zincirleri çekeleyerek beni ayağa kaldırmaları ve öyle tutmaları gerekti.

Eric gülümsedi, sağımda kalan merdivenden aşağı indi.Ermin kaftanın altında kendi renklerini güçlükle görebiliyordum.

Masanın başına yürüdü ve sandalyesinin önünde durdu. hizmetkâr gelip arkasında yerini aldı, şarapçı yamakları kadehleri doldurdular.

Bütün kadehler dolduğunda kendininkini kaldırdı.

"Sonsuza dek yaşayan Amber'de," dedi, "sizler de sonsuza dek yaşayasınız," ve herkes kadehini kaldırdı.

Benim haricimde.

"Kaldır kadehini!" dedi Julian.

"Al da bir yerine sok!" dedim.

Sokmadı elbette, yalnızca ters ters baktı. Ama hemen öne eğildim, kadehimi aldım.

Aramızda birkaç yüz insan vardı, ama sesim uzaklara taşındı. Ben "Masanın dibinde oturan Eric'in şerefine!" derken onun da gözleri üzerimdeydi.

Julian kadehini yere boşaltırken hiç kimse bana dokunmadı. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar, ama kadeh elime vurulup düşürülmeden önce içkinin epey kısmını yutmayı becerdim.

Sonra Eric yerine oturdu, soylular onu takip ettiler ve benim de iskemleye düşmem için zincirlerim salıverildi.

Servis başladı. Aç olduğum için diğerleri kadar, hatta çoğundan daha iyi yedim.

Kesintisiz müzik vardı ve yemek iki saatten fazla sürdü. Bu süre boyunca kimse bana tek laf etmedi, ben de konuşmadım. Ama mevcudiyetim hissediliyordu ve bizim masamız diğerlerine nazaran sessizdi.

Caine masanın diğer ucundaydı. Eric'in hemen sağında Julian'ın gözden düştüğüne hükmetmiştim. Random ve Deirdre orada değillerdi. Tanıdığım

birçok soylu oradaydı, bazıların bir zamanlar dost saymıştım, ama hiç birisi bakışlarıma karşılık vermedi.

O anda Eric'in Amber'de kral olması için küçük bir formalitenin icap ettiğini anladım.

Bunun da olması çok sürmedi.

Yemeğin ardından konuşma yapılmadı. Sadece Eric ayağa kalktı.

Borazanlar gene parıldadı, havada kulakları tırmalayan bir ses yayıldı.

Sonra Amber'in taht odasına giden yol boyunca bir resmigeçit töreni yapıldı.

Sırada neyin beklediğini biliyordum.

Eric tahtın önünde durdu ve herkes eğildi.

Benim haricimde yani, şöyle ya da böyle, ben de diz çökmeye mecbur bırakıldım.

Bugün onun taç giyme günüydü.

Sessizlik hâkimdi. Sonra Caine üzerinde tacın, Amber tacının olduğu minderi getirdi. Diz çöktü ve tacı sunar pozisyonda donup kaldı.

Sonra zincirli halde ayağa kaldırıldım ve öne doğru sürüklendim. Neler olacağını biliyordum. Birden bire kafama dank etti ve mücadeleye başladım. Ama dayak yedim ve tahta çıkan basamakların dibinde dizlerimin üstüne çökertildim.

Müzik hafifçe yükseldi -"Greensleeves"di çalan- ve arka yerlerden Julian "Amber'de yeni bir kralın taçlandırılışına şahit olun'" dedi. Sonra bana fısıldadı, "Tacı al, Eric'e uzat.Kendi kendini taçlandıracak."

Caine'in tuttuğu fesrengi minder üzerinde duran Amber tacına baktım. gümüşten dövülmüştü ve her biri değerli bir taşla süslenmiş yedi sivri ucu vardı. Zümrüt kakmalıydı ve şakağa denk gelen kısımlarında birer yakut bulunuyordu.

Babamı bu tacın altında gördüğüm zamanları düşünerek kıpırdamadım.

Sadece "Hayır," dedim ve sol yanağıma bir darbe indiğini hissettim.

"Onu al, Eric'e uzat," diye tekrarladı.

Ona vurmaya çalıştım ama zincirlerim sımsıkı çekilmişti.

Bana tekrar vurdular.

Tacın uzun ve sivri uçlarına baktım.

"Pekâlâ," dedim sonunda ve taca uzandım.

Onu bir an için iki elimle tuttum, sonra kendi başıma yerleştirdim ve "Kendimi, Corwin'i Amber kralı ilan ediyorum!" diye duyurdum.

Taç hemen başımdan alındı ve mindere kondu. Sırtıma birkaç darbe indi. Salondan bir uğultu geldi.

"Şimdi onu al ve tekrar dene," dedi Julian. "Al ve Eric'e ver."

Bir darbe daha geldi.

Gömleğimdeki ıslaklığı hissederek, "Tamam," dedim.

Bu sefer Eric'in bir gözünü çıkartmasını umarak fırlattım tacı.

Sağ eliyle yakaladı ve dövülüşümü gülümseyerek izledi.

"Teşekkürler," dedi. "Şimdi burada hazır bulunanlar ve Gölgelerde dinleyenler, hepiniz duyun beni. Bugün tacı ve tahtı devralıyorum. Amber'in kraliyet asası elimde. Tahtı dürüştçe kazandım ve kan hakkımla elimde tutuyorum."

"Yalancı!" diye bağırdım ve bir el kapandı ağzıma.

"Kendimi, Birinci Eric'i, Amber Kralı ilan ediyorum."

"Kralımız çok yaşa!" diye bağırdı soylular üç kez.

Sonra Eric bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Gözlerin görüp görecekleri en güzel manzaraya tanık oldular... Nöbetçiler! Corwin'i demirciye götürün ve gözleri dağlanıp oyulsun. Bu günün manzarası gördüğü son şey olsun! Sonra onu Amber'in altındaki en derin zindanın karanlığına atın ve adı unutulsun!"

Tükürdüm ve dövüldüm.

Yolun her adımında dövüştüysem de salondan dışarı çıkartıldım. Ben giderken hiç kimse dönüp bakmadı ve hatırladığım son şey, tahtına oturmuş Amber soylularını kutsayan ve gülümseyen Eric idi.

Bana yapılmasını söylediği şey yapıldı. Şansım varmış ki bitmeden önce bayılmışım.

Mutlak bir karanlığın içinde ve başımda korkunç acılarla uyandığımda aradan ne kadar zaman geçtiğine ilişkin hiçbir fikrim yok. Laneti o zaman okudum, belki de akkor kesilmiş miller suratıma yaklaştığında. Hatırlamıyorum. Ama biliyordum ki Eric o tahtta huzur nedir bilmeyecekti, çünkü bir Amber prensinin olanca gazabıyla okuduğu lanet daima etkilidir.

Hücremin mutlak karanlığında saman döşeği pençeledim ve gözlerimden tek damla yaş akmadı. En korkuncu da buydu. Bir süre sonra -ne kadar uzun olduğunu sadece ben ve siz tanrılar bilirsiniz- uyku tekrar bastırdı.

Uyandığımda acı hâlâ oradaydı. Ayağa kalktım. Hücremin boyutlarını ölçtüm. Eni dört, boyu beş adımdı. Yerde bir tuvalet deliği köşede de içi saman dolu bir döşek vardı. Kapının alt kısmında küçük bir bölme, altında

da içinde bir lokma bayat ekmek ve su bulunan bir tepsi duruyordu. Yedim ve içtim, ne var ki güç kazanmamıştım.

Başım çok ağrıyordu ve içimde huzurdan eser yoktu.

Olabildiğince çok uyudum ve kimse beni görmeye gelmedi. Uyandım, odada volta attım, yemek var mı diye el yordamıyla yokladım, bulduğum zaman da yedim. Olabildiğince çok uyudum.

Yedi uyku sonra göz çukurlarımdaki acı kaybolmuştu. Amber'de kral olan ağabeyimden nefret ediyordum. Beni öldürmüş olsa daha iyiydi.

Halkın tepkisini merak ediyor ancak tahmin edemiyordum.

Karanlık Amber'e kadar uzandığında, biliyorum ki Eric pişman olacaktı. Bunu biliyordum ve bu içimi rahatlatıyordu.

Karanlıkta geçen günlerim böyle başladı. Günlerin geçişini ölçmem için bir yol yoktu. Eğer gözlerim olsa bile bu yerde geceyi gündüzden ayıramazdım.

Zaman beni gözardı edip, bildiğince aktı. Bu konuyu düşününce ter bastığı ve titrediğim oluyordu. Aylardır mı buradayım? Sadece saatlerdir mi? Haftalardır mı? Yoksa yıllar mı geçmişti?

Zamana ilişkin her şeyi unutmuştum. Uyudum, volta attım,(ayaklarımı tam olarak nereye koyacağımı ve ne zaman döneceğimi biliyordum.) yaptıklarımı ve yapmadıklarımı düşündüm. Bazen bağdaş kurup oturuyor, ağır ağır ve derinden nefes alıyor, zihnimi boşaltıp elimden geldiğince öyle tutmaya çabalıyordum. Bunun, hiçbir şey düşünmemenin faydası oluyordu.

Eric akıllılık etmişti. Güç içimde yaşasa da artık işe yaramazdı. Kör bir adam Gölgeler'de dolaşamazdı.

Sakalım göğsüme sarkmıştı ve saçım uzamıştı. İlk başlarda sürekli açtım, ama bir süre sonra iştahım da kapandı. Bazen çok hızlı doğrulduğumda başım dönüyordu.

Kimi zaman, kâbuslarımda görebiliyordum, ama uyandığım vakit daha da çok yaralıyordu bu beni.

Yine de birlikte daha sonraları bu duruma yol açan olaylardan kendimi nispeten uzak hissettim. Sanki her şey başka birinin başına gelmişti... ve bu da doğruydu.

Çok kilo vermiştim. Kendimi gözümün önüne getirebiliyordum, beti benzi atmış, bir deri bir kemik. Bir iki sefer içimden geldiyse de ağlayamıyordum bile. Gözyaşı bezlerimde yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bir insanın bu hale getirilmesi korkunçtu.

Sonra bir gün kapıdan hafif bir kurcalanma sesi geldi. Kulak asmadım.

Ses tekrarlandı, yine tepki göstermedim.

Sonra adımın, sual edilircesine fısıldandığını işaret ettim.

Hücrenin diğer ucuna yürüdüm.

"Evet?" diye karşılık verdim.

"Benim, Rein," dedi. "Nasılsın?"

Bu söze kahkahayla karşılık verdim.

"Çok iyi! Ah, çok iyi!" dedim. "Her gece biftek, şampanya ve dansçı kızlar. Ulu Tanrım! Sen de bir ara gelip kavga çıkartmalısın!"

"Yapabileceğim bir şey olmadığı için üzgünüm," dedi, sesindeki ızdırabı hissedebiliyordum.

"Biliyorum," dedim.

"Elimden gelse yapardım." dedi bana.

"Bunu da biliyorum."

"Sana bir şeyler getirdim. Al."

Hücre kapısının altındaki küçük kapak birkaç kez içeri doğru açılırken hafifçe gıcırdadı.

"Nedir o?" diye sordum.

"Birkaç temiz giysi," dedi, "üç somun taze ekmek, bir teker peynir, biraz biftek, iki şişe şarap, bir karton sigara, bir sürü de kibrit."

Boğazım düğümlendi.

"Sağ ol, Rein. Çok iyisin. Bunu nasıl tertipledin?"

"Bu vardiyada nöbet tutan gardiyanı tanıyorum. Ağzını açmayacaktır. Bana çok borcu var."

"Öterek borcunu iptale kalkışabilir," dedim. "O yüzden bunu tekrar yapma... her ne kadar takdir ettiysem de. Söylemeye hiç gerek yok, kanıtları ortadan kaldıracağım."

"Keşke başka türlü olsaydı, Corwin."

"İkimiz için de. Sana emredilmediği halde beni düşündüğün için teşekkürler."

"İşin o kısmı kolaydı," dedi.

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Dört ay ve on gündür," dedi.

"Amber'de yenilik var mı?"

"Eric hüküm sürüyor. Hepsi bu."

"Julian nerede?"

"Nöbetçileriyle birlikte Arden Ormanı'na geri döndü."
"Neden?"
"Son zamanlarda Gölge'den tuhaf şeyler geliyor."
"Anlıyorum. Ya Caine?"
"O hâlâ Amber'de, gününü gün ediyor. Çoğunlukla kızlarla düşüp kalkıyor, kafayı çekiyor."
"Peki ya Gerard?"
"O tüm filonun amirali."
Biraz ferahlayarak iç geçirdim. Deniz muhaberesi sırasında geri çekilmesinin Eric'in gözünde onu düşüreceğinden korkmuştum.
"Random'dan ses var mı?"
"Üst katta tutuluyor."
"Ne? O da mı tutsak?"
"Evet. Rebma'daki Desen'i yürüdü ve elinde bir arbaletle buraya geldi. Tutsak alınmadan evvel Eric'i yaraladı."
"Gerçekten mi? Neden idam edilmedi?"
"Söylentilere bakılırsa Rebma'lı bir asilzadeyle evlenmiş.
Eric bu noktada Rebma'yla ters düşmek istemedi. Moire'in büyük bir krallığı var ve Eric'in ondan kraliçesi olmasını isteyeceği bile söyleniyor. Hepsi dedikodudan ibaret tabii ki. Ama ilgi çekici."
"Evet," dedim.
"Moire senden hoşlanıyordu, değil mi?"
"Biraz. Bunu nereden duydun?"
"Random mahkûm edilirken oradaydım. Kısa bir süre onunla konuşabildim. Karısı olduğunu iddia eden Leydi Vialle mahpusta ona katılma talebinde bulundu. Eric hâlâ ne yanıt vereceğini bilemiyor."
Hiç tanışmadığım kör kızı düşündüm ve olanlara şaştım.
"Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordum.
"Hımm. Otuz dört gün önce," diye yanıtladı. "Random, o zaman ortaya çıkıvermişti. Vialle ise bir hafta sonra talepte bulundu."
Random'u gerçekten seviyorsa tuhaf bir kadın olmalı."
"Benim hislerim bunlardı," diye yanıtladı. "Daha uygun bir çift düşünemiyorum."
"Eğer Random'u tekrar görürsen ona saygılarımı ve üzüntülerimi ilet."
"Olur."
"Kız kardeşlerim ne durumda?"

"Deirdre ve Llewella Rebma'da kalıyorlar. Leydi Florimel Eric'in lütuflarından yararlanıyor ve saray erkanı arasında nüfuzlu bir yeri var. Fiona'nın şimdiki yerini bilmiyorum."

"Bleys hakkında hiçbir şey duyuldu mu? Öldüğünden eminim."

"Ölmüş olmalı," dedi Rein. "Gerçi cesedi bulunamadı."

"Ya Benedict?"

"Her zamanki gibi kayıp."

"Brand?"

"Tek kelime yok."

"Sanırım bu, mevcut haliyle tüm soy ağacımızı kapsıyor. Hiç yeni balad yazdın mı?"

"Hayır," dedi. "Hâlâ 'Amberin Kuşatılışı' üzerinde çalışıyorum. Şayet tutulursa bir yeraltı klasiği olacak."

Kapının altındaki ufak kapaktan elimi dışarı uzattım.

"Elini sıkmak isterim," dedim ve elinin benimkine dokunduğunu hissettim.

"Benim için bunları yapman güzeldi. Ama tekrarlama Eric'in gazabını göze almak aptallık olur."

Elimi sıktı, bir şeyler mırıldandı ve gitti.

Onun ilkyardım paketini buldum, en çabuk bozulan yiyecek olduğu için karnımı etle tıkabasa doyurdum. Yanında bir sürü de ekmek yedim ve bir yemeğin ne kadar iyi olabileceğini unutmuş olduğumun farkına vardım. Sonra üstüme rehavet çöktü, uyudum. Çok uyuduğumu sanmıyorum. Uyarım şarap şişelerinden birini açtım.

Bu zayıf halimle kafayı bulmam çok sürmedi. Bir sigara yakıp sırtımı döşeğime verdim ve düşünmeye başladım.

Rein'ın çocukluğunu anımsıyordum. O zamanlar çoktan serpilmiştim, o da saray soytarılığına adaydı. İpince, hazır cevap bir çocuktu. İnsanlar onunla durmadan dalga geçerlerdi

Ben de dahil. Ama ben şarkı yazar, balad bestelerdim. O da nereden bulduysa bir ud bulmuş, çalmayı kendi kendine öğrenmişti. Çok geçmeden seslerimizi beraberce yükseltip şarkı söyler olmuştuk. Kısa süre sonra ondan hoşlandım ve dövüş sanatları üzerine çalışmaya başladık. Bu konuda yeteneksizdi, ama ona daha önceki davranışlarımdan dolayı biraz üzgündüm, öyle şevkle çalışıyordu ki, adına uydurma övgüler düzdüm ve onu hiç de fena olmayan bir savaşçı yaptım. Çok geçmeden Amber sarayına

ozan olmuştu. O sıralar onu çırağım olarak çağırıyordum ve Gölge'den gelen Wirmonken adlı karanlık yaratıklara karşı savaş ilan edildiğinde yardımcılığıma terfi ettirdim ve savaşa beraberce at sürdük. Jones Çağlayanı savaş meydanında onu şövalye ilan ettim, bunu hak etmişti.

Daha sonra söz ve müzikte beni aştı. Rengi kızıl, sözleri altındı. Onu Amber'deki iki üç dostumdan biri bilir, severdim. Gerçi bana güzel bir yemek getirmeyi göze alacağı hiç aklıma gelmemişti. Kimsenin bunu yapacağını ummamıştım. Onun şerefine biraz daha içip bir sigara tüttürdüm. İyi bir adamdı. Ne kadar yaşayacağını merak ediyordum.

Tüm izmaritleri ve en sonunda boş şişeyi çukura attım. Şayet ani bir teftiş olursa burada "keyif çattığımı" gösteren bir şeyler istemiyordum. Bana getirmiş olduğu tüm güzel yiyecekleri yedim ve hapse düştüğümden beri ilk kez karnımın tümüyle doyduğunu hissettim. Son şişeyi muazzam bir sarhoşluk ve unutkanlık nöbeti için sakladım.

Biraz vakit de geçtikten sonra karşılıklı şikâyet faslına geri döndüm.

En başta Eric'in bütün güçlerimizin sınırını bilmemesini umuyordum. Amber'in kralıydı, tamam, ama her şeyi bilmiyordu. Şimdilik. Babam gibi bilgili değildi. Bunun benim çıkarı olması için hâlâ milyonda bir şans vardı. Hepsi bu kadardı ama hiç değilse orada, çaresizliğin kavrayışında azıcık akıl sağlığı satın almamı sağladı.

Ama belki de bir süreliğine delirmişimdir. Bilmiyorum.

Şimdi burada, Kaos'un kenarında dururken bana hâlâ büyük bir boşluk gibi gelen günler var. O sürede neler olduğunu Tanrı bilir, öğrenmek için kılımı bile kıpırdatmayacağım.

Gerçi, saygıdeğer doktorlar, aranızdan bir teki bile ailemle başa çıkamazdı zaten.

Uyuşturan karanlığın içinde yattım, volta attım. Seslere karşı epey hassasiyet kazanmıştım. Samanların üzerinde yürüyen farelerin ayak seslerini, diğer mahkûmların uzaktan gelen seslerini ya da yemek tepsisi taşıyan gardiyanın adımlarını dinliyordum. Böyle şeylerle yön ve mesafeleri kestirebilmeye başlamıştım.

Sanırım kokulara karşı da hassaslaşmıştım, ama onları pek önemsememeye gayret ediyordum. Akla gelebilecek iç bulandırıcı kokuların yanı sıra, uzun bir süre, çürüyen ete ait olduğuna yemin edebileceğim bir koku daha vardı. Merak ediyorum. Eğer ölecek olsam, birinin farkına varması ne kadar sürerdi? Gardiyanın mevcudiyetimin

devamlılığından emin olmak için kaç somun ekmeğin, kaç kâse bulamacın el sürülmeden kalması gerekirdi?

Bu sorunun yanıtı çok önemli olabilirdi.

Ölüm kokusu uzun süre gitmek bilmedi. Tekrar zaman birimleriyle düşünmeye çalıştım ve koku bir hafta kadar kalmış görünüyordu.

İçimdeki isteği bastırıp özenle eşit aralıklara bölmeye, elimin altıdaki o baştan çıkarıcılığa karşı koymaya çalışsam da nihayet kendimi son sigara paketiyle başbaşa buldum.

Ambalajı açıp bir tane yaktım. Bir karton Salem'im vardı ve on bir paket içmiştim. Bu iki yüz yirmi sigara ederdi. Bir seferinde ölçmüş, tek bir sigarayı yedi dakikada içtiğimi hesaplamıştım. Bu sigara tüttürmekle geçen bin beş yüz kırk dakika, ya da yirmi beş sat kırk dakika ederdi. Sigaralar arasında en az yarım saat, hatta bir buçuk saat geçirdiğimden emindim. Bir buçuk saat diyelim. Şimdi, günde altı ila sekiz saat uyuduğumu düşünelim. Bu uyanık geçen on altı ila on sekiz saat eder.

Günde on ya da on iki sigara içtiğimi hesapladım. Demek ki Rein'in ziyaretinden bu yana belki üç hafta geçmişti. Bana taç giyme töreninin üzerinden dört ay on gün geçtiğini söylemişti, yani beş aydır içerideydim.

Son paketimle ilgilendim, her bir sigarayı bir aşk ilişkisi gibi tadına vararak içtim. Hepsi bittiğindeyse kendimi keyifsiz hissettim.

Sonra epey bir vakit daha geçmiş olmalıydı.

Eric'i düşünüp duruyordum. Hükümdarlığı nasıl gidiyordu?

Hangi sorunlarla karşılaşıyordu? Şimdi ne yapıyordu? Neden buralara uğrayıp bana işkence etmemişti? Amber'de gerçekten unutabilir miydim, kralın buyruğuyla bile olsa? Bunun asla olmayacağına hükmettim.

Peki ya erkek kardeşlerim? Neden hiçbiri benimle temas kurmamıştı? Desteden Koz Kartımı çekip Eric'in emrine karşı kullanabilmek çok kolay olmalıydı. Ama hiç kimse bunu yapmadı.

Uzun bir süre Moire'ı, seviştiğim son kadını düşündüm. Ne yapıyordu? Hiç aklına geliyor muydum? Belki de hayır. Kimbilir, belki de şimdiye değin Eric'in sevgilisi ya da kraliçesi olmuştu. Ona hiç benden bahsetmiş miydi? Yine, belki de hayır.

Ya kız kardeşlerim? Unut gitsin, hepsi de sürtüktü.

Daha önce de bir kez kör olmuştum, Gölge Dünya'da, onsekizinci yüzyılda bir top patlaması sonucu. Ama yeniden görmeye başlamam sadece bir ay sürmüştü. Oysaki emri verdiğinde Eric'in aklında kalıcı bir şey vardı.

O akkor kesilmiş demirleri anımsadıkça vücudumdan ter boşanıyor, titremeye başlıyordum. Bazen de haykırarak uykudan fırlıyordum. Gözlerimin önünde asılı duruyorlardı... ve sonra temas.

Hafifçe inleyip volta atmaya devam ettim.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu kesinlikle. İşin en kötü kısmı da buydu. Bir embriyo gibi çaresizdim. Tekrar görebilmek ve nefret edebilmek için ruhumu bile verirdim. Hatta elimde bir kılıç, ağabeyimle bir saat düello yapabilmek için.

Döşeğime sırtüstü yatıp uyudum. Uyandığımda yemek gelmişti, tekrar yedim ve hücreyi adımladım. El ve ayak tırnaklanın upuzun olmuştu. Sakalım çok uzamıştı ve saçlarım ikide bir gözümün önüne düşüyordu. Kendimi kirli hissediyor, durmadan da kaşınıyordum. Acaba pirelendim mi, diye merak ettim.

Amber'in bir prensinin bu hale getirilmesi benliğimin orta yerinden korkunç bir duygu çekiyordu, orası her neredeyse bizleri yenilmez, temiz, sakin ve elmas sertliğinde, Koz Kartları'ndaki resimlerimiz gibi düşünmek üzere yetiştirilmiştim.

Hiç şüphesiz böyle değildik.

En azından, bizim de imkânlarımız başka insanlarınkilerle aynıydı.

Zihnimden oyunlar oynadım, kendi kendime hikâyeler anlattım, tekrar gözden geçirdim hoş anıları... bir sürü vardı bunlardan. Doğa unsurlarını hatırladım: rüzgâr, yağmur, kar, yazın sıcaklığı, baharın serin meltemleri. Gölge Dünya'da küçük bir uçağım vardı ve uçtuğumda bu histen zevk alırdım. Rengin ve uzakların pırıltılı panoramalarını, şehirlerin minyatürleşmesini, masmavi uzanan geniş göğü, bulut sürülerini (şimdi neredeler?) ve okyanusun kanatlarımın altındaki berrak enginliği düşündüm. Sevdiğim kadınları, partileri, askeri çarpışmaları hatırladım. Hepsi tükendiğinde ve artık karşı koyamadığımda, Amberi düşündüm.

Bir seferinde yine böyle yaparken, gözyaşı bezlerim tekrar çalışmaya başladı. Ağladım.

Karanlıkla ve uykuyla dolu bitip tükenmek bilmeyen bir sürenin ardından hücremin kapısında duraklayan ayakların ve kilitte dönen anahtarın sesini işittim.

Rein'in ziyaretinden o kadar sonraydı ki, sigaraların ve şarabın tadını unutmuştum. Aradan geçen zamanı hesaplayamıyordum, ama çok olmuştu.

Koridorda iki adam vardı. Konuşmalarını duymadan önce bile bunu ayak seslerinden anlayabilmiştim.

Seslerden birini tanıyordum.

Kapı açıldı ve Julian adımı söyledi.

Hemen yanıt vermedim, o da tekrarladı.

"Corwin? Buraya gel!"

Bu konuda seçme şansım bulunmadığından doğruldum ve ilerledim. Ona yaklaştığımı anlayınca durdum.

"Gel benimle," deyip koluma girdi.

Koridor boyunca yürüdük, hiçbir şey söylemedi. Ben de sorarsam canım çıksındı.

Yankıları dinleyerek, büyük salona geldiğimizi anlayabildim. Biraz sonra beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Yukarıya, sarayın iç kısmına ilerledik.

Bir odaya götürülüp, iskemleye oturtuldum. Bir berber sacımı ve sakalımı kesmeye girişti. Sakalımın düzeltilmesini mi, yoksa kesilmesini mi arzu ettiğimi sorduğunda onun sesini tanımadım.

"Kes hepsini," dedim ve bir manikürcü tırnaklarımla ilgilenmeye başladı, yirmisiyle birden.

Sonra beni yıkadılar ve birisi temiz giysiler giymeme yardımcı oldu. Elbiseler üzerime bol geliyordu. Bitlerimi de temizlediler, ama orasını ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Sonra müzikle, güzel yemek kokularıyla, konuşan seslerle ve kahkahalarla dolu kapkara bir yere daha götürüldüm. Buranın ziyafet salonu olduğunu tanıdım.

Julian bana rehberlik edip beni yerime oturturken sesler birazcık alçaldı.

Borazanlar ötünceye kadar orada oturdum, beni zorla ayağa kaldırdılar.

Herkesin kadeh kaldırdığını işittim:

"Birinci Eric'e, Amber Kralı'na! Kralımız çok yaşa!"

Buna kadeh kaldırmadım, ama hiç kimse fark etmemiş gibiydi. Konuşmayı yapan, Caine'in masanın başına doğru bir yerden gelen sesiydi.

Yiyebildiğim kadar çok yedim, çünkü taç giyme gününde bu yana bana sunulan en güzel yemekti. Kulak misafiri olduğum konuşmalardan, bugünün Eric'in tahta çıkışının birine yıldönümü olduğunu anladım ki bu, tam bir yılı zindanlarda geçirdiğim anlamına geliyordu.

Kimse benimle konuşmadı, ben de bir girişimde bulunmadım. Sadece bir hayalet olarak mevcuttum. Orada bulunmamın sebebi hiç şüphesiz aşağılanmak ve diğer erkek kardeşlerime hükümdarımıza karşı çıkmanın bedelini hatırlatmaktı

Herkese beni unutmaları emredilmişti.

Yemek gecenin geç vakitlerine kadar sürdü. Birisi kadehimi devamlı şarapla doldurdu ki bu iyiydi, orada oturup dans müziklerini dinledim.

O sırada masalar toplanmıştı. Köşede bir yere oturtuldum.

Körkütük sarhoş olmuştum ve sabahleyin, geriye yalnızca temizlik işi kaldığında hücreme yan çekilerek, yarı sırtlanarak götürüldüm. Tek pişmanlığım yerleri ya da birilerinin cafcaflı elbisesini kirletecek kadar midemin bulanamamış olmasıydı.

Karanlığın ilk yılı böylece sona erdi.

Bölüm 9

Aynı şeyleri tekrarlayıp canınızı sıkmayacağım. İkinci senem ilkinden pek farklı değildi, finali de aynıydı. Üçüncü de öyle. Rein o sene, sepet dolusu yiyecek ve ağız dolusu dedikoduyla iki kez geldi. İkisinde de onu tekrar gelmekten men ettim. Üçüncü sene, her iki ayda bir, toplam altı kez geldi ve her seferinde getirdiklerini yedim, söyleyeceklerini dinledim ve gelmesini yeni baştan yasakladım.

Amber'de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gölge'den çeşit çeşit tuhaf şeyler çıkıyor ve herkese karşı şiddet uyguluyorlardı. Elbette yok ediliyorlardı. Eric hâlâ bunun nasıl olduğunu bulmakla meşguldü. Lanetimden bahsetmedim tabii ki, gerçi sonraları, gerçekleşmesinden ötürü sevinç duydum.

Random'un tutsaklığı da sürüyordu benimki gibi. Karısı ona katılmıştı. Erkek ve kız kardeşlerimin pozisyonlarında değişiklik yoktu. Eric'in tahta çıkışının üçüncü yıldönümünde bana güç veren buydu ve o şey beni neredeyse tekrar yaşama döndürmüştü.

O şey...

O! Bir gün aniden oradaydı ve kendimi öyle iyi hissetmemi sağladı ki, Rein'in getirdiği, sakladığım son şarap şişesiyle sigara paketini açtım.

Onları içip, şu ya da bu şekilde Eric'i mağlup etme duygusunun keyfini çıkardım. Eğer gerçeği öğrenirse bunun ölümcül olacağını hissediyordum. Ama bilmediğini biliyordum.

Böylece neşelendim, meydana gelen şeyin ışığında içki içtim, sigaramı tüttürdüm, âlem yaptım.

Evet, ışığında.

Sağımda bir yerlerde, küçücük bir parça ışık keşfetmiştim

Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Tamam, şöyle yapalım: Bir hastane yatağında kendime gelmiş ve gereğinden hızlı iyileştiğimi öğrenmiştim. Çaktınız mı?

Yaralarım başka insanlarınkilere kıyasla daha çabuk iyileşiyordu. Amber'in tüm lord ve leydileri bir dereceye kadar bu yeteneğe sahiptiler.

Kara Veba salgınını atlatmış, Moskova'ya yapılan seferden sağ çıkmıştım...

Vücudum kendini şimdiye dek tanıdığım herkesinkinden daha hızlı yeniliyordu. Napoleon bir kez değinmişti buna. General MacArthur da.

Sinir dokusu söz konusu olduğunda biraz daha vakit alıyordu, hepsi bu.

Görme yeteneğim geri geliyordu, işte... sağımdaki küçük, sevimli aydınlık parçasının anlamı buydu.

Bir süre sonra bunun, hücremin kapısındaki parmaklıklı küçük bölme olduğunu öğrendim.

Parmaklarım bana, gözlerimin yeniden geliştiğini söylüyordu. Üç yıldan fazla sürmüştü, ama başarmıştım. Daha önce sözünü ettiğim, aile bireylerinin kişiden kişiye değişen güçleri yüzünden Eric'in bile hakkıyla tahmin edemeyeceği milyarlık birlik ihtimal buydu işte. Bu konuda onu yenilgiye uğramıştım. Yeni gözküreleri geliştirebileceğimi öğrenmiştim. Yeterli zaman olduğu takdirde sinir dokularını yenileyebileceğimi hep biliyordum. Fransa-Prusya savaşlarında aldığım bir omurga yarasından kötürüm kalmıştım. İki senede düzelmiştim. O zaman yaptığımı yanmış göz kürelerim için de yapabileceğime dair içimde hep -kabul ediyorum, çılgınca- bir ümit beslemiştim, Haklı da çıkmıştım. Yerli yerinde olduklarını hissediyordum ve görme yeteneğim geri geliyordu, yavaşça. Eric'in tahta çıkışının bir dahaki yıl dönümüne ne kadar vardı? Volta atmayı bıraktım ve kalbim hızla çarpmaya başladı Birisi gözlerime kavuştuğumu görür görmez, onları yeniden yitirecektim.

Bu yüzden dördüncü sene dolmadan kaçmalıydım.

Nasıl peki?

Şimdiye dek kaçmayı pek düşünmemiştim, çünkü hücremden dışarı çıkmanın bir yolunu bulsam bile, gözlerim ya da yardım olmadan asla Amber'in, hatta sarayın dışına çıkamazdım ki ikisinden de mahrumdum.

Oysa şimdi...

Hücremin kapısı büyük, ağır, pirinç şeritlerle perçinlenmiş bir kapıydı ve üzerinde, kimin umurundaysa hâlâ yaşayıp yaşamadığıma bakmak maksadıyla kullanılan sadece bir buçuk metre yükseklikte bir küçük ızgara vardı. Yerinden sökmeyi basarsam bile kilide dokunacak kadar uzanamayacağımı söyleyebilirdim. Kapının altında yiyeceklerin itilebileceği büyüklükte bir kapak vardı, hepsi buydu. Menteşelerin kapının içinde mi, dışında mı, yoksa pervazın ortasında mı olduğuna emin değildim. Her halükârda onlara ulaşamazdım. Başka pencere veya kapı yoktu. Izgaradan gelen zayıf ve güven verici ışık olmasa, bunun hiçlikten hâlâ bir

farkı yoktu. Görüşümün henüz tamamen düzelmediğini biliyordum. Bunun için daha çok vardı. Zor görebilsem bile içerisi zifiri karanlıktı. Bunu biliyordum, çünkü Amber'in altındaki zindanları tanıyordum.

Bir sigara yaktım, azıcık daha gezindim ve dünyalıklarım tartıp, aralarında faydalı olabilecek bir şeyler aradım. Elbiselerim, döşeğim ve istemediğim kadar çok nemli saman vardı

Kibritim de vardı, ama samanı tutuşturma fikrini hemen bir köşeye attım. Bunu yaparsam birilerinin gelip kapıyı açacağından şüpheliydim. Büyük olasılıkla gardiyan gelir, kahkahalar atardı, o da gelirse tabii. Geçen ziyafette bir kaşık yürütmüştüm. Aslında gözüm bıçaktaydı, ama aşırmaya çalışırken Julian beni yakalamış, onu hemen elimden almıştı. Bilmediği şey bunun ikinci girişimim olduğuydu. Kaşığı çoktan çizmemin içine sokmuştum bile.

Ne işime yarayacaktı ki?

En akla gelmedik şeylerle, kemer tokaları (ki bende yoktu), vesaire tünel kazan insanların öykülerini işitmiştim. Ama Monte Kristo Kontu'nu oynamaya hiç vaktim yoktu. Birkaç ay zarfında dışarı çıkmalıydım, yoksa gözlerim hiçbir işe yaramayacaktı.

Kapının büyük kısmı ahşaptı. Meşe. Üzerine dört madeni şerit çakılıydı. Biri yukarıdan, biri aşağıdan -tam küçük bölmenin üstünden- diğer ikisi de bir ayak genişliğindeki ızgaranın iki yanından boylamasına geçiyordu. Kapının dışarı doğru açıldığını biliyordum, kilidi de soldaydı. Hafızam kapının yaklaşık beş santim kalınlığında olduğunu söylüyordu ve kilidin konumunu aşağı yukarı hatırlıyordum. Kapıya yaslanıp o noktadaki gerilimi hissederek emin oldum. Kapının dışında bir de sürgü vardı ama bunun için daha sonra tasalanabilirim.

Kaşığın sapını kapının kenarıyla eşik arasından sokup, kilidi yukarı kaldırmam mümkün olabilirdi.

Şiltemin üzerine diz çöktüm, kaşıkla kilidin arkasına dikdörtgen bir şekil çizdim. Elim acıyıncaya kadar çalıştım, belki birkaç saat. Sonra tırnağımı tahtanın yüzeyinde gezdirdim. Fazla iz kalmamıştı, ama bir başlangıçtı. Kaşığı sol elime aktardım, o da sızlamaya başlayana kadar devam ettim.

Rein'in ortaya çıkmasını umuyordum. Eğer gerçekten ısrar edersem hançerini bana vermesini sağlayabilirdim. Ama gözükmedi, ben de oymaya devam ettim.

Belki de bir buçuk santim derinliğe ininceye kadar her gün çalıştım. Ne zaman bir gardiyanın ayak sesini duyacak olsam döşeği karşı duvara çekip, sırtım kapıya dönük vaziyette üzerine uzanıyordum. Gardiyan geçince tekrar işe koyuluyordum.

Sonra, istemesem de ara vermeye mecbur oldum. Elbiselerimden yırttığım paçavralara sarmama rağmen ellerim su toplamış, kabarcıklar patlamış, bir süre sonra altındaki açık yaralar kanamaya başlamıştı. O yüzden iyileşmesi için ara verdim. Bu vakti de çıktıktan sonra ne yapacağımı düşünerek geçirmeyi kararlaştırdım.

Kapıyı yeterince oyduktan sonra sürgüyü kaldıracaktım.

Düşen sürgünün sesi belki bir gardiyanı uyandıracaktı. Ama o gelene kadar dışarı çıkmış olacaktım. Birkaç sağlam tekme üzerinde çalıştığım parçayı kıracaktı ve kilit canı isterse olduğu yerde kalmakta özgürdü. Kapı ardına dek açılacaktı ve gardiyanla yüz yüze gelecektim. O silahlı olacaktı, bense silahsız.

Öldürmem gerekecekti.

Göremediğimi sandığı için kendine aşırı güvenebilirdi. Diğer yandan, Amber'e nasıl girdiğimi anımsıyorsa biraz korkabilirdi de. Şöyle ya da böyle, ölecekti ve o zaman ben silahlı olacaktım. Sol elimle sağ pazumu kavradım ve parmaklarım birbirine değdi. Tanrılar! Bir deri bir kemik kalmıştım! Her şeye rağmen damarlarımda Amber kanı taşıyordum ve o halinle bile sıradan bir adamın hakkından gelebileceğimi hissediyordum. Belki de kendimi kandırıyordum, ama bir deneyecektim.

Ardından, eğer başarırsam ve elimde bir kılıç varsa, Desen'e ulaşmamı hiçbir şey engelleyemezdi. Desen'i yürüyecek merkezine ulaştığımda kendimi canımın dilediği Gölge diyara nakledebilecektim. Orada sağlığıma kavuşacak ve bu sefer işleri ağırdan alacaktım. Bir asır sürse bile, tekrar Amber'e yürümeden önce her şeyi kitabına harfiyen uygun yapacaktım.

Hem zaten, teknik olarak hükümdar bendim. Eric de aynısını yapmadan önce, tacı herkesin huzurunda kendime giydirmemiş miydim? Hakkım olan tahtı güzelce talep edecektim!

Keşke Amber'in içinden Gölge'ye yürümek imkânsız olmasaydı! O zaman Desen'le vakit harcamak zorunda kalmazdım.

Ama Amber her şeyin merkezidir ve o kadar kolayca ayrılamazsınız.

Neredeyse bir ay sonra ellerim iyileşmiş ve bu kazı faaliyeti yüzünden koca koca nasırlarım olmuştu. Bir gardiyanın ayak seslerini duydum ve

kendimi hücremin uzak kenarına attım.

Hafif bir gıcırtı doldu ve kapının altından yemeğim itildi. Sonra bu sefer uzaklaştıkça kaybolan ayak sesleri duyuldu.

Kapıya döndüm. Tepside ne olduğunu bakmadan biliyordum: Bir avuç bayat ekmek, bir çömlek su, şansım varsa bir lokma da peynir. Döşeği yerine yerleştirdim, üstüne çömelip kazıdığım yeri yokladım. Hemen hemen yarılamıştım.

Sonra kıkırdamayı duydum.

Arkamdan gelmişti.

Başka birinin varlığını bilmek için gözlere gerek duymadan, döndüm. Sol duvara yakın bir adam durmuş, kıkır kıkır gülüyordu.

"Kim o?" diye sordum, sesim bir tuhaf çıktı. Bunların uzun süredir ağzımdan çıkan ilk sözcükler olduğunu anlayıverdim

"Firar," dedi. "Firar etmeye çalışıyor." Sonra tekrar kıkırdadı.

"Nasıl girdin buraya?"

"Yürüdüm," diye yanıtladı.

"Nereden? Nasıl?"

Bir kibrit çaktım, ışık gözlerimi acıtıyordu, ama ileri uzattım.

Ufak tefek bir adamdı. "Küçük" daha iyi bir tanım olabilir.

Bir elli civarındaydı ve kamburdu. Saçı sakalı benimki kadar uzundu. O koca kıl yumağının tek ayırt edici özelliği uzun, kanca gibi burnu ve şimdi ışık karşısında kısılmış olan neredeyse tümüyle kara gözleriydi.

"Dworkin!" dedim.

Yine güldü.

"Bu benim adım. Ya seninki?"

"Beni tanımıyor musun, Dworkin?" Bir kibrit daha yaktım, yüzüme yakın tuttum. "Dikkatli bak. Saçı sakalı unut. Cüsseme elli kilo ekle. Beni birkaç deste oyun kartının üzerine, nefis ayrıntılarda çizmiştin."

"Corwin," dedi sonunda. "Seni hatırlıyorum. Evet."

"Öldün sanıyordum."

"Ama ölmedim. Gördün mü?" dedi ve parmaklarının ucunda dönüverdi. "Baban nasıl? Son zamanlarda onu gördün mü? Seni buraya o mu attı?"

"Oberon yok artık," diye yanıtladım. "Amber'de ağabeyim Eric hüküm sürüyor ve ben onun tutsağıyım."

"Ben kıdemliyim o halde," dedi bana, "çünkü Oberon'un tutsağıyım."

Ağladığını işittim.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Bana güvenmedi."
"Niye?"
"Ona Amber'i yok etmenin bir yolunu bulduğumu söyledim. Anlattım, o da beni hapsetti."
"Bu hiç hoş değilmiş," dedim.
"Biliyorum," diye onayladı, "ama bana güzel bir oda ve araştıracak sürüyle şey verdi. Bir süre sonra ziyarete gelmeyi bıraktı, o kadar. Yanında bana mürekkep lekeleri gösteren ve bunlarla ilgili hikâyeler anlatmamı isteyen adamlar getirirdi. Eğlenceliydi, ta ki ben adamın birine hoşuma gitmeyen bir hikâye anlatıp sonra da onu kurbağaya çevirinceye kadar. Eski haline döndürmeyince kral sinirlendi. Ama hiç kimseyi görmeyeli o kadar oldu ki eğer hâlâ istiyorsa adamı eski haline çevirmeye bile razıyım. Bir seferinde..."
"Hücreme nasıl girdin?" diye sordum yine.
"Sana söyledim. Yürüdüm."
"Duvarın içinden mi?"
"Olur mu hiç öyle şey? Gölge duvarın içinden."
"Amber'in içinde hiç kimse Gölgeler'de yürüyemez. Amber'de Gölge yoktur."
"Şeyy, ben hile yaptım," diye kabullendi.
"Nasıl?"
"Duvarın bu tarafı nasıl diye merak ettiğimden yeni bir Koz Kartı tasarladım. Eyvah! Şimdi aklıma geldi... O olmadan geri dönemem. Bir tane daha yapmam gerekecek. Yiyecek şeylerin var mı? Peki üzerine çizebileceğim bir şey? Çizim yapmam için bir şey?"
"Bir parça ekmek al," dedim ve ona uzattım, "burada da biraz peynir var. Yanına katık yaparsın."
"Sağ ol, Corwin, dedi ve aç bir kurt gibi yiyeceklere yumuldu. Üstüne de bütün suyumu içti. "Şimdi bana bir kalem ve bir parça parşömen verirsen odama geri döneceğim. Yarıda bıraktığım bir kitabı bitirmek istiyorum. Seninle konuşmak güzeldi. Eric meselesine üzüldüm. Bir ara tekrar uğrarım, yine laflarız. Babanı görürsen ona söyle, bana çok kızmasın çünkü..."
"Ne kalemim var, ne de parşömenim," dedim.
"Vay canına," dedi, "hiç uygarca değil."
"Biliyorum. Ama Eric de çok uygar değil zaten."

"Pekâlâ, neyin var? Kendi odamı bu yere tercih ederim. Hiç değilse aydınlatması daha iyi."

"Benimle yemek yedin," dedim "ve şimdi senden bir ricada bulunacağım. Eğer bunu benim için yaparsan, seninle babam arasındaki her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"İstediğin nedir?" diye sordu.

"Eserlerine bildim bileli hayran olmuşumdur,' dedim "ve hep senin eserin olarak görmeyi istediğim bir şey var. Cabra Deniz Feneri'ni anımsıyor musun?"

"Elbette. Oraya çok gittim. Bekçisini tanırım, Jopin. Eskiden karşılıklı satranç oynardık."

'Yetişkin hayatımın büyük kısmında," dedim ona, "o yüce kulenin senin elinden çıkma büyülü bir eskizini görmeyi her şeyden çok arzulamışımdır."

Çok basit bir konu," dedi, "epey de çekici hani. Geçmişte taslak niyetine birkaç şey çizmiştim, ama hiç bundan ötesine geçemedim. Hep diğer işler girdi araya. İstersen senin için bir tane çizerim."

"Hayır," dedim. "İstediğim daha kalıcı, hücremde bana yarenlik edecek... beni ve benden sonra burayı mesken tutabilecekleri avutacak bir şey."

"Övgüye değer," dedi. "Aklında ne cins bir araç var?"

"Burada bir kalemim var," dedim ona (kaşık şimdiye dek epey sivrilmişti) "ve karşı duvara çizmeni isterim ki yattığım yerden bakabileyim."

Bir an sessiz kaldı, sonra, "Aydınlatma çok zayıf," diye fikrini beyan etti.

"Birkaç kutu kibritim var," diye karşılık verdim. "Onları yakıp senin için tutacağım. Eğer kibritimiz azalırsa bu samanın bir kısmını bile yakabiliriz."

"Bunlar hiç de ideal çalışma koşulları değil..."

"Biliyorum," dedim "ve onlar için senden af diliyorum, Yüce Dworkin, ama önerebileceğimin en iyisi bunlar. Senin yapacağın bir sanat eseri şu alçakgönüllü varlığımı ölçülemeyecek kadar aydınlatacak."

Tekrar kıkırdadı.

"Çok güzel. Ama bittikten sonra bana ışık sağlayacağına söz vermelisin ki kendi odama geri dönen bir yol çizebileyim."

"Anlaştık," dedim ve cebimi yokladım.

Üç dolu paket ve bir dördüncünün yarısı vardı.

Kaşığı eline bastırıp onu duvara götürdüm.

"Ne olduğunu hissedebiliyor musun?" diye sordum ona.

"Evet, sivriltilmiş bir kaşık, değil mi?"

"Evet. Hazır olduğunu söyler söylemez ışık yakacağım. Hızlı çizmen gerekecek, çünkü kibritlerim sayılı. Yarısını deniz fenerine, yarısını da senin işine ayıracağım."

"Pekâlâ," dedi, bir kibrit çaktım ve nemli gri duvara çizgi çizmeye girişti. Önce resmi çerçevelemesi için diklemesine bir dörtgen çizdi, birkaç hünerli darbeyle, deniz feneri ortaya çıkmadı. Sonra başladı. Büyüleyiciydi, keçileri kaçırmıştı kaçırmasına, ama yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Her bir kibrit çöpünü ucundan tutup, sol baş parmağım ve işaret parmağıma tükürüyordum. Ancak sağ elimde daha fazla tutamaz hale geldiğimde kibriti kararmış ucundan tutuyor, bir başkasına geçmeden önce yanıp bitmesini bekliyordum.

İlk kutu tükendiğinde kuleyi tamamlamış, gök ve deniz üzerinde çalışmaya başlamıştı. Onu yüreklendirdim, her bir darbesinde mırıldanarak övdüm.

"Muhteşem, gerçekten muhteşem," dedim resim neredeyse bitmiş göründüğünde. Sonra imzasını atarak bir diğer kibriti daha boşa harcamama sebep oldu. O sırada neredeyse ikinci kutuyu bitiriyordum.

"Şimdi hayranlıkla seyredelim," dedi.

"Eğer kendi odana dönmek istiyorsan hayranlıkla bakmayı bana bırakacaksın," dedim. "Şu anda sanat eleştirmenliği yapamayacak kadar az kibritimiz var."

Biraz somurttu, ama diğer duvara geçti, kibriti çakar çakmaz çizmeye koyuldu.

Küçük bir çalışma odası, masanın üstüne bir kafatası, yanına bir küre ve kitapla dolup taşan duvarlar çizdi.

Ben üçüncü paketi bitirip geriye kalan yarım pakete başlarken "işte bu güzel," dedi.

Son düzeltmeleri yapması altı, imzalamasıysa bir kibrite mal oldu.

Sekizinci kibrit yanarken -geriye sadece iki çöp kalmıştı- gözünü dikip baktı, sonra ileriye bir adım atıp kayboldu.

Kibrit parmak uçlarımı yakmaya başlamıştı. Elimden bıraktım, samana düşüp tısladı ve söndü.

Orada karmakarışık duygularla dolu halde titriyordum ki sesini tekrar duydum ve mevcudiyetini yanıbaşımda hissettim

Gene gelmişti.

"Aklıma bir şey geldi de," dedi. "İçerisi bu kadar karanlıkken resmi nasıl göreceksin?"

"Ah. Karanlıkta görebiliyorum," dedim ona. "Beraber o kadar yaşadık ki, dostum oldu."

"Anlıyorum. Sadece merak etmiştim. Bir ışık yakta geri döneyim."

"Pekâlâ," dedim sondan bir önceki kibriti düşünüp. "Ama bir daha ki sefere uğradığında kendi ışığını kendin getir. Bundan sonra kibritim kalmayacak."

"Olur," dedi. Kibriti çaktım, kendi çizimine baktı, ona doğru yürüdü ve bir kez daha kayboldu.

Hemen dönüp, kibrit sönmeden önce Cabra Deniz Feneri'ni inceledim. Evet, güç oradaydı. Onu hissedebiliyordum.

Gerçi, son kibritim yetecek miydi?

Hayır, zannetmiyordum. Bir Koz Kartı'nı geçit olarak kullanmak daha fazla konsantrasyon gerektirirdi.

Yakabileceğim ne vardı? Saman çok nemliydi ve ateş almayabilirdi. Geçidin, özgürlüğüme giden yolun orada olması ve onu kullanamamak korkunç bir şey olacaktı.

Biraz olsun dayanacak bir ateşe ihtiyacım vadi.

Döşeğim! İçi samanla doldurulmuş bir astardan ibaretti

İçindeki samanlar daha kuru olacak, hem kumaş da yanacaktı.

Zeminin yansını çıplak taş görünene kadar temizledim. Kumaşı yarmak için sivriltilmiş kaşığı aradım. Peşinden bir küfü salladım. Dworkin onu da beraberinde götürmüştü,

Döşeği büküp asıldım.

Nihayet yırtıldı ve orta yerinden kuru samanları çıkardım. Küçük yığın yaptım, astarı şayet gerekirse fazladan yakıt olarak kullanmak üzere bir kenara koydum. Gerçi ne kadar az duman çıkarsa o kadar iyiydi. Eğer bir gardiyan bu yakınlarda geçerse, dikkatini çekebilirdi. Bu çok olası değildi hani, çünkü yemeğimi henüz vermişlerdi ve nevalem günde bir öğündü.

Son kibritimi çaktım ve içinde durduğu karton kutuyu yakmak için kullandım. Tutuşunca samanın üzerine attım.

Neredeyse tutuşmayacaktı. Saman, döşeğimin orta yerinden alınmasına karşın düşündüğümden daha nemliydi. Ama nihayet bir parıltı, ardından alevler görüldü. Bunu başarmak için diğer kibrit kutularından da faydalanmam gerekmişti, onları tuvalete atmadığıma sevinmiştim.

Üçüncüyü de attım, kumaşı sol elime alıp ayağa kalktım ve yüzümü resme döndüm.

Yalazlar dans edip yükseldikçe parlaklık yayıldı, kuleye konsantre oldum ve onu anımsadım. Bir martının çığlığını işittiğimi sandım. Burnuma tuzlu meltemi andıran bir şeyin kokusu geldi ve baktıkça, yer daha da gerçek bir hal aldı.

Kumaşı ateşe attım, alevler bir anlığına duruldu, sonra daha da yukarı sıçradı. Bunu yaparken gözlerimi resimden ayırmamıştım.

Büyü hâlâ orada, Dworkin'in elindeydi, çünkü az sonra deniz feneri bana hücrem kadar gerçek görünüyordu. Sonra o tek gerçeklik, hücre ise sadece arkamdaki bir Gölge oldu. Dalgaların vuruşunu duydum ve öğlen güneşi gibi bir şeyi üstümde hissettim.

İleri adım attım ama ayağım ateşe değmedi.

Gece vakti Amber gemilerine yol gösteren büyük gri fenerinin bulunduğu küçük Cabra adasının kumlu ve kayalık sahilindeydim. Ürkmüş bir martı sürüsü etrafımda dönüp ciyakladı ve kahkaham dalganın gürleyişi ve rüzgârın özgür ezgisiyle birdi. Amber sol omzumun kırk üç mil gerisinde kalmıştı.

Kaçmıştım.

Bölüm 10

Deniz fenerine yürüdüm, batı yüzündeki kapıya giden taş merdiveni tırmandım. Kapı yüksek, geniş, ağır ve su geçirmezdi. Kilitliydi de. Yaklaşık üç yüz metre gerimde küçük bir de rıhtım vardı. Palamarlara iki tekne bağlıydı. Biri bir sandaldı, diğeriyse tek kamaralı bir yelkenli. Hafif hafif sallanıyorlardı ve arkalarındaki su, güneşin altında mikadan farksızdı. Onlara bakmak için bir an durdum. Hiçbir şey görmeyeli o kadar zaman geçmişti ki gerçek ötesi görünüyorlardı. Bir hıçkırığı boğazımda zaptedip yutkundum.

Dönüp kapıyı çaldım.

Bana çok uzun gelen bir bekleyişin ardından yine çaldım.

Nihayet içerden gelen bir ses duydum, kapı üç kara menteşenin üzerinde gıcırdayarak açıldı.

Bekçi Jopin kan çanağına dönmüş gözlerle beni süzdü ve nefesindeki viski kokusunu duydum. Boyu bir altmış kadardı, kamburu öylesine çıkmıştı ki bana biraz Dworkin'i çağrıştırdı. Sakalı benimki kadardı, o yüzden daha da uzun görünüyordu e kurumuş görünümlü dudaklarının civarındaki birkaç sarı eke dışında duman rengiydi. Teni portakal kabuğu gibi porozluydu ve doğa unsurları onu karartarak antika bir mobilya gibi görünmesini sağlamıştı. Koyu renk gözleri kısıldı, odaklandı. Ağır işiten çoğu insan gibi, bir hayli yüksek sesle konuşu yordu.

"Kimsin? Ne istiyorsun?" diye sordu.

Eğer bu saçı sakalı birbirine karışmış, iskelet gibi sıska görünümümle bu kadar tanınmayacak haldeysem, gerçek ismimi saklamayı sürdürebileceğime karar verdim.

"Güneyden gelen bir yolcuyum, gemim kısa süre önce battı," dedim. "Günler boyu bir tahta parçasına tutundum ve nihayet burada kıyıya vurdum. Tüm sabahı kumsalda uyuyarak geçirdim. Deniz fenerinize yürüyecek gücü ancak şimdi toparlayabildim."

İleri çıkıp koluma girdi. Diğer kolunu omzuma doladı.

"Gel, içeri gel o halde," dedi. "Bana yaslan. Sakin ol. Bu taraftan."

Alışılmadık ölçüde dağınık, her yerine yığınla eski kitabın, haritanın, çizelgenin, denizcilik gereçlerinin saçılmış olduğu odasına götürdü beni.

Kendisi de çok güçlü sayılmazdı hani, bu sebeple ona ağırlığımı çok vermeden, sadece kapısına yaratmaya çalıştığım yorgunluk izlenimini devam ettirecek kadar yaslandım.

Beni bir divana götürüp yatmamı önerdi, sonra kapıyı kapatıp yiyecek bir şeyler getirmek üzere çıktı.

Çizmelerimi çıkardım ama ayaklarım öyle kir pas içindeydi ki, tekrar giydim. Eğer suda uzun süre sürüklenmiş olsam kirli olmazdım. Hikâyemin ortaya çıkmasını istemiyordum. O yüzden, kenarda duran battaniyeyi üstüme çekip sırtımı yasladım, gerçekten dinlendim.

Çok geçmeden Jopin üzerinde bir sürahi su, bir sürahi bira, koca bir dilim biftek ve yarım somun ekmek bulunan tahta bir tepsiyle geri döndü. Küçük bir masanın üzerini boşaltıverek divanın yanına getirdi. Sonra tepsiyi üzerine bıraktı. Yiyip içebileceğimi işaret etti.

Dediği gibi yaptım. Kendimi tıkabasa doyurdum. Patlayıncaya kadar. Gözümün gördüğü her şeyi mideme indirdim. İki sürahiyi de boşalttım.

Sonra muazzam bir yorgunluk hissettim. Bunu gören Jopin başıyla onayladı ve uyumamı söyledi. Daha farkına bile varmadan uyumuşum.

Uyandığımda gece vaktiydi ve kendimi haftalardır ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Ayağa kalkıp geldiğim yolu gerisin geri döndüm ve binadan çıktım. Dışarıda ayaz vardı ama gök billur berraklığındaydı ve milyonlarca yıldız görünüyordu adeta. Kulenin tepesindeki ışıldak sırtımda parıldadı, sonra söndü, parıldadı, söndü. Su soğuktu ama temizlenmeye mecburdum. Yıkandım, elbiselerimi de yıkayıp sıktım. Bu iş için bir saat harcamış olmalıyım. Sonra deniz fenerine geri döndüm, elbiselerimi kuruması için eski bir iskemlenin üzerine astım, sürünerek battaniyenin altına girdim, tekrar uyudum.

Sabahleyin kalktığımda Jopin ayaktaydı. Bana enfes bir kahvaltı hazırlamıştı ve yemeğe, bir önceki gece akşam yemeğine yaptığım muameleyi yaptım. Sonra bir ustura, ayna ve makas ödünç alıp traş oldum, saçımı düzelttim. Ardından tekrar yıkandım, kaskatı kesilmiş, tuzlu ve temiz elbiselerimi kuşandığımda kendimi neredeyse insan gibi hissettim.

Denizden döndüğümde Jopin beni uzun uzadıya süzdü ve

"Gözüm seni bir yerden ısırıyor, ahbap," dedi. Omuz silktim.

"Şimdi bana şu deniz kazasını anlat."

Öyle yaptım. Tümünü de işkembeden attım. Nasıl bir felaket anlattım ballandıra ballandıra! Ana direğin kırılışına varıncaya kadar.

Omzuma hafifçe vurdu ve bana bir içki koydu. "Ne zaman istersen seni kıyıya götürürüm, ya da tanıdığın bir gemi geçerse işaret ederim."

Bana sunduğu misafirperverliği geri çevirmedim. Geri çevrilmeyecek kadar büyük bir cankurtarandı. Onun yemeğini yedim, içkisini içtim ve bana büyük gelen temiz bir gömlek vermesine izin verdim. Gömlek denizde boğulan bir arkadaşına aitti.

Onun yanında üç ay kalıp gücümü topladım. Fenerde yardımcı oldum. Canı kafayı çekmek istediğinde ışıldağa göz kulak oldum, evin tüm odalarını temizledim. Hatta iki odayı boyayıp, çatlak beş pencere camını değiştirdim... fırtınalı gecelerde onunla birlikte denizi gözledim.

Siyasi görüşleri olmadığını öğrenmiştim. Amber'de kimin hüküm sürdüğü umurunda değildi. Onun gözünde hiçbirimiz beş para etmezdik. Bu deniz fenerini çalıştırıp lezzetli yemekleri ve birayı tüketebildiği, rahatsız edilmeden deniz haritalarını inceleyebildiği sürece karada olan biten zerre kadar ilgilendirmiyordu onu. Yaşlı adamdan çok hoşlanmıştım ve eski haritalar konuşunda birkaç şey bildiğim için, onları düzelterek nice güzel geceler geçirdik. Uzun yıllar önce kuzeye yelken açmıştım ve ona bu seyahatimin anılarına dayanarak yeni bir harita çizdim. O denizleri tarif edişim gibi, bu da onu mutluluktan havalara uçurmuş görünüyordu.

"Corey," (kendime bu ismi takmıştım), "Bir gün seninle denize açılmak isterim," dedi. "Senin bir zamanlar kendi gemine kaptanlık ettiğini bilmiyordum."

"Kim bilir?" dedim ona. "Sen de bir zamanlar kaptandın, değil mi?"

"Nereden bildin?" diye sordu.

Aslında hatırlamıştım, ama cevaben etrafımı işaret ettim.

"Biriktirdiğin tüm bu şeyler," dedim "ve haritalara düşkünlüğün Ayrıca bir zamanlar emir vermiş bir adam havası var sende."

Gülümsedi.

"Evet," dedi, "bu doğru. Yüz yılı aşkın süre emir verdim. Bu çok geçmişte kalmış görünüyor... Birer içki daha içelim."

Kendi içkimi yudumladım ve kenara koyar gibi yaptım.

Onunla birlikte geçirdiğim aylarda yirmi kilodan fazla almış olmalıydım. Beni ailemin bir üyesi olarak bugün yarın tanıyacağını düşünüyordum. Tanırsa beni belki Eric'e teslim ederdi... belki de etmezdi. Şimdi böylesine sıkı bir dostluk geliştirmişken bunu yapmayacağına dair bir his vardı içimde. Şansımı zorlayıp olacakları görmek istemiyordum.

Bazen ışıldağın başında oturup "Burada ne kadar kalmalıyım," diye düşünüyordum.

Mil yatağına bir damla yağ dökerken, daha çok kalmamaya karar verdim. Hem de hiç. Tekrar yollara düşüp Gölgeler arasında yürümemin gerekeceği vakit yaklaşıyordu.

Derken, bir gün o basıncı hissettim, ilkin hafif ve sorgulayıcıydı.

Aniden kalakaldım, gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Sorgulayıcı mevcudiyetin geri çekilmesi beş dakika sürmüştü.

Volta attım ve merak ettim, sonra yürüdüğüm yolun kısalığını fark edince gülümsedim. Bilinçsizce, Amber'deki hücremin boyutları dışına çıkmadan yürüyordum.

Az önce birisi, Koz kartım vasıtasıyla bana ulaşmaya çalışmıştı. Eric miydi bu? Nihayet yokluğumu fark etmiş, bu şekilde yerimi öğrenmeye mi karar vermişti? Emin değildim. Benimle tekrar zihinsel bağlantı kurmaktan kaçınacağını hissediyordum. O zaman kim, Julian mı? Ya da Gerard? Caine? Her kim idiyse, onu zihnimden tamamen kovduğumu biliyordum

Ailemin bütün üyelerinden gelen bu cins tarz bağlantıları reddedecektim. Birkaç önemli haberi ya da yardım elini kaçırabilirdim belki, ama riski göze alamazdım. Bağlantı girişimi ve engelleme çabalarım yüzünden buz gibi olmuştum. Titredim.

Günün geri kalanını hep bunu düşünerek geçirdim ve yola çıkma vaktinin geldiğini anladım. Bu kadar zayıf bir haldeyken Amber'in çok yakınında kalmam iyi olmazdı. Gölgeler arasında yolumu bulacak, eğer Amber benim olacaksa, bunu sağlayabilecek yere gidebilecek kadar kendime gelmiştim. Jopin'in yardımıyla miskinleşmiş, huzura yakın bir şeyin içine çekilmiştim. Ondan ayrılmak acı verecekti, çünkü aylar süren birlikteliğimiz sırasında ihtiyar adamı sevmeye başlamıştım. Bu yüzden, o akşam, satranç oynamayı bitirdikten sonra ona ayrılma planımdan bahsettim.

İki kadeh içki koydu, sonra kendi kadehini kaldırıp, "İyi şanslar, Corwin. Seni tekrar görmeyi umut ediyorum," dedi.

Bana asıl adımla hitap ettiği gerçeğini hiç sorgulamadım ve o, bunun dikkatimden kaçmadığını fark edince gülümsedi.

"Bana karşı çok iyiydin, Jopin," dedim ona. "Şayet denemek üzere olduğum şeyi başarırsam, benim için yaptıklarını unutmayacağım."

Başını iki yana salladı.

"Hiçbir şeyde gözüm yok," dedi. "Olduğum yerde, tam şu an yaptığım şeyi yapmaktan mutluyum. Bu kahrolasıca feneri işletmekten keyif alıyorum. Tüm yaşantım bu. Eğer denemek üzere olduğun şeyi başarırsan -hayır- bana bunun ne olduğu söyleme lütfen! Bilmek istemiyorum! umarım bir ara uğrar, benimle satranç oynarsın."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim.

"İstersen sabah Kelebeki alabilirsin."

"Sağ ol" kelebek onun yelkenlisiydi.

"Gitmeden önce," dedi, "sana dürbünümü alıp kuleye tırmanmanı ve Garnath Vadisi'ne bir bakmanı öneririm."

"Görecek ne var ki?"

Omuz silkti.

"Kendi kararını kendin vermen gerekecek."

Başımla onayladım.

"Pekâlâ, öyle yapacağım."

Sonra gece için çakırkeyif olmaya giriştik. İhtiyar Jopin'i özleyecektim. Rein'i saymazsak dönüşümden beri edindiğim tek arkadaştı. Son geçişimizde ateşten bir örtü olan vadiyi belli belirsiz merak ediyordum. Şimdi, dört yıl sonra, bu kadar alışılmadık ne olabilirdi?

Kurtadamlar ve Sabbatlarla dolu rüyalar görerek uyudum ve dolunay dünyanın üzerine yükseldi.

Gün ağarınca ben de aynısını yaptım. Jopin hâlâ uykudaydı ki bu iyiydi, çünkü elveda demeyi hiç sevmem ve onu bir daha hiç göremeyeceğime dair tuhaf bir his duyuyordum.

Kuleye tırmanıp büyük ışıldağın bulunduğu odaya girdim, dürbün de elimdeydi. Kıyıya bakan pencereye gidip, dürbünü vadiye odakladım.

Ormanın üzerinde bir sis asılıydı. Küçük ve budaklı ağaçların tepelerine yapışmış, soğuk, gri, ıslak görünümlü bir şeydi. Ağaçlar koyu renkliydi ve dalları, bilek güreşi yapan parmaklar gibi iç içe geçmişti. Aralarında karanlık şeyler uçuyordu ve uçuş desenlerinden onların kuş olmadığını biliyordum. Muhtemelen yarasalardı. O büyük ormanda kötücül bir şey vardı, biliyordum ve bir anda onu tanıdım. Bu bendim

Bu şeyi lanetimle ben yapmıştım. Barışçıl Garnath Vadisi'ni şimdi temsilcisi olduğu şeye dönüştürmüştüm: Eric'e ve onun iktidarı ele geçirmesine, gözlerimi oydurmasına seyirci kalan herkese karşı duyduğum nefretin sembolüydü. Ormanın görünüşünden hoşlanmamıştım ve bakarken,

nefretimin kendini nasıl maddeleştirdiğini kavrıyordum. Biliyordum, çünkü bir parçamdı o.

Asıl dünyaya yeni bir giriş kapısı açmıştım. Garnath şimdi Gölgeler'i aşan bir patikaydı. Karanlık ve korkunç Gölgeleri. Yalnızca tehlikeli ve kötü niyetli olanlar yürüyebilirdi o patikayı. Rein'in sözünü ettiği, Eric'in huzurunu kaçıran şeylerin kaynağı buydu. Bir bakıma iyiydi... onu meşgul ediyorlardı.

Ama dürbünü çevirirken aslında çok kötü bir şey yapmış olduğum duygusundan kaçamıyordum. O vakitler gün ışığında parlak gökleri bir daha görebileceğime ihtimal vermemiştim.

Şimdi görebildiğim için, telafi edilmesi korkunç çaba gerektirecek bir şeyi saldığımın farkına varmıştım. Şimdi bile o mekânda tuhaf biçimler hareket ediyor gibiydi. Oberon'un tüm iktidarı boyunca hiç yapılmamış bir şeyi yapmıştım: Amber'e yeni bir yol açmıştım. Gün gelecekti ki, Amber hükümdarının, her kim olursa bu dehşetengiz yolu kapaması gerekecekti.

Bakarken, bu şeyin kendi acımın, kızgınlığımın ve nefretimin bir ürünü olduğunu anlarken bunu biliyordum. Eğer bir gün Amber'i kazanırsam kendi eserimle başa çıkmak zorunda kalacaktım ki bu, zaten sırf denemesi bile şeytanca olan bir şeydi. Dürbünü indirip içimi çektim.

Öyle olsun, dedim. O arada Eric'in uykularını kaçırtacak bir şey çıkacaktı.

Aceleyle bir şeyler atıştırdım, Kelebeği mümkün olduğunca donattım, yelken bezini biraz kaldırdım, alarga ettim, denize açıldım. Jopin o saatte genellikle uyanmış olurdu, ama belki o da vedalaşmayı sevmeyenlerdendi.

Nereye gideceğimi bilerek, ama nasıl gideceğimden tam emin olmadan, teknenin burnunu açığa çevirdim. Gölgelerden ve tuhaf sulardan geçecektim, ama karadan gitmekten daha iyi olacaktı, özellikle de yapıtım ülkeye bu kadar yayılmışken.

Neredeyse Amber'in kendisi kadar gözalıcı, neredeyse ölümsüz ama artık gerçekte varolmayan bir ülkeye yelken açtım. Çağlar önce Kaos'a karışıp yok olmuş bir mekândı burası, ama bir yerlerde bir Gölgesi mevcut olmalıydı. Tek yapmam gereken onu bulmak ve geçip gitmiş zamanlarda olduğu gibi, tekrar benim yapmaktı. Sonra ardımda beni destekleyen güçlerle Amber'in asla bilmediği bir başka şey yapacaktım.

Bunun nasıl olacağını hâlâ bilmiyordum, ama kendi kendime, döndüğüm gün ölümsüz şehirde tüfeklerin parlayacağına söz verdim.

Gölgeler'e ilerlerken arzum üzerine ak bir kuş geldi ve sağ omzuma kondu, bir not yazıp ayağına bağladım ve gideceği yere yolladım. Notta "Geliyorum," yazıyordu ve tarafımdan imzalanmıştı.

İntikamımı alıp, taht elime geçene kadar durmak dinlenmek yoktu bana ve benimle bu şeylerin arasında duran herkese, iyi geceler tatlı prens, diyecektim.

Güneş solumda asılıydı. Rüzgar yelkenlere üfledi ve beni ileri itti. Bir kez küfrettim, sonra gülümsedim.

Özgürdüm ve kaçıyordum, ama buraya kadar gelmişti Hep istemiş olduğum şansa sahiptim şimdi.

Arzum üzerine bir kara kuş geldi ve sol omzuma kondu bir not yazıp ayağına bağladım ve onu batıya yolladım.

Notta "Eric... geri döneceğim," yazılıydı ve "Amber Lordu Corwin," diye imzalanmıştı.

Şeytansı bir rüzgâr beni güneşin doğusuna götürdü.

BİRİNCİ CİLT

SON

İKİNCİ CİLT

AVALONUN TÜFEKLERİ

AMBER YILLIKLARI

İKİNCİ CİLT
Avalon'un Tüfekleri

ROGER ZELAZNY

Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Orada, kıyıda durup, “Hoş çakal, Kelebek," dedim ve tekne usulca döndü, ardından burnunu derinliklere çevirdi. Cabra deniz fenerindeki rıhtıma geri dönmeyi başaracaktı, biliyordum, çünkü orası Gölge’ye yakındı.

Önümde uzun bir yürüyüşün beklediğinin farkında, arkamı döndüm, yakındaki ağaçların siyah hattına baktım. İlerledikçe gerekli ayarlamaları yaparak o yöne hareket ettim. Sessiz ormana bir şafak öncesi soğuğu çökmüştü, iyiydi bu.

Normal halimden hemen hemen yirmi beş kilo daha zayıftım ve hâlâ arada bir çift gördüğüm oluyordu ama iyileşiyordum. Amber’in zindanlarından kaçmış ve bir ölçüde kendimi toparlayabilmiştim; sırasıyla, kaçık Dworkin ve ayyaş Jopin’in yardımlarıyla. Şimdi kendime bir yer bulmak zorundaydım... Artık mevcut olmayan bir yere benzeyen bir yer. Yolu saptadım. İlerledim.

Bir süre sonra orada bulunması gereken, içi oyuk bir ağacın yanında durdum. İçine uzanıp gümüş kılıcımı aldım ve belime bağladım. Kılıcın Amber’de bir yerlerde olması hiçbir şey değiştirmezdi. Şu anda buradaydı, çünkü yürüdüğüm orman Gölge’nin içindeydi.

Birkaç saat boyunca yürümeye devam ettim, görünmeyen güneş sol omzumun gerisinde bir yerlerdeydi. Sonra bir süre dinlendim, ardından tekrar yola düştüm. Yaprakları, kalın ölü ağaç gövdelerini, canlılarını, çimeni, kara toprağı gördüm, güzeldi. Hayatın tüm küçük kokularını koklamak ve onun vızıldayan/uğuldayan/öten seslerini duymak güzeldi. Tanrım!

Gözlerim nasıl da kıymetliydi! Neredeyse dört yıllık karanlığı ardından onları geri almanın nasıl olduğunu tarife kelimeler kâfi gelmez. Hele özgürce yürümek...

Yola devam ettim, lime lime olmuş pelerinim sabah melteminde dalgalanıyordu. Kırış kırış yüzüm, ipince, zayıf bedenimle elli yaşını geçkin görünüyor olmalıydım. Kim olduğumu kim bilebilirdi ki?

Gölge’nin içinde yürüyüp bir yere doğru hareket ettim, ama oraya ulaşamadım. Biraz yufka yüreklileşmeye başladığımdan olsa gerekti bu.

Olanlar şöyleydi:

Yolun kenarında yedi adama rastladım; altısı ölüydü, kıpkırmızı bir parçalanmışlığın çeşitli safhalarında yatıyorlardı.

Yedincisi ise sırtını yaşlı bir meşenin yosunlu gövdesine vermiş, yarı oturur konumdaydı. Kılıcını kucağına yatırmıştı ve sağ böğründe, hâlâ kan akmakta olan koca bir yara vardı. Zırh giymemişti, ama diğer adamların bazıları zırhlıydı. Gri gözleri açık ama camsıydı. Parmak eklemlerinin derisi sıyrılmıştı, nefes alış verişi yavaştı. Fırça gibi kaşlarının altından, ölülerin gözlerini yiyen kargaları izliyordu. Beni görmemiş gibiydi.

Yüzümü gizlemek amacıyla kukuletamı örttüm ve başımı önüme eğdim. Daha yakınına gittim.

Bir zamanlar onu ya da ona çok benzer birini tanımıştım.

Kılıcı aniden titredi ve ben yaklaştıkça ucu yükseldi.

"Ben dostum," dedim. “Su ister misin?" Bir an tereddüt sonra başıyla onayladı.

"Evet." Mataramı açıp ona uzattım. İçti, öksürdü, azıcık daha iç!'"

"Teşekkür ederim, efendim," dedi geri uzatırken. “Tek üzüntüm içecek daha sert bir şeyler olmaması. Kahrolası yara!"

"Öylesinden de biraz var. Kaldırabileceğinden eminsen şayet."

Elini uzattı, ben de küçük bir şişeyi, ağzını açıp ona verdim. Jopin’in içtiği meretten bir fırt çektikten sonra belki yirmi saniye öksürdü.

Derken ağzının sol tarafı gülümsedi ve hafifçe kırptı gözünü.

"Çok daha iyi," dedi. “Böğrüme azıcık döksem olur mu? Güzel viskiyi harcamaktan nefret ederim, ama..."

"Eğer gerekiyorsa hepsini kulları. Gerçi bir düşündüm de, ellerin titriyor gibi. Belki ben döksem daha iyi olur."

Başıyla onayladı, deri ceketini açtım ve yara ortaya çıkana kadar hançerimle gömleğini kestim. Çirkin görünüşlü bir yaraydı; derindi ve kalçasının birkaç santim yukarısına iniyor, önden arkaya doğru uzanıyordu. Kollarında, göğsünde ve omuzlarında o kadar ciddi olmayan başka kesikler de mevcuttu. Büyük olanından kan sızmaya devam ediyordu. Mendilimle biraz kurulayıp temizledim.

"Tamam," dedim, “dişlerini sık, başka tarafa bak." ve içkiyi döktüm.

Tek ve büyük bir kasılmayla vücudu tepeden tırnağa gerildi.

"Sonra titreyerek gevşedi. Ama bağırmadı. Bağıracağını düşünmemiştim zaten. Mendili katlayıp yaranın üstüne bastırdım. Pelerinimin ucundan

yırttığım uzunca bir şeritle bağladım. “Biraz daha içmek ister misin?" diye sordum ona.

"Sudan." dedi. “Ardından, korkarım ki, uyumalıyım.” dedi sonra çenesi göğsüne değene kadar başını eğdi. Uykuya daldı ve ölü adamların pelerinlerinden ona bir yastık yaptım, birkaçını da üzerine örttüm.

Sonra yanına oturup, güzel karakuşları seyre koyuldum.

Tanıyamamıştı beni. Kim tanıyabilirdi ki zaten? Bir ihtimal kendimi ona tanıtmış olsaydım, tanıyabilirdi. Sanırım bu yaralı adam ve ben, gerçekte hiç tanışmamıştık. Ama çok farklı bir anlamda, birbirimizden haberdardık.

Gölge’de yürüdüğüm sırada bir yer arıyordum, çok özel bir yer. Bu yer bir zamanlar yok edilmişti, lakin onu yeniden yaratma gücüne sahiptim, çünkü Amber sonsuz sayıda gölge düşürür. Amber’in bir çocuğu onlar arasında yürüyebilir, böyle bir mirastır benimki. Buna isterseniz paralel dünyalar, canınız çektiyse alternatif evrenler, ya da umurunuzdaysa, delirmiş bir zihnin ürünleri diyebilirsiniz. Ben, onlara gölgeler diyorum, tıpkı içlerinde yürüme gücüne sahip olan herkesin yaptığı gibi. Bir olasılık seçer ve ona ulaşana kadar yürürüz. Böylece, bir anlamda, onu biz yaratırız. Konuyu şimdilik burada keselim.

Yelken açmış, Avalon’a doğru yürüyüşe başlamıştım.

Asırlar önce orada yaşamıştım. Bu uzun, karmaşık, gururlu ve acı dolu bir hikâyedir ve geri kalanını anlatacak kadar yaşarsam daha sonra da değinebilirim.

Yaralı şövalyeye ve altı ölü adama rastladığımda Avalon’uma yaklaşmaktaydım. Eğer yanlarından geçip gitmeyi tercih etmiş olsaydım, altı adamın ölü yattığı ve şövalyenin çizik bile almadan durduğu bir yere, ya da şövalyenin öldüğü altı adamın güldüğü bir yere de ulaşabilirdim. Kimisi gerçekte hiç önemi olmadığını, çünkü bunların hepsinin olasılıklar olduğunu, dolayısıyla hepsinin de Gölge’de bir yerlerde var olduğunu söylerler.

Muhtemelen Gerard ve Benedict haricinde, erkek ya da kız işlerimden bir teki bile arkasına dönüp bakmazdı. Ama dünyadayken az çok yufka yürekli olmuştum. Her zaman böyle değildim, ama belki de onca yılımı geçirdiğim Gölge Dünya beni bir nebze yumuşatmıştı, belki de Amber zindanlarında geçen yıllarım bana bir şekilde insan acılarının niteliğini anımsatmıştı. Bilmiyorum. Tek bildiğim, bir zamanlar arkadaşım olmuş birine böylesine benzeyen birini yaralı görüp de, yanından geçip gidemeyeceğimdi. Bu

adamın kulağına kim olduğumu fısıldasam, adımın lanetlendiğini duyabilirdim, kederli bir hikâye işiteceğimse muhakkaktı.

Tamam öyleyse. Bedelin bu kadarını ödeyecektim: Onu ayağa kaldıracak, sonra yoluma devam edecektim. Hiç zarar gelmeyecek, bu Öteki'nde belki küçük bir iyilik yapılmış olacaktı.

Orada öylece oturup onu izledim ve birkaç saat sonra uyandı.

"Merhaba," dedim mataramın kapağını açarak. “Biraz daha içer misin?"

"Teşekkürler." Bir elini uzattı. İçerken onu seyrettim ve matarayı geri verdiğinde bana, "Kendimi tanıtmadığım için beni mazur görün. İyi durumda değildim..." dedi.

Seni tanıyorum," dedim ona. “Bana Corey de."

Sanki “Nereli Corey?" diyecekmiş gibi göründü, ama sormanın daha iyi olduğuna karar verdi ve başıyla onayladı.

"Pekâlâ, Sör Corey," diyerek rütbemi düşürdü. “Sana teşekkürlerimi sunmak isterim."

"Daha iyi olduğun gerçeği ile teşekkürümü aldım ben," dedim ona. “Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Yanımda biraz kurutulmuş et var, gerçi ekmek çok taze değil," dedim. “Bir de koca bir parça peynir. Dilediğince ye."

Ona uzattım ve öyle yaptı.

"Ya sen, Sör Corey?" diye sual etti.

"Ben zaten yedim, sen uyurken." Manalı manalı etrafıma bakındım. Gülümsedi.

"...Ve altısını birden kendi başına mı yendin?" dedim. Başıyla evetledi.

"İyi gösteri. Seninle ne yapacağım şimdi?"

Yüzümü görmeye çalıştı, muvaffak olamadı. “Anlayamadım," dedi.

"Yolun nereye?"

"Dostlarım var," dedi, “beş fersah kadar kuzeyde. Bunlar olduğunda o yöne gidiyordum. Herhangi bir insanın, hatta bizzat Şeytan'ın beni sırtında bir fersah bile taşıyabileceğini sanmam. Ayağa kalkabilirim, Sör Corey, o zaman boyuma dair daha iyi bir fikrin olur."

Doğruldum, kılıcımı sıyırdım ve beş santimetre çapında bir genç ağacı tek darbede kestim. Sonra üzerini soyup budayarak uygun boya getirdim.

Bir kez daha yaptım bunu ve ölülerin kemerleri ve pelerinleriyle bir sedye uydurdum.

İşimi bitirene kadar bekledi, sonra yorumda bulundu:
"Salladığın, ölümcül bir kılıç, Sör Corey... Görünüşe bakılırsa, gümüşten hem de..."
"Yolculuğa hazır mısın?" diye sordum ona. Beş fersah, aşağı yukarı yirmi kilometre eder.
"Peki ya ölüler?" diye sordu.
"İstersen onlara bir de Hıristiyanlara layık cenaze töreni düzenleyeyim?" dedim. “Siktir et! Doğa kendi işini kendi görür. Buradan uzaklaşalım. Kokmaya başlamışlar bile."
"Hiç değilse üzerlerinin örtüldüğünü görmek isterim. İyi dövüştüler."
İçimi çektim.
"Pekâlâ, geceleri huzur içinde uyumana yardımı olacaksa. Kazmam yok, o yüzden onlara bir taş yığını yapacağım. Gerçi toplu mezar olacak."
"Gayet iyi," dedi.
Altı cesedi yan yana dizdim. Onun, ölüler için dua olduğunu sandığım bir şeyler mırıldandığını işittim.
Cesetlerin etrafını taşla çevirdim. Civarda çok miktarda taş vardı, ben de işler hızlı yürüsün diye en büyüklerini seçip, elimi çabuk tuttum.
Hatayı da orada yaptım işte. Taşlardan birisi iki yüz kilo kadar olmalıydı ve onu yuvarlamadım. Kaldırıp yerine oturttum.
Onun tarafından gelen derin bir nefes sesi işittim ve bunu gözden kaçınmadığını anladım. O yüzden küfürü bastım:
"Kahrolasıca, az kalsın belim kırılacaktı!" dedim, ardından daha küçük taşlar seçtim.
İşimi bitirdiğimde, “Tamam," dedim. “Gitmeye hazır mısın?"
"Evet."
Onu kucağıma alıp sedyeye yatırdım. O sırada dişlerini sıktı.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.
Eliyle gösterdi.
"Patikadan git. Çatallanıncaya kadar solu takip et. Oradan sağa dön. Bunu nasıl taşımayı öneriyorsun?"
Sedyeyi, bir bebeği, beşiğiyle, vesairesiyle topluca nasıl taşırsanız işte öylece kollarımın arasına aldım. Sonra döndüm ve onu taşıyarak patikaya çıktım.
"Corey?" dedi.
"Evet?"

"Şimdiye kadar tanıdığım en kuvvetli adamlardan birisin seni bir yerden çıkartacak gibiyim."

Onu hemen yanıtlamadım. Sonra, “Formumu korumaya çalışıyorum. Temiz yaşam ve bu gibi şeyler," dedim.

"...Hem sesin de bir hayli tanıdık geliyor."

Yukarıya bakıyor, hâlâ yüzümü görmeye çalışıyordu. Konudan derhal uzaklaşmaya karar verdim.

"Seni hangi arkadaşına taşıyorum?"

"Ganelon’un Şatosu’na gidiyoruz."

"O eşkiya mı!" dedim, neredeyse onu düşürürken.

"Kullandığın sözcüğü tanımasam da, sesinin tonundan bunun bir hakaret olduğunu varsayıyorum," dedi, “eğer durum buysa, onu savunmak..."

"Dur biraz," dedim. “İçimde aynı isme sahip iki ayrı kişiden bahsettiğimize dair bir his var. Özür dilerim." Sedyeden, gevşediğini hissettim.

"Muhakkak ki durum bu," dedi.

Onu böylece patikaya kadar taşıdım ve oradan sola döndüm.

Tekrar uykuya yenik düştü ve zamanı daha iyi değerlendirip, bahsettiği çatalı o uyurken koşarak geçtim. Onu haklamaya çalışan ve neredeyse başaran altı adamı düşünmeye başladım. Çalılar arasında başka arkadaşlarının saklanmıyor olmasını umuyordum.

Şövalyenin nefesi değişince tekrar yürüyüş hızına indim.

"Uyuyordum," dedi.

"Horluyordun da," diye ekledim.

"Beni ne kadar taşıdın?"

"İki fersah kadar diyebilirim."

"Yorulmadın mı?"

"Biraz," dedim, “ama dinlenmeye ihtiyaç duyacak kadar değil"

"*Mon Dieu!*” dedi. “Düşmanım olmadığına sevindim. Şeytan olmadığından emin misin?"

"Öyleyim ya," dedim. “Kükürt kokusunu duymuyor musun? Hem şu sağ toynağımın ağrısı beni öldürecek."

Kıkırdamadan önce gerçekten birkaç kez kokladı ve buna biraz gücendim.

Aslını isterseniz, hatırladığım kadarıyla dört fersahtan fazla yol almıştık. Tekrar uyumasını ve mesafeye kafasını çok takmamasını umuyordum.

Kollarım ağrımaya başlıyordu.

"Öldürdüğün altı adam kimdi?" diye sordum ona.

"Çember'in Bekçileri," diye yanıtladı. “Onlar artık insan değildi, içlerine şeytan girmişti. Şimdi Tanrıya dua et, Sör Corey ki ruhları huzur bulsun."

"Çember'in Bekçileri mi?" diye sordum. “Ne çemberi?"

"Karanlık Çember: günahın ve iğrenç hayvanların mekânı..." Derin bir nefes aldı. “Topraktaki hastalığın kaynağı."

"Toprak bana pek hasta gözükmedi," dedim.

"Oradan uzaktayız ve Ganelon'un diyarı saldırganlar için halâ fazlasıyla güçlü. Ama Çember genişliyor. Nihai mücadelenin burada verileceğini hissediyorum."

"Merakımı cezbettin."

"Sör Corey, haberin yok ise unutman, Çember'in etrafına dolanman ve kendi yoluna gitmen daha iyi. Seninle omuz, omuza çarpışmayı canı gönülden istesem de, bu senin savaşın değil... ve sonucu kim bilebilir?"

Patika yukarı kıvrılmaya başlamıştı. Sonra, ağaçların arasındaki bir boşluktan, duraklayıp, başka, benzer bir yeri hatırlamama sebep olan bir şey gördüm uzaklarda.

"Ne?" diye sordu taşıdığım adam, dönüp. Sonra, “Düşündüğümden de hızlı yol almışsın. Burası gideceğimiz yer, Ganelon'un Şatosu," dedi.

O anda Ganelon'u düşündüm. Bunu istemedim, ama yaptım. Hain katilin tekiydi ve asırlar evvel Avalon'dan sürmüştüm onu. Aslında onu, kardeşim Eric'in daha sonra bana yapmış olduğu gibi, Gölge'nin içinde başka bir yer ve zamana bırakmıştım. Bunun, onu gönderdiğim yer olmamasını umuyordum. Düşük bir ihtimaldi, ama mümkündü. Ömrü biçilmiş bir ölümlü olmasına ve onu belki de altı yüz yıl önce sürgüne göndermeme karşın, bu sürenin bu dünya için sadece birkaç yıla denk gelmesi olasıydı. Zaman da Gölge'nin bir işlevidir ve Dworkin bile içini dışını tamamen bilmezdi. Bilirdi belki de. Belki de bu yüzden delirmişti... Zamanla ilgili en zor şeyin, onu yapmak olduğunu öğrenmiştim. Her halükârda Ganelon'un benim eski düşmanım ve ondan önce güvendiğim yardımcım olamayacağını hissediyordum, çünkü ülkesini süpüren bir günah dalgasına karşı koymayacağı kesindi. Tam orada, iğrenç yaratıklara yardakçılık ediyor olurdu. Bundan emindim.

Bana zorluk yaratan şeylerden birisi taşıdığım adamdı.

Onun bir eşi, sürgün zamanı Avalon’da sağdı, yani bu zaman farkı normal olabilirdi.

Bildiğim Ganelon’la karşılaşmak ve onun tarafından tanınmak umurumda değildi. O, Gölge hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onu öldürmek yerine birtakım kara büyülerim olacaktı ve ölümden kurtulduysa bile, ikinci şık daha zor olabilirdi.

Ama kucağımdaki adamın dinlenmeye ve sığınacak bir yere gereksinimi vardı, o yüzden güçlükle yürümeyi sürdürdüm.

Yine de merak ettim…

Bu adamı tanımama yardım eden, benimle ilgili bir şey var gibi görünüyordu. Eğer Avalon’a hem benzeyen hem benzemeyen bu yerde benim bir gölgeme ilişkin bazı hatıralar varsa hangi şekli almışlardı? Şayet keşfedilirsem gerçek beni nasıl karşılayacaklardı?

Güneş batmaya başlıyordu. Soğuk bir geceyi haber veren, serin bir meltem çıktı. Taşıdığım adam bir kez daha horluyordu, o yüzden geri kalan mesafenin çoğunu koşarak gitmeye karar verdim. Bu ormanın karanlık çöktükten sonra, hakkında hiçbir şey bilmediğim, ama bu mekân söz konusu olduğunda iş üstünde görünen kahrolasıca bir Çember’in murdar sakinlerinin kol gezdiği bir yer olabileceği hissinden hoşlanmamıştım.

Böylece, içimde yükselen takip, pusu ve gözetlenme düşüncelerini bir kenara atıp, uzayan gölgelerin içinden koştum, bunu yapamaz hale gelinceye kadar. Bu düşünceler bir önsezi seviyesine erişmişlere: ve o anda arkamdan gelen gürültüyü duydum: ayak seslerine benzeyen, yumuşak patırtı sesleri.

Sedyeyi yere bıraktım ve dönerken kılıcımı çektim,

İki taneydiler, kediler.

Görünüşlerine bakılırsa kesinlikle Siyam kedileriydiler tek fark bunlar kaplan boyutundaydılar. Gözleri bebeksiz, ,katı güneş parlaklığında bir sarıydı. Ben dönerken arka bacakları üstüne oturdular, gözlerini kırpmadan baktılar bana.

Otuz adım kadar uzaktaydılar. Kılıcımı kaldırıp onlarla sedye arasında yan durdum.

Sonra soldaki ağzını açtı. Bir kükreme mi beklemeliydi yoksa mırıltı mı, bilemiyorum. Bunun yerine, konuştu. “İnsan ölümü yakın." dedi. Ses, insan sesi değildi. Çok tiz bir perdedendi.

"Yine de hâlâ yaşıyor," dedi sesi ilkine çok benzeyen ikincisi.

"Onu burada öldür," dedi ilki.

"Ya hiç sevmediğim, elinde kılıçla koruyana ne demeli?"

"Ölümlü insan mı?"

"Gel de bul," dedim, yavaşça.

"Zayıf, belki de yaşlı."

"Yine de diğerini taş yığınından buraya, hızla ve dinlenmeden taşıdı. Etrafını saralım."

Onlar hareket edince ileri fırladım ve sağımdaki üzerime atladı.

Kılıcım kafatasını yarıp omzuna doğru yoluna devam etti.

Kılıcı kurtarıp dönerken diğeri yanımdan geçip sedyeye yöneldi. Çılgın gibi savurdum kılıcı.

Kılıç sırtına çarptı ve gövdesini boydan boya yardı. İki parçaya ayrılır ve tutuşurken, kara tahta üzerindeki tebeşir gibi gıcırdayan bir çığlık attı. Diğeri de yanıyordu.

Ama ikiye ayırdığım henüz ölmemişti. Başı bana döndü, ışıldayan gözleri benimkileri yakaladı ve bırakmadı.

"Nihai ölümle ölüyorum," dedi “ve bu yüzden seni tanıyorum, Yolu Açan. Bizi neden öldürüyorsun?" Alevler kafasını sarmaladı.

Döndüm, kılıcımı temizleyip kınına soktum, sedyeyi kaldırdım, tüm soruları duymazlıktan geldim ve devam ettim.

Bu şeyin ne olduğuna, ne anlama geldiğine ilişkin kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Şimdi bile bazen o yanan kedi kafasını düşlerimde görüp, kan ter içinde uyanıyorum ve gece daha da kararmış, tarif edemediğim şekillerle doluymuş gibi geliyor.

Ganelon’un Şatosu’nun etrafında su dolu bir hendek ve kaldırılmış bir köprü vardı. Yüksek duvarların birleştiği dört köşenin her birinde bir kule dikiliydi. Bu duvarların içinde bir sürü kule daha da yükseklere erişip, alçak, kara bulutların karnını gıdıklıyor, erken çıkan yıldızları örtüyor, şatonun durduğu yüksek tepeye kapkara gölgeler düşürüyordu. Kulelerin birkaçında şimdiden ışıklar yanıyordu bile ve rüzgâr bana belli belirsiz konuşma seslerini taşıyordu.

Açılır köprünün önünde dikildim, yükümü yere bıraktım, ellerimi ağzıma götürüp seslendim.

"Hey! Ganelon! Gece vakti başı derde düşmüş iki yolcu var!"

Taşa sürtünen metalin sesini duydum. Yukarıda bir yerlerden incelendiğimi hissettim. Gözümü kısıp baktım ama gözlerim eski haline göre hâlâ çok zayıftı.

"Kim var orada?" diye geldi ses, tok ve gürleyerek.

"Yaralı Lance ve ben, onu buraya taşıyan Cabra’lı Corey."

O, bağırarak bu bilgiyi bir başka nöbetçiye iletirken bekledim ve mesaj kulaktan kulağa iletildikçe daha fazla sayıda sesin yükseldiğini duydum.

Birkaç dakikalık duraklamanın ardından, aynı şekilde bir yanıt döndü.

Sonra nöbetçi aşağı bağırdı:

"Geri çekilin! Köprüyü indireceğiz! Girebilirsiniz!"

O bunu söylerken gıcırtı başladı ve kısa zaman içinde köprü, hendeğin bizim bulunduğumuz tarafına vurdu. Yükümü bir kez daha kaldırdım ve köprüyü arşınladım.

Sör Lancelot du Lac’ı, kardeşim gibi güvendiğim Ganelon’un Şatosu’na işte böyle getirdim. Kardeşim gibi, yani hiç güvenmediğim.

Etrafıma insanlar hücum etti ve kendimi silahlı adamlarca kuşatılmış buldum. Bununla birlikte düşmanlık değil, yalnızca endişe mevcuttu. Meşalelerin aydınlattığı, her yanma döşek serili, taş döşeli geniş bir avluya girmiştim. Ter, duman, at ve yemek kokusu alabiliyordum. Burada küçük bir ordu kamp kurmuştu.

Birçok kişi bana yaklaşmıştı ve beni süzüyor, mırıldanıyorlardı. Derken sanki savaş için tümüyle zırhlanmış iki kişi geldi ve biri omzuma dokundu.

"Bu taraftan," dedi.

Takip ettim ve iki yanıma geçtiler. Biz ilerledikçe insan çemberi aralandı. Çekme köprü gıcırdayarak yerine dönmekteydi. Kara taşlardan yapılmış ana binaya doğru yöneldik.

İçeride uzun bir koridorda yürüdük ve resepsiyon odasına benzeyen bir yeri geçtik. Sonra bir merdivene geldik. Sağımdaki adam çıkmamı işaret etti. İkinci katta kalın bir tahta kapının önünde durduk ve nöbetçi kapıyı çaldı.

Maalesef çok tanıdık gelen bir ses, “İçeri girin," diye seslendi. Girdik.

Avluyu gören geniş bir pencerenin yanında, büyük bir tahta masada oturuyordu. Siyah bir gömleğin üzerine kahverengi deri ceket giymişti ve pantolonu da siyahtı. Koyu renkli çizmelerinin üzerinde bollaşıyorlardı. Belinde, kabzası toynak biçimli hançerin asılı durduğu, enli bir kemer vardı.

Saçı ve sakalı kızıldı, bir tutam da beyaz vardı. Abanoz kadar koyuydu gözleri.

Bana baktı, sonra dikkatini sedyeyle birlikte içeri giren bir çift nöbetçiye verdi.

"Onu yatağıma yatırın," dedi. Sonra, “Roderick, onunla ilgilen," diye ekledi.

Ganelon’un hekimi Roderick, pek zarar verecekmiş gibi durmayan, ihtiyar bir adamdı, bu yüreğime biraz su serpmişti.

Lance’i onca yoldan kanı aksın diye getirmemiştim.

Sonra Ganelon bir kez daha bana döndü. “Onu nerede buldun?" diye sordu.

"Buranın beş fersah güneyinde."

"Sen kimsin?"

"Bana Corey derler," dedim.

Beni tepeden tırnağa inceledi ve solucanı andıran dudakları bıyığının altında bir tebessüm halinde kıvrıldı. “Bu işteki rolün ne?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim.

Omuzlarımın biraz çökmesine izin verdim. Ağır ağır, yumuşak ve azıcık titrettiğim bir sesle konuştum. Sakalım onunkinden daha uzundu ve tozdan ağarmıştı. Yaşlı bir adama benzediğimi hayal edebiliyordum. Takdir edişindeki yaklaşım da böyle düşündüğünün belirtisiydi.

"Ona neden yardım ettiğini soruyorum," dedi.

"İnsanların kardeşliği, falan filan," dedim.

"Yabancı mısın?"

Başımla doğruladım.

"Pekâlâ, burada canın istediğince kalmakta özgürsün."

"Teşekkürler. Belki yarın yola çıkabilirim."

"Şimdi bana bir kadeh şarap içerken eşlik et ve onu hangi şartlar altında bulduğunu anlat."

Ben de öyle yaptım.

Ganelon sözümü kesmeyip konuşmama izin verdi. Konuştuğum bu süre boyunca o delip geçen gözleri üzerimdeydi. Gözleri yoluyla insanı yaralamayı her zaman basmakalıp bir ifade bulmuşsam da o gece hissettiğim bu değildi. Gözleriyle bıçakladı beni. Ne bildiğini ve hakkımda ne tahmin yürüttüğünü merak ettim.

Derken yorgunluk zıplayıp yapıştı yakama. Yorgunluk, şarap, sıcak oda... Tüm bunlar bir araya gelmişti ve aniden sanki odanın bir köşesine çekilmiştim, kendimi izliyor, dinliyor olaylardan kopmuş gibi hissediyordum. Kısa patlamalar halinde büyük efor sarf edebilme becerisine sahip de olsam, dayanıklılık konusunda hâlâ çok zayıf olduğumu anladım. Ellerimin de titrediğini fark ettim.

"Özür dilerim," dediğimi duydum. “Günün yorgunluğu etkilemeye başladı..."

"Elbette," dedi Ganelon. “Seninle sabah konuşacağız. Şimdi uyu. İyi uykular."

Sonra nöbetçilerden birini çağırdı ve ona, beni bir odaya çıkarması buyruğunu verdi. Yolda sendelemiş olmalıyım, çünkü nöbetçinin koluma girip beni yönlendirdiğini anımsıyorum.

O gece ölüm uykusuna yattım. Kocaman, kapkara bir şeydi, neredeyse on dört saat uzunluğunda.

Sabah kalktığımda her yanım sızlıyordu.

Yıkandım. Yüksek dolabın üzerinde bir leğen ve düşünceli birinin koymuş olduğu sabun ile havlular vardı.

Boğazım talaş, gözlerim tüy dolu gibiydi. Oturup kendime değer biçtim.

Bir zamanlar ardından parçalarıma ayrılmaksızın Lance’i gün boyunca taşıyabilirdim. Bir zamanlar Kolvir’in cephede savaşarak Amber’in kalbine kadar ilerlemiştim.

O günler geride kalmıştı. Kendimi, görünmekte olduğum enkaz gibi hissettim aniden.

Bir şeyler yapılmalıydı.

Biraz kilo alıyor, gücümü topluyordum. Bu sürecin hızlandırılması gerekecekti.

Bir iki hafta temiz yaşayıp deli gibi egzersiz yapmanın epey faydası dokunacağına hükmettim. Ganelon’un beni tanıdığına dair gerçek bir belirti yoktu. Tamam, o zaman. Önerdiği misafirperverlikten faydalanacaktım.

Bu kararla mutfağı aradım ve doyurucu bir kahvaltı yaptım.

Şey, aslında öğle yemeği vaktiydi ama her şeyi asıl ismiyle çağıralım. İçimde tütün içmek için güçlü bir arzu vardı ve tütünümün bitmiş olmasından ötürü sapıkça bir zevk duydum. Kader beni kendime karşı doğru tutmak için planlar yapıyordu.

Avluya ve canlı, parlak bir güne yürüdüm. Uzunca bir süre orada kışlalayan adamların eğitimlerini izledim.

Karşı uçta okçular vardı, saman balyalarına tutturulmuş hedeflere ok sallıyorlardı. Benim kendimi daha rahat hissettiğim üç parmak tekniğindense, başparmaklarına geçirilmiş halkalarla, kirişi doğu tarzı tuttuklarına dikkat ettim. Bu, beni bu Gölge hakkında düşünmeye şevketti. Askerler kılıçların hem iki ağzını, hem de ucunu kullanıyorlardı ve ortada çeşit çeşit kılıçlar ve kullanım teknikleri mevcuttu. Kestirmeye çalıştım ye etrafta belki sekiz yüz kadar adam olduğunu tahmin ettim... kaçının gözden uzak olduğu konusunda fikrim yoktu. Tenleri saçları, gözleri, açık renkten koyu esmere kadar değişiyordu. Yay vınlamaları ve kılıç şakırtıları arasında birçok tuhaf aksan çalındı kulağıma, ama çoğunluğun konuştuğu diğer lehçelerinden biri olan Avalon diliydi.

Ben durup izlerken, askerlerden biri elini kaldırdı indirdi, alnının terini sildi ve geri adım attı. Hasmı soluksuz kalmışa benzemiyordu. Bu, aradığım tarzda bir egzersiz için yakaladığım fırsattı.

İleriye çıktım, gülümsedim ve “Ben Cabra’lı Corey. Seni izliyordum," dedim.

Dikkatimi, soluklanan arkadaşına sırıtan iri yarı esmer adama verdim.

"Arkadaşın dinlenirken seninle çalışmamın sakıncası var mı?" diye sordum ona.

Sırıtmayı sürdürdü ve ağzını, kulağını işaret etti. Birkaç dil daha denedim ama hiçbiri kâr etmedi. Ben de adam fikri kapıncaya kadar kılıcı, onu ve kendimi gösterdim. Rakibi de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü olacak ki, daha ufak tefek olan adam kılıcını bana verdi.

Kılıcı elime aldım. Grayswandir’den daha kısa ve çok daha ağırdı. (Şu ana kadar bahsetmediğimin farkındayım, ama kılıcımın adı budur. Kendine ait bir öyküsü vardır ve beni bu nihai sınava neyin getirdiğini öğrenmenizden evvel bunu anlatabilirim ya da anlatmayabilirim. Ama bir daha ismiyle çağırdığımı duyarsanız, ne hakkında konuştuğumu bileceksiniz.) Sınamak için kılıcı birkaç kez savurdum, pelerinimi çıkarıp bir yana attım ve gardımı aldım.

Koca adam saldırdı. Saldırısını savuşturup hamlettim. Savuşturdu ve karşılık verdi. Karşı saldırısını çeldim, aldatmaca yaptım ve hamlettim. O da. Beş dakika sonra, adamın iyi olduğunu biliyordum. Ondan daha iyi olduğumu da. Uyguladığım teknikleri öğretmem için iki kez beni durdurdu.

İkisini de çabucak öğrendi. On beş dakika sonra sırıtışı daha da genişledi. Sanırım çoğu hasmını sırf ayakta kalma gücü sayesinde yendiği noktadaydı... Eğer o saate kadar saldırılarına karşı dayanırlarsa… Adam dayanıklıydı, hakkını vermeliyim. Yirmi dakika sonra yüzüne şaşkın bir bakış yerleşti. O kadar ayakta kalacakmış gibi görünmüyordum. Ama bir insan, Amber’in bir evladının içinde nelerin yattığına dair gerçekte ne bilebilir ki? Yirmi beş dakika sonra ter içindeydi ama devam ediyordu. Kardeşim Random da astımlı bir delikanlı gibi görünür sırası geldiğinde öyle davranır ama bir seferinde sırf kimin pes edeceğini görmek için yirmi altı saat kılıç sallamıştık. (Merakınız kabardıysa söyleyeyim, pes eden ben olmuştum. Ertesi güne bir randevum vardı ve bir hayli iyi gözükmek istiyordum.) Devam edebilirdik de. O anda böyle bir performansa hazır değil idiysem de, karşımdaki adamdan fazla dayanabileceğimi biliyordum. Her halükârda, o sadece bir insandı.

Yarım saat kadar sonra güç bela nefes alıyordu, karşı atakları yavaşlamıştı ve birkaç dakika sonra kendi hücumlarımı kasten zapt ettiğimin farkına varabilirdi. Bir önceki hasmından gördüğüm gibi, elimi kaldırıp kılıcımı indirdim. O da durakladı, sonra üzerime atılıp beni kucakladı. Ne dediğini anlamadım ama alıştırmadan memnun kaldığını çıkarabildim. Ben de öyleydim. İşin korkunç yanı, bunu fark etmiştim. Kendimi hafifçe sarhoş gibi hissettim.

Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kendimi o gün öldürüp egzersiz yapacağıma, o gece tıka basa yiyip derin bir uyku çekeceğime, kalkıp yeniden yapacağıma dair söz verdim.

Böylece okçuların durduğu yere geldim. Biraz sonra bir yay ödünç aldım ve üç parmak stilimle, belki yüz ok salladım.

Çok da fena yapmamıştım. Sonra bir süreliğine kargıları kalkanları ve gürzleriyle at sırtındaki adamları izledim ve devam ettim. Silahsız dövüş eğitimine baktım.

Sonunda ardı ardına üç adamla güreş tuttum. Ancak o sonra tükendiğimi hissettim. Mutlak şekilde. Tümüyle gölgelik bir sıranın üzerine oturdum, ter boşanmıştı ve nefes alıyordum. Lance’i, Ganelon’u ve akşam yemeğini merak ettim. On dakika kadar sonra bana verilen odaya geri döndüm ve tekrar yıkandım.

O ana kadar kurt gibi acıkmıştım, bu sebeple kendime akşam yemeği ve bilgi bulmaya gittim.

Kapıdan çok uzaklaşmamıştım ki önceki geceden tanıdığım nöbetçilerden biri, beni odama götürmüş olan yaklaştı ve “Lord Ganelon akşam yemeğini yemek çanı çaldıktan sonra kendi odasında yemenizi rica ediyor," dedi. Ona teşekkür ettim, orada olacağımı söyleyip odama döndüm ve vakit gelene kadar yatağımda dinlendim. Sonra tekrar dışarı çıktım.

Vücudum derinden sancımaya başlamıştı ve ilaveten birkaç çürüğüm daha olmuştu. Bunun iyi olduğuna hükmettim, yaşlı görünmeme yardım edecekti, Ganelon’un kapısına vurdum ve bir oğlan beni içeri aldı, sonra şöminenin yakınma sofra kurmakta olan bir diğer oğlanın yanma koşturdu.

Ganelon yeşil bir gömlek ve pantolon, yeşil çizmeler ve kemer kuşanmıştı, yüksek arkalıklı bir iskemlede oturuyordu.

Ben içeri girince doğruldu, karşılamak üzere yürüdü.

"Sör Corey, bugün yaptıklarını işittim," dedi elimi kavrayarak. “Bu, Lance’i taşımanı daha inanılır kılıyor. Göründüğünden daha üstün bir adam olduğunu söylemeliyim... sakın alınmayasın".

Kıkır kıkır güldüm. “Alınmadım."

Bir iskemleye oturttu, bir kadeh dolusu, damak tadıma tatlı, hafif gelen bir şarap verdi, sonra “Sana bakıyorum da. Tek elimle yere devirebileceğimi yemin edebilirim ama Lance’i beş fersah taşıdın ve yolda o piç kurusu kedilerden ikisini öldürdün. Hem bana büyük taşlardan inşa ettiğin taş yığınını da anlattı..."

"Lance bugün nasıl?" diye sözünü kestim.

"Dinlendiğinden emin olmak için odasına nöbetçi diktim. Adale yığını mankafa ayağa kalkıp gezinmek istiyor. Ama bütün hafta orada kalacak, Tanrı aşkına!"

"Öyleyse kendini daha iyi hissediyor olmalı."

Başıyla evetledi.

"Onun sağlığına."

"Buna içerim."

İçtik. Sonra “Sen ve Lance gibi adamlardan bir ordum olsaydı," dedi, “hikâye farklı olabilirdi."

"Ne hikâyesi?"

"Çember ve Bekçileri," dedi. “Duymadın mı?"

"Lance şöyle bir bahsetmişti. Hepsi o."

Bir oğlan şöminedeki kısık ateşin üzerine devasa boyutta bir et parçası yerleştirdi. Şişi çevirdikçe üzerine şarap döktü.

Koku ne zaman benim tarafıma gelse karnım gurulduyor, Ganelon da gülüyordu. Diğer oğlan mutfaktan ekmek getirmek üzere çıktı.

Ganelon uzunca bir süre sessiz kaldı. Şarabını bitirdi ve bir kadeh daha koydu. Ben ilk kadehimi yavaşça yudumluyordum.

"Avalon’u hiç işittin mi?" diye sordu nihayet.

"Evet," diye karşılık verdim. Nice zaman önce zorlu bir yolculukta işittiğim bir dörtlük bu: 'Kutsanmışlar Nehri’nin ötesinde oturduk, evet, ağlaştık, Avalon’u anımsadıkça. Kılıçlarımız elimizde kırıldı ve kalkanlarımızı astık meşe ağacına. Gümüş kuleler devrildi, bir kan denizine. Avalon’a kaç mil var? Hiç, derim ve çok. Gümüş kuleler devrildi.

"Avalon düştü mü?" dedi.

"Sanırım adam deliydi. Ben Avalon’u bilmiyorum. Arna mısraları aklımda kalmış."

Ganelon yüzünü kaçırdı ve birkaç dakika konuşmadı. Konuştuğunda, sesi farklılaşmıştı.

"Vardı," dedi. “Böyle bir yer vardı. Yıllar evvel orada yaşardım. Düştüğünü bilmiyordum."

"O yerden buraya nasıl geldin?" diye sordum ona.

"Oranın büyücü Lord’u, Amberli Corwin tarafından sürüldüm. Beni acı çekip ölmem için karanlığın ve çılgınlığın içinden buraya getirdi... ve acı çektim ve birçok sefer ölümle burun buruna geldim. Dönüş yolunu bulmaya çalıştım ama hiç kimse bilmiyor. Büyücülerle konuştum, hatta öldürmeden önce Çember’den bir yaratık bile yakaladık. Ama hiç kimse Avalon’un yolunu bilmiyordu. Ozanın söylediği gibi, 'Hem çok var, hem de hiç,'" diyerek mısralarımı yanlış alıntıladı. “Ozanın adını anımsıyor musun?"

"Üzgünüm, ama hayır."

"Geldiğin bu Cabra nerededir?"

"Uzakta, doğuda, denizin karşısında," dedim. “Çok uzaklarda. Bir ada krallığıdır."

"Bize asker gönderme imkânları var mıdır? İyi para ödeyebilirim." Başımı iki yana salladım.

"Küçük bir ordusu bulunan küçük bir yerdir ve ulaşması karadan da denizden de birkaç ayı bulur. Hiç kiralık askerleri olamamışlardır ve bu sebeple savaşa yatkın değillerdir."

"Öyleyse vatandaşlarından bir hayli farklısın," dedi, bana bir kez daha bakıp. Şarabımı yudumladım.

"Silah eğitmeniydim," dedim, “Kraliyet Muhafızları’nın."

"Öyleyse askerlerimi eğitmek üzere kiralanmaya meyilli olabilirsin?"

"Birkaç hafta kalıp bunu yapacağım," dedim.

Bir saliselik, sımsıkı dudaklı bir gülümsemeyle onayladı, sonra, “Güzel Avalon’un yok olduğu imasını duymak beni hüzünlendiriyor," dedi. “Ama böyleyse şayet, beni sürgüne yollayan kişi de muhtemelen ölmüş demektir. Şarap kadehini boşalttı. “Demek şeytanın bile kendinin olanı koruyamayacağı bir zaman geldi," deyip düşüncelere gömüldü. “Bu, yüreklendirici bir düşünce. Burada, bu şeytanlara karşı bir şansımız olabileceği anlamına geliyor."

"Affını dilerim," dedim, iyi bir sebepten dolayı olduğunu düşünüp, başımı uzatarak, “eğer şu Amber’li Corwin’i kastediyorsan, her ne olduysa, olduğu zaman ölmedi." Cam kadeh elinde parçalandı.

"Corwin’i tanıyor musun?" dedi.

"Hayır, ama onun hakkında bir şeyler biliyorum," diye yanıtladım. “Birkaç sene önce kardeşlerinden biriyle karşılaştım. Brand diye bir adamdı. Bana Amber denilen yerden ve Corwin ile Bleys adlı bir erkek kardeşinin, bir orduyla, şehri elinde tutan kardeşleri Eric’in üzerine yürüdükleri savaştan bahsetti. Bleys Kolvir Dağı’ndan aşağı düşmüş ve Corwin esir alınmış. Eric taç giydikten sonra Corwin’in gözlerine mil çekilmiş ve eğer o günden beri ölmediyse hâlâ tutsak bulunduğu Amber’in altındaki zindanlara atılmış."

Ben konuşurken Ganelon’un yüzünden renk çekildi

"Andığın tüm bu isimler... Brand, Bleys, Eric," dedi “Çoktan geride kalmış günlerde Corwin’in onlardan bahsettiğini işitmiştim. Bunu ne kadar zaman önce duydun?"

"Yaklaşık dört sene önceydi."

"Daha iyisini hak ediyordu."

"Sana yaptıklarından sonra mı?"

"Şey," dedi adam, “Düşünecek çok vaktim oldu, hem sebepsiz yere de yapmamıştı hani. Güçlüydü. Hatta senden veya Lance’ten bile güçlü, daha akıllı. Sırası geldiğinde neşeli biri de olabiliyordu. Eric onun canını hemen almalıydı, böyle yapmamalıydı. Ona karşı sevgi beslemiyorum ama öfkem biraz yatıştı. Şeytan bundan iyisini hak ediyordu, hepsi bu."

İkinci oğlan bir sepet ekmekle döndü. Eti hazırlayan oğlan şişten indirip bir tepsiye yerleştirdi ve masanın orta yerine koydu.

Ganelon eti işaret etti. “Yiyelim," dedi.

Kalkıp masaya gitti.

Ben de takip ettim. Yemek sırasında pek konuşmadık.

Midemi patlayasıya doldurup içindekileri bir kadeh daha fazlaca tatlı şarapla ıslattıktan sonra esnemeye başladım.

Üçüncü esneyişimden sonra Ganelon sövdü.

"Kahretsin, Corey! Kes esnemeyi! Bulaşıcı bu!" Kendi esnemesini bastırdı.

"Biraz hava alalım," dedi doğrularak.

Böylece duvarlar boyunca yürüdük, postalarındaki nöbetçilerin yanından geçtik. Kimin yaklaştığını görür görmez hazır ola geçip Ganelon’u selamlıyorlar ve o da onlara selam kabilinden birkaç şey söylüyordu, yolumuza devam ediyorduk. Bir bodruma indik orada nefeslenmek için durakladık, serin, nemli ormandan gelme, soğuk nem dolu akşam havasını içimize çekip taşlara oturarak karanlık gökyüzünde yıldızların birer birer belirişini fark ettik. Sırtımdaki taş soğuktu. Uzaklarda denizin pırıltısını seçebildiğimi düşündüm Altımızda bir yerlerden bir gece kuşunun sesi geldi. Ganelon belindeki bir keseden pipo ve tütün çıkardı. Doldurdu, bastırıp yaktı. Kıvılcımların ateşinde yüzü şeytanca olabilirdi. Şayet ağzını aşağı kıvıran ve yanaklarındaki kasları gözlerinin kenarıyla burnunun keskin köprüsüne doğru çeken o şey olmasaydı. Bir şeytandan kötücül bir sırıtışa sahip olması beklenir, bununkisi çok somurtkandı. Duman kokusunu aldım. Bir süre sonra konuşmaya başladı, önce çok yavaş ve yumuşak bir sesle:

"Avalon’u anımsıyorum," diye başladı. “Sıradan biri olarak doğmadım, ama erdem güçlü yanlarımdan biri değildi. Mirasımı çabucak elden çıkardım ve yolcuların yolunu kesmeye başladım. Daha sonra kendim gibi insanların oluşturduğu bir çeteye katıldım. Aralarında en güçlü ve yönetmeye en uygun kişinin ben olduğumu keşfettiğimde liderleri oldum. Hepimizin başına ödül konulmuştu. En çok da benimkine."

Şimdi daha hızlı konuşuyordu ve sesi daha zarifti, kelimelerinin seçimiyse geçmişinden gelen bir yankıydı.

"Evet, anımsıyorum Avalon’u," dedi, “gümüşün, gölgenin ve serin suların mekânıydı, yıldızların gece vakti şenlik ateşi gibi parladığı ve günün daima bahar yeşili olduğu. Gençlik, aşk, güzellik... Onları Avalon’da

tanıdım. Görkemli aygırlar, parlak metal, yumuşacık dudaklar, esmer bira. Şeref..." Başını iki yana salladı.

"Sonra bir gün," dedi, “o diyarda savaş baş gösterdiğinde, hükümdar, asilere karşı girişilecek savaşta kendisini izleyecek bütün kanunsuzları affetmeyi önerdi. Bu, Corwin’di. Ona katıldım ve savaşa sürdüm atımı. Bir subay oldum önce, ardından onun ekibinden biri. Savaşlar kazandık, ayaklanmayı bastırdık. Sonra Corwin bir kez daha barış içinde hüküm sürdü ben, onun sarayında kaldım. Güzel yıllardı bunlar. Sonra bazı sınır çatışmaları yaşandı, ama bunları her seferinde kazandık Bana güvenmiş, bu tür meselelerin hallini bana bırakmıştı Sonra kızıyla evlenmek istediği önemsiz bir soyluya, soyunu şereflendirmek için bir Dukalık bahşetti. O Dukalığı ben istemiştim ve nice zamandır onun bir zaman benim olabileceğime dair imalarda bulunmuştu. Öfkeden gözüm dönmüştü ve daima bir şeylerin kaynıyor olduğu güney sınırındaki bir anlaşmazlığı çözmeye yollandığımda emre hıyanet ettim. Adamlarımın çoğu öldü ve işgalciler ülkeye girdi. Onları durdurmak için Lord Corwin’in bir kez daha şahsen kılıç kuşanması gerekti. İşgalciler büyük bir güçle gelmişlerdi ve ülkeyi ele geçireceklerini düşünmüştüm. Böyle olmasını umuyordum. Ama Corwin, o kurnaz taktikleriyle bir kez daha galip geldi. Kaçtım, ama yakalandım ve cezalandırılmak üzere ona götürüldüm. Ona sövdüm ve suratına tükürdüm. Boyun eğmeyecektim. Ayağını bastığı topraktan bile nefret ediyordum ve bir idam suçlusunun elinden geleni ardına koymaması, bir erkek gibi davranmaması için hiçbir sebep yoktur. Ama Corwin geçmişteki iyi halim yüzünden bana merhamet göstereceğini söyledi. Ona merhametini alıp münasip bir yerine sokmasını söyledim ve o anda benimle alay ettiğini anladım. Serbest bırakılmamı söyleyip yanıma yaklaştı. Beni elleriyle öldürebileceğini biliyordum. Onunla dövüşmeye çalıştım ama yararı yoktu. Bana bir kez vurdu ve yere serildim. Kendime geldiğimde atının sırtına bağlanmıştım. Atını sürüyor, bir yandan da benimle savaşıyordu. Söylediği hiçbir şeye yanıt vermedim ama haritalarda olmayan ve kâbustan çıkma mekânlardan geçtik, onun büyü gücünü de böylece öğrenmiş oldum... Çünkü bugüne dek karşılaştığım hiçbir yolcu benim o gün gördüğümden geçmemişti. Sonra sürgün cezamı resmen bildirdi, beni burada bıraktı, arkasını döndü ve atını sürüp gitti."

Sönmüş olan piposunu yeniden yakmak için durakladı, bir süre üfledi, devam etti: “Bu topraklarda çok yerim çürüdü, çok dayak yedim, ısırıldım

dövüldüm, insanın ve hayvanın elinde kıl payı hayatta kaldım. Beni diyarın en kötü yerinde terk etmişti. Derken bir gün şansım döndü. Zırhlı bir şövalye, geçeceği yoldan çekilmemi istedi. O noktada yaşayıp yaşamamak umurumda değildi, bu yüzden ona çiçek bozuğu suratlı orospu çocuğu dedim ve cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim. Üzerime hücum etti, ben de mızrağını yakalayıp ucunu yere sapladım ve onu atından alaşağı ettim. Kendi hançeriyle çenesinin altına bir gülücük çizdim ve böylelikle bineğe ve silahlara kavuştum.

Sonra bana kötü davrananlardan intikam almaya giriştim. Bir kez daha yol kesmeye başladım ve beni takip eden bir çetem oldu. Sayımız arttı. Sayımız yüzlere ulaştığında ihtiyaçlarımız hatırı sayılır boyutlara erişti. Küçük bir kasabaya at sürüp, orayı kendimizin yapardık. Yerel kolluk kuvvetleri bizden korkuyordu. Bu da iyi bir yaşamdı, bir daha asla göremeyeceğim Avalon'daki kadar gösterişli değilse de. Yol üzerindeki tüm hanlar bineklerimizin gök gürültüsüyle korkuya kapılır, gelişimizi işiten yolcular altlarına ederlerdi. Hah! Bu birkaç yıl sürdü. İzimizi sürüp yok etmek üzere peşimizden kalabalık silahlı gruplar gönderildi ama her seferinde onlardan kaçtık ya da pusuya düşürdük onları. Derken bir gün karanlık Çember oradaydı ve kimse sebebini bilmiyordu."

Piposunu daha kuvvetlice üfledi, uzaklara dikti gözüne

"Bana, batıda, uzakta küçük bir zehirli mantar halkası olarak başladığı anlatıldı. Merkezinde bir kız çocuğu ölü bulunmuştu ve onu bulan adam babası birkaç gün sonra çırpınarak can verdi. O nokta hemen lanetli ilan edildi. İzleyen ayla da çabucak büyüdü, çapı yarım fersah olana kadar. İçindeki çimenler kararmıştı, metal gibi parlıyor ama ölmüyorlardı. Ağaçlar bükülmüş, yaprakları siyaha çalmıştı. Rüzgâr yokken sallanıyorlardı ve aralarında yarasalar oynaşıp uçuşuyordu. Alaca karanlıkta tuhaf şekillerin hareket ettiği görülebilirdi. Dikkatini çekerim, daima Çember'in içindeyse gece boyunca ışıklar yanardı, sanki küçük ateşler gibi. Çember büyüdü ve civarında oturanlar kaçtılar... çoğu. Pek azı yerlerinde kaldı. Kalanların karanlık varlıklarla bir tür anlaşmaya vardıkları söylendi. Çember büyümeyi sürdürdü, göle atılan bir taşın dalgaları gibi yayıldı. İçinde her geçen gün daha fazla insan kalıp, yaşadı. Bu insanlarla konuştum, onlarla savaştım, onları öldürdüm. Sanki hepsinin de içinde ölü bir şey varmış gibi. Sesleri, sanki ağzından çıkanları çiğneyip, tatlarına bakıyorlarmış gibi, insan sesinin yükseliş ve alçalışından yoksun. Yüzlerini pek az hareket ettirir, onları ölüm

maskeleri gibi taşırlar. Çember’i gruplar halinde terk edip yağmalamaya başladılar. Nedensiz yere can aldılar. Türlü rezillikler yaptılar ve ibadet yerlerimizi kirlettiler. Ayrılırken, arkalarında kalanları ateşe verdiler. Asla gümüş nesneleri çalmıyorlardı. Sonra, uzun ayların ardından, senin öldürdüğün cehennem kedileri gibi tuhaf biçimli, insan olmayan yaratıklar çıkmaya başladı. Burası eskiden Uther’in sarayıydı. Ona yapmış, görmüş Ve duymuş olduklarımı anlattım. Corwin’in yaptığı gibi davrandı bana. Eğer Çember’in Bekçileri’ne karşı onun tarafına katılırsak beni ve askerlerimi tamamen affetmeyi önerdi. Başıma gelenlerden sonra bu şeyin durdurulması gerektiğini anlamıştım. Bu yüzden kabul ettim. Sonra hastalandım, bana üç gün boyunca aklımı kaybettiğim söylendi. İyileştikten sonra bir çocuk kadar zayıftım ve Çember’e giren herkesin benzer bir illete tutulduğunu öğrendim. Aralarından üçü ölmüştü. Adamlarımın geri kalanını ziyaret ettim, onlara hikâyeyi anlattım ve bana katıldılar. Çember çevresindeki devriyeler arttırıldı. Ama geriletilmesi mümkün değildi. Takip eden yıllarda Çember büyüdü. Birçok çatışmaya girdik. Uther’in sağ kolu oluncaya dek terfi ettirildim, tıpkı bir zaman Corwin’in sağ kolu olduğum gibi. Sonra çatışmalar çatışma olmaktan çıktı. O cehennem çukurundan gitgide daha büyük gruplar çıkıyordu. Birkaç savaşı kaybettik. Bazı karakollarımızı ele geçirdiler. Derken bir gece bir ordu belirdi, bir ordu -koskoca bir ordu- hem insanlardan, hem orayı mesken tutan diğer yaratıklardan oluşmuştu. O gece, o ana değin gördüğümüz en büyük güçle karşılaştık. Kral Uther sözümü dinlemedi çünkü yaşlıydı ve atını bizzat sürdü cenk meydanına, orada düştü ve ülke hükümdarsız kaldı. Komutanlarımdan Lancelot’un, vekillik görevi üstlenmesini istedim, çünkü onun kendimden çok daha onurlu bir adam olduğunu biliyordum... İşin burası tuhaf. Avalon’dayken bir Lancelot’la tanışmıştım, tıpkı onun gibiydi... Ama ilk karşılaştığımızda beni tanımamıştı. Tuhaf... Her neyse, reddetti ve iş yıkıldı. Nefret ediyorum bundan, ama buradayım işte. Üç yılı aşkın bir süredir engellemeyi başardım. Tüm içgüdülerim ardıma bile bakmadan kaçmamı söylüyor. Bu Tanrının belası insanlara ne borcum var benim? Kahrolasıca Çember genişlemiş, genişlememiş, ne yazar? Deniz yoluyla, ömrüm oldukça Çember’in erişemeyeceği bir ülkeye ulaşıp her şeyi unutabilirim. Kahretsin! Bu sorumluluğu ben istemedim! Ama artık benim!"

"Neden?" diye sordum ona ve kendi sesim bana tuhaf geldi.

Sessizlik oldu.

Piposunu boşalttı. Doldurdu. Tekrar yaktı. Üfledi.

Daha fazla sessizlik oldu.

Sonra, “Bilmiyorum," dedi. “Bir adamı bir çift ayakkabı için sırtından bıçaklayabilirim, şayet onda varsa ve ayaklarımın donmasını engellemek için gereksiniyorsam. Bunu bir kez yaptım, oradan biliyorum. Ama... bu farklı. Bu herkesi yaralayan bir şey ve işi yapabilecek tek kişi benim. Tanrı cezasını versin! Beni bir gün buraya, tüm diğerlerinin yanına gömecekler. Ama geri çekilemem. O şeye, elimden geldiğince engel olmalıyım."

Zihnim soğuk gece havasıyla temizlenmişti, bu, vücudum hafiften uyuşturulmuş gibi olsa da bilincimde ikinci bir rüzgâr estirdi adeta.

"Lance onlara önderlik edemez mi?" diye sordum.

"Bana sorarsan, eder. O iyi bir adam. Ama bir sebep daha mevcut. Sanırım o keçi yaratık, her ne halt idiyse, şu sunağın üzerindeki, benden biraz korkuyor. Oraya girdim ve bana çıkamayacağımı söyledi, ama çıktım. Ardından gelen hastalıktan kurtuldum. Başından beri mücadele verenin ben olduğumu biliyor. Uther’in öldüğü gece o büyük, kanlı harbi kazandık ve o şeyle bir başka biçimdeyken karşılaştım ve o tanıdı. Onu gerileten şeyin bir parçası bu belki de."

"Hangi biçimde?"

"İnsansı şekilli bir yaratık, ama keçi boynuzlu ve kırmızı gözlü. Alacalı bir aygıra binmişti. Bir müddet dövüştük ama savaş dalgası bizleri ayırdı. Fena da olmadı hani, çünkü o kazanıyordu. Kılıçlarımızı sallarken tekrar konuştu ve kafamı dolduran o sesi tanıdım. Bana 'aptal' dedi ve kazanmayı hayal bile edemeyeceğimi söyledi. Ama gün ağardığında meydan bizimdi ve onları Çember’e geri sürdük, kaçarlarken öldürdük. Ama alacalı aygırın binicisi kaçtı. O günden beri başka seferler de gerçekleşti ama o geceki gibi değil. Eğer bu ülkeyi terk edecek olursam bu türden bir başka ordu. Şimdi bile hazırlanmakta olan gelecektir. O şey, ayrılışımı, bir şekilde bilecek...

Lance’in Çember içindeki askerlerin tertibine dair bir rapor getirmekte olduğunu bilip, dönüşü sırasında onu yok etmek üzere o Bekçiler’i yollaması gibi. Şu anda seni de biliyor ve bu gelişmeyi hiç şüphesiz merak ediyordur. Gücün yüzünden senin kim olduğunu merak ediyor olmalı. Burada kalıp, ölene kadar savaşacağım onunla. Yapmalıyım. Sebebini sorma. Sadece o gün gelmeden önce en azından bu şeyin nasıl vuku bulduğunu... Çember’in neden orada olduğunu öğreneceğimi umuyorum."

Derken başımın yakınında bir çırpınma sesi duyuldu. Her ne idiyse, sakınmak için eğildim hemen. Gerçi gereksizdi. Sadece bir kuştu bu. Beyaz bir kuş. Sol omzuma tünedi ve orada küçük sesler çıkarttı. Bileğimi kaldırdım, üstüne sıçradı. Ayağına bir not bağlıydı. Çözdüm, okudum, elimde buruşturarak uzaktaki, görünmez şeyleri tetkik ettim.

"Sorun nedir, Sor Corey?" diye bağırdı Ganelon.

Kendime önceden gönderdiğim, kendi elimle yazılmış, arzum ile yerine bir kuş tarafından iletilmiş olan not, sadece bir sonra ki durağım olacak yere ulaşabilirdi. Kafamdaki yer tam olarak burası değildi. Bununla birlikte, kendi kehanetlerimi okuyabilirdim.

"Nedir o?" diye sordu. “Nedir o elindeki? Bir mesaj mı?"

Başımla doğruladım. Notu ona verdim. Fırlatıp atamazdım, çünkü aldığımı görmüştü. Üzerinde “Geliyorum," yazılıydı ve imzamı taşıyordu. Ganelon piposunu üfledi ve aydınlığında okudu.

"Yaşıyor mu? Buraya mı gelecekmiş?" dedi.

"Öyle görünüyor."

"Bu çok tuhaf," dedi. “Hiç anlamıyorum..."

"Bana bir destek vaadi gibi geldi," dedim ve kuşu saldım, iki kez öttü, sonra başımın üstünde daire çizip uzaklaştı.

Ganelon başını iki yana salladı.

"Anlamıyorum."

"Bedava atın dişine niye bakasın?" dedim. “Sen o şeyi yalnızca engellemeyi başarabildin."

"Doğru," dedi. “Belki Corwin onu yok edebilir."

"Belki de sadece bir şakadır," dedim ona. “Adice bir şaka."

Başını tekrar iki yana salladı.

"Hayır. Bu onun tarzı değil. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

"Gece yatarken düşün," dedim.

"Yapabileceğim çok az şey var, şimdilik." dedi esnemesini örterek.

Bunun üzerine kalktık ve duvar boyunca yürüdük. Birbirimize iyi geceler diledik ve uyku çukuruna sendeleyip kafa üstü içine düştüm.

Bölüm 2

Gündüz. Daha fazla ağrı. Daha fazla acı.

Birisi bana yeni bir pelerin bırakmıştı, kahverengiydi, bunun iyi olduğunu düşündüm. Özellikle biraz daha kilo alırsam ve Ganelon renklerimi hatırlarsa diye. Sakalımı kesmemiştim, çünkü o, beni biraz daha az kıllı halimle tanıyordu. O ortalıktayken sesimi saklamak için yırtınıyordum. Grayswandir yatağımın altında gizliydi.

Sonraki hafta boyunca kendimi acımasızca zorladım. Ağrılar yatışana ve adalelerim bir kez daha sertleşene kadar çalıştım, ter döktüm. O hafta yedi kilo aldığımı sanıyorum. Yavaşça, çok yavaşça, kendimi eski ben gibi hisseder olmuştum.

Ülkenin adı Lorraine idi, kadının da. Eğer bir mısra yazacak havada olsaydım size, onunla şatonun ardındaki merada, o çiçek toplamaya, ben de egzersiz yapıp temiz hava almak için çıktığımda karşılaştığımızı söylerdim. Saçmalık.

Sanırım kamp takipçisi, daha kibar bir terim olabilir. Onunla çoğunlukla kılıç ve gürzle harcanmış yorucu bir günün ardından karşılaşmıştım. İlk gördüğümde kenar çizgilerinin açığında, randevusunu bekliyordu. Bana gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim, başımı eğdim, göz kırptım ve yanından geçtim. Ertesi gün onu tekrar gördüm, “Merhaba," dedim yanından geçerken. Hepsi bu.

Evet, ona rastlamaya devam ettim. İkinci haftanın sonunda ağrım sızım sona erip doksan kiloyu aştığımda ve kendi tekrar öyle hissettiğimde onunla bir gece ayarladım. O vakte kadar kadının durumunun farkına varmıştım ve benim için hoştu. Ama o gece alışıldık şeyi yapmadık. Hayır.

Onun yerine konuştuk ve başka bir şey oldu.

Saçı, içinde birkaç tutam gri bulunan bir pas rengiydi Gerçi yaşının otuzdan aşağı olduğunu tahmin ediyordum. Gözle çok mavi. Çene, hafifçe sivri. Bana sürekli gülümseyen bir ağzın içinde düzgün, temiz dişler. Sesi biraz burundan geliyordu, saçı haddinden fazla uzundu ve yorgunluğunun üzerine makyajı çok ağırdı, teni fazlaca çilliydi, elbise seçimi çok dar ve parlaktı. Ama ondan hoşlanmıştım. Onunla o gece çıkmayı istediğimde

böyle düşünmüyordum, çünkü söylediğim gibi, ondan hoşlanmak aklımda yoktu.
Odam haricinde gidecek yer yoktu, o yüzden oraya gittik.
Yüzbaşı olmuştum ve akşam yemeğini ve fazladan bir şişe şarabı ayağımıza getirtmek için rütbemden faydalandım.
"Adamlar senden korkuyorlar," dedi. “Senin asla yorulmadığını söylüyorlar."
"Yorulurum," dedim, “inan bana."
"Elbette," dedi haddinden fazla uzun lülelerini sallayıp gülümseyerek. “Hepimiz yorulmaz mıyız?"
"Galiba," diye karşılık verdim.
"Kaç yaşındasın?"
"Sen kaç yaşındasın?"
"Bir beyefendi bu soruyu sormaz."
"Ne de bir hanımefendi."
"Buraya ilk geldiğinde yaşının elliden fazla olduğunu sandılar."
“Ve?"
"Şimdi hiçbir fikirleri yok. Kırk mı? Kırk beş mi?"
"Hayır." dedim.
"Bende de öyle düşünmüyordum. Ama sakalın herkesi yanılttı."
"Sakallar bunu sık sık yaparlar."
"Her geçen gün daha iyi görünüyorsun. Daha iri..."
"Teşekkürler. Geldiğim güne kıyasla daha iyi hissediyorum kendimi."
"Cabra’lı Sor Corey," dedi. “Cabra nerededir? Cabra nedir? Eğer senden kibarca istesem, oraya götürür müydün beni?"
"Öyle söylerdim," dedim, “ama bu yalan olurdu."
"Biliyorum. Ama duymak güzel olurdu."
"Pekâlâ. Seni yanımda götüreceğim. Orası boktan bir yer."
"Adamların söylediği kadar iyi misin?"
"Korkarım değilim. Ya sen?"
"Değilim. Şimdi yatmak ister misin?"
"Hayır. Konuşmayı yeğlerim. Bir kadeh şarap al."
"Teşekkürler... Sağlığına."
"Seninkine."
"Nasıl bu kadar iyi kılıç kullanıyorsun?"
"Doğal yetenek ve iyi hocalar."

"...Ve Lance’i onca yol taşıyıp o hayvanları öldürdün..."
"Hikâyeler anlatıldıkça büyüyor."
"Ama seni izledim. Diğerlerinden daha iyisin. Ganelon o yüzden seninle anlaştı, anlaşmanız neyse. İyi bir şey gördüğü zaman kıymetini bilir. Kılıç kullanan çok arkadaşım var ve onları çalışırlarken izledim. Onları paramparça edebilirsin. Adamlar senin iyi bir hoca olduğunu söylüyorlar. Senden hoşlanıyorlar, onları korkutsan da."
"Niye korkuyorlar benden? Güçlü olduğum için mi? Ayakta kalıp uzun süre kılıç sallayabildiğim için mi?"
"İşin içinde doğaüstü bir şeyler olduğunu düşünüyorlar"
Güldüm.
"Hayır, ben sadece en iyi ikinci kılıç ustasıyım. Pardon belki de üçüncü. Ama sıkı çalışıyorum."
"Senden daha iyi olan kim?"
"Amberli Eric, muhtemelen."
"O kim?"
"Doğaüstü bir yaratık."
"En iyisi o mudur?"
"Hayır."
"Kimdir peki?"
"Amberli Benedict."
"Bir numara o mu?"
"Eğer hâlâ yaşıyorsa, odur."
"Garipsin," dedi. “Peki neden? Söyle bana. Sen doğaüstü bir varlık mısın?"
"Bir kadeh daha şarap içelim."
"Başıma vurur sonra."
"İyi ya."
Kadehleri doldurdum.
"Hepimiz öleceğiz," dedi.
"Eninde sonunda."
"Demek istediğim, burada, çok geçmeden, o şeyle savaşırken."
"Niye öyle diyorsun?"
"O, çok güçlü."
"Niye buralardasın öyleyse?"
"Gidecek başka yerim yok. O yüzden sana Cabra’yı sordum."

"Bu yüzden mi bu gece buraya geldin?"
"Hayır. Senin nasıl olduğunu görmek için..."
"Talimden kaçamak yapan bir sporcuyum. Bu civarlarda nu doğdun?"
"Evet. Ormanda."
"Neden bu heriflerle düşüp kalkıyorsun?"
"Neden olmasın? Her gün domuz boku çiğnemekten iyidir."
"Kendi erkeğin olmadı mı hiç? Sürekli biri, yani?"
"Evet. O öldü. Oydu... Peri Halkası'nı bulan."
"Üzgünüm."
"Ben değilim. İçkiyi karşılayabilecek kadarını çalabildiği ya da ödünç alabildiği her seferinde kafayı çeker, eve gelip bana dayak atardı. Ganelon'la tanıştığıma sevinmiştim."
"Demek bu şeyin çok güçlü olduğunu ve ona yenik düşeceğimizi düşünüyorsun?"
"Evet."
"Haklı olabilirsin. Ama ben yanıldığına inanıyorum'."
Omuz silkti.
"Bizimle birlikte dövüşecek misin?"
"Korkarım."
"Bunu hiç kimse kesin olarak bilmiyordu, bilen varsa da söylemiyor. Bu ilginç olabilir. Seni keçiadamla çarpışırken görmek isterim."
"Neden?"
"Çünkü liderleri o gözüküyor. Onu öldürürsen daha fazla şansımız olabilirdi. Bir ihtimal başarabilirsin."
"Yapmak zorundayım."
"Özel bir sebep mi?"
"Evet."
"Şahsi mi?"
"Evet."
"İyi şanslar."
"Sağ ol."
Şarabını bitirmişti, bu yüzden tekrar doldurdum.
"Onun doğaüstü bir yaratık olduğunu biliyorum."
"Konuyu değiştirelim."
"Pekâlâ. Ama benim için bir şey yapacak mısın?"
"Söyle."

"Yarın bir zırh kuşan, bir kargı al, bir ata bin ve şu iri yarı süvari subayı Harald'a haddini bildir."

"Niye?"

"Geçen hafta dövdü beni, tıpkı bir zamanlar Jarl'ın yaptığı gibi. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Yapacak mısın?"

"Neden olmasın? Onu dersini almış bil."

Yanıma gelip bana yaslandı.

"Seni seviyorum," dedi...

"Saçmalık."

"Tamam. 'Senden hoşlanıyorum'a ne dersin?"

"Gayet iyi. Ben..."

O anda bir ürperti ve hissizleştiren bir rüzgâr esti bel kemiğini boyunca. Doğruldum, zihnimi tamamen boşaltarak gelmesi yaklaşan şeye karşı koydum.

Birisi beni arıyordu. Amber Soyu'ndan biriydi şüphesiz ve Koz Kartımı ya da ona çok benzer bir şeyi kullanıyordu. Bu hissi başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Eğer Eric ise takdir ettiğimden daha cesur demekti, çünkü geçen sefer bağlantı kurduğumuzda neredeyse napalmla yakmıştım beynini. Şayet hapisten salınmadıysa, Random da olamazdı ki ondan şüphe ederdim. Eğer Julian ya da Caine idiyse cehenneme kadar yolları vardı. Bleys büyük ihtimalle ölmüştü. Belki Benedict de. Geriye Gerard, Brand ve kız kardeşlerimiz kalıyordu. Bunlardan sadece Gerard'dan bana iyilik gelebilirdi. Bu yüzden keşfedilmeye karşı başarıyla direndim. Belki beş dakikamı aldı ve bittiğinde her yanımdan ter boşanmış, tir tir titriyordum ve Lorraine beni garip şekilde süzüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Daha ne sen sarhoşsun, ne de ben."

"Ara sıra geçirdiğim bir nöbet," dedim. "Adalarda kaptığım bir hastalık."

"Bir yüz gördüm," dedi kadın. "Belki zemindeydi, belki de zihnimde. Yaşlı bir adamdı. Elbisesinin yakası yeşildi ve sana çok benziyordu, yalnızca sakalı griydi."

Bunun üzerine onu tokatladım.

"Yalan söylüyorsun! Görmüş olamazsın..."

"Sadece gördüğümü söylüyorum! Vurma bana! Ne anlama geldiğini bilmiyorum! Kimdi o?"

"Babam olmalı. Tanrım, bu çok garip..."

"Ne oldu?" diye yineledi.

"Bir nöbet," dedim. “Bazen gelir böyle ve insanlar babamı şato duvarlarında ya da zeminlerinde görürler. Kafanı takma. Bulaşıcı değildir."

"Saçma," dedi. “Bana palavra sıkıyorsun."

"Biliyorum," dedim ona. “Ama lütfen hepsini unut."

"Neden unutayım ki?"

"Çünkü benden hoşlanıyorsun," dedim ona. “Unuttun mu? Çünkü yarın senin için Harald’a haddini bildireceğim."

"Bu doğru," dedi ve tekrar titremeye başladım. Yataktan battaniye alıp omuzlarıma örttü.

Şarabımı verdi, içtim. Yanıma oturdu, başını omzuma yasladı, ben de kolumu ona doladım. Şeytani bir rüzgâr haykırmaya başladı ve onunla beraber gelen yağmurun hızlı tıngırdamasını işittim. Bir an için kepenklere bir şey çarpmış gibi oldu. Lorraine hafifçe inledi.

"Bu gece olanlardan hoşlanmıyorum," dedi.

"Ben de. Git kapının sürgüsünü indir. Şu an sadece kilitli."

O bunu yaparken, ben de döşeğimizi odanın tek penceresiyle yüzleşecek şekilde çektim. Grayswandir’i yatağın altından aldım ve kınından çıkardım. Sonra odadaki tüm ışıkları söndürdüm, sadece sağımdaki masada tek bir mum bıraktım.

Tekrar yerime oturup kılıcı dizlerimin üzerine yatırdım.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Lorraine gelip soluma otururken.

"Bekliyoruz," dedim.

"Neyi?"

"Emin değilim, ama kesinlikle bu gece."

Kız ürperdi ve sokuldu bana.

"Biliyor musun, belki de gitsen iyi olacak," dedim.

"Biliyorum," dedi, “ama dışarı çıkmaya korkuyorum. Burada kalırsam beni koruyabilirsin, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kendimi koruyup koruyamayacağımı bile bilmiyorum."

Grayswandir’e dokundu.

"Ne kadar da güzel bir kılıç! Hiç böylesini görmemiştim."

"Bir eşi daha yoktur," dedim ve her kımıldanışımda ışık üzerine değişik şekilde düştü, böylece bir an için turuncu tonlarda insana ait olmayan bir

kanla kaplı gibiyken, bir sonraki anda bir kadının göğsü kadar soğuk ve beyazdı, elimde her titremesinde beni bir ürperti alıyordu.

Bağlantı girişimi sırasında Lorraine’in benim görmediğim şeyi nasıl görebildiğini merak ettim. Gerçeğine bu kadar yakın bir şeyi hayal etmiş olamazdı.

"Sende tuhaf bir şey var," dedim.

Mumun dört ya da beş titreşimi süresince sessiz kaldı, sönmende biraz altıncı his var. Annemde daha fazlası vardı. Büyük annemin büyücü olduğu söylenir. Gerçi o işten hiç anlamam. Şey, fazla anlamam. Yıllardır yapmadım. Her seferinde kazandığımdan fazlasını kaybettim," dedi.

Sonra yine sessiz kaldı ve ona “Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İlk erkeğimi elde etmek için büyü yaptım," dedi, “adamın ne mal çıktığına bak. Eğer yapmasaydım çok daha iyi durumda olacaktım. Güzel bir kız çocuğu istedim ve bunun olmasını sağladım..."

Ansızın durdu ve fark ettim ki ağlıyordu.

"Sorun ne? Anlamıyorum..."

"Bildiğini sanıyordum," dedi.

"Hayır, korkarım bilmiyorum."

"Peri Halkası’ndaki küçük kız oydu. Bildiğini sanmıştım..."

"Üzgünüm."

"Keşke bu yeteneğe sahip olmasaydım. Artık hiç kullanmıyorum. Ama beni kendi halime bırakmıyor. Bana hâlâ rüyalar ve işaretler getiriyor ve hepsi de değiştiremeyeceğim şeyler hakkında. Keşke gidip bir başkasına bela olsaydı."

"Söylediğin olacak bir şey değil, Lorraine. Korkarım onunla yaşamak zorundasın."

"Nereden biliyorsun?"

"Geçmişte senin gibi insanlar tanıdım, hepsi bu."

"Sende de bir parça var bundan, değil mi?"

"Evet."

"O zaman şu anda dışarıda bir şey olduğunu hissediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle. Onun ne yaptığını biliyor musun?"

"Beni arıyor."

"Evet, bunu ben de hissediyorum. Neden?"

"Belki gücümü sınamak için. Burada olduğumu biliyor. Eğer Ganelon'a yeni bir müttefik olarak geldiysem, neyi temsil ettiğimi, kim olduğumu bilmek isteyecektir..."

"Boynuzlu olan mı?"

"Bilmiyorum. Ama sanmam."

"Neden olmasın?"

"Eğer gerçekten onu yok edecek olan bensem, beni burada, düşmanının şatosunda, etrafım güçle çevriliyken araması aptalca olacaktır. Beni arayan, onun dalkavuklarından biridir, derim. Belki, bir şekilde, babamın hayaletinin... Bilmiyorum. Eğer hizmetkârı beni bulur ve adımı söylerse, hangi hazırlıkların yapılması gerekeceğini bilecek. Eğer hizmetkârı beni bulur ve yok ederse sorunu çözmüş olacak. Eğer hizmetkârını ben yok edersem, gücüm hakkında çok daha fazlasını öğrenecek. Her halükârda, boynuzlu olan bir adım önde olacak. Öyleyse neden oyunun daha bu aşamasında o boynuzlu kıçını tehlikeye atsın ki?"

Gölgeli odada, dakikalar fitille birlikte yanıp gittikçe bekledik.

Bana, “Eğer seni bulur ve adını söylerse, derken neyi kastettin? Seni hangi adla çağıracak?" diye sordu.

"Buraya neredeyse ulaşmayan birinin ismiyle," dedim,

"Bir şekilde, bir yerden tanıyabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olabilir.

Bunun üzerine benden uzaklaştı.

"Korkma," dedim. “Sana zarar vermeyeceğim."

"Korkuyorum ve bana zarar vereceksin!" dedi. “Biliyorum! Ama seni istiyorum! Seni neden istiyorum?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Dışarıda bir şey var!" dedi, hafiften isterik bir sesle. “Yakında! Çok yakında! Dinle! Dinle!"

"Kapa çeneni!" dedim, enseme soğuk, ürpertici bir his gelip boğazımda düğümlenirken. “Odanın diğer ucuna, yatağın arkasına geç!"

"Karanlıktan korkuyorum," dedi.

"Geç, yoksa seni bayıltıp taşımam gerekecek. Burada ayağıma dolanırsın."

Fırtınanın içinde ağır bir kanat sesi duyuyordum ve kız bana itaat için hareket ederken duvarın taşlarından bir tırmalama sesi geldi.

Derken, gözlerime dikilmiş iki sıcak, kırmızı gözün içine bakıyordum. Gözlerimi hemen yere indirdim. Yaratık orada, pencerenin dışındaki pervazda durmuş beni süzüyordu.

Boyu bir seksenden daha uzundu, alnından budak budak, koca boynuzlar çıkmıştı. Çıplaktı, teni kül rengiydi. Cinsiyetsiz görünüyordu ve sırtından uzanan koca, deri kanatları arkasına doğru iyice uzanıyor, geceye karışıyordu. Sağ elinde kara metalden kısa, ağır bir kılıç vardı ve kılıcın üstü rünlerle kaplıydı. Sol eliyle pencere kafesini kavramıştı.

"Canın pahasına gir," dedim yüksek sesle ve Grayswandir'in ucunu, onun göğsünü işaret edecek şekilde doğrulttu

Kıkırdadı. Orada öylece durup kıkır kıkır güldü bana. Gözlerimi bir kez daha yakalamaya çalıştı, ama izin vermeyecektim buna. Eğer gözlerime uzunca süre bakarsa beni tanırdı cehennem kedisinin yaptığı gibi.

Konuştuğunda, sesi, kelimeleri üfleyen bir fagot gibiydi.

"Sen o değilsin," dedi, "çünkü daha küçük ve yaşlısın. Yine de... Şu kılıç... Onun olabilir. Kimsin sen?"

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Strygalldwir'dir benim adım. Beni böyle çağır ve kalbini ve ciğerini yiyeyim."

"Çağırmak mı? Telaffuz bile edemiyorum ki," dedim, "hem sirozum sende hazımsızlık yapar. Git buradan."

"Kimsin sen?" diye tekrarladı.

"Misli, gammi gra'adil, Strygalldwir," dedim ve sanki ayağı yanmışçasına sıçradı.

"Bu kadar basit bir büyüyle mi beni kaçırmaya çalışıyorsun?" diye sordu tekrar oturduğunda. "Ben düşük seviyelilerden biri değilim."

"Azıcık keyfini kaçırmış gibi göründü."

"Kimsin sen?" dedi yine.

"Seni ilgilendirmez, Sharlie. Uç uç böceği, annen sana terlik pabuç alacak..."

"Dört kez sormalı ve dört kez ret cevabı almalıyım içeri girip seni öldürmeden evvel. Kimsin sen?"

"Hayır," dedim dikilip. "İçeri gel ve yan!"

Bunun üzerine pencerenin kafesini söktü ve ona eşlik ederek odaya doluşan rüzgâr mumu söndürdü.

İleri atıldım ve Grayswandir rünlü kara kılıçla buluştuğunla kıvılcımlar uçuştu. Çarpıştık, sonra geri sıçradım. Gözlerim yarı karanlığa alışmıştı, bu yüzden ışığın kaybı beni etkilemedi. Yaratık da gayet iyi görüyordu. Bir insandan daha güçlüydü ama ben de öyleyim. Odada döndük. Etrafımızda buz gibi bir rüzgar esti ve tekrar pencerenin önünden geçtiğimizde soğuk yağmur damlaları kamçıladı yüzümü, ilk kez yaraladığımda göğsü boyunca uzun bir kesik yaranın kenarlarında küçük alevler dans ettiyse de, yaratık sessiz kaldı. İkinci yaralayışımda -kolunun üst kısmından- bir çığlık atıp bana sövdü.

"Bu gece kemiklerindeki iliği emeceğim!" dedi. “Onları kurutup incelikle müzik enstrümanlarına çevireceğim! Ne zaman çalsam, ruhun bedensiz bir ıstırapla kıvranacak!"

"Çok güzel yanıyorsun," dedim.

Saniyenin küçük bir kesiri kadar yavaşladı ve kolladığım fırsat oradaydı işte.

Kara kılıcı bir kenara çeldim ve hamlem kusursuzdu. Hedefim yaratığın göğsünün ortasıydı. Delip geçtim.

O zaman uludu ama devrilmedi. Grayswandir kavrayışımdan kurtulmuştu ve yaranın etrafında alevler çiçek gibi açmıştı. Orada, alevlerle öylece duruyordu. Üzerime doğru bir adım attı ve küçük bir iskemle kapıp aramızda tuttum.

"Kalbimi, insanlarınkinin bulunduğu yerde saklamam," dedi.

Sonra hücum etti ama darbesini iskemleyle savuşturup ayaklardan biriyle sağ gözüne vurdum. Sonra iskemleyi bir yana fırlatıp ileri atıldım ve sağ bileğini yakalayıp kıvırdım. Dirseğine elimin kenarıyla, vurabildiğim kadar sert vurdum. Keskin bir çatırtı geldi ve rünlü kılıç çınlayarak yere düştü. O da sol eliyle başıma vurdu ve yere serildim.

Kılıca doğru atıldı, ama ayak bileğini kavrayıp çektim

Yüzükoyun yayıldı, kendimi onun üzerine atıp gırtlağını buldum. Başımı çenem göğsüme değecek şekilde omuz boşluğuna eğdim, çünkü sol eliyle tırmalayarak yüzümü bulmaya çalışıyordu.

Ölümcül kavrayışım sıkılaştıkça gözleri benimkileri aradı ve bu sefer sakınmadım. İkimiz de bildiğimiz şeyi öğrendiğimiz sırada beynimin temelinde küçük bir şok oldu.

"Sen!" diye solumaya muvaffak oldu, ben ellerimi sertçe büküp, hayat o kıpkırmızı gözleri terk etmeden önce.

Kalktım, ayağımı cesedine dayadım ve Grayswandir'i çektim.

Kılıcım kurtulduğunda yaratık cayır cayır yandı ve zeminde kararmış bir nokta kalıncaya kadar da yanmayı sürdürdü.

Derken Lorraine geldi, ona sarıldım ve benden onu kendi evine, yatağına götürmemi istedi. Öyle yaptım ve orada, o ağlayarak uykuya dalana kadar beraberce uzanmaktan başka bir şey yapmadık. İşte böyle tanıştım Lorraine ile.

Geç sabah güneşi sırtımıza vururken, Lance, Ganelon ve ben yüksek bir tepede atlarımızın üzerinde durduk ve aşağıya, o yere baktık. Görünüşü bazı düşüncelerimi onaylıyordu.

Amber'in güneyindeki vadiyi dolduran, o çarpılmış ormana benziyordu.

Ah, baba! Ben ne yaptım, dedim kalbimden ama altımda duran ve göz alabildiğine uzanan karanlık Çember'den başka hiçbir yanıt yoktu.

Siperliğimin demirleri arasından baktım oraya... Kömürleşmiş görünümlü, ıssız ve çürüme kokulu. Bu günlerde miğferlerimin içinde yaşıyordum. Adamlar buna gösteriş gözüyle bakıyorlardı ama rütbem, bana eksantrik olma hakkı veriyordu.

Miğferi iki haftadır, Strygalldwir'le savaştığımdan beri giyiyordum. Dövüşün ertesi sabahı, Lorraine'e verdiğim sözü tutmak için Harald'a haddini bildirmeden önce geçirmiştim başıma ve vücudum geliştikçe, yüzümü saklı tutmanın daha iyi olacağına kanaat getirmiştim.

Artık belki de on dört taş çekiyordum ve kendimi eskisi gibi hissetmekteydim. Eğer adına Lorraine denen ülkeyi bu pislikten temizlemeye yardımcı olabilirsem, en çok istediğim şeyi denemek için en azından bir şansım olacağını ve belki de başarabileceğimi biliyordum.

"Demek bu," dedim. “Toplanmış asker falan göremiyorum."

"Atlarımızı kuzeye sürmemiz gerektiğine inanıyorum," dedi Lance “ve onları hiç kuşkusuz sadece karanlık bastırdıktan sonra göreceğiz."

"Ne kadar kuzeye?"

"Üç ya da dört fersah. Etrafta dolanıyorlar."

Çember'e ulaşmak için iki gün at sürmüştük. O sabah erken saatlerde bir devriye grubuyla karşılaşmış ve o şeyin içinde her gece askerlerin toplanmaya devam ettiğini öğrenmiştik.

Çeşitli idmanlar yapıyor, sonra sabahın gelişiyle birlikte daha derin bir yerlere kayboluyorlardı. Öğrendiğime göre Çember'in üzerinde sürekli bir fırtına bulutu vardı ama fırtına hiç patlak vermiyordu.

"Burada kahvaltımızı edip kuzeye öyle gidelim mi?" diye sordum.

"Neden olmasın?" dedi Ganelon. Açlıktan ölüyorum ve vaktimiz var."

Böylece indik atlarımızdan ve kurutulmuş et yiyip mataralarımızdakileri içtik.

"Hâlâ o notu anlamıyorum," dedi Ganelon geğirdikten sonra, göbeğini sıvazlayıp piposunu yakarken. “Son savaşta aramızda olacak mı, olmayacak mı? Eğer yardıma niyetliyse nerede? Çarpışma günü git gide yaklaşıyor."

"Unut onu," dedim. “Belki de bir şakaydı."

"Unutamam, kahrolasıca!" dedi. “Tüm bu işin altında tuhaf bir şeyler yatıyor!"

"Nedir o?" diye sordu Lance ve Ganelon’un ona anlatmamış olduğunu ilk kez o zaman anladım.

"Eski hükümdarım Lord Corwin, bir posta güverciniyle, geleceğini söyleyen tuhaf bir mesaj yolladı. Onun öldüğünü sanıyordum ama bu mesajı yolladı." dedi ona Ganelon. “Hâlâ neye yormak gerektiğini bilemiyorum."

"Corwin mi?" dedi Lance ve nefesimi tuttum. “Amber’li Corwin mi?"

"Evet, Amber’li ve Avalon’lu."

"Mesajı unut."

"Neden?"

"O onursuz bir adamdır ve verdiği söz hiçbir şey ifade etmez."

"Onu tanıyor musun?"

"Onun hakkında bir şeyler biliyorum. Nice zaman önce bu topraklara hükmederdi. Şeytan lordun hikâyelerini anımsamıyor musun? Aynı kişi. Corwin’di o, benden önceki günlerde. Yaptığı en iyi şey, kendisine karşı direniş çok kuvvetlendiğinde tahttan çekilip tüymekti."

Doğru değildi bu!

Yoksa öyle miydi?

Amberin sonsuz gölgesi düşer ve oradaki mevcudiyetimle benim Avalon’umun da birçok gölgesi vardı. Adım atmadığım birçok dünyada biliniyor olabilirdim, gölgelerim oralarda yürümüş, yaptıklarımı ve düşüncelerimi kusurlu şekilde taklit etmiş olurlardı.

"Hayır" dedi Ganelon, “Eski hikâyelere asla kulak asmamalısın. Burada hüküm süren de aynı adam olabilir miydi, bunu merak ediyorum. Bu ilginç olurdu."

"Çok" diye katıldım çorbada tuzum bulunsun diye. “Ama o kadar önce tahtı elinde tuttuysa şimdiye dek ölmüş ya da eli ayağı tutmaz hale gelmiş olmalı."

"O bir büyücüydü," dedi Lance.

"Benim tanıdığım kesinlikle öyleydi," dedi Ganelon, “çünkü beni, artık ne ilmin ne de büyünün bulamayacağı bir ülkeden buraya sürgün etti."

"Bundan daha önce hiç söz etmemiştin," diye konuştu Lance. “Nasıl oldu?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Ganelon ve Lance bir kez daha sustu.

Kendi pipomu çıkardım. İki gün önce bir tane edinmiştim ve Lance de aynısını yaptı. Kilden yapılmıştı, sıcak duman iyi çekiliyordu. Pipolarımızı yaktık ve tüttürerek orada oturduk.

"Evet, akıllıca olanı yaptı." dedi Ganelon. “Artık unutalım."

Unutmadık elbette ama ondan sonra o konudan uzak durduk.

O karanlık şey arkamızda olmasaydı şayet, orada sırf öylece oturup rahatlamak bir hayli hoş olacaktı. Aniden kendimi o ikisine yakın hissettim. Onlara bir şeyler söylemek istedim ama ne olduğunu çıkartamadım. Ganelon acil işleri bir kez daha gündeme getirerek bunu çözdü.

"Demek onlar bizi vurmadan, biz onları vuralım istiyorsun, ha?" dedi.

"Bu doğru," diye yanıtladım onu. “Savaşı onların taşıyalım."

"Sorun şu ki, orası kendi sahaları," dedi. “Orayı bizim bildiğimizden daha iyi tanıyorlar ve orada hangi güçleri çağırabileceklerini kim bilir?"

"Boynuzlu olanı öldürün, çökeceklerdir," dedim.

"Belki. Belki de değil. Belki bunu sen yapabilirsin." dedi. Ganelon. “Ama şansım yaver gitmediği sürece yapabilir miyim, bilemiyorum. Kolayca ölmeyecek kadar kötü o. Hâlâ birkaç sene önce olduğum kadar iyi olduğumu düşünsem de kendimi kandırıyor olabilirim. Belki yumuşadım. Bu kahrolasıca eve tıkılıp kalma işini asla istemedim!"

"Biliyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi Lance.

"Lance," dedi Ganelon, “dostumuzun söylediği gibi mi yapmalıyız? Saldırmalı mıyız?"

Omuz silkip yuvarlak laflar etmeliydi. Etmedi.

"Evet," dedi. “Geçen sefer bizi neredeyse yeniyorlardı. Kral Uther’in öldüğü gece, buna ramak kalmıştı. Eğer şimdi saldırmazsak, gelecek sefere bizi bozguna uğratacaklarını hissediyorum. Ah, bu kolay olmaz ve onların

canını kötü yakabiliriz. Ama sanırım bunu başarabilirler. Şu anda ne yapabileceğimizi görelim, sonra planlarımızı saldırı için yapalım."

"Pekâlâ," dedi Ganelon. “Bana da beklemekten gına geldi zaten. Dönüşümüzden sonra bana bunu tekrar hatırlatın, size ayak uydururum."

Biz de öyle yaptık.

O öğlen kuzeye at sürdük ve kendimizi tepelerde gizledik,

Çember’e yukarıdan baktık. İçinde kendi yöntemleriyle ibadet egzersiz yapıyorlardı. Dört bin civarında asker olduğunu tahmin ettim. Bizde iki bin beş yüz civarı asker vardı. Ayrıca içinde gürültüler çıkaran tuhaf, uçan, sıçrayan, sürüleri de vardı. Bizim de sağlam yüreklerimiz. Evet.

Tek ihtiyacım olan şey, liderleriyle baş başa geçirilecek birkaç dakikaydı ve şu ya da bu şekilde, bir karara varılacaktı. Her şey.

Anlarsınız. Bunu ben yapmıştım ve telafi etmek de bana düşerdi, yapabilirsem eğer.

Yapamayacağımdan korkuyordum.

Öfke, korku ve acıdan oluşmuş bir tutku krizinde bu şeyi salmıştım ve var olan her dünyanın bir yerine yansımıştı. Bir Amber Prensi’nin kan laneti böyledir.

Onları, Çember’in Bekçileri’ni bütün gece izledik ve sabahleyin ayrıldık.

Karar, hücumdu!

Böylelikle geri döndük bütün yolu ve bizi kimse takip etmedi. Ganelon’un şatosuna vardığımızda plan yapmaya giriştik. Askerlerimiz hazırdı. Belki de gereğinden fazla ve on beş gün içinde saldırmayı kararlaştırdık.

Lorraine’le yatarken ona tüm bunlardan bahsettim. Çünkü bilmesi gerektiğini hissediyordum. Onu Gölge’ye kaçırma gücüne sahiptim... Rıza gösterirse, hemen o gece. Göstermedi.

"Seninle kalacağım," dedi.

"Peki."

Ona her şeyin elimde olduğunu hissettiğimi söylemedim, ama içimde öyle bir his var ki, biliyor ve bir sebepten dolayı bana güven duyuyordu. Ben duymazdım, ama bu onun meselesiydi.

"Her şeyin nasıl olabileceğini biliyorsun," dedim.

"Biliyorum," dedi ve onun bildiğini biliyordum, bu ötesi boştu.

Dikkatimizi başka konulara verdik ve sonra uyuduk

Bir rüya görmüştü.

Sabahleyin bana, “Bir rüya gördüm," dedi.

"Ne gördün?" diye sordum.

"Yaklaşan savaşı," dedi bana. “Seni ve boynuzlu olanı mücadelede birbirinize kilitlenmiş gördüm."

"Kim kazanıyor?"

"Bilmiyorum. Ama sen uyurken, faydası dokunabilecek bir şey yaptım."

"Keşke yapmasaydın," dedim. “Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sonra bu vakitte, kendi ölümümü gördüm."

"Seni bildiğim bir yere götürmeme izin ver."

"Hayır, yerim burası benim," dedi.

"Seni sahiplenmeye kalkmıyorum," dedim, “ama seni, rüyanda gördüğün her neyse, ondan kurtarabilirim. Bu kadarı gücüm dahilinde, inan bana."

"Sana inanıyorum, ama gitmeyeceğim."

"Sen kahrolasıca ahmağın tekisin."

"Bırak, kalayım."

"Nasıl istersen... Dinle, seni Cabra’ya bile gönderirim..."

"Hayır."

"Sen kahrolasıca ahmağın tekisin."

"Biliyorum. Seni seviyorum."

"...Çok da aptalsın. 'Hoşlanıyorum,' diyecektin, unuttun mu?"

"Yapacaksın," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var," dedim.

Sonra, onu teskin edene kadar ağladı.

Böyleydi işte Lorraine.

Bölüm 3

Bir sabah, geçmişte olan her şeyi düşündüm. Erkek ve kız kardeşlerimi, sanki oyun kartlarıymışlarcasına düşündüm ki yanlış olduğunu biliyordum bunun. Uyandığım kliniğe, Amber için savaşa, Rebma'daki Desen'i yürüyüşüme ve şimdi Eric'in olabilecek Moire'le geçirdiğim zamana kadar geriye gitti düşüncelerim. Bleys'i ve Random'u, Deirdre'yi, Caine'i, Gerard'ı ve Eric'i düşündüm o sabah. Savaş sabahıydı elbette ve Çember'in yakınındaki tepelerde kamp kurmuştuk. Gün boyunca birkaç kez saldırıya uğramıştık ama bunlar kısa, gerilla meseleleriydi. Saldırganların hakkından gelip devam etmiştik. Kararlaştırdığımız yöreye geldiğimizde kampımızı kurmuş, nöbetçilerimizi dikmiş ve dinlenmiştik. Rahatsız edilmeden uyuduk. Erkek ve kız kardeşlerimin de, benim onları düşündüğüm gibi, beni düşünüp düşünmediklerini merak ederek uyandım. Çok hüzünlü bir düşünceydi.

Küçük bir korunun mahremiyetinde, miğferim sabunlu su dolu, sakalımı kestim. Sonra ağır ağır giyindim, şahsi ve yıpranmış renklerimi kuşandım. Bir kez daha taş kadar sert, toprak kadar kara ve cehennem kadar kötüydüm. Bu gün o gün olacaktı. Siperliğimi indirdim, örme zincir zırhımı giydim, kemerimin tokasını ilikledim ve Grayswandir'i belime astım. Pelerinimi yakamda gümüş bir gülle bağladım ve her neredeyse hazır olduğunu söylemek için beni arayan bir tarafından bulundum. Beklemekte ısrar gösteren Lorraine'i öptüm. Sonra atıma bindim.

Yıldız adlı demir kırı bir ata ve onu ön sıraya sürdüm.

Orada Ganelon ve Lance'le karşılaştım. “Hazırız," dediler.

Subaylarımı çağırdım ve bilgilendirdim onları. Selam durdular döndüler ve at sırtında uzaklaştılar.

"Çok yakında," dedi Lance piposunu yakarken.

"Kolun nasıl?"

"Şimdi iyi," diye karşılık verdi, “dün verdiğin egzersizden sonra. Mükemmel."

Siperliğimi açtım ve kendi pipomu yaktım.

"Sakalını kesmişsin," dedi Lance. “Seni onsuz düşünemiyorum."

"Miğferim böyle daha iyi oturuyor," dedim.

"Talih hepimize gülsün," dedi Ganelon. “Ben tanrı tanımam, ama aralarından zahmet edip, de bizim yanımızda olmayı seçenler olursa, onlara kucak açarım."

"Tek bir Tanrı vardır," dedi Lance. “O’nun bizimle olması için dua ediyorum."

"Amin," dedi Ganelon piposunu yakıp. “Bugünlük."

"Zafer bizim olacak," dedi Lance.

"Evet," dedim güneş doğuyu, sabah kuşlarıysa havayı canlandırırken, “öyle bir his var."

İçmeyi bitirince pipolarımızı boşalttık ve kemerlerimize yerleştirdik. Zırhlarımızı son kez sıkıştırıp kapatarak kendimizi güvenceye aldık ve Ganelon, “İşe koyulalım," dedi.

Subaylarım rapor verdiler. Bölüklerim hazırdı.

Sıra halinde tepeden aşağı indik ve Çember’in dışında toplandık. İçeride hiçbir şey kıpırdamıyordu ve görünürde hiç kimse yoktu.

"Corwin’i merak ediyorum," dedi Ganelon bana.

"O bizimle," dedim ve bana tuhaf bir bakış attı, gülü ilk kez fark etmiş gibi göründü ve sonra kaba bir tavırla onayladı

"Lance," dedi toplandığımızda. “Emri ver."

Lance kılıcını sıyırdı. “Hücum!" çığlığı dört bir yanımızda yankılandı.

Karşımıza bir şey çıkmadan, Çember’in neredeyse yedi yüz metre içine girmiştik. Tümü de atlı beş yüz kişi, başı çekiyorduk. Önümüzde kara bir süvari birliği belirdi ve onlarla karşılaştık. Beş dakika sonra dağıldılar, sürmeye devam ettik.

Derken gök gürültüsünü işittik.

Şimşek çaktı ve yağmur başladı.

Fırtına patlamıştı nihayet.

Çoğunluğu mızrakçılardan oluşan ince bir saf halinde piyadeler yolumuzu tıkamış, duygusuzca bekliyorlardı. Tuzağın kokusunu hepimiz almıştık belki, ama üzerlerine atıldık.

O anda süvariler iki cenahımızdan vurdular.

Geri döndük ve gerçek savaş başladı.

Belki yirmi dakika sonraydı...

Ana kuvvetin gelmesini bekleyerek dayandık.

Sonra iki yüz kadarımız yola devam etti...

İnsanlar. Bizim öldürdüklerimiz ve bizi öldürenler insandı... Gri suratlı, haşin görünümlü adamlar. Daha fazlasını istiyordum. Bir tane daha...

Onlarınki yarı metafizik bir lojistik problemi olmalıydı. Bu Geçit'ten ne kadar fazlası getirilebilirdi? Emin değildim. Pek yakında...

Yükseltiyi tırmandık ve aşağımızda, uzaklarda kara bir hisar uzanıyordu.

Kılıcımı kaldırdım.

Tepeden aşağı inerken saldırdılar.

Tısladılar, vırakladılar ve kanat çırptılar. Benim gözümde o anların azalmaya başladığı anlamına geliyordu. Grayswandir elimde bir ateş olmuştu, bir şimşek, taşınabilir bir elektrikli sandalye. Onları, yaklaştıkları kadar hızlı öldürdüm ölürken tutuştular. Sağımda Lance'in de benzer bir kaos çizdiğini ve bir yandan kendi kendine mırıldandığını gördüm. Hiç şüphesiz ölüler için dualar. Solumda Ganelon etrafına saldırıyordu ve atının kuyruğunu ateşten bir yol izliyordu.

Çakan şimşeklerin arasında, hisar daha da büyümüş görünüyordu.

Yüz kadarımız ileri atıldık ve ucubeler yol kenarına devrildiler.

Kapıya vardığımızda insanlardan ve hayvanlardan oluşan yaya bir orduyla burun buruna geldik. Saldırdık.

Sayıca üstünlerdi bizden, ama pek az seçeneğimiz vardı.

Belki kendi piyadelerimizle arayı biraz fazla açmıştık. Ama düşünmedim. Gördüğüm kadarıyla en önemli şey zamandı şimdi.

"İçeri girmeliyim!" diye bağırdım. "O içeride!"

"O, benimdir!" dedi Lance.

"Sizin olsun!" dedi Ganelon, çatışarak. "İlerleyebiliyorken ilerleyin! Sizinleyim!"

Öldürdük, öldürdük ve öldürdük, derken dalga onlardan yana döndü. Az ya da çok insan olan tüm çirkin varlıklar, insan askerlerle karışmışlardı. Kendimizi her tarafa karşı koruyan sıkı bir düğüm haline gelmiştik, o sırada kir pas içindeki piyadelerimiz yetiştiler ve biçmeye başladılar. Kapıya bir daha yüklendik ve bu sefer başardık, kırk ya da elli kadarı

Başardık ve bu sefer avluda öldürülmesi gereken asker vardı.

Kara kulenin ayağına ulaşmayı başaran bir düzine kadarımız son bir nöbetçi grubuyla karşı karşıya geldi.

"Devam et!" diye bağırdı Ganelon biz atlarımızdan sıçrar ve güçlükle ilerleyerek aralarına dalarken.

"Devam et!" diye bağırdı Lance ve sanırım ikisi de, ya beni, ya da birbirlerini kastettiler.

Ben, kastedilenin ben olduğuma yordum ve arbededen sıyrılıp merdivenlere koştum.

Orada, en yüksek kulede olacaktı, biliyordum ve onunla yüzleşip, yüzünü yere yapıştırmam gerekecekti. Bunu yapabilir miyim, bilmiyordum ama denemeliydim, çünkü onun nereden geldiğini gerçekten bilen tek kişi ve onu oraya koyan bendim.

Merdivenlerin en üstünde kalın bir tahta kapıya geldim.

Açmaya çalıştım ama diğer taraftan kilitlenmişti. Ben de olabildiğince sıkı bir tekme attım.

Bir çatırtıyla içeri devrildi.

Onu orada, pencerenin kenarında gördüm, hafif zırh giymiş insan biçimli bir gövde ve o muazzam omuzların üzerinde bir keçi başı.

Eşiği geçip durdum.

Kapı yıkıldığı vakit bakmak üzere dönmüştü ve şimdi, çeliğin arasından gözlerimi arıyordu.

"Ölümlü insan, çok ileri gittin," dedi. “Sen, ölümlü bir insan mısın?" ve elinde bir kılıç vardı.

"Strygalldwir’e sor," dedim.

"Sen onu öldürensin," dedi. “Seni adınla çağırdı mı?"

"Belki."

Arkamdaki merdivenden ayak sesleri geliyordu. Kapının ağzından sola çekildim. Ganelon odaya daldı ve ona “Dur!" dedim ve öyle yaptı.

"İşte bu yaratık," dedi. “Nedir o?"

"Sevdiğim bir şeye karşı işlediğim günah," dedim. “Ondan uzak dur. Benimdir."

"Senin olsun."

Hiç kıpırdamadan kaldı.

"Gerçekten kastettiğin bu muydu?" diye sordu yaratık.

"Kendin bul," dedim ve üstüne sıçradım.

Ama benimle kılıç çatıştırmadı. Onun yerine herhangi bir ölümlü kılıç ustasının aptalca bulacağı şeyi yaptı.

Kılıcını, sivri ucu önde, bir şimşek gibi fırlattı bana. Ses göğün gürlemesinden farksızdı. Kulenin dışında doğa unsurları, kulakları sağır eden bir yanıtla yankıladılar onu.

Kılıcı, Grayswandir’le sanki sıradan bir hamleymişçesine çeldim. Zemine saplandı ve alevler içinde kaldı. Dışarıda, şimşek karşılık verdi.

Bir an için ışık, magnezyum ateşi gibi kör ediciydi ve o anda yaratık üstüme çullandı.

Kollarımı iki yanıma çiviledi ve boynuzlarıyla miğferimin siperliğine vurdu, bir kez, iki kez...

Derken o kollara karşı kuvvetimi uyguladım ve kavrayışı zayıflamaya başladı.

Grayswandir’i düşürdüm ve son bir çabayla yaratığın elinden kurtuldum.

O anda gözlerimiz buluştu.

İkimiz de birbirimize vurduk ve geriye sendeledik.

"Amber’in Lordu," dedi o vakit, “neden benimle dövüşüyorsun? Bize bu geçidi, bu yolu açan sendin..."

"Düşüncesizce yapılmış hareketimden pişmanlık duyup ve geri almaya çalışıyorum."

"Çok geç ve burası başlamak için tuhaf bir yer."

Tekrar vurdu, öyle hızlıydı ki, gardımı aştı. Duvara çarptım

Ölümcüldü sürati.

Elini kaldırıp bir işaret yaptı ve Kaos Sarayları’nın görüntüleri geldi önüme... Tüylerimi diken diken eden, ruhumda buz gibi bir rüzgâr estiren, yapmış olduğumu anlatan bir hayal.

"...Gördün mü?" diyordu bana. “Bize bu Geçit’i sen verdin. Yardım et bize ve senin olanı tekrar kazanmana yardım edelim."

Bir an için duraksadım. Eğer yardım edersem, tam önerdiği şeyi yapması olasıydı.

Ama ondan sonra sonsuza dek bir tehdit olacaktı. Kısa süreli ittifakın ardından, istediklerimizi alır almaz birbirimizin gırtlağına sarılacaktık ve o karanlık güçler o zamana kadar daha çok güçlenmiş olacaklardı. Yine de, eğer şehri ele geçirebilirsem...

"Anlaşmaya vardık mı?" diye geldi o tiz, melemeye yakın soru.

Gölgeleri düşündüm ve Gölge’nin ötesindeki yerleri...

Yavaşça elimi uzatıp miğferimi çözdüm.

Sonra, tam rahatlamış göründüğü anda yaratığa savurdum.

Sanırım o anda Ganelon hareketlenmişti bile.

Odanın karşı ucuna fırladım ve yaratığı duvara dayadım.

"Hayır!" diye haykırdım.

İnsansı elleri, neredeyse benimkilerin onun gırtlağına sarıldığı anda buldu boynumu.

Tüm gücümle sıktım ve büktüm. Sanırım o da aynısını yaptı.

Bir şeyin kuru bir dal gibi çatırdadığını işittim. Kimin boynunun kırıldığım merak ettim. Benimki kesinlikle çok ağrıyordu.

Gözlerimi açtım ve göğü gördüm. Yere serilmiş bir battaniyenin üzerinde, sırt üstü yatıyordum.

"Korkarım yaşayacak," dedi Ganelon ve başımı yavaşça, sesinin geldiği yöne döndürdüm.

Kılıcını dizlerine yatırmış, battaniyenin ucuna ilişmişti. Lorraine de onurdaydı.

"Nasıl gidiyor?" dedim.

"Kazandık," dedi bana. “Sözünü tuttun. O şeyi öldürdüğünde hepsi sona erdi. İnsanlar bilinçsizce yere döküldüler, yaratıklar ise yandılar."

"Güzel."

"Burada oturmuş, senden artık neden nefret etmediğimi merak ediyorum."

"Bir sonuca varabildin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Belki de birbirimize çok benzediğimiz için. Bilmiyorum."

Lorraine’e gülümsedim.

"İş kehanete geldiğinde çok beceriksiz olduğuna sevindim. Savaş bitti ve hâlâ hayattasın."

"Ölüm başladı bile," dedi, gülümsememi karşılıksız bırakarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ Lord Corwin’in büyük babamı nasıl idam ettirdiğine dair hikâyeler anlatıyorlar atlara sürükletmiş ve halkın önünde dört parçaya ayırtmış ona karşı ilk ayaklanmaların başını çektiği için.

"O ben değildim," dedim. “Gölgelerimden biriydi."

Başını iki yana salladı ve “Amber’li Corwin, ben neysem oyum," dedi, doğruldu ve yanımdan gitti.

"O neydi?" diye sordu Ganelon kadının gidişini umursamadan. “O kuledeki şey neydi?"

"Benimdi," dedim; “Amber’i lanetlediğim sırada salıverdiğim şeylerden biriydi. O zaman Gölge’nin ötesinde uzanan ve gerçek dünyaya giden yolu açtım. En az direniş gösteren patikaları, gölgelerden Amber’e doğru izledi

bu yaratıklar. Burada, patika Çember'di, başka bir şey de olabilirdi. Ama onların yolunu kapadım artık. Burada huzur içinde olabilirsin."

"Bu yüzden mi geldin buraya?"

"Hayır," dedim. "Aslında sayılmaz. Avalon yolundaydım ki Lance'e rast geldim. Onu orada öylece yatarken bırakamazdım ve onu sana getirmekle, kendi işime burnumu soktum."

"Avalon mu? O zaman yok edildi derken yalan söylüyordun?"

Başımı iki yana salladım.

"Hayır. Bizim Avalon'umuz düştü, ama Gölge'de onun gibi nicelerini bulabilirim."

"Beni de yanına al."

"Deli misin?"

"Hayır, ne pahasına olursa olsun doğduğum topraklara bir kez daha bakacağım."

"Orada yaşamaya gitmiyorum," dedim, "savaşa silah toplamaya gidiyorum. Avalon'da kuyumcuların kullandığı pembe bir toz vardır. O tozu bir kez Amber'de yakmıştım. Oraya onu almaya gidiyorum, böylece Amber'i kuşatmak üzere tüfeklerim olur ve benim olan tahtı elde edeceğim."

"Sözünü ettiğin, Gölge'nin ötesinden gelen yaratıklar?"

"Onlarla sonra ilgileneceğim. Eğer bu sefer kaybedersem, onlar artık Eric'in sorunu."

"Seni kör edip zindana attırdığını söylemiştin."

"Doğru gözlerim yeniden çıktı. Kaçtım."

"Sen bir şeytansın."

"Bu sık sık söylenmiştir. Artık inkâr etmiyorum."

"Beni de yanına alacak mısın?"

"Eğer gerçekten istiyorsan. Ama senin bildiğin Avalon'dan farklı olacaktır."

"Amber'e!"

"Sen delisin!"

"Hayır. Meşhur şehri nicedir görmek istemiştim. Avalon'u bir kez daha gördükten sonra gözümü daha iyi bir şeye çevireceğim. İyi bir general değil miydim?"

"Evet."

"O zaman bana tüfek dediğin şu şeyleri öğreteceksin ve sana savaşların en büyüğünde yardım edeceğim. Önümde çok vaktim kalmadı, biliyorum. Beni de götür."

"Kemiklerin Kolvir'in eteğinde ağarabilir, benimkilerle birlikte."

"Hangi savaş garantidir ki? Şansımı deneyeceğim."

"Nasıl istersen. Gelebilirsin."

"Teşekkür ederini, Lordum."

O gece orada kamp kurduk, ertesi sabah şatoya at sürdük.

Sonra Lorraine'i aradım. Onun eski âşıklarından biriyle, Melkin adlı bir subayla kaçtığını öğrendim. Kız üzüldüyse de, hakkında sadece söylentiler duymuş olduğu bir şeyi açıklamama fırsat bırakmamasına içerlemiştim. Onların peşine düşmekte karar kıldım.

Yıldız'a bindim, kaskatı kesilmiş boynumu onların olmaları gereken yöne çevirdim ve sürdüm. Aslında onu suçlayamıyordum. Şatoda boynuzlu olanı öldüren kişi olarak karşılanmamıştım, oysaki yerimde kim olsa, böyle anılırdı. Onların Corwin'e dair hikâyeleri hâlâ anlatılıyordu ve hepsinin de üzerinde şeytan yaftası vardı. Beraber alıştırma yaptığı,omuz omuza çarpıştığım adamlar şimdi bana korkudan fazlasını barındıran bakışlar fırlatıyorlardı... Fırlatmakla yetiniyorlardı sadece, çünkü gözlerini ya hemen kaçırıyor ya da başka şeylere çeviriyorlardı. Belki orada kalıp onları yöneteceğimden korkuyorlardı. Yola çıktığım zaman hepsi rahatlamışlardı herhalde, bir tek Ganelon hariç. Sanırım, Ganelon benim söz verdiğim gibi, dönmeyeceğimden korkuyordu. Onun bu sebepten benimle birlikte at sürmeyi teklif ettiğini düşünüyorum. Ama kendi başıma halletmem gereken bir şeydi bu.

Lorraine'in benim için bir şeyler ifade eder hale geldiğini keşfetmek beni şaşırtmıştı ve onun bu davranışıyla derinden yaralanmıştım. Kendi yoluna gitmeden önce, beni dinleme borcu vardı. Eğer tercihi hâlâ ölümlü yüzbaşısından yanaysa hayır duamı alırlardı. Eğer değilse, onu yanımda tutmak istediğimin farkına varmıştım. Güzel Avalon, bu işin bitimine ya da devamına karar verinceye kadar ertelenecekti.

Patika boyunca at sürdüm ve etrafımdaki ağaçlarda kuşlar şakıdı. Gün, gök mavisi ve ağaç yeşili bir huzurla, pırıl pırıldı, çünkü musibetten kurtulmuştu ülke. Yüreğimde sebep olduğum çürümüşlüğün küçük bir kısmını telafi etmekten kaynaklanan, neşeyi andıran bir şey vardı. Kötülük mü? Kahretsin, bunu çoğu kişiden fazla yapmışımdır, ama nereden

bulduysam, yolda bir vicdan edinmiştim ve onun, nadir memnuniyet anlarının birinin keyfini çıkarmasına izin verdim. Amberi elime aldığımda, ona biraz daha zaman tanıyabileceğimi hissediyordum. Hah!

Kuzeye yönelmiştim ve arazi bana yabancıydı. Yakın zamanda geçmiş iki atın izlerini apaçık belli eden patikayı izledim. Bütün gün yola devam ettim, akşam karanlığında ve ara sıra yolu incelemek için atımdan inerek. Nihayet hislerim bana oyunlar oynamaya başladı, ben de patikanın birkaç yüz metre solunda bir vadicik keşfettim ve orada geceledim. Boynuzlu olanı rüyama sokan ve o savaşı bana tekrar yaşatan, hiç şüphesiz boynumdaki acıydı. “Yardım et bize ve senin olanı tekrar kazanmana yardım edelim," demişti. O anda dudaklarımda bir lanetle uyanıverdim.

Tan, göğü ağartınca ata bindim ve yola devam ettim. Soğuk bir gece olmuştu ve gündüz beni hâlâ kuzeyden gelen ellerle tutuyordu. Çimenler hafif bir donla ışıldıyordu, döşek niyetine kullanılmaktan pelerinim ıslaktı.

Öğlen civarı sıcaklık biraz döndü dünyaya ve izler tazeleşti. Arayı kapatıyordum.

Lorraine’i bulduğumda atımdan aşağı atladım ve onun yattığı yere, dikenleriyle omzunu ve yanağını çizen çiçeksiz bir gül çalısının yanma koştum. Çok olmamıştı öleli, çünkü bıçağın göğsüne girdiği yerde kanı hâlâ ıslak, teni hâlâ ılıktı.

Ona mezar yapacak taş yoktu, ben de Grayswandir’le çimenleri kazıp, onu oracığa yatırdım. Adam onun bileziklerden, küpelerden ve mücevherli saç fırçalarından oluşan tüm dünyalığını almıştı. Üzerini pelerinimle örtmeden önce gözlerini kapamam gerekti ve o an elim titredi, gözlerim buğulandı. İşim uzun sürdü.

At sürmeye devam ettim, adamı yakalamam çok vakit almadı, sanki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi kaçıyor! Haklıydı da. Onu atından indirdiğimde tek bir kelime etti ve kılıcımı çekmedim, gerçi o çekti. Kırık bedenini yüksek meşe ağacına fırlattım, arkama baktığımda üzeri kuşlarla kaplıydı.

Mezarın üstünü kapamadan önce küpelerini, bileziklerini ve fırçalarını geri koydum ve böyleydi işte Lorraine. Olduğu ve olmak istediği her şey bu şekilde bitmişti ve Lorraine ile benim, Lorraine denen ülkede tanıştığımızın ve ayrıldığımızın öyküsü böyledir ve sanırım yaşamımın yansımasına benzer çünkü bir Amber Prensi dünyadaki tüm çürümüşlüğün bir parçası ve ortağıdır, ne zaman vicdanımdan bahsetsem, içimde başka bir şeyin “Hah!"

demesi bundandır. Birçok yargının aynasında, iki elim kana boyanmıştır. Dünya'da ve Gölge’de var olan kötülüğün bir parçasıyım ben. Bazen kendimin, diğer kötülüklere karşı çıkmak üzere var olan bir kötülük olduğunu düşünürüm. Bulduğum zaman Melkin gibileri öldürürüm ve peygamberlerin sözünü ettikleri ama gerçekten inanmadıkları o Büyük Gün gelip çattığında, dünya kötülükten tümüyle temizlendiğinde, o zaman ben de lanetler savurarak gömüleceğim karanlığa. Şimdi bakıyorum da, belki daha bile erken.

Ama her neyse... O zamana kadar ellerimi ne yıkayacağım, ne de boş durmalarına izin vereceğim.

Döndüm, bilen ama hiçbir zaman anlamayacak olan Ganelon’un Şatosu’na sürdüm atımı.

Bölüm 4

Avalon’a giden çılgın, tuhaf yollardan at sürdük de sürdük,

Ganelon ve ben, güneşin pirinçten kabuğunun ve gecenin beyaz adacıklarının altındaki rüya ve karabasan sokaklarından aşağı; ta ki bunlar altın ve elmas parçacıklarına dönüşüp de, ay, bir kuğu misali yüzene değin. Gün, baharın yeşilini canlarıyla duyurdu, ulu bir nehri aştık, karşımıza dikilen dağlar, gece tarafından dondurulmuştu. Arzu okumu saldım gece yarısına ve başımızın üzerinde alevlendi, bir meteor gibi yanarak kuzeye gitti. Yüz yüze geldiğimiz tek ejderha aksaktı, saklanma telaşıyla topallayıp, öksürdükçe ve soludukça papatyaları alazlıyordu. Parlak kuşların göçleri gideceğimiz yeri bir ok gibi işaretledi ve göllerden gelen kristalize sesler, biz geçerken sözlerimizi yankıladılar. Atımı sürerken şarkı söyledim ve bir süre sonra, Ganelon da katıldı bana. Bir haftayı aşkın süredir seyahat ediyorduk ve yer ve gök ve meltem, artık Avalon’a yakın olduğumuzu söylüyordu bana.

Güneş taşların ardına gizlenir ve gün ölüp yok olurken, göl kenarındaki bir kontlukta mola verdik. Ganelon’un eşyalarımızı paketlerinden çıkardığı sırada, ben de yıkanmaya, göle gittim. Su soğuktu ve insanı kendine getiriyordu. Uzunca bir süre suda oynayıp durdum.

Yıkanırken birtakım çığlıklar duyduğumu sandım emin olamadım. Tuhaf bir ormandı bu, çok da kaygılanmadım. Bununla beraber, çabucak giyinip aceleyle kampın yolunu tuttum.

Yürürken yine geldi kulağıma: bir inleme, bir yakarış daha da yaklaştığımda birilerinin karşılıklı konuştuğunu fark ettim.

Sonra, kamp için seçtiğimiz küçük açıklığa girdim. Eşyalarımız etrafa saçılmış, bir kamp ateşi için hazırlık yapılmıştı.

Ganelon bir meşe ağacının altına çömelmişti. Adam da ağaçtan sallanıyordu.

Gençti, sarı saçlı, açık tenliydi. İlk bakışta daha fazlasını söylemek mümkün değildi. Yerden birkaç metre yükseklikte baş aşağı asılı duran bir adamın yüz hatlarına ve boyuna dair kesin bir izlenim edinmenin zor olduğunu keşfettim.

Elleri arkadan bağlanmıştı ve sağ ayak bileğine düğümlenmiş bir iple, alçak bir daldan aşağı sarkıyordu.

Ganelon’un sorularına cevaben, kısa, hızlı cümlelerle konuşuyordu, yüzü ter ve tükürükle ıslanmıştı. Gevşekçe sallanmak yerine hızla ileri geri salınıyordu. Yanağında bir çürük, gömleğinin önündeyse birkaç damla kan vardı.

Durdum, kendime hâkim oldum, araya girmeden izlendim.

Ganelon onu durup dururken olduğu yere asmazdı, o yüzden adama hemen sempati duymamıştım. Ganelon’u bu tarz bir sorgulamaya iten her ne idiyse, bilginin beni de ilgilendireceğini biliyordum. Bir yandan da bu olayın bana, artık bir nevi müttefik olan Ganelon hakkında ne göstereceğini merak ediyordum. Hem baş aşağı birkaç dakika daha geçirmenin o kadar da fazla zararı dokunmazdı...

Adamın gövdesi yavaşlayınca Ganelon onu bıçağın ucuyla kafesinin üzerinden dürttü ve bir kez daha şiddetle sallanmaya başladı. Bu, deriyi hafifçe deldi ve kırmızı bir nokta belirdi Bunun üzerine çocuk haykırdı. Artık onun genç olduğunu görebiliyordum. Ganelon bıçağını uzattı ve ucunu boynunun geri salınışında gırtlağının ulaşacağı yerden birkaç santim uzakta tuttu. Son anda geri çekti ve çocuk kıvranıp santim “Lütfen!" diye feryat ederken kıkır kıkır güldü.

"Gerisi," dedi Ganelon. “Her şeyi anlat bana."

"Hepsi bu!" dedi beriki. “Başka bir şey bilmiyorum!"

"Neden?"

"O sırada üzerimden geçtiler! Göremedim!"

"Neden takip etmedin?"

"Onlar atlıydı. Bense yayan."

"Neden yürüyerek takip etmedin öyleyse?"

"Afallamıştım."

"Afallamışmış! Korktun! Birliğini terk ettin!"

"Hayır!"

Ganelon bıçağını ileri uzattı, yine en son anda geri çekti.

"Hayır!" diye haykırdı çocuk.

Ganelon bıçağı yine uzattı.

"Evet!" diye bağırdı çocuk. “Korkmuştum!"

"Sonra da kaçtın mı?"

"Evet! Kaçtım! O günden beri de kaçıyorum..."

"Peki, sonra ne olup bittiğini bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun!"

Bıçağı tekrar uzattı.

"Hayır!" dedi oğlan. “Lütfen..."

O vakit ileri çıktım.

"Ganelon," dedim.

Bana kısaca baktı ve bıçağı indirerek sırıttı. Oğlan gözlerimi arıyordu.

"Elimizde ne var?" diye sordum.

"Hah!" dedi, oğlanın uyluğunun iç tarafına bir şaplak koydu, çocuk bağırdı. “Anlatacak ilginç bir öyküsü olan bir asker kaçağı."

"Öyleyse kes ipini de dinleyeyim," dedim.

Ganelon döndü ve bıçağının bir darbesiyle ipi kesiverdi.

Oğlan yere düştü, hıçkıra hıçkıra ağlamaya koyuldu.

"Onu malzemelerimizi aşırmaya çalışırken yakaladım ve yöre hakkında sorgulamayı düşündüm," dedi Ganelon. “Avalon’dan gelmiş... Hem de çabucak."

"Ne demek istiyorsun?"

"İki gece önce gerçekleşen savaşta piyadeymiş. Korkup kaçmış."

Oğlan itiraza kalkıştı ve Ganelon ona tekmeyi yapıştırıverdi.

"Sus!" dedi. “Anlatıyorum... Aynı senin bana anlattığın şekilde!"

Oğlan çağanoz gibi yan yan yürüdü ve aman dileyen koskoca gözlerle bana baktı.

"Savaş mı? Kimmiş savaşanlar?" diye sordum.

Ganelon acı acı gülümsedi.

"Kulağa biraz tanıdık geliyor," dedi. “Görünüşe bakılırsa, Avalon kuvvetleri pek de doğal olmayan yaratıklarla yaptıkları uzun mücadelelerin en büyük ve belki de sonuncu olanına girmişler."

"Ya?"

Oğlanı inceledim ve gözlerini yere çevirdi, ama yere bakmadan önce o korkuyu gördüm.

"Onlar" dedi Ganelon. “Cehennemin birinden çıkmış dişi şeytanlar, güzel ve soğuk. Zırhlı ve silahlı. Uzun, kısa saçlar. Buz gibi gözler. İnsan etiyle beslenen, ateş soluyan atlara binmişler. Gece vakti, birkaç sene önce depremin dağlarda açmış olduğu bir mağaralar labirentinden dışarı dökülüyorlar. Baskınlar düzenleyip genç erkekleri tutsak alıyor, geri

kalanları öldürüyorlar. Esir alınanların çoğu daha sonra onların ordularının ardında, ruhsuz bir piyade olarak geri dönüyor. Bu, bizim bildiğimiz Çember'in adamlarına çok benziyor."

"Ama onların çoğu, serbest bırakıldıkları zaman hayatta kaldılar," dedim. "O zaman ruhsuz görünmüyorlardı, sadece bir zamanlar benim olduğum gibi hafıza kaybına uğramışlardı. Tuhaf, değil mi?" diye devam ettim, "sürücüler yalnızca gece çıktığına göre gündüz vakti o mağaraları tıkamamış olmaları..."

"Bu kaçak, bana bunun denendiğini söylüyor," dedi Ganelon "ve her seferinde, bir süre sonra, bir öncekinden de güçlü olarak sökün ediyorlarmış dışarı."

Oğlan kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti ama ona sorgulayıcı bir bakış fırlattığımda, başıyla onayladı.

"Adına Koruyucu dedikleri Generalleri, onları birçok sefer bozguna uğratmış," dedi Ganelon. "Hatta gecenin bir kısmını düşmanların lideriyle, Lintra adlı soluk tenli bir kancıkla geçirmiş... Cilveleşerek mi, barış görüşmeleriyle mi, emin değilim. Ama bir sonuç çıkmamış bundan. Akınlar sürmüş ve kadının ordusu daha da kuvvetlenmiş. Nihayet, Koruyucu onların kökünü kazımak umuduyla topyekûn hücuma geçme kararına varmış. Bu da o savaş meydanından kaçınış," dedi genci bıçağının bir hareketiyle işaret ederek, "işte bu yüzden hikâyenin sonunu bilmiyoruz."

"Böyle mi oldu?" diye sordum ona.

Oğlan gözlerini silahın ucundan kaçırdı, bir anlığına gözleri gözlerimle buluştu, sonra yavaşça doğruladı.

"İlginç," dedim Ganelon'a. "Hem de çok. Sorunlarının bizim henüz çözmüş olduğumuzla bir bağlantısı bulunduğunu hissediyorum. Keşke savaşın nasıl sona erdiğini bilseydik"

Ganelon başıyla bana katıldı, silahını öbür eline aktardı

"Evet, artık onunla işimiz bittiyse..." dedi.

"Dur. Sanırım yiyecek bir şeyler çalmaya çalışıyordu?"

"Evet."

"Ellerini çöz. Onu doyuracağız."

"Ama bizi soymaya kalktı."

"Bir seferinde bir adamı bir çift ayakkabı için öldürdüğünü söylememiş miydin?"

"Evet, ama o farklıydı."

"Nasıl?"

"Yaptığım yanıma kâr kalmıştı."

Kahkaha attım. Makaralarım boşaldı ve gülmeyi kesemedim. Ganelon önce sinirlenmiş, sonra şaşırmış gözüktü. Sonra o da kahkahalara boğuldu.

Genç, karşısında iki manyak varmışçasına süzüyordu bizi.

"Pekâlâ," dedi en sonunda Ganelon, “pekâlâ." Eğildi, tek bir itişle oğlanı yuvarladı ve bileklerini bağlayan ipi kesti.

"Gel, evlat," dedi. “Sana yiyecek bir şeyler vereyim." Eşyalarımıza yürüdü ve birkaç erzak paketi açtı.

Oğlan doğruldu ve onun ardı sıra topallayarak yavaşça geldi. Sunulan yiyeceği aldı, gözlerini Ganelon’dan ayırmadan, hızla ve şapırtıyla yemeye koyuldu. Verdiği bilgiler, doğruysa şayet, beni birkaç yeni sorunla yüz yüze getirmişti, bunların en önde geleni, istediğim şeyi savaşın kasıp kavurduğu bir ülke yönetmenin daha zor olacağıydı. Bozulma deseninin dokusuna ilişkin korkularımı da destekler nitelikteydi,

Ganelon’un küçük bir ateş yakmasına yardımcı oldum.

"Bu planlarımızı nasıl etkiliyor?" diye sordu.

Gerçek bir seçenek görmüyordum. Arzu ettiğime yakın gölgeler aynı şekilde etkilenecekti. Rotamı böyle bir etki altında kalmamış bir yere ulaşacak şekilde değiştirebilirdim, ama sonuçta yanlış yere ulaşmış olurdum. Arzu ettiğim şey orada bulunmayabilirdi. Eğer kaosun yağmacıları Gölgeler’de yaptığım arzu yolculuğumda sürekli yoluma çıkacaklarsa, o zaman arzumun doğasıyla ilgileri var demekti ve şu ya da bu şekilde, er ya da geç halledilmeleri gerekecekti. Onlardan sakınılamazdı. Oyunun doğası böyleydi ve şikâyet edemezdim, çünkü kuralları ben belirlemiştim.

"Devam ediyoruz," dedim. “Arzu ettiğim yer burası."

Oğlan küçük bir feryat koyverdi, sonra belki Ganelon’un onun üzerinde delikler açmasını engellemiş olmam karşısında hissettiği şükran yüzünden uyarıda bulundu, “Avalon’a gitmeyin, efendim! Orada arzu edebileceğiniz hiçbir şey yok! Sizi öldürecekler!"

Ona gülümsedim ve teşekkür ettim. Ganelon kıkır kıkır güldü ve konuştu. “Onu da beraberimizde götürelim de, savaş meydanından kaçtığı için divanı harbe çıksın."

Bunun üzerine genç adam ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Hâlâ kahkahalar atan Ganelon hançerini çekip, fırlatmak üzere kolunu geriye attı. Koluna vurdum, hançer hedefi açık farkla ıskaladı. Oğlan ağaçların arasında gözden yitti, Ganelon gülmeyi sürdürdü.

Hançerini düştüğü yerden aldı ve “Onu öldürmeme izin vermeliydin, biliyorsun," dedi.

"Aksine karar verdim."

Omuz silkti.

"Bu gece dönüp de gırtlaklarımızı keserse kendini biraz farklı hissedebilirsin."

"Tahmin edebiliyorum. Ama sen de biliyorsun ki bu yapmayacak."

Tekrar omuz silkti, bir parça eti şişe geçirip alevlerin üzerinde ısıtmaya başladı.

"Evet, savaş ona tabanları yağlamasını öğretmiş," diye fikrini belirtti. “Yarın sabah belki de uyanırız."

Bir ısırık aldı ve çiğnemeye girişti. İyi bir fikir gibi göründü, ben de kendime biraz aldım.

Çok sonraları huzursuz bir uykudan uyanıp gözlerimi açtım ve yaprakların örtüsünün ardından gözüken yıldızlara baktım.

Zihnimin kehanet üreten bir kısmı genci yakalamış ve ikimizden de fena halde istifade etmişti. Uzunca bir vakit gözüme uyku girmedi.

Sabahleyin küllerin üzerine ayağımızla toprak attık ve atlarımızı sürdük. O öğle vakti dağlara ulaştık, ertesi gün de aralarından geçtik. İzlediğimiz yolda ara sıra kısa süre önce geçen birilerinin izlerine rastladık, ama hiç kimseyle karşılaşmadık.

Ertesi gün birkaç çiftlik evinin ve ahşap kulübenin yanından geçtik, hiçbirinde duraklamadık. Ganelon’u sürgün ettiğimde izlemiş olduğum vahşi, şeytani rotadan vazgeçmiştim.

Daha kestirme de olsa, Ganelon’un bunu son derecede rahatsız edici bulacağını biliyordum. Bu vakti düşünmek için istiyordum, bu yüzden böyle bir yolculuk gereksizdi. Oysa bu uzun yolculuk sonuna yaklaşıyordu artık. O akşam Amberin göğüne ulaştık ve sessizlik içinde hayran kaldım. İçinde at sürdüğümüz orman neredeyse Arden Ormanı olabilirdi. Ama geçen seferimizin aksine ne boru sesleri, ne Julian, ne Morgenstern, nede bize musallat olan Fırtına Tazıları vardı. Sadece ağaçlarda kuş cıvıltıları, bir sincabın şikâyeti, bir tilkinin havlaması, bir şelalenin çağıltısı, gölgelik yerdeki çiçeklerin beyazları, mavileri ve pembeleri.

Aksam meltemleri nazik ve serindi; öylesine uykumu getirdi ki bir dönemeci aldığımızda karşımıza dikilen, yol kenarındaki taze mezar sırası karşısında gafil avlandım. Yakınlarda tarumar edilmiş ve çiğnenmiş bir vadicik vardı. Civarda biraz oyalandık ama göze ilk bakışta çarpan haricinde hiçbir şey öğrenemedik.

Daha ilerilerde bu tarz bir yer daha ve yangından kararmış birkaç koru geçtik. O sırada geçtiğimiz yol bir hayli kullanılmıştı ve iki kenardaki çalılar, adeta birçok adam ve hayvanın geçişiyle ezilip kırılmıştı. Havada zaman zaman kül kokusu duyuluyordu ve durduğu yerde artık iyice çürümüş ve kısmen yenilmiş bir et leşinin yanından hızla geçtik.

Amber'in göğü artık yüreklendirmiyordu beni, ama yol, bunun ardından uzunca bir süre temiz kaldı.

Ganelon güneydoğu yönündeki duman izlerine dikkat çektiğinde gündüz akşama kavuşmaktaydı ve orman hatırı sayılır ölçüde incelmişti. O yöne giden ilk yan patikaya saptık, gerçi asıl Avalon'a teğet geçiyordu. Uzaklığı kestirmek güçtü, bununla beraber akşam karanlığı çökmeden oraya varamayacağımızı tahmin edebiliyorduk

"Orduları... hâlâ kamp halinde mi?" diye sordu Ganelon.

"Ya da onları mağlup edenlerinki."

Başıyla evetledi ve kılıcını kınında gevşetti.

Alaca karanlık vaktine doğru, akan su sesini kaynağına doğru takip etmek üzere patikadan ayrıldım. Dağlardan gelen hâlâ onların serinliğinden bir parça taşıyan küçük, berrak bir çaydı. Orada yıkandım, yeni sakalımı düzelttim ve seyahat tozunu elbiselerimden silktim. Yolculuğumuz bu ayağının sonuna yaklaşırken, dileğim toplayabildiğim tüm azametle varmaktı. Bunu takdir eden Ganelon bile yüzüne su serpti burnunu gürültüyle sümkürdü.

Nehrin kıyısında durmuş yıkanmış gözlerimi göğe doğru kırpıştırıyordum ki ayın netleşip keskinleştiğini, kenarlarındaki bulanıklığın kaybolduğunu gördüm. Bu ilk kez oluyordu

Nefesimi tuttum ve dikkatle bakmaya devam ettim. Sonra erken beliren yıldızlar için gökyüzünü taradım, bulutların, ırak dağların, en uzak ağaçların hatlarını takip ettim. Aya tekrar baktım ve hâlâ net ve sabitti. Görüşüm bir kez daha normale dönmüştü.

Ganelon kahkahamın sesiyle irkildi ve sebebini asla sormadı.

Şarkı söyleme güdümü zapt ederek tekrar ata bindim ve bir kez daha patikayı tuttum. Biz ilerledikçe gölgeler derinleşti ve tepemizdeki dalların arasından, küme küme yıldızlar çıkıverdi.
Gecenin büyük bir parçasını içime çektim, bir an tuttum, sonra salıverdim. Yine kendim olmuştum ve güzeldi bu his.
Ganelon atını yanıma sürüp kısık bir sesle, “Hiç şüphesiz nöbetçiler vardır," dedi.
"Evet," dedim.
"O zaman patikadan ayrılmamız daha iyi olmaz mıydı?"
"Hayır. Suçlu izlenimi uyandırmamayı yeğlerim. Oraya, yanımızda eşlikçilerle gitmemiz umurumda değil. Biz yalnızca iki gezginiz."
"Seyahatimizin sebebini sorabilirler."
"Öyleyse diyardaki kargaşayı haber almış ve iş fırsatı peşinde paralı askerler olalım."
"Evet, öyle de görünüyoruz. Umalım ki farkımıza varacak kadar uzun süre duraklasınlar."
"Eğer bizi o kadar iyi göremiyorlarsa, iyi hedef değiliz, demektir."
Atların patikadaki toynak seslerini dinledim. Yol düz değildi büküldü, kıvrıldı, bir müddet sağa sola gitti, sonra yukarı doğru döndü. Takip ettiği tepeyi tırmandığımızda ağaçlar daha da değişti.
Bir tepenin üzerine ve bir hayli açık bir araziye geldik. İlerlediğimizde, birkaç mili kapsayan ani bir manzaraya kavuşmuştuk. On ya da on beş sarp metrenin ardından yavaşça bir yokuş halinde kıvrılan, neredeyse bir buçuk kilometre ötedeki geniş ovaya doğru inen, sonra seyrek ağaçlıklı, tepelik bir sahaya doğru devam eden beklenmedik bir uçurumda dizginlere asıldık. Ova kamp ateşleriyle beneklenmişti ve orta yerde birkaç çadır vardı. Yakında çok sayıda at otluyordu, ateşlerin arasında ya da çadırların çevresinde gezinen birkaç yüz asker olduğunu tahmin ettim.
Ganelon içini çekti.
"Hiç değilse normal insanlara benziyorlar," dedi.
"Evet."
"...Şayet normal askerlerse, muhtemelen şu anda gözetleniyoruz. Burası, başıboş bırakılmayacak denli iyi bir gözetleme noktası."
"Evet."
Arkamızdan bir gürültü geldi. Tam dönmek üzereyken, yakından gelen bir ses “Kıpırdamayın!" dedi.

Başımı çevirmeyi sürdürdüm ve dört adam gördüm. İkisi üzerimize doğrultulmuş arbaletler taşıyordu ve diğer ikisinin kılıçları ellerindeydi. Aralarından biri, iki adım öne çıktı

"Atlarınızdan inin!" diye emir verdi. “Bu tarafa! Yavaşça!"

"Atlarımızdan indik, ellerimizi kılıçlarımızdan uzak tutarak, onunla yüzleştik.

"Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?" diye sual etti.

"Bizler paralı askeriz," diye karşılık verdim, “Lorraine’den geliyoruz. Burada savaş olduğu haberini aldık ve iş arıyoruz? Hedefimiz aşağıdaki kamptı. Umarım sizindir?"

"...Peki ya hayır der ve o kampa saldıracak bir kuvvetin keşif kolu olduğumuzu söylersem?"

Omuz silktim. “O taktirde, sizin tarafınız bir çift adam kiralamakla ilgilenmez mi?"

Tükürdü. “Koruyucu’nun sizin gibilere ihtiyacı yok," dedi.

Sonra, “Atınızı hangi yönden sürüyorsunuz?" diye sordu.

"Doğudan," dedim.

"Yakın zamanda hiç... güçlüklerle... karşılaştınız mı?"

"Hayır," dedim. “Karşılaşmamız mı gerekiyordu?"

"Söylemesi güç," diye bildirdi. “Silahlarınızı çözüp bırakın. Sizleri aşağıya, kampa göndereceğim. Sizi doğuda görmüş olabileceğiniz her şey... alışılmadık her şey konusunda sorgulamak isteyeceklerdir."

"Alışılmadık hiçbir şey görmedik," dedim.

"Her neyse, bakarsınız sizi doyururlar bile. Hoş, işe alınacağınızı hiç sanmıyorum ya. Savaş için biraz geç kaldınız. Şimdi silahlarınızı teslim edin."

Biz kılıç kemerlerimizi çözerken, ağaçların arasından iki adam daha çağırdı. Onları bizi yayan olarak aşağı götürmeleri için tembihledi. Adamlar silahlarımızı aldılar ve gitmek üzere arkamızı dönerken, sorgucumuz seslendi, “Bekleyin!"

Ona doğru döndüm.

"Sen adın nedir?" diye sordu bana.

"Corey," dedim.

"Kıpırdama."

Yaklaştı, burnumun dibine girdi. Beni aşağı yukarı on saniye süzdü.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Yanıt vermektense belindeki bir keseyi karıştırdı. Bir avuç madeni para çıkardı ve onları gözüne yaklaştırdı.

"Kahretsin! Çok karanlık," dedi “ve ateş yakamayız,"

"Ne için?" dedim.

"Ah, çok önemli değil," dedi bana. “Ama gözüm seni bir yerlerden ısırdı ve nereden olduğunu düşünmeye çabalıyorum. Bazı eski madeni paralarımıza basılmış olan suratı andırıyorsun. Birkaçı hâlâ tedavülde. Öyle değil mi?" diye sordu okçuların en yakında olanına.

Adam arbaletini indirip yaklaştı. Birkaç adımlık mesafeden gözünü kısıp baktı bana.

"Evet," dedi sonra, “benziyor."

"Kimdi o... şu aklınıza gelen?"

"Eski adamlardan biri. Ben doğmadan önce. Hatırlamıyorum."

"Ben de. Şey..." Omuz silkti. “Önemi yok. Devam et, Corey. Soruları dürüstçe yanıtlarsan zarar görmeyeceksin."

Döndüm ve onu orada, mehtabın altında arkamdan bakar ye kafasını kaşırken bıraktım.

Bize eşlik eden adamlar konuşmayı seven cinsten değillerdi. Bu da iyiydi ya.

Tepeden aşağı iniş boyunca oğlanın hikâyesini ve tarif ettiği mücadelenin sonucunu düşündüm, çünkü arzu ettiğim dünyanın fiziksel benzerini elde etmeyi başarmıştım geçerli duruma göre hareket etmek zorundaydık.

Kampta, insanların ve hayvanların, odun dumanının, pişen etin, derinin ve yağın hoş kokusu vardı ve insanların sohbet ettiği, silahlarını bileylediği, araç gereç tamir ettiği, yemek yediği, kumar oynadığı, uyuduğu ve merkezdeki yıpranmış üçlüsüne doğru eşlikçilerimizle ilerlediğimiz sırada bizi izlediği ateş ışığında tüm bu kokular birbirlerine karışmıştı. Biz ilerledikçe etrafımıza bir sessizlik çemberi yayıldı.

En büyük ikinci çadırın önünde durduk ve nöbetçilerinden biri civarda volta atan bir adamla konuştu. Adam başını birkaç kez iki yana salladı ve en büyük çadırı işaret etti. Konuşma birkaç dakika sürdü, sonra nöbetçimiz geri döndü ve solumuzda bekleyen diğeriyle konuştu. Nihayet adamımız başıyla onayladı ve diğeri en yakın kamp ateşinin başından birini çağırırken, bana yaklaştı.

"Bütün subaylar Koruyucu’nun çadırında toplantıdalar," dedi. Atlarınızın ayaklarını bağlayıp çayıra salacağız. Eşyalarınızı çözün ve burada bırakın.

Yüzbaşıyı görmek için beklemeniz gerekecek."

Başımla onayladım ve eşyalarımızı çözüp atları tımar etmeye koyulduk. Yıldız'ın boynunu sıvazladım, ufak tefek bir topalın onu ve Ganelon'un bineği olan Ateşejderi'ni diğer atlara doğru götürüşünü izledim. Eşyalarımızın üzerine oturup bekledik. Nöbetçilerden biri bize sıcak çay getirdi ve bir pipo dolusu tütünümü kabul etti. Sonra biraz arkamızdaki bir noktaya çekildiler.

Büyük tenteyi izleyip çayımı yudumladım, Amber'i ve nice zamandır mesken tuttuğum gölge Dünya'da, Brüksel'de, Rue de Char et Pain'deki küçük bir gece kulübünü düşündüm. Amber'in kuyumcu cilasını buradan elde eder etmez, Silah tüccarlarıyla pazarlığa tutuşmak üzere Brüksel yollarına düşecektim. Siparişim komplike ve pahalı olacaktı, bunun farkındaydım, çünkü bazı cephane üreticilerinin özel bir ikmal hattı kurmaya ikna edilmeleri gerekecekti. O Dünya'da askeri geçmişim sağ olsun, Interarmco haricinde başka tüccarlar da tanıyordum ve silahlanmamızın sadece birkaç ay alacağını hesaplamıştım. Detayları düşünmeye başladım, zaman hızla ve hoş geçti.

Belki bir buçuk saat sonra geniş çadırda gölgeler kımıldandı Birkaç dakika sonra giriş kanadı kenara savruldu ve insanlar kendi aralarında konuşarak, geriye bakışlar atarak, yavaşça belirmeye başladılar. Son ikisi, eşikte oyalanıp, hâlâ içeride kalan birisiyle konuşuyordu. Geri kalanı diğer çadırlara dağılmıştı.

Girişteki iki kişi, yüzleri hâlâ içeriye dönük olduğu halde yavaşça dışarı çıktılar. Seslerini işitebiliyor, ama ne dediklerini çıkartamıyordum. Onlar dışarıya ilerledikçe konuşmakta oldukları kişi de hareket etti ve onu bir anlığına görebildim. Işık arkasından vuruyordu ve iki subay görüşümü büyük oranda engelliyordu, ama adamın zayıf olduğunu gördüm ve de çok uzun boylu.

Nöbetçilerimiz hâlâ kımıldamamışlardı, bu, iki subaydan birinin, daha önce bahsi geçen yüzbaşı olduğunu belli ediyordu. Bakmaya ve onların daha uzağa hareket etmesini ve üstlerini daha iyi görebilmemi sağlamalarını arzulamaya devam ettim.

Bir süre sonra yaptılar bunu ve bir an sonra, adam dışarıya bir adım attı.

İlk başta bunun sadece bir ışık gölge oyunu olup olmadığından emin değildim... Ama hayır! Adam tekrar kıpırdayınca bir an için onu olanca

netliğiyle görebildim. Sağ kolunun hemen altındaki bir noktadan itibaren eksikti, öyle sargılanmıştı ki, kaybın oldukça yeni olduğunu tahmin ettim.

Sonra, koca sol eli aşağıya doğru bir süpürme hareketi yaptı ve gövdesinden epey uzakta asılı kaldı. Kolunun güdüğü de aynı anda seğirdi, onunla birlikte, zihnimin gerilerinde başka bir şey daha. Saçı uzun, düz ve kahverengiydi ve çenesinin çıkıklığını görmüştüm...

O sırada dışarı adımını attı ve bir esinti, giydiği pelerini yakalayıp sağma savurdu. Gömleğinin sarı, pantolonunun ise kahverengi olduğunu görebildim. Pelerinin kendisi alev gibi bir turuncuydu ve sol elinin doğaüstü çabuklukta bir hareketiyle, onu ucundan yakalayıp, kolunun güdüğünü gizlemek üzere geri çekti.

Hemen ayağa fırladım ve başı ansızın benim tarafıma döndü.

Bakışlarımız karşılaştı ve birkaç kalp atımı süresince ikimiz de kıpırdamadık.

İki subay dönüp bakakaldılar, sonra adam onları bir kenara itip uzun adımlarla bana doğru geldi. Ganelon’un da homurdanıp hızla ayağa kalktığını işittim. Nöbetçilerimiz de hazırlıksız yakalanmışlardı.

Birkaç adım önümde durdu ve ela gözlerini üzerimde gezdirdi. Gülümsediği nadirdi, ama bu sefer belli belirsiz tebessüm etmeyi başarabildi.

"Benimle gelin," deyip çadırına döndü.

Eşyalarımızı olduğu yerde bırakıp onu izledik.

İki subayı tek bir bakışla dışarı çıkarttıktan sonra çadırın kenarında durup girmemizi işaret etti. İçeri geldi ve çadırın kapısının düşmesine izin verdi. Gözlerim onun döşeğini, masasını, oturma sıralarını, silahlarını, bir sefer de kaydetti. Masanın üzerinde kitapların, haritaların, bir şişenin ve birkaç bardağın yanı sıra, bir de yağ lambası vardı.

Yatağın üzerinde bir lamba daha titreşiyordu.

Elimi sıktı ve tekrar gülümsedi.

"Corwin," dedi “ve hâlâ hayatta."

"Benedict," dedim, ben de gülümseyerek “ve hâlâ soluk alıp veriyor. Çok uzun bir zaman geçti."

"Gerçekten de öyle. Dostun kim?"

"Adı Ganelon’dur.

"Ganelon," dedi onu başıyla selamlayıp, elini sıkmayı teklif etmeden.

Sonra masaya yürüdü ve üç kadeh şarap doldurdu. Birini bana, diğerini Ganelon'a verdi, üçüncüyü de kendisi kaldırdı.

"Sağlığına, kardeşim," dedi,

"Seninkine."

İçtik.

Sonra, "Oturun," dedi kendisi masaya otururken en yakındaki sırayı işaret edip, ardından ekledi "ve Avalon'a hoş geldiniz."

"Teşekkürler... Koruyucu."

Yüzü buruştu.

"Hak edilmemiş bir unvan değildir bu," dedi düz bir sesle, yüzümü incelemeye devam ederken. "Merak ediyorum, şehrin önceki koruyucuları da aynı şeyi söyleyebilir mi?"

"Aslında burası değildi," dedi "ve sanırım söyleyebilirdi,"

Omuz silkti.

"Elbette," dedi. "Buna bir son verelim artık! Nerelerdeydin? Neler yapıyordun? Niye buraya geldin? Bana kendinden bahset. Çok zaman oldu."

Başımla onayladım. Şanssızlıktı, ama gerek aile adabı, gerekse güç dengesi kendi sorularımı sormadan evvel onunkileri yanıtlamamı gerektiriyordu. Ağabeyimdi o ve bilmeden de olsa onun nüfuz alanına, davetsizce girmiştim. Ona bu nezaketi de çok görmüyordum doğrusu. Akrabalarım arasında saygı duyduğum, hatta sevdiğim birkaç kişiden biriydi. Sadece ona soru sormak için sabırsızlanıyordum. Onun da dediği gibi, çok zaman geçmişti.

Ona ne kadarını söylemeliydim şu anda? Hangi tarafa sempati duyuyor olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yanlış şeylerden söz ederek, onun Amber'den kendi kendini sürgün etmesinin sebeplerini keşfetmek istemiyordum. Gayet tarafsız bir şeyle başlamalı ve devam ettikçe onu dinlemeliydim.

"Bir başlangıç olmalı," dedi o vakit. "Ne yüz takındığın umurumda değil."

"Birçok başlangıç var," dedim. "Zor... Sanırım en geriye gidip, oradan başlamalıyım."

Bir yudum daha aldım şaraptan.

"Evet," deyip, verdim kararımı. "En basiti bu görünüyor... Gerçi olup bitenin çoğunu nispeten kısa zaman önce hatırlayabildim.

"Ghenesh’li Aysüvarileri’nin bozguna uğratılmasından ve senin ayrılışından birkaç yıl sonra, Eric’le aramda büyük bir münakaşa yaşandı," diye başladım. “Evet, tahta kimin geçeceğine dair bir tartışmaydı. Babam yine tahttan çekilme söylentileri yayıyor ve halefinin adını vermeyi reddediyordu. Doğal olarak, kimin daha meşru doğumlu olduğuna dair eski tartışmalar yine alevlendi. Elbette sen ve Eric benim ağabeylerimsiniz, ama Eric ve benim annem olan Faiella, babamın Clymnea'nın ölümünden sonraki karısı olmasına rağmen, onlar…"

"Yeter!" diye bağırdı Benedict ve yumruğunu öyle sert vurdu ki, masa çatlayıverdi.

Lamba titreşip dans etti ama küçük bir mucize eseri, devrilmedi. Çadırın giriş kapısı anında aralandı, tasalanmış bir nöbetçi içeri baktı. Benedict ona kısa bir bakış fırlattı ve adam geri çekildi.

"Kişisel gayrimeşruluk davalarımıza karışmak arzusunda değilim." dedi Benedict yumuşak bir sesle. “Bu müstehcen uğraş, başından itibaren kendimi refahtan mahrum etmemin sebeplerinden biriydi. Öyküne, lütfen dipnotlara başvurmaksızın devam et."

"Şey... Evet," dedim, hafifçe öksürerek. “Dediğim gibi, aramızda bu konu üzerine epey ateşli tartışmalar yaşandı. Derken, bir akşam, sözlerin ötesine geçti. Kavga ettik."

"Düello mu?"

"O kadar resmi bir şey değil. Birbirimizi katletmek için eş zamanlı varılmış bir karar desek, daha yerinde olur. Şöyle ya da böyle, uzunca bir süre dövüştük ve sonunda Eric üstünlük sağladı, beni ezmeyi sürdürdü. Hikâyemin sonunu baştan anlatmak pahasına da olsa, tüm bunları beş yıl kadar önce anımsamış olduğumu eklemeliyim."

Benedict başıyla onayladı, sanki anlamışçasına.

"Bilincimi kaybettikten hemen sonra olanlara ilişkin, yalnızca varsayımlarda bulunabilirim," diye sürdürdüm sözümü.

"Ama Eric, kendine hâkim oldu ve beni öldürmekten vazgeçti. Uyandığımda bir gölge Dünya’da, adına Londra denen bir yerdeydim. Veba salgındı o zamanlar ve ben de hastalığa yakalanmıştım. Londra öncesine ait hiçbir hatıram olmadan iyileştim. O gölge dünyada asırlar boyu yaşadım, kimliğime dair bir şeyler aradım. Dört bir yanını gezdim, çoğunlukla bir ordunun üyesi olarak. Üniversitelerinde okudum, en bilge adamlarının bazılarıyla söyleştim, meşhur doktorlarına danıştım. Ama geçmişimin

anahtarını hiçbir yerde bulamıyordum. Diğer insanlar gibi olmadığım ortadaydı ve bu gerçeği gizlemek için nice cefa çektim. Öfkeliydim, çünkü en çok istediğim şeyler... Kendi kimliğim, anılarım haricinde her şeyi elde edebiliyordum.

"Yıllar akıp gitti, ama bu özlem ve öfke dinmek bilmedi, ilk hatıralarımın geri dönüşüne sebep veren değişiklikleri başlatan, kafatasımın çatladığı bir kaza oldu. Bu, yaklaşık beş sene önceydi ve ironik olan, kazadan Eric'in sorumlu olduğunu düşünmek için güçlü gerekçelerim bulunması. Flora, hiç şüphesiz başından beri bana göz kulak olmak üzere o gölge Dünya'da ikamet ediyordu.

"Varsayımlara dönecek olursak, ölümümü arzulayan, ama izlerin ona ulaşmamasını isteyen Eric kendisini son anda dizginlemiş olmalı. Böylece beni Gölge'nin içinden ani ve neredeyse kesin ölümün olduğu bir yere taşıdı... Şüphesiz geri dönüp tartıştığımızı ve bir öfkeyle çekip gittiğimi, tekrar uzaklaşmakla ilgili bir şeyler mırıldandığımı söylemek üzere. O gün Arden Ormanı'nda avlanıyorduk... Sadece ikimiz, beraberce."

"Böyle şartlar altında," diye sözümü kesti Benedict, "sizin gibi iki hasmın beraberce ava çıkmasını garip buluyorum."

Bir yudum şarap alıp, gülümsedim.

"Belki de söylediğimden daha planlı bir şeydi," dedim.

"Belki ikimiz de birlikte baş başa avlanma fırsatını memnuniyetle karşıladık."

"Anlıyorum," dedi. "Öyleyse durumunuzun tersine dönmesi olasıydı?"

"Şey," dedim, "söylemesi güç. O kadar ileri gideceğime inanmıyorum. Elbette şu an için konuşuyorum. Biliyorsun, insanlar değişir. O zamanlar... Evet, ben de aynı şeyi yapmış olabilirdim ona. Kesin konuşamıyorum, ama mümkündür."

Tekrar başıyla onayladı ve çabucak neşeye dönüşen, anlık bir öfke hissettim.

"Çok şükür, kendi dürtülerimi hiçbir şey için haklı çıkarmak niyetinde değilim," diye devam ettim. "Tahminlere dönecek olursak, Eric'in ondan sonra beni gözaltında tuttuğuna inanıyorum, hiç şüphesiz ilk başta sağ kalışımdan dolayı hüsrana uğramış, ama zararsızlığımdan hoşnut olmuştu. Bu yüzden, beni gözetlemesi için Flora'yı ayarladı ve dünya uzunca bir süre huzur içinde döndü. Sonra, muhtemelen babam tahttan çekildi ve tahta kimin geçeceği sorusu daha yanıtlanmadan kayboldu..."

"Hiç de öyle olmadı!" dedi Benedict. “Tahttan çekilme gerçekleşmedi. Yalnızca kayboluverdi. Bir sabah odasında değildi, o kadar. Yatağında yatılmamıştı bile. Mesaj yoktu. Bir önceki akşam odasına girdiği görülmüştü ama ayrılışına kimse şahit olmamıştı. Bu bile uzunca bir süre garip bulunmadı. İlk başta, onun bir kez daha Gölge’de dolaştığı sanıldı, belki de yeni bir gelin bulmak maksadıyla. Birilerinin kötü bir oyundan şüphelenmesi ya da bunu, alışılmadık bir tahttan çekilme usulü olarak yorumlamasından önce epey vakit geçti."

"Bundan haberdar değildim," dedim. “Bilgi kaynakların olayların kalbine benimkinden daha yakınmış anlaşılan."

Sadece başıyla evetleyerek, Amber’deki temasları hakkında huzur kaçıran spekülasyonlara boğulmamı sağladı. Çünkü tüm bildiğim, onun bu günlerde Eric yanlısı olabileceğiydi.

"En son ne zaman bizzat oradaydın?" diye sormaya cüret ettim.

"Yirmi yılı biraz geçiyor," dedi, “ama bağlantıyı kesmiyorum."

Bana söylemeye tenezzül edecek hiç kimseyle değil! Söylerken bunu biliyor olmalıydı, yani, benden sakınıyor mu yoksa beni bir tehdit olarak mı görüyordu? Kafamda bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Elbette bir deste Majör Koz Kartı'na sahipti. Kâğıtları kafamda karıştırdım ve deli gibi onları düşündüm. Random, Benedict’in bulunduğu yeri bilmediğini açıkça söylemişti. Brand, uzun zamandır kayıptı. Onun hâlâ hayatta nahoş bir yerde ve Amber’deki olaylara dair haber veremeyecek konumda olduğunun işaretleri elime geçmişti. Temas kurduğu kişi Flora olamazdı, çünkü yakın zamana kadar o da Gölge’de, resmen değilse bile fiilen sürgündeydi. Llewella Rebma’daydı. Deirdre de oradaydı ve son gördüğümde Amber’de gözden düşmüştü. Ya Fiona? Julian onun “güneylerde bir yerlerde" olduğunu söylemişti. Kesin yerini bilemiyordu.

Geriye kim kalmıştı?

Görebildiğim kadarıyla, Eric’in ta kendisi, Julian, Gerard ya da Caine. Eric’i geç. Babamın sözde tahttan çekilişinin detaylarını, olayların Benedict’in anladığı şekliyle anlaşılmasına izin verecek şekilde duyulmasına göz yummazdı. Julian, Eric’i destekliyordu ama kendisinin de en üst seviyeden kişisel hırsları yok değildi. Eğer kendisine faydası dokunacaksa, o da bilgi iletebilirdi. Caine için de aynısı geçerliydi. Öte yandan, Gerard, bana her zaman Amber’in refahıyla, tahtta kimin oturduğu sorusundan daha çok ilgilenirmiş gibi gelmişti. Gerçi Eric’e çok düşkün

değildi ve bir zamanlar beni ya da Bleys'i ona tercih etmeye meyilliydi. Onun, Benedict'in olaylardan haberdar olmasını, ülke için bir sigorta poliçesi olarak göreceğine inanıyorum. Evet, bu üçünden biri olduğu neredeyse kesindi. Julian benden nefret ederdi, Caine beni ne özellikle sever, ne de sevmezdi ve Gerard ile çocukluğuma kadar giden ortak, aralarımız vardı. Kim olduğunu hemen bulmam gerekliydi şu anki amaçlarımdan bihaber olduğu için, doğaldır Benedict bir şey söylemeye hazır değildi. Amberle irtibat, Benedict'inin arzusuna ve diğer uçtaki kişiye bağlı olarak, beni yaramak ya da bana hemen yardım sağlamak için kullanılabilirdi o yüzden onun için hem kılıç, hem de kalkandı ve silahlarını göstermede bu kadar aceleci davranması karşısında biraz incinmiştim. Anormal derecede ihtiyatlı davranışına, yakın zamanda yaralanışının neden olduğunu düşünmeyi seçtim, çünkü onun için asla ıstırap kaynağı olmadığımı kesinlikle biliyordum. Yine de bu, benim de anormal derecede ihtiyat hissetmeme sebep oldu ki, ağabeyini uzun yıllardan beri ilk kez gören birisi için bunu bilmek, hazindi.

"İlginç," dedim kadehimdeki şarabı döndürerek. "Öyleyse bunların ışığında görünen o ki, herkes vaktinden önce hareket etmiş olabilirdi."

"Herkes değil," dedi.

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Özür dilerim," dedim.

Başıyla kısaca onayladı.

"Lütfen öyküne devam et."

"Pekâlâ, varsayımlar zincirini sürdürecek olursak." dedim, "Eric tahtın yeterince uzun süredir boş kaldığına ve harekete geçme vaktinin geldiğine karar verdi, aynı zamanda hafıza kaybımın yeterli olmadığını ve tahttaki hak iddiamdan büsbütün vazgeçtiğimi garantilemenin daha iyi olacağını da düşünmüş olmalı. Bunun üzerine bana o gölge Dünya'da bir kaza hazırladı, ölümcül olabilecek ama öyle olmayan bir kaza"

"Bunu nereden biliyorsun? Ne kadarı tahmin?"

"Daha sonra sorguladığımda, Flora işte kendisinin parmağı bulunduğu da dahil bu kadarını itiraf etti."

"Çok ilginç. Devam et."

"Başıma aldığım darbe, daha önce Sigmund Freud'un bile benim için elde edemediği şeyi sağladı," dedim. "Gitgide güçlenen küçük hatıralar... Özellikle de Flora'yla karşılaşıp hafızamı tetikleyen her cinsten şeye maruz

kaldıktan sonra. Onu hafızamın tamamen geri döndüğüne ikna etmeyi başardım, bu yüzden kişiler ve her şey hakkında açık konuştu. Sonra Random çıkıverdi ortaya, bir şeyden kaçıyordu..."

"Kaçıyor muydu? Neden?"

"Gölge'den gelen tuhaf yaratıklardan. Sebebini asla bilemedim."

"İlginç," dedi ve ona katılmak zorundaydım. Hücremdeyken sık sık düşünmüş, Random'un neden daha en başta sahnenin solundan, peşinde yaratıklarla girdiğini merak etmiştim.

Karşılaştığımız andan ayrılana değin, hep bir cins tehlikenin içinde olmuştuk; ben kendi sorunlarımla meşguldüm ve o da beklenmedik ortaya çıkışıyla ilgili hiçbir şey söylemeye gönüllü olmamıştı. Tabii ki onun ilk geldiği anda da aklımdan geçmişti bu, ama hakkında bilgi sahibi olmam gereken bir şey olup olmadığım bilememiş, öylece bırakmıştım. Daha sonra hücremdeyken ve şimdi, burada, olaylar su yüzüne çıkmışlardı, ilginç mi? Gerçekten de. Aynı zamanda, rahatsız edici.

"Random'u durumum konusunda kandırmayı başardım, diye devam ettim. "Benim aradığım tek şey hafızam iken, o, tahtı aradığıma inandı. Amber'e dönüşüme yardım etmeyi kabullendi ve beni geri getirmeyi başardı. Şey, neredeyse," diye düzelttim "Rebma'da bulduk kendimizi. O zamana kadar Random'a gerçek durumumu anlatmıştım ve hafızamı tamamen kazanmam için Desen'i tekrar yürümemi önermişti. Fırsat oradaydı ben de değerlendirdim. Etkili oldu ve Desen'in gücünü, kendimi Amber'e nakletmek için kullandım."

Tebessüm etti.

"Tam o noktada, Random çok üzülmüş olmalı," dedi.

"Eh, zevkinden şakıdığını söyleyemem," dedim. "Moire'nin hükmünü kabul etti, onun seçtiği bir kadınla... Vialle isimli kör bir kızla evlenip, orada en az bir sene kalacaktı. Deirdre de oradaydı. Ona Amber'den firarı sırasında yolda rastladık ve Rebma'ya üçümüz birlikte girdik. O da orada kaldı."

Şarabımı bitirdim ve Benedict başıyla şişeyi işaret etti. Gerçi o da neredeyse boştu, bu yüzden, sandığından yeni bir şişe alıp kadehlerimizi doldurdum. Koca bir yudum aldım. Öncekinden daha iyi bir şaraptı. Onun özel kavından olmalıydı.

"Sarayda," diye devam ettim, "kütüphaneye ulaştım ve bir deste Tarot kartı aldım. Oraya gitmeyi göze alışımın asıl sebebi buydu. Çok bir şey

yapamadan Eric beni şaşırttı ve orada, kütüphanede dövüştük. Onu yaralamayı başardım ve takviye kuvvetler gelip de kaçmaya mecbur bırakmasaydı, inanıyorum ki işini bitirebilirdim. Sonra Bleys’le bağlantı kurdum, Gölge’de beni yanına aldı. Geri kalanını kendi kaynaklarından duymuş olabilirsin. Bleys ve benim nasıl birleşip Amber’e saldırdığımızı ve kaybettiğimizi... Bleys, Kolvir’in cephesinden aşağı düştü. Ona Tarot kartlarımı fırlattım ve yakaladı. Cesedinin asla bulunamadığını öğrendim. Ama aşağısı uzun bir yoldu... Gerçi o sıralar denizin gelgitle kabarmış olduğunu sanıyorum. O gün ölüp ölmediğini bilmiyorum."

"Ben de," dedi Benedict.

"Böylece esir edildim ve Eric taç giydi. Taç giyme törenin de yardımcı olmaya ikna edildim, şahsi itirazıma karşın. Kendimi, o piç geri alıp kendi kafasına geçirmeden önce şeceresine bakarak konuşuyorum taçlandırmayı başardım. Sonra gözlerimi kör ettirdi ve beni zindana attı."

Öne eğilip, yüzümü inceledi.

"Evet," dedi, “duymuştum bunu. Nasıl yapıldı?"

"Sıcak demirlerle," dedim elimde olmaksızın irkilerek gözlerimi avuçlama güdüsünü bastırarak. “Bu çetin sınavın yarısında bayılmışım."

"Göz kürelerine gerçekten değdi mi?"

"Evet," dedim. “Sanırım."

"Peki, yenilenme ne kadar sürdü?"

"Bir kez daha görebilmem için dört yıla yakın zaman geçti," dedim “ve görüşüm yeni yeni normale dönüyor. Demek ki... toplam beş yıl, diyebilirim."

Ardına yaslandı, içini çekti ve belli belirsiz gülümsedi.

"İyi," dedi. “Bana küçük bir ümit verdin. Diğerleri de vücut uzuvlarını kaybettiler ve yenilenmeye uğradılar elbette, ama ben hiç önemli bir şey kaybetmemiştim... şimdiye değin."

"Ah, evet," dedim. “Çok etkileyici bir liste. Yıllardır gözden geçirip durdum. Çoğunu unuttum galiba, ama başlıcalarını sayarsak, parmak uçları, ayak parmakları, kulak memeleri. Kolun için umut var, diyebilirim. Doğaldır ki uzunca bir süre için değil.

"İki elini de aynı maharetle kullanabiliyor olman güzel bir şey," diye de ekledim.

Gülümsemesi gitti, geldi ve bir yudum aldı şarabından. Hayır, başına gelenleri bana anlatmaya daha hazır değildi.

Kendi şarabımdan bir yudum daha içtim. Ona, Dworkin'in izlenmiş as gibi bir şey olduğunu söylemek istemiyordum. Adamın tüm gücünü hiçbirimiz anlamamıştık ve aklını kaçırdığı aşikârdı. Ama kullanılabilirdi. Babamın bile bir süre sonra ondan korkmaya başladığı ortadaydı ve onu kilitletmişti. Hücremdeyken ne söylemişti bana? Bütün Amber'i yok etmenin bir yolunu keşfettiğini açıkladıktan sonra babam onu oraya kapattırmıştı. Eğer bunlar bir delinin saçmalıkları değil de, onun orada bulunuşunun gerçek sebebi idiyse, babam, aynı koşullar altında benim olacağımdan çok daha cömert davranmış demekti. Adam, sağ bırakılmayacak denli tehlikeliydi. Öte yandan, onu iyileştirip bu durumdan kurtarmaya çalışmıştı babam. Dworkin doktorlardan, korkutup kaçırdığı ya da güçlerini onlara karşı kullandıklarında yok ettiği adamlardan söz etmişti. Ona ait hatıralarımın çoğunda bilge, nazik yaşlı bir adamdı, Babama ve ailenin geri kalanına yürekten bağlıydı. Eğer biraz umut varsa, böyle birini gönül rahatlığıyla öldürmek zor olacaktı. Firar etmenin mümkün olmadığı söylenen bir yere hapsedilmişti. Yine de bir gün, canı sıkılınca, basitçe yürüyüp gitmişti. Amber'de, Gölge'nin yokluğunda, hiç kimse Gölge'de yürüyemez, bu yüzden Koz Kartları'nın altında yatan prensibe bağlı, anlamadığım bir şey yapmış ve odasını terk etmişti. Geri dönmeden önce, onu benim hücreme de benzer bir çıkış sağlaması için ikna etmeyi başarmıştım, bu çıkış beni bir nebze kendimi toparladığım, sonra da beni Lorraine'e götüren yolculuğa çıktığım Cabra deniz fenerine götürmüştü. Dworkin'in hâlâ keşfedilmemiş olması kuvvetle muhtemeldi. Anladığım kadarıyla, ailemiz daima özel güçlere sahipti, ama onları çözümleyip, işlevlerini Desen ve Tarot kartları aracılığıyla biçimselleştiren oydu. Bunu nice sefer tartışmaya çalışmıştı, ama konu çoğumuza korkunç derecede soyut ve can sıkıcı gelmişti. Bizimki çok pragmatik bir aile kahretsin! Konuya ilgi duyuyormuş gözüken tek kişi Brand'di. Bir de Fiona. Az kalsın unutuyordum. Fiona da bazen dinlerdi. Babam. Babam hiç sözünü etmediği birçok şey bilirdi Bize ayıracak vakti asla yoktu ve etrafında bizim bilmediğim birçok şey vardı. Ama hangi prensipler söz konusuysa, onları muhtemelen Dworkin kadar iyi bilirdi. Temel farklılık, uygulamadaydı. Dworkin bir sanatçıydı. Babamın gerçekte ne olduğunu bilmiyorum. Asla yakınlık göstermezdi ama zalim bir baba değildi. Ne zaman dikkatini çeksek bize hediyeler verme ve eğlendirme konusunda oldukça cömert davranırdı. Ama yetiştirilmemizi sarayın diğer üyelerine bırakmıştı. Bize,

tutkunun ara sıra ortaya çıkan kaçınılmaz sonuçları gözüyle bakıp hoşgörü beslediğini hissediyorum. Aslında ailenin çok daha büyük olmaması beni epey şaşırtıyor. On üçümüz artı şimdi ölü olduklarını bildiğim iki erkek ve bir kız kardeşle birlikte, on beş asırlık yakın bir ailesel üretimi temsil ediyor. Bu kadar şehvet düşkünü bir hükümdar için muazzam bir skor sayılmaz, ama hiçbirimiz de fazlasıyla verimli çıkmadık zaten. Kendimizi koruyabilir ve Gölge'de yürüyebilir hale geldiğimiz anda babam bizi mutlu olup yerleşeceğimiz mekânlar bulmaya teşvik ederdi. Artık var olmayan Avalon'la aramdaki bağ da buydu işte.

Bildiğim kadarıyla, Babamın kökeni sadece kendisinin bildiği bir şeydi. Hafızası Oberon'un hayatta olmadığı döneme kadar uzanan biriyle karşılaşmamıştım şimdiye kadar. Tuhaf mı? Birisinin, önünde merakını giderecek asırlar varken babasının nereden geldiğini bilmemesi? Evet. Ama o, ketum, güçlü ve kurnazdı... Bir dereceye kadar hepimizin sahip olduğu niteliklerdi bunlar. Bizim iyi konumda ve hoşnut olmamızı istediğini hissediyorum... ama asla kendi saltanatına bir tehdit teşkil edecek kadar değil. Sanırım içinde huzursuz bir parça, kendi ve geçip gitmiş zamanlara ilişkin çok fazla şey öğreneceğimiz ile ilgili haksız çıkarılamayacak bir ihtiyat hissi mevcuttu. Kendisinin Amber'de hüküm sürmediği bir zamanı gerçekten hayal etmiş olduğuna hiç inanmıyorum. Ara sıra şaka yollu ya da serzeniş dolu, tahttan çekilmekten dem vururdu. Ama her zaman için bunun, doğuracağı tepkileri görmek maksadıyla yapılan, hesaplanmış bir şey olduğunu hissetmişimdir. Ölümünün yaratacağı durumun farkına varmış, ama bunun gerçekleşeceğine asla inanmamış olmalıydı. Aslında onun vazife ve sorumluluklarını, gizli taahhütlerini hiçbirimiz bilmiyorduk. İtirafı ne kadar tatsız da bulsam, hiçbirimizin tahta gerçekten oturmaya uygun olmadığını hissediyordum.

Bu yetersizlikten ötürü babamı suçlamak isterdim ama ne yazık ki, kendimi bu konuda mahcup hissetmeyecek kadar uzun süre tanımıştım Freud'u. Hem artık hak iddialarımızın geçerliliğini düşünmeye başlıyordum. Eğer tahttan çekilme gerçekleşmediyse ve o gerçekten hayattaysa, bizlerden birinin umabileceği en iyi şey, naiplik koltuğunda oturmaktı. Onun dönüşünü ve işin aksini öğrenmeyi iple çekmezdim... Hele tahtta oturuyorsam. Gerçeği kabullenelim, ondan korkuyordum ve bu boş yere değildi. Yalnızca bir aptal, anlamadığı, hakiki bir kudretten korkmaz. Ama unvanı ister kral olsun, isterse naip, benim hakkım Eric'inkinden

fazlaydı ve onu almaya hâlâ kararlıydım. Eğer babamın karanlık geçmişinden gelen, gerçekten anlayamadığımız bir güç onu elde etmeme hizmet edecekse ve Dworkin böyle bir gücün temsilcisi ise, o zaman benim çıkarıma kullanılıncaya değin gizli kalmalıydı.

Temsilcisi olduğu güç, Amber’in kendisini yok edip böylece gölge dünyaları paramparça etme, bildiğim anlamıyla tüm mevcudiyete bir son verme gücü olsa bile mi diye sordum, kendi kendime.

Bilhassa bunun üzerine yanıtladım kendimi. Böyle bir güç başka kime emanet edilebilirdi ki? Bizimkisi, gerçekten de çok pragmatik bir ailedir.

Biraz daha şarap, sonra pipomu çıkarttım, temizledim yeniden doldurdum.

"Özetle, bugüne kadarki hikâyem böyle işte," dedim kemdi eserimi süzüp, kalkıp lambadan ateş alırken. “Görüşüm düzeldikten sonra kaçmayı başardım, Amber’den uzaklaştım Ganelon’la karşılaştığım Lorraine adlı bir ülkede bir süre oyalandım, sonra buraya geldim."

"Neden?"

Yerime geri döndüm ve tekrar baktım ona.

"Çünkü bir zamanlar bildiğim Avalon’a yakın," dedim.

Ganelon’la eskiye dayalı tanışıklığımdan kasıtlı olarak söz etmemiştim ve onun bundan bir ipucu yakalayacağını ummuştum. Bu gölge bizim Avalon’umuza yakındı, dolayısıyla Ganelon topografiyi ve âdetlerinin çoğunu bilmeliydi. Değeri her ne idiyse, bu bilgiyi Benedict’ten gizlemek akıllıca gözükmüştü.

Yapacağını umduğum gibi göz ardı etti, kazılacak daha ilginç şeylerin yanına, olduğu yere gömdü.

"Ya firarın?" diye sordu. “Bunu nasıl başardın?"

"Yardım aldım elbette," diye kabullendim, “hücreden çıkarken. Bir kez çıktıktan sonra... Evet, Eric’in hâlâ farkında olmadığı birkaç geçit var."

"Anlıyorum," dedi başıyla onaylayarak... Doğaldır ki işbirlikçilerimin adlarından bahsetmemi umuyordu ama sormayacak kadar akıllıydı.

Pipomu üfledim ve gülümseyerek arkama yaslandım.

“İnsanların dostları olması güzel," dedi, sanki aklımdan geçiveren dile getirilmemiş bir düşünceyle uyuşuyor gibi.

“Sanırım hepimizin Amber’de birkaç dostu vardır."

“Öyle düşünmeyi isterim," dedi. Sonra, “Kısmen oyulmuş kapını kilitli bıraktığını, döşeğini tutuşturduğunu ve duvarına resimler çizdiğini

biliyorum," diye ekledi.

"Evet," dedim. “Uzun süreli hapis insanın aklına bir şeyler oluyor. Benimkine yaptı en azından. Mantıktan yoksun olduğumu bildiğim uzun dönemler oldu."

"Yaşadığın deneyime gıpta etmiyorum, kardeşim," dedi.

"Hem de hiç. Şimdiki planların nedir?"

"Hâlâ belirsizler."

"Burada kalmayı isteyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim. “Burada vaziyet nedir?"

"Her şey benden sorulur," dedi... Böbürlenme değil, sadece gerçeği dile getirdi. “Ülkedeki tek büyük tehdit unsurunu ortadan kaldırmaya muvaffak olduğuma inanıyorum. Eğer haklıysam, gayet dingin bir dönem yakında demektir. Bedeli yüksekti" Kolundan arta kalana baktı. " ama buna değmiş olacak... Çok geçmeden, her şey normale döndüğünde görüleceği gibi."

Sonra bize, temelde gencin tarif etmiş olduğuyla aynı durumu anlatmaya koyuldu, savaşı nasıl kazandıklarıyla devam etti. Cehennem bakirelerinin lideri öldürülmüş, atlıları korkup kaçmışlardı. Bunun üzerine çoğu öldürülmüş, mağaralar bir kez daha mühürlenmişti. Keşif birlikleri yörede sağ kalanları ararken, Benedict savaş meydanında temizlik amacıyla küçük bir kuvvet bırakmaya karar vermişti.

Kendisiyle, düşmanların lideri Lintra arasındaki buluşmadan hiç söz etmedi.

"Liderlerini kim öldürdü?" diye sordum ona.

"Ben başardım," dedi güdük koluyla ani bir hareket yaparak, “gerçi ilk darbeyi vurmak için gereğinden fazla bekledi."

Bakışlarımı kaçırdım, Ganelon da öyle yaptı. Tekrar baktığımda yüzü normale dönmüş, kolunu indirmişti.

"Seni aradık. Bunu biliyor muydun, Corwin?" diye sordu.

"Brand seni birçok gölgede aradı, Gerard da. Eric’in o gün senin kayboluşunla ilgili söylediklerini doğru tahmin ettin. Gerçi onun sözünden ötesini araştırmak istedik. Koz Kartını sürekli denedik, ama yanıt yoktu. Şu beyin hasarı, iletişimi engellemiş olabilir. Bu ilginç. Koz Kartı’na yanıt vermeyişin bizi senin öldüğüne inanmaya şevketti. Sonra Julian, Caine ve Random da katıldılar araştırmaya."

"Hepsi mi? Gerçekten mi? Hayretler içinde kaldım."

Güldü.

"Ya," dedim o anda ve ben de güldüm.

Onların ava bu noktada katılmış olması, ilgilendikleri şeyin benim sağlığım değil, Eric'i yerinden etmek ya da ona şantaj yapmak amacıyla kardeş katline dair deliller bulma ihtimali olduğunu gösteriyordu.

"Avalon civarında aradım seni," diye sürdürdü konuşmasını, "bu yeri buldum ve buraya vuruldum. O günlerde acınacak haldeydi ve nesiller boyu, eski görkemine kavuşturmak için çalıştım. Bunu senin hatıran için başlattıysam da, bu ülke ve halkına karşı bir düşkünlük hasıl oldu. Beni koruyucuları olarak gördüler, ben de gereğini yaptım."

Hem canım sıkılmıştı, hem de duygulanmıştım. Her şey korkunç hale getirdiğimi ve düzene sokmak için burada oyalandığını mı söylemeye çalışıyordu... Küçük kardeşimin pisliğini bir kez temizlemek gibi? Yoksa benim bu yeri, ya da çok benzer bir yeri sevdiğimi anlayıp, benim de isteyeceğim gibi işleri yoluna koymak için mi uğraşmıştı? Belki de gereğinden fazla hassasiyet gösteriyordum.

"Aranmış olduğumu bilmek güzel," dedim, senin bu toprakların savunucusu olduğunu bilmek ise çok güzel. Bu yeri görmek isterim, çünkü bana, bildiğim Avalon'u anımsatıyor. Buradaki ziyaretime itirazın var mı?"

"Tek yapmak istediğin bu mu? Ziyaret mi?"

"Aklımdaki tek şey buydu."

"Öyleyse şunu bil ki, bir zamanlar burada hüküm sürmüş olan gölgen hakkında iyi şeyler hatırlanmaz. Bu mekânda çocuklara Corwin adı konulmaz, benim de burada, Corwin adında bir kardeşim yok."

"Anlıyorum," dedim. "Adım Corey. Eski dostlar olabilir miyiz?"

Başıyla evetledi.

"Burası, eski dostlarımın ziyaretine daima açıktır," dedi.

Gülümsedim ve onayladım.

Bu gölgenin gölgesine yönelik planlarım olabileceği fikrini aklından geçirmesine alınmıştım: Ben -bir an için de olsa- Amber'in tacının soğuk ateşini alnımda hissetmiş olan ben.

Eğer işin temelinde, akınlardaki rolümü bilseydi tutumu ne olurdu, merak ediyorum. Bu açıdan bakarsak, sanırım kolunun kaybından da ben sorumluydum. Buna karşın işi bir adım daha ileri götürüp Eric'i sorumlu tutmayı yeğliyordum. Hem beni lanetlemeye sevk eden de onun hareketiydi.

Yine de Benedict'in asla öğrenmemesini umuyordum.

Onun Eric’e göre nerede durduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Onu mu destekleyecekti, benden yana mı koyacaktı ağırlığını, yoksa hamlemi yaptığımda yoldan kaçılmakla mı yetinecekti? Aksi gibi, onun da benim hırslarımın sönmediğini, ya da hâlâ için için yanmakta olduğunu merak mı ettiğinden emindim... ve eğer ikincisi doğruysa, planlarım hırslarımı neyle körüklediğini. Öyleyse...

Konuyu kim açacaktı?

Pipomdan birkaç güzel fırt çektim, şarabımı bitirdim, biraz daha koydum, yine tüttürdüm. Kampın, rüzgârın, midemin sesini dinledim...

Benedict bir yudum aldı şarabından.

Sonra, “Uzun vadeli planların nelerdir?" diye sordu bana neredeyse tesadüfi bir şekilde.

Ona daha karar vermediğimi, özgür, canlı ve görüyor olmaktan dolayı mutlu olduğumu söyleyebilirdim... Ona bunun bana kafi geldiğini, şu an için özel bir planım bulunmadığını söyleyebilirdim...

...O da daha ağzımı açmadan, palavra sıktığımı anlardı.

Çünkü yutmayacak kadar iyi tanıyordu beni.

O yüzden, “Planlarımın ne olduğunu biliyorsun," dedim.

"Eğer desteğimi isteseydin," dedi, “vermezdim. Amber bir başka güç çekişmesi olmadan da yeterince kötü halde."

"Eric gaspçının teki."

"Ona sadece naip gözüyle bakmayı tercih ediyorum. Şu vakitte içimizden kim tahtta hak iddia ederse gasp suçu işlemiş olur."

"Öyleyse babamın hâlâ sağ olduğuna inanıyorsun?"

"Evet. Hayatta ve kötü durumda. Temas kurmak için birkaç girişimde bulundu."

Yüzümün bir şeyleri ele vermemesini sağlamakta başarılı oldum. Demek ki bir tek ben değildim. Bu noktada deneyimimi açığa dökmek ikiyüzlülük, fırsatçılık, ya da düpedüz yalan olacaktı... Çünkü beş yıl önceki belli belirsiz temasımızda tahtı ele geçirmem için icazet vermişti. Tabii o zaman naiplikten bahsediyor da olabilirdi...

"Eric tahtı elde ettiğinde desteklemedin," dedim. "Şimdi o, tahtta oturduğuna göre, onu devirmek için bir girişimde bulunulsa, Eric’i destekler miydin?"

"Söylediğim gibi," dedi bana. “Ona naip gözü ile bakıyorum. Bunu onayladığımı söyleyemem ama Amber’de daha fazla kavga istemiyorum."

"Öyleyse onu destekleyeceksin?"

"Bu konuda söyleyeceğim her şeyi söyledim. Avalon'umu ziyaretinde özgürsün, ama burayı Amber'in istilasına sahne arkası olarak kullanma. Bu, aklında olabilecek bazı konuları açıklığa kavuşturdu mu?"

"Kavuşturdu," dedim.

"Durum buysa, hâlâ burayı ziyaret etmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. “Amber'de kavgadan kaçınma arzun, iki yönlü mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, eğer Amber'e kendi rızam olmadan götürülürsem, bir önceki durumumun tekrarlanmasını engellemek için elimden geldiğince büyük bir kargaşa çıkartacağım."

Yüzündeki hatlar silindi ve gözlerini ağır ağır yere indirdi.

"Sana ihanet edeceğimi ima etmek istememiştim. Benim duygularım yok mu sanıyorsun, Corwin? Seni tekrar tutsak edilmiş, kör... ya da daha kötü halde görmek istemiyorum. Burası ziyaretine her zaman açıktır ve korkularını da hırslarınla birlikte, sınırı geçmeden bırakabilirsin."

"Öyleyse hâlâ istiyorum ziyareti," dedim. “Ordum yok, buraya ordu toplamaya da gelmedim."

"Öyleyse kapımız sana açık."

"Sağ ol, Benedict. Seni burada bulmayı beklemediysem de bulduğuma memnun oldum."

Hafifçe kızardı ve başıyla onayladı.

"Bu, beni de mutlu ediyor," dedi. “Kaçışından beri aramızdan ilk gördüğün kişi ben miyim?"

Başımla doğruladım.

"Evet ve herkesin ne yaptığını merak ediyorum. Önemli haber var mı?"

"Yeni ölüm yok," dedi.

İkimiz de güldük ve aile dedikodusunu kendi çabamla keşfetmem gerekeceğini anladım. Denediğime değmişti ama.

"Bir süre daha savaş meydanında kalmayı tasarlıyorum," dedi “ve devriyelerim bir tek yağmacı bile kalmadığından emin oluncaya dek dolaşmaya devam edecekler. Çekilmemiz bir haftayı bulabilir."

"Ya? Demek topyekûn bir zafer değildi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum, ama asla gereksiz risklere girmem. Emin olmak için biraz daha vakit geçirmeye değer."

"İhtiyatlıca," dedim başımla ona katılarak.

"Burada, kampta kalmak için kuvvetli bir arzu duymuyorsan, kasabaya doğru gidip olayların merkezine yaklaşman için hiçbir sebep göremiyorum. Avalon civarında birkaç evim ve aklımda kullanmanız için, hoş bulduğum küçük bir malikane var. Kasabadan çok uzak değildir."

"Görmek için can atıyorum."

"Yarın sabah sana bir harita ve kâhyama iletmen için mektup vereceğim."

"Sağ ol, Benedict."

"Burada işim biter bitmez orada size katılacağım," dedi, “aynı zamanda oradan her gün geçen ulaklarım olacak. Onlar vasıtasıyla seninle temasta kalacağım."

"Çok iyi."

"Öyleyse kendinize rahat bir yer bulun," dedi. “Kahvaltı çağrısını kaçırmayacağından eminim."

"Nadiren kaçırırım," dedim. “Eşyalarımızı bıraktığımız yerde uyumamızın sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok," dedi ve şarabı bitirdik.

Çadırından ayrılırken kapının kanadım açtığımda yüksek yerinden yakaladım ve kapatmadan önce birkaç santimetre yana sıkıştırmayı başardım. Benedict bize iyi geceler diledi ve bir kenarında meydana getirmiş olduğu birkaç santimetrelik açıklığı fark etmeden çadırın kapısını kapatıp arkasını döndü.

Yatağımı eşyalarımızın epey sağına. Benedict’in çadırına bakacak şekilde koydum ve karıştırırken eşyalarımızı da taşıdım.

Ganelon bana şaşkın bir bakış fırlattı. Ben sadece gözlerimle çadırı işaret ettim. O yöne baktı başını sallayarak karşılık verdi ve kendi battaniyesini daha da sağa sermeye girişti.

Battaniyeyi gözlerimle ölçtüm, yanına yürüyüp “Biliyor musun, ben burada uyumayı tercih ederim. Benimle yer değiştirir miydin?" dedim. Vurgulamak için de gözümü kırptım.

"Benim için fark etmez," dedi omuz sikerek.

Kamp ateşleri ya sönmüş ya da sönüyordu ve askerlerin çoğu yatmıştı. Nöbetçi bize ancak bir iki kez baktı. Kamp çok sessizdi ve yıldızların parlaklığını örtecek hiç bulut yoktu. Yorgundum, duman ve nemli toprak kokusu hoşça burnuma geldi, buna benzer zaman ve yerleri, günün bitimindeki dinlenmeyi hatırlatıyordu.

Mamafih, gözlerimi kapamaktansa çantamı alıp sırtımı ona yasladım, pipomu tekrar doldurup yaktım...

Benedict çadırın içinde dolaşırken iki kez konumumu değiştirdim. Bir seferinde görüş alanımdan çıktı ve birkaç dakika görünmeden kaldı. Ama o sırada uzaktaki ışık hareket etti onun sandığı açtığını anladım. Sonra bir kez daha göründü masayı temizledi, bir anlığına geriye gitti, döndü ve kendisini önceki pozisyonuna getirdi. Sol kolunu görebileceğim şekilde hareket ettim.

Bir kitabın sayfalarını çeviriyordu, ya da aynı boyutta bir şeyi diziyordu.

Belki de kartlar?

Doğal olarak.

En sonunda önüne koyacağı Koz Kartı'nı görmek için çok şey verirdim. Çadıra, gözetlediğim girişin haricinde bir yolla bir başkasının girmesi ihtimaline karşı Grayswandir'in elimin altında olması için çok şey verirdim. Avuçlarım ve ayak tabanlarım kaşınıyordu, kaçışın ya da savaşın beklentisiyle.

Ama Benedict yalnız kalmaya devam etti.

Orada belki on beş dakika kıpırdamadan oturdu ve nihayet hareket ettiğinde, bu, sadece kartları sandığın bir yerine kaldırmak ve lambayı söndürmek içindi.

Nöbetçi tekdüze turlarına devam etti ve Ganelon horlamaya başladı.

Pipomu boşaltıp yan döndüm.

Yarın, dedim kendi kendime. Eğer yarın burada uyanırsam, her şey yolunda olacak...

Bölüm 5

Bir çimen yaprağını emip, su değirmeninin dönen çarkını seyrettim. Başımı ellerimin arasına almış, nehrin karşı kıyısında yüz üstü uzanmıştım. Köpüklerin üzerindeki sisten şelalenin ayağında suyun kaynaştığı yere doğru küçük bir gök kuşağı vardı ve damlacıklar ara sıra bana kadar ulaşıyordu. Suyun muntazam sıçrayışı ve çarkın dönüşü ormandaki diğer tüm sesleri bastırıyordu. Değirmende kimsecikler yoktu bugün ve benzerini çağlardır görmediğim için bakıyordum ona. Çarkı izlemek, suyun sesini dinlemek, rahatlatıcı olmanın ötesindeydi.

Hayli büyüleyiciydi.

Benedict'in ülkesinde üçüncü günümüzdü ve Ganelon eğlence aramaya kasabaya inmişti. Bir önceki gün ona eşlik etmiş, bilmek istediğimi öğrenmiştim. Artık turistik gezilere ayıracak vaktim yoktu. Çabuk düşünmeli ve hareket etmeliydim.

Kampta hiç güçlük çıkmamıştı. Benedict bizi doyurmuş, söz verdiği haritayı ve mektubu teslim etmişti. Gün doğumunda ayrılmış, öğlen vakti malikâneye varmıştık. Hoşça karşılanmış, bize gösterilen odalara yerleştikten sonra günden geriye kalanı harcamak üzere kasabaya yollanmıştık.

Benedict savaş meydanında birkaç gün daha kalmayı tasarlıyordu. Kafama koyduğum işi o dönmeden evvel bitirmeye mecburdum. Bu yüzden, sırada bekleyen bir cehennem iş vardı. Acelesizce seyahat edecek vaktim yoktu. Doğru gölgeleri anımsamak, çok geçmeden de yola düşmeliydim

Benim Avalon'uma böylesine benzeyen bu yerde olmak hoş olabilirdi, şayet engellenmiş amaçlarım saplantı noktasına yaklaşıyor olmasaydı. Gerçi farkına varmakla, kontrol etmek aynı şey değildi. Aşina sesler ve görüntüler beni yalnız kısa bir süre için oyalamıştı, ardından bir kez daha planları dönmüştüm.

Beklediğim kadarıyla her şey yolunda gitmeliydi. Bu yolculuk, eğer şüphe uyandırmadan gerçekleştirebilirsem, sorunlarımdan ikisini çözecekti. Gece boyunca kesinlikle burada olmayacağım anlamına geliyordu ama

bunu önceden tahmin etmiş, Ganelon'u beni idare etmesi için tembihlemiştim bile.

Başını çarkın her gıcırdayışıyla önüme düşmekteydi, zihnimden diğer her şeyi kovmuş ve kendimi anımsamaya vermiştim, kumun gereken kıvamını, rengini, ısısını, rüzgârları, havadaki hafif tuzu, bulutları...

Böylece uyudum ve rüya gördüm, ama rüyamda aradığım yeri görmedim.

Dev bir rulet çarkına bakıyordum ve hepimiz üzerindeydik , erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, ben ve tanıdığım, tanımadığım başkaları kendimize ayrılmış kısımlarda yükselip alçalıyorduk. Hepimiz çarkın kendimiz için durmasını isteyip bağırıyor, en üst noktayı geçip bir kez daha aşağının yolunu tutunca dövünüyorduk. Çark yavaşlamaya başlamıştı ve ben yükselişteydim. Önümde baş aşağı asılı duran sarışın bir genç, seslerin kakofonisinde boğulan ricalar ve ikazlarla sesleniyordu. Yüzü karardı, kırıştı, bakışları korkunç bir şeye dönüştü; ayak bileğine bağlı ipi kestim, düşüp gözden yitti. Ben en tepeye yaklaştıkça çark daha da yavaşladı ve o anda Lorraine'i gördüm. Deli gibi elini kolunu sallıyor, beni kendine çağırıyor ismimi sesleniyordu. Onu tüm netliğiyle gördüm, onu arzuladım, ona yardım etmeyi istedim ve ona uzandım. Ama dönmeye devam ettikçe görüş alanımdan çıkıp gitti.

"Corwin!"

Onun bağırışını duymazlıktan gelmeye çabaladım, zirveye ulaşmama ramak kalmıştı çünkü. Ses tekrar geldi, ama kendimi sıkıp, yukarı sıçramaya hazırlandım. Eğer çark benim için durmazsa kahrolasıca şeyde hile yapacaktım, düşmek toptan mahvoluş anlamına gelse de. Sıçramaya hazırlandım. Bir tık daha...

"Corwin!"

Ses çekildi, döndü, soldu ve tekrar su değirmeninin çarkına bakıyordum, kendi adım kulaklarımda yankılanıp nehrin sesiyle karışıyor, birleşiyor, soluyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp elimle saçlarımı düzelttim. Bunu yaparken birkaç karahindiba düştü omuzlarımdan ve arkamdan kıkır kıkır bir gülüş geldi.

Hızla dönüp baktım.

Benden on adım kadar uzaktaydı, koyu renk gözleri, kısacık kesilmiş kumral saçları olan uzun boylu, ince yapılı bir genç kızdı. Eskrim ceketi giymişti, sağ elinde bir meç, sol elindeyse bir mask vardı. Bana bakıp gülüyordu. Dişleri beyaz, düzgün, birazcık da uzundu; küçük burnunu ve

iyice bronzlaşmış yanaklarım çillerden bir şerit kat ediyordu. Onda, sırf güzellikten farklı şekilde çekici olan bir canlılık vardı. Belki de, özellikle benim nice yılın tecrübesiyle baktığım noktadan.

Kılıcıyla selam verdi.

"*En garde,* Corwin!" dedi.

"Sen de kimin nesisin?" diye sordum, tam o sırada çimlerin üzerinde yanı başımda duran ceket, mask ve meçi fark ettim.

"Soru yok, yanıt yok," dedi. “Eskrim yapmadan olmaz?

Maskını yüzüne oturttu ve bekledi.

Doğruldum, ceketi aldım. Onunla kılıç yarıştırmanın tanışmaktan daha kolay olacağını görüyordum. Adımı biliyor olduğu gerçeği beni rahatsız etmişti ve bunun üzerinde ne kadar düşünürsem, kız o kadar daha tanıdık geliyordu. Onun gönlünü yapmanın en iyisi olduğuna karar verdim, ceketi giyip kopçaladım.

Kılıcı yerden aldım, maskı taktım.

"Tamam," dedim, kısaca bir selam çizip ilerleyerek.

“Tamam."

Bunun üzerine ileri çıktı ve karşılaştık. Saldırıyı onun başlatmasına izin verdim.

Bir vuruş... aldatmaca... aldatmaca... hamle serisiyle çok hızlı geldi. Yanıtım iki misli hızlıydı ama çelmeyi başarabildi ve aynı hızda karşılık verdi. Ben de yavaşça gerileyip onu çekmeye başladım. Güldü ve üzerime geldi, beni sıkıştırdı. İyiydi ve biliyordu bunu. Caka satmak istiyordu. İki seferinde aynı şekilde neredeyse gardımı aşıyordu -bel altından- ki bundan hiç hoşlanmazdım. Bunun ardından yapabildiğim kadar hızlı bir durdurucu darbeyle ile onu yakaladım. Kabullenirken iyi huylulukla, tatlı tatlı söylendi ve vakit kaybetmeden üzerime hücum etti. Normalde kadınlarla kılıç dövüşüne girmeyi sevmem, ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, ama bu sefer zevk aldığımı keşfetmiştim. Saldırıları başlatıp devam ettirdiği sıradaki zarafeti ve mahareti, izlemeyi de, karşılık vermeyi de bir zevke dönüştürüyordu; kendimi, bu tarzın ardında yatan zihni hatırlamaya çalışırken buldum. İlkin, dövüşü sona erdirip onu yenebilmek için çabucak yormak istemiştim. Şimdiyse karşılaşmayı uzatmayı arzuluyordum.

Çabuk yorulmuyordu. Bu konuda fazla endişelenmeye gerek yoktu. Suyun kıyısında kılıçlarımız kesintisiz şakırtılarla devam ederken, vaktin nasıl geçtiğini unuttum.

Sertçe topuğunu yere vurup son bir selam için kılıcını yukarı kaldırıncaya kadar uzunca bir süre geçmiş olmalıydı. Maskeyi koparırcasına çıkardı yüzünden ve bir kez daha bana tebessüm etti.

"Teşekkürler!" dedi güçlükle soluyarak.

Selamına karşılık verdim ve kuş kafesini yüzümden çektim.

Dönüp ceketin kopçalarıyla uğraşmaya başlamıştım ki, ben daha farkına varamadan yaklaşıp yanağıma bir öpücük konduruverdi. Bunu yapmak için parmaklarının ucunda durması da gerekmemişti. Bir anlığına mahcup olduğumu hissettim ama gülümsedim. Daha ağzımı açamadan koluma girmiş, beni geldiğimiz yöne doğru döndürmüştü.

"Bir piknik sepeti getirdim," dedi.

"Çok güzel. Açım. Merak da ediyorum..."

Neşeyle, “Sana duymak istediğin her şeyi anlatacağım," dedi.

"Adını söylemeye ne dersin?" dedim.

"Dara," diye yanıtladı. “Adım Dara, büyük annemin adıydı bu."

Bunu söylerken bana göz attı, sanki bir tepki bekliyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum, ama başımla onayladım ve tekrarladım, sonra, “Bana neden Corwin adıyla hitap ettin?" diye sordum.

"Çünkü adın bu," dedi. “Seni tanıdım."

"Nereden?"

Kolumu bıraktı.

"İşte burada," dedi bir ağacın arkasına uzanıp, ağaçların arasından yüzeye çıkmış kök yumruları üzerinde duran bir sepeti alırken.

Irmağın yanı başında gölgelik bir yere yürüyüp örtüyü yere sererken, “Umarım içine karıncalar girmemiştir," dedi.

Eskrim takımlarını yakındaki bir çalıya astım.

"Görünüşe göre yanında pek az eşya taşıyorsun," diye fikrimi belirttim.

"Atım ta arkada," dedi başıyla nehrin aşağısını işaret ederek.

Dikkatini örtünün üstüne ağırlık koymaya ve sepettekileri boşaltmaya verdi.

"Neden o kadar uzakta?" diye sordum.

"Tabii ki sana sezdirmeden yaklaşabilmek için. Eğer yakınında bir atın gezindiğini duysaydın ayağa fırlamış olurdun."

"Belki de haklısın," dedim.

Sanki derin derin düşünüyormuş gibi durakladı, sonra bir kıkırdamayla bozdu bunu.

"Ama ilkinde fark etmedin. Yine de..."

"İlkinde mi?" dedim, sormamı istediğini görünce.

"Evet, az önce neredeyse seni ezecektim," dedi. “Çok derin uyuyordun. Kim olduğunu görünce piknik sepetini ve eskrim takımlarını getirmeye gittim."

"Ya. Anlıyorum."

"Gel de otur," dedi. “Şu şişeyi de açar mısın?"

Yanıma bir şişe bıraktı ve ihtimamla iki kristal kadeh çıkardı, örtünün orta yerine koydu.

Yerime geçip oturdum.

"Bunlar Benedict’in en iyi kristalleri," diye yorumda bulundu şişeyi açarken.

“Evet.” dedi. “Şarabı koyarken dökmemeye bak... ve onları tokuşturmamalıyız sanırım."

"Sanırım öyle," dedim ve şarap doldurdum.

Kadehini kaldırdı.

"Birleşmeye," dedi.

"Ne birleşmesi?"

“Bizim birleşmemiz."

"Seninle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Bu kadar sıkıcı olma," dedi ve bir yudum aldı.

Omuz silktim.

"Birleşmeye."

Sonra yemeye başladı, ben de öyle yaptım. Yarattığı gizemli havadan öylesine zevk alıyordu ki, sırf onu mutlu etmek uğruna katkıda bulunmak istiyordum.

"Peki, seninle nerede tanışmış olabilirim?" diye şansımı denedim. “Büyük bir saray mıydı? Belki de bir harem...?"

"Belki de Amber’deydi," dedi. “Oradaydın..."

"Amber mi?" dedim, Benedict’in kristal kadehini tuttuğumu hatırlayıp, duygularımı sesime hapsederek. “Sen de kimin nesi oluyorsun?"

"Oradaydın... yakışıklı, kibirli, tüm leydilerin beğeniyle izlediği," diye devam etti, “ve ben de oradaydım... sana uzaktan hayran hayran bakan, fare

gibi küçük bir şey. Gri ya da pastel renkli -canlı değil- yeni yetmenin tekiydim, hemen eklemeliyim ki, kalbi senin için yanıp tutuşan..."

Hafif bir küfür salladım ve tekrar güldü.

"Böyle değil miydi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, etten ve ekmekten birer lokma daha alarak. “Sırtımı sakatladığım o genelevde olması daha muhtemeldi. O gece sarhoştum..."

"Hatırlıyorsun!" diye bağırdı. “Yarı zamanlı bir işti. Gündüzleri de at eğitiyordum."

"Pes ediyorum," dedim ve biraz daha şarap koydum

Gerçekten sinir bozucu olan, kızda gerçekten de tanıdık gelen bir şeyler olduğuydu. Ama görünüşü ve davranışlarına yaşını on yedi olarak tahmin etmiştim. Bu, yollarımızın kesişmiş olmasını neredeyse tümüyle ihtimal dışı bırakıyordu.

"Sana kılıç kullanmayı Benedict mi öğretti?" diye sordum

"Evet."

"O senin neyin oluyor?"

"Sevgilim, elbette," diye yanıtladı. “Beni kürklere, mücevherlere boğar... ve benimle kılıç kılıca dövüşür."

Tekrar güldü.

Yüzünü tetkik etmeyi sürdürdüm.

Evet, bu mümkündü...

"Kırıldım," dedim nihayet.

"Neden?" diye sordu.

"Benedict bana puro vermedi."

"Puro mu?"

"Sen onun kızısın, değil mi?"

Yüzü kızardı, ama başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. “Ama yaklaşıyorsun."

"Torunu mu?" dedim.

"Şey... onun gibi bir şey."

"Korkarım anlamıyorum."

"Ona büyük baba dememden hoşlanır. Bununla birlikte, büyük annemin babasıydı."

"Anlıyorum. Evde senin gibi başkaları da var mı?"

"Hayır, tekim ben."

“Peki ya annen ve büyük annen?"

“Öldü. Her ikisi de."

“Nasıl öldüler?"

"Vahşice, iki seferinde de Benedict Amber’deydi. Oraya bir süredir geri dönmemesinin sebebinin bu olduğuna inanırım. Beni korumasız bırakmaktan hoşlanmıyor... Başımın çaresine bakabileceğimi bildiği halde. Bunu yapabileceğimi sen de biliyorsun, değil mi?"

Başımla evetledim. Bu, birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyordu Benedict’in neden burada Koruyucu olduğu, bunlardan ilkiydi. Kızı bir yerlerde tutmak zorundaydı ve onu Amber’e götürmeyi kesinlikle istemezdi. Onun varlığının aramızda bilinmesini bile istemezdi. Kız, onun elini kolunu bağlamak için kullanılabilirdi kolaylıkla. Ayrıca ondan bu kadar erken haberdar olmamı istemeyeceği kesindi.

Bu yüzden," Sanırım burada bulunmaman gerekiyor," dedim “ve eğer burada olduğunu öğrenirse Benedict’in çok kızacağını hissediyorum."

"Sen de aynı onun gibisin! Kahretsin, yetişkinim ben!"

"İtiraz ettiğimi duydun mu? Ama başka bir yerde bulunman gerekiyordu, öyle değil mi?"

Yanıt vermektense ağzını doldurdu. Ben de öyle yaptım.

Huzursuzca çiğnemekle geçen birkaç dakikanın ardından, yeni bir konu açmaya karar verdim.

"Beni nereden tanıdın?" diye sordum.

Yutkundu, şarabını yudumladı, sırıttı.

"Resminden elbette," dedi.

"Ne resmi?"

"Kartın üstündeki," dedi. “Ben çok küçükken onlarla oynardık. Tüm akrabalarımı böyle öğrendim. İyi kılıç kullananlar sen ve Eric, bunu biliyorum. Bu yüzden..."

"Sende bir Koz Kartı destesi mi var?"

"Hayır," dedi yüzünü asıp. “Bana vermedi... ama onda kaç tane olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Nerede saklıyor?"

Gözlerini kıstı, benim gözlerimde odakladı. Kahretsin! O kadar hevesli görünmeyi istememiştim. Ama “Çoğu zaman yanında bir tane taşır," dedi, “diğerlerini nerede bulundurduğuna dair en ufak fikrim yok. Neden onlara bakmana izin vermiyor mu?"

"Ona sormadım," dedim. “Onların önemini anlıyor musun?"

"Kartların yakınındayken yapmama izin verilmeyen kesin şeyler vardı. Onların özel bir kullanımları olduğu kanaatine varıyorum, ama bana bunun ne olduğunu asla söylemedi. Çok önemliler, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onlara gözü gibi bakıyor. Senin bir desten var mı?"

"Evet, ama şu anda birine ödünç verilmiş durumdalar."

"Anlıyorum. Ve onları alengirli ve fesat bir iş için kullanmak istiyorsun."

Omuz silktim.

"Onları kullanmak istiyorum, ama çok sıradan, basit amaçlar için."

"Mesela?" Başımı iki yana salladım.

"Eğer Benedict onların işlevini henüz bilmeni istemiyorsa, sana söyleyecek değilim."

Dişlerini gösterdi.

“Ondan korkuyorsun," dedi.

“Benedict’e karşı hatırı sayılır miktarda saygı beslerim, biraz sevgiyi de unutmamalı."

Güldü.

"Senden daha iyi bir savaşçı mı? Daha mı iyi kılıç kullanır?"

Bakışlarımı kaçırdım. Olaylardan gayet uzak bir yerden, izlemiş olmalıydı. Tanıştığım tüm kasabalılar Benedict’in kolundan haberdarlardı. Yavaş yayılan cinsten haberlerden değildi bu. Kıza ilk söyleyen de kesinlikle ben olmayacaktım.

"Nasıl istersen öyle düşün," dedim. “Neredeydin?"

"Köyde," dedi, “dağlarda. Büyük babam beni oraya, Tecy’ler denilen arkadaşlarının yanında kalmam için götürdü. Tecy’leri biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Daha önce de burada bulundum," dedi. “Ne zaman burada sorun gibi bir şeyler olsa, beni Tecy’lerle kalmaya, köye götürür. Oranın ismi yok. Ben, sadece köy deyip geçiyorum. Halkı çok tuhaf, köy de öyle. Bize sanki tapıyor gibiler. Bana kutsal bir şeymişim gibi davranıyorlar ve bilmek istediğim hiçbir şeyi söylemiyorlar. Atla çok uzak mesafede değil, ama dağlar farklı, gök farklı, her şey farklı ve bir kez oraya gittikten sonra, sanki hiç yol yokmuş gibi. Buraya kendi başıma gelmeyi daha önce de denedim. Ama sadece kaybolduğumla kaldım. Her seferinde büyük babamın gelmesi

gerekiyordu ve yol o zaman kolaydı. Tecy’ler onun benimle ilgili tüm buyruklarını dinliyorlar. Ona sanki bir tür tanrıymış gibi davranıyorlar."

"Öyle," dedim, “onların gözünde."

"Onları tanımadığını söylemiştin."

"Tanımam gerekmiyor. Benedict’i tanıyorum."

"Bunu nasıl yapıyor? Söyle bana."

Başımı iki yana salladım.

Şarabını bitirdi, kadehini uzattı. Doldurup başımı kaldırdığımda başı sağ omzuna doğru eğilmiş, kaşları çatılmış uzaklarda bir şeye odaklanmıştı gözleri.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi kadehini kaldırıp, farkında olmadan yudumlayarak. “Nasıl başladığımdan emin değilim „

Sol eliyle, bıçağıyla oynamaya başladı, sonunda bıçağı eline aldı.

"Yine sepetlendiğim için küplere binmiştim," dedi. “Ona burada kalıp dövüşmek istediğimi söyledim ama beni atına bindirdi ve bir süre sonra köye vardık. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Yolculuk uzun değildi ve bir anda oradaydık. Bu yöreyi bilirim. Burada doğup büyüdüm. Her yöne doğru yüzlerce fersah at binmişimdir. Aradığım mekânı asla bulamadım.

Ama o, kısacık bir süre için atla yol almıştı ve göz açıp kapayana değin tekrar Tecy’lerin yanındaydık. Ne var ki, birkaç yıl geçmişti ve artık büyüdüğüme göre daha metanetli olabilirim.

Kendi başıma dönmeyi aklıma koydum."

Bıçakla yanı başındaki toprağı kazıyıp oymaya başladı, ne yaptığının farkında değilmiş gibiydi.

"Akşam karanlığı çökene kadar bekledim," diye sürdürdü lafını “ve yönümü bulmak için yıldızları inceledim. Gerçek ötesi bir duyguydu. Tüm yıldızlar farklıydı. Takımyıldızların bir tekini bile tanımıyordum. İçeriye girip düşündüm. Biraz korkmuştum, bilemiyordum ne yapacağımı. Ertesi günü Tecy’lerin ve köydeki diğer insanların ağzından laf almaya çabalayarak geçirdim. Ama kötü bir rüya gibiydi. Ya aptaldılar, ya da kasten kafamı karıştırmaya çalışıyorlardı. Buradan oraya gidecek bir yol olmamasını bir kenara bırak, 'burası’nın neresi olduğuna ilişkin hiçbir fikirleri yoktu ve 'oradan' da hiç emin değildiler. O gece gördüklerimden emin olmak için tekrar gözden geçirdim yıldızları ve neredeyse inanmaya başlayacaktım onlara."

Simdi, bıçağını bileylermişcesine ileri geri hareket ettiriyor, toprağı yumuşatıp düzleştiriyordu. Sonra şekiller çizmeye başladı.

"Akabinde birkaç gün dönüş yolunu bulmaya uğraştım," diye devam etti. “Gelirken bıraktığımız izleri bulup, onları takip edebileceğimi zannetmiştim, ama adeta kaybolmuştu izler. Sonra aklıma bunun haricinde gelen tek şeyi denedim. Her sabah bir başka yönü tuttum, öğlene kadar at sürdüm, sonra geri döndüm. Tanıdık hiçbir şeye rastlamadım. Büsbütün afallatıcıydı. Her gece yatağıma yatarken olayların gidişatına daha da sinirleniyor, içerliyordum ve Avalon’a giden yolu kendi başıma bulmak için kararlılığım artıyordu. Büyük babama beni artık bir çocuk gibi bir kenara atıp orada beklememi umamayacağını ispatlayacaktım.

"Derken, bir hafta kadar sonra, rüyalar görmeye başladım. Hiç koştuğunu, sürekli koştuğunu ama hiçbir yere gidemediğini düşledin mi? Onun gibi bir şeydi... Fazladan yanan bir örümcek ağı vardı. Yalnızca aslında bir örümcek ağı değildi bu, örümcek yoktu ve yanmıyordu da. Ama bu şeye yakalanmıştım, içinde, etrafında hareket ediyordum. Ama aslında gidemiyordum. Anlattığım tam olarak doğru değil, ama başka türlü nasıl kelimelere dökebileceğimi bilmiyorum. Denemek zorundaydım... Aslında onun etrafından dolaşmak istiyordum. Uyandığımda sanki bütün gece kendimi zorlamış gibi yorgun oluyordum. Bu, geceler boyu sürdü ve her gece daha da uzuyor, gerçeğe daha da yakınlaşıyor gibiydi.

"Sonra bir sabah uyandım, rüya hâlâ zihnimde dans ederken eve dönebileceğimi biliyordum. Öyle görünüyor ki, yarı uykuda yarı uyanık yola çıkmışım. Tüm yolu bir kez bile durmak aldım ve bu sefer çevreme dikkat etmedim, bunun yerine Avalon’u düşündüm ve ben sürdükçe, her şey gitgide daha tanıdık bir hal almaya başladı, sonunda ben buraya gelinceye kadar. Ancak o zaman tümüyle uyanır gibi oldum. Şimdi köy ve Tecy’ler, o gökyüzü, yıldızlar, ağaçlar, dahil hepsi bir rüya gibi geliyor bana. Oraya giden yolu bulabileceğimden hiçbir surette emin değilim. Tuhaf değil mi? Bana neler olduğunu söyleyebilir misin?"

Kalktım ve öğle yemeğimizden arta kalanların etrafından dolandım. Onun yanına oturdum.

"Aslında bir örümcek ağı olmayan ve yanmayan o ağın nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

"Evet... biraz," dedi.

"Ver şu bıçağı bana," dedim.

Uzattı.

Bıçağın ucuyla, onun çamura çizdiği taslağa ekler yapmaya, çizgileri uzatmaya, bir kısmını silip, yenilerini eklemeye koyuldum. Tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi ve yaptığım her hareketi izledi. İşim bittiğinde bıçağı bir kenara koyup uzun, sessiz bir süre boyunca bekledim.

Sonra, sonunda yavaşça konuştu.

"Evet, bu o," dedi gözlerini bana dikmek üzere şekilden kaçırarak. “Nereden bildin? Ne düşlediğimi nasıl bildin?"

"Çünkü" dedim ona, “bizzat genlerine işlenmiş bir şeyi düşledin. Nedenini, nasılını bilmiyorum. Bununla beraber, senin gerçekten Amber’in bir kızı olduğunu gösteriyor. Yaptığın şey, Gölge’de yürümekti. Düşlediğin şey, Amber’in Büyük Deseni’ydi. Kraliyet kanından olanlar, onun kudretiyle gölgelere hükmederler. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

"Emin değilim.' dedi. “Sanmıyorum. Büyük babamın gölgeye lanet okuduğunu duymuştum, ama ne kastettiğini hiç anlayamadım."

"Öyleyse Amber’in nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır. Hep kaçamak yanıtlar verirdi. Bana Amber’den ve aileden söz etti. Ama Amber’in hangi yönde olduğundan bile habersizim. Sadece uzakta olduğunu biliyorum."

"Amber her yöndedir," dedim, “ya da seçtiğin herhangi bir yönde. Tek gereken..."

"Evet!" diye sözümü kesti. “Unutmuştum, belki de onun sadece gizemli davrandığını veya beni alaya aldığını sanmıştım, ama uzunca bir süre önce Brand de harfiyen aynısını söylemişti. Peki, bunun anlamı nedir?"

"Brand mi! Brand ne zaman buradaydı?"

"Yıllar önce," dedi, “ben küçücük bir kızken. Sık sık uğrardı buraya. Ona deliler gibi âşıktım ve hiç rahat yüzü göstermezdim. Bana hikâyeler anlatır, oyunlar öğretirdi..."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Şey, sekiz ya da dokuz sene oldu sanırım."

"Diğerlerinden biriyle karşılaştığın oldu mu?"

"Evet," dedi. “Julian ve Gerard buradaydılar, çok değil, birkaç ay önce."

Ansızın çok güvensiz hissettim kendimi. Benedict birçok konuda kesinlikle ağzını sıkı tutmuştu. İlişkiler konusunda kara cahil olmaktansa, yanlış bilgilendirilmiş olmayı yeğlerdim, işin aslını öğrendiğinizde kızması daha kolaydır. Gerçi Benedict söz konusuysa, güçlük, onun gereğinden

fazla dürüst olmasıydı. Bana yalan söylemektense, hiçbir şey söylememeyi seçerdi. Bununla birlikte, nahoş bir şeyin bana doğru yaklaştığını hissettim ve artık sallanmayı bir kenara bırakıp olduğunca çabuk harekete geçmem gerektiğini anladım. Evet, taşlar uğruna zahmetli bir cehennem sürüşü gerekliydi. Yine de o işe kalkışmadan önce, burada öğrenilecek başka şeyler vardı. Zaman... Kahretsin!

"Onlarla ilk karşılaşman mıydı?" diye sordum.

"Evet," dedi “ve duygularım çok incinmişti." Duraksadı içini çekti. “Büyük babam kan bağımızdan söz etmeme izin vermiyordu. Beni, vesayeti altındaki bir çocuk olarak tanıttı ve sebebini söylemeyi reddetti. Kahretsin!"

"Çok iyi gerekçeleri olduğundan eminim"

"Ya, ben de eminim. Ama akrabalarınla tanışmak üzere hayatın boyunca beklemişsen, hiç de iyi gelmiyor. Bana neden öyle davrandığını sen biliyor musun?"

"Amber için kötü bir zaman," dedim “ve işler düzelmeden önce, daha da sarpa saracak. Senin mevcudiyetinden ne kadar az kişi haberdar olursa, karışman ve zarar görmen olasılığı da o kadar azalır. Sadece seni korumak için yapmış."

Tükürürmüş gibi bir ses çıkarttı.

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedi. “Kendi başımın çaresine bakabilirim."
?

"İyi kılıç kullanıyorsun," dedim. “Maalesef hayat adil bir düellodan daha karmaşıktır."

"Bunu biliyorum. Çocuk değilim. Ama..."

"Aması filan yok! Eğer benim olsaydın, benim yapacağım şeyi yapmış. Seni olduğu kadar, kendini de koruyor. Benim öğrendiğimi keşfederse deliye dönecek."

Kızın başı aniden kalktı ve fal taşı gibi büyümüş gözlerini dikti bana.

“Sen bize zarar verecek bir şey yapmazsın," dedi. "Biz… biz akrabayız...

"Ne halt etmek için burada olduğumu, ya da ne düşündüğümü ne bileceksin?" dedim. “Az önce ikinizin de boynunu ilmiğe uzatmış olabilirsin!"

"Saka yapıyorsun, değil mi?" dedi sol elini yavaşça ikimizin arasına uzatarak.

"Bilmiyorum," dedim. “Yapıyor olmam gerekmez... Hem kafamda rezilce şeyler olsa bile sana söylemem, değil mi?"

"Hayır... sanırım söylemezsin," dedi.

"Sana şimdi, Benedict'in çok uzun zaman önce söylemiş olması gereken bir şey söyleyeceğim," dedim. "Bir akrabana asla güvenme. Yabancılara güvenmekten çok daha kötüdür.

Bir yabancıyla beraberken, hiç değilse güvende olma olasılığı vardır."

"Söylediklerin gerçek, değil mi?"

"Evet."

"Sen de dahil misin buna?"

Gülümsedim.

"Elbette benim için geçerli değil. Ben, onurun, nezaketin, şefkatin ve iyiliğin ruhuyum. Bana her konuda güvenebilirsin."

"Öyle yapacağım," dedi ve kahkahayı bastım.

"Öyle yapacağım," diye ısrar etti. "Bize zarar vermezsin. Bunu biliyordum."

"Bana Gerard ve Julian'dan bahset," dedim, her zamanki gibi, kendimi gereksiz güvenin varlığında rahatsız hissederek.

"Sebebi ziyaretleri neydi?"

Bir an sessiz kaldı, beni incelemekle meşguldü hâlâ, sonra, "Sana epey az şey anlatıyorum, değil mi?" dedi. "Haklısın. İhtiyatın fazlasından zarar gelmez. Sanırım konuşma sırası yine sende."

"Güzel. Bizimle nasıl başa çıkacağını öğreniyorsun Bilmek istediğin nedir?"

"Köyün asıl yeri neresi? Bir de Amber'in. Bir şekilde benziyorlar, değil mi? Amber her yöndedir, ya da bir yönde, diyerek neyi kastediyordun? Nedir gölgeler?"

Ayağa kalktım, başımı eğip ona baktım. Elimi uzattım o anda çok genç ve epey korkmuş gözüktü gözüme, ama tuttu elimi.

"Nereye...?" diye sordu doğrulurken.

"Bu taraftan," dedim ve onu uyumuş olduğum, çağlayanları ve su değirmenini izlediğim yere götürdüm.

Bir şey söyleyecek oldu, susturdum.

"Bak. Sadece bak," dedim.

Böylece ben zihnimdekileri bir sıraya sokarken orada öylece durup akışı, sıçrayışı, dönüşü seyrettik. Ardından, "Gel," dedim ona, dirseğinden tutup çevirdim ve ağaçlara doğru yürüttüm.

Biz ağaçların arasında ilerlerken bir bulut örttü güneşi ve gölgeler koyuldu. Kuşların şakıması tizleşti ve topraktan nem yükseldi. Her bir ağacın yanından geçişimizde yaprakları daha uzun ve geniş bir hal aldı. Güneş tekrar göründüğünde ışığı daha sarıydı ve bir dönemecin ötesinde sarmaşıklarla karşılaştık. Kuşların cıvıltısı kısıldı, çeşitlendi. Patika yukarıya döndü ve Dara'yı bir çakmaktaşı kayasının yanından geçirip yükseğe çıkardım. Arkamızdan, uzak ve güçlükle duyulabilir bir gümbürtü geliyordu sanki. Bir açıklıktan geçtiğimizde gök farklı bir maviydi ve bir taşın üzerinde güneşlenen kocaman, kahverengi bir kertenkeleyi ürküttük. Bir diğer kayalığın etrafına döndüğümüzde "Bunun burada olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç bu yoldan gelmedim," dedi. Ama onu yanıtlamadım çünkü Gölge'nin özünü kaydırmakla meşguldüm.

Sonra bir kez daha ormana denk geldik, ama yol artık yokuş yukarıydı. Ağaçlar artık yer yer eğrelti otlarıyla karışmış devlerdi ve yeni sesler -havlamalar, tıslamalar, vızıltılar- duyuluyordu. Biz bu yolda ilerledikçe gümbürtü etrafımızda daha da güçlendi ve yer bile titremeye başladı. Dara koluma yapışmıştı, artık hiçbir şey söylemiyor, ancak gözleriyle her şeyi araştırıyordu. Soluk renkli, koskoca, düz çiçekler ve gölcükler vardı. Isı bir hayli artmıştı ve ter içinde kalmıştık. Gümbürtü şimdi muazzam bir kükremeye dönüşmüştü ve ağaçların arasından nihayet çıktığımızda, çevremize düzenli olarak düşen yıldırımların sesi gibiydi. Kızı uçurumun kenarına götürdüm, aşağıyı ve öteleri işaret ettim.

Üç yüz metreden daha yüksekti; gri nehri bir örs gibi döven muazzam bir katarakt. Akıntı, hızlı ve güçlüydü, köpükleri ve baloncukları, nihayet kaybolmadan önce, bir hayli uzağa taşıyordu. Karşımızda, hemen hemen yedi yüz metre ötede, sisin ve gök kuşağının kısmen gizlediği devasa bir çark, bir Titan'ın tokatladığı bir ada gibi, can sıkıntısıyla ve ışıl ışıl, yavaşça dönüyordu. Yükseklerde devasa kuşlar, sürüklenen haçlar gibi, hava akıntılarına binmişlerdi.

Orada bir hayli bekledik. Konuşmak mümkün değildi, bu da iyiydi hani. Birazdan, kız kısılmış gözlerle, soru dolu bakışlarla bana döndüğünde, başımla onayladım ve gözlerimle koruyu işaret ettim. Sonra dönüp geldiğimiz yönde geri gittik.

Dönüşümüz, aynı sürecin tersine çevrilmişiydi ve bunu da rahat başardım. Bir kez daha konuşmak mümkün olduğunda Dara sessizliğini

korudu, etrafımızda süregelen değişikliklerin bir parçası olduğumu hiç şüphesiz o ana kadar anlamıştı.

Bir kez daha çayın yanında oturup, değirmenin küçük milini dönüşünü izlemeden önce de konuşmadı.

"Köy gibi miydi orası da?"

"Evet. Bir gölge."

"Amber de mi öyle?"

"Hayır. Gölge’yi Amber yaratır. Eğer nasıl yapacağını biliyorsan onu kesip biçerek, istediğin şekle sokabilirsin. O mekân bir gölgeydi, senin köyün de gölgeydi... ve burası da bir gölge. Düşleyebildiğin her yer, Gölge’de bir yerlerde mevcuttur."

"...Ve sen, büyük babam ve diğerleri bu gölgelerden yola çıkıp arzu ettiğinizi seçip alıyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman köyden geri dönerken benim yaptığım da buydu."

"Evet."

Yüzü kavrayış dolu bir incelemeye dönüştü. Neredeyse siyah olan kaşları bir santim alçaldı ve hızlı bir solumayla burun delikleri kabardı.

"Ben de yapabiliyorum..." dedi. “İstediğim her yere gidebilir, istediğim her şeyi yapabilirim!"

"Bu beceri, içinde yatıyor," dedim.

Bunun üzerine beni öptü, aniden, düşüncesizce yapılmış bir şeydi. Sonra döndü, her şeye bir anda bakmaya çalışırken saçları incecik boynunun üzerinde sallanıyordu.

"Öyleyse her şeyi yapabilirim," dedi nihayet durarak.

"Sınırlar var, tehlikeler..."

"Hayat böyledir," dedi. “Kontrol etmesini nasıl öğreneceğim?"

“Anahtar Amber’in Büyük Deseni’dir. Yeteneği kazanabilmek için Desen’i yürümelisin. Amber’deki sarayın altında bir zeminine işlenmiştir. Epey büyüktür. Dışından başlayarak merkezine kadar hiç durmadan yürümelisin. Hatırı sayılır direniş vardır ve zor bir sınavdır. Eğer durursan, eğer tamamlamadan önce terk etmeye yeltenirsen, Desen seni yok eder. Gerçi bir kez tamamlarsan Gölge üzerindeki hâkimiyetin bilinçli denetimin altına girecektir."

Piknik yaptığımız yere koşturdu ve yere çizdiğimiz deseni tetkik etti.

Daha yavaşça, peşinden geldim. Yaklaştığımda, “Amber’e gidip Desen’i yürümeliyim!" dedi.

"Eminim ki, Benedict de önünde sonunda senin böyle yapmanı planlıyordur," dedim.

"Önünde sonunda mı?" dedi. “Şimdi! Desen’i şimdi yürümeliyim! Neden bana bunları hiç anlatmadı ki?"

"Çünkü daha yapamıyorsun. Amber’deki durum öyle hassas ki varlığının orada bilinmesine izin vermen ikiniz için de tehlikeli olacaktır. Amber sana yasak, geçici olarak."

"Bu haksızlık!" dedi, dönüp bana ters ters bakarak.

"Elbette haksızlık," dedim. “Ama işler şimdilik böyle. Beni suçlama."

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu sanki. Suçun bir kısmı, tabii ki benimdi.

"Eğer bunlara hiç sahip olamayacaksam," dedi, “hiç anlatmamış olman daha iyiydi,"

"O kadar da kötü değil," dedim. “Amber’deki durum tekrar düzelecek... çok geçmeden."

"Bunu nasıl öğreneceğim."

"Benedict bilecektir. O zaman sana söyleyecek."

"Beni hiçbir şey bilmeye layık görmedi!"

"Neden peki? Sırf kendini kötü hissedesin diye mi? Sana iyi davrandığını, seni önemsediğini biliyorsun. Vakit geldiğinde senin lehine harekete geçecektir."

"Ya geçmezse? O zaman bana yardım edecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

"Seni nasıl bulabilirim? Haber vermek için?"

Gülümsedim. Hiç ter dökmeden gelmiştim bu noktaya kadar. Ona gerçekten önemli olan kısmını söylemeye gerek yoktu. Sadece daha sonra işime yaramasını sağlayacak, kadarını.

"Kartlar," dedim, “ailenin Koz Kartları. Onlar duygusal bağlılıktan fazlasını ifade ederler. Onlar iletişim araçlarıdır. Benim kartımı eline al, ona dikkatlice bak, konsantre ol, diğer tüm düşünceleri zihninden at, onu ben farz et ve benimle konuşmaya başla. Gerçekten ben olduğumu ve seni yanıtladığımı fark edeceksin."

"Bunların hepsi de büyük babamın kartları elime aldığımda yapmamamı tembihlediği şeyler!"

"Elbette."
"Nasıl işliyor?"
"Başka bir zaman," dedim. “Her şey karşılıklı. Unuttun mu?
Sana şimdi Amber ve Gölge’yi anlattım. Bana Gerard ile Julian’ın ziyaretinden bahset."
"Evet," dedi. “Gerçi söyleyecek pek bir şey yok. Beş ya da altı ay önce bir sabah, büyük babam olduğu yerde kalakaldı. Meyve bahçesinde ağaç buduyordu -bunu kendi yapmaktan hoşlanır- ben de ona yardım ediyordum. Merdivenin tepesinde, makasla kesiyordu ki, ansızın durup kaldı, makası alçaktı ve birkaç dakika boyunca kıpırdamadı. Sadece dinlendiğini sandım, tırnakla yaprakları toplamaya devam ettim. Sonra konuştuğunu duydum -sadece mırıldanmak değil- fakat birisiyle söyleşiyormuş gibiydi. İlk başta bana bir şey söylüyor zannettim ve ne dediğini sordum. Ancak beni görmezlik geldin. Şimdi Koz Kartları’nı öğrendiğime göre, anlıyorum onlardan biriyle konuşuyordu o sırada. Muhtemelen Julian. Her neyse, sonra hızla merdivenden indi, bir iki günlüğüne gideceğini söyledi ve evin yolunu tuttu. Ama çok uzaklaşmadan geri döndü ve Julian ile Gerard buraya gelirse onun laveti altındaki biri, sadık bir hizmetkârın yetim kızı olarak tanıştırılacaktım. Çok geçmeden beraberinde iki yedek atla, uzaklaştı. Kılıcını kuşanmıştı.
"Gece yarısı onlarla birlikte döndü. Gerard neredeyse bilinçsizdi. Sol bacağı kırılmıştı ve gövdesinin sol yanı baştan aşağı çürüklerle doluydu. Julian da kötü hırpalanmıştı ama kırığı yoktu. Bizimle aşağı yukarı bir ay geçirdiler ve çabucak iyileştiler. Sonra iki at ödünç alıp ayrıldılar. O günden beri görmedim onları."
"Nasıl yaralandıklarına ne açıklama getirdiler?"
"Sadece kaza geçirdiklerini söylediler. Benimle konuşmadılar."
"Nerede? Nerede olmuş bu?"
"Kara yolda. Birkaç kez kulak misafiri oldum onlara."
"Bu kara yol nerededir?"
"Bilmiyorum."
"Kara yol hakkında ne söylediler?"
"Ona bir sürü lanet okudular. Hepsi buydu."
Başımı öne eğdiğimde şişenin dibinde biraz şarap kalmış olduğunu gördüm. Eğilip kadehleri son kez doldurdum, birini kıza uzattım.
"Birleşmemize," dedim ve gülümsedim.

"...Birleşmemize," diye onayladı ve içtik.

"Sana ulaşmaya çalışmadan önce ne kadar beklemeliyim?" diye sordu

"Üç ay. Bana üç ay ver."

"Üç ay sonra nerede olacaksın?"

"Umarım Amber'de."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Çok değil. Aslını istersen, hemen şimdi küçük bir yolcuğa çıkmak zorundayım. Ama yarın döneceğim. Ondan son da sadece birkaç gün geçireceğim burada."

"Keşke daha uzun kalsaydın."

"Keşke yapabilseydim. Artık seni tanıdığıma göre, bunu isterdim."

Kıpkırmızı kesildi ve görünürde dikkatinin tümünü sepeti toplamaya verdi. Ben de eskrim takımlarını topladım.

"Malikâneye geri mi dönüyorsun şimdi?" dedi.

"Ahıra. Hemen yola çıkacağım."

Sepeti aldı.

"Öyleyse beraber gidelim. Atım şu yanda."

Başımla onayladım ve sağımızdaki patikaya doğru takip ettim onu.

"Sanırım," dedi, "benim için en iyisi bundan hiç kimseye bahsetmemek olacak, özellikle de büyük babama, değil mi?"

"İhtiyatlıca olurdu."

Denize giden nehre boşalan çayın şırıltısı ve çağıldaması soldu, soldu ve kayboldu, sadece akışı sırasında onu yaran, yere sabitlenmiş değirmenin gıcırtısı uzunca bir süre havada asılı kaldı.

Bölüm 6

Muntazam hareket çoğu zaman hızdan daha önemlidir. Zihinsel kancalarını saplayabileceğin uyarıcıların düzenli ilerleyişi olduğu sürece, daha sonra hareket etmek üzere yer vardır.

Bu bir kez başladı mı, hızı bir sağduyu sorunudur.

Bu yüzden sağduyumu kullanarak yavaşça, ama muntazam şekilde hareket ettim. Yıldız'ı boş yere yormanın anlamı yoktu. Hızlı kaymalar insanlar için yeterince zorludur. Kendi kendilerine yalan söylemekte onlar kadar iyi olmayan hayvanlar, daha da müşkül durumda kalır, bazen akıllarını büsbütün kaçırırlar.

Çayı, küçük bir tahta köprünün üzerinden geçtim ve bir süre ona paralel gittim. Niyetim kasabanın etrafını dolanmaktı, ama sırf deniz kıyısına varıncaya dek suyun aktığı genel yolu izlemek için. İkindi vaktiydi. Yolum gölgelik ve serindi. Grayswandir belimden sarkıyordu.

Batıya gittim, nihayet orada yükselen tepelere geldim. Benim Avalon'uma benzeyen bu diyarın en kalabalık şehrini yukarıdan gören bir noktaya ulaşmadan önce kayma yapmaktan sakındım. Şehir aynı ismi taşıyordu, içinde birkaç bin kişi hayat sürüyor ve çalışıyordu. Gümüş kulelerin birkaçı eksikti, akarsu da şehri daha güneyden, biraz farklı bir açıyla kesiyor, o noktaya gelinceye kadar genişliği sekiz katına çıkıyordu. Demircilerin ve genelevlerin bazılarından, güney meltemlerinin belli belirsiz kıpırdattığı dumanlar yükseliyor; insanlar, at sırtında, yayan, at ve yük arabalarıyla, dar sokaklarda hareket ediyor, dükkânlara, hanlara, evlere otellere girip çıkıyorlardı; kuş sürüleri, atların bağlı olduğu yerlerin etrafında dönüp alçalıyordu; canlı renklerde bir avuç sancak ve bayrak mecalsizce dalgalanmaktaydı; sular pırıl pırıldı, havada bir asılıydı. Genel bir uğultu haricinde konuşan insanları, şıkırtıları, çekiç ve testere seslerini, tıkırtıları ve gıcırtıları ayırt edemeyecek kadar uzaktaydım. Kokuları tek tek seçemiyordum ama hâlâ kör olsaydım bile, sırf havayı koklayarak yakınlarda bir şehir bulunduğunu anlayabilirdim.

Şehri oradan görünce bir nostalji duygusu sardı beni, bu mekânın adaşı olan, uzun zaman önce, kaybolmuş bir gölgede yer alan, hayatın buradaki

kadar yalın, benimse şu ankinden daha mutlu olduğum mekâna duyulan hafif bir özlemin eşlik ettiği bir rüya parçacığı.

Ama benim kadar uzun yaşamış birisi, naif duyguları daha belirdikleri anda parçalayan ve duygusallığın yaratımında rol oynamayı tiksintiyle reddeden o bilinç niteliğine erişmeden edemez.

O günler geride kalmıştı, o iş bitmişti ve beni şu anda tamamıyla ele geçiren şey Amber'di. Döndüm ve güneye doğru yola devam ettim, başarma arzum pekişmişti. Amber, unutmuyorum...

Güneş, başımın üzerinde göz alan parlak bir kabarcığa dönüştü ve dört bir yanımda rüzgârlar haykırmaya başladı. Ben ilerledikçe, güneş gitgide daha sarı ve daha göz kamaştırıcı bir hal aldı, ta ki tepemde, ufkun bir ucundan diğerine uzanan bir çöl gibi olana kadar. Ovalara indikçe tepeler kayalıklar rüzgârın yonttuğu grotesk şekiller ve kasvetli renkler haline gelmişti. Dağın yamacındaki tepelerden çıktığım sırada bir kum fırtınasına yakalandım ve bu yüzden yüzümü pelerinimle kapatıp gözlerimi kısmaya mecbur oldum. Yıldız kişnedi, burnundan arka arkaya soludu, güçlükle yürümeyi sürdürdü. Kum taş, rüzgâr ve daha turuncu bir gök, güneşin yol aldığı tarafa ilerleyen arduaza benzer bir bulut kümesi.

Sonra uzun gölgeler, rüzgârın dinişi, durgunluk...

Yalnızca kayanın üstündeki toynak tıkırtısı ve soluk sesi... Hep birden sökün ettiklerinde ve güneş bulutlarla örtüldüğünde, loşluk... Gündüzün, gök gürültüsüyle sarsılmış duvarları... Uzaktaki nesnelerin doğaüstü netliği...

Havada serin, mavi ve elektrikli bir his... Tekrar gök gürültüsü...

Şimdi, yağmur ilerledikçe, sağımda dalgalanan, camsı bir perde... Bulutlarda mavi bölünme çizgileri... Isı ansızın düşüyor, hızımız muntazam, dünya, tek renkli bir fon artık...

Çınlayan gök gürültüsü, çakan beyazlık, perde titreşerek bize doğru geliyor şimdi... İki yüz metre... yüz elli... yeter!

En alt kenarı yeri kazıyor, oyuyor, köpükleniyor... Toprağın nemli kokusu... Yıldız'ın kişneyişi... Bir hız patlaması...

Su, derecikler halinde dışarı sızıyor, emiliyor, toprağı lekeliyor... Bir çamurlu halde köpürüyor, bir damla damla süzülüyor... Şimdi muntazam bir akış... Dereler her yanımızda, şırıldıyorlar...

Önümüzdeki topraklar yüksekte ve çaylardan, denize akan akarsulardan aştıkça Yıldız'ın adaleleri altımda kasılıyor, gevşiyor, kasılıyor, gevşiyor ve

yokuşa atıldığında, biz tırmandıkça taşa vuran toynaklar kıvılcım saçıyor, altımızda çağıldayıp girdaplanan akıntının sesi derinleşerek, muntazam bir kükreyişe dönüşüyor...

Derken, daha yüksek ve daha kuru bir yerde pelerinimin uçlarını sıkıp suyunu süzmek için duraklıyoruz... Arkamızda ve sağımıza doğru fırtınanın karıştırdığı boz bir deniz üzerinde durduğumuz uçurumun eteklerine vuruyor

Şimdi dalganın gümbürtüsü arkamda, yonca çayırlar akşamlara doğru iç kesimlere...

Kararan doğuya doğru kayan yıldızları takip ve nihayet sessizlik ve gece...

Göğü temizle ve yıldızları parlaklaştır, ama birkaç tutam da bulut...

Yolumuzun üstünde kıvrılan, uluyan bir grup kırmızı gözlü yaratık... Gölge... Yeşil gözlü... Gölge... Sarı... Gölge... Gitti

Ama etekleri karlı kara doruklar birbirlerini itip kakıyorlar etrafımda... Toz kadar kuru, donmuş kar, yükseklerin buz gibi rüzgârıyla dalgalar halinde havalanmış... İpince kar, un gibi... Burada bir anı, İtalyan Alpleri, kayak yapmak... Kar dalgaları taştan suratlardan aşağı sürükleniyor... Gece göğünde beyaz bir ateş... Islak çizmelerimin içinde, ayaklarım hızla hissizleşiyor... Yıldız şaşkına dönmüş ve burnundan soluyor, her bir adımını sınayıp, sanki inanmazmışçasına iki yana sallıyor başını...

Böylece bir kayanın ardında gölgeler, daha ılımlı bir yokuş, dinen bir rüzgâr, daha az kar...

Dönen bir patika, helezoni bir patika, sıcaklığa giden bir maden galerisi... Gecenin içinden aşağı, aşağı, aşağı, değişen yıldızların altında...

Bir saat öncesinin karından uzakta, şimdi bodur bitkiler ve düz bir ova... Daha da uzaklarda gece kuşları sendeleyerek havalanıyor, biz geçtikçe kulak tırmalayan protesto notalarıyla leş ziyafetinin üzerinde daireler çiziyorlar... yavaşça, daha az soğuk bir meltemin titrettiği, dalgalanan çimenlerin olduğu yere... Avcı bir kedinin öksürüğü… geyiğe andıran bir hayvanın gölgeli kaçışı... Yıldızları sayıp oturuyor ve tekrar hissetmeye başlıyor ayaklarım...

Yıldız geriliyor, kişniyor, görünmeyen bir şeyden kaçıyor...

Teskin etmek için uzun, titremesi durana dek daha da uzun bir zaman…

Simdi uzaktaki ağaçların tepesine düşen kısmi bir ayın buz saçakları... Parlak bir sis soluyan nemli toprak... Gece ışığında raks eden pervaneler...

Yer bir anlığına kabarıp sallanıyor, sanki dağlar, ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine veriyorlar... Her yıldızın bir de çifti var... Halter biçimli ayın etrafında bir hale... Ova, üzerindeki gök, kaçan şekillerle dolu...

Toprak, kurmalı bir saat; tik tak ediyor ve hâlâ büyüyor...

Durağanlık... Atalet... Yıldızlar ve ay, ruhları tekrar birleşmiş...

Ağaçların yayılan kenarının etrafından, batıya... Uyuyan bir cangıl izlenimleri: muşambanın altında yılanların çılgınlığı.

Batı, batı... Bir yerlerde denize ulaşmamı kolaylaştıracak geniş, düzgün kıyıları olan bir akarsu...

Toynakların vuruşu, gölgelerin mekik dokuyuşu... Yüzümde gece havası... Koyu renkli yüksek duvarların, ışıl ışıl kulelerin üzerindeki parlak varlıkların bir anlık görüntüsü... Hava yumuşadı... Görüntü yüzüyor... Gölgeler...

Bir santor gibi birleşmişiz, ben ve Yıldız, terden tek bir tenin altında... Havayı ortak bir çabayla içimize alıyor ve veriyoruz... Gök gürültüsüne bürünmüş boyun, burun deliklerinin zaferi korkunç... Toprağı yutuyor...

Kahkaha, suyun kokusu üzerimizde, ağaçlar çok yakın, hemen solumuzda...

Sonra, aralarındayız... Düz ağaç kabuğu, sarkanlar, geniş yapraklar, rutubet damlacıkları... Mehtapta sarılmış örümcek ağı, içinde çırpman şekiller... Süngerimsi bitki örtüsü... Yıkılmış ağaçların üzerinde fosforlu mantar...

Bir açıklık... Hışırdayan uzun çimenler...

Daha fazla ağaç...

Tekrar, nehir kokusu...

Daha sonra, sesler... Sesler... Suyun camsı kıkırdaması.

Daha yakın, daha yüksek, nihayet yanı başında... Gökler eğriliyor ve göbeğinden bükülüyor ve ağaçlar... Temiz, soğuk ve nemli bir kokuya sahip... Solda, yanında gidiyor şimdi... Rahat ve akıcı, izliyoruz.

İçmek için... Sığlıklarında suları sıçratıyoruz, sonra keyifsiz olan Yıldız, diz boyu suyun içinde, bir pompa gibi içiyor, burun deliklerinden püskürtüyor... Nehirden yukarı, su çizmelerime vuruyor... Saçlarımdan süzülüp, kollarımdan aşağı iniyor... Kahkaha karşısında, Yıldız’ın başı çevriliyor...

Bir kez daha nehir aşağı, temiz, yavaş, dolambaçlı... Sonra düz, genişliyor, yavaşlıyor...

Ağaçlar önce yoğunlaşıp sonra seyreliyor...

Uzun, muntazam, yavaş...

Doğuda belli belirsiz bir ışık...

Şimdi yokuş aşağı ve ağaçlar daha az... Kayalık ve karanlık bir kez daha tek parça...

Denizin ilk, belirsiz işareti, sonradan kaybolan bir koku...

Tıkırtı, gece gelen ayazda... Tekrar, bir anlık tuz...

Taş ve ağaçların yokluğu... Sert, sarp, kasvetli, aşağı… Gitgide artan sarplık...

Taş duvarların arasında çakıyor... Yerinden oynayan çakıl taşları çağlayan akıntıda gözden yitiyor, sesleri kükreyenin yankıları arasında boğuluyor... Dar geçidin daha da derinleri, genişliyor...

Aşağı, aşağı… Daha da uzaklara...

Simdi doğu bir kez daha soluk, yokuş daha rahat... Yine tuz hissi, daha güçlü...

Dizginlere asıl.

Altımda uzanıyor sahil, kıvrılan kum tepelerinin, lodos rüzgârlarıyla hırpalanıp, kasvetli sabah denizinin ırak hatlarını kısmen görünmez hale getiren kum huzmeleri fırlattığı.

Pembe tabakanın su boyunca, doğudan yayılışını seyrettim.

Kayan kumlar, sağda solda koyu renkli çakılları ortaya serdiler. Çetin kaya kütleleri yükseldiler denizin dalgalarının üzerine. Muazzam yüzlerce metrelik kum tepeleriyle aramda, o kötücül sahilden yüksekte, keskin açılı kayalardan ve çakıldan oluşmuş, parçalanmış ve çopurlanmış bir ova uzanır, şu anda geceden ya da cehennemden, şafağın ilk aydınlığına çıkan ve gölgelerle can bulan.

Evet, bu doğruydu.

Attan indim ve güneşin manzarayı kasvetli ve göz alan bir gündüze zorlamasını izledim. Aradığım sert, beyaz ışıktı bu. Burası, tıpkı sürgün edildiğim gölge Dünya’da on yıllar önce gördüğüm haliyle, gereken mekândı... insanlar hariç. Ne buldozerler, ne süzgeçler, ne eli tırmıklı siyahlar; ne de maksimum güvenlikteki Oranjemund şehri. Ne x ışını cihazları, ne dikenli teller, ne silahlı muhafızlar. Bir teki bile yoktu burada.

Çünkü bu gölge asla bir Sör Ernest Oppenheimer tanımamıştı ve burada ne bir Güneybatı Afrika Konsolide Elmas Madenleri şirketi, ne de onların sahildeki madencilik çıkarlarını gasp etmesine göz yumacak bir hükümet var olmuştu. Şu anda gölgesinde durduğum Richtersveld Dağları'nın batıya bakan yamacına kadar, neredeyse beş yüz kilometre uzunluğunda onlarca kilometre genişliğinde, kum tepeleri ve kayalardan şerit halinde uzanıyordu o gözden çıkarılmış sahiller, Town'ın altı yüz kilometre kuzeybatısındaki Namib çölü uzanıyordu. Burada, sıradan bir madenin aksine, elmaslar kuş pislikleri gibi saçılmışlardı kuma. Ben elbette yanıma bir süzgeç ve bir tırmık almıştım.

Erzakımı çıkartıp kahvaltı hazırladım. Uzun ve tozlu bir gün olacaktı.

Kum tepelerinde çalışırken Doyle'u, Avalon'daki tuğla kırmızısı tenli, yanaklarında yağ kistleri olan tel tel saçlı ufak tefek mücevherciyi düşündüm. Kuyumcu cilası mı? Neden bütün bu kuyumcu cilasını istiyordum ki... Bir ordu mücevherciye bir düzine ömür boyu yetecek kadarını? Omuz silkmiştim. Karşılığını verebildiğim sürece ne istediğinden ona neydi? Pekâlâ, eğer bu maddenin yeni bir kullanımı varsa ve iyi para kazanılabiliyorsa aptal rolü oynayabilirdi... Bir başka deyişle, bu miktarı bana bir haftada sağlayamayacak mıydı? Tebessümündeki boşluklardan küçük, dörtgen kıkırdamalar kaçmıştı. Bir hafta mı? Yo, hayır! Elbette olmaz! Bu gülünçtü, bahsi bile edilmezdi... Anlamıştım. Öyle olsun, çabuk bir teşekkür, belki yolun yukarısındaki rakibi malzemeyi üretebilir, birkaç gün içinde elime geçecek olan bir miktar yontulmamış elmasla da ilgilenebilirdi... Dur bir dakika, elmas m: demiştim? O elmaslarla her zaman ilgilenirdi... Evet, ama kuyumcu cilası bakımından, ne hazindir ki, yetersizdi. Havaya kalkan bir el, cila malzemesi üretmekteki becerisini hafife almış, düşünmeden konuşmuştu. Onu rahatsız eden şey, miktardı. Ama malzemeler boldu, formül de epeyce basitti. Evet, bir şey bulunmaması için gerçek bir sebep yoktu. Bir hafta yani. Şimdi, elmaslara gelecek olursak...

Onun dükkânını terk etmeden önce bir çözüm bulunmuştu.

Barutun patlayıcı olduğunu düşünen çok insan tanıdım ki, elbette yanlıştır bu. Barut hızlı yanar, ateşleme pimi içine girdiğinde asıl patlamayı gerçekleştiren primer tarafından tutuşturulduktan sonra, bir mermiyi kovanın ağzından çıkartıp silahın namlusundan dışarı süren gaz basıncını meydana getirir. Tipik aile sağgörüsüyle, yıllar boyu çeşitli patlayıcılarla

deney yapmıştım. Barutun Amber'de tutuşmadığını, denediğim tüm diğer primerlerin de orada aynı derecede etkisiz olduğunu keşfettiğimde duyduğum hüsranı, ancak akrabalarımdan başka kimsenin de Amber'e ateşli silahlar getiremeyeceği bilgisi hafifletmişti. Çok daha sonraları, Amber'i bir ziyaretimde, Deirdre'ye getirdiğim bileziği parlattıktan sonra, bezi şömineye fırlattığım vakit keşfetmiştim Avalon'un kuyumcu cilasının bu harika niteliğini. Şansım vardı ki söz konusu miktar azdı ve o anda tek başımaydım.

Kutusundan çıktığı haliyle hiçbir değişikliğe gerek kalmadan, mükemmel bir primerdi. Yeter miktarda katkı maddesiyle karıştırıldığında düzgün yanması sağlanabilirdi.

Bir gün Amber'de temel meselelerin hallinde kullanılabileceğini hissederek, bu küçük bilgiyi kendime saklamıştım. Ne yazık ki o gün gelmeden önce Eric'le birbirimize girmiştik ve bu da diğer tüm anılarımla birlikte depoya gitmişti. Nihayet olaylar benim için netleştiğinde, benim kaderim de Amber'e saldırı hazırlığı yapan Bleys'inkilerle beraber çabucak yazılmıştı. Aslında Bleys bana ihtiyaç duymuyordu, ancak gözünü üstümden ayırmamak için açıkgözlülük etmiş beni de yanına almıştı. Eğer onu ateşli silahlarla donatacak olsaydım yenilmez olabilirdi, ben de gereksiz. Daha önemlisi planları doğrultusunda Amber'i ele geçirmeye muvaffak olsaydık işgal güçlerinin büyüklüğü, subayların sadakati, onun sadakati derken işler gerginleşecekti. O zaman güç dengesini daha eşit hale getirebilmek için birkaç şeye ihtiyacım olacaktı.

Mesela, birkaç bomba ve otomatik silaha.

Bir ay önce bile aklım başımda olsaydı, her şey tümüyle farklı olabilirdi. Önümde bir diğer cehennem sürüşü ve ardından çözülmeyi bekleyen bir sorunlar silsilesiyle kavrulacağıma, kuruyacağıma, yıpranacağıma, Amber'de oturuyor olabilirdim.

Güldüğüm zaman boğulmamak için ağzımdaki kumu tükürdüm. Kahretsin, kendi değerlerimizi kendimiz yaparız. Nelerin olmuş olabileceğinden daha iyi şeyler vardı düşünebileceğim. Söz gelimi, Eric.

O günü anımsıyorum, Eric. Ben zincirlere vurulmuş ve tahtın önünde diz çökmeye mecbur edilmiştim. Seninle alay etmek için kendimi taçlandırmış, dayak yemiştim bu yüzden.

Taç ikinci kez ellerime geçtiğinde onu sana fırlattım. Ama yakaladın, sonra gülümsedim Sana zarar vermeyi başaramadığında, tacın zarar

görmeyişine sevinmiştim. Öyle güzel bir şeydi ki... Yedi sivri ucuyla, baştan başa gümüşten yapılmış ve tüm elmasları gölgede bırakacak zümrütler kakılmış. Her bir şakağında iki koca yakut... O gün taçlandırdın kendini, aceleye getirilmiş şatafatlı bir törenle, kibir içinde. Daha “Kralımız çok yaşa!" yankıları salonda sönmeden önce ağzından çıkan ilk sözler, bana fısıldanmıştı. Her birini hatırlıyorum. “Gözlerin, görebilecekleri en güzel manzaraya şahit oldu," dedin.

"Nöbetçiler!" diye buyurdun. “Corwin’i demirciye götürün. Gözleri yakılıp oyulsun! Hatırlayacağı son manzaralar bunlar olsun! Sonra onu Amber’in altındaki en derin zindanını karanlığına atın ve adı unutulsun!

"Simdi Amber’de sen hüküm sürüyorsun," dedim yüksek sesle “Ancak gözlerim var... ve ne unuttum, ne de unutuldum"

Hayır, diye düşündüm. Kendini krallığınla sarmala, Eric. Amber’in duvarları kalın ve yüksektir. Onların ardında kal. Kendini, kılıçların yararsız çeliğiyle kuşat. Bir karınca gibi, evini tozla güçlendiriyorsun. Artık ben hayatta oldukça güvende olamayacağını biliyorsun ve sana geri döneceğimi söyledim. Geliyorum, Eric. Kendime Avalon’dan ateşli silahlar toplayacağım ve kapılarını kırıp, savunucularını dümdüz edeceğim. Gerisi, adamlarının gelip seni kurtardığı zamanki gibi, kısa sürecek. O gün yalnızca birkaç damla kanını dökmüştüm. Bu sefer, hepsini alacağım.

Ham bir elmas daha çıkardım, on altıncı ya da on yedinciyi, bir fiskeyle belimdeki keseye atıverdim.

Batan güneşe bakarken, Benedict, Julian ve Gerard’ı düşündüm. Aralarındaki bağlantı neydi? Her ne olursa olsun, İçine Julian’ın dahil olduğu çıkarların hiçbir kombinasyonundan hoşnut değildim. Gerard’da sorun yoktu. Kamptayken, ancak Benedict’in temas kurduğu kişinin o olduğunu düşündükten sonra uyuyabilmiştim. Ne var ki, şu an Julian’la işbirliği içindeyse huzursuzluğumun artması için bir gerekçeydi bu. Bana Eric’den daha fazla nefret duyan birisi varsa şayet, o da Julian’dı. Nerede olduğumu biliyorsa büyük tehlike içindeydim.

Yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Sanırım, bu noktada Benedict beni satmakla kendini ahlaki yönden haklı çıkarabilirdi. Her şeye karşın, her ne yapıyorduysam -ki bir şeyler yapmak üzere olduğumun farkındaydı- sonucunun Amber’de bir kavga olacağını biliyordu. Onu anla biliyor, hatta duygularını paylaşıyordum. O, kendini diyarın korunmasına adamıştı. Julian’ın aksine, prensiplerine bağlı bir

adamdı ve onunla farklı taraflarda olmaktan pişmanlık duyuyordum. Umudum, yapacağım darbenin narkoz altında diş çektirmek kadar hızlı ve acısız olması, hemen ardından da aynı tarafta yer almamızdı. Artık Dara'yı tanıdığıma göre, onun için de böyle olmasını istiyordum.

İçimi rahat ettirmeyecek kadar az şey söylemişti Benedict.

Gerçekten tüm haftayı savaş meydanında mı geçirecekti, yoksa şimdi bile Amber güçleriyle işbirliği mi yapmıştı? Bana tuzak mı kuruyordu, hapishanemin duvarlarını mı örüyor, yoksa mezarımı mı kazıyordu, bilmem mümkün değildi. Gönlüm Avalon'da kalmaktan yana da olsa, elimi çabuk tutmalıydım.

Hangi taverna ya da genelevde kafayı çekiyor, orospu peşinde koşuyor ya da kavga ediyorsa, hangi tepede avlanıyorsa, Ganelon'a imreniyordum. O, yuvasına dönmüştü. Amber'e kadar eşlik etme teklifine rağmen, onu sefa sürmeye mi bırakmalıydım? Ama hayır, benim ayrılışımdan sonra sorgulanacak -eğer Julian'ın bu işte parmağı varsa, kötü muamele görecek sonra ona kendi memleketi gibi görünen bu yerde toplumdan dışlanacaktı, o da gitmesine izin verirlerse elbet. Sonra hiç şüphesiz bir kanun kaçağı olup çıkacaktı yine ve bu üçüncü sefer, onun sonu olacaktı. Hayır, sözümü tutacaktım. Arzusu hâlâ buysa, benimle gelecekti. Fikrini değiştirdiyse, evet, onun Avalon'da kanun kaçağı olması fikrini bile kıskanıyordum. Burada daha çok kalmayı, Dara'yla tepelerde, kırlarda at sürmeyi, nehirlerde yelken açmayı isterdim.

Onun mevcudiyetinden haberdar olmak bazı şeyleri bir derece değiştirmişti. Bu değişimin ne yönde olduğundan emin değildim. Büyük kinimize ve önemsiz düşmanlıklara karşın, biz Amberliler, aile bağları çok güçlü bir grubuz, daima içimizden bir diğeri hakkındaki haberleri dört gözle bekler, sürekli değişen resimde herkesin konumunu bilmek isteriz. Bir dedikodu molası, aramızda nice ölümcül darbenin inişini engellemiştir. Bazen, kendimizi, engelli pist ile huzurevi karışımı bir yerde, ihtiyar ve huysuz hanımefendilerden oluşan bir çete gibi düşünürüm.

Dara'yı henüz hiçbir yere sığdıramıyordum, çünkü kendisini nereye sığdıracağını bilemiyordu. Ah, sırası geldiğinde öğrenecekti. Mevcudiyeti bir kez duyulsun, mükemmel bir koruma altına girecekti. Artık onu benzersiz olduğundan haberdar ettiğime göre, bunun gerçekleşmesi ve onun da oyuna katılması bir zaman meselesiydi. Korudaki sohbetimiz sırasında zaman zaman kendimi yılan gibi hissetmiştim, ama kahretsin, bilmek onun

da hakkıydı. Er ya da geç öğrenecekti ve ne kadar erken öğrenirse, savunmasını güçlendirmeye o kadar erken başlardı. Kendi iyiliği içindi.

Elbette, annesinin ve büyük annesinin yaşamlarını miraslarından habersiz geçirmiş olmaları mümkün, hatta kuvvetle muhtemeldi...

Peki mirasları onları nasıl bulmuştu? Vahşice öldüler, demişti kız.

Amber'in uzun kolunun Gölge'den onlara kadar uzanmış olması mümkün mü, diye düşündüm. Peki ya tekrar vurması? İstediği zaman Benedict de herhangi birimiz kadar rezil ve adi olabilirdi. Daha bile güçlüydü. Kendinin olanı savunmak için savaşır, lüzum görürse aramızdan birini gözünü kırpmadan öldürürdü de. Kızı cahil tutmanın ve varlığını sır olarak saklamanın onu koruyacağını düşünmüş olmalıydı. Ne olduğunu öğrendiğinde bana kızacaktı, arkama bile bakmadan kaçmak için bir diğer gerekçeydi bu. Ama kıza, sırf adiliğimden söylememiştim bunları. Onun hayatta kalmasını istiyor, Benedict işi layığıyla yapamadığını görüyordum. Döndüğümde, kız bazı şeyleri tekrar düşünmeye vakit bulmuş olacaktı. Birçok sorusu olacaktı ve onu uzun uzadıya ikaz etmek, ayrıntı vermek fırsatını kaçırmayacaktım.

Dişlerimi gıcırdattım.

Bunların hiçbiri gerekli değildi. Amber'de hüküm sürdüğümde her şey farklı olacaktı. Öyle olmak zorundaydı...

Neden hiç kimse insanın esas doğasını değiştirmenin yolunu bulamamış ki? Tüm hafızamın silinmesi ve yeni bir dünyada yeni bir yaşam bile, yine aynı, eski Corwin'i ortaya çıkartmıştı.

Nehrin durgun yakasında yıkanıp tozdan terden kurtuldum ve bir yandan erkek kardeşlerimi bu şekilde yaralayan kara yolu düşündüm. Bilmem gereken çok şey vardı.

Yıkanırken Grayswandir'i yanımdan eksik etmedim. İzler hâlâ tazeyse, her birimiz Gölge'nin içinden bir diğerini takip edebilme yeteneğine sahiptir. Bununla birlikte yıkanırken rahatsız edilmedim ve geri dönüş yolculuğunda Grayswandir'i üç kez kullandım, erkek kardeşlerimden daha az sıkıcı şeyler için.

Ama bu hesaba alınması gereken bir şeydi, çünkü hızı hatırı sayılır ölçüde arttırmıştım...

Ağabeyimin malikânesinin ahırına girdiğimde şafağın sökmesine çok kalmamış da olsa, hava hâlâ karanlıktı. Biraz huysuzlaşmış olan Yıldız'la ilgilendim, onu okşayıp bir yandan da konuştum ve sakinleştirdim, sonra

önüne yiyecek içecek şeyler doldurdum. Ganelon'un Ateşejderi karşı bölmeden selamladı beni. Ahırın arkasındaki tulumbanın başında temizlendim, nerede azıcık kestirebileceğime karar vermeye çalıştım.

Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Birkaç saatlik bir uyku beni epeyce bir süre idare ederdi, ama Benedict'in çatısı altında uyumayı reddediyordum. Bu kadar kolay oyuna gelmeyecektim ve sık sık yatakta ölmeyi dilediğimi söylediysem de bundan kastettiğim, ihtiyarladığımda, sevişirken üzerime bir filin basmasıdır.

Ama onun içkisinden içmeye itirazım yoktu ve canım sert bir şeyler çekiyordu. Malikâne karanlıktı; sessizce girdim içeri, büfeyi buldum.

Sert bir içki doldurdum, yuvarladım, bir kadeh daha doldurup pencere kenarına götürdüm. Geniş bir sahayı görebiliyordum. Malikâne bir tepenin yamacına inşa edilmişti ve Benedict bahçeyi iyi düzenlemişti.

"'Bembeyaz uzanır yol ayın altında,'" diye ezberden okudum kendi sesime şaşırarak. "Ay, bomboş durur yukarıda...'"

"Öyledir, öyledir Corwin, evladım," dediğini işittim Ganelon'un.

"Orada oturduğunu görmedim," dedim sessizce, başımı pencereden çevirmeden.

"Kılımı bile kıpırdatmadan oturduğum içindir," dedi.

"Ya," dedim. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Hemen hemen hiç," dedi, "şimdilik. Ama iyi bir adam olur da bana bir içki verirsen..."

Döndüm.

"Neden kendi içkini kendin almıyorsun?"

"Kıpırdayınca canım yanıyor."

"Pekâlâ."

Gidip ona bir kadeh içki doldurdum, yanına götürdüm kadehi yavaşça kaldırdı, başıyla teşekkürlerini sundu, bir yudum aldı.

"Ah, bu güzelmiş!" diye çekti içini. "Umarım acımı biraz hafifletir."

"Bir kavgaya karıştın," diye bildirdim fikrimi.

"Evet," dedi, "birkaç tanesine."

"O zaman iyi bir asker gibi taşı yaralarını, hiç duygu sömürüsü yapma."

"Ama ben kazandım!"

"Tanrım! Cesetleri nereye bıraktın?"

"Yok canım, o kadar kötü değildi. Bunu bana bir kız yaptı."

"Öyleyse ücretinin karşılığını vermiş, derim."

"Hiç de o tarz bir şey değildi. Sanırım ikimizi de küçük düşürdüm."

"Bizi mi? Nasıl?"

"Onun evin hanımı olduğundan habersizdim. Çakırkeyif vaziyette döndüm ve onu hizmetçi kaltağın teki sandım..."

"Dara mı?" dedim gerginleşerek.

"Ya, ta kendisi. Kıçına bir şaplak vurdum, bir iki de öpücük alayım dedim." İnledi. “Ardından beni kaldırdı. Ayaklarımı yerden kesti ve başının üzerinde havalandırdı. Sonra, kendisinin evin hanımı olduğunu söyledi. Ardından beni bıraktı. On sekiz taş ağırlığındayım be adam, çakıl değilim ki... hem aşağı iniş uzundu."

Bir yudum daha aldı, kıkır kıkır güldüm.

"O da güldü," dedi esefle. “Sonra kalkmama yardım etti ve kibar davrandı. Hemen özür diledim tabii... şu ağabeyin, sıkı adam olmalı. Hiç o kadar güçlü bir kız görmedim. Onun bir erkeğe yapabilecekleri..." Sesinde huşu vardı. Başını ağır ağır salladı iki yana ve içkinin geri kalanını bir dikişte bitirdi.

“Çok korkunçtu, küçük düşürücü olduğunu söylememe hiç gerek yok," diye bitirdi sözünü.

"Özrünü kabul etti mi?"

"Ah, evet. Çok hoşgörülü davrandı bu konuda. Bana hepsini unutmamı, kendisinin de unutacağını söyledi."

"Öyleyse neden yatıp dinlenmiyorsun?"

"Gecenin köründe gelirsin diye bekledim. Seni hemen yakalamak istedim."

"Yakaladın işte."

"Dışarı çıkalım," dedi.

"İyi fikir."

Kapıya giderken brendi sürahisini de aldı ki bunun iyi bir fikir olduğunda ben de hemfikirdim ve evin arkasındaki bahçeden geçen bir yolu izledik. Nihayet koskoca bir meşe ağacının altında taştan bir sıraya çöktü, kadehlerimizi doldurdu ve kendininkini yudumladı.

"Ahh! Ağabeyin içkide de ağzının tadını biliyor," dedi.

Yanına oturup pipomu doldurdum.

"Ona üzgün olduğumu söyleyip, kendimi tanıttıktan sonra bir süre söyleştik," dedi. “Seninle birlikte olduğumu öğrenince beni Amber, gölgeler, sen ve ailenin geri kalanı hakkında soru yağmuruna tuttu."

"Ona bir şey söyledin mi?" diye sordum, ateş yakarken. "İstesem de söyleyemezdim ki," dedi. “Yanıtlarına sahip değilim."

"İyi."

"Gerçi beni düşündürdü. Benedict’in ona pek bir şey anlattığını sanmıyorum ve sebebini anlayabiliyorum. Yerinde olsam o etraftayken ağzımdan çıkana dikkat ederdim, Corwin, meraklı görünüyor."

Duman üfleyerek, başımla onayladım.

"Bir sebebi var bunun," dedim. “Çok iyi bir sebep. Gerçi içkiliyken bile aklının başında olduğunu öğrendiğime sevindim. Söylediğin için teşekkürler."

Omuz silkti ve yudumladı içkisini.

"Temiz dayak insanın aklını başına getirir. Hem, senin iyiliğin benim iyiliğimdir."

"Doğru. Avalon’un bu versiyonu onayından geçti mi?"

"Versiyon mu? Burası benim Avalon’um," dedi. “Şehirde yeni bir nesil var, ama yer aynı. Bugün, senin hizmetindeyken Jack Hailey’in çetesinin hakkından geldiğim yeri, Diken Tarlası’nı ziyaret ettim. Aynıydı."

"Diken Tarlası..." dedim anımsayarak.

"Evet, burası benim Avalon’um," diye devam etti “ve Amber’den sağ çıkarsak yaşlılığımda buraya geleceğim."

"Hâlâ gelmek istiyor musun?"

"Hayatım boyunca Amber’i görmek istedim... Şey, ilk duyduğumdan beri. Senden işitmiştim, daha mutlu zamanlarda."

"Ne dediğimi hatırlamıyorum. Güzel anlatmış olmalıyım."

"O gece ikimiz de kafayı müthiş bulmuştuk ve ufak tefek şeyler anlatmıştın sanırım, ulu Kolvir dağını, şehrin yeşil ve altın kulelerini, meydanlarını, güverteleri, terasları, çiçekleri, fıskiyeleri biraz da ağlayarak anlatmıştın... Az konuşmuş gibiydin ama aslında gecenin çoğu geçmişti ve sendeleyerek yatakların yolunu tutmadan evvel şafak sökmüştü. Tanrım! Neredeyse Amber’in haritasını çizebilirim sana! Ölmeden önce orayı görmeliyim."

"O geceyi anımsamıyorum," dedim yavaşça. “Çok, ama çok sarhoş olmalıymışım." Güldü.

"Eskiden burada güzel günlerimiz geçmişti," dedi. “Bizi burada anımsıyorlar. Ama çok önceleri yaşamış insanlar olarak... hem hikâyelerinin

çoğu da yanlış. Ama kahretsin! Zaten kaç kişi hikâyeleri bir günden diğerine doğru aktarır ki?"

Hiçbir şey demedim, pipomu tüttürüp düşündüm.

"Bunların tümü, aklıma bir iki soru getiriyor," dedi.

"Sor."

"Amber'e saldırman ağabeyin Benedict'le aranı bozacak mı?"

"Bunun yanıtını bilebilmeyi gerçekten isterdim," dedim. "Sanırım ilk başlarda bozacaktır. Ama gelen bir yardım çağrısına yanıt veremeden, buradan Amber'e gidemeden önce darbem tamamlanmış olmalı. Yani, o Amber'e takviye kuvvetlerle varamadan. Eğer karşı tarafta yardım eden birisi varsa oraya anında bizzat gidebilir. Ama bu pek işe yaramaz. Hayır. Amber'i parçalamaktansa, bir arada tutabilecek birisini destekleyecektir, bundan adım gibi eminim. Eric'i bir kez tahttan alaşağı ettim mi, mücadelenin orada kalmasını isteyecek ve sırf bir son vermek uğruna tahtı elimde tutmama ses çıkarmayacaktır. Elbette ele geçirmemi ilk başta tasvip etmeyecek."

"Ben de oraya geliyordum. Bunun sonucunda aranızda husumet doğacak mı?"

"Zannetmiyorum. Bu sadece politik bir mesele, hem o ve ben, hayatlarımızın büyük kısmında birbirimizi tanıdık aramız her zaman Eric'le olduğundan daha iyiydi."

"Anlıyorum. Bu işte birlikte olduğumuza ve Avalon'da Benedict'e ait göründüğüne göre, bir gün buraya geri dönmeme nasıl bakacağını merak ediyorum. Sana yardım ettiği için benden nefret edecek midir?"

"Bundan şüphe ederim. Hiçbir zaman öyle bir insan olmamıştır."

"Öyleyse işleri bir adım daha ileri götüreyim. Tanrı biliyor ya, deneyimli bir askerim ve eğer Amber'i almayı başarırsak Benedict de bu gerçeğin yalın kanıtını görecek. Sağ kolu bu şekilde yaralı olduğuna göre, sence beni ordusuna saha komutanı olarak almayı düşünür mü dersin? Bu araziyi avucumun içi gibi biliyorum. Onu Diken Tarlası'na götürüp savaşı tarif edebilirim. Kahretsin! Ona iyi hizmet edebilirim... sana ettiğim kadar."

Ardından güldü.

"Bağışla beni. Sana hizmet ettiğimden daha iyi."

Gülümsedim, içkimi yudumladım.

"Bu biraz güç olacaktır," dedim. "Elbette fikirden hoşlandım. Ama onun güvenine mazhar olacağından hiç emin değilim. Bariz şekilde benim

başımın altından çıkmış bir plan gibi gözükecektir."

"Kahrolasıca politika! Demek istediğim bu değildi! Bildiğim tek şey askerlik, Avalon'u da seviyorum!"

"Sana inanıyorum. Peki, o inanır mı?"

"Sadece tek kolu varken, yanında güçlü bir adama ihtiyacı olacak. Güvenebileceği..."

Kahkahalarla gülmeye başladım ve hemen kendime hâkim oldum, çünkü kahkahanın sesi uzak mesafelere taşınır. Hem, Ganelon'un duyguları da işin içindeydi.

"Üzgünüm," dedim. "Mazur gör, lütfen. Bilmiyorsun. O gece çadırda konuştuğumuzun kim olduğunu aslında anlamıyorsun. Sana sıradan bir adam gibi gözükmüş olabilir... sakat bir adam üstelik de. Ama işin aslı öyle değil. Benedict'ten korkarım. Gölge'de ya da gerçeklikteki hiçbir yaratığa benzemez. Amber'in Silah Ustası'dır o. Bir binyılı hayal edebiliyor musun? Bin adet yılı? Onlardan birkaçı mı? Böyle bir ömür boyunca neredeyse her günün bir kısmını silahlarla, taktiklerle, stratejilerle geçiren birini anlayabilir misin? Onu küçük bir krallıkta, küçük bir orduyla ve evinin arkasında güzelce budanmış bir meyve bahçesiyle görüp de, aldanmayasın sakın. Askerlik ilmine dair ne varsa kafasında devinir durur. Sık sık gölgeden gölgeye yol almış, harp kuramlarını sınamak üzere aynı savaşın hafifçe değiştirilmiş koşullar altındaki çeşitlemelerine üst üste tanıklık etmiştir. Öyle büyük ordulara komuta etmiştir ki, yürüyüşlerini günler boyu seyreder, yine de sıraların sonunu göremezdin. Kolunun kaybıyla keyfi kaçmış da olsa, onunla, ne silahla ne de çıplak elle, dövüşmek istemem. Taht üzerinde planları olmaması bir şans, yoksa şu anda o mevkii işgal ediyor olurdu. Eğer tahttaki o olsaydı, inanıyorum ki şu an pes eder ve ona bağlılığımı bildirirdim. Benedict'ten korkarım."

Ganelon uzunca bir süre sesini çıkartmadı, ben de içkimi yudumladım, çünkü boğazım kurumuştu.

"Bunun farkına varamamıştım, elbette," dedi sonra. "Sırf Avalon'a dönmeme izin verirse bile mutlu olacağım."

"Bu kadarım yapacaktır. Biliyorum."

"Dara, bugün bana ondan bir mesaj getirdiğini söyledi. Savaş meydanında kalışını erken kesecekmiş. Muhtemelen yarın dönüyormuş."

"Kahretsin!" dedim ayağa kalkıp. "Öyleyse hemen harekete geçmemiz lazım. Umarım Doyle malzemeyi hazır ettir. Sabah ona gidip işleri

hızlandırmalıyız. Benedict geri dön den buradan uzaklaşmak istiyorum!"

"Cicileri aldın, öyleyse."

"Evet."

"Görebilir miyim?"

Belimdeki keseyi çözüp ona uzattım. Açtı ve birkaç taş çıkardı, onları sol avcıma koyup parmak uçlarıyla yavaşça döndürdü.

"Pek fazla görünmüyor," dedi, “bu ışıkta görebildiğim kadarıyla. Dur! Bir ışıltı var! Hayır..."

"İşlenmemiş haldeler, tabii ki. Ellerinde bir servet tutuyorsun."

"Büyüleyici," dedi onları tekrar keseye atıp, kesenin ağzını bağlarken. “Senin için çok kolay oldu."

"O kadar kolay değildi."

"Yine de böyle bir serveti bu kadar çabuk toplamak haksızlıkmış gibi geliyor bana."

Keseyi geri verdi.

"Uğraşılarımız sona erdiğinde, senin de bir servetin olmasını sağlayacağım," dedim. "Şayet Benedict sana bir mevki önermezse, bu telafi edici olmalı."

"Artık onun kim olduğunu bildiğime göre, bir gün onunla çalışmak konusunda hiç olmadığım kadar kararlıyım."

"Ne yapabileceğimizi göreceğiz,"

"Evet. Sağ ol, Corwin. Yola ne zaman çıkıyoruz?"

"Gidip biraz dinlenmeni istiyorum, çünkü seni sabah erkenden kaldıracağım. Korkarım Yıldız ve Ateşejderi araba çekmeyi nezaketle karşılamayacaklardır, ama sonra Benedict’in arabalarından birini ödünç alıp kasabanın yolunu tutacağız. Bundan önce, buradan belli etmeksizin çekilişimiz için bir sis perdesi ayarlayacağım. Sonra işini halletmesi için mücevherci Doyle’a gideceğiz, yükümüzü alacağız ve mümkün olduğunca çabuk Gölge’ye gideceğiz. Başlangıçta araya ne kadar mesafe koyarsak, Benedict’in izimizi sürmesi o denli zor uçaktır. Eğer Gölge’ye yarım gün avantajla girersek, bizi takip etmesi pratikte imkânsız."

"Her şeyden önce, neden bizi takip etmeye böyle can atsın ki?"

"Bana günahı kadar güvenmiyor... bunda haklı da. Hamlemi yapmamı bekliyor. Burada ihtiyaç duyduğum bir şey olduğunun farkında, ama onun ne olduğunu bilemiyor. Bilmek istiyor, bu sayede Amber için bir tehdidi

daha önleyebilecek. Temelli gittiğimizi kavradığı anda, neyi aldığımızı anlayacak ve bizi aramaya gelecek."

Ganelon esnedi, gerindi, içkisini bitirdi.

"Evet," dedi bunun ardından. “Koşuşturmacaya hazır olmak için en iyisi şimdi dinlenmek. Bana Benedict hakkında daha çok şey anlattığın için, artık sana anlatmak istediğim diğer şey beni eskisi kadar şaşırtmıyor... gerçi daha az akıl karıştırıcı değil"

"Nedir o...?"

Ayağa kalktı, sürahiyi özenle aldı, sonra patikadan aşağısını işaret etti.

"Eğer şu yönde devam edersen," dedi, “bu çardağın bitimini işaretleyen çalı çiti geçip aşağıdaki koruya girersen ve iki yüz adım kadar ilerlersen solda, yoldan neredeyse bir metre kadar alçak kalan, ufak bir fidanlık göreceksin. İçinde, üzerine basılmış ve dallarla, yapraklarla örtülmüş, taze bir mezar var. Sabah erkenden hava almaya çıktığımda, kendimi rahatlatmak için mola verdiğimde keşfettim."

"Mezar olduğunu nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı.

"İçinde ceset olan çukurlara genellikle böyle denir. Mezar sığdı, ben de bir çubukla azıcık eşeledim. İçinde dört ceset var: üç adam ve bir kadın."

"Öleli ne kadar olmuş?"

"Çok az. Tahminimce bir iki gün."

"Bulduğun gibi mi bıraktın?"

"Ben aptal değilim, Corwin."

"Üzgünüm. Ama bu beni bir hayli rahatsız ediyor, çünkü hiç anlamıyorum."

"Belli ki Benedict’in canını sıkmışlar, o da iyiliklerini karşılıksız bırakmamış."

"Belki de. Neye benziyorlardı? Nasıl ölmüşler?"

"Özel bir yanları yoktu. Orta yaşlarındaydılar ve gırtlakları kesilmişti... bağırsakları deşilen bir erkek dışında."

"Tuhaf. Evet, hemen gittiğimiz iyi olacak. Yerel sorunlara bulaşmadan da başımızda yeterince fazlası var zaten."

"Kabul. Haydi, yatalım."'

"Sen git. Ben daha hazır değilim."

"Kendi önerine uy ve biraz dinlen," dedi malikâneye doğru dönerken. “Ayakta kalıp kendini üzme."

"Üzmem."

"O zaman, iyi geceler sana,"

"Sabaha görüşürüz."

Onun patikadan dönüşünü izledim. Haklıydı elbette, ama daha bilincimi teslim etmeye hazır değildim. Gözden kaçırdığım bir şey olmasın diye planlarımı tekrar inceledim, içkimi ve kadehi sıranın üstüne koydum. Sonra kalktım ve etrafımdan dumanından saçaklar bırakarak dolandım. Arkamdan ayışığı vuruyordu ve şafağa zannımca hâlâ birkaç saat vardı ve gecenin geri kalanını dışarıda geçirme kararım kesindi kendime sızmak için iyi bir yer bulmayı kafama koydum.

Doğaldır ki sonunda gezinerek patikadan aşağı, fidanlığa indim. Etrafı biraz eşelemek, bana oranın yakın zamanda kazılmış olduğunu gösterdi, ama hiç ay ışığında mezardan ölü çıkaracak havada değildim ve Ganelon'un orada bulduklarına dair söylediklerini doğru kabul etmeye dünden razıydım. Oraya neden gittiğimden bile emin değilim. Marazi damarım kabarmıştı herhalde. Yine de o civarda uyuma kararımdan caydım.

Bahçenin kuzeybatı köşesine gittim, malikâneden görünmeyen bir yer buldum. Çalılar yüksek, çimenler ise hoş kokulu, uzun ve yumuşaktı. Pelerinimi yaydım, üzerine oturdum, çizmelerimi çekip çıkardım. Ayaklarımı serin çimenlere uzatıp içimi çektim.

Çok az kaldığına hükmettim. Gölgeler elmaslara, elmaslar tüfeklere, tüfekler Amber'e. Yola çıkmıştım. Bir sene önce, bir hücrede çürüyor, önceleri birçok sefer teğet geçmiş olduğum, aklı başındalıkla delilik arasındaki o çizgiyi geçip duruyordum.

Şimdi özgürdüm, güçlüydüm, gözlerim görüyordu ve bir planım vardı. Şimdi bir kez daha gerçekleşme imkânı arayan bir tehdittim, eskisinden de ölümcül. Bu sefer, talihimi başkasının planlarına bağlamayacaktım. Başarımdan ya da başarısızlığımdan ben sorumluydum artık.

Güzel bir histi; çimen kadar, şu anda bünyeme sızan ve beni hoş bir ateşle ısıtan alkol kadar güzeldi. Pipomu temizleyip bir kenara koydum, gerindim, esnedim ve uzanmaya hazırlandım.

Uzakta bir hareket sezdim, kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıp tekrar bekledim. Çok beklemem gerekmedi. Bir figür yavaşça ilerliyor, sık sık durup, çıt çıkarmadan hareket ediyordu. Ganelon'la benim oturmuş olduğumuz ağacın altında gözden kayboldu ve uzunca bir süre görünmedi

sonra on ya da yirmi adım devam etti ve benim bulunduğum yere uzun uzadıya bakarmış gibi gözüktü. Sonra bana doğru ilerledi.

Bir çalı kümesini geçip gölgelerden çıkarken, mehtap ansızın yüzüne vurdu kızın. Bunun apaçık farkında olarak, bana doğru gülümsedi, yavaşlayarak yaklaştı, önümde durdu.

"Bu davranışınızdan, ikâmetgâhınızı beğenmediğiniz anlamını çıkarıyorum, Lord Corwin," dedi.

"Bilakis," dedim. “Öyle güzel bir gece ki, içimdeki doğa adamını cezbetti."

"Geçen gece de bir şey sizi cezbetmiş olacak," diye konuştu, “yağmura rağmen" ve pelerinimin üstüne, yanıma oturdu.

"İçeride mi uyudun, dışarıda mı?"

"Geceyi dışarıda geçirdim," dedim. “Ama uyumadım. Aslını istersen, seninle son görüşmemizden bu yana hiç uyumadım."

"Neredeydin?"

"Sahilde kum eliyordum."

"Can sıkıcı geliyor kulağa,"

"Öyleydi."

"Gölge’de yürüdüğümüzden beri çok düşündüm,"

"Tahmin etmiştim."

"Benim de gözüme pek uyku girmedi. O yüzden içeri girdiğini, Ganelon’la konuştuğunu duydum ve o, eve tek başına döndüğünde, senin buralarda bir yerlerde olduğunu anladım.”

"Haklısın."

"Amber’e gitmeliyim, biliyorsun. Desen’i yürümeliyim."

"Biliyorum. Bunu yapacaksın."

"Hemen, Corwin! Hemen!"

"Gençsin, Dara. Daha çok vaktin var."

"Kahretsin! Tüm hayatım boyunca bekledim... haberim bile olmadan! Şimdi oraya gitmemin bir yolu yok mu?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Gölgelerden küçük bir yolculukla beni Amber’e götürebilir, Desen’i yürümeme izin verebilirsin..."

"Eğer derhal öldürülmezsek, idam edilmeden önce bir süre için bitişik hücrelere ya da işkence masalarına düşecek kadar şanslı olabiliriz."

"Neden? Sen Şehir’in bir Prensisin. Dilediğini yapmaya hakkın var."

Güldüm.

"Ben yasal haklarından mahrum edilmiş biriyim, canım. Eğer Amber'e dönersem idam edileceğim, o da şansım varsa tabii. Eğer yoksa daha da kötüsü. Ama geçen sefer olanları düşünüyorum da, sanırım beni çabucak öldürürler. Hiç şüphesiz aynı nezaketi eşlikçilerimden de esirgemezler."

"Oberon böyle bir şey yapmayacaktır."

"Yeterince kışkırtılırsa, onun da yapacağına inanıyorum. Ama bu soru asla sorulmayacak. Oberon yok artık ve ağabeyim Eric tahtta oturup kendini hükümdar sayıyor."

"Bu ne zaman oldu?"

"Amber'in zaman ölçüsüyle, birkaç sene önce."

"Seni neden öldürmek istesin ki?"

"Onu öldürmemi engellemek için elbette."

"Bunu yapar mıydın?"

"Evet, yapacağım da. Sanırım yakında."

O zaman yüzünü bana çevirdi.

"Neden?"

"Tahta kendim çıkabilmek için. Gördüğün gibi taht aslında benim. Eric onu gasp etti. Onun ellerinde birkaç yıl hapis ve işkenceden daha yeni kaçtım. Bununla birlikte perişan halimi seyretme lüksü için beni sağ bırakmak hatasın düştü. Serbest kalıp, ona meydan okumak üzere tekrar döneceğimi hiç düşünmemişti. Aslını istersen ben de düşünmemiştim. Ama ikinci bir şans elde edecek kadar şanslı olduğuma göre, onun yaptığı hatayı yapmamaya özen göstereceğim."

"Ama o senin ağabeyin."

"Seni temin ederim ki, onun ve benim kadar bu gerçeğin farkında olan pek az kişi vardır."

"Ne kadar zamanda ulaşmayı düşünüyorsun... hedeflerine?"

"Önceki gün söylediğim gibi, eğer Koz Kartları'na ulaşabilirsen, üç ay sonra benimle bağlantıya geç. Eğer yapamazsan ve her şey planıma göre işlerse, hükümranlığımın daha en başında seninle bağlantı kuracağım. Bir yıl geçmeden Desen'de şansını denemiş olmalısın."

"Ya başaramazsan?"

"O zaman önünde daha uzun bir bekleyiş olacak. Eric kendi hükümdarlığını daimi kılıp, Benedict onu kral ilan edene kadar. Görüyorsun, Benedict bunu istemiyor. Amber'den uzunca bir süre ayrı

kaldı ve Eric’in bildiği kadarıyla, o artık hayatta değil. Şimdi ortaya çıkarsa ya Eric’in yanında, ya da karşısında olması gerekecek. Eğer onun tarafında olursa Eric’in hükümdarlığının sürekliliği garanti altına alınacak ve Benedict bundan sorumlu olmak istemiyor. Eğer Eric’e rakip çıkarsa mücadele başlayacaktır ve bundan sorumlu olmayı da istemiyor. Taçta gözü yok. Şu an hüküm süren durgunluğun devasını sadece kendini olayın tümüyle dışında tutarak getirebileceğini gösterip, iki tarafta yer almayı da reddederse, belki bununla kurtulabilir, ancak bu, Eric’in krallığını inkâr etmekle eşanlamlıdır ve yine sorun çıkacaktır. Eğer seninle birlikte görünürse, kendi iradesini teslim etmiş olacaktır, çünkü ona senin aracılığınla baskı yapacaktır."

"Demek ki sen kaybedersen Amber’e asla gidemeyebilirim.”

"Sadece gördüğüm şekliyle durumu tarif ediyorum. Hiç şüphesiz haberdar olmadığım birçok etken vardır. Uzun süredir ortalıkta yoktum."

"Kazanmaya mecbursun!" dedi. Sonra, ansızın, “Büyük babam sana destek verir mi?" diye sordu.

"Bundan şüphe ederim. Ama durum tamamen farklı olacaktır. Ben, senin ve onun varlığından haberdarım. Onun desteğini istemeyeceğim. Karşıma çıkmadığı sürece hava hoş. Hızlı, etkili ve başarılı olursam, bana karşı çıkmayacaktır. Seni bilmemden memnun kalmayacak ama senin için tehdit teşkil etmediğimi görünce, bu mesele hallolacak."

"Neden beni kullanmıyorsun? Mantıklı olan bu gibi gözüküyor. “

"Öyle. Ama senden hoşlandığımı fark ettim," dedim, “bu yüzden söz konusu olamaz."

Güldü.

"Seni büyüledim!" dedi.

Gülümsedim.

"Kendi incelikli usulünle, kılıcın ucuyla, evet."

Birden bire ciddileşti.

"Büyük babam yarın dönüyor," dedi. “Arkadaşın Ganelon söyledi mi?"

"Evet."

"Yapmak üzere olduğun şeyi nasıl etkiler bu?"

"O dönmeden önce, tası tarağı toplayıp kaçmayı planlıyorum."

"O ne yapacak?"

"Yapacağı ilk şey burada olduğun için sana çok kızmak olacak. Sonra geri dönmeyi nasıl başardığını ve bana kendinden ne kadar söz ettiğini

soracaktır."

"Ona ne demeliyim?"

"Geri dönüşün konusunda doğruyu söyle. Bu, onun aklını meşgul edecektir. Konumuna gelince, kadınsı sezgilerin seni benim güvenilmezliğime karşı ikaz etti ve bana da Julian ve Gerard’a yaptığın gibi yaklaştın. Nerede olduğuma gelince, Ganelon ve ben bir yük arabası ödünç alıp kasabaya gittik geç saate kadar dönmeyeceğimizi söyledik."

"Aslında nereye gidiyor olacaksınız?"

"Kısa süreliğine, kasabaya. Ama geri dönmeyeceğiz. Bir noktaya kadar beni Gölge’de takip edebilir, o yüzden arayı mümkün olduğunca açmak istiyorum."

"Onu sizin için elimden geldiğince geciktireceğim. Gitmeden önce beni görmeyecek miydin?"

"Bu konuşmayı seninle sabah yapacaktım. Sabırsızlığınla erkene aldın."

"Öyleyse sevindim... sabırsız olduğuma. Amber’i nasıl ele geçireceksin?"

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sevgili Dara. Her entrikacı prensin birkaç küçük sırrı olmalıdır. Bu da benimkilerden biri."

"Amber’de bu kadar fazla güvensizlik ve aldatmaca olması beni şaşırttı."

"Neden? Aynı ihtilaflar farklı şekillerde, her yerde mevcut. Daima her yanındadır, çünkü her mekân şeklini Amberden alır."

"Anlamak güç…"

"Bir gün anlayacaksın. Şimdilik bununla yetin."

"Öyleyse, bana bir şey daha söyle. Desen’i geçmeden bile Gölgeleri bir dereceye kadar kullanabildiğime göre, bana, bunun tam olarak nasıl yapıldığını anlat. Bu konuda daha iyi olmak istiyorum."

"Hayır!" dedim. “Hazır oluncaya değin Gölge’yle oynamana izin vermeyeceğim. Desen’i geçtikten sonra bile tehlikelidir. Geçmeden önce denemekse, aptallık. Şanslıydın, ama bir daha deneme. Hatta sana, bu konuda başka bir şey söylemeyerek yardım edeceğim."

"Öyle olsun!" dedi. “Özür dilerim. Sanırım bekleyebilirim."

"Sanırım bekleyebilirsin. Kızmadın, değil mi?"

"Hayır. Şey..." Gülümsedi. “Kızsam da bir işe yaramazdı herhalde. Neden bahsettiğini biliyor olmalısın. Başıma gelenleri önemsediğine sevindim."

Homurdandım, o da uzanıp yanağıma dokundu. Bunun üzerine başımı tekrar ona çevirdim; yüzü yavaş yavaş benimkine yaklaşıyordu, tebessümü kaybolmuş, dudakları aralanmış, gözleri neredeyse kapanmıştı.

Öpüştüğümüz sırada kollarının boynuma ve omzuma dolandığını hissettim ve benim kollarım da benzer bir halde ona sarıldı. Şaşkınlığım bu tatlılığın içinde kayboldu, yerini sıcaklığa ve belli bir coşkuya bıraktı.

Eğer Benedict'in kulağına bir giderse, bana kızmakla kalmayacaktı...

Bölüm 7

Vagon tekdüze bir şekilde gıcırdıyordu ve güneş batıda iyice ilerlemiş de olsa, sıcak ışık huzmelerini hâlâ üzerimize dökmekteydi. Ganelon arkada, kasaların arasında horluyordu ve ben onun gürültülü meşgalesini kıskanıyordum. Birkaç saattir uyuyordu, benimse uykusuz geçen üçüncü günümdü.

Şehrin hemen hemen yirmi kilometre dışındaydık ve kuzeydoğuya yönelmiştik. Doyle siparişimi tümüyle bitirememişti ama Ganelon ve ben onu dükkânını kapatıp üretimi hızlandırmaya ikna etmiştik. Bu, küfrü hak eden birkaç saatlik gecikme daha demekti. O sırada uyuyamayacak kadar gerilmiştim, şimdi istesem de uyuyamıyordum ve bu yüzden ağır ağır gölgelerin arasına sokulmakla meşguldüm.

Yorgunluğumu ve akşamı zapt edip, gölge oluşturması için birkaç bulut buldum. Derin tekerlek izleriyle yarılmış kupkuru bir toprak yolda gidiyorduk. Sarının çirkin bir tonundaydı ve biz ilerledikçe çatırdayıp ufalanıyordu. Yolun iki yanında kahverengi çimenler gevşekçe sallanıyordu; ağaçlar ise kalın ve kaba kabuklu, kısa, eğri büğrü şeylerdi. Bir sürü şist kayasının yanından geçtik.

Doyle'a hazırladığı kimyasal bileşim için iyi para ödemiş, ertesi gün Dara'ya ulaştırılmak üzere bir de güzel bilezik satın almıştım.

Mücevherlerim belimde, Grayswandir elimin altında Yıldız ve Ateşejderi güçlü ve muntazam adımlarla yürüme başladım. Başarma yolundaydım.

Benedict'in dönüp dönmediğini merak ettim. Acaba bulunduğum yerle ilgili aldatmacalara ne kadar süreyle kanacaktı? Onun teşkil edeceği tehlikeden hiçbir şekilde uzak değildim, Gölge'nin içinde izimizi uzun bir mesafeden takip edebilirdi, ben de arkamda ona iyi bir iz bırakıyordum. Gerçi pek seçme şansım yoktu. Yük arabasına ihtiyacım vardı, şu anki hızımızı değiştiremezdik ve bir diğer cehennem sürüşünü daha kaldıracak halim yoktu. Geçişleri yavaş yavaş ve özenle, körelmiş duyularımın ve gitgide artan yorgunluğumun bilinciyle yapıyor, küçük değişimlerin birikiminin ve uzaklığın, benimle Benedict arasına yakında aşılamaz hale gelecek bir engel koyacağını umuyordum.

Önümüzdeki üç kilometre boyunca öğleüstünden ikindiye kadar ilerledim, ama havayı bulutlu bir akşam halinde tuttum; çünkü bana sıcaklığı değil yalnızca aydınlığı gerekiyordu.

Sonra küçük bir meltem yakalamayı başardım. Yağmur olasılığını arttırıyordu, ama buna değerdi. Her şeye birden sahip olunmaz ya.

Bu vaktin sonunda uykuyla mücadele eder hale düşmüştüm ve içimden şeytana uyup Ganelon'u kaldırmak, ben uyurken onun sürmesine izin vererek yalnızca aradaki mesafeyi açmak geliyordu. Ama yolculuğun daha bu kadar başında bunu denemekten korkuyordum. Yapacak daha çok şey vardı.

Daha fazla günışığı istiyordum, daha iyi de bir yol; bu kahrolasıca sarı kilden gına gelmişti ve şu bulutlarla ilgilenmeli, nereye gittiğimizi de aklımdan çıkarmamalıydım...

Gözlerimi ovuşturup derin birkaç nefes aldım. Kafamda her şey allak bullak olmaya başlıyordu ve atların nal sesleri ile arabanın gıcırtısı uyutucu bir etki gösterdi. Sarsılmalara ve sıçramalara karşı şimdiden hissizleşmiştim.

Dizginler ellerimde gevşemişti ve başını öne düştüğü kez elimden kaçırmıştım bile. Neyse ki atlar kendilerinden beklendiğini iyi biliyor gibiydiler.

Çok geçmeden, sabah ortasına açılan uzun ve rahat bir yokuşu tırmandık. O sırada hava iyiden iyiye kararmıştı ve bitki örtüsünü dağıtmak için birkaç kilometre ve yolda yarım düzine dönemeç gerekti. Bir fırtına yolumuzu anında, çamur deryasına döndürebilirdi. Bu düşünce karşısında yüzümü ekşittim, göğü kendi işine bırakıp bir kez daha yola konsantre oldum.

Kum bir nehir yatağının üzerinden aşan kırık dökük bir köprüye geldik. Köprünün diğer ucunda yol daha düzgün, daha az sarıydı. Biz ilerledikçe düzleşti, sertleşti, rengi daha da koyulaştı ve iki yanındaki çimenler yeşerdi.

Ama bu sırada yağmur da başlamıştı.

Çimenlerimden ve koyu renkli, rahat yolumdan vazgeçmemek için bir süre bununla mücadele ettim. Başım ağrıyordu gerçi, ama sağanak yarım kilometre içinde dindi ve güneş bir kez daha yüzünü gösterdi.

Güneş... evet, güneş.

Ağır aksak ilerledik, nihayet yolun parlak ağaçlar arasında döne döne alçaldığı bir yokuşa geldik. Serin bir vadiye indik, bu sefer altındaki yataktan daracık sarı bir suyun aktığı küçük bir köprüden geçtik. Başım

ikide bir önüme düştüğü için artık dizginleri bileklerime dolamıştım. Dikkatimi, çok uzaktaymışçasına topladım, düzelttim, sıraladım...

Sağımdaki ağaçlardan ürkekçe günü sorguladı kuşlar, çiğ damlaları yapraklara ve çimenlere yapışmıştı. Ayaz çıktı ve sabah güneşinin ışınları ağaçların arasından geçerken kırılıyordu.

Ama bedenim bu gölgenin uyanışına kanmamıştı ve Ganelon nihayet kımıldanıp küfrettiğini duyunca sevindim. Eğer hemen kalkmasaydı onu uyandırmam gerekecekti.

Gayet güzel. Dizginleri hafifçe çektim, atlar meseleyi kavrayıp, durdular. Hâlâ meyilli bir yerde olduğumuzdan freni çektim ve bir su şişesi aldım.

"Dur!" dedi Ganelon ben içerken. “Bir damla da bana bırak!"

Şişeyi ona uzattım.

Yarım dakika boyunca hiç durmadan içti, sonra patlarcasına soludu.

"Sen devralıyorsun şimdi," dedim ona. “Biraz uyumam lazım."

"Tamam," dedi arabadan aşağı sarkıp inerek. “Ama bir dakika bekle. Çiçekleri sulayayım."

Yoldan çıktı, ben de sürünerek arabanın arkasındaki yatağa ulaştım ve Ganelon’un yatmış olduğu yere uzandım. Pelerinimi katlayıp yastık yaptım.

Birazdan onun sürücü koltuğuna tırmanıp oturduğunu duydum ve freni gevşettiği sırada araba sarsıldı. Ganelon dilini ve dizginleri hafifçe şaklattı.

"Sabah mı oldu?" diye seslendi bana.

"Evet."

"Tanrım! Bütün gün uyumuşum!"

Güldüm.

"Hayır. Biraz gölge kaydırmaca yaptım," dedim. “Hepi topu altı yedi saat uyumuşsundur."

"Anlamıyorum. Ama boş ver, sana inanıyorum Şimdi neredeyiz?

"Hâlâ kuzeydoğuya gidiyoruz," dedim, “şehirden otuz Benedict’in evinden yirmi kilometre kadar uzaktayız. Gölge’de yol aldık."

"Şimdi ne yapmam lâzım?"

"Yolu izlemen kâfi. Arayı açmalıyız."

"Benedict bize hâlâ ulaşabilir mi?"

"Sanırım. O yüzden atları henüz dinlendiremeyiz."

"Pekâlâ. Özellikle tetikte olmam gereken bir şey var mı?"

"Yok."

"Seni ne zaman uyandırayım?"

"Asla."

Sonra sustu ve bilincimin tüketilmesini bekledim, elbette Dara’yı düşündüm. Tüm gün boyunca aralıklarla onu düşünmüştüm.

Olaylar benim tarafımda önceden tasarlanmaksızın gelişmişti. Ona kadın gözüyle bile bakmamıştım, ta ki kollarıma gelip de bu konudaki fikirlerimi tekrar gözden geçirmemi sağlayana kadar. Birazdan omurgamdaki sinirler işi ele alıp, beyin faaliyetlerimin çoğunu basite indirgedi, bir zamanlar Freud’un bana söylemiş olduğu gibi. Suçu alkole yıkamazdım, çünkü o kadar çok içmemiş ve fazla etkilenmemiştim. Suçu neden bir şeylerin üstüne atmak istiyordum? Çünkü kendimi bir şekilde suçlu hissediyordum, buydu sebep. Kız, akraba olarak düşünemeyeceğim kadar uzaktı. Bundan ötürü değildi

Ondan faydalandığımı düşünmüyordum, çünkü beni bulmaya geldiğinde ne yaptığının farkındaydı. Olayların ortasındayken bile kendi güdülerimi sorgulamama yol açan şey, şartlardı.

Onunla ilk kez konuşup, Gölge’de yürüyüşe çıkarttığımda, güvenini ve dostluğunu kazanmaktan fazlasını istemiştim. Benedict’e duyduğu bağlılık, güven ve sevgiyi soğutup, bir kısmını kendime çekmek istemiştim. Onu, belki de bir düşman kampından gelebilecek bir yerde, kendi tarafımda istemiştim. İşler sarpa sardığında lüzum olursa onu kullanabilmeyi istemiştim. Enikonu doğruydu bunlar. Ama kıza, sırf bunu daha da ileri götürmek için sahip olduğumu düşünmek istemiyordum.

Bunda gerçek payı da yok değildi doğrusu ve beni alçaklık etmiş olmaktan daha fazla rahatsız ediyordu. Neden? Zamanında birçoklarının bundan çok daha kötü sayacağı bir sürü şey yapmış, hiçbirinden de rahatsızlık duymamıştım. Bununla cebelleştim, yanıtı bilsem bile kabullenmek hoşuma gitmiyordu.

Kız benim için önemliydi. Bu kadar basitti işte. Lorraine’le aramdaki gibi görüp geçirmiş iki deneyimli insanın dostluğundan, ya da Desen’i ikinci yürüyüşümden önce Moire ile aramda bir anlığına yaşanan gelişigüzel tensellik havasından başkaydı. Hem de bambaşka. Kızı o kadar kısa bir süre için tanımıştım ki, tümüyle mantıksızdı. Ardında yüzyıllar bırakmış bir adamdım. Yine de... Yüzyıllardır böyle hissetmemiştim kendimi. Bu duyguyu unutmuştum şimdiye kadar. Ona âşık olmak istemiyordum. Şimdi değil. Belki daha sonra. En iyisi, hiç olmamaktı. Benim için tümüyle yanlıştı. O bir çocuktu. Yapmak isteyeceği, yeni ve büyüleyici bulacağı her

şeyi ben zaten yapmıştım. Hayır, baştan aşağı yanlıştı. Ona âşık olmak işime gelmezdi. Kendimi kaptırmamalıydım...

Ganelon açık saçık bir şarkıyı berbat bir şekilde mırıldanıyordu. Araba sallanıp gıcırdadı ve yokuş yukarı bir dönemeci aldı. Yüzüme güneş vurunca kolumla gözlerimi örttüm. Oralarda bir yerlerde unutkanlık beni iyice kavradı ve sıktı.

Uyandığımda vakit öğleni geçmişti ve kendimi kirli hissediyordum. Su içtim, avcuma biraz döküp gözlerimi ovdum. Parmaklarımla saçlarımı düzelttim. Bulunduğunu bir göz attım.

Etrafımızda yeşil yapraklar, küçük ağaç kümeleri ve ve upuzun çimenlerin bittiği açıklık alanlar vardı. Hâlâ sert ve pürüzsüz toprak bir yolda gidiyorduk. Gök birkaç küçük bulut haricinde berraktı ve günışığı muntazaman yerini gölgeye bırakıyordu. Hafif bir meltem esiyordu.

Ön bölmeyi tırmanıp yanma oturduğumda “Canlıların arasına dönmüşsün. Ne güzel!" dedi Ganelon.

"Atlar yoruluyor, Corwin, ben de ayaklarımı şöyle bir güzel uzatmak istiyorum," dedi. “Hem karnım da zil çalıyor Acıkmadın mı sen?"

"Acıktım. Şu soldaki gölgelik yere çek de, duralım biraz."

"Oradan daha ileri gitmek isterim."

"Özel bir sebebi var mı?"

"Evet. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam o zaman."

Belki bir yedi yüz elli metre daha gittik, sonra yolun bizi daha kuzeye götüren bir kıvrımına geldik. Az sonra bir tepeye rastladık ve tırmandığımızda, karşımızda daha da yükseğe çıkan bir başka tepe duruyordu.

"Ne kadar uzağa gitmek istiyorsun?" diye sordum ona.

"Şu tepeyi de çıkalım," dedi. “Oradan görebiliriz."

"Pekâlâ."

Atlar ikinci tepenin eğiminde zorlandılar, ben de inip arabayı arkadan ittim. En sonunda tepeye vardığımızda, toz ve ter karışımı yüzünden kendimi daha da kirli hissediyordum, fakat bir kez daha büsbütün kendime gelmiştim. Ganelon dizginlere asıldı ve frene bastı. Sonra arabanın arkasına, oradan da bir sandığın üzerine tırmandı. Eliyle gözünü gölgeleyip sola döndü.

“Gel buraya, Corwin," diye seslendi.

Arka kapağa tırmandım, çömelip elini uzattı. Tuttum, sandığa çıkmama yardım etti ve yanında durdum. İşaret etti, bende takip ettim.

Bir kilometre uzakta, soldan sağa doğru göz alabildiğine uzanan, geniş bir siyah şerit vardı. O şeyden birkaç yüz metre yukarıdaydık ve yedi yüz metrelik bir kısmını güzelce görebiliyorduk. Onlarca metre genişliğindeydi ve görebildiğim kadarıyla iki kez dönüp kıvrılmasına rağmen genişliği sabit kalıyordu. İçinde ağaçlar vardı ve tümüyle siyahtılar. Bir hareket varmış gibiydi ama nedir, ne değildir, kestiremiyordum. Belki de sadece rüzgâr yolun kenarına yakın kara çimenleri dalgalandırıyordu. Ama içinde bir de inkâr edilemeyecek akış hissi vardı, adeta düz ve kara bir nehrin çağlayışı gibi.

"Bu ne?" dedim.

"Belki sen bilirsin diye düşünmüştüm," diye karşılık verdi

Ganelon. “Senin gölge büyülerinin bir parçası olduğunu sanmıştım."

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Uyku bastırmıştı, ama bu kadar tuhaf bir şeyin meydana gelmesini ayarlamış olsam hatırlardım. Onun burada olduğunu nereden bildin?"

"Sen uyurken birkaç kez yanından geçtik, sonra tekrar uzaklaştık. İçimde hiç de hoş duygular uyandırmadı. Çok aşina geldi. Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Evet. Evet, hatırlatıyor. Maalesef."

Başıyla doğruladı.

"Lorraine’deki o lanetli Çember gibi. Aynı ona benziyor.”

"Kara yol..." dedim.

"Ne?"

"Kara yol," diye yineledim. “Kız bahsettiğinde neyi kast etiğini anlamamıştım, ama şimdi anlamaya başlıyorum. Bu hiç de iyi değil."

"Bu da mı kötüye alamet?"

"Korkarım öyle."'

Bir küfür salladı, sonra, “Bize hemen bir sorun çıkartacak mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum, ama emin değilim."

Sandıktan aşağı indi, ben de peşinden.

"Öyleyse atlara yeşillik bulalım," dedi, “kendi midemizle de ilgilenelim."

"Evet."

İlerledik ve dizginleri o aldı. Tepenin aşağısında uygun bir yer bulduk.

Orada aşağı yukarı bir saat oyalandık, daha çok Avalon hakkında konuştuk. Kara yoldan bir daha söz açmadık, ancak aklımı devamlı meşgul ediyordu. O şeye yakından bir bakmak zorundaydım elbette.

Sonra yola düşmeye hazırlandığımızda dizginleri yine ele aldım. Biraz dinlenmiş olan atlar iyi bir hızda ilerlediler.

Ganelon solumda oturuyordu, lafazanlığı hâlâ üzerindeydi.

Bu tuhaf geri dönüşün onun için ne anlama geldiğini anlamaya yeni yeni başlıyordum. Eski haydutluk günlerinde uğrak edindiği yerlerin çoğunu tekrar gezmişti, hürmet görmeye başladıktan sonra diğer insanların arasından sıyrılmayı başardığı dört savaş meydanını da. Onun hatıraları beni birçok yönden etkilemişti. Çamur ve altının alışılmadık bir karışımıydı bu. Adamın bir Amber'li olması gerekirdi.

Kilometreler çabucak geçti ve tekrar kara yola yaklaşıyorken, tanıdık bir zihinsel dürtüş hissettim. Dizginleri Ganelon'a uzattım.

"Al şunları," dedim. "Sür!"

"Ne oldu?"

"Sonra konuşuruz! Sadece sür!"

"Hızlanayım mı?"

"Hayır. Normal devam et. Bir süre konuşma."

Gözlerimi kapadım ve başımı ellerimin arasına aldım, zihnimi boşaltıp boşluğun çevresine bir duvar ördüm. Evde kimse yok. Öğle yemeğine çıktım. Satıcılar giremez. Bu mülk satılıktır. Rahatsız etmeyiniz. İzinsiz girenler hakkında resmi yollara başvurulacaktır. Dikkat köpek var. Kayalar düşebilir. Dikkat kaygan zemin. Çevre düzenlemesi için yıkım kararı alınmıştır...

Gevşedi, sonra tekrar, şiddetle geldi ve tekrar engelledim.

Üçüncü bir dalga takip etti. Onu da durdurdum.

Sonra gitti.

Göz kürelerimi ovuşturarak içimi çektim.

"Tamam," dedim.

"Ne oldu?"

"Birisi bana çok özel bir yoldan erişmeye çalıştı. Benedict olduğu neredeyse kesindi. Bizi durdurmasını gerektirecek birkaç şey bulmuş olmalı. Şimdi dizginleri tekrar alacağım. Korkarım çok geçmeden peşimize düşmüş olacaktır."

Ganelon dizginleri uzattı.

"Ondan kaçma şansımız ne kadar?"

"Aramızdaki mesafe büyüdüğü için, bir hayli diyebilirim. Başım fırıl fırıl dönmeyi bırakır bırakmaz birkaç gölgeyi daha karıştıracağım."

Rehberlik etmeyi sürdürdüm ve yolumuz kıvrıldı ve bozuldu, bir süre kara yola paralel gitti, sonra git gide yaklaştık. Sonunda, birkaç metre ötedeydi.

Ganelon yolu uzunca bir süre sesini çıkarmadan inceledikten sonra “Bana öbür yeri çok hatırlatıyor," dedi. “Sisin her şeyi yalayan küçük dilleri, devamlı gözünün ucuyla kıpırdayan bir şey gördüğün hissi..."

Dudağımı ısırdım. Boncuk boncuk ter dökmeye başladım

Bu şeyden uzağa kaymaya çalışıyordum ve bir tür direnişle karşılaşıyordum. Amber’de Gölge’de yürümeye çalıştığınızda beliren o devasa hareket edememezlik duygusu değildi. Büsbütün farklıydı. Bu bir... kaçınılmazlık duygusuydu.

Gölge’de hareket etmeyi başardık. Güneş göğün daha da yükseklerine süzülmüş, öğleye doğru gidiyordu çünkü o kara şeridin yanındayken akşam karanlığının çökmesi düşüncesi hiç hoşuma gitmemişti ve gök maviliğini yitirmiş, ağaçlar dört bir yanımızda daha yukarı yükselmiş, uzakta dağlar belirmişti.

Yoksa yol Gölge’yi kesiyor muydu?

Öyle olmalıydı. Yoksa Julian ve Gerard nereden bulup da bu şeyi keşfe kalkışacak kadar ilgileneceklerdi?

Büyük bir talihsizlik, ama korkarım o yolun ve benim ortak yanımız çok fazlaydı.

Kahretsin!

Uzunca bir süre yolun yanında ilerledik, git gide yaklaşıyorduk da. Az sonra aramızda yalnızca otuz metre kalmıştıdı.

On beş...

...Ve önünde sonunda olacağını tahmin ettiğim üzere, yollarımız nihayet kesişti.

Yulara asıldım. Pipomu doldurup aşağı indim, bir yandan tüttürüp diğer yandan da o şeyi incelemeyi sürdürdüm. Yıldız ve Ateşejderi’nin yolumuzu boydan boya kesen kapkara alandan hazzetmedikleri besbelli ortadaydı. Kişneyip öte yana kaçmaya çalışıyorlardı.

Eğer yolumuza devam etmek istiyorsak, kara arazide uzun, enlemesine bir hat çizmek zorundaydık. Hem yer şekillerinin bir kısmı, bir dizi alçak,

kayalık tepenin ardında gizlenmişti.

Siyahlığın kenarlarında ve tepelerin eteklerinde tutam tutam, gür çimenler vardı. Aralarında sis parçacıkları hızla geziniyor, tüm boşluklarda hafif, buharımsı dumanlar asılı duruyordu. Bu mekânda asılı duran atmosferin ardında gözüken gök, normalden birkaç ton koyuydu ve bulaşık, isli bir görünüme sahipti.

Dinginlikten farklı bir sessizlik hâkimdi, adeta görünmeyen bir varlık hazırlanmış, nefesini tutuyordu.

Derken bir feryat duyduk. Bir kız sesiydi. Kırk yıllık, başı derde düşen kadın numarası mı?

Ses sağdan, tepelerin ötesinde bir yerlerden gelmişti. Hile kokuyordu. Ama kahrolasıca! Gerçek olabilirdi.

Dizginleri Ganelon’a fırlatıp yere atladım, Grayswandir’i elime aldım.

"Bir araştıracağım," dedim, sağa doğru yürüyüp, yolun yanı sıra giden hendeğe sıçrayarak.

"Çabuk dön."

Çalıların arasından kendime yol açtım, kayalık bir bayıra tırmandım. Aşağı inerken yine fundaların arasından geçtim ve daha da yüksek bir diğer bayıra çıktım. Ben tırmanırken çığlık yine işitildi ve bu sefer kulağıma başka sesler de çalındı.

Sonra zirveye ulaştım ve oradan genişçe bir alanı görebildim.

Kara saha on metre kadar aşağımda başlıyordu ve gördüğüm manzara kırk metre kadar içerideydi.

Ateşler olmasa, tek renkli bir manzaraydı. Baştan aşağı siyahlar giymiş, siyah saçları beline kadar sarkan bir kadın, o karaağaçlardan birine bağlanmıştı ve ayaklarının dibinde dumanı tüten dallar yığılıydı. Neredeyse anadan doğma çıplak hareket ettikçe soyunmaya devam eden yarım düzine kıllı albino adam mırıldanıp kıkırdayarak dolanıyor, taşıdıkları sopalarla kadını ve ateşi dürtüyor, bir yandan da sürekli kasıklarını tutuyorlardı. Alevler şimdi, kadının elbiselerini alazlayacak duman çıkmasına sebep olacak kadar yükselmişti. Kadının uzun elbisesi, güzel ve şehvetli bir vücuda sahip olduğunu görmemi sağlayacak denli yırtılmış ve aralanmıştı, gerçi duman onu yüzünü göremeyeceğim şekilde sarmalıyordu.

İleri atılıp kara yola girdim, uzun, büklüm büklüm çimenlerin üstünden atladım ve grubun üzerine çullandım, onlar daha olup biteni kavrayamadan

en yakındaki adamın kafasını uçurup, bir diğerini şişleyiverdim. Diğerleri de döndüler ve bir yandan bağırarak sopalarını bana doğru salladılar.

Grayswandir onları koca koca lokmalar kopararak yedi, ta ki hepsi parça parça dökülüp sessiz kalıncaya kadar. Kanları karaydı.

Nefesimi tutup döndüm ve ateşi tekmeledim. Sonra kadına yaklaşıp bağlarını kestim. Hıçkırarak kollarıma düştü.

Yüzünü... daha doğrusu yüzünün eksikliğini ancak o anda fark ettim. Yüzünü tamamen örten, oval ve kavisli, gözlerindeki iki ufak dörtgen yarık haricinde hiçbir çıkıntı ya da girinti bulunmayan bir mask takmıştı.

Onu kandan ve dumandan uzaklaştırdım. Sımsıkı yapışmıştı ve nefes nefeseydi, vücudunu bana bastırıyordu. Uygun görünen bir sürenin ardından, kendimi kurtarmaya yeltendim. Fakat kadın bırakmıyordu ve şaşırtıcı ölçüde güçlüydü.

”Geçti artık," dedim ona, ya da aynı derecede münasip ve basmakalıp başka bir şey, ama yanıt vermedi.

Kaba okşama hareketleriyle ve gayet huzursuz edici bir etki yaratarak, bedenimi farklı yerlerinden kavramaya devam etti.

Arzu edilebilirliği her geçen an artıyordu. Kendimi onun saçlarını ve vücudunun geri kalanını okşarken buldum.

"Geçti artık," diye yineledim. “Kimsin? Seni neden yakıyorlardı? Kimdi onlar?"

Ama kadın yanıt vermedi. Ağlamayı bıraktıysa da hâlâ hızlı hızlı soluyordu, ne var ki farklı bir şekilde.

"Neden bu maskı giyiyorsun?"

Maska uzandım ve başını hızla kaçırdı.

Çok da önemli görünmüyordu doğrusu. İçimden soğuk ve mantıklı bir kısım tutkunun akılsızca olduğunu bilse de, Epikürcülerin tanrıları kadar acizdim. Onu istiyordum ve sahip olmaya hazırdım.

O anda Ganelon’un adımı haykırdığını işittim ve o yöne dönmeye çabaladım.

Ama kadın beni bırakmadı. Kuvveti beni hayretler içinde bırakmıştı.

"Amber’in çocuğu," diye geldi kadının yarı tanıdık sesi. “Bize verdiğin şey karşılığında sana bunu borçluyuz ve artık hepinizi elde edeceğiz."

Ganelon’un sesi aralıksız bir küfür seli halinde tekrar geldi kulağıma.

Kavrayış karşısında tüm gücümü kullandım ve gevşedi. Elimi hızla uzattım, maskeyi koparıp aldım.

Kendimi kurtardığım sırada kısa bir öfke çığlığı duyuldu ve maske çıkarken solup giden üç son sözcük duyuldu

"Amber yok edilmeli!"

Maskenin ardında bir surat yoktu. Orada hiçbir şey yoktu.

Kadının elbisesi katlanıp gevşekçe koluma düştü. Kadın ya da yaratık kaybolmuştu.

Hızla dönüp baktığımda, Ganelon’un siyahlığın kenarına serildiğini gördüm, bacakları anormal biçimde bükülmüştü.

Kılıcı kalkıyor ve yavaşça iniyordu, ama neye vurduğunu göremiyordum. Ona doğru koştum.

Üzerinden sıçramış olduğum kara çimenler dizlerine ve bileklerine dolanmıştı. Onları biçse bile diğerleri kırbaç gibi vuruyor, sanki kılıçlı kolunu yakalamaya çalışıyordu. Sağ bacağını kısmen kurtarmayı başarmıştı, ben de uzanıp işi tamamlamasına yardımcı oldum.

Çimenlerin uzanamayacağı mesafede Ganelon’un arkasına geçtim ve hâlâ kavramakta olduğumu o anda ayrımsadığım maskı fırlatıp attım. Siyahlığın dışında yere düştü ve anında için için yanmaya başladı.

Ganelon’u koltuk altlarından tutup geri çekmeye çabaladım. Çimenler şiddetle karşı koydular, ama en sonunda onu söküp kurtardım. Bizi yolun ötesindeki daha yumuşak başlı yeşillik çeşitlerinden ayıran diğer kara çimenlerin üzerinden sıçrayarak taşıdım.

Tekrar ayaklarının üstünde durmaya başladı ve ağırlığını vererek bana yaslanmayı sürdürdü. Öne eğilip tozluklarına vuruyordu.

"Bacaklarım uyuştu," dedi. “Hissizleştiler."

Arabaya kadar yardım ettim. Beni bırakıp arabanın yanına tutundu ve ayağını yere vurmaya başladı.

"Karıncalanıyorlar," diye beyan etti. “Geri gelmeye başlıyor."

Nihayet topallayarak arabanın önüne geldi. Koltuğa tırmanasına yardım edip peşinden ben de çıktım.

İçini çekti.

"Bu daha iyi," dedi. “Artık düzeliyorlar. O şeyler bacaklarımda derman bırakmadılar. Geri kalanımda da. Ne oldu?"

"Alametin gerçekten kötü olduğu ortaya çıktı."

"Şimdi ne olacak?"

Freni gevşetip, dizginleri ele aldım.

"Üstünden geçeceğiz," dedim. “Bu şey hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim. Kılıcın elinin altında dursun."

Homurdandı ve kılıcı dizlerinin üzerine yatırdı. Atlar ilerleme fikrinden hoşlanmamışlardı ama böğürlerine kırbacı hafifçe değdirince yürümeye başladılar.

Kara bölgeye girdik ve bu İkinci Dünya Savaşı’na ait bir haber filmine at sürmekten farksızdı. Uzakta ama burnunun dibinde, çıplak, boğucu, kasvetli. Gıcırtı ve nal sesleri bile bir şekilde boğulmuş, daha uzaktan geliyormuş gibiydi. Kulaklarımda belli belirsiz ama ısrarcı bir çınlama başladı. Yol kenarındaki çimenlerin epey uzağından geçtiysem de, biz yanlarından geçtikçe kıpırdıyorlardı. Birkaç sis kümesinden geçtik.

Kokusuzlardı, ama her seferinde nefes alıp verişimiz güçleşiyordu. İlk tepeye yaklaştığımızda bizi Gölge’den geçirecek olana kaymaya başladım

Tepeyi aştık.

Hiçbir şey olmadı.

Karanlık, mikroplu manzara değişmemişti.

Tepem attı. Desen’i zihnimden çekip çıkardım ve zihin gözümün önüne parıl parıl yerleştirdim. Bir kez daha geçişe kalkıştım.

Başım anında ağrımaya başladı. Alnımdan kafatasına doğru bir sancı girdi ve akkor bir tel gibi asılı kaldı. Fakat öfkemi körüklemekten başka bir işe yaramadı. Kara yolu hiçliğe kaydırmayı daha da şiddetle denememi sağladı.

Nesneler titreşti. Sisler kesifleşti, dalgalar halinde yola döküldüler. Dış hatlar bulanıklaştı. Dizginleri salladım. Atlar ilerlediler. Başım, sanki çatlayacakmış gibi zonklamaya başladı Onun yerine, bir an için başım haricinde her şey parçalandı.

Yer sarsılıp çatladı, ama sadece bu kadar değildi. Her şev kasılıp duran bir ürpertiye tutulmuş gibiydi ve çatlaklar yeryüzündeki kırık hatlarıyla sınırlı kalmıyordu.

Biri adeta, üzerinde gevşekçe bir araya getirilmiş bir yapbozun durduğu masanın bacağını ansızın tekmelemişti. Tüm manzarada boşluklar belirdi: orada bir yeşil dal; burada suyun parıltısı, şuracıkta mavi gökten bir parçacık, mutlak siyahlık, beyaz hiçlik, bir tuğla binanın cephesi, pencerenin ardında yüzler, ateş, yıldız dolu gökten bir parça...

Atlar dörtnala koşuyorlardı artık ve acıyla haykırmamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Birbirine karışmış seslerin uğultusu hayvan sesi, insan sesi, mekanik sesler bir dalga gibi üzerimizden geçti. Ganelon’un küfürlerini işitebiliyor gibiydim, ama emin olamıyordum.

Acıyla kendimden geçeceğimi sandım, ama sırf dik başlılığım ve öfkemden dolayı bayılana kadar direnmeyi kafama koydum. Ölürken Tanrısına yakaran bir adam gibi dikkatimi Desen’de yoğunlaştırdım ve tüm iredemi kara yolun mevcudiyetine karşı fırlattım.

Derken basınç kalktı ve atlar gemi azıya almış gibi koşuyor bizi yeşil bir araziye sürüklüyorlardı. Ganelon dizginleri elimden almaya hamletti, ama onlara kendim asıldım ve atlar durana kadar bağırdım.

Kara yolu geçmiştik.

Hemen arkama dönüp baktım. Çalkantılı suların altındaymışçasına dalgalanan bir niteliği vardı manzaranın. Bununla birlikte, yolun geçtiğimiz kısmı temiz ve sabit idi, bir köprü ya da barajı akla getiriyordu ve kenarındaki çimenler yeşildi.

"Bu," dedi Ganelon, “beni sürgüne gönderdiğin zamanki yolculuktan beterdi."

"Bence de öyle," dedim ve atlarla nazikçe konuştum, onları nihayet toprak yola dönüp ilerlemeye ikna ettim.

Dünya burada daha parlaktı ve az sonra içine girdiğimiz ağaçlar, büyük çam ağaçlarıydı. Hava onların ıtırlarıyla tazeydi. Aralarında kuşlar, sincaplar oynaşıyordu. Toprak daha koyu renkte, daha zengindi. Anlaşılan, yolu geçmeden önce olduğumuzdan daha yüksek bir irtifadaydık. Gerçekten ve arzu ettiğim yönde kayma yapmamız beni sevindiriyordu.

Yolumuz kıvrıldı, gerisin geri döndü, düzleşti. Kara yol arada bir gözümüze çarpıyordu. Sağımızdaydı, çok uzakta değildi. Hâlâ ona paralel yol alıyorduk. Bu şeyin Gölge’yi kestiği şüphesizdi. Gördüğümüz kadarıyla, bir kez daha kendi normal, tehditkâr haline geri dönmüştü.

Başımın ağrısı dindi ve kalbimden bir yük kalktı. Daha yüksek yerlere çıkmayı başarmıştık ve tepelerin, ormanın büyük kısmını gören güzel manzara, yıllar önce arabayla geçmekten hoşlandığım Pennyslvania’nın bazı yerlerini anımsatıyordu bana.

Gerildim; ardından, “Bacakların şimdi nasıl?" diye Ganelon’a sordum.

"İyi," dedi Ganelon ardımızda bıraktığımız yola bak

"Corwin, uzakları görebiliyorum da..."

"Evet?"

"Çok hızlı gelen bir atlı görüyorum"

Ayağa kalkıp arkaya döndüm. Tekrar koltuğa çökünce dinginleri şaklatırken inlemiş olabilirim.

Hâlâ emin olamayacağım kadar uzakta, kara yolun diğer yanındaydı. Ama bizim yolumuzda bu kadar hızla ilerleyen başka kim olabilirdi?

Bunun üzerine sayıp sövdüm.

Yükseltinin doruğuna yaklaşıyorduk. Ganelon'a döndüm ve ona, "Bir diğer cehennem koşusuna daha hazırları," dedim.

"Gelen Benedict mi?"

"Galiba. Burada çok vakit yitirdik. Tek başınayken inanılmayacak kadar hızlı hareket edebilir... Özellikle de Gölge'de."

"Sence hâlâ izimizi kaybettirebilir miyiz?"

"Göreceğiz," dedim. "Hem de çok yakında."

Atlara dilimi şaklatıp dizginleri tekrar ele aldım. Zirveye ulaştık ve buz gibi bir rüzgâr çarptı bize. Aşağı indik ve solumuzdaki bir kayanın gölgesi göğü kararttı. Kayayı geçtiğimizde karanlık sürüyordu; ince kar kristalleri ellerimizi, yüzümüzü yakıyordu.

Çok geçmeden bir kez daha yokuş aşağı inmekteydik ve kar yağışı tipiye dönüşmüştü, göz gözü görmüyordu. Rüzgâr kulaklarımıza haykırıyor, araba sarsılıp yolun dışına kayıyordu. Hemen düze çıkardım. Dört bir yanımız kar birikintileriyle dolmuştu bile, bembeyazdı yol. Nefesimiz buharlaşıyor; kayaların, ağaçların üzerinde buzlar parlıyordu.

Hareket ve duyuların geçici aldanışı. Bedeli buydu...

Hızla ilerledik, rüzgâr çarptı ve haykırdı. Biriken karlar yolu kaplamaya başladılar, virajı aldık ve fırtınadan çıktık. Dünya hâlâ buzlarla kaplıydı ve ara sıra bir kar taneciği süzülmekteydi, ama güneş bulutlardan kurtulmuş, ışıklarını dünyaya döküyordu ve bir kez daha yokuş aşağı inmeye girişmiştik...

Bir sisin içinden geçip kıraç, ama karsız kayaların ve engebelerin bulunduğu bir yerden çıkıp...

...Sağa giderek güneşi tekrar kazandık, düz ovada yılanımsı bir yol takip ettik, uzun, şekilsiz mavi kayaların arasında dolandık...

...ve uzakta, sağımızda adımlarını bize uydurmuştu kara yol.

Isı dalgaları aştı üzerimizden ve toprak tüttü. Kraterleri dolduran, kaynayan sularda kabarcıklar belirip, buharlarını nemli havaya kattılar. Sığ birikintiler bir avuç eski, bronz para gibi yatıyordu.

Yol üzerinde gayzerler fışkırmaya başlayınca artık yarı yarıya çıldırmış olan atlar dörtnala koştular. Yola püsküren kaynar sular, dumanı tüten, ince levhalar halinde akarak bizi kıl payı ıskaladılar. Gök pirinçtendi, güneş ise çürük bir elmaydı.

Rüzgâr berbat nefesli, soluk soluğa bir köpekti.

Yer sarsıldı; uzakta, solumuzda kalan bir dağ zirvesini göğe doğru fırlattı ve ardından ateş saçtı. Kulakları sağır eden bir gürültü duyma yetimizi geçici olarak bizden aldı ve sarsıntının dalgaları bedenlerimizi dövdükçe dövdü. Araba sallanıp dingildedi.

Yer sarsılmayı sürdürdü ve kara zirveli bir dizi tepeye olanca hızımızla ilerlerken rüzgârlar kasırgadan farksız bir kuvvetle çarptı bize. Yoldan geriye kalan şey yanlış yöne sapınca onu terk ettik ve ovada hoplaya zıplaya gitmeye başladık. Tepeler büyümeye, çalkantılı havada dans etmeye devam

Ganelon’un elini omzumda hissedince döndüm. Bağırarak bir şeyler diyordu, ama duyamıyordum onu. Sonra arkayı işaret etti, ben de gösterdiği yöne baktım. Görmeyi beklemediğim hiçbir şeyle karşılaşmadım. Hava çalkantılıydı, toz, kıymık ve kül doluydu. Omuz silktim ve dikkatimi tepelere verdim

En yakın tepenin eteğinde daha büyük bir siyahlık belirdi

Oraya doğru ilerledim.

Yer önümde bir kez daha aşağı meyillenirken büyüyüverdi siyahlık, sürekli yağan toz ve çakılın perde gibi örttüğü muazzam bir mağara ağzıydı bu.

Kırbacı havada şaklattım ve son birkaç yüz metreyi deli gibi kat edip, içine dalıverdik.

Hemen atları yavaşlattım, yürüyüş hızına getirene kadar onları gevşettim.

Aşağı doğru inmeyi sürdürdük, bir köşeyi döndük ve geniş, yüksek bir mağaraya girdik. Ta yükseklerdeki deliklerden ışık sızıyor, sarkıtları benek benek boyuyor ve titreşen yeşil göletlere vuruyordu. Hâlâ sarsılıyordu yer ve devasa bir sarkıtın ufalandığını görüp düşüşünün ufacık çıngırtısını duyunca, kulaklarım biraz kendine geldi.

Kapkara dipli bir yarığı, biz geçer geçmez parçalanıp kaybolan, kireç taşından olabilecek bir köprünün üzerinden geçtik.

Üstümüze kaya parçacıkları yağıyor, bazen de koca koca taşlar düşüyordu. Köşelerde, çatlaklarda kırmızılı yeşilli mantarlar parlamaktaydı,

mineral damarları ışıyıp kıvrılıyor, koca kristaller ve soluk taştan düz çiçekler bu yerin tekinsiz, rutubetli güzelliğine katkıda bulunuyordu.

İç içe geçmiş kabarcıklara benzeyen mağaralarda dolandık ve az köpüklü bir akıntıyı kara bir delikte yitene değin takip ettik.

Uzun, helezon şekilli bir galeri bizi bir kez daha yukarı çıkardı ve Ganelon'un güç duyulur ve yankılı sesini duydum, "Bir anlığına dağın doruğunda anlık bir kımıltı gördüğümü sandım, bir binici olabilir."

Nispeten aydınlık bir odaya geçtik.

"Eğer Benedict idiyse, yapması gereken zor bir iş var önünde " diye bağırdım ve arkamızda daha başka bir şeyler yıkıldıkça sarsıntılar ve boğuk gürültüler geldi.

Yukarı ve ileri doğru devam ettik, nihayet tepemizde açıklıklar belirmeye, kısmen berrak mavi gök parçacıkları görünmeye başladı. Nalların ve arabanın sesi yavaş yavaş normal bir seviyeye yükseldi ve yankıları da bize geldi. Sarsıntılar kesildi, tepemizde küçücük kuşlar hızla uçtular ve ışığın şiddeti arttı.

Yol bir kez daha kıvrıldı ve çıkış, gündüze giden geniş, alçak bir açıklık önümüzdeydi. Çentikli üst eşiğin altından geçerken başımızı eğmemiz gerekti. Dışa uzanan yosun kaplı bir taş kenardan sıçradık ve yamaçta orakla kesilmişçesine uzanan, dev ağaçların arasından geçip içlerinde kaybolan bir çakıl yatağı gördük. Dilimi şaklattım, atları yola devam etmeleri için yüreklendirdim.

"Artık çok yoruldular," diye belirtti Ganelon.

"Biliyorum. Yakında dinlenecekler, öyle ya da böyle."

Çakıllar tekerleklerimizin altında gıcırdıyordu. Ağaçların kokusu hoştu.

"Şunu gördün mü? Aşağıda, sağda."

Başımı çevirerek, "Neyi..?" diye lafa başladım. Sonra, "Ah," diye bitirdim.

Cehennemi kara yol hâlâ bizimleydi, belki bir buçuk metre ötede.

"Kaç gölgeyi kesiyor bu?" deyip kara kara düşünmeye başladım.

"Öyle görünüyor ki, hepsini," diye fikrini beyan etti Ganelon.

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Umarım öyle değildir," dedim.

Mavi bir göğün ve normal biçimde batıya ilerleyen altın bir güneşin altında, aşağı inmeye koyulduk.

"O mağaradan çıkmaktan korkuyordum neredeyse," dedi

Ganelon bir süre sonra. “Bu tarafında ne olduğunu bilmek mümkün değildi."

"Atlar daha fazla dayanamazdı. Pes etmek zorunda kaldım.

Eğer gördüğümüz Benedict idiyse, umarım atı çok iyi durumdadır. Hayvanı çok zorluyordu. Sonra hepsiyle yüzleşmeye mecbur olmak... Sanırım geride kalacaktır."

"Belki hayvan alışıktır," dedi Ganelon çatırtıyla sağa dönüp, mağara ağzını gözden kaybettiğimiz sırada.

"Böyle bir ihtimal her zaman için mevcut," dedim ve tekrar Dara’yı düşündüm, şu anda ne yaptığını merak ettim.

Yavaşça ve fark edilmeden kayma yaparak döne döne aşağı inmeyi sürdürdük. Yolumuz sürekli sağa gidiyordu ve kara yolun yakınına geldiğimizi anlayınca küfürü bastım.

"Kahretsin! Bir sigortacı kadar ısrarcı!" dedim, öfkemin kin gibi bir şeye döndüğünü duyumsayarak. “Vakti geldiğinde şu şeyi ortadan kaldıracağım."

Ganelon yanıtlamadı. Kana kana su içiyordu. Şişeyi uzattı, ben de öyle yaptım.

En sonunda düzlüğe çıktık ve yol, fırsatını bulur bulmaz sağa sola kıvrılmayı sürdürdü. Bu atların dinlenesine izin veriyordu, atlı bir takipçiyi de yavaşlatacaktır.

Bir saat kadar sonra kendimi rahat hissetmeye başladım ve yemek molası verdik. Yemeğimizi henüz bitirmiştik ki gözünü tepenin yamacından hiç ayırmamış olan Ganelon ayağa kalkıp ellerini gözüne siper etti.

"Hayır," dedim ayağa sıçrayarak. “Olmaz böyle şey."

Mağaranın ağzından yalnız bir binici çıkmıştı. Bir anlığına duraklayıp sonra tekrar yoldan aşağı devam edişini izledim.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Ganelon.

"Pılımızı pırtımızı toplayıp yine yola düşelim. Kaçınılmazı biraz geciktirebiliriz en azından. Biraz daha düşünmek istiyorum."

Bir kez daha yola çıktık, hâlâ normal bir hızda seyrediyorduk, ama zihnim olanca hızıyla çalışmaktaydı. Onu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Tercihen, onu öldürmeden.

Ama aklıma gelmiyordu.

Bir kez daha fark ettirmeden yakına sokulan kara yol olmasa, güzel bir yerde, hoş bir öğleden sonraya gelmiştik. Burayı kanla ıslatmak çok yazık olacaktı, özellikle de kan benim kanımsa. Kılıcı sol elinde de olsa, onunla

karşı karşıya gelmekten korkuyordum. Ganelon’un da faydası dokunmayacaktı bana. Benedict onun farkına varmazdı bile.

Bir virajı daha alırken tekrar bir kayma gerçekleştirdim. Hemen ardından, burnuma hafif bir duman kokusu geldi. Tekrar hafifçe kaydırdım.

"Hızla geliyor!" diye duyurdu Ganelon. “Az önce gördüm... duman var! Alevler! Orman yanıyor!"

Güldüm ve arkama baktım. Yamacın yarısı duman altında yüzüyordu ve çıtırtısı henüz kulağıma gelen turuncu bir şey yeşilin üzerinde hızla oynaşıyordu. Atlar hızlarını kendilerinden arttırdılar.

"Corwin! Sen mi..?"

"Evet! Daha dik ve ağaçsız olsaydı çığ düşürmeyi denerdim."

Hava bir anlığına kuşlarla doldu. Kara yola daha da yaklaştık. Ateşejderi başını şiddetle sallayıp kişnedi. Ağzında köpüklü benekler vardı. Kaçmaya çalıştı, sonra geriledi ve ayaklarıyla havayı dövdü. Yıldız korkmuşçasına bir ses çıkardı ve sağa çekti. Bir süre mücadele ettim, denetimi kazandım, onların biraz koşmasına izin vermekte karar kıldım.

"Hâlâ geliyor!" diye bağırdı Ganelon.

Lanet okudum ve atlar koştu. Eninde sonunda, izlediğimiz patika bizi kara yolun yanına getirmişti. Dönemeçsiz bir yoldaydık ve geriye attığım bakış, tüm yamacın cayır cayır yanmakta olduğunu, patikanın ise yamacın ortasından çirkin bir yara izi gibi geçtiğini gösterdi. Biniciyi de o anda gördüm. Yolun neredeyse yarısındaydı ve Kentucky Derbisi’ndeymişçesine hareket ediyordu. Tanrım! Kim bilir nasıl bir attı bu! Onu hangi gölgenin doğurduğunu merak ettim.

Dizginleri çektim, başta hafifçe, sonra sertçe, ta ki atlar yavaşlamaya başlayana kadar. Kara yoldan ancak elli altmış metre uzaktaydık ve aradaki mesafenin daralarak on metreye kadar indiği bir yeri gözüme kestirmiştim. Oraya vardığımızda atları dizginlemeyi başardım, oracıkta tir tir titriyorlardı. Dizginleri Ganelon’a uzattım, Grayswandir’i çektim ve yola indim.

Neden olmasın? Güzel, temiz, düzgün bir yerdi ve belki de hemen yanı başındaki yaşamın renkleri ve bitki örtüsüyle tezat oluşturan o kavrulmuş kara toprak parçası içimdeki daha hastalıklı bir güdüye hitap ediyordu.

Ganelon, “Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Ona izimizi kaybettiremiyoruz," dedim “ve yangından kurtulursa birkaç dakika içinde burada olacaktır. Daha fazla kaçmanın bir anlamı yok. Onunla

burada karşılaşacağım."

Ganelon dizginleri arabanın yan demirlerinden birine dolayıp kılıcına uzandı.

"Hayır," dedim. “Ne yaparsan yap, sonucu değiştiremezsin. Yapmanı istediğim şeyleri söyleyeyim: Arabayı yolun ilerisine götür ve yanında bekle. Eğer her şey benim istediğim şekilde çözümlenirse yola devam edeceğiz. Aksi olursa, Benedict’e hemen teslim ol. Onun istediği benim, seni Avalon’a geri götürebilecek tek kişi de o kalacaktır. Bunu da yapacaktır. Bu şekilde hiç değilse memleketine kavuşmuş olacaksın."

Tereddüt etti.

"Haydi," dedim. “Dediğimi yap."

Gözlerini yere çevirdi. Dizginleri çözdü. Bana baktı.

"İyi şanslar," dedi ve atları yürüttü.

Patikadan geriledim, küçük bir fidanlığın önünde durup bekledim. Grayswandir’i elimde tutup kara yola bir kez daha göz attım, sonra bakışlarımı patikada sabitledim.

Çok geçmeden ateş hattının yakınlarında belirdi, her yanı duman ve ateşle çevriliydi, yanan dallar üzerine devriliyordu.

Bu Benedict’in ta kendisiydi, yüzü kısmen örtülmüş, sağ kolunun güdüğü gözlerini örtmek için yukarı kaldırılmıştı, cehennemden firar eden korkunç bir kaçak gibiydi. Bir köz ve kıvılcım yağmurunun içinden fırlayıp düzlüğe geldi ve patikadan aşağı bir ok gibi atıldı.

Az sonra atının ayak seslerini duyabiliyordum. Beklerken kılıcımı kınında tutmak centilmence olurdu. Gerçi bunu yaparsam, bir daha çekme şansı bulamayabilirdim.

Kendimi, Benedict’in kılıcını nasıl tutacağını ve kılıcının ne tarz olacağını merak ederken buldum. Düz mü? Eğri mi? Uzun mu? Kısa mı? Hepsini aynı ustalıkla kullanabilirdi. Bana kılıç kullanmayı o öğretmişti.

Grayswandir’i kınına sokmak centilmence olduğu kadar akıllıca bir hareket de olabilirdi. Benedict önce konuşmak isteyebilirdi... ve şu anki halimle bela arıyordum. Bununla birlikte, nal sesleri güçlendikçe, kılıcı kınına yerleştirmekten çekindiğimi fark ettim.

O görüş sahasına girmezden hemen evvel avcumun terini sildim. Dönemeci almak için hız kesmişti ve beni, benim onu gördüğüm anda görmüş olmalıydı. Yavaşlayarak dosdoğru üzerime sürdü atını. Ama maksadı durmakmış gibi görünmüyordu.

Neredeyse mistik bir deneyimdi. Kelimelere başka nasıl dökebilirim, bilemiyorum. O yaklaştıkça zihnim zamanın hızını geçti, kardeşim olan bu adamın yaklaşması üzerine kafa yormak için önümde adeta sonsuzluk vardı. Üstü başı kir pas içinde, yüzü kapkaraydı, sağ kolunun güdüğü kalkmış, herhangi bir yeri işaret ediyordu. Bindiği koca hayvan kırmızı siyah çizgiliydi, vahşi kızıl bir yelesi ve kuyruğu vardı. Ama basbayağı bir attı, gözleri dönüyordu, ağzı köpürmüştü ve soluyuşu yürek parçalayıcıydı. O vakit Benedict'in kılıcının sırtına asılı olduğunu gördüm, çünkü kabzası sağ omzunun üzerinden yükseliyordu. Gözleri üzerime çakılı, gitgide yavaşlayarak yoldan ayrıldı, hafifçe soluma doğru yöneldi, dizginleri bir kez çekip bıraktı ve atının kontrolünü dizleriyle sağladı. Sol eli selam verircesine bir hareketle başının üzerinden geçti ve silahının kabzasını kavradı. Silah ses çıkarmadan sıyrıldı kınından, Benedict'in üzerinde güzel bir kavis çizdi ve ipincecik ağız ayna parçası gibi ışıldayan ölümcül bir pozisyonda durdu. Kullandığına daha önce de şahit olduğum, tırpanı andıran bir tırpandı. Kaldı ki o zamanlar, benim yenilemeyeceğine inanmaya başladığım ortak bir düşmanın karşısına, müttefikler olarak dikilmiştik. Benedict o gece bu inancımı boşa çıkartmıştı.

Kılıcını şimdi bana kaldırıldığını görünce, içime daha önce hiç bir şekilde tatmadığım, kendi ölümlülük hissim dolmuştu. Adeta dünyanın bir katmanı sıyrılmış, ölümün kendisini aniden, tümüyle anlamıştım. O an geçti. Gerileyip koruya girdim. Ağaçlardan faydalanabileyim diye durmuştum orada. Üç buçuk metre kadar çekilip, sola iki adım attım. At, en son anda durdu, burnundan soluyup kişnedi; nemli burun delikleri kabarmıştı. Çimenleri yolarak yan döndü. Benedict'in kolu, bir kurbağanın dili gibi, neredeyse görünmeyen bir süratte hareket etti ve kılıcı, çapının sekiz santimetre olduğunu tahmin ettiğim bir genç ağacın içinden geçti. Ağaç bir anlığına ayakta kalmayı sürdürdü, sonra yıkıldı.

Çizmeleri yere vurdu ve uzun adımlarla yürüdü üzerime.

Koruluğu seçmemin bir sebebi de buydu, onun, dalların ve köklerin bir uzun kılıcı engelleyebileceği bir yerde bana gelmesini istemiştim.

Ama ilerlediği sırada silahını, neredeyse gelişigüzel, ileri geri salladı ve geçtiği yerde ağaçlar devrildi. Keşke böyle şeytancasına yetenekli olmasaydı... Keşke karşımdaki Benedict olmasaydı...

"Benedict," dedim normal bir sesle. “Kız bir yetişkin artık ve olaylar hakkında kendi kararını verebiliyor."

Ama beni duyduğuna dair bir tepki vermedi. Sadece o koskoca kılıcı bir o yana, bir diğerine savurarak gelmeye devam etti. Silah havada yol alırken neredeyse çınlarcasına bir karıyor, çok az yavaşlayarak bir diğer ağaca gömülürken bunu yumuşak bir tak sesi takip ediyordu.

Grayswandir'i göğsünü işaret edecek şekilde doğrulttum.

"Daha yakına gelme, Benedict," dedim. "Seninle dövüş istemiyorum."

Kılıcını hücum konumuna getirdi ve tek bir sözcük döküldü ağzından:

"Katil!"

Eli seyirdi ve neredeyse eşzamanlı olarak kılıcım bir yana itildi. Peşinden gelen dürtüşü bertaraf ettim, o da karşı hamlemi kaale almaksızın üstüme geldi.

Bu sefer hamletmeye bile tenezzül etmedim. Sadece darbeyi savuşturdum, geriledim ve bir ağacın arkasına geçtim.

"Anlamıyorum," dedim, kılıcı ağacın yanından kayıverip neredeyse beni şişlediğinde, darbesini aşağı çelerek. "Son zamanlarda hiç kimseyi öldürmedim. Hele Avalon'da, hiç."

Bir diğer tak! Ve ağaç üzerime devrilmeye başladı. Yolundan çekilip, darbeleri geçiştirerek geri çekilmeye devam ettim.

"Katil," dedi tekrar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Benedict."

"Yalancı!"

Durdum ve yerimi korudum. Kahretsin! Yanlış sebep uğruna ölmek anlamsızdı! Elimden geldiğince hızlı karşı hamlede bulundum, her yerde bir boşluk aradım. Hiç yoktu.

"Hiç değilse anlat bana!" diye bağırdım. "Lütfen!"

Ama görünüşe bakılırsa konuşmayı bitirmişti. Yüklendi ve bir daha geri çekilmem gerekti. Bir buzulla kılıç yarıştırmak gibiydi. O sırada onun aklını kaçırmış olduğuna hükmetmiştim. Bunun da bana faydası yoktu hani. Başkası olsa, gözü dönmüşçesine bir çılgınlık kişiye kontrolünü kaybettirirdi. Benedict reflekslerini asırlar boyu çekiçle döverek şekle sokması ve cidden inanıyorum ki beyin kabuğunun ameliyatla aldırması bile hareketlerinin kusursuzluğuna gölge düşüremezdi. Beni sürekli geriletiyordu, ben de ağaçların arasında saklandım, onları biçti ve gelmeye devam etti. Hücum etme gafletinde bulundum ve karşı saldırısını göğsümden birkaç santimetre ötede, kıl payı durdurabildim. Beni, korunun kenarına doğru sürmekte olduğunu görünce üzerime çöken ilk panik

dalgasıyla mücadele ettim. Beni az sonra, yavaşlatacak ağaçların olmadığı açık alana getirecekti.

Dikkatimi ona öylesine vermiştim ki, olacakları, oluncaya kadar kavrayamadım.

Ganelon müthiş bir çığlıkla bir yerlerden sıçradı, kollarını Benedict’e sarıp onun kılıçlı kolunu gövdesine mıhladı.

Fakat gerçekten isteseydim bile o anda Benedict’i öldürecek fırsatım yoktu. Çok hızlıydı ve Ganelon onun gücünün farkında değildi.

Benedict soluna kıvrılıp Ganelon’u aramıza aldı, aynı anda kolunun güdüğünü bir sopa gibi kullanarak onun sol şakağına vuruverdi. Sonra çekeleyerek sol kolunu kurtardı, Ganelon’u kemerinden tutup havaya kaldırdı ve üzerime fırlattı.

Ben kenara kaçınırken, ayağının dibine düşmüş olan kılıcını alıp tekrar üzerime yürüdü. Bakacak zamanı zor buldum; Ganelon’un on adım gerime çuval gibi indiğini gördüm.

Benedict’in darbesini savuşturdum ve gerileyişime devam ettim. Geriye tek bir hilem kalmıştı ve eğer işe yaramazsa Amber’in hak sahibi hükümdarından mahrum kalacak olması beni hüzne boğuyordu.

İyi bir solakla kılıç yarıştırmak, bunu sağ elini kullanan biriyle yapmaktan biraz daha zordur, bu benim için de geçerliydi. Ama biraz deneme yapmalıydım. Bir şansı değerlendirmek anlamına gelse de, öğrenmem gereken bir şey vardı.

Geriye doğru upuzun bir adım attım, bir anlığına mesafenin dışına çıktım, ardından öne eğilip saldırdım. Düşünerek hesaplanmış, bir o kadar da hızlı bir şeydi bu.

Bir beklenmedik sonuç ki en azından kısmen şans olduğundan eminim, hedefimi şaşırsam da Benedict’in gardını aşmamdı. Bir an için Grayswandir onun savuşturma hareketinin fazlaca yukarısından geçip sol kulağını çizdi. Bu onu birkaç saniyeliğine, belli belirsiz yavaşlattı, ama sözünü etmeye değecek kadar değil. Bir işe yaradıysa, o da savunmasını daha da kuvvetlendirmek oldu. Hücumumu yoğunlaştırmayı sürdürdüm, ama artık geçit yoktu. Ufak bir kesikti, ama kan kulak memesine inip, her seferinde birer ikişer damlalar halinde düşüyordu. Eğer kendimi göz atmaktan fazlasına verecek olursam, dikkat dağıtıcı olması işten bile değildi.

Sonra korktuğum şeyi yaptım, ama denemeye mecburdum.

Ona bir sadece bir anlığına, ufacık bir açıklık bıraktım, oradan dosdoğru kalbime saldıracağını bilerek.

Öyle yaptı ve son anda boşa çıkardım. Ne kadar yaklaştığını düşünmek istemiyorum.

Ardından bir daha gerilemeye, korudan geri çekilmeye başladım. Savuşturup gerileyerek Ganelon'un yattığı yeri geçtim. Savunma ağırlıklı ve dikkatlice dövüşerek bir beş metre kadar daha çekildim.

Derken bir açık daha verdim Benedict'e.

Daha önce yapmış olduğu gibi ilerledi ve onu durdurmayı gene başardım. Bundan sonra daha da şiddetli saldırıyı geçti ve beni kara yolun kenarına doğru geriletti.

Orada durup yerimi savundum, pozisyonumu seçtiğim kaydırdım. Onu tuzağa düşürmek için birkaç saniye daha oyalamam gerekecekti...

Bunlar çok zorlu anlardı, ama canımı dişime takıp dövüştüm ve kendimi hazırladım.

Sonra ona yine aynı açığı verdim.

Deminki gibi saldıracağını biliyordum, sağ bacağım sol bacağımın arkasında çaprazlamasına duruyordu ve o hareket ettiği sırada düzleştirdim. Kılıcını ufacık bir dürtüşle kenara ittim ve kara yola doğru geriye sıçradım, bir balestra hareketini önlemek için de kolumu derhal olabildiğince uzattım.

Sonra, umduğum şeyi yaptı. Kılıcımı yana çeldi ve hamleye giriştiğimde normal olarak ilerledi...

...bu, onun, üzerinden sıçradığım kara çimen öbeğine basmasına sebep oldu.

İlk başta bakmaya cesaret edemedim. Sadece yerimde kaldım ve bitki örtüsüne bir şans verdim.

Sadece birkaç saniye sürdü. Benedict bir daha hareket etmeye kalktığı anda farkına vardı. Yüzünde beliren şaşkın ifadeyi, ardından zorlanışı gördüm. Anladım ki, çimenler onu yakalamıştı.

Gerçi bunun onu uzun süre tutacağından emin değildim, o yüzden hiç vakit kaybetmedim.

Sağa doğru dans edip kılıcının menzili dışına çıktım, hızla koşup çimenlerin üzerinden sıçradım ve bir kez daha kara yolun dışına çıktım. Dönmeye çalıştı, ama çimenler dizlerine kadar sarılmıştı. Bir an sallandı, fakat dengesini korudu.

Sağ arka tarafına geçtim. Basit bir darbe onu öldürebilirdi, ancak elbette bunun için şu anda bir sebep yoktu.

Kolunu arkasına savurdu ve kılıcını bana doğrultarak başını çevirdi. Sol ayağını çekip kurtarmaya çalıştı.

Ama sağına doğru aldatmaca yaptım ve savuşturmak üzere hareketlendiğinde Grayswandir'i enlemesine ensesine indim.

Bu onu sersemletti; yaklaşıp sol yumruğumu böbreğe vurmayı başardım. Hafifçe öne eğildi ve kılıçlı kolunu blok edip ensesine bu sefer sıkılı yumruğumla, sertçe vurdum şuursuz bir halde yere düştü ve kılıcını elinden alıp bir kenar fırlattım. Sol kulak memesinden boynuna doğru süzülen kan egzotik bir küpeyi andırıyordu.

Grayswandir'i kenara koydum, Benedict'i koltuk altlarından kavrayıp kara yolun uzağına çektim. Çimenler büyük direnç gösterdi, ama çekeledim ve sonunda onu kurtarabildim.

Ganelon ayağa kalkmıştı o sırada. Topallayarak geldi ve yanımda durdu, yerde yatan Benedict'e baktı.

"Ne adammış ama" dedi. "Ne adammış... ne yapacağız onu?"

Benedict'i sırtlayıp kaldırdım.

"Şimdi onu yük arabasına götüreceğim," dedim. "Kılıçları getirir misin?"

"Tamam."

Yola döndüm, Benedict şuursuz kalmayı sürdürdü... bu iyiydi, çünkü şayet mümkünse bir daha vurmayı istemiyordum. Onu yolun yanı başında, yük arabasının yakınında sağlam bir ağacın dibine yasladım.

Ganelon geldiğinde kılıçlarımızı kuşandık ve onu kasaların iplerini çözmeye gönderdim. O bunu yaparken Benedict'in üstünü aradım ve aradığım şeyi buldum.

Sonra onu ağaca bağladım, Ganelon da onun atını getirmeye gitti. Atı da yakındaki bir çalılığa bağladık, Benedict'in kılıcını da aynı çalının üstüne astım.

Sonra yük arabasının sürücü mahalline oturdum ve Ganelon yanıma geldi.

"Onu orada öylece bırakacak mısın?" diye sordu.

"Şimdilik," dedim. Yolda ilerledik. Dönüp arkama bakmadım, ama Ganelon baktı.

"Daha kıpırdamadı," diye rapor verdi. Sonra, "Beni daha önce hiç kimse öyle kaldırıp fırlatmamıştı. Yani tek eliyle," diye ekledi.

"Sana o yüzden arabanın yanında beklemeni, eğer kaybedersem de onunla dövüşmemeni söylemiştim."
"Ona ne olacak şimdi?"
"Az sonra çaresine bakacağım."
"Ama ona zarar gelmeyecek, değil mi?"
Başımı sallayarak doğruladım.
"İyi."
Üç kilometre kadar ilerledik ve atları durdurdum. Aşağı indim.
"Olacaklar seni endişelendirmesin," dedim. “Şimdi Benedict için bir şeyler ayarlayacağım."
Yoldan çıkıp gölgelik bir yerde durdum, Benedict’in üzerinde taşıdığı Koz Kartı destesini çıkardım. Onları karıştırıp
Gerard’ı buldum ve diğerlerinden ayırdım. Geri kalanları, Benedict’in onları taşıdığı ipek astarlı, kemik kakılmış ahşap kutuya koydum.
Gerard’ın Koz Kartı’nı önümde tutup baktım.
Bir süre sonra ısındı, gerçek ve kıpırdanıyor gibi gözüktü.
Gerard’ın mevcudiyetini gerçekten hissettim. Amber’deydi. Tanıdığım bir yoldan aşağı iniyordu. Kendisi bana çok benzer, sadece daha iri ve ağırdır. Hâlâ sakallı olduğunu gördüm.
Durdu ve baktı.
"Corwin!"
"Evet, Gerard. İyi görünüyorsun."
"Gözlerin! Görebiliyor musun?"
"Evet, tekrar görebiliyorum."
"Neredesin?"
"Gel de sana göstereyim."
Gözleri kısıldı.
"Bunu yapabileceğimden emin değilim, Corwin. Şu an çok meşgulüm de ."
"Sorun Benedict," dedim. “Ona yardım etmek için güvenebileceğim tek kişi sensin."
"Benedict mi? Başı belada mı?"
"Evet."
"O zaman beni niye kendisi çağırmıyor?"
"Yapamıyor. Bağlı durumda."
"Neden? Nasıl?"

"Şimdi anlatamayacağım kadar uzun ve karmaşık. İnan bana, yardımına ihtiyacı var, hem de hemen."

Alt dişleriyle sakalını çekiştirdi.

"Kendin halledemiyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Sen de benim yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Yapabileceğini biliyorum."

Kılıcını kınında gevşetti.

"Bunun bir tür hile olduğunu düşünmek istemiyorum, Corwin."

"Öyle olmadığına seni temin ederim. Düşünmek için bunca zamanım varken daha incelikli bir şey bulabilirdim."

Bir an içini çekti. Sonra başıyla doğruladı.

“Pekâlâ. Sana geliyorum."

"Gel."

Bir anlığına durakladı, sonra ileri bir adım attı, yanımda durdu. Uzanıp omzumu kavradı. Gülümsedi.

"Corwin," dedi. “Gözlerini tekrar kazandığına sevindim."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Ben de öyle. Ben de."

"Arabadaki kim?"

"Bir dost. Adı Ganelon."

"Benedict nerede? Sorun nedir?"

İşaret ettim.

"Ta geride," dedim. “Yolun iki mil aşağısında. Bir ağaca bağlı. Atı da yanında."

"Öyleyse sen niye buradasın?"

"Kaçıyorum?"

"Neden?"

"Benedict’ten. Onu oraya ben bağladım."

Alnı kırıştı.

"Anlayamıyorum..."

Başımı iki yana salladım.

"Aramızda bir yanlış anlaşılma var. Karşılıklı uzlaşamadık ve kavga ettik. Onu bayıltıp bağladım. Onu serbest bırakamıyorum, bıraksam tekrar saldıracak. Olduğu gibi de bırakamıyorum, kendini kurtaramadan önce

başına bir şey gelebilir. O yüzden seni çağırdım. Lütfen ona git, kurtar ve evine sağ salim varmasını sağla."

"Tüm bu sırada sen ne yapıyor olacaksın?"

"Buradan kaçıp Gölge'de izimi kaybettireceğim. Onun beni takip etmesini engellemekle ikimize de büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Onunla ikinci bir kez daha dövüşmek için kalmayı istemiyorum. "

"Arılıyorum. Şimdi bana olan biteni anlatacak mısın?"

"Emin değilim. Bana 'katil' dedi. Ant içerim ki Avalon'da bulunduğum süre boyunca hiç kimseyi öldürmedim. Ona söyle bunu. Sana yalan söylemem için hiçbir sebep yok ve bunun doğru olduğuna yemin ederim. Onu biraz rahat eden bir başka mesele daha olabilir. Eğer bahsederse Dara'nın açıklamasıyla yetinmesi gerektiğini söyle."

"Peki, bu nedir?"

Omuz silktim.

"Bahsederse bileceksin. Bahsetmezse, unut gitsin."

"Dara mı dedin?"

"Evet."

"Pekâlâ, ricanı yerine getireceğim... Şimdi, bana Amber'den nasıl kaçmayı becerdiğini anlatacak mısın?"

Gülümsedim.

"Akademik bir ilgi mi? Yoksa aynı rotaya bir gün senin de işinin düşebileceğini mi hissediyorsun?"

Kıkır kıkır güldü.

"Bana kullanışlı bir bilgi gibi gözüküyor."

"Dünya henüz bu bilgiye hazır olmadığı için pişmanım, sevgili kardeşim. Eğer söyleyecek olsam, bir tek sana söylerdim... ama senin işine hiçbir şekilde yaramaz, halbuki gizli kalması gelecekte benim yaranma olabilir."

"Bir başka deyişle, Amber'e girip çıkmak için gizli bir yolun var. Planın nedir, Corwin?"

"Sence ne?"

"Yanıt bariz. Ama bu konuda karışık hislerini var."

"Zahmet edip bana söyler miydin?"

Bulunduğumuz yerden bir kısmı gözüken kara yolu işaret etti.

"Şu şey," dedi. "Artık Kolvir'in eteğine kadar uzanıyor. Üzerinden çeşit çeşit tehlike Amber'e saldırmaya geliyor. Şehri savunuyor ve her seferinde

galip geliyoruz. Ama hücumlar her geçen gün güçleniyor ve daha sıklaşıyor. Şimdi harekete geçen için iyi bir zaman olmaz, Corwin."

"Ya da mükemmel bir zaman olabilir," dedim.

"Senin için, ama Amber için değil."

"Eric durumla nasıl başa çıkıyor?"

"Gerektiğince. Dediğim gibi, her seferinde biz kazanıyoruz."

"Saldırıları kastetmedim. Tüm bu sorunu... sebebini."

"Kara yolda kendim ilerledim, üzerinde uzunca bir mesafe kat ettim."

"Sonra?"

"Sonuna kadar ulaşamadım. Amber’den uzaklaştıkça gölgeler nasıl çılgınlaşır ve tuhaflaşır bilir misin?"

"Evet."

"...Ta ki zihnin kendisi çarpılıp da çılgınlığa dönüşünceye kadar?"

"Evet."

"...Ve bunun ötesinde bir yerlerde Kaos Sarayları uzanır. Yol devam ediyor, Corwin. Oraya kadar uzandığına inanıyorum."

"Öyleyse, korktuğum gibi," dedim.

"O yüzdendir ki, duygularını paylaşsam da, paylaşmasam da, çabaların için şu ânı tavsiye etmiyorum. Amber’in güvenliği her şeyden önce gelmelidir."

"Anlıyorum. Şu anda söylenecek başka bir şey yok öyleyse."

"Peki ya planların?"

"Onların ne olduğunu bilmediğine göre, sana değişmediklerini söylemem anlamsız olacak. Ama değişmediler.”

"Sana şans mı dilemeliyim, bilemiyorum, ama iyi olmanı diliyorum. Tekrar görebildiğine sevindim." Elimi sıktı “Benedict’in yanına gitsem iyi olur. Kötü şekilde yaralanmadığını farz ediyorum?"

"Benim tarafımdan değil. Ben sadece birkaç kez vurdum.”

Ona mesajımı iletmeyi unutma."

"Unutmayacağım."

"Onu Avalon’a geri götür."

"Deneyeceğim."

"Öyleyse şimdilik hoş çakal, Gerard."

"Hoş çakal, Corwin."

Sonra dönüp yürüdü. Arabaya gitmeden önce, o gözden yitene kadar bekledim. Sonra Koz Kartı’nı desteye yerleştirdim ve Antwerp’e doğru

yoluma devam ettim.

Bölüm 8

Tepede durup aşağı, eve baktım. Etrafım çalılarla çevriliydi o yüzden göze çok batmıyordum.

Ne görmeyi umduğumu bilmiyorum. Yanıp kül olmuş bir kalıntı mı? Ön kapıda bir araba mı? Avludaki kızılağaç mobilyalara yayılmış bir aile mi? Silahlı muhafızlar mı?

Çatıya yeni kiremit gerektiğini, çimenliğin uzun süre önce doğal haline dönmüş olduğunu fark ettim. Sadece arkada, tek bir kırık pencere bulmak beni şaşırtmıştı.

Ceketimi yere serip üzerine iliştim. Bir sigara yaktım. Yakınlarda başka ev yoktu.

Elmaslardan yedi yüz bin dolar civarı para almıştım. Anlaşmaya varmam bir buçuk hafta sürmüştü. Antwerp'ten Brüksel'e geçmiş, istediğim adam beni bulmadan önce Rue de Char et Pain'de bir kulüpte birkaç gece geçirmiştik.

Arthur bu anlaşma karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Ufak tefek, beyaz saçlı, düzgün bıyıklı, eski Kraliyet Hava Kuvvetleri mensubu, Oxford'lu bir adamdı ve ilk iki dakikanın ardından başını iki yana sallamaya başlamış, teslimatla ilgili sürekli soru sorup sözümü kesmişti. Kendisi Sör Basil Zaharoff değildiyse bile, müşterinin fikirleri çok ham geldiğinde gerçekten endişelenirdi. Teslimatın hemen ardından tatsız bir şeylerin vuku bulmasından korkuyordu. Bunun bir şekilde işine yansıyacağını düşünüyor gibiydi. Bu yüzden, iş nakliyata geldiğinde diğerlerinden fazla yardımseverlik gösterirdi. Nakliyat planlarım onu kaygılandırmıştı, çünkü görünüşte böyle bir şey düşünmemiştim.

Bu tarzda bir anlaşmada genellikle gereken, bir son kullanıcı sertifikasıdır. Bu, temelde, silahları X ülkesinin talep ettiğini tasdik eden bir belgedir. Üreticinin ülkesinden ihraç edebilmek için gereklidir. Mallar sınırı terk eder etmez tekrar Y ülkesine satılsa edilse bile, işleri kılıfına uygun gösterir. Yapılması âdet olan şey, kağıtları elde etmek için X ülkesinin konsolosluğunun yardımını -tercihen memlekette Savunma Bakanlığıyla yakın akrabalar veya dostlar yoluyla- satın almaktır. Fiyatları yüksektir ve sanıyorum Arthur'un kafasında tüm geçerli ücretlerin bir listesi vardı.

"Ama onları nasıl nakledeceksin?" diye sorup duruyordu. "İstediğin yere nasıl taşıyacaksın?"

"Orası," dedim, “beni ilgilendirir. Bırak ben düşüneyim."

Ancak başını sağa sola sallamaya devam etti.

"Böyle işin ucuzuna kaçmakla olacak gibi değil, Albay," dedi. (Birkaç on yıl önce ilk tanıştığımızdan beri onun için bir albaydım. Nedenini ben de bilmiyorum.) “Hiç işe yaramaz. Üç beş dolar kâra geçeyim derken tüm maldan olup, başını gerçekten belaya sokabilirsin. Sana şu çiçeği burnunda Afrika uluslarından birini, makul bir fiyata ayarlayabilirim hemen..."

"Hayır. Silahları hazır et, yeter."

Konuşmamız boyunca Ganelon orada öylece oturup birasını yudumlamıştı, her zamanki kadar kızıl sakallı ve sinsi görünümlüydü, ağzımdan çıkan her şeyi başıyla onaylıyordu, ingilizce bilmediğinden pazarlığın durumundan habersizdi. Umurumda da değildi ya. Ama talimatlarıma uyuyor, arada bana kendi dilinde bir şeyler soruyordu ve o dilde bir süre havadan sudan sohbet ediyorduk. Düpedüz adilik. Biçare ihtiyar Arthur bir dilbilimciydi ve ne biz zaman konuşacak olsak, dilin ne olduğunu anlamak için kendini helak ediyordu. Nihayet, anlamış gibi başını sallamaya başladı.

Biraz daha söyleştikten sonra bana yaklaşıp, “Gazeteleri okuyorum. Eminim onun halkı sigorta masraflarını karşılayabilir.” dedi.

Neredeyse kabul etmeye değerdi.

Ama “Hayır," dedim. “İnan bana, otomatik tüfekler elime geçer geçmez Dünya’dan silinip gidecekler."

"İyi numara," dedi, “onları nereden alacağımızı bile bilmediğime göre."

"Hiç fark etmez."

"Güven güzel bir şeydir. Gözükaralık ayrı bir şey..." Omuz silkti. “Dediğin gibi olsun... senin sorunun."

Sonra ona cephaneden bahsettim ve o anda aklımı kaçırdığımdan emin olmuştur. Bu sefer başını bile sallamadan uzunca bir süre bakakaldı. İstediğim özelliklerle ilgisini sağlamamdan önce tam on dakika geçti. İşte o zaman başını sağa sola sallamaya ve tutuşmayan primerli gümüş mermilerle ilgili bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Mamafih, nihai arabulucu olan nakit para, onu benim istediğimi yapmaya ikna etti. Kamyonları ve tüfekleri sağlamakta hiç sorun yoktu, ama bir silah fabrikasını istediğim cephaneyi üretmeye razı etmek pahalıya patlayacak,

dedi bana. Bunu isteyecek bir fabrika bulabileceğinden bile emin değildi. Ona, bedelin sorun olmadığını söylediğimde, daha da tasalanmıştı sanki. Eğer acayip, deneysel cephaneye bunca para yatırabiliyorsam, bir son kullanıcı sertifikasını o kadar pahalı bulmayabilirdim...

Hayır, dedim ona. İstediğim gibi, diye de hatırlattım. Göğüs geçirdi, bıyığının ucunu çekiştirdi. Sonra başıyla evetledi. Pekâlâ, benim istediğim gibi olacaktı.

Fazladan hesap çıkarttı elbette. Diğer tüm konularda adil davrandığımdan, psikozdan sonraki seçenek, pahalı bir savurganlıkla iştigal ediyor olmamdı. Sonuçlar ilgisini çekmiş olmalıydı, ama bu kadar yaş gözüken bir girişimi dört gözle beklemediği su götürmezdi. Kendini projeden soyutlamak için her fırsatı değerlendiriyordu. Cephanecileri bulur bulmaz bir İsviçre kuruluşu olduğu ortaya çıkmıştı. Beni onlarla sözleşme masasına oturtup elini para dışında her şeyden yıkamaya can attı.

Ganelon’la birlikte sahte belgelerle İsviçre’ye gittik. O Almandı, ben ise Portekizli. Kalpazanlığın kalitesi iyi olduğu sürece pasaportumda ne yazdığı umurumda değildi, ama Ganelon’un öğrenebileceği en iyi dilin Almanca olduğunda karar kılmıştım. Bir dil öğrenmek zorundaydı çünkü ve her yer Alman turistlerle kaynıyordu. Dili çabucak kaptı. Onu, soran gerçek Almanlara ve İsviçrelilere, Finlandiya’da büyüdüğünü söylemesi için tembihledim.

Ben cephanenin kalite kontrolünden memnun kalıncaya kadar İsviçre’de üç hafta geçirdik. Düşündüğüm gibi, malzeme bu gölgede kesinlikle tutuşmuyordu. Gerçi formülü tutturmuştum ve bu noktada, umurumda olan tek şeydi bu. Gümüş, doğaldır ki pahalıya patlamıştı. Öyle de olsa Amber civarında hakkından yalnızca bu madenin gelebileceği bazı şeyler vardı, ayrıca gümüş ödeme gücüm dahilindeydi. Hem, bir krala altından başka hangi mermi yakışırdı? Eğer Eric’i vurmam gerekirse, *lese-majeste* davası olmayacaktı. Beni hoş görün, kardeşlerim.

Sonra Ganelon’u bir süreliğine kendi başına bıraktım, çünkü gerçek bir Stanislavskivari tarzda, kendini turist rolüne kapamıştı. Onu, gözlerinde dalgın bir bakış, boynunda bir fotoğraf makinesi olduğu halde İtalya’ya uğurladım ve uçakla Amerika’ya geri döndüm.

Geri mi? Evet, yamaçtaki bu virane, neredeyse on yıl boyunca yuvam olmuştu. Yoldan çıkıp, oluşundan beri her şeye sebebiyet veren o kazayı yaptığımda da buraya dönmek üzereydim.

Sigaradan bir nefes çekip eve baktım. O zamanlar böyle harap değildi. Hep bakımlı tutmuştum. Parası tamamen ödenmişti. Altı oda ve iki arabalık bir ek garaj. Otuz dönüm arazi.

Aslını isterseniz, yamacın tümü. Çoğu zaman burada, tek başıma yaşamıştım. Bu yeri sevmiştim. Vaktimin büyük kısmını çalışma odamda ya da atölyemde geçirmiştim. Mori'nin tahta baskısı hâlâ çalışma odamda asılı mı, diye merak ettim. Eserin adı "Yüz yüze" idi ve ölümcül bir mücadeleye girmiş iki cengâveri resmetmişti. Onu geri almak güzel olacaktı. Belki de her şey çalınmamış, ya da vergi yüzünden satılmamıştı. New York resmi kurumlarının bunu yapacağını sanıyordum. Evin yeni sahip bulmamış olmasına şaşırmıştım. Emin olmak için izlemeyi sürdürdüm. Kahretsin, ne acelem vardı? Başka bir yerde olmam gerekmiyordu.

Gerard ile Belçika'ya varışımın hemen ardından bağlantı kurmuştum. O an için Benedict'le konuşmaktan vazgeçmiştim.

Bunu yaparsam, bir şekilde bana saldıracağından korkmuştum.

Gerard beni çok dikkatlice incelemişti. Kırlık bir alandaydı ve tek başına görünüyordu.

"Corwin?" demişti, ardından da "Evet..."

"Doğru. Benedict'e ne oldu?"

"Onu senin söylediğin gibi buldum ve serbest bıraktım. Hemen seni takibe koyulmaya kalkıştı ama onu, seni görüşümün üstünden hatırı sayılır bir zaman geçtiğine ikna etme başardım. Onu şuursuz halde bıraktığını söylediğin için en iyi yolun bu olduğunu düşündüm. Hem atı da bitkindi. Avalon'a beraber döndük. Cenaze töreninde onunla birlikte kaldım sonra bir at ödünç aldım. Şimdi Amber'e dönüyorum."

"Cenaze mi? Ne cenazesi?"

Yine o ölçüp biçen bakış.

"Gerçekten bilmiyor musun?" dedi.

"Kahretsin, bilseydim sormazdım!"

"Hizmetçileri. Katledilmişlerdi. Senin yaptığını söyledi."

"Hayır," dedim. "Hayır, bu çok saçma. Neden onun hizmetçilerini öldürmek isteyeyim ki? Anlamıyorum..."

"Dönüşünün hemen ardından onları aramaya gitmiş, çünkü onu karşılamak üzere hazır değillermiş. Onları ölü bulmuş, seni ve eşlikçini de sırra kadem basmış olarak."

"Şimdi ona nasıl göründüğünü anlıyorum," dedim. "Cesetler neredeydi?"

"Gömülüymüş, ama çok derine değil, bahçenin hemen arkasındaki küçük koruda."

Kesinlikle, kesinlikle öyleydi. En iyisi mezarı bildiğimi belli etmemekti.

"Ama böyle bir şeyi yapmış olabileceğimi hangi sebepten dolayı düşünüyor?" diye itiraz ettim

"O da şaşkın, Corwin. Hem de, çok şaşkın. Eline fırsat geçtiğinde neden onu öldürmediğini ve orada öylece bırakıp gidebilecekken neden beni çağırdığını anlayamıyor."

"Şimdi dövüştüğümüz sırada bana neden 'katil' deyip durduğunu anlıyorum. Ona hiç kimseyi öldürmemek konusunda da söylediklerimi anlattın mı?"

"Evet. İlk başta kendi çıkarını kollayan bir ifade, deyip omzunu silkti ama senin çok şaşkın olduğunu ve samimi gözüktüğünü söyledim. Bu kadar ısrarcı olmam onu biraz rahatsız etti sanırım. Sana inanıp inanmadığımı birkaç kez sordu."

"İnanıyor musun?"

Gözlerini yere çevirdi.

"Kahretsin, Corwin! Neye inanmamı bekliyorsun? İşin orta yerine düştüm. O kadar zamandır ayrıydık ki..."

Bakışıma karşılık verdi.

"Dahası da var," dedi.

"O neymiş?"

"Neden onun yardımına beni çağırdın? Benedict’ten aldığın eksiksiz bir desteydi. Herhangi birimizi seçebilirdin."

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedim.

"Hayır, bir yanıt istiyorum."

"Pekâlâ. Güvendiğim diğer kişi sensin."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Benedict yerinin Amber’de bilinmesini istemiyor. >Onun bulunduğu yerden haberdar olduğunu kesinlikle bildiğim kişiler Julian ile sensin. Julian’ı sevmiyorum, ona güvenmiyorum. O yüzden seni çağırdım."

"Julian’la benim haberdar olduğumuzu nereden biliyorsun peki?"

"Bir süre önce kara yolda başınız belaya girdiğinde ikinize de yardım etti ve siz iyileşirken size baktı. Bana Dara anlattı."

"Dara mı? Kimin nesidir bu Dara?"

"Bir zamanlar Benedict için çalışmış bir çiftin yetimi," dedim. “Sen ve Julian geldiğinizde o da oralardaydı.”

"Sen ona bir bilezik yolladın. Yolun kenarında beni çağırdığında da ondan bahsetmiştin."

"Doğru. Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Onu hiç hatırlamıyorum doğrusu. Neden apar topar ayrıldın? Kabul etmelisin ki suçlu bir adamın davranışı gibi gözüküyor."

"Doğru," dedim, “Suçluydum... ama cinayetten değil. Avalon’a istediğim bir şeyi almaya gittim, aldım ve sıvıştım. O yük arabasını gördün, içinde yüküm olduğunu da. Benedict’in bana bu konuda sorabileceği sorulardan kaçınmak için o dönmeden yola çıktım. Kahrolasıca! Kaçmak isteseydim, peşimden bir de yük arabası sürüklemezdim! At sırtında seyahat ederdim, hızlı ve hafif."

"Arabada ne vardı?"

"Hayır," dedim. “Benedict’e söylemek istemedim, sana da söylemek istemiyorum. Ha, ne olduğunu bulabilir sanırım. Ama gerekiyorsa, zor yoldan yapsın bunu. Oraya bir şey için gittiğim ve hakikaten de onu aldığım gerçeği yeterli olacaktır. Burada değil, ama başka bir yerde kıymetli. Bu adil mi?"

"Evet," dedi. “Kulağa mantıklı geliyor."

"Öyleyse soruma yanıt ver. Onları benim öldürdüğüme inanıyor musun?"

"Hayır," dedi. “Sana inanıyorum."

"Ya Benedict? O ne düşünüyor?"

"Seninle önce konuşmadan saldırmayacaktır. Zihninde şüphe var, bunu biliyorum."

"İyi. Hiç değilse bu da bir şeydir. Sağ ol, Gerard. Şimdi gidiyorum."

Bağlantıyı kesmek üzere hareket ettim.

"Dur, Corwin! Bekle!"

"Ne oldu?"

"Kara yolu nasıl kestin? Geçtiğin yerde ondan bir parçayı yok ettin. Bunu nasıl yaptın?"

"Desen," dedim. “Eğer o şeyle başın belaya girerse, ona Desenle saldır. Gölgeler senden kaçmaya, her şey çığırından çıkmaya başladığında Desen’i nasıl zihninde tutman gerekir bilirsin, değil mi?"

"Evet. Denedim ve işe yaramadı. Sadece başımın ağrıdığıyla kaldım. O şey, Gölge’den değil."

"Evet ve hayır," dedim. “Onun ne olduğunu biliyorum. Gerektiği kadar iyi denememişsin. Ben Desen’i sanki başını çatlıyormuş gibi oluncaya, acıdan gözüm kararıncaya, neredeyse kendimden geçene değin kullandım. Derken benim yerime, yol parçalandı. Eğlenceli değildi ama iş gördü."

"Aklımdan çıkarmayacağım," dedi. “Şimdi Benedict’le konuşacak mısın?"

"Hayır," dedim. “Şimdi konuştuğumuz her şeyi zaten biliyor. Mademki artık öfkesi yatışıyor, bir kez daha gerçekleri düşünmeye başlayacaktır. Kendi başına bunu yapar yapmaz onunla konuşacağım... ve bir diğer dövüşü daha göze almak istemiyorum. Bağlantıyı kestiğimde uzunca bir süre sessiz kalacağım. Benimle bağlantı kurmaya yönelik tüm girişimleri de reddedeceğim."

"Ya Amber’e ne olacak Corwin? Ya Amber?"

Gözlerimi kaçırdım.

"Oraya döndüğümde yoluma çıkma, Gerard. İnan bana, rekabet olmayacak."

"Corwin... Dur. Bir daha düşünmeni rica ediyorum. Amber’e şu anda saldırma. Şehir çok tuhaf biçimde, zayıf.”

"Üzgünüm Gerard. Ama son beş senedir bu konuyu sizin toplamından daha fazla düşündüğüme eminim"

"O zaman, ben de üzgünüm."

"Artık gitsem iyi olacak."

Başıyla doğruladı.

"Hoş çakal, Corwin."

"Hoş çakal, Gerard."

Güneşin tepenin ardında kaybolması ve evi zamansız bir alaca karanlıkta bırakması için birkaç saat daha bekledikten sonra, son sigaramı bastırdım, ceketimi silkeleyip giydim ayağa kalktım. Evde hiçbir yaşam belirtisi, kirli camların, kırık pencerenin ardında hiçbir kıpırtı yoktu. Yavaşça tepeden aşağı indim.

Flora’nın Westchester’daki evi birkaç sene önce satılmıştı, buna hiç şaşırmadım. Hazır şehre geri dönmüşken, sırf merakımdan bir kontrol etmiştim. Hatta önünden bile geçmiştim bir kez. Onun bu gölge Dünya’da kalması için hiçbir sebep yoktu. Uzun süren muhafızlık görevini başarıyla bitirmişti ve en son gördüğümde Amber’de ödüllendiriliyordu.

Mevcudiyetini hissetmeden onca zaman, bu kadar yakınında olmak beni öfkelendiriyordu.

Random'la bağlantı kurup kurmamayı düşündüm, vazgeçtim. Bana tek faydası Amber'deki gidişata dair bilgi vermek olurdu. Fena olmazdı bu, ama çok lüzumlu da değildi. Ona güvenebileceğimden bir hayli emindim. Her şeye rağmen geçmişte bana çok faydası dokunmuştu. Doğru, yardımseverliğinden yapmamıştı elbette... ama yapması gerekenden biraz daha ileri gitmişti. Gerçi bu beş yıl önceydi ve köprünün altından çok sular akmıştı. Artık bir kez daha Amber'de dolaşmasına göz yumuluyordu, bir de karısı vardı. Biraz mevki kazanmaya meraklı olabilirdi. Bilmiyorum. Ama olası kazançlarla plan tarttığımda, bekleyip, yolum şehre düştüğünde onu bizzat görmenin daha iyi olacağına kanaat getirdim.

Sözümü tutmuş, tüm bağlantı çabalarını engellemiştim.

Gölge Dünya'daki ilk iki haftamda neredeyse her gün gelmişti bağlantı teşebbüsleri. Gerçi üzerinden birkaç hafta geçmişti ve o günden beri rahatsız edilmemiştim. Düşünce makinelerime bedava bir atış hakkı neden vereyim? Sağ olun kardeşlerim, ben almayayım.

Evin arka tarafından yaklaştım, gizlice bir pencereye yanaştım, dirseğimle sildim. Burayı üç gündür gözetliyordum ve içeride birinin olma ihtimalini çok düşük buluyordum. Yine de...

İçeri bir göz attım.

İçerisi bir mezbelelikti elbette ve eşyalarımın çoğunun yerinde yeller esiyordu. Ama bir kısmı hâlâ oradaydı. Sağa ilerleyip kapıyı denedim. Kitliydi. Güldüm.

Verandanın etrafını döndüm. Dokuzuncu tuğla içeri, dördüncü yukarı. Anahtar hâlâ tuğlanın altındaydı. Kapıya geri dönerken anahtarı ceketime silip temizledim. Kendimi içeri buyur ettim.

Her şeyin üstünde toz vardı, ama birkaç yerde bozulmuştu. Kahve bardakları, sandviç ambalajları ve şöminede taşlaşmış bir hamburgerin kalıntıları duruyordu. Yokluğumda epey kar ve yağmur, bacadan aşağı inmenin yolunu bulmuştu. Yürüdüm ve bacanın anahtarını çevirdim.

Ön kapının kilidin etrafından kırılmış olduğunu gördüm.

Açmayı denedim. Sımsıkı kapalıydı. Hol duvarına müstehcen bir sahne karalanmıştı. Mutfağa girdim. İçerisi tam bir keşmekeş halindeydi. Yağmadan kurtulan ne varsa yerdeydi. Fırın ve buzdolabı gitmişti, sürüklenirken yeri çizmişlerdi.

Geri döndüm, atölyemi gözden geçirdim. Evet, soyup soğana çevrilmişti. Tepeden tırnağa. Önünden geçerken dağınık haldeki yatağımı ve iki pahalı koltuğu yerli yerinde görmek benim için sürpriz oldu.

Çalışma odam daha da büyük bir sürprizdi. Koca masa üstü çer çöp kaplıydı, ama zaten başından beri böyle olmuştu. Bir sigara yaktım, oturdum. Galiba birilerinin çalamayacağı kadar ağır ve büyüktü. Tüm kitaplarım raflarındaydı. İnsanın kitabını dostundan başkası çalmaz. Sonra işte:

İnanamıyordum. Ayağa kalktım, yakından bir bakmak için odanın diğer ucuna yürüdüm.

Yoshitoshi Mori'nin güzel tahta baskısı her zaman olduğu yerde asılıydı, tertemiz, çıplak, seçkin, vahşi. Sahip olduğum en değerli şeylerden birini alıp götürmediklerini düşünmek...

Tertemiz mi?

İyice tetkik ettim. Parmağımı çerçevede gezdirdim.

Fazlasıyla temizdi. Üzerinde, evde başka her şeyin üzerini kaplayan toz ve kumdan eser yoktu.

Bubi tuzağı var mı diye baktım, bulamadım. Kancasından indirdim.

Hayır, duvarın, tahtabaskının arkasında kalan kısmı daha açık renkte değildi. Duvarın geri kalanına mükemmelen uyuyordu. ,

Mori'nin eserini pencereye bakan koltuğa koydum ve masama geri döndüm. Keyfim kaçmıştı, hiç şüphesiz birilerinin niyetlendiği gibi. Birilerinin aldığı ve güzelce baktığı barizdi, -buna şükran duymuyor da değildim hani- sonra yakın zamanda yerine asmıştı. Sanki geri döneceğim bekliyor gibiydi.

Bu da hemen kaçmam için yeterli bir sebepti sanırım. Ama aptalcaydı. Eğer bir tür tuzaksa, zaten kapanmıştı bile. Otomatiği ceketimin cebinden çekip kemerimin arkasına sıkıştırdım. Geri döneceğimi ben bile bilmiyordum. Boş vaktim kalınca bir ara karar verdiğim bir şeydi. Burayı neden tekrar görmek istediğimden dahi emin değildim.

Demek ki bu bir tür olasılık hesabıydı. Şayet eski çiftlik evine gelirsem bu sadece, burada sahip olmaya değer yegâne şeyi geri almak için olabilirdi. Öyleyse onu sakla ve sergile ki, fark edeyim. Pekâlâ, fark etmiştim. Henüz saldırıya uğramamıştım, o yüzden tuzağa benzemiyordu. Neydi peki?

Bir mesaj. Bir tür mesaj.

Ne? Nasıl? Kim?

Ev harap olmasaydı bile, en güvenli yeri hâlâ kasa olacaktı. Kardeşlerimin becerisinin dışında değildi bu. Duvara gittim, basıp bölmeyi gevşettim ve dışarı doğru açtım. Kasanın kadranını çevirdim, geri çekildim ve eski bastonumla açtım.

Patlama yok. İyi. Zaten beklememiştim.

Kasanın içinde çok değerli bir şey yoktu: birkaç yüz dolar nakit para, biraz hisse senedi, makbuzlar, mektuplar.

Bir zarf. Tam ortada yeni, bembeyaz bir zarf duruyordu.

Onu anımsamıyordum.

Üzerinde süslü bir el yazısıyla adım yazılıydı. Tükenmez kalemle yazılmamıştı hem de.

İçinde bir mektup ve bir kart vardı.

Kardeşim Corwin, diyordu mektup, *Eğer bu mektubu okuyorsan, o zaman hâlâ davranışlarını bir nebze kestirebileceğim kadar birbirimize benziyoruz. Bu murdar gölgeye geri dönmen için görebildiğim iki muhtemel sebepten biri olan tahta baskıyı ödünç verdiğin için teşekkürler. Ondan feragat etmeye hiç gönlüm varmıyor, çünkü zevklerimiz de bir derece benzeşiyor ve son birkaç yıldır odamı süslüyordu. Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Onun geri dönüşü iyi niyet kanıtı ve dikkatini çekmek için bir işaret addedilmeli. Bunu da dürüstlükle belirtmeliyim ki, eğer seni bir şeye ikna etme durumuna düşersem yapılmış olan hiçbir şey için özür dilemeyeceğim.*

Aslında tek pişmanlığım, seni öldürmüş olmam gerekirken bunu yapmamış oluşumdur. Kibirlilikti, çünkü seni aptal yerine koydum. Zaman gözlerini iyileştirmiş de olsa karşılıklı duygularımızda önemli bir değişiklik yapacağını pek sanmam. “Döneceğim" yazılı mesajın yazı masamın üzerinde duruyor şu anda. Şayet yazarı ben olsaydım, geri döneceğimi bilirdim. Aramızda bazı şeyler eşit olduğundan, dönüşünü biraz da endişeyle bekliyorum. Aptal olmadığını bildiğimden buraya orduyla geleceğini tahmin ediyorum. İşte bu noktada kibrimin bedelini şu anki gururumla ödüyorum. Aramızda barış olmasını istiyorum, Corwin, kendi hatırım değil, ülkeninki için. Gölge’den gelen güçlü ordular Amber’i düzenli olarak kuşatıyorlar ve doğalarını tam olarak anlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla Amber’e saldıranların en zorlusu olan bu güç karşısında, aile benim önderliğimde birleşti. Bu mücadelede senin de desteğini almak isterim. Bu olmasa bile bana saldırmaktan bir süreliğine

sakın. Eğer yardımı seçersen, kriz süresince liderliğimi kabul etmen haricinde senden hürmet beklemeyeceğim. Eski itibarın iade edilecek. Söylediklerimin gerçekliğini görmek için benimle bağlantı kurman çok önemli. Sana Koz Kartın vasıtasıyla ulaşmayı başaramadığımdan, kendi kartımı zarfa koyuyorum. Sana yalan söylüyor olduğum ihtimali aklında en ön sırada olsa da, söylemediğime dair sana söz veririm.

-----*Amber Lordu Eric.*

Tekrar okudum ve kıkır kıkır güldüm. Lanetleri ne için sanıyordu ki?

İşe yaramaz, ağabey. Başın sıkıştığında beni araman büyük incelik ve sana inanıyorum, hiç şüphe etmeden, çünkü hepimiz de onurlu insanlarız ama buluşmamız benim takvimime göre gerçekleşecek, seninkine değil. Amber'e gelince, onun ihtiyaçlarını göz ardı ediyor değilim ve canım istediğinde kendi usulümce ilgileneceğim. Kendini gerekli görme hatasına düşüyorsun, Eric. Mezarlıklar, yerlerinin doldurulamayacağına inanmış adamlarla dolup taşıyor. Gerçi bunu yüz yüze söylemek için bekleyeceğim.

Onun mektubunu ve Koz Kartını ceketimin cebine tıkıştırdım. Sigaramı masadaki kirli küllükte söndürdüm. Sonra cengâverlerimi sarmak için yatak odasından birkaç çarşaf getirdim. Bu sefer beni daha emin bir yerde bekleyeceklerdi.

Tekrar evin içinde gezinirken, gerçekten neden döndüğümü merak ettim. Burada yaşarken tanıdığım insanları düşündüm, acaba beni, bana neler olduğunu hiç düşünmüşler miydi? Asla bilemeyecektim tabii ki.

Gece çökmüştü ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitlerken gökyüzü berrak, ilk yıldızlar parlaktı. Evin yanına döndüm ve anahtarı verandadaki yerine koydum. Sonra tepeyi tırmandım.

Arkamı dönüp baktığımda ev karanlıkta küçülmüş, yolun kenarına atılmış boş bir bira kutusu gibi, viranlığın bir parçası olmuşa benziyordu. Tepeden aşağı indim ve arazide arabamı park ettiğim yere doğru yöneldim, hiç geri dönüp bakmamış olmayı dileyerek.

Bölüm 9

Ganelon ve ben İsviçre'den iki kamyonla ayrıldık. Kamyonları Belçika'dan oraya kadar sürmüştük ve tüfekler benimkindeydi. Tüfeğin teki dört buçuk kilo desek, üç yüz tanesi bir buçuk ton civarı gelirdi ki, hiç de kötü değildi bu. Cephane aldıktan sonra bile yakıta ve diğer malzemelere yer kalmıştı.

Trafiği geciktirmek için sınırlarda bekleyen insanlardan sakınmak amacıyla, pek tabii Gölge'den geçen kestirme bir yola saptık. Aynı şekilde, yani yolu açmak için ben önde olduğum halde oradan ayrıldık.

Yanından geçtiğimiz taşıtların sadece atlar tarafından çekildiği, kara tepeler ve daracık köylerle dolu bir yolda öncülük ettim. Gökyüzü parlak bir limon rengine büründüğünde yük hayvanları çizgili ve tüylüydü. Arabaları saatler boyu sürdük, nihayet kara yolla karşılaştık, bir süre ona paralel gittik, sonra başka yöne saptık. Gök birkaç düzine değişim daha geçirdi ve arazinin hatları eriyip kaynaşarak tepelikten düzlüğe, sonra tekrar tepeliğe döndü. Perişan yollarda süründük, cam kadar pürüzsüz ve sert yüzeylerde patinaj yaptık. Bir dağın cephesinde güçlükle yolumuzu bulduk ve koyu şarap rengi bir denizin etrafını dolaştık. Fırtınalar, sisler aştık.

Onları, ya da hiçbir fark yaratmayacak kadar yakın bir gölge bulmam yarım gün sürdü. Evet, daha önce de sömürmüştüm. Şu kısa boylu, çok kıllı, kapkara tenli, uzun kesici dişleriyle geri çekilebilir tırnakları olan yaratıkları. Ama tetik çekebilecek parmakları vardı ve bana tapıyorlardı. Geri dönüşüm onları coşkuya boğmuştu. Beş yıl önce erkeklerin en ileri gelenlerini garip bir diyarda ölüme yollamış olmam umurlarında bile değildi. Tanrılar sorgulanmak değil, sevilmek, şereflendirilmek ve itaat edilmek üzere vardı. Yalnızca birkaç yüz kişi istemem onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Binlerce gönüllüyü geri çevirmeye mecbur olmuştum. Bu kez işin ahlaki yönü beni hiç rahatsız etmemişti. Bu grubu seçmekle, daha öncekilerin bir hiç uğruna ölmemesini sağladığım düşünülebilir. Ben elbette bu gözle bakmıyordum, ama safsata egzersizlerini severim. Sanırım onları ruhani bir ücret karşılığı çalışan paralı askerler diye de düşünebilirim. Ha para uğruna çarpışmışlar, ha

inançları uğruna, ne fark eder? Asker bulmayı arzu ettiğimde her ikisini de sağlayabilirdim.

Hem aslını isterseniz, gidecekleri yerde ateş gücüne sahip başkası bulunmadığından bu askerler bir hayli güvende olacaklardı. Yine de cephanem onların ana yurtlarında hâlâ etkisizdi ve işlevini kazanabilmesi için Gölge'de birkaç gün yürüyüp Amber'e yeterince benzeyen bir yere vardık. Tek sorun gölgelerin de karşılıkların uyuşması prensibine tabi olmasıydı, bu yüzden bu yer Amber'e gerçekten yakındı. Dolayısıyla, askerlerin eğitimi boyunca iğne üzerinde oturdum. Bir kardeşimin rastgele bu gölgeye dalması olacak şey değildi hani, ancak daha kötü ihtimallerin gerçekleştiği olmuştu.

Ben hazır olduklarına kanaat getirene değin aşağı yukarı üç hafta eğitim yaptık. Sonra pırıl pırıl ve canlı bir sabah vakti kampı söküp Gölge'ye girdik; askerler kamyonların ardından dizi dizi yürüyordu. Amber'e yaklaştığımızda kamyonlar işe yaramaz hale gelecekti daha şimdiden sorun çıkartıyorlardı ama teçhizatımızı mümkün olduğunca uzağa taşımaya yarayabilirlerdi.

Tekrar Kolvir'in denize bakan tarafını denemektense kuzeyden yaklaşıp dağdan aşağı inecektim bu sefer. Adamları hepsi de planı kavramıştı, tüfekli mangaların tertibi çoktan kararlaştırılmış, tatbikat yapılmıştı.

Öğle yemeği için konakladık, iyice yedik ve yola devam ettik, gölgeler etrafımızda ağır ağır kaydı. Taşların ve çimenlerin parlak yeşilinin arasında kapkaraydı toprak. Ağaçların ve çalıların yapraklarında nemli bir parlaklık vardı. Hava temiz ve tatlıydı.

Akşam çökmeden evvel Arden'in kenarındaki devasa ağaçların arasındaydık. Çok yoğun bir koruma altında orada kamp kurduk. Artık hâki üniforma ve bere giyen Ganelon benimle birlikte gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalıp, çizmiş olduğum haritaları inceledi. Dağlara gelmeden önce gitmemiz gereken altmış kilometre daha vardı.

Ertesi öğlen kamyonlar pes etti. Birkaç kez dönüşüme uğradılar, ardı ardına stop ettiler, nihayet motorlar hiç marş basmaz oldu. Onları genişçe bir dere çukuruna ittik, üzerlerini kestiğimiz ağaçlarla örttük. Cephaneyi ve geri kalan tayını askerlere bölüştürüp gene yola koyulduk.

Sonra sert toprak yolu terk edip ağaçların arasında güçlükle yürümeye başladık. Ormanı hâlâ avcumun içi gibi bildiğimden bize daha az sorun çıkardı. Bizi yavaşlattı elbette, ama Julian'ın devriyelerinden birine denk

gelme ihtimalimizi de azalttı. Ağaçlar son derecede büyüktü, çünkü asıl Arden’in iyice içlerindeydik ve biz ilerledikçe, topografi zihnimde canlanıyordu.

O gün tilki, geyik, tavşan ve sincaptan daha tehlikeli bir şeyle karşılaşmadık. Mekânın ıtırları -yeşil, altın ve kahverengi- bana daha mutlu zamanları çağrıştırıyordu. Günbatımına yakın dev bir ağaca tırmandım ve Kolvir’i barındıran dağ silsileni seçebildim. Doruklarında bir fırtına oynaşıyor, bulutlar dağın yüksek kesimlerini gizliyordu.

Bir sonraki öğle vakti, Julian’ın devriyelerinden biriyle yüz yüze geldik. Kim kimi şaşırttı, ya da kim daha çok şaşırdı, orasını gerçekten bilemeyeceğim. Silahlar neredeyse anında patladı. Ateşi kesmelerini bağırmaktan sesim kısıldı, çünkü herkes silahını canlı bir hedef üzerinde denemeye can atıyormuş gibiydi. Karşımızdaki küçük bir gruptu. Aşağı yukarı yirmi adam ve hepsini öldürdük. Tek bir yaralımız vardı, askerlerimizden biri bir diğerini yaralamıştı... Belki de adam kendi kendini vurmuştu. Hikâyenin aslını hiçbir zaman öğrenemedim.

Olayın ardından hızımızı arttırdık, çünkü dünyayı ayağa kaldıracak kadar gürültü koparmıştık ve civardaki diğer kuvvetlere dair hiçbir fikrim yoktu.

Karanlık bastırana kadar hatırı sayılır bir yol kat etmiş, yüksek bir irtifaya çıkmıştık ve ne zaman net bir görüş açısı olsa, dağlar görünüyordu. Fırtına bulutları hâlâ yapışıktı doruklarına. Askerlerim o günkü kıyım yüzünden coşkuluydular ve o gece geç saate kadar uyuyamadılar.

Ertesi sabah iki devriye kuvvetinden başarıyla sakınarak, sıradağın uzantısı olan tepelere vardık. Aklımdaki korunaklı bir yere ulaşmak için gecenin geç saatlerine kadar yola devam ettim. Bir önceki geceden neredeyse bir kilometre daha yüksekte mola verdik. Bulut örtüsünün altındaydık, ama fırtına habercisine benzer sürekli bir atmosfer basıncına rağmen yağmur yağmıyordu. O gece rahat uyuyamadım. Rüyamda yanan kedi kafasını ve Lorraine’i gördüm

Sabahleyin kurşuni göğün altında yola düştük ve askerlerimi acımasızca, dosdoğru yukarı yürümeye zorladım. Uzaklardan gök gürültüsünü işittik, hava canlı ve elektrikliydi

Öğlene doğru, tek sıra halindeki askerleri kıvrımlı ve kayalık bir yoldan götürürken, arkamdan, silah seslerinin takip ettiği bir bağırış duydum. Hemen geri döndüm.

Aralarında Ganelon'un da bulunduğu küçük bir grup deki bir şeye bakıp alçak sesle konuşuyordu. İteleyerek kendime yol açtım.

Buna inanamadım. Hatırladığım kadarıyla bunlardan bir tanesini bile Amber'in bu kadar yakınında görmemiştim. Hemen hemen üç buçuk metre boyunda, bir aslanın omuzlarında insan yüzünün o korkunç parodisini taşıyan, kartalınkileri andıran kanatları artık kan içindeki sırtında katlanmış, akrebin kuyruğuna benzeyen kuyruğu hâlâ seğiren bu manticora gibilerini uzakta, güneydeki adalarda kısa bir süre için görmüştüm. Sevmediklerim listesinin zirvesine yakın bir yer işgal eden, korkunç bir hayvandı.

"Rall'ı ikiye böldü, Rall'ı ikiye böldü," diye yineleyip duruyordu adamın biri.

Yirmi adım kadar ötede Rall'dan geriye kalanları gördüm.

Çadır beziyle örtüp üzerine taş koyduk. Gerçekten de elimizden gelen buydu. Hiç değilse, bir önceki günün zahmetsiz galibiyetinin ardından kaybolmaya yüz tutan ihtiyat havasını canlandırmaya yaramıştı. Yolumuza devam ederken adamlar sessiz ve tetikteydiler.

"Müthiş bir yaratık," dedi Ganelon. “Bir insanın zekâsına mı sahip?"

"Bilmiyorum."

"İçimde huzursuz edici, tuhaf bir his var, Corwin. Sanki korkunç bir şey oldu olacak. Bunu başka nasıl anlatabilirim, bilemiyorum.”

“Biliyorum." .

"Demek sen de hissediyorsun?"

"Evet."

Başıyla onayladı.

"Belki havadandır," dedim.

Tekrar başını salladı, daha yavaşça.

Biz tırmandıkça gök kararmaya devam etti ve gök gürültüsünün ardı arkası kesilmedi. Batıda yıldırımın aydınlığı göründü ve rüzgâr sertleşti. Başımı kaldırdığımda yüksek dorukları çevreleyen koca bulut yığınlarını görebildim. Önlerinde sürekli siyah, kuşu andıran şekiller uçuşuyordu.

Daha sonra bir diğer manticora ile karşılaştık, ama hiç zarar görmeksizin hakkından geldik. Bir saat kadar sonra şimdiye kadar benzerine hiç rastlamadığım bir jilet gagalı kuş sürüsünün saldırısına uğradık. Onları püskürtmeyi başardık, ama bu da huzurumu kaçırdı.

Fırtınanın ne zaman patlak vereceğini merak ederek, tırmanışı sürdürdük. Rüzgârın hızı artmıştı.

Etraf iyice kararmıştı, gerçi biliyordum ki henüz batmamıştı güneş. Bulut öbeklerine yaklaştıkça hava sisli, puslu bir nitelik kazandı. Bir rutubet hissi her şeyin içine işledi. Taşlar kayganlaştı. Az daha dur emri verecektim, ama Kolvir'den hâlâ bir hayli uzaktaydık ve çok itinayla hesapladığım tayın durumunu zora sokmak istemiyordum.

Durmaya mecbur olmadan evvel dört mil kadar daha yürümeyi ve birkaç bin metre yüksekliğe varmayı başardık. Her yer zifiri karanlıktı, tek aydınlık, ara sıra çakan şimşeklerden geliyordu. Sert ve çıplak bir yamaçta kamp kurduk ve bütün çevresine nöbetçi diktik. Harp müziğinin uzun sesleri gibi duyuldu gök gürültüsü. Isı ansızın düştü. Ateş yakılmasına göz yumsaydım bile civarda yakılabilecek hiçbir şey yoktu. Soğuk, yapış yapış, karanlık bir zaman geçirdik.

Birkaç saat sonra, ansızın ve sessizce saldırdı manticoralar. Yedi adam öldü ve hayvanlardan on altısını öldürdük. Karnesinin kaçtığını bilemiyorum. Yaralarımı sararken Eric'e lanet okudum ve onun bu yaratıkları hangi gölgeden çektiğini merak ettim.

Sabah yerine geçen o süre boyunca, Kolvir'e doğru belki sekiz kilometre ilerledik, sonra batıya saptık. Bu, izleyebileceğimiz üç muhtemel rotadan biriydi ve olası bir saldırı için en uygunu olduğunu düşünmüştüm. Kuşlar yine gelip bize musallat oldular, birkaç sefer, gitgide artan sayı ve ısrarcılıkla. Mamafih birkaçını vurmak tüm sürüyü kaçırmak için yeterliydi.

Nihayet koskoca bir yamacın eteğini döndük, yolumuz bizi gök gürültüsünün ve sisin içinden dışarı ve yukarı doğru götürdü, ta ki Garnath Vadisi boyunca kilometrelerce uzanan bir manzara sağımızda ansızın belirene kadar.

Dur işareti verdim ve bakmak üzere ileri çıktım.

Güzel vadiyi son gördüğümde, çarpılmış bir çorak araziye dönmüştü. Şimdi, işler daha da sarpa sarmıştı. Kara yol vadinin içinden geçip, Kolvir'in eteğinde sonlanıyordu. Vadide bir savaş vardı. Süvariler birlikte burgaçlanıyor, çarpışıp geri dönüyorlardı. Piyade safları ilerleyip karşılaşıyor, geri çekiliyorlardı. Aralarına şimşekler çakıp, yıldırımlar yağmaya devam ediyordu. Kara kuşlar rüzgâra kapılmış küller gibi savruluyordu etraflarında.

Rutubet soğuk bir battaniye gibi örtülmüştü. Gök gürültüsünün yankıları doruklardan sekmekteydi. Şaşkınlık içinde, aşağıdaki mücadeleye diktim gözümü.

Savaşan tarafların kim olduğunu anlamama izin vermeyecek kadar uzaktaydık. İlk başta, bir başkasının daha benim taştığım işe soyunduğunu zannettim... Belki de Bleys sağ kalmış. Yeni bir orduyla dönmüştü.

Ama hayır. Bunlar batıdan, kara yoldan geliyorlardı. Şimdi görüyordum ki, onlara kuşların yanı sıra ne at ne insan olmayan, sıçrayan şekiller eşlik ediyordu. Belki de manticoralardı.

Onlar yaklaştıkça yıldırımlar üzerlerine yağıyor, dağıtıyor, parçalıyor, yakıyordu. Yıldırımların savunucuların yakınına hiç düşmediğini anladığımda, Eric'in, Hüküm Mücevheri diye bilinen ve babamın Amber'deki hava koşullarına boyun eğdirmesini sağlayan araç üzerinde hiç şüphesiz bir dereceye kadar hükmü bulunduğunu anımsadım. Eric onu beş yıl önce bize karşı hatırı sayılır bir tesirle kullanmıştı.

Demek ki varlığı kulağıma çalınan, Gölge'den gelen kuvvetler düşündüğümden de kuvvetliydiler. Kafamda taciz saldırılarını canlandırmıştım, Kolvir'in dibinde kıran kırana bir harbi değil. Karanlığın içindeki hareketliliğe baktım. Yol neredeyse kıpırdıyor gibiydi.

Ganelon gelip yanımda durdu. Uzunca süre sessiz kaldı.

Bana sormasını istemiyordum, ama bir sorunun yanıtı olmadığı sürece bunu söyleyecek güce sahip olmadığımı duyumsuyordum.

"Ya şimdi ne yapacağız, Corwin?"

"Hızımızı arttırmalıyız," dedim. "Bu gece Amber'de olmak istiyorum."

Yine hareketlendik. Bir süreliğine gidişat iyiydi ve bunun yardımı oldu. Yağmursuz fırtına sürdü, yıldırımlarının ve gök gürültüsünün parlaklığı ve şiddeti artıyordu. Sürekli bir karanlıkta yol alıyorduk.

O öğle vakti güvenli gözüken Amber'in kuzey eteklerinden on kilometre uzakta bir yere geldiğimizde orduyu dinlenmek ve son bir yemek için durdurdum. Duyabilmek için birbirimize haykırmamız gerekiyordu, bu yüzden adamlara hitap edemedim. Temkinli olmaları gereğine ve yakınlığımıza dair kulaktan kulağa laf dolaştırdım.

Diğerleri dinlenirken, erzakımı alıp keşif gezisine çıktım

İki kilometre kadar ileride dik bir çıkıntıya tırmandım, tepesine vardığımda durakladım. İlerideki yamaçlarda bir mücadele yaşanıyordu.

Gözden uzak durup izledim. Amber'den çıkan kuvvetler ya bizden önce bayırdan tırmanmış, ya da başka bir yoldan gelmiş olan daha büyük bir hücum kuvvetiyle çarpışıyordu.

İkinci ihtimalden şüpheleniyordum, çünkü bizden kısa süre önce bu yoldan geçildiğine dair bir iz görmemiştik. Bu çarpışma, yukarı tırmanırken savunma amaçlı devriyelerle karşı karşıya gelmeme talihimizi de açıklıyordu.

Biraz daha yaklaştım. Saldırganlar diğer iki yolun birinden gelmiş olmalılardı, ama durumun böyle olmayabileceği yönünde ek kanıtlara rastladım. Batıdan, rüzgârın üfürdüğü yapraklar gibi yığınlar halinde geliyorlardı. Uzaktan tanık olduğum hava hareketi, savaşçı kuşlarınkinden çok daha farklıydı.

Saldırganlar kanatlı, iki bacaklı, ejderha benzeri yaratıkların sırtında geliyorlardı, aşina olduğum en yakın benzeşim, efsanevi bir hayvan olan wyvern idi. Daha önce hiç süsleme amaçlı olmayan bir wyvern görmemiştim, ama gidip aramak için bir istek de duymamıştım zaten.

Savunucuların arasında çok miktarda okçu vardı ve uçanlara büyük kayıp verdiriyorlardı. Yıldırımlar parlayıp alevlenerek göktekilerin aralarında saf cehennemden sütunlar oluşturarak onları cüruf halinde yere göndermekteydi. Ama hâlâ gelmeye, konmaya devam ediyor, hem binicinin, hem hayvanların sağlam siper almış diğerlerinin üzerine saldırabilmesi için bineklerinden aşağı iniyorlardı. Hüküm Mücevheri’nin çalışmaya ayarlandığında yaydığı nabız gibi atan parlaklığı aradım ve buldum. Yüksek bir yarın dibine konuşlanmış savunucuların en büyük grubunun orta yerinden geliyordu.

Uzun uzadıya baktım ve dikkatimi mücevheri taşıyanın üzerinde yoğunlaştırarak inceledim. Evet, şüpheye hiç mahal yoktu. Eric’ti bu.

Yüzüstü uzandım, sürünerek daha da ilerledim. En yakınımdaki savunucu grubunun liderinin, inen bir wyvernin kafasını kılıcının tek darbesiyle uçurduğunu gördüm. Biniciyi sol eliyle koşumlarından yakaladı ve on metreden uzağa, bulundukları yerin dudağı andıran kenarından aşağı fırlattı. Bağırarak emir vermek üzere döndüğünde, onun Gerard olduğunu anladım. Görünüşe göre, yarın dibindeki güçlere hücum eden saldırganlara yapılan bir yan taarruzun önderliğini yapıyordu.

Ta diğer uçta, benzer bir asker grubu daha aynı işle uğraşıyordu. Kardeşlerimden biri daha mı?

Savaşın hem vadide, hem de burada, yani yukarıda ne kadardır sürmekte olduğunu düşündüm. Doğaüstü fırtınanın süresi göz önüne alınınca, epey bir zamandır olmalıydı herhalde.

Sağa gittim, dikkatimi batıya verdim. Vadideki harp hiç hafiflemeden sürüp gidiyordu. Bu mesafeden kimin kazanmakta olduğunu söylemek şöyle dursun, kimin kim olduğunu seçmek bile imkânsızdı. Gerçi saldırganlara batıdan başka takviye gelmediğini görebiliyordum.

Yapmam gereken en iyi hareketin ne olacağım kestirmekte güçlük çekiyordum. Amber'in savunması için önemli bir şeyle meşgulken Eric'e saldıramayacağım gün gibi ortadaydı. En akıllıca davranış, olay bittikten sonra parçaları toplamak olabilirdi. Bununla birlikte kuşkunun sıçandişlerinin bu fikri kemirdiğini daha şimdiden hissedebiliyordum

Saldırganlara takviye gelmese bile çarpışmanın sonucu bir şekilde kesinkes belli değildi. Güçlü ve kalabalıktılar! Eric'in yedekte ne sakladığına dair fikrim yoktu. O anda Amber'in savaş hisselerinin iyi bir yatırım olup olmayacağım takdir etmem mümkün değildi. Eğer Eric kaybederse, Amber'in insan gücünün çoğu kırıldıktan sonra saldırganlarla benim uğraşmam icap edecekti.

Eğer otomatik silahlarımızla şimdi sahneye çıkacak olsak, wyvern binicilerini göz açıp kapayana değin ezeceğimizden hiç şüphem yoktu. Hatta kardeşlerimden biri aşağıdaki vadide olmalıydı. Koz Kartları aracılığıyla askerlerimden bir kısmının oraya gitmesi sağlanabilirdi. Amber kuvvetlerinin aniden tüfekli askerlerle çıkagelmesi, aşağıdaki her ne idiyse, onu şaşırtırdı.

Dikkatimi tekrar yakındaki mücadeleye verdim. Hayır, gidişat hiç iyi değildi. Karışma ihtimalimin sonuçlarını değerlendirdim. Eric kesinlikle bana saldıracak konumda olmayacaktı.

Çektirdiklerinden dolayı bana duyulacak sempatinin yanı sıra, onun kıçını ateşten kurtaran da ben olacaktım. Rahatladığı için şükran duysa bile, bu durumun yaratacağı genel duygudan çok hoşnut kalmayacaktı. Hem de hiç. Amber'e çok ölümcül, kişisel bir koruma gücüyle ve şahsıma yönelik iyi duygularına geri dönecektim. İlginç bir fikirdi bu. Amacıma doğru, aklımdaki hükümdar katline yönelik vahşice saldırıdan çok daha pürüzsüz bir yol sağlayacaktı.

Evet. Gülümsediğimi fark ettim. Kahraman olmak üzereydim.

Ancak kendi hakkımı yemeyeyim, Amber'in düşmesiyle, hatta Eric'in oturması arasında seçim yapacak olsaydım kararım hiç şüphesiz aynı, yani saldırmaktan yana olurdu. İşler emin olunmayacak kadar belirsizdi ve günü

kurtarmak işime gelse bile, en önemli şey şahsi çıkarım değildi. Amber’i daha fazla sevmeseydim, sana bu kadar nefret besleyemezdim, Eric.

Geri çekildim ve aceleyle yokuştan aşağı indim. Çakan şimşekler gölgemi dön bir yana fırlatıyordu.

Kampımızın kenarında durdum. En dışında Ganelon tek başına bir atlıyla bağıra çağıra konuşuyordu ve atı tanıyordum.

İlerledim ve binicisinin bir işaretiyle at ilerledi, diğer atların arasından dolanıp bana yöneldi. Ganelon başını iki yana sallayıp peşinden geldi.

Binici Dara’ydı. İşitme mesafesine gelir gelmez ona bağırdım.

"Burada ne halt ediyorsun sen?"

Gülümseyerek attan indi, önümde durdu.

"Amber’e gelmek istedim," dedi. “Öyle de yaptım."

"Buraya nasıl geldin?"

"Büyük babamı izledim," dedi. “Kendi başına yapmaktansa, Gölge’de birini takip etmenin daha kolay olduğunu keşfettim."

"Benedict burada mı?"

Başıyla evetledi.

"Aşağıda. Vadideki güçleri yönetiyor. Julian da orada."

Ganelon gelip az ötemizde durdu.

"Bizi buraya kadar izlediğini söyledi," diye bağırdı. “Birkaç gündür peşimizdeymiş."

"Bu doğru mu?" diye sordum.

Gülümsemesini koruyarak, başıyla tekrar evetledi

"Çok zor değildi."

"Peki niye yaptın bunu?"

"Amber’e gelmek için elbette! Desen’i yürümek istiyorum. Oraya gidiyorsun, değil mi?"

"Elbette. Ama yolumuzun üzerinde bir savaş var!"

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Savaşı kazanacağım tabii ki!"

"İyi. Ben beklerim."

Vakit kazanmak için bir süre sayıp sövdüm, sonra, “Benedict döndüğünde neredeydin?" diye sordum.

Gülümsemesi silindi.

"Bilmiyorum," dedi. “Siz gittikten sonra at binmeye çıktım, bütün gün de dışardaydım. Düşünmek için yalnız kalmak istedim. Akşam döndüğümde

Benedict orada değildi. Ertesi gün tekrar atımla dışarıdaydım. Epey uzağa gittim ve hava karardığında gecelemeye karar verdim. Bunu sık sık yaparım. Ertesi sabah, eve dönerken bir tepenin zirvesinde durdum ve onun aşağıdan doğuya doğru gittiğini gördüm. İzlemeye karar verdim. Şimdi anlıyorum ki, yol Gölge'den geçiyordu ve izlemenin daha kolay olduğunu söylerken haklıydın. Ne kadar sürdü, bilemiyorum. Zaman karma karışık oldu. Buraya geldi ve mekânı kartlardan birinin üzerindeki resimden tanıdım. Kuzeydeki bir korulukta Julian'la buluştu ve beraberce aşağıdaki savaşa katıldılar." Vadiyi işaret etti. "Birkaç gündür ne yapacağımı bilemeden ormanda kalıyorum. İzimizi geriye doğru sürersem kaybolacağımdan korktum. Sonra senin kuvvetlerinin dağlara tırmandığını gördüm. Başlarında seni ve Ganelon'u gördüm Amber'in o yönde olduğunu anladım ve izledim. Yaklaşmak için şimdiyi seçtim, çünkü Amber'e beni geri gönderemeyeceğin kadar yakınında olmak istiyordum."

"Bana bütün gerçekleri anlattığına inanmıyorum," dedim, "ama ilgilenecek vaktim yok. Şimdi ileri gidiyoruz, çarpışma olacak. Senin için en güvenlisi burada kalmak. Yanına birkaç koruma vereceğim."

"Onları istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil. Onları alacaksın. Savaş bittiğinde seni çağırtacağım."

Döndüm ve rastgele iki adam seçtim, onlara arkada kalıp kızı korumalarını söyledim. Bu fikirden fazla hoşlanmış gözükmüyorlardı.

"Adamlarının taşıdığı bu silahlar da ne?" diye sordu Dara.

"Sonra," dedim. "İşim var."

Üstünkörü bir brifing düzenleyip mangalara emir verdim.

"Askerlerinin sayısı çok az gözüküyor," dedi kız.

"Yeterli," diye yanıtladım. "Seninle sonra görüşeceğiz."

Onu, korumalarla birlikte orada bıraktım.

Seçtiğim yoldan geri döndük. Biz ilerlerken gök gürültüsü kesildi ve sessizlik, rahatlatıcı değil, kaygı verici bir unsura döndü benim içim. Alaca karanlık tekrar çöktü üzerimize ve gecenin nemli örtüsünün altında ter dökmeye başladım.

Mücadeleyi ilk izlediğimiz noktaya gelmeden önce durma emri verdim. Sonra yanımda Ganelon'la oraya gittim.

Wyvern binicileri her yandaydı ve hayvanları da onlarla beraber savaşıyorlardı. Savunucuları uçurumun yüzüne doğru geriletmekteydiler.

Bakındım, ama ne Eric'i, ne de mücevherinin ışıltısını görebildim.

"Düşmanlar hangileri?" diye sordu Ganelon.

"Hayvanlara binenler."

Şimdi göğün topçusu sustuğu için inişe geçmişlerdi ve zemine değer değmez ileri atıldılar. Savunuculara baktım. Gerard görünürde yoktu artık.

"Askerleri getir," dedim tüfeğimi doğrultup. "Onlara hem hayvanları, hem de binicileri vurmalarını söyle."

Ganelon çekildi, alçalan bir wyverne nişan aldım, ateş tim ve alçalışının ani bir tüy sağanağına dönüşmesini izledin

Yamaca çarpıp çırpınmaya başladı. Tekrar ateş ettim.

Yaratık ölürken tutuştu. Çok geçmeden üç şenlik ateşi yakmıştım. Bir önceki pozisyonuma süründüm. Güvenli bir yerden nişan aldım ve tekrar ateş ettim.

Bir diğerini daha indirdim, ama birkaçı benim bulunduğum tarafa dönmeye başlamışlardı bile. Cephanemin geri kalanını da ateşledim ve silahı ivedilikle doldurdum. Aralarından bazıları bana doğru geliyorlardı. Bir hayli hızlıydılar.

Onları durdurmayı başardım ve ilk tüfekli manga geldiğinde silahımı tekrar dolduruyordum. Daha yoğun bir ateş açtık, adamlarımızın geri kalanı da gelince ilerleyişe geçtik.

On dakikada bitmişti. İlk beş dakikada hiç şansları olmadığını apaçık görmüş ve kendilerini boşluğa fırlatıp tekrar havalanmak maksadıyla çıkıntıya doğru kaçmaya başlamışlardı.

Onları kaçarlarken vurduk ve dört bir yanımız yanan etlerle, dumanı tüten kemiklerle doldu.

Islak kaya solumuzdan sipsivri yükseliyordu, doruğu bulutların arasında kaybolmuştu, bu yüzden sanki yanıbaşımızda sonsuza dek yükselen bir kule gibiydi. Rüzgâr hâlâ sisi ve dumanı kamçılıyordu, taşlar ise kana bulanmış ve lekelenmişti.

Biz ateş açarak yaklaştıkça, Amber kuvvetleri takviye amacıyla geldiğimizi derhal anlayıp, uçurumun dibindeki konumlarından ileri çıkmaya başladılar. Onlara kardeşim Caine'in önderlik ettiğini gördüm. Uzaktan bir an için gözgöze geldik, sonra atılıp savaşa daldı. Saldırganlar geriledikçe, Amberlilerin dağınık grupları bir ava gelerek ikinci bir birlik oluşturdu. Aslında bozguna uğrayan hayvanadamların ve wyvernlerinin

uzaktaki cenahına saldırırken ateş alanımıza giriyorlardı ama bunu onlara söylemem mümkün değildi. Yaklaşıyorduk ve atışlarımız isabetliydi.

Uçurumun dibinde küçük bir insan topluluğu kalmıştı. Onların Eric'i koruduklarına ve Eric'in de yaralandığına dair bir his vardı içimde, fırtınanın etkileri bıçak gibi kesilmişti çünkü.

0 yöne doğru kendime yol açtım.

Gruba yaklaştığımda tüfek sesleri dinmeye başlamıştı bile ve ne olduğunun farkına, çok geç olmadan önce varamadım.

Koskoca bir şey arkamdan geldi ve bir anda yanımda bitti.

Kendimi yere atıp yuvarlandım ve hiç düşünmeksizin tüfeğimi doğrulttum. Ama parmaklarım tetiğin üzerinde oynamadı.

Üzerimden atıyla atlamış olan Dara'ydı bu. Bana dönüp kahkahalar attığı sırada peşinden haykırıyordum.

"Buraya gel! Kahrolasıca! Öleceksin!"

"Amber'de görüşürüz!" diye bağırdı ve o tüyler ürpertici kayaya atılıp ötesindeki yola ulaştı.

Öfkeden çılgına dönmüştüm. Ama o anda elimden hiçbir şey gelmezdi. Küfrederek ayağa kalkıp devam ettim.

Grubun yakınına geldiğimde, adımın birkaç kez söylendiğini işittim. Başlar bana doğru döndü. Geçmeme izin vermek için çekildi insanlar. Çoğunu tanıyordum, ama onları umursamadım.

Sanırım Gerard'la birbirimizi aynı anda gördük. Kalabalığın arasında yere diz çökmüştü, sonra doğruldu ve bekledi. Yüzü ifadesizdi.

Daha da ilerlediğimde şüphelerimin doğru çıktığını gördüm. Gerard, yerde yatan yaralı bir adamla ilgilenmek için eğilmişti. Eric'ti bu.

Yanına geldiğimde Gerard'ı başımla selamladım ve başımı eğip Eric'e baktım. Duygularım karma karışıktı. Göğsünde ki yaralardan akan kan çok kırmızı ve aşırı miktardaydı. Boynundaki bir zincire asılı duran Hüküm Mücevheri kana bulanmıştı. Ne tuhaftır ki, pıhtılaşmış kanın altından, belli belirsiz, kalp atışı gibiışıltısını sürdürüyordu. Eric'in gözleri kapalıydı, başı durulmuş bir pelerinin üzerindeydi. Güçlükle soluyordu.

Gözlerimi o bembeyaz kesilmiş surattan alamadan diz çöktüm. Nefretimi azıcık olsun bir kenara itmeye çalıştım, çünkü Eric'in ölmek üzere olduğu gün gibi aşikârdı ve böylece ağabeyim olan bu adamı, kendisine kalan son anlarında anlamak üzere daha iyi bir şansım olacaktı. Onun, yaşamıyla birlikte yitiriyor olduklarını düşünerek ve beş yıl önce ben galip gelseydim

onun yerinde kendimin yatıp yatmayacağını merak ederek bir nebze sempati duygusu toplayabildiğimi fark ettim.

Onun hakkında iyi bir şeyler düşünmeye gayret ettim ve bulabildiğim tek şey bir mezar yazıtından çıkma sözlerdi: Amber uğruna çarpışırken öldü. Hiç yoktan iyiydi doğrusu. Bu cümle aklımda dönüp duruyordu.

Gözlerini kıstı, kırpıştırdı, açtı. Gözleri benimkilere odaklanırken yüzü ifadesiz kaldı. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değildim.

Ama önce adımı söyledi, ardından “Sen olacağını biliyordum," dedi. Bir iki nefes durakladı, sonra sözünü sürdürdü, “Seni zahmetten kurtardılar, değil mi?" yanıt vermedim. Biliyordu zaten.

"Bir gün senin de sıran gelecek," diye devam etti. “O zaman ödeşmiş olacağız." Güldü ve bunu yapmaması gerektiğini çok geç fark etti. Nahoş, kanlı bir öksürük krizine tutuldu.

Geçtiğinde, gözünü dikip ters ters baktı bana.

"Lanetini hissedebiliyordum," dedi. “Dört bir yanımda. Başından beri. Lanetinin tutması için ölmen bile gerekmedi."

Sonra, adeta düşüncelerimi okumuşçasına, hafifçe gülümsedi ve “Hayır, ölüm lanetim senin üzerine olmayacak. Onu Amber’in düşmanlarına sakladım... işte oradakilere." Gözleriyle işaret etti. Sonra, bir fısıltıyla zikretti lanetini ve kulak misafiri olunca tüylerim ürperdi.

Bakışını yüzüme çevirip uzun uzadıya baktı. Sonra boynundaki zinciri tuttu.

"Mücevher..." dedi. “Onu beraberinde Desen’in merkezine götür. Yukarı kaldır. Bir gözünün... çok yakınına. İçine bak... ve orayı bir mekân farz et. Kendini oraya yansıtmaya çalış... içine. Oraya gitmiyorsun. Ama... deneyim var... Ardından, onu nasıl kullanacağını anlıyorsun..."

"Nasıl...?" diye başladım söze, ama durdum. Mücevhere nasıl uyum sağlayacağımı söylemişti zaten. Nasıl keşfettiğini anlattırarak neden nefesini tükettirecektim ki?

Ama duydu ve “Dworkin’in notları... şöminenin altında... odam..." demeyi başardı.

Sonra bir öksürük nöbetine daha tutuldu ve ağzından burnundan kan geldi. Derin bir nefes aldı, kendini oturur konuma getirdi, gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

"Kendini benim yaptığım gibi temize çıkar... piç!" dedi, sonra kollarıma yığıldı ve kanlı son nefesini verdi.

Onu bir süre kucağımda tuttum, sonra eski haline getirdim. Gözleri hâlâ açıktı, uzanıp kapadım. Neredeyse düşünmeden, ellerini artık cansız olan taşın üzerinde birleştirdim Taşı o anda alacak kadar midesiz değildim. Sonra ayağa kalktım pelerinimi çıkarttım, üzerine örttüm.

Başımı çevirdiğimde, herkesin bana baktığını gördüm Tanıdık suratlardı çoğu. Araya bazı yabancılar da karışmıştı. Zincirlerle getirildiğim akşam yemeğinde bulunanların sayısı o kadar çoktu ki...

Hayır. Bunu düşünmenin sırası değildi. Zihnimden kovdum bu düşünceyi. Silah sesleri kesilmişti ve Ganelon askerleri geri çağırıyor, hizaya sokuyordu.

İleri yürüdüm.

Amberlilerin arasından yürüdüm. Ölülerin arasından geçtim. Kendi askerlerimin yanından yürüdüm ve uçurumun kenarına geldim.

Aşağıdaki vadide savaş sürmekteydi, süvariler çalkantılı sular gibi dalgalanıyor, piyadeler hâlâ böcekler gibi kaynaşıyordu.

Benedict’ten almış olduğum kartları çıkarttım. Desteden onunkini ayırdım. Önümde parıldadı ve bir süre sonra bağlantı kuruldu.

Beni kovalarken binmiş olduğu aynı kırmızı siyah atın üzerindeydi. Hareket halindeydi ve etrafında çarpışma yaşanıyordu. Onun bir diğer atlıyla yüzyüze geldiğini görünce durdum. Tek bir laf çıktı ağzından.

"Bekle," dedi.

Hasmını kılıcının hızlıca iki hareketiyle saf dışı etti. Sonra bineğini çevirip arbededen çekilmeye başladı. Atının dizginlerinin uzatılıp ilmek yapılmış ve sağ kolunun güdüğüne gevşekçe bağlanmış olduğunu gördüm. Nispeten sakin bir yere itmesi on dakikasını aldı. Bunu yaptığında bana baktı ve onun da arkamdaki manzarayı incelemekte olduğunu anladım.

"Evet, yükseklerdeyim," dedim. “Biz kazandık. Eric savaşta öldü."

Devam etmemi bekleyerek sabit bakışını sürdürdü. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

“Biz kazandık, çünkü tüfekli askerler getirdim," dedim. "Nihayet burada çalışan patlayıcı bir madde buldum."

Gözleri kısıldı ve başıyla onayladı. Bu maddenin ne olduğunu ve nereden geldiğini o an kavradığını hissettim.

"Seninle tartışmak istediğim çok şey olsa da," diye devam ettim, “ilk önce düşmanın icabına bakmak niyetindeyim. Eğer teması sürdürürsen, sana birkaç yüz tüfekli asker yollayacağım."

Gülümsedi.

"Acele et," dedi.

Ganelon’a bağırdım, sadece birkaç adım arkamdan yanıtladı. Ona askerleri tek sıra yapmasını söyledim. Başını salladı, dönüp emir yağdırmaya girişti.

Biz beklerken, “Benedict, Dara burada. At sırtında Avalon’dan geldiğin sırada seni Gölge’nin içinden izlemeyi başarmış. İstediğim..."

Dişlerini sıktı ve haykırdı: “Bu bahsedip durduğun Dara da kimin nesi oluyor? Sen buraya gelinceye kadar onun adını bile duymamıştım! Lütfen söyle bana! Gerçekten bilmek istiyorum!"

Belli belirsiz tebessüm ettim.

"İşe yaramaz," dedim başımı iki yana sallarken. “Onun hakkında her şeyi biliyorum, ama başka hiç kimseye torunun çocuğu olduğunu söylemedim."

Dudakları istemsizce aralandı ve gözleri aniden fal taşı gibi açıldı.

"Corwin," dedi, “sen ya aklını kaçırmışsın, ya da oyuna getirilmişsin. Bildiğim kadarıyla böyle bir vârisim yok. Beni buraya kadar Gölge’den takip etme kısmına gelince, buraya Julian’ın Koz Kartı’yla geldim."

Elbette. Kızın foyasını anında çıkaramadıysam, bunun yegâne sebebi aklımın çarpışmada olmasıydı. Benedict tabii ki savaştan Koz Kartları vasıtasıyla haberdar edilmiş olacaktı. Elinin altında anında gelmesini sağlayacak bir taşıma yöntemi varken, niye at sırtında vakit kaybetsindi ki?

"Kahretsin!" dedim. “Şimdiye dek Amber’e varmıştır bile! Dinle Benedict! Askerlerin naklini devretmek üzere Gerard’ı ya da Caine’i bulacağım. Ganelon da gelecek. Emirlerini onun aracılığıyla verirsin."

Etrafa bakındım, Gerard’ın bazı soylularla konuşmakta olduğunu gördüm. Büyük bir telaşla ona bağırdım. Başı hemen bana döndü. Ardından koşmaya başladı.

"Corwin! Ne oluyor?" Benedict bağırıyordu.

"Bilmiyorum! Ama bir şeyler fazlasıyla ters gidiyor!"

Koz Kartı’nı yaklaşan Gerard’a fırlattım.

"Askerlerin Benedict’e ulaşmasını sağla!" dedim. “Random sarayda mı?"

"Evet."

"Özgür mü, hapiste mi?"

"Özgür, gibi bir şey. Civarında birkaç nöbetçi olacak. Eric ona hâlâ güvenmiyor… du."

Döndüm.

"Ganelon," diye seslendim. “Gerard sana ne derse yap. Seni Benedict’e gönderecek... aşağıya." Elimle işaret ettim.

"Adamların Benedict’in emirlerine uymasını sağla. Şimdi Amber’e gitmek zorundayım."

"Tamam," diye seslendi.

Gerard ona doğru ilerledi, ben de Koz Kartları’nı bir kez daha karıştırdım. Random’ınkini buldum ve konsantre olmaya giriştim. Tam o anda nihayet yağmur yağmaya başladı.

Bağlantı neredeyse anında kuruldu.

"Selam, Random," dedim resim canlanır canlanmaz. “Beni hatırladın mı?"

"Neredesin?" diye sordu.

"Dağlarda," dedim ona. “Savaşın bu safhasını henüz kazandık ve Benedict’e vadiyi temizlemesi için gereken yardımı gönderiyorum. Ama şimdi senin yardımına ihtiyacım var. Beni oraya al."

"Bilmiyorum, Corwin. Eric..."

"Eric öldü."

"O zaman başa kim geçti?"

"Kim geçti sanıyorsun? Beni oraya al!"

Çabucak başıyla onayladı ve elini uzattı. Uzanıp yakaladım.

Adımımı ileriye attım. Avlulardan birine bakan bir balkonda onun yanındaydım. Parmaklık beyaz mermerdendi ve aşağıda açmış fazla çiçek yoktu. Yerden iki kat yukarıdaydık.

Dengemi kaybedip koluna sarıldım.

"Yaralısın!" dedi.

Başımı iki yana salladım, ne kadar yorgun olduğumun farkına o anda vardım. Geçen birkaç gecedir gözüme pek uyku girmemişti. Bu ve diğer şeyler...

"Hayır," dedim gömleğimin önü olan o kanlı karmaşaya bakarak. “Sadece yorgunum. Kan Eric’in."

Elini saman rengi saçlarında gezdirdi ve dudaklarım yaladı.

"Onu sonunda hakladın demek..." dedi yavaşça.

Başımı tekrar iki yana salladım.

"Hayır, onu bulduğumda ölmek üzereydi zaten. Şimdi benimle gel! Acele et! Önemli!"

"Nereye? Sorun nedir?"

"Desen’e," dedim. “Neden mi? Emin değilim, ama önemi olduğunu biliyorum. Haydi!"

Saraya girdik, en yakın merdivene gittik. Başında iki muhafız vardı, ama biz yaklaşırken hazır ola geçtiler ve geçişimize engel olmaya kalkışmadılar.

"Gözlerinle ilgili anlatılanların doğru olduğuna sevindim" dedi Random aşağı inerken. “İyi görebiliyor musun?"

"Evet. Hâlâ evli olduğunu duydum."

"Evet. Öyleyim."

Zemin kata indiğimizde hemen sağa yöneldik. Merdivenin dibinde bir çift muhafız daha vardı, ama bizi durdurmaya kalkmadılar.

"Evet," diye tekrarladı sarayın merkezine yöneldiğimizde.

"Şaşırdın, değil mi?"

"Evet. O yılı bitirip ayrılacağını sanmıştım."

"Ben de öyle," dedi. “Ama ona âşık oldum. Gerçekten."

"Daha tuhaf şeyler de gördüm."

Mermer yemek salonunu geçtik, gölgelerin ve tozun içinde uzanan upuzun, dar bir koridora girdik. Bu yoldan son geçişimdeki halim aklıma gelince ürpermemek için kendimi zor tuttum.

"Beni gerçekten önemsiyor," dedi. “Daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi."

"Senin adına sevindim," dedim.

Aşağıya inen uzun, sarmal merdivenin başındaki platforma lan kapıya vardık. Kapı açıktı. Girdik ve inmeye koyulduk.

"Ben sevinmedim," dedi aceleyle döne döne ilerlerken. "Âşık olmak istememiştim o zamanlar. Devamlı tutsaktık, bilirsin. Bununla nasıl gurur duyulabilir?"

"Artık bitti," dedim ona. “Beni izlediğin ve Eric’i öldürmeye kalktığın için tutsak edildin, değil mi?"

"Evet. Sonra karım da bana katıldı."

"Bunu unutmayacağım."

Hızla ilerledik. Aşağıya kadar çok mesafe vardı ve her on metrede bir lambalar vardı. Büyük, doğal bir mağaraydı. Kaç tünel ve koridor içerdiğini bilen var mıydı, merak ettim. Aniden sebebi ne olursa olsun zindanlarda çürüyen zavallı yaratıklar için içimin acımayla dolup taştığını hissettim. Hepsini salıvermeye ya da onlarla yapacak daha iyi bir şey bulmaya karar verdim.

Uzun dakikalar geçti. Aşağıdaki meşalelerin ve fenerlerin titreştiğini görebiliyordum.

"Bir kız var," dedim, “adı da Dara. Bana Benedict’in torununun çocuğu olduğunu söyledi ve inanmam için gerekçeler sundu. Ona Gölge, gerçeklik ve Desen’den bahsettim biraz. Gölge üzerinde bir miktar gücü var ve Desen’i yürümek için sabırsızlanıyordu. Onu son gördüğümde buranın yolunu tutmuştu. Şimdiyse Benedict onun kendisinden olmadığını söylüyor. İçime birden korku düştü. Onu Desen’den uzak tutmak istiyorum. Sorgulamak istiyorum."

"Tuhaf," dedi. “Hem de çok tuhaf. Sana katılıyorum. Şimdi orada mıdır sence?"

"Değilse bile, çok yakında olacağını hissediyorum."

Nihayet zemine ulaştık ve doğru tünele doğru yokuşu çıkmaya başladım.

"Bekle!" diye bağırdı Random. Merakla durup geriye döndüm. Onu bulmam biraz vakit aldı Merdivenlerin arkasındaydı çünkü. Tekrar döndüm.

Sorum dudaklarıma ulaşamadı. İri yarı, sakallı bir adamın yanına çömelmiş olduğunu gördüm.

"Ölmüş," dedi. “Çok ince bir bıçak. İyi darbe. Henüz olmuş."

"Acele et!"

İkimiz de koşup tünele saptık. Sağdan yedinci geçit bizim aradığımızdı. Yaklaşırken Grayswandir’i çektim, çünkü o koyu renkli, metallerle perçinlenmiş koca kapı aralık duruyordu.

İçeri daldım. Random da hemen arkamdaydı. O muazzam odanın zemini siyahtır ve cam kadar pürüzsüz görünür, mamafih kaygan değildir. Desen onun üzerinde, içinde yanar, aşağı yukarı elli metre uzunluğunda, eğri çizgilerden oluşan karmakarışık, ışıl ışıl bir labirenttir. Kenarında durup bakakaldık.

Orada bir şey vardı, Desen’i yürüyordu. Bu şeyi izlemenin verdiği o eski karıncalanmalı ürpertiyi duyumsadım. Acaba Dara mıydı? Dört bir yadından biteviye püsküren kıvılcım fıskiyelerinin arasından figürün kim olduğunu seçmek güçtü.

Her kim idiyse, kraliyet kanından olmalıydı, çünkü başka birinin Desen tarafından yok edileceği herkesin malumudur ve bu şahıs daha şimdiden Büyük Kavis’i aşmış, Son Örtü’ye giden dolambaçlı dönemeç dizisindeydi.

Ateşböceği figür hareket ettikçe adeta biçim değiştiriyordu.

Bir süreliğine, duyularım içimden gelmesi gerektiğini bildiğim, bilinçaltımın algıladığı küçük, anlık görüntüleri reddetti. Random'un nefesini tuttuğunu işittim ve bu, bilinçaltımdaki engel kalkmış gibi oldu. Bir imge ordusu bastı zihnimi, her zaman hayali gözüken odada figür, bir kule gibi yükseliyordu. Sonra kuruyup küçüldü, neredeyse hiçliğe dönüştü.

Bir anlığına ince yapılı bir kadın gibi gözüktü... muhtemelen Dara'ydı, saçı ışıltıyla aydınlanmış, diken diken olmuş, statik elektrikle çatırdayan. Derken kafasındaki saç değil, geniş ve belirsiz bir alından uzanan büyük, kıvrık boynuzlardı ve boynuzların çarpık bacaklı sahibi, alev alev yanan yol boyunca bir toynağını diğerinin önüne atmaya çalışıyordu. Ardından başka bir şey... Devasa bir kedi... Suratı olmayan bir kadın... Betimlenemez güzellikte, parlak kanatlı bir şey... Küllerden bir kule...

"Dara!" diye haykırdım. “Bu sen misin?"

Sesim yankılanıp geri döndü, hepsi buydu. Her kim, ya da her ne idiyse, artık Son Örtüyle cebelleşiyordu. Kaslarım bu çaba karşısında istemsiz bir duygudaşlıkla gerildi.

Nihayet, yarıp geçti.

Evet, Dara'ydı bu. Şimdi uzun boylu ve büyüleyiciydi. Aynı anda hem güzeldi, hem de korkunç. Görüntüsü zihnimin dokusunu yırtmıştı. Kollarını coşkuyla yukarı kaldırdı ve dudaklarından insanca olmayan bir kahkaha döküldü. Gözlerimi kaçırmak istediysem de kıpırdayamıyordum. Gerçekten de kucaklamış, okşamış, yaklaşmış mıydım ben, bu... şeye? Daha önce hiç başıma gelmedik bir şekilde, bu yaratıktan fevkalade tiksinmiş, bir yandan da cazibesine kapılmıştım. Bu boğucu kararsızlığı anlayamıyordum.

Derken bana baktı.

Kahkahası kesildi. Değişmiş olan sesi çınladı.

"Lord Corwin, Amber'in hükümdarı artık sen misin?"

Bir yerlerden bir yanıt bulmayı başardım.

"Tüm pratik amaçlar için," dedim.

"Güzel! Öyleyse can düşmanına bak!"

"Kimsin? Nesin sen?"

"Asla bilemeyeceksin," dedi. “Çok geç artık."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Amber," dedi, “yok edilecek."

Gözden kayboldu.

"Bu da neyin nesiydi?" dedi Random.

Başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama bulmamızın dünyadaki en önemli şey olduğunu sanıyorum."

Kolumu kavradı.

"Corwin," dedi. “Kız -o şey- ciddiydi. Bu mümkün olabilir, biliyorsun."

Başımla doğruladım.

"Biliyorum."

"Şimdi ne yapacağız?"

Grayswandir’i tekrar kınına yerleştirip kapıya döndüm.

"Parçaları birleştireceğiz," dedim. “Hep istediğimi düşündüğüm şey avucumda artık ve onu güvenceye almalıyım. Olacakları bekleyemem. Onu Amber’e yaklaşmadan önce bulup durdurmalıyım."

"Onu nerede arayacağını biliyor musun?" diye sordu.

Tünele saptık.

"Zannederim ki, kara yolun diğer ucunda," dedim.

Mağaradan geçip merdivenlere, ölü adamın yattığı yere geldik ve merdivenleri döne döne çıktık.

İKİNCİ CİLT

SON

ÜÇÜNCÜ CİLT

TEKBOYNUZUN İŞARETİ

AMBER YILLIKLARI

ÜÇÜNCÜ CİLT
Tekboynuzun İşareti

ROGER ZELAZNY

Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Tüyler ürpertici yükümü indirip, bakılması ve ihtiyaçlarının karşılanması için atımı teslim ederken seyisin gözlerindeki soruları görmezden geldim. Ayağımı yere vura vura sarayın arka girişinin yolunu tuttuğum sırada, omzuma attığım pelerinim içeriğinin doğasını tümüyle gizleyemiyordu. Kıyamet, çok yakında maaş çekini tahsile gelecekti.

Talim sahasının etrafını döndüm ve saray bahçesinin güney ucuna giden patikaya ulaştım. Bu güzergâhta daha az göz vardı. Yine de görülecektim ama günün her vakti arı kovanı gibi olan ön kapıdan girmekten çok daha az uygunsuzdu. Kahretsin.

Bir kez daha, kahretsin. Ben de başımda yeterince bela var sanırdım. Ama öyle görünüyor ki belalar böyle düşüneni buluyor. Bu da bileşik faizin ruhani bir şekli olsa gerek.

Bahçenin arka ucundaki fıskiyenin başında aylaklık eden birkaç kişi vardı. Patikanın yakınındaki çalıların arasında da bir çift muhafız dolanıyordu. Gelişimi görünce kısa bir sohbete başlayıp gözlerini öte yana çevirdiler. İhtiyatlıca.

Ben, bir haftadan az bir süre önce. Birçok mesele halledilmeyi bekliyor. Amber sarayı şüphe ve huzursuzlukla dolup taşıyor. Üstüne bir de bu: Benim, yani I. Corwin’in, kısacık, mutsuz hükümdarlık öncesi dönemini tehlikeye sokacak bir vakası daha.

Artık, daha önceleri hemen yapmış olmam gereken şeyi yapmamın vakti gelmişti. Ama daha ilk andan beri var olması gereken öyle çok şey vardı ki. Başımı sallayıp durmamıştım gerçi. Belirlenmiş önceliklerim vardı, onları yerine getirmiştim.

Oysa şimdi...

Bahçeyi geçtim, gölgelikten, meyilli vuran günışığına çıktım. Geniş, dönen merdiveni tırmandım. Saraya girdiğim sırada bir muhafız şak diye esas duruşa geçti. Arka merdivene oradan da ikinci kata çıktım. Ardından üçüncüye.

Sağ tarafımda, kardeşim Random süitinden koridora çıktı

"Corwin!" dedi yüzümü tetkik ederek. “Ne oldu? Seni balkondan gördüm ve..."

"İçeri," dedim gözlerimle işaret edip. “Özel bir konuşma yapacağız. Hemen."

Duraksadı, taşıdığım yükü süzdü.

"İki oda yukarıda yapalım," dedi. “Olmaz mı? Vialle içeri de."

"Pekâlâ."

Önden gidip kapıyı açtı. Küçük oturma odasına girdim, uygun bir yer buldum, cesedi indirdim.

Random bohçaya gözlerini dikti.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Cicilerinin paketini aç," dedim, “sonra bir bakıver."

Dizinin üzerine çöküp pelerinimi açtı. Sonra tekrar örttü.

"Evet, ölmüş," diye fikrini belirtti. “Sorun nedir?"

"Yeterince dikkatli bakmadın," dedim. “Bir göz kapağım arala. Ağzını açıp dişlerine bak. Ellerinin tersindeki mahmuzları yokla. Parmaklarında kaç eklem var, say. Sonra sorun neymiş, bana söyle."

Saydıklarımı yapmaya koyuldu. Ellere bakar bakmaz durdu ve başıyla onayladı.

"Tamam," dedi, “hatırlıyorum."

"Yüksek sesle hatırla."

"Flora’nın evindeydi..."

"Ben böyle birini ilk kez orada gördüm," dedim. “Ama senin peşindeydiler. Sebebini hiç öğrenemedim."

"Bu doğru," dedi. “Sana anlatma fırsatı çıkmadı. O kadar uzun süre beraber kalmadık. Tuhaf... Bu nereden çıktı?"

Tereddüt ettim, onu hikâyesini devama zorlamakla kendi hikâyemi anlatmak arasında kararsız kalmıştım. Benim hikâyem galip geldi, çünkü benimdi ve çok acildi.

İçimi çekerek bir iskemleye çöktüm.

"Az önce bir erkek kardeşimizi daha kaybettik," dedim.

"Caine öldü. Oraya biraz geç vardım. Şu şey -adam- yaptı. Onu bariz nedenlerden ötürü canlı ele geçirmek istedim. Ama iyi bir dövüş çıkardı. Fazla seçeneğim yoktu."

Hafifçe bir ıslık öttürdü, karşımdaki iskemleye oturdu.

"Anlıyorum," dedi çok yumuşak bir sesle.

Yüzünü inceledim. Şu yüzünün kenarındakiler ortaya çıkmayı ve benimkileri karşılamayı bekleyen küçücük tebessümler miydi? Büyük

olasılıkla.

"Hayır," dedim ifadesiz bir sesle. “Aksi türlü olsaydı, masumiyetime daha az gölge düşürecek bir şeyler düzenlerdim. Sana gerçekten olanları anlatıyorum."

"Peki," dedi. “Caine nerede?"

"Bir çimen örtüsünün altında, Tekboynuz Korusu civarın da."

"Orada şüpheli görünüyor," dedi. “Ya da görünecektir. Diğerlerine."

Başımla doğruladım.

"Biliyorum. Ama hem cesedi saklayıp hem de üzerin örtmem gerekiyordu. Onu buraya taşıyıp soru yağmurunu savuşturmaya başlayamazdım. Kafanın içinde, beni bekleyen öncelikli gerçekler varken olmazdı bu."

"Tamam," dedi. “Ne kadar önemli olduklarını bilemem ama onlar senindir. Yine de beni merakta bırakmasan olmaz mı? Nasıl oldu bu iş?"

"Öğle yemeğinin hemen sonrasında," dedim. “Yemeğimi Gerard’la birlikte limanda yemiştim. Sonra Benedict beni Koz Kartı’yla yukarı taşıdı. Odama döndüğümde, kapının altından atıldığı anlaşılan bir not buldum. İkindi vakti, Tekboynuz Koru’sunda özel bir görüşme talep ediliyordu. 'Caine' diye de imzalanmıştı."

"Not hâlâ sende mi?"

"Evet." Cebimden güç bela çıkartıp ona uzattım. “Al."

İyice inceledi, başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi. “Bu onun yazısı olabilir -şayet alelacele yazdıysa- ama sanmıyorum."

Omuz silktim. Notu geri aldım, katlayıp kaldırdım.

"Her neyse. Ata binme zahmetine girmemek için ona Koz’uyla ulaşmayı denedim. Ama yanıt vermiyordu. Bunu, eğer o kadar önemli idiyse, bulunduğu mekânı gizli tutmak için yaptığını düşündüm. Böylelikle bir ata atlayıp oraya gittim."

"Nereye gittiğini hiç kimseye söyledin mi?"

"Hiç kimseye. Bununla beraber, atı terletmeye karar verdim ve gayet hızlı bir şekilde sürdüm. Bunun nasıl olduğunu görmedim, ama ağaçlığa geldiğimde onu orada yatarken gördüm. Gırtlağı kesilmişti ve az ötedeki çalılarda bir kıpırtı vardı. Atı dosdoğru adama sürdüm, üzerine atladım, onunla boğuştum, öldürmeye mecbur oldum. Tüm bu süre boyunca hiç konuşmadık."

"Doğru adamı yakaladığından emin misin?"

"Bu şartlar altında ne kadar emin olunabilirse. İzleri Caine'e kadar gidiyordu. Elbiselerinde taze kan vardı."

"Kendi kanı da olabilir."

"Tekrar bir bak. Hiç yara bere yok. Boynunu kırdım. Tabii ki benzerlerini daha önce nerede gördüğümü anımsadım, bu yüzden kaptığım gibi sana getirdim onu. Ama sen anlatmaya başlamadan önce bir şey daha var... Küçük bir bağlantı." İkinci notu çıkarıp ona uzattım. "Yaratığın üzerindeydi bu. Onu Caine'den aldığını tahmin ediyorum."

Random notu okudu, başıyla evetleyip geri uzattı.

"Senden, Caine'e yazılmış, orada olmasını rica ediyor. Evet, anlıyorum. Hiç şüphesiz..."

"Hiç şüphesiz," diye bitirdim. "Hem benim el yazımı da andırıyor doğrusu... en azından ilk bakışta."

"Oraya ilk varan sen olsaydın acaba ne olurdu?"

"Muhtemelen hiçbir şey," dedim. "Sağ ve kötü durumda olurdum... öyle görülüyor ki beni bu halde istediler. İşin sırrı oraya doğru sırayla varmamızı sağlamaktı ve ben olanları kaçıracak kadar yavaş gitmemiştim."

Başıyla bana katıldı.

"Zamanlamanın inceliğine bakılırsa," dedi, "durumu yakından bilen, buradan, saraydan biri olmalı. Bir fikrin var mı?"

Gülümseyip bir sigara çıkardım. Yakıp, tekrar güldüm.

"Ben daha yeni döndüm. Sen başından beri buradaydın," dedim. "Bugünlerde benden en çok nefret eden kim?"

"Bu can sıkıcı bir soru, Corwin," dedi. "Herkesin bir kuyruk acısı var. Normal şartlar altında Julian'ı aday gösterirdi. Ama bu duruma pek uymuyor."

"Nedenmiş o?"

"Caine'le o çok iyi anlaşıyorlardı. Yıllardır. Birbirlerini beraber takılırlardı. Su sızmazdı aralarından. Julian soğuk, küçük hesaplar peşinde ve en az anımsadığın kadar iğrençti. Ama eğer sevdiği biri vardıysa, o Caine'di. Bunu, sırf seni kötü duruma düşürmek için bile olsa ona yapacağını sanmıyorum. Hem tek arzusu onu öldürmek olsa bunu yapmak için başka birçok yol seçebilirdi."

İçimi çektim.

"Sırada kim var?"

"Bilmiyorum. En ufak bir fikrim yok."

"Peki. Gelecek tepkileri nasıl yorumluyorsun?"

"Hapı yuttun, Corwin. Ağzınla kuş tutsan da herkes senin yaptığını düşünecektir."

Başımla cesedi işaret ettim. Random başını olumsuz anlam da salladı.

"Pekâlâ, suçu üzerine yıkmak üzere Gölge’den bulup getirdiğin salağın teki olabilir." .

"Biliyorum," dedim. “Ne ilginçtir ki, Amber’e dönüşümle, kendimi avantajlı bir konuma yerleştirmek için ideal bir zamanda varmış oldum."

"Mükemmel bir zamanda," diye doğruladı Random. “İstediğini elde etmen için Eric’i öldürmen bile gerekmedi. Şans yüzüne güldü."

"Evet. Yine de buraya ne yapmak için geldiğim bir sır değil ve özel silahlarla donanmış ve buraya yerleştirilmiş olan yabancı askerlerimin çok olumsuz duygular uyandırmaya başlaması an meselesi. Beni bundan koruyan, şu ana kadar harici tehdidin varlığı oldu. Üstüne üstlük, bir de gelişimden ön yaptığımdan kuşku duyulan şeyler var... Benedict’in izcilerini katletmek gibi. Bir bu eksikti..."

"Evet," dedi Random, “daha ağzını açtığın anda anladım. Sen ve Bleys yıllar önce Amber’e saldırdığınızda, Gerard donanmanın bir kısmını, sizin yolunuzu açacak şekilde kaydırmıştı. Halbuki Caine seninle savaşa tutuşup donanmanı batırdı. Şimdi o öldüğüne göre, sanıyorum tüm donanmanın başına Gerard’ı geçireceksin."

"Başka kimi geçirebilirim ki? Bu işe uygun tek adam o."

"Bununla birlikte..."

"Bununla birlikte. Tamam, kabul ediyorum. Eğer konumu mu güçlendirmek için birisini öldürecek olsaydım, mantıklı seçim Caine olurdu. Bu doğru, kahrolasıca gerçek."

"Bunun altından nasıl kalkacaksın?"

"Herkese olanları anlatıp ardında kimin olduğunu keşfetmeye çalışacağım. Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Sana nasıl yalancı şahitlik yaparım, diye düşünüyordum ama pek umut vaat etmiyor."

Başımı iki yana salladım.

"Bana çok yakınsın. Bunun ne kadar sağlam olmasını sağlasak da muhtemelen ters tepki gösterecektir."

"Hiç kabullenmeyi düşündün mü?"

"Evet. Ama meşru müdafaa şıkkı devre dışı. Ortada kesik bir gırtlak varsa şaşırtmaca söz konusu olmalı. Onun adice bir şeyler yapmak üzere olduğuna dair sahte deliller uydurup, Amber'in iyiliği için öldürdüğümü söylemeyi midem kaldırmaz. Bu şartlar altında düzmece bir suçu üstlenmeyi ise kesinkes reddediyorum. Adım kötüye çıkar."

"Ama gerçekten sıkı bir ünün olurdu."

"Yürütmek istediğim şey için yanlış türde bir ün. Bunu da geç."

"Hepsi bu, öyleyse... yani hemen hemen."

"'Hemen hemen' mi? Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kısıp sol elinin başparmağını incelemeye başladı.

"Bana öyle geliyor ki, madem birileri seni resmin dışına karmaya bu kadar meraklı, çerçevenin sık sık değişebileceği düşünmenin tam vakti."

Bunu kafamda tartıp sigaramı bitirdim.

"Fena değil," dedim. “Ama şu anda harcayabilecek başka erkek kardeşim yok. Julian'ı bile harcayamam. Hem o üzerine suç atılması en az mümkün olan kişi."

"Aileden olması şart değil," dedi. “Etrafta olası güdülere sahip bir sürü Amber soylusu var. Söz gelimi Sör Reginald..."

"Unut bunu, Random! Suçu başkalarına yıkmak da yok."

"Peki. Öyleyse küçük gri hücrelerimi tükettik demektir."

"Umarım hafızadan sorumlu olanları değildir."

"Tamam."

İç geçirdi. Gerindi. Ayağa kalktı, odanın diğer sakininin üzerinden geçti ve pencerenin yanında durdu. Perdeleri aralayıp bir süre dışarı baktı.

"Tamam," diye tekrarladı. “Anlatacak çok şey var..."

Sonra yüksek sesle hatırladı.

Bölüm 2

Seks listelerin büyük bir kısmında başı çekse de, hepimizin arada bir yapmaktan hoşlandığımız şeyler vardır. Benim için, Corwin, bunlar davul çalmak, gökyüzünde olmak ve kumar oynamaktır... özel bir sırası yok. Şey, belki planörlerle, balonlarla ya da çeşitli şekillerde süzülmek diğerlerinden biraz daha önde olabilir, ama bu insanın ruh haliyle de ilgili. Demek istediğim, başka zaman sorsan belki diğerlerinden birini söyleyebilirim. O anda en çok neyi istediğine göre değişir.

Her neyse, birkaç yıl önce burada, Amber'deydim. Pek bir şeyle uğraştığım yoktu. Sadece ziyaret ediyor ve sıkıntı veriyordum. Babam hâlâ ortalıktaydı, onun o huysuzluk dönemlerinden birine girmek üzere olduğunu fark edince bir yürüyüşe çıkmayı aklıma koydum. Uzun bir yürüyüşe. Bana karşı ilgisinin, ona olan uzaklığımın ters bir fonksiyonu olarak arttığını birçok sefer gözlemlemişimdir. Bana ayrılık hediyesi olarak güzel bir kırbaç vermişti... Sanırım sevgi sürecini hızlandırmak için. Yine de çok güzel bir kırbaçtı bu -gümüş kabartmalı, ipince işlenmiş- ve iyi de kullandım onu. Tüm basit zevklerimin bir arada toplandığı, Gölge'nin küçük, kuytu bir yerini aramaya karar vermiştim.

Uzun bir yolculuktu -ayrıntılarla canını sıkmayacağım- ve böyle yerlerin hep olduğu üzere, Amber'den çok uzaktaydı. Bu sefer bilhassa önemli bir şahıs olacağım bir yer arıyordum. Böylesi, ne kadar sorumluluk almak istediğine göre kısa sürede ya çok can sıkıcı, ya da zor olur. Sorumsuz beş para etmez herifin teki olmak ve sadece keyif çatmak istiyordum.

Texorami, ateşli gündüzleri, uzun geceleri, iyi müziği mi dört saat kumarı, her sabah düelloları ve düello saatlerini bekleyemeyenler için arada kavga dövüşü olan büyük ve geniş bir liman şehriydi. Hava akıntılarıysa muhteşemdi. İki gün de bir gökyüzünde sörf yapmaya çıktığım, küçük, kırmızı bir planörüm vardı. Harika bir yaşantıydı. Duvarların da neredeyse müşteriler kadar fazla terlediği ve dumanın ışıkları sütlü akıntılara çevirdiği bir bodrum katında gece gündüz davul çalardım. Çaldıktan sonra da hareket peşine düşerdim, genellikle kadınlar, ya da kartlar. Gecenin geri kalanı da böyleydi.

Kahrolasıca Eric! Aklıma geldi de... Bir seferinde beni iskambil kâğıtlarıyla hile yapmakla suçlamıştı, biliyor musun? Üstelik neredeyse hile yapmayacağım tek şey bu iken. Kâğıt oyunlarını ciddiye alırım. Bu konuda hem iyiyimdir, hem de şanslı. Eric ise her ikisi de değildi. Onun sorunu şuydu, öyle çok konuda başarılıydı ki, başka insanların daha iyi becerdiği şeyler olabileceğini bile kabullenemiyordu. Eğer onu herhangi bir konuda sürekli yenilgiye uğratıyorsan, bu, hile yaptığın anlamına gelirdi. Bir gece bu konuda münakaşa çıkardı -iş ciddiye binebilirdi- ama Gerard ve Caine araya girdiler. Caine'in hakkını yememeli. O sefer benden yana çıkmıştı. Zavallı.

Çok kötü bir ölümdür, biliyor musun? Gırtlağı... Şey, neyse, işte, Texorami'deydim, müzik ve kadınları yaşıyor, kumarda kazanıyor, gökyüzünde at koşturuyordum. Palmiye ağaçları ve gece açan şebboylar. Bir sürü güzel liman kokusu... bilirsin işte baharatlar, kahve, katran, tuz. Centilmenler, tüccarlar ve işler… birçok yerdekiyle aynı şeyler. Denizciler ve bin bir çeşit yolcu gelip giderdi. Benim gibi, her şeyin sınırlarında gezinen insanlar. Texorami'de mutluluk içinde iki seneden fazla geçirdim. Diğerleriyle pek bağlantım olmadı. Ara sıra Kozlar sayesinde kartpostalvari merhabalar, o kadar. Amber aklımdan bir hayli uzaklaşmıştı. Tüm bunlar, ben bir gece elimde full ile oturur ve karşımdaki herif blöf yapıp yapmadığımı kestirmeye çalışırken değişiverdi.

Karo Valesi benimle konuşmaya başladı.

Evet, aynen böyle başladı. Kafam zaten bir acayipti. Bir çift seti daha yeni bitirmiştim ve azıcık uçuyordum. Gün boyunca planörde süzülmekten ve bir önceki gece uyumamaktan dolayı, fiziksel bakımdan da gergindim. Daha sonraları, ne zaman elimde kart varsa -ne kartı olduğu fark etmez- ve birisi benimle bağlantı kurmaya çalışırsa bu şekilde görmeme yol açanın Koz Kartlarıyla aramızdaki zihinsel bir acayiplik olduğuna karar verdim. Normalde, çağrıyı yapan biz olmadığımız sürece mesaj bizi elimiz boşken bulur elbette. Belki de o vakit ayağı biraz kaymış olan bilinçaltım, alışkanlıktan dolayı eldeki desteklere tutunuvermişti. Ama daha sonraları merak etmemi gerektirecek nedenlerim oldu. Gerçekten de bilmiyorum.

Vale bana, “Random," diye seslendi. Sonra yüzü bulanıklaştı ve “Bana yardım et," dedi. O sırada kimliğine dair bir fikir edinmeye başlamıştım, ama zayıftı. Sonra yüz tekrar kendini toparladı ve haklı olduğumu gördüm.

Brand’di. Çok kötü haldeydi ve bir şeye bağlanmış, ya da zincirlenmiş gibiydi.

"Bana yardım et," dedi bir kez daha.

"Buradayım," dedim. “Sorun nedir?"

"...tutsağım," dedi ve anlayamadığım bir şeyler daha.

"Nerede?" diye sordum.

Bunun üzerine başını iki yana salladı.

"Seni getiremem," dedi. “Koz Kartı’ın yok ve çok uzun yoldan gelmek zorunda kalacaksın..."

Ona, bağlantıyı Koz Kartı olmadan nasıl sağladığını sormadım. Nerede olduğunu öğrenmek birinci sırada geliyordu. Onu nasıl bulabileceğimi sordum.

"Çok dikkatli bak," dedi. “Her gördüğünü anımsamaya çalış. Sana yalnızca bir kez gösterebilirim. Silahlı gel..."

Sonra manzarayı gördüm... omzunun üzerinden, mazgallı bir siperin penceresinden. Emin olamadım. Amber’den uzaklarda, gölgelerin delirdiği bir yerdeydi. Benim gitmekten hoşlandığımdan daha uzakta. Kıraç, değişen renkli. Alev alev. Gökyüzü bir güneş olmadığı halde aydınlıktı. Gökte planörler gibi süzülen kayalar. Brand orada, bir tür kuledeydi... o akışkan manzarada küçük bir durağanlık noktası. Hepsini aklıma kaydettim. Kulenin dibinde çöreklenmiş o varlığı da. Parlak. Prizmatik. Görünüşe bakılırsa bir tür bekçiydi... dış hatlarını seçemeyeceğim, gerçek boyunu tahmin edemeyeceğim kadar parlaktı. Sonra hepsi birden gidiverdi. Bir anda. Karşımdaki adam, dikkatimin uzun süreli dağılmasına sinirlensin mi, yoksa hastalandığım için endişelensin mi, diye karar vermeye çalışırken tekrar orada, gözlerimi Karo Valesi’ne dikmiş bakıyordum.

O elin ardından dükkânı paydos edip eve gittim. Yatağıma uzandım, sigaramı tüttürüp düşündüm. Ben ayrıldığım sırada Brand hâlâ Amber’deydi. Ama daha sonraları onu sorduğum da hiç kimse onun yerini bilmediğini söylemişti. Yine o melankoli krizlerinden birine girmiş, bir gün aniden kurtuluvermiş ve atına atlayıp gitmişti. Hepsi buydu. Hiç mesaj da yoktu. Ne konuşuyor, ne de yanıt veriyordu.

Her açıdan düşünmeye çalıştım. Brand akıllıydı, hem de çok. Belki de ailenin en zekisiydi. Başı dertteydi ve yardımına beni çağırmıştı. Eric ya da Gerard daha yiğit tiplerdi, belki maceraya seve seve atılırlardı. Sanırım Caine sırf merakını tatmin etmek için giderdi. Julian, biz geri kalanlardan

daha iyi görünmek ve babamın gözünde puan kazanmak için. Ya da en kolayı, Brand babamı çağırabilirdi. Babam bu konuda bir şeyler yapardı. Ama beni çağırmıştı. Niye?

O anda aklıma, şu an içinde bulunduğu durumdan diğer kardeşlerden biri ya da birkaçının sorumlu olabileceği geldi.

Eğer babam onun tarafını tutmaya başladıysa... Evet. Bilirsin işte. Olumlu olanı ortadan kaldır. Yok, eğer babamdan yardım isteyecek olursa kendi ayakları üzerinde duramayan bir çocuk durumuna düşecekti.

Bu yüzden, avazım çıktığınca bağırıp yardım çağırma dürtümü bastırdım. Brand çağırmıştı ve Amberden birine onun dışarıya mesaj ilettiğini söylemekle onun boğazını kesiyor olmam kuvvetle muhtemeldi. Pekâlâ. Bu işten çıkarım neydi?

Eğer işin içine tahta çıkma dahilse ve Brand gerçekten de gözdeyse, ona bu yardımı sunup beni hatırlamasını sağlamazsam halimin çok daha kötü olabileceğini düşündüm. Eğer değil idiyse... Başka her türlü olasılık söz konusuydu. Belki evdeyken, kaza eseri bir şeyler döndüğünü keşfetmişti, bilmenin işe yarayabileceği bir şeyler. Onun Koz Kartları’nı devre dışı bırakmak için kullandığı yöntemi bile merak ediyordum. O yüzden, tek başıma gitmeye ve onu kurtarmayı denemeye karar vermemi sağlayan şey meraktı desem yeridir.

Kendi Koz Kartlarımın tozunu sildim ve ona tekrar ulaşmayı denedim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, yanıt gelmedi.

O gece güzel bir uyku çekip sabahleyin bir daha denedim. Yine yanıtsız. Pekâlâ, daha fazla beklemenin bir âlemi yoktu.

Kılıcımı temizledim, karnımı tıka basa doldurdum ve dayanıklı elbiseler giydim. Bir de polaroid camlı koruyucu gözlük taktım. Orada ne işe yarayacağını bilemiyordum ama o bekçi yaratık müthiş parlaktı... ve aklına gelebilecek fazladan bir şeyi denemek asla göz çıkarmaz. Bunu demişken, bir de tabanca aldım. İşe yaramayacağına dair bir his vardı içimde haklıda çıktım. Ama dediğim gibi, denemeden bilemezsin.

Vedalaştığım tek kişi bir diğer davulcuydu, çünkü ayrılmadan önce davul setimi ona bırakmak için uğramıştım. Davullarıma iyi bakacağını biliyordum.

Sonra hangara gittim, planörü hazırladım, havalandım ve uygun bir hava akımı yakaladım. Bunu yapmanın iyi bir yolu gibi gözükmüştü.

Hiç Gölge’nin içinde gökte süzüldün mü bilmiyorum, ama... Hayır mı? Neyse, kara yalnızca kuzeyde soluk bir çizgi halini alana kadar denizin üzerinde ilerledim. Sonra akımdaki suları kobalta çevirdim, şahlanmasını ve ışıldayan sakallarını saçmasını sağladım. Rüzgâr değişti. Döndüm. Kararan bir göğün altında dalgalarla sahile doğru yarıştım. Nehir ağzına vardığımda Texorami gitmiş, yerini kilometreler boyunca uzanan bataklığa bırakmıştı. Karanın içlerine doğru hava akımını takip ettim, nehrin edindiği yeni kıvrımlar ve düğümlerin üzerinden defalarca geçtim. Rıhtımlar, yollar, trafik, hepsi gitmişti. Ağaçlar yüksekti.

Bulutlar batıda kümelenmişlerdi, pembe, inci rengi ve sarı.

Güneş turuncudan kırmızıya, kırmızıdan sarıya kaydı. Başını mı sallıyorsun? Görüyorsun işte, güneş şehirlerin bedeliydi.

Acelem olduğunda nüfusu azaltırım... ya da doğa unsurlarını element seviyesinde tutarım. O yükseklikte insan elinden çıkma şeyler çok dikkat dağıtıcı bir hal alabilir. Gölgelenmeler ve doku benim her şey olur. Süzülmek farklıdır derken, kastettiğim buydu.

Böylelikle, ağaçlar yerini yeşil bir yüzeye bırakıncaya kadar batıya gittim; bu yeşil de hemen soldu, dağıldı, kahverengi ve sarımsı kahverengiye ve sarıya döndü. Açılıp kolay ufalanır hale geldi, beneklendi. Bunun bedeli bir fırtınaydı. İçin de olabildiğince ilerledim, şimşekler yanıbaşımda çatallanınca rüzgârın küçük planöre fazla geleceğinden endişelenmeye başladım. Hemen hafiflettim, ama çabamın karşılığı aşağıda daha fazla yeşillik oldu. Yine de fırtınadan, arkamda sabit ve parlak, sarı bir güneşle sıyrılmayı başardım. Bir süre sonra aşağının tekrar çıplak, dört bir yana uzanan çöle dönüşmesine izin verdim.

Derken güneş küçüldü ve bulut şafakları yüzünü kamçılayarak geçmeye, onu yavaş yavaş silmeye başladılar. Bu, beni Amber’den uzun zamandır hiç olmadığım kadar uzağa götüren kestirme yoldu.

Sonra güneş kaybolmuş ama ışık kalmıştı, hâlâ eskisi kadar parlak, ama yönsüz ve tekinsizdi. Gözlerime oyunlar oynuyor, perspektifin içine ediyordu. Daha da alçaldım, görüş alanımı sınırladım. Çok geçmeden koca kayalar belirdi ve hatırladığım şekilleri yaratmak için uğraştım. Yavaş yavaş bu da oldu.

Bükülüp akma etkisini elde etmek bu koşullar altında daha kolaydı, ama etkiyi üretmek fiziksel açıdan rahatsız ediciydi. Planörü yönlendirmedeki becerimi ölçmeyi bile zorlaştırıyordu. Düşündüğümden daha da

alçalmıştım, az kalsın o kayalardan birine çarpacaktım. Nihayet hatırladığım gibi dumanlar yükseldi, ateşler etrafta raks etmeye başladı... belli bir düzeni takip etmiyor, çatlaklardan, deliklerden, mağaradan, şuradan buradan çıkıveriyorlardı. Kısacık bakışımdan anımsadığım gibi, renkler söz dinlememeye başladılar Ardından kayaların asıl hareketi geldi... [?]ebemkuşaklarını sıkıştıkları bir yerde dümensiz tekneler gibi sürükleniyor, geziniyorlardı.

O sırada hava akıntıları çıldırmıştı. Bir fıskiyedeki gibi bir biri ardından yukarı fışkırıyorlardı. Elimden gelenin en iyisini yapıp mücadele ettim onlarla, ama bu irtifada her şeyi uzun süre kontrol altında tutamayacağımı biliyordum. Hatır sayılır bir yüksekliğe çıktım, uçağın dengesini sağlamaya çalıştığım sırada bir süreliğine her şeyi unuttum. Tekrar baktığım da, gördüğüm şey kara buz dağlarının serbest stil tekne yarışlarından farksızdı. Kayalar yarışıyor, birbirleriyle çarpışıyor, geriliyor, tekrar birbirlerine vuruyor, topaç gibi dönüyor, açık yerlerde kavisler çiziyor, birbirlerinin içinden geçiyorlardı.

Derken darbe aldım, önce aşağı, sonra yukarı zorlandım... ve kanat payandalarından birinin pes ettiğini gördüm. Gölgeleri son kez düzelttim ve tekrar baktım. Kule uzaklarda görünmüştü, dibindeyse buzdan ve alüminyumdan daha parlak bir şey vardı.

Bu son müdahale yetmişti. Tam rüzgârların bilhassa pis bir işe kalkıştığı an farkına vardım bunun. Ardından birkaç kablo koptu ve aşağının yolunu tuttum... bir şelaleden aşağı kaymak gibiydi. Burnu düzelttim, çılgınca alçaldım, nereye gittiğimizi gördüm ve son anda aşağı atladım. Zavallı planör o yerinde duramayan yekpare kayalardan birine vurup dümdüz oldu.

Tüm sıyrıklarıma, yaralarıma, şişen yerlerime değil de daha çok ona üzüldüm.

Sonra elimi çabuk tutmam gerekti, çünkü bir tepe üzerime doğru hızla geliyordu. Şans varmış ki ikimiz de farklı yönlere manevra yaptık. Onları hareket ettiren gücün ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve ilk başlangıçta devinimlerinde bir düzen görememiştim. Ayağımın altındaki zemin ılıktan çok sıcağa kadar değişiyor, yer yer alev fıskiyelerine, sayısız açıklıktan sızan iğrenç kokulu gazlara rastlanıyordu. Zorunluluktan dolayı eğri büğrü bir rota takip ederek kuleye doğru hızla ilerledim.

Mesafeyi kat etmek epey sürdü. Tam olarak ne kadar sür düğünden emin olamıyordum, çünkü zamanın akışını takip etmem mümkün değildi. Ama o

sırada ilgi çekici bazı düzenlilikler fark etmeye başlamıştım. İlkin, büyükçe kayalar küçüklerden daha büyük bir hızla hareket ediyorlardı. İkincisi, birbirlerinin etrafında yörüngeye oturmuş gibiydiler... iç içe daireler, büyükler küçüklerin etrafında, yine de hareket etmeyen bir teki bile yoktu. Belki de hareketin baş sorumlusu -bir yerlerdeki- bir toz taneciği ya da tek bir moleküldü. Bu olayın merkezini bulmak için ne vaktim, ne de isteğim vardı. Bunu aklımdan çıkarmadan, bir yandan ilerleyip bir yandan da gözlemlemeyi sürdürdüm ve birtakım kayaların çarpışmalarını epey önceden tahmin edebilir hale geldim.

Böylece Random adlı çocuk kara kuleye geldi, tabancası bir elinde, kılıcı diğerinde. Gözlüğüm boynumda asılıydı. Tüm bu dumanın ve akıl karıştıran ışığın altında, kesinlikle elzem bir hal almadan takmamaya niyetliydim.

Sebebi her ne idiyse, taşlar kuleden sakınıyorlardı. Kule bir tepenin üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu, ama yaklaştıkça farkına vardım ki, kayalar kulenin hemen yakınında bir çanak oymuşlardı. Ama bunun bir ada mı, yoksa yarımada mı olduğu bulunduğum taraftan anlaşılmıyordu.

Çatlaklardan ve deliklerden fışkıran alev fıskiyeler uzak durarak, çakılların ve dumanın içinden atıldım. Sonunda kendimi yoldan uzaklaştırıp bir yamaca tırmandım. Sonra bir süre için, kulenin görüş alanının hemen aşağısın da bir noktada bekledim. Silahlarımı gözden geçirdim, nefesi düzenledim, koruyucu gözlüğümü taktım. Hepsi hazır olunca zirveyi aşıp çömeldim.

Evet, güneş gözlüğü işe yaramıştı. Evet, yaratık bekliyordu

Korkutucuydu, çünkü kimi yönlerden güzel sayılabilirdi. Fıçı genişliğinde bir yılan gövdesi, devasa bir çatal çekici andıran, ama burnuna doğru gitgide incelen bir başı vardı. Gözleri soluk mu soluk bir yeşildi. Cam kadar şeffaftı, pullarını işaret eden belli belirsiz, ipince çizgiler gözüküyordu. Damarlarında akan şey her ne idiyse, o da nispeten berraktı. İçine gözlerini dikip duruma göre opak ya da dumanlı gözüken iç organlarını seyredebilirdin. Yaratığın işleyişini izlerken dikkatin dağılabilirdi bile. Başının etrafında, boynunu saran, camdan kıllara benzeyen gür bir de yelesi vardı. Beni gördüğü zaman ki hareketi, başını kaldırışı ve ileri doğru sürünüşü suyun çağlayışı gibiydi... yaşayan bir su, yatağı ve kıyıları olmayan bir nehirdi adeta. Beni olduğum yere neredeyse mıhlayan şey ise midesindekileri görebiliyor oluşumdu. İçinde kısmen sindirilmiş bir adam vardı.

Tabancayı doğrulttum, en yakındaki gözüne nişan aldım ve tetiği çektim.

Bunun bir işe yaramadığını sana söylemiştim zaten. Ben de silahı yere fırlattım, sola sıçradım, sonra sağa zıpladım, kılıcımla gözüne doğru atıldım.

Sürüngen hatlarına sahip yaratıkları öldürmenin ne kadar güç olabileceğini bilirsin. Onu hemen kör etmeye ve dilini kesmeye karar vermiştim. Sonra ayağım tez olduğu için kafasını koparana kadar sıkı birkaç vuruş indirebilirdim. Ardından da duruncaya kadar düğüm düğüm düğümlensindi. Bir yandan da hâlâ bir insanı sindirmeye devam ettiği için uyuşuk olmasını umuyordum.

Eğer uyuşuk hali bu idiyse, iyi ki daha önce yolum düşmemişti oralara. Başını kılıcımın yolundan çekip, ben daha denge mi bulamadan üzerine indiriverdi. Burnu göğsümü sıyırıp geçti ve devasa bir çekicin bana vurduğunu hissettim. Yere serilivermiştim.

Menzil dışına çıkmak için yuvarlanmayı sürdürdüm, toprak bendin kıyısında durdum. Yaratık kendini düzleştirdi, ağırlığının büyük bir kısmını benim tarafıma sürükledi, sonra şahlandı ve başını tekrar eğdi, neredeyse beş metre üstümde durdu.

Kalıbım üzerine bahse girerim ki Gerard saldırmak için o ânı seçerdi. Koca piçkurusu o hayvani kılıcıyla öne koşturur, yaratığı ikiye bölerdi. Yaratık üzerine devrilip tepinirdi belki, ama bir iki sıyrıkla kurtulurdu. Belki kanayan bir burunla. Benedict olsa gözü ıskalamazdı. Şu ana kadar her bir gözü bir cebine indirmiş, Clausewitz’e bir dipnot yazarken bir yandan da kelleyle top oynuyor olurdu. Ama bunlar hakiki kahraman tiplemeleri. Ben, iki elim kılıcın kabzasında, dirseklerim kalçama dayalı, başını mümkün olduğunca yoldan çekili vaziyette, oracıkta öylece durdum. Kaçıp, 'benden bu kadar' demeyi bin kez yeğlerdim. Ama biliyordum ki buna kalkışsam şu kafası üstüme inip beni yamyassı ederdi.

Kulenin içinden gelen bağırışlar fark edildiğimi gösteriyordu, ama olan biteni görmek için başımı çevirecek değildim.

Sonra yaratığa sövmeye başladım. Onun saldırmasını ve işin şu ya da bu şekilde bitmesini istiyordum.

Nihayet saldırdığında ayaklarımı değiştirdim, gövdemi döndürdüm, kılıcın ucunu hedefime savurdum.

Sol yanım darbeyle kısmen hissizleşmişti ve kendimi yere gömülmüş gibi hissediyordum kendimi. Her nasılsa ayağa kalmayı başarmıştım. Evet, her

şeyi mükemmel şekilde yapmıştım. Manevra tasarlandığı gibi sonuçlanmıştı.

Hayvana düşen kısım dışında. O, gerekli ölüm spazmlarıyla kasılmıyordu.

Aslını istersen, yükselmeye başlamıştı.

Kılıcımı da beraberinde götürmüştü. Kılıcın kabzası sol gözünün yuvasından dışarı çıkmış, kılıcın ucuysa ensesindeki dikenlerden biri gibi başının arkasından fırlamıştı. Saldırı takımının hapı yuttuğuna dair bir his vardı içimde.

O anda kulenin en altındaki bir açıklıktan -ağır ağır, tedbirlice- bazı şekiller çıkmaya başladı. Silahlı ve çirkin görünümlüydüler ve benim tarafımı tutmayacaklarını hissediyordum.

Pekâlâ. Ne zaman kâğıtları bırakıp bir başka gün daha iyi bir el gelmesini ummak gerektiğini bilirim.

"Brand!" diye bağırdım. “Ben Random! İçeri gelemiyorum! Kusuruma bakma!"

Sonra döndüm, koştum ve kenardan aşağı, kayaların huzursuz edici işler çevirdiği yere atladım. Aşağı inmek için en iyi zamanı seçip seçmediğimi merak ediyordum.

Tıpkı birçok şeyde olduğu gibi, yanıt hem evet, hem de hayırdı.

O an geçerli olanlar haricinde pek fazla nedenden dolayı yapmayacağım bir sıçrayıştı bu. Aşağıya sağ salim indim, ama o kadar. Sersemlemiştim ve uzunca bir süre ayak bileğimi kırdığımı sandım.

Beni tekrar harekete geçiren, yukarıdan gelen bir hışırtı ve etrafımdaki çakılların sesi oldu. Gözlüğümü düzeltip başımı kaldırdığımda, yaratığın aşağı inip defterimi dürmeye karar verdiğini gördüm. Yokuş aşağı hayaletimsi yolundan kıvrılarak iniyordu, başının şişlediğim kısmı koyulaşmış ve donuk bir hal almıştı.

Biraz doğruldum. Dizlerimin üzerinde durdum. Ayak bileğimi yokladım, kullanamıyordum. Etrafta koltuk değneği görevi görecek bir şey de yoktu. Pekâlâ. Ben de süründüm. Uzağa. Yapacak başka ne kalmıştı ki? Elimden geldiğince arayı açmalı, bunu yaparken de iyi düşünmeliydim.

Kurtuluş bir kayaydı... daha küçük, daha yavaş olanlarından, kamyonet boyutunda bir tanesi. Yaklaştığını gördüğüm de üzerine çıkabileceğim ulaşım aracının bu olduğu geldi aklıma. Belki güvenlik de sağlayabilirdi.

Görünüşe göre daha hızlı ve gerçekten dev boyutlarda olan kayalar daha çok hasar alıyorlardı.

Bunu aklıma koyup benimkine eşlik eden büyük kayaları izledim, yollarını ve hızlarını hesapladım, tüm sistemin devinimini ölçmeye çalıştım, kendimi o an için, o çaba için hazırladım. Bir yandan da hayvanın yaklaşmasını dinledim, askerlerin uçurumun kenarından bağırdıklarını duydum, birileri bana şans tanıyor mu, tanıyorsa bu ne olabilir, diye merak ettim.

Vakit geldiğinde işe koyuldum. İlk büyük kayanın yanından hiç zorlanmadan geçtim, ama diğerinin uzaklaşmasını beklemem gerekti. Şansımı zorlayıp sonuncusunun yolunu kestim. Zamanında ulaşmak için bunu yapmaya mecburdum.

Doğru anda doğru noktaya ulaştım ve gözlemekte olduğum yerlere tutunup, kendimi yukarı çekemeden önce aşağı yukarı beş metre sürüklendim. Sonra taşın konforsuz tepesine çıktım, uzanıp geriye baktım.

Kıl payı olmuştu. Aslına bakarsan olmaya da devam ediyordu, çünkü hayvan hızını bana uydurmuş, dönen büyük kayaları sağlam gözüyle izliyordu.

Yukarıdan hüsran dolu bir feryat duyuldu. Sonra adamlar yaratığı yüreklendirici nitelikte olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler bağırarak yokuştan aşağı inmeye başladılar. Bileğimi ovmaya koyuldum. Gevşemeye çalıştım. Hayvan karşıya varmış, bir diğer yörüngesini daha tamamladığı sırada büyük kayalardan ilkinin arkasından geçiyordu.

Bana varmadan önce Gölge’yi kaydırarak ne kadar uzaklaşabilirdim? Merak ediyordum. Doğru, muntazam bir devinim, dokuların değişimi vardı...

Yaratık ikinci kayayı bekledi, sürünerek arkasından geçti, hızını yine bana uydurdu, yaklaştı.

Ey gökte uçan Gölge...

Adamlar neredeyse yamacın aşağısına varmışlardı. Hayvan, iç uydunun bir sonraki geçişiyle yolun açılmasını bekliyordu.

Beni tüneğimden kapabilecek kadar yükselebileceğini biliyordum.

...canları gelip ez şu yaratığı!

Dönüp süzülürken Gölge’nin özünü yakaladım, bu hissin içine gömüldüm, dokularla uğraştım, olabiliri muhtemele, muhtemeli gerçeğe

çevirdim, incecik bir değişimle kıvama geldiğini hissettim, münasip zamanda, gereken o fiskeyi vurdum...

Elbette yaratığın kör tarafından geldi. Kontrolden çıkmış bir tır kasası gibi yan yatarak gelen koskoca bir kaya...

Onu iki kayanın arasında ezmek daha zarif olabilirdi. Yine de inceliklerle uğraşacak vaktim yoktu. Sadece yaratığı ezdirip ve onu orada, granit trafiğinde can çekişmeye bıraktım.

Bununla birlikte ezilmiş ve bükülmüş gövde açıklanamaz bir şekilde ansızın yerden yükseldi ve kıvrılarak göğe doğru sürüklendi. Rüzgârlarca dövüldü, küçüldü, küçüldü, kayboldu.

Kayam beni ağır ağır, muntazam bir şekilde uzaklara taşıyordu. Tüm desen sürükleniyordu. Kuleden çıkan herifler kafa kafaya verip beni takip etmekte karar kıldılar. Bayırın dibinden uzaklaşıp düzlüğün üzerinde ilerlemeye giriştiler. Ama bunun büyük bir problem oluşturmayacağını düşünüyordum.

Taş bineğimi Gölge’nin içinden sürüp onları dünyalarca geri de bırakacaktım. Bu önümdeki en basit seçenekti. Onları hazırlıksız yakalamak hiç şüphesiz hayvanı hazırlıksız yakalamaktan daha zor olacaktı. Her şeye rağmen burası onların ülkesiydi; ihtiyatlıydılar ve sakatlanmamışlardı.

Gözlüğümü çıkarıp bileğimi tekrar sınadım. Bir an için ayakta durdum. Çok acıyordu ama ağırlığımı da taşıyordu. Bir kez daha uzandım ve düşüncelerimi olup bitenlere verdim. Kılıcımı kaybetmiştim ve kesinlikle en iyi halimde değildim. Girişimi bu şartlar altında sürdürmektense arkama bile bakmadan kaçmakla en güvenli, en akıllıca şeyi yaptığımı biliyordum. Mekân ve şartlar hakkında gelecek sefer daha şanslı olmamı sağlayacak kadar çok şey öğrenmiştim. Tamam...

Gök tepemde aydınlandı, renkler ve gölgelik kısımlar o keyfi, başıboş havalarını bir nebze yitirdiler. Etrafımdaki ateşler durulmaya başladı. Güzel. Bulutlar gökteki yerlerini bulma ya koyuldular. Harika. Çok geçmeden bir bulut kümesinin ardından yerel bir ışıltı belirdi. Muhteşem. O da çekildiğinde, güneş gökyüzünde bir kez daha asılı olacaktı.

Geriye baktım, hâlâ izlendiğimi görünce şaşırdım. Yine de, onların Gölge’nin bu dilimindeki benzeşimleriyle gereğince ilgilenememiş olabilirdim. Acelen varken her şeyin icabına baktığını düşünmek hiç iyi değildir. O yüzden...

Tekrar kaydırdım. Kaya yavaşça rotasını, şeklini değiştirdi. uydularını yitirdi, sonradan batı olacak düz bir çizgide belirdi. Yukarıda bulutlar dağılmıştı ve soluk bir güneş ışıklarını saçıyordu. Hızlandık. Bu, oradaki her şeyin hakkından gelmişti. Başka bir mekâna geldiğim şüphe götürmezdi.

Ama olmamıştı. Baktığımda, hâlâ geldiklerini gördüm. Doğru, arayı biraz açmıştım. Ama tam peşimden geliyorlardı

Peki, tamam. Bazen olur böyle şeyler.

Elbette iki ihtimal vardı. Zihnim tüm bu olan bitenler yüzünden hâlâ allak bullak olduğu için yüksek bir performans sergileyememişti ve onları da beraberimde çekmiştim. Ya da bir değişkeni bastırmam gerekirken bir sabiti korumuştum... yani bir mekâna kaymış ve farkında olmadan takip unsurunu da şart koşmuştum. Öyleyse bunlar farklı kişilerdi, ama hâlâ takip ediyorlardı beni.

Bileğimi biraz daha ovdum. Güneş parlaklaşarak turuncu ya döndü. Kuzeyden esen bir rüzgâr, toz ve kumdan bir perde kaldırıp arkama astı, çeteyi görüş alanımdan çıkardı. Artık bir dağ sırasının büyüyor olduğu batıya doğru hızla ilerledim.

Zaman bir çarpılma safhasındaydı. Bileğim daha iyiydi.

Dinlendim bir süre. Benimkisi bir kaya için hayli konforluydu. Her şey sorunsuzca işlerken yolculuğu bir cehennem sürüşüne çevirmek anlamsızdı. Ellerimi başımın arkasına koyup uzandım ve dağların yakınlaşmasını seyrettim. Brand’i ve kuleyi düşündüm. Her şey bana verdiği bir anlık bakıştaki gibiydi. Elbette muhafızlar dışında. Gölge’nin uygun parçasını yarıp, kendi adamlarımı toplamaya, sonra geri dönüp oradaki bir burnundan getirmeye karar vermiştim. Evet, o zaman her şey yoluna girecekti...

Bir süre sonra gerindim, yüzüstü döndüm ve arkama baktım. Bir de ne göreyim, hâlâ takip etmiyorlar mı? Hatta arayı biraz kapatmışlardı bile.

Doğaldır ki öfkelendim. Kaçmanın canı cehenneme, dedim! Kendileri kaşınmışlardı, şimdi de göreceklerdi.

Ayağa kalktım. Bileğim yarı sancılıydı, yarı hissizleşmişti. Kollarımı kaldırdım ve istediğim gölgeleri aradım. Buldum onları.

Kaya ağır ağır düz rotasından çıkıp, bir kavis çizerek sağa döndü. Kavis sıkılaştı, parabol çizerek savruldum ve onlara yöneldim, hızım gitgide artıyordu. Arkamdan bir fırtına koparacak vaktim yoktu, gerçi bunu becerebilsem hoş bir ilave olacaktı.

Tepelerine indiğim sırada -aşağı yukarı iki düzineydi sayıları- ihtiyatlı davranıp çil yavrusu gibi kaçışmaya başladılar.

Gerçi birkaçı bunu başaramadı. Bir kavis daha çizip olabildiğince çabuk geri döndüm.

Birkaç cesedin üzerinden kanlar aktığı halde göğe doğru yükseldiğini görünce irkildim, ikisi benden yükseğe çıkmıştı bile.

İkinci geçişimde, neredeyse üzerlerindeyken farkına vardım ki, geçtiğim sırada birkaçı kayanın üzerine sıçramıştı. Kenardan yukarı çıkan ilk adam kılıcını sıyırdı ve üzerime atıldı.

Kolunu engelledim, silahını elinden aldım, adamı aşağı attım.

Sanırım ellerinin tersindeki mahmuzların farkına ilk o zaman vardım. Mahmuzlarıyla yaralanmıştım.

O sırada aşağıdan fırlattıkları bir dizi tuhaf silaha hedef olmuştum, adamlardan ikisi daha kenardan çıkmaktaydı ve birkaçı daha kayaya tırmanmış gibi gözüküyordu.

Evet, kimi zaman Benedict bile geri çekilir. Hiç değilse kalanlara unutamayacakları bir şey vermiştim.

Gölgeleri bıraktım, böğrüme ve uyluğuma saplanmış dikenli çarkları çekip çıkardım, adamlardan birini kılıç kolunu budadıktan sonra karnından tekmeledim, bir sonrakinin vahşice darbesinden kaçınmak için dizlerimin üstüne çöktüm, karşı hamlemle bacaklarına vurdum. O da aşağı düştü

Yukarıya tırmanmakta olan beş kişi daha vardı ve bir kez daha batıya doğru süzülüyorduk, geride kumların üzerinde yeniden bir araya gelen bir düzine sağ adam ve tepelerinde kanları akan, sürüklenen cesetlerle dolu bir gök bırakarak.

Bir sonraki adam karşısında avantaj bendeydi, çünkü onu tam kenardan çıktığı sırada yakalamıştım. İşi bitti ve geriye dört kişi kaldı.

Ama onunla uğraşırken üçü daha, aynı anda, üç farklı noktadan çıkıvermişti.

En yakındakine saldırıp işini bitirdim, ama diğer ikisi tırmanmayı başardılar ve üzerime çullandılar. Kendimi saldırılarından korunmaya çalışırken sonuncusu da çıktı ve diğerlerine katıldı.

O kadar iyi değillerdi ama ortalık kalabalıklaşmıştı ve etrafımda bir sürü sivri ve keskin uç başıboş dolaşıyordu. Savuşturmayı ve hareket etmeyi sürdürdüm, birbirlerine engel olmalarını sağlamaya çalıştım. Kısmen başardım da, elime geçebilecek en iyi düzeni yakaladığıma inandığımda

üzerlerine atıldım, birkaç yara aldım -bunu yapabilmek için biraz açık vermem gerekiyordu- ama zahmetimin karşılığında bir kafatası yardım. Adam kenardan aşağı düştü, ikinciyi de bir uzuv ve silah karmaşası içinde beraberinde götürdü.

Ne yazık ki düşüncesiz öküz, ben darbemi indirdiğim sıra araya sokmayı tercih ettiği kemikli bir bölgeye saplanıp kılıcımı da yanına almıştı. Bugün kesinlikle kılıç kaybetme günümdü, acaba yola çıkmadan önce günlük falıma baksam bunu okur muydum, merak ettim.

Her neyse, son adamın kılıç darbesinden kaçmak için hızla hareket ettim. Bunu yaparken ayağım zemindeki kanda kaydı ve kayanın önüne doğru düştüm. Eğer o şekilde aşağı inseydim taş tam üzerimden geçer, gelecekteki yolcuları şaşır tıp güldürecek egzotik bir kilim gibi yamyassı olmuş bir Random bırakırdı orada.

Kayarken tutunacak yer aradım ve adam bana doğru birkaç hızlı adım atıp, arkadaşına yaptığım şeyi bana yapmak üzere kılıcını havaya kaldırdı.

Ayak bileğine tutundum ve bu frenlemeyi bir güzel başardı... o arada birisi bana Koz Kartı’mla ulaşmak için o ânı seçmesin mi?

"Meşgulüm," diye bağırdım. “Sonra tekrar ara!" ve adam sendeleyip, bir tangırtıyla yandan aşağı giderken durmayı başardım.

Adam kilimlik mertebesine ulaşmadan önce ona ulaşmaya çalıştım ama yeterince çabuk değildim. Onu sorguya çekmek üzere sağ bırakmak istemiştim. Düşünüp taşınmak için taşın üzerine ve ortasına tırmandım.

Sağ kalanlar hâlâ beni takip ediyorlardı ama arayı epey açmıştım. Şu anda bir başka çıkarma kuvveti yüzünden endişe ye kapılmam gereksizdi. Gayet güzel. Bir kez daha dağlara yönelmiştim. Çağırdığım güneş beni kavurmaya başlamıştı. Kan ter içindeydim. Yaralarım canımı sıkıyordu. Susamıştım. Çok, ama çok yakında, diye kararımı verdim, yağmurun yağması gerekiyordu. Her şeyden önce bunun icabına bakacaktım

Bu yüzden o yönde kaymanın ön hazırlıklarına giriştim: kümelenen, kabaran, kararan bulutlar...

O aralarda bir yerlerde kendimden geçtim, bölük pörçük bir rüyada birisinin bana tekrar ulaşmaya çalıştığını ama başaramadığını gördüm. Tatlı karanlık.

Ani ve sert yağmurla uyandım. Göğün karanlığı fırtınadan mı, yoksa akşamdan mı kaynaklanıyordu, bilemiyordum. Ama hava serinlemişti, ben de pelerinimi serdim, ağzımı açıp sırt üstü yattım. Ara sıra pelerinimin

suyunu sıkıyordum. Nihayet susuzluğum yatıştı, kendimi yine temiz hissettim. Kaya da öyle ince görünümlü bir hal almıştı ki, üzerinde hareket etmeye korkuyordum. Dağlar çok daha yakındaydılar ve sık sık çakan şimşekler dorukları belli ediyordu. Zıt yön takipçilerimin hâlâ benimle olup olmadığını göremeyeceğim kadar karanlıktı. Yetişmeleri için çok zorlu bir yürüyüş gerekirdi, ama tuhaf gölgelerde seyahat ederken varsayımlara bel bağlamak nadiren iyi bir yöntemdir. Uyuduğum için kendime kızsam da, bunun bir zararını görmediğim için sırılsıklam pelerinime sarındım ve kendimi affetmeye karar verdim. Yanıma aldığım sigaraları yokladım, neredeyse yarısının hâlâ sağlam olduğunu keşfettim. Sekizinci denememde, gölgeleri bir ateş yakabileceğim kadar değiştirdim. Sonra orada öylece oturdum, sigaramı tüttürüp yağmur altında ıslandım. Hoş bir duyguydu ve saatler boyu başka hiçbir şeye dokunmadım.

Fırtına sonunda dinip de gök berraklaştığında, gecenin tuhaf takımyıldızlarla dolu olduğunu gördüm. Çöl gecelerinin olabileceği gibi, bu da güzeldi. Çok daha sonraları yukarı doğru hafif bir meyilin farkına vardım ve kayam hız kesti. Durumu kontrol eden fizik kanunları her ne ise, onlarla ilgili bir şeyler oluyordu. Demek istediğim, meyilin kendisi hızımı öylesine etkileyecek kadar önemli görünmüyordu. Gölge’yi, beni belki de yolumdan çıkartabilecek bir şekilde kurcalamak istemiyordum. İstediğim, alıştığım çimenlere olabildiğince çabuk dönmek, fiziksel olaylara dair içten gelen tahminlerimin doğru çıkma olasılığının daha yüksek olduğu yerlere giden bir yol bulabilmekti.

Kayanın sürtünerek durmasına izin verdim, durunca aşağı indim ve yokuşu tırmanmaya başladım. Bir yandan da çocukken öğrendiğimiz Gölge oyununu oynadım. Bir engeli aş -cılız bir ağaç, bir taş kümesi- ve öbür yana geçtiğinde gökyüzünün farklı olmasını sağla. Tanıdık takımyıldızları ağır ağır yerlerine koydum. Biliyordum ki tırmandığımdan farklı bir dağdan aşağı inecektim. Yaralarım hâlâ zonkluyordu, ama ayak bileğim, hafif bir katılığı saymazsak, artık canımı sıkmıyordu.

Dinlenmiştim. Uzun bir süre yol alabileceğimi biliyordum. Her şey tekrar yolunda gözüküyordu.

Gitgide dikleşen yokuşta uzunca bir yürüyüştü, ama nihayet bir patikaya rastladım ve bu işledi kolaylaştırdı. Artık taradık göğün altında güçlükle, durmadan yukarı doğru yürüyordum, hareket etmeyi ve sabah olmadan dağın diğer yanına ulaşmayı kararlaştırmıştım. Yürürken kıyafetlerim

gölgeye uyacak şekilde değiştiler... üzerimde şimdi kot pantolon ve ceket vardı; ıslak pelerinim de kumdan bir şal olmuştu. Yakınlardan bir baykuşun ötüşünü işittim ve arkamdan, çok aşağılardan çakal uluması olabilecek bir ses geldi. Daha da tanıdık bir mekâna ait bu işaretler kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağladı, kaçışımdan geriye kalan sona çaresizlik izlerini de kovdu. Yaklaşık bir saat sonra, Gölge'yle; birazcık oynamanın cazibesine dayanamadım. Bu tepelerde başıboş bir atın dolanması hiç olmayacak şey değildi, ben de elbette buldum on on beş dakikalık bir arkadaş olma sürecinden sonra da sırtına eyersiz binmiş, tepeye doğru kafama daha uygun bir şekilde yol alıyordum. Rüzgâr yolumuza kırağı ekmişti çıkıp onlara hayat kıvılcımı veriyordu.

Lafı uzatmayayım, bütün gece at sürdüm, zirveyi aştım şafaktan çok daha önce inişe başlamıştım. İndiğim sırada da etrafımda daha da büyüdü, elbette ki bunun gerçekleşmesi için en uygun zamandı. Dağ silsilesinin bu yanı yemyeşildi ve düzgün otoyollarla bölünmüş, yer yer evlerle süslenmişti. Her şey arzu ettiğim şekilde gerçekleşiyordu.

Sabahın erken saatleri. Dağın eteğindeki tepelere inmiştim ve kot pantolonum haki renk almıştı, üzerimde parlak bir gömlek vardı. Önümde de hafif bir spor ceket duruyordu.

Yüksek irtifada bir yolcu jeti göğü deldi, bir ufuktan diğerine uçtu. Dört bir yanımı kuşların şarkıları sarmıştı, hava güneşli ve ılıktı.

İşte tam o sırada adımın söylendiğini duydum ve Koz'un dokunuşunu bir kez daha hissettim. Atı durdurup, yanıt verdim.

"Evet?"

Julian'dı bu.

"Neredesin Random?" diye sordu.

"Amber'den çok uzaklarda," diye yanıtladım. “Niye sordun?"

"Seninle bağlantı kuran başkası oldu mu?"

"Son zamanlarda değil," dedim. “Ama birisi dün beni aradı. Meşguldüm, konuşamadık."

"O bendim," dedi. “Burada bir durum var. Bilmen iyi olur.

"Neredesin?" diye sordum.

"Amber'deyim. Yakın zamanda birkaç şey vuku buldu."

"Ne gibi?"

"Babam hiç olmadığı kadar uzun bir zamandır ortada yok. Kimse yerini bilmiyor."

"Daha önce de yapmıştı."
"Ama talimatname bırakmadan ve görev dağılımı yapmadan değil. Geçmişte her seferinde bunları bırakmıştı."
"Doğru," dedim. “Ama bu 'uzun' dediğin süre ne kadar uzun?"
"Bir yıldan epey fazladır. Farkında değil miydin?"
"Gittiğini biliyordum. Bir ara Gerard söylemişti."
"Öyleyse onun üstüne biraz daha zaman koy."
"Durumu anladım. Nasıl idare ediyorsunuz?"
"Sorun da bu ya. Sorunlarla, onlar ortaya çıktıkça uğraşıyoruz. Gerard ve Caine halihazırda babamın emirleriyle donanmayı yönetiyorlar. Bütün kararları o olmadan veriyorlar. Arden’deki devriyelerin sorumluluğunu yine ben üstlendim. Ama siyasi kararlara varacak, tüm Amber adına konuşacak, sorunları ortak kararlarla çözecek merkezi bir otorite yok."
"Demek ki bir naibe gereksinimimiz var. Bunun için kartları karıştırabiliriz sanırım."
"O kadar basit değil. Babamızın öldüğünü sanıyoruz."
"Öldüğünü mü? Neden? Nasıl?"
"Onu Koz Kartı’yla çağırmayı denedik. Yarım seneyi aşkın bir süredir her gün deniyoruz. Hiç yanıt yok. Ne diyorsun buna?"
Başımla onayladım.
"Ölmüş olabilir," dedim. “Bir şeyle karşı karşıya gelmiş olabilir. Yine de başının belada olması —mesela bir yerlerde esir tutuluyor olması- ihtimal dışı değil.
"Bir hücre Koz Kartları’nı durduramaz. Onları hiçbir şey durduramaz. Daha bağlantıyı kurduğumuz anda yardım isteyebilirdi."
"Buna itiraz edemem," dedim. Ama söylerken Brand'i düşünüyordum. “Belki de bağlantı çabalarına kasten karşı koyuyordur."
"Neden?"
"Hiçbir fikrim yok, ama mümkün. Bazı konularda ağzı ne kadar sıkıdır, bilirsin."
"Hayır," dedi Julian, “bu ona uymuyor. Bir yerlerde bir takım talimatlar bırakırdı."
"Peki, sebepler ve koşullar ne olursa olsun, şimdi ne yapmayı öneriyorsun?"
"Birinin tahtı doldurması gerek," dedi.

Daha konuşmanın başından beri lafın buraya geleceğini biliyordum elbette... asla gerçekleşmeyeceğini sandığımız fırsattı bu.

"Kimin?" diye sordum.

"En iyi seçenek Eric gözüküyor," diye yanıtladı. “Aslını istersen aylardır bu mevkii dolduruyor. Geriye yalnızca işi resmiyete dökmek kalıyor."

"Sadece naip olarak değil yani?"

"Sadece naip olarak değil."

"Anlıyorum... Evet, gerçekten de ben yokken epey bir şeyler olmuş. Bir seçenek olarak Benedict’e ne dersin?"

"Yaşadığı yerden memnun gözüküyor, Gölge’de bir yerler de."

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Tümüyle onaylamıyor. Ama direniş göstereceğini sanmıyoruz. Bu her şeyi fazlasıyla karıştıracaktır."

"Anlıyorum," dedim yine. “Ya Bleys?"

"O ve Eric bu konuda oldukça hararetle tartıştılar, ama askerler Bleys’den emir almıyorlar. Hemen hemen üç ay önce Amber’i terk etti. Daha sonra sorun yaratabilir. Ama hiç değilse haberimiz var."

"Ya Gerard? Caine?"

"Eric’e ses çıkarmayacaklar. Ben seni merak ediyordum."

"Peki ya kızlar?"

Omuz silkti.

"Onlar suya sabuna dokunmuyorlar. Sorun yok."

"Herhalde Corwin’den..."

"Yeni haber yok. O öldü. Bunu hepimiz biliyoruz. Heykeli asırlardır sarmaşık içinde, toz topluyor. Ölmediyse bile kendisini Amber’den sonsuza dek kasten ayırdı. Bu konuda yenilik yok. Şimdi hangi tarafta olduğunu merak ediyorum."

Kıkırdadım.

"İddialı fikirlere sahip olacak konumda olmadığım kesin," dedim.

"Şu anda bilmemiz gerekiyor."

Başımla onayladım.

"Rüzgârın estiği yönü her zaman kestirebilmişimdir," dedim. “Akıntıya karşı yelken açmam."

Gülümsedi ve başıyla onaylayarak karşılık verdi.

"Çok güzel," dedi.

"Taç giyme töreni ne zaman? Herhalde davetliyimdir."

"Tabii, tabii. Ama daha vakit kararlaştırılmadı. Hâlâ çözülmesi gereken birkaç küçük sorun var. Tarih belirlenir belirlenmez aramızdan biri seninle tekrar bağlantı kuracak."

"Sağ ol, Julian,"

"Şimdilik güle güle, Random

Yine aşağı inmeye başlamadan önce uzunca bir süre oturdum, kara kara düşündüm. Eric bunu ne kadar zamandır tezgâhlıyordu? Merak ediyordum. Amber'deki politikaların birçoğu çarçabuk yapılabilirdi, ama bu durumun uygulanışı, uzun dönemli düşünme ve planlamanın bir ürünü olduğunu ortaya koyuyordu. Doğal olarak, Brand'in içinde bulunduğu zor durumda Eric'in parmağı olduğundan şüphelenmiştim. Babamın ortadan kayboluşuna da onun karışmış olabileceği ihtimalini düşünmeden edemiyordum. Bu, gerçekten de büyük bir çaba ve güvenilir bir yem gerekirmiş olmalıydı. Ne kadar çok düşünürsem, suçlunun o olduğuna o kadar ikna oluyordum. Senin ölümünden de onun sorumlu olduğuna dair bazı eski spekülasyonları bile tekrar gözden geçirdim, Corwin. Ama hazırlıksızdım, bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile düşünemiyordum. Eğer gücün bulunduğu yer orasıysa, onunla iyi geçin, diye düşündüm. Gözünden düşme.

Yine de... Bir hikâyeye birden çok açıdan bakmalı. Bana kim iyi bir bakış açısı sağlayabilir diye düşünüp karar vermeye çalıştım. Bunları aklımdan geçirirken gözüme bir şey takıldı ve geriye dönüp başımı yukarılara çevirerek, tümüyle inmemiş olduğum yüksek yerleri yeniden inceledim.

Zirvenin yakınlarında bir grup atlı vardı. Hiç şüphesiz be nimle aynı yolu izlemişlerdi. Tam olarak sayamasam da şüphe uyandıracak bir şekilde, bir düzineye yakın görünüyorlardı... tam da bu zaman ve mekânda at binmek için epey kalabalık bir grup. Geldiğim yoldan aşağı inmeye başladıklarını gördüğümde ensemde tüylerimi diken diken eden bir his oluştu. Ya bunlar...? Ya bunlar aynı adamlarsa? Çünkü öyle olduklarını hissediyordum.

Kişisel bazda hiçbirisi rakibim olamazdı. İki kişi geldiklerinde bile güzel bir gösteri sunamamışlardı. Hayır, bu değildi. Beni ürperten şey, eğer gelenler onlarsa, Gölge'yi çok karmaşık bir şekilde amaçları doğrultusunda değiştirebilme yeteneğine bizden başkalarının da sahip olduğuydu. Bu, hayatım boyunca sadece ailemize ait bir şey saydığım bir hüneri başkalarının da paylaştığı anlamına geliyordu. Buna, bir de onların Brand'in bekçileri olduğunu ve ailemiz -hiç değilse bir kısmı- üzerindeki hiç de merhametli olmayan planlarını ekle. En büyük gücümüzle boy

ölçüşebilecek düşmanlar düşüncesi karşısında bir anda her yerimden soğuk terler boşandı.

Elbette o anda gerçekten onlar olup olmadığını kesinlikle göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Ama eğer sağkalım oyununda galip gelmeyi sürdürmek istiyorsan her olasılığı araştırmalısın. Eric bazı özel yaratıkları, kendisine bilhassa bu konu da hizmet etmeleri için bulmuş, eğitmiş, ya da yaratmış olabilir miydi? Sen ve Eric'le birlikte tahta geçme konusunda en iddialı isimlerden biri Brand idi... senin durumundan da ibret almamış değildim hani, kahretsin! Demek istediğimi anlıyorsun.

Sana o zaman nasıl düşündüğümü göstermek için bundan bahsetmeliyim. Hepsi bu. Böylece, eğer hak iddia edebilecek bir konumda olsaydı, taht için Brand'in de bir hayli sağlam gerekçeleri vardı. Sen olayın dışında olduğuna göre, işin resmiyet kısmına bakarsak Eric'in en güçlü rakibi Brand idi. Bunu, Brand'in kötü durumu ve şu adamların Gölge'de yürüme gücünün ışığında düşününce, Eric bana daha da tehditkâr gözüküyordu. Binicilerden değil de bu düşünceden korkuyordum, gerçi onlar da beni neşeye boğmuyorlardı. Hemen birkaç şey yapmamın iyi olacağına hükmettim: Amber'den biriyle konuşmak ve beni Koz Kartı'yla yanına almasını istemek.

Pekâlâ. Hemen kararımı verdim, Gerard en güvenli seçenek gibi gözüküyordu. Nispeten açık sözlü, tarafsız ve çok konuda dürüsttür. Julian'ın dediklerine bakılırsa Gerard'ın tüm bu meseledeki rolü pasifti. Yani Eric'in hareketine aktif olarak direniş göstermeyecekti. Bu, onayladığı anlamına gelmezdi. Karara varıp Koz desteme uzandım ve neredeyse inledim. Yoktu.

Elbiselerimin her cebine baktım. Texorami'den ayrılırken yanıma almıştım. Bir önceki günün hareketliliğinde, herhalde bir yerde kaybetmiş olabilirdim. Kesinlikle hırpalanmış ve oradan oraya savrulmuştum. Bir şeyler kaybetme konusunda da muhteşem bir gün olmuştu. Karmaşık bir küfür dizisi hazırladım ve topuklarımı atın böğrüne gömdüm. Şimdi daha hızlı hareket etmem ve düşünmem gerekiyordu. İlk işim, daha ilkel bir suikastçının dezavantajda olacağı, hoş, kalabalık ve uygar bir yere gitmekti.

Aceleyle yokuş aşağı inip, yollardan birine yöneldim. Gölge'nin dokusuyla uğraştım... ama bu sefer inceden inceye, toplayabildiğim tüm maharetimi işe koşarak. O anda arzuladığım iki şey vardı: olası takipçilerime son bir saldırı ve sığınacak bir yere hızla kaçış.

Dünya ışıldadı ve son bir çalkantıyla, aradığım Kaliforniya'ya dönüştü. Kulaklarıma kesik kesik bir gümbürtü geldi, çünkü niyetlendiğim son şey buydu. Geriye baktığımda dağın bir yüzünün neredeyse ağır çekimde yerinden ayrıldığını ve dosdoğru atlıların üzerine doğru kaydığını gördüm. Biraz sonra attan inmiş, yola doğru yürüyordum, kıyafetlerim daha yeni ve daha kaliteliydi. Yılın zamanından emin değildim ve hava New York'ta nasıldır diye merak ediyordum.

Çok geçmeden, tahmin ettiğim otobüs yaklaştı ve işaret ettim. Pencere kenarına geçtim, bir süre sigara içip kırları izledim. Sonra da uyukladım. Öğlene doğru, bir terminale gelmeden de uyanmadım.

Kurt gibi acıkmıştım, bir taksi tutup havaalanına gitmeden önce karnımı doyurmanın iyi olacağına karar verdim. Böylece bir zamanlar Texorami parası olan sırtı yeşillerimle üç çizburger, iki bira satın aldım. Siparişin gelmesi ve yemem aşağı yukarı yirmi dakika sürdü. Büfeden ayrıldığımda önde bir sürü boş taksinin beklediğini gördüm. Birine binmeden önce, tuvalette önemli bir mola vermeyi kararlaştırdım.

Aklına gelebilecek en münasebetsiz anda, arkamdaki altı kabinin kapısı birden açılıverdi ve içinden çıkanlar üzerime hücum ettiler. Ellerinin üzerindeki mahmuzları, koca çenelerini, için için yanan gözlerini tanımamak olanaksızdı. Beni yakalamakla kalmamış, civardaki herkesin normal sayacağı şekil de giyinmişlerdi. Gölge üzerindeki güçlerine dair son kuşkularım da kaybolmuştu.

Şansım varmış ki biri diğerlerinden daha hızlıydı. Belki de cüssemden dolayı gücümden tümüyle haberdar olmayabilirlerdi. O ilk yaklaşanı kolundan tuttum, elindeki süngülerden sakınarak adamı tam önüme getirdim, kaldırdım ve diğerlerinin üzerine fırlattım. Sonra dönüp kaçtım. Çıkarken kapıyı kırdım. Fermuarımı bile taksiye binip de şoföre lastikleri yaktırdıktan sonra çekebildim.

Yeterliydi. Artık aklımda sadece sığınacak bir yer yoktu. Bir deste Koz Kartı elde etmek ve aileden birilerine bu yaratıklardan bahsetmek istiyordum. Eğer yaratıklar Eric'e aitse, diğerlerinin de onlardan haberdar olması gerekirdi. Şayet Eric'in değillerse o da bilmeliydi. Eğer Gölge'de böyle yol alabiliyorlarsa, belki onlar gibi başkaları da vardı. Temsilcisi oldukları şey gün gelip Amber'in karşısına bir tehdit olarak dikilebilirdi.

Farz edelim -sadece farz edelim ki- aileden kimsenin bununla bir ilgisi yok. Ya babam ve Brand tümüyle kuşku duyulmayan bir düşmanın

kurbanlarıysa? Öyleyse büyük ve tehditti bir şeyler yoldaydı ve ben de tam üzerine basmıştım. Bu böylesine ısrarla takip etmeleri için kusursuz bir neden olurdu. Beni ele geçirmeyi çok istiyor olacaklardı. Zihnim çılgınca işliyordu. Beni bir tür tuzağa kovalıyor da olabilirlerdi. Tuzakların sadece görünürdekilerden ibaret olduğunu düşünmek gereksizdi.

Duygularımı dizginledim. Başına gelen bu şeylerle birer birer uğraşmalısın, dedim kendime. Hepsi bu. Duyguları spekülasyonlardan ayır, en azından ayrı ayrı işlemelerine izin ver.

Burası, kız kardeşin Flora'nın gölgesi. O, kıtanın diğer ucun da, Westchester diye bir yerde yaşıyor. Bir telefona ulaş, bilgi al ve onu ara. Ona bunun acil olduğunu söyle, sığınma talebinde bulun. Bunu esirgeyemez, senden nefret etse bile. Sonra bir jete atlayıp oraya git. Spekülasyon yapacaksan yolda yap, ama şimdi kendine hâkim ol.

Böylece hava alanından telefon ettim ve sen yanıt verdin,

Corwin. Bu, aklımda evirip çevirdiğim tüm denklemleri altüst eden tek değişkendi... senin o zamanda, o mekânda, o olaylar sırasında ortaya çıkman. Bana koruma önerdiğinde fırsatın üzerine atladım, bunun tek sebebi korunmak istemem değildi.

O altı adamı kendi başıma da haklayabilirdim belki. Ama artık olay bu değildi. Onların senin adamların olduğunu sanmıştım. Senin bunca zamandır kendini göstermeyip, doğru vakit geldiğinde harekete geçtiğini düşündüm. Senin artık hazır olduğunu düşündüm. Bu her şeye açıklık getiriyordu. Brand'i devre dışı bırakmıştın ve geri dönüp Eric'i pantolonu dizlerinde yakalamak için Gölgegezgini zombilerini kullanacaktın.

Senin tarafında olmak istiyordum, çünkü Eric'ten nefret ediyor senin dikkatli bir planlamacı olduğunu ve genellikle istediğini elde ettiğini biliyordum. Ne diyeceğini görmek için Gölge'den gelen adamlarca takip edildiğimi söyledim. Fakat bu konuda hiçbir şey söylememiş olması hiçbir şeyi ispatlamıyordu. Düşündüm ki, ya ketumluk ediyordun, ya da nerde olduğumu bilmene imkân yoktu. Kendimi senin tasarladığın bir tuzağın içine atıyor olma ihtimalimi de gözden geçirdim, ama başım halihazırda beladaydı ve güç dengesi üzerinde, beni ortadan kaldırmanı gerektirecek kadar rolüm olmadığı fikrindeydim. Özellikle de desteğimi sunarsam ki bunu yapmaya dünden razıydım. Bu yüzden uçtum. Ne görsem beğenirsin? O altı herif peşimden uçağa binip beni takip ettiler. Corwin bana eskort mu gönderiyor, diye merak ettim. Daha fazla varsayım üretmemek en iyisiydi.

İndiğimizde onları yine atlatıp Flora'nın evinin yolunu tuttum. Sonra da tahminlerimden hiçbiri tutmamış gibi davranıp, senin ne yapacağını görmek için bekledim. Adamların hakkından gelmeme yardım ettiğinde aklım gerçekten karışmıştı. Hakikaten şaşırmış mıydın, yoksa bana açık vermemek için kendi askerlerinden birkaçını feda edip, rol mü yapıyordun? Pekâlâ, dedim, cahil ol, işbirliği yap, kafasından geçenleri gör. Hafızanın durumunu gizlemek amacıyla yaptığın şeyler için mükemmel bir alettim. Gerçeği öğrendiğimde ise artık çok geçti. Rebma'ya gidiyorduk ve bunların hiçbiri senin için anlam ifade etmeyecekti. Taç giydikten sonra Eric'e bunların hiçbirini söylemedim. Onun esiriydim o sıralar ve kibarca onun tarafını tutmamıştım. O tehdit bir gün gerçekleşirse bildiklerimin bir gün bir değerinin olabileceğini -en azından bana özgürlüğümü kazandırabileceğini- bile düşünmüştüm. Brand'e gelince, hiç kimsenin bana inanacağını sanmıyordum; birisi inansaydı bile o gölgeye nasıl gidileceğini bilen tek kişi bendim. Eric'in bunu beni serbest bırak için bir sebep olarak göreceğine inanır mısın? Gülüp bana daha iyi bir masal uydurmamı tembihlerdi. Brand'den bir daha haber alamadım. Diğerleri de ondan haber almamış gibi davranıyorlar. Diyebilirim ki şimdiye kadar ölmüş olma ihtimali var. İşte sana hiç anlatmadığım hikâye. Ne anlama geldiğini kendin bul."

Bölüm 3

Random’u inceledim, onun ne kadar usta bir kumarbaz olduğunu anımsadım. Söz gelimi, bir Karo Valesi’ne gözlerimi dikerek ne kadar şey öğrenebilirsem, yüzüne bakarak Random’un tamamen ya da kısmen doğru ya da yalan söylediğini de anlayabilirdim. Vale kısmı da hoş bir detaydı. Bu tarz şeylerden, hikâyesinde doğruluk payı olduğu hissi verecek kadar fazlası vardı.

"Oedipus, Hamlet, Lear ve tüm diğerlerinden bir alıntı yapacak olursam," dedim. “Keşke bunları daha önce bilseydim."

"Bu sana söylemek için elime geçen ilk gerçek fırsat," dedi.

"Doğru," diyerek ona katıldım. “Ne yazık ki, hikâyen meselelere ışık tutmakta başarısız olmakla kalmıyor, bulmacayı daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Bu da adice bir hile sayılmaz. Elimizde Kolvir’in eteğine kadar uzanan kara bir yol var. Gölge’yi yarıyor ve Amber’in başına bela olacak yaratıklar bu yolu kat etmeyi başardılar. Ardındaki güçlerin doğasını kesin olarak bilmiyoruz, ama kötücül oldukları su götürmez ve güçleri artıyormuşa benziyor. Bir süredir kendimi bu konuda suçlu hissediyordum, çünkü lanetimle bağlantılı görüyorum.

Evet, üzerimize bir lanet okudum. Ama lanet olsun ya da olmasın, her şey eninde sonunda mücadele edebileceğim bir somutluğa erişir. Evet, yapacağımız da tam olarak bu. Ama bütün hafta boyunca Dara’nın bu işteki rolünü anlamak için kafa yordum. Kimdir o aslında? Nedir? Neden Desen’i denemek için bu kadar sabırsızlanıyordu? Nasıl oldu da başardı? Ya son tehdidi... 'Amber yok olacak,' demişti. Bunun kara yoldan gelen saldırıyla aynı anda gerçekleşmesi rastlantıdan öte bir şey. Bunları ayrık şeyler değil de aynı bütünün parçaları olarak görüyorum. Hepsi de Amber’de bir yerlerde bir hain olduğu gerçeğiyle bütünleşiyor... Caine’in ölümü... Notlar... Buradan birisi ya harici bir düşmana yardakçılık yapıyor, ya da dönen tüm dolapların ardında kendisi var. Şimdi hepsini, şu adam vasıtasıyla, Brand’in ortadan kayboluşuyla ilişkileridir."

Ayağımla cesedi dürttüm. “Babamızın ölümü ya da yokluğu da bunun bir parçası gibi görünüyor. Şayet durum buysa, ayrıntıları yıllar boyunca itinayla işlenmiş bir komplo söz konusu."

Random köşedeki bir dolabı karıştırıp bir şişe ve bir çift kadeh çıkardı. Kadehleri doldurup birini bana getirdi, sonra iskemlesine geri döndü. Çaresizliğin şerefine kadehleri sessizce kaldırdık, içtik.

"Bak," dedi, “komplo planlamak burada boş vakitleri değerlendirmek için bir numaralı uğraştır ve sen de bilirsin ki herkesin yeterince vakti var. İkimiz de Amber’in iyiliği uğruna ölen ağabeylerimiz Osric ve Finndo’yu anımsayamayacak kadar genciz. Ama Benedict’le konuşurken edindiğim izlenim..."

"Evet," dedim, “taht için hüsnükuruntudan fazlasını yaptıkları ve Amber uğruna yiğitçe ölmelerinin bir zorunluluk olduğu. Bunu ben de duydum. Belki öyledir, belki de değil. Asla emin olamayacağız. Yine de... Evet, demek istediğini anladım, gerçi neredeyse gereksiz bu. Daha önce denendiğinden hiç şüphem yok. Bizler haricinde biri olduğunu sanmıyorum. Ama kim? Buluncaya değin bu işi çok ciddi bir handikapla yürüteceğiz. Dıştan yapacağımız herhangi bir hareket belki de canavarın sadece bir uzvuna yöneltilecek. Fikir üret."

"Corwin," dedi, “doğruyu söylemek gerekirse burada bulunan herkes için böyle bir dava düşünebilirim... Tutuklu konumunda olmama rağmen, kendim için bile. Aslında bu durum çok iyi bir paravan olurdu. Bir yandan çaresiz görünüp diğer yandan başkalarını dans ettiren ipleri çekmekten gerçekten zevk alabilirdim. Ama bunu aramızdan kim olsa yapardı. Hepimizin güdüleri, hırsları var. Ayrıca yıllar boyunca hepimizin entrika temelleri atacak zamanı ve fırsatı oldu. Hayır, şüphelileri aramak yanlış bir yol olur. Buradaki herkes o sınıfa giriyor. Onun yerine, böyle bir kişiyi güdüleri ve fırsatlar haricin de ayırt edecek şeyin ne olduğuna karar verelim. Ben derim ki, başvurulan yöntemlere bakalım."

"Oldu. Sen başla öyleyse."

"İçimizden biri Gölge’nin işleyişi konusunda diğerlerinden daha çok şey biliyor... içini dışını, nedenini, nasılını. Çok uzakta bir yerlerden edindiği müttefikleri de var. Amberle ilgili böyle bir şifreye sahip olmasını sağlayan da bu. Şimdi, bir şahsa bakıp böyle özel bilgiye ve hünerlere sahip olup olmadığını anlamamız mümkün değil. Ama bu bilgi ve hüneri nereden edinmiş olabileceğini bir düşünelim. Gölge’de bir yerlerde, kendi başına öğrenmiş olabilir. Ya da Dworkin hâlâ hayatta ve ders vermeye istekliyken burada çalışarak."

Gözlerimi kadehime diktim. Dworkin hâlâ yaşıyor olabilirdi. Amber zindanlarından kaçmamı o sağlamıştı... ne kadar zaman önce? Bunu kimseye söylememiştim ve söyleyecek de değildim. Her şeyden önce, Dworkin zırdeliydi... babamın onu bu yüzden hapsettiği gün gibi ortadaydı. Bir de anlamadığım güçler sergileyerek beni çok tehlikeli olabileceğine inandırmıştı. Yine de azıcık pohpohlama ve eski günlerin sohbetiyle onu kibarca kendi tarafıma çekebilmiştim. Eğer hâlâ ortalardaysa onu biraz sabırla kontrol edebileceğime inanıyordum. Bu yüzden tüm bu konuyu muhtemel bir gizli silah olarak zihnimde kilitleyip kaldırmıştım. Şu noktada bu kararımı desteklememi gerektirecek bir sebep göremiyordum.

Nihayet Random'un sözü nereye getirmeye çalıştığım görüp "Brand onun yanından hiç ayrılmazdı," diye tasdik ettim

"O tarz şeylerle ilgilenirdi."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Random. "O mesajı Koz Kartı olmadan göndermeyi başarabildiğine göre hepimizden çok şey bildiği ortada."

"Brand'in yabancılarla anlaşma yaptığını, onlar için kapıyı açtığını, yabancıların da artık ona ihtiyaçları kalmadığını keşfettiklerinde çürüsün diye onu hapsettiklerini mi düşünüyor sun?"

"Tam olarak değil. Gerçi sanırım bu da mümkündür. Benim akıl yürütmem şöyle... ona karşı önyargılı olduğumu itiraf etmekten de sakınmıyorum: Bence bu konuda öyle çok şey öğrendi ki, birileri Kozlarla, Desenle, ya da Amberin çok yakınındaki Gölge alanıyla ilgili bir şeyler yaptığında bunu tespit edebiliyordu. Sonra bir hata yaptı. Belki de suçlu olan kişiyi küçümsedi ve babamıza ya da Dworkin'e gitmek dururken, onunla tek başına yüzleşti. Sonra ne oldu? Suçlu kişi ona boyun eğdirdi ve kuleye hapsetti. Ya ona öldürmek istemeyeceği kadar değer verdiğinden, ya da daha sonra işe yarayabileceğini düşündüğü için."

"Bunu akla yatkın bir hale getirdin," dedim ve "hikâyene güzel uyuyor," diye ekleyip onun o pokerci suratını izleyebilirdim, ama bir şey vardı. Ben Bleys'leyken, Amber'e saldırımızdan önce Koz Kartları'nı karıştırmış ve Brand'le anlık bir bağlantı sağlamıştım. Kötü durumda olduğuna ve hapis tutulduğuna dair işaretler görmüştüm ve bağlantı kesilmişti. Random'un hikâyesi bu olayla buraya kadar örtüşüyordu. Bu yüz den, "eğer parmağını o kişiye doğrultabilirse, onu geri getirip parmağını doğrultturmamız lazım," dedim.

"Bunu söylersin diye bekliyordum," diye yanıtladı Random.

"Böyle bir işi yarım bırakmaktan nefret ederim."

Kalkıp şişeyi aldım, kadehlerimizi yeniden doldurdum. Yudumladım. Bir sigara daha yaktım.

"Ama buna kalkışmadan önce," dedim, “Caine’le ilgili haberleri duyurmanın en iyi yolunu kararlaştırmalıyız. Bu arada, Flora nerelerde?"

"Şehirde sanırım. Sabahleyin buradaydı. Eğer istersen, onu senin için bulabilirim."

"Bul öyleyse. Tanıdıklarım arasında bu adamlardan birini görmüş olan bir tek o var, Westchester’da evine girdikleri zaman. Onların ne kadar iğrenç olduklarını anlatırken kanıtlarla desteklemesi işimize gelebilir. Dahası, ona sormak istediğim başka şeyler var."

İçkisini dikip bitirdi ve ayağa kalktı.

"Pekâlâ. Şimdi gidip bulacağım onu. Nereye getireyim?"

"Odama. Eğer orada değilsem bekleyin."

Başıyla onayladı.

Doğruldum, onu koridora kadar geçirdim.

"Sende bu odanın anahtarı var mı?" diye sordum.

"İçeride bir halkaya takılı."

"Getirip burayı kilitlesen iyi olur. Örtüyü vaktinden evvel açsınlar istemeyiz."

Bunu yaptı ve anahtarı bana verdi. Onunla birinci kata dar yürüdüm ve uğurladım. Sonra kendi odama yöneldi

Kasamdan Hüküm Mücevheri’ni, babama ve Eric’e Amber civarındaki hava şartlarının kontrolünü veren yakut kolyeyi taktım. Ölmeden önce, Eric mücevheri kendi kullanımıma alabilmek için izlenecek prosedürü anlatmıştı. Ama bunu yapacak vaktim olmamıştı, şimdi de yoktu aslında. Ama Random’la konuşmam sırasında buna vakit ayırmaya karar vermiştim Dworkin’in notlarını Eric’in şöminesine yakın bir taşın altında bulmuştum. O son seferde bu bilgiyi de vermişti bana Eric. Her şeyden önce bu notları nereden bulduğunu bilmek isterdim, çünkü eksiktiler. Onları kasanın en dibinden alıp tekrar inceledim. Eric’in ayarın nasıl yapılacağına dair anlattıklarıyla uyuşuyorlardı.

Ama taşın başka kullanım alanları da olduğunu, meteorolojik olayları kontrol edebilmesinin, Amber’in Gölge’den ayrılan fiziksel bütünlüğünün ve Desen’in, Koz Kartları’nın altında yatan bir ilkeler örgüsünün neredeyse tesadüfi, ama etkileyici bir tezahürü olduğunu da belirtiyorlardı. Maalesef

ayrıntılar yeterli değildi. Yine de, hafızamı araştırdıkça bununla ilgili bir şey daha dikkat çekici bir hal aldı. Babam taşı nadiren takmış ve onun hava koşullarını değiştirici olduğundan bahsetmişti ama yanında bulundurduğu zamanlarda hava hiç de değişmiş gözükmüyordu. O küçük seyahatlerine çıkarken sık sık taşı da yanına almıştı. Bu yüzden taşta görünenden farklı bir şeyler olduğuna inanmaya hazırdım. Eric de muhtemelen aynı şekilde akıl yürütmüş, ama taşın diğer kullanımlarını keşfetmeyi başaramamıştı. Yalnızca ben Bleys'le beraber Amber'e saldırdığımda onun aşikâr güçlerinden faydalanmıştı; yine aynı şekilde, kara yoldan gelen yaratıklar taarruza geçtiğinde de kullanmıştı onu. Mücevher onun hayatını kurtarmaya kâfi gelmediyse de, her iki seferde de Eric'e iyi hizmet etmişti. Bu yüzden, şimdi o gücü elde etmeye karar vermiştim. Avantaj sağlayacak her şey önemliydi. Hem bunu taşırken görülmek de güzel olacaktı. Özellikle de şu anda.

Notları tekrar kasaya, mücevheri de cebime koydum. Sonra çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Daha önce de olduğu gibi, bu salonlarda bir kez daha yürümek sanki hiç ayrılmadığımı hissettiriyordu bana. Burası yuvamdı, istediğim şeydi. Artık onun koruyucusuydum. Daha tacı bile giymemiştim ama bu yerin tüm sorunları benim sorunum olmuştu. İronikti. Taçta hak iddia etmeye, Eric'le mücadele etmeye, zafer kazanıp hükmetmeye gelmiştim. Şimdiyse her şey bir anda darmadağın oluyordu. Eric'in yanlış yaptığını anlamam uzun sürmemişti. Eğer babamızın hakkından gelen gerçekten o idiyse, o koltukta oturmaya hakkı yoktu. Eğer o yapmadıysa, o zaman vaktinden erken harekete geçmişti. Şu ya da bu şekilde, taçlandırılmak sadece onun zaten şişman olan egosunun daha da şişmesine sebep olmuştu. Bana gelince, ben tacı istiyor ve alabileceğimi biliyordum. Ama askerlerim Amber'de konuşlandırılmışken, Caine cinayetinin şüpheleri sırtıma binmek üzereyken, fantastik bir komplonun ilk belirtileri aniden önüme serilmişken ve babamın hâlâ hayatta olma ihtimali varken bunu yapmak, yine bir o kadar sorumsuzluk olurdu. Görünüşe göre birkaç kez birbirimizle kısacık bağlantılar kurmuştuk... ve yıllar önce, bunlardan birinde, tahta geçmem için icazet vermişti. Ama etrafta o kadar çok entrika ve hile dönüyordu ki, neye inanacağımı bilemiyordum. Babam tahttan çekilmemişti. Ben de başımdan yaralanmıştım ve kendi arzularımın fazlasıyla farkındaydım. Zihin tuhaf bir şey. Kendi zihnime hiç güvenmiyorum. Tüm bu tezgâhı ben kurmuş olabilir miydim? O günden bu

yana çok vakit geçmişti. Kendine bile güvenmemek bir Amberli olmanın bedeli olsa gerek. Acaba Freud bu duruma ne derdi. Hafıza kaybımı aşmayı başaramadıysa bile babama, onun nasıl biri olduğuna ve onunla aramızdaki ilkeye dair, o vakitler farkına varamadığım, şaşılacak doğrulukta tahminler yürütmüştü. Keşke onunla bir randevum daha olsaydı.

Mermer yemek salonunu geçtim, arkasındaki karanlık dar koridora girdim. Muhafızı selamladım ve kapıya doğru ilerledim. Oradan platforma çıkıp aşağı inmeye başladım. Sonu gelmez dönen merdiven, Kolvir'in bağırsaklarına dek iner. Yürüyüş. Tek tük ışıklar. Ötedeki karanlık.

Bir yerlerde bir denge bozulmuş gibiydi, artık hareket etmiyor, ettiriliyordum, yapmaya, tepki vermeye zorlanıyordum.

Sürü gibi güdülüyordum. Her eylem bir diğerini tetikliyordu.

Ne zaman başlamıştı tüm bunlar? Belki yıllardan beri süregeliyordu ve ben ancak şimdi farkına varıyordum. Belki de hepimiz, anlamadığımız bir şekil ve derecede, kurbanlardık. Marazi düşünceleri besleyecek harika yiyecekler. Sigmund, şimdi nerelerdesin? Kral olmayı her şeyden çok istemiştim... hâlâ da istiyordum. Ne var ki öğrendikçe ve öğrendiklerim hakkında düşündükçe, aslında tüm hareketlerimin Amber piyonunu iki kare ileri götürmekten öte bir şey olmadığını görüyordum. O anda, bu hissin bir süredir var olduğunun ve gitgide büyüdüğünün farkına vardım ve bundan hiç mi hiç hazzetmedim.

Ama yaşayıp da hata etmemiş hiçbir şey yoktur, diye düşünerek teselli buldum. Eğer bu his gerçekliği temsil ediyorduysa, kişisel Pavlov'um zilin her çalışıyla köpek dişlerime biraz daha yaklaşıyordu. Çok geçmeden, hissediyordum ki, çok kısa kir süre içinde, onun çok yakınımda olduğunu görecektim. Sonra onun bir daha gitmemesini ya da gelmemesini sağlamak bana düşecekti.

Dönerek, dönerek aşağı, bir ışık orada, bir ışık burada, düşüncelerim bunlar, bir makaraya dolanan iplik gibi, çözülerek ya da dolanarak, emin olması güç. Aşağımda taşa sürtünen metalin sesi. Bir muhafızın kını, muhafız doğruluyor. Kaldırılan bir fenerden bir ışık dalgası.

"Lord Corwin..."

"Jamie."

En aşağıda, raftan bir fener aldım. Yakıp döndüm ve önümdeki karanlığı tek tek adımlarımla gerileterek geçide yöneldim.

Nihayet geçide varış, yan geçitleri sayış. İstediğim yedincisiydi. Yankılar ve gölgeler. Yapılması gereken ve toz.

Sonra geliş. Orada dönüş. Pek uzakta değil.

Nihayet o büyük, kara, metal perçinli kapı. Kilidini açtım ve sertçe ittim. Gıcırdadı, direndi, en sonunda içeri doğru açıldı.

Feneri içeriye, hemen sağa bıraktım. Ona artık ihtiyaç duymuyordum, çünkü yapmam gereken şey için Desen'in kendisi yeterince ışık veriyordu zaten.

Bir an için Desen'i inceledim -kendisini takip etmeye çalışan gözleri aldatan, ışıltılı bir eğri çizgiler kümesiydi- oraya, zeminin parlak ve pürüzsüz siyahlığına işlenmiş, kocaman.

Bana Gölge'yi denetleme gücü vermiş, hafızamın büyük kısmını yerine getirmişti. Eğer onu gerektiği gibi geçemezsem, beni göz açıp kapayana dek yok edebilirdi de. Bu yüzden manzaranın bende uyardığı minnettarlık duygusuna korku karışmamış değildi. Tam ait olduğu yerde, yani bodrumda, şaşaalı ve esrarlı, eski bir aile yadigârıydı.

Taştaki süslemelerin başladığı noktaya gittim. Orada zihnimi topladım, bedenimi gevşettim ve sol ayağımı Desen'in içine koydum. Sonra hiç duraksamadan uzun adımlarla yürüdüm ve akımın başladığını duyumsadım. Mavi kıvılcımlar çizmelerimi çevreliyordu. Bir adım daha. Bu sefer duyulabilir bir hışırtıya direncin başlangıcı eşlik ediyordu. İlk eğriyi hızlıca almak için çaba göstererek, İlk Örtü'ye olabildiğince çabuk varmayı isteyerek geçtim. Bu sırada saçlarım diken diken olmaya ve kıvılcımlar saçmaya başlamıştı.

Basınç arttı. Her adım bir öncekinden daha çok uğraş gerektiriyordu. Hışırtının gürültüsü artmış, akım yoğunlaşmıştı.

Saçlarım dimdik oldu ve kıvılcımlar üzerimden sıçramaya başladılar. Gözlerimi ateşli hattan ayırmadım ve ilerlemeyi sürdürdüm.

Basınç bir anda hafifledi. Tökezledim ama yola devam ettim. İlk Örtü'yü aşmış, bunu izleyen başarı duygusuna gömülmüştüm. Buraya en son gelişimi anımsadım, Rebma'da, denizin altındaki şehirde. Anılarımı başlatan, az önce tamamladığım manevraydı. Evet, ileri doğru bastırdım, kıvılcımlar arttı ve akım bir kez daha yükselerek tenimi gıdıkladı.

İkinci örtü... açılar... Her seferinde kuvveti sınırlarının sonuna kadar zorlamış gibi görünür, insana tüm benliğinin katıksız İrade'ye dönüştüğü hissini verirdi. Bu, şiddetli, amansız bir histi. O anda Desen'in üstesinden

gelmek, dünyada benim için anlam ifade eden yegâne şeydi. Daima orada olmuştum, orada olacaktım, mücadele edecek, irademle erk labirentinin karşısına çıkacaktım. Zaman kaybolmuştu. Sadece gerilim kalmıştı geriye.

Kıvılcımlar belime kadar geliyorlardı. Büyük Kavis'e girdim savaşarak ilerledim. Kavis boyunca attığım her bir adımla yok edildim ve yeniden doğdum, yaradılışın ateşleriyle kavruldum, entropinin bitimindeki soğukla dondum.

İleri, dümdüz ileri ve dönüş. Üç eğri daha, bir doğru, bir dizi yay. Baş dönmesi, sanki varoluşun içinden dışına sarkaç misali sallanıyormuşum gibi bir solma ve yoğunlaşma duygusu. Dönüş üstüne dönüş, dönüş üstüne dönüş... Kısa, keskin bir kavis... Son Örtü'ye doğru giden hat... O sırada güçlükle soluduğumu ve ter içinde olduğumu tahmin ediyorum. Hiç kesin olarak anımsayamam nedense. Ayaklarımı güçlükle kıpırdatabiliyordum. Kıvılcımlar omuz hizasındaydı. Gözlerime geliyorlardı ve yanıp sönüşleri arasında Desen'i gözden kaybettim. İçeri, dışarı, içeri, dışarı... İşte oradaydı. Sağ ayağımı ileri sürüdüm, ayakları kara çimenler tarafından yakalandığı vakit Benedict'in neler hissetmiş olabileceğini anladım. Ben ensesine sert bir darbe indirmeden önce. Kendimi bir araba sopa yemiş gibi hissediyordum, baştan aşağı. Sol ayak, ileri...

Öyle yavaştı ki gerçekten hareket ediyor olup olmadığından emin olmak çok güçtü. Ellerim mavi alevler, bacaklarım ateş sütunlarıydı. Bir adım daha. Bir tane daha. Yine bir tane daha.

Kendimi, yavaşça hareket eden canlanmış bir heykel, buzları çözülen bir kardanadam, bükülen bir kiriş gibi hissediyordum... İki adım daha... Üç... Adımlarım buzuldandı, ama onları yöneten ben, sonsuzluğun tamamına ve gerçekleşecek bir dileğin kusursuz tutarlılığına sahiptim.

Örtü'yü aştım. Bunu kısa bir yay takip etti. Onu aşınca karanlığa ve huzura üç adım. En kötüleri de bu adımlardı.

Desen'den ayrılırken ilk düşüncem, Sisyphus'a bir kahve molası! oldu. Yine başardım! İkincisiydi. Bir daha asla! Üçüncüsüydü.

Kendime azıcık titreme ve birkaç sefer derin nefes lüksünü bahşettim. Sonra mücevheri cebimden çıkarın zincirinden tuttum. Gözümün önüne kadar kaldırdım.

İçi kırmızıydı elbette... vişne çürüğü, dumanlı, çok parlaktı. Desen'deki yolculuk sırasında fazladan bir parlaklık ve ışık kazanmışa benziyordu.

Dikkatle bakmaya, talimatları aklımdan tekrar edip onları önceden bildiklerimle karşılaştırmaya devam ettim.

Bir kez Desen'i yürüyüp de bu noktaya geldiğinizde onun sizi gözünüzde canlandırabildiğiniz herhangi bir yere nakletmesini sağlayabilirsiniz. Tüm gereken arzu ve iradedir. Durum böyleyken, bir an ürpermedim desem yalan olur. Eğer bunun etkisi normalde olduğu gibiyse, kendimi tuhaf bir tuzağa atıyor olabilirdim. Ama Eric bunu başarmıştı. Gölge'de bir yerler de, mücevherin kalbine hapsolup kalmamıştı. Bu notları yazan

Dworkin kudretli bir adamdı ve ona güveniyordum.

Zihnimi toparlayıp, taşın iç kısmını inceleme çabalarımı kuvvetlendirdim.

İçinde, Desen'in göz kırpan ışık noktacıklarıyla, küçük fi şekler ve şimşeklerle, farklı kavisler ve yollarla çevrilmiş, çarpıtılmış bir yansıması vardı. Kararımı verdim, irademi yoğunlaştırdım.

Kırmızılık ve ağır çekim. Tıpkı yüksek viskoziteli bir okyanusa batmak gibiydi. İlkin çok yavaş. Tüm o güzel ışıklar uzakta, çok uzakta kalmıştı, sürükleniş ve kararış. Hafifçe, görünen hızım artıyordu. Işık taneleri, uzak, süreksiz. Sonra biraz hızlı gibi gözüktü. Ölçek yok. Belirsiz boyutlar noktasındaydım. Devinimin, artık neredeyse hızla, kurguladığım biçimin farkındaydım. Kırmızılık kaybolmuş, tıpkı herhangi bir ortamdaki bilinç gibi.

Direnç kaybolmuştu. Hızlanıyordum. Şimdi yalnızca bir an sürmüş gibi gelen bu şeylerin hepsi, o an içinde hâlâ devam ediyorlardı. Tüm bu işte tuhaf, zamandan bağımsız bir nitelik vardı. Artık hedefimmiş gibi görünen o şeye oranla hızım muazzamdı. Küçük, karmaşık labirent büyüyor, çözülerek Desen'in üç boyutlu çeşitlemesini andıran bir şeye dönüşüyordu. Renkli, titrek ve parlak ışıklarla bezenmiş bir halde gözlerimin önünde büyüyor, hâlâ bitimsiz gecenin ortasında yarı çözülmüş, etrafı ölgün bir toz parıltısıyla çevrelenmiş, ince uzun kolları sayısız titrek noktacıktan oluşmuş acayip bir galaksiyi anımsatıyordu. O büyüdü, ya da ben küçüldüm, ya da o yaklaştı, ya da ben yaklaştım, ama yaklaştık, beraberce yaklaştık ve o artık uzayı aşağıdan yukarıya, bir yönden diğerine dolduruyor ve hızım hâlâ artıyor gibi görünüyordu. Yakalanmış, aydınlığa boğulmuştum ve başlangıç olduğunu bildiğim avare bir kol vardı. Artık şeklin bütününü kavrayamayacağını kadar yakındım -aslında kaybolmuştum- ama görebildiğim parçasının, etrafımdaki her şeyin bükülmesi, titreşmesi ve

kıvrılması, yüz yüze geldiğim duyu çarpıtıcı karmaşıklığı izah etmeye üç boyutun yetip yetmeyeceğini merak etmeme sebep oluyordu. Galaktik örneksememin aksine, zihnimdeki bir şey diğer aşırı uca kaymış, atom altının sonsuz boyutlu Hilbert uzayını çağrıştırıyordu. Bu bir çaresizlik eğretilemesiydi zaten. Basitçe ve açık sözlülükle, bundan hiçbir şey anlamamıştım. Sadece içim de büyüyen bir his -Desen'in şartlandırmasıyla mı? İçgüdüsel mi?- aradığım yeni güç aşamasına ulaşmak için bu labirentten geçmem gerektiğini söylüyordu.

Yanılmıyordum da. Görünürdeki hızımı hiç kaybetmeksizin içine savrulmuştum. Fırıl fırıl dönüyor ve cayır cayır yanan yollar boyunca dönerek cisimsiz ışıltı ve pırıltı bulutlarından geçiyordum. Desen'de olduğu gibi direnç alanları yoktu, başlangıçtaki devinim gücüm beni sonuna kadar götürmeye yeterli görünüyordu. Samanyolu'nun kasırgamsı bir gezisi mi? Mercan kanyonları arasında sürüklenen, boğulan bir adam mı? Bir Dört Temmuz akşamı lunaparkın üzerinden geçen uykusuz bir kırlangıç mı? Dönüşmüş halimle yaptığım bu yeni yolculuğu özetlerken aklıma gelen düşünceler bunlar... ve bitiyor, tamamlanıyor, sonlanıyor, kırmızı bir ışık parlamasıyla. O ışık ki, beni, kendimi Desen'in yanıbaşında tuttuğu kolyeye bakarken buluyor, kolyeye, içindeki, içimdeki Desen'e, içimdeki her şeye, her şeyin içindeki bana. Kırmızılık yatıştı, azaldı, bitti. Sonra bir tek ben, kolye ve Desen, özne nesne ilişkisi yeniden kurulmuş... Yalnızca bir oktav daha inceden, ifade etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Artık varlığı yadsınamayacak bir empati vardı çünkü. Sanki fazladan bir duyu, ilave bir ifade yolu kazanmış gibiydim. Tuhaf, memnuniyet verici bir histi bu.

Sınamak için sabırsızlanarak bir kez daha azmimi topladım ve Desen'e beni başka bir yere nakletmesini buyurdum.

Şimdi Amber'in en yüksek kulesinin tepesindeki dairesel odada duruyordum. Odadan dışarı, ufacık bir balkona çıktım. Tezat çok güçlüydü, henüz tamamladığım duyuötesi seyahate çok yakındı. Uzun bir süre orada öylece durup baktım.

Deniz bir doku çalışmasıydı, çünkü gök kısmen kapalıydı ve akşam karanlığı çöküyordu. Bulutların kendileri de yumuşak parlaklıkta, kaba gölgeli desenler sergiliyorlardı. Rüzgâr denize doğru esmekteydi, bu yüzden tuz kokusundan geçici olarak mahrumdum. Göğü kara kuşlar benekliyor, suyun üzerinde, çok uzaklarda salınıp havada asılı duruyorlardı. Altımda

sarayın avluları ve şehrin taraçaları ebedi bir zarafetle Kolvir'in kenarına doğru uzanıyordu. İşlek caddelerdeki insanlar küçücüktüler, hareketleriyse önemsiz. Kendimi çok yalnız hissettim.

Sonra kolyeye dokunup bir fırtına çağırdım.

Bölüm 4

Döndüğümde Random ve Flora odamda bekliyorlardı

Random’un gözleri önce kolyeye gitti, sonra benim gözlerime. Başımla evetledim.

Flora’ya döndüm, hafifçe eğildim.

"Kız kardeşim," dedim, “çok, ama çok uzun zaman oldu."

Biraz korkmuşa benziyordu, iyiydi bu. Ama gülümsedi ve elimi tuttu.

"Kardeşim," dedi. “Sözünü tuttuğunu görüyorum."

Soluk altın rengiydi saçları. Onları kestirmiş, ama kâküllerine dokunmamıştı. Saçının bu halini beğenip beğenmediğime karar veremiyordum. Saçları çok güzeldi. Mavi gözleri de ve her şeyi en sevdiği perspektifte tutmak için, tonlarca kibre sahipti. Kimi zaman çok, aptalca davranırmış gibi görünürdü, ama ona hayret ettiğim zamanlar da vardı.

"Sana gözlerimi diktiğim için kusura bakma," dedim, “ama geçen karşılaşmamızda seni görmekten mahrumdum."

"Durumun düzeltilmiş olmasından çok mutluyum," dedi.

"Çok... Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim, olayın yıl dönümlerinden birinde karanlığın ötesinden yer yer duyulan şen şakrak kahkahasını anımsayarak. "Biliyorum,"

Pencereye yaklaştım ve yağmurun içeri girmeyeceğini bilerek pencereyi açtım. Fırtına kokusunu severim.

"Random, muhtemel bir postacı hakkında ilginç bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordum.

"Pek değil," dedi. “Birkaç yerde soruşturdum. Hiç kimse doğru yerde ve doğru zamanda birilerini görmemiş gibi."

"Anlıyorum," dedim. “Sağ ol. Daha sonra seninle tekrar görüşebilirim."

"Pekâlâ," dedi. “Bütün akşam odamda olacağım."

Başımla onayladım, döndüm, sırtımı eşiğe verdim, Flora’yı seyrettim. Random çıkarken kapıyı sessizce örttü. Yarım dakika kadar yağmuru dinledim.

Nihayet, “Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yapmak mı?"

"Eski borçların hesabını sorabilecek konumdasın. Sanırım bir şeyler başlamak üzere."

"Belki," dedim. “Birçok şey, diğer şeylere bağlıdır. Bu şey de onlardan farklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana istediğimi verirsen, bakarız. Arada sırada iyi bir adam olduğum da görülmüştür."

"İstediğin nedir?"

"Hikâyeyi istiyorum, Flora. Onunla başlayalım. O gölgede, Dünya’da nasıl çobanım olduğunla. Tüm ayrıntılarıyla. Anlaşma neydi? Uzlaşma neydi? Her şeyi. Hepsi bu."

İçini çekti.

"Başlangıç..." dedi. “Evet... Paris’te, Mösyö Foucault diye birinin evinde, bir partideydi. Bu, üç sene öncesindeydi Terör’ün..."

"Dur," dedim. “Orada ne işin vardı?"

"Gölge’nin o genel yöresinde, onların ölçütüyle beş yıldır bulunuyordum," dedi. “Dolanıyor, alışılmadık, zevkime hitap eden bir şeyler arıyordum. Bir şeyleri nasıl bulursak o mekâna da öyle gelmiştim. Arzularımın bana rehberlik etmesine izin verdim ve içgüdülerime uydum."

"Tuhaf bir rastlantı."

"Geçen tüm zamanın ışığında ve yaptığımız yolculukların miktarını göz önüne aldığında, değil. Orası, deyim yerindeyse benim Avalon’um, Amber’in yerine koyduğum mekân, evimden uzak evimdi. Ne isim verirsen ver, o Ekim gecesi, sen o kızıl saçlı küçük kızla çıkageldiğinde -Adı Jacqueline’di sanırım- orada, o partideydim."

Bu, çok uzaklardan, uzun, upuzun bir zamandır hiç aklıma getirmediğim bir hatırayı canlandırmıştı. Jacqueline’i, Foucault’nun partisini anımsadığımdan çok daha iyi hatırlıyordum, ama böyle bir özel olay gerçekleşmişti.

"Devam et."

"Dediğim gibi," diye sürdürdü sözünü. “Oradaydım. Sen sonradan gelmiştin. Dikkatimi bir anda çekiverdin elbette. Yine de, eğer birisi yeterince uzun zaman boyunca varlığını sürdürür ve hatırı sayılacak kadar çok yolculuk yaparsa, ara sıra tanıdığı birine aşırı derecede benzeyen bir başkasıyla karşılaşabilir. İlk heyecanım yatıştıktan sonra aklıma bu gelmişti. Kesinlikle bir benzerin olmalıydı. Senden tek bir haber bile çıkmadan öyle

uzun zaman geçmişti ki. Yine de hepimizin sırları ve onları saklamak için sağlam gerekçeleri vardır. Bu da senin sırlarından biri olabilirdi. O yüzden tanıştırılmamızı sağladım ve seni o küçük kızıl dilberin yanından birkaç dakikalığına alabilmek için neler çektiğimi bir ben bilirim. İsminin Fenneval olduğunda diretiyordun... Cordell Fenneval. Kararsızlığım artmıştı. Oyun mu oynuyordun, yoksa bir benzerin miydi? Bilemiyordum. Gerçi üçüncü bir ihtimal daha aklımdan geçmedi değil... Gölge'nin yakın bir bölgesinde, kendi gölgelerini düşürecek kadar uzun süre ikamet etmiş olabilirdin.

Oradan merak içinde ayrılmış olabilirdim, şayet Jacqueline senin gücünü bana böbürlenerek anlatmasaydı. Bu, bir kadın için sıradan bir sohbet konusu değildir ve kızın bunu söyleyiş tarzı, senin yaptığın bir şeyler karşısında hayran kaldığı izlenimi uyandırmıştı bende. Onu biraz konuşturdum ve farkına vardım ki bunların hepsi de senin yapmaya muktedir olduğun şeylerdi. Bu, benzerin olma ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Ya sen, ya da bir gölgen olmalıydı. Bunu aklımın bir köşesine yazdım, Cordell, Corwin değilse bile, senin o gölgeli civarda bulunduğuna dair bir ipucuydu... Senin bulunduğun yere dair elime geçen ilk gerçek ipucu. Bunun devamını getirmeliydim.

Bunun üzerine seni takip etmeye, geçmişini incelemeye başladım. İnsanları sorguladıkça, durum daha da şaşırtıcı bir hal alıyordu. Aslını istersen, aylar sonra bile hâlâ kararsızdım. Bu nu imkânsız kılacak kadar bulanık noktalar vardı. Ama benim için her şey bir sonraki yaz, Amber'i kısa bir süre için ziyaret ettiğimde çözüldü. Bu tuhaf meseleyi Eric'e açtım..."

"Eee?"

"Şey... bu olasılıktan... bir yere kadar... haberdardı."

Duraksadı ve yanındaki koltukta duran eldivenlerini düzeltti.

"Hmm," dedim, "Sana tam olarak ne söyledi?"

"Bunun gerçek sen olabileceğini," dedi. "Bana bir... kaza olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Şey, hayır," diye kabullendi. "Bir kaza değil. Bir kavga yaşandığını, seni yaraladığını söyledi. Öleceğini sanmış ve töhmet altında kalmak istemiyordu. Bu yüzden seni Gölge'ye taşımış ve orada, o yerde bırakmış. Uzunca bir süre sonra ölmüş olman gerektiğine, aranızdaki her şeyin

bittiğine karar vermiş. Getirdiğim haberler doğaldır ki onun huzurunu kaçırdı. Bu yüzden bana gizlilik yemini ettirdi ve seni gözetim altında tutmam için geri gönderdi. Orada olmak için iyi bir nedenim vardı, çünkü herkese orayı ne kadar çok sevdiğimi anlatmıştım."

"Bir hiç uğruna sessiz kalma sözü vermemişsindir, Flora Sana ne verdi?"

"Burada, Amber'de erk sahibi olursa beni unutmayacağına dair söz verdi."

"Biraz riskli," dedim. "Her şeye karşın, bu seni hâlâ ona karşı avantajlı kılıyor... Tahtta hak iddia eden bir rakibin yeri ne ve onu oraya koymakta Eric'in parmağı bulunduğuna dair bilgi."

"Doğru. Ama bir şeyler dengelenmişti ve bunlardan bahsetmek için suç ortaklığını kabullenmem gerekecek."

Doğruladım.

"Küçük bir ihtimal, ama imkânsız değil," diyerek ona katıldım. "Ama tahta geçme şansı bulursa yaşamama izin verir miydi sence?"

"Bu hiç konuşulmadı. Hem de hiç."

"Bununla birlikte, aklından geçmiş olmalı."

"Evet, daha sonraları," dedi "ve muhtemelen hiçbir şey yapmayacağına kanaat getirdim. Zaten hafızanı yitirmiş olman ihtimali ağır basıyordu. Sen zararsız kaldığın sürece bir şeyler yapmak gereksizdi."

"Böylece beni gözetim altında tutmak, zararsız bir halde olduğumdan emin olmak için kaldın orada, öyle mi?"

"Öyle."

"Ya hafızamı yeniden kazanma belirtileri gösterirsem ne yapacaktın?"

Bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Eric'e bildirecektim."

"Peki, o ne yapacaktı?"

"Bilmiyorum."

Biraz güldüm, kıpkırmızı kesildi. Yüzünün kızardığını en son ne zaman görmüştüm, bilemiyordum.

"Malumu ilam etmeyeceğim," dedim. "Peki, orada kaldın, beni izledin. Ya sonra ne oldu?"

"Özel bir şey olmadı. Sen hayatını yaşamayı, ben de onu denetlemeyi sürdürdüm."

"Diğerlerinin hepsi nerede olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Evet. Bulunduğum yer sır değildi. Aslında, hepsi de zaman zaman beni ziyarete geldiler."

"Random da dahil mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Evet, birkaç kez," dedi.

"Neden yüzünü ekşittin?"

"Onu seviyormuşum gibi yapmak için çok geç," dedi. “Anlarsın ya, onun beraber olduğu insanları sevmiyorum işte... bin bir türlü suçlu, caz müzisyenleri... Gölgemi ziyaret ettiği sırada ona aile nezaketini sunmak zorunda kaldım, ama eve gece gündüz o adamları getirip poker partileri, konserler düzenleyerek sinirlerimi gerdi. Eve o ayrıldıktan sonra haftalar boyu kokudan girilmezdi, her seferinde gidişini görmekten memnun olurdum. Üzgünüm, bilirim ki onu seversin, ama gerçeği duymayı sen istedin."

"Senin ince hassasiyetine uygun düşmüyordu. Peki, şimdi dikkatini, misafirin olduğum o kısa süreye çekiyorum. Bize beklenmedik şekilde katıldı. Peşinde odanda öldürdüğümüz yarım düzine kötü adam vardı."

"Olayı tüm canlılığıyla anımsıyorum."

"Bundan sorumlu olan kişileri de anımsıyor musun halletmek zorunda kaldıklarımızı?"

"Evet."

"Onlardan birini daha görsen tanıyabilecek kadar mı?"

"Sanırım."

"Güzel. Onlardan birini daha önce hiç görmüş müydün?"

"Hayır."

"O günden sonra?"

"Hayır."

"Bir yerlerde onların tarif edildiğini hiç duydun mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Neden soruyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

"Daha değil. Sorguya çeken benim, unuttun mu? Şimdi o akşamdan öncesini düşünmeni istiyorum. Beni Greenwood’a yatıran olayı. Belki biraz daha öncesini. Ne oldu ve bunu nereden öğrendin? Hangi şartlar altında? Bu olaydaki rolün neydi?"

"Evet," dedi. “Bunu er ya da geç soracağını biliyordum. Şöyle oldu: Eric olaylar olduktan bir gün sonra benimle bağlantı kurdu... Amber’den, Koz

Kartı’mla." Bana tekrar baktı, belli ki bunu nasıl karşıladığımı, tepkilerimi görmek için. İfadesiz kaldım. “Bana bir önceki gece kötü bir kaza geçirdiğini ve hastaneye kaldırıldığını söyledi. Seni özel bir kuruluşa, tedavi sürecine daha çok müdahale edebileceğim bir yere naklettirmemi söyledi."

"Bir başka deyişle, bir sebze olarak kalmamı istedi."

"Senin sürekli uyutulmanı istiyordu."

"Kazadan sorumlu olduğunu kabul etti mi peki?"

"Arabanın lastiklerine ateş etmesi için birini tuttuğunu söylemedi, ama olayın böyle geliştiğini biliyordu. Başka nereden bilebilirdi ki? Daha sonra tahtı ele geçirmeyi tasarladığını öğrendiğimde, seni ortadan tümüyle kaldırmanın en iyisi olacağını düşündüğünü farz ettim. Bu teşebbüs başarısız olduğun da en etkili bir sonraki şeyi yapması mantıklı görünüyordu: yani taç giyme töreni yapılıncaya kadar seni olayların dışında tutmak."

"Lastiklerime ateş edildiğinin farkında değildim," dedim.

Yüzü değişti. Kendini toparladı.

"Bana bunun bir kaza olmadığını bildiğini söylemiştin... Birinin seni öldürmeye çalıştığını. Ayrıntılardan haberdarsın sanıyordum."

Uzun zamandan beri ilk defa, yine kaygan zemine basıyordum. Hâlâ bellek kaybından mustariptim ve sanırım hep de böyle kalacaktım. Kazadan birkaç gün öncesine ait anılarım paramparçaydı. Desen o ana kadarki tüm yaşantımın anılarını canlandırdıysa da, travma bunun hemen öncesindeki olayların anılarını silmiş gibiydi. Hiç görülmedik şey değildi bu. Basit bir işlevsel bozukluktan çok, organik hasar olması imkân dahilindeydi. Belleğimin geri kalanını almış olmaktan mutluydum, o yüzden hatırlayamadıklarımın ardından gözyaşı dökmek gereksizdi. Kazaya gelince, duygularım bana bunun bir kazadan farklı bir şey olduğunu söylüyordu, silah seslerini hatırlıyordum. İki el ateş edilmişti. Eli tüfekli şahsı görmüş bile olabilirdim... bir anlığına, çok geç. Belki de yalnızca bir hayaldi. Ama görmüş gibiydim. Westchester’a giderken aklıma böyle bir şey gelmişti. Bu kadar vakitten sonra, Amber’de yetkiyi elimde tutarken bile bu biricik yetersizliğimi kabullensem mi bilemiyordu. Flora’yı daha önce çok daha az şey bilirken bile kandırmıştım. Kazanan kombinasyondan şaşmamaya karar verdim.

"Dışarı çıkıp nereye isabet ettiğine bakacak durumda değildim," dedim. “Silah seslerini duydum. Kontrolü kaybettim. Tekerleğe isabet ettiğini farz

ettim ama asla tam olarak bilemedim. Soruyu sormamın tek sebebi, tekerleğin vurulduğunu nerden bildiğini merak etmemdi."

"Sana bunu Eric'ten öğrendiğimi söyledim zaten."

"Bunu söyleyiş tarzın beni rahatsız etti. Sanki tüm ayrıntıları, o seninle temasa geçmeden önce biliyormuşsun gibi."

Başını iki yana salladı.

"Öyleyse söz dizimimi mazur gör," dedi. "Bu, bazen bir şeylere, olaylar gerçekleştikten sonra baktığında olur. İma ettiğin şeyi inkâr etmem gerekecek. Bununla hiçbir ilgim yok ve olmadan önce de bilmiyordum."

"Eric hiçbir şeyi tasdik ya da inkâr edecek halde olmadığına göre, bu konuyu olduğu gibi kabullenmeliyiz," dedim,

"Şimdilik," diye ekledim, onu kendini savunması daha zor hal de bırakmak; dikkatini, hafızamda hâlâ varlığını koruyan küçücük kuşum sözlerim ya da ifadem vasıtasıyla belli edebilecek işaretlerden uzaklaştırmak için. "Daha sonra silahlı kişinin kim olduğunu öğrendin mi?" diye sordum.

"Hiçbir zaman," dedi. "Büyük ihtimalle kiralık serserinin teki. Bilmiyorum."

"Birisi beni bulup hastaneye kaldırmadan önce ne kadar bilinçsiz kaldığım konusunda bir fikrin var mı?"

Tekrar olumsuz anlamda salladı başını.

Bir şeyler beni huzursuz ediyordu ve ne olduğunu bir türlü kestiremiyordum.

"Eric hastaneye ne zaman götürüldüğümü söyledi mi?"

"Hayır."

"Yanında olduğum vakit, neden Eric'in Koz Kartı'nı kullanmak dururken Amber'e yürümeyi denedin?"

"Ona ulaşamadım."

"Seni Amber'e getirmesi için bir başkasını arayabilirdin," dedim. "Flora, bence yalan söylüyorsun."

Sadece bir testti, tepkisini görmek için. Neden olmasın?

"Ne hakkında?" diye sordu. "Başka hiç kimseye ulaşamadım. Hepsi şu ya da bu şekilde meşguldüler. demek istediğin bu mu?"

Beni süzdü.

Kolumu doğrultup onu işaret ettim ve arkamda, tam pencerenin dışında bir şimşek çaktı. Bir ürperti, bir elektrik hissettim. Gök gürültüsü de

etkileyiciydi.

"Eksik anlatarak suç işliyorsun," diye şansımı denedim.

Yüzünü elleriyle örtüp ağlamaya başladı.

"Ne demek istediğini biliyorum!" dedi. “Sorularının hepsini yanıtladım! Ne istiyorsun? Olay olduğunda ne nereye gittiğini, ne de sana kimin ateş ettiğini bilmiyorum! Sadece sana anlattığım gerçekleri biliyorum, kahrolasıca!"

Ya dürüst, ya da bu yöntemlerle aşılması imkânsız olduğuna kanaat getirdim. Hangisi olursa olsun, vaktimi boşa harcıyordum ve bu şekilde başka bir şey öğrenemezdim. Ayrıca kazanın benim için önemini düşünmeye başlamasından önce lafı başka konulara getirsem iyi olacaktı. Eğer orada kaçırdığım bir şey varsa, ilk bulan ben olmak istiyordum.

"Gel benimle," dedim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Teşhis etmeni istediğim bir şey var. Sebebini sen baktıktan sonra söyleyeceğim."

Kalkıp beni takip etti. Caine’le ilgili hikâyeyi anlatmadan önce onu üst kata çıkarıp cesedin yanına götürdüm. Cesede büyük bir serinkanlılıkla baktı. Başıyla onayladı.

"Evet," dedi ve ekledi: “Daha önce görmemiş olsaydım bile, sırf senin için seve seve gördüğümü söylerdim."

Çekimser bir şeyler mırıldandım. Aile sadakati hep bir yerlerime dokunur. Flora’nın Caine’le ilgili söylediklerime inanmış mıydı, bilmiyordum. Ama birbirlerine denk sayılan şeyler denk olan başka şeylere de denk sayıldığından, çok da fark etmezmiş gibiydi. Ona Brand’le ilgili hiçbir şey söylemedim ve o da onun hakkında yeni bir bilgiye sahip değilmiş gibi gözüküyordu. Söyleyeceklerimi bitirdiğimde yaptığı tek yorum,

"Mücevher sana yakışıyor. Ya baş kısmı?" oldu.

"Böyle şeylerden bahsetmek için çok erken," dedim ona.

"Desteğimin değeri her ne ise..."

"Biliyorum," dedim. “Biliyorum."

Mezarım sessiz bir yer. Kolvir’in zirvesinin arka tarafında, üç kilometre kadar aşağıda, kayalık bir bayırda. Üç yanı doğa unsurlarına karşı korunmuş, üzerine bir çift bodur ağacın, çeşit çeşit fundanın, otun, koca halatlar halinde dağ sarmaşığının dikilmiş olduğu taşınmış toprakla

çevrelenmiş. Önünde iki oturma sırası olan uzun, alçak bir bina ve sarmaşıklar onu büyük oranda örtmeyi başarmış, çok şükür binanın cephesine adımın altına kazınmış tumturaklı bir yazıtın epey bir kısmını da kaplamışlar. Bina, doğaldır ki, çoğu zaman boş.

Oysa o akşam, Ganelon ve ben oraya, cömert bir şarap, ekmek somunu ve kahvaltılık erzakla gittik.

"Şaka etmiyormuşsun demek!" dedi, atından inip, yürüyüp, sarmaşıkları aralayıp, kazınmış sözcükleri ayışığında okuyunca.

"Elbette etmiyordum," dedim, aşağı inip atlarla ilgilenirken.

"Benim işte."

Atlarımızı yakında bir çalılığa bağlayıp yiyecek torbalarımızı indirdim ve en yakındaki sıraya götürdüm. İlk şişeyi açıp, bir çift kadehe kırmızı şarap doldurduğum sırada Ganelon da bana katıldı.

Kendi kadehini alıp, “Hâlâ anlamıyorum," dedi.

"Anlamayacak ne var? Öldüm ve buraya gömüldüm," dedim. “Bu, benim simgesel mezarım... yani ceset bulunamayınca dikilen cinsten. Benimkinden yakın zamanda haberdar oldum. Birkaç asır önce, benden ümit kesilince inşa edilmiş."

"Biraz ürpertici," dedi. “İçeride ne var o zaman?"

"Hiçbir şey. Gerçi ihtiyatlı davranıp bir boşluk ve tabut koymayı akıl etmişler, hani olur da kalıntılarım ortaya çıkardı ye. Böylece bir taşla iki kuş vuracaklar."

Ganelon kendine bir sandviç yaptı.

"Kimin fikriymiş bu?" diye sordu.

"Random’a sorarsan, ya Brand’den, ya da Eric’ten çıkmış fikir. Kimse tam olarak hatırlamıyor. Hepsi de o vakit bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüşler."

Kıkırdadı, kırış kırış, yaralı, kızıl sakallı şahsına mükemmelen uyan, kötücül bir ses çıkardı.

"Ya şimdi ne olacak mezarına?"

Omuz silktim.

"Sanırım bazıları mezarın bu şekilde boş durmasının yazık olduğunu düşünüyor ve onu doldurduğumu görmekten hoşlanırlar. Bununla birlikte gelip de kafayı çekmek için güzel bir yer. Aslında daha saygılarımı sunmadım."

Bir çift sandviç yaptım, ikisini de yedim. Geri dönüşümden beri ilk gerçek molaydı bu ve belki de uzunca bir müddet için de sonuncusu olacaktı. Bilmek mümkün değildi. Ama geçen hafta boyunca Ganelon'la hiç konuşma fırsatı bulamamıştım ve o, güvendiğim pek az kişiden biriydi. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Mecburdum buna. İşin bizler gibi parçası olmayan biriyle konuşmalıydım. Öyle de yaptım.

Ay hatırı sayılır bir mesafe kat etti ve anıt mezarımdaki kırık camların sayısı katlanarak arttı.

"Peki diğerleri bunu nasıl karşıladılar?" diye sordu bana.

"Tahmin edilebileceği gibi," diye yanıt verdim. "Julian'ın, inandığını söylemesine rağmen tek bir kelimesine bile inanmadığını anlayabiliyordum. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor ve bana meydan okuyacak konumda değil. Benedict'in de bana inandığını sanmıyorum, ama onun tepkilerini okumak çok daha zor. Burada vaktini geçiriyor ve umarım ki bunu yaparken şüphe duyarak bana avantaj sağlıyor. Gerard'a gelince, içimden bir ses, bunun onun için bardağı taşıran son damla olduğunu ve bana duyduğu son güven kırıntısını da yitirdiğini söylüyor. Yine de Caine'in cesedini korudan çıkarmama eşlik etmek için yarın erkenden Amber'e dönecek. Bunu safariye çevirmenin hiç anlamı yok, ama aile eşrafından bir bulunsun istedim. Deirdre'yi sorarsan... Buna sevinmiş gibiydi. Ağzımdan çıkan tek kelimeye bile inanmadığından eminim. Ama fark etmez. O hep benim yanımda olmuş ve Caine'i asla sevmemiştir. Konumumu sağlamlaştırmama sevindiğini söyleyebilirim. Llewella'nın inanıp inanmadığını cidden bilemiyorum. Bildiğim kadarıyla birbirimize ne yaptığımızla zerre kadar ilgilenmiyor. Fiona tüm bu olanlar karşısında düpedüz neşelenmiş görünüyordu. Ama onun olaylara bakış şekli hep böyle mesafeli ve kibir doludur. Aklından nelerin geçtiğinden asla emin olamazsın."

"Onlara Brand meselesini daha açmadın mı?"

"Hayır. Onlara Caine'den bahsettim ve yarın akşama dek hepsinin Amber'de bulunmalarını istedim. Brand meselesi o zaman gündeme gelecek. Denemek istediğim bir fikrim var."

"Hepsiyle Koz Kartları aracılığıyla mı bağlantı kurdun?"

"Öyle."

"Sana bu konuyla ilgili sormak istediğim bir şey var. Silah almak için gittiğimiz gölge dünyada telefonlar vardı..."

"Evet?"

"Biz oradayken telefonları gizlice dinleme yöntemleri hakkında bilgi sahibi oldum. Sence, Koz Kartları'nın da dışarıdan dinlenebilmesi olası mıdır?"

Gülmeye başladım, sonra ima ettiklerinin bazıları kafama dank edince kendime hâkim oldum. Sonunda "Bilmiyorum," dedim. "Dworkin'in yaptıklarının büyük bir kısmı hâlâ sır niteliğini koruyor... Bunu hiç düşünmemiştim. Kendim hiç denemedim. Ama merak ediyorum da..."

"Kaç deste var, biliyor musun?"

"Şey, ailedeki herkesin bir iki destesi vardır, kütüphanede de bir düzine kadar yedek bulunur. Başka var mı, bilemiyorum."

"Bana öyle geliyor ki sırf onları dinleyerek bile birçok şey öğrenilebilir."

"Evet. Babamın destesi, Brand'inki, benim asıl destem, Random'un kaybettiği... Kahretsin! Bugünlerde hesabı tutulmayan birçok deste var. Bu konuda ne yapmalı, bilmiyorum. Bir sayım çizelgesi tutup bazı deneyler yapmalı sanırım. Söylediğin için sağ ol."

Başıyla onayladı ve bir süre içkilerimizi sessizlik içinde yudumladık.

Sonra, "Ne yapacaksın, Corwin?" diye sordu.

"Ne konuda?"

"Her konuda. Şimdi kime saldıracağız ve hangi sırada?"

"Asıl niyetim Amber'de işler yoluna girer girmez kara yolu takip ederek kaynağına kadar ulaşmaktı," dedim. "Oysa şimdi öncelik sırasını değiştirdim. Şayet yaşıyorsa, Brand'in olabildiğince çabuk geri getirilmesini istiyorum. Eğer yaşamıyorsa ona ne olduğunu öğrenmeyi."

"Peki ya düşman sana soluklanman için vakit tanıyacak mı? Şu anda yeni bir saldırı hazırlanıyor olabilir."

"Evet, elbette. Bunu düşündüm. Biraz daha vaktimiz olduğunu düşünüyorum, çünkü yenilgiye uğratılmalarının üzerinden çok geçmedi. Kendilerini tekrar toplamaları, güçlerini arttırmaları, durumu yeni silahlarımız ışığında yeniden değerlendirmeleri gerekiyor. Şu anda aklımdan geçen, yol boyunca onların yeni faaliyetlerine dair önceden uyarılmamızı sağlayacak gözetleme istasyonları kurmak. Benedict bu operasyonun sorumluluğunu üstlenmeyi kabullendi bile."

"Ne kadar vaktimiz olduğunu merak ediyorum."

Ona bir kadeh daha içki doldurdum, çünkü aklıma gelen tek yanıt buydu.

"Avalon'da işler hiç bu kadar karmaşık değildi... bizim Avalon'umuzda yani."

"Doğru," dedim. "O günleri özlemle anan bir tek sen değilsin. En azından, şimdi bakınca daha basit görünüyorlar."

Başıyla evetledi. Ona sigara uzattım, ama reddedip piposunu yaktı. Ateşin ışığında hâlâ boynumda asılı duran Hüküm Mücevheri'ni tetkik etti.

"Bu şeyle hava şartlarını kontrol edebiliyor musun gerçekten?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Denedim. İşe yarıyor."

"Ne yaptın?"

"Bu öğlenki fırtına. Benimdi."

"Merak ediyorum..."

"Neyi?"

"Bu tarz bir güçle ne yapardım. Bu gücü ne yapmak için kullanırdım."

"Aklıma esen ilk şey," dedim, mezarımın duvarına bir tokat aşk ederek, "bu yeri yıldırımlarla yok etmek oldu... Sürekli yıldırım yağdırıp taş taş üstünde bırakmamak. Hiç kimsenin aklında gücüme dair şüphe kalmazdı."

"Neden yapmadın?"

"Sonra biraz daha düşündüm. Boş versene, dedim. Eğer yeterince akıllı, ya da güçlü, ya da şanslı olmazsam çok geçmeden burası gerçekten bir işe yarayabilir. Böyle bir olay karşısında kemiklerimi nereye atmalarını isteyeceğimi düşündüm. O anda farkına vardım ki, burası aslında gayet güzel bir yer... yüksek, temiz, doğa unsurlarının hâlâ çıplak dolaştığı bir yer. Göz alabildiğine kaya ve gökyüzü. Yıldızlar, bulutlar, güneş, ay, rüzgâr, yağmur... diğer cesetlerin birçoğundan daha iyi eşlikçiler. Neden şu anda yanımda olmasını istemediğim birinin yanında yatayım ki, hem yanımda olmasını istediğim birileri de yok."

"Ya marazi düşüncelere kapılıyorsun, Corwin, ya da sarhoşsun. Belki de ikisi birden. Üstelik huysuzsun da."

"Sen kimsin de neye gerek duyduğumu söylüyorsun?"

Yanıbaşımda gerginleştiğini, sonra rahatladığını hissettim

"Bilmiyorum," dedi sonra. "Sadece gördüğümü dile getiriyorum."

"Askerler ne durumda?" diye sordum.

"Sanırım hâlâ şaşkın haldeler, Corwin. Cennetin yamaçlarında bir kutsal savaşta çarpışmaya geldiler. Geçen haftaki dövüşün böyle olduğunu sanıyorlar. Kazandığımızı gördüklerinden, bu konuda mutlular. Ama bu bekleyiş, şehirde olmak. Bu yeri anlamıyorlar. Düşman sandıklarının bazıları artık dost. Kafaları karışık. Bir savaş ihtimaline karşı hazır tutulduklarını biliyorlar, ama bunun kime karşı, ya da ne zaman olacağından habersizler. Kışlalarından çıkmalarına izin verilmediği için varlıklarının askerlerin ve ordunun büyük kısmından tepki aldığını henüz kavrayabilmiş değiller. Ama çok yakında farkına varabilirler. Bu konuyu açmak için bekliyordum, ama son zamanlarda çok meşguldün..."

Bir süre oturup sigaramı tüttürdüm.

Sonra, "Öyleyse onlarla konuşsam iyi olur," dedim. "Gerçi yarın buna fırsatım olmayacak ve acilen bir şeyler yapılmalı. Buradan ayrılmaları gerektiğini düşünüyorum... Arden Ormanı'nda bir açık hava kampına. Evet, yarın. Geri döndüğümüz de senin için haritada işaretleyeceğim. Bunun onları kara yola yakın tutmak için olduğunu söyle. Onlara bir diğer saldırının gelmesinin an meselesi olduğunu söyle... ki bu basbayağı doğru. Onlara talim yaptır, savaşçı nitelikleri pas tutmasın. İlk fırsatta aşağı inip onlarla konuşacağım."

"Bu seni Amber'de kişisel bir güçten yoksun bırakacaktır."

"Doğru. Ama hem güvenimin bir işareti, hem de saygı gösterisi olarak işe yarayabilir bir risk. Evet, sanırım faydalı bir hareket olacak bu. Olmazsa..." Omuz silktim.

Bir kadeh daha doldurdum ve boş bir şişeyi daha mezarıma salladım.

"Bu arada," dedim, "özür dilerim."

"Ne için?"

"Henüz farkına vardım ki marazi düşüncelere kapılmışım, sarhoş ve huysuzum. Buna gerek yok."

Kıkırdadı ve kadehini benimkine vurdu.

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Böylece, ay düşerken orada oturduk, ta ki son şişe de hemcinslerinin yanına defnedilene kadar. Bir süre geçmiş günlerden bahsettik. En sonunda sustuk ve gözlerim Amber'in üzerindeki yıldızlara kaydı. Buraya gelmekle iyi etmiştik, ama şehir artık beni geri çağırıyordu. Düşüncelerimi bilen Ganelon kalktı ve gerindi, atlara gitti. Bense mezarımın yanında hacet giderdim, sonra onu izledim.

Bölüm 5

Tekboynuz Korusu, Arden'in içlerinde, Kolvir'in güneybatısında, yerin Garnath denen vadiye doğru nihai alçalışına başladığı çıkıntının yakınlarındadır. Garnath, geçtiğimiz yıllar da lanetlenmiş, yakılmış, istila edilmiş ve savaşlara tanık olmuşsa da, komşusu olan dağlık araziye hâlâ el sürülmemiştir.

Babamın, tekboynuzu asırlar önce gördüğünü iddia ettiği ve onu Amber'in hamisi ilan edip hanedan armasına işletmesine neden olan tuhaf olayların yaşandığı yer, bildiğimiz kadarıyla Garnath'ın denize bakan manzarasından artık pek görülmeyen, yukarı kenardan yirmi otuz adım içeride bir noktadadır.

Burası, bir kaya parçasından sızan küçük pınarın berrak bir havuz oluşturduğu, taşarak bir dereciğe dönüştüğü, Garnath'a doğru aşağılara aktığı asimetrik şekilli, açık bir alandır.

Gerard ve ben, ertesi gün işte bu yere doğru sürdük atlarımızı, şehirden bizi Kolvir'den aşağı iniş yolunun yarısında yakalayan bir saatte, güneş önce ışık parçacıklarını okyanusun üzerinde sektirip ardından göğe kucak dolusu savurmadan önce. Güneş bununla meşgulken, Gerard dizginlere asılıp durdu. Ardından atından indi, aynısını yapmamı işaret etti. Yıldız'ı, ve Gerard'ın devasa benekli atının yanında götürdüğümüz yük atını bırakıp indim. Onu içi yarı yarıya çakıl dolu dağa kadar izledim. Durdu, yanına geldim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Dönüp benimle yüzleşti; gözleri kısılı, ağzı sımsıkı kapalıydı pelerinini çözdü, katladı, yere bıraktı. Kılıç kemerini de çözüp pelerinin üzerine koydu.

"Kılıcını, pelerinini bırak," dedi. "Sana engel olmaktan başka bir şeye yaramazlar."

Ne olacağına dair içimde bir sezgi vardı ve buna uymanın daha iyi olacağına hükmettim. Pelerinimi katladım, Hüküm Mücevheri'ni Grayswandir'in yanma koydum ve bir kez daha onun yüzüne baktım. Tek bir sözcük çıktı ağzımdan.

"Neden?"

"Çok zaman geçti," dedi, “unutmuş olabilirsin."

Bana ağır ağır yaklaştı, gardımı alıp geriledim. Bana yumruk atmadı. Ondan daha hızlıydım. İkimiz de çömelmiştik; sol eliyle yavaş pençeleme hareketleri yapıyor, vücuduna yakın tuttuğu sağ eli hafifçe seğiriyordu.

Eğer Gerard’la dövüşmek için bir yer seçecek olsaydım, burayı seçmezdim. O da bunun farkındaydı elbette. Eğer Gerard’la dövüşeceksem bunu ellerimle yapmayı da tercih etmezdim. Kılıçla ya da sopayla dövüşte ondan iyiyimdir. İçine hızın ve stratejinin karıştığı her şey, onu kendimden uzak tutup arada bir vurarak, gitgide yoğunlaşan saldırılar karşısında açık vermesini sağlayacak kadar yormamı sağlar. Bunun da farkındaydı elbette. Bu yüzden beni böyle tuzağa düşürmüştü.

Ama Gerard’ı anlıyordum, şimdi de onun kurallarına göre oynamaya mecburdum.

Her bir adımıyla beni sıkıştırırken birkaç kez elini savuşturdum. Nihayet şansımı değerlendirip eğildim ve bir yumruksa vurdum. Midesinin hemen yukarısına hızlı, sert bir sol indirdim. Sağlam bir tahtayı kırabilir veya bir ölümlünün iç organlarını paramparça edebilirdi. Ne yazık ki zaman Gerard'ı yumuşaklaştırmamıştı. Homurdandığını işittim, ama sağ yumruğu engelledi, sağ elini sol kolumun altından geçirdi ve omzumu arkadan yakaladı.

Kıramayacağım bir omuz kilidiyle karşılaşmayı bekleyerek ona sımsıkı yapıştım ve dönüp ileri iterek sol omzunu aynı kilitte yakaladım, sağ bacağımı dizinin arkasına takıp onu devirmeyi başardım.

Ama beni bırakmamıştı, üzerine devrildim. Kendi kavrayışımı gevşettim ve yere düştüğümüz sırada sağ dirseğimi sol böğrüne indirebildim. İdeal bir açı değildi ve sol eli uzanıp başımın arkasında bir yerlerde sağ eliyle birleşti.

Eğilerek kaçabildim, ama kolum hâlâ ondaydı. Bir anlığına sağ elimi dosdoğru kasığına indirme fırsatı yakaladıysam da, kendime hâkim oldum. Hani kemer altına vurmaktan çekindiğimden filan değil, biliyordum ki Gerard’a bunu yapsam refleksleri omzumu kırmasına neden olabilirdi. Bunun yerine alnımı çakıllara sürterek sol kolumu başının arkasına geçirmeyi başardım, bir yandan da sağ kolumu bacaklarının arasından kaydırıp onu sol uyluğundan tuttum. Bunu yapar yapmaz da geriye yuvarlandım, ayaklarım yere değer değmez bacaklarımı düzleştirmeye kalkıştım. Onu havaya kaldırıp tekrar yere vurmak, sıkı da bir omuz atmak niyetindeydim.

Ne var ki Gerard bacaklarını makaslayıp sola yuvarlandı, beni gövdesinin üzerinden takla atmak zorunda bıraktı. Öbur tarafa geçerken başını bırakıp sol kolumu kurtardım. Sonra ters yöne ilerleyip sağ kolumu çektim ve ayağını bükmek için harekete geçtim.

Ama Gerard bunu yutmamıştı. O sırada kollarını tekrar altına almıştı. Müthiş bir çabayla kendini kurtardı ve dönerek ayağa kalktı. Ben de doğrulup geriye sıçradım. Hiç vakit kaybetmeden üzerime yürümeye başladı ve eğer onunla güreşe tutuşursam canımı çıkaracağını anladım. Birkaç numara denemeliydim.

Ayaklarını izledim ve en iyi olduğuna inandığım anda, tam ağırlığını sol ayağına verdiği sırada eğilerek, öne uzattığı kollarının arasından geçtim. Sağ bileğini yakalayıp, arkasından neredeyse bir buçuk metre yukarıya kaldırdım. Yüzüstü kapaklandı, ileriye, sola düştü.

Ayağa kalkmaya çabaladı ve çenesine, onu tekrar yere indiren bir sol vurdum. Başını iki yana salladı ve bir kez daha ayağa kalkarken kendini kollarıyla korudu. Midesini tekmelemeye çalıştım, ama kendi ekseni etrafında dönerken ıskalayıp kalçasına isabet ettirdim. Dengesini koruyup, gene üzerime geldi.

Yüzüne yumruklar savurup çevresinde daire çizdim. İki kez daha midesine vurdum ve sekerek uzaklaştım. Gülümsedi. Ona yaklaşmaktan korktuğumu biliyordu. Karnına bir tekme salladım, tutturdum. Kolları boynuna, tam köprücük kemiğinin üzerine bir kesme indirebileceğim kadar aşağı düştü. Fa kat tam o anda ileri uzanıverdi ve belime dolandı. Elimin kenarını çenesine vurdum ama bu onu kavrayışını sıkılaştırmaktan ve ayaklarımı yerden kesmekten alıkoymadı. Tekrar vurmak için artık çok geçti. O muazzam kollar daha şimdiden böbreklerimi eziyordu. Parmaklarımla şah damarını aradım, sıktım.

Ama beni başının üzerine kaldırmaya devam etti. Ellerim gevşedi, kurtuldu. Sonra köylü kadınlar çamaşırları nasıl taşlara vurursa, işte öylece sırt üstü çarptı beni çakıllara.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu; beni sürükleyerek tekrar ayağa kaldırırken dünya titreşen, yarı gerçek bir mekân olmuştu. Yumruğunu gördüm...

Gün doğumu çok hoştu, ama açısı yanlıştı... Yaklaşık doksan derece...

Birdenbire başım dönmeye başladı. Sırtımdan başlayın nemin civarında bir yerlerde büyük şehre ulaşan, acıdan oluşmuş bir yol haritasının farkına

vardığım sırada dengelendi

Havada asılıydım. Başımı azıcık çevirdiğimde, aşağı doğru, çok uzun bir mesafe olduğunu görebiliyordum.

Vücuduma takılı bir çift güçlü mengene hissediyordum omzumda ve uyluğumda. Dönüp baktığımda, bunların eller olduğunu gördüm. Boynumu biraz daha büktüğümde gördüm ki Gerard'ındı bu eller. Beni başının üzerinde, bir kol boyu yükseklikte tutuyordu. Yolun tam bitiminde durmuştu; Garnath'ı ve çok aşağılardaki kara yolun bitimini görebiliyordum.

Eğer beni bıraksa bir kısmım uçurumun yüzünü kaplayan kuş pisliklerine karışır, geri kalanım da geçmişte bıraktığım kum sallara vuran denizanalarına dönerdi.

"Evet. Aşağı bak, Corwin," dedi, kımıldandığımı hissedip, benimle göz göze gelmek üzere başını kaldırınca. "Tek yapmam gereken ellerimi açmak."

"Seni duyuyorum," dedim sessizce, bir yandan da şayet buna karar verirse onu da beraberimde götürmenin bir yolunu arıyordum.

"Ben zeki bir adam değilim," dedi. "Ama bir düşünceye kapıldım... çok korkunç bir düşünceye. Bu konuda yapmayı bildiğim tek şey bu. Düşündüm ki, Amber'den inanılmaz bir süredir uzaktasın. Hafızanı kaybetme hikâyenin gerçek olup olmadığını bilmem imkânsız. Geri döndün ve işlerin başına geçtin ama henüz burada tam anlamıyla hüküm sürmüyorsun. Benedict'in hizmetçilerinin ölümü canımı sıkmıştı, şimdi Caine'in ölümüyle canımın sıkılmış olduğu gibi. Ama Eric de kısa bir süre önce öldü, Benedict ise sakat kaldı. Olayların bu kısmından seni sorumlu tutmak çok kolay değil, ama bunun ihtimal dahilinde olabileceği aklıma geldi... eğer böyleyse kara yoldan gelen düşmanlarımızla gizlice müttefik olmuşsun demektir."

"Öyle değilim," dedim.

"Fark etmez, çünkü söylediklerimi dinleyeceksin," dedi.

"Sadece lafımı bitirene kadar bekle. Her şey olacağına varır. Eğer, uzun süreli yokluğunda şu anki durumu tezgâhladıysan -hatta belki de planının parçası olarak babamızı ve Brand'i ortadan kaldırarak- öyleyse sana tahtı gasp edişine karşı beliren aile içi direnişi ortadan kaldırmaya kararlı gözüyle bakıyorum."

"Şayet durum böyle olsa, gözlerim oyulsun ve zindana kapatılayım diye kendimi Eric’e teslim eder miydim?"

"Sözümü kesme!" diye tekrarladı. “Pekâlâ, buna yol açacak hatalar işlemiş olabilirsin. Artık fark etmez. Söylediğin kadar masum, ya da alabildiğine suçlu olabilirsin. Aşağı bak, Corwin. >Hepsi bu. Kara yola bak. Eğer bu senin eserinse, kat edeceğin yolun sınırı ölümdür. Sana gücümü bir kez daha gösterdim, bir ihtimal unutmuşsundur diye. Seni öldürebilirim, Corwin. Kılıcının seni koruyacağına güvenme, seni elime geçirmem yeter. Üstelik sözümü tutmak için, bunu yapacağım da. Söz veriyorum ki, eğer suçluysan, bunu öğrendiğim an öldüreceğim seni. Şu an yaşamım, seninkine bağlı olduğu için garantilendiğini de aklından çıkarma, Corwin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu an tüm kardeşlerimiz Koz Kartım vasıtasıyla bizi izliyor ve dinliyorlar. Artık maksadını tüm aileye belli etmeksizin işimi bitirmeyi planlayamazsın. Böylelikle, yerine getiremeden ölsem bile sözüm tutulmuş olacak."

"Anlıyorum," dedim. “Peki ya bir başkası seni öldürürse. İkimizin birden icabına bakmış olur. Bu da siperlere yalnız Julian, Benedict, Random ve kızların geçmesini sağlar Bu -her kimse- o kişi için çok, ama çok daha iyi. Söylesene kimin başının altından çıktı bu fikir?"

"Benim fikrimdi! Yalnızca benim!" dedi ve kavrayışının sıkılaştığını, kollarının kıvrılıp gerginleştiğini hissettim. “Ortalığı karıştırmaya çalışıyorsun sadece! Hep yaptığın gibi!" diye inledi. “Sen geri gelene kadar her şey yolundaydı! Tanrı cezanı versin, Corwin! Bence hepsi senin suçun!"

Sonra beni havaya fırlattı.

"Suçsuzum, Gerard!" demeyi başaracak vakit bulabildim.

Sonra beni yakaladı -kocaman, omzumu yerinden çıkartacak bir kavrayışla- ve beni uçurumun kenarından çekip aldı.

Beni iç tarafa savurdu, döndürdü ve ayaklarımın üzerine bıraktı. Hiç durmaksızın yürüdü, dövüştüğümüz çakıllı bölgeye gitti. Onu izledim, eşyalarımızı toparladık.

Koskoca kemerini tokalarken bana baktı ve gözlerini gene kaçırdı.

"Bir daha bu konuyu açmayacağız," dedi.

"Anlaştık."

Döndüm ve atlara yürüdüm. Bindik, yoldan aşağı inmeye devam ettik.

Pınar, koruda küçük müziğini icra ediyordu. Artık daha da yükselmiş olan güneş, yaprakların arasından ışık huzmelerini satıyordu. Yerde hâlâ bir miktar çiy vardı. Caine'in mezarı için kestiğim çimenler hâlâ ıslaktı.

Yanıma aldığım beli çıkartıp mezarı açtım. Gerard tek kelime etmeksizin cesedi bu iş için getirdiğimiz yelken bezine yatırmama yardım etti. Bezi cesedin etrafına sardık ve büyük, gevşek ilmeklerle diktik.

"Corwin! Bak!" Bu bir fısıltıydı ve Gerard'ın eli omzumu kavradı.

Bakışlarının yönünü takip edince donakaldım. Görüntüyü seyrederken kılımızı bile kıpırdatmadık: üzerini yumuşak, ışıl ışıl bir beyazlık çepeçevre sarmıştı, adeta kıl ve yeleyle değil, kuş tüyüyle kaplı gibiydi; küçük yarık toynakları, tıpkı ince başından yükselen boğumlu boynuz gibi altındandı. Küçük kayalardan birinin üzerine çıkmış, orada biten likenleri yiyordu.

Başını kaldırıp bize doğru baktığı vakit gözleri parlak zümrüt yeşiliydi. Bir an süren hareketsizliğimizi paylaştı. Sonra ön ayaklarıyla çabuk, huzursuzca bir hareket yaptı ve taşa üç kez vurdu. Sonra bulanıklaştı ve bir kar tanesi gibi, sessizce gözden yitti, belki de sağımızdaki ağaçlara doğru.

Doğruldum ve taşa gittim. Gerard arkamdan geldi. Orada, yosunlarda küçük toynak izlerini gördüm.

"Sanırım gerçekten gördük," dedi Gerard.

Başımla onayladım.

"Bir şey gördüğümüz kesin. Onu daha önce görmüş müydün?"

"Hayır. Ya sen?"

Başını iki yana salladı.

"Julian onu bir kez gördüğünü iddia ediyor," dedi, " uzaktan. Dediğine göre, tazılar onu takip etmeye yanaşmamışlar."

"Çok güzeldi. O uzun, ipek gibi kuyruk, o parlak toynaklar..."

"Evet. Babam onun hep hayra alamet olduğunu söylerdi."

"Ben de öyle yormak isterim."

"Görünmesi için tuhaf bir zaman... bunca yılın ardından…"

Tekrar onayladım.

"Özel bir âdet var mı? Yani o bizim hamimiz olduğuna ve... bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

"Varsa bile babam bana hiç söylemedi," dedim. Tekboynuzun üzerinde belirmiş olduğu kayayı okşadım. "Eğer talihimizi biraz olsun değiştirebilirsen, eğer bize bir derece zarafet bahşedebilirsen... teşekkürler,

tekboynuz," dedim. “Bunu yapamasan bile böyle kara bir zamanda bizi varlığınla aydınlattığın için sağ ol."

Sonra uzaklaşıp pınardan su içtik. Kasvetli yükümüzü üçüncü atın sırtına bağladık. Atlarımızı, su haricinde hiçbir şeyin kıpırdamaz olduğu bir yere gelene kadar yularlarından çektik.

Bölüm 6

Yaşamın bitmek bilmeyen törenleri ardı arkası kesilmemecesine ortaya çıkıverir; insanlar umudun göğsüne saldırmaktan hiç vazgeçmez; yağmurun olduğu yerde dolunun olmadığı hiç görülmüş müdür? O akşam, uzun ömrümde kazandığım tüm bilgelik, yaratıcı bir endişenin ruhuyla sunulmuş, Random'un başını sallaması ve dostça yaptığı müstehcen bir hareketle yanıt bulmuştu.

Kütüphanedeydik ve büyük yazı masasının bir ucunda oturuyordum. Random sağımdaki iskemledeydi. Gerard odanın diğer ucundaydı, duvara asılı silahları inceliyordu. Belki de Rein'in eseri olan tekboynuz kabartmasıydı baktığı. Neye bakarsa baksın, kitaplıkların yanıbaşında, tam ortada bir koltuğa yığılmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlayıp uzatmış, kollarını kavuşturmuş, pullu çizmelerini tetkike koyulmuş olan Julian'ı bizimle birlikte o da görmezden geliyordu. Boyu neredeyse bir altmış olan Fiona'nın yeşil gözleri, şöminenin yanında sohbet etmekte olduğu Flora'nın mavi gözlerine dikilmişti; saçı şöminede olmayan ateşin boşluğunu doldurmakla kalmıyor, adeta için için yanıyordu. Bana her zaman olduğu gibi bir sanatçının karşısında henüz gerileyip aletlerini bir kenara bıraktığı, gülüşünün ardında yavaşça soruların şekillendiği bir eseri anımsatıyordu. Boynunun bitiminde, sanatçının başının Fiona'nın köprücük kemiğini çenttiği yer, daima gözümü bir büyük ustanın imzasına çekerdi, bilhassa başını daha boylu olan bizlere doğru, soru sorarcasına, ya da amirane tavırla kaldırdığında. Tam o sırada belli belirsiz gülümser kabullenmenin huzursuz edici özelliğini hiçbir zaman hafifletmediği geleceği görme yetisiyle, hiç şüphesiz bakışımın farkındaydı. Llewella bir köşeye çekilmiş, bir kitabı incelermiş gibi yapıyordu, sırtı bize dönüktü, yeşil saçının bukleleri kovu renkli yakasının biraz yukarısında sallanıyordu. Uzak duruşunun altında düşmanlık mı, yabancılığın sebep verdiği mahcubiyet mi, yoksa sadece ihtiyat mı olduğunu bilemiyordum Belki de hepsi birden. Onun varlığı Amber'de alışıldık bir şey değildi.

...İşte o yorumu yapmama ve Random'un da kabullenmesine sebep olan şey, benim kişisel farklılıkları aşıp, işbirliği arzusu yaratmayı amaçladığım

bir zamanda, bir gruptan ya da aileden çok, bir bireyler topluluğu oluşturmamızdı.

Aşina bir mevcudiyet hissettim, “Merhaba, Corwin", dendiğini işittim, Deirdre benimle bağlantı kuruyordu. Elimi uzattım, onun elini sıkıca tutup çektim. Öne doğru bir adım attı, sanki kuralları olan bir dansın ilk adımıymış gibi. Yaklaşıp yüzüme baktı. Bir an için demir parmaklıklı bir pencere başını ve omuzlarını çerçeveledi. Canlı bir duvar halısı solundaki duvarı süsledi. Önceden planlanmış bir pozdu elbette. Yine de etkiliydi. Koz Kartımı sol elinde tutuyordu. Gülümsedi. O belirdiği sırada diğerleri de bize baktılar ve Deirdre yavaşça dönüp, makineli tüfekli bir Mona Lisa gibi hepsini vurdu o gülücüğüyle.

"Corwin," dedi bana küçük bir öpücük verip geri çekilerek, "Sanırım erkenciyim."

"Asla," dedim, yerinden henüz kalkmış ve benden birkaç saniye erken davranarak aynı şeyi söylemiş olan Random’a dönüp…

Random Deirdre’nin elini tutup, onu bara doğru çekerken, "Sana bir içki ikram edebilir miyim, kız kardeşim?" diye sordu.

"Ah, evet. Teşekkürler," dedi Deirdre ve Random ona şarap sundu ve Deirdre’nin Flora’yla geleneksel atışmasını böylelikle engelledi, ya da en azından geciktirdi. Hiç değilse anımsadığım eski sürtüşmelerin hâlâ devam ettiğini görmüştüm. Bu, bana Deirdre’nin o anlık eşlikçiliğine mal olduysa da, benim için çok önemli olan yerel huzur endeksini yükseltmişti. Random canı istediğinde böyle şeylerde çok başarılı olabilir.

Parmaklarımla masanın kenarında davul çaldım, ağrıyan omzumu sıvazladım, bacak bacak üstüne attım, sonra vazgeçtim, bir sigara yakıp yakmamayı düşündüm...

Birdenbire gelivermişti. Odanın diğer ucunda Gerard soluna dönmüş, bir şey söylemiş ve elini uzatmıştı. Bir an sonra

Benedict’in, grubumuzun son üyesinin, sol ve tek elini tutuyordu.

Tamam. Benedict’in buraya benim değil de Gerard’ın Koz

Kartı’yla gelmesi, bana karşı duygularını belli etme yoluydu.

Aynı zamanda beni göz altında tutmak için kurulmuş bir ittifakın işareti miydi? En azından beni meraklandırmak için yapıldığı su götürmezdi. Gerard’a sabahki gösteriyi yaptıran Benedict miydi? Belki de.

O anda Julian doğruldu, odanın diğer tarafına yürüdü, Benedict’e bir şeyler söyleyip elini sıktı. Bu hareketlilik Llewella’nın merakını

cezbetmişti. Döndü, kitabını kapayıp bir kenara koydu. Sonra gülümseyerek ilerledi ve Benedict'le merhabalaştı, Julian'ı başıyla selamladı, Gerard'a bir şeyler söyledi.

Bu doğaçlama sohbet ısındı, hareketlendi. Tamam ve tamam.

Dörde üç. İki kişi ortada.

Odanın diğer ucundaki grubu izleyerek bekledim. Hepimiz oradaydık ve onlara hitap edip aklımdakini uygulamaya geçebilirdim. Bununla birlikte...

Çok baştan çıkarıcıydı. Biliyordum ki hepimiz o gerilimi hissedebiliyorduk. Sanki odada aniden iki manyetik kutup harekete geçmişti. Demir tozlarının hangi yönlere çekileceğini merak ediyordum.

Flora bana kısacık bir bakış attı. Bir gecede fikrini değiştirmemiştir, diye umuyordum... tabiî yeni bir gelişme olmadıysa.

Hayır, bir sonraki hareketini tahmin edebileceğimden emindim.

Yanılmamıştım da. Onun susamaktan ve bir kadeh şaraptan bahsettiği çalındı kulağıma. Yarı yarıya döndü ve benim bulunduğum tarafa yöneldi, sanki Fiona'nın da kendisine katılmasını beklermiş gibiydi. Bu gerçekleşmeyince bir anlığına durakladı, ansızın tüm dikkatlerin odak noktası oldu, bu gerçeğin farkına vardı, küçük bir karar verdi, gülümsedi ve bana doğru yürüdü.

"Corwin," dedi, "sanırım bir kadeh şarap iyi olurdu."

Başımı çevirmeden ve gözlerimi önümdeki tablodan ayırmadan, geriye doğru seslendim. "Random, rica etsem Flora ya bir kadeh şarap ikram eder miydin?"

"Lafı mı olur," diye yanıtladı ve gereken sesleri işittim.

Flora başıyla onayladı, yüzünden gülücüğünü sildi ve arkaya, sağıma geçti.

Dörde dört, sevgili Fiona odanın ortasında cayır cayır yanıyordu. Bunun tümüyle bilincinde ve zevkine vararak, aniden en yakın iki raf sırasının arasında asılı duran, ince işlenmiş, koyu renk çerçeveli aynaya döndü. Sağ şakağının yakınında başıboş kalmış bir tutam saçı düzeltmeye koyuldu.

Hareketi, halının kırmızı ve altın rengi geometrisinde, sol ayağını koyduğu yerin yakınında yeşil ve gümüş rengi bir şimşek gibi çakmıştı.

Aynı anda hem küfretmek, hem de gülümsemek istiyordum. Adı batasıca sürtük, yine oyun oynuyordu bizimle. Ama her zamanki gibi olağanüstüydü. Hiçbir şey değişmemişti. Küfür etmeden, gülümsemeden, ileri yürüdüm, tıpkı onun yapacağımı bildiği gibi.

Ama Julian da yaklaşmıştı, hem de benden biraz daha çabuk. Fiona’ya daha yakın olduğundan saç tutamını benden hemen önce fark etmiş olabilirdi.

Fiona’nın saçını kibarca tutup düzeltti.

Sonra da “Bileziğin, kız kardeşim," dedi hoş bir sesle. “Öyle görünüyor ki şu aptal şey, bileğinden vazgeçmiş. İşte... izninle."

Fiona Julian’a elini uzattı, zümrütlü zinciri bağladığı sırada o alçak kirpikli gülücüklerinden birini takındı. İşi tamamlayan Julian, Fiona’nın elini iki elinin arasına alıp, diğerlerinin hem meşgul görünüp hem de yan yan süzdükleri köşesine doğru götürmeye başladı.

"Paylaşmak üzere olduğumuz nüktenin senin de hoşuna gideceğine inanıyorum," dedi.

Elini kurtardığı sırada Fiona’nın gülümsemesi daha da hoş bir hal almıştı.

"Teşekkür ederim, Julian," diye yanıt verdi. “Duyduğum zaman güleceğimden hiç şüphem yok. Ama korkarım, her zamanki gibi son gülen ben olacağım." Dönüp koluma girdi ve "Fark ettim ki içimde daha büyük bir arzu var," dedi, “bir kadeh şarap içmek için."

Böylece onu yanımda götürdüm ve içki ikram edilmesini sağladım. Beşe dört.

Şiddetli duygular sergilemekten hoşlanmayan Julian geçmeden bir karar verdi ve bizi takip etti. Kendisine bir kadeh şarap koydu, yudumladı, on ya da on beş saniye beni süzdü, sonra konuştu, “Sanırım hepimiz buradayız. Aklından geçenleri anlatmaya ne zaman başlayacaksın?"

"Herkes sırasını savdığına göre," dedim, “daha fazla ertelemek için bir sebep göremiyorum." Sesimi yükseltip, odanın karşı tarafına yönelttim. “Vakit geldi. Yerlerimizi alalım."

Diğerleri de geldiler. Sandalyelerimizi çekip oturduk. Biraz daha şarap dağıtıldı. Bir dakika sonra dinleyiciler hazırdı.

"Teşekkürler," dedim son kıpırdanışlar da yatıştığında.

"Söylemek isteyebileceğim birkaç şey var ve bunların bazılarını söyleyebilirim de. Olayların akışı daha önce olanlara göre şekillenecek ve vakit kaybetmeden başlayacağız. Random, dün bana anlattıklarını onlara da anlat."

"Pekâlâ."

Çalışma masasının gerisindeki koltuğa gittim ve Random öne çıkıp masanın kenarına oturdu. Öne eğilip onun Brand’le iletişim kuruşunu ve

kurtarma teşebbüsünü bir daha dinledim. Hikâyenin özetlenmiş bir haliydi ve Random aklıma soktuğundan beri gitmek bilmeyen spekülasyonlardan arındırılmıştı. Bunların atlanmasına rağmen, içlerinde, imalar hakkında söze dökülmeyen bir bilinç uyanıyordu. Bunu biliyordum. Bu sebeple önce Random'un konuşmasını istemiştim. Eğer doğruca kendi şüphelerimi dile getirsem eskiliği yüzünden saygı gören o dikkati kendimden uzaklaştırma çabasına gömüleceğim kesindi. bu hareketin ardından suratıma birer birer kapatılan zihinlerin metalik, keskin sesi gelecekti. Oysa bu şekilde, Random'un istediğim her şeyi söyleyeceği düşüncelerine karşın lafı bitene kadar onu dinleyecek, tüm bu sırada merak edeceklerdi. Kafalarında bu fikirleri evirip çevirecek, toplantıya çağırma sebebimi keşfetmeye çalışacaklardı. Dayanakların, takip eden gerekçelendirme safhasında köklenmesini sağlayacak zamanı kazandıracaktı bu... ve kanıtları uydurup uydurmadığımızı düşüneceklerdi. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Bekleyip merak ederken diğerlerini izledim, sonuçsuz, ama bir o kadar da kaçınılmaz bir çabaydı. Şüpheden çok merak, diğerlerinden daha iyi tanıdığım bu yüzlerde tepki, ipucu ve belirtiler aramamı gerektiriyordu. Yüzler elbette hiçbir şey söylememişti bana. Belki de söylenenler, yani insanın bir diğer kişiye sadece ilk görüşte gerçekten baktığı, sonraki her karşılaşmasında zihinsel bir kestirmeye başvurduğu doğrudur.

Beynim bu ihtimali doğru çıkaracak kadar tembeldir, aylaklık etmek için ne zaman fırsatını bulsa özetleme gücünü ve her şeyin yerli yerinde olduğu varsayımını kullanır. Ama bu kez kendimi görmek için zorladım, yine de bir faydası olmadı. Julian yüzündeki biraz sıkkın, biraz neşeli maskı koruyordu. Gerard kimi zaman şaşkın, kimi zaman öfkeli ve hüzünlüydü. Benedict sadece kasvetli ve kuşku dolu görünüyordu. Llewella her zaman olduğu kadar kederli ve esrarengizdi. Deirdre'nin dikkati dağılmıştı, Flora ise uysaldı ve Fiona ben dahil herkesi inceliyor, kendi tepki kataloğunu hazırlıyordu.

Bir süre geçtikten sonra söyleyebileceğim tek şey, Random'un herkesi etkisi altına aldığıydı. Hiç kimse duygularını belli etmese de can sıkıntısının kaybolduğunu, eski şüphenin ortadan kalktığını ve yeni şüphenin canlandığını gördüm akrabalarım arasında merak yükselmişti. Neredeyse büyülenmişlerdi. Sonra herkes soru sormaya başladı. Önce çisenti sonra sağanak halinde.

"Durun," deyip nihayet araya girdim. “Bırakın, bitirsin sözünü. Her şeyi anlatsın. Soruların bazıları yanıt bulacak kalanını sonra sorarsınız."

Başıyla onaylayanlar oldu, homurtular yükseldi ve Random hikâyenin gerçek sonuna doğru ilerledi. Yani, sözü Flora’nın evinde hayvan adamlarla yaptığımız dövüşe getirdi, onların Caine’i öldürenlerle aynı ırktan olduğunu belirtti. Flora bu kısmı onayladı.

Sonra, sorular geldiğinde onları dikkatle takip ettim. Random’un hikayesiyle ilgili oldukları sürece sorun yoktu. Ama işin arkasında birimizin olduğuna dair spekülasyonları yarıda kesmek istiyordum. Bu konu açılır açılmaz laf dönüp dolaşıp bana gelecek, sahte yemlerin kokusu duyulacaktı. Bu, çirkin sözlerin söylenmesine, ya da hiç meraklısı olmadığım bir atmosferin doğmasına sebep olabilirdi. Karşılıklı atışmalara maruz kalmamak için önce kanıtları sunmak, eğer mümkünse suçluyu hemen köşeye sıkıştırmak ve konumumu güçlendirmek iyi olacaktı.

Böylece bekledim ve izledim. O kaçınılmaz ânın çok yaklaştığını hissettiğimde saati durdurdum.

"Bu münakaşanın, bu spekülasyonların hiçbiri gerekli olmayacaktı," dedim, “şayet tüm gerçekleri şu anda bilseydik. Onlara ulaşmanın bir yolu olabilir... hemen şimdi. İşte bu yüzden buradasınız."

İşe yaramıştı. Hepsinin dikkati bu yana çevrilmişti. Hazırlardı. Belki de istiyorlardı.

"Brand’e ulaşıp onu eve getirmemizi teklif ediyorum," dedim, “şimdi."

"Nasıl?" diye sordu Benedict.

"Koz Kartlarıyla."

"Denendi," dedi Julian. “Ona bu şekilde ulaşılamıyor. Yanıt yok."

"Alışıldık kullanımı kastetmemiştim," dedim. “Hepinizden tam deste Koz Kartları getirmenizi istemiştim. Bunu yaptığınızı sanıyorum."

Başlarıyla onayladılar.

"Güzel," dedim. “Şimdi Brand’in Koz Kartını çıkartalım. Dokuzumuzun da onunla aynı anda bağlantı kurmaya çalışmasını öneriyorum."

"İlginç bir fikir," dedi Benedict.

"Evet," diye ona katıldı Julian, destesini çıkartıp karıştırırken. “En azından denemeye değer. İlave güç üretebilir. Bilmiyorum."

Brand’in Koz Kartı’ını buldum. Öbürleri de bulana kadar bekledim. Sonra, “Her şeyi ayarlayalım," dedim. “Herkes hazır mı?"

Sekiz onay geldi.

"Öyleyse başlıyoruz. Deneyelim. Şimdi."

Kartı incelemeye koyuldum. Brand'in yüz hatları benimkilere benziyordu, ama daha kısa boylu ve ince yapılıydı. Saçı Fiona'nınki gibiydi. Yeşil bir binici kıyafeti kuşanmıştı. Beyaz bir ata biniyordu. Ne kadar zaman önce? Ne kadar geçmişti bunun üzerinden? Merak ettim. Bir tür hayalperest, gizemci ve şair olan Brand, her zaman ya üzgün, ya da mutlu; ya kuşkucu ya da büsbütün saf olurdu. Duyguları asla orta bir noktada durmak bilmezdi. Manik depresif terimi, onun karmaşık kişiliği için çok yüzeysel kalsa da, yoldan ayrılışının yönünü temsil ettiği gibi yolu belirleyen sayısız vasfını belirtmek için kullanılabilirdi. Bu durumunun takipçisi olarak, onu çok etkileyici, düşünceli ve sadık bulup, ona tüm akrabalarımdan fazla değer verdiğim zamanlar olduğunu itiraf etmeliyim. Ama kimi zaman da öyle huysuz, iğneleyici ve düpedüz vahşiydi ki, ona zarar vermekten korktuğum için yanında bulunmaktan kaçınırdım. Toparlayacak olursak, onu son kez, Eric'le Amber'den sürgün edilmeme yol açan münakaşadan hemen önce gördüğümde ikinci halindeydi.

...ve Koz Kartını inceleyip ona zihnimle, irademle ulaşırken, onun doldurması için boş bir yer açarken düşüncelerim ve hislerim bunlardı. Çevremde diğerleri de kendi anılarını kartlar gibi karıştırıyor ve aynısını yapıyorlardı.

Kart yavaşça rüyatozu niteliğine büründü, derinleşirmiş gibi oldu. Peşinden o alışıldık bulanıklaşma ve istenilen kişiyle bağlantıyı müjdeleyen hareket hissi geldi. Koz Kartı parmaklarımın altında soğudu, sonra her şey aktı ve biçimlendi, aniden ısrarcı, dramatik ve eksiksiz bir görüntünün gerçekliğine kavuştu.

Görünüşe bakılırsa bir hücredeydi. Arkasında bir taş duvar vardı. Yere saman seriliydi. Kelepçeliydi ve zinciri arkasında, duvarın yukarısına çakılı koskoca bir halkaya kadar uzanıyordu. Epey uzun bir zincirdi, hareket için ona yeterli boşluğu sağlıyordu ve Brand şu anda bu avantajı kullanıyor, köşede, bir çaput ve saman yığınının üzerinde gelişigüzel yatıyordu.

Saçı ve sakalı bir hayli uzundu, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar zayıftı. Elbiseleri paramparçaydı ve kir pas içindeydi. Uyuyormuş gibiydi. Aklım kendi mahkumiyetime gitti… Kokular, soğuk, berbat yiyecekler, rutubet, yalnızlık, gidip gelen delilik. Hiç değilse gözleri yerindeydi, çünkü birkaçımız ismini çağırdığında onları kırpıştırmıştı; gözleri yeşildi ve dalgın, boş bir bakışı vardı.

Uyuşturulmuş muydu? Yoksa halüsinasyon gördüğünü mü zannediyordu?

Ama aniden kendine geliverdi. Doğruldu. Elini uzattı.

"Biraderlerim," dedi. “Kız kardeşlerim…"

Odayı titreten bir “Geliyorum!" çığlığı koptu.

Gerard iskemlesini devirip ayağa kalkmıştı. Odanın diğer ucuna atılıp duvardaki askısından koca bir savaş baltası kaptı.

Kayışını bileğine geçirdi, aynı eliyle Koz Kartını tutuyordu. Bir an için donakaldı, karta yoğunlaştı. Sonra boştaki elini uzattı ve göz açıp kapayıncaya değin oradaydı, kendinden geçmek için o ânı bulan Brand’i kucaklamıştı. Görüntü dalgalandı.

Bağlantı kesildi.

Sövüp sayarak destede Gerard'ın kendi Koz Kartını aradım.

Diğerlerinin birkaçı daha aynı şeyi yapıyorlardı. Kartı bulup, bağlantı kurmaya giriştim. Yavaşça o erime, dönüşme, yeniden şekillenme gerçekleşti. İşte!

Gerard zinciri duvar taşlarının üzerinde sımsıkı germiş, baltasıyla vuruyordu. Ama zincir kalındı ve onun güçlü darbelerine uzunca bir süre dayandı. Halkalardan birkaçı nihayet ezilip büküldü ama neredeyse iki dakika geçmişti ve zincirlerin şıkırtısı, baltanın sesi gardiyanları hareketlendirmişti bile.

Çünkü soldan sesler geliyordu... bir şıkırtı, sürgülerin kayışı, menteşelerin gıcırtısı. Algı alanım oraya kadar uzanmasa da hücrenin kapısının açılmakta olduğu barizdi. Brand kendini bir kez daha yerden kaldırdı. Gerard zincire vurmaya devam ediyordu.

"Gerard! Kapı!" diye haykırdım.

"Biliyorum," diye böğürdü, zinciri koluna doladı.

Zincir pes etmedi.

Sonra zinciri bıraktı ve eli dikenli savaşçıların birisi kılıcını kaldırıp saldırırken baltasını ona savurdu. Adam düştü bir başkası onun yerini aldı. Sonra bir üçüncü ve dördüncü çıktı ortaya ve hemen arkalarında başkaları da vardı.

O anda bir hareketin bulanıklığı görüldü ve Random manzarada çömelmiş, sağ eliyle Brand’in sağ elini kavramıştı elinde bacakları öne gelecek şekilde bir kalkan gibi tuttuğu iskemlesi vardı. Ayağa fırladı ve saldırganların üzerine atıldı iskemleyi bir koçbaşı gibi kullanarak aralarına

daldı. Adamlar gerilediler. İskemleyi kaldırıp savurdu. Gerard’ın baltasıyla ölen birisi yerde yatıyordu. Bir diğeri kenara yaslanmış kopan sağ kolunun güdüğünü tutuyordu. Random bir hançer çıkartıp yakındaki bir mideye sapladı, iskemleyle iki kişinin daha beynini dağıttı, son adamı da geri sürdü. Tuhaftır ki tüm bunlar olurken ölü adam zeminden yükselip kanlarını saçarak, ağır ağır havada sürüklenmeye başlamıştı. Bıçaklanan adam dizlerinin üzerine çökmüş, bıçağı çıkarmaya çalışıyordu.

Bu sırada Gerard iki eliyle zinciri tutmuştu. Bir ayağını duvara dayayıp çekmeye başladı. Sırtındaki dev adaleler kabarırken omuzları şişti. Zincir dayandı. Bir on saniye, belki. On beş...

Sonra, bir pat sesiyle ve şakırtıyla koptu. Gerard geriye savruldu, eliyle bir kenara tutundu. Geriye baktı, hiç şüphesiz o anda görüş alanım dışında olan Random’a. Tatmin olmuş bir halde döndü, eğildi ve tekrar şuursuz düşmüş olan Brand'i kaldırdı. Onu kollarına aldı, döndü ve gevşek bedenin altından bir elini bize uzattı. Random, iskemlesiz olarak tekrar manzaraya girdi ve bize doğru aynı hareketi yaptı. Hepimiz birden uzandık onlara ve bir an sonra aramızdaydılar, etraflarına doluşmuştuk.

Uzun yıllardır kayıp olan ve kendisini esir tutan gizemli şahısların elinden henüz çekip aldığımız kardeşimizi görmek, ona dokunmak için birbirimizle yarışırken bir tür tezahürat yükseldi. Nihayet, umarım ki bazı yanıtlar da özgürlüğüne kavuşmuştu. Ama Brand çok zayıf, ince, solgun gözüküyordu...

"Açılın!" diye bağırdı Gerard. “Onu divana götürüyorum! Sonra hepiniz istediğiniz kadar bakabilir..."

Ölüm sessizliği. Çünkü herkes gerilemiş ve taş kesilmişti.

Bunun sebebi Brand’in üzerinde kan olması ve damlalar halinde akmasıydı. Bu, sol böğründe, arkaya doğru saplanmış bir hançer yüzündendi. Daha bir an önce orada değildi. Aramızdan biri onu böbreğinden vurmaya kalkmış, belki de buna muvaffak olmuştu. Corwin ve Random kaynaklı “hepsinin arkasında aramızdan biri var" varsayımının hatırı sayılır bir şekilde güçlenmesi beni sevindirmemişti. Herkesin o anki konumunu zihnime kaydetmek için tüm yetilerimi bir anlığına toplamaya çalıştım. Sonra büyü bozuldu. Gerard Brand’i divana taşıdı ve hepimiz kenara çekildik; sadece neler olduğunu değil, bunun ne anlama geldiğini de anlamıştık.

Gerard Brand’i yüzükoyun yatırdı ve onun kir içindeki gömleğini yırtıp çıkardı.

"Bana onu yıkamam için temiz su getirin," dedi. “Bir de havlu. Bana tuz solüsyonu, glikoz ve onları asmam için de bir şeyler bulun. Eksiksiz bir tıbbi malzeme takımı istiyorum."

Deirdre ve Flora kapıya doğru hareketlendiler.

"En yakını benim odam," dedi Random. “Orada birtakım bulabilirsiniz. Ama tek intravenöz seti üçüncü kattaki laboratuvarda. Gelip size yardım etsem iyi olur."

Hep birlikte ayrıldılar.

Tümümüz de bir zamanlar, hem burada, hem de dışarıda tıp eğitimi almıştık. Bununla beraber, Gölge’de öğrendiğimizin Amber’de değiştirilmesi gerekiyordu. Örneğin dış dünyalardan getirilen antibiyotiklerin büyük kısmı burada etkisizdi. Diğer yandan kişisel bağışıklık süreçlerimiz incelediğimiz kişilerinkinden farklı işliyordu, bu yüzden enfeksiyon kapmamız çok daha zordu... Enfeksiyona yakalandığımızda da daha hızlı iyileşiyorduk. Çok etkileyici bir de kendimizi yenileme yeteneğine sahiptik.

Asıl olan nasıl gölgelerinden üstünse, bunun böyle olması da normaldi. Amberliler olarak küçük yaşımızdan itibaren bu gerçeklerin farkındaydık ve tıp eğitimi almaya nispeten erken yaşta başlamıştık. İnsanın kendi doktorluğunu yapması hakkında söylenenler bir yana, bunun temelinde hemen herkese, özellikle de hayatımızı elinde tutabilecek olan kişilere karşı beslediğimiz ve hiç de haksız olmayan güvensizlik duygusu yatıyordu. Gölge Dünya’da geçirdiğimiz birkaç asır içinde tıp fakültesinde okumuş olmama karşın Gerard’ı omuzlayıp Brand’in tedavisini yapmak üzere ileri atılmamanın sebebi, kısmen buydu. Açıklamanın diğer kısmı ise Gerard’ın kimseyi Brand’in yanına yaklaştırmamasıydı. Belli ki akıllarından aynı şey geçen Julian ve Fiona ileri çıkmış, ne var ki Gerard’ın hemzemin demir yolu geçidinin önündeki bir demir kapı gibi bekleyen koluyla karşılaşmışlardı.

"Hayır," demişti Gerard. “Bunu yapanın ben olmadığımı biliyorum ve tek bildiğim de bu. Hiç kimse ikinci bir fırsat bulamayacak."

Aramızdan biri normal, sağlıklı halindeyken böyle bir yara alacak olsa, teşhisim, ilk yarım saati atlatırsa yaşayacağı yönünde olurdu. Ama Brand... Şu anki hali... Bir şey diyemiyordum.

Diğerleri gerekli malzemeler ve araç gereç ile dönünce Gerard, Brand'i temizledi, yarayı dikti ve pansuman yaptı. IV'yi bağladı, Random'un getirdiği bir çekiç ve keski yardımıyla onun kelepçelerini kırdı, üzerini bir çarşaf ve battaniye ile örttü, bir kez daha nabzını saydı.

"Nasıl?" diye sordum.

"Zayıf," dedi, bir sandalye çekip divanın başucuna ilişti.

"Birisi bana kılıcımı getirsin... bir kadeh de şarap. Ben içmemiştim. Acıktım, yiyecek bir şeyler kaldıysa getirin."

Llewella büfeye yöneldi, Random kapının arkasındaki parmaklıklı raftan aldığı kılıcı Gerard'a getirdi.

Ona silahı verirken, "Burada mı kalacaksın?" diye sordu Random.

"Öyle."

"Brand'i daha iyi bir yatağa taşısak mı, ne dersin?"

"Yerinden memnun. Taşıma vaktine ben karar vereceğim. Birisi de şömineyi yaksın. Şu mumlardan birkaçını da söndürün."

Random başıyla onayladı.

"Ben yaparım," dedi. Sonra Gerard'ın Brand'in böğründen çekip çıkardığı bıçağı aldı, keskin kısmı neredeyse yirmi sarı tim uzunluğunda, ince bir hançerdi bu. Silahı avcuna yatırdı.

"Bunu tanıyan var mı?" diye sordu.

"Ben tanımıyorum," dedi Benedict.

"Ben de," dedi Julian.

"Hayır," dedim.

Kızlar başlarını olumsuz anlamda salladılar.

Random hançeri inceledi.

"Bir elbisenin manşetine ya da korseye rahatça sığabilir şekilde kullanmak gerçekten cesaret gerektirir."

"Çaresizlik," dedim.

"...ve de yarattığımız hengamenin çok iyi hesaplanması. Neredeyse önceden tahmin etmiş."

"Muhafızlardan biri yapmış olabilir mi?" diye sordu Julian. "Hücredeyken?"

"Hayır," dedi Gerard. "Hiçbiri o kadar yaklaşamadı."

"Düzgünce fırlatılacak kadar dengeli gözüküyor," dedi Deirdre.

"Öyle zaten," dedi Random hançeri parmaklarının arasında gezdirerek. "Ama hiçbiri temiz bir atış yapacak fırsatı bulamadı. Bundan eminim."

Llewella geri dönmüştü, üzerinde et dilimleri, yarım somun ekmek, bir şişe şarap ve bir kadeh bulunan bir tepsiyle. Küçük bir masanın üzerini boşaltıp Gerard’ın iskemlesinin yanına taşıdım. Llewella tepsiyi bırakırken, “Ama neden?" diye sordu, “Geriye yalnızca bizler kalıyoruz. Aramızdan biri neden bunu yapmak istesin ki?" İçimi çektim.

"Sence Brand kimin tutsağıydı?" diye sordum.

"Bizlerden birinin mi?"

"Eğer birisinin, bastırmak için böyle bir yola başvurmayı göze alabileceği kadar önemli bir şeyler biliyorduysa, neden olmasın? Aynı sebep onun oraya kapatılmasını ve orada tutulmasını da sağladı."

Kaşları çatıldı.

"Bu da anlamsız. Neden onu öldürüp kurtulmadılar?"

Omzumu silktim.

"Bir işlerine yarayacak olmalı," dedim. “Ama tüm bu soruları hakkıyla yanıtlayabilecek tek biri var aslında. O herifi bulunca, sorarsın.

"Ya da kadını," dedi Julian. “Kız kardeşim, görüyorum ki birdenbire muhteşem bir saflığa büründün."

Llewella’nın bakışları Julian’ınkilere kilitlendi. Dondurucu sonsuzlukları yansıtan bir çift buz dağından farksızdı gözleri.

"Anımsadığım kadarıyla," dedi, “buraya geldikleri sırada iskemlenden kalktın, sola gittin, masanın etrafını dönüp Gerard’ın hafifçe sağında durdun. Epey ileriye uzanmıştın. Sanıyorum ki o sırada ellerin aşağıda, görünmeyecek bir konumdaydı."

"Ben de anımsıyorum ki," diye karşılık verdi Julian, “sen de bıçağı saplayabileceğin mesafede, Gerard’ın solundaydın... hem de öne eğilmiştin."

"Bunu sol elimle yapmış olmamı gerektirirdi... ve sağ elimi kullanırım."

"Belki de Brand hâlâ hayatta oluşunu bu gerçeğe borçlu."

"Bunu bir başkasının yaptığını kanıtlamaya çok fazla meraklısın, Julian."

"Tamam," dedim. “Tamam! Siz de biliyorsunuz ki böyle yapmakla kendi kendinizi baltalıyorsunuz. Bu işi bizden, kardeşlerden sadece biri yaptı ve onu ortaya çıkarmanın yolu bu değil."

"Kız kardeşlerden biri de olabilir," dedi Julian.

Gerard kalktı, dikildi, ters bir bakış savurdu.

"Hastamı böyle rahatsız etmenize izin veremem," dedi. "Random, sen de ateşi yakacağını söylemiştin."

"Hemen," dedi Random ve işe koyuldu.

"Ana salonun yanındaki oturma odasına geçelim," dedim, "alt kata. Gerard, kapının dışına bir çift muhafız dikeceğim."

"Hayır," dedi Gerard. “Bu işi yapanın buraya kadar yaklaşmasını tercih ederim," dedi. “Sabah olunca kellesini sana sunarım."

Başımla onayladım.

"Pekâlâ. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa zili çalabilir ya da bizlerden birini Koz Kartıyla çağırabilirsin. Öğrendiği her şeyi sabah sana aktaracağız."

Gerard homurdanarak yerine yerleşti ve yemeğini yemeye başladı. Random ateşi yaktı, mumların birkaçını söndürdü

Brand’in battaniyesi yükselip alçalıyordu, ağır ağır, ama düzenli şekilde. Odadan sessizce tek sıra halinde ayrılıp merdivenin yolunu tuttuk, onları orada, ateşle ve çıtırtıyla, tüplerle ve şişelerle başbaşa bıraktık.

Bölüm 7

Kendimi bir kez daha Amber’in altındaki zindanlarda, eski hücremde, kör bir vaziyette gördüğüm rüyadan nice sefer uyanmışımdır, bazen tir tir titreyerek, ama her seferinde korkuyla. Bu, hapis şartlarına alışık olmadığımdan değil. Farklı sürelerde hapsedildiğim olmuştur. Ama tek başına kalmak, üstelik körlük ve iyileşme ihtimalinin küçüklüğü, zihin mağazasının duygu mahrumiyeti kısmına aşırı yük bindiriyordu. Üzerine, her şeyin sonunun geldiği duygusu da eklenince, geride izler kalmıştı. Uyanık olduğum saatlerde bu anıları genellikle kasada kilit altında tutarım, ama bazı geceler kurtulur, fikir kısmının koridorlarında dans eder, hoplayıp zıplarlar. Brand’i hücresinde görmek onları mevsimsiz bir ürpertiyle birlikte tekrar meydana çıkartmıştı ve bu son darbe onlara neredeyse kalıcı bir konut sağlamıştı. Şimdi, kalkanların asılı durduğu oda da akrabalarımın arasında otururken, aralarından birinin, Eric’in bana yapmış olduğunu Brand’e de yaptığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Birimizin bunu yapabilecek kapasitede olduğunu keşfetmek beni şaşırtmadıysa da, onunla aynı odayı paylaşmak ve kim olduğunu bilmemek bir hayli rahatsızlık vericiydi. Tek tesellim, diğerlerinin de kendince rahatsız olduğunu bilmekti. Artık böyle birinin varlığına dair savım doğrulandığına göre, buna o suçlu şahıs da dahildi. O da başından beri tüm suçun yabancılara ait olmasını ümit ettiğimin farkına vardım. Oysa şimdi... Bir yandan söyleyeceklerim konusunda her zamankinden daha kısıtlı olduğumu hissediyordum. Öte yandan, herkesin anormal ruh halinde olduğu bu zaman, bilgi almak için baskı uygulamaya uygun görünüyordu. Tehditle mücadele için işbirliği yapma arzusu yararlı olabilirdi. Hatta suçlu kişi bile herkes gibi davranmak isteyecekti.

Bu çaba sırasında açık vermeyeceğini kim bilebilirdi?

"Evet, yapmak istediğin başka deney var mı?" diye sordu.

Julian, ellerini başının arkasında kavuşturup, en sevdiğim iskemleye yaslanarak.

"Şu anda hayır," dedim.

"Ne yazık," dedi. “Babamızı da aynı şekilde bulmaya çalışmamızı önerirsin diye bekliyordum. O zaman, şansımız varsa onu bulurduk ve birisi

onu daha kesin bir şekilde ortadan kaldırırdı. Ardından senin getirdiğin şu yeni silahlarla hep birlikte Rus ruleti oynayabilirdik... kazanan her şeyi alırdı."

"Sözlerin düşüncesizce seçilmiş," dedim.

"Bilakis. Her birini tartarak söyledim," diye yanıtladı. “Bir birimize yalan söylemek için o kadar vakit harcıyoruz ki, gerçekten hissettiklerimi dile getirmenin ilginç olabileceğini düşündüm. Birileri farkına varacak mı, diye."

"Görüyorsun ki, hepimiz farkına vardık. Yeni halinin de eskisinden aşağı kalır bir yanı olmadığını fark ettik."

"Canın hangisini isterse, ikimiz de şimdi ne yapacağımız ilişkin bir fikrin var mı, merak ediyoruz."

"Var," dedim. “Şimdi bizi rahatsız edenlerle ilgili bir takım sorulara yanıt aramak niyetindeyim. Brand’le ve başına gelenlerle başlayabiliriz." Gözlerini ateşe dikmiş oturan Benedict’e döndüm, “Avalon’dayken, Benedict, kayboluşumdan sonra beni arayanlardan birinin Brand olduğunu söylemiştin."

"Bu doğru," dedi Benedict.

"Hepimiz seni aradık," dedi Julian.

"Hemen değil," diye karşılık verdim. “İlk arayanlar Brand, Gerard ve sendin, Benedict. Bana söylediğin buydu, değil mi?"

"Evet," dedi. “Gerçi sonradan diğerleri de katıldılar. Sana bunu da söylemiştim."

Başımla tasdik ettim.

"Brand o zaman garip bir şey bildirdi mi?" diye sordum.

"Garip mi? Ne bakımdan?" diye sordu Benedict.

"Bilmiyorum. Ona olanlarla bana olanlar arasında bir bağlantı arıyorum."

"Öyleyse yanlış yere bakıyorsun," dedi Benedict. “Geri döndü ve bir şey elde edemediğini bildirdi. Ondan sonra da çağlar boyu rahat bir şekilde, buradaydı."

"Ben de bu kadarını anladım," dedim. “Oysa Random’un anlattıklarından, onun son kayboluşunun, benim iyileşmem ve dönüşümden aşağı yukarı bir ay öncesine isabet ettiği sonucuna vardım. Eğer araştırmadan döndükten sonra özel bir şey bildirmediyse, bunu kayboluşundan hemen önce yapmış olabilir mi? Ya da arada? Herhangi birine? Herhangi bir şey? Bilen varsa çıksın ortaya!"

Bunu karşılıklı bakışmalar takip etti. Gerçi bakışlar kuşkulu ya da sinirli olmaktan çok, meraklıydı.

Sonunda, “Şey," dedi Llewella, “Bilemiyorum. Yani önemli mi bilmiyorum, ama..."

Tüm gözler ona döndü. Konuşurken, belindeki kuşağın ucunu yavaşça bükmeye başladı.

"Arada bir zamandaydı ve hiçbir önemi olmayabilir de," diye sözünü sürdürdü. “Sadece gözüme çarpan bir şeydi ve uzun süre önce Rebma’ya geldi..."

"Ne kadar zaman önce?" diye sordum.

Kaşlarını çattı.

"Elli, altmış, belki de yetmiş yıl önce... Emin değilim."

Uzun hapsim sırasında keşfettiğim dönüşüm faktörünü kullanmaya çalıştım. Öyle görünüyor ki, Amber’de geçen bir gün sürgün hayatı yaşadığım gölge Dünya’da geçen iki buçuk güne tekabül ediyordu. Amber’deki olayları mümkün olduğunca kendi zaman ölçeğime göre anlatmaya çalışıyorum, ola ki ileride garip benzerlikler çıkarsa diye. Demek ki Brand Rebma’ya benim zamanımla on dokuzuncu yüzyılda gitmişti.

"Zamanı önemli değil," dedi, “geldi ve beni ziyaret etti. Birkaç hafta kaldı." Sonra Random’a baktı. “Martin’i soruyordu."

Random gözlerini kıstı, başını bir yana eğdi.

"Nedenini söyledi mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedi. “Seyahatleri sırasında Martin'le karşılaştığını ima etti ve bende, onunla tekrar bağlantı kurmayı istediği izlenimi uyandırdı. Ancak o gittikten bir süre sonra farkına varabildim ki, Martin hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmek belki de gelişinin tek sebebiydi. Onun ne kadar içten pazarlıklı olabileceğini bilirsiniz, bir şeylerin peşindedir, ama değilmiş gibi görünür. Ziyaret ettiği diğer kişilerle görüştükten sonra bunu anlamaya başladım. Ama sebebini asla öğrenemedim."

"Bu... çok tuhaf," diye fikrini belirtti Random. “Çünkü aklıma, şu ana kadar hiç önemsemediğim bir şeyi getiriyor. Bir seferinde beni oğlum konusunda sorguya çekmişti... ve aynı zamana denk geliyor olabilir. Mamafih, ne onunla karşılaştığını nede böyle bir isteği olduğunu belli etti. Piçler konusunda bir şaka yüzünden açılmıştı konu. Ben içerleyince özür diledi ve oğlan hakkında daha normal sorular sordu, bunu sırf kibarlık olsun

diye aramızı yumuşatmak için yaptığını sanmıştım. Senin de dediğin gibi, insanın ağzından laf almayı bilirdi. Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Çok güzel bir şekilde gülümsedi Llewella.

"Neden söyleyecekmişim ki?"

Random yavaşça onayladı başıyla, yüzü ifadesizdi.

"Peki ona ne söyledin?" dedi. “Ne öğrendi? Martin hakkında benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Llewella gülümsemesi solarken başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey. Aslını istersen," dedi, “bildiğim kadarıyla Martin Desen’i yürüyüp kaybolduktan sonra Rebma’dan hiç kimse ondan haber alamadı. Brand’in geldiği zamankinden daha fazla bilgiyle ayrıldığını hiç sanmıyorum."

"Garip..." dedim. “Bu konuyu başka kimseye açtı mı?"

"Hatırlamıyorum," dedi Julian.

"Ben de," dedi Benedict.

Öbürleri de başlarını iki yana salladılar.

"Öyleyse bunu bir kenara yazıp, şimdilik öylece bırakalım," dedim. “Bilmem gereken başka şeyler de var. Julian, bir süre önce senin ve Gerard’ın kara yolda ilerlemeye çalıştığınızı ve Gerard’ın yolda yaralandığını biliyorum. Sanıyorum ki Gerard iyileşene kadar bir süre Benedict’le birlikte kaldınız. Bu keşif seferi hakkında bilgi istiyorum."

"Görünen o ki, bilgin var zaten," diye yanıtladı Julian.

"Olan biten her şeyi anlattın."

"Bunu nereden öğrendin, Corwin?" diye sordu Benedict.

"Avalon’dayken," dedim.

"Kimden?"

"Dara’dan," dedim.

Ayağa kalktı, yaklaştı, önümde dikildi, alev alev gözlerini bana dikti.

"Hâlâ o kız hakkındaki gülünç hikâyede ısrar ediyorsun."

İçimi çektim.

"Bu konuyu çok tartıştık," dedim. “Şu ana kadar, sana bu konuda bildiğim her şeyi anlattım. İster kabul et, ister etme. Ama bana söyleyen oydu."

"Öyleyse bana söylemediğin bir şeyler olduğu ortada. Bu kısmından daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Doğru mu, değil mi? Julian ve Gerard'la ilgili olanlar."

"Doğrudur." dedi.

"O zaman şimdilik kaynağı unutalım ve olanlardan bahsedelim."

"Anlaştık," dedi Benedict. "Artık sözümü sakınmadan konuşabilirim, çünkü gizlilik sebebi artık aramızda değil. Kastettiğim Eric, elbette. Diğerlerinin birçoğu gibi, o da yerimden habersizdi. Amber'deki asıl bilgi kaynağım Gerard'dı. Eric kara yol konusunda gitgide daha çok endişelenmiş, nihayet Gölge boyunca kaynağına kadar takip etmeleri için bir keşif ekibi göndermeye karar vermişti. Seçilenler Julian ve Gerard'dı. Avalon yakınlarında çok kuvvetli bir yaratık ordusunun saldırısına uğradılar. Gerard Koz Kartım sayesinde bana ulaşıp yardım istedi ve onların yardımına koştum. Düşmanın icabına bakılmıştı. Çarpışmada Gerard'ın bacağı kırıldığı, Julian da biraz hırpalandığı için ikisini birden beraberimde eve getirdim. Onların nerede olduklarını, başlarına ne geldiğini anlatmak için Eric'le aramdaki sessizliği bozdum. Eric, onlara yola devam etmemelerini ve iyileşir iyileşmez Amber'e geri dönmelerini söyledi. İyileşinceye kadar benimle kaldılar. Sonra döndüler."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Ama hepsi bu değildi. Dara bana başka bir şey daha söylemişti. Bir diğer ziyaretçiden daha bahsetmişti. Olanca netliğiyle anımsıyordum. O gün, ırmağın yanı başında, şelalenin üzerindeki siste küçük bir alkım oynaşırken, değirmenin çarkı rüyaları doğurarak ve onları ezerek dönerken; kılıç yarıştırdığımız, konuştuğumuz ve Gölge'de yürüdüğümüz, evrim öncesi bir ormanı aşıp tanrıların tahıl ambarına yaraşır bir değirmen taşının döndüğü muazzam bir akarsunun yanında bir yere geldiğimiz; piknik yaptığımız, flört ettiğimiz, dedikodu yaptığımız, bana hiç kuşkusuz bir kısmı yalan olan birçok şeyi anlattığı o gün. Ama Julian'la Gerard'ın yolculuğuyla ilgili yalan söylememişti ve onun, Brand'in Benedict'i Avalon'da ziyaret ettiği konusunda da doğruyu söylemiş olabileceğine inanıyordum. Bu nu betimlerken kullandığı sözcük "sık sık" idi.

Benedict, bana güvenmediği gerçeğini gizlemek için artık hiçbir zahmete girmiyordu. Karışmamamı gerektirecek kadar hassas bulduğu meseleleri benden gizlemesi için bunun yeterli bir sebep olduğunu görüyordum. Hikâyesine inanmaya gelince, kahretsin, şayet yer değiştirseydik de ben,

bana güvenmezdim. Ama bunu yalnızca bir aptal o anda söyleyebilirdi. Başka ihtimaller yüzünden.

Brand’in ziyaretiyle ilgili ayrıntıları bana daha sonra, yalnız kaldığımızda anlatmayı düşünüyor olabilirdi. Herkesin, özellikle de Brand’in katil adayının önünde sözünü etmek istemeyeceği bir şeylere bulaşmış olabilirlerdi.

Ya da... elbette hepsinin ardında Benedict’in bulunması olasılığı da mevcuttu. Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum. Napolyon, Lee ve MacArthur’un emri altında çalıştığım için, stratejisti olduğu kadar, taktisyeni de takdir ederdim. Benedict her ikisiydi ve tanıdıklarımın en iyisiydi. Sol kolunu yakın zamanda kaybetmesi onu bu konuda zayıflatmamış aslında onun dövüş becerisini de etkilememişti. Son dövüşmemizde şansım yaver gitmeseydi, o yanlış anlamanın sonucunda beni zahmetsizce dilimlemiş olabilirdi. Hayır, her şeyin ardında ki kişinin Benedict olmasını istemiyordum ve şu anda gizlemeye münasip gördüğü şeyleri ortaya sermeye çalışmayacaktım Tüm ümidim bunu daha sonra anlatmak üzere saklıyor olmasıydı

Bu yüzden onun “Hepsi bu," açıklamasıyla yetindim ve başka bir konuya geçmeye karar verdim.

"Flora," dedim, “geçirdiğim kazanın ardından seni ilk ziyaret edişimde, bir şey söylemiştin ve hâlâ tümüyle anlayabilmiş değilim. Daha sonraları birçok şeyi gözden geçirmek için boş vaktim oldu ve hatıralarım arasında buna rastladım, aklıma takıldı. 'Gölgeler kimsenin düşünmediği kadar fazla dehşet barındırıyor,' derken neyi kastettiğini söyler misin lütfen?"

"Şey, bunu söylediğimi tam olarak anımsamıyorum," dedi Flora. “Ama böyle bir izlenim bıraktığına göre, söylemiş olmalıyım. Hangi etkiden bahsettiğimi bilirsin: Amber, bitişik gölgeler üzerinde bir mıknatıs gibi davranır, onlardan bir şeyler çeker; Amber’e yaklaştıkça yol kolaylaşır, gölge yaratıkları için bile. Bitişik gölgeler arasında da bir şeylerin karşılıklı değişimi görülür, ama bu etki Ambere gelindiğinde çok daha güçlü ve tek yönlüdür. Kayıp gelen tuhaf şeylere karşı her zaman tetikte olmuşuzdur. Evet, senin iyileşmenden birkaç sene evvel, alışıldığın dışında şeyler Amber civarında görülmeye başlandı. Neredeyse her seferinde de tehlikeli şeyler. Yaratıkların birçoğu yakın diyarlardan gelen, tanınabilir varlıklardı. Ama bir süre sonra, uzaklardan, çok daha uzaklardan yaratıklar gelmeyi sürdürdü. En sonunda tümüyle bilinmedik yaratıklar göründüler. Onları bu

yana sürebilecek karışıklıkların sebebini aramamıza karşın tehditlerin bu ani nakline gerçek bir açıklama getiremedik. Bir başka deyişle, Gölge’den akıl almayan gerçekleşiyordu.

"Bu, babam hâlâ ortalıktayken mi başlamıştı."

"Evet. Söylediğim gibi. Senin iyileşmenden birkaç yıl önceydi."

"Anlıyorum. Babamızın ayrılışıyla olayların bu hali arasında bir bağlantı olması ihtimalini düşünen oldu mu?"

"Kesinlikle," diye yanıt verdi Benedict. “Hala onun gidiş sebebinin bu olduğuna inanıyorum. Araştırmaya gitti, ya da bir çare bulmaya."

"Ama bu yalnızca varsayımdan ibaret," dedi Julian. “O nasıldı, bilirsiniz. Hiçbir sebep belirtmezdi."

Benedict omuz silkti.

"Ama akla yatkın bir çıkarım," dedi. “Onun bu... canavar göçüne... dair endişelerini birçok kez dile getirdiğini anımsıyorum."

Kartlarımı kutusundan çıkardım; son zamanlarda bir deste Koz Kartını yanımda bulundurmayı huy edinmiştim. Gerard’ın Koz Kartını çıkarıp gözlerimi diktim. Diğerleri sessizlerdi, beni izliyorlardı. Çok geçmeden bağlantı kuruldu.

Gerard iskemlesinde oturmaya devam ediyordu, kılıcını kucağına yatırmıştı. Hâlâ yemek yiyordu. Mevcudiyetimi hissettiği zaman yutkundu ve konuştu. “Evet, Corwin? Ne istiyorsun?""

"Brand nasıl?"

"Uyuyor," dedi. “Nabzı biraz daha kuvvetli. Nefesi hâlâ aynı... düzenli. Hâlâ çok erken..."

"Biliyorum," dedim. “Asıl amacım bir konuda hafızanı yoklamaktı: Buradaki son zamanlarında, söylediklerinden ya da yaptıklarından, babamın gidişinin, Amber’e sızan Gölge varlıklarının sayısındaki artışla bağlantılı olabileceği izlenimine hiç kapıldın mı?"

"Bu," dedi Julian, “ipucu sorusu diye bilinen şeyin ta kendisi."

Gerard ağzını sildi.

"Evet, bir bağlantı olabilir," dedi. “Canı sıkkın, kafası meşgul görünüyordu. Yaratıklardan bahsediyordu gerçekten de. Ama bu onun asıl endişesi miydi, yoksa... büsbütün farklı bir şey miydi, bunu hiçbir zaman söylemedi."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı.

"Hiç. Ben... evet... evet, belki de bilmen gereken bir şey var, ne önemi varsa. Onun kayboluşundan bir süre sonra, bir şeyi bulmaya çalıştım. Yani gerçekten de ayrılışından önce onu gören son kişi olup olmadığımı. Öyle olduğumdan bir hayli eminim. Bütün akşam saraydaydım, amiral gemisine dönmeye hazırlanıyordum. Babam bir saat önce odasına çekilmişti ama ben nöbetçilerin odasında kalıp, Yüzbaşı Thoben'le dama oynamıştım. Ertesi sabah denize yelken açacağımızdan, yanıma bir kitap almaya karar verdim. Buraya, kütüphaneye geldim. Babam çalışma masasında oturuyordu." Başıyla işaret etti. "Bazı eski kitapları karıştırıyordu ve hâlâ üzerini değiştirmemişti. İçeri girdiğimde beni başıyla selamladı. Ona bir kitap almaya geldiğimi söyledim. 'Doğru yere gelmişsin,' dedi ve okumayı sürdürdü. Ben rafları incelerken uyuyamadığını belirten bir şeyler mırıldandı. Bir kitap buldum, ona iyi geceler diledim, bana 'Rastgele,' dedi ve oradan ayrıldım." Bakışlarını yine indirdi. "Onun Hüküm Mücevheri'ni takmakta olduğundan eminim, şu anda senin boynunda olduğunu nasıl görüyorsam, o zaman da olanca netliğiyle görmüştüm. O akşam daha erken saatlerde mücevherin üzerinde olmadığından da aynı derece de eminim. Olaydan sonra uzunca bir zaman, her nereye gittiyse mücevheri de yanında götürdüğünü düşündüm. Odasın da, daha sonra kıyafetlerini değiştirdiği yolunda hiçbir belirti yoktu. Sen ve Bleys, Amber'e yaptığınız saldırıda yenilgiye uğratılıncaya kadar taşı bir daha görmedim. Sonra Eric'in boynundaydı. Ona sorduğumda, mücevheri babamın odasında bulduğunu iddia etti. Aksini gösteren delil bulunmadığından, hikâyesini kabullenmeye mecbur oldum. Ama beni asla memnun etmedi. Sorduğun soru ve seni, mücevheri taşırken görmek tüm anılarımı yeniden canlandırdı. Bu yüzden bilmenin iyi olabileceğini düşündüm."

"Sağ ol," dedim ve aklıma bir başka soru geldi, ama o an için sormaktan vazgeçtim. Diğerlerinin duyması için sözlerimi "Sence daha fazla battaniyeye ihtiyacı var mı? Ya da başka bir şeye?" diye sorarak bitirdim.

Gerard kadehini bana doğru kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Çok iyi. Devam et," dedim ve elimi kartın üzerinden geçirdim.

"Brand kardeşin durumu iyi görünüyor," dedim "ve Gerard babamızın, Gölge'deki kaymalarla, onun ayrılışını birbirine bağlayacak bir şey söylediğini anımsamıyor. Merak ediyorum, kendine geldiğinde acaba Brand neleri anımsayacak?"

"Kendine gelirse eğer" dedi Julian.

"Geleceğine inanıyorum," dedim. “Hepimizin kötü yaralandığımız olmuştur. Hayatta kalma gücümüz güvendiğimiz birkaç şeyden biridir. Tahminimce yarın sabah konuşuyor olacak."

"Eğer Brand ismini verirse," diye sordu, “suçlu kişiye yapmamızı öneriyorsun?"

"Onu sorgulamayı", dedim.

"O takdirde sorguyu ben yapmak isterim. Bu sefer haklı olabileceğini düşünüyorum Corwin ve Brand’i bıçaklayan kişinin sürekli kuşatılmamızla, babamızın ortadan kayboluşuyla ve Caine’in ölümüyle ilgisi olabileceğini. Bu yüzden onu önce sorgulayalım, sonra gırtlağını keselim diyorum ve bu ikinci kısım için de gönüllüyüm."

"Bunu aklımda bulunduracağım," dedim.

"Sen de buna dahilsin, Corwin."

"Bunun farkındaydım."

"Söylemem gereken bir şey var," dedi Benedict, Julian’ın kaba bir yanıtını ağzına tıkayarak. “Düşmanımızın gücü ve bariz hedefi canımı sıkıyor. Onlarla farklı zamanlarda birkaç sefer karşılaştım ve kan dökmek üzere yola çıktıklarını söyleyebilirim. Senin Dara adlı kızla ilgili öyküne inanacak olursak, Corwin, kızın son sözleri onların yaklaşımını özetliyor: 'Amber yok olacak!' İşgal edilecek, boyun eğdirilecek, ya da haddi bildirilecek değil... Yok edilecek! Julian, burada hüküm sürmeyi isterdin, değil mi?

Julian gülümsedi.

"Belki seneye bu zamanlar," dedi, “ama sağ ol, bugün değil."

"Söylemeye çalıştığım şey şu; sizlerin tahtı ele geçirmek için asker kiralamanızı ya da müttefikler edinmenizi anlayabilirim. Ama daha sonra ciddi bir sorun oluşturacak kadar büyük bir gücü kullanacağınızı aklım almıyor. Üstelik işgale değil, yıkıma eğilimli bir gücü. Corwin, seni, kendimi ve diğerlerini gerçekten Amber’i yok etmeye çalışırken, ya da bunu yapabilecek güçlerle pazarlık ederken düşünemiyorum. Corwin’in her şeyin arkasında bizden biri olduğu fikrinin beni rahatsız eden kısmı bu."

Başımla onaylamak zorunda kaldım. Varsayım zincirimin bu halkasının böylesine zayıf olduğunun bilincinde değildim.

Yine de bilinmeyen o kadar çok şey vardı ki... Daha önce Random’un yaptığı gibi birçok seçenek sunabilirdim, ama tahminler hiçbir şeyi ispatlamaz.

"İçimizden biri anlaşmayı yapmış ama müttefiklerini küçümsemiş olabilir. Şu anda suçlu kişi de bu yüzden bizler kadar sıkıntı çekiyordur. Artık istese bile hiçbir şeyi durduramaz."

"Ona, müttefiklerine ihanet etmesi için bir fırsat sunabiliriz," dedi Fiona. “Eğer Julian onun gırtlağını sağlam bırakmaya ve geri kalanlarımız da aynı şeyi yapmaya ikna edilebilirse, kendini açık edebilir... Random’ın tahmini doğruysa elbette. Suçlu kişi tahtta hak iddia edemeyecektir, ama belli ki zaten daha önce de bunu yapacak durumda değildi. Yaşamı bağışlanabilir ve Amber’i büyük bir beladan kurtarabilir. Aranızda böyle bir durumu kabulleneniniz var mı?"

"Ben varım," dedim. “Eğer kendini gösterirse sürgünde devam ettirmesi şartıyla ona yaşamını bağışlayacağım."

"Buna ben de varım," dedi Benedict.

"Ben de," diye katıldı Random.

"Tek bir şartla," dedi Julian. “Ancak ve ancak Caine’in ölümünden bizzat sorumlu değilse, ben de destekliyorum. Aksi takdirde yanıtım hayır. Ayrıca kanıt da istiyorum."

"Sürgünde bir yaşam," dedi Deirdre. “Pekâlâ. Kabul ediyorum."

"Ben de," dedi Flora.

"Ben de," diye onu izledi Llewella.

"Muhtemelen Gerard da onay verecektir," dedim. “Ama Brand de bizler gibi mi hissedecek, gerçekten merak ediyorum. Böyle olmayabileceğine dair bir his var içimde."

"Gerard’ı kontrol edelim," dedi Benedict. “Brand yaşarsa ve tek tutanağımız o olursa, suçlular sakınmaları gereken tek bir düşmanları olacağını bilecekler... ve bu meseleyi halletmek için kendi yöntemlerine başvuracaklardır."

"Tamam," dedim endişelerimi içime atarak ve Gerard’la bağlantı kurdum, o da onayladı.

Böylece ayağa kalktık ve Amber’in Tekboynuz’u adına ant içtik -Julian’ın yemini fazladan bir cümle içeriyordu- aramızdan andını bozan olursa onu sürgünle cezalandırmak için de yemin ettik. İşin doğrusu elimize bir şey geçeceğine inanmıyordum, ama ailelerin beraberce bir şeyler yaptığını görmek her zaman güzeldir.

Bunun ardından, belki de Brand’in sabah söyleyebileceklerinden korkmadıklarını göstermek için hepsi de geceyi saray da geçireceklerini

açıkladılar... Bu şekilde, Brand gece ruhunu teslim etse bile, hiç kimsenin şehirden ayrılmayacağı öncelikle vurgulanmış oluyordu. Gruba yöneltecek başka sorum yoktu, hiç kimse de öne çıkıp yeminimizin kapsadığı suçları üstlenmemişti, ben de sırtımı yaslayıp bir süre dinledim. Sonunda her şey, bir dizi muhabbet ve atışmaya dönüştü. Ana konulardan biri kütüphanedeki tablonun yeniden canlandırılması olduğu için her birimizin yeri ve konuşan kişi haricinde neden herkesin sorumlu olabileceği tartışıldı. Sigaramı tüttürdüm; konuda hiçbir şey söylemedim. Ama Deirdre ilginç bir olasılığa dikkat çekmişti. Yani hepimiz Brand'in başına üşüştüğüm sırada onu bıçaklayanın Gerard olabileceği ve kahramanca tavırlarının Brand'in hayatını kurtarmaya değil de, çenesini kapatmaya hizmet edebileceğine... ki bu durumda Brand sabaha asla sağ çıkamayacaktı. Çok zekiceydi, ama inanasım gelmiyordu. Başka ciddiye alan da olmadı zaten. En azından, hiç kimse üst kata çıkıp Gerard'ı odadan kovmaya kalkışmadı.

Bir süre sonra Fiona gelip yanıma oturdu.

"Aklıma gelen tek şeyi denedim," dedi. "Umarım bir işe yarar."

"Yarayabilir," dedim.

Hüküm Mücevheri'ni iki parmağıyla tutup kaldırdı ve tetkik ederek "Görüyorum ki gardırobuna tuhaf bir ziynet eşyası eklemişsin," dedi.

Sonra bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Senin için bir şeyler yapmasını sağlayabiliyor musun?" diye sordu.

"Biraz," dedim.

"Öyleyse onu nasıl ayarlaman gerektiğini biliyorsun. Desen işin içine dahil, değil mi?"

"Evet. Nasıl yapılacağını bana Eric söyledi, ölmeden hemen önce."

"Anlıyorum."

Mücevheri bıraktı, koltuğuna sırtını verdi, alevleri seyre koyuldu.

"Sana bununla ilgili uyarıda bulundu mu peki?" diye sordu

"Hayır," dedim.

"Acaba bu, koşulların gereği miydi, yoksa bir planın parçası mı?"

"O sırada ölmekle bir hayli meşguldü. Bu, sohbetimizi hatırı sayılır derecede kısalttı."

"Biliyorum. Sana duyduğu kin Amber için olan umutlarına ağır mı basmıştı, yoksa sadece mücevherle ilgili bazı kuralları bilmemesinden mi kaynaklanıyordu, merak ediyordum."

"Bununla ilgili ne biliyorsun?"

"Eric'in ölümünü tekrar düşün, Corwin. Bu olduğu sırada orada değildim, ama cenaze için erkenden geldim. Naaşı yıkandığı, traş edildiği, giydirildiği sırada oradaydım... ve onun yaralarını inceledim. Hiçbirinin de kendi başına ölümcül olduğuna inanmıyorum. Göğsünde üç yara vardı, ama sadece biri mediastinal bölgeye kadar uzanıyor gibiydi..."

"Bir tanesi yeterli, eğer..."

"Bekle," dedi. "Bu zordu, ama ince bir cam çubukla darbenin açısını ölçmeye çalıştım. Yarayı kesip bakmak istiyordum ama Caine izin vermedi. Yine de Eric'in ne kalbinin, ne de atardamarlarının zarar gördüğünü sanıyorum. Eğer bundan emin olmamı istersen bir otopsi emri vermek için hâlâ çok geç değil. Hiç kuşkusuz ölümünde yaraların payı vardır, ama farkı yaratanın bu mücevher olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Onunla çalıştığım sırada Dworkin'in söylediği ve bir de sonradan farkına vardığım bazı şeyler yüzünden. Dworkin, alışılmadık hünerleri olmasına karşın taşın sahibinin hayatını tükettiğini ima etmişti. Onu ne kadar fazla takarsan, senden o kadar çok şey götürüyor. Sonra dikkat ettim ve gördüm ki, babam mücevheri boynuna nadiren takıyor, hiçbir zaman da üzerinde uzun süre bulundurmuyordu."

Düşüncelerim Eric'e, onun dört bir yanında savaş sürerken Kolvir'in yamaçlarında öldüğü o güne döndü. Ona ilk bakışı mı anımsadım: yüzü soluk, soluması düzensiz, göğsü kan içindeydi... ve Hüküm Mücevheri orada, zincirine asılı, elbisesinin nemli kıvrımları arasında bir kalp gibi atıyordu. Mücevherin bunu yaptığını o ana kadar hiç görmemiştim, sonra da görmedim. Bunun gitgide zayıfladığını, azaldığını hatırlıyordum. Eric ölüp de ellerini mücevherin üzerinde birleştirdiğimde ise bu olay sona ermişti.

"Mücevherin işlevine dair ne biliyorsun?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı.

"Dworkin buna devlet sırrı gözüyle bakıyordu. Görünen gücünü -hava kontrolünü- biliyorum ve babamın bazı sözlerinden, algıyı güçlendirmek ya da yükseltmekle ilgisi olduğu nu çıkartıyorum. Aslında Dworkin ondan, bize güç veren her şeyin içinde bulunan Desen'in yaygınlığının bir örneği olarak bahsetmişti... eğer yakından ve yeterince uzun süre bakarsan, Koz Kartları'ının bile Desen'i içerdiğini görürsün. Korunum yasasına bir örnek oluşturduğunu söylemişti: tüm özel güçlerimizin bir bedeli var. Güç ne kadar fazlaysa, yaptığın yatırım da o kadar çok oluyor. Koz Kartları önemli

olmayabilir, ama kullanımları yorgunluk yaratır. İçimizde var olan Desen imgesinin bir uygulaması olan Gölge'de yürümek, daha da yorucudur. Desen'in kendisini yürümek fiziksel olarak kişinin gücünü sonuna kadar tüketir. Ama Dworkin'in anlattığına göre, mücevher aynı şeyin daha da yüksek bir oktavını temsil ediyor ve kullanıcısından talep ettiği bedel katlanarak artıyor."

Eğer doğruysa, bu, en az sevdiğim rahmetli kardeşimin karakterinin çelişkili bir yanını daha gözler önüne seriyordu.

Eğer Eric bu olguyu bildiği halde mücevheri kuşanmış ve Amber'in savunmasında uzun süre takmışsa bu onu bir tür kahraman yapardı. Ama yine aynı ışık altında, mücevheri bana her hangi bir uyarıda bulunmaksızın vermesi, ölüm döşeğinde son bir intikam alma çabasıydı. Yine de beni lanetine dahil etmediğini söylemiş, onu savaş meydanındaki düşmanlarımıza saklamıştı. Elbette ki bunun anlamı düşmanlarından benden biraz fazla nefret ettiği ve son gücünü Amber için olabildiğince stratejik bir biçimde harcadığıydı. Sonra Dworkin'in onun işaret ettiği gizli yerden aldığım notlarının eksikliğini aklıma getirdim. Eric onları eksiksiz halde ele geçirmiş ve uyarının bulunduğu kısmı kasten, sırf halefini lanetlemek için mi yok etmişti? Bu fikir bana pek yeterli görünmüyordu, çünkü o anda döneceğimi, savaşın bu yönde cereyan edeceğini ve gerçekten de halefinin ben olacağımı bilmesine imkân yoktu. Tahta geçecek kişi, pekâlâ onun sevdiklerinden biri de olabilirdi ki bu durumda o kişinin bir bubi tuzağı devralmasını istemezdi. Hayır. Bana kalırsa Eric ya kullanım talimatlarının bir kısmına sahip olduğu için taşın bu özelliğinden habersizdi, ya da birisi kağıtlara benden önce ulaşmış ve bir kısmını ortadan kaldırıp, geride beni ölümcül bir sorumlulukla başbaşa bırakacak kadarını bırakmıştı. Bu da gerçek düşmanın bir marifeti olabilirdi.

"Güvenlik faktörünü biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ne kadar anlamlı bilemiyorum, ama sana yalnızca iki ölçüt sunabilirim. İlki şu; babamın mücevheri uzun süreli taktığını hiç anımsamıyorum. İkincisi, söylediği şeylerden yola çıkarak, 'insanlar, heykele dönüştüğü zaman ya yanlış yerdesindir, ya da başın beladadır,' yorumuyla kastettiği hakkında bazı sonuçlara vardım. Bunun ne olduğunu öğrenmek için ağzını aradım ve nihayet şu kanıya vardım ki, mücevheri uzun süre kullanmanın ilk etkisi zaman kavramının çarpılması oluyor. Taşın metabolizmayı -ve her şeyi- hızlandırdığı ortada ve bunun net sonucu da

dünyanın senin için yavaşlıyormuş gibi görünmesi. Bunun insan üzerinde epey bir yükü olmalı. Tüm bildiklerim bundan ibaret ve son söylediklerimin büyük kısmının tahmine dayalı olduğunu da itiraf ediyorum. Mücevheri ne kadar zamandır takıyorsun?"

"Bir süredir," dedim, zihnimin nabzını ölçüp, yavaşlama var mı diye etrafıma bakınarak.

Bilemiyordum, gerçi kendimi çok da iyi hissetmiyordum. Bunun tamamen Gerard'ın işi olduğunu düşünmüştüm. Bununla beraber, sırf aile bireylerinden biri önerdi diye kolyeyi boynumdan koparıp atacak değildim, bu kişi, dostane tavırlarını takınmış zeki Fiona olsa bile. İnatçılık, sabit fikirlilik... Hayır, bağımsızlık! Buydu işte. Bu ve sadece resmi güvensizlik.

Mücevheri zaten birkaç saat önce, bu akşam için takmıştım zaten. Bekleyecektim.

"Evet, onu takmakla mesajını verdin," diyordu Fiona. “Sadece onun hakkında bir şeyler daha öğreninceye kadar uzun süreli kullanmana karşı seni uyarmak istedim."

"Sağ ol, Fi. Az sonra çıkartacağım, bana söylemiş olmanı da memnuniyetle karşılıyorum. Sırası gelmişken, Dworkin'e ne oldu?"

Parmağını şakağına hafifçe vurdu.

"Sonunda keçileri kaçırdı, zavallı adam. Babamızın onu inzivaya çekilmesi için Gölge'ye yolladığını düşünmeyi tercih ediyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. “Evet, öyle düşünelim. Zavallı."

Julian Llewella'yla konuşmasını sona erdirip ayağa kalktı.

Gerindi, Llewella'yı başıyla selamladı ve dolanıp yanıma geldi.

"Corwin, bize soracak başka sorun var mı?"

"Şu anda sormayı isteyebileceğim şeyler değil."

Gülümsedi.

"Anlatmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Şu anda yok."

"Başka deneyler, gösteriler, zırvalar?"

"Hayır."

"Güzel. Öyleyse ben gidip yatıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler."

Eğilerek Fiona'ya selam verdi, Benedict'e ve Random'a el salladı, kapıya doğru giderken de Flora'ya ve Deirdre'ye hafifçe başını eğdi. Kapının

ağzında durakladı, geriye döndü ve

"Artık hepiniz beni çekiştirebilirsiniz," deyip dışarı çıktı.

"Pekâlâ," dedi Fiona. “Haydi çekiştirelim. Bence sorumlu o."

"Neden?" diye sordum.

"Her ne kadar öznel, sezgisel ve önyargılı da olsa, listemdekileri bir bir sayacağım. Benim gözümde Benedict şüphelerin ötesinde. Tahtı isteseydi, şimdiye dek doğrudan, askeri yöntemlerle alırdı. O kadar vakti varken, başarılı olacak bir saldırı gerçekleştirebilirdi, babamıza karşı bile. Bunu yapabilecek kadar iyi, hepimiz biliyoruz. Oysa sen, eğer tüm yetilerine sahip olsaydın asla düşmeyeceğin bir dizi hata yaptın. Bu yüzden öyküne, bellek kaybına ve diğerlerine inanıyorum. Gerard da kendi masumiyetini ispatlamak üzere. Yukarıda Brand’in yanında oturmasının asıl sebebinin onu korumak olduğuna neredeyse inanacağım. Şöyle ya da böyle, çok geçmeden öğreneceğiz... ya da yeni şüpheler edineceğiz. Random geçtiğimiz yıllarda olanların hepsini birden tezgâhlayamayacağı kadar sıkı gözetim altında tutuldu. Bu yüzden onu da listeden çıkarıyorum. Biz latif cinse gelince, Flora’nın beyni, Deirdre’nin cesareti, Llewella’nınsa motivasyonu yok. Llewella burası dışında her yerde olmaktan mutluluk duyar ve elbette ben de kötü niyetli olmak haricinde her konuda masumum. Geriye Julian kalıyor. Bunu yapabilecek kapasitede mi? Evet. Tahtı istiyor mu? Tabii ki. Vakti ve fırsatı var mıydı? Yanıt bir kez daha evet. Aradığın kişi odur."

"Caine’i o öldürmüş olabilir mi?" diye sordum. “Dostlukları çok iyiydi."

Dudağını büktü.

"Julian’ın dostu yoktur," dedi. “Onun buz gibi kişiliği, yalnızca kendisini düşündükçe çözülür. Ah, geçtiğimiz yıllarda herkesten çok Caine’e yakın gözüktü. Ama bu bile... bu bile işin bir parçası olabilir. Şu anda şüpheli konumda olmamak için sahte bir dostluğu uzun süre devam ettirmek... Julian’ın bunu yapabileceğini sanıyorum, çünkü onun güçlü duygusal bağlar kurabileceğine inanmıyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum," dedim. “Caine’le yakınlığı benim yokluğum da gelişen bir şey, o yüzden bu konuda bildiğim her şey ikinci el. Yine de Julian dostluğu kendi kişiliğine yakın birinde aradıysa bunu anlayabilirim. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bu dostluğun gerçekliği aklıma yatıyor, çünkü hiç kimsenin bir diğerini yıllarca aldatabileceğim sanmıyorum. Eğer aldatılan kişi son

derecede aptal değilse ki Caine değildi. Evet, uslamlamanın öznel, sezgisel ve önyargılı olduğunu söylüyorsun, benim ki de öyle ve şu sonuca gidiyor: Hiç kimsenin sahip olduğu tek dostu bu şekilde harcayacak kadar acınası bir zavallı olabileceğini düşünmek istemiyorum. Bu yüzden listende bir yanlışlık olduğu fikrindeyim."

Göğüs geçirdi.

"Senin kadar uzun yaşamış birisi için gülünç şeyler söylüyorsun, Corwin. O küçük, komik yerde uzun süre kalmak değiştirdi mi seni? Yıllar önce, malum olanı benim gibi sen de görürdün."

"Belki değişmişimdir, çünkü böyle şeyler bana malum değil artık. Yoksa değişen sen misin, Fiona? Bir zamanlar tanıdığım küçücük kıza kıyasla biraz fazla şüphecisin. Yıllar önce senin için de bu kadar malum olmayabilirdi."

Tatlılıkla gülümsedi.

"Bir kadına değiştiği asla söylenmez, Corwin, şayet değişim iyiye doğru değilse. Eskiden bunu da bilirdin. Sakın buraya Corwin’in yerine gözdağı vermek ve acı çekmek üzere gönderilmiş bir gölge olmayasın? Asıl Corwin başka bir yerlerden hepimize kahkahalarla gülüyor mu yoksa?"

"Buradayım ve gülmüyorum," dedim.

Gülümsedi.

"Evet, işte bu!" dedi. “Senin, kendin olmadığına karar verdim!"

"Duyduk duymadık demeyin!" diye bağırdı ayağa fırlayarak. “Az önce bunun gerçek Corwin olmadığını fark ettim! Gölgelerinden biri olmalı! Dostluğa, saygınlığa, asalete ve popüler aşk romanlarında boy gösteren diğer şeylere inandığını demin itiraf etti! Hiç şüphesiz bir şey yakaladım!"

Diğerleri ona dik dik baktılar. Bir kahkaha attı ve ansızın oturdu.

Flora’nın “sarhoş" dediğini ve Deirdre’yle konuşmasına geri döndüğünü gördüm. Random, “Şu gölgelerden bahsediyorduk," dedi, Benedict ve Llewella’yla tartışmasına geri döndü.

"Gördün mü?" dedi Fiona.

"Neyi?"

"Güçsüzsün," dedi, bacağıma elini hafifçe vurarak. “Ben de öyleyim, şimdi bunu düşün. Kötü bir gündü bu, Corwin."

"Biliyorum. Ben de kendimi çok kötü hissediyorum. Brand’i geri getirmek için harika bir fikrim olduğunu sanmıştım. Sadece o kadar da değil, işe yaradı da. Brand için ne kadar iyi oldu, baksana."

"Kazanmış olduğun erdem kırıntılarını hafife alma," dedi.
"Olayların gidişatından sen sorumlu değilsin."
"Sağ ol."
"Julian’ın doğru fikri yakalamış olabileceğine inanıyorum," dedi. “Daha fazla uyanık kalabileceğimi sanmıyorum."
Onunla birlikte kalktım ve kapıya kadar götürdüm.
"Ben iyiyim," dedi. “Gerçekten."
"Emin misin?"
Başıyla sertçe doğruladı.
"Öyleyse sabahleyin görüşürüz."
"Umarım," dedi. “Artık beni çekiştirebilirsiniz."
Göz kırptı ve dışarı çıktı.
Geri döndüm, Benedict ile Llewella’nın yaklaştığını gördüm.
"Yatıyor musunuz?" diye sordum.
Benedict onayladı.
"Ben de yatsam iyi olur," dedi Llewella ve yanağımdan öptü.
"Bu ne içindi?"
"Bazı şeyler için," dedi. “İyi geceler."
"İyi geceler."
Random şöminenin önüne çömelmiş, maşayla ateşi karıştırıyordu. Deirdre ona döndü ve “Bizim için ateşe odun atmana gerek yok," dedi. “Flora ve ben kalkıyoruz."
"Peki," dedi. Şömine demirini yana bırakıp doğruldu. “İyi uykular," diye seslendi arkalarından.
Deirdre bana uykulu, Flora’ya da gergin bir tebessüm yolladı. Ben de iyi geceler dileklerimi sundum, gidişlerini izledim.
"Yeni ve yararlı bir şey öğrendin mi?" diye sordu Random
Omuz silktim.
"Ya sen?"
"Fikirler, varsayımlar. Yeni bir gerçek yok," dedi. “Sırada şimdi kimin olabileceğini kestirmeye çalışıyorduk."
"Ve...?"
"Benedict işin yazı turaya kaldığını söylüyor. Ya sen, ya o. Elbette her şeyin ardındaki sen değilsen. Dostun Ganelon’un da ayağını denk alması gerektiğini düşünüyor."

"Ganelon... Evet, bu yerinde bir düşünce... ve bunu düşünen ben olmalıydım. Sanırım yazı tura meselesinde de hakkı var. Biraz ondan yana ağır basıyor bile olabilir, çünkü suç atma olayının ardından tetikte olduğumu biliyorlar."

"Hepimizin Benedict'in de tetikte olduğunu bildiğimizi söyleyebilirim. Düşüncesini herkese açmayı becerdi. Bir girişime karşı hazır olsa gerek."

Kıkır kıkır güldüm.

"Bu, parayı tekrar dengeliyor. Sanırım iş yazı turaya kaldı."

"O da böyle dedi. Elbette sana söyleyeceğimi biliyordu."

"Elbette. Keşke benimle tekrar konuşmaya başlasaydı. Neyse... şu anda elimden pek bir şey gelmez," dedim. "Her şeyin canı cehenneme. Ben yatıyorum."

Başıyla onayladı.

"Yatmadan önce yatağın altına bak."

Odadan çıkıp koridora yöneldik.

"Corwin, keşke silahların yanında biraz olsun kahve getirme öngörüsünü gösterseydin," dedi. "Bir fincan iyi giderdi şimdi."

"Uykunu kaçırmaz mı?"

"Hayır. Akşamları bir iki fincan içmeyi severim."

"Ben sabahları içmeyi özlüyorum. Bu hengame yatışınca bir miktar kahve ithal etmemiz gerekecek."

"Küçük bir teselli, ama iyi fikir. Fi ne diyor peki?"

"Aradığımız adamın Julian olduğunu düşünüyor."

"Haklı olabilir."

"Ya Caine konusu?"

"Farz edelim ki tek kişi değildi," dedi merdiveni çıktığımız sırada. "Diyelim ki iki kişiydiler, Julian ve Caine gibi. Sonunda anlaşmazlığa düştüler, Caine kaybetti, Julian onun icabına baktı ve ölümü senin konumunu da zayıflatmak için kullandı. En tehlikeli düşmanlar eski dostlardan çıkar."

"Faydasız," dedim. "İhtimalleri sıralamaya başlayınca başını dönüyor. Ya bir şeylerin daha olmasını bekleyeceğiz, ya da bir şeyler yapacağız. Muhtemelen ikincisi. Ama bu gece değil..."

"Dur! Bekle!"

"Kusura bakma." Sahanlıkta durakladım. "Neyim var bilmiyorum. Sanırım son bir gayret geldi."

"Asabi enerji," dedi, bir kez daha yanıma gelerek. Yola devam ettik ve içimdeki acele etme arzusunu bastırarak ona ayak uydurmaya çalıştım.

"İyi uykular," dedi sonunda.

"İyi geceler, Random."

Merdiveni çıkmaya devam etti, ben de odama giden koridoru izledim. Kendimi baskı altında hissediyordum, anahtarı da o yüzden düşürmüş olmalıyım.

Uzandım ve anahtarı fazla yol kat etmeden, daha havadayken yakaladım. Aynı anda anahtarın hareketinin olması gerekenden biraz daha yavaş olduğu izlenimine kapıldım. Kilide sokup çevirdim.

Oda karanlıktı ama mum ya da gaz lambası yakmaktan vazgeçtim. Karanlığa uzun bir süre önce alışmıştım. Kapımı kilitleyip sürgüledim. Loş koridor sayesinde gözlerim karanlığa yarı yarıya uyum sağlamıştı bile. Döndüm. Perdelerin arasından biraz yıldız ışığı sızıyordu. Yakalığımı çözüp odanın öbür ucuna yürüdüm.

Beni yatak odamda, girişin solunda bekliyordu. Kusursuz bir pozisyon almıştı ve kendini ele verecek hiçbir şey yapmadı. Tuzağın dosdoğru içine yürümüştüm. İdeal konumdaydı hançerini hazırlamıştı ve şaşırtma avantajı da ondaydı. Haklı olarak ölmem gerekirdi... Yatağımda değil, oracıkta, yatağımın dibinde.

Eşiğe adımımı attığım anda hareketi göz ucuyla gördüm, mevcudiyetin farkına vardım ve ne anlama geldiğini kavradım.

Engellemek için kolumu kaldırırken bile çok geç olduğunu biliyordum. Ama bıçağın kendisinden önce, bir tuhaflık olduğu kafama dank etti: suikastçım çok yavaş hareket ediyor gibiydi. Oysa bekleyişinin tüm gerginliğiyle, hareketinin çabuk olması gerekirdi. Hareket gerçekleşinceye kadar farkına varamamış olmam gerekirdi. Kısmen dönmüş ve kolumu bu kadar uzağa savurmuş olmamalıydım. Görüşümü kırmızı bir pus kapladı ve çelik karnıma değip, deldiği anda kolumun ön kısmının savrulmuş bir kolun kenarına vurduğunu hissettim. Kırmızılığın içinde, Desen’in o gün daha erken saatlerde izlemiş olduğum kozmik versiyonunun belli belirsiz bir izi vardı sanki, iki büklüm halde ve düşünmekten aciz, ama yine de bilincim yerinde devrilirken şekil yaklaştı ve netleşti. Kaçmaya kalkıştım ama at tökezlemişti bir kere. Yere yıkıldım.

Bölüm 8

Herkesin kanı biraz dökülmelidir. Maalesef sıram gelip çatmıştı yine ve akan kan “biraz"dan fazlaymış gibi geliyordu. İki büklüm olmuş, sağ tarafımın üzerinde yatıyordum, iki kolumla karnımı sıkıca sarmıştım. Kandan sırılsıklamdım ve arada bir göbeğim boyunca bir şeyler süzülüyordu. Bel hizamın hemen aşağısında, önde, solda. Rastgele yırtılıp açılmış bir zarf gibi hissediyordum kendimi. Bilincim tekrar kendini gösterdiğinde ilk hissettiklerim bunlardı. İlk düşüncem “Ne bekliyor?"olmuştu. Hiç şüphesiz *coup de grâce* indirilmemişti. Neden?

Gözlerimi açtım. Geçen zamandan, kendilerini karanlığa alıştırmak için faydalanmışlardı. Başımı çevirdim. Odada kendimden başkasını göremedim. Ama tuhaf bir şeyler olmuştu ve bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Gözlerimi yumdum, başımın bir kez daha şilteye düşmesine izin verdim.

Bir şeyler hem doğru, hem de yanlıştı...

Şilte... Evet, yatağımda yatıyordum. Oraya yardımsız çıkabileceğimden kuşkum vardı. Ama beni önce bıçaklayıp sonra yatağıma yatırmak da anlamsızdı.

Yatağım... Bu benim yatağımdı, aynı zamanda da değildi.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Dişlerimi gıcırdattım. Anlamıyordum. Şokun sınırlarındayken ve kanım önce bağırsaklarımda birikip sonra dışarı akarken normal düşünemeyeceğimi biliyordum. Kendimi doğru dürüst düşünmeye zorladım. Kol değildi.

Yatağım. İnsan uyanırken her şeyden önce, kendi yatağın da olup olmadığının farkına varır: Ben de öyleydim, ama.

Muazzam bir aksırma isteğiyle savaştım, çünkü bunun beni paramparça edeceğini hissediyordum. Burun deliklerimi kıstım ve ağzımdan küçük soluklar verdim. Her yanımda tozun tadı, kokusu ve hissi vardı.

Burnuma yönelik saldırı dindi, gözlerimi araladım. Nerede olduğumu o anda anladım. Nedenini, nasılını bilemiyordum ama bir daha görmeyi ummadığım bir yere, bir kez daha gelmiştim.

Sağ elimi indirdim, kendimi yerden kaldırmak için kullandım.

Evimin yatak odasındaydım. Eski evimin. Cari Corey olduğum zaman benim olan yerin. Gölge'ye, sürgün yıllarımı geçirdiğim dünyaya geri getirilmiştim. Oda toz içindeydi. Yatak en son yatışımdan beri, yani en az on yıldır yapılmamıştı. Evin durumunu tamamen biliyordum, daha birkaç hafta önce gözden geçirmiştim.

Kendimi biraz daha kaldırdım, ayaklarımı yatağın ucundan aşırıp aşağı sarkıtmayı başardım. Sonra tekrar iki büklüm oldum ve orada oturdum. Çok kötüydü.

Bir başka saldırıya karşı geçici olarak kurtulmuş dahi olsam da, o an da güvenlikten fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yardıma muhtaçtım ve kendi kendime yardım edebilecek halde değildim. Bilincimi daha ne kadar koruyabileceğimi bile bilmiyordum. Bu yüzden yataktan inmeli, dışarı çıkmalıydım. Telefon kesikti, en yakındaki eve ise çok yol vardı. En azından yola inmem gerekecekti. Orayı seçme nedenlerimden birinin, yolun çok işlek olmaması olduğunu esefle anımsadım. Yalnızlıktan hoşlanırım, en azından bazen.

Sağ elimle en yakındaki yastığı yakaladım, kılıfından çıkardım. Yastık kılıfını ters yüz ettim, katlamaya çalıştım, olmayınca pes edip tomar haline getirdim, gömleğimin altına sokup yaramın üzerine bastırdım. Sonra onu orada tutup oturdum.

Çok çaba sarf etmem gerekmişti ve derin nefes almanın acı verici olduğunu da öğrenmiştim.

Bir süre sonra ikinci yastığı da kendime çektim, dizlerimin üzerine koyup kılıfını çıkardım. Yastık kılıfını geçen sürücülere sallamak niyetindeydim, çünkü elbiselerim, her zaman olduğu gibi koyu renkliydi. Ama daha kılıfı kemerime asamadan, yastığın hareketi karşısında afalladım. Henüz yere düşmemiştim. Yastığı bırakmıştım, onu destekleyen hiçbir şey yoktu ve hareket ediyordu. Ama çok ağır hareket ediyor, adeta rüyadan çıkma bir yavaşlıkla alçalıyordu.

Odamın hemen dışında düşürdüğüm anahtarı anımsadım.

Random'layken merdiveni istemediğim kadar hızlı çıkışımı düşündüm. Fiona'nın sözlerini ve hâlâ boynumda asılı duran, böğrümdeki sancıyla uyum içinde zonklayan Hüküm Mücevheri'ni aklıma getirdim. Hayatımı kurtarmış olabilirdi, en azından şu an için; evet, eğer Fiona'nın fikirleri doğruysa, muhtemelen kurtarmıştı. Saldırganın vuruşu sırasında bana dönme ve kolumu savurma fırsatı vermiş olabilirdi. Aniden buraya

nakledilmemden bile bir şekilde sorumlu olabilirdi. Ama böyle şeyleri bir başka zaman düşünmem gerekecekti, tabii gelecekle aramda anlamlı bir ilişki kurmaya muvaffak olursam.

Mücevher şu an için gitmeliydi -Fiona'nın korkularının doğru olması ihtimaline karşı- ve harekete geçmeliydim.

İkinci yastığın kılıfını kemerime tıkıştırdım, sonra karyolanın ayak ucundaki tahtaya tutunup ayağa kalkmaya çalıştım

Ne gezer! Baş dönmesi ve fazlasıyla acı. Yarı yolda bayılmaktan korkarak kendimi zemine doğru alçaktım. Başardım. Dinlendim. Sonra hareket etmeye, ağır ağır sürünmeye başladım

Ön kapı, anımsadığım kadarıyla çivilerle kapatılmıştı. Pekâlâ. Öyleyse arka kapıdan çıkacaktım.

Yatak odasının kapısına varıp durakladım, kapının çerçevesine yaslandım. Orada soluklanırken Hüküm Mücevheri'ni boynumdan çıkarıp zincirini bileğime doladım. Onu bir yerlere saklamam gerekirdi ve çalışma odamdaki kasa yolumun çok uzağındaydı. Üstelik ardımda bir kan izi bıraktığımı da sanıyordum. İzi bulup takip eden herhangi birisi araştıracak kadar meraklanabilirdi. Hem buna ne zamanım vardı, ne de enerjim...

Odadan çıkıp ilerledim. Arka kapıyı açabilmek için doğrulmam ve kendimi zorlamam gerekti. Bunu yapmadan önce mola vermemek gafletinde bulundum.

Tekrar kendime geldiğimde kapı eşiğine serilmiştim. Gece nemliydi ve bulutlar göğün büyük kısmını dolduruyorlardı.

Sert bir rüzgâr avlunun üzerindeki dalları birbirine vuruyordu.

Dışarı uzattığım elimin tersinde birkaç damla ıslaklık hissettim.

Doğruldum ve dışarı emekledim. Kar neredeyse beş santim kalınlıktaydı. Buz gibi hava kendime gelmeme yardımcı olmuştu. Paniği andıran bir duyguyla, yatak odasından buraya gelinceye kadar zihnimin ne kadar bulanık olduğunun farkına vardım. Ölmem her an söz konusu olabilirdi.

Hemen evin diğer köşesine doğru ilerledim, gübre yığınının yanma gitmek için yolumdan ayrıldım, mücevheri içine saklayıp ölü yaprak kümelerini tekrar yerine yerleştirdim. Üzerine kar yığıp yola devam ettim.

Köşeye ulaşır ulaşmaz rüzgârdan korunmuş ve hafif bir yokuştan aşağı inmeye başlamıştım. Evin önüne ulaşıp bir kez daha dinlendim. Bir araba henüz geçmişti ve stop lambalarının küçülerek kayboluşunu izledim. Görünürdeki tek araç buydu.

Tekrar hareket ettiğim sırada buz kristalleri yüzümü iğnelediler. Dizlerim ıslaktı ve soğuktan yanıyordu. Ön avlu yola doğru önce hafifçe, sonra dik bir şekilde alçalıyordu. Otuz metre kadar sağda, sürücülerin genellikle frene bastıkları bir yokuş vardı. Bu, bana o yönden gelen birinin farlarının önün de biraz daha durma fırsatı tanıyacaktı... Zihnin iş ne zaman ciddiye binse aradığı o küçük avuntulardan biri, duygular için aspirindi bu. Üç mola daha vererek yol kenarına, sonra da evimin numarasının yazılı olduğu büyük kayaya ulaşmayı başardım. Kayanın üzerine oturup, sırtımı buzlu toprağa verdim.

İkinci yastık kılıfını çıkarıp dizlerimin üzerine serdim.

Bekledim. Zihnimin dumanlı olduğunu biliyordum. Sanırım bilincim gidip geliyordu. Kendimi ne zaman bilincimi kaybederken yakalasam düşüncelerime çeki düzen vermeye, her şeyin ışığında olup bitenleri değerlendirmeye, başka güvenlik tedbirleri aramaya çalıştım. Bu çabaların ilki fazla gelmişti.

Şartlara tepki vermenin ötesinde düşünmek çok zordu. Ama donuk bir şekilde farkına vardım ki, Koz Kartlarım hâlâ üzerimdeydi. Amber’den biriyle bağlantı kurabilir, beni geri getirmesini isteyebilirdim.

Ama kiminle? Durumumdan sorumlu olan kişiyle bağlantı kuruyor olabileceğimi anlayamayacak kadar berbat halde değildim. Böyle bir kumar oynamak mı daha iyiydi, yoksa burada şansımı denemek mi? Yine de Random ya da Gerard...

Bir araba sesi işittiğimi sandım. Belli belirsiz, uzak. Rüzgâr ve nabzım algımla rekabet ediyorlardı. Başımı çevirdi

Dikkatimi topladım.

İşte... Tekrar. Evet. Bir motor sesiydi. Bezi sallamaya hazırlandım.

O anda bile zihnim bir daldan diğerine atlıyordu. Aklımda uçuşan düşüncelerden biri, zaten Koz Kartları’nı kullanmak için gerekli konsantrasyonu sağlayamayacak halde olduğumdu.

Ses güçlendi. Bezi kaldırdım. Biraz sonra yolun sağımda kalan kısmının görülebilen en uzak noktası ışıkla aydınlandı.

Çok geçmeden arabanın yokuşun tepesinde olduğunu gördüm. Tepeyi indiği sırada onu bir kez daha gözden kaybettim.

Sonra tekrar tırmandı ve ilerledi, farların ışıkları arasında kar taneleri parlıyordu.

Yokuşa yaklaştığı sırada bezi sallamaya başladım. Araba geçerken far ışıkları beni yakaladı ve sürücü beni görmemiş olamazdı. Buna rağmen yoluna devam etti, son model bir Sedanın içinde bir adam, yolcu koltuğunda bir kadın. Kadın dönüp bana baktı, ama şoför yavaşlamaya bile zahmet etmedi.

Bir iki dakika sonra daha eski bir araba geldi, şoförü bir kadındı, görünürde yolcusu yoktu. Yavaşladı, ama yalnızca bir an için. Görünüşümden hoşlanmamış olmalıydı. Gaza yüklendi ve bir anda geçiverdi.

Gevşeyip ardıma yaslandım ve dinlendim. Bir Amber prensi ahlaki sebeplerden dolayı insanlardan nadiren inayet dileyebilir. En azından bunu anlamsız bir surat ifadesiyle başaramaz ve gülmek de çok acı veriyordu.

Gücüm, dikkatim ve biraz da hareket kabiliyetim olmadan Gölge üzerindeki etkim yararsızdı. Onu ilk önce sıcak bir yere gitmek için kullanmaya karar verdim... Tepeye, pislik yığınına geri dönüp dönemeyeceğimi merak ediyordum. Mücevheri hava şartlarını değiştirmek için kullanmak aklıma gelmemişti. Belki bunu yapamayacak kadar zayıftım. Belki de bu çaba beni öldürürdü. Yine de...

Başımı iki yana salladım. Kendimi kaptırıyordum, neredeyse bir rüyaydı bu. Uyanık kalmalıydım. Şu başka bir araba mıydı? Belki. Bezi kaldırmayı denedim ve elimden düşürdüm.

Almak için öne eğildiğimde bir an için başımı dizlerime koymam gerekti. Deirdre... Sevgili kız kardeşimi çağıracaktım. Bana yardım edecek birisi varsa, o da Deirdre idi. Koz Kartı'nı çıkarıp onu çağıracaktım. Birazdan. Keşke o kız kardeşim olmasaydı... Dinlenmek zorundaydım. Ben bir valeyim, joker değil.

Belki, bazen, dinlendiğimde bir şeylerden pişmanlık bile duyarım. Bazı şeylerden. Keşke biraz daha sıcak olsaydı hava...

Ama böyle eğildiğimde de çok kötü değildi... Şu bir araba mıydı? Başımı kaldırmak istedim, ama bunu yapamadığımı fark ettim. Gerçi bunun görünürlük konusunda pek fark yaratmayacağına karar verdim.

Işığın gözkapaklarıma vurduğunu hissettim ve motorun sesini duydum. Şimdi ne ilerliyor, ne de geriliyordu. Sadece muntazam bir mırıltı. Sonra bir bağırış duydum. Ardından kapının açılış kapanışının klik… duraklama… tak sesi. Gözlerimi açabileceğimi hissettim, ama bunu yapmak istemiyordum. Gözümü açtığımda yalnızca karanlık ve boş yolu görmekten,

seslerin bir kez daha kalp atışlarına ve rüzgâra dönüşmesinden korkuyordum. Kumar oynamaktansa elimdekiyle yetinmek daha iyiydi.

"Hey! Neyin var? Yaralı mısın?"

Ayak sesleri... Bu gerçekti.

Gözlerimi açtım. Kendimi bir kez daha doğrulmaya zorladım.

"Corey! Ulu Tanrım! Bu sensin! "

Zoraki sırıtmayı başardım, selam vereyim derken az daha yuvarlanacaktım.

"Benim, Bill. Nasılsın?"

"Ne oldu?"

"Yaralıyım," dedim. “Kötüye benziyor. Doktora ihtiyacım var."

"Yardımımla yürüyebilir misin? Yoksa seni taşıyayım mı?"

"Yürümeyi bir deneyelim," dedim.

Beni ayağa kaldırdı ve ağırlığımı ona verdim. Arabaya doğru yürümeye başladık. Sadece ilk birkaç adımı anımsıyorum.

Ninni sona erdiğinde kolumu kaldırmaya çalıştım, engellendiğini fark ettim, bağlı olan tüpleri gördüm ve yaşayacağıma karar verdim. Hastane kokularını içime çektim ve içimde ki saate danıştım. Buraya kadar geldiğime göre, devam etmeyi kendime borçlu olduğumu hissettim. Üstelik ısınmıştım ve yakın geçmişin izin verdiği kadarıyla da rahattım. Bunlara karar verip gözlerimi yumdum, başımı koydum ve tekrar uykuya döndüm.

Daha sonra, bir kez daha kendime geldiğimde daha iyi hissettim ve bir hemşire beni gördü, hastaneye yedi saat önce getirildiğimi ve az sonra bir doktorun benimle konuşmaya geleceğini haber verdi. Bana bir bardak su uzattı, kar yağışının durduğunu söyledi. Bana ne olduğunu merak ediyordu.

Hikâyemi yazmanın vakti geldiğine hükmettim. Ne kadar basit olursa o kadar iyiydi. Yurt dışında uzunca bir süre kaldıktan sonra evime geri dönmüştüm. Otostopla gelmiş, içeri girmiş ve orada şaşırttığım bir hırsızın ya da serserinin saldırısına uğramıştım. Sürünerek dışarı çıkmış ve yardım aramıştım. *Son*.

Bunu doktora anlattığımda bana inanıp inanmadığını kestiremedim. Yüzü uzun zaman önce sarkmış ve yerine oturmuş, irice bir adamdı. Adı Bailey idi, Morris Bailey. Hikâyemi anlatırken başıyla onayladı ve sonra bana sordu, “Adamı görebil din mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Karanlıktı," dedim.

"Seni soydu mu?"

"Bilmiyorum."

"Cüzdan taşıyor muydun?"

Bu soruya 'evet' demenin iyi olacağına karar kıldım.

"Buraya geldiğinde üzerinde cüzdan yoktu, onu da almış olmalı."

"Öyle olmalı," diyerek tasdik ettim

"Beni hiç anımsıyor musun?"

"Evet desem yalan olur. Anımsamalı mıyım?"

"Getirdiklerinde gözümün seni bir yerlerden ısırdığını düşünmüştüm. İlk başta hepsi buydu..."

"Ya sonra...?" diye sordum.

"Üzerindeki kıyafetler neydi öyle? Bir cins üniformayı andırıyorlardı."

"Bizim oralarda bu günlerin son modası. Tanıdık geldiğimi mi söylüyordun?"

"Evet," diye onayladı. “Sizin oralar da neresi? Nerelisin? Neredeydin?"

"Çok yolculuk yaparım," dedim. “Az önce bana bir şey söyleyecektin."

"Evet," dedi. “Burası küçük bir klinik ve bir süre önce çenesi düşük bir satıcı, müdürleri bilgisayarlı tıbbi kayıt sistemi ne geçmeye ikna etti. Eğer bu alan daha gelişmiş, biz de da ha genişlemiş olsaydık buna değebilirdi. Ama ikisi de gerçekleşmedi henüz ve bilgisayar pahalı bir alet. Büro işlerinde belli bir tembelliğe bile sebep oldu. Eski dosyalar bir zamanlar olduğu gibi silinmiyorlar, hatta acil servisinkiler bile. Bir sürü yararsız kayıtları tutacak boş yer var. Bu yüzden, Mr. Roth bana senin adını verdiğinde, rutin bir kontrol yaptım ve bana neden aşina geldiğini anlayıverdim. Yedi sene önce, senin araba kazası geçirdiğin gece de acil serviste görevliydim. Seni ameliyat ettiğimi -ve yaşamayacağını düşündüğümü- anımsadım. O zaman şaşırtmıştın beni, şimdi de şaşırtmaya devam ediyorsun. Orada olması gereken yara izlerini bile bulamadım. Çok güzel iyileşmişsin."

"Teşekkürler. Doktorum sayesinde diyebilirim."

"Yaşını öğrenebilir miyim? Kayıtlar için."

"Otuz altı," dedim. Bu her zaman güvenlidir.

Kucağına koyduğu dosyanın bir yerlerine hızlı hızlı yazdı.

"Biliyor musun, seni kontrol ettiğimde hatırladım da, geçen görüştüğümüzde de aynı yaşta göründüğüne yemin edebilirdim."

"Sağlıklı yaşam."

"Kan grubunu biliyor musun?"
"Değişiktir. Ama AB pozitifmiş gibi davranabilirsiniz. Her kan grubunu alabilirim, yeter ki benimkini kimseye vermeyin."
Başıyla onayladı.
"Başına gelenler bir polis raporu gerektirecek, bunu biliyorsundur."
"Tahmin etmiştim."
"Bunu düşünmek isteyebileceğin aklıma geldi."
"Teşekkürler," dedim. “Demek o gece nöbetteydin ve beni dikip tamir ettin, ha? İlginç. Bu konuda başka ne hatırlıyorsun?"
"Ne Demek istiyorsun?"
"O zaman hangi şartlar altında getirildiğimi merak ediyorum. Hafızamda kazanın hemen öncesinden, öbür yere, Greenwood’a yatırılışımın biraz sonrasına kadar bir boşluk var. Buraya nasıl getirildiğimi anımsıyor musun?"
Tam her olay karşısında tek bir surat ifadesi olduğunu düşünmeye başladığım sırada kaşlarını çattı.
"Bir ambulans gönderdik," dedi.
"Neye karşılık? Kazayı kim ihbar etmiş? Nasıl?"
"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. “Ambulansı isteyen Eyalet Devriyesi’ydi. Yanlış hatırlamıyorsam birisi kazayı görüp merkeze telefon etmiş. Onlar da telsizle civardaki bir arabaya bildirmişler. Ekip göle gitmiş, ihbarı doğrulamış, sana ilk yardım uygulamış ve ambulans çağırmış. Hepsi buydu işte."
"İhbarda bulunanın kimliğine dair kayıtlar var mı?"
Adam omuz silkti.
"Böyle şeylerin kaydını tutmayız," dedi.
"Sigorta şirketin bunu araştırmadı mı? Sigortadan paranı alamadın mı? Belki de..."
"İyileşir iyileşmez ülkeyi terk etmem gerekti," dedim. “Konunun peşine hiç düşmedim. Ama bir polis zaptı tutulmuş olmalı."
"Kesinlikle. Ama ne kadar süreyle sakladıklarını bilemem."
Güldü. “Eğer aynı satıcı onlara da uğramadıysa tabi... Gerçi bunlardan bahsetmek için biraz geç, değil mi? Bildiğim kadarıyla bu tür şeylerde bir zaman sınırlaması söz konusu. Arkadaşın Roth sana kesin olarak söyleyecektir..."

"Aklımdaki şey sigorta parası değildi," dedim. “Sadece gerçekten olup bitenleri bilme arzusuydu. Yıllardır bunu merak eder dururum. Gördüğün gibi, geriye dönük hafıza kaybı az da olsa hâlâ devam ediyor."

"Bunu bir psikiyatristle konuştun mu?" diye sordu ve söyleyiş tarzında hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Birden zihnimde o küçük şimşeklerden biri çaktı: Acaba Flora Greenwood’a naklimi sağlamadan önce benim için deli raporu mu almıştı?

Kayıtlarımda bu mu yazılıydı? Üstelik hâlâ kaçak konumunda mıydım? Çok zaman geçmişti ve işin resmi kısmını hiç bilmiyordum. Ama eğer durum buysa, bir başka davada akli dengemin yerinde olduğuna karar verilip verilmediğini bilmeleri imkânsızdı. Sanırım beni öne uzanıp doktorun bileğine bakmaya sevk eden de ihtiyat duygusuydu. Bilinçaltımda, onun nabzımı ölçerken takvimli bir kol saatine baktığına dair bir anı var gibiydi. Evet, böyle bir saati vardı. Gözümü kıstım. Tamam. Gün ve ay: 28 Kasım. İki buçuğa bir dönüşüm formülümle yılı buldum. Onun da söylediği gibi, yedi yıl geçmişti.

"Hayır, konuşmadım," dedim. “Bellek kaybının organik değil de işlevsel olduğunu farz ettim ve kaybettiğim anıların üzerine soğuk su içtim."

"Anlıyorum," dedi. “Böyle terimleri bir hayli rahat kullanıyorsun. Terapi görmüş kişiler bazen böyle yaparlar."

"Biliyorum," dedim. “Bu konuda çok şey okudum."

İçini çekti. Kalktı.

"Bak," dedi. “Mr. Roth’a haber verip uyandığını söyleyeceğim. Belki de en iyisi bu."

"Nasıl yani?"

"Arkadaşın avukat olduğuna göre, polisten önce onunla konuşmak isteyebilirsin."

Bir yerlerine yaşımı yazmış olduğu dosyayı açtı, kalemini kaldırdı, kaşlarını çattı, “Bugün ayın kaçı?" diye sordu.

Koz Kartlarımı istiyordum. Şahsi eşyalarımın komodinin gözünde olduğunu tahmin ediyordum, ama onları almak, fazlaca kıvrılıp uzanmayı gerektiriyordu ve dikişlerimi zorlamak istemiyordum. O kadar da acil değildi gerçi. Amber’de sekiz saatlik uyku burada aşağı yukarı yirmi saate tekabül ediyordu, o yüzden yuvamdaki herkes hâlâ güzelce uyuyor olmalıydı.

Gerçi Random’a ulaşmayı ve sabahleyin orada olmayışıma bir kılıf uydurmasını istiyordum. Tabii daha sonra.

Böyle bir zamanda şüpheli görünmeye niyetli değildim.

Brand’in söyleyeceklerini de derhal öğrenmek, bunlara göre harekete geçmek istiyordum. Aklımdan küçük bir hesap yaptım. Nekahet dönemimin zorlu kısmını burada, Gölge’de geçirmem, Amber’de daha az vakit harcanması demekti. Zamanımı dikkatlice planlamak ve işin zorluklarından kaçınmalıydım. Bill’in çabuk gelmesini ümit ediyordum. Buradaki durumu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Bill yörenin yerlisiydi, Buffalo’da okumuş, geri dönmüş, evlenmiş ve aile şirketine katılmıştı, hepsi buydu. Beni bazen gizli saklı işler peşinde seyahatlere çıkan emekli bir subay olarak tanıyordu. İkimiz de ilk tanıştığımız yer olan şehir kulübü ne üyeydik. Onunla bir yıldan uzunca bir süreyi sadece merhabalaşarak geçirmiştik. Derken bir akşam barda yan yana oturmuştuk ve bir şekilde onun askeri tarihe, özellikle de Napolyon’un savaşlarına meraklı olduğunu öğrenmiştim. Sonra anımsadığım tek şey kulübün kapanış saatinin geldiği ve hâlâ sohbet ediyor olduğumuzdu. O günden sonra başını derde girinceye dek iyi arkadaş olmuştuk. Arada bir onu merak etmiştim. Aslında geçen gelişimde beni onu görmekten alıkoyan tek şey hiç şüphesiz bana ne olduğuyla ilgili bir sürü soru soracak olması ve zihnimin hem keyif alıp, hem de bunların hepsiyle gerektiği gibi uğraşamayacak kadar meşgul bulunmasıydı. Amber’deki her şey rayına oturduktan sonra gelin onu görmeyi bir iki kez geçirmiştim aklımdan. Durumun böyle olmadığı gerçeğini bir yana bıraksam bile onunla kulübün salonunda karşılaşmadığıma pişmandım.

Bir saat geçmeden geldi, kısa boylu, tıknaz, elma yanaklı, şakakları hafiften kırlaşmış, gülümseyerek, başıyla selam vererek. O gelinceye kadar sırtımı dikleştirmiş, birkaç derin nefes almış ve bunun için henüz çok erken olduğunu anlamıştım.

Elimi sıktı ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Evrak çantası da yanındaydı.

"Dün gece ödümü patlattın, Cari. Hayalet gördüğümü sandım," dedi.

Başımla evetledim.

"Biraz daha gecikseydin öyle olabilirdim," dedim. “Sağ ol. Nasılsın?"

İçini çekti.

"Yoğun. Biliyorsun işte. Yine aynı terane, sadece daha fazlası."

"Ya Alice?"
"İyi. İki de yeni torunumuz oldu... Bill Jr.'lar... ikizler. Dur bir dakika."
Cüzdanını bulup içinden bir fotoğraf çıkardı.
"İşte."
İnceledim, aile üyelerinin benzerliklerine dikkat ettim
"İnanması güç," dedim.
"Bunca yıl hiç değişmemiş gibisin."
Gülüp karnıma hafifçe dokundum.
"Onu saymazsak tabii," dedi. “Nerelerdeydin?"
"Tanrım! Nerelerde değildim ki!" dedim. “O kadar çok yer de bulundum ki artık hesabını tutamaz oldum."
İfadesi değişmedi, gözlerimi yakalayıp içlerine baktı.
"Cari, başın ne tür bir belada?" diye sordu.
Gülümsedim.
"Eğer başını kanunla belada mı diye sorarsan, yanıtım hayır. Sorunlarım bir başka ülkeyle ilgili ve kısa bir süre sonra oraya dönmeye mecburum."
Yüzü tekrar gevşedi ve çift odaklı gözlüklerinin gerisinde gözleri ışıldadı.
"Orada askeri danışmanlık mı yapıyorsun?"
Başımla tasdik ettim.
"Neresi olduğunu bana söyleyebilir misin?"
Başımı iki yana salladım.
"Özür dilerim."
"Bunu anlayabilirim," dedi. “Dr. Roth bana dün gece hakkında anlattıklarını aktardı. Söylediklerin kayıt dışı kalacak, bunun yaptığın işle bir ilgisi var mıydı?"
Başımı sallayarak onu bir kez daha doğruladım.
"Bu her şeyi biraz daha netleştiriyor," dedi. “Çok değil, ama yeterince. Hangi casusluk örgütü olduğunu sormayacağım bile, işin içine bir tanesi dahilse elbette. Seni her zaman bir beyefendi, üstelik de aklı başında biri olarak tanıdım. Bu yüzden kaybolduğun zaman meraklanıp biraz soruşturma yapmıştım. İşgüzarlık yaptığımı düşündüm ve utandım. Ama resmî durumun çok şaşırtıcıydı ve neler olduğunu öğrenmek istiyordum. En çok da senin için endişelendiğimden yani. Umarım seni rahatsız etmemiştir."

"Rahatsız etmek mi?" dedim. “Bana ne olduğunu umursayan pek az kişi vardır. Sana minnettarım. Neler keşfettiğini de bilmek istiyorum. Bu konularla ilgilenecek, işleri yoluna koymaya uğraşacak vaktim hiç olmadı. Neden öğrendiklerini bana da anlatmıyorsun?"

Evrak çantasını açıp içinden kalın, kahverengi bir dosya çıkardı. Dizlerinin üzerinde açıp düzgün bir el yazısıyla kaplı birkaç sarı sayfayı karıştırdı. Bunlardan ilkini kaldırıp bir an inceledi, sonra, “Albany’deki hastaneden kaçıp kaza geçirdikten sonra belli ki Brandon sahneden çıktı ve..."

"Dur!" dedim elimi kaldırıp, doğrulmaya çalışarak.

"Ne var?" diye sordu.

"Hem yer, hem de sıra yanlış," dedim. “Kaza daha önce gerçekleşti ve Greenwood Albany’de değil."

"Biliyorum,'" dedi. “İki gün geçirip kaçtığın Porter Sanatoryumu’nu kastetmiştim. Aynı gün kaza geçirdin ve buraya getirildin. Sonra sahneye kız kardeşin Evelyn girdi. Seni Greenwood’a naklettirdi ve yine kendi iradenle ayrılmadan önce orada birkaç hafta geçirdin. Doğru mu?"

"Kısmen," dedim. “Yani son kısım. Doktora da az önce anlattığım gibi, kazanın birkaç gün öncesine ait hatıralarım silindi. Albany’deki bir yer bana bir şeyler çağrıştırıyor, ama çok az. Bununla ilgili başka bilgi var mı?"

"Ah, evet," dedi. “Hafızanın şu anki haliyle ilgisi olabilir. Akli dengenin yerinde olmadığına dair bir raporla oraya yatırılmışsın..."

"Kim tarafından?"

Kâğıdı salladı ve baktı.

'"Kardeşi Brandon Corey; Vekil Doktor, Hillary B. Rand, psikiyatrisi," “ diye okudu. “Bir şeyler hatırlatıyor mu?"

"Kuvvetle muhtemel," dedim. “Devam et."

"Evet, bunun üzerine bir emir imzalanmış," dedi. “Uygun şekilde belgelenmiş, gözetim altına alınmışsın ve naklin yapılmış. Hafızana gelince..."

"Evet?"

"Bu uygulamayı ve anılar üzerindeki etkilerini pek bilemiyorum, ama Porter’dayken şok terapisi görmüşsün. Sonra, dediğim gibi, kayıtlarda ikinci günün ardından kaçtığın yazılı. Arabanı raporda belirtilmemiş bir yerden tekrar almışsın ve kaza olduğu sırada bu tarafa doğru yol alıyormuşsun."

"Bu doğru gibi gözüküyor," dedim. “Evet." O konuşmaya başladığında bir an için her şeyin benzer, ama uyumsuz olduğu yanlış bir gölgeye döndüğümü sanmıştım. Oysa şimdi durumun bu olmadığına inanıyordum. İçimden bir şeyler bu hikâyeye karşılık veriyordu.

"Şimdi, rapora gelince," dedim. “Sahte kanıtlarla hazırlanmıştı, ama mahkemenin o anda bunu bilmesi mümkün değildi. Bunlar olup bittiği sırada Dr. Rand İngiltere’deymiş ve onunla daha sonra bağlantıya geçtiğimde senin adını bile duymadığını söyledi. Ama yokluğunda odasına zorla girilmiş. Ne ilginçtir ki göbek adı da “B" ile başlamıyormuş. Brandon Corey diye birini de tanımıyormuş."

"Brandon’a ne oldu?"

"Sırra kadem bastı. Porter’dan kaçtığın vakit ona ulaşılmaya çalışıldı, ama bulmak mümkün değildi. Sonra kaza geçirdin, buraya getirildin ve tedavi gördün. O sırada kendini >Evelyn Flaumel diye tanıtan bir kadın burayla temasa geçti, senin velayetinin kendisine devredildiğini ve ailenin Greenwood’a naklini istediğini söyledi. Vasin olan Brandon’un yokluğunda ailenden tek kişi olarak onun isteklerine uyuldu. Birkaç hafta sonra tekrar firar ettin ve elimdeki kronoloji bu noktada sona eriyor."

"Öyleyse şu anki resmî durumum nedir?" diye sordum

"Ha, durumun düzeltildi," dedi. “Benimle konuştuktan sonra Dr. Rand mahkemeye başvurdu ve bu gerçekleri belirten yeminli bir ifade verdi. Emir iptal edildi."

"Öyleyse buradaki doktor neden bana bir akıl hastasıymışım gibi davranıyor?"

"Aman Tanrım! Ne fikir ama. Ellerindeki tüm kayıtlar bir zamanlar burada kaldığını gösteriyordur. Çıkarken doktoru görsem iyi olacak. Mahkeme kararının bende bir kopyası var. Ona gösterebilirim."

"Ben Greenwood’u terk ettikten ne kadar sonra mahkeme de düzeltme yapıldı?"

"Bir sonraki ay," dedi. “İşe burnumu sokma kararı vermeden önce birkaç hafta geçti."

"Bunu yaptığına ne kadar sevindiğimi bilemezsin," dedim.

"Bana son derece önemli olduğuna inandığım birkaç parça bilgi verdin."

"Ara sıra bir dosta yardım edebilmek güzel şey," dedi dosyasını kapatıp çantasına yerleştirirken. “Bir şey daha... Bütün bunlar bittiğinde -her ne yapıyorsan- eğer konuşmana izin verilirse, hikâyeyi dinlemek isterim."

"Buna söz veremem," dedim.
"Biliyorum. Sadece söyleyeyim dedim. Bu arada, evi ne yapacaksın?"
"Benim mi? Sahibi hâlâ ben miyim?"
"Evet, ama hiçbir şey yapmazsan bu sene vergiler yüzünden satılabilir."
"Hâlâ satılmamış olmasına şaştım."
"Bankaya ödeme talimatı vermişsin."
"Hiç aklıma gelmemişti. Onu sadece ıvır zıvır ve veresiye hesaplarım için vermiştim. Öyle şeyler için işte."
"Neyse, hesap neredeyse boşalmış artık," dedi. "Geçen gün bankadan McNally'yle konuşuyorduk. Bu, hiçbir şey yapmazsan evin önümüzdeki sene gideceği anlamına geliyor."
"Artık bir işime yaramaz," dedim. "Ne istiyorlarsa öyle yapsınlar."
"Satıp parasını alabilirsin."
"O kadar uzun kalmayacağım."
"Bunu senin için yapabilirim. Parasını istediğin yere gönderirim."
"Pekâlâ," dedim. "Ne gerekiyorsa imzalarım. Hastane faturamı düş, gerisi senin olsun."
"Bunu yapamam."
Omuz silktim.
"Neyin iyi olacağını düşünüyorsan öyle yap, ama içinden iyi bir ücret al."
"Kalanı hesabına yatırırım."
"Peki. Teşekkürler. Ben unutmadan önce, şu komodinin gözüne bakar mısın, orada bir deste kart var mı? Oraya uzanamıyorum ve işime yarayabilirler."
"Tabii ki."
Çekmeceyi açtı.
"Büyük, kahverengi bir zarf," dedi. "Şişkince. Herhalde cebinde ne vardıysa içine koymuşlardır."
"Aç."
"Evet, burada bir deste kart var," dedi içine elini sokup.
"Vay canına! Harika bir kutu! Bakabilir miyim?"
"Ben..." Ne diyebilirdim ki?
Kutuyu açtı.
"Çok hoş..." dedi. "Bir cins tarot... Antika mı bunlar?"
"Evet."

"Buz gibi soğuk... Hiç böylesini görmemiştim. Bak, bu sensin! Şövalye gibi giyinmişsin! Ne işe yarıyorlar?"

"Çok karmaşık bir oyun," dedim.

"Eğer bunlar antikaysa resimdeki nasıl sen olabilirsin?"

"Onun ben olduğumu söylemedim. Sen söyledin."

"Evet, öyle. Atalarından biri mi?"

"Sayılır."

"Şu kız da güzelmiş hani! Kızıl saçlı olanı..."

"Sanırım..."

Desteyi düzeltip kutusuna koydu. Bana uzattı.

"Tekboynuz da çok hoşmuş," diye ekledi. “Onlara bakmamam gerekirdi, değil mi?"

"Sorun değil."

İçini çekip arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Kendimi tutamadım," dedi. “Sende bu çevirdiğin gizli işlerin haricinde çok tuhaf bir şeyler var, Cari... ve gizemler beni çeker. Daha önce gerçek bir muammaya bu kadar yaklaşmamıştım."

"Eline bir deste soğuk tarot kartı aldığın için mi?" diye sordum.

"Hayır, bu sadece gizem havasına katkıda bulunuyor," dedi. “Bunca ne yıldır ne yaptığın hiç kuşkusuz üzerime vazife değil, ama bir türlü kavrayamadığım bir olay var."

"Nedir o?"

"Geçen gece seni buraya getirip Alice’i eve bıraktıktan sonra olanlar hakkında bir fikir edinebilmeyi umarak tekrar evine döndüm. Kar yağışı durmuştu, sonra tekrar başladı gerçi, ama ayak izlerin net şekilde görülebiliyordu, evin etrafını dönüp ön avludan aşağı iniyorlardı."

Onayladım.

"Ama eve giden ayak izleri... gelişini gösterecek hiçbir şey yoktu. Üstelik evden ayrılan, saldırganın kaçışma işaret edebilecek başka iz de bulunmuyordu."

Gülümsedim.

"Yarayı kendi kendime açtığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette hayır. Görünürde bir silah bile yoktu. Kan lekelerini yatak odana, yatağına kadar takip ettim. Yanımda sadece cep fenerim vardı, ama gördüklerim içimde tuhaf bir duygu uyandırdı. Sanki aniden kanlar içinde

orada, yatağın üzerinde belirivermiş, sonra ayağa kalkıp dışarı çıkmış gibiydin."

"Bu elbette imkânsız."

"Ama hiç iz olmaması kafama takılıyor."

"Rüzgâr üzerlerini karla örtmüş olmalı."

"Onları örttü de diğerlerini örtmedi mi yani?" Başını sağa sola salladı. “Hayır, hiç sanmıyorum. Eğer bana bir şeyler anlatmak istersen, merak ettiklerim listesine bunun yanıtını da eklemek istiyorum."

"Bunu unutmayacağım," dedim.

"Evet," dedi. “Ama şaşıyorum... İçimdeki garip his seni bir daha görmeyebileceğimi söylüyor. Sanki bir melodramda, olayların iç yüzünü öğrenmeden sahneden çıkan önemsiz karakterlerden biri gibi hissediyorum kendimi."

"Bu duyguyu anlayabiliyorum. Rolüm yüzünden bazen ben de yazarın gırtlağına sarılacak gibi oluyorum. Ama bir de şu açıdan bak: Hikâyelerin iç yüzünün hayal kırıklığına uğratmadığı çok nadirdir. Bunlar genellikle ufak tefek şeylerdir, her şey bilindiğinde en adi güdülere indirgenir. Varsayımlar ve yanılsamalara sahip olmak çoğu zaman daha iyidir."

Gülümsedi.

"Her zamanki gibi konuşuyorsun," dedi, “yine de senin erdemin cazibesine kapıldığın zamanları da bilirim. Birkaçını..."

"Laf nasıl oldu da ayak izlerimden bana geldi?" dedim. “Sana tam eve gelirken de evden giderken de aynı yolu izlediği mi anımsadığımı söyleyecektim. Hiç şüphesiz ayrılışım gelişimin izlerini silmiş olmalı."

"Hiç fena değil," dedi. “Saldırgan da aynı yolu mu izledi?"

"Öyle yapmış olmalı."

"Bayağı sağlam," diye bildirdi. “Akla yatkın şüpheler uyandırmayı iyi biliyorsun. Ama hâlâ kanıtların büyük kısmının esrarengiz bir şeyleri işaret ettiğini hissediyorum."

"Esrarengiz mi? Hayır. Belki garip olabilir. Bir yorum meselesi."

"Ya da anlambilim meselesi. Geçirdiğin kazayla ilgili polis raporunu okudun mu?"

"Hayır. Ya sen?"

"Evet. Ya bu raporda garipten fazlası varsa? O zaman “esrarengiz" tanımımı kabul edecek misin?"

"Pekâlâ."

"...Ve bir soruyu yanıtlayacak mısın?"

"Bilemiyorum..."

"Basit bir evet hayır sorusu. Hepsi bu."

"Tamam, anlaştık. Hepsi bu. Ne yazıyordu raporda?.

"Bir kaza ihbarı aldıklarını ve bir devriye arabasının olay mahalline intikal ettiğini. Orada sana ilk yardım uygulayan acayip kıyafetli bir adamla karşılaşmışlar. Seni göle uçan arabadan çıkardığını söylemiş. Kendisi de sırılsıklam ıslak olduğundan bu akla yatkın. Orta boylu, zayıfça, kızıl saçlı. Üzerinde, polis memurlarından birinin tabiriyle Robin Hood filminden çıkma yeşil bir kıyafet varmış. Kendisini tanıtmayı, ya da ifade vermek için onlarla birlikte gelmeyi reddetmiş. Polisler bunun için ısrar ettiklerinde ıslık çalmış ve beyaz bir at dörtnala koşarak çıkagelmiş. Adam atın sırtına atlayıp gözden kaybolmuş. Bir daha da onu gören olmamış."

Güldüm. Canım yanıyordu ama elimde değildi.

"Bak sen şu işe!" dedim. “Şimdi bir şeyler anlam kazanma ya başlıyor."

Bili bana bir an öylece bakakaldı. Sonra, “Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, sanırım öyle. Bugün öğrendiklerim için bıçaklanmaya ve geri gelmeye değermiş."

"İki olayı tuhaf bir sırayla andın," dedi çenesini ovuştururken.

"Evet, öyle yaptım. Ama daha önce düzenin olmadığı yer de bir düzen görmeye başlıyorum. Bu, itiraf ettiğime değebilir, kazayla söyledim."

"Sırf beyaz atlı bir adam yüzünden mi?"

"Kısmen, kısmen... Bill, çok yakında buradan ayrılmam gerekecek."

"Bir süreliğine hiçbir yere gitmiyorsun."

"Aynı hesap. Sözünü ettiğin şu kâğıtlar... Sanırım onları bu gün imzalasam iyi olacak."

"Tamam. Onları öğleden sonra sana yollarım. Ama aptalca bir şeye kalkışmanı istemiyorum."

"Gittikçe daha ihtiyatlı bir hal alıyorum," dedim, “inan bana."

Çantasını sertçe kapatıp, “Umarım öyledir," dedi. “Hadi dinlen. Ben doktorla meseleyi halledip belgeleri sana bugün göndereceğim."

"Tekrar teşekkürler."

Elini sıktım.

"Ha, aklıma gelmişken," dedi, “bir sorumu yanıtlamaya söz vermiştin."

"Vermiştim, değil mi? Neymiş o?"

Elimi bırakmadan, yüzünde özel bir ifade olmadan sordu.

"Sen insan mısın?"

Gülümsemeye başladım, sonra bıraktım.

"Bilmiyorum. Ben... öyle düşünmek istiyorum. Ama aslında sanmıyorum... Elbette insanım! Bu soru çok gülünç... Off, hepsinin canı cehenneme! Kastettiğin gerçekten bu, değil mi? Hem dürüst olacağımı da söyledim..." Bir an için dudağımı ısırdım ve düşündüm. Ardından, “Sanmıyorum," dedim.

"Ben de sanmıyordum zaten," dedi ve gülümsedi. “Benim için fark etmiyor, ama senin için fark edebilir... birinin senin farklı olduğunu ve bunu umursamadığını bilmek."

"Bunu da unutmayacağım," dedim.

"Pekâlâ... görüşürüz."

"Tamam."

Bölüm 9

Eyalet polisi henüz ayrılmış... Akşamın ilerleyen vakitleri...

Yatmış, kendimi daha iyi hissediyorum ve daha da iyi hissettiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Orada yatmış, Amber'de yaşamanın tehlikelerini uzun uzadıya düşünüyorum.

Brand de, ben de ailenin en gözde silahıyla geçici olarak saf dışı bırakılmıştık. Acaba hangimiz daha kötü yaralanmıştık? O, büyük olasılıkla. Darbe böbreğine ulaşmış olabilirdi ve durumu yaralanmadan önce de kötüydü zaten.

Bill'in sekreteri imzalamam gereken belgelerle gelmeden önce kalkıp odada tökezleyerek iki kez dolanmıştım. Sınırları mı bilmem şarttı. Bu hep böyledir. O gölgenin sakinlerinden birkaç kat daha hızlı iyileştiğim için kalkıp biraz yürüyebileceğimi, onlardan birinin bir buçuk iki günün ardından yapabileceği şeyleri yapabileceğimi hissetmiştim. Yapabildiğim kanıtlanmıştı da. Canım acımıştı ve ilk seferinde başını dönmüştü, ama ikincisinde dönme azalmıştı. Bu da bir şeydi. O yüzden kendimi daha iyi hissederek yatıyordum.

Koz Kartlarını defalarca karıştırmış, özel fallar açmış, aşina yüzlerin arasında çapraşık gelecekler okumuştum. Her seferin de de Random'la bağlantı kurma, ona neler olduğunu söyleme, yeni gelişmeleri sorma isteğimi güçlükle bastırabilmiştim.

Daha sonra, demiştim kendi kendime. Onların uykuda geçirdiği her saat, senin için burada iki buçuk saat eder. Senin için burada geçen her iki buçuk saat, sıradan bir ölümlünün yedi ya da sekiz saatine denk düşer. Sabret. Düşün. Kendini yeni le.

Böylece olanlar akşam yemeğinden sonra tam hava tekrar kararırken ve ben pestile dönmüşken oldu. Eyalet polisinin buz gibi bir genç üyesine söyleyeceğim her şeyi söylemiştim zaten. Bana inanıp inanmadığını bilemiyordum, ama kibardı ve uzun kalmadı. Aslında o çıktıktan hemen sonra başladı olaylar.

Orada yatmış, kendimi iyi hissediyor, Dr. Bailey'in uğramasını ve yöneliminin yerine gelip gelmediğini kontrol etmesini bekliyordum. Orada

yatmış, Bill’in bana söylediklerini düşünüyor, bildiğim ya da tahmin ettiğim diğer şeylerle bağdaştırma ya çalışıyordum.

Temas! Birisi benden önce davranmıştı. Amber’de birileri erkenciydi.

"Corwin!"

Bu, telaş içindeki Random’du.

"Corwin! Uyan! Aç kapıyı! Brand kendine geldi ve seni soruyor."

"Beni uyandırmak için mi kapıya vuruyordun?"

"Evet."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"İyi. İçerde değilim. Bana Gölge’de ulaştın."

"Anlamadım."

"Ben de. Yaralıyım ama yaşayacağım. Sana hikâyeyi sonra anlatırım. Bana Brand’den söz et."

"Az önce uyandı. Gerard’a derhal seninle konuşması gerektiğini söylemiş. Gerard bir hizmetçi çağırıp odana yollamış.

Hizmetçi seni uyandıramayınca bana geldi. Onu, seninle birlikte az sonra orada olacağımı söylemesi için Gerard’a geri gönderdim."

"Anladım," dedim, yavaşça gerinip oturarak. “Görünmeyeceğin bir yere git, geleceğim. Ama cüppe gibi bir şeye ihtiyacım var. Bazı kıyafetlerim eksik de."

"Öyleyse odama gitmem en iyisi."

"Tamam. Git."

"Bir dakika bekle o zaman."

Ardından sessizlik.

Bacaklarımı ağır ağır oynattım. Yatağın kenarına oturdum.

Koz Kartlarımı toplayıp kutusuna kaldırdım. Yaramı Amber’de gizlemenin önemli olduğunu hissediyordum. İnsan normal zamanda bile kendi zayıflıklarıyla övünmez.

Derin bir nefes aldım ve karyolanın kenarına tutunup kalktım. Yaptığım alıştırmalar işe yaramıştı. Daha rahat bir nefes aldım ve elimi bıraktım. Çok kötü değildi, eğer yavaş hareket edersem, gereken en temel hareketlerin dışında kendimi zorlamazsam... Gücüm geri dönene kadar rol yapabilirdim.

Tam o anda bir ayak sesi duydum ve kapı ağzında dost canlısı bir hemşire bilirdi; genç, düzgün yapılıydı ve bir kar tanesinden tek farkı, hepsinin birbirine benzemesiydi.

"Hemen o yatağa geri dönün, Mr. Corey! Ayakta olmamanız gerekiyor!"

"Bayan," dedim, “ayakta olmam gerekiyor. Gitmeye mecburum."

"Zili çalıp bir tas isteyebilirdiniz," dedi odaya girip ilerleyerek.

Random’un mevcudiyeti bana bir kez daha ulaşırken, başı mı bezgince iki yana salladım. Hemşirenin nasıl rapor edeceğini merak ettim... Acaba ben kozla uzaklaştıktan sonra geride kalan prizmatik görüntümden bahsedecek miydi? Sanırım arkamda bıraktığım ve hızla büyüyen efsanelere bir diğeri daha eklenecekti.

"Bunu şöyle düşün, tatlım," dedim ona. “Bizimki başından beri sadece fiziksel bir ilişkiydi. Başkaları da olacak... Hem de bir sürü. *Adieu!*"

Amber’e adım attığım sırada eğilip kadına bir öpücük yolladım; o, gök kuşaklarını yakalamaya çalışırken, Random’un omzuna tutunup sendeledim.

"Corwin! Ne halt..."

"Eğer denizlere hâkimiyetin bedeli kan ise, biraz önce kendime deniz kuvvetlerinden bir kadro satın aldım," dedim. “Bana giyecek bir şeyler ver."

Omuzlarıma uzun, kalın bir pelerin örttü ve boynumdan tokalamaya çalıştım.

"Tamamdır," dedim. “Beni ona götür."

Random beni kapıdan çıkardı, salondan merdivene götürdü. Giderken ağırlığımı ona veriyordum.

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Bıçak," dedim ve elimi yaranın üzerine koydum. “Dün gece birisi odamda bana saldırdı."

"Kim?"

"Eh, sen olamazsın, çünkü yanından henüz ayrılmıştım," dedim. “Gerard da Brand’in yanında kütüphanedeydi. Kardeşlerden siz üçünü çıkar, tahmin etmeye başla. En iyi yol..."

"Julian," dedi.

"Onun hisse senetleri kesinlikle düşmeye meyilli," dedim.

"Dün gece Fiona bana onu kötüleyip durdu, Julian’ın favorim olmadığı da sır değil."

"Corwin, o gitti. Geceleyin kaçtı. Beni uyandırmaya gelen hizmetçi Julian’ın saraydan ayrıldığını söyledi. Sence bu neye benziyor?"

Merdivene ulaştık. Bir elimle Random'u, diğeriyle tırabzanı tuttum. İlk sahanlıkta mola istedim ve orada kısaca dinlendim.

"Bilmiyorum," dedim. “Bazen lehte düşünme hakkını hiç kullanmayıp uzatmak da çok kötü olabilir. Ama bana öyle geliyor ki beni hakladığını düşünseydi, kaçacağına burada kalıp, öğrenince şaşırmış gibi yapması lehine olurdu. Kaçması şüphe uyandırıyor. Brand’in kendine geldiği vakit söyleyeceklerinden dolayı kaçmış olabileceğini düşünüyorum."

"Ama sağ kaldın, Corwin. Sana saldıran her kimse ondan kurtuldun ve o kişi senin icabına baktığından emin olamazdı.

Aynı durumda ben olsaydım, şimdi birkaç dünya ötede olurdum."

"Ona söyleyecek lafım yok," diye itiraf ettim ve basamakları tekrar inmeye koyulduk. “Evet, pekâlâ haklı olabilirsin. Şimdilik tartışmaya açık kalsın. Yaralandığımı da kimse bilmeyecek."

Başıyla onayladı.

"Nasıl istersen. Konuşmak gümüşse, sükut altındır."

"Zekân yaralı bölgelere de, yaralanmamış olanlarına da acı veriyor, Random. Birazını da suikastçının odama nasıl girdiğini bulmak için harca."

"Kaplamanın ardından mı?"

"İçeriden açılıp kapanıyor. Artık öyle tutuyorum. Kapının kilidi de yeni. Açılması hüner isteyenlerden."

"Tamam, buldum. Yapanın bir aile bireyi olmasını da gerektiriyor."

"Anlat."

"Birisi seni gafil avlamayı kafasına koymuştu ve bunun için Desen’i göze aldı. Aşağı indi, Desen’i yürüdü, kendini senin odana nakledip sana saldırdı."

"Bu mükemmel bir çözüm olabilirdi, tek bir nokta dışında hemen hemen hepimiz aynı anda ayrıldık. Saldırı gecenin geç saatlerinde gerçekleşmedi. İçeri girdiğim anda oldu. Desen’i aşmak şöyle dursun, hiçbirimizin aşağıdaki odaya inecek vakti bulacağını bile sanmıyorum. Bu yüzden, bizden biriyse başka bir yöntemle girmiş olmalı."

"Öyleyse hünerine filan bakmadan kapı kilidini açtı."

"Belki de," dedim sahanlığa varıp yola devam ederken.

"Köşede dinlenelim ki kütüphaneye destek almadan girebileyim."

"Elbette."

Bunu yaptık. Kendime çekidüzen verdim, pelerine iyice sarındım, omuzlarımı dikleştirdim, ilerledim ve kapıyı çaldım.

"Bir dakika," dedi Gerard’ın sesi.

Kapıya yaklaşan ayak sesleri...

"Kim o?"

"Corwin," dedim. “Random'da yanımda."

Onun geriye doğru, “Random’u da istiyor musun?" dediğini duydum ve yanıt olarak kısık bir “Hayır" geldi.

Kapı açıldı.

"Sadece sen, Corwin," dedi Gerard.

Başımla onaylayıp Random’a döndüm.

"Sonra görüşürüz," dedim.

Başımla yaptığım işarete karşılık verdi ve geldiğimiz yön de geri döndü. Kütüphaneye girdim.

"Pelerinini aç, Corwin," diye emretti Gerard.

"Bu gereksiz," dedi Brand ve onun, sırtına konan birkaç yastık sayesinde oturduğunu, sararmış dişlerini göstererek gülümsediğini gördüm.

"Kusura bakma, ben Brand kadar güvenmiyorum," dedi Gerard “ve emeğimin boşa harcanmasına izin vermeyeceğim. Bir bakalım."

"Sana bunun gerekmediğini söyledim," diye tekrarladı Brand. “Beni bıçaklayan o değil."

Gerard hemen döndü.

"O olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü kimin bıçakladığını biliyorum. Ahmaklığın sırası değil, Gerard. Eğer Corwin’den korkmamı gerektirecek bir şey olsa onu buraya çağırtmazdım."

"Seni getirdiğim sırada şuursuzdun. Kimin bıçakladığını bilmen imkânsız."

"Emin misin?"

"Şey... O zaman niye bana söylemedin?"

"Gerekçelerim var, hem de geçerliler. Şimdi Corwin’le baş başa konuşmak istiyorum."

Gerard başını eğdi.

"Hezeyana kapılayım deme sakın," dedi. Kapıya doğru yürüdü, tekrar açtı. “Çağırdığında duyabilecek bir mesafede olacağım," diye ekledi, sonra kapıyı kapattı.

Yaklaştım. Brand uzandı ve elini sıktım.

"Geri dönmeyi başardığını görmek güzel," dedi.

"Aynen," dedim, sonra yığılmamaya çalışarak Gerard’ın iskemlesine oturdum.

"Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Bir bakıma berbat. Ama bir bakıma da yıllardan beri hissetmediğim kadar iyi. Hepsi göreceli."

"Çoğu şey öğledir."

"Amber dışında."

İçimi çektim.

"Pekâlâ. Teknik anlamda konuşmuyordum. Neler oldu?"

Bakışları çok yoğundu. Beni inceliyor, bir şey arıyordu.

Neydi aradığı? Sanırım, bilgi. Daha doğrusu, cehalet. Olumsuzlukları ölçmek daha zor olduğu için buraya geldiği ilk andan beri zihninin hızla çalışması gerekiyordu. Onu tanıdığım için, bildiklerimden çok bilmediklerimle ilgilendiğini tahmin edebiliyordum. Kendisine faydası olabilecek hiçbir şeyi söylemek istemiyordu. İstediğini elde etmek için gereken minimum aydınlığı bilmek istiyordu. Bunun bir watt fazlasını bile vermeye rıza göstermezdi. Çünkü onun yöntemi buydu ve elbette bir şey istiyordu. Tabii eğer... Son yıllarda, kendimi insanların değiştiğine, zamanın akışının sadece var olanları güçlendirmekle kalmadığına; bazen yaptıkları, gördükleri, düşündükleri ve hissettikleri şeyler yüzünden niteliksel değişimlere uğrayabildiğine inandırmak için her zamankinden fazla çalışmıştım. Şimdiki gibi, başka her şeyin yanlış gittiği zamanlarda küçük bir teselli sağlıyordu, dünya görüşümü pekiştirdiğinden bahsetmeme ise hiç lüzum yok. Belki de hayatımı ve anılarımı, yapmaktaki amacı ne olursa olsun Brand’e borçluydum. Çok güzel. Ona sırtımı dönmeksizin, lehinde düşünme kararma varmıştım. Küçük bir taviz, genellikle oyunlarımızın başlangıcına yön veren esprilerin basit psikolojisine karşı, benim hareketim.

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildir, Corwin," diye başladı söze. “Bir bakmışsın bugün dostum dediğin yarın düşmanın olmuş ve..."

"Kısa kes!" dedim. “Şimdi kartları masaya serme zamanıdır. Brandon Corey’in benim için yaptıklarını takdir ediyorum ve seni bulup geri getirmek için başvurduğumuz numara benim fikrimdi."

Başıyla evetledi.

"Bunca zamanın ardından kardeş sevgisinin yeniden nüksetmesi için geçerli sebepleriniz olduğunu tahmin ediyorum."

"Ben de senin bana yardım etmek için ilave sebeplerinin olduğunu."

Tekrar gülümsedi, sağ elini kaldırdı, sonra indirdi.

"Öyleyse ya ödeştik, ya da birbirimize borçluyuz, olaylara nasıl baktığına bağlı. Şu anda karşılıklı yardıma ihtiyaç duyuyormuş gibi göründüğümüze göre, birbirimize en pohpohlayıcı gözle bakmamız yararlı olacak."

"Lafı döndürüp duruyorsun, Brand. Beni yıldırmaya çalışıyorsun. Bugünkü idealizm çabamı da mahvediyorsun. Beni yataktan bir şey söylemek için kaldırdın. Önden buyur."

"Yine eski Corwin," dedi kıkırdayarak. Sonra bakışlarını kaçırdı. “Yoksa değil mi? Merak ediyorum... O kadar süre Gölge’de yaşamak değiştirdi mi seni? Kim olduğunu bilmeden? Başka bir şeyin parçası olarak?"

"Belki," dedim. “Bilmiyorum. Evet, sanırım değiştirdi. İş aile politikalarına geldiğinde sabrımın çabuk taşmasına neden olduğunu biliyorum."

"Açık sözlülük, dobralık, hilesiz hurdasız iş yapmak mı? Böylelikle eğlencenin birazını kaçırıyorsun. Ama böyle yeni bir âdetin de yararı olabilir... Herkesi dengesiz yakalayabilir ve hiç ummadıkları bir anda eski haline dönersin. Evet, işe yarayabilir. İnsanı canlandırıyor da. Tamam! Paniğe lüzum yok. Başlangıç sözlerim böylece sona eriyor. Tüm esprilerimi sıraladım. Her şeyin temeline ineceğim, mantıksızlık hayvanına gem vuracağım, en anlamlı incileri gizemin bulanıklığından söküp alacağım. Fakat izin verirsen, önce başka bir şey var. Üzerinde tüten cinsten herhangi bir şey var mı? Aradan yıllar geçti ve canım yuvama dönüşümü kutlamak için kötü bir ot istiyor, hangisi olsa fark etmez."

Hayır demek için ağzımı açtım. Ama çalışma masasının üzerinde benden kalma birkaç sigara olduğundan emindim

Aslında hareket etmek istemiyordum, yine de “Bir dakika," dedim.

Doğrulup odanın öbür ucuna yürürken hareketlerimin kas katı değil, normal görünmesine çalıştım. Masanın üzerini karıştırırken aslında tutunmakta olduğumu gizlemeye çalışıyordum.

Hareketlerimi, pelerinim ve gövdemle, elimden geldiğince örttüm.

Paketi bulup geldiğim gibi döndüm, ocakta bir çift sigara yakmak için durakladım. Brand kendi sigarasını alırken çok ağır davrandı.

"Elin titriyor," dedi. “Neyin var?"

"Geçen gece partide fazla kaldım," dedim iskemleme geri dönerken.

"Bunu düşünmemiştim. Elbette bir parti olacaktı, değil mi? Tabii. Herkes aynı odada... Beni bulmakta karşılaşılan beklenmedik başarı, geri gelişim...

Çok sinirli, çok suçlu birinin çaresiz bir hareketi... Yarım kalan başarısı. Yaralanmış ve suskun olan ben, ama nereye kadar? Sonra..."

"Yapanın kim olduğunu bildiğini söyledin. Dalga mı geçiyordun?"

"Hayır, geçmiyordum."

"Kim öyleyse?"

"Vakti geldiğinde, sevgili kardeşim. Dizilim ve sıra, zaman ve vurgu... bu meselede hepsi de çok önemli. Geçmişe güven içinde bakarak olay dizisinin tadını çıkarmama izin ver. Kendimi deşilmiş ve sizleri başıma üşüşmüş olarak hayal ediyorum da. Ah! O tabloya şahit olmak için neler vermezdim! Bana her bir yüzdeki ifadeyi tarif edebilir misin?"

"Korkarım ki yüzler o anda en az önemsediğim şeydi."

Göğüs geçirdi ve duman üfledi.

"Ah, bu güzel," dedi. “Kafanı takma, onların yüzlerini görebiliyorum. Canlı bir hayalgücüm vardır, bilirsin. Şok, üzüntü, şaşkınlık... yerini korku ve şüpheye bırakıyor. Bana anlatılana göre sonra hepiniz ayrılmışsınız, nazik Gerard bana hemşirelik etmek için burada kalmış." Durakladı, dumana dikti gözlerini ve bir an için sesindeki alaycı tını kayboldu. “Aramızdaki tek dürüst o, biliyorsun."

"Listemde yüksek sıralarda," dedim.

"Bana iyi baktı. Her zaman bizleri kollamıştır." Aniden güldü. “Açık sözlü olmam gerekirse neden zahmete giriyor, bilmiyorum. Gerçi senin iyileşmekte oluşun beni düşünmeye şevketti de, herhalde tartışmayı sonraya ertelemişsinizdir. Bir diğer partiyi daha kaçırdığıma yanıyorum. Tüm o duygular, şüpheler ve yalanlar havada uçuşuyor ve hiç kimse ilk 'iyi geceler' dileyen olmayı istemiyor. Herkes en iyi tavrını takınmış. Suçlu kişiye gözdağı verme çabaları. Belki günah keçilerine fırlatılan bir iki taş. Ama her şeyi hesaba katarsak bir arpa boyu yol kat edilmedi. Haklı mıyım?"

Zihninin işleyişini takdir ederek başımla doğruladım ve pes edip kendi bildiği tarzda anlatmasına izin verdim.

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedim.

Bunun üzerine bana dik dik baktı, sonra devam etti. “Ancak sonunda herkes ya sabaha kadar endişe içinde gözünü kırpmadan yatmak, ya da bir araya gelip bir plan yapmak üzere odadan çıkıp gitti. Gece vakti gizli telaşlar yaşandı. Esenliğimin herkesin aklında olduğunu bilmek göğsümü kabartıyor. Elbette bazıları bundan yanaydı, bazısı ise karşısındaydı. Tüm bunların arasında, destekçilerimi hayal kırıklığına uğratmamak için kendimi

toparladım... hayır, iyileştim. Gerard bugüne kadar olanları uzun uzadıya anlattı bana. Yeteri kadarını duyduğumda seni çağırttım."

"Belki farkına varmamışsındır diye söylüyorum, ben buradayım. Bana ne anlatmak istiyordun?"

"Sabırlı ol, birader, sabırlı ol! Gölge'de bunu hatırlamaktan bile mahrum geçirdiğin onca yılı düşün." Sigarasıyla etrafı işaret etti. "Ben yerini saptamayı başarıp, seni içinde bulunduğun kötü durumdan kurtarmaya kalkışana kadar bilmeden geçirdiğin tüm o zamanı hatırla. Herhalde kıyasladığın zaman şimdi geçen birkaç saniye o kadar da paha biçilmez olmasa gerek."

"Beni arayanlar arasında olduğunu söylediler," dedim. "Buna şaştım, çünkü son seferinde pek dostça ayrılmamıştık."

Başıyla doğruladı.

"Bunu inkâr edemem," dedi. "Ama her seferinde, eninde sonunda geride bırakırım böyle şeyleri."

İnanmadığımı belirten bir ses çıkardım.

"Sana ne kadarını anlatmam gerektiğine ve nelere inanacağına karar vermeye çalışıyordum," diye devam etti. "Eğer dosdoğru çıkıp küçük birkaç şey haricinde o anki güdülerimin tümüyle fedakârca olduğunu söylesem bana inanmazdın."

Yine soludum burnumdan.

"Ama bu doğru," diyerek konuşmasını sürdürdü, "şüphelerini yatıştırmak için eklemeliyim ki çok az seçeneğim vardı. Başlangıçlar daima güçtür. Neye başlasam ardından bir başka şey geldi. Çok uzun süredir ortada yoktun. Eğer tek bir şeyin ismini vermem gerekiyorsa, söyleyeyim: taht. Al işte, söyledim. Hepimiz onu ele geçirmenin bir yolunu arıyorduk. Bu, senin kayboluşunun hemen akabinde olmuştu ve bir bakıma senin kayboluşunla tetiklenmişti. Babamız seni Eric'in öldürdüğünden şüpheleniyordu. Ama kanıt yoktu. Yine de bu duyguyu koruduk... arada bir sözünü ettik. Aradan yıllar geçti, sana hiçbir şekilde ulaşılamıyordu ve gerçekten ölmüş olma ihtimalin kuvvet kazanmıştı. Babamız Eric'e gitgide büyüyen bir hoşnutsuzlukla yaklaşıyordu. Derken, bir gece, tümüyle tarafsız bir konuda başlattığım bir tartışmada -hemen hepimiz masada mevcutken- bir kardeş katilinin tahta asla çıkamayacağını söyledi ve bunu söylerken gözlerini Eric'e dikmişti. Babamızın gözlerinin nasıl olabileceğini bilirsin. Eric gün batımı kadar kızardı, uzun bir süre de yutkunamadı. Sonra babamız işi

hiçbirimizin ummadığı ve arzulamadığı kadar ileriye götürdü. Sana karşı açıkgözlü olacağım, bunu sırf duygularını açığa vurmak için mi yaptı, yoksa gerçekten mi söylüyordu bilemiyorum. Ama seni tahtın vârisi olarak seçmeye neredeyse karar vermiş olduğunu, bu yüzden senin başına her ne talihsizlik geldiyse, bunu şahsen inceleyeceğini söyledi. Dile getirmedi, ama o da senin öldüğüne inanmıştı. Takip eden aylarda bu kararı somutlaştırmak için sana simgesel bir mezar yaptık ve hiç kimsenin babamızın Eric'e karşı beslediği duyguları unutmamasını sağladık. Biz başından beri tahta ulaşmak için senin ardından devre dışı bırakılması gereken kişinin Eric olduğunu düşünmüştük."

"Biz mi? Diğerleri kimdi?"

"Sabret, Corwin. Düzen ve sıra, zaman ve önem! Vurgu... Dinle!" Bir sigara daha aldı, öncekinin izmaritiyle yaktı, havayı sigaranın yanan ucuyla bıçakladı.

"İhtiyacımız olan bir sonraki adım babamızı Amber'in dışına çıkarmaktı. Bu, işin en önemli ve tehlikeli kısmıydı ve burada anlaşmazlığa düşmüştük. Ben, tümüyle anlamadığım özellikle de bizi kısmen etkisine alacak bir güçle işbirliği yapma fikrinden hoşlanmamıştım. Gölgeleri kullanmak başka şeydir; onların seni kullanması ise hangi şartlar altında gerçekleşirse gerçekleşsin, hatalı bir düşüncedir. Buna itiraz ettim, ne var ki çoğunluk aksine karar vermişti." Gülümsedi. "İkiye karşı bir. Evet, üç kişiydik. Sonra harekete geçtik. Tuzak kuruldu ve babam yemin peşine takıldı..."

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Brand. "Sonra işler sarpa sardı ve kendi başımın çaresine bakmam gerekti. Ama babamızın ayrılışından sonraki hareketimiz ölümü kesinlik kazanıncaya kadar uzunca bir süre bekleyip, bir yandan da konumumuzu sağlamlaştırmaktı. Kâğıt üzerinde, ihtiyacımız olan tek şey birinin iş birliğiydi. Ya Caine, ya da Julian... hangisi olduğu fark etmezdi. Bleys daha şimdiden Gölge'ye gitmiş ve büyük bir askeri kuvvet toplamaya girişmişti..."

"Bleys mi! Sizlerden biri miydi?"

"Öyleydi ya. Onu, elbette üzerinde yeterince ip olacak şekilde tahta çıkarmayı düşünüyorduk, fiilen bir üçlü yönetim gerçekleşecekti. Dediğim gibi, o asker toplamaya gitmişti. Kansız bir ihtilal gerçekleştirmeyi umuyorduk, ama davamızı kazanmak için sözlerin yetersiz kalması durumuna karşı da hazırlıklı olmalıydık. Eğer Julian bize karadan, ya da

Caine denizden geçit verirse askerleri ivedilikle nakledebilir ve eğer gerekirse silahların gücüyle galip gelebilirdik. Ne yazık ki yanlış adamı seçtim. Benim hesabımla, Caine hile hurda işlerinde Julian'dan bir gömlek üstündü. Bu yüzden, ölçülü bir incelikle ona konuyu çıtlattım. İlkin kabul etmeye hevesli göründü. Ama ya sonradan tekrar düşünüp taşındı, ya da beni başından beri büyük bir ustalıkla aldattı. İlk seçeneğin doğru olduğunu düşünmeyi yeğliyorum. Her neyse, bir noktada rakibi desteklemenin kendisi için daha kârlı olacağı kararma vardı. Yani Eric'i. Eric'in umutları, babamızın ona karşı tutumu yüzünden sönmüştü... ama babamız gitmişti ve tasarladığımız eylem, Eric'e, tahtın koruyucusu olarak hareket etme fırsatı sunuyordu. Bu da yetmiyormuş gibi Caine'in peşinden Julian da askerlerine tahtın koruyucusu Eric'e bağlılık yemini ettirdi. Böylece diğer üçlü oluştu. Eric bunun üzerine tahtı savunmak üzere halkın önünde ant içti ve sınırlar çizildi. Doğal olarak güç bir durumda kalmıştım. Onların düşmanlığının ceremesini ben çekiyordum, çünkü ortaklarımın kim olduğunu bilmiyorlardı. Yine de beni hapsedemiyor, ya da işkence yapamıyorlardı, çünkü bir anda kozlayıp kaçabilirdim ellerinden. Şayet beni öldürecek olurlarsa bilinmeyen şahısların misillemede bulunabileceğinin farkına varmışlardı. Bir süre için satranç tahtasında pat kalmaya mahkûmdu durum. Onlara karşı artık doğrudan bir harekette bulunamayacağımı da anlamışlardı. Beni yoğun bir gözetim altında tutuyorlardı. Bu sebeple daha dolambaçlı bir rota çizildi. Ben yine itiraz ettim ve yine ikiye bir kaybettim. Babamızın icabına bakması için çağırdığımız kuvvetleri, bu sefer Eric'i gözden düşürmek, ayağını kaydırmak için kullanacaktık. Eğer Eric büyük bir rahatlıkla soyunduğu Amber'i savunma görevinin altından başarıyla kalkamazsa ve Bleys o sırada sahneye çıkıp sorunun hakkından hemen gelirse, savunucu rolüne bu sefer kendi soyunurken ardına halk desteğini alacak -münasip bir zaman geçtikten sonra da- Amber'in refahı için taç üzerine kalacaktı."

"Soru," deyip araya girdim. "Ya Benedict? Onun Avalon'da sorunlarla meşgul olduğunu biliyorum, ama bir şeyler Amber'i gerçekten tehdit ediyorsa..."

"Evet," dedi başıyla doğrulayıp, "bu yüzden anlaşmamızın bir maddesi Benedict'i kendi sorunlarıyla meşgul etmekti."

Benedict'in Avalon'una musallat olan cehennem kızlarını düşündüm. Benedict'in kolunun güdüğünü düşündüm. Yine konuşmak için ağzımı

açmaya kalkıştım, ama Brand elini kaldırdı.

"Kendi bildiğim gibi anlatıp bitireyim, Corwin. Konuştuğun vakit düşüncelerinin akışını bilmediğimi sanma sakın. Böğrün de benimkinin ikizi olan acıyı da hissediyorum. Evet, biliyorum bunları ve daha fazlasını." Eline bir sigara daha alıp kendi usulünce yakarken gözleri garip bir şekilde, alev alev yanıyordu. Sigarasından derin bir nefes aldı ve üflerken konuştu.

"Bu karar yüzünden diğerlerinden ayrıldım. Kararın çok büyük bir tehlike içerdiğini, Amber'i tehlikeye sokabileceğini görmüştüm. Onlarla ortaklığımı bitirdim..." Devam etmeden önce bir süre dumanı izledi. "Ama işler öylece çıkıp gidemeyeceğim kadar ciddileşmişti. Onlarla karşı karşıya gelmek zorundaydım,

Amber'i olduğu kadar kendimi de korumak için. Eric'in tarafına geçmek için çok geçti artık. Koruyabilecek olsa bile korumazdı beni... dahası, onun kaybedeceğine kesin gözüyle bakıyordum. Edindiğim yeni hünerleri işe koşmaya o zaman karar verdim. Eric ile o çok sevdiğini iddia ettiği gölge Dünya'yı mesken tutan Flora arasındaki ilişkiyi sık sık merak etmişimdir.

Bu mekânda Eric'i ilgilendiren bir şey olduğuna ve Flora'nın onun oradaki maşası gibi davrandığına dair bir şüphe vardı içimde. Eric'e bu konuda bir şey yapabilecek kadar yaklaşsam da Flora'nın neler karıştırdığını dolaylı ya da dolaysız yoldan soruşturmanın çok çaba gerektirmeyeceğinden emindim. Böyle de yaptım. Derken her şey bir anda hızlanıverdi. Eski grubum yerimi merak ediyordu. Seni bulup şok tedavisiyle bir kısım hafızanı geri getirdiğim anda, Eric, Fiona'dan bir şeylerin yolunda gitmediğini öğrendi. Pek doğaldır ki çok geçmeden iki taraf birden peşime düştü. Senin dönüşünün herkesin planlarını suya düşüreceğini ve beni nice zamandır elimde alternatif bir planla beklediğim delikten çıkaracağını düşünmüştüm. Eric'in tahttaki iddiası bir kez daha gölgelenecekti, seni destekleyenler çıkacaktı ve ortaklarımın dalaveresi tüm anlamım yitirecekti. Eh, senin de olaylardaki rolümden dolayı bana minnettar kalacağını düşünüyordum. Sonra Porter'dan kaçtın ve işler arapsaçına döndü. Sonradan öğrendiğime göre, hepimiz seni farklı bir amaç için arıyorduk. Ama eski işbirlikçilerimin senin için çok sıradışı bir planı vardı. Olanları öğrenmiş, yerini bulmuş ve oraya herkesten önce ulaşmışlardı. Elbette avantajı ellerinde tutmalarını sağlamanın, statükoyu korumanın yolu çok basitti. Seni arabanla birlikte göle uçuran atışları yapan Bleys'ti. Ben tam bu olduğu sırada vardım. Bleys oradan derhal ayrıldı,

çünkü temiz bir iş yapmış görünüyordu. Ama seni arabadan çıkardım, senden geriye ilkyardım uygulamaya başlanacak kadarı kalmıştı. Gerçi şimdi geriye bakıyorum da, tedavinin gerçekten sonuç verip vermediğini, uyandığında Corwin mi, yoksa Corey mi olacağını bilmemek can sıkıcıydı. Sonrası da can sıkıcıydı, hâlâ bilmiyordum... Yardım ulaştığı sıra da cehennem sürüşüyle oradan uzaklaştım. Daha sonra ortaklarım beni yakaladılar ve beni bulduğunuz yere kapattılar. Hikâyenin geri kalanından haberdar mısın?"

"Hepsinden değil."

"Öyleyse bildiğin yere geldiğimizde beni uyar. Ben de geri kalanını sonradan öğrendim. Eric'in tarafı kazayı öğrendi yerini buldu ve seni daha iyi korunacağın ve sürekli uyutulacağın özel bir yere naklettirdiler, böylece kendileri de korunacaklardı."

"Eğer mevcudiyetim onun planlarını yerle bir edecek idiyse, Eric beni neden korusun ki?"

"O sırada kardeşlerden yedisi senin yaşadığını biliyordu. Bu çok fazlaydı. İstediğini yapması için çok geçti. Hâlâ babamızın laflarını hazmedememişti. Eğer onun elindeyken senin başına bir şey gelecek olursa, bu onun tahta geçişini engellerdi. Eğer Benedict'in, ya da Gerard'ın kulağına gitse... Hayır, asla başaramazdı. Tahta çıktıktan sonra, evet. Çıkmadan, hayır. Olan şuydu, senin yaşadığın gerçeğinin herkes tarafından bilinmesi onu kâğıtlarını oynamaya zorlamıştı. Taç giyme töreninin vaktini belirledi ve bu gerçekleşinceye kadar seni olayların dışında tutmayı aklına koydu. Olması gerekenden çok erken yapılmış bir işti, hoş, başka çaresi de yoktu ya. Sanırım ondan sonra olanları biliyorsun, çünkü senin başından geçtiler."

"Tam o harekete geçeceği sırada Bleys'le bir araya geldik. Çok hayırlı olmadı."

Omuz silkti.

"Ah, olabilirdi belki de… eğer kazansaydınız ve Bleys'in hakkından gelebilseydin. Ne var ki aslında buna fırsatın olmadı. Onların güdülerine dair kestirimlerim bu noktadan itibaren geçersiz ama o saldırının göstermelik olduğuna inanıyorum."

"Neden?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Ama Eric zaten tam istedikleri konuma gelmişti. Hücuma geçmeleri gereksizdi."

Başımı iki yana salladım. Çok fazlaydı, çok hızlıydı... Anlatıcının önyargısını çıkarttığımda söylediklerinin birçoğu gerçek gibi duruyordu. Yine de...

"Bilmiyorum..." diye konuşmaya başladım.

"Elbette," dedi. “Ama sorarsan söylerim."

"Grubunuzun üçüncü üyesi kimdi?"

"Beni bıçaklayan kişi elbette. Bir tahmine var mısın?"

"Sadece söyle."

"Fiona. Hepsi onun fikriydi."

"Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü anlatacaklarımın geri kalanını dinleyecek kadar beklemezdin. Onu yakalamak için bir hışımla buradan çıkar, onun gittiğinin farkına varır, diğerlerini uyandırır, bir soruşturma başlatıp bir sürü değerli vakti boşa harcardın. Bunu hâlâ yapabilirsin, ama hiç değilse bana, ne yaptığımı bildiğim konusunda seni ikna etmem için yeterli vakti tanıdın. Şimdi, sana zamanın çok kıymetli olduğunu ve eğer Amber’in bir şansı olacaksa bunun için söyleyeceklerimi hemen dinlemen gerektiğini söylersem, deli karının tekini kovalamak yerine beni dinleyebilirsin."

İskemlemden yarı yarıya doğrulmuştum bile.

"Onun peşinden gitmemeli miyim?" diye sordum.

"Fiona’nın canı cehenneme, şimdilik. Daha büyük sorunların var. Otursan iyi edersin."

Öyle de yaptım.

Bölüm 10

Ay ışığından bir sal... meşalelerin siyah beyaz filmlerdekini andıran hayaletimsi ışığı... yıldızlar... incecik birkaç tutam sis...

Tırabzana yaslanıp, dünyaya baktım... Nihai sessizlik geceyi, rüyalarla sırılsıklam şehri ve buradan görünen tüm evreni sarmıştı. Uzaktaki şeyler: deniz, Amber, Arden, Garnath, Cabra deniz feneri, Tekboynuz Korusu, Kolvir'in zirvesindeki mezarım... Sessiz, çok aşağıda, yine de net ve berrak... Buna tanrının, ya da bedeninden kopmuş, yukarı sürüklenen bir ruhun gözüyle bakmak diyebilirim... Gecenin ortasında...

Hayaletlerin hayalet gibi davrandığı, kehanetlerin, alametlerin, işaretlerin ve arzuların gecenin sokaklarında ve Amber'in gökteki yüksek salonlarında mekik dokuduğu bu yere, Tir-na Nog'th'a gelmiştim...

Sırtımı tırabzana ve gündüz dünyasının izlerine dönüp bulvarlara ve karanlık taraçalara, lordların şatolarına, avamın barınaklarına baktım... Ay ışığı Tir-na Nog'th'da yoğundur, binalarımızın kopyalarının birbirine bakan yüzlerini gümüşe boyar... Elimde değnek ilerledim ve tuhaf yaratıklar etrafımda hareket ettiler, pencerelerde, balkonlarda, banklarda, kapılarda göründüler... Görünmeden geçtim, çünkü kelimenin tam anlamıyla burada hayalet olan bendim...

Sessizlik ve gümüş ayışığı... Yalnızca değneğimin tıkırtısı, o da büyük oranda boğulmuş... Her şeyin ortasına doğru süzülen sis... Saray, sisli bir şenlik ateşi... Çiy, adeta ipince zımparalanmış taçyapraklarda ve yol kenarlarını süsleyen bahçelerdeki bitki gövdelerinde, cıva damlacıkları gibi görünüyor...

Gökte ilerleyen ay, öğle vakti güneşi kadar acıtıyor gözü, onun ölgünleştirdiği yıldızlar daha da fazla parlıyorlar... Gümüş ayışığı ve sessizlik...

Buraya, kehanetleri yüzünden gelmemiştim, çünkü bunlar -eğer gerçekten kehanetlerse- aldatıcıdırlar, aşağıdaki yerlere ve yaşamlara benzerlikleri huzursuzluk vericidir; görünümleri, çoğu zaman tedirgin edicidir. Yine de gelmiştim... Zamanla aramdaki anlaşmanın bir parçası olarak...

Brand’i Gerard’ın gözetiminde iyileşmeye bıraktıktan sonra kendimin de fazladan dinlenmeye ihtiyaç duyduğumu anlamış ve bunu yaralandığımı belli etmeden yapmaya karar vermiştim. Hakikaten de Fiona kaçmıştı; ona ve Julian’a Koz Kartlarıyla ulaşılamıyordu. Brand’in bana anlattıklarını Benedict’e ve Gerard’a söyleseydim, Fiona’nın peşine düşmekte, ikisinin bir den izini sürmekte ısrar edecekleri kesindi. Çabalarının yararsız olacağından da aynı derecede emindim.

Random ve Ganelon’u çağırtıp odama çekilmiş, herkese, bir Tir-na Nog’th gecesine hazırlıklı olarak, günü dinlenme ve tefekkürle geçireceğimi söylemiştim... ciddi sorunları olan her Amberli için makul bir nedendi bu. Böyle bir şeyi yapmak için mükemmel bir zaman olduğundan, bunun tüm gün dinlenme mi akla yatkın bir hale getireceğini hissediyordum. Elbette işi gece tamamlamamı da zorunlu kılıyordu. Ama bu da iyiydi.

Bana yaramın yeterince iyileşmesi için tam bir günü, geceyi ve ertesi günün bir kısmını sağlıyordu. Bu vaktin boşa harcanmayacağını düşünüyordum.

Ama insan birilerine söylemeden edemiyor. Random’a ve Ganelon’a olanları anlattım. Yatağımda oturup onlara Brand’in, Fiona ve Bleys’in planlarını; Eric -Julian- Caine entrikasını anlattım. Brand’in benim geri dönüşüm ve kendisinin komplo ortaklarınca hapsedilişi hakkında söylediklerini aktardım. İki tarafın da sağ kalanlarının -Fiona ve Julian’ın-neden kaçtıklarını anlamışlardı: hiç şüphesiz kendi kuvvetlerini toplamaya gitmişlerdi, umarım birbirlerini ortadan kaldırırlardı; ama belki de kaldırmazlardı. Her neyse yakın zamanda olacak bir şey değildi. İçlerinden birinin bundan önce Amber’i ele geçirmek için harekete geçmesi daha olasıydı.

"Onların da numara alıp herkes gibi sıra beklemesi gerekiyor," demişti Random.

"Tam olarak değil," dediğimi anımsıyorum. “Fiona’nın müttefikleri ve kara yoldan gelen yaratıklar aynı şeyler."

"Peki ya Lorraine’deki Çember?" diye sormuştu bunun üzerine Ganelon.

"Aynısı. Kendilerini gölgede o şekilde gösterdiler. Uzun bir yoldan gelmişler."

Random “Her yanı sarmış piçkuruları," demişti.

Başımla onaylayıp, açıklamaya çalışmıştım...

Böylece geldim Tir-na Nog'th'a. Ay yükseldiğinde ve Amber'in hayaleti kulelerinin çevresinde solgun haleleri, duvarlarının üzerinde küçük kıpırtıları ve içinden görünen yıldızlarla gökyüzüne bir tül gibi serildiğinde bekledim... Ganelon ve Random'la birlikte, Kolvir yükseklerinde, taştan kabaca yontulmuş üç basamağın olduğu yerde bekledim.

Ayığışıyla okşandığında merdivenin tümü şekillenmeye başladı ve kentin hayaletiyle deniz arasındaki koca uçurumun üzerinde bir köprü gibi uzandı. Ayışığıyla yıkanan basamaklar olabildiğince maddeleşmişlerdi artık ve ayağımı ilk taşın üzerine koydum... Random'da tam bir deste Koz vardı ve benim destem de ceketimin cebindeydi. Yine bir ayışığı vakti, tam da bu taşın üzerinde dövülmüş olan Grayswandir'in gücü hayalet kentte de geçerliydi, dolayısıyla onu da yanımda taşıyordum.

Bütün gün boyunca dinlenmiştim ve üzerine yaslanacak bir de asam vardı. Zamanda ve uzaklıkta bir yanılsama... Beni hiç umursamayan gökyüzünde basamaklar basit bir matematiksel dizi halinde tırmanılmıyordu. Bir an buradaydım, bir an sonra orada, Ganelon'un elinin sıcaklığı omuzumdan kaybolmadan yolun çeyreğini tırmanmıştım bile... Ayaklarımın altındaki basamağa dikkatle baktığımda taş, ışıltılı opaklığını yitiriyordu ve ben çok, çok aşağılardaki okyanusu şeffaf bir mercekten bakarcasına rahatça görebiliyordum... Sonradan pek uzun görünmese de zaman kavramını büsbütün yitirmiştim... Ben dalgaların ne kadar üzerindeysem o da o kadar derinlerinde olmak üzere, sağımda, Rebma'nın parıldayan ve kıvrılan hatları belirmişti. Moire'ı düşündüm, ne haldeydi acaba? Amber düşerse eğer, derinlerdeki ikizimize ne olacaktı? Aynadaki aksi parçalanmadan kalabilecek miydi? Yoksa taşları ve kemikleri, donanmalarımızın üzerlerinden uçarcasına geçtiği deniz kanyonlarındaki kumarhanelerde zar misali ayrılacaklar mıydı?

Adam yutan ve beni de şaşkına çeviren sular suskundu, sol yanımda ince bir sızı hissetsem de.

Merdivenin başından hayalet şehre, Kolvir'in denize bakan yüzündeki merdiveni tırmanan biri Amber'e nasıl girerse, işte öylece girdim.

Tırabzana yaslanıp dünyaya baktım.

Kara yol güneyde uzanıyordu. Gece vakti onu göremiyordum. Fark etmezdi. Nereye uzandığını artık biliyordum. Ya da Brand'in, yolun nereye uzandığını söylediğini. Yalan söylemek için bir ömre yetecek kadar gerekçe

sayıp tüketmiş gibi göründüğünden, onun, yolun nereye gittiğini bildiğine inanıyordum.

Sonuna kadar.

Amber'in parlaklığından ve bitişik Gölge'nin ışıl ışıl parlayan görkeminden yola çıkıp, görüntünün her yöne uzanan, gitgide kararan dilimlerine, daha da ilerideki çarpık manzaralara, onların da ötesinde, sadece sarhoşken, deliyken ya da kötü rüyalarda görülen yerlere, daha da ötelere, benim durduğum yerin ilerisine gidiyordu... Durduğum yerin ilerisine...

Bunun basit bir şey olmadığını kolayca nasıl anlatabilirim...? Sanırım solipsizmden başlamamız gerekecek... yani insanın kendisi dışında hiçbir şeyin var olmadığı, ya da en azından, kendi mevcudiyetimiz ve tecrübemiz haricinde aslında hiçbir şeyin farkına varamayacağımız görüşünden. Gözümde canlandırabileceğim her şeyi, Gölge'de bir yerlerde bulabilirim. Hepimiz bunu yapabiliriz. Bu, dürüstlükle söyleyebilirim ki benliğin sınırlarını geçmez. Gittiğimiz gölgeleri kendi ruhumuzun özünden yarattığımız... Gerçekte mevcut olanın yalnız bizler, gezdiğimiz gölgelerin ise sadece ve sadece arzularımızın yansımasından ibaret olduğu düşüncesi tartışmaya açıktır; doğrusu, bizler tarafından da birçok kez tartışılmıştır... Bu tartışmanın faydaları ne olursa olsun -ki birkaç tane vardır- ailemizin Amber haricindeki insanlara, kişilere ve nesnelere karşı tutumunu büyük oranda açıklamayı başarır. Yani bizler oyuncakçıyızdır, onlar ise bizim kimi zaman tehlikeli şekilde canlanmış oyuncaklarımız; ama bu da oyunun bir parçasıdır. Yaradılış itibariyle her birimiz bir tiyatro yönetmeniyiz, birbirimize de ona göre muamele ederiz. Solipsizm, insanı etiyoloji sorularında bir hayli mahcup etse de, soruların geçerliliğini reddederek mahcubiyetten kolayca sıyrılmak da mümkündür. Birçoğumuz, sık sık belirttiğim gibi, kendi ilişkilerimiz söz konusu olduğunda neredeyse tümüyle pragmatik davranırız. Neredeyse...

Yine de... Yine de resimde tedirgin edici bir unsur var. Gölgelerin çıldırdığı bir yer vardır... Kendini kasten, ardı ardına Gölge katmanlarından geçmeye zorlarsan, yolun her adımın da -yine kastî olarak- kavrayışından bir parçayı feda edersen, sonunda daha ötesine geçemediğin, çılgın bir mekâna gelirsin.

Bunu neden yapasın? Yeni bir anlayış veya oyun bulma umuduyla, diyebilirim... Ama o yere geldiğinde, hepimizin farkına vardığı gibi,

Gölge’nin sınırına, ya da kendi bitimine ulaştığını anlarsın... Bu ikisinin eşanlamlı kavramlar olduğunu düşünmüşüzdür hep. Oysa şimdi...

Öyle olmadığını artık biliyorum. Şimdi Kaos Sarayları’nın dışında bekler ve size bunun nasıl olduğunu anlatırken, öyle olmadığını biliyorum. Ama Tir-na Nog’th’da geçirdiğim o gecede; Lorraine’in Kara Çember’indeki keçi adamla dövüştüğümde; Amber zindanlarından firar ettikten sonra, Cabra deniz fenerindeki o gün mahvolmuş Garnath’a baktığımda bile biliyordum... O yerin her şeyin sonu olmadığını biliyordum.

Biliyordum, çünkü kara yol o noktanın da ötesine uzanıyordu.

Yol, çılgınlıktan geçip kaosa giriyor ve gitmeye devam ediyordu. Bu yoldan gelen varlıklar bir yerlerden geliyorlardı, ama benim değillerdi onlar. Bir şekilde bu geçidi açmalarına yardımcı olmuştum, ama kaynakları, gerçekliğin bana ait olan hali değildi. Kendilerine, ya da bir başkasına aitlerdi -önemsiz bir farktı bu- ve çağlar boyu ördüğümüz metafizikte delikler açıyorlardı. Kişisel sahamıza girmişlerdi, onun bir parçası da değillerdi, hem sahamızı, hem de bizi tehdit ediyorlardı. Fiona ve Brand her şeyin ötesine ulaşmış ve bizlerin, hiçbir şeyin var olmadığına inandığı bir yerde, bir şey bulmuşlardı. Serbest kalan tehlike, bir bakıma, elde edilen kanıta değerdi neredeyse ne yalnızdık, ne de gölgeler aslında bizim oyuncağımızdı. Gölge’yle aramızdaki bağ her ne idiyse, ona artık eski gözle bakamıyordum...

Çünkü kara yol güneye gidiyor ve şu anda durduğum yerin, dünyanın sonunun ötesine uzanıyordu.

Sessizlik ve gümüş... Tırabzandan uzaklaşıp değneğime yaslanarak, rahatsız edici şehrin, sisten dokunmuş, pustan örülmüş, ay ışığıyla çizilmiş görüntü dokusunun içinden geçiyorum... Hayaletler... Gölgelerin gölgeleri... İhtimalin imgeleri... olabilirler ve olmuş olabilecekler... Kaybolan ihtimal... Kazanılan ihtimal...

Şimdi gezinti meydanında yürüyorum... Şekiller, birçoğu aşina gelen suratlar... Ne yapıyorlar? Söylemesi güç... bazı dudaklar kıpırdıyor, bazı yüzlerde hareketlenme var. Sözcükler benim için değil. Aralarından fark edilmeksizin geçiyorum.

İşte... Öylesine bir figür... Yalnız, ama bekliyor... Parmakları dakikaların düğümlerini çözüyor, savuruyor onları... Yüzü öbür tarafa dönük ve onu görmeyi arzuluyorum... Göreceğimi ya da görmem gerektiğini belli eden bir alamet... Saraya doğru bakıyor... Endamı çok tanıdık... Yaklaştığımda,

bunun Lorraine olduğunu görüyorum... Ötemde bir noktaya bakmayı sürdürüyor, ölümünün intikamını aldığımı söylüyorum, işitmiyor.

Ama burada sesini duyurma gücüne sahibim ben... Bu güç, kınının içinde, belimde asılı duruyor.

Grayswandir’i çekip başımın üzerine kaldırıyorum, ay ışığı sihriyle onun desenlerini bir tür harekete çeviriyor. Kılıcı yere, aramıza koyuyorum.

"Corwin!"

Başı hızla geriye dönüyor, saçları ay ışığında hışırdıyor, gözleri odaklanıyor.

"Nereden geldin? Erkencisin."

"Beni mi bekliyordun?"

"Elbette. Öyle yapmamı söylemiştin..."

"Nasıl geldin buraya?"

"Bu banka mı...?"

"Hayır. Bu şehre."

"Amber’e mi? Anlamıyorum. Beni sen getirdin. Ben..."

"Mutlu musun burada?"

"Senin yanında olduğum sürece mutluyum, bunu biliyorsun."

Dişlerinin düzgünlüğünü, yumuşak ışığın örtüsü altındaki çilleri unutmamışım...

"Ne oldu? Bu çok önemli. Bir an için bilmediğimi farz et, bana Lorraine’deki Kara Çember savaşından itibaren başımızdan geçen her şeyi anlat."

Kaşlarını çattı. Ayağa kalktı. Başını çevirdi.

"Seninle o tartışmayı yaptık," dedi. “Beni takip ettin, Melkin’i kovup uzaklaştırdın, konuştuk. Hatamı gördüm ve seninle Avalon’a döndüm. Orada, ağabeyin Benedict, seni Eric’le konuşmaya ikna etti. Barışmadınız, ama Eric’in sana söylediği bir şey yüzünden ateşkes kararına vardınız. Eric, sana zarar vermemeye yemin etti, sen de Amber’i korumaya; Benedict iki yeminin de şahidi oldu. Sen kimyasal maddeler satın alırken Avalon’da kaldık, sonra tuhaf silahlar aldığın bir başka yere gittik. Savaşı kazandık, ama Eric şu anda yaralı."

Ayağa kalkıp gözlerini dikti bana. “Ateşkesi sona erdirmek mi istiyorsun? Sorun bu mu, Corwin?"

Başımı iki yana salladım ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde, ona sarılmak için ileri uzandım. Tenlerimiz arasındaki o kısacık mesafe aşıldığı

vakit birimizin var olmayacağını, var olamayacağını bildiğim halde onu bağrıma basmak, nelerin olduğunu ya da olacağını söylemek istiyordum...

Şok ciddi değildi, ama sendelememe neden oldu. Grayswandir'in üzerine serildim... Değneğim birkaç adım öteye, çimenlerin üzerine düşmüştü. Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda Lorraine'in yüzünün, gözlerinin, saçlarının rengini kaybetmiş olduğunu gördüm. Başı dönüp beni ararken ağzı hayalet sözcükleri şekillendirmişti. Grayswandir'i kınına soktum ve değneğimi yerden alıp bir kez daha ayağa kalktım. Bakışları içimden geçip odaklandı. Yüzü sakinleşti; gülümsedi ve ileri atıldı. Kenara çekilip döndüm, onun yaklaşan adama doğru koşusunu izledim. Onu kollarına alan adamı gördüm, yüzünü kızınkine doğru eğip, onu öperken bir anlığına seçebildim; o şanslı hayaleti, elbisesinin yakasındaki gümüş gülü, asla tanıyamayacağım o adamı, sessizliği ve gümüş ayışığını...

Yürüyorum... Arkama bakmadan... Meydanı geçiyorum...

Random'ın sesi: “Corwin, iyi misin?"

"Evet."

"İlginç bir şeyler var mı?"

"Daha sonra, Random."

"Pardon."

Ansızın saray avlusunun girişindeki ışıltılı merdivenler...

Merdivenlerden yukarı çıkış, sağa dönüş... Şimdi yavaşça ve sessizce, bahçeye giriş... Hayalet çiçekler dört bir yanımı saran saplarının üzerinde titreşiyor; hayalet çalılar dondurulmuş havaî fişekleri andıran çiçeklerini döküyorlar. Hepsi de renksiz...

Yalnızca gerekenler kabataslak çizilmiş; dikkat çekicilikleri, gümüş renginin parlaklık derecesiyle alakalı. Yalnızca gerekenler var burada. Acaba Tir-na Nog'th, Gölge'nin ilkel benliğin dürtüleriyle biçimlenen ve gerçek dünyada yer alan özel bir alanı mı? Gökte bulunan gerçek boyutlu bir izdüşüm testi mi, hatta bir tedavi aracı mı? Gümüşe rağmen söyleyebilirim ki, eğer burası ruhun bir parçasıysa, gece çok karanlık... ve sessiz... Yürüyorum... Fıskiyelerin, bankların, koruların, çim labirentlerdeki kurnazca oyukların yanından... Gezinti yollarından geçiyorum, ara sıra basamaklardan tırmanıp, küçük köprüleri aşıyorum... Göllerin, ağaçların, tuhaf heykellerin, bir kayanın, bir güneş saatinin (yoksa burada ay saati mi?) yanından geçip sağa dönüyorum, dümdüz ilerliyorum ve bir süre sonra sarayın kuzey ucu solumda kalıyor, üzerinden bakan balkonların üstünde,

içinde, arkasında daha da fazla hayaletin durduğu bir avluyu geride bırakıyorum...

Arkaya dolaşıyorum, sırf arka bahçeleri bu haldeyken görebilmek için, çünkü gerçek Amber'deki normal ayışığında da güzeldirler.

Birkaç figür daha konuşuyor, ayakta duruyorlar... Benim kinden başka hiçbir hareket görünür değil.

...Sağa çekildiğimi hissediyorum. Bir kâhine bedava sırt çevrilmemesi gerektiği için, gidiyorum.

...Yüksek bir çalı yığınına doğru, eğer çalılar fazla büyümemişlerse, aralarında bir boşluk olmalı... Çok eskiden vardı...

İçinde sarmaş dolaş iki figür. Ben arkamı döndüğüm sıra da birbirlerinden ayrılıyorlar. Üstüme vazife değil, ama... Deirdre... Birisi Deirdre. Adamın kim olacağını, o daha dönmeden evvel biliyorum. Bu gümüşe, bu sessizliğe hükmeden hangi kuvvet ise, onların adice bir şakası bu... Geriliyorum geriliyorum, kaçıyorum o çalılardan... Dönüp tökezliyorum tekrar kalkıyorum, gidiyorum, uzağa, hızla...

Random'un sesi: “Corwin? İyi misin?"

"Sonra! Kahrolasıca! Sonra!"

"Gündoğumuna çok kalmadı, Corwin. Hatırlatayım dedim..."

"Beni hatırlamış say!"

Kaçmalıyım artık, hızla... Tir-na Nog'th'da zaman da bir rüyadır. Züğürt tesellisi, ama hiç yoktan iyidir. Şimdi hızla, uzağa, tekrar...

...Saraya, şimdi gerçeğinden daha net görünen, zihnin ya da ruhun parlak mimarisine doğru... Mükemmeliyete değer biçmek, değersiz bir hüküm vermektir, ama içeride ne olduğunu görmeliyim... Bu bir tür son olmalı, çünkü oraya sürülü yorum. Bu sefer değneğimi düştüğü yerden, ışıltılı çimenlerin arasından almak için duraklamadım. Nereye gitmem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Beni etkisine alan mantık, uyanık bir zihne ait değilse, bile, yapmam gerekenler orta da artık.

Aceleyle tırmanıyorum, arka girişe doğru... Böğrümü ısıran acı tekrar eve dönüyor... Eşiği geçiyorum, içeriye...

Yıldız ve ay ışığının yokluğuna giriyorum. Yönü olmayan aydınlık, neredeyse maksatsızca süzülüp birleşiyor. Iskaladığı yerlerde gölgeler mutlak, odanın büyük kısmını, koridoru, dolabı ve merdivenleri örtüyorlar.

Aralarından, içlerinden, neredeyse koşuyorum artık... Evimin tek renkli versiyonu... Endişe beni pençesine alıyor... Kara noktalar bu gerçeklik

parçasında birer çukur adeta... Çok yakın geçmekten korkuyorum. Düşüp kaybolmaktan.

Dönüyorum... Karşıya geçiyorum... Nihayet... İçeri giriyorum... Taht odasına... Gözlerimin tahta doğru dikey çizgiler çektiği yerde, kileler dolusu siyahlık yığılmış... Ama bir hareket var.

Ben ilerlerken, sağımda bir sürükleniş.

Sürüklenişle birlikte, bir kalkış.

O yerin tam ortasına doğru ilerlemeyi sürdürürken, çizmeli ayaklar ve bacaklar giriyor görüş alanıma.

Grayswandir elime geliyor, bir ışık parçasına uzanıyor, göz aldatan, biçim değiştiren uzamını yeniliyor, kendi kendine bir ışıltı kazanıyor...

Sol ayağımı basamağa koyup, sol elimi dizimin üzerinde dinlendiriyorum. İyileşmekte olan bağırsağımın dikkati dağıtan, ama dayanılabilecek sancısı. Karanlığın, boşluğun çekilmesini, bu gece oynamam gereken tiyatro için perdenin açılmasını bekliyorum.

Bir el, bir kol ve bir omzu açığa çıkartarak aralanıyor perde; kol, ışıldayan, metalik bir şey, yüzeyleri bir mücevherin façetaları gibi; ateş noktacıklarıyla bezenmiş, bileği ve dirseği hayretler uyandıran gümüş kablolarla örülmüş, biçemsel, iskeletimsi bir İsviçre oyuncağı; işlevsel, ölümcül, kendi usulünce güzel...

Perde yana kayarak adamın geri kalanını da ifşa ediyor...

Benedict tahtın yanında, rahat bir vaziyette, sol elini tahta hafifçe koymuş, duruyor. Tahta doğru eğiliyor. Dudakları oynuyor.

Perde, tahtın sahibini gözler önüne sererek, açılıyor...

"Dara!"

Sağına dönüp gülümsüyor, Benedict’e başıyla işaret veriyor, dudakları kıpırdıyor. İlerliyorum ve Grayswandir’i, ucu kızın göğüs kafesinin hemen altındaki boşluğa hafifçe değecek şekilde uzatıyorum...

Yavaşça, çok yavaşça çeviriyor başını ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Renk ve hayat buluyor. Dudakları yine kıpırdıyor ve bu sefer ağzından çıkanlar bana ulaşıyor.

"Nesin sen?"

"Hayır, bu soru bana ait. Yanıtla. Şimdi."

"Darayım ben. Amber’li Dara, Kraliçe Dara. Bu tahtı ihtilal ve kan hakkıyla elimde tutuyorum. Sen kimsin?"

"Corwin. Ben de Amber'liyim. Kıpırdama. Sana sormadım kim olduğunu..."

"Corwin asırlardır ölü. Onun mezarını gördüm."

"Mezar boş."

"Öyle değil. Bedeni içinde."

"Bana soyunu say!"

Gözleri sağa, Benedict'in siluetinin hâlâ durmakta olduğu yere kayıyor. Benedict'in yeni elinde bir kılıç belirmiş, nerdeyse kolunun bir uzantısı gibi duruyor, ama silahı gevşekçe tutuyor. Benedict'in sol eli, şimdi kızın sağ kolunun üzerinde.

Gözleri, beni, Grayswandir'in kabzasının ardında arıyor. Bunu başaramayınca tekrar görünür olana -Grayswandir'e- dönüyor, bu şekli tanıyor.

"Ben, Benedict ile onun önce sevdiği ve sonra öldürdüğü cehennem kızı Lintra'nın torunlarının çocuğuyum." Bunun üzerine kaşlarını çatıyor Benedict, ama kız devam ediyor.

"Onu hiç tanımadım. Annem ve annemin annesi, zamanın Amber'deki gibi akmadığı bir yerde doğdular. Ben, annemin soyundan gelen ve tüm insani nitelikleri barındıran ilk kişiyim. Sen, Lord Corwin, çoktan unutulmuş bir geçmişten gelen, bir hayaletsin, tehlikeli bir siluetsin. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum; Ama hata ettin. Mezarına dön. Yaşayanların huzurunu kaçırma."

Elim titriyor. Grayswandir'in ucu en fazla bir santim oynuyor. Yine de bu yeterli.

Benedict'in darbesi algı eşiğimin dışında. Yeni kolu, Grayswandir'e vuran kılıcı tutan eli taşırken, eski kolu da Dara'yı tahtın üzerinden yakalıyor... Bu eşik altı izlenimi, bana gerilediğim, havayı kestiğim, kendimi toparlayıp refleks icabı bir gard aldığım sırada ulaşıyor... Bir çift hayaletin dövüşmesi gülünç. Buradaysa adil değil. O bana dokunamaz bile, oysa Grayswandir...

Ama hayır! Dara'yı bırakıp topuklarının üzerinde döndüğü sırada eski ve yeni elini bir araya getiriyor, kılıcı bir elinden diğerine geçiyor. Silahını öne ve aşağıya indirirken bileğini çeviriyor, şayet karşı karşıya gelmiş iki ölümlü olsaydık, silahsız dövüşmemize yol açabilecek bir konuma getiriyor. Bir an için gardlarımız kilitleniyor. O an yeterli...

Ayışığı ve ateşten, siyahlıktan ve pürüzsüzlükten, tümüyle açılardan oluşmuş, hiçbir kıvrımı olmayan, parmakları hafifçe aralanmış; avucuna gümüşle yarı tanıdık gelen bir şekil çizilmiş olan o ışıl ışıl mekanik el iniyor ve boğazıma sarılıyor...

Iskalayan parmaklar omzumu sıkıyor ve baş parmağı belki gırtlağıma, belki köprücük kemiğime doğru ilerliyor, bilemiyorum. Solumla böğrüne doğru bir yumruk sallıyorum ve elim hiçbir şeye çarpmıyor...

Random'un sesi: “Corwin! Gün doğmak üzere! Hemen aşağı inmelisin."

Yanıt bile veremiyorum. O el tuttuğu her şeyi bir iki saniyede koparabilir. O el... Grayswandir ve tuhaf şekilde onu andıran el, varlığını benim şehrimde ve hayaletler şehrinde aynı anda sürdürebilen yegâne nesneler...

"Görüyorum, Corwin! Kendini kurtar ve bana ulaş! Koz >Kartı..."

Grayswandir'i döndürerek kilitten kurtarıyor, sonra da çevirip uzun, amansız bir kavisle indiriyorum...

Benedict'i ya da onun hayaletini bu hareketle yalnızca bir hayalet saf dışı bırakabilirdi. Kılıcımı engelleyemeyeceği kadar yakındık birbirimize, ama mükemmel şekilde hedeflenmiş karşı darbesi kolumu koparabilirdi, eğer orada, darbesini karşılayacak bir kol olsaydı...

Olmadığı için, darbeyi tamamlıyor, sağ kolumun olanca gücüyle o ay ışığı ve ateşten, siyahlık ve pürüzsüzlükten yapılmış ölümcül aletin Benedict'le birleştiği yere indiriyorum kılıcımı.

Omzumu müthiş bir güçle çeken kol, Benedict'ten kopup hareketsizleşiyor... İkimiz de düşüyoruz.

"Ayağa kalk! Tekboynuz aşkına, Corwin, ayağa kalk! Güneş doğuyor! Şehir ayaklarının altında parçalanacak!

Ayağımın altındaki zemin dalgalanarak puslu bir şeffaflıkla gidip geliyor. Bir an için açık renk pullu suyu görüyorum. Yuvarlanarak ayağa kalkıyor, hayaletin kaybettiği kolunu kapmak için yaptığı hamleden kıl payı kurtuluyorum. Kol bana ölü bir parazit gibi yapışıyor ve böğrüm tekrar sancıyor...

Aniden ağırlaşıyorum ve okyanus görüntüsü bu sefer solmuyor. Zeminden aşağı gömülmeye başlıyorum. Pembe şeritleri sallayarak dünyaya geri dönüyor renk. Corwin'i reddeden zemin aralanıyor ve öldürücü uçurum açılıyor...

Düşüyorum...

"Bu tarafa Corwin! Şimdi!"

Random bir dağın zirvesinde durmuş, bana uzanıyor. Elimi uzatıyorum...

Bölüm 11

… Yağmurun olduğu yerde dolunun yokluğu hiç görülmüş müdür?...

Birbirimizden ayrılıp ayağa kalktık. Hemen merdivenin en alt basamağına çöktüm. Metal eli omzumdan söküp almaya uğraştım... kan yoktu, ama belirmeye başlayan çürüklerin izleri görünüyordu. Sonra kolu yere attım. Sabahın ilk ışıkları, onun enfes ve tehditkâr görünümünü değiştirememişti.

Ganelon ve Random yanıbaşıma dikildiler.

"İyi misin, Corwin?"

"Evet. İzin verin, bir soluklanayım."

"Yiyecek getirmiştim," dedi Random. “Kahvaltıyı hemen burada yapabiliriz."

"İyi fikir."

Random erzakları çıkarırken, Ganelon, sağ çizmesinin ucuyla kesik kolu dürttü.

"Bu şey de neyin nesi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Onu Benedict’in hayaletinden kesip aldım," dedim ona. "Anlayamadığım sebeplerden ötürü bana ulaşabiliyordu."

Eğilip yerden aldı, tetkik etti.

"Sandığımdan çok daha hafif," diye belirtti gözlemini.

Onunla havayı tırmaladı. “Böyle bir elle karşındakini mahvedebilirsin."

"Biliyorum."

Parmakları hareket ettirdi.

"Belki gerçek Benedict onu kullanabilir."

"Belki," dedim. “Bunu ona vermek konusunda çelişkili fikirlere sahibim, ama haklı olabilirsin..."

"Yaran nasıl?"

Yavaşça yokladım.

"Olanları düşününce, o kadar da kötü değil. Yavaş ve dikkatli olduğumuz sürece kahvaltının ardından ata binebilirim."

"Güzel. Bak Corwin, Random yiyecekleri hazırlarken, sana bir sorum olacak; belki zamansız, ama ta en başından beri beni rahatsız edip duruyor."

"Sor."

"Peki, şu şekilde açıklayayım: Tamamen senden yanayım, yoksa burada olmazdım. Her ne olursa olsun, tahtını elde etmen için savaşacağım. Ama ne zaman tahta kimin geçeceğin den bahis açılsa, birileri ya öfkelenip konuyu kapatıyor, ya da lafı başka tarafa çekiyor. Sen yukarıdayken Random'ın yaptığı gibi. Senin, ya da diğerlerinin taht üzerindeki iddialarının neye dayandığını bilmek benim için vazgeçilmez bir şart değil, ama sürtüşmenin sebebini merak etmeden de yapamıyorum."

İçimi çektim, bir süre sessizce oturdum.

Sonra "Pekâlâ," dedim ve güldüm. "Pekâlâ, bizler bile bu konuda anlaşmaya varamazken, dışarıdan bakan birine vaziyet karmakarışık görünüyor olmalı. Benedict en büyüğümüzdür. Cymnea onun annesiydi. Babamıza iki oğul daha verdi... Osric ve Finndo. Sonra -nasıl söylemeli?- Faiella Eric'i doğurdu. Ardından, babamız Cymnea'yla olan evliliğinde bir kusur buldu ve başından itibaren geçersiz kıldı... eski gölgemde *ab initio* dediklerinden. Sıkı numaraydı doğrusu. Ama o kraldı."

"Bu, çocukların hepsini gayri meşru yapmadı mı?"

"Şey, onların durumunu daha belirsiz hale getirdi. Anladığım kadarıyla Osric ve Finndo bir hayli bozulmuşlardı, ama üzerinden çok geçmeden öldüler. Benedict ya onlar kadar sinirlenmemişti, ya da konuya daha ihtiyatlı yaklaşıyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Babam, daha sonra Faiella'yla evlendi."

"Peki, bu Eric'i meşru hale getirdi mi?

"Eric'i oğlu olarak tanısaydı, öyle olacaktı. Ona oğluymuş gibi davranıyor, ama bu konuda resmî hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bu, Cymnea'nın o devirlerde daha nüfuzlu olan ailesiyle arayı hoş tutma çabasıyla alakalıydı."

"Yine de ona kendi oğlu gibi davrandıysa..."

"AH! Ama daha sonra Llewella'yı resmen tanıdı. O da evlilik dışı doğmuştu, ama babam zavallı kızı çocuğu olarak kabul etmeye karar verdi. Eric'in tüm taraftarları, onun durumu üzerindeki etkisinden dolayı Llewella'dan nefret ettiler. Ben, evlilik bağı içinde, güvenli bir şekilde doğdum; bu, beni taht ta doğrudan hak iddia edebilecek ilk kişi yapıyor. Diğerlerine sorsan türlü uslamlamalarla karşılaşabilirsin, ama tümünün de bu gerçeklere dayanması gerekecektir. Her nasılsa, Eric öldüğü, Benedict de

tahtla ilgilenmediği için eskisi kadar mühim görünmüyor... Ama durumum bu."

"Anladım... sayılır," dedi. “Öyleyse bir şey daha soracağım...."

"Nedir o?"

"Sıradaki kim? Yani, sana bir şey olsa...?"

Başımı iki yana salladım.

"İşler şimdi çetrefilleşiyor işte. Sırada Caine vardı. O öldüğüne göre, sıra Clarissa’nın çocuklarına, kızıl saçlılara geçiyor. Önce Bleys’e, sonra Brand’e."

"Clarissa mı? Annene ne oldu?"

"Doğum yaparken öldü. Doğurduğu çocuk Deirdre’ydi. Babam, annemin ölümünden sonra yıllarca evlenmedi. Evlendiğinde de karısı, ta güneydeki gölgelerden birinden gelme, kızıl saçlı bir kaltaktı. Onu asla sevmedim. Babam bir süre sonra yine eskisi gibi davranmaya başladı ve gözünü dışarı dikti. Rebma’da Llewella’nın doğumundan sonra bir kez barıştılar, sonuç Brand’di. Nihayet boşandıklarında, sırf Clarissa’ya nispet olsun diye Llewella’yı resmen çocuğu olarak tanıdı. En azından ben böyle yaptığını düşünüyorum."

"Demek bayanları taht hesabına dahil etmiyorsunuz?"

"Hayır. Ne tahta uygunlar, ne de ilgileniyorlar. Ama onları da sayacak olsaydım, Bleys’ten önce Fiona, sonra Llewella gelirdi. Clarissa’nın veletlerinden sonra sıra Julian, Gerard ve Random’a geçerdi, tam bu dizilişle. Pardon, Julian’dan önce Flora olacaktı. Evlilik bilgileri daha da karmaşık, ama hiç kimse bu son sıralamaya itiraz etmeyecektir. Sen de böyle bil."

"Memnuniyetle," dedi. “Yani sen ölürsen sıra Brand’de, öyle mi?"

"Eh... Bir hain olduğunu kendi ağzıyla itiraf etti ve tüm şimşekleri üzerine çekiyor. Şu anki haliyle diğer kardeşlerin ona göz yumacağına inanmıyorum. Ama vazgeçtiğini de kesinlikle düşünmüyorum."

"Ama onun alternatifi Julian."

Omuz silktim.

"Julian’ı sevmemem, onun tahta uygun olmadığı anlamına gelmez. Aslını istersen, çok etkili mutlak bir hükümdar olabilir."

"Bunu ispat etmek için seni bıçakladı ya," diye seslendi

Random. “Gel de bir şeyler ye."

"Hâlâ öyle olmadığını düşünüyorum," dedim ayağa kalkıp yemeğe yönelerek. “Her şeyden önce, oraya nasıl gidebileceğini aklım almıyor. İkincisi, onun yaptığı gün gibi ortada olurdu. Üçüncüsü, eğer yakın gelecekte ölürsem, tahta kimin çıkacağı Benedict’in iki dudağının arasında olacak. Bunu herkes biliyor. O hepimizden büyük, akıllı ve güçlü. Ortaya çıkıp da 'Topunuzun canı cehenneme, ben Gerard’ı destekliyorum,' derse, hiç kimse ağzını bile açamaz."

"Ya Benedict kendi statüsünü yeniden belirlemeye ve tahta kendisi geçmeye karar verirse?"

Yere oturup, Random’ın doldurduğu teneke kapları aldık.

"İsteseydi, bunu çok daha önceleri yapabilirdi," dedim. "Hükümsüz bir evliliğin meyvelerine bakmanın birkaç yolu vardır ve o en iyisini tercih edecektir. Osric ve Finndo yargıya varmakta acele edip olaya en kötü gözle baktılar. Benedict böyle yapmayacak kadar akıllıydı. Bu yüzden... ihtimal dahilindedir. Ama pek muhtemel olmadığını söyleyebilirim."

"Öyleyse -olayların normal akışıyla- başına bir şey gelse, tahta kimin çıkacağı tamamen muallakta, değil mi?"

"Tamamen."

"Peki, Caine neden öldürüldü?" diye sordu Random. Sonra dolu ağzıyla kendisi yanıtladı. “Böylece senin icabına baktıklarında, sıra dosdoğru Clarissa’nın çocuklarına geçecekti. Bleys’in hâlâ yaşıyor olabileceğini düşünüyorum, sırada o var. Cesedi asla bulunamadı. Tahminim şu: Saldırınız sırasında kozlayıp Fiona’nın yanına kaçtı ve senin Eric’in ellerinde öleceğini umarak, güçlerini yeniden toparlamak için Gölge’ye döndü. Şimdi tekrar harekete geçmeye hazır. Bu yüzden Caine’i öldürdüler, seni de öldürmeye kalkıştılar. Eğer kara yol ordusuyla işbirliği içindelerse, o taraftan bir saldırı daha gelmesini sağlayabilirler. Sonra da senin yaptığın şeyin aynısını yaparlar. Son dakikada ortaya çıkıp saldırganları bozguna uğratır ve şehre girerler. Ve Bleys de orada olacaktır, sıradaki ve en güçlü kişi olarak. Bu kadar basit. Ne var ki yaşadın, Brand de geri getirildi. Eğer Brand’in Fiona’yı suçlamasını ciddiye alacaksak -ki almamamız için hiçbir sebep göremiyorum- bu, onların orijinal programına uyuyor."

Başımı sallayarak ona katıldım.

"Olabilir," dedim. “Ben de tamı tamına bunları sordum Brand’e. Olabileceğini kabul etti, ama Bleys’in hâlâ yaşayıp yaşamadığına dair

hiçbir bilgisi olmadığını söyledi. Şahsen onun yalan söylediğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Hapsedilmesinin ve canına kastedilmesinin intikamını, benim haricimde tahta giden yolu kapatan tek kişinin ortadan kaldırılmasıyla birleştirmek istiyor olabilir. Sanırım benim şu an kurmakta olduğu, kara yolla ilgili bir tertipte ortadan kalkacağımı umuyor. Kendi entrikasının ve kara yolun yok edilişi, özellikle de ödediği kefaretin ardından onu gayet masum gösterecektir. Belki o zaman taht için bir fırsatı olacak... ya da olacağını sanıyor."

"Demek sen de Bleys’in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece bir his," dedim. “Ama evet, öyle düşünüyorum."

"Rakiplerimizin güçleri nelerdir?"

"Yüksek eğitimin kazandırdıkları," dedim. “Hepimiz Gölge’de türlü tutkular peşinde koşarken Fiona ve Brand, Dworkin’in yanındaydılar. Dolayısıyla ilkeleri bizden daha iyi kavramış gözüküyorlar. Gölge ve onun ötesindekiler, Desen ve Koz kartları hakkında bizden fazlasını biliyorlar. Brand bu sayede sana mesaj gönderebilmeyi başardı."

Düşünüp, “İlginç bir fikir..." dedi Random. “Sence ondan yeterince şey öğrendiklerini hissettiklerinde Dworkin’i de saf dışı bırakmış olabilirler mi? Bu bazı şeylerin gizli kalmasını sağlardı, özellikle de babamıza bir şey olursa."

"Bu aklıma gelmemişti," dedim.

Acaba Dworkin’in zihnini etkileyecek bir şey yapmış olmaları mümkün müydü? Onu en son gördüğüm halde bırakacak bir şey. Eğer öyleyse, onun bir yerlerde hâlâ yaşadığından haberleri var mıydı? Yoksa onu tümüyle ortadan kaldırdıklarını mı sanmışlardı?

"Evet, ilginç bir fikir," dedim. “Sanırım mümkün olabilir."

Güneş ağır ağır tırmandı ve yemek beni kendime getirdi.

Sabahın ışığıyla birlikte Tir-na Nog’th’dan eser kalmamıştı.

Şehre ait anılarım daha şimdiden soluk bir aynadaki yansımalara dönüşmüştü. Ganelon, orada geçirdiğim vaktin diğer kanıtı olan kolu yerden aldı ve Random tabak çanakla birlikte onu da kaldırdı. Güneş ışığında ilk üç basamak merdivenden çok, devrilmiş kayaları andırıyordu.

Random başıyla işaret etti.

"Aynı yoldan mı döneceğiz?" diye sordu.

"Evet," dedim ve atlarımıza bindik.

Kolvir’in etrafından güneye kıvrılan bir patikadan gelmiştik. Uzun, ama zirveyi aşana kıyasla daha az engebeli bir yoldu. Böğrüm itiraz edince kendimi şımartmaya karar vermiştim.

Böylece Random önümde, Ganelon arkamda, tek sıra halinde sağa doğru ilerledik. Yol hafifçe yukarı meyillendi, sonra tekrar aşağı döndü. Hava serindi, ağaç ve nemli toprak kokusunu taşıyordu. Bu yükseklikte, o çıplak yerde alışılmadık bir şeydi. Buna çok aşağılardaki ormandan kopup gelen esintilerin neden olduğunu düşündüm.

Atları, yokuşu kendi normal hızlarıyla inmeye bırakıp bir sonraki yükseltiyi tırmanmaya koyulduk. Zirveye yaklaşırken

Random’ın atı kişneyip gerilemeye başladı. Random atı hemen sakinleştirdi, etrafıma bakındığımda hayvanı ürkütmüş olabilecek hiçbir şey göremedim.

Zirveye vardığında, Random yavaşladı ve “Şu gündoğumuna bir bakın hele," diye seslendi.

Bunu yapmamak çok zordu, ama bu gerçeği dile getirmedim. Random’ın bitki örtüsüne, yer şekillerine ya da ışığa bakıp da duygulandığı çok nadirdi.

Tepeyi tırmanınca az daha dizginlere asılacaktım, çünkü güneş fantastik bir altın toptu sanki. Olması gerekenden yarı yarıya küçüktü ve tuhaf rengi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bir sonraki yükseltinin üzerinden görünen okyanus şeridine harika şeyler yapıyordu ve göğün, bulutların rengi gerçekten dikkate değerdi. Yine de durmadım, çünkü ani parlaklık neredeyse acı vericiydi.

"Haklısın," diye seslendim onu bir sonraki inişe doğru takip ederken. Arkamdan, Ganelon homurdanıp, bizi onaylayan bir küfür salladı.

Gözlerimi kırpıştırarak manzaranın etkilerinden kurtulduktan sonra, bu küçük çukurda gökyüzüne uzanan bitki örtüsünün, anımsadığımdan çok daha yoğun olduğu gözüme takıldı.

Birkaç bodur ağaç ve yer yer yosun olduğunu sanmıştım, ama etrafta hatırladığımdan daha büyük düzinelerce ağaç vardı; yer yer ot öbekleri ve taşların dış hatlarını yumuşatan sarmaşıklarla yemyeşildi. Yine de dönüşümden beri bu yerden yalnızca alaca karanlıkta geçmiştim. Şimdi düşünüyordum da, daha önce burnuma gelen ıtırların kaynağı belki de burasıydı.

İçinden girdiğimiz sırada çukur hatırladığımdan daha da geniş gözüküyordu. Geçip, bir kez daha tırmanmaya koyulduğumuzda bundan emindim.

"Random," diye seslendim, “burası yakın zamanda değişti mi?"

"Söylemesi zor," diye yanıtladı. “Eric dışarı çıkmama pek izin vermiyordu. Biraz büyümüş gibi görünüyordu."

"Daha büyük... daha geniş."

"Evet, öyle. Ben de sadece hayalgücümden kaynaklanıyor sanıyordum."

Bir sonraki tepeye vardığımızda gözlerim kamaşmadı, çünkü bu sefer yapraklar ve dallar ağacın önünü kesiyordu. Önümüzdeki alanda geride bıraktığımızdan çok daha fazla ağaç vardı... daha büyük ve birbirlerine daha yakınlardı. Dizginleri çekip durduk.

"Bunu hiç hatırlamıyorum," dedi Random. “Gece geçtiğimizde bile dikkatimizi çekerdi. Yanlış sapmış olmalıyız."

"Bu nasıl olabilir, bilmiyorum. Yine de nerelerde olduğumuzu biliyoruz. Geri dönüp en başından başlamaktansa, ilerlemeyi yeğlerim. Amber’in çevresindeki koşullara karşı da gözümüzü dört açmalıyız."

"Doğru."

Aşağı, ormana doğru yöneldi. Onu izledik.

"Bu yükseklikte böyle bir bitki örtüsü görülmedik bir şey," diye seslendi arkaya.

"Toprak da bildiğimden daha fazla."

"Galiba haklısın."

Ağaçların arasına girdiğimizde yol sola kıvrıldı. Doğru yoldan böyle sapmak için hiçbir neden göremiyordum. Ama yoldan ayrılmadık ve bu da mesafe yanılsamasına katkıda bulundu. Ardından yol tekrar sağa döndü. Geri döndüğümüzde şahit olduğumuz manzara tuhaftı. Ağaçlar daha da uzun görünüyorlardı ve artık öyle sıklaşmışlardı ki, aralarında geçiş arayan gözü aldatıyorlardı. Yol bir kez daha döndüğünde genişlemişti ve uzunca bir mesafe boyunca dümdüz uzanıyordu. Aslına bakarsanız gereğinden uzun bir mesafe boyunca. Bizim koruluk küçük vadimiz bu kadar geniş değildi.

Random yine durdu.

"Kahretsin, Corwin! Bu çok anlamsız!" dedi. “Bir numara çevirmiyorsun, değil mi?"

"İsteseydim de yapamazdım," dedim. “Kolvir’in hiçbir yerinde Gölge’yi yönlendirmeyi başaramamışımdır. Burada hiçbir işe yaramaması gerekir."

"Ben de hep öyle bilirdim. Amber Gölge'yi yaratır ama onun bir parçası değildir. Bundan hiç hoşlanmadım. Sence geri dönelim mi?"

"İçimde geldiğimiz yolu tekrar bulamayacağımıza dair bir his var," dedim. "Bunun bir sebebi olmalı ve onu bilmek istiyorum."

"Bana tuzak olabilirmiş gibi geliyor."

"Öyle olsa bile," dedim.

Başıyla onayladı ve artık daha görkemli olan ağaçların altında, o gölgelik yoldan aşağı sürdük atlarımızı. Çevremizdeki orman sessizdi. Yer düz, yol doğruydu. Yarı bilinçli bir kararla atlarımızı hızlandırdık.

Beş dakika boyunca hiç konuşmadık. Sonra Random, "Corwin, bu Gölge olamaz," dedi.

"Niye?"

"Etkilemeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sen denedin mi?"

"Hayır."

"Neden bir denemiyorsun?"

"Pekâlâ."

Hemen şu ağacın arkasında bir kaya, şu çalıların içinde kıvrılan, çatı şeklinde sabah sisi... Göğün bir parçası görünmeli, üzerinde tüy gibi tek bir bulutla... Sonra kopmuş bir ağaç dalı olsun, yanında mantarlardan bir merdiven... Üzerinde kir tabakası yüzen bir su birikintisi... Bir kurbağa... Düşen tüyler, havada uçuşan tohumlar... Şöyle kıvrılan bir dal...

Yolumuzun üzerinde yeni açılmış, üzerinde derin izler olan bir patika daha, tüyün düşmesi gereken yerin hemen ilerisin de...

"Bir işe yaramıyor," dedim.

"Eğer Gölge değilse nedir bu?"

"Başka bir şeydir elbette."

Başını iki yana salladı ve kılıcının kınında gevşek durup durmadığını bir daha kontrol etti. Kendiliğimden aynısını yaptım. Hemen ardından, arkamdan Ganelon'un kılıcından gelen küçük şıkırtıyı işittim.

Yol ileride daralmaya başladı, çok geçmeden sağa sola kıvrılır oldu. Bir kez daha yavaşlamak zorunda kaldık ve ağaçlar daha da alçalan dallarıyla bizi sıkıştırdılar. Yol bir patikaya dönüştü. Kıvrıldı, büküldü, nihayet bir dönemecin ardından sona erdi.

Random eğilerek bir dalın altından geçti, sonra elini kaldırıp durdu. Yanına geldik. Görebildiğim kadarıyla patikanın ileride tekrar başladığını

gösteren hiçbir iz yoktu. Arkaya baktığımda da patikadan geriye kalan hiçbir şey göremedim.

"Şimdi önerileri sıralayın," dedi. “Bırakın nerede olduğumuzu, nereden geldiğimizi, nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz.

Benim önerim buradan kaçmak. Bildiğimiz en hızlı yöntemle uzaklaşalım."

"Koz Kartları mı?" diye sordu Ganelon.

"Evet. Ne dersin, Corwin?"

"Tamam. Ben de bunu sevmedim ve yapacak daha iyi bir şey gelmiyor aklıma. Haydi."

"Kimi deneyeyim?" diye sordu destesini kabından çıkararak. “Gerard’ı mı?"

"Evet."

Kartlarını karıştırdı, Gerard’ın kartını buldu, ona baktı. Biz de ona baktık. Zaman geçti.

"Ona ulaşamıyorum," diye duyurdu sonunda.

"Benedict’i dene."

"Tamam."

Aynı gösteri tekrarlandı. Bağlantı yoktu.

"Deirdre’yi dene," dedim, kendi destemi çıkarıp onun Koz Kartı’nı bularak. “Ben de sana katılacağım. İkimizin denemesi fark yaratacak mı, göreceğiz."

Tekrar ve tekrar.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim uzun bir çabanın ardından.

Random iki yana salladı başını.

"Koz Kartlarında bir tuhaflık fark ettin mi?" diye sordu.

"Evet, ama ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten de değişik geldiler bana."

"Benimkiler bir zamanlar sahip oldukları soğukluğu yitirmiş gibiler," dedi.

Kendi destemi yavaşça karıştırdım. Parmak uçlarımı kartların üzerinde gezdirdim.

"Evet, haklısın," dedim. “Farklılık bu. Ama tekrar deneyelim. Mesela, Flora'yı."

"Tamam."

Sonuç yine aynıydı. Llewella’da, Brand’de de...

"Neyin yolunda gitmediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Random.

"En ufak bir fikrim bile yok. Hepsi birden bizi engelliyor olamazlar. Hepsi ölmüş de olamaz... Ah, bu olabilir aslında. Ama çok düşük bir ihtimal. Bir şey Koz Kartlarını etkilemiş görünüyor, hepsi bu. Bunu yapabilecek bir şeyi ise hiç görmedim."

"Eh, yüzde yüz garantili değiller," dedi Random, “üreticinin beyanına göre."

"Bilmediğim ne biliyorsun?"

Güldü.

"İnsan yaşının kemale erdiğini ve Desen’i yürüdüğünü hiç unutmaz," dedi. “Sanki geçen yıl olmuş gibi gözümün önün de. Başardığımda -zafer ve heyecan duygusuyla kıpkırmızı kesilmiştim- Dworkin bana ilk Koz destemi sundu ve kullanımını gösterdi. Her yerde işe yararlar mı, diye sorduğumu tüm netliğiyle hatırlıyorum. Verdiği yanıtı da... 'Hayır,' demişti. 'Ama senin hayatın boyunca gideceğin her yerde işe yarayacaklardır.' Beni hiç sevmezdi, biliyorsun."

"Ona bu sözle neyi kastettiğini sordun mu?"

"Evet ve bana şöyle dedi, 'Kartların sana hizmet edemeyeceği bir düzeye varabileceğinden şüpheliyim. Neden şimdi gidip oynamıyorsun?' Öyle de yaptım. Koz Kartlarıyla kendi başıma oynamak için sabırsızlanıyordum."

"'Bir düzeye varmak' mı? 'Bir yere ulaşmak' demiş olma sın?"

"Hayır. Bazı şeyleri çok iyi hatırlarım."

"Tuhaf... ama pek işimize yarayacağını sanmıyorum. Doğaüstü bilgi kırıntıları."

"İddiaya girerim Brand biliyordur."

"Haklısın galiba."

"Doğaüstü konuları tartışmaktan başka bir şeyler yapmalıyız," diye yorumda bulundu Ganelon. “Eğer Gölge’yi yönlendiremiyor ve Koz Kartları’nı çalıştıramıyorsanız, yapacak bir sonraki şey yerimizi kestirmek olmalı. Sonra da yardım bulmak."

Başımla onu doğruladım.

"Amber’de olmadığımıza göre, Gölge’de olduğumuzu farz etmemizin bir sakıncası yok... geçiş ani olmadığına göre, Amber’e çok yakın, çok özel bir yer. Kendi rızamızla gelmediğimize göre bu olayın ardında birisi ve muhtemelen de kötü niyet olmalı. Eğer bize saldıracaksa, şimdi

saldırmasında bir sakınca yok. Eğer istediği başka bir şey varsa bize göstermesi gerekecek, çünkü iyi bir tahmin yürütecek durumda değiliz."

“Öyleyse ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Beklememizi. Etrafta amaçsızca dolaşıp, daha da kaybolmanın bir anlamı yok."

"Bana bir zamanlar bitişik Gölgelerin bir dereceye kadar örtüşebildiğini söylediğini anımsıyorum," dedi Ganelon.

"Evet, belki demişimdir. Ne olmuş?"

"Öyleyse, Amber’e farz ettiğin kadar yakınsak, şehrin kendisine koşut giden bir noktaya varmak için tek yapmamız gereken gündoğumuna doğru ilerlemek."

"Bu o kadar basit değil. Öyle olsaydı bile, bize ne faydası dokunurdu?"

"Belki de maksimum örtüşme sağlandığında Koz Kartları tekrar işlevsel hale gelirler."

Random bir Ganelon’a, bir de bana baktı.

"Denemeye değebilir," dedi. “Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Sahip olduğumuz azıcık yön duygusu," dedim. “Bak, bu da kötü bir fikir değil. Eğer burada hiçbir şey olmazsa, deneriz. Yine de arkama baktığımda yolun biz ilerledikçe kapandığını görüyorum. Sadece yolda gitmekle kalmıyoruz. Bu şartlar altında, başka seçeneğimiz kalmadığından emin olana kadar dolanıp durmak istemiyorum. Eğer birisi özel bir yerde bulunmamızı istiyorsa, daveti daha anlaşılabilir bir dilde yapmak ona düşüyor. Bekliyoruz."

İkisi de bana hak verdiler. Random atından inmeye başladı, sonra bir ayağı yerde, diğeri üzengide, kalakaldı.

"Bunca yılın ardından," dedi. “Hiç inanmamıştım ona..."

"Nedir o?" diye fısıldadım.

"Seçenek," dedi ve tekrar atına bindi.

Atını çok, ama çok yavaşça ilerlemeye ikna etti. Random’u takip ettim ve bir an sonra gördüm onu: Tekboynuz... bir eğrelti otu öbeğinin arasında yarı yarıya gizlenmiş ve koruda gördüğüm zamanki kadar beyaz.

Biz ilerleyince döndü ve birkaç saniye sonra ileride parıldadı, ağaç gövdelerinin arkasına bir kez daha kısmen gizlendi.

"Onu gördüm!" diye fısıldadı Ganelon. “Böyle bir hayvanın var olabileceğini düşünmemiştim... Ailenizin simgesi, değil mi?"

"Evet."

"Bence hayra alamet olmalı."

Yanıt vermedim ama tekboynuzu gözden kaçırmadan ilerledim. Takip edilmesi gerektiği su götürmezdi.

Sürekli bir şeylerin ardına gizleniyor, bir şeyin arkasından bakıyor, hareket ettiği zaman bir siperden diğerine inanılmaz bir süratle ilerliyor, açık alanlardan uzak durup ormanın gölgelik yerlerini, ağaç altlarını tercih ediyordu. Kolvir'in eteklerinde bulunabilecek herhangi bir yere tüm benzerliğini yitiren ormanın derinliklerine doğru izledik onu. Bu yer, şimdi Amber'in civarındaki her şeyden çok anımsatıyordu Amber'i, çünkü zemin nispeten düzdü ve ağaçlar daha da heybetliydi.

Tahminimce bir saat geçti, onu bir diğeri daha izledi, sonra ufak ve berrak bir çaya ulaştık, tekboynuz durdu ve su boyunca yukarı çıkmaya başladı. Çayın kıyısı boyunca ilerlerken,

Random, "Burası bana tanıdık geliyor," dedi.

"Evet," dedim, "ama sadece biraz. Sebebini bilemiyorum."

"Ben de."

Hemen ardından bir yokuşa denk geldik, çok geçmeden iyice dikleşmişti. İlerleyiş atlar için güçleşmişti, ama tekboynuz hızını onlara uyduruyordu. Zemin daha taşlık, ağaçlar daha ufaktı artık. Çay çalkantılı yatağında kıvrılıyordu. Suyun kaç defa dönüp kıvrıldığını sayamamıştım, bununla birlikte, tırmanmakta olduğumuz küçük dağın tepesine nihayet yaklaşmıştık. Bir düzlüğe vardık, suyun çıktığı ağaçlığa doğru ilerledik.

O sırada ilerde sağda, toprağın çekilmiş olduğu bir yerde, çok aşağımızda kalan buzlu mavi denizden bir parça çarptı gözüme.

"Bir hayli yüksekteyiz," dedi Ganelon. "Ovayı andırıyordu ama..."

"Tekboynuz Korusu!" diye araya girdi Random. "Oraya benziyor. Bakın!"

Yanılmıyordu da. Önümüzde uzanan, kayaların saçılmış olduğu bir araziydi. Taşların arasında, takip ettiğimiz çayın kaynağı yer alıyordu. Burası daha geniş ve bitki bakımından daha gürdü, konumu da, içsel saatime göre yanlıştı. Yine de benzerlik rastlantıdan öte bir şey olmalıydı. Tekboynuz, pınarın en yakınındaki kayanın üzerine çıktı, sonra arkasını döndü. Aşağıdaki okyanusa bakıyor olmalıydı.

Derken, ilerleyişimizle birlikte koru, tekboynuz, bizi saran ağaçlar, yanıbaşımızdaki çay, alışılmadık bir netliğe büründü.

Sanki her biri özel bir ışık saçıyor, aydınlığın renk cümbüşüyle titreşmesine, bir yandan da tam algı sınırlarında yavaşça dalgalanmasına neden oluyordu. Bu, cehennemde dörtnala at sürerken duyduğuma benzer bir coşkunun uyanmasına yol açmıştı içimde.

Sonra, bineğimin her bir adımıyla etrafımızdaki dünyadan bir şeyler eksildi. Nesnelerin ilişkisi aniden alt üst oldu... Derinlik duygumu ortadan kaldırdı, perspektifi yok etti, görüş alanımdakilerin görünümünü yeniden düzenledi; öyle ki, her şeyin tüm dış yüzeyi, daha geniş bir alanı kaplamadan, aynı an da görülebiliyordu. Açılar ağır bastı ve göreceli büyüklükler bir anda gülünç bir hal aldı. Random’un atı şaha kalktı ve kişnedi, muazzamdı, kıyameti çağrıştırıyordu ve aklıma bir anda Picasso’nun tablosu Guermayı getirmişti. Endişeyle baktığımda benim ve Yıldız’ın bu olgudan etkilenmediğini, ama atını zapt etmeye çalışan Random’un ve Ateşejderi’ni dizginleme ye uğraşan Ganelon’un da başka her şey gibi bu kübist düş tarafından başkalaştırıldığını gördüm.

Ama Yıldız nice cehennem sürüşleri yaşamıştı; Ateşejderi’nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Atlarımıza tutunduk ve bir süre hareketlerini dizginleyemedik. Nihayet Random bineğine söz geçirmeyi başardı, ne çare ki manzara biz ilerledikçe farklılaşmaya devam ediyordu.

Sonra ışık değerleri değişti. Gök siyaha kesti, ama gece gibi değil, düz, yansımasız bir yüzeydi bu. Nesnelerin arasında ki bazı boş yerler de böyleydi. Dünyadaki tek ışık nesnelerin kendilerinden yayılıyor, her şey git gide beyazlıyormuş gibi geliyordu. Varoluş düzlemlerinden beyazın farklı yoğunlukları yayılıyordu ve bunların en parlağı olan muazzam, korkunç tekboynuz aniden şaha kalktı, toynaklarıyla göğü dövdü, evrenin yüzde doksanını, bir adım daha atarsak bizi mahvedeceğini düşündüğüm ağır çekim bir hareketle doldurdu.

Sonra sadece ışık vardı.

Sonra mutlak sessizlik.

Sonra ışık gitmişti ve hiçbir şey yoktu. Siyahlık bile. Bir an, ya da sonsuzluk kadar sürmüş olabilecek bir varoluş kesintisi...

Sonra siyahlık geri döndü, ardından ışık. Ama yer değiştirmişlerdi. Işık, yarıkları dolduruyor, nesne olması gereken boşlukların hatlarını vurguluyordu. Duyduğum ilk ses suyun akışıydı ve her nasılsa kaynağın yanında durduğumuzu bildim.

Sonra hissettiğim ilk şey Yıldız’ın titreyişi oldu. Sonra denizin kokusunu aldım.

Sonra Desen, ya da onun çarpılmış negatifi göründü...

Öne eğildim ve cisimlerin kenarlarından daha fazla ışık sızdı. Geriye yaslandım; kayboldu. Yine ilerledim, bu sefer öncekinden daha fazla...

Işık yayıldı, cisimlerin oluşturduğu manzaraya grinin farklı tonlarını getirdi. Bunun üzerine dizlerimle hafifçe bastırarak

Yıldız’a ilerlemesini işaret ettim.

Her adımda dünyaya bir şeyler geri döndü. Yüzeyler, dokular, renkler...

Arkamda, diğerlerinin de beni izlemeye başladığını duydum. Desen, aşağıda, gizeminden hiçbir şey yitirmemiş, ama azar azar etrafımızdaki dünyanın yeniden şekillenişinde yerini bulmuştu.

Yokuş aşağı inerken derinlik duygusu yeniden ortaya çıktı. Artık sağda rahatça görülebilen deniz, bir an için yukarıdaki ve aşağıdaki dalgaların Urmeer'e bağlı gözüktüğü gökyüzünden, muhtemelen tümüyle optik bir ayrışım geçirerek koptu. Düşününce rahatsız eden, ama gerçekleştiği sırada gözden kaçan bir şeydi bu. Görünüşe göre, korunun, tekboynuzun bizi götürdüğü arka kısmından başlayan sarp ve kayalık bir sırttan aşağı iniyorduk. Yüz metre kadar aşağıda, kusursuz düzlükte, çatlaksız yekpare kayadan oluşmuş ve büyük ekseni birkaç yüz metreyi bulan bir alan vardı. İndiğimiz yokuş sola doğru kavislendi ve devasa bir yay, bir parantez çizip düz kayayı yarı yarıya kucakladı. Sağdaki çıkıntısının ötesinde hiçbir şey yoktu... yani kara, o tuhaf denize dimdik iniyordu.

Devam ettikçe, üç boyut da kendini yeniden gösterdi. Güneş, daha önce gördüğümüz gibi eriyik altından koca bir küreydi. Gökyüzü, Amber’inkinden daha koyu bir maviydi ve bulutsuzdu. Deniz de gökle uyuşan bir maviydi ve onu lekeleyecek ne bir ada, ne de bir yelken vardı. Hiç kuş görmedim, bizimki haricinde hiç ses duymadım. Bugün, bu yere muazzam bir sessizlik çökmüştü. Aniden netleşen görüşümün ortaya serdiği çanakta Desen yüzeyin altındaki yerini almayı sonunda başarmıştı. Onun ilk başta taşa kazınmış olduğunu sandım, ama yaklaştıkça içinde olduğunu gördüm... tıpkı egzotik bir mermerin damarları gibi altın rengi ve pembe girdaplar halindeydi; doğal görünümlüydü, ama tasarımın amacı gün gibi aşikârdı.

Dizginleri çektim, diğerleri de yanıma geldiler, Random sağımda, Ganelon solumda durdu.

Uzunca bir süre, çıt çıkarmadan seyrettik onu. Koyu renkli, kenarları pürtüklü bir is lekesi, onun tam önümüzdeki kısmını kenarından merkezine kadar silmişti.

"Biliyor musun," dedi Random sessizliği bozup, “sanki birisi, Kolvir’in tepesini zindanların hizasından kesivermiş gibi."

"Evet," dedim.

"O zaman -örtüşme arıyorsak- burası bizim Desen’imizin bulunduğu yere denk geliyor olmalı."

"Evet," dedim yine.

"Şu güneydeki silinmiş kısım da kara yolun geldiği yer."

Anlayış gerçekleşir ve kesinliğe dönüşürken, başımla ağır ağır onayladım.

"Ne anlama geliyor bu?" diye sordu. “İşin gerçek yüzüne karşılık geliyormuş gibi görünüyor, ama bunun dışında önemini kavrayamıyorum. Neden buraya getirildik ve bu şeyi izlemeye zorlandık?"

"O, işin gerçek yüzüne karşılık gelmiyor," dedim. “O zaten işin gerçek yüzü."

Ganelon bize döndü.

"Ziyaret ettiğimiz -hani senin şu uzun yıllar geçirdiğin- Gölge Dünya’da, ormanda ayrılan iki yolu anlatan bir şiir duymuştum," dedi. “Şöyle bitiyordu: 'Ben daha az seçileni seçtim ve her şeyi bu değiştirdi.' Bunu ilk duyduğumda aklıma senin bir zamanlar söylediğin 'Tüm yollar Amber’e çıkar' sözü geldi ve o zaman da, senin soyundan olanlar için varılacak yer aynı olsa bile, seçtiğin yolun neyi değiştireceğini merak etmiş tim, tıpkı şimdi ettiğim gibi."

"Biliyor musun?" dedim ona. “Anlıyor musun?"

"Anladığımı sanıyorum."

Başıyla onayladı sonra da eliyle gösterdi.

"Şu aşağıdaki gerçek Amber değil mi?"

"Evet." dedim. "Evet, öyle."

ÜÇÜNCÜ CİLT

SON

DÖRDÜNCÜ CİLT

OBERON'UN ELİ

AMBER YILLIKLARI

DÖRDÜNCÜ CİLT
Oberon'un Eli

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

O tuhaf güneşe yaraşan, parlak bir sezgi kıvılcımı...

İşte oradaydı... O ışığın altında serilmiş, o ana kadar yalnızca karanlığın içinde, kendi kendini aydınlatırken gördüğüm bir şey: Desen, garip bir gökdenizin altında ve üstünde, oval bir düzlüğe yayılmış, Amber'in büyük Desen'i.

Ve, belki de bizi birbirimize bağlayan her ne ise ona dayanarak biliyordum ki, bu asıl Desen olmalıydı. Bu da Amber'deki Desen'in onun birinci gölgesinden başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Bu da Amber'in kendisinin bir gölgeden ibaret olduğu anlamına geliyordu, ama yine de özel bir gölge, çünkü Desen, Amber, Rebma ve Tir-na Nog'th diyarlarından daha öteye yansımıyordu. Dernek ki, öncelikler ve düzenleniş yasasına göre, geldiğimiz bu yer gerçek Amber'di.

Sakalı ve vahşi saçları merhametsiz ışığın içinde erimiş, gülümseyen Ganelon'a döndüm.

"Nasıl bildin?" diye sordum ona.

"Çok iyi bir tahminci olduğumu bilirsin, Corwin," diye yanıt verdi "ve Amber'de işlerin nasıl yürüdüğü hakkında bana anlattığın her şeyi hatırlıyorum: Amber'in gölgesinin ve sizin mücadelelerinizin dünyalara nasıl yansıdığını. Kara yolu düşünürken, herhangi bir şeyin Amber'e böyle bir gölge yansıtmış olup olamayacağını sık sık merak ettim. Ve böyle bir şeyin son derece temel, güçlü ve gizli olması gerekeceğini düşündüm."

Önümüzdeki sahneye işaret etti. "Bunun gibi."

"Devam et," dedim.

Yüz ifadesi değişti, omuzlarını silkti.

"Yani Amberinizden daha derin bir gerçeklik katmanı olmalıydı," diye açıkladı, "kirli işlerin yapıldığı bir yer. Haminiz olan hayvan bizi böyle bir yermiş gibi görünen buraya getirdi ve Desen'deki o leke de söz konusu kirli işmiş gibi görünüyor. Bunu kabul etmiştin."

Başımı salladım.

"Beni bu kadar şaşırtan sonucun kendisinden çok senin kuvvetli sezgilerin oldu," dedim.

"Lafı ağzımdan aldın," diye itiraf etti Random, sağ tarafımdan, “ama zarifçe ifade etmek gerekirse, bu duygu bağırsaklarıma kadar işledi. Bir şekilde, aşağıdakinin dünyamızın temeli olduğuna inanıyorum."

"Bazen bir yabancı, olayları onların bir parçası olanlardan daha rahat görür," dedi Ganelon.

Random bana bir bakış fırlattı, sonra dikkatini manzaraya çevirdi.

"Sence," dedi, “eğer daha yakından bakmak için aşağı inersek olaylar daha fazla değişir mi?"

"Anlamanın yalnızca tek yolu var," dedim.

"Tek sıra, o zaman," diye kabul etti Random. “Ben önden giderim."

"Tamam."

Random atının başını, bize duvarın bir yüzü boyunca zikzaklar çizdiren uzun bir dizi dönemeci izleyerek sağa, sola, sağa çevirdi. Tüm gün koruduğumuz sırayla, onu ben takip ettim ve Ganelon en arkadan geldi.

"Şimdilik yeterince istikrarlı görünüyor," diye arkaya seslendi Random.

"Şimdilik," dedim.

"Aşağıdaki kayalarda bir tür açıklık var."

Öne eğildim. Sağ tarafta, oval düzlükle aynı düzeyde bir mağara ağzı vardı. Öyle bir konumdaydı ki, biz daha yüksekteyken görünmüyordu.

"Oldukça yakınından geçiyoruz," dedim.

"... hızla, ihtiyatla ve sessizce," diye ekledi Random, kılıcını çekerek.

Grayswandir’i çektim, bir dönemeç yukarımdaki Ganelon da kendi silahını çekti.

Açıklığın önünden geçmedik, oraya gelmeden bir kez daha sola döndük. Ama üç dört metre kadar yakınma gittik ve tanımlayamadığım nahoş bir koku aldım. Atlar ya kokuyu daha iyi tanımışlardı ya da doğaları gereği daha kötümserdiler, zira kulaklarını yatırdılar, burun deliklerini açtılar ve dizginlere direnerek korku dolu sesler çıkardılar. Ama köşeyi dönüp bir kez daha uzaklaşmaya başlayınca sakinleştiler. İnişimizin sonuna ulaşıp, Desen’in zarar görmüş kısmına yaklaşmaya başlayana kadar korkuları nüksetmedi. O noktada ise, daha fazla ilerlemeyi reddettiler.

Random atından indi. Desen’in kenarına ilerledi, durdu ve baktı. Bir süre sonra, arkasına dönmeden konuştu.

"Bildiklerimize dayanarak," dedi, “zararın bilinçli olarak verildiğini düşünebiliriz."

"Öyle görünüyor," dedim.

"Aynı zamanda, buraya getirilmemizin bir amacı olduğu çık."

"Bence de öyle."

"O zaman, burada olma amacımızın Desen'in nasıl zarar gördüğünü ve onarmak için ne yapılabileceğini belirlemek olduğu sonucuna varmak için çok fazla hayal gücü gerekmiyor."

"Muhtemelen. Senin teşhisin ne?"

"Henüz yok."

Şeklin çevresinde, lekenin başladığı sağ tarafa doğru ilerledi. Ben kılıcımı kınına soktum ve inmeye hazırlandım. Ganelon uzandı, omzumu tuttu.

"Kendim yapabilirim..." diye başladım.

Ama o benim sözlerimi duymazdan gelerek, "Corwin," dedi, "Desen'in ortasına doğru küçük bir düzensizlik var. Oraya ait bir şeymiş gibi görünmüyor..."

"Nerede?"

İşaret etti ve gösterdiği yere baktım.

Merkezin yakınında yabancı bir nesne vardı. Bir sopa mı?

Taş mı? Yolunu şaşırmış bir kağıt parçası mı?... Bu mesafeden çıkarmak mümkün değildi.

"Görüyorum," dedim.

Atlarımızdan indik ve şeklin en sağında çökmüş, siyahlığı inceleyen Random'a doğru yürüdük.

"Ganelon merkezin yakınında bir şey gördü," dedi.

Random başını salladı.

"Fark ettim," diye yanıt verdi. "Daha iyi bakmak için yaklaşmanın en iyi yoluna karar vermeye çalışıyordum. Kırık bir Desen'de yürüme fikri çok hoş gelmiyor. Diğer yandan, siyahlaşmış bölgeye girmeye kalkışırsam neyle karşı karşıya kalacağımı merak ediyordum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Eğer direnç saraydakiyle aynıysa," dedim, "Desen'den arta kalanı yürümek zaman alacaktır. Aynı zamanda, Desen'den sapmanın ölüm olduğu öğretildi bize ve mevcut durum, lekeye ulaştığımda beni Desen'i terk etmeye zorlayacaktır. Diğer yandan, dediğin gibi, siyah kısımda yürüyerek düşmanlarımızı uyandırıyor olabiliriz. Bu yüzden..."

"Bu yüzden ikiniz de gitmiyorsunuz," diye araya girdi Ganelon. "Ben gidiyorum."

Sonra, bir yanıt beklemeden siyah bölgeye sıçradı, merkeze doğru koştu, küçük bir nesne alacak kadar durdu, döndü ve geri geldi.

Bir süre sonra, önümüzde duruyordu.

"Yaptığın tehlikeli bir şeydi," dedi Random.

Ganelon başını evet anlamında salladı.

"Ama ben yapmasaydım siz ikiniz hâlâ münazara ediyor olacaktınız." Elini kaldırdı, nesneyi uzattı. “Şimdi, bundan ne çıkarıyorsunuz?"

Elinde bir hançer vardı. Üzerine dikdörtgen, renkli bir mukavva parçası oturtulmuştu.

"Koz Kartına benziyor," dedi Random.

"Evet."

Kartı kurtardım, yırtık kısımlarını düzledim. Karşımdaki adam yarı tanıdıktı elbette, bu aynı zamanda yarı yabancı olduğu anlamına geliyordu. Açık renk, düz saçlar, biraz keskin hatlar, hafif bir gülümseme, biraz ince yapılı.

Başımı salladım.

"Onu tanımıyorum," dedim.

"Bir de ben bakayım."

Random kartı aldı, kaşlarını çatarak baktı.

"Hayır," dedi bir süre sonra. “Ben de tanımıyorum. Sanki tanımam gerekir gibi, ama... Hayır."

O anda atlar şikayetlerini daha kuvvetle yinelediler. Ve rahatsızlıklarının sebebini öğrenmek için biraz dönmemiz yeterli oldu, çünkü o şey mağaradan çıkmak için o ânı seçmişti.

"Lanet olsun," dedi Random.

Onunla aynı fikirdeydim.

Ganelon boğazını temizledi, kılıcını çıkardı.

"Ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu sessizce.

İlk izlenimim, yaratığın yılansı olduğuydu, hem hareketlerinden, hem de bir uzantıdan çok ince bedeninin devamı gibi görünen uzun, kalın kuyruğu yüzünden. Ama dört adet iki eklemli bacağın üzerinde ilerliyordu; iri, kötücül görünüşlü pençeleri vardı. Dar kafası gagalıydı ve yürürken bir o yana, bir bu yana sallanıyor, bize bir solgun mavi gözünü, sonra diğerini gösteriyordu. Geniş, mor ve derimsi kanatları yanlarında toplanmıştı. Ne kılları, ne de tüyleri vardı, ama göğsünde, omuzlarında, sırtında ve kuyruğu boyunca pullu bölgeler vardı. Gaga süngüsünden kıvrılan kuyrukucuna

kadar, yaklaşık üç metre görünüyordu. Hareket ederken küçük bir şıngırtı çıkarıyordu ve boğazında bir şeyin parladığını gördüm.

"Bildiğim en yakın şey," dedi Random, “hanedan armamızdaki grifon. Ama bu kel ve mor."

"Bizim ulusal kuşumuz olmadığı kesin," diye ekledim,

Grayswandir’i çekip ucunu yaratığın başı ile aynı hizaya getirerek.

Yaratık kırmızı, çatal dilini fırlattı. Kanatlarını birkaç santimetre kaldırdı, sonra yine indirdi. Başı sağa sallanınca kuyruğu sola sallanıyordu, sonra sola ve sağa, sonra sağa ve sola ilerledikçe neredeyse hipnotize edici, akıcı bir etki yaratıyordu.

Ama bizden çok atlarla ilgileniyor gibiydi, çünkü rotası bizim yanımızdan atlarımızın titreyerek, ayaklarını vurarak bekledikleri yere uzanıyordu. Araya girmek üzere hareket ettim.

O anda, şahlandı.

Kanatlarını açtı, kaldırdı, aniden rüzgar yakalamış gevşek yelkenler gibi yayıldı. Arka ayaklarının üzerinde duruyordu ve tepemize dikilmişti, daha önce kapladığı alanın dört katını kaplıyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra korkunç bir çığlık attı, kulaklarımı çınlatan bir av ya da meydan okuma çığlığı. Bununla beraber o kanatlarını vurdu ve sıçradı, bir süre havada kaldı.

Atlar fırlayıp kaçtılar. Hayvan ulaşamayacağımız mesafedeydi. Ancak o zaman o parlak çakmanın ve şıngırtının ne anlama geldiğini fark ettim. Hayvan mağaraya uzanan uzun bir zincirle bağlanmıştı. Zincirinin kesin uzunluğu o anda akademik bir meraktan daha acil bir sorun oluşturuyordu.

Hayvan tıslayarak, kanat çırparak ve düşerek ötemize geçerken döndüm. Kısa süren atılmasında gerçekten uçmasına yetecek kadar hız kazanamamıştı. Yıldız ile Ateşejderi’nin ovalin uzak ucuna gerilediklerini gördüm. Diğer yandan Random’ın atı Iago, Desen’e doğru fırlamıştı.

Hayvan yine yere dokundu, Iago’yu kovalayacakmış gibi döndü, bizi bir kez daha incelermiş gibi göründü ve yerinde dondu. Bu sefer çok daha yakındı, dört metreden az. Başını eğdi, bize sağ gözünü gösterdi, sonra gagasını açtı ve yumuşak bir gaklama çıkardı.

"Şimdi saldırmamıza ne dersin?" dedi Random.

"Hayır. Bekle. Davranışında tuhaf bir şey var."

Hayvan biz konuşurken kafasını eğmiş, kanatlarını aşağıya doğru yaymıştı. Gagasıyla üç kez yere vurdu ve yine başını kaldırdı. Sonra

kanatlarını kısmen bedenine topladı. Kuyruğu bir kez seğirdi, sonra daha şiddetle sallandı. Gagasını açtı ve gaklamayı tekrarladı.

O anda, dikkatimiz çelindi.

Iago, Desen'e girmişti, kararmış alanın içine. Beş, altı metre içeride, güç çizgilerinin arasında duruyordu, sinek kağıdına yapışmış bir böcek gibi, Perde noktalarından birine yakalanmıştı. Çevresinde kıvılcımlar yükselip yelesi dikilirken yüksek sesle haykırdı.

O anda, tam tepesindeki gökyüzü kararmaya başladı. Ama bu, yoğunlaşmaya başlayan su buharı bulutu değildi. Daha çok, merkezde kırmızı, kenarlara doğru sarı, saat yönünde dönen mükemmel bir daireydi. Tek bir çanın çınlaması gibi bir ses, sonra boğa kükremesi gibi bir gürleme aniden kulaklarımıza geldi.

Iago çabalamaya devam etti, önce sağ ön ayağını kurtardı, sonra sol ayağını kurtarırken sağını yine kaptırdı ve tüm bu süre boyunca çılgınca kişnedi. O sırada kıvılcımlar omuzlarına kadar gelmişti; hayvan onları bedeninden ve boynundan yağmur damlaları gibi silkeledi, tüm bedeni yumuşak, tereyağımsı bir parıltı kazandı.

Kükremenin şiddeti arttı ve tepemizdeki kırmızı şeyin kalbinde küçük şimşekler oynaşmaya başladı. O anda dikkatimi bir şıngırtı çekti ve bakışlarımı aşağı çevirdiğimde mor grifonun kıvranarak geçtiğini ve yüksek sesli, kırmızı şey ile bizim aramıza girdiğini gördüm. Yüzünü bizden çevirdi, manzarayı izleyerek heykel gibi dondu.

Tam o sırada Iago ön ayaklarını kurtardı ve şahlandı. Artık onda, parlaklığıyla, hatlarının kıvılcımlı belirsizliğiyle, gerçekdışı bir şeyler vardı. O anda kişnemiş olabilirdi, ama tüm diğer sesler yukarıdan gelen kesintisiz kükremenin içinde boğuluyordu.

Gürültülü oluşumdan içinden bir huni alçaldı. Parlaktı, yanıp sönüyordu, feryat ediyordu ve muazzam bir hıza sahipti.

Şahlanan ata dokundu, bir an atın dış hatları devasa boyutlara erişti ve bu etki ile doğru orantılı olarak daha da belirsizleşti. Kısa bir an boyunca huni, mükemmel bir dengeye sahip bir kapak gibi sabit kaldı. Sonra ses azalmaya başladı.

Gövde yavaş yavaş, Desen'in üzerinde kısa bir mesafeye -belki bir adam boyu- yükseldi. Sonra indiği hızla tırmandı.

Feryat kesildi. Kükreme dinmeye başladı. Çemberin içindeki minyatür şimşekler soldu. Tüm oluşum solgunlaşmaya ve yavaşlamaya başladı. Bir

an sonra, bir parça karanlıktan başka bir şey kalmamıştı; bir sonraki an ise tamamen kaybolmuştu.

Görebildiğim hiçbir yerde Iago'dan iz yoktu.

"Bana sorma," dedim, Random bana döndüğünde. “Ben de bilmiyorum."

Başını salladı, sonra dikkatini, o sırada zincirini şıngırdatmakta olan mor dostumuza çevirdi.

"Ya buradaki gerzek?" diye sordu, kılıcına dokunarak.

"Bizi koruyormuş izlenimine kapıldım," dedim, öne bir adım atarak. “Beni koru. Bir şey denemek istiyorum."

"Yeterince hızlı hareket edebileceğinden emin misin?" diye sordu. “Yan tarafın öyle..."

"Endişelenme," dedim, gerektiğinden biraz daha içtenlikle ve ilerlemeye devam ettim.

Hançer yarasının hâlâ ağrıdığı ve hareketlerimi yavaşlattığı sol yanım konusunda haklıydı. Ama Grayswandir hâlâ sağ elimdeydi ve bu içgüdülerime güvenimin yüksek olduğu o durumlardan biriydi. Geçmişte bu duyguya güvendiğim zamanlar iyi sonuçlanmıştı. Bu tür kumarların gerekli olduğu zamanlar yaşanır.

Random ileri, sağa doğru yürüdü. Ben yan döndüm ve sol elimi, yabancı bir köpekle tanışırken yaptığınız gibi yavaşça uzattım. Hanedan armamızdaki dostumuz çöktüğü yerden kalkmış, dönüyordu.

Bize baktı, solumdaki Ganelon'u inceledi. Sonra elime baktı. Başını eğdi, yere vurma hareketini tekrarladı, yumuşak sesle gakladı -küçük, fokurtulu bir ses- başını kaldırdı ve yavaşça uzattı. Büyük kuyruğunu salladı, gagası ile parmaklarıma dokundu, sonra bütün bunları tekrarladı. Elimi dikkatle başına koydum. Kuyruk sallaması arttı; başı hareketsiz kaldı. Nazikçe ensesini kaşıdım ve hayvan başını yavaşça, sanki kaşımadan zevk alırmışçasına çevirdi. Elimi çektim, bir adım geriledim.

"Sanırım dost olduk," dedim yumuşak sesle. “Şimdi sen dene, Random."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, güvenli olduğundan eminim. Bir dene."

"Ya yanılıyorsan? Ne yapacaksın?"

"Özür dilerim." *

"Harika."

İlerledi, elini uzattı. Hayvan dostane tavrını bırakmadı.

"Tamam," dedi yaklaşık yarım dakika sonra, hâlâ boynunu okşayarak, neyi kanıtladık?"

"Bir bekçi köpeği olduğunu."

"Neye bekçilik ediyor?"

"Görünüşe göre Desen’e."

"Boşuna o zaman," dedi Random, gerileyerek, “çıkardığı işin eksik olduğunu söyleyebilirim." Kararmış bölgeye işaret etti. “Yulaf yemeyen ve kişnemeyen herkese karşı bu kadar dost canlısıysa, bu anlaşılır bir şey."

"Benim tahminim, bu konuda oldukça seçici. Aynı zamanda, zarar verildikten sonra, daha fazla nahoş eylem olmasın diye buraya konulmuş olabilir."

"Kim koymuş onu?"

"Bunu ben de bilmek isterdim. Görünüşe göre, bizim tarafımızda olan birisi."

"Ganelon’un yaklaşmasına izin vererek teorini sınayabilirsin."

Ganelon kıpırdamadı.

"Sizde aileye has bir koku olabilir," dedi sonunda, “ve belki yalnızca Amberlileri beğeniyordun Bu yüzden benden pas, teşekkür ederim."

"Tamam. O kadar da önemli değil. Şimdiye dek tahminlerin hep doğru çıktı. Olayları nasıl yorumluyorsun?"

"Tahtı isteyen iki hizip arasında," dedi, “Brand, Fiona ve Bleys’in Amber’in çevresindeki güçleri daha iyi bildiğini söylemiştin. Brand sana detay vermedi -anlattığı bazı olayları unutmadıysan- ama benim tahminim, Desen’deki bu zarar onların müttefiklerinin âleminize girmesini sağlayan yöntemi temsil ediyor. İçlerinden biri ya da birkaçı bu zararı yarattı ve bu da karanlık yolu sağladı. Eğer buradaki bekçi köpeği aile kokusuna ya da hepinizin sahip olduğu bir başka ayırt edici özelliğe tepki veriyorsa, o zaman muhtemelen baştan beri burada olması ve Desen’i bozanlara karşı tepki vermemiş olması mümkün."

"Muhtemelen," diye yorum yaptı Random. “Bunun nasıl başarıldığı konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Belki," diye yanıt verdi Ganelon. “Gönüllüysen, benim için sen göstereceksin."

"Ne gerekiyor?"

"Bu tarafa gel," dedi. Döndü, Desen’in kenarına yöneldi.

Onu takip ettim. Random da öyle yaptı. Bekçi grifonu yanımda yürüdü.

Ganelon döndü ve elini uzattı.

"Corwin, bir zahmet aldığım hançeri uzatabilir misin?"

"İşte," dedim, hançeri kemerinden çekip uzatarak.

"Tekrarlıyorum, ne gerekiyor?" diye sordu Random.

"Amber kanı," diye yanıt verdi Ganelon.

"Bu fikirden hoşlandığımdan pek emin değilim," dedi Random.

"Tek yapman gereken hançerle parmağını delmek," dedi, hançeri uzatarak, “ve Desen’in üzerine bir damla kan düşmesine izin vermek."

"Ne olacak?"

"Deneyelim ve görelim."

Random bana baktı.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Yap, görelim. Merak ettim."'

Başını salladı. „

"Tamam."

Ganelon’dan hançeri aldı, sol serçe parmağının ucunu deldi. Sonra, Desen’in üzerinde parmağını sıktı. Minik, kırmızı bir boncuk belirdi, büyüdü, titredi ve düştü.

Düştüğü yerden hemen bir duman yükseldi, minik bir çatırtı ona eşlik etti.

"Vay anasını!" dedi Random, görünüşe göre büyülenmişti.

Minik bir leke oluştu, yavaş yavaş yayılarak yaklaşık yarım dolar büyüklüğüne erişti.

"İşte," dedi Ganelon. “Böyle yapıldı."

Gerçekten de leke sağımızdaki büyük lekenin minyatür bir benzeriydi. Bekçi grifonu küçük bir feryat kopardı, geriledi, başını hızla birimizden diğerimize çevirdi.

"Sakin ol, dostum. Sakin ol," dedim, uzanıp sakinleştirerek.

"Ama böylesine büyük bir lekeye ne sebep..." diye başladı Random ve sonra yavaşça başını salladı.

"Gerçekten de, ne?" dedi Ganelon. “Atının nerede yok olduğunu gösteren hiçbir iz göremiyorum."

"Amber kanı," dedi Random. “Bugün sezgilerle dolusun, değil mi?"

"Corwin’den sana Lorraine’i, uzun süre yaşadığım yeri anlatmasını iste," dedi Ganelon, “karanlık çemberin büyüdüğü yeri. Onları yalnızca uzaktan tanısam da, bu güçlerin etkilerinden haberim var. Sizden öğrendiğim her

yeni şeyle bu konular benim için daha açık bir hal alıyor. Evet, bu işler konusunda daha fazla şey bildiğime göre, anladığım bazı şeyler var. Generalinin aklının nasıl işlediğini Corwin’e sor."

"Corwin," dedi Random, “bana delik Koz Kartını ver."

Kartı cebimden çıkardım ve düzelttim. Lekeler şimdi daha da uğursuz geliyordu. Bir şey daha dikkatimi çekti. Kartı bilge, büyücü, ressam Dworkin’in, Oberon’un çocuklarının eski rehberinin çizdiğine inanmıyordum. O ana kadar bir başkasının Koz Kartı yapabileceği aklıma gelmemişti. Bu kartın stili bir şekilde tanıdık gelse de, onun elinden çıkma değildi. Bu, ustanınkinden daha az gelişigüzel, sanki her hareket kalem kağıda dokunmadan önce tamamen tasarlanmış gibi ölçülü çizgileri nerede görmüştüm? Ve hatlarda doğru olmayan bir şey daha vardı. Bizim kendi Koz Kartlarımızdan daha farklı bir idealleştirme, ressamın yaşayan bir obje ile değil, eski anılar, fırlattığı bakışlar ve tariflerle çalıştığını düşündürüyordu.

"Koz Kartı, Corwin. İzin verirsen," dedi Random.

Bunu söylemesinde, tereddüt etmeme sebep olan bir şey vardı. Önemli bir konuda benden bir adım ileride olduğu duygusunu uyandırdı, hiç hoşuma gitmeyen bir duygu.

"Senin için bu ihtiyar çirkini okşadım ve davamız uğruna kan döktüm, Corwin. Şimdi kartı ver."

Kartı uzattım. Random kaşlarını çatarak kartı kaldırırken huzursuzluğum arttı. Neden aniden aramızdaki aptal ben olmuştum? Tir-na Nog’th’ta geçirilen bir gece entelektüel yetileri yavaşlatıyor muydu? Neden...

Random, uzun askeri kariyerim boyunca karşılaştığım her şeyi aşan bir dizi galiz küfür savurmaya başladı.

Sonra, “Ne oldu?" dedim. “Anlamıyorum."

"Amber kanı," dedi sonunda. “Bunu yapan ilk önce Desen’i yürümüş, anlıyor musun? Sonra merkezde durmuşlar ve Koz Kartını kullanarak onunla iletişim kurmuşlar. O yanıt verdikten ve sağlam bir iletişim sağlandıktan sonra, onu hançerlemişler. Kanı Desen’in üzerine akmış, benimkinin burayı silmesi gibi o kısmı silmiş."

Birkaç derin nefes boyunca sessiz kaldı.

"Bir ayin gibi görünüyor," dedim.

"Lanet olsun ayinlere!" dedi. “Hepsine lanet olsun! Birileri ölecek, Corwin. Onu öldüreceğim."

"Ben hâlâ anlamıyorum."

"Hemen anlamadığım için aptalın biriyim," dedi. “Bak! Daha yakından bak!"

Delik Koz Kartını bana uzattı. Baktım. Hâlâ anlamıyordum.

"Şimdi bana bak!" dedi. “Beni gör!"

Gördüm. Sonra karta tekrar baktım.

Ne demek istediğini anladım.

"Onun için karanlığın içinde bir yaşam fısıltısından başka bir şey olmadım hiç. Ama bunun için oğlumu kullandılar," dedi. “Bu Martin’in resmi olmalı."

Bölüm 2

Orada, bozuk Desen'in kıyısında dururken, Desen'in içindeki noktada bir hançer yarası alarak ölmüş ya da ölmemiş olabilecek, Random'ın oğlu olabilecek ya da olmayabilecek adamın resmine bakarken, döndüm, geriye doğru dev bir adım attım ve zihnimde beni bu tuhaf aydınlanmaya getiren olayları yeniden canlandırdım. Son zamanlarda o kadar çok şey öğrenmiştim ki, son birkaç yılın olayları onları yaşarkenkinden çok daha farklı bir hikaye oluşturuyor gibi görünüyordu. Şimdi bu yeni olasılık ve bunun işaret ettiği birtakım şeyler perspektifi yine değiştirmişti.

Kazadan sonra iki boş hafta geçirdiğim Greenwood'da, yukarı New York'un dışındaki o özel hastanede uyandığım zaman ismimi bile bilmiyordum. Kazanın erkek kardeşim Bleys tarafından, Albany'deki Porter Sanatoryumu'ndan kaçışımın hemen ardından tezgahlandığını daha yeni öğrenmiştim. Bu hikayeyi, sahte psikiyatrik kanıtlarla beni Porter'a yatıran kardeşim Brand'den dinlemiştim. Porter'da günlerce elektroşok terapisi görmüştüm; sonuçları belirsizdi, ama muhtemelen birkaç anının geri gelmesini sağlamıştı. Görünüşe göre Bleys'i korkutan ve kaçışımdan sonra, bir gölün yukarısındaki dönemeçte tekerlerime ateş ederek canıma kastetmesine sebep olan buydu. Brand Bleys'in bir adım arkasında, sigorta yatırımını, yani beni korumaya hazır olmasaydı bu benim ölümümle sonuçlanacaktı, kuşkusuz. Polislere haber ulaştırdığını, beni gölden çıkardığını ve yardım gelene kadar ilk yardım uyguladığını söylemişti. Bundan kısa süre sonra, eski ortakları -Bleys ve kız kardeşimiz Fiona- tarafından yakalanmış, Gölge'nin uzak bir köşesinde, korunaklı bir kuleye kapatılmıştı.

Taht için entrika ve karşı entrika çeviren iki grup vardı. Birbirlerinin topuklarına basıyor, enselerinden ayrılmıyor, birbirlerine o sırada uygun görünen her şeyi yapıyorlardı. Kardeşimiz Eric, kardeşlerimiz Julian ve Caine'in desteği ile babamız Oberon'un açıklanamaz yokluğu nedeniyle uzun zamandır boş kalan tahtı almaya hazırlanıyordu. Yani, Eric, Julian ve Caine'e açıklanmamıştı. Bleys, Fiona ve -başta- Brand'den oluşan diğer grup için açıklanmamış değildi, çünkü sorumlusu onlardı. Bleys'in tahta çıkması için mevcut koşulları hazırlamışlardı. Ama Brand, taht için

oynadıkları oyunda Caine'in yardımını almaya çalışırken bir taktik hatası yapmıştı. Caine Eric'in tarafını tutarak daha iyi bir anlaşma yapabileceğine karar vermişti. Bu, Brand'in sıkı gözetim altında tutulmasına sebep olmuştu, ama ortaklarının kimliğini hemen açık etmemişti. Yaklaşık olarak aynı zamanlarda, Bleys ve Fiona Eric'e karşı gizli müttefiklerini kullanmak istemişlerdi. Brand, bu müttefiklerin gücünden korkarak buna itiraz etmişti ve sonuç olarak Bleys ve Fiona tarafından reddedilmişti. O sırada herkesin peşinde olduğu Brand, Eric'in beni yüzyıllar önce ölmeye bıraktığı gölge Dünya'ya giderek güç dengelerini tamamen bozmaya çalışmıştı. Eric benim ölmediğimi, ama hafızamı tamamen kaybettiğimi daha sonra öğrenmişti. Bu da neredeyse ölmem kadar iyiydi, yine de sürgünüme gözkulak olması için Flora'yı nöbetçi bıraktı ve bir daha başına bela olmayacağımı umdu.

Brand daha sonra, Amber'e dönmeden önce hafızamın yerine gelmesi için ümitsizce bir çaba göstererek, beni Porter'a teslim ettiğini anlattı.

Fiona ile Bleys Brand ile uğraşırken, Eric Flora ile iletişime geçmişti. Flora, beni polisin götürdüğü klinikten Greenwood'a nakletmiş, uyuşturulmamı emretmiş, bu sırada Eric Amber'de taç giyme töreni hazırlıklarına başlamıştı. Bundan kısa süre sonra kardeşimiz Random'ın Texorami'deki pastoral yaşamı, Brand'in ona normal aile kanallarının -yani Koz Kartlarının- dışından mesaj göndermesi ve onu kurtarmasını istemesi ile bozulmuştu. Güç mücadelesinde tarafsız kalmaktan memnun olan Random kendi işine bakarken ben, hafızam göreceli olarak hâlâ eksik halde Greenwood'dan çıkmayı başarmıştım. Greenwood'un korkmuş yöneticisinden Flora'nın adresini almış, onun Westchester'daki evine gitmiş, bazı dolambaçlı blöfler yapmış ve konuk olarak evine yerleşmiştim. Bu arada Random Brand'i kurtarma çabasında başarısız olmuştu. Kulenin yılansı bekçisini öldürmüş, o yörelerin tuhaf bir şekilde hareketli kayalarını kullanarak muhafızlardan kaçmıştı. Ama pek de insansı sayılamayacak zorlu bir çete olan muhafızlar onu Gölge boyunca takip etmeyi başarmıştı, normalde Amberli olmayanlar için imkansız olan bir şey. Sonra Random, altında bulunduğum koşulları aydınlatmaya çalışırken Flora'yı anlaşılmazlığını patikalarında yürüttüğüm gölge Dünya'ya kaçmıştı.

Korumam altında olduğu teminatı altında kıtayı aşan Random takipçilerinin benim yaratıklarım olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ben onun onları yok etmesine yardım edince şaşırmıştı, ama ben tahtı ele geçirmek amaçlı kendi kişisel manevramla meşgulken konuyu açmak

istememişti. Aslında, kolayca aldanmış ve beni Gölge içinden geçirip Amber’e götürmeye razı olmuştu.

Bu teşebbüs bazı açılardan faydalı, bazı açılardan daha az tatminkar olmuştu. Ben sonunda gerçek durumumu açıkladığım zaman, Random ve yolda karşılaştığımız kız kardeşimiz Deirdre beni denizin içindeki, Amber’in ayna şehri Rebma’ya götürmüşlerdi. Orada Desen'in imgesini yürüdüm ve sonuç olarak anılarımın çoğu geri geldi -böylece gerçek Corwin mi,?- yoksa yalnızca gölgelerinden biri mi olduğum sorusu da açıklığa kavuşmuş oldu. Rebma’dan, Desen’in eve gitmemi sağlayan gücünü kullanarak Amber’e ulaştım. Eric ile sonuçsuz kalan bir düello yaptıktan sonra, Koz Kartlarını kullanarak sevgili kardeşim ve müstakbel katilim Bleys’in kollarına kaçtım.

Bleys’in Amber’e saldırısına katıldım, kötü yönetilmiş bir işti, kaybettik. Son çarpışma sırasında Bleys, ölümcül olacak gibi görünen, ama bildiklerim arttıkça ve düşündükçe belki de öyle olmayan koşullar altında kayboldu. Bunun sonucunda Eric’in tutsağı ve taç giyme töreninde gönülsüz taraf oldum, sonra beni kör ettirdi ve hapse attırdı. Amber’in zindanlarında geçen birkaç yıl sonunda gözlerim yeniden oluştu ve bununla doğru orantılı olarak akıl sağlığım bozuldu. Ancak babamın eski danışmam, zihinsel durumu benden de kötü olan Dworkin kazayla ortaya çıkınca bir kaçış yolu buldum.

Bundan sonra, iyileşme işine koyuldum ve Eric’in peşine bir daha düştüğümde tedbirli davranmaya karar verdim. Gölge’ye, bir zamanlar hüküm sürdüğüm eski bir ülkeye -Avalon’a- gittim. Amberliler arasında yalnızca benim bildiğim, Amber’de ateş alma yetisine sahip bir madde edinmeyi planlıyordum. Yolda Lorraine ülkesinden geçtim, orada sürgüne gönderdiğim eski Avalonlu generalim Ganelon ya da ona çok benzeyen biri ile karşılaştım. Yaralanmış bir şövalye, bir kız ve Amber’in çevresinde olana çok benzeyen yerel bir tehdit yüzünden kaldım: düşmanlarımızın yolculuk etmekte kullandığı kara yol -kör edildiğim sırada telaffuz ettiğim bir lanet yüzünden kısmen kendimi sorumlu tuttuğum bir şey- ile ilişkili, gittikçe büyüyen siyah bir çember. Savaşı kazandım, kızı kaybettim ve Ganelon ile birlikle Avalon’a gittim.

Ulaştığımız Avalon’un kardeşim Benedict’in koruması altında olduğunu çabuk öğrendik. O da, kara çember kara yol tehlikelerine benzer sorunlar yaşıyordu Benedict son çarpışmada sağ kolunu kaybetmişti, ama cehennem-

kadınları ile savaşından muzaffer çıkmıştı. Beni Amber ve Eric konusundaki niyetlerimin saf olması gerektiği konusunda uyardı ve sonra o birkaç gün daha sahada kalırken malikanesinin konukseverliğini önerdi. Dara'yla burada tanıştım.

Dara bana Benedict'in, varlığını Amber'den gizlediği torununun çocuğu olduğunu söyledi. Beni elinden geldiğince Amber, Desen, Koz Kartları ve Gölge'de yürüme konularında konuşturdu. Son derece yetenekli bir eskrimciydi. Amber'e saldırırken ihtiyaç duyacağım şeylerin bedelini ödememe yetecek kadar ham elmas edindiğim cehennem sürüşünden dönüşümde öylesine seviştik. Ertesi gün, Ganelon ve ben gerekli kimyasal maddeleri aldık ve benim istediğim niteliklere göre imal edilmiş otomatik silahlar ve cephane edinmek için, sürgünüm sırasında yaşadığım gölge Dünya'ya gitmek üzere ayrıldık.

Yolda, etki alanını Gölge dünyalarda artırmış gibi görünen kara yolda bazı zorluklar yaşadık. Ortaya çıkan sorunlarla başa çıkabiliyorduk, ama vahşi bir cehennem sürüşü ile beni takip eden Benedict ile yaptığım düelloda neredeyse ölecektim.

Tartışamayacak kadar öfkeli olan Benedict küçük bir ağaçlık boyunca benimle savaştı. Kılıcını sol eliyle kullanırken bile benden daha iyiydi. Onu ancak kara yolun, onun bilmediği bir özelliğini kullanarak alt edebildim. Dara ile ilişkim yüzünden kanımı dökmek istediğini sanıyordum. Ama hayır. Aramızda geçen birkaç cümlede böyle birini tanıdığını inkar etti. Hizmetkarlarını öldürdüğümü düşündüğü için takip etmişti. Gerçekten de, Ganelon Benedict'in yerindeki ağaçlıkta bazı yeni cesetler bulmuştu, ama kim olduklarını bilmediğimizden ve durumu daha da karmaşıklaştırmak istemediğimizden onları unutmaya karar vermiştik.

Benedict'i, Koz Kartı sayesinde Amber'den çağırdığım kardeşim Gerard'ın ellerine bırakarak gölge Dünya'ya doğru yolumuza devam ettik, silahlandık, Gölge'de bir saldırı gücü oluşturduk ve Amber'e saldırmak üzere yola koyulduk. Ama oraya vardığımızda Amber'in kara yoldan gelen yaratıkların saldırısına uğradığını gördük. Yeni silahlarım durumu hızla Amber'in lehine çevirdi ve kardeşim Eric savaşta ölerek bana sorunlarını, kötü niyetini ve Hüküm Mücevheri'ni bıraktı. Amber'e saldırdığımızda Bleys ile bana karşı kullandığı, hava durumunu kontrol eden bir silah.

O noktada, Dara ortaya çıktı, hızla yanımızdan geçti, Amber'e doğru at sürdü, Desen'i buldu ve yürüdü. Gerçekten de akraba olduğumuzu

kanıtlayan geçerli bir delil. Ama bu yürüyüş sırasında tuhaf fiziksel dönüşümler geçirdi. Desen’i tamamladığında Amber’in yok edileceğini duyurdu. Sonra da yok oldu.

Yaklaşık bir hafta sonra, beni suçlu gösterecek şekilde düzenlenmiş koşullar altında Caine öldürüldü. Onun katilini öldürmüş olduğum gerçeği masumluğumu kanıtlayacak tatminkar bir delil olamıyordu, çünkü adam doğal olarak bu konuda konuşacak durumda değildi. Ama onun benzerini, Random’ı Flora’nın evine kadar takip eden kişiler arasında daha önce gördüğümü fark ederek, sonunda Random ile oturup, Brand’i kuleden kurtarmak için yaptığı başarısız girişimin hikayesini dinledim.

Random yıllar önce, Rebma’yı terk edip Eric ile düello yapmak üzere Amber’e yollanmamdan sonra Rebma’nın kraliçesi Moire tarafından, sarayından bir kadın ile evlenmeye zorlanmıştı: Vialle: güzel, kör bir kız. Bu kısmen Random’a bir ceza olarak düşünülmüştü, çünkü yıllar önce Moire’nin merhum kızı Morganthe’yi Martin’e, şimdi Random’ın ellerinde tuttuğu yaralı Koz Kartının görünürdeki konusuna hamile iken terk etmişti. Random açısından tuhaftır ki, Vialle’ye âşık olmuş görünüyordu ve şimdi Amber’de onunla yaşıyordu.

Random’ın yanından ayrıldıktan sonra Hüküm Mücevheri’ni aldım ve Desen odasına götürdüm. Orada, kendi kullanımıma ayarlamak için, daha önce aldığım talimatları uyguladım. Süreç esnasında sıradışı duygular yaşadım ve en bilinen işlevini kontrol etmeyi başardım: meteorolojik olayları yönetebilme. Bundan sonra, sürgünüm konusunda Flora’yı sorguladım. Hikayesi mantıklı geldi ve benim bildiğim gerçekler ile uyuşuyordu, ama kaza sırasındaki olaylar konusunda bir şeyi anlatmıyor gibi geldi. Ama Caine’in katilinin Random ile benim Westchester’daki evinde savaştığımız kişilerle aynı türden olduğuna tanıklık etmeye söz verdi ve peşinde olduğum herhangi bir şey konusunda destek olacağı güvencesini verdi.

Random’ın hikayesini dinlediğim sırada, iki hizip ile düzenledikleri entrikalardan hâlâ habersizdim. O zaman, Brand hâlâ yaşıyorsa, sırf birisinin açıklanmasını istemediği bir bilgiye sahip olması yüzünden bile olsa, kurtarılmasının elzem olduğuna karar verdim. Bunu başarmak için bir plan yaptım, ama bunu denemeyi, Caine’in cesedini Gerard ile birlikte Amber’e getirene kadar erteledim. Ama bu zamanın bir kısmı Gerard’ın, bunu başarabileceğini unutmuş olmam ihtimaline karşı, Amber’in mevcut

acılarının sebebi olduğum ortaya çıkarsa beni öldüreceğini bildirirken sözlerine ağırlık kazandırmak için beni bayılana kadar dövmesine harcandı. Bu bildiğim en özel kapalı devre kavgaydı, Gerard'ın Koz Kartı aracılığı ile aile tarafından izlendi. Suçlunun ben olmam ve tehdidi yüzünden ismini listeden silmeyi düşünmem ihtimaline karşı bir sigorta. Sonra Tekboynuz Koruluğu'na gittik ve Caine'i mezardan çıkardık. O sırada, Amber'in efsanevi tekboynuzunu kısa bir süre için gördük.

O akşam Amber'deki sarayın kütüphanesinde toplandık. Random, Gerard, Benedict, Julian, Deirdre, Fiona, Flora, Llewella ve ben. Orada Brand'i kurtarmak için yaptığım planı denedik. Dokuzumuz aynı anda, Koz Kartını kullanarak ona ulaşmaya çalıştık. Ve başardık.

Onunla iletişim kurduk ve başarıyla Amber'e getirdik. Ama heyecanın ortasında, hepimiz onu taşıyan Gerard'ın çevresinde toplanmışken, birisi Brand'in yan tarafına bir hançer sapladı. Gerard hemen kendini görevli doktor seçti ve odayı boşalttırdı.

Kalanımız aşağı kattaki bir oturma odasına geçtik, orada birbirimizi çekiştirdik ve olayları tartıştık. Bu sırada Fiona beni, Hüküm Mücevheri'nin uzun süre takılması durumunda tehlike oluşturabileceği konusunda uyardı ve Eric'in ölümünün sebebinin aldığı yaralardan çok bu ihtimal olabileceğini belirtti. Ona göre ilk işaretlerden biri, zaman duygusundaki çarpılmaydı. Aslında fizyolojik olayların hızlanmasını temsil eden, zamanın akışında bir yavaşlama. Bu konuda daha ihtiyatlı olmaya karar verdim, çünkü o, bir zamanlar Dworkin'in ileri seviyeli bir öğrencisi olduğundan bu konularda geri kalanımızdan daha bilgiliydi.

Ve belki de haklıydı. Belki de o akşamın ilerleyen saatlerinde, odama döndüğümde böyle bir etki söz konusuydu. En azından, beni öldürmeye kalkışan kişi benim o koşullarda yapacağımdan biraz daha yavaş hareket ediyordu. Bu yüzden saldırısı neredeyse başarılı olacaktı. Hançer beni yan tarafımdan yakaladı ve dünya kayıp gitti.

Canım damla damla akarken, uzun süre Cari Corey olarak yaşadığım gölge dünyadaki eski evimde, eski yatağımda uyandım. Oraya nasıl döndüğüm konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Dışarıya, bir tipinin içine süründüm. Bilincime tutunarak Hüküm Mücevheri'ni eski yaprak yığınıma gömdüm, çünkü gerçekten dünya çevremde yavaşlıyor gibiydi. Sonra yola ulaşmayı başardım, geçen sürücüleri durdurmaya çalıştım.

Beni orada bulan ve en yakın kliniğe götüren dostum ve eski komşum Bill Roth oldu. Orada, yıllar önce, geçirdiğim kazadan sonra beni iyileştiren doktor tarafından tedavi edildim.

Benim psikiyatrik bir vaka olduğumdan kuşkulandı, çünkü eski kayıtlarım o sahte durumu yansıtıyordu.

Ama sonra Bill ortaya çıktı ve bazı şeyleri yoluna soktu. Bir avukat olarak, ben yok olduğumda meraklanmış, bazı araştırmalar yapmıştı. Sahte belgeleri ve ardından gelen kaçışlarımı öğrenmişti. Bu konularda ve kaza hakkında detayları bile biliyordu. Hâlâ bende tuhaf bir şeyler olduğunu hissediyordu, ama bu onu o kadar da rahatsız etmiyordu.

Daha sonra, Random Koz Kartımı kullanarak benimle iletişim kurdu ve bana Brand'in kendine geldiğini, beni sorduğunu bildirdi. Random'ın yardımı ile Amber'e döndüm. Brand'i görmeye gittim. İşte o zaman çevremde süren güç mücadelesini ve iştirakçilerin kim olduğunu öğrendim. Bill'in bana gölge Dünya'da anlattıkları ile birlikte Random'un hikayesi sonunda son birkaç yıl boyunca olan bitenlere biraz mantık ve tutarlılık getirdi. Bana aynı zamanda, karşı karşıya olduğumuz tehlikenin niteliği konusunda daha fazla şey anlattı.

Ertesi gün hiçbir şey yapmadım, görünüşte kendimi Tir-na Nog'th'a yapacağım ziyarete hazırlamak için, ama aslında yaramın iyileşmesi için fazladan zaman kazanmak için. Ama bunu planlamıştım ve uygulamalıydım. O gece gökyüzündeki şehre yolculuk ettim, belki de hiçbir anlamı olmayan, kafa karıştırıcı işaretler ve alametlerle karşılaştım ve bu sırada, kardeşim Benedict'in hayaletinden garip, mekanik bir kol aldım.

Bu geziden neşeli döndüm, Random ve Ganelon ile birlikte kahvaltı ettim, sonra eve dönmek için Kolvir üzerinden yola koyulduk. Yol yavaş yavaş, şaşırtıcı bir şekilde çevremizde değişmeye başladı. Sanki Gölge'de yürüyorduk, Amber'e bu kadar yakınken imkansıza yakın bir şey. Bu karara vardığımızda yol değiştirmeye çalıştık, ama ne Random ne de ben değişen manzarayı etkilemeyi başaramadık. O sırada tekboynuz ortaya çıktı. Onu takip etmemizi ister gibiydi. Biz de öyle yaptık.

Bizi rengarenk bir dizi değişimden geçirdi, ta ki sonunda kendi başımızın çaresine bakmak üzere bıraktığı bu yere gelene kadar. Şimdi, kafamda dönüp duran tüm bu olay dizisi ile zihnim çevrelerde dolanıyor, öne ilerliyor ve Random'ın biraz önce söylediği sözlere dönüyordu. Bir kez daha ondan bir adım ileride olduğumu hissettim. İçinde bulunduğumuz

durumun ne kadar süreceğini bilmiyordum, ama delik Koz Kartını çizen ele ait çalışmaları daha önce nerede gördüğümü hatırlamıştım.

Brand melankolik dönemlerine girerken sık sık resim yapardı ve aydınlattığı veya kararttığı tuvaller birbiri ardına aklıma düşerken kullandığı favori teknikleri hatırladım. Buna yıllarca Martin’i tanıyan herkesten anılar ve tasvirler edinmeye çalışmasını ekle. Random üslubu tanımamıştı, ama Brand’in bilgi edinme çabasının muhtemel sonuçları konusunda benim yaptığım gibi düşünmeye başlamadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum. Hançeri kullanan onun eli olmasa bile, Brand aracı sağlayarak eyleme ortak olmuştu. Random’ı, söylediğinde içten olduğunu bilecek kadar tanıyordum.

Aradaki bağlantıyı görür görmez Brand’i öldürmeye çalışacaktı. Bu rahatsız ediciden de öte olacaktı.

Bunun, Brand’in muhtemelen hayatımı kurtarmış olduğu gerçeği ile hiçbir ilgisi yoktu. Onu o lanet kuleden kurtararak hesapları eşitlediğimizi düşünüyordum. Hayır. Random’ı yanlış yönlendirmek ya da yavaşlatmak için yollar aramaya başlamama sebep olan ne borçluluktu, ne de duygusallık. Bu, çıplak, soğuk, Brand’e ihtiyacım olduğu gerçeğiydi. Bunu o sağlamıştı. Onu kurtarma sebebim, onun beni gölden çıkarma sebebinden daha fedakarca değildi. Onda şimdi ihtiyacım olan bir şey vardı: bilgi. Bunu hemen anlamıştı ve azar azar kullanıyordu. Hayatının toplu bedeli gibi.

"Benzerliği görüyorum," dedim Random'a “ve neler olduğu konusunda haklı olabilirsin."

"Elbette haklıyım."

"Delinen karttı," dedim.

"Bu açık. Benim kastettiğim..."

"Dernek Koz Kartı aracılığı ile getirilmemişti. Yani bunu yapan kişi iletişim kurdu, ama onu gelmeye ikna edemedi."

"Ee? İletişim yine de onu hançerlemesini sağlayacak sağlamlığa ve yakınlığa ulaştı. Hatta muhtemelen zihinsel bir kenetlenme sağlamayı ve o kan kaybederken onu orada tutmayı başardı. Muhtemelen çocuğun Koz Kartları ile fazla deneyimi olmamıştı."

"Belki evet, belki hayır," dedim. “Llewella ya da Moire bize Koz Kartları hakkında ne kadar şey bildiğini söyleyebilir. >Ama benim varmak istediğim nokta, o ölmeden iletişimin bozulmuş olması olasılığı. Eğer senin yenilenme yeteneklerini aldıysa, hayatta kalmış olması olası."

"Olası mı? Ben tahmin istemiyorum! Ben yanıt istiyorum!"

Kafamda dengeleyici bir eylem başlattım. Onun bilmediği bir şeyi bildiğime inanıyordum, ama kaynağım en iyisinden değildi. Aynı zamanda, bu olasılık konusunda sessiz kalmak istiyordum, çünkü henüz Benedict ile konuşma fırsatım olmamıştı. Diğer yandan, Martin Random'ın oğluydu ve dikkatini Brand'den uzaklaştırmak istiyordum.

"Random, elimde bir şey olabilir," dedim.

"Ne?"

"Brand hançerlendikten hemen sonra," dedim, "oturma odasında konuşurken, sohbetin Martin konusuna döndüğü zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet. Yeni bir şey konuşulmadı."

"O sırada ekleyebileceğim bir şey vardı, ama herkes orada olduğu için sustum. Aynı zamanda, bu konuyu ilgili taraf ile yalnızken açmak için."

"Kim?"

"Benedict."

"Benedict mi? Benedict'in Martin'le ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. İşte bu yüzden öğrenene kadar sessiz kalmak istedim. Ve bilgi kaynağım biraz hassastı."

"Devam et."

"Dara. Onun adını ne zaman telaffuz etsem Benedict çılgına dönüyor, ama bana söylediği bazı şeyler şimdiye kadar doğru çıktı. Julian ile Gerard'ın kara yoldaki yolculukları, yaralanmaları, Avalon'da kalmaları. Benedict bunların olduğunu kabul etti."

"Martin hakkında ne dedi?"

Gerçekten de. Işıkları Brand'in üzerine çevirmeden nasıl söze dökmeli...? Dara Brand'in Benedict'i Avalon'da, birkaç yıl içinde birkaç kez ziyaret ettiğini söylemişti. Amber ile Avalon arasındaki zaman farkı öyledir ki, şimdi düşündüğüm zaman, ziyaretlerin Brand'in aktif olarak Martin hakkında bilgi aradığı döneme denk gelmesi olası geliyordu. Onu devamlı oraya çekenin ne olduğunu merak etmiştim, çünkü o ve Benedict hiçbir zaman fazla samimi olmamıştı.

"Sadece Benedict'in Martin isimli bir konuğunun olduğunu ve Dara'nın onun Amber'den olduğunu düşündüğünü," diye yalan söyledim.

"Ne zaman?"

"Bir süre önce. Emin değilim."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Aslında çok değil ve dahası, Martin'le özellikle ilgileniyor gibi görünmüyordun hiç."

Random bakışlarını sağ tarafımda diz çökmüş, guruldanan grifona çevirdi, sonra başını salladı.

"Artık ilgileniyorum," dedi. “Her şey değişir. Eğer hâlâ hayattaysa, onu tanımak isterim. Eğer değilse..."

"Tamam," dedim. “İkisini de yapmanın en iyi yolu eve dönmenin bir yolunu bulmak. Görmemiz gerekeni gördüğümüzü düşünüyorum ve artık gitmek istiyorum."

"Bu konuda düşünüyordum," dedi “ve aklıma Desen’i bu amaç için kullanabileceğimiz geldi. Merkeze git ve geri dön."

"Karanlık bölgeden geçerek mi?" diye sordum?

"Neden olmasın? Ganelon çoktan denedi ve sağlığı yerinde."

"Bir dakika," dedi Ganelon. “Kolay olduğunu söylemedim ve atları oradan geçiremeyeceğinizden eminim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Avalon’dan kaçarken kara yolu geçtiğimiz yeri hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Eh, kartı ve hançeri alırken yaşadığım duygular o zamanki huzursuzluğumuzdan çok farklı değildi. O kadar hızlı koşmamın sebeplerinden biri buydu. Bu noktanın Amber ile benzer olduğu teorisine dayanarak, ilk önce Koz Kartlarının denenmesini tercih ederim."

Başımı salladım.

"Tamam. Bunu elimizden geldiğince kolaylaştırmak daha iyi olabilir. İlk önce atları toparlayalım."

Bunu yaptık ve bu sırada grifonun zincirinin uzunluğunu öğrendik. Mağara ağzından otuz metre kadardı ve hemen sızlanarak şikayet etmeye başladı. Bu atları sakinleştirme işini kolaylaştırmadı, ama kendime saklamaya karar verdiğim tuhaf bir fikir uyandırdı.

Her şeyi kontrol altına aldıktan sonra Random Koz Kartlarını buldu ve ben de kendiminkileri çıkardım.

"Benedict’i deneyelim," dedi.

"Tamam. Dilediğin zaman."

Hemen kartların elime yine soğuk geldiğini hissettim, iyi bir işaret. Benedict’in kartını seçtim ve hazırlıklara başladım.

Yanımda, Random da aynısını yapıyordu.

İletişim hemen geldi.

"Sebep ne?" diye sordu Benedict, gözleri Random, Ganelon ve atlar üzerinde dolaşıp, yine benimkilere dikilerek.

"Bizi alır mısın?" dedim.

"Atları da mı?"

"Alayını."

"Gelin, o zaman."

Elini uzattı ve ona dokundum. Hepimiz ona doğru ilerledik. Birkaç saniye sonra, yüksek, kayalık bir yerde, soğuk bir rüzgar giysilerimizi hırpalarken duruyorduk. Amber'in güneşi bulutlarla dolu gökyüzünde, günortasını geçmişti. Benedict sert, deri bir ceket ve geyik derisi pantolon giymişti. Gömleği solgun bir sarıydı. Portakal rengi bir pelerin sağ kolunun kalan kısmını saklıyordu. Uzun çenesini sıktı ve bana baktı.

"İlginç bir yerden geliyorsunuz," dedi. "Arkada bir şeyler gördüm."

Başımı evet anlamında salladım.

"Bu yükseklikten manzara da ilginç," dedim, kemerine asılı dürbünü ve Eric'in onun öldüğü, benim geri döndüğüm gün savaşı yönettiği kaya çıkıntısında durduğumuzu aynı anda fark ederek. Garnath boyunca, çok aşağıda, ufka kadar uzanan karanlık şeride bakmak için ilerledim.

"Evet," dedi. "Kara yolun sınırları çok noktada sabitlenmiş gibi. Ama birkaç başka noktada hâlâ genişliyor. Sanki bir tür desene uyacak şekilde son hareketlerini yapıyor gibi... Şimdi söyle bana, hangi noktadan geldiniz?"

"Dün geceyi Tir-na Nog'th'ta geçirdim," dedim "ve bu sabah Kolvir'i geçerken yolumuzu kaybettik."

"Kolay bir şey değil," dedi. "Kendi dağında kaybolmak. Doğuya gitmeye devam ediyorsun, biliyorsun. Güneşimizin yoluna başladığı yön orası olarak bilinir."

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Bir kaza oldu," dedim, bakışlarımı kaçırarak. "Bir at kaybettik."

"Ne tür bir kaza?"

"Ciddi bir kaza, at bakımından."

"Benedict," dedi Random, delik Koz Kartı olduğunu fark ettiğim şeyden aniden başını kaldırarak, "bana oğlum Martin hakkında ne anlatabilirsin?"

Benedict konuşmadan önce onu uzun uzun süzdü. Sonra, "Bu ani ilgi neden?" diye sordu.

"Çünkü öldüğüne inanmamız için sebepler var," dedi.

"Eğer bu doğruysa, intikamını almak istiyorum. Eğer değilse eh, bunun doğru olabileceği düşüncesi beni biraz rahatsız etti. Eğer hâlâ hayattaysa, onunla tanışmak ve görüşmek isterdim."

"Neden ölmüş olabileceğini düşündün?"

Random bana baktı. Başımı salladım.

"Kahvaltıdan başla," dedim.

"O bunu yaparken, ben bize öğle yemeği bulayım," dedi Ganelon, çantalardan birini karıştırarak.

"Tekboynuz bize yolu gösterdi..." diye başladı Random.

Bölüm 3

Sessizlik içinde oturduk. Random konuşmayı bitirmişti ve Benedict gökyüzüne, Garnath'ın üzerine bakıyordu. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Uzun zaman önce sessizliğine saygı göstermeyi öğrenmiştim.

Sonunda başını bir kez, sertçe salladı ve dönüp Random'a baktı.

"Uzun zamandır buna benzer bir şeyden şüpheleniyordum," dedi, "babamın ve Dworkin'in yıllar içinde ağızlarından kaçırdıklarından. Ya buldukları ya da yarattıkları, güçlerinden faydalanmak için Amber'i ondan bir gölge öteye yerleştirdikleri bir birincil Desen olduğu izlenimine kapılmıştım. Ama oraya nasıl gidilebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu." Garnath'a döndü, çenesiyle işaret etti. "Ve bana diyorsun ki bu, orada yapılana tekabül ediyor, öyle mi?"

"Öyle görünüyor," diye yanıt verdi Random.

"... Martin'in kanı dökülerek yaratılmış."

"Öyle sanıyorum."

Benedict anlatımı sırasında Random'ın ona verdiği Koz Kartını kaldırdı. O sırada Benedict hiçbir yorum yapmamıştı.

"Evet," dedi bu sefer, "bu Martin. Rebma'dan ayrıldıktan sonra bana geldi. Uzun süre benimle kaldı."

"Neden sana geldi ki?" diye sordu Random.

Benedict hafifçe gülümsedi.

"Bir yere gitmesi gerekiyordu, biliyorsun," dedi. "Rebma'daki konumundan bıkmıştı, Amber'le ilgili karışık düşünceleri vardı, gençti, özgürdü ve Desen'i kullanarak gücü yeni kazanmıştı. Uzaklaşmak, yeni şeyler görmek, Gölge'de yolculuk etmek istiyordu. Hepimizin yaptığı gibi. Henüz küçük bir çocukken onu Avalon'a götürmüş, yaz vakti kuru toprak üzerinde yürümesini sağlamış, ona at binmesini öğretmiş, ekinlerin hasat edilmesini göstermiştim. Aniden dilediği yere gitme yeteneğini kazanınca, seçenekleri hâlâ bildiği pek az yerle sınırlıydı. Evet, o anda bir yer hayal edebilir ve oraya gidebilirdi. Bir yandan yaratarak. Ama aynı zamanda, Gölge'de güvenliğini sağlamak için hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olduğunun farkındaydı. Bu yüzden bana gelmeyi tercih etti ve benden onu eğitmemi istedi. Ben de eğittim. Bir yıla yakın yanımda kaldı. Ona

savaşmayı öğrettim, Koz Kartlarını ve Gölge’yi kullanmayı öğrettim, hayatta kalacaksa, bir Amberlinin bilmesi gereken şeyleri öğrettim."

"Neden bütün bunları yaptın?" diye sordu Random.

"Birinin yapması gerekiyordu. Bana geldi, bu yüzden yapmak bana düşüyordu," diye yanıt verdi Benedict. “Ama çocuktan hoşlanmadığımdan da değil," diye ekledi.

Random başını salladı.

"Bir yıla yakın süre seninle kaldığını söyledin. Ondan sonra ona ne oldu?"

"Senin de benim kadar iyi bildiğin o yolculuk tutkusu. Bir kez yeteneklerine güven kazanınca, onları kullanmak istedi. Ona ders verirken, onu Gölge’de yolculuklara götürmüş, değişik yerlerde tanıdıklarımla tanıştırmıştım. Ama kendi yolunu çizmek istediği bir zaman geldi. Bir gün bana veda etti ve gitti."

"O günden sonra onu gördün mü?" diye sordu Random.

"Evet. Düzenli olarak geri döndü, benimle bir süre kaldı, bana maceralarını, keşiflerini anlattı. Bunun yalnızca bir ziyaret olduğu hep açıktı. Bir süre sonra huzursuz olur, yine giderdi."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Avalon zamanıyla yıllar önce, her zamanki şartlar altında. Bir sabah geldi, belki iki hafta kaldı, bana gördüğü ve yaptığı şeyleri anlattı, yapmak istediği pek çok şeyden bahsetti.

Daha sonra, yine gitti."

"Ve sen sonra ondan hiç haber almadın, öyle mi?"

"Tam tersine. Geçerken ortak dostlarımıza bıraktığı mesajlar vardı. Zaman zaman, benimle Koz Kartım aracılığı ile iletişim kuruyordu..."

"Bir deste Koz Kartı mı vardı?" diye araya girdim.

"Evet, benim fazla destelerimden birini hediye ettim."

"Onu tasvir eden bir Koz Kartın var mıydı?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Bunu görene kadar böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi, kartı kaldırıp bakarak. Sonra yine Random’a uzattı. “Bir Koz Kartı hazırlayacak yeteneğim yok. Random, ona Koz Kartını kullanarak ulaşmayı denedin mi?"

"Evet, bunu bulduktan sonra birkaç kez. Aslında, yalnızca birkaç dakika önce. Hiçbir şey çıkmadı."

"Bu hiçbir şey kanıtlamaz, elbette. Eğer her şey senin tahmin ettiğin gibi olduysa ve hayatta kaldıysa, daha sonra gelecek her tür iletişim girişimini engellemeye karar vermiş olabilir. Bunu yapmasını biliyor."

"Tahmin ettiğim gibi mi oldu? Bu konuda daha fazla bilgin var mı?"

"Bir fikrim var," dedi Benedict. “Birkaç yıl önce Gölge’de, bir dostun yerinde, yaralı ortaya çıktı. Bir kılıcın sebep olduğu bedensel bir yara. Onlara çok kötü durumda geldiğini ve neler olduğu konusunda detaylara girmediğini söylediler. Birkaç gün kalmış -tekrar yürümeye başlayana kadar- ve tamamen iyileşmeden ayrılmış. Ondan bir daha haber alamamışlar. Ben de öyle."

"Meraklanmadın mı?'" diye sordu Random. “Onu aramaya gitmedin mi?"

"Elbette meraklandım. Hâlâ meraklanıyorum. Ama bir adam, ne kadar iyi niyetli olsalar da, akrabalar işine karışmadan kendi hayatını yaşama hakkında sahiptir. Krizden kurtuldu ve benimle iletişim kurmaya çalışmadı. Görünüşe göre ne yapmak istediğini biliyordu. Tecylere benim için bir mesaj bıraktı, neler olduğunu öğrendiğim zaman endişelenmememi, ne yapacağını bildiğini söyleyen bir mesaj."

"Tecyler mi?" dedim.

"Evet. Gölge’den dostlarım."

Söyleyebileceğim şeyleri söylemekten kaçındım. Bunları Dara’nın hikayesinin bir başka parçası olarak görmüştüm, çünkü başka konularda gerçeği çok çarpılmıştı. Tecylerden, sanki onları tanıyormuş gibi bahsetmişti, sanki onlarla kalmış gibi, Benedict’in bilgisi dahilinde. Ama ona dün gece Tir-na Nog’th’ta gördüğüm hayalden ve kızla akrabalığını ilgilendiren şeylerden bahsetmek için uygun bir zamanmış gibi görünmüyordu. Henüz konu ve işaret ettikleri hakkında düşünecek zamanım olmamıştı.

Random yürüdü, çıkıntının yakınında, sırtı bize dönük, parmakları arkasında kenetlenmiş, durdu. Bir an sonra döndü ve uzun adımlarla geri döndü.

"Tecylerle nasıl iletişime geçebiliriz?" diye sordu Benedict’e.

"Gidip görmek dışında yolu yok," dedi Benedict.

Random bana döndü.

"Corwin, bir ata ihtiyacım var. Yıldız’ın pek çok cehennem sürüşü yaptığını söylemiştin..."

"Yoğun bir sabah yaşadı."

"O kadar da zorlu değildi. Korktu ve şimdi iyi görünüyor. Onu ödünç alabilir miyim?"

Ben yanıt veremeden Benedict’e döndü.

"Beni götürürsün, değil mi?" dedi.

Benedict tereddüt etti.

"Öğrenilecek başka ne var, bilmiyorum..." diye başladı.

"Herhangi bir şey! Hatırlayabilecekleri herhangi bir şey belki zamanında önemli görünmeyen, şimdi bildiklerimizin ışığında önemli olan bir şey."

Benedict bana baktı. Başımı salladım.

"Eğer onu götürmeye gönüllüysen, Yıldız’ı alabilir."

"Tamam," dedi Benedict, ayağa kalkarak. “Atımı getireyim."

Döndü ve büyük, çizgili atın bağlı olduğu saraya yöneldi.

"Teşekkürler, Corwin," dedi Random.

"Karşılığında bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Martin’in Koz Kartını ödünç ver."

"Neden?"

"Aklıma bir fikir geldi. Eğer hemen yola çıkmak istiyorsan, açıklamak için fazla karmaşık. Ama bir zararı dokunmaz."

Dudağını çiğnedi.

"Tamam. İşin bittiği zaman geri istiyorum."

"Elbette."

"Onu bulmaya yardımcı olacak mı?"

"Belki."

Kartı bana uzattı.

"Şimdi saraya mı dönüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Vialle’ye neler olduğunu ve nereye gittiğimi anlatır mısın? Endişelenir."

"Elbette. Anlatırım."

"Yıldız’a iyi bakacağım."

"Bunu biliyorum. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Ateşejderi’ni ben sürdüm. Ganelon yürüdü. O ısrar etmişti. Savaşın olduğu gün Dara’yı takip ettiğimiz yoldan gittik.

Yeni gelişmelerin yanı sıra, muhtemelen bana Dara’yı düşündüren bu olmuştu. Duygularımın tozunu aldım ve onları dikkatle inceledim. Bana

oynadığı oyunlara, kuşkusuz haberdar ya da ortak olduğu ölümlere ve alem hakkındaki planlarına rağmen, meraktan başka bir şey yüzünden beni hâlâ çektiğini fark ettim. Bunu keşfetmek beni aslında şaşırtmamıştı.

Duygusal kışlama ani bir denetim yaptığım son seferde de her şey yaklaşık olarak böyle görünüyordu. O zaman, önceki geceki son hayalimde, Benedict'in soyundan olduğunu bildirmesinde ne kadar gerçeklik olduğunu merak ettim. Gerçekten de aralarında fiziksel bir benzerlik vardı ve oldukça ikna olmuştum. Elbette o hayalet şehirde, Benedict'in gölgesi de aynı şeyi kabullenmiş, yeni, tuhaf kolunu onu korumak için kaldırmıştı...

"Komik olan ne?" diye sordu Ganelon, solumda yürüdüğü yerden.

"Kol," dedim, "bana Tir-na Nog'th'dan gelen bunun gizli bir anlamı olduğundan, o gizem ve hayal dünyasından bizim dünyamıza gelmesi ilgili bazı görünmeyen yazgı güçlerinden endişelenmiştim. Ama bir gün bile dayanmadı. Desen Iago'yu yok ettiğinde geride hiçbir şey kalmadı. Tüm gecenin hayallerinin sonu boşa çıktı."

Ganelon boğazını temizledi.

"Eh, pek de düşündüğün gibi değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"O kol aleti Iago'nun heybesinde değildi. Random onu senin çantana koymuştu. Yiyecekler de oradaydı ve biz yemeğimizi yedikten sonra kap kaçağı kendi çantasına koydu, ama kolu koymadı. Yer yoktu."

"Ah," dedim. "O zaman..."

Ganelon başını salladı.

"... Yani şimdi yanında," diye bitirdi.

"Kol ve Benedict birlikte. Lanet olsun! O şeyden hiç hoşlanmıyorum. Beni öldürmeye çalıştı. Daha önce kimse Tir-na Nog'th'ta saldırıya uğramamıştı."

"Ama Benedict sorun çıkarmaz. Şu anda bazı anlaşmazlıklarınız olsa bile, o senin yanında. Değil mi?"

Ona yanıt vermedim.

Uzandı, Ateşejderi'nin dizginlerini yakaladı, atı durdurdu.

Sonra bakışlarını kaldırdı, yüzümü inceledi.

"Corwin, orada gerçekte ne oldu? Ne öğrendin?"

Tereddüt ettim. Gerçekten de, gökyüzündeki şehirde ne öğrenmiştim? Kimse Tir-na Nog'th'un hayallerinin arkasındaki mekanizmadan emin değildi. Zaman zaman tahmin ettiğimiz gibi, orası yalnızca bizim telaffuz

etmediğimiz korkuları ve arzuları maddeleştiren, belki onları bilinçaltındaki tahminlerle karıştıran bir yer olabilir. Sonuçları ve mantığa dayalı tahminleri paylaşmak bir şey. Bilinmeyen bir şeyin doğurduğu şüphelere itimat etmektense, anlatmadan bırakmak daha iyi. Yine de, o kol yeterince güvenilirdi...

"Sana söylemiştim," dedim, “o kolu Benedict’in hayaletinden kesip aldım. Açık ki, dövüşüyorduk."

"O zaman bunu sen ve Benedict’in zaman içinde anlaşmazlığa düşeceğinin işareti olarak görüyorsun, öyle mi?"

"Belki."

"Bunun için bir sebep gördün, değil mi?"

"Tamam," dedim, denemeden bir iç çekiş bularak.

“Evet. Dara’nın gerçekten de Benedict’le akrabalığı olduğunu gösterdi. Doğru olabilecek bir şey. Aynı zamanda, bu doğruysa, onun haberi olmaması da olası. Bu yüzden bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını kanıtlayana kadar sessiz kalıyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Elbette. Ama böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Tıpkı Dara’nın söylediği gibi."

"Büyük-büyükbabası mı?"

Başımı salladım.

"Kimden?"

"Yalnızca ününü bildiğimiz cehennem kadını Lintra, koluna malolan hanımefendi."

"Ama o savaş yeni olmadı mı?"

"Zaman Gölge’nin farklı alemlerinde farklı akar, Ganelon.

Uzaklarda oldukça mümkün olabilir."

Başını salladı ve dizginleri gevşetti.

"Corwin, ben Benedict’in bunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi. “Eğer doğruysa, aniden öğrenmesindense kendini hazırlaması için ona şans vermelisin. Sizler öyle kısır bir topluluksunuz ki, babalık sizi başkalarından daha fazla etkiliyor gibi. Random’a bak. Yıllarca oğlunu tanımadı ve şimdi... Onun için hayatını tehlikeye atacağı fikrindeyim."

"Ben de öyle," dedim. “Şimdi ilk kısmı unut ve ikinci kısmı Benedict’in durumunda bir adım öteye götür."

"Amber’e karşı Dara’nın tarafını tutacağını mı düşünüyorsun?"

"Böyle bir seçeneğin olduğunu -eğer varsa- öğrenmesini engelleyerek ona bu bir seçenek vermekten kaçınmayı tercih ederim."

"Ona zarar verdiğini düşünüyorum. O duygusal bir çocuk değil. Onu Koz Kartıyla yakala ve şüphelerinden bahset. En azından bu şekilde, hazırlıksız karşı karşıya gelmesi tehlikesinden kurtarıp, düşünmesini sağlarsın."

"Bana inanmaz. Dara'dan bahsettiğim zaman nasıl olduğunu gördün."

"Bu da kendi içinde bir şey söylüyor olabilir. Muhtemelen neler olduğundan kuşkulanıyor ve aksini tercih ettiği için hararetle inkar ediyor."

"Şu anda kapatmaya çalıştığım bir uçurumu daha da açabilir."

"Ondan saklaman, öğrendiği zaman tamamen kopmanıza sebep olabilir."

"Hayır. Kardeşimi senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

Dizginleri bıraktı.

"Pekala," dedi. "Umarım haklısındır."

Yanıt vermedim, Ateşejderi'ni tekrar harekete geçirdim.

Aramızda telaffuz edilmemiş bir anlaşma vardı. Ganelon bana dilediği şeyi sorabilirdi ve ben de önerebileceği her tür tavsiyeyi dinlerdim. Bu kısmen, konumunun benzersizliği yüzündendi. Akrabalığımız yoktu. O Amberli değildi. Amber'deki mücadeleler ve sorunlar yalnızca o seçtiği için onundu. Uzun zaman önce dost ve düşman olmuştuk, sonunda da, daha sonra, benimsediği topraklarda yine dost ve müttefik olmuştuk. Bu mesele kararlaştırıldıktan sonra, benimle gelmeyi, benim ve Amber'in işlerinde bana yardım etmeyi teklif etmişti.

Benim bakış açımla, artık bana hiçbir şey borçlu değildi, ne de ben ona —eğer böyle meselelerde skor tutuluyorsa. Bu yüzden, bizi bağlayan tek şey dostluktu, geçmiş borçlardan ve onur meselelerinden daha güçlü bir şey: başka bir deyişle, bunun gibi konularda canımı sıkma hakkını veren bir şey.

Ve onun yerinde Random olsaydı, kararımı verdikten sonra cehenneme gitmesini söylerdim. Söylediği her şeyin iyi niyetlilikle önerildiğini fark ettikten sonra, o kadar sinirlenmemem gerektiğini fark ettim. Büyük ihtimalle eski bir askeri duyguydu, kökü en eski ilişkimize kadar dayanan, aynı zamanda mevcut durumla da bağlantılı olan bir şey: Kararlarımın ve emirlerimin sorgulanmasından hoşlanmam. Muhtemelen, diye karar verdim, son zamanlarda bazı kurnazca tahminler yürüttüğünden ve bunlara dayalı bazı oldukça mantıklı öneriler yaptığından, benim yakalamam gerektiğini düşündüğüm şeyler. Kimse böyle bir şeye dayalı kızgınlığını itiraf etmez.

Yine de... hepsi bu muydu? Birkaç kişisel yetersizlik olayı üzerinde basit bir hoşnutsuzluk izdüşümü mü? Kararlarımın kutsallığına ilişkin eski bir ordu refleksi mi? Yoksa beni rahatsız eden çok daha derin olan, daha yeni yeni yüzeye vurmaya başlayan bir şey miydi?

"Corwin," dedi Ganelon, “Düşünüyordum da..."

İçimi çektim.

"Evet?"

"... Random’ın oğlu hakkında. Sizinkilerin nasıl iyileştiğini düşününce, bence sağ ve hâlâ ortalarda olması olası."

"Ben de böyle olduğunu düşünmek isterim."

"O kadar acele etme."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rebma’da büyüdüğünden Amberle ve ailenin geri kalanıyla pek az iletişimi olduğunu anlıyorum."

"Ben de öyle anladım."

"Aslında, Benedict dışında -ve Rebma’da Llewella dışında- iletişim kurduğu başka tek kişi onu hançerleyen kişi olacak. Bleys, Brand veya Fiona. Aklıma, aile hakkında oldukça çarpık bir bakış edinmiş olabileceği geldi."

"Çarpık," dedim, “ama belki dayanaksız değil, eğer neye vardığını anlıyorsam."

"Sanırım anlıyorsun. Aileden yalnızca korkmakla kalmayıp, hepinize kin besliyor olması anlaşılır geliyor."

"Mümkün," dedim.

"Düşmanla birlik olmuş olabilir mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Eğer onu öldürmeye çalışanların piyonları olduklarını olduğunu biliyorsa, hayır."

"Ama öyle mi? Acaba...? Brand’in korktuğunu ve kara yol çetesi ile yaptıkları her ne anlaşma varsa, çekilmeye çalıştığını söyledin. Eğer o kadar güçlülerse, Fiona ya da Bleys’in de onların piyonları olup olmayacaklarını merak ediyorum. Eğer durum buysa, Martin’in onlara karşı kendine üstünlük veren bir şeyi elde etmeye çalışmasını anlayabilirim."

"Çok karmaşık bir tahmin biçimi," dedim.

"Düşman senin hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor."

"Evet, ama onlara ders verecek bir çift hain vardı."

"Onlara, Dara'nın bildiğini söylediğin her şeyi verebilirler miydi?"

"Bu iyi bir nokta," dedim, "ama bilmesi zor." Tecyler meselesi dışında, diye aklıma geldi hemen. Ama o an için bunu kendime saklamaya karar verdim, teğet geçmektense onun neye varmaya çalıştığını görmek için. Bu yüzden, "Martin onlara Amber hakkında fazla bir şey anlatacak konumda değildi," dedim.

Ganelon bir an sessiz kaldı. Sonra, "O gece mezarında sana sorduğum konuyu araştırma fırsatı buldun mu?" dedi.

"Hangi konu?"

"Koz Kartlarının dinlenip dinlenemeyeceği," dedi. "Artık Martin'in bir destesi olduğunu biliyoruz..."

Önümden tek sıra halinde küçük bir anlar ailesi, soldan yaklaşıp, bana dillerini çıkarırken sessiz kalma sırası bana geldi.

"Hayır," dedim sonra. "Fırsatım olmadı."

Uzun bir mesafe aştık, sonra konuştu, "Corwin, Brand'i geri getirdiğin gece..."

"Evet?"

"Daha sonra, seni hançerleyenin kim olduğunu çıkarmaya çalışırken, herkesin konumunu açıklayabildiğini ve gereken zamanda bunu başarabilmelerinin zor olduğunu söyledin."

"Ah," dedim, "ve ah."

Başını salladı.

"Şimdi düşünmen gereken bir akraban daha var. Sırf genç ve deneyimsiz olduğundan aile ustalığına sahip olmamış olabilir."

Orada, zihnimde otururken, Amber ile o an arasındaki anların sessiz geçit töreninin yine başlaması için işaret ettim.

Bölüm 4

Kim o, diye sordu ve ben de söyledim.

"Bir dakika."

Ayak sesleri duydum, sonra kapı içeriye doğru açıldı. Vialle bir elliden yalnızca biraz daha uzun ve çok zayıftır. Esmer, narin hatlı, çok usulca konuşan biri. Kırmızılara bürünmüştü.

Görmeyen gözleri içimden geçip gitti, bana karanlık, acı dolu bir geçmişi anımsattı.

"Random," dedim, “sana biraz gecikeceğini iletmemi istedi, ama endişelenecek bir şey yok."

"Lütfen içeri gir," dedi, yana çekilip, kapıyı açarak.

Girdim. İstemiyordum, ama girdim. Random’ın isteğini -ona ne olduğunu ve nereye gittiğini söylemeyi- tam anlamıyla gerçekleştirmeyi düşünmemiştim. Yalnızca söylediklerimi söylemeyi düşünmüştüm, o kadar. Random’ın talebinin ne olduğunu ancak kendi yollarımıza gittikten sonra tam olarak kavramıştım: Benden, yarım düzineden fazla laf etmediğim karısına, gayrımeşru oğlunu aramaya gittiğini söylememi istemişti. Annesi Morganthe intihar eden çocuk, Random’ın Vialle ile evlenmeye zorlanarak cezalandırıldığı çocuk. Evliliğin her nasılsa harika gitmesi gerçeği beni hâlâ hayretlere düşüren bir şeydi. Bir sürü rahatsızlık verici olay aktarmak istemiyordum ve odaya girerken alternatifler aradım.

Solumdaki duvarda yüksek bir rafa konmuş, Random’ın bir büstünün yanından geçtim. Aslında, büstün konusunun kardeşim olduğunu anlayana kadar yanından geçip gitmiştim bile.

Odanın karşısında tezgahı gördüm. Dönüp büstü inceledim.

"Heykel yaptığını bilmiyordum," dedim.

"Evet."

Bakışlarımı odada dolaştırdığımda, çalışmalarından başka örnekler gördüm.

"Oldukça iyi," dedim.

"Teşekkür ederim. Oturmaz mısın?"

Büyük, yüksek, göründüğünden daha rahat çıkan bir koltuğa oturdum. O da sağ tarafımda alçak bir divana oturdu ve bacaklarını altına aldı.

"Sana yiyecek ya da içecek bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kısa bir süre kalabilirim. Olan şu, Random, Ganelon ve ben gelirken biraz yoldan saptık ve bu gecikmeden sonra bir süre Benedict'le görüştük. Sonuç olarak Random ve Benedict bir başka küçük yolculuğa çıkmak zorunda kaldı."

"Ne kadar sürecek?"

"Muhtemelen yarını bulur. Belki biraz daha uzun. Eğer işi daha uzun sürerse muhtemelen birisinin Koz Kartından bizi arar ve biz de sana bildiririz."

Yan tarafım zonklamaya başladı ve elimi üzerine koyarak hafifçe masaj yaptım.

"Random bana senin hakkında çok şey anlattı," dedi.

Güldüm.

"Yiyecek bir şey istemediğinden emin misin? Sorun olmaz."

"Sana hep aç olduğumu mu anlattı?"

Güldü.

"Hayır. Ama eğer anlattığın kadar dolu bir gün yaşamışsanız, öğle yemeği yiyecek zamanınız olmadığını talimin ederim."

"Bu konuda yalnızca kısmen haklısın. Tamam. Eğer bir yerlerde duran fazla bir parça ekmeğin varsa, kemirmek bana iyi gelebilir."

"Güzel. Biraz bekle."

Ayağa kalktı ve yandaki odaya geçti. Bu fırsatı, aniden öldüresiye kaşınmaya başlamış olan yaramın çevresini kaşımak için kullandım. Kadının konukseverliğini kısmen bu yüzden, kısmen gerçekten de aç olduğumu fark ettiğimden kabul etmiştim. Biraz sonra aklıma, yan tarafıma nasıl saldırdığımı göremeyeceği geldi. Tereddütsüz hareketleri, kendinden emin olması körlüğünü unutturmuştu. Güzel. Bunu böylesine rahat taşıyabilmesi hoşuma gitmişti.

Onun bir ezgi mırıldandığını duydum: "Suyu Aşanların Türküsü," Amber'in ticaret filosunun şarkısı. Amber sanayisi ile tanınmaz ve tarım hiç uzmanlık alanımız olmamıştır. Ama gemilerimiz gölgelerde yelken açar, her yerle her yer arasında yolculuk eder, her şeyin ticaretini yapar. Asil ya da değil, hemen her Amberli filoda bir süre hizmet verir. Kanımızdan olanlar uzun zaman önce diğer gemilerin takip edeceği iki düzine dünyadaki her kaptanın kafasındaki denizlerde ticaret rotalarını açmışlardır. Geçmiş zamanlarda benim de yardımım olmuştu ve Gerard ya da Caine kadar derin

ilgim olmasa da, derinlerin güçleri ve onu geçen adamların ruhları beni çok etkilemişti.

Bir süre sonra, Vialle üzerinde ekmek; et, peynir, meyve ve bir şarap şişesi olan ağır bir tepsi ile döndü. Tepsiyi yakında ki bir masanın üzerine koydu.

"Bir alayı doyuracağını mı düşünmüştün?" diye sordum.

"Emin olmak en iyisi."

"Teşekkürler. Bana katılmaz mısın?"

"Bir parça meyve belki," dedi.

Parmakları bir an arandı, bir elma buldu. Divana döndü.

"Random o şarkıyı senin yazdığını söyledi," dedi.

"Bu çok uzun zaman önceydi, Vialle."

"Son zamanlarda yeni bir tane yazdın mı?"

Başımı sallayacak oldum, kendime hâkim oldum ve konuştum, “Hayır. İçimdeki o kısım... dinleniyor."

"Yazık. Çok güzel bir şarkı."

"Ailedeki asıl müzisyen Random."

"Evet, çok iyi. Ama icra ve besteleme farklı şeylerdir."

"Doğru. Bir gün, her şey yoluna girdiğinde... Söyle bana, burada, Amber’de mutlu musun? Her şey istediğin gibi mi? İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Gülümsedi.

"Tek ihtiyaç duyduğum Random. O iyi bir adam."

Onun Random’dan bu şekilde bahsettiğini duymak beni garip bir şekilde etkilemişti.

"O zaman senin adına mutluyum," dedim. Ve, “Random daha genç ve daha ufak tefektir... biz geri kalanlardan daha zorlu bir büyüme dönemi yaşamış olabilir," diye devam ettim.

"Zaten bir sürü prens varken yeni bir prens kadar gereksiz bir şey yoktur. Bleys ve ben bir seferinde onu iki gün boyunca buranın güneyindeki bir adacıkta mahsur bıraktık..."

"... Ve öğrendiği zaman Gerard gidip onu getirdi," dedi.

"Evet, bana anlattı. Bunca zamandan sonra hâlâ hatırlıyorsan, seni rahatsız etmiş olmalı."

"Onun üzerinde de iz bırakmış olmalı."

"Hayır, seni uzun süre önce affetmiş. Bir şaka olarak anlattı. Aynı zamanda, çizmenin topuğuna çivi yerleştirmiş. Giydiğinde ayağını delmiş."

"Demek o Random'dı! Belamı bulayım! Bunun için hep Julian'ı suçladım."

"O da Random'ı rahatsız ediyor."

"Üzerinden ne çok zaman geçti..." dedim.

Başımı salladım ve yemeye devam ettim. Açlık beni yakalamıştı ve ben onu alt edene kadar Vialle bana dakikalarca süren sessizlik verdi. Bitirdiğim zaman bir şey söylemek zorunda hissettim.

"Bu daha iyi. Çok daha iyi," diye başladım. "Gök-şehrinde tuhaf ve zorlu bir gece geçirdim."

"Faydalı alametler buldun mu?"

"Ne kadar faydalı olacaklarını bilemiyorum. Diğer yandan, sanırım bulmamaktansa, bulmuş olmayı tercih ediyorum. Buralarda ilginç olaylar oldu mu?"

"Bir hizmetkar kardeşiniz Brand'in durumunun iyileşmeye devam ettiğini söyledi. Bu sabah iyi yemiş ve bu cesaret verici."

"Doğru," dedim. "Doğru. Tehlikeden kurtulmuş gibi görünüyor."

"Muhtemelen. Hepiniz korkunç olaylar yaşadınız. Üzgünüm. Tir-na Nog'th'ta geçirdiğin gecede talihinin döneceğine ilişkin bir işaret bulacağını umuyordum."

"Fark etmez," dedim. "Kıymetinden o kadar emin değilim."

"O zaman neden -Ah."

Onu yenilenmiş bir ilgi ile inceledim. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu, ama sağ eli seğirdi, divanın kumaşına hafifçe vurdu, çekiştirmeye başladı. Sonra, bunun neler anlatabileceğini aniden fark ederek durdu. Görünüşe göre kendi sorusunu yanıtlayan ve şimdi bunu sessizlik içinde yapmış olmayı dileyen biriydi.

"Evet," dedim. "Oyalanıyordum. Yaramı biliyorsun."

Başını salladı.

"Sana söylediği için Random'a kızmıyorum," dedim. "Yargı yeteneği hep keskin ve savunmaya ayarlı olmuştur. Buna benim de güvenmemem için bir sebep göremiyorum. Ama hem senin güvenliğin, hem de benim iç huzurum için sana ne kadarını anlattığını bilmeliyim. Çünkü şüphelendiğim, ama henüz telaffuz etmediğim şeyler var."

"Anlıyorum. Bir eksikliği değerlendirmek güç -anlatmadığı şeyler, dernek istiyorum- ama bana çoğu şeyi anlatır. Senin ve diğerlerinin çoğunun hikayesini biliyorum. Bana olayları, kuşkularını, tahminlerini anlatır."

"Teşekkür ederim," dedim, bir yudum şarap içerek. “O zaman konuşmayı benim için kolaylaştırıyor. Sana kahvaltıdan şu ana kadar olan her şeyi anlatacağım..."

Öyle yaptım.

Ben konuşurken zaman zaman gülümsedi, ama sözümü kesmedi. Bitirdiğim zaman sordu, “Martin’den bahsetmenin beni rahatsız edeceğini mi düşündün?"

"Muhtemel görünüyordu," dedim ona.

"Hayır," dedi. “Martin’i Rebma’da, henüz küçük bir çocukken tanıyordum. Büyürken oradaydım. Onu o zaman da seviyordum. Random’ın oğlu olmasaydı bile benim için değerli olurdu. Random’ın ilgisi beni ancak memnun eder ve umarım bu ikisi için de faydalı olacak bir zamanda gelmiştir."

Başımı iki yana salladım.

"Senin gibilerle pek sık karşılaşmıyorum," dedim. “Sonunda tanıştığımız için memnunum."

Güldü ve şöyle dedi, “Uzun süre kör kaldın."

"Evet."

"Bu bir adamı hayata küstürebilir ya da sahip olduğu şeyler için daha büyük bir sevinç verebilir."

Yaşadığım koşulları hesaptan düşsek bile, benim ilk türden biri olduğumu bilmek için o körlük günlerindeki duygularımı hatırlamam gerekmiyordu. Ama ben böyleyim işte ve üzgünüm.

"Doğru," dedim. “Sen talihlisin."

"Aslında bu yalnızca bir düşünme tarzı. Gölgenin Lordları’ndan birinin kolayca anlayacağı bir şey."

Ayağa kalktı.

"Hep nasıl göründüğünü merak ediyordum," dedi. “Random bana tasvir etti, ama o farklı. İzin verir misin?"

"Elbette."

Yaklaştı ve parmak uçlarını yüzüme koydu. Nazikçe yüz hatlarımı yokladı.

"Evet," dedi, “düşündüğüm gibisin. Ve sendeki gerginliği hissediyorum. Çok uzun zamandır orada, değil mi?"

"Şöyle ya da böyle, sanırım, Amber’e döndüğümden beri."

"Merak ediyorum," dedi. “Acaba hafızanı kazanmadan önce daha mı mutluydun?"

"Bu o imkansız sorulardan biri," dedim. “Kazanmasaydım ölmüş de olabilirdim. Ama o kısmı şimdilik bir kenara bırakırsak, o günlerde hâlâ beni zorlayan, her gün rahatsız eden bir şey vardı. Devamlı gerçekte kim ve ne olduğumu bulmanın yollarını arıyordum."

"Ama şimdi olduğundan daha çok mu mutluydun, yoksa daha az mı?"

"İkisi de değil," dedim. “Her şey dengeleniyor. Senin dediğin gibi, bir düşünme tarzı. Ve öyle olmasaydı bile, artık kim olduğumu bildiğime, artık Amber’i bulduğuma göre, asla o başka yaşama dönemezdim."

"Neden olmasın?"

"Neden bana bunları soruyorsun?"

"Seni anlamak istiyorum," dedi. “Rebma’da seni duyduğumdan beri, Random bana hikayeler anlatmadan önce bile seni güdenin ne olduğunu merak ediyordum. Şimdi fırsatım olduğuna göre -hakkım yok, elbette, sırf fırsat— sırası gelmese de, konumum haklı çıkarmasa da, sormaya değeceğini düşündüm."

Yarım bir kahkahaya yakalandım.

"Güzelce anlaşıldı," dedim. "Bakalım dürüst olabilecek miyim? İlk başta beni güden nefret -kardeşim Eric’e duyduğum nefret- ve tahtı istememdi. Bana dönüşümde hangisinin daha güçlü olduğunu sorsaydın, sana tahtın çağrısının daha güçlü olduğunu söylerdim. Ama şimdi... şimdi aslında aksi olduğunu itiraf etmek zorundayım. Şu ana kadar fark etmemiştim, ama doğru. Ama Eric öldü ve o zaman hissettiklerimden eser kalmadı. Taht yerinde duruyor, ama şimdi bu konudaki duygularımın karışık olduğunu anlıyorum. Mevcut koşullarda hiçbirimizin tahta çıkmaya hak sahibi olmadığı ihtimali var ve ailenin tüm itirazları yok olsa bile, şu anda tahta oturmam. İlk önce aleme istikrar gelmesini ve bazı soruların yanıtlanmasını beklerim."

"Bütün bu şeyler aslında tahta oturamayacağını gösterecek olsa bile mi?"

"Evet, öyle."

"O zaman anlamaya başlıyorum."

"Neyi? Anlayacak ne var ki?"

"Lord Corwin, bu meselelerin felsefi temeli hakkındaki bilgim sınırlıdır, ama Gölge’de dilediğin her şeyi bulabileceğini anlıyorum. Bu beni uzun zaman düşündürdü ve Random’ın açıklamalarını hiç tam olarak anlayamadım. Dileseniz, her biriniz Gölge’de yürüyebilir ve kendinize bir başka Amber bulabilirsiniz, değil mi? Her açıdan buradaki gibi, yalnız orada hüküm süren siz olursunuz ya da dilediğiniz herhangi bir konumun zevkini çıkarırsınız."

"Evet, böyle yerler bulabiliriz," dedim.

"O zaman neden mücadeleyi sona erdirmek için bunu yapmıyorsunuz?"

"Çünkü aynı görünen bir yer bulunabilir ama o kadar. Biz bu Amber’in parçasıyız, o da bizim bir parçamız. İşe yaraması için Amber’in herhangi bir gölgesine, bizim gölgelerimiz yaşıyor olur. Hazır bir aleme gitmeyi tercih edersek, kendilerimizin gölgelerini bile kabullenebiliriz. Ama gölge halk tam olarak buradaki halk gibi olmayacaktır. Bir gölge asla onu düşüren nesne gibi değildir. Küçük farklılıklar birikir. Bunlar aslında büyük farklılıklardan daha kötüdür. Yabancılardan oluşan bir ulusa girmek gibidir. Aklıma gelen en sıradan karşılaştırma, tanıdığın birine çok benzeyen biri ile karşılaşmak. Onun tanıdığın kişi gibi davranmasını beklersin; daha da kötüsü, ona diğerine davrandığın gibi davranmaya eğilimli olursun. Yüzünde belirli bir maske ile yaklaşırsın ona ve onun tepkileri doğru olmaz. Bu huzursuz edici bir duygudur. Bana başkalarını anımsatan kişilerle karşılaşmayı hiç sevmem. Gölge’yi kullanırken kontrol edemediğimiz bir şey kişiliktir. Aslında, bu birbirimizi gölgelerimizden ayırt etmemizi sağlayan tek şeydir. İşte bu yüzden Flora, gölge Dünya’da uzun süre boyunca benim hakkımda kararsız kaldı; yeni kişiliğim buna yetecek kadar farklıydı."

"Anlamaya başlıyorum," dedi. “Sizin için önemli olan yalnızca Amber değil. Mekan ile diğer her şey."

"Mekan ile diğer her şey... Amber bu işte," diye kabul ettim,

"Nefretinin Eric ile birlikte öldüğünü, tahta çıkma arzunun ise öğrendiğin yeni şeylerle köreldiğini söyledin."

"Evet, öyle."

"O zaman seni harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlıyorum, sanırım."

"İstikrar arzusu harekete geçiriyor beni," dedim, “biraz da merak ve düşmanlarımızdan intikam alma isteği..."

"Görev duygusu," dedi. “Elbette."

Bir homurtu çıkardım.

"Buna böyle bir kılıf uydurmak rahatlatıcı olurdu," dedim. "Ama şu anda ikiyüzlü olmayacağım. Ben Amber'in ya da Oberon'un görev aşkıyla yanan bir oğlu değilim."

"Sesin böyle sayılmak istemediğini açıkça ifade ediyor."

Gözlerimi kapattım, karanlıkta ona katılmak, kısa bir süre için ışık dalgalarından başka mesajların öncelik kazandığı dünyayı hatırlamak için gözlerimi kapattım. O zaman sesim hakkında haklı olduğunu anladım. Neden görev duygusu fikrini, önerildiği anda iyice çiğnemiştim? Hak ettiğimi bildiğim zaman, hatta bazen hak etmediğimi bildiğim zaman, herkes gibi iyi, temiz, asil ve yüce gönüllü sayılmayı severim. Amber'e karşı görev fikrinde beni rahatsız eden neydi? Hiçbir şey. Bu neydi o zaman?

Babam.

Artık ona hiçbir şey borçlu değildim, özellikle de görev duygusu. Son tahlilde, mevcut durumdan o sorumluydu. Bizden bir sürü yapmıştı, halef belirlememişti, hiçbirimizin annesine nazik davranmamıştı ve sonra bizden destek ve sadakat beklemişti. "Kim gözde" oynamıştı ve aslında, bizi birbirimize karşı kullanmış gibi görünüyordu. Sonra hâkim olamadığı bir şeyin içine çekilmiş, krallığı kargaşa içinde bırakmıştı. Sigmund Freud uzun zaman önce beni, aile birimi içinde işe yarayacak normal, genel kızgınlık duygularına sahip olacak kadar tedavi etmişti. Bu zeminde hiçbir kavgam yok. Ama gerçekler başka mesele. Babamı sırf bana onu sevmek için hiçbir sebep vermediği için sevmiyor değildim; aslında, tam aksi yönde uğraşmış gibiydi. Beni görev fikrinde neyin rahatsız ettiğini fark etmiştim: hedefi.

"Haklısın," dedim, gözlerimi açıp ona bakarak "ve bana bundan bahsettiğin için minnettarım"

Ayağa kalktım.

"Elini ver," dedim.

Sağ elini uzattı ve ben onu dudaklarıma kaldırdım.

"Teşekkür ederim," dedim. "İyi bir öğle yemeği oldu."

Döndüm ve kapıya yöneldim. Geriye baktığımda kızarmış, gülümsüyordu. Eli hâlâ biraz havadaydı ve Random'daki değişimi anlamaya başladım.

"Sana iyi şanslar," dedi, ayak seslerim durduğu an.

"... Sana da," dedim ve hızla dışarı çıktım.

Şimdi Brand'i görmeyi planlıyordum, ama bir türlü ayağım varmadı. İlk olarak, beynim yorgunluktan uyuşmuşken onunla karşılaşmak istemiyordum. Sonra, Vialle ile konuşmak bir süredir başıma gelen ilk hoş şey olmuştu ve bu seferlik henüz ben öndeyken bırakacaktım.

Merdivenleri çıktım ve koridorda, kendi odama odama yürüdüm. Yeni anahtarımı yeni kilidime sokarken, elbette hançerleme olaylarının olduğu geceyi düşünüyordum. Yatak odamda, akşam ışığına karşı perdeleri çektim, soyundum ve yatağa girdim. Stresten sonra dinlendiğiniz ve sizi daha fazla stresin beklediği başka durumlarda olduğu gibi, bir süre uyku benden kaçtı. Uzun süre döndüm, kıvrandım, geçmiş bazı günlerin, hatta bazı daha eski günlerin olaylarını tekrar yaşadım. Sonunda uyuduğumda, rüyalarım aynı malzemeden oluşuyordu, eski hücremde, kapıyı yontma nöbetlerinden biri dahil.

Uyandığım zaman hava kararmıştı ve kendimi dinlenmiş hissediyordum. İçimdeki gerginlik gitmişti, düşüncelerim daha huzurluydu. Aslında, kafamın arkasında minik, hoş bir heyecan pırıltısı dans ediyordu. Dilimin ucunda gibi bir şeydi, gömülmüş bir fikir...

Evet!

Doğrulup oturdum, giysilerime uzandım, giyinmeye başladım. Grayswandir'i taktım. Bir battaniye katladım ve kolumun altına tıkıştırdım. Elbette...

Zihnim berrak geliyordu ve yan tarafım zonklamayı bırakmıştı. Ne kadar uyuduğum konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu ve o anda kontrol etmeme değmezdi. Araştırmam gereken çok daha önemli bir şey vardı, uzun zaman önce aklıma gelmesi gereken bir şey, aslında gelmişti de. Bir sefer tam yüzüne bakmıştım, ama zaman ile olayların etkisi onu zihnimden çıkarmıştı. Şimdiye dek.

Arkamdan kapıyı kilitledim ve merdivenlere yöneldim.

Mumlar titreşti, sağ tarafımdaki, yüzyıllardır ölmekte olan solgun geyik, arkasına dönüp, onu yaklaşık olarak aynı süre boyunca kovalamakta olan solgun köpeklere baktı. Bazen geyiğe sempati duyardım; ama genellikle, tamamen köpektim. Bir ara duvar halısını onartmak gerekiyordu.

Merdivenler ve aşağısı. Aşağıdan gelen ses yok. Demek geç olmuş. Güzel. Bir gün daha ve hâlâ hayattayız. Hatta belki azıcık daha akıllı. Hâlâ öğrenmemiz gereken çok şey olduğunu fark edecek kadar akıllı. Ama umut. Bu var. O lanet hücrede çömeldiğim, ellerimi mahvolmuş gözlerime

bastırarak uluduğum zamanlarda sahip olmadığım bir şey. Vialle... keşke o günlerde seninle birkaç dakika konuşabilseydim. Ama öğrendiklerimi çirkin bir okulda öğrendim ve daha ılımlı bir müfredat bile muhtemelen bana senin zarafetini veremezdi.

Yine de... bilmek güç. Hep geyikten çok köpek, kurbandan çok avcı gibi hissettim kendimi. Bana kızgınlığımı körleştirecek, nefretimi dizginleyecek bir şeyler öğretebilirdin. Ama en iyisi bu mu olurdu? Nefret hedefi ile birlikte öldü ve kızgınlık da geçti ama geriye dönüp baktığımda, onlar olmadan hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyorum. Tekrar tekrar beni hayata ve aklı başındalığa çeken çirkin yoldaşlarım olmadan stajımı canlı tamamlayabileceğimden emin değildim. Artık arada bir geyik gibi düşünme lüksünü karşılayabilirdim, ama o zaman ölümcül olurdu. Gerçekten de bilmiyorum, iyi yürekli kadın ve bir gün anlayacağımdan şüpheliyim.

İkinci katta kıpırtısızlık. Aşağıda birkaç ses. İyi uykular, iyi kadın. Dön, tekrar aşağı. Random’ın önemli bir şey bulup bulamadığını merak ettim. Muhtemelen hayır, aksi halde o ya da Benedict şimdiye dek benimle iletişim kurarlardı. Sorun çıkmamışsa. Ama hayır. Endişe aramak saçma. Gerçek zamanı gelince kendini hissettirir ve benim de bana yetecek kadar vardı.

Zemin kat.

"Will," dedim ve “Rolf."

"Lord Corwin."

İki muhafız ayak seslerimi duyunca profesyonel duruşlarını almışlardı. Yüzleri bana her şeyin yolunda olduğunu anlattı, ama formalite icabı, yine de sordum.

"Sessiz, Lordum. Sessiz," diye yanıt verdi daha tecrübeli olanı.

"Çok güzel," dedim ve devam ettim, mermer yemek salona girdim, odayı aştım.

İşe yarayacaktı, bundan emindim, eğer zaman ve nem onu tamamen silmemişse. Ve sonra...

Tozlu duvarların iki yandan üzerime üzerime geldiği uzun koridora girdim. Karanlık, gölgeler, ayak seslerim...

En sondaki kapıya geldim, açtım, platforma çıktım. Sonra bir kez daha aşağı, o sarmallar çizen yol, orada bir ışık, burada bir ışık, Kolvir’in mağaralarının içine. Random haklıydı, diye karar verdim o zaman. Eğer, en alttaki zemine kadar her şeyi oyup çıkarsan, geri kalan ile bu sabah ziyaret

ettiğimiz birincil Desen’in olduğu yer arasında çok yakın bir benzerlik bulursun.

... Aşağıya devam. Kasvet içinde dönüp durarak. Meşale ve lamba ile aydınlanan muhafız yeri abartılı bir biçimde çıplaktı. Zemine ulaştım ve o tarafa yöneldim.

"İyi geceler, Lord Corwin," dedi zayıf, ceset gibi şekil, bir rafa yaslanıp, piposunu çekip, çevresinden sırıtırken.

"İyi geceler, Roger. Aşağı dünyada her şey nasıl?"

"Bir sıçan, bir yarasa, bir örümcek. Kıpırdanan başka bir şey yok. Huzurlu."

"Bu görev hoşuna gidiyor mu?"

Başıyla evetledi.

"Korku ve dehşet öğeleri içeren felsefi bir aşk romanı yazıyorum. Burada korkunç kısımları üzerinde çalışıyorum."

"Yakışır, yakışır," dedim. “Bir lambaya ihtiyacım olacak."

Raftan bir lamba aldı, mumuyla yaktı.

"Sonu mutlu olacak mı?" diye sordum.

Omuzlarını silkti.

"Ben mutlu olacağım."

"Demek istediğim, iyi galip gelecek, erkek kahraman kadın kahramanı yatağa atacak mı? Yoksa herkesi öldürecek misin?"

"Bu hiç adil değil," dedi.

"Boş ver. Belki bir gün okurum."

"Belki," dedi.

Lambayı aldım, döndüm, uzun süredir gitmediğim bir tarafa yöneldim. Yankıları hâlâ aklımda ölçebildiğimi fark ettim.

Fazla zaman geçmeden duvara yaklaştım, doğru koridoru gördüm, girdim. O zaman adımlarımı saymam yeterliydi.

Ayaklarım yolu biliyordu. Eski hücremin kapısı aralık duruyordu. Lambayı yere koydum ve iki elimi kullanarak onu açtım. Zorla, inleyerek açıldı. Sonra lambayı aldım, yükseğe kaldırdım, içeri girdim.

Etim karıncalandı, midem içimde kasıldı. Titremeye başladım. Dönüp kaçmamak için kendimle mücadele etmek zorunda kaldım. Böyle bir tepki beklememiştim. Arkamdan çarpılarak kapanıp kilitlenmesinden korktuğumdan, o ağır, pirinçle tutturulmuş kapıdan uzaklaşmak istemiyordum. Küçük, pis hücre bir anlığına içimde safa yakın bir dehşet

uyandırmıştı. Kendimi özellikleri incelemeye zorladım. Tuvaletim olan delik, son gün ateş yaktığım kararmış yer. Sol elimi kapının iç tarafında gezdirdim, kaşıkla kazırken yaptığım oyukları aradım ve izledim. Bunun ellerime neler yaptığını hatırladım. Durup oyuğu inceledim. Kapının toplam kalınlığı ile karşılaştırıldığında, o zaman göründüğü kadar derin değildi. Özgürlük için giriştiğim bu zayıf çabalarımı ne kadar abarttığımı hatırladım. Yanında ki kapıdan geçip duvarı inceledim. Hırlayarak bir küfür ettim ve elimi indirdim. Sonra yavaşça gezdirdim, kaşığımla kazırken yaptığım oyukları aradım ve izledim. Bunun ellerime neler yaptığını hatırladım. Durup oyuğu inceledim. Kapının toplam kalınlığı ile karşılaştırıldığında, o zaman göründüğü kadar derin değildi. Özgürlük için giriştiğim bu zayıf çabanın etkilerini ne kadar abarttığımı hatırladım. Yanından geçtim, duvarı inceledim. Solgun. Toz ve nem onu silmek için çalışmıştı. Ama hâlâ, eski kaşık sapımın dört darbesi ile çerçevelenmiş, Cabra fenerinin dış hatlarını seçebiliyordum. Büyü, sonunda beni özgürlüğe götüren o güç hâlâ oradaydı. Onu çağırmadan hissettim.

Döndüm ve diğer duvara baktım.

Şimdi incelediğim çizim fenerden çok daha kötü durumdaydı, ama zaten son birkaç kibritimin ışığı altında, son derece büyük bir telaşla çizilmişti. Tüm detayları çıkaramıyordum bile, ama hafızam bana gizli olan birkaç şeyi sağladı: Bu bir dinlenme odası ya da kütüphaneydi, duvarlarda kitap rafları diziliydi, ön planda bir çalışma masası, masanın yanında bir küre. Onu silip temizleme riskine girip girmemeyi düşündüm.

Lambamı yere koydum, diğer duvardaki çizime döndüm. Battaniyemin bir köşesi ile fenerin tabanına yakın bir yerdeki tozu sildim. Çizgi daha belirgin oldu. Yine, biraz daha bastırarak sildim. Yazık. Çerçevenin iki santim kadarını yok ettim.

Bir adım geriledim ve battaniyenin kenarından daha geniş bir şerit yırttım. Kalanı katlayıp yastık yaptım ve üzerine oturdum. Sonra yavaş yavaş, dikkatle fener üzerinde çalışmaya başladım. Diğerini temizlemeye kalkışmadan önce işin doğası konusunda kesin bir duygu edinmeliydim.

Yarım saat sonra ayağa kalktım, gerindim, eğildim ve bacaklarımı ovaladım. Fenerden kalanlar temizlenmişti. Ne yazık ki, duvarın dokusu ve ne kadar bastırılması gerektiği konusunda bir his geliştirene kadar çizimin yaklaşık yüzde yirmisini yok etmiştim. Bundan daha iyi olacağından kuşkuluydum.

Lamba, hareket ettirirken cızırdadı. Battaniyeyi açtım, silkeledim, yeni bir şerit yırttım. Yeni bir yastık yaptım, diğer çizimin önünde diz çöktüm ve çalışmaya başladım.

Bir süre sonra, çizimden kalanı ortaya çıkarmıştım. Dikkatli bir siliş bir kez daha ortaya çıkarana kadar masanın üzerinde duran kafatasını unutmuştum -ve uzak duvarın açısı ile yüksek bir şamdan... Geriledim. Daha fazla ovalamak riskli olurdu. Muhtemelen gereksiz de. Eskiden olduğu kadar bütün görünüyordu.

Lamba yine titreşti. Gazyağı seviyesini kontrol etmediği için Roger'a küfrederek ayağa kalktım ve ışığı solumda, omuz seviyesinde tuttum. Önümdeki sahneden başka her şeyi aklımdan çıkardım.

Ben bakarken biraz perspektif kazandı. Bir an sonra tamamen üç boyutlu bir hal aldı ve tüm görüş alanımı kaplayacak kadar genişledi. O zaman öne bir adım attım ve lambayı masanın kenarına koydum.

Gözlerimi odada dolaştırdım. Dört duvarda kitap rafları vardı. Pencere yoktu. Odanın uzak ucunda, sağda ve solda, birbirinin karşısında iki kapı, biri kapalı, biri aralık. Açık kapının yanında kitaplar ve kağıtlarla kaplı uzun, alçak bir masa vardı. Tuhaf, ilgi çekici şeyler rafları, garip nişleri ve duvardaki girintileri doldurmuştu -kemikler, taşlar, kap kaçak, tablet yazmalar, lensler, çubuklar, işlevini bilmediğim aletler. Kocaman halı bir Ardebil'e benziyordu. Odanın o ucuna doğru bir adım attım ve lamba yine cızırdadı. Döndüm, ona uzandım. O anda söndü.

Hırlayarak bir küfür ettim ve elimi indirdim. Sonra yavaşça, başka bir ışık kaynağı aramak için döndüm. Odanın karşısında mercan dalına benzer bir şey hafifçe parlıyordu ve kapalı kapının dibinde solgun bir aydınlık çizgisi oluştu. Lambayı bıraktım ve odayı aştım.

Kapıyı elimden geldiğince sessizce açtım. Açıldığı oda boş, küçük, penceresiz, tek bir şöminede hâlâ için için yanan közlerin hafifçe aydınlattığı bir yaşam mekanı idi. Odanın duvarları taştandı ve üzerimde kubbe oluşturuyordu. Ocak sorumdaki duvarda, muhtemelen doğal bir girinti idi. Uzak duvarda büyük, zırhlı bir kapı vardı ve kilidinde anahtar kısmen çevrilmişti.

Yakındaki masadan bir mum alarak içeri girdim ve mumu yakmak için şömineye gittim. Diz çökmüş, közler arasında alev ararken kapının yakınlarında yumuşak ayak sesleri duydum.

Döndüm ve eşiğin hemen ötesinde onu gördüm. Yaklaşık bir elli boyunda, kambur. Saçları ve sakalı hatırladığımdan da uzundu. Dworkin ayak bileklerine gelen bir gecelik giyiyordu.

Elinde bir yağ lambası, karanlık gözleri isli şişesinden karşıya bakıyordu.

"Oberon," dedi, “artık zamanı geldi mi?"

"Ne zamanı bu?" diye sordum yumuşak sesle.

Kıs kıs güldü.

"Ne zamanı olacak? Dünyayı yok etme zamanı, elbette."

Bölüm 5

Işığı yüzümden uzak, sesimi alçak tuttum.

"Pek değil," dedim. “Pek değil."

İçini çekti.

"Hâlâ ikna olmadın."

İleriye baktı ve başını eğerek beni süzdü.

"Neden her şeyi berbat etmek zorundasın?" dedi.

"Ben hiçbir şeyi berbat etmedim."

Lambayı indirdi. Yine başımı çevirdim, ama sonunda yüzüme iyi bir bakış fırlattı. Kahkaha attı.

"Komik. Komik, komik, komik," dedi. “Ailevi duygusallıklarla beni etkileyeceğini düşünerek genç Lord Corwin kılığında geliyorsun. Neden Brand’i ya da Bleys’i seçmedin? Bize en çok hizmeti olan Clarissa’nınkiler oldu."

Omuzlarımı silktim ve durdum.

"Evet ve hayır," dedim, kabullendiği ve tepki verdiği sürece belirsiz cümleler sarf etmeye karar vererek. Değeri olan bir şey söyleyebilirdi ve suyuna gitmek için kolay bir yol gibi görünüyordu. “Ya sen?" diye sordum. “Sen bütün bunlara ne kılıf bulurdun?"

"Eh, iyi niyetini kazanmak için sana ayak uydururum," dedi ve sonra kahkahalar atmaya başladı.

Başını geriye attı ve kahkahası çevremde çınlarken üzerine bir değişim geldi. Boyu artar gibi oldu ve yüzü rüzgara yakalanmış yelken gibi gerildi. Sırtındaki kambur, o dikilirken küçüldü. Yüz hatları kendilerini düzenledi ve sakalı karardı. O zamana kadar, beden kütlesini yeniden dağıttığı iyice anlaşılır olmuştu, çünkü daha önce ayak bileklerine gelen gecelik şimdi incik kemiğinin üstündeydi. Derin bir nefes aldı ve omuzları genişledi. Kolları uzadı, şişkin karnı daraldı, inceldi. Önce omuzlarıma ulaştı, sonra daha da yükseldi. Bana kendi göz hizamdan baktı. Geceliği şimdi dizlerine geliyordu. Kamburu tamamen yok olmuştu. Yüzü son bir kez büküldü, hatları düzeldi ve sabitlendi. Kahkahası söndü, kendinden hoşnut bir sırıtma ile bitti.

Kendimin biraz daha zayıf bir versiyonuna baktım.

"Yeterli mi?" diye sordu.

"Hiç fena değil," dedim. “Ateşe bir iki odun atana kadar bekle."

"Sana yardım edeyim."

"Önemli değil."

Sağ taraftaki raftan biraz odun aldım. Herhangi bir oyalanma tarzı işime geliyordu, bana üzerinde çalışılacak tepkiler kazandırıyordu. Ben çalışırken o odayı aşıp bir sandalyeye oturdu. Ona baktığımda, beni değil gölgeleri izlediğini gördüm.

Bir şey, herhangi bir şey söyleyeceğini umarak işime devam ettim. Biraz sonra söyledi.

"Büyük plana ne oldu?" diye sordu.

Desen’den mi, yoksa yalnızca onun bildiği, babamın önemli bir planından mı bahsettiğini bilmiyordum. Bu yüzden, "Sen söyle," dedim.

Yine güldü.

"Neden olmasın? Fikrini değiştirdin, olan bu," dedi.

"Senin bakışınla, eskiden neydi, şimdi ne?"

"Benimle alay etme. Senin bile benimle alay etmeye hakkın yok," dedi. “Hele senin, hiç."

Ayağa kalktım.

"Seninle alay etmiyordum," dedim.

Odayı aşıp bir başka sandalye aldım ve ateşin yanında, Dworkin’in karşısına koydum. Oturdum.

"Beni nasıl tanıdın?" diye sordum. "Nerede olduğum herkesin bildiği bir şey sayılmaz."

"Bu doğru."

"Amber’de çoğu kişi benim öldüğümü mü sanıyor?"

"Evet, başkaları da senin Gölge’ye yolculuk ettiğini düşünüyor."

"Anlıyorum."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bana kötücül bir sırıtış bahşetti.

"Hâlâ deli olup olmadığımı mı kastediyorsun?"

"Sözünü benim yapacağımdan daha az sakınıyorsun."

"Zaman zaman soluyor, zaman zaman yoğunlaşıyor," dedi. "Gelip gidiyor. Şu an, neredeyse kendimdeyim... neredeyse, diyorum. Ziyaretinin şoku belki... Beynimde bozuk bir şey var. Bunu biliyorsun. Ama aksi olamaz. Bunu da biliyorsun."

"Sanırım biliyorum," dedim. “Neden baştan itibaren anlatmıyorsun? Sırf konuşmak bile kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir ve bana kaçırdığım bir şey verebilir. Bana bir hikaye anlat."

Bir başka kahkaha.

"Nasıl istersen. Tercihin var mı? Kaos’tan, gece denizi içindeki bu küçük, ani adaya kaçışım mı? Boşluğun içindeki düşüncelerim mi? Bir tekboynuzun boynuna asılı bir mücevherin içindeki Desen’in keşfi mi? Ateş şiiri beynimdeki o ilk yoldan akarken, bana yaratma iradesi bulaştırırken beni çağırmak için çok geç kalmış atalarımız şaşkın bir öfke içinde köpürürken, benim Desen’i şimşek, kan ve lir ile çizmem mi? Çok geç! Çok geç... Hastalıktan doğan iğrençliklere teslim olmuş, yardım yeteneklerinin, güçlerinin ötesinde, yeni benliğimin tutsağı olarak planladım ve inşa ettim. Tekrar dinlemek istediğin hikaye bu mu? Yoksa tedavisini anlatmamı mı tercih edersin?"

Avuç avuç fırlattığı kavramlar kafamda dönüyordu. Söyledikleri gerçek miydi, yoksa metafor muydu, yoksa yalnızca paranoyak yanılsamalarını mı paylaşıyordu, anlayamıyordum, ama dinlemek istediğim, dinlemek zorunda olduğum şeyler o anda daha yakın şeylerdi. Bu yüzden, kadim bir sesin çıktığı kendimin gölgeli imgesini incelerken, “Bana tedavisinden bahset," dedim.

Parmakuçlarını bir araya getirdi ve aralarından konuştu.

"Ben Desen’im," dedi, “çok gerçek bir anlamda. Şimdi sahip olduğu şekli kazanmak, Amber’in temelini oluşturmak üzere zihnimden geçerken, benim onun üzerinde iz bıraktığım kadar o da benim üzerimde iz bıraktı. Bir gün benim hem Desen, hem de kendim olduğumu fark ettim ve o da kendi varoluş sürecinde Dworkin olmak zorunda kaldı. Bu yer ve bu zamanın doğumunda ortak değişiklikler oldu ve gücümüz kadar zayıflığımız da bunda yatıyor. Çünkü aklıma, Desen’e zarar verilmesinin bana da zarar verilmesi olduğu geldi ve bana verilecek bir zarar da Desen’e yansırdı. Ama ben gerçekten zarar göremem, çünkü Desen beni koruyor ve benden başka kim Desen’e zarar verebilir? Güzel bir kapalı sistem gibi görünüyordu, zayıflıkları güçlü taraflarınca tamamen koruman."

Sustu. Ateşi dinledim. Onun neyi dinlediğini bilmiyorum.

Sonra, “Yanılmışım," dedi. “Hem de bu kadar basit bir konuda... Onu çizmek için kullandığım kanım, onu silebilir de. Ama kanımdan gelen kanın

da bunu yapabileceğini anlamam yüzyıllarımı aldı. Onu kullanabilir, değiştirebilirdin. Evet, ta üçüncü nesle kadar."

Onun hepimizin atası olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı.

Her nasılsa, baştan beri biliyormuşum gibi gelmişti. Biliyordum, ama hiç telaffuz etmemiştim. Yine de... bu yanıtladığından daha çok soru doğuruyordu. Kandan gelen bir nesil al. Kargaşa yarat. Dworkin’in gerçekte ne olduğunu şimdi öncekinden de az biliyordum. Buna onun bile kabullendiği bir gerçeği ekle: Bunun deli bir adamın anlattığı hikaye olduğu gerçeğini.

"Ama onu onarmak için...?" dedim.

Sırıttı, kendi yüzüm önümde çarpıldı.

"Yaşayan boşluğun lordu, kaosun kralı olmak artık hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu.

"Belki," dedim.

"Annen Tekboynuz adına, işin buna geleceğini biliyordum! Desen sende büyük alem kadar güçlü. O zaman arzun nedir?"

"Ailemi korumak."

Başını salladı.

"Her şeyi yok edip baştan başlamayı denemek daha kolay. Sana daha önce de sık sık söylediğim gibi."

"Ama ben inatçıyım. Bu yüzden yine söyle," dedim, babamın aksiliğini taklit etmeye çalışarak.

Omuzlarını silkti.

"Desen’i yok edersen Amber’i yok edersin ve onunla aynı kutupsal dizilişte olan bütün gölgeleri. Desen’in ortasında kendimi yok etmeme izin verirsen, onu silebiliriz. İzin ver ve sonra düzenimizin özünü içeren Mücevher’i alacağına, kaosun alayları her taraftan dikkatini dağıtmaya çalışırken kendi benliğinin maddesini kullanarak onu yeni, parlak ve saf, lekesiz bir Desen yaratmak için kullanacağına söz ver. Bana bu sözü ver ve bırak sona erdireyim, çünkü bu sayrılı halimle, düzen için yaşamaktansa düzen için ölmeyi yeğlerim. Şimdi ne diyorsun?"

"Çağların emeğini yok etmektense elimizdekini onarmaya çalışmak daha iyi olmaz mıydı?"

"Korkak!" diye haykırdı, ayağa fırlayarak. “Yine bunu söyleyeceğini biliyordum!"

"Eh, olmaz mıydı?"

Odayı adımlamaya başladı.

"Kaç kez konuştuk bunu?" diye sordu.

"Hiçbir şey değişmedi! Denemeye korkuyorsun!"

"Belki," dedim. “Ama eğer onu kurtarma olasılığı bile varsa, bunca şeyini verdiğin bir varlığın biraz çaba -fazladan bir fedakarlık- hak ettiğini hissetmiyor musun?"

"Hâlâ anlamıyorsun," dedi. “Zarar görmüş bir şeyin yok edilmesi -ve yerine yeni bir tane yaratılması- gerektiğinden başka bir şey düşünemiyorum. Kişisel yaramın doğası öyle ki, onarmayı hayal bile edemiyorum. Ben de aynı şekilde zarar gördüm. Duygularım önceden belirlenmiş."

"Eğer Mücevher yeni bir Desen yaratabiliyorsa, neden eskisinin onarılması, dertlerimizin sona ermesi, senin ruhunun iyileşmesi için kullanılmasın?"

Yaklaştı, önümde durdu.

"Hafızan nerede?" dedi. “Zararı onarmanın baştan başlamaktan sonsuz kat daha zor olacağını biliyorsun. Mücevher bile onarmaktan daha kolay yok edebilir onu. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?" Arkasındaki duvara işaret etti. “Gidip yine bakmak ister misin?"

"Evet" dedim. “Bunu isterim. Gidelim."

Ayağa kalktım ve ona tepeden baktım. Şekli üzerindeki kontrolü öfkelendiğinde biraz yok olmuştu. Çoktan boyundan yedi-sekiz santim kaybetmişti, yüzümün görünüşü kendi cücemsi hatlarına dönüşüyordu ve omuzlarının arasında dikkat çekici bir şişkinlik oluşmuştu, işaret ettiği zaman bile fark ediliyordu.

Gözleri irileşti, yüzümü inceledi.

"Bunu gerçekten istiyorsun," dedi bir an sonra. “Tamam, o zaman. Gidelim."

Döndü ve büyük, metal kapıya doğru yürüdü. Onu takip ettim. Anahtarı çevirmek için iki elini birden kullandı. Sonra ağırlığını bindirdi. Ona yardım etmek için ilerledim, ama sıra dışı bir güçle beni yana süpürdükten sonra kapıyı son bir kez ittirdi. Kapı gıcırdayarak ardına kadar açıldı. Tuhaf, ama bir şekilde tanıdık bir koku aldım.

Dworkin kapıdan geçti ve durdu. Sağ tarafında, duvara dayanmış duran, uzun bir asaya benzeyen bir şey aldı. Yere birkaç defa vurdu ve asanın yukarı ucu parlamaya başladı. Oldukça iyi ışık veriyordu, Dworkin’in şimdi

ilerlemeye başladığı dar bir tüneli açığa çıkardı. Onu takip ettim ve tünel fazla ilerlemeden genişledi, öyle ki, onunla yan yana yürüyebiliyordum. Koku güçlendi, neredeyse tanıyacaktım. Son zamanlarda olan bir şey...

Yaklaşık seksen adım sonra sola ve yukarı döndük. Sonra bir tür çıkıntıdan geçtik. Yere kırık kemikler saçılmıştı ve yerden altmış santim kadar yukarıdaki bir kayaya iri, metal bir halka gömülmüştü. Halkaya parlak bir zincir asılıydı, zincir yere düşüyor, loşluğun içinde soğuyan eriyik damlalar gibi ileriye doğru uzanıyordu.

Bundan sonra yolumuz yine daraldı ve Dworkin bir kez daha öne geçti. Kısa bir süre sonra keskin bir köşeyi döndü.

Mırıldandığını duyabiliyordum. Köşeyi döndüğüm zaman neredeyse ona bindirecektim. Diz çökmüş, gölgeli bir çatlağın içini sol eli ile yokluyordu. Yumuşak bir gaklama duyduğum ve zincirin açıklıkta kaybolduğunu gördüğüm zaman sesin kaynağının ne olduğunu ve nerede olduğumuzu anladım.

"Uslu Wixer," dediğini duydum. “Uzağa gitmeyeceğim. Sorun yok, Uslu Wixer. Al sana çiğneyecek bir şey."

Durduğu yerden aldığı her neyse, hayvana fırlattı. Şimdi yuvasının içinde kıpırdandığını görecek kadar ilerlediğim mor grifon sunulan şeyi kafasını sallayarak ve bir dizi çatırtı çıkararak kabul etti.

Dworkin sırıtarak bana baktı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu.

"Neye?"

"Ondan korktuğumu sanıyordun. Asla onunla dost olamayacağımı sandın. Onu buraya beni içeride -Desen’den uzakta- tutmak için koydun."

"Hiç böyle dedim mi?"

"Demek zorunda değildin. Ben aptal değilim."

"Sen nasıl istersen," dedim.

Güldü, ayağa kalktı ve tünelde ilerlemeye devam etti.

Onu takip ettim ve bir kez daha zemin düzleşti. Tavan yükseldi, yol genişledi. Sonunda mağara ağzına geldik. Dworkin bir aydınlığın önünde silueti görünür biçimde, asasını önünde kaldırarak durdu. Dışarısı geceydi ve temiz bir tuz kokusu burun deliklerimdeki pis kokuyu süpürdü.

Bir an daha geçtikten sonra tekrar ilerlemeye başladı, gök kandilleri ve mavi kadifeden bir dünyaya geçti. Arkasından gittiğimde, şaşkınlık verici manzara karşısında kısa bir an nefesim kesildi. Bunun nedeni sadece aysız,

bulutsuz gökyüzündeki yıldızların doğaüstü parlaklığı ya da gökyüzü ile deniz arasındaki ayrımın bir kez daha tamamen silinmiş olması değildi. Desen'in o gök-denizin altında neredeyse asetilen mavisi renkte parlaması ve yukarıdaki, yanlardaki ve aşağıdaki tüm yıldızların geometrik bir hassasiyet ile dizilmiş olmasıydı. Her şeyden fazla, Desen'in gerçek merkez olduğu, parlak düzenin geri kalanının bu varlığın, dizilimin, konumun kesin bir sonucu olduğu kozmik bir ağın ortasında asılıymışız izlenimi veren fantastik, oval bir kafes oluşturuyordu.

Dworkin Desen'e, kararmış bölgenin tam kenarına doğru yoluna devam etti. Asasını tam o tarafa doğru salladı ve ben yaklaşırken bakmak için döndü.

"İşte," diye bildirdi, "aklımdaki delik. Artık bunun içinden düşünemiyorum, yalnızca çevresinden düşünebiliyorum. Artık sahip olmadığım bir şeyi onarmak için ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyorsan, kırık kısmı aşmak için Desen'i her terk ettiğinde kendini ani yok oluşa açık bırakmaya razı olmalısın. Karanlık kısmın seni yok etmesinden bahsetmiyorum. Devreyi kırdığın zaman Desen'in seni yok etmesinden bahsediyorum. Mücevher seni hayatta tutabilir de, tutmayabilir de. Bilmiyorum. Ama daha kolay olmayacak. Her devrede daha da güçleşecek ve tüm bu süre boyunca gücün azalıyor olacak. Son konuştuğumuzda korkmuştun. O zamandan bu yana cesurlaştığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Belki," dedim. "Başka çıkar yol görmüyor musun?"

"Temiz bir sayfayla başlayarak yapabileceğini biliyorum, çünkü bir zamanlar ben böyle yapmıştım. Bunun ötesinde, başka çıkar yol göremiyorum. Ne kadar beklersen, durum o kadar kötüleşecek. Neden Mücevher'i getirmiyor ve bana kılıcını ödünç vermiyorsun, oğlum? Ben daha iyi bir yol göremiyorum."

"Hayır," dedim. "Daha fazlasını bilmeliyim. Bana zararın nasıl olduğunu yine anlat."

"Hâlâ bu noktada çocuklarından hangisinin kanımızı akıttığını bilmiyorum, eğer kastettiğin buysa. Yapılmış ama. İşi burada bırak. Onlarda bizim karanlık doğalarımız daha çok öne çıkıyor. İçinden doğduğumuz kaosa çok yakın olduklarından, kaosu alt etmek için bizim tahammül ettiğimiz deneyimleri yaşamadan büyüdüklerinden olmalı. Desen'de yürüme ayininin onlar için yeterli olacağını düşünmüştüm. Daha güçlü bir

şey düşünemiyorum. Ama işe yaramadı. Her şeye saldırıyorlar. Desen’in kendisini yok etmeye çalışıyorlar."

"Eğer taze bir başlangıç yapmayı başarırsak, bütün bu olaylar kendilerini tekrarlamaz mı?"

"Bilmiyorum. Ama başarısızlık ve kaosa dönüşten başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Eğer yeni başlangıç yapmayı denersek onlara ne olacak?"

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra omuzlarını silkti.

"Bilemem."

"Yeni bir nesil nasıl olurdu?"

Güldü.

"Böyle bir soru nasıl yanıtlanabilir? Hiçbir fikrim yok."

Delik Koz Kartını çıkardım ve ona uzattım. Asasının ışığı altında inceledi onu.

"Sanırım bu Random’ın oğlu Martin," dedim. “Kanı burada dökülen. Hâlâ hayatta olup olmadığı konusunda en ufak bir fikrim yok. O nasıl biri olurdu sence?"

Desen’e doğru baktı yine.

"Dernek bununla süslenmiş," dedi. “Nasıl aldın?"

"Alındı," dedim. “Senin işin değil dernek?"

"Elbette hayır. Oğlanı hiç görmedim. Ama bu senin sorunu yanıtlıyor, değil mi? Eğer yeni bir nesil olursa, senin çocukların onu yok edecek."

"Tıpkı bizim onları yok edeceğimiz gibi mi?"

Gözlerini gözlerime dikti ve baktı.

"Aniden sevgi dolu bir baba mı oldun?" diye sordu.

"Eğer o Koz Kartını sen hazırlamadıysan, kim hazırladı?"

Bakışlarını indirdi, karta tırnağı ile vurdu.

"En iyi öğrencim. Oğlun Brand. Bu onun stili. Birazcık güç edinir edinmez ne yaptıklarını görüyor musun? İçlerinden herhangi biri alemi korumak, Desen’i onarmak için hayatını verir miydi?"

"Muhtemelen," dedim. “Muhtemelen Benedict, Gerard, Random, Corwin..."

"Benedict’in üzerinde kıyamet işareti var, Gerard iradeye sahip ama zekadan yoksun, Random’ın cesareti ve kararlılığı yok. Corwin... O gözden ırak, gönülden ırak değil mi?"

Düşüncelerim, hücremden Cabra’ya kaçmama yardım ettiği son karşılaşmamıza döndü. Aklıma, beni oraya götüren koşulları bilmediğinden o konuda farklı düşünceleri olabileceği geldi.

"Bu şekle bürünmenin sebebi bu mu?" diye devam etti. “Bu bir tür paylama mı? Yine beni sınıyor musun?"

"Corwin ne gözden, ne de gönülden ırak," dedim, “ama aile içinde ve başka yerlerde düşmanları var. Alemi korumak için her şeyi yapar. Şansı var mı sence?"

"Uzun süredir uzakta değil miydi?"

"Evet."

"O zaman değişmiş olabilir. Bilmiyorum."

"Değiştiğine inanıyorum. Denemeye gönüllü olduğunu biliyorum."

Bana yine dik dik baktı, bakmaya devam etti.

"Sen Oberon değilsin," dedi sonunda.

"Hayır."

"Sen önümde gördüğüm kişisin."

"Ne eksik, ne fazla."

"Anlıyorum... Burayı bildiğini bilmiyordum."

"Son zamanlara kadar bilmiyordum. Buraya ilk defa, tekboynuzun rehberliğinde geldim."

Gözleri irileşti.

"Bu çok ilginç," dedi. “Çok uzun zaman oldu..."

"Ya sorum?"

"Hı? Soru mu? Hangi soru?"

"Şansım var mı? Sence Desen’i onarabilir miyim?"

Yavaş yavaş ilerledi ve uzanarak sağ elini omzuma koydu.

Bunu yaparken diğer elindeki asa eğildi; mavi ışığı yüzümün otuz santim ötesinde alevlendi, ama ısı hissetmedim. Gözlerime baktı.

"Değişmişsin," dedi bir süre sonra.

"İşi yapmama yetecek kadar mı?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı.

"Belki denemeye değer kılacak kadar," dedi, “başarısızlığa mahkum olsak da."

"Bana yardım edecek misin?"

"Bu yapabileceğimden emin değilim," dedi. “Ruh hallerim, düşüncelerim hakkındaki bu şey gelip gidiyor. Şimdi bile, kontrolümün bir kısmının kayıp

gittiğini hissedebiliyorum. Heyecan, belki... İçeri girsek iyi olacak."

Arkamda bir tıngırtı duydum. Döndüğüm zaman, grifon oradaydı, başı yavaşça soldan sağa, kuyruğu sağdan sola sallanıyordu, dilini fırlatıp çekiyordu. Çevremizden dolanmaya başladı, Dworkin ile Desen arasında bir yerde durdu.

"Biliyor," dedi Dworkin. “Değişmeye başladığımda hissedebiliyor. O zaman beni Desen’in yanında bırakmıyor... Uslu Wixer. Artık dönüyoruz. Sorun yok... Gel, Corwin."

Mağara ağzına yöneldik ve Wixer takip etti, her adım için bir tınlama.

"Mücevher," dedim, “Hüküm Mücevheri... Desen’in onarılması için gerekli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi. “Desen’de yürürken yol boyunca takılmalı, kırıldığı yerlerde asıl deseni yeniden çizmeli. Ama bu ancak mücevheri kullanmak için ayarlanmış biri tarafından yapılabilir."

"Ben Mücevher’i kullanmayı biliyorum," dedim.

"Nasıl?" diye sordu, durarak.

Wixer arkamızda bir gıdaklama çıkardı ve yürümeye devam ettik.

"Senin yazılı talimatlarını izledim ve Eric’in sözel talimatlarını," dedim. “Onu yanımda Desen’in merkezine götürdüm ve izdüşümümü içine yansıttım."

"Anlıyorum," dedi. “Nasıl ele geçirdin onu?"

"Eric’ten, ölüm döşeğinde."

Mağaraya girdik.

"Yanında mı?"

"Onu Gölge’de bir yere saklamak zorunda kaldım."

"Onu bir an önce almanı ve buraya ya da saraya getirmeni öneririm. Her şeyin merkezine yakın tutulması en iyisi."

"O neden?"

"Orada çok fazla kalırsa, gölgeleri çarpıtma etkisi var."

"Çarpıtma mı? Ne şekilde?"

"Önceden bilmenin yolu yok. Tamamen mekana bağlı."

Bir köşeyi döndük, loşluğun içinde ilerlemeye devam ettik.

"Mücevher’i takarken çevrendeki her şeyin yavaşlaması ne anlama geliyor? Fiona bana bunun tehlikeli olduğunu söyledi, ama neden olduğu konusunda emin değildi."

"Kendi varlığının sınırlarına ulaştığın ve enerjilerinin kısa süre sonra tükeneceği, hemen bir şey yapmazsan öleceğin anlamına geliyor."

"Ne yapmak gerekiyor?"

"Desen'in kendisinden güç çekmeye başla. Mücevher'in içindeki birincil Desen'den."

"Bu nasıl yapılıyor?"

"Ona teslim olmalı, kendini salıvermeli, kimliğini yok etmeli, seni başka her şeyden ayıran sınırları silmelisin."

"Söylemek yapmaktan daha kolay geliyor."

"Ama yapılabilir ve tek yolu bu."

Başımı salladım. Devam ettik, sonunda büyük kapıya geldik. Dworkin asasını söndürdü ve duvara yasladı. İçeri girdik,

Dworkin kapıyı kilitledi. Wixer dışarıda pozisyon aldı.

"Şimdi gitmen gerek," dedi Dworkin.

"Ama sana sormak ve anlatmak istediğim daha çok şey var."

"Düşüncelerim anlamsızlaşmaya başlıyor ve sözlerin boşa gidecektir. Yarın gece ya da ondan sonrakinde ya da ondan sonrakinde. Acele et! Git!"

"Bu acele niye?"

"Değişim üzerime çöktüğü zaman sana zarar verebilirim. Şimdi bile kendimi ancak irade gücüyle alıkoyabiliyorum. Git!"

"Nasıl gideceğimi bilmiyorum. Buraya nasıl gelineceğini biliyorum, ama..."

"Yandaki odadaki masada her tür Koz Kartı var. Işığı al! Herhangi bir yere git! Çık buradan!"

Onun elinden gelen hiçbir tür fiziksel şiddetten korkmadığımı söyleyerek itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, yüz hatları erimiş mum gibi akmaya başladı. Bir şekilde olduğundan daha iri, daha uzun kol ve bacaklı görünmeye başladı. Işığı kaparak odaya kaçtım. Aniden içimi bir ürperti basmıştı.

Masaya. Çekmeceyi koparırcasına açtım ve içinde dağınık duran bazı Koz Kartlarını kaptım. O zaman ayak sesleri duydum. Bir şey biraz önce çıktığım odadan, arkamdan odaya giriyordu. Bu bir adamın ayak seslerine benzemiyordu. Arkama bakmadım. Bunu yerine, kartları önümde kaldırdım ve en üsttekini inceledim. Tanımadığım bir sahneydi, ama hemen zihnimi açtım ve uzandım. Bir kayalık, ötesinde belirsiz bir şey, tuhaf bir şekilde benek benek bir gökyüzü, solda saçılmış yıldızlar... Kart elime bir soğuk,

bir sıcak geliyordu, ben bakarken şiddetli bir rüzgar içinde esmiş, bir şekilde manzarayı değiştirmiş gibi görünüyordu.

Sonra arkamdan, sağdan, Dworkin'in son derece değişmiş, ama hâlâ tanınabilen sesi konuştu. "Aptal! Sonunun geleceği ülkeyi seçtin!"

Büyük pençemsi bir el -siyah, derimsi, boğum boğum- kartı kapacakmış gibi omzumun üzerinden uzandı. Ama görüntü hazır görünüyordu ve ona doğru fırladım ve kaçtığımı anlar anlamaz kartı çevirdim. Sonra, duyularımın yeni mekana alışmasına izin vererek kıpırdamadan durdum.

Anladım. Efsane parçacıklarından, aile dedikodularından ve üzerime çöken genel duygudan, nereye geldiğimi anladım.

Bakmak için gözlerimi kaldırdığımda, buranın neresi olduğundan kesinlikle emindim. Kaos Sarayları.

Bölüm 6

Neresi? Duyular o kadar güvenilmez şeylerdir ki! Ve şimdi benimkiler sınırlarının ötesinde zorlanıyordu. Üzerinde durduğum kaya... Eğer bakışlarımı ona dikmeye kalkarsam, sıcak bir akşamüstündeki kaldırım görünüşü alıyordu. Kayıp dalgalanıyor gibiydi, ama ayak bastığım yer değişmiyordu. Ve ışık tayfının kendine ait, evi diyebileceği kısmı konusunda da kararsızdı. Bir iguananın derisi gibi zonkluyor, çakıyordu. Yukarıya baktığımda, daha önce hiç görmediğim gibi bir gökyüzü buldum. O anda, ortadan ikiye ayrılmıştı. Yarısı derin bir gece-karanlığı idi ve içinde yıldızlar dans ediyordu. Dans etmek derken, titreşmekten bahsetmiyorum; sıçrıyorlar, büyüklükleri değişiyordu; fırlıyor, çemberler çiziyorlardı; nova parlaklığına erişiyor, sonra yok olana kadar soluyorlardı. Korkutucu bir manzaraydı ve derin bir akrofobi hissederken midem içimde kasıldı. Yine de, bakışlarımı kaçırmam durumu pek az düzeltti. Gökyüzünün diğer yarısı, devamlı sallanan renkli kumlardan bir şişe gibiydi; portakal rengi, sarı, kırmızı, mavi, kahverengi ve mor kuşaklar dönüyor, bükülüyordu; yeşil, leylak rengi, gri ve ölü beyaz lekeler gelip gidiyor, bazen uzanarak kuşaklaşıyorlar, diğer kıvranan şeylerle birleşiyor ya da onların yerini alıyorlardı. Ve bunlar da ışıldayıp dalgalanıyor, imkansız uzaklık ve yakınlık duyguları yaratıyorlardı. Zaman zaman, bazıları ya da hepsi, kelimenin tam anlamıyla gökyüzü kadar yüksek görünüyor, sonra bir araya gelip, buharlı, saydam sislerle, yarı şeffaf şeritler ya da katı renk dokunaçları halinde önümdeki havayı dolduruyorlardı. Siyahlığı renklerden ayıran çizginin sağ tarafımdan yaklaşıp, soluma çekildiğini anlayana kadar biraz zaman geçti. Sanki tüm semavi mandala tam tepemdeki bir noktanın çevresinde dönüyor gibiydi. Parlak yarının ışık kaynağına gelince, belirlenemiyordu. Orada durup başta sayısız renk patlamaları ile dolu bir vadi gibi görünen şeye baktım; ama ilerleyen karanlık bu manzarayı uzaklaştırdığı zaman, yıldızlar yükseklikleri kadar derinliklerinde de dans edip yandı ve dipsiz bir uçurum izlenimi bıraktı. Sanki dünyanın, evrenin, her şeyin sonunda duruyordum. Ama durduğum yerden çok, çok uzakta, en derin karanlıktan bir dağın üzerinde bir şey süzülüyorduç Kendi içinde bir siyahlık, ama zar zor algılanabilen ışık çakmaları ile çevrelenmiş,

yumuşamış. Burada mesafe, derinlik ve perspektif olmadığından büyüklüğünü tahmin edemiyordum. Tek bir yapı mı? Bir yapı topluluğu mu? Bir şehir mi? Yoksa yalnızca bir yer mi? Dış hatları, retinama her düşüşüyle değişiyordu. Şimdi aramızda solgun, sisli tabakalar süzülüyor, sanki uzun gaz iplikçikleri sıcak havayla uçuşuyormuş gibi bükülüyordu. Mandala, kendini tam tersine çevirdiği anda dönmeyi bıraktı. Renkler şimdi arkamdaydı ve başımı çevirmediğim sürece algım dışındaydılar; yapmayı hiç istemediğim bir eylem. Orada durup, her şeyi doğuran şekilsizliği izlemek hoştu... Bu şey, Desen'den önce bile vardı. Bunu biliyordum, belirsizce ama kesin, bilincimin tam merkezinde. Bunu biliyordum, çünkü daha önce buraya geldiğimden emindim. Henüz babamın çocuğu iken, uzak bir günde buraya getirilmişim gibi geliyordu -ya babam ya da Dworkin tarafından, şimdi hatırlayamıyordum- ve burada ya da buna çok benzeyen bir yerde ayakta durmuş veya kucakta tutulmuş, aynı manzara olduğuna emin olduğum bir manzaraya bakmıştım; benzer bir anlayamazlıkla, benzer bir kavrayışla. Aldığım zevk endişe dolu bir heyecanla lekelenmişti, bir yasaklanmışlık duygusu, şüpheli bir beklenti hissi. Tuhaf bir şekilde, o anda içimde, gölge Dünya'daki yaprak yığınımda terk etmek zorunda kaldığım Mücevher'i özledim, Dworkin'in çok şey yapmak için kullandığı o şeyi. İçimden bir parça orada olan her ne varsa ona karşı bir savunma ya da en azından bir direnç simgesi mi arıyordu? Muhtemelen.

Büyülenmiş bir biçimde uçuruma bakarken, sanki gözlerim alıştı ya da manzara belirsiz bir şekilde yine değişti. Çünkü artık o yerde minik, hayalete benzer şekillerin, sisli bulutların içinde ağır çekilişi meteorlar gibi hareket ettiğini ayırt edebiliyordum. Onlara dikkatle bakarak bekledim, dalmış oldukları eylemleri anlamaya çalıştım. Sonunda, bulutlardan biri çok yakına süzüldü. Kısa süre sonra aradığım yanıtı buldum.

Bir hareket oldu. Hızla ilerleyen şekillerden biri irileşti ve bana doğru gelen kıvrımlı yolu takip ettiğini gördüm. Yalnızca birkaç saniye içinde, bir atlının boyutlarına ulaştı. Yaklaşırken, önümde uzanan her şeye yapışmış gibi görünen o hayaletimsi niteliğini kaybetmeden katılık suretine büründü. Bir an sonra, tüysüz bir at ile üzerinde çıplak bir sürücü gördüm, ikisi de ölü gibi solgundu ve hızla bana doğru geliyordu. Sürücü kemik beyazı kılıcını salladı; onun ve atın gözleri kırmızı kırmızı çaktı. Beni görüp görmediğini, aynı gerçeklik düzleminde olup olmadığımızı bilmiyordum,

yüzü o kadar tuhaftı ki. Yine de Grayswandir'i çektim ve o yaklaşırken bir adım geriledim.

Uzun, beyaz saçları minik, kıvılcımlı zerreler saçtı ve başını çevirdiği zaman benim için geldiğini biliyordum, zira bakışlarını bedenimin ön yüzünde soğuk bir basınç gibi hissettim.

Yan döndüm ve kılıcımı kaldırdım.

Devam etti ve hem binicinin, hem de atın büyük, düşündüğümden de büyük olduğunu fark ettim. Gelmeye devam ettiler. Bana en yakın noktaya ulaştıklarında -yaklaşık on metre belki- binici onu durdururken at şahlandı. Sonra, hafifçe kabaran bir denizin üzerindeki bir sal gibi salınarak bana baktılar.

"İsmin!" dedi binici. "Buraya gelen, bana ismini söyle!"

Sesi kulaklarımda bir çatırtı çıkardı. Hepsi tek bir ses düzeyindeydi, yüksek ve tekdüze.

Başımı iki yana salladım.

"Ben istediğim zaman ismimi söylerim, emredildiği zaman değil," dedim. "Sen kimsin?"

Üç kısa havlama çıkardı, bunların kahkaha olduğu sonucuna vardım.

"Seni yere indirip fena benzeteceğim, o zaman sonsuza dek haykırırsın."

Grayswandir'le gözlerine işaret ettim.

"Laf bedava," dedim. "Viski ise parayla."

O zaman, sanki birisi Koz Kartımla oynuyor, beni düşünüyormuş gibi hafif bir serinlik hissettim. Ama solgun ve zayıftı ve dikkatimi ona çeviremezdim, çünkü sürücü atına bir tür işaret vermiş olmalıydı ki at şahlandı. Aramızdaki mesafenin çok fazla olduğuna karar verdim. Ama bu düşünce bir başka gölgeye aitti. Hayvan bana doğru sıçradı, takip ettiği belirsiz yolu terk etti.

Sıçrayışı onu fazla yakına getirmedi. Ama umduğum gibi düşüp yok da olmadı. Dörtnala gitmeye devam etti ve ilerleyişi eylemleri ile tam olarak orantılı olmasa da, yaklaşık yarı hızla boşluğu aşmaya devam etti.

Bu gerçekleşirken, atlının geldiği yönden bir başka şeklin bana doğru yöneldiğini gördüm. Konumumu koruyup savaşmaktan ve bu saldırganı diğeri yaklaşmadan alt etmeyi ummaktan başka yapacak şey yoktu.

Binici yaklaşırken, kırmızı gözleriyle beni süzdü ve Grayswandir'i görünce durdu. Arkamdaki çılgın aydınlık neye dönmüşse, kılıcımdaki karmaşık oymaları bir kez daha hayata döndürmüştü, öyle ki, Desen'in

kılıcın üzerindeki parçası uzunluğu boyunca yüzüyor, kıvılcımlanıyordu. Atlı o sırada çok yaklaşmıştı, ama dizginleri çekti ve bakışları yukarıya sıçrayarak benimkilerle karşılaştı. Pis sırıtışı silindi.

"Seni tanıyorum!" dedi. “Sen Corwin denilensin!"

Ama ben ve müttefikim momentum onu yakalamıştık.

Atın ön toynakları çıkıntının üzerine düştü ve ben öne atıldım. Hayvanın refleksleri, dizginlere rağmen arka ayaklarına da basacak yer aramasına sebep oldu. Ben yaklaşırken binici kılıcı ile gard aldı, ama ben çapraz bir adım attım ve solundan saldırdım. Adam kılıcını çevirirken, ben çoktan atılmıştım.

Grayswandir solgun derisini yırttı, göğüs kemiğinin altından, bağırsaklarının üzerinden saplandı.

Kılıcımı çekip kurtardım ve yarasından kan gibi ateş damlaları fışkırdı. Kılıcı tutan eli sarktı, alazlı sıvı ensesine dökülürken atı, ıslık gibi bir çığlık kopardı. Binici öne yığılırken ve şimdi dört ayağını basmış olan hayvan tekmeleyerek bana doğru atılırken geriledim. Düşünmeden, kendimi savunmak için yine kılıcımı savurdum. Kılıcım sol ön ayağını çentti ve o da yanmaya başladı.

Hayvan dönerken ve ikinci kez bana doğru atılırken yine yana kaydım. O anda binici bir ışık sütunu halinde patladı.

Hayvan böğürdü, döndü, fırlayıp gitti. Durmadan kenara atladı ve boşlukta yok olarak, beni uzun zaman önce benimle konuşan kedinin yanan kafasının anıları ve ona eşlik eden ürpertilerle ile başbaşa bıraktı.

Nefes nefese, kayaya doğru çekildim. Bulutsu yol daha yakına süzülmüştü. Çıkıntıdan belki üç metre öteye. Soluma kramp girmişti. İkinci atlı hızla yaklaşıyordu. İlki gibi solgun değildi. Saçları koyuydu ve yüzünde renk vardı. Atı doğru dürüst bir doru renge sahip ve yeleliydi. Elinde kurulmuş bir arbalet taşıyordu. Arkama baktım, ama kaçış yolu yoktu, içine girebileceğim bir çatlak yoktu.

Avucumu pantolonuma sildim ve Grayswandir’i kavradım.

Hedefi mümkün olduğunca küçültmek için yan döndüm. Kılıcı, kabzası kafamın hizasında, ucu yere dönük, aramızda kaldırdım: Sahip olduğum tek kalkan buydu.

Binici karşıma geldi ve dumansı yoldaki en yakın noktada durdu. Arbaleti yavaşça, beni bir vuruşta deviremezse kılıcımı mızrak gibi fırlatabileceğimi bilerek kaldırdı. Göz göze geldik.

Sakalsız ve inceydi. Kıstığı gözleri muhtemelen açık renkliydi. Atını iyi idare ediyordu, sırf bacaklarının yaptığı basınç ile. Elleri iriydi ve titremiyordu. Becerikli. Ona bakarken içimden tuhaf bir duygu geçti.

An eylem noktasının ötesine uzandı. Adam geriye kaykıldı, silahı hafifçe indirdi, ama duruşundaki gerginlik değişmedi.

"Sen," diye seslendi. “O kılıç Grayswandir mi?"

"Evet," diye yanıt verdim, “öyle."

Beni incelemeye devam etti, içimdeki bir şey giyinecek sözler aradı, bulamadı, gecenin içinde çıplak kaçtı.

"Burada ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Gitmek," dedim.

Bir çıngırtı geldi ve oku solumda, öteye çarptı.

"Git o zaman," dedi. “Burası senin için tehlikeli bir yer."

Atını geldiği yere çevirdi.

Grayswandir’i indirdim.

"Seni unutmayacağım," dedim.

"Hayır," dedi. “Unutma."

Sonra atını dörtnala sürüp gitti, birkaç dakika sonra bulut da süzülerek uzaklaştı.

Grayswandir’i kınına soktum ve öne bir adım attım. Dünya çevremde yine dönmeye başlamıştı, ışık sağ tarafımdan yaklaşıyor, karanlık solda çekiliyordu. Arkamdaki kaya çıkıntısına tırmanmanın bir yolunu aradım. Yaklaşık dokuz, on metre yüksekliğinde görünüyordu ve zirveden görülebilecek manzarayı istiyordum. Üzerinde durduğum çıkıntı hem sağıma, hem de soluma doğru uzanıyordu. Ama inceleyince, sağ tarafımdaki yolun, uygun bir tırmanma noktası sunmadan hızla daraldığını gördüm. Döndüm ve sola ilerledim.

Bir taşın ötesindeki dar yerde kaba bir nokta buldum. Bakışlarımı gezdirince, tırmanmak mümkün geldi. Geleneksel tehditlerin yaklaşmasına karşılık arkamı kontrol ettim. Hayalet yol uzaklara süzülmüştü; yaklaşan başka biniciler yoktu. Tırmanmaya başladım.

Tırmanmak güç değildi, ama yükseklik aşağıda göründüğünden fazla çıktı. Bu yerde gördüğüm her şeyi etkileyen uzamsal çarpıklığın bir belirtisiydi büyük ihtimalle. Bir süre sonra, kendimi yukarı çektim ve boşluğun öte yanını daha iyi gören bir noktada ayakta durdum.

Bir kez daha, kaos dolu renkleri gördüm. Sağımdan, karanlık onları güdüyordu. Üzerinde dans ettikleri topraklar kaya ve krater doluydu, üzerinde yaşam işareti yoktu. Ama ortasından, uzak ufuktan sağda, dağlardaki bir noktaya, mürekkep gibi ve yılansı, ancak siyah yol olabilecek şey geçiyordu.

Yeni bir on dakikalık tırmanış ve manevralar sonunda kara yolun bitişini görebileceğim bir noktada mevzilenmiştim.

Yol dağlardaki geniş bir geçidi süpürüyor, boşluğun tam kenarına kadar geliyordu. Orada, siyahlığı mekanı dolduran karanlıkla birleşiyordu, aralarındaki fark ancak yolun karanlığında yıldızların parlamaması ile ayırt edilebiliyordu. Onu ölçmek için bu dışlama yöntemini kullandım ve sisli iplikçiklerin çevresinde süzüldüğü karanlık tepenin üzerinde devam ettiği izlenimini edindim.

Hangi görünmeyen gözler üzerinde geziniyorsa, alçak tepenin kontürünü olabildiğince az bozmak için karnımın üzerinde uzandım. Orada yatarken, bu yolun nasıl açıldığını düşündüm. Desen'deki zarar Amber'i bu şekilde ulaşılmaya açık kılmıştı ve lanetimin itici unsur olduğuna inanıyordum. Şimdi ben olmadan da açılabileceğini hissediyordum, ama benim de kendi rolümü oynadığımdan emindim. Eskiden inandığım gibi tamamen olmasa da, suç hâlâ kısmen benimdi. O zaman Eric'i, Kolvir'de uzanmış ölürken düşündüm. Benden ne kadar nefret etse de, ölüm lanetini Amber'in düşmanlarına saklayacağını söylemişti. Başka bir deyişle buna ve bunlara. Talihin tuhaf bir cilvesi. Artık çabalarım tamamen en az sevdiğim kardeşimin ölüm dileğini gerçekleştirmeye yönelmişti. Benim lanetimi geçersiz kılacak onun laneti ve aracı olarak ben. Ama belki de, daha geniş bir açıdan, uygun.

Aradım ve yolda ilerlemeye başlayan ya da toplanan parlak binici toplulukları bulamayınca memnun oldum. Başka bir saldırı topluluğu çoktan yola çıkmadıysa, Amber geçici olarak güvendeydi hâlâ. Ama bazı şeyler beni endişelendiriyordu. En önemlisi, eğer zaman orada Dara'nın olası kökeninin işaret ettiği gibi garip davranıyorsa, neden başka bir saldırı olmamıştı?

Kendilerini toplayıp yeni bir saldırı hazırlamalarına yetecek kadar zamanları olduğu kesindi. Amber zamanına göre yakınlarda, stratejilerini değiştirecek bir şey mi olmuştu? Eğer öyleyse ne? Silahlarım mı? Brand'in geri dönmesi mi? Yoksa başka bir şey mi? Aynı zamanda, Benedict'in ileri

karakollarının nereye kadar uzandığını merak ediyordum. Kuşkusuz bu kadar uzağa değil, aksi halde bilgim olurdu. Buraya hiç gelmiş miydi? Diğerlerinden herhangi biri, son zamanlarda benim durduğum yerde durup, benim bilmediğim bir şey bilerek Kaos Sarayları’na bakmış mıydı? Geri döner dönmez Brand ile Benedict’i bu konuda sorgulamaya karar verdim.

Tüm bunlar beni, o anda zamanın bana nasıl davrandığını merak etmeye itti. Burada gerektiğinden daha fazla zaman harcamamak en iyisi, diye karar verdim. Dworkin’in masasından aldığım diğer Koz Kartlarını taradım. Hepsi ilgi çekici görünüyor olsa da, tasvir edilen manzaraların hiçbirini tanımıyordum. Bunun üzerine kendi kutumu açtım ve karıştırarak Random’ın Koz Kartını buldum. Belki daha önce benimle iletişim kurmaya çalışan oydu.

Yavaş yavaş, görüntü gözlerimin önünde yüzdü ve bulanık, kaleydeskop imgelerine baktım, Random’ın resmi de ortalarında. Hareket ve bükülen perspektifler...

"Random," dedim. “Ben Corwin."

Zihnini hissettim, ama yanıt gelmedi. O zaman aklıma bir cehennem sürüşünün ortasında olduğu, tüm konsantrasyonunun çevresindeki Gölge malzemesini bükme işine adandığı geldi. Kontrolünü kaybetmeden yanıt veremezdi. Elimde Koz Kartını kapadım ve iletişimi kestim.

Gerard’ın kartını buldum. Biraz sonra, iletişim sağlandı.

Ayağa kalktım.

"Corwin, neredesin?" diye sordu.

"Dünyanın sonunda," dedim. “Eve dönmek istiyorum."

"Gel o zaman."

Elini uzattı. Uzandım ve elini tuttum, ileriye bir adım attım.

Amber’deki sarayın zemin katında, Brand’in geri döndüğü gece toplandığımız oturma odasındaydım. Sabahın erken saatleri gibi görünüyordu. Şömineden ateş vardı. Başka kimse yoktu.

"Sana daha önce ulaşmaya çalıştım," dedi. “Sanırım Brand de denedi. Ama emin olamıyorum."

"Ne kadardır yoktum?"

"Sekiz gün," dedi.

"Acele ettiğime memnun oldum. Neler oluyor?"

"Tatsız bir şey yok," dedi. “Brand’in ne istediğini bilmiyorum. Seni sorup duruyordu ve ben sana ulaşamadım. Sonunda ona bir deste verdim ve o

daha iyi iş çıkarabilecek mi, bakmasını istedim. Görünüşe göre çıkaramamış."

"Meşguldüm," dedim “ve zaman-akış diferansiyeli fenaydı."

Başını salladı.

"Durumu düzeldiğinden beri ondan kaçınıyorum. Yine o karanlık ruh hallerinden birine girdi ve kendine bakabileceği konusunda ısrar ediyor. Bu konuda haklı ve böylesi daha iyi."

"Şimdi nerede?"

"Kendi odasında. Yaklaşık bir saat önce oradaydı. Kara kara düşünüyordu."

"Hiç dışarı çıktı mı?"

"Birkaç kısa yürüyüş. Ama son günlerde çıkmadı."

"Sanırım gidip onu görsem iyi olacak o zaman. Random’dan haber var mı?"

"Evet," dedi. “Birkaç gün önce Benedict döndü. Random’ın oğlu ile ilgili bazı ipuçları bulduklarını söyledi. Bir iki tanesini kontrol etmesine yardım etmiş. Bir tanesi daha öteye gidiyormuş, ama Benedict, her şey belirsiz olduğu için Amber’den fazla ayrı kalmamasının daha iyi olacağını hissetmiş. Bu yüzden Random’ı arayışını yalnız sürdürmesi için bırakmış. Ama macerası sırasında bir şey edinmiş. Yapay bir kol takarak döndü. Güzel bir parça. Onunla, daha önce yapabildiği her şeyi yapabiliyor."

"Gerçekten mi?" dedim. “Tuhaf bir şekilde tanıdık geldi."

Gülümsedi, başını salladı.

"Kolu onun için Tir-na Nog’th’tan getirdiğini söyledi. Aslında, en kısa sürede seninle bunu konuşmak istiyor."

"Eminim istiyordur," dedim. “Şimdi nerede?"

"Kara yol boyunca kurduğu ileri karakollardan birinde. Ona Koz Kartını kullanarak ulaşmak zorunda kalacaksın."

"Teşekkürler," dedim. “Julian ya da Fiona hakkında yeni bir şey?"

Başını salladı.

"Tamam," dedim, kapıya dönerek. “Sanırım ilk önce gidip Brand’i göreceğim."

"Ne istediğini merak ediyorum," dedi.

"Bunu hatırlayacağım," dedim ona.

Odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim.

Bölüm 7

Brand'in kapısını çaldım.

"İçeri gir, Corwin," dedi.

Girdim ve eşiği aşarken gelenin ben olduğumu nasıl anladığını sormamaya karar verdim. Odası kasvetli bir yerdi ve gündüz olmasına ve dört penceresi olmasına rağmen mumlar yanıyordu. Pencerelerin üçündeki kepenkler kapatılmıştı. Dördüncüsü kısmen açıktı. Brand bu pencerenin yanında durmuş, denize bakıyordu. Baştan aşağı siyah kadifelere bürünmüştü, boynunda gümüş bir zincir asılıydı. Kemeri de gümüştü. Güzel, halkalı bir şey. Küçük bir hançerle oynuyordu ve ben içeri girerken bakmadı. Hâlâ solgundu, ama sakalı düzgün bir şekilde kırpılmıştı, iyice temizlenmişti ve onu en son gördüğüm zamandan biraz daha kiloluydu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedim. “Nasıl hissediyorsun?"

Döndü ve ifadesiz bir yüzle, gözleri yarı kapalı, beni süzdü.

"Ne cehennemdeydin?" dedi.

"Orada burada. Beni neden görmek istedin?"

"Sana neredeydin, diye sordum."

"Ben de seni duydum," dedim, arkamdaki kapıyı yine açarak. “Şimdi dışarı çıkacağım ve tekrar içeri gireceğim. Bu sohbete baştan başlamaya ne dersin?"

İçini çekti.

"Bir dakika. Özür dilerim," dedi. “Neden hepimiz bu kadar alınganız? Bilmiyorum... Tamam. Baştan başlamamız daha iyi olabilir."

Hançerini kınına soktu ve odayı aşıp siyah ahşap ve deriden ağır bir sandalyeye oturdu.

"Konuştuğumuz her şey hakkında endişelenmeye başladım," dedi, “konuşmadığımız bazı şeyler hakkında da. Senin Tir-na Nog'th'taki işini tamamlayıp geri dönmen için uygun görünen bir süre bekledim. Sonra seni sordum ve henüz dönmediğin söylendi. Biraz daha bekledim. Başta sabırsızdım, sonra da düşmanların pususuna düşmüş olmandan endişelenmeye başladım. Daha sonra sorduğumda, döndüğünü, Random'ın karısı ile konuşacak -harika bir sohbet olmalı ve biraz kestirecek kadar kaldığını öğrendim. Sonra yine gitmişsin. Beni olaylardan haberdar

etmediğin için sinirlendim, ama biraz daha beklemeye karar verdim. Sonunda Gerard’dan sana Koz Kartın aracılığı ile ulaşmasını istedim. O başarısız olunca, hayli endişelendim. O zaman kendim denedim ve sana defalarca dokundum gibi geldi, ama sana ulaşamadım. Senin için korktum ve şimdi baştan beri korkacak bir şey olmadığını görüyorum. Bu yüzden, ters davrandım."

"Anlıyorum," dedim, onun sağ tarafındaki bir sandalyeye oturarak. “Aslında, zaman benim için sizin için olduğundan daha hızlı akıyordu, bu yüzden oturduğum yerden kıpırdamamışım bile sayılabilir. Muhtemelen senin yaran benimkinden daha fazla iyileşmiştir."

Hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Bu da bir şey," dedi. “Çektiğim acılara karşılık."

"Ben de birkaç acı yaşadım," dedi, “bu yüzden bana daha fazlasını yaşatma. Beni bir şey için görmek istiyordun. Neymiş bakalım."

"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi. “Belki ilk önce onu konuşmalıyız."

"Tamam," dedim. “Konuşalım."

Döndüm ve kapının yanındaki duvarın üzerindeki resme baktım. Bir yağlıboya, Mirata’daki kuyunun oldukça kasvetli bir tasviri, atlarının yanında durmuş konuşan iki adam.

"Kolayca ayırt edilir bir stilin var," dedim.

"Her konuda," diye yanıt verdi.

"Bir sonraki cümlemi çaldın," dedim, Martin’in Koz Kartını çıkarıp ona uzatarak.

Kartı incelerken yüzü ifadesiz kaldı, bana kısa, yan bir bakış fırlattı ve başını salladı.

"Kendi el işimi inkar edemem," dedi.

"O el bu kartı çizmekten daha fazlasını yaptı, değil mi?"

Dilinin ucunu üst dudağında gezdirdi.

"Nerede buldun?" diye sordu.

"Tam olarak bıraktığın yerde, her şeyin yüreğinde, gerçek Amber’de."

"Demek..." dedi, sandalyeden kalkıp pencereye dönerek ve daha iyi ışık altında incelemek için kartı kaldırarak. “Demek," diye tekrarladı, “tahmin ettiğimden de fazlasını biliyorsun. Birincil Desen’i nasıl öğrendin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"İlk önce sen sorumu yanıtla: Martin’i sen mi hançerledin?"

Bir kez daha bana döndü, bir an baktı, sonra başını kısaca salladı. Gözleri yüzümü aramaya devam etti.

"Neden?" diye sordum.

"Birisinin yapması gerekiyordu," diye açıkladı, “ihtiyaç duyduğumuz güçlerin yolunu açmak için. Çöp çektik."

"Ve sen kazandın."

"Kazandım mı? Kayıp mı ettim?" Omuzlarını silkti. “Bütün bunlar neden şimdi önemli olsun? Olaylar beklediğimiz gibi gelişmedi. Artık o zamankinden farklı biriyim."

"Onu öldürdün mü?"

"Ne?"

"Martin, Random’ın oğlu. Verdiğin yaradan dolayı öldü mü?"

Avuçlarını yukarı çevirdi.

"Bilmiyorum," dedi. “Ölmediyse, denemediğimden değil. Daha fazla aramana gerek yok. Suçluyu buldun. Şimdi ne yapacaksın?"

Başımı salladım.

"Ben mi? Hiçbir şey. Tek bildiğim, oğlanın hâlâ yaşıyor olabileceği."

"O zaman daha önemli konulara geçelim. Gerçek Desen’in varlığını ne zamandır biliyorsun?"

"Yeterince uzun," dedim. “Kökeni, işlevleri, Amber kanının etkisi, yeterince uzun. Dworkin’e senin düşündüğünden daha fazla dikkat ettim. Ama varlığın kumaşına zarar vermekte fayda görmedim. Bu yüzden bırak Rover daha uzun, çok uzun süre uyusun. Seninle konuşana kadar kara yolun böyle bir aptallıkla ilgili olabileceği aklıma bile gelmedi. Desen’i incelemeye gittiğimde Martin’in Koz Kartını buldum ve geri kalanı öğrendim."

"Martin’i tanıdığını bilmiyordum."

"Onu hiç görmedim."

"O zaman Koz Kartındaki resmin onun olduğunu nasıl anladin?"

"Orada yalnız değildim."

"Yanında kim vardı?"

Gülümsedim.

"Hayır, Brand. Şimdi senin sıran. Son konuştuğumuzda bana Amber’in düşmanlarının ta Kaos Sarayları’ndan geldiğini, sen, Bleys ve Fiona tahtı ele geçirmenin en iyi yolu konusunda hemfikir iken yaptığınız bir şey yüzünden kara yolu kullanarak aleme girebildiklerini söylemiştin. Artık ne

yaptığınızı biliyorum. Yine de Benedict kara yola gözkulak oluyor; ben de Kaos Sarayları'ın yeni gördüm. Toplanan güçler yok, o yol üzerinde bize doğru herhangi bir hareket yok. Orada zamanın farklı aktığını biliyorum. Onları tutanın ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Neden harekete geçmediler? Ne bekliyorlar, Brand?"

"Sahip olduğumdan daha fazla bilgi atfediyorsun bana."

"Sanmıyorum. Burada, konu üzerinde uzman olan yalnızca sen varsın. Onlarla anlaşma yaptın. O Koz Kartı, konuşmadığın başka konular olduğunu kanıtlıyor. Kıvranma, konuş."

"Saraylar..." dedi. "Sen meşguldün. Eric seni hemen öldürmediği için aptalın biriydi. Eğer bütün bunları bildiğinden haberi varsa."

"Eric aptalın biriydi," diye kabullendim. "Ama sen değilsin. Şimdi konuş."

"Ama ben aptalın biriyim," dedi, "hem de duygusal bir aptal. Uzun zaman önce burada, Amber'de yaptığımız son tartışmayı hatırlıyor musun?"

"Biraz."

"Yatağımın kenarında oturuyordum. Sen yazı masamın yanında duruyordun. Sen dönüp kapıya yöneldiğinde, seni öldürmeye karar verdim. Kurulmuş bir arbalet bulunan yatağımın altına uzandım. Elimi üzerine koymuş, kaldıracaktım ki, beni durduran bir şey fark ettim."

Durdu.

"Neydi o?" diye sordum.

"Kapının yanma bak."

Baktım. Özel bir şey görmedim. Başımı salladım, ama o, "Yerde," dedi.

Sonra ne olduğunu fark ettim -koyu kırmızı, zeytin rengi, kahverengi ve yeşil- küçük geometrik desenleri vardı.

Başını salladı.

"En sevdiğim halımın üzerinde duruyordun. Kanla lekelenmesini istemedim. Daha sonra öfkem geçti. Demek ben de duyguların ve koşulların kurbanıyım."

"Harika bir hikaye..." diye başladım.

"... ama artık gevezeliği bırakmamı istiyorsun. Ama gevezelik etmiyordum. Bir şey anlatmaya çalışıyordum. Hepimiz birbirimizin müsamahası, yer yer de talihli kazalar sayesinde hayattayız. Çok önemli iki olayda o müsamahayı askıya almayı ve kaza olasılığını çıkarmayı öneriyorum. Ama ilk önce, sorunu yanıtlamak için, onları neyin tuttuğunu

bilmesem de, çok iyi bir tahminde bulunabilirim. Bleys Amber’e saldırmak için büyük bir kuvvet topladı. Ama senin eşlik ettiğin ordunun büyüklüğüne denk bir şey olmayacak. Bu saldırıya verilecek koşullu tepki için son saldırının anılarına güveniyor olacak. Muhtemelen saldırıdan önce Benedict’e ve sana suikast düzenlenecek. Ama bütün bunlar yanıltmaca olacak. Fiona’nın Kaos Sarayları ile iletişime geçtiğini -belki şimdi oradadır- ve onları Bleys’in yanıltmaca baskınından sonra her an beklenebilecek asıl saldırı için hazırlandığını tahmin ediyorum. Bu yüzden..."

"Bunun çok iyi bir tahmin olduğunu söyledin," diye sözünü kestim. “Ama Bleys’in hâlâ hayatta olduğunu kesin olarak bilmiyoruz bile."

"Bleys hayatta," dedi. “Koz Kartı aracılığı ile yaşadığını belirledim. Hatta eylemlerinin kısa bir özetini aldım- ama varlığımı fark etti ve iletişimi kesti. Bu tür gözetlemelere karşı çok hassastır. Onu Amber’e karşı kullanmayı planladığı birliklerle sahada buldum."

"Ya Fiona?"

"Hayır," dedi. “Onun Koz Kartı ile deney yapmaya kalkışmadım ve senin de kalkışmamanı tavsiye ederim. O son derece tehlikelidir ve etkisine kendimi açmak istemedim. Onun mevcut konumu hakkındaki tahminleri doğrudan bilgi yerine çıkarımlara dayalı. Ama buna güvenmeyi tercih ederim."

"Anlıyorum," dedim.

"Bir planım var."

"Söyle."

"Beni tutsaklıktan kurtarma şekliniz, herkesin konsantrasyonunu sizin yaptığınız gibi birleştirmek oldukça ilham vericiydi. Aynı prensip bir kez daha, farklı bir amaç için kullanılabilir. Böyle bir güç birinin savunmasını kolayca kırabilir -hatta çaba doğru yönlendirilirse Fiona gibi birinin bile."

"Yani, sen yönlendirirsen, öyle mi?"

"Elbette. Aileyi toplamamızı ve her neredelerse, Bleys ve Fiona’yla zorla iletişime geçmeyi, onları bedensel olarak tamamen kilitlemeyi öneriyorum. Bir dakika kadar. Benim saldırmama yetecek kadar."

"Martin’e yaptığın gibi mi?"

"Daha iyi, umarım. Martin son anda kurtulmayı başardı. Sizin yardımınızla, bu sefer bu olmamalı. Üç ya da dört kişi bile muhtemelen yeterli olacaktır."

"Bu kadar kolayca başarılabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Denememizin iyi olacağını biliyorum. Zaman daralıyor. Amber'i aldıklarında idam edileceklerden biri sen olacaksın. Biri de ben. Ne diyorsun?"

"Eğer gerekli olduğuna ikna olursam. O zaman sana uymaktan başka seçeneğim kalmaz."

"Gerekli, inan bana. İhtiyaç duyacağım diğer bir şey Hüküm Mücevheri."

"Ne için?"

"Eğer Fiona gerçekten Kaos Sarayları'ndaysa, Koz Kartı tek başına ona ulaşmak ve onu yakalamak için yeterli olmaz. Arkasında hepimiz birden olsak bile. Bu durumda, enerjimizi odaklamak için Mücevher'e ihtiyacım olur."

"Sanırım bu ayarlanabilir."

"O zaman ne kadar acele etsek o kadar iyi. Her şeyi bu gece için ayarlayabilir misin? Bana düşen kısmını halledebilecek kadar iyileştim."

"Lanet olsun, hayır," dedim, ayağa kalkarak.

"Ne demek istiyorsun?" Sandalyenin kollarını kavrayarak yarı doğruldu. “Neden olmasın?"

"Sana, gerekli olduğuna ikna olursam uyarım, dedim. Bunların çoğunun tahmin olduğunu itiraf ettin. Yalnız bu bile beni ikna olmaktan alıkoyuyor."

"O zaman ikna olmayı unut. Risk almaya razı mısın? Bir sonraki saldırı son saldırıdan çok daha güçlü olacak, Corwin. Yeni silahlarını biliyorlar. Planlarında bunu da hesaba katacaklar."

"Sana katılsam bile, Brand, öldürmenin gerekli olduğuna diğerlerini ikna edemeyeceğimden eminim."

"Onları ikna etmek mi? Söyle, yeter! Hepsini gırtlaklarından yakaladın, Corwin! Şimdi sen tepedesin. Orada kalmak istiyorsun, değil mi?"

Gülümsedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Kalacağım da," dedim, “her şeyi kendi tarzımla yaparak. Önerini kayda geçeceğim."

"Senin tarzın ölümüne yok açacak. Düşündüğünden daha çabuk."

"Yine halının üzerinde duruyorum," dedim.

Kahkaha attı.

"Çok iyi. Ama seni tehdit etmiyordum. Ne demek istediğimi biliyorsun. Artık Amber'in tamamından sorumlusun. Doğru olanı yapmalısın."

"Sen de benim Ne demek istediğimi biliyorsun. Sırf senin tahminlerin yüzünden aramızdan iki kişiyi daha öldürmeyeceğim. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Elde ettiğim zaman, çok geç olacak."

Omuzlarımı silktim.

"Göreceğiz."

Kapıya ulaştım.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Başımı salladım

"Herkese her bildiğimi anlatmıyorum, Brand. Bir tür sigorta bu."

"Bunu takdir ederim. Yalnızca yeterince çok şey bildiğini umuyorum."

"Ya da belki çok fazla şey bildiğimden korkuyorsundur," dedim.

Bir an, gözlerinin altındaki kaslarda ihtiyatlı bir bakış dans etti. Sonra gülümsedi.

"Senden korkmuyorum, kardeşim," dedi.

"Korkacak hiçbir şeyinin olmaması iyi," dedim.

Kapıyı açtım.

"Dur," dedi.

"Evet?"

"Martin'in Koz Kartını benim bıraktığım yerde bulduğunda yanında kim olduğunu söylemedin."

"Random'dı," dedim.

"Ah. Detaylardan haberdar mı?"

"Oğlunu senin hançerlediğini bilip bilmediğini kastediyorsan," dedim, "yanıt hayır, henüz değil."

"Anlıyorum. Ya Benedict'in yeni kolu? Onun için bir şekilde Tir-na Nog'th'tan aldığını anlıyorum. Bu konuda daha fazlasını öğrenmek isterim."

"Şimdi değil," dedim. "Bir sonraki buluşmamıza bir şeyler saklayalım. O kadar uzak olmayacak."

Dışarı çıktım ve halıya sessiz teşekkürlerimle kapıyı kapattım.

Bölüm 8

Mutfağa gidip, muazzam bir yemek derleyip mideye indirdikten sonra, ahırlara gittim ve bir Zamanlar Eric'e ait olan güzel, genç, al donlu bir at buldum. Eric'in olmasına rağmen dost olduk ve çok geçmeden bizi Gölge güçlerimin kampına götürecek, Kolvir'den aşağı dolanan yolda ilerliyorduk. At sürer ve yediklerimi sindirirken, benim için son birkaç saate karşılık gelen sürede yaşadığım olayları ve yaptığım keşifleri düşündüm. Eğer Amber gerçekten de Dworkin'in Kaos Sarayları'na karşı isyan hareketinden doğduysa, o zaman hepimizin şimdi bizi tehdit eden güçlerle akraba olmamız olasıydı. Elbette, Dworkin'in söylediklerine ne kadar güvenilebileceğini bilmek zordu. Yine de kara yol, görünüşte Brand'in ayininin Dworkin'den öğrendiği prensiplere dayandırdığı bir şey doğrudan sonucu olarak gerçekten Kaos Sarayları'na kadar uzanıyordu. Neyse ki, şimdilik Dworkin'in anlatımının en çok inanç gerektiren kısımları, acil ve pratik açılardan, hali hazırda çok önemli görünmeyen şeylerdi. Yine de, bir tekboynuzun soyundan olmak konusunda duygularım karışıktı.

"Corwin!"

Dizginleri çektim. Zihnimi mesaja açtım ve Ganelon'un imgesi belirdi.

"Buradayım," dedim. "Nereden bir deste Koz Kartı buldun? Ve onları kullanmayı nasıl öğrendin?"

"Bir süre önce kütüphanedeki dolaptan bir deste aldım. Seninle acele iletişime geçmek gerekirse bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. Onları kullanmaya gelince, sen ve diğerlerinin yapıyor göründüğü şeyi yaptım. Koz Kartını incelemek, onu düşünmek, kişi ile iletişime geçmek üzerinde yoğunlaşmak."

"Uzun zaman önce sana bir deste vermeliydim," dedim.

"Benim atladığım ve telafi ettiğin için memnun olduğum bir nokta. Şimdi yalnızca kartları sınıyor musun, yoksa bir şey mi oldu?"

"Bir şey oldu," dedi. "Neredesin?"

"Ne tesadüftür ki, ben de seni görmeye geliyordum."

"İyi misin?"

"Evet."

"Güzel. Gel, o zaman. Seni, sizlerin yaptığı gibi, bu şeyden getirmeye çalışmasam daha iyi. O kadar da acil değil. Seni birazdan görürüm."

"Peki."

İletişimi kesti ve ben dizginleri silkeleyerek devam ettim.

Bir an, benden bir deste istemediği için sinirlenmiştim. Sonra, Amber zamanı ile bir haftadan fazla zamandır yok olduğumu hatırladım. Muhtemelen endişelenmiş, diğerlerine, birinin benimle iletişime geçmesini isteyecek kadar güvenmemişti. Belki haklıydı da.

İniş ve kampa giden yolculuğun kalanı hızlı geçti. At –adı Davul'du, bu arada- bir yerlere gitmekten memnun görünüyordu ve en ufak bir bahanede başını alıp gitmeye eğilimliydi. Bir noktada, onu yormak için dizginleri bıraktım ve uzun zaman geçmeden kampı gördüm. O anda Yıldız'ı özlediğimi fark ettim.

Kampın içinde ilerlerken bakışların ve selamların hedefi oldum. Beni bir sessizlik takip etti ve ben geçerken tüm eylemler durdu. Savaş emri vermeye geldiğime inanıp inanmadıklarını merak ettim.

Ben attan inmeden Ganelon çadırından çıktı.

"Hızlı," diye yorum yaptı, ben inerken elimi sıkarken. "Güzel bir at."

"Evet," diye kabul ettim, dizginleri emir erine vererek. "Ne haberler var?"

"Eh..." dedi. "Benedict'le konuşuyordum..."

"Kara yolda hareket mi var?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Bahsettiği dostlarının -Tecylerin- yanından döndükten sonra, Random'ın iyi olduğunu, Martin'in nerede olduğuna ilişkin bir ipucunu takip ettiğini söylemek için beni görmeye geldi. Ondan sonra başka şeyleri konuşmaya başladık ve sonunda benden Dara hakkında bildiğim her şeyi anlatmamı istedi. Random onun Desen'i yürüdüğünü anlatmış ve Benedict kendinden başka herkesin onun varlığından haberdar olduğuna karar vermiş."

"Ona ne anlattın?"

"Her şeyi."

"Tahminler ve spekülasyonlar dahil mi Tir-na Nog'th'tan sonra?"

"Öyle."

"Anlıyorum. Nasıl karşıladı?"

"Heyecanlı görünüyordu. Mutlu, bile diyebilirim. Gel kendin konuş onunla."

Başımı salladım ve çadırına doğru döndü. Kapı kanadını arkaya itti ve yana çekildi. İçeri girdim.

Benedict, üzerinde bir harita serili olan küçük bir sandığın yanındaki alçak bir tabureye oturmuştu. Gökyüzündeki şehirden getirdiğim ölümcül, gümüş kablolu, ateş çivili mekanik kola monte edilmiş parlak, iskelet elin uzun, metal parmağı ile harita üzerinde bir şeyi takip ediyordu. Alet şimdi sağ koluna, kahverengi gömleğinin yeninin kesik olduğu yerin biraz altına bağlanmıştı. Beni bir anlığına ürpererek durduran bir değişiklikti bu, karşılaştığım hayalete o kadar benziyordu ki. Gözleri gözlerimle karşılaştı ve selam vererek elini kaldırdı, kayıtsız, mükemmel bir hareketti ve yüzünü kırıştırdığını gördüğüm en geniş gülümseme ile gülümsedi.

"Corwin!" dedi ve sonra ayağa kalkıp o elini uzattı.

Beni neredeyse öldüren aleti tutmak zorunda kaldım. Ama Benedict bana karşı, uzun zaman olmadığı kadar iyi niyetli görünüyordu. Yeni eli sıktım ve basıncı mükemmeldi. Soğukluğunu, köşeli oluşunu görmezden gelmeye çalıştım ve bu kadar kısa süre içinde onu bu kadar iyi kontrol etmeyi öğrenmesi karşısındaki şaşkınlığım içinde neredeyse başarılı oldum.

"Sana bir özür borçluyum," dedi. “Sana haksızlık ettim. Çok üzgünüm."

"Tamam," dedim. “Anlıyorum."

Bir anlığına beni kucakladı ve aramızdaki her şeyin düzeldiğine ilişkin inancım, ancak o hassas ve ölümcül parmakların omzumu kavraması ile karardı.

Ganelon güldü, bir başka tabure getirdi ve sandığın diğer tarafına koydu. Koşullar ne olursa olsun bahsedilmesini istemediğim bir konuyu açmış olması karşısında hissettiğim öfke, etkilerini görünce yok olmuştu: Benedict’i daha iyi bir ruh halinde gördüğümü hatırlamıyordum; Ganelon’un anlaşmazlıklarımızı çözmeyi başarmaktan memnun olduğu açıktı.

Kendi kendime gülümsedim, tabureyi kabul ettim, kılıç kemerimin tokasını çözdüm ve Grayswandir’i çadır direğine astım. Ganelon üç kadeh ile bir şişe şarap çıkardı. Kadehleri önümüze koyup doldururken yorum yaptı, “Avalon’daki o gece çadırında bize gösterdiğin konukseverliğin karşılığı olarak."

Benedict kadehini pek az çınlatarak kaldırdı.

"Bu çadırda daha fazla rahatlık var," dedi. "Öyle değil mi Corwin?"

Başımı salladım ve kadehimi kaldırdım.

"Bu rahatlığa. Hep sürmesi dileğiyle."

"Nicedir," dedi, “Random ile uzun uzun konuşmak için ilk kez fırsat buldum. Oldukça değişmiş."

"Evet," diye onayladım.

"Artık ona eskiden olduğundan daha fazla güveniyorum. Tecylerin yanından ayrıldıktan sonra konuşmak için zamanımız oldu."

"Nereye gidiyordunuz?"

"Martin’in ev sahibine söylediği bazı şeyler Gölge’de daha uzakta, benim bildiğim bir yere gittiğini işaret ediyor gibiydi. Heerat isimli büyük şehre. Oraya gittik ve bunun doğru olduğunu gördük. O taraftan geçmiş."

"Heerat’ı bilmiyorum."

"Bir kerpiç ve taş şehri, pek çok yolun kesiştiği bir ticaret merkezi. Orada, Random onu doğuya ve muhtemelen Gölge’nin derinliklerine götüren haberler aldı. Heerat’ta ayrıldık, çünkü Amber’den fazla ayrı kalmak istemiyordum. Aynı zamanda, peşine düşmek için acele ettiğim kişisel bir konu vardı. Random bana savaş günü Dara’nın Desen’i yürüdüğünü gördüğünü anlattı."

"Bu doğru," dedim. “Yürüdü. Ben de oradaydım."

Başını salladı.

"Dediğim gibi, Random beni etkiledi. Doğruyu söylediğine inandım. Eğer öyleyse, o zaman muhtemelen sen de doğruyu söylüyordun. Bunu kabul edince, kızın iddialarını araştırmam gerekiyordu. Sen yoktun, bu yüzden Ganelon’a geldim -bu günler önceydi- ve Dara hakkında bildiği her şeyi anlattırdım."

Ganelon’a baktım, başını hafifçe eğmişti.

"Demek yeni bir akraba keşfettiğine inanıyorsun," dedim, "yalancı bir akraba, kuşkusuz ve büyük ihtimalle bir düşman ama yine de bir akraba. Bir sonraki hareketin ne olacak?"

Bir yudum şarap aldı.

"Akrabalığa inanmak istiyorum," dedi. “Bu fikir her nedense beni memnun ediyor. Bu yüzden bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını kesin olarak kanıtlamak istiyorum. Eğer gerçekten akraba olduğumuz kanıtlanırsa, o zaman eylemlerinin arkasındaki itici güçleri anlamak istiyorum. Ve neden varlığını doğrudan bana bildirmediğini öğrenmek istiyorum." Kadehini indirdi, yeni elini kaldırdı ve parmaklarını gerdi. “Bu yüzden," diye devam etti, “Tir-na Nog’th’ta yaşadığın, Dara ve benimle

ilgili şeyleri öğrenmekle başlamak istiyorum. Bu eli de çok merak ediyorum. Sanki benim için yapılmış gibi davranıyor. Gökyüzündeki şehirde fiziksel bir nesne elde edildiğini hiç duymamıştım." Yumruğunu sıktı, açtı, bileğini çevirdi, kolunu uzattı, kaldırdı, yavaşça dizine indirdi. “Random oldukça etkili bir operasyon yaptı, sence de öyle değil mi?" diye bitirdi.

"Çok," diye kabul ettim.

"Ee, hikayeni anlatacak mısın?"

Başımı salladım ve bir yudum şarap aldım.

"Gökyüzündeki sarayda oldu," dedim. “Mekan mürekkep gibi, devamlı kayan gölgelerle doluydu. Kendimi taht odasını ziyaret etmek zorunda hissettim. Bunu yaptım ve gölgeler yana kaydığında, seni bu kolu takmış, tahtın sağında dururken gördüm. Görüntü biraz daha berraklaşınca, Dara’nın taht oturmuş olduğunu gördüm. İlerledim ve ona Grayswandir ile dokundum. Bu beni onun için görünür kıldı. Benim yüzyıllar önce öldüğümü bildirdi ve mezarıma dönmemi istedi. Soyunu sorduğum zaman, senden ve cehennem kadını Lintra’nın soyundan geldiğini söyledi."

Benedict derin bir nefes aldı, ama hiçbir şey söylemedi.

Devam ettim:

"Zaman, dedi, doğduğu yerde o kadar farklı bir hızda akıyormuş ki, orada nesiller geçmiş. Normal insan özelliklerine sahip olan ilk oymuş. Yine gitmemi istedi. Bu sırada, sen Grayswandir’i inceliyordun. Sonra onu tehlikeden kurtarmak için bir hamle yaptın ve dövüştük. Benim kılıcım sana, senin elin bana ulaşabiliyordu. Hepsi bu. Bunu dışında, hayaletlerin karşılaşmasıydı. Güneş doğmaya, şehir solmaya başladığında, o elle beni yakaladın. Grayswandir’i savurup onu koldan kesip ayırdım ve kaçtım. Hâlâ omzumu tutuyor olduğu için benimle geldi."

"Merak uyandırıcı," dedi Benedict. “O yerin sahte kehanetler verdiğini bilirdim. Ne olacağı hakkında gerçek bir resimden çok ziyaretçinin korkularını ve gizli arzularını. Ama sık sık bilinmeyen gerçekler gösterdiği de oldu. Ve başka çok şeyde olduğu gibi, gerçeği sahteden ayırmak güç. Sen nasıl yorumluyorsun?"

"Benedict," dedim. “Kökenine ilişkin hikayeye inanmaya eğilimliyim. Sen onu hiç görmedin, ama ben gördüm. Bazı açılardan sana benziyor. Kalanına gelince... kuşkusuz senin söylediğin gibi gerçek ayıklandıktan sonra ne kalıyorsa o."

Yavaşça başını evet anlamında salladı. İkna olmadığını görebiliyordum, ama ısrar etmek istemedim. Geri kalanın neye işaret ettiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Eğer taht üzerinde hak iddia ederse ve tahtı ele geçirirse, bir gün tek varisi tahta geçsin diye çekilmesi mümkündü.

"Ne yapacaksın?" diye sordum ona.

"Yapmak mı?" dedi. “Random Martin hakkında ne yapıyor? Onu arayacağım, bulacağım, hikayeyi kendi dudaklarından dinleyeceğim ve sonra kendim karar vereceğim. Ama bu, kara yol meselesi hallolana kadar beklemek zorunda kalacak. Bu, seninle konuşmak istediğim bir başka konu."

"Evet?"

"Eğer zaman onların kalesinde bu kadar farklı ilerliyorsa, yeni bir saldırı hazırlamak için gerektiğinden de çok zamanları oldu. Onları sonucu belirsiz çatışmalar için beklemeye devam etmek istemiyorum. Kara yolu kaynağına kadar takip edip, onlara kendi topraklarında saldırmayı düşünüyorum. Senin de bu karara katılmanı istiyorum."

"Benedict," dedim, “hiç Kaos Sarayları’nı gördün mü?"

Başını kaldırdı ve çadırın boş duvarına baktı.

"Yüzyıllar önce, gençken," dedi, “gidebildiğim kadar, her şeyin sonuna kadar cehennem sürüşü yaptım. Orada, bölünmüş gökyüzünün altında, korkunç bir boşluk gördüm. Oranın hâlâ var olup olmadığı ya da yolun o kadar uzağa gidip gitmediği hakkında bir fikrim yok, ama durum buysa o yolu tekrar gitmeye hazırlıklıyım."

"Durum bu," dedim.

"Nasıl emin olabilirsin?"

"O ülkeden yeni döndüm. İçinde karanlık bir kale süzülüyor. Yol oraya gidiyor."

"Yol ne kadar zor?"

"İşte," dedim, Koz Kartını çıkarıp ona uzatarak. “Bu Dworkin’e aitti. Eşyaları arasında buldum. Yeni denedim. Beni oraya götürdü. O noktada zaman hızlı. Kartta görülmeyen türden, süzülen bir yolda, bir atlının saldırısına uğradım. Orada Koz Kartı iletişimi güç, belki zaman farkı yüzünden. Beni Gerard geri getirdi."

Kartı inceledi.

"O zaman gördüğüm yere benziyor," dedi sonunda. “Bu lojistik sorunlarımızı çözüyor. Koz Kartı iletişiminin iki ucunda iki kişi varken

birlikleri, Kolvir’den Garnath’a naklettiğimiz gibi nakledebiliriz."

Başımla evetledim.

"Sana göstermemin sebeplerinden biri bu. İyi niyetimi kanıtlamak için. Güçlerimizi bilinmeyen bir yere götürmekten daha az risk içeren başka bir yol olabilir. Ben biraz daha keşif yapana kadar bu girişimi ertelemeni istiyorum."

"Orası hakkında bilgi edinene kadar, her durumda biraz erteleyeceğim. Otomatik silahlarının orada çalışıp çalışmayacağını bilmiyoruz, değil mi?" ,

"Hayır, yanımda bir tane götürmemiştim."

Dudaklarını büzdü.

"Gerçekten de yanına bir tane alıp, sınamayı düşünmeliydin."

"Buradan ayrıldığım koşullar buna izin vermiyordu."

"Koşullar mı?"

"Başka zaman. Şimdi konumuzla ilgili değil. Kara yolu kaynağına kadar takip etmekten bahsettin..."

"Evet?"

"Gerçek kaynağı orası değil. Asıl kaynağı gerçek Amber’de yatıyor, birincil Desen’deki bir kusurda."

"Evet, bunu anlıyorum. Hem Random, hem de Ganelon gerçek Desen’in olduğu yere yaptığınız yolculuğu ve orada bulduğunuz zararı anlattı. Paralelliği görüyorum, olası bağlantıyı..."

"Avalon’dan kaçtığım, senin de beni takip ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Yanıt olarak, yalnızca hafifçe gülümsedi.

"Kara yolu geçtiğimiz bir nokta vardı," dedim. “Hatırlıyor musun?"

Gözlerini kıstı.

"Evet," dedi. “İçinde bir yol kestin. O noktada dünya normal haline dönmüştü. Unutmuşum."

"Desen’in etkisiydi," dedim, “sanırım daha büyük ölçekte kullanılabilir."

"Ne kadar büyük?"

"Tamamını silmek için."

Arkasına yaslandı, yüzümü inceledi.

"O zaman neden yapmıyorsun?"

"Yapmam gereken bazı hazırlıklar var."

"Ne kadar zaman alır?"

"Fazla değil. Muhtemelen birkaç gün kadar. Belki birkaç hafta."

"Neden bunu daha önce söylemedin?"
"Yeni öğrendim."
"Nasıl yapıyorsun?"
"Temel olarak, Desen’i onarmak anlamına geliyor."
"Tamam," dedi. “Diyelim ki, başardın. Düşman hâlâ orada olacak." Garnath’a ve kara yola doğru işaret etti. “Birisi onlara bir kez geçit verdi."
"Düşman hep oradaydı," dedim. “Ve bir daha geçit verilmemesini sağlamak bize kalacak. Başta geçidi verenlere gereken muameleyi yaparak."
"Bu konuda sana uyarım," dedi, “ama benim kastettiğim bu değildi. Bir derse ihtiyaçları var, Corwin. Onlara Amber’e saygı göstermeyi öğretmek istiyorum, öyle bir saygı olsun ki, yol yine açılsa bile, onu kullanmaya korksunlar. Kastettiğim buydu. Bu gerekli."
"Orada savaşmanın nasıl bir şey olacağını bilmiyorsun, Benedict. Bu, lafın tam anlamıyla, tasvir edilemez."
Gülümsedi ve başını iki yana salladı.
"O zaman sanırım gidip kendim görsem en iyisi olacak," dedi. “Senin için sorun olmazsa bu kartı şimdilik alıkoyacağım."
"Sorun olmaz."
"Güzel. O zaman sen Desen'le ilgili işine bak, Corwin, ben de kendi işime bakayım. Bu benim de biraz zamanımı alacak.
Gidip komutanlara yokluğumda ne yapacaklarına ilişkin emirler vermeliyim. Birbirimizle konuşmadan nihai öneme sahip bir şey yapmamak konusunda da anlaşalım."
"Kabul," dedim.
Şaraplarımız bitirdik.
"Ben de kısa süre sonra yola çıkacağım," dedim. “Bu yüzden, iyi şanslar."
"Sana da." Yine gülümsedi. “Her şey daha iyi," dedi ve girişe geçerken omzumu kavradı.
Onu takip ederek dışarıya çıktık.
"Benedict’in atını getir," diye yakındaki bir ağacın dibinde bekleyen emir erine emretti Ganelon; sonra dönerek, Benedict’e elini uzattı. “Ben de sana şans dilemek istiyorum."
Benedict başını salladı ve elini sıktı.
"Teşekkür ederim, Ganelon. Pek çok şey için."

Benedict Koz Kartlarını çıkardı.

"Atım gelmeden önce Gerard'a gelişmeleri aktarabilirim," dedi.

Kartları karıştırdı, bir tanesini çekti ve inceledi.

"Desen'i nasıl onaracaksın?" diye sordu Ganelon bana.

"Hüküm Mücevheri'ni yine almam gerekiyor," dedim. "Onunla zarar görmüş bölgeyi yeniden çizebilirim."

"Bu tehlikeli mi?"

"Evet."

"Mücevher nerede?"

"Gölge Yeryüzü'nde, bıraktığım yerde."

"Neden bıraktın?"

"Beni öldürüyor olmasından korktum."

Yüz hatlarını, imkansız görünen bir yüz buruşturma ile çarpıttı.

"Bundan hoşlanmadım, Corwin. Başka bir yolu olmalı."

"Daha iyi bir yol bilseydim, onu tercih ederdim."

"Ya Benedict'in planını uygulasak ve saldırsak? Gölge'de sonsuz ordular oluşturabileceğini kendin söyledin. Aynı zamanda, savaş meydanında en iyi adamın o olduğunu da kendin söyledin."

"Ama Desen'deki zarar kalır ve başka bir şey gelir. Daima. Şu andaki düşman bizim kendi zayıflığımızdan daha önemli değil. Eğer zarar onarılmazsa, duvarlarımızın içinde hiçbir yabancı fatih olmasa bile baştan yenilmiş sayılırız."

Sırtını döndü.

"Seninle tartışamam. Kendi alemini sen daha iyi bilirsin," dedi. "Ama sana çok ihtiyaç duyulduğu bir zamanda kendini riske atarak çok ciddi bir hata yapıyor olabileceğini hissediyorum hâlâ."

Güldüm, çünkü bu Vialle'nin kullandığı sözcüktü ve o söylemişken bunu kendimin saymak istemiyordum.

"Bu benim görevim," dedim ona.

Yanıt vermedi.

On adım uzaktaki Benedict anlaşılan Gerard'a ulaşmıştı, zira bir şeyler mırıldanıyor, sonra susup dinliyordu. Orada durup konuşmasını bitirmesini bekledik, böylece onu uğurlayabilecektik.

"... Evet, şimdi burada," dediğini duydum. "Hayır, bundan kuşkuluyum. Ama..."

Benedict birkaç kez bana baktı ve başını salladı.

"Hayır, sanmıyorum," dedi. Sonra, “Tamam, gel."

Yeni elini uzattı ve Gerard eli elinde, adım atarak belirdi.

Başını çevirdi, beni gördü ve hemen bana doğru geldi.

Gözlerini aşağıdan yukarı, sağdan sola tüm bedenim boyunca, sanki bir şey ararmış gibi gezdirdi.

"Sorun ne?" dedim.

"Brand," diye yanıt verdi. “Odasında değil. En azından, çoğunluğu orada değil. Geride biraz kan bırakmış. Aynı zamanda oda, bir dövüş olduğunu belli edecek kadar kırılıp dökülmüş."

Gömleğimin ve pantolonumun önüne baktım.

"Ve sen kan lekesi arıyorsun, öyle mi? Gördüğün gibi, bunlar daha önce de üzerimde olan şeyler. Kirli ve kırışık olabilirler, ama o kadar."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi.

"Bakmak senin fikrindi. Benim değil. Sana bunu düşündüren..."

"Onu gören son kişi sendin," dedi.

"Dövüştüğü kişi hariç eğer gerçekten öyle olduysa."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Mizacını, ruh hallerini bilirsin. Küçük bir tartışma yaşadık. Ben ayrıldıktan sonra eşyaları kırıp dökmeye başlamış olabilir, belki kendini yaraladı, sıkıldı, manzara değişimi için çıkıp gitti. Bekle! Halısı! Kapısının önündeki küçük, süslü halının üzerinde kan var mıydı?"

"Emin değilim. Hayır, sanmıyorum. Neden?"

"Kendi kanını döktüğünü gösteren ikinci dereceden kanıt. O halıyı çok seviyordu. Onu kirletmekten kaçınıyordu."

"Buna inanmıyorum," dedi Gerard “ve Caine’in ölümü hâlâ tuhaf görünüyor ve barut tozu istediğini öğrenmiş olabilecek Benedict’in hizmetkarları. Şimdi de Brand..."

"Bu suçu benim üzerime yıkmak için başka bir girişim olabilir," dedim “ve Benedict ile ben artık birbirimizi daha iyi anlıyoruz."

On adım uzakta, durduğu yerden kıpırdamamış olan, bizi ifadesiz bir yüzle dinleyen Benedict’e döndü.

"O ölümleri açıkladı mı?" diye sordu Gerard ona.

"Doğrudan değil," diye yanıt verdi Benedict, “ama hikayesinin kalanı artık daha açık görünüyor. Bu yüzden tamamına inanmaya eğilimliyim."

Gerard başını salladı ve dik dik bana baktı yine. "Hâlâ belirsiz," dedi. “Sen ve Brand ne hakkında tartışıyordunuz?"

"Gerard," dedim, “bu bizi ilgilendirir, ta ki Brand ve ben aksine karar verene kadar."

"Onu hayata döndürdüm ve ona baktım, Corwin. Sırf bir arbedede öldürülsün diye yapmadım bunu."

"Beynini kullan," dedim ona. “Onu o şekilde aramak kimin fikriydi? Geri getirmek?"

"Ondan bir şey istiyordun," dedi. “Sonunda elde ettin. Sonra senin için engel olmaya başladı."

"Hayır. Ama durum bu olsa bile, sence böyle açıkça mı yapardım? Eğer öldürüldüyse, o zaman Caine’inkiyle aynı sebeptendir. Suçu bana yıkmak için."

"Caine’de de durumun fazlasıyla bariz olduğu bahanesini gösterdin. Bu bana ince bir plan gibi geliyor. Senin iyi olduğun bir şey."

"Bunu daha önce konuştuk, Gerard..."

"... Ve o zaman sana ne söylediğimi biliyorsun."

"Unutmak zor olurdu."

Öne uzandı ve sağ omzumu yakaladı. Hemen sol yumruğumu karnına savurdum ve geriledim. O zaman aklıma, belki de ona Brand ile ne konuştuğumu anlatmam gerektiği geldi.

Ama sorma tarzından hoşlanmamıştım.

Yine üzerime geldi. Yana kaydım ve sağ gözünün yanına hafif bir sol salladım. Bundan sonra, daha çok başını uzak tutmak için hızlı yumruklar savdırmaya devam ettim. Onunla gerçekten dövüşecek durumda değildim ve Grayswandir çadırda kalmıştı. Yanımda başka silah yoktu.

Çevresinde dönmeye devam ettim. Sol bacağımla tekme attığım zaman yan tarafım acıyordu. Bir kez sağ bacağımla kalçasını buldum, ama yavaştım, dengesizdim ve devamını getiremezdim. Yumruklar savurmaya devam ettim.

Sonunda, solumu bloke etti ve elini pazıma indirmeyi başardı. O zaman gerilemem gerekirdi, ama savunması açıktı.

Tüm gücümle midesine ağır bir sağ indirerek yaklaştım. İnleyerek öne eğilmesine sebep oldu, ama kolumdaki kavrayışı sıkılaştı. Soluyla aparkatımı engelledi, elinin tabanı ile ileri hareketine devam etti ve göğsüme vurdu, aynı zamanda sol kolumu arkaya ve yana öyle bir güçle büktü ki, yere yuvarlandım. Üzerime gelirse, işim biterdi.

Bir dizinin üzerine çöktü ve boğazıma uzandı.

Bölüm 9

Elini bloke etmek için harekete geçtim, ama yarı yolda durdu. Başımı çevirdiğimde, bir başka elin Gerard'ın koluna uzandığını, şimdi onu tutmuş, engellemekte olduğunu gördüm.

Yuvarlanarak uzaklaştım. Başımı yine kaldırdığımda onu Ganelon'un yakalamış olduğunu gördüm. Gerard elini öne çekti, ama kurtaramadı.

"Bu işe karışma, Ganelon," dedi.

"Yola çık, Corwin!" dedi Ganelon. "Mücevher! al!"

O seslenirken Gerard doğrulmaya başladı. Ganelon sol koluyla uzandı ve Gerard'ın çenesine yumruğunu indirdi. Gerard ayaklarının dibinde yayılıp kaldı. Ganelon yaklaştı ve böbreğine doğru bir tekme salladı, ama Gerard ayağını yakalayarak onu arkaya devirdi. Ben tek elime dayanarak doğruldum.

Gerard yerden kalktı, doğrulmakta olan Ganelon'un üzerine atıldı. Tam tepesindeyken Ganelon iki yumruğunu birden Gerard'ın karnına vurarak doğruldu ve bu onu durdurdu. Ganelon'un yumrukları Gerard'ın karnında iki piston gibi çalışıyordu. Gerard dakikalarca kendini savunamayacak kadar sersemlemiş göründü. Sonunda eğilip kollarını araya soktuğunda, Ganelon çenesine indirdiği bir sağ ile geriye sendelemesini sağladı. Ganelon zaman geçirmeden ileri atıldı, ona çarparken kollarını Gerard'a doladı ve sağ bacağını Gerard'ınkine taktı.

Gerard devrildi ve Ganelon üstüne düştü. Sonra Gerard'ın üzerine bindi ve sağ yumruğunu çenesine savurdu. Gerard'ın kafası arkaya yuvarlandığında, Ganelon solunu indirdi.

Benedict aniden araya girmek için harekete geçti, ama Ganelon ayağa kalkmak için o anı seçti. Gerard bilinçsiz, ağzı ve burnu kan içinde, yatıyordu.

Titreyerek ayağa kalktım ve üzerimdeki tozları silkeledim.

Ganelon bana sırıttı.

"Buralarda oyalanma," dedi. "Rövanşta neler yapabilirim, bilmiyorum. Git oyuncağını bul."

Benedict'e baktım, başını salladı. Grayswandir'i almak için çadıra döndüm. Çıktığımda, Gerard hâlâ kıpırdamamıştı, ama Benedict önümde

duruyordu.

"Unutma," dedi, “sende benim, bende senin Koz Kartlarımız var. Konuşmadan nihai bir hareket yok."

Başımı salladım. Ona neden bana değil Gerard’a yardım etmeye gönüllü göründüğünü soracak oldum. Ama başka düşüncelere kapıldım ve taze dostluğumuzu bozmamaya karar verdim.

"Tamam."

Atlara yöneldim. Yaklaştığımda, Ganelon omzuma bir şaplak attı.

"İyi şanslar," dedi. “Ben de seninle gelirdim, ama bana burada ihtiyaç var. Özellikle de Benedict Koz Kartıyla Kaos’a giderken."

"İyi gösteriydi," dedim. “Bana sorun olmaz. Endişelenme."

Çayıra gittim. Kısa süre sonra ata binmiş, harekete geçmiştim. Ganelon geçerken bana bir selam salladı ve yanıt verdim.

Benedict Gerard’ın yanına diz çökmüştü.

Arden’e giden en yakın yola yöneldim. Deniz arkamda kalmıştı, Garnath ve kara yol solumda, Kolvir sağımdaydı. Gölge’nin malzemesi ile oynamaya başlamadan önce biraz uzaklaşmalıydım. Garnath gözden kaybolduktan sonra, pek çok tepe ve vadinin ardında güneşli bir gün vardı. Yola koyuldum ve ormana girdim. Nemli gölgeler ve uzak kuş ötüşleri aklıma eskiden bildiğim uzun huzur dönemlerini ve tekboynuz ananın ipek, parlak varlığını hatırlattı.

Acılarım yolculuğun temposu ile solup gitti ve bir kez daha arkamda bıraktığım karşılaşmayı düşündüm. Gerard’ın tavrını anlamak güç değildi, çünkü bana kuşkularından zaten bahsetmiş, beni uyarmıştı. Yine de, Brand’e her ne olduysa, öyle kötü bir zamanlaması vardı ki, bunu beni yavaşlatmak ya da tamamen durdurmak için yeni bir eylem olarak görmekten kendimi alamıyordum. Ganelon’un yakında, formda olması ve yumruklarını uygun zamanda doğru yere koyabilmesi iyi olmuştu. Yalnızca üçümüz olsaydık Benedict’in ne yapacağını merak ettim. Bekleyeceğini ve yalnızca Gerard’ın beni öldürmesine engel olmak için araya gireceğini hissediyordum. Hâlâ anlaşmamız konusunda mutlu değildim, ama ilişkimizin eski durumu ile karşılaştırılınca bir gelişme sayılması gerektiği şüphesizdi.

Bütün bunlar yine Brand’in başına ne geldiğini merak etmeme sebep oldu. Fiona ve Bleys sonunda onu ele mi geçirmişlerdi? Önerdiği suikasta yalnız başına teşebbüs etmiş, karşı saldırı ile karşı karşıya kalmış, sonra

kurbanının Koz Kartından oraya mı çekilmişti? Kaos Sarayları'ndan eski müttefikleri bir şekilde onu ele geçirmeyi başarmışlar mıydı? Kuledeki diken-elli muhafızlarından biri sonunda ona ulaşmış mıydı? Yoksa Gerard'a söylediğim gibi mi olmuştu. Bir öfke krizi sırasında kazayla kendisini yaralaması, ardından başka yerde kara kara düşünmek ve plan yapmak için Amber'den kaçması.

Tek bir olaydan bu kadar çok soru çıktığında, yanıt nadiren saf mantıkla elde edilebilir. Ama daha fazla gerçek ortaya çıktığında elimi atacak bir şeyim olması için olasılıkları elemek zorundaydım. Bu arada, bana söylediği her şeyi dikkatle düşündüm, şimdi bildiğim şeylerin ışığı altında iddialarını değerlendirdim. Biri dışında, gerçeklerin çoğundan kuşku duymuyordum. Yapısının kolayca yıkılmasına izin vermeyecek kadar akıllıca inşa etmişti ama zaten, bütün bunları düşünmek için çok zamanı olmuştu. Hayır, olayları sunma tarzında beni yanıltmayı hedefleyen bir şey gizliydi. En son önerisi bundan emin olmamı sağlamıştı.

Eski patika döndü, genişledi, tekrar daraldı, kuzeye ve aşağı, sıklaşan ağaçlığa döndü. Orman pek az değişmişti. Yüzyıllar önce genç bir adamın, sırf keyfini yaşamak için, Gölge'ye sapmasa bile kıtanın çoğunu kaplayan engin yeşil alemi keşfetmek için at sürdüğü aynı patika gibi görünüyordu. Sırf bu sebepten aynısını yapmak yine güzel olacaktı.

Belki bir saat sonra ormanda epey ilerlemiştim. Ağaçlar dev, karanlık kulelerdi. Görebildiğim güneş ışınları anka yuvaları gibi en yüksek dallara takılıyordu, daima nemli, alacakaranlık yumuşaklığı ağaç gövdelerinin, dalların, kütüklerin ve yosunlu kayaların dış hatlarını yumuşatıyordu. Bir geyik, patikanın sağındaki çalılığın mükemmel korumasına güvenmeyerek, sıçrayıp yoldan geçti. Çevremde, asla yakın olmayan kuş sesleri yükseldi. Zaman zaman başka atlıların izlerini kesiyordum. Bunların bazıları oldukça tazeydi, ama patikada fazla kalmıyorlardı. Kolvir bir süredir görünürde değildi.

Patika yine yükseldi ve kısa süre sonra küçük bir sırtın tepesine ulaşacağımı, kayaların arasından geçeceğimi ve bir kez daha inmeye başlayacağımı biliyordum. Tırmanırken ağaçlar biraz azaldı, ta ki nihayet gökyüzünden bir parça görebilmeye başlayana kadar. Devam ettikçe genişledi ve zirveye geldiğimde bir av kuşunun uzak haykırışını duydum.

Başımı kaldırdığımda, çok yukarıda çemberler çizen büyük, karanlık şekli gördüm. Kayaların yanından geçtim ve yol açılır açılmaz hız için

dizginleri salladım. İleriye atıldık, bir kez daha büyük ağaçların koruması altına girmek için koştuk.

Biz bunu yaparken kuş haykırdı, ama gölgeye, loşluğa olaysız ulaştık. Bundan sonra yavaşladım ve dinlemeye devam ettim, ama havada tatsız sesler yoktu. Ormanın bu kısmı sırtın öte tarafında bıraktığımız kısmına çok benziyordu. Yalnız karşılaştığımız ve bir süre paralel ilerlediğimiz, sonunda sığ bir yerinden geçtiğimiz küçük bir çay vardı. Ötede, patika genişledi, ağaçların arasından biraz ışık sızmaya başladı ve yarım fersah boyunca bizi takip etti. Beni eski sürgün yerim, gölge Dünya'ya götürecek yola ulaştıracak küçük Gölge ayarlamalarına başlamama yetecek kadar uzaklaşmıştık. Yine de, burada başlamak güç, ileride başlamak kolay olacaktı. Daha iyi bir başlangıç için bekleyerek kendimi ve atımı zorlanmaktan korumaya karar verdim. Aslında tehdit edici bir şey olmamıştı.

Kuş vahşi bir avcı olabilirdi, muhtemelen öyleydi de.

At sürerken yalnızca tek bir düşünce beni rahatsız ediyordu.

Julian...

Arden Julian'ın bölgesiydi, korucular devriye geziyor, daima birliklerinin pek çok kampını barındırıyordu. Doğal saldırılara ve Gölge'nin sınırında belirebilecek başka şeylere karşı

Amberin kara sınırı muhafızları.

Brand'in hançerlendiği gece saraydan aniden ayrıldığında Julian nereye gitmişti? Yalnızca saklanmak istemişse, bundan daha uzağa kaçmasına gerek yoktu. Burada güçlüydü, kendi adamlarının desteği vardı, bizden çok daha iyi bildiği bir alemdeydi. Şu anda çok uzakta olmaması oldukça mümkündü. Aynı zamanda, avlanmaktan hoşlanıyordu. Cehennem tazıları vardı, kuşları vardı...

Sekiz yüz metre, bir buçuk kilometre...

Tam o sırada, en çok korktuğum sesi duydum. Bir av borusunun notaları yeşilliği ve gölgeliği delip geçti. Arkamdan, uzaktan geliyordu, sanırım yolun sağından.

Atımı dörtnala kaldırdım ve her iki yanımdaki ağaçlar bulanık bir leke halinde akmaya başladı. Burada yol düz ve düzgündü. Bundan faydalandık.

Sonra arkadan bir kükreme duydum. Derin bir göğüsten gelen, geniş ciğerlerce desteklenen bir hırlama. Bu sesi neyin çıkardığını bilmiyordum, ama köpek değildi. Bir cehennem tazısı bile böyle ses çıkarmazdı. Arkama

baktım, ama beni kovalayan bir şey yoktu. Bu yüzden eğildim ve Davul'la biraz konuştum.

Bir süre sonra, sağ tarafımdaki ağaçlıkta bir çatırtı duydum, ama kükreme o sırada tekrarlanmadı. Defalarca baktım, ama sorun yaratanın ne olduğunu çıkaramadım. Bundan kısa süre sonra, boruyu yine, çok daha yakında duydum ve bu sefer havlamalar ve ulumalar tarafından yanıtlandı. Yanlış anlamak imkansızdı. Cehennem tazıları geliyordu. Julian'ın bir gölgede bulduğu ve av için eğittiği hızlı, güçlü, vahşi hayvanlar.

Kaydırmaya başlamanın zamanının geldiğine karar verdim.

Amber çevremde hâlâ güçlüydü, ama Gölge'yi elimden geldiğince kavradım ve harekete başladım.

Patika sola kıvrılmaya başladı ve biz yol boyunca koşarken iki yandaki ağaçlar gittikçe küçüldü ve geride kaldı. Bir başka dönemeç sonra yol bizi, belki iki yüz metre uzunluğunda bir açıklığa götürdü. O zaman bakışlarımı kaldırdım ve lanet kuşun hâlâ çemberler çizmekte olduğunu gördüm. Şimdi çok daha yakındı, benimle beraber Gölge'ye sürüklenecek kadar yakın.

Bu benin niyetlendiğimden çok daha karmaşıktı. Gerekirse atımı çevirip, kılıcımı serbestçe sallayabileceğim açık bir alan istemiştim. Ama böyle bir yerin oluşması konumumu, atlatmakta güçlük çektiğim kuşa açıkça belli etmişti.

Tamam. Alçak bir tepeye geldik, tırmandık, aşağıya inmeye başladık, bunu yaparken yalnız, yıldırımla kavrulmuş bir ağacın yanından geçtik. Bize en yakın dalında gri, gümüş rengi ve siyah bir şahin oturuyordu. Geçerken ıslık çaldım, havaya sıçradı, vahşi bir savaş çığlığı attı.

Devam ederken, artık köpeklerin seslerini ve at toynaklarının gümlemelerini açıkça duyuyordum. Bunlara bir başka ses karışmıştı, daha çok bir titreşim, yerdeki bir ürperti. Yine arkama baktım, ama peşimdekilerin hiçbiri tepeyi aşmamıştı.

Zihnimi yola çevirdim ve bulutlar güneşi örttü. Patika boyunca tuhaf çiçekler belirdi -yeşil, sarı ve mor- ve uzaktan gök gürültüsünün sesi geldi. Açıklık genişledi, uzadı. Tamamen düzleşti.

Bir kez daha boru sesi duydum. Yeniden bakmak için döndüm.

O sırada sıçrayarak belirdi ve o anda avın hedefinin ben olmadığımı, atlıların, köpeklerin, kuşun arkamdan koşan şeyi kovaladığını fark ettim. Elbette, bu oldukça spekülasyona açık bir ayrımdı, çünkü ben önündeydim ve büyük olasılıkla onun avının hedefiydim. Öne eğilerek Davul'a

haykırdım ve dizlerimi böğrüne sapladım. Bunu yaparken bile iğrenç şeyin bizden çok daha hızlı ilerlediğini fark ettim. Bu yalnızca paniğin doğurduğu bir tepkiydi.

Beni izleyen bir mantikor idi.

Benzerini en son, Eric'in öldüğü gün görmüştüm. Ben birliklerimi Kolvir'in yan eteklerinden çıkarırken belirmiş, Rall isimli adamı ikiye biçmişti. Onu otomatik silahlarla öldürmüştük. Yaratığın boyu üç buçuk metre çıkmıştı ve şimdiki gibi bir aslanın başı ve omuzlarının üzerinde bir adam yüzü taşıyordu; bunun da yanlarında katlanmış bir çift kartal kanadı ve tepesinde, havada kıvrılan uzun, sivri bir akrep kuyruğu vardı. Biz savaşa giderken aralarından bazıları bir şekilde Gölge'den adımlarımızı takip etmişlerdi. Her birinin nerede olduğunun bilindiğine inanmak için sebep yoktu, ama o zamandan sonra hiç görülmemişlerdi ve Amber'in yakınlarında bulunduklarına dair herhangi bir kanıta rastlanmamıştı. Görünüşe göre bu Arden'e girmiş, o zamandan beri ormanda yaşıyordu.

Son bir bakış, eğer durup direnmezsem saniyeler içinde yakalanacağımı gösterdi. Aynı zamanda, tepeden aşağı koşan köpeklerden karanlık bir çığ da gösterdi.

Mantikorların zekasını ya da psikolojisini bilmiyordum.

Kaçmakta olan çoğu hayvan, onları rahatsız etmeyen bir şeye saldırmak için durmaz. Genellikle kendini korumak zihinlerinde en ön sıradadır. Diğer yandan, mantikorun kovalandığının farkında olup olmadığından emin değildim. Benim izimi takip etmeye başlamış, ama sonra takip edilen olmuş olabilirdi. Aklında yalnızca tek şey olabilirdi. Durup tüm olasılıklar üzerinde düşünmenin zamanı değildi.

Grayswandir'i çektim ve atımı sola çevirdim. At döner dönmez dizginleri yine çektim.

Davul kişnedi ve arka bacaklarının üzerinde şahlandı. Arkaya kaydığımı hissettim, bu yüzden yere atladım ve yana sıçradım.

Ama bir anlığına, fırtına tazılarının hızını unutmuştum, Flora'nın Mercedes'inde giderken Random ile beni nasıl yakaladıklarını, araba kovalayan normal köpeklerin aksine aracı paramparça etmeye başladıklarını unutmuştum.

Aniden, hepsi birden mantikorun üzerine çullandı, sıçrayan ve ısıran bir düzine köpek. Hayvan başını arkaya attı ve köpekler saldırırken bir haykırış daha kopardı. Korkunç kuyruğunu onlara doğru salladı, birini havaya

fırlattı, iki tanesini sersemletti ve öldürdü. Sonra şahlandı, döndü ve inerken ön ayakları ile saldırdı.

Ama o bunu yaparken bile bir köpek ön sol bacağını yakaladı, iki tanesi sağrısına tutundu ve biri sırtına tırmanıp omzunu ve boynunu ısırdı. Şimdi diğerleri çevresinde dönüyordu. Bir tanesine saldırdığı anda, diğerleri atılıp ısıracaktı.

Sonunda sırtındaki köpeği akrep iğnesi ile yakaladı ve bacağını kemireni silkeleyip attı. Ama o sırada iki düzine yaradan kan akıyordu. Çok geçirmeden, bacağının sorun yarattığı anlaşıldı, hem saldırı açısından, hem de diğer bacaklarını savururken ağırlığını bindirmek açısından. Bu arada, bir başka köpek sırtına çıkmış, boynunu parçalıyordu. Bu köpeğe ulaşmakta güçlük çekiyor gibiydi. Bir başkası sağdan yaklaştı ve kulağını parçaladı. İki tanesi daha sağrılarına yapıştı ve yaratık yeniden şahlandığında, biri atılıp karnını parçaladı. Köpeklerin havlaması ve hırlamaları kafasını karıştırıyor gibiydi ve devamlı hareket eden gri şekillere çılgınca saldırmaya başladı.

Davul’un gemini yakalamış, onu üzerine binip cehennem olup gitmeme yetecek kadar sakinleştirmeye çalışıyordum.

Ama o şahlanmaya, çekiştirmeye devam ediyordu ve onu yerinde tutmak için bile büyük ikna gücü gerekiyordu.

Bu arada, mantikor acı bir feryat koparmıştı. Sırtındaki köpeğe vahşice saldırmış, iğnesini kendi omzuna saplamıştı. Köpekler bundan faydalanarak, açık buldukları her yana saldırmış, ısırmış, koparmışlardı.

Köpeklerin yaratığın işini bitirebileceklerinden emindim, ama o anda biniciler tepeyi aştı ve inmeye başladı. Beş kişiydiler, Julian da başlarında. Üzerinde pullu, beyaz zırhı vardı, av borusu boynunda asılıydı. Dev atı Morgenstern’i sürüyordu, benden hep nefret etmiş bir hayvan. Taşıdığı uzun mızrağı kaldırdı, bana doğru bir selam verdi. Sonra indirdi ve köpeklere emirler verdi. Köpekler istemeye istemeye avlarını bıraktılar. Mantikorun sırtındaki köpek bile kavrayışını gevşetti ve yere atladı. Julian nişan alır ve Morgenstern’in böğrünü mahmuzlarken hepsi geriledi.

Hayvan ona döndü, son bir meydan okuma haykırışı kopardı ve dişlerini çıkararak öne atıldı. Bir araya geldiler ve bir an Morgenstern’in omzu görüntüyü kapattı. Ama bir sonraki an, atın davranışından darbenin etkili olduğunu anladım.

At döndüğü zaman hayvanın yerde yattığını gördüm. Göğsünde, mızrağın sapından fışkıran kanlar akıyordu.

Julian atından indi. Diğer binicilere, benim duymadığım bir şeyler söyledi. Adamlar atlarından inmediler. Hâlâ seğiren mantikora baktı, sonra bana bakıp gülümsedi. İlerledi, ayağını hayvanın üzerine dayadı, mızrağı tek eliyle çekti ve leşten kurtardı. Sonra mızrağı yere sapladı ve Morgenstern’i sapına bağladı. Uzandı, atın omzunu okşadı, bana baktı, döndü ve bana doğru yöneldi.

Yanıma geldiği zaman, “Keşke Bela’yı öldürmeseydin," dedi.

"Bela mı?" diye tekrarladım.

Gökyüzüne baktı. Bakışlarını takip ettim. İki kuş da görünürlerde yoktu.

"En sevdiklerimden biriydi."

"Üzgünüm," dedim. “Olan biteni yanlış anladım."

Başını salladı.

"Tamam. Senin için bir şey yaptım. Şimdi bana ben saraydan ayrıldıktan sonra ne olduğunu anlatabilirsin. Brand kurtuldu mu?"

"Evet," dedim “ve sen o konuda yırttın. Onu Fiona’nın hançerlediğini söyledi. Ve o da sorgulanmayı beklemedi. Geceleyin gitti. Birbirinize rastlamamış olmanız tuhaf."

Gülümsedi.

"Bu kadarını tahmin etmiştim," dedi.

"Neden böylesine kuşku uyandırıcı koşullar altında kaçtın?" diye sordum. “Durumun aleyhinde görünmesine sebep oldu."

Omuzlarını silkti.

"Benden yanlış yere şüphe duyulduğu, suçlandığım ilk sefer olmayacaktı. Ve bu yünden, eğer niyet haklı gösteriyorsa, ben de küçük kız kardeşimiz kadar suçluyum. Elimden gelse ben yapacaktım. Aslında, onu geri getirdiğimiz gece benim de hazırda bir hançerim vardı. Ama yana itildim."

"Ama neden?" diye sordum.

Güldü.

"Neden mi? Piçten korkuyorum da ondan. Uzun süre, ölmüş olduğunu sandım ve umdum. Sonunda anlaşma yaptığı karanlık güçler tarafından ele geçirildiğini düşündüm. Onun hakkında gerçekte ne kadar çok şey biliyorsun, Corwin?"

"Uzun uzun sohbet ettik."

"Ve...?"

"O, Bleys ve Fiona’nın tahtı ele geçirmek için plan yaptıklarını itiraf etti. Bleys’e taç giydireceklermiş, ama gerçek gücü üçü paylaşacakmış. Senin bahsettiğin güçleri babamın ortadan kaybolmasını sağlamak için kullanmışlar. Brand Caine’i de kendi taraflarına kazanmaya çalıştığını, ama Caine’in bunun yerine sen ve Eric’e geldiğini söyledi. Sonra üçünüz, onlardan önce gücü ele geçirmek ve tahta Eric’i oturtmak için benzer bir grup oluşturmuşsunuz."

Başını salladı.

"Olayların sırası doğru, ama nedeni değil. Tahtı istemiyorduk, en azından bu kadar çabuk ya da o zamanda değil. Onların grubuna karşı çıkmak için grubumuzu kurduk, çünkü tahtı korumak için karşı çıkmak gerekiyordu. Başta, Eric’i en fazla koruyuculuğa ikna edebildik. Bu şartlar altında taç giyerse kısa sürede kendini ölü bulmaktan korkuyordu. Sonra, son derece geçerli talebin ile sen ortaya çıktın. O sırada ısrar etmene izin veremezdik, çünkü Brand’in grubu açık açık savaş tehditleri savuruyordu. Tahtta oturan biri olursa bu hamleyi yapmaya daha az eğilim duyacaklarını düşündük. Tahta seni oturtamazdık, çünkü kukla olmayı reddederdin; oyun çoktan ilerlediğinden ve sen çok konuda bilgisiz olduğundan bu rolü oynamak zorunda kalacaktın. Bu yüzden Eric’i risk almaya ve taç giymeye ikna ettik. İşte böyle oldu."

"Demek ben geldiğimde, sırf eğlence olsun diye gözlerimi çıkarttırdı ve beni zindana attırdı."

Julian sırtını döndü, ölü mantikora baktı.

"Sen aptalın birisin," dedi sonunda. “Baştan beri bir piyondun. Seni bizim elimizi zorlamak için kullandılar ve her durumda kaybedecektin. Eğer Bleys’in o aptalca saldırısı bir şekilde başarılı olsaydı, derin bir nefes alacak kadar yaşamayacaktın. Başarısız olsaydı ki oldu, Bleys ortadan kaybolacak, tahtı zorla ele geçirme girişimi yüzünden hayatını kaybedecektin. Amacına hizmet etmiştin ve ölmeliydin. Bize bu konuda pek az seçenek bıraktılar. Seni öldürmek hakkımızdı. Bunu biliyorsun."

Dudağımı ısırdım. Söyleyebileceğim çok şey vardı. Ama eğer bana gerçeğe yakın bir şey anlatıyorsa, mantıklı geliyordu. Ve ben daha fazlasını dinlemek istiyordum.

"Eric," dedi, “nasıl iyileştiğimiz düşünülünce, gözlerinin zaman içinde onarılacağını düşündü. Son derece hassas bir durumdu. Babam dönse, Eric tahttan iner ve tüm eylemlerini herkesi tatmin edecek şekilde

açıklayabilirdi. Seni öldürmek dışında. Bu, o anın sorunlarının ötesinde, kendi hükümdarlığını sürdürmek için açık bir hareket olurdu. Ve sana dürüstçe söylemeliyim, o yalnızca seni zindana attırmak ve seni unutmak istiyordu."

"O zaman kör edilmem kimin fikriydi?"

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra yumuşak sesle, neredeyse fısıldayarak konuştu. “Lütfen anlatacaklarımın tamamını dinle. Fikir benimdi ve hayatını kurtarmış olabilir. Sana karşı girişilen herhangi bir eylem ölüme bedel olmak zorundaydı, aksi halde karşı taraf seni gerçekten öldürürdü. Artık işlerine yaramıyordun, ama canlıyken gelecekte bir zaman tehlike oluşturma potansiyeli taşıyordun. Seninle iletişim kurmak için Koz Kartını kullanabilir, sonra seni öldürebilirlerdi. Ya da seni kurtarıp, daha sonra Eric’e karşı bir başka hamlede feda edebilirlerdi. Ama körken seni öldürmelerine gerek yoktu ve kafalarındaki herhangi bir şey için faydan da yoktu. Seni bir süreliğine manzaradan çıkararak hayatını kurtardı ve bizi de bir gün hesabını vermemiz istenebilecek çok yanlış bir eyleme girişmekten kurtardı. Bizim bakış açımızdan, başka seçenek yoktu. Yapabileceğimiz tek şeydi. Yumuşak davranmak da olmazdı, aksi halde seni bizim kullanacağımızdan şüphelenilirdi. Kıymet kazandığın an ölürdün. Yapabileceğimiz en iyi şey, Lord Rein seni teselli etmeye çalıştığı zamanlarda başımızı öte yana çevirmekti. Yapılabilecek tek şey buydu."

"Görüyorum," dedim.

"Evet," diye onayladı. “Çok çabuk gördün. Kimse bu kadar çabuk iyileşeceğini ya da kaçabileceğini talimin etmiyordu.

Nasıl başardın?"

"Macy’ninki Gimbel’ınkine söylüyor mu?" dedim.

"Pardon?"

"Dedim ki, boş ver. O zaman Brand’in tutsak edilmesi konusunda ne biliyorsun?"

Beni bir kez daha süzdü.

"Tek bildiğim kendi içlerinde bir tür anlaşmazlık doğduğu. Detaylardan haberim yok. Bir sebepten, Bleys ve Fiona onu öldürmekten ya da serbest bırakmaktan korkmuşlar. Onu onların vardığı uzlaşmadan -tutsaklıktan-kurtardığımız zaman, Fiona’nın onun serbest kalmasından daha fazla korktuğu belliydi."

"Ve sen de, onu öldürecek kadar korktuğunu söyledin. Bunca zamandan sonra, tüm bunlar tarih olmuşken ve güç dengeleri yine değişmişken, neden? Zayıf ve hemen hemen savunmasızdı. Artık ne zararı olurdu ki?"

İçini çekti.

"Sahip olduğu gücü anlamıyorum," dedi, “ama oldukça büyüktür. Aklını kullanarak Gölge’de yolculuk yapabileceğini, sandalyesinde oturup, Gölge’de aradığı şeyi bulabileceğini ve sandalyesinden kıpırdamadan sırf iradeyle onu kendine çağırabileceğim biliyorum; benzer şekilde Gölge’de yolculuk edebiliyor. Aklına ziyaret etmek istediği yeri getiriyor, bir tür zihinsel kapı oluşturuyor ve basitçe içinden geçiyor. Bu şekilde, zaman zaman başkalarının ne düşündüğünü bilebildiğini düşünüyorum. Sanki kendisi de bir tür canlı Koz Kartı olmuş gibi. Bütün bunları biliyorum, çünkü yaptıklarını gördüm. Sona doğru, onu sarayda gözetim altında tuttuğumuz zaman, bir kez daha bizi bu şekilde atlattı. Bu, gölge Dünya’ya gittiği ve seni Bedlam’a yatırdığı zamandı. Yakalandıktan sonra, içimizden biri hep yanında kaldı. Ama henüz Gölge’den ne tür şeyler çağırabileceğim bilmiyorduk. Senin kaçtığını öğrendiği zaman, Caine’e saldıran, o zaman muhafızı olan korkunç yaratığı çağırdı. Sonra bir kez daha peşinden gitti. Görünüşe bakılırsa Bleys ve Fiona onu bundan kısa süre sonra, bizden önce yakalamışlar. Onu geri getirdiğimiz, kütüphanedeki geceye kadar bir daha görmedim. Ondan korkuyorum, çünkü anlamadığım ölümcül güçleri var."

"Bu durumda onu nasıl esir tuttuklarını merak ediyorum."

"Fiona’nın da benzer güçleri var, sanırım Bleys’in de. İkisi bir arada Brand’in gücünün çoğunu yok edebiliyorlardı. Etkisiz kalacağı bir yer yarattılar."

"Tamamen değil," dedim. “Random’a bir mesaj iletti. Aslında, bir kez bana da zayıfça ulaşabildi."

"Demek tamamen değil," dedi. “Ama yeterli olacak kadar. Biz savunma hatlarını aşana kadar, tabii."

"Benimle ilgili oyunları hakkında ne biliyorsun. Beni tutsak etmek, öldürmeye çalışmak, kurtarmak."

"Anlamıyorum," dedi, “kendi gruplarının içindeki güç mücadelesinin bir parçası olması dışında. Kendi aralarında anlaşmazlığa düştüler ve sen bir tarafın işine yarıyordun. Bu yüzden, doğal olarak, bir taraf seni korumaya çalışırken diğer taraf öldürmeye çalışıyordu. Elbette, nihai olarak, düzenlediği saldırıda senden en çok yararlanan Bleys oldu."

"Ama gölge Dünya’da beni öldürmeye çalışan oydu," dedim. “Tekerlerime ateş eden oydu."

"Öyle mi?"

"Eh, Brand’in bana söylediği bu, ama her tür ikincil kanıtla uyuşuyor."

Omuzlarını silkti.

"Bu konuda sana yardımcı olamam," dedi. “O sıralarda aralarında neler olup bittiğini bilmiyorum."

"Ama Fiona’nın Amber’de bulunmasına hoşgörü gösteriyorsun," dedim. “Aslında, ne zaman çevrende olsa, oldukça iyi davranıyorsun."

"Elbette," dedi gülümseyerek. “Fiona’yı hep çok sevmişimdir. Kesinlikle aramızdaki en güzel, en medeni kişi. Babamın, senin de bildiğin gibi, kardeşler arası evlilik konusunda bu kadar inatçı olması çok kötü. Bunca uzun zaman düşman olmamız beni rahatsız ediyordu. Ama Bleys’in ölümünden, senin tutsak edilmenden ve Eric’in taç giymesinden sonra hemen hemen her şey normale döndü. Yenilgilerini zarafetle kabullendi. Brand’in geri dönmesi fikrinden benim kadar korktuğu açıktı."

"Brand her şeyi farklı anlattı," dedim, “ama zaten, öyle yapacaktı elbette. Bleys’in hâlâ hayatta olduğunu, Koz Kartı aracılığı ile onu bulduğunu, Gölge’de, Amber’e saldıracak yeni bir ordu hazırladığını iddia ediyor."

"Sanırım bu mümkün," dedi Julian. “Ama biz de oldukça iyi hazırlıklıyız, değil mi?"

"Dahası, saldırının şaşırtmaca olacağını iddia ediyor," diye devam ettim, “asıl saldırı doğrudan kara yoldan, Kaos Saraylarından gelecekmiş. Fiona’nın şu anda bunun için yolu hazırladığını söylüyor."

Kaşlarını çattı.

"Umarım yalan söylüyordur," dedi. “Gruplarının yeniden canlandığını ve karanlık taraftan yardım alarak üzerimize saldırdığım görmekten nefret ederim. Ve Fiona’nın işe karışmış olduğunu görmekten de nefret ederim."

"Brand gruptan çıktığını, yanlışını gördüğünü söyledi. Bu tür tövbekar zevzeklikler işte."

"Ha! Brand’in söylediklerine inanmaktansa biraz önce öldürdüğüm yaratığa güvenirim. Umarım onu gözetim altında tutacak sağduyuyu göstermişsindir ama eski güçleri geri geldiyse bunun pek faydası olmaz."

"Ama şimdi nasıl bir oyun oynuyor olabilir ki?"

"Ya eski üçlüyü canlandırmıştır ki bu düşünceden hiç hoşlanmıyorum ya da kendi başına yeni bir plan yapmıştır. Ama sözüme mim koy, bir planı

var. Hiç yalnızca izleyici olmaktan tatmin olmamıştır. Hep planlar yapar. Uykusunda bile entrika çevirdiğine yemin edebilirim."

"Belki de haklısın," dedim. “Görüyorsun, iyi mi, kötü mü, henüz bilmiyorum, ama yeni bir gelişme oldu. Biraz önce Gerard ile dövüştüm. Brand’e bir tür kötülük yaptığımı sanıyor. Bu doğru değil, ama masumluğumu kanıtlayacak durumda değildim. Bugün sabah, Brand’i son gören bendim. Gerard kısa süre önce odasını ziyaret etti. Her şeyin kırılıp döküldüğünü, orada burada kan lekeleri olduğunu, Brand’in de ortalarda görünmediğini söylüyor. Bundan ne çıkarmalıyım, bilmiyorum."

"Ben de öyle. Ama umarım birisi bu sefer işi doğru düzgün yapmıştır."

"Tanrım," dedim, “karmakarışık. Keşke bütün bunları daha önce biliyor olsaydım."

"Sana söylemek için uygun zaman hiç olmadı," dedi, “şimdiye dek. Kesinlikle sen tutsakken ve hâlâ erişilebilirken değil. Ondan sonra da uzun süre ortalarda yoktun. Birliklerin ve yeni silahların ile döndüğün zaman, niyetinden emin değildim. Sonra her şey çok çabuk olup bitti ve Brand geri döndü. Çok geçti. Postu kurtarmak için gitmek zorundaydım. Burada, Arden’de güçlüyüm. Burada, üzerime salabileceği her şeyle başa çıkarım. Devriyeyi savaştaymış gibi sürdürüyorum ve Brand’in ölüm haberini bekliyorum. Hâlâ ortalarda olup olmadığını sizden birine sormayı düşünüyordum. Ama ölmesi durumunda hâlâ şüpheli sayılacağımı düşünerek, kime soracağıma karar veremiyordum. Ama haber alır almaz, hâlâ hayattaysa, bir de kendim denemeye karar vermiştim. Şimdi... bu koşullar... Şimdi ne yapacaksın, Corwin?"

"Hüküm Mücevheri’ni gölgede sakladığım yerden almaya gidiyorum. Kara yolu yok etmek için kullanılmasının bir yolu var."

"Bu nasıl yapılabilir?"

"Bu çok uzun bir hikaye, çünkü aklıma korkunç bir düşünce geldi."

"Nedir?"

"Brand Mücevher’i istiyor. Bana soruyordu ve şimdi Gölge’de nesneleri bulma ve alma gücü. Ne kadar başarılı?"

Julian düşünceli göründü.

"Her şeyi bildiği söylenemez, kastettiğin buysa. Bizim her zaman yaptığımız gibi Gölge’de her şeyi bulabilirsin. Yani yolculuk ederek. Fiona’ya bakılırsa, o yalnızca ayak işinden kurtuluyor. Bu yüzden çağırdığı herhangi bir nesne, özel bir nesne değil. Dahası, Eric’in bana anlattıklarına

bakılırsa o Mücevher oldukça garip bir şey. Sanırım Brand, nerede olduğunu öğrenirse, şahsen aramaya gitmek zorunda."

"O zaman cehennem sürüşüme devam etmeliyim. Ondan önce davranmalıyım."

"Davul’a bindiğini görüyorum," dedi Julian. “İyi bir hayvandır, sağlamdır. Çok cehennem sürüşü yaşamıştır."

"Bunu duyduğuma memnun oldum," dedim. “Sen şimdi ne yapacaksın?"

"Amber’den birisi ile iletişime geçeceğim ve konuşma fırsatı bulamadığımız konularda gelişmeleri öğreneceğim. Benedict’le muhtemelen."

"Faydası olmaz," dedim. “Ona ulaşamazsın. Kaos Sarayları’na gitti. Gerard’ı dene ve hazır onunla konuşmuşken benim dürüst bir adam olduğuma ikna et."

"Ailedeki yegane büyücüler kızıl saçlılardır, ama denerim... Kaos Sarayları mı dedin?"

"Evet, ama yine, zaman artık çok değerli."

"Elbette. Sen git. Daha sonra boş zamanımız olur. Umarım."

Uzandı ve kolumu tuttu. Mantikora ve çevresinde halka olmuş oturan köpeklere baktım.

"Teşekkürler, Julian. Anlaması zor birisin."

"O kadar da değil. Sanırım benim nefret ettiğim Corwin yüzyıllar önce ölmüş. Git artık, be adam! Eğer Brand buraya gelecek olursa derisini bir ağaca çakacağım!"

Atına binerken köpeklere bağırarak bir emir verdi ve hepsi mantikorun leşine çökerek kanını içtiler, etini büyük parçalar ve şeritler halinde kopardılar. Ben o yabancı, iri, adam suratının yanından geçerken, gözlerinin hâlâ açık, ama cam gibi olduğunu gördüm. Maviydiler ve ölüm onları belli bir doğaüstü masumluktan mahrum kılmamıştı. Ya bu, ya da o bakışlar ölümün son armağanıydı. İroniler dağıtmanın mantıksız bir yolu.

Davul’u patikaya çevirdim ve cehennem sürüşüme başladım.

Bölüm 10

Yavaş bir tempoyla yolda ilerliyoruz, bulutlar gökyüzünü karartıyor ve Davul hatırlayarak, beklenti içinde kişniyor... Sola bir dönüş, sonra yokuş yukarı... Yer kahverengi, sarı, yine kahverengi... Ağaçlar alçalıyor, seyrekleşiyor... Aralarında otlar, yükselen serin esintiyle dalgalanıyor... Gökyüzünde hızlı bir ateş... Gevşek yağmur damlalarını bir gürültü sarsıyor...

Şimdi dik ve kayalık... Rüzgar pelerinimi çekiştiriyor... Yukarı... Kayaların gümüş çizgilerle lekelendiği ve ağaçların sıralandığı yükseklere tırmanıyoruz... Otlar, yeşil ateşler yağmurda ölüyor... Yukarı, çentikli, kıvılcımlı, yağmurun yıkadığı, bulutların hızla aktığı ve selin yükseldiği zamanlardaki çamurlu bir nehir gibi kaynadığı yüksekliklere... Yağmur saçma gibi acıtıyor ve rüzgar şarkı söylemek için boğazını temizliyor...

Tırmanıyoruz, tırmanıyoruz ve boynuzları ile yolu koruyan ürkmüş bir boğanın başı gibi zirve meydana çıkıyor... Uçlarında şimşekler bükülüyor, aralarında dans ediyor... Biz oraya yaklaşır ve hızla geçerken ozon kokusu, yağmur aniden duruyor, rüzgar uzaklaşıyor...

Uzaktaki taraftan çıkıyoruz... Yağmur yok, hava durgun, gökyüzü pürüzsüz ve uygun, yıldız dolu bir siyahlık ile kararmış... Meteorlar gökyüzünü kesiyor ve yanıyor, gökyüzünü dağlayarak iz bırakıyor, sonra soluyor, soluyor... Bir avuç madeni para gibi saçılmış aylar... Üç parlak on sentlik, donuk bir çeyreklik, bir çift peni, içlerinden biri kararmış ve lekelenmiş... Sonra o uzun, dolambaçlı yoldan aşağı... Toynak sesleri gece havasında berrak ve metalik... Bir yerlerde, kedi hırlaması gibi bir ses… Daha ufak bir ayın önden geçen hırpani, hızlı, karanlık bir şekil...

Aşağı... Toprak her iki yanda alçalıyor... Aşağıda karanlık... Son derece yüksek, kıvrımlı bir duvarın üzerinde ilerleyen yolun kendisi ay ışığı ile aydınlanmış... Yol kabarıyor, katlanıyor, saydamlaşıyor... Kısa süre sonra sürükleniyor, bulutsu, iplik iplik, aşağıda ve yukarıda yıldızlar... Her iki yanda, aşağıda yıldızlar... Toprak yok... Yalnızca gece var, gece ve gelecekte kullanma ihtimaline karşı üzerinde at sürmeyi denemek, nasıl bir his verdiğini öğrenmek zorunda olduğum saydam yol...

Şimdi mutlak bir sessizlik var ve yavaşlık yanılsaması her harekete yapışıyor... Kısa süre sonra yol uzaklaşıyor ve muazzam bir derinlikte yüzüyormuşuz gibi hareket ediyoruz, yıldızlar parlak balıklarmış gibi görünüyor... Bu özgürlük, cehennem sürüşünün coşku veren gücü, savaşta üzerinize çöken gözükaralığa hem benzeyen, hem benzemeyen bir şey, iyi öğrenilmiş, riskli bir becerinin cesareti, şairin doğru sözcüğü bulması üzerine içine dolan doğruluk hissi... Bunlar ve manzaranın kendisi, ileri, ileri, ileri, at üzerinde belki hiçbir yerden hiçbir yere, boşluğun mineralleri ve ateşleri içinde ve arasında, toprak, hava ve sudan özgür...

Büyük bir meteorla yarış ediyoruz ve gövdesine dokunuyoruz... Çukurlu yüzeyinde, aşağı, çevresinde ve tekrar yukarı hızlanıyoruz... Uzanarak büyük bir ova oluyor, aydınlanıyor, sararıyor...

Bu kum, şimdi hareketimizin altında kum var... Karanlık çözülerek sabah şafağına dönüşürken yıldızlar soluyor... İleride gölgelik alanlar, içlerinde çöl ağaçları... Karanlığa at sürüyorum... İçine atılıyorum... Parlak kanatlar fışkırıyor, yakınıyor, tekrar eski yerlerine yerleşiyor...

Sıklaşan ağaçların arasında... Yer daha karanlık, yol daha dar... Palmiye yaprakları küçülerek el kadar oluyor, kabukları kararıyor... Sağa bir dönüş, yol genişliyor... Toynaklarımız döşeme taşlarından kıvılcımlar çıkarıyor... Sokak genişliyor, kenarlarına ağaçlar dizilmiş bir cadde oluyor... Minik sıra sıra evler yanlarından geçerken bir görünüp bir kayboluyor... Taş döşeli kaldırımların ötesinde parlak kepenkler, mermer merdivenler, boyalı paravanlar... Taze sebze yüklü bir at arabası geçiyor... İnsan yayalar dönüp bakıyor... Sesler hafifçe vızıldıyor...

Devam... Bir köprünün altından geçiyoruz... Çay genişleyerek dere olana, denize dökülene kadar takip ediyoruz...

Mavi bulutların sürüklendiği limon rengi gökyüzünün altında, kumsalda ilerliyoruz... Tuz, döküntüler, kabuklar, suların sürüklediği ağaç dallarının pürüzsüz şekilleri... Kireç rengi denizden beyaz su serpintisi...

Hızla, su mekanının bir taraçada bittiği yere... Tırmanıyoruz, her adımımız arkada, aşağıda ufalanıyor, kükrüyor, kimliğini kaybediyor, kıyıya çarpan dalgaların gümbürtüsüne karışıyor... Yukarı, yukarı, düz tepeli, ağaçlıklı ovaya, sonunda serap gibi ışıldayan, altından bir şehir...

Şehir büyüyor, gölgeli bir şemsiyenin altında kararıyor, gri kuleleri yukarıya uzanıyor, cam ve metal kasvetin içine ışık çaktırıyor... Kuleler sallanmaya başlıyor...

Biz geçerken şehir sessizce kendi üzerine çöküyor... Kuleler devriliyor, toz kaynayarak yükseliyor, daha alçaktan gelen bir parıltı ile pembeleşiyor... Hafif bir ses, üflenip söndürülen bir mum gibi, süzülüp geçiyor...

Bir toz fırtınası, hızla çöküyor, her yeri sise boğuyor...

İçinden, otomobil klaksonlarının sesi... Bir sürüklenme, kısa bir kalkma, gri-beyazda kısa bir kesinti, inci beyazı, kayıyor...

Toynak izlerimiz bir anayolun omzunda... Sağda, kıpırtısız araçlardan sonsuz bir sıra... İnci beyazı, gri-beyaz, yine sürükleniyor...

Yönsüz haykırışlar ve feryatlar... Işık gelişigüzel çakıyor...

Bir kez daha yükseliyoruz... Sisler alçalıyor, çekiliyor...

Otlar, otlar, otlar... Şimdi gökyüzü berrak, ince bir mavi... Güneş batmaya koşuyor... Kuşlar... Otlakta geviş getiren, bakan, yine geviş getiren bir inek...

Tahta bir çitten atlayıp kırların arasında, yolda ilerliyoruz...

Tepenin ötesinde ani bir soğuk... Otlar kum ve yerde kar var... Bir yükseltinin tepesinde teneke damlı bir çiftlik evi, üzerinde kıvrılarak yükselen duman...

Devam... Tepeler yükseliyor, güneş aşağı yuvarlanıyor, arkasında karanlığı sürüklüyor... Bir yıldız serpintisi... Burada, uzakta bir ev... Bir tane daha, yaşlı ağaçlarının arasında uzun bir araba yolu kıvrılıyor... Farlar...

Yolun yanına çekiliyoruz... Dizginleri çekiyorum ve arabanın geçmesini bekliyorum...

Alnımı sildim, gömleğimin önündeki ve kol yenlerimdeki tozları silkeledim. Davul'un boynunu okşadım. Gelen araç bana yaklaşırken yavaşladı ve sürücünün gözlerini bana diktiğini gördüm. Dizginleri hafifçe silkeledim ve Davul yürümeye başladı. Araba fren yapıp durdu, sürücü arkamdan bir şey seslendi, ama ilerlemeye devam ettim. Biraz sonra, arabasını sürüp uzaklaştığını duydum.

Bundan sonra bir süre yol kırların içinde devam etti. Rahat bir tempoda, tanıdık nirengi noktalarının yanından geçerek, başka zamanları hatırlayarak ilerledim. Birkaç kilometre sonra bir başka yola rastladım, daha geniş ve iyiydi. Oraya döndüm, yolun sağındaki yükseltide kaldım. Hava sıcaklığı düşmeye devam etti, ama soğuk havanın güzel, temiz bir tadı vardı. Solumdaki tepelerin üzerinde bir dilim ay parlıyordu. Tepemden geçen birkaç küçük bulut vardı, ayın çeyreğine yumuşak, tozlu bir ışıkla dokunuyorlardı. Hafif bir rüzgar esiyordu; dallar zaman zaman

kıpırdanıyordu, o kadar. Bir süre sonra yolda, bana varmak üzere olduğumu anlatan bir dizi inişe geldim.

Bir dönemeç ve iki iniş daha... Araba yolunun yanındaki taşı gördüm, üzerindeki adresimi okudum.

O zaman dizginleri çektim ve başımı kaldırıp tepeye baktım. Araba yolunda bir steyşın, evin içinde ışık vardı. Davul'u yoldan uzaklaştırdım, otlağı aşırıp bir grup ağaca yönlendirdim. Onu yaprağını dökmeyen ağaçlardan iki tanesinin arkasına bağladım, boynunu okşadım, birazdan geleceğimi söyledim.

Yola döndüm. Görünürde araba yoktu. Yolu geçtim ve araba yolunun uzak ucuna yürüyüp, steyşının arkasından geçtim.

Evdeki tek ışık sağdan, oturma odasından geliyordu. Evin sol tarafından arkaya dolandım.

Verandaya ulaştığımda durdum, çevreme bakındım. Yolunda olmayan bir şey vardı.

Arka avlu değişmişti. Harap bir tavuk kümesine yaslanmış çürüyen, atmaya zahmet etmediğim bir çift bahçe sandalyesi yok olmuştu. Aynı sebepten, tavuk kümesi de. Bu yörelerden geçtiğim son seferde buradaydılar. Eskiden çevreye saçılmış duran ölü ağaç dalları ve uzun zaman önce odun yapmak için yığdığım, çürümekte olan bir dal kümesi de gitmişti.

Yaprak yığını yerinde yoktu.

Eskiden durduğu yere yürüdüm. Geriye kalan tek şey, yaklaşık olarak yığının şeklinde olan şekilsiz, çıplak bir toprak parçasıydı.

Ama Mücevher'i kullanmayı öğrenirken onun varlığını hissedebileceğimi de öğrenmiştim. Bir an gözlerimi kapattım ve bunu yapmaya çalıştım.

Hiçbir şey.

Yine baktım, dikkatle aradım, ama görünürlerde varlığına işaret edecek bir pırıltı yoktu. Aslında yakında hissetmiyorken herhangi bir şey görmeyi beklediğimden değil.

Işıklı odada perde yoktu. Evi şimdi incelediğimde, pencerelerin hiçbirinde perde, stor, kepenk ya da jaluzi olmadığını gördüm. Yani...

Evin diğer köşesini dolandım. İlk önce ışıklı pencereye yaklaşarak hızla içeri baktım. Yerin çoğu kumaşla kaplanmıştı. Şapkalı ve tulumlu bir adam karşı duvarı boyuyordu.

Elbette.

Bill'den evi satmasını istemiştim. Eski evime nakledildiğim zaman -muhtemelen Mücevherin bir eylemi sayesinde- hançerlendiğim için yerel klinikte yatarken gerekli belgeleri imzalamıştım. Bu, Amber-Gölge Dünya arasındaki yaklaşık iki buçuk zaman katsayısını kullanarak ve Amber'de, Kaos Sarayları'nda geçirdiğim sekiz günü hesaba katarak, yerel zaman ile haftalar önce olmalıydı. Elbette, Bill talebimi yerine getirmek için girişimde bulunmuştu. Ama mekan, yıllarca terk edilmiş kaldığından ve harap edildiğinden kötü durumdaydı... Yeni pencere camlarına, çatının onarılmasına, yeni yağmur oluklarına, boyanmaya, zımparalanıp parlatılmaya ihtiyacı vardı. Ve hem içeride, hem dışarıda, taşınacak bir sürü çöp olacaktı...

Döndüm ve yolun ön yokuşundan aşağı yürüdüm. Buradan geçtiğim son seferi hatırladım, yarı deli, ellerim ve dizlerim üzerinde, yan tarafımdan kan kaybederek. O gece çok daha soğuktu, yerde ve havada kar vardı. Oturup, bir yastık yüzünü bayrak yapıp bir araba durdurmaya çalıştığım noktanın yanından geçtim. Anılarım hafifçe bulanıktı, ama durmadan geçenleri hâlâ hatırlıyordum.

Yolu geçtim, otlağı aşıp ağaçlara gittim. Davul'u çözüp, bindim.

"Biraz daha gitmemiz gerek," dedim ona. "Bu sefer fazla uzak değil."

Yola döndük ve evimi geçip yol boyunca yürümeye başladık. Bill'e evi satmasını söylemeseydim, yaprak yığını hâlâ orada ve Mücevher, hâlâ yığının altında olacaktı. Kırmızı taş boynumda asılı, ne yapılması gerekiyorsa denemeye hazır, Amber'e dönüyor olacaktım. Şimdi, zamanın yine daralmaya başladığı hissiyle onu aramaya gitmek zorundaydım. En azından, burada, Amber'e göre daha fazla zamanım vardı. Davul'a dil şaklattım ve dizginleri silktim. Yine de zamanı boşa harcamanın anlamı yoktu.

Yarım saat sonra kasabaya girmiş, bir konut bölgesindeki sessiz caddede at sürüyordum. Her tarafımda evler vardı.

Bill'in evinde ışıklar yanıktı. Araba yoluna döndüm. Davul'u arka avluda bıraktım.

Kapıyı Alice açtı, bir an bakakaldı, sonra, "Tanrım, Cari!" dedi.

Dakikalar sonra, sağımdaki sehpada bir içki, Bill ile oturma odasında oturuyordum. Alice mutfaktaydı. Bana yiyecek herhangi bir şey isteyip istemediğimi sorma hatasını yapmıştı.

Bili piposunu yakarken beni inceledi.

"Gelip gitme yöntemlerin hâlâ renkli," dedi.

Gülümsedim.

"Elverişlilik, o kadar," dedim.

"Klinikteki hemşire... hikayesine hemen hemen hiç kimse inanmadı."

"Hemen hemen mi?"

"Söz konusu azınlık bendim, elbette."

"Ne hikaye anlattı?"

"Odanın ortasına yürüdüğünü, iki boyutlu olduğunu ve sonra gökkuşağı eşliğinde eski bir asker gibi solup gittiğini söyledi."

"Gökkuşağı semptomlarının nedeni Glokam olabilir. Gözlerini kontrol ettirmeli."

"Ettirdi," dedi. “Hiçbir şey çıkmadı."

"Ah. Çok kötü. Aklıma gelen bir sonraki şey sinirsel olması."

"Hadi, Cari. Kadının bir şeyi yok. Bunu biliyorsun."

Gülümsedim ve içkimden bir yudum aldım.

"Ve sen," dedi, “bir zamanlar üzerinde yorum yaptığım belli bir oyun kartına benziyorsun. Kılıç dahil. Neler oluyor, Cari?"

"Hâlâ karmaşık," dedim. “Hatta konuştuğumuz son seferden daha fazla."

"Bu, henüz bana açıklama yapamayacağın anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım.

"Bütün bunlar bittiği zaman, ülkeme tüm harcamalar dahil bir tur kazandın," dedim, “eğer o zaman hâlâ bir ülkem olursa. Şu anda, zaman korkunç şeyler yapıyor."

"Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Bilgi, lütfen. Eski evim. Evi onaran adam kim?"

"Ed Wellen. Yerel taşeron. Onu tanıyorsun, sanırım. Senin için duş monte etmek gibi bir şey yapmamış mıydı?"

"Evet, evet yaptı... Hatırlıyorum."

"İşleri biraz büyüdü. Bazı ağır ekipmanlar aldı. Şimdi onun için çalışan adamlar var. Şirketinin kurulması işini ben hallettim."

"Şu anda evimde kimin çalıştığını biliyor musun?"

"Ezbere, hayır. Ama bir dakika içinde öğrenebilirim." Elini sehpadaki telefonun üzerine koydu. “Arayayım mı?"

"Evet," dedim, “ama bundan daha fazlası var. Aslında yalnızca tek şeyle ilgileniyorum. Arka bahçede bir yaprak yığını vardı. Bu taraftan geçtiğim son seferde yerindeydi. Gitmiş. Ona ne olduğunu öğrenmem gerek."

Başını sağa eğdi ve piposu ağzında sırıttı.

"Ciddi misin?" dedi sonunda.

"Ölüm kadar," dedim. “Yanından sürünürken ve karları kıymetli beden sıvılarımla süslerken oraya bir şey saklamıştım. Şimdi onu geri almam gerekiyor."

"Neydi bu?"

"Bir yakut kolye."

"Paha biçilmez, herhalde."

"Haklısın."

Yavaşça başını salladı.

"Senin yerinde başkası olsaydı, eşek şakası yaptığını düşünürdüm," dedi. “Yaprak yığınında bir hazine... Aile yadigarı mı?"

"Evet. Kırk, elli karat. Basit bir yuvası ve ağır zinciri var."

Piposunu ağzından çıkardı, yumuşak bir ıslık çaldı.

"Neden oraya sakladığını sorabilir miyim?"

"Saklamasaydım şimdi ölmüştüm."

"Oldukça iyi bir sebep."

Yine telefona uzandı.

"Evde çoktan hareketlenme var," dedi. “Çok iyi, özellikle de henüz ilan vermemişken. Birisinden duyan birisinden duyan birisi. Onu bu sabah oraya götürdüm. Düşünüyor. Oldukça hızlı satılabilir."

Numarayı çevirmeye başladı.

"Dur," dedim. “Bana o adamdan bahset."

Ahizeyi yerine koydu, başını kaldırdı.

"Zayıf biri," dedi. “Kızıl saçlı. Sakalı var. Ressam olduğunu söyledi. Kırlarda bir ev istiyor."

"Orospu çocuğu!" dedim, tam Alice elinde bir tepsi ile odaya girerken.

Cık cık yaptı ve tepsiyi bana uzatırken gülümsedi.

"Yalnızca iki hamburger ve biraz akşam yemeğinden kalmış salata," dedi. “Heyecan yaratacak bir şey değil."

"Teşekkür ederim. Atımı yemeye hazırlanıyordum. Ama sonra kendimi kötü hissederdim."

"Onun da fazla mutlu olacağını sanmıyorum. Afiyet olsun," dedi ve mutfağa döndü.

"Adamı oraya götürdüğünde yaprak yığını orada mıydı?" diye sordum.

Gözlerini kapattı ve alnını kırıştırdı.

"Hayır," dedi bir an sonra. “Avlu temizlenmişti bile."

"Bu da bir şeydir," dedim ve yemeye başladım.

Telefonunu etti ve birkaç dakika konuştu. Konuşmanın bu tarafını dinliyordum, ama o telefonu kapattıktan sonra, ben yemeğimi bitirir ve kadehimde kalanı dikerken tamamını dinledim.

"İyi bir yaprak yığınının boşa gitmesini istememiş," dedi Bill. “Bu yüzden kamyoneti ile yığını almış ve çiftliğine götürmüş. Ekmek istediği tarlanın yanına dökmüş ve henüz tarlaya yayacak zamanı olmamış. Mücevher fark etmediğini söyledi, ama kolayca gözünden kaçmış olabilir."

Başımla evetledim.

"Eğer bana bir el feneri ödünç verebilirsen, yola çıksam iyi olacak."

"Elbette. Seni arabamla götürürüm," dedi.

"Atımdan bu noktada ayrılmak istemiyorum."

"Eh, muhtemelen bir tırmık ve bir kürek ya da yabaya ihtiyacın olacak. Arabayla onları götürürüm ve seninle orada buluşuruz. Eğer neresi olduğunu biliyorsan."

"Ed’in yerini biliyorum. Ama onun aletleri vardır."

Bili omuzlarını silkti, gülümsedi.

"Tamam," dedim. “Tuvaletini kullanayım, sonra yola çıksak iyi olur."

"Müstakbel alıcıyı tanıyor gibiydin."

Tepsiyi bir kenara koydum ve ayağa kalktım.

"Onu en son Brandon Corey olarak duydun."

"Kardeşin numarası yapan ve hastaneye yatıran adam mı?"

" 'Numara yapmak' mı? Lanet olsun! O benim kardeşim. Ama bu benim suçum değildi. Affedersin."

"Oradaymış."

"Nerede?"

"Ed’in yerinde, bu akşam. En azından sakallı bir kızıl kafa oradaymış."

"Ne yapıyormuş?

"Ressam olduğunu söylemiş. Tarlaların birinde sehpasını kurup resim yapmak için izin istemiş."

"Ed izin vermiş mi?"

"Evet, elbette. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüş. Bana bahsetmesinin sebebi bu. Övünüyordu."

"Malzemeni getir. Seninle orada buluşuruz."

"Tamam."

Tuvalette çıkardığım ikinci şey Koz Kartlarımdı. En kısa zamanda Amber’de birine ulaşmalıydım, onu durduracak kadar güçlü birilerine. Ama kim? Benedict Kaos Sarayları’na gidiyordu, Random oğlunu arıyordu, Gerard’dan pek de sevgi dolu şartlarda ayrılmamıştım. Ganelon için bir Koz Kartı olmasını diledim.

Gerard’ı denemem gerekeceğine karar verelim.

Kartını çıkardım, gerekli zihinsel manevraları yaptım. Biraz sonra iletişim sağlandı.

"Corwin!"

"Önce dinle, Gerard! Senin için teselli olacaksa, Brand hayatta. Bundan kesinlikle eminim. Bu önemli. Ölüm kalım meselesi. Bir şey yapmalısın. Hemen!"

Ben konuşurken yüz ifadesi hızla değişmişti. Öfke, şaşkınlık, ilgi...

"Söyle," dedi.

"Brand çok kısa süre sonra gelebilir. Aslında, çoktan Amber’e gelmiş olabilir. Onu henüz görmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Desen’i yürümekten alıkonması gerek."

"Anlamıyorum. Ama Desen odasının dışına nöbetçi koyabilirim."

"İçeriye nöbetçi koy. Artık tuhaf gelip gitme yöntemleri var. Desen’i yürürse korkunç şeyler olabilir."

"O zaman bizzat ben nöbet tutarım. Neler oluyor?"

"Şimdi zaman yok. Bir sonraki şey şu: Llewella Rebma’ya döndü mü?"

"Evet, döndü."

"Koz Kartından onu yakala. Moire’yi, Rebma’daki Desen’in de gözetim altında tutulması gerektiği konusunda uyarmalı."

"Bu ne kadar ciddi, Corwin?"

"Her şeyin sonu olabilir," dedim. “Şimdi gitmek zorundayım."

İletişimi kestim ve mutfağa, oradan arka kapıya yöneldim.

Yalnızca Alice’e teşekkür etmek ve iyi geceler dilemek için durdum. Eğer Brand Mücevher’i ele geçirmiş ve kendini ona ayarlamışsa, ne yapacağından emin değildim, ama oldukça güçlü bir önsezim vardı.

Davul’a bindim ve başını yola çevirdim. Bill çoktan arabasını geri geri yola çıkarıyordu.

Bölüm 11

Bill’in yolu takip etmek zorunda kaldığı çoğu yerde ben tarlalardan gittiğim için çok geride kalmadım. Ben yaklaştığım zaman, güneybatıya işaret eden Ed ile konuşuyordu.

Ben inerken Ed Davul’u inceledi.

"Güzel at," dedi.

"Teşekkürler."

"Yoktun."

"Evet."

El sıkıştık.

"Seni yine görmek güzel. Bill’e o ressamın ne kadar kaldığını bilmediğimi söylüyordum. Hava kararınca gideceğini düşündüm ve fazla dikkat etmedim. Şimdi, eğer gerçekten sana ait bir şey arıyorsa ve yaprak yığınını biliyorsa, hâlâ orada olabilir. İstersen tüfeğimi alıp seninle geleyim."

"Hayır," dedim, “teşekkürler. Kim olduğunu bildiğimi sanıyorum. Tüfeğe gerek olmayacak. Yalnızca gidip çevreyi yoklarım."

"Tamam," dedi. “Sizinle gelip yardım edeyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Ya atın? Ona su ve yiyecek bir şeyler versem, biraz temizlesem?"

"Eminim minnettar olur. Ben olsam olurdum."

"Adı ne?"

"Davul."

Davul’a yaklaştı ve onunla dostluk kurmaya çalıştı.

"Tamam," dedi. “Bir süre ahırda olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Teşekkürler."

Bill'in arabasındaki aletleri aldım, o elektrikli feneri aldı ve Ed’in biraz önce işaret ettiği, güneybatıdaki yere götürdü.

Bir tarlayı geçerken, yığını arayan Bill’in ışığını takip ettim.

Bir yığının kalıntıları gibi görünen şeyi görünce gayrı ihtiyari derin bir nefes aldım. Nasıl dağıldığına bakılırsa, birisi onu bulmuştu. Bir kamyondan döküldüğünde böyle dağınık görünmezdi.

Yine de... birisinin aramış olduğu gerçeği aradığı şeyi bulduğu anlamına gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Bill.

"Bilmiyorum," dedim ona. Aletleri indirip görünürdeki en büyük yığına yaklaştım. “Buraya biraz ışık ver."

Yığından kalanı taradım, sonra bir tırpan aldım ve dağıtmaya başladım. Her keseği kırdım ve yere yaydım, tırpanın dişlerinden geçirdim. Bir süre sonra, Bill feneri iyi bir açıyla koydu ve bana yardım etmeye geldi.

"İçimde tuhaf bir duygu var..." dedi.

"Benim de."

"... çok geç kalmış olabiliriz."

Ufalamaya ve yaymaya, ufalamaya ve yaymaya devam ettik...

Tanıdık bir varlığın karıncalanmasını hissettim. Doğruldum ve bekledim. Birkaç saniye sonra iletişim geldi.

"Corwin!"

"Buradayım, Gerard."

"Ne dedin?" dedi Bili,

Elimi kaldırıp onu susturdum ve dikkatimi Gerard’a verdim. Büyük kılıcına yaslanmış, Desen’in parlak başlangıç noktasında, gölgede duruyordu.

"Haklıymışsın," dedi. “Brand biraz önce burada ortaya çıktı. Nasıl içeri girdiğinden emin değilim. Şuradan, soldaki gölgelerden çıktı." İşaret etti. “Bir an bana baktı, sonra döndü ve geriye yürüdü. Ona seslendiğim zaman yanıt vermedi. Bu yüzden feneri çevirdim, ama görünürlerde yoktu. Yok oldu. Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"Hüküm Mücevheri’ni takmış mıydı?"

"Bilemiyorum. Onu bu kötü ışıkta, yalnızca bir anlığına gördüm."

"Rebma’daki Desen’i gözetliyorlar mı?"

"Evet. Llewella onları uyardı."

"Güzel. O zaman nöbet tutmaya devam et. Yine iletişim kuracağım."

"Tamam. Corwin, daha önce olanlar hakkında..."

"Unut onu."

"Teşekkürler. O Ganelon sıkı bir adam."

"Öyledir," dedim. “Uyanık kal."

Ben iletişimi gevşetirken imgesi soldu, ama o sırada tuhaf bir şey oldu. İletişim duygusu, yol benimle kaldı, hedefsiz, açık, herhangi bir kanala

ayarlanmamış, açık bir radyo gibi.

Bili bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Cari, neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Biraz bekle."

Aniden yine iletişim sağlandı, ama Gerard'la değil. Benim dikkatim o tarafa yoğunlaşmışken bana ulaşmaya çalışıyordu herhalde.

"Corwin, bu önemli..."

"Söyle, Fi."

"Aradığını orada bulamayacaksın. Brand almış."

"Ben de bundan şüphelenmeye başlamıştım."

"Onu durdurmalıyız. Senin ne kadarını bildiğini bilmiyorum..."

"Artık ben de öyle," dedim, "ama Amber'deki ye Rebma'daki Desen'leri izlettiriyorum. Gerard biraz önce Brand'in Amber'dekinde belirdiğini, ama korkup kaçtığını söyledi."

Küçük, narin yüz hatlarını salladı. Kırmızı bukleleri sıra dışı bir şekilde dağınıktı. Yorgun görünüyordu.

"Bunun farkındayım," dedi. "Onu gözetim altında tut. Ama başka bir olasılığı unuttun."

"Hayır," dedim. "Hesaplarıma göre, Tir-na Nog'th'a henüz ulaşılamıyor olmalı..."

"Benim bahsettiğim o değildi. Birincil Desen'e gidiyor."

"Mücevher'e ayarlanmak için mi?"

"İlk kez tamamen yapacak," dedi.

"Yürümek için, zarar görmüş kısımdan geçmesi gerekecek. Anladığım kadarıyla bu oldukça zor."

"Demek biliyorsun," dedi. "Güzel. Bu zaman kazandırır. Karanlık bölge onu, bizlerden birini edeceği kadar rahatsız etmez. O karanlıkla anlaşma yaptı. Onu hemen durdurmalıyız."

"Oraya giden kestirme bir yol biliyor musun?"

"Evet. Bana gel. Seni oraya götüreyim."

"Bir dakika. Davul'u yanımda getirmek istiyorum."

"Ne için?"

"Bilmek kolay değil. İşte bu yüzden istiyorum."

"Pekala. O zaman sen beni al. Oradan da kolayca yola çıkabiliriz."

Elimi uzattım. Bir an sonra, onunkini tutuyordum. Öne adım attı.

"Tanrım!" dedi Bill, gerileyerek. “Akıl sağlığın konusunda şüphelenmeye başlamıştım, Cari. Ama şimdi benimkinden şüphe duyuyorum. O... O da kartlardan birindeydi, değil mi?"

"Evet. Bili, bu kız kardeşim Fiona. Fiona, bu Bill Roth, çok iyi bir dostum."

Fi elini uzattı ve gülümsedi. Ben Davul’u getirmeye giderken onları orada bıraktım. Birkaç dakika sonra Davulla döndüm.

"Bili," dedim, “zamanını harcadığım için üzgünüm. Aradığımız şeyi erkek kardeşim almış. Şimdi peşinden gideceğiz. Yardım ettiğin için teşekkürler."

Elini sıktım. “Corwin," dedi. Gülümsedim.

"Evet, adım bu."

"Kız kardeşinle konuşuyorduk. Birkaç dakika içinde fazla bir şey öğrenemedim, ama tehlikeli olduğunu biliyorum. Bu yüzden, iyi şanslar. Yine de, bir gün tüm hikayeyi dinlemek isterim."

"Teşekkürler," dedim. “Dinlemeni sağlamaya çalışacağım."

Ata bindim, eğildim ve Fiona’yı önüme çektim.

"İyi geceler, Bay Roth," dedi. Sonra bana, “Yavaş yavaş, tarla boyunca sürmeye başla."

Dediğini yaptım.

"Brand onu hançerleyenin sen olduğunu söyledi," dedim, yalnız hissedecek kadar uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Bu doğru."

"Neden?"

"Bütün bunları engellemek için."

"Onunla uzun uzun sohbet ettik. Başta sen, Bleys ve onun gücü ele geçirmek için birlikte plan yaptığınızı söyledi."

"Bu doğru."

"Bana, kendi tarafımıza çekmek için Caine’e yaklaştığını, ama Caine’in kabul etmediğini ve Eric ile Julian’a haber verdiğini anlattı. Bu da, sizin tahtı ele geçirmenizi engellemek için kendi gruplarını oluşturmaları ile sonuçlanmış."

"Temel olarak doğru. Caine’in kendi hırsları vardı -uzun vadeli hırslar-ama yine de hırs. Ama onların peşinden gidecek konumda değildi. Bu yüzden, eğer o kadar yükselemeyecekse, Bleys’tense Eric’e hizmet etmeyi tercih edeceğine karar verdi. Bunu da anlayabiliyorum."

"Aynı zamanda, üçünüzün kara yolun sonundaki güçlerle, Kaos Sarayları ile bir anlaşmanız olduğunu iddia etti."

"Evet," dedi, “vardı."

"Geçmiş zaman kipi kullanıyorsun."

"Ben ve Bleys açısından, öyle."

"Brand öyle anlatmıyor."

"Anlatmaz."

"Sen ve Bleys’in o ittifakı kullanmaya devam ettiğinizi, ama onun fikir değiştirdiğini söyledi. Bu yüzden, ona karşı çıktığınızı ve onu o kuleye kapattığınızı iddia etti."

"Neden öldürüp kurtulmamışız?"

"Pes ediyorum. Sen anlat."

"Serbest kalmasına izin verilmeyecek kadar tehlikeliydi, ama onu öldüremezdik de, çünkü elinde bir şey vardı, hayati öneme sahip bir şey."

"Ne?"

"Dworkin yok olduğundan, birincil Desen’e verdiği zararın nasıl onarılacağını bilen tek kişi Brand’di. Ondan bu bilgiyi almak için çok zamanınız oldu. İnanılmaz kaynakları var."

"O zaman neden onu hançerledin?"

"Tekrarlıyorum, bütün bunları engellemek için. Eğer seçim özgür kalması ile ölümü arasında ise, ölmesi daha iyiydi. Desen’in nasıl onarılacağı konusunda şansımıza güvenmek zorunda kalacaktık."

"Eğer durum buysa, onu geri getirirken neden işbirliği yaptın?"

"İlk olarak, işbirliği yapmadım. Sizi engellemeye çalışıyordum. Ama sayınız çok fazlaydı ve çok sıkı uğraşıyordunuz. Bana rağmen ona ulaştınız. İkinci olarak, başarılı olmanız durumunda onu öldürebilmek için yakında olmalıydım. Olayların bu şekilde gelişmesi çok kötü."

"Senin ve Bleys’in ittifak konusunda fikrini değiştirdiğini, ama Brand’in değiştirmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Fikrinizi değiştirmeniz taht arzunuzu nasıl etkiledi?"

"Dışarıdan yardım almadan başarabileceğimizi düşündük."

"Anlıyorum."

"Bana inanıyor musun?"

"Korkarım inanmaya başlıyorum."

"Buradan dön."

Bir yamaçtaki yarığa girdik. Yol dar ve çok karanlıktı, üstümüzde yalnızca dar bir yıldız bandı vardı. Biz konuşurken Fiona Gölge’yle oynuyor, bizi Ed’in tarlasından aşağıya, sisli, engebeli bir araziye, sonra yine yukarı, dağların arasındaki açık ve kayalık bir yola götürüyordu. Şimdi, karanlık yarığın içinde ilerlerken, yine Gölge’yle oynadığını hissettim. Hava serindi, ama soğuk değildi. Solumuzdaki ve sağımızdaki siyahlık mutlaktı, gölgeye bürünmüş, yakın kayalıklardan çok muazzam derinlikler izlenimi veriyordu. Aniden, izlenimin Davul’un toynak seslerinin yankı yaratmadığı gerçeği ile güçlendiğini fark ettim.

"Güvenini kazanmak için ne yapabilirim?" dedi.

"Çok şey istiyorsun."

Güldü.

"Başka şekilde sorayım. Anlattıklarımın gerçek olduğu konusunda seni nasıl ikna edebilirim?"

"Bir soruya yanıt ver, yeter."

"Nedir?"

"Tekerlerime kim ateş etti?"

Yine güldü.

"Anladın, değil mi?"

"Belki. Söyle."

"Brand," dedi. “Hafızanı yok etme teşebbüsü başarısız oldu, bu yüzden daha esaslı bir iş çıkarması gerektiğine karar verdi."

"Hikayenin benim dinlediğim versiyonunda Bleys ateş ediyor, beni gölde bırakıyor ve Brand tam zamanında geliyor, beni gölden çıkarıyor ve hayatımı kurtarıyordu. Aslında, polis raporu buna benzer bir şeye işaret ediyordu."

"Polisi kim aramış?" diye sordu.

"Kaynağı bilinmeyen bir arama olarak kaydetmişler, ama..."

"Bleys aradı onları. Neler olduğunu anladıktan sonra, seni kurtarmak için zamanında yetişemedi. Onların yetişeceğini umdu. Neyse ki, yetiştiler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni arabadan Brand çıkarmadı. Sen kendin çıktın. Öldüğünden emin olmak için bekledi, sen su yüzeyine çıktın ve kendini kıyıya çektin. Yanına indi, seni kendi haline bırakırsa ölür müsün, yoksa yine göle mi atmalı, karar vermeye çalışıyordu. Tam o sırada polis geldi ve Brand kaçmak zorunda kaldı. Bundan kısa süre sonra ona yetiştik, ele geçirdik ve kulede

tutsak ettik. Bunun için çok uğraştık. Daha sonra, Eric ile iletişim kurdum ve ona neler olduğunu anlattım. Bunun üzerine Flora’nın seni o diğer yere yerleştirmesini ve taç giyene kadar orada tutulmanı sağlamasını emretti."

"Uyuyor," dedim. “Teşekkürler."

"Neye uyuyor?"

"Bundan daha iyi zamanlarda yalnızca küçük kasaba pratisyeniydim ve psikiyatri vakaları ile fazla ilgim olmadı. Ama hafızasını yerine getirmek için birine elektroşok tedavisi uygulanmayacağını biliyorum. Elektroşok genellikle tam aksini yapar. Bazı kısa vadeli anıları yok eder. Brand’in bana bunu yaptığını öğrendiğimde şüphelenmeye başladım. Bu yüzden kendi hipotezimi oluşturdum. Otomobil kazası hafızamı yerine getirmemişti, elektroşok da öyle. Sonunda, kendiliğinden gelmeye başlamıştı, özel bir travmanın sonucu olarak değil. Bunu belli edecek bir şey yapmış ya da söylemiş olmalıyım. Bir şekilde Brand haber aldı ve bunun, o sırada olması için iyi bir şey olmadığına karar verdi. Bu yüzden benim gölgeme geldi, beni hastaneye yatırmayı başardı ve geri gelen hafızamı yok edeceğini umduğu tedaviyi uygulattı. Bu kısmen başarılı oldu, tek kalıcı etkisi, seansları takip eden birkaç gün kafamı karıştırmak oldu. Kazanın da katkısı olmuş olmalı. Ama Porter’dan kaçıp, beni öldürme teşebbüsünden kurtulduktan, Greenwood’da bilincim yerine gelip kaçtıktan sonra iyileşme süreci devam etti. Flora’nın yanında kalırken gittikçe daha fazla şey hatırladım. Random’ın beni Rebma’ya götürmesi ve Desen’i yürümem ile iyileşme süreci hızlandı. Ama bu olmasaydı da, sonunda hafızamın yerine geleceğinden eminim artık. Biraz daha uzun sürebilirdi, ama yırtmıştım ve hatırlamak devam eden bir süreçti, sonuna doğru da gittikçe hızlandı. Bu yüzden Brand’in bana sabotaj düzenlemeye çalıştığı sonucuna vardım ve senin bana anlattığın şeyler bu düşünceye uyuyor."

Tepemizdeki yıldız bandı daraldı ve sonunda yok oldu. Artık tamamen siyah bir tünele benzeyen yerde ilerliyorduk. İleride, çok uzakta, belki minicik bir ışık pırıltısı vardı.

"Evet," dedi önündeki karanlıktan, “doğru tahmin etmişsin. Brand senden korkuyordu. Bir gece Tir-na Nog’th’ta senin döndüğünü ve tüm planlarımızı bozduğunu gördüğünü iddia etti. O sırada söylediklerine önem vermedim, çünkü hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Ondan sonra seni bulmak için yola çıkmış olmalı. Nerede olduğunu gizli güçlerle mi buldu, yoksa yalnızca Eric’in zihnini mi okudu, bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi.

Zaman zaman böyle şeyler yapmayı başarabiliyor. Ama seni buldu, geri kalanı biliyorsun."

"Onu kuşkulandıran ilk şey Flora’nın oradaki varlığı ve Eric ile tuhaf anlaşması oldu. Ya da öyle söylüyor. Artık bir şey fark edeceğinden değil. Onu ele geçirirsek, ne yapmamızı öneriyorsun?"

Güldü.

"Kılıcın yanında," dedi.

"Brand bir süre önce, Bleys’in hayatta olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"O zaman neden Bleys değil de ben buradayım?"

"Bleys Mücevher’e ayarlı değil. Sen yakın mesafelerde onunla etkileşim içinde oluyorsun ve tehlike içinde olursan hayatını kurtarmaya çalışacaktır. Bu yüzden, risk o kadar büyük değil," dedi. Biraz sonra, “Ama buna güvenme. Hızlı bir darbe yine de onun tepkisinden önce gelebilir. O yakındayken ölebilirsin."

İlerideki ışık büyüdü, parlaklaştı, ama o yönden gelen esinti, ses ya da koku yoktu. İlerlerken, dönüşümden bu yana edindiğim açıklamaları düşündüm. Her birinin kendi karmaşık itici güçleri, ben uzaktayken olanlar için, o zamandan bu yana olanlar ve şimdi gerçekleşen şeyler için kendi mazeretleri vardı. Gördüğüm duygular, planlar, hisler, amaçlar, diğer benliğimin üzerine yavaş yavaş dikmekte olduğum mezarın üzerindeki gerçekler şehri içinde sel suları gibi dönüyordu. Ve her ne kadar, en iyi Stein geleneğine göre eylem eylem olsa da, üzerimde patlayan her farklı yorum dalgası güvenle demirlendiğini sandığım bir ya da daha fazla şeyin konumunu kaydırıyor ve bu şekilde bütüne bir değişim getiriyordu, öyle ki tüm yaşam Amber’in çevresinde, bazıları hiç gerçek olmayacak.

Gölge’lerin daima değişen bir oyunu gibi görünüyordu. Yine de, şimdi birkaç yıl öncesine göre çok daha fazla şey bildiğimi, olayların merkezine o zaman olduğundan daha yakın olduğumu, dönüşümden sonra yakalandığım eylem selinin nihai bir sona doğru akıyor gibi göründüğünü inkar edemezdim. Peki ne istiyordum? Doğru olanı bulma ve bunun üzerine eyleme geçme şansı! Güldüm. Bırak ikincisini, ilki kime bahşedilmiştir ki? O zaman, gerçeğe yeterince yakın bir şey. Bu yeterli olurdu... Ve kılıcımı birkaç kez doğru yönde savurma şansı: Öğleden beri olan değişiklikler için saat bir dünyasından elde edebileceğim en iyi telafi. Yine güldüm ve kılıcımın kınında gevşek durduğundan emin oldum.

"Brand Bleys'in yeni bir ordu oluşturduğunu söyledi..." diye başladım.

"Daha sonra," dedi, "daha sonra. Artık zaman kalmadı."

Ve haklıydı. Işık büyümüş, yuvarlak bir açıklık olmuştu.

Sanki tünelin kendisi geriliyormuş gibi, biz ilerledikçe ışık irileşmişti. Benim mağara ağzı olarak görmeyi tercih ettiğim yerden gün ışığı içeriye doluşuyor gibiydi.

"Tamam," dedim ve birkaç dakika sonra açıklığa ulaşıp onu geçtik.

Dışarı çıkarken gözlerimi kırpıştırdım. Solumda, aynı rengi taşıyan gökyüzü ile karışıyormuş gibi görünen deniz vardı.

Üzerinde içinde yüzen asılı duran altın güneş her yönden parlak ışınlar sıçratıyordu. Artık arkamda kayalardan başka bir şey yoktu. Bu yere geçiş yaptığımız yer iz bırakmadan kaybolmuştu. Biraz aşağıda ve önümde -belki otuz metre ötede- birincil Desen uzanıyordu. Bir şekil dış yaylarından birini aşmaya çalışıyordu, dikkati bu eyleme o kadar yoğunlaşmıştı ki, henüz varlığımızı fark etmemişti. Bir köşeyi dönerken kırmızı bir çakma: daha önce benim, Eric'in ve babamın boynunda asılı olduğu gibi boynunda asılı duran Mücevher. Elbette, şekil Brand'di.

Attan indim. Bakışlarımı ufak tefek ve endişeli Fiona'ya kaldırdım ve Davul'un dizginlerini eline verdim.

"Arkasından gitmek dışında bir tavsiyen var mı?" diye fısıldadım.

Başını olumsuz anlamda salladı.

O zaman döndüm, Grayswandir'i çektim ve ileriye yürüdüm.

"İyi şanslar," dedi yumuşak sesle.

Desen'e doğru yürürken, mağara ağzından Wixer'ın artık kıpırtısız yatan şekline uzanan zinciri gördüm. Wixer'ın başı bedeninden birkaç adım ötede, solunda yatıyordu. Beden ve baştan taşların üzerine normal renkli kan akıyordu.

Desen'in başlangıcına yaklaştığımda hızlı bir hesap yaptım.

Brand çoktan desenin sarmallarında epey dönemeç aşmıştı.

Yaklaşık iki buçuk tur içerideydi. Aramızda yalnızca bir sarmal kalsa, onunkiyle paralel konuma geldiğimde kılıcımla ona ulaşabilirdim. Ama desenin içlerine girdikçe ilerlemek güçleşirdi.

Sonuç olarak, Brand gittikçe azalan bir hızla ilerliyordu. Bu yüzden yaklaşabilirdim. Ona yetişmem gerekmiyordu. Karşısına geçebilmek için bir buçuk tur yapmam yeterli olacaktı.

Ayağımı Desen’e koydum ve elimden geldiğince ilerlemeye başladım. Yükselen dirence karşı ilk dönemeci aşarken ayaklarımın çevresinde mavi kıvılcımlar oluştu. Kıvılcımlar hızla büyüdü. İlk Perde’ye ulaştığımda saçlarım havaya dikilmeye başladı; kıvılcımların çıtırtısı artık rahatça duyuluyordu. Perde’nin basıncına rağmen devam ettim, Brand’in beni fark edip etmediğini merak ediyordum, ama o tarafa bakmak için konsantrasyonumu bozmaya cesaret edemiyordum. Direnci daha fazla güç harcayarak yanıtladım ve birkaç adım sonra Perde’yi aşmış, bir kez daha kolayca ilerliyordum.

Başımı kaldırdım. Brand korkunç İkinci Perde’den çıkıyordu, mavi kıvılcımlar beline kadar geliyordu. Serbest kalıp, ileriye bir adım attığında bir kararlılık ve zafer sırıtışı ile güldü.

Sonra beni gördü.

Sırıtması yok oldu ve tereddüt etti, benim lehime bir puan.

Elinizden geliyorsa, Desen’de asla durmazsınız. Durursanız, tekrar harekete geçmek için daha fazla enerji harcamak zorunda kalırsınız.

"Çok geç kaldın!" diye seslendi.

Yanıt vermedim. İlerlemeye devam ettim. Desen’in çizgilerinin mavi alevleri Grayswandir’in üzerine yansıdı.

"Siyahlığı aşamayacaksın," dedi.

İlerlemeye devam ettim. Şimdi karanlık alan tam önümdeydi. Şimdilik Desen’in daha zor kısımlarından birinde olmadığı için seviniyordum. Brand ilerledi ve yavaş yavaş Büyük Kavis’e doğru yürümeye başladı. Onu orada yakalayabilirsem, mücadele edemezdi. Kendini savunacak gücü ya da hızı bulamazdı.

Ben Desen’in yaralı kısmına yaklaşırken, Avalon’dan kaçarken Ganelon ile birlikte kara yolu nasıl aştığımızı hatırladım.

Geçerken Desen’in imgesini aklımda tutarak yolun gücünü kırmayı başarmıştım. Elbette, şimdi Desen’in kendisi her yanımdaydı ve aşmam gereken mesafe o kadar fazla değildi. İlk düşüncem Brand’in tehdidi ile beni sarsmaya çalışması olmuştu, ama aklıma karanlık bölgenin gücünün burada, kaynağında çok daha büyük olabileceği geldi. Yaklaşırken, Grayswandir daha önceki parlaklığını aşan bir güçle alevlendi. İçgüdüyle, kılıcın ucunu Desen’in sona erdiği yere, siyahlığın kenarına dokundurdum.

Grayswandir siyahlığa yapıştı ve kalkmadı. İlerlemeye devam ettim ve kılıcım özgün desene benzer bir hatta kayarak önümdeki alanı kesti. Onu

takip ettim. Karanlık zeminde yürürken güneş kararmış gibi görünüyordu. Aniden yüreğimin atışlarının, alnımda oluşan ter damlacıklarının ayırıma vardım.

Her şeyin üzerine grimsi bir gölge düştü. Dünya loşlaşmış, Desen solmuş gibi görünüyordu. Burada yanlış adım atmak kolaydı ve sonucun, Desen'in bozulmamış kısımlarında yanlış adım atmakla aynı olup olmayacağını merak ettim. Bunu öğrenmek istemiyordum.

Gözlerimi kaldırmadan, Grayswandir'in çizdiği hattı takip ettim. Kılıcın mavi ateşi artık dünyada kalan tek renkli şeydi.

Sağ ayak, sol ayak...

Sonra aniden siyahlıktan çıktım ve Grayswandir bir kez daha elimde serbest kaldı, tekrar aydınlanan manzara yüzünden mi, yoksa başka bir sebepten mi bilmiyorum, ama ateşler kısmen azalmış gibi göründü.

Çevreme bakındığımda, Brand'in Büyük Kavis'e yaklaştığını gördüm. Bana gelince, ben İkinci Perde'ye doğru ilerliyordum. İkimiz de birkaç dakika boyunca gereken zorlu çabalara dalmış olacaktık. Ama Büyük Kavis İkinci Perde'den daha zorludur ve daha uzun sürer. O kendi engelini aşmadan ben serbest kalacak, daha hızlı ilerleyecektim. Sonra bir kez daha zarar görmüş kısmı aşmam gerekecekti. O zamana kadar o da serbest kalabilirdi, ama ilerlemenin daha da zorlaştığı bir bölgede olduğundan, benden daha yavaş hareket ediyor olacaktı.

Attığım her adımla statik elektrik arttı ve tüm bedenime bir karıncalanma işledi. Yürürken kıvılcımlar kalçalarıma kadar yükseldi. Elektrikten buğdaylardan bir tarlada yürür gibiydim.

O zamana kadar saçlarım en azından kısmen dikilmişti. Saçlarımın kıpırdandığını hissedebiliyordum. Fiona'yı görmek için bir kez arkama baktım. Hâlâ atın üzerindeydi, kıpırdamadan izliyordu.

İkinci Perde'ye doğru yürüdüm.

Köşeler... kısa, keskin dönüşler... Güç bana karşı yükseldikçe yükseliyordu, bu yüzden tüm dikkatimi, tüm gücümü ona karşı mücadele etmek için kullanıyordum. Yine o tanıdık zamansızlık hissi geldi, sanki şimdiye kadar tek yaptığım, bundan sonra hep yapacağım şey buymuş gibi. Ve irade... arzunun başka her şeyi dışarıda bırakacak kadar odaklanması...

Brand, Fiona, Amber, kendi kimliğim... Ben çabalarken, dönerken, emek verirken, her adım bir öncekinden daha fazla güç gerektirirken, kıvılcımlar daha da yükseldi.

İlerledim. Yine siyah bölgeye gelmiştim.

İçgüdüyle, bir kez daha Grayswandir'i aşağıya indirdim ve öne uzattım. Yine grilik, tek renkli sis kılıcımın maviliği ile bölünerek önümde bir operatörün kestiği deri gibi yol açtı.

Normal ışığa çıktığımda Brand'i aradım. Hâlâ batı kanadındaydı, Büyük Kavis ile mücadele ediyordu ve üçte ikisini geçmişti. Kendimi zorlarsam, onu tam oradan çıkarken yakalayabilirdim. Tüm gücümü elimden geldiğince hızlı ilerlemeye vakfettim.

Desen'in kuzey ucuna ve geriye dönen kıvrıma ulaştığımda, aniden ne yapmaya koştuğumu anladım.

Desen'in üzerine daha fazla kan dökmeye gidiyordum.

Eğer Desen'e daha fazla zarar vermek ile Brand'in onu tamamen yok etmesi arasında seçim yapmam gerekse, o zaman ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yine de, bir başka yolu olması gerektiğini hissediyordum. Evet...

Hızımı biraz azalttım. Bu zamanlamaya kalacaktı. O sırada onun geçişi benimkinden çok daha zorluydu, bu yüzden o konuda üstünlüğüm vardı. Yeni stratejim tamamen doğru noktada karşılaşmamıza bağlıydı. O sırada Brand'in halısı için endişelenmesini hatırladım. Ama burayı temiz tutma sorunu çok daha ustalık istiyordu.

Büyük Kavis'in sonuna yaklaşıyordu ve siyahlığa kalan mesafeyi hesaplayarak arkasından yürüdüm. Zaten zarar görmüş bölgede kan dökmesine karar vermiştim. Sahip olduğum tek dezavantaj, Brand'in sağında olmam olacaktı. Kılıç kılıca geldiğimizde bunun ona sağlayacağı faydayı en aza indirmek için biraz arkada kalmam gerekecekti.

Brand çabaladı ve ağır ağır ilerledi. Ben de çabaladım, ama onun kadar fazla değil. Tempomu korudum. Yürürken Mücevher'e ayarlanmamdan sonra paylaştığımız yakınlığı merak ettim. O anda Brand'in göğsünde göremesem de varlığını solumda, ileride hissedebiliyordum. Brand yaklaşan mücadelemizde üstün çıkacak olursa gerçekten o mesafeden beni kurtarmak için eyleme geçer miydi? Varlığını hissettiğimde, geçeceğine inanır gibi oluyordum. Beni bir saldırgandan kurtarmış, zihnimin içinde geleneksel bir güvenlik mekanı bulmuş -kendi yatağım- ve beni oraya nakletmişti. Şimdi varlığını hissederken, onun aracılığı ile Brand'in önündeki yolu görürken, bir kez daha benim lehime harekete geçeceği güvencesini hissettim. Ama Fiona'nın sözlerini hatırlayınca, buna güvenmemeye karar verdim. Yine de,

diğer işlevlerini düşündüm, ona dokunmadan diğer işlevlerini kullanıp kullanamayacağım konusunda spekülasyon yaptım...

Brand Büyük Kavis'i neredeyse tamamlamıştı. Benliğimdeki bir düzeye uzandım ve Mücevher ile iletişim kurdum. İrademi ona yönlendirerek Iago'yu yok edene benzer kırmızı bir kasırga çağırdım. Bu mekanda bir kasırgayı kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyordum, ama yine de çağırdım ve Brand'e yönlendirdim. Hemen bir şey olmadı, ama Mücevher'in bir şeyler yapmak için çalıştığını hissediyordum. Brand sona geldi, son bir çaba gösterdi ve Büyük Kavis'i geçti.

Tam arkasındaydım.

O da bir şekilde biliyordu. Basınçtan kurtulur kurtulmaz kılıcını çekti, yapabileceğini düşündüğümden daha hızlı iki adım attı, sol ayağını önüne koydu, döndü ve kılıçlarımızın üzerinden bakışlarımı karşıladı.

"Beceremediysen belamı bulayım," dedi, kılıcımın ucuna kendisininkiyle dokunarak. “Ama atın üzerindeki kaltak olmasaydı buraya bu kadar çabuk varamazdın."

"Kız kardeşinden ne güzel bahsediyorsun," dedim, şaşırtmaca yapıp, hamlemi savuşturmasını izleyerek.

İkimiz de sınırlanmıştık, ikimiz de Desen'den ayrılmadan öne hamle yapamıyordu. Ben onun henüz kan dökmesini istemediğimden daha fazla kısıtlanmıştım. Sol ayağını desen boyunca arkaya kaydırarak darbesini durdurdum ve geriledim. O zaman sağını çekti, üzerine bastı ve gerekli hazırlıkları yapmadan kafamı kesmeye kalktı. Lanet olsun! Savuşturdum ve sonra sırf reflekslerimle karşılık verdim, göğsüne savurduğum darbenin hedefini bulmasını istememiştim, ama Grayswandir'in ucu göğüs kemiğinin hemen altında bir yay çizdi. Üstümüzdeki havada bir mırıltı duydum. Ama bakışlarımı Brand'den ayırma riskini göz alamadım. O aşağıya baktı ve biraz daha geriledi. Güzel. Şimdi kılıcımın kestiği yerde gömleğinin önünü kırmızı bir çizgi süslüyordu. Şimdiye dek, gömleğinin kumaşı kanı emiyor gibiydi. İleriye bir adım attım, şaşırtmaca, hamle, savuşturma, durdurma, kenetlenme, çözülme, geri çekilmeye devam etmesi için aklıma gelen her şey. Benim daha ileriye uzanabilmemden ve bu avantajla benim daha çok şeyi daha hızlı yapabileceğimi ikimiz de bildiğimizden psikolojik üstünlük bendeydi. Brand siyah bölgeye yaklaşıyordu. Birkaç adım daha... Tek bir çan çınlaması gibi bir ses duydum, arkasından büyük bir kükreme. Üzerimizde aniden, bir bulut güneşi örtmüş gibi bir gölge belirdi.

Brand yukarıya baktı. Sanırım onu o sırada indirebilirdim, ama hâlâ hedef alandan biraz uzaktaydı.

Hemen kendine geldi ve dik dik bana baktı.

"Lanet olsun sana, Corwin! Bu senin, değil mi?" diye haykırdı ve sonra kalan ihtiyatını da bir kenara atarak saldırdı.

Ne yazık ki, kötü bir konumdaydım, onu gerilemeye zorlamak için yaklaşıyordum. Gardım inmişti ve hafifçe dengesizdim. Hamlesini savuştururken bunun yeterli olmayacağını hissettim, döndüm ve geriledim.

Aşağı düşerken ayaklarımı kıpırdatmaya çalıştım. Sağ dirseğim ve sol elimin üzerine düştüm. Acı çok fazlaydı, dirseğim yana kaydı ve sağ omzumun üzerine düştüm. Küfrettim.

Ama Brand'in hamlesi yanımdan geçip gitmişti ve ayaklarım mavi hareler içinde hâlâ çizgiye dokunuyordu. Brand'in ölüm vuruşu yapamayacağı kadar uzaktaydım, ama yine de dizaltı kirişlerimi kesebilirdi

Grayswandir hâlâ elimde, sağ kolumu öne uzattım. Doğrulup oturacak oldum. Ben bunu yaparken, kenarları sarı, kırmızı oluşumun şimdi Brand'in tam üzerinde döndüğünü, kıvılcımlarla ve küçük şimşeklerle çatırdadığını gördüm. Kükremesi feryada dönüşmüştü.

Brand kılıcını ucundan tuttu ve bana doğrultarak, mızrak gibi omzunun üzerine kaldırdı. Bunu savuşturamayacağımı, yana kaçamayacağımı biliyordum.

Zihnimin içinde Mücevher'e ve gökyüzündeki oluşuma uzandım...

Küçük bir yıldırım aşağı uzanıp kılıcına dokunurken parlak bir çakma oldu...

Silah elinden düştü ve eli ağzına gitti. Sol eli ile ne yaptığımı kavramış ve taşı saklayarak engellemeye çalışırmış gibi Hüküm Mücevheri'ni kavradı. Parmaklarını emerek yukarıya baktı, yüzündeki tüm öfke gitti, yerine dehşete yakın bir korku geldi. Koni inmeye başlamıştı.

O zaman dönüp kararmış gölgeye adım attı, güneye döndü, iki kolunu kaldırdı ve feryadın üzerinden duyamadığım bir şeyler haykırdı.

Koni ona doğru indi, ama o yaklaşırken Brand iki boyutlu bir hal almış gibi göründü. Dış hatları dalgalandı. Küçülmeye başladı ama bu boyutlarının değişmesinden değil, uzaklaşmasından kaynaklanıyor gibiydi. Küçüldü, küçüldü ve koni kapladığı alana dokunmadan hemen önce yok oldu.

Mücevher de onunla beraber gitmişti ve tepemdeki şeyi kontrol edebilmemin yolu kalmamıştı. Yerde kalsam mı daha iyi mi olurdu, yoksa Desen'de ayağa mı kalkmalıydım, bilmiyordum. İkincisini yapmaya karar verdim, çünkü hortum normal dışı şeyleri hedef alıyor gibiydi. Oturdum ve çizgiye doğru çekildim. Sonra öne doğru eğildim, o sırada koni yükselmeye başladı. Feryat da onunla beraber geriledi. Çizmelerimin çevresindeki mavi alevler tamamen yok olmuştu. Dönüp Fiona'ya baktım. Ayağa kalkıp devam etmemi işaret etti.

Yavaş yavaş ayağa kalktım, ben hareket ederken tepemdeki burgacın dağıldığını gördüm. Brand'in biraz önce durduğu alana ilerledim ve bir kez orada bana yol göstermesi için Grayswandir'i kullandım. Brand'in kılıcının çarpık kalıntıları loş bölgenin uzak ucunda duruyordu.

Desen'den çıkmanın kolay bir yolu olmasını diledim. Şimdi onu tamamlamak anlamsız geliyordu. Ama Desen'e ayak bastıktan sonra geri dönüş yoktu ve karanlık yolu denemekten çekiniyordum. Bu yüzden Büyük Kavis'e yöneldim.

Brand'in nereye gittiğini merak ediyordum. Bilseydim, merkeze ulaştığımda Desen'in beni arkasından göndermesini isteyebilirdim. Belki Fiona'nın bir fikri vardı. Yine de, muhtemelen müttefiklerinin olduğu bir yere gidecekti. Onu yalnız başına kovalamak anlamsız olacaktı.

En azından mücevhere ayarlanmasını engelledim, diye teselli ettim kendi kendimi.

Sonra Büyük Kavis'e girdim. Etrafımda kıvılcımlar yükseldi.

Bölüm 12

Dağda akşamın geç saatleri: Batmakta olan güneş sorumdaki taşların üzerinde parlıyor, sağdakiler için uzun gölgeler biçiyordu; mezarımın çevresindeki bitkilerin içinde süzülüyor,

Kolvir’in soğuk rüzgarlarına karşıtlık oluşturuyordu. Random’ın elini bıraktım ve anıtmezarın önündeki bankta oturan adama bakmak için döndüm.

Delik Koz Kartının üzerindeki gencin yüzüydü, artık ağzın çevresine çizgiler çekilmiş, kaşları daha gür, göz hareketlerinde genel bir ihtiyat ve çenede kartta görülmeyen bir kararlılık.

Bu yüzden daha Random, “Bu benim oğlum, Martin," demeden anladım.

Ben yaklaşırken Martin ayağa kalktı, elimi tuttu ve, “Corwin Amca," dedi. Bunu söylerken yüz ifadesi hafifçe değişti. Beni inceledi.

Random’dan epey uzundu, ama aynı ince yapıya sahipti. Çenesi ve elmacık kemikleri benzerdi, saçlarının yapısı aynıydı.

Gülümsedim.

"Uzun zamandır buralarda yoktun," dedim. “Ben de öyle."

Başını salladı.

"Ama zaten hiç gerçekten Amber’de olmadım," dedi. “Rebma’da büyüdüm ve başka yerlerde."

"O zaman hoş geldin, yeğenim. İlginç bir zamanda geldin. Random sana bahsetmiş olmalı."

"Evet," dedi. “Bu yüzden seninle orada değil de burada tanışmak istedim."

Random’a baktım.

"Karşılaştığı son amca Brand’di," dedi Random “ve çok çirkin koşullar altında karşılaştılar. Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır. Ben de biraz önce onunla karşılaştım. Çok faydalı bir görüşme olduğu söylenemez."

"Karşılaştın mı?" dedi Random. “Anlamadım."

"Amber’i terk etti ve Hüküm Mücevheri yanında. Eğer şimdi bildiklerimi daha önce bilseydim, hâlâ kulede olurdu. Adamımız o ve çok tehlikeli."

Random başını salladı.

"Biliyorum," dedi. “Martin hançerleme hakkında tüm şüphelerimizi onayladı ve o Brand’miş. Ama Mücevher konusu nedir?"

"Gölge Yeryüzü’nde bıraktığım yere benden önce ulaştı. Ama kullanmayı öğrenmek için Desen’i yürümek ve kendini içine yansıtmak zorunda. Bunu gerçek Amber’deki birincil Desen’de yapmasını önledim. Ama kaçtı. Gerard’la birlikte tepedeydim, geri dönüp tekrar denemesini önlemek için orada bekleyen Fiona’ya bir muhafız birliği gönderiyorduk. Bizim Desen’imiz ve Rebma’daki desen de onun yüzünden koruma altında."

"Neden ona ayarlanmayı bu kadar çok istiyor? Birkaç fırtına yaratabilmek için mi? Lanet olsun, Gölge’ye yürüyüp istediği hava durumunu yaratabilir."

"Mücevheri kullanmayı bilen biri Desen’i silebilir."

"Ah! O zaman ne olur?"

"Bizim tanıdığımız dünya yok olur."

"Ah," dedi Random yine. “Sonra, “Sen nereden biliyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye ve zamanım yok, ama Dworkin’den öğrendim ve söylediklerinin çoğuna inanıyorum."

"Hâlâ buralarda mı?"

"Daha sonra," dedim.

"Tamam. Ama böyle bir şey yaptığına göre Brand çıldırmış olmalı."

Başımı evet anlamında salladım.

"Sanırım daha sonra yeni bir Desen çizebileceğini sanıyor. Asıl idareci olarak evreni yeniden düzenlemek istiyor."

"Bu yapılabilir mi?"

"Teorik olarak, belki. Ama Dworkin bile bunun etkin bir şekilde tekrarlanabileceğinden kuşkulu. Faktörlerin bileşimi benzersiz... Evet, sanırım Brand biraz deli. Geçmişte kalan yılları düşününce, kişilik değişimlerini, ruh hallerinin değişmesini hatırlayınca, burada şizoid bir motifin söz konusu olduğunu düşünüyorum. Onu öte tarafa itenin düşmanla yaptığı anlaşma olup olmadığını bilmiyorum. Aslında fark etmez. Keşke kulesinde kalsaydı. Keşke Gerard daha kötü bir doktor olsaydı."

"Onu hançerleyenin kim olduğunu biliyor musun?"

"Fiona. Ama hikayeyi ondan dinleyebilirsin."

Kitabeme yaslandı ve başını salladı.

"Brand," dedi. “Lanet olsun ona. Eski günlerde Aramızdan herhangi biri onu öldürmüş olabilirdi. Ama seni ne zaman yeterince kızdırsa değişirdi.

Bir süre sonra, aslında o kadar da kötü bir adam olmadığını düşünmeye başlardın. İçimizden birini yanlış zamanda fazla zorlamaması ne yazık..."

"Bundan onun artık açık hedef olduğunu mu anlıyorum?" dedi Martin.

Ona baktım. Çenesindeki kaslar gerilmiş, gözleri kısılmıştı.

Bir an yüzünde, aile kartları karıştırılmış gibi her birimizin yüzleri uçuştu. Tüm benmerkezciliğimiz, nefretimiz, kıskançlığımız, gururumuz bir an içinde geçip gitmiş gibi oldu ve henüz Amber'e ayak basmamıştı bile. İçimde bir şey koptu ve uzanıp omuzlarını yakaladım.

"Ondan nefret etmek için iyi sebeplerin var," dedim "ve sorunun yanıtı, evet. Av sezonu açıldı. Onunla başa çıkmak için, onu yok etmekten başka yol göremiyorum. Benden uzakken ondan ben de o kadar uzun süre nefret ettim ki! Ama şimdi farklı. Evet, öldürülmeli. Ama ailemize katılırken nefretle vaftiz olma. Aramızda zaten çok fazla nefret var. Yüzüne bakıyorum. Bilmiyorum... Üzgünüm, Martin. Şu anda çok şey olup bitiyor. Gençsin. Ben daha çok gördüm geçirdim. Bazıları beni rahatsız ediyor. Farklı bir şekilde. O kadar."

Omuzlarını bıraktım ve geriledim.

"Bana kendinden bahset," dedim.

"Uzun süre Amber'den korktum," diye başladı "ve sanırım hâlâ korkuyorum. Brand bana saldırdığından beri, beni tekrar yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyorum. Yıllarca arkama bakarak yaşadım. Hepinizden korkuyordum, sanırım. Çoğunuzu kartlardaki resimler olarak tanıyordum. Kötü bir ünü olan resimler. Random'a -babama- hepinizle aynı anda tanışmak istemediğimi söyledim ve ilk önce seninle tanışmamı önerdi. O zaman ikimiz de bildiğim belli şeylerle ilgileneceğini bilmiyorduk. Ama onlardan bahsettikten sonra, babam en kısa zamanda seni görmem gerektiğini söyledi. Olup bitenleri bana anlattı. Bu konuda bir şeyler biliyorum."

"Bileceğini hissetmiştim. Kısa süre önce belli bir isim telaffuz edilince."

"Tecyler mi?" dedi Random.

"Evet."

"Nereden başlamam gerektiğine karar vermek zor..." dedi Martin.

"Rebma'da büyüdüğünü, Desen'i yürüdüğünü ve sonra gücünü kullanarak Avalon'da Benedict'i ziyaret ettiğini biliyorum," dedim. "Benedict sana Amber ve Gölge hakkında daha fazla şey anlattı, Koz Kartlarını nasıl kullanacağını öğretti, silah kullanmayı öğretti. Daha sonra,

Gölge’de yürümek için yanından ayrıldın. Ve Brand’in sana ne yaptığını biliyorum. Bildiğim her şey bundan ibaret."

Başıyla evetledi, batıya baktı.

"Benedict’in yanından ayrıldıktan sonraki yıllarca Gölge’de yolculuk yaptım," dedi. “Bildiğim en mutlu zamanlardı. Macera, heyecan, görecek, yapacak yeni şeyler... Aklımın bir köşesinde, daha akıllı ve zorlu olduğumda -yani daha fazla deneyim kazandığımda- Amber’e gelip diğer akrabalarımla tanışacağımı düşünüyordum. Sonra Brand beni buldu. Uzun bir sürüşten sonra küçük bir yamaçta kamp kurmuş, öğle yemeğimi yiyordum. Dostlarım Tecyleri ziyaret etmeye gidiyordum. Brand benimle o zaman iletişim kurdu. Benedict ile bana Koz Kartlarını kullanmayı öğretirken ve yolculuk ederken iletişim kurmuştum. Hatta zaman zaman onları kullanarak beni nakletmişti, bu yüzden nasıl bir his verdiğini biliyordum, ne tür bir şey olduğunu biliyordum. Bu da aynı hissi verdi ve bir an Benedict’in beni aradığını düşündüm. Ama hayır. Brand’di. Onu destedeki resminden tanıdım. Desen’e benzeyen bir şeyin ortasında duruyordu. Meraklanmıştım. Bana nasıl ulaştığını bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla beni gösteren Koz Kartı yoktu. Bir dakika konuştu -ne söylediğini unuttum- ve her şey katı ve berrak iken o... o beni hançerledi. Onu ittirdim ve çekildim. Bir şekilde iletişimi korudu. Koparmak benim için güç oldu ve sonunda başardığımda, yine bana ulaşmaya çalıştı. Ama onu engelledim. Bunu Benedict öğretmişti. Yine, defalarca denedi, ama engellemeye devam ettim. Sonunda durdu. Tecylere yakındım. Atıma binmeyi ve onların evine gitmeyi başardım. Öleceğimi düşünüyordum, çünkü daha önce hiç bu kadar kötü yaralanmamıştım. Ama bir süre sonra iyileşmeye başladım. Sonra yine korkmaya başladım, Brand’in beni bulmasından ve başladığı işi bitirmesinden korkuyordum."

"Neden Benedict ile iletişim kurmadın," diye sordum ona, "ve neler olduğunu anlatmadın, korkularından bahsetmedin?"

"Bunu düşündüm," dedi “ve Brand’in başarılı olduğuna, gerçekten öldüğüme inanması olasılığını da düşündüm. Amber’de ne tür bir güç mücadelesi olduğunu bilmiyordum, ama hayatıma kastedilmesinin böyle bir şey olduğuna karar verdim. Benedict bana aile hakkında yeterince şey anlatmıştı ve aklıma gelen ilk bu oldu. Bu yüzden belki de ölü kalmanın daha iyi olacağına karar verdim. Tecylerin yanından tamamen iyileşmeden ayrıldım ve izimi Gölge’de kaybetmek için gittim.

"O zaman tuhaf bir şeye rastladım," diye devam etti, “daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey, ama her yerde varmış gibi görünüyordu: Geçtiğim neredeyse tüm Gölgeler’de, bir ya da başka şekilde bir kara yol vardı. Anlamıyordum, ama şimdiye dek rastladığım, Gölgeleri kesen tek şey gibi göründüğünden meraklandım. Onu takip etmeye ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar verdim. Tehlikeliydi. Üzerinde yürümemem gerektiğini çok çabuk öğrendim. Geceleyin üzerinde tuhaf şekiller yolculuk ediyordu. Üzerine çıkan doğal yaratıklar hastalanıyor ve ölüyordu. Bu yüzden dikkatli davrandım. Onu görüş alanında tutmak için gerekenden daha fazla yaklaşmadım. Pek çok yere kadar takip ettim onu. Her nereye gidiyorsa yanında ölüm, yıkım ve sorun götürdüğünü çok çabuk öğrendim. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilemedim.

"Yaram yüzünden hâlâ zayıftım," diye devam etti “ve kendimi zorlama, bir günde çok uzağa, çok hızlı gitme hatasını yapmıştım. O akşam hastalandım; o gece ve ertesi gününü çoğu boyunca titreyerek battaniyemin üzerinde yattım. Bu sırada kendimden geçtiğim zamanlar oldu, bu yüzden kızın tam olarak ne zaman belirdiğini bilmiyorum. Rüyamın parçası gibi görünüyordu. Genç bir kız. Güzel. Ben iyileşirken bana baktı. Adı Dara’ydı. Durmaksızın konuştuk. Çok hoştu. O şekilde konuşacak birinin olması... Ona tüm hayatımın hikayesini anlatmış olmalıyım. Sonra o kendisi hakkında bir şeyler anlattı. Yere yıkıldığım yerin yerlisiydi. Oraya Gölge’den geldiğini söyledi. Henüz bizim gibi Gölgeler arasında yürüyemiyormuş, ama Amber Soyu’ndan, Benedict’ten geldiği için öğrenebileceğini düşünüyordu. Aslında, nasıl yapıldığını öğrenmeyi çok istiyordu. O anda yalnızca kara yolu kullanarak yolculuk yapabiliyordu. Yolun uzak ucunda yaşayanlarla, Kaos Sarayları ile de akraba olduğundan zehirli etkisine karşı bağışıklığı olduğunu söyledi. Ama bizim adetlerimizi öğrenmek istiyordu, bu yüzden ona bildiğim şeyleri öğretmek için elimden geleni yaptım. Ona Desen’den bahsettim, hatta onun için bir şemasını çizdim. Ona Koz Kartlarımı gösterdim -Benedict bana bir deste vermişti- ve diğer akrabalarının nasıl göründüğünü gösterdim. Özellikle senin Koz Kartın ile ilgilendi."

"Anlamaya başlıyorum," dedim. “Devam et."

"Bana olanca yozluğu ve küstahlığıyla, Amber’in kendisi ve Kaos Sarayları arasında metafizik bir dengeyi bozduğunu söyledi. Şimdi halkı Amber’i yıkarak bunu düzeltmeye çalışıyordu. Onların kendi yeri Amber’in

bir gölgesi değildi, kendine özgü katı bir varlıktı. Bu arada, aradaki tüm gölgeler bu kara yol yüzünden acı çekiyordu. Amber hakkındaki bilgim bu kadar olduğundan ancak dinleyebiliyordum. Başta, söylediği her şeyi kabul ettim. Bana göre Brand kesinlikle onun Amber hakkındaki kötü anlatımına uyuyordu. Ama ondan bahsettiğimde, hayır, dedi. Onun geldiği yerde Brand bir tür kahramandı. Detaylardan emin değildi, ama onu o kadar rahatsız etmiyordu. O zaman her şey konusunda kendinden ne kadar emin olduğunu fark ettim. Konuşurken sesinde bir fanatiklik havası vardı. Neredeyse gönülsüzce, kendimi Amber'i savunurken buldum. Llewella ve Benedict'i düşündüm ve birkaç kez rastladığım Gerard'ı. Kızın Benedict hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini gördüm. Zırhındaki yumuşak nokta buydu. Bu konuda bilgime dayanarak konuşabilirdim ve o da söylediğim iyi şeylere inanmakta gönüllüydü. Bu yüzden, bütün bu konuşmaların nihai etkisini bilmiyorum, ama sonuna doğru kendinden eskisi kadar emin görünmüyordu..."

"Sonuna mı?" dedim. "Ne demek istiyorsun? Seninle ne kadar kaldı?"

"Neredeyse bir hafta," diye yanıt verdi. "İyileşene kadar bana bakacağını söylemişti ve baktı. Aslında, fazladan birkaç gün kaldı. Emin olmak istediği için kaldığını söyledi, ama sanırım aslında konuşmalarımıza devam etmek istemişti. Ama sonunda, yoluna devam etmesi gerektiğini söyledi. Ondan benimle kalmasını istedim, ama hayır, dedi. Onunla gitmeyi teklif ettim, ama buna da hayır, dedi. O zaman onu takip etmeyi planladığımı anlamış olmalı, çünkü geceleyin gizlice ayrıldı. Ben kara yol üzerinde at süremiyordum ve Amber yolunda şimdi hangi gölgeye gittiğini bilmiyordum. Sabah uyandığımda ve gittiğini fark ettiğimde, ben de bir süre Amber'i ziyaret etmeyi düşündüm. Ama hâlâ korkuyordum. Belki söylediği bazı şeyler korkularımı güçlendirmişti. Her neyse, Gölge'de kalmaya karar verdim. Ve böylece yolculuklarıma devam ettim, değişik şeyler gördüm, değişik şeyler öğrenmeye çalıştım ta ki Random beni bulana ve eve gelmemi istediğini söyleyene kadar. Ama beni seninle tanışmam için ilk önce buraya getirdi, çünkü hikayemi diğerlerinden önce dinlemeni istiyordu. Senin Dara'yı tanıdığını, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini söyledi. Umarım yardımım dokunmuştur."

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Anladığım kadarıyla sonunda Desen'i yürümüş."

"Evet. Bunu başardı."

"Sonra da kendini Amber’in düşmanı ilan etmiş."

"Evet, bunu da yaptı."

"Umarım," dedi, “bütün bunlardan zarar görmez. Bana karşı iyiydi."

"Kendine gözkulak olabilecek yetenekte görünüyor," dedim. “Ama... evet, hoşlanılacak bir kız. Onun güvenliği hakkında sana herhangi bir söz veremem, çünkü hâlâ onun hakkında, olup biten her şeydeki rolü hakkında pek az şey biliyorum. Yine de, bana anlattıklarının yardımı oldu. Onu, elimden geldiğince, suçlu olduğuna karar vermeden önce etraflıca düşünme ayrıcalığı tanıyacağım biri yapıyor."

Gülümsedi.

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

Omuzlarımı silktim.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Onu Vialle’yi görmeye götürüyorum," dedi Random “ve sonra, zaman ve fırsatlar izin verirse, diğerleri ile tanışacak. Elbette, bana ihtiyaç duymana sebep olacak yeni bir gelişme olmamışsa."

"Yeni gelişmeler oldu," dedim, “ama aslında sana şimdi ihtiyacım yok. Ama olanları anlatsam iyi olacak. Hâlâ pek az zamanım var."

Onun ayrılmasından sonra olanları Random’a anlatırken, Martin’i düşündüm. Beni ilgilendirdiği kadarıyla hâlâ bilinmeyen bir şeydi. Hikayesi kesinlikle doğru olabilirdi. Aslında, öyle olduğunu hissediyordum. Diğer yandan, hikayesinin tamam olmadığını, bilinçli olarak bir şeyleri eksik bıraktığını hissediyordum. Belki zararsız bir şey. Ama belki de değil. Bizi sevmek için sebebi yoktu. Tam tersine. Ve Random eve bir Truva Atı getirmiş olabilirdi. Ama belki de böyle bir şey değildi. Yalnızca, alternatifim varsa, birisine güvenmemeyi tercih ediyordum.

Yine de, Random’a anlattığım hiçbir şey bize karşı kullanılamazdı ve niyeti buysa bile, Martin’in bize fazla zarar verebileceğinden kuşkuluydum. Hayır, büyük olasılıkla bizim kadar uyanık davranıyordu ve sebepleri de üç aşağı beş yukarı aynıydı: korku ve kendini korama dürtüsü. Ani bir ilham ile sordum, “Bundan sonra Dara’yla tekrar karşılaştın mı?"

Kızardı.

"Hayır," dedi, aşırı telaşla. “Yalnız o sefer. O kadar."

"Anlıyorum," dedim ve Random bunu fark etmemiş olmak için fazla iyi bir poker oyuncusu idi; bu yüzden bir babayı uzun zaman önce kaybettiği

oğluna karşı biraz tetikte kılmak bedeli karşılığında bize bir parça teminat sağlamıştım.

Hemen konuşma konusunu Brand’e kaydırdım. Biz psikopatoloji konusundaki notlarımızı karşılaştırırken minik bir karıncalanma ve Koz Kartı iletişimini haber veren mevcudiyet duygusunu hissettim. Elimi kaldırdım ve yana döndüm.

Bir an sonra iletişim berraklaştı ve Ganelon ile ben birbirimize baktık.

"Corwin," dedi, “seni kontrol etme zamanının geldiğine karar verdim. Şimdiye dek ya sen Mücevher’i aldın, ya Brand Mücevher’i aldı ya da ikiniz de hâlâ arıyorsunuz. Hangisi?"

"Brand Mücevher’i aldı," dedim.

"Çok yazık," dedi. “Anlat."

Anlattım.

"Demek Gerard hikayenin doğrusunu biliyor," dedi.

"Sana bütün bunları anlattı mı?"

"Bu kadar detaylı olarak değil," diye yanıt verdi Ganelon, "ve doğru işittiğimden emin olmak istedim. Onunla biraz önce konuştum." Yukarıya bir bakış fırlattı. “O zaman, ayın yükselmesi ile ilgili anılarım doğruysa, yola çıksan iyi olacak."

Başımı salladım.

"Evet, kısa süre sonra merdivenlere doğru yola çıkacağım. Buradan o kadar da uzak değil."

"Güzel. Şimdi, şunları yapmaya hazırlıklı olmalısın..."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedim. “Brand’den önce Tir-na Nog’th’a gitmeliyim ve Desen’e girmesini engellemeliyim. Bunu başaramazsam, onu yine takip etmeliyim." .

"Bunu yapmanın yolu bu değil," dedi.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Evet, var. Koz Kartların yanında mı?"

"Evet."

"Güzel. İlk önce, Desen’e girmesini engellemek için zamanında orada olamazsın..."

"Neden olmasın?"

"Senin tırmanman, sonra saraya yürümen ve Desen’e inmen gerekiyor. Bu, Tir-na Nog’th’ta bile zaman gerektirir. Özellikle de, zamanın sana oyunlar oynadığı Tir-na Nog’th’ta.

Seni yavaşlatan bir ölüm dileği olabilir. Bilmiyorum. Her ne ise, sen gidene kadar Desen’i yürümeye başlayacaktır. Senin ona zamanında ulaşmanı engelleyecek kadar ilerlemiş olabilir."

"Muhtemelen yorgundur. Bu onu biraz yavaşlatır."

"Hayır. Kendini onun yerine koy. Sen Brand olsaydın, zamanın farklı aktığı bir Gölge’ye gitmez miydin? Bir akşamüstü yerine, bu akşamki çaba için günlerce dinlenmiş olabilir. İyi durumda olacağını varsaymak en iyisi."

"Haklısın," dedim. “Buna güvenemem. Tamam. Düşündüğüm, ama elden geliyorsa denemeyeceğim bir alternatif, onu uzaktan öldürmek olabilir. Yanıma bir arbalet ya da tüfeklerimizden birini alırım ve Desen’in ortasında vururum onu. Beni düşündüren, kanımızın Desen üzerindeki etkisi. Bundan etkilenen yalnızca birincil Desen olabilir, ama bilmiyorum."

"Bu doğru. Bilmiyorsun," dedi. “Aynı zamanda, orada normal silahlara güvenmeni de istemiyorum. Orası tuhaf bir yer. Gökyüzünde süzülen garip bir Gölge parçası gibi olduğunu sen, kendin söyledin. Sen Amber’de ateş alacak tüfek yapmayı düşünebildin, ama aynı kurallar orada geçerli olmayabilir."

"Bir risk," diye kabullendim.

"Arbalete gelince ya her fırlattığın ok ani bir esinti yüzünden yolundan şaşarsa?"

"Korkarım anlamıyorum."

"Mücevher. Birincil Desen’de Mücevherle bir süre yürüdü ve o zamandan sonra deneyler yapacak zamanı oldu. Sence kullanmayı kısmen öğrenmiş olması olasılık dışı mı?"

"Bilmiyorum. Sürecin nasıl işlediği konusunda o kadar emin değilim."

"Yalnızca işler beklediğin gibi gitmezse, Mücevher’i kendini savunmak için kullanabileceğine işaret etmek istedim. Mücevher senin bilmediğin başka özelliklere sahip olabilir. Bu yüzden benim söylediğim, onun uzaktan öldürülebileceğine güvenemeyeceğin. Ve Mücevherle yaptığın numarayı yine yapabileceğine de güvenmemelisin. Eğer üzerinde bir miktar kontrol elde etmişse."

"Her şeyi benim yapacağımdan daha kasvetli bir ışıkta sunuyorsun."

"Ama muhtemelen daha gerçekçi," dedi.

"Kabul. Devam et. Bir planın olduğunu söylemiştin."

"Bu doğru. Benim düşünceme göre, Brand’in Desen’e ulaşmasına bile izin verilmemeli. Desen’e adım atarsa, felaket ihtimali zıvanadan çıkar."

"Ve sen de oraya onu engellemek için zamanında gidemeyeceğimi düşünüyorsun."

"Sen uzun uzun yürümek zorunda kalırken o kendini istediği anda istediği yere götürebiliyorsa değil. İddiaya girerim ayın yükselmesini bekliyordur ve şehir şekillenir şekillenmez içeride, Desen'in hemen yanında belirecek."

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama çözümü anlamıyorum."

"Çözüm şu: Bu gece sen Tir-na Nog'th'a ayak basmayacaksın."

"Bir dakika bekle!"

"Beklemeye lanet olsun! Bir strateji ustası getirdiysen, söyleyeceklerini dinlesen daha iyi olur."

"Tamam, dinliyorum."

"Muhtemelen oraya zamanında varamayacağını kabul ettin. Ama başka birisi ulaşabilir."

"Kim ve nasıl?"

"Tamam. Benedict ile iletişime geçtim. Geri döndü. Şu anda Amber'de, Desen odasında. Şimdiye dek onu yürümeyi bitirmiş, merkezde durmuş bekliyor olmalı. Sen gökyüzü şehrinin merdivenlerinin dibine gideceksin. Ayın yükselmesini bekleyeceksin. Tir-na Nog'th maddeleşir maddeleşmez, Koz Kartını kullanarak Benedict ile iletişime geçeceksin. Ona her şeyin hazır olduğunu söyleyeceksin ve Amber'deki Desen'in gücünü kullanarak kendini Tir-na Nog'th'taki Desen'e aktaracak. Brand ne kadar hızlı yolculuk ederse etsin, bundan daha hızlı gelemez."

"Avantajları görüyorum," dedim. "Oraya birini çıkarmanın en hızlı yolu bu, Benedict de kesinlikle iyi bir adam. Brand ile uğraşırken sorun yaşamaması gerekir."

"Gerçekten de Brand'in herhangi bir hazırlık yapmayacağını mı sanıyorsun?" dedi Ganelon. "Adam hakkında duyduğum şeylere dayanarak, kaçık olsa da zeki biri olduğunu söyleyebilirim. Böyle bir şey bekliyor olmalı."

"Muhtemelen. Ne yapabileceği hakkında fikrin var mı?"

Eliyle süpürür gibi bir hareket yaptı, ensesine bir şaplak attı ve gülümsedi.

"Bir böcek," dedi. "Affedersin. Baş belası şeyler."

"Sence hâlâ..."

"Bence orada, yukarıda kaldığı sürece Benedict ile iletişim halinde olmalısın, işte benim fikrim bu. Brand onu alt edecek olursa, hayatını kurtarmak için Benedict'i oradan çekmen gerekebilir."

"Elbette. Ama sonra..."

"Ama sonra bir tur kaybetmiş oluruz. Kabul. Ama oyunu değil. Mücevhere tam anlamıyla ayarlansa bile gerçek zararı verebilmek için birincil Desen'e gitmesi gerekir ve orasını koruma altında tutuyorsun."

"Evet," dedim. "Her şeyi düşünmüş gibisin. Bu kadar çabuk hareket ederek beni şaşırttın."

"Son zamanlarda bol bol boş zamanım oldu. Düşünmek için kullanmazsan kötü bir şeydir bu. Ben de öyle yaptım. Şimdi, hızlı hareket etsen daha iyi olur, diye düşünüyorum. Sen durdukça gündüz uzamıyor."

"Kabul," dedim. "Tavsiyen için teşekkür ederim."

"Sonucunu görene kadar teşekkürünü sakla," dedi ve sonra iletişimi keşti.

"Bu önemli gibiydi," dedi Random. "Ne oldu?"

"Uygun bir soru," diye yanıt verdim, "ama şimdi hiç zamanım yok. Hikayeyi dinlemek için sabaha kadar beklemen gerekecek."

"Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında," dedim, "evet, eğer ikiniz tek ata binerseniz ya da

Amber'e Koz Kartı ile giderseniz iyi olur. Yıldız'a ihtiyacım var."

"Tabii," dedi Random. "Sorun değil. O kadar mı?"

"Evet. Her şey acele etmeye bağlı."

Atların yanına gittik:

Yıldız'ı birkaç kez okşadım, sonra sırtına bindim.

"Seninle Amber'de görüşürüz," dedi Random. "İyi şanslar."

"Amber'de," dedim. "Teşekkürler."

Döndüm ve mezarımın doğuya doğru uzayan gölgelerine basarak merdivenlere yöneldim.

Bölüm 13

Kolvir’in en yüksek yamacında üç basamağa benzeyen bir formasyon vardır. Bunların en dibindekine oturdum ve yukarıda daha fazla şeyin belirmesini bekledim. Bunun için gece ve ay ışığı gerekir ki, koşulların yarısı gerçekleşmişti.

Batıda ve kuzeydoğuda bulutlar vardı. Bu bulutlardan çekmiyordum. Tüm ay ışığını kapatacak kadar yoğunlaşırlarsa,

Tir-na Nog’th solarak yok olurdu. Yukarıdaki şehrin yok olması olasılığına karşı yerde bir adam bulundurmanın önerilmesinin sebebi buydu.

Ama gökyüzü berraktı ve tanıdık yıldızlarla doluydu. Ay yükseldiği ve ışığı üzerinde oturduğum taşa düştüğü zaman, gökyüzüne giden merdiven var olacak, yükseklere tırmanacak, Tir-na Nog’th’a, Amber’in gece havasında yüzen imgesine bir yol açacaktı.

Bitkindim. Çok kısa zamanda çok fazla şey olmuştu. Aniden rahat olmak, çizmelerimi çıkarıp ayaklarımı ovmak, arkama yaslanıp, taşa olsa bile başımı dayamak bir lüks, saf hayvani bir zevk olup çıkmıştı. Gittikçe soğuyan havaya karşı pelerinimi önümde topladım. Sıcak bir banyo, güzel bir yemek, bir yatak güzel şeyler olurdu. Ama bunlar o şartlar altında hayaldi. Mevcut durumda oturmak, düşüncelerimin yavaşça, bir gözlemci gibi o gün olan olaylar üzerinde süzülmesine izin vermek bile yeterinden çoktu.

Onca şey... ama şimdi en azından sorularımın bazılarını yanıtını biliyordum. Hepsinin değil, kuşkusuz. Ama o anlığın zihnimin susuzluğunu gidermeye yetecek kadar... Artık ben yokken neler olup bittiği hakkında bir fikrim vardı, yapılması gereken, benim yapmam gereken bazı şeyler konusunda bilgim vardı... Ve bir şekilde, bilinçli olarak fark etmekten çok biliyordum ki, önümde gittikçe büyüyen resme uyacak parçala zaten bende vardı, onları biraz kaydırsam, çevirsem, uygun şekilde döndürsem. Son zamanlarda olan, özellikle de bugünün olayları bir an bile düşünmeme izin vermemişti. Ama şimdi, parçaların bazıları tuhaf açılarla dönüyor gibiydi...

Omzumun üstündeki bir kıpırdanma, yükseklerdeki havanın azıcık parlaklaşması dikkatimi çekti. Döndüm, sonra ayağa kalktım ve ufka baktım. Denizin üzerinde, ayın yükseleceği noktada bir parıltı vardı. Ben

izlerken ufak bir ışık yayı görünür oldu. Bulutlar da hafifçe kaymıştı, ama endişe gerektirecek kadar değil. O zaman yukarıya baktım, ama yukarıdaki oluşum henüz başlamamıştı. Yine de Koz Kartlarımı çıkardım, karıştırdım ve Benedict'inkini çektim.

Yorgunluğumu unutarak gözlerimi diktim, ayın suyun üzerinde genişlemesini, dalgaların üzerine bir ışık izi bırakmasını izledim. Aniden yükseklerde, görünürlük sınırında solgun bir şekil süzülmeye başladı. Işık büyürken, yer yer kıvılcımlar çaktı. İlk hatlar, örümcek ağı kadar solgun, kayaların üzerinde belirdi. Benedict'in kartını inceledim, iletişim için uzandım...

Soğuk imgesi canlandı. Onun Desen odasında, tam merkezde durduğunu gördüm. Sol ayağının yanında yanık bir lamba vardı. Varlığımı fark etti.

"Corwin," dedi, "zamanı geldi mi?"

"Tam olarak değil," dedim ona. "Ay yükseliyor. Şehir yeni yeni şekillenmeye başlıyor. Bu yüzden biraz daha zaman alır.

Yalnızca hazır olduğundan emin olmak istedim."

"Hazırım," dedi.

"Geri dönmen iyi oldu. İlgi çekici bir şey öğrendin mi?"

"Beni Ganelon çağırdı," dedi, "neler olduğunu öğrenir öğrenmez. Planı iyi bir plan gibi görünüyordu, burada olmamın sebebi bu. Kaos Sarayları'na gelince, evet. Sanırım birkaç şey öğrendim..."

"Bir dakika," dedim.

Ayın ışınları daha somut bir görünüş kazanmıştı. Yukarıdaki şehrin dış hatları şimdi açıktı. Merdivenin tamamı görünür olmuştu, ama bazı yerleri diğerlerinden daha solgun görünüyordu. Elimi ikinci, üçüncü basamağın üstüne uzattım...

Serin, yumuşak, dördüncü basamakla karşılaştım. Ama ittirince esner gibi oldu.

"Az kaldı," dedim Benedict'e. "Basamakları deneyeceğim. Hazır ol."

Başını evet anlamında salladı.

Taş basamakları tırmandım, bir, iki, üç. Sonra ayağımı kaldırdım ve dördüncü, hayaletimsi basamağın üzerine koydum.

Ağırlığıma teslim oldu. Diğer ayağımı kaldırmaya korkuyordum, bu yüzden ayı izleyerek bekledim. Parlaklık artar, sulardaki yol genişlerken serin havayı soludum. Yukarıya baktığımda, Tir-na Nog'th'un saydamlığının birazının kaybettiğini gördüm. Arkasındaki yıldızlar

solmuştu. Bu olurken, basamak ayağımın altında katılaştı. Tüm esnekliği kayboldu. Ağırlığımın tamamını taşıyabileceğini hissettim. Gözlerimi merdiven üzerinde kaydırınca tamamını gördüm, orada yarı şeffaf, burada yarı saydam, kıvılcımlı, ama denizin üzerinde süzülen sessiz şehre kadar kesintisizdi. Diğer ayağımı kaldırdım ve dördüncü basamağın üzerinde durdum. Kararım bu olsaydı, birkaç adım daha beni göksel merdivenden rüyaların gerçek olduğu o yere, yürüyen nevrozlara ve şüpheli kehanetlere, belirsiz tatminlerle dolu o ay ışığı şehrine, çarpık zamana ve solgun güzelliğe götürürdü. Geri adım attım ve şimdi dünyanın ıslak kenarında dengelenmiş olan aya baktım. Gümüş parıltısı altında Benedict'in Koz Kartına baktım.

"Merdiven katı, ay yükseldi," dedim.

"Tamam. Gidiyorum."

Onu orada, Desen'in merkezinde izledim. Lambayı sol elinde kaldırdı ve bir an kıpırdamadan durdu. Bir an sonra yok oldu, Desen de öyle. Bir sonraki an, benzer bir odanın içinde duruyordu, ama bu sefer Desen'in dışında, başladığı yerin yanındaydı. Lambayı kaldırdı ve odada çevresine bakındı. Yalnızdı.

Döndü, duvara yürüdü, lambayı dibine koydu. Gölgesi Desen'e doğru uzandı, o topuklarının üzerinde döner ve başladığı yere giderken şekil değiştirdi.

Bu Desen'in Amber'dekinden daha solgun bir ışıkla parladığını fark ettim. Gümüşi beyaz, benim bildiğim mavimsilik olmadan. Şekli aynıydı, ama hayalet şehir perspektifte tuhaf oyunlar oynamıştı. Çarpıklıklar vardı -daralmalar, genişlemeler- yüzeyi boyunca sebepsizce kayıyor gibiydiler, sanki tüm tabloyu Benedict'in Koz Kartından değil de kötü bir mercekten bakıyormuşum gibi.

Basamaklardan indim, bir kez daha en dipteki basamağa oturdum. İzlemeye devam ettim.

Benedict kılıcını kınında gevşetti.

"Kanın Desen üzerindeki olası etkisini biliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Ganelon söyledi."

"Hiç bütün bunlardan şüphelenmiş miydin?"

"Brand'e hiç güvenmedim," dedi bana.

"Ya Kaos Sarayları'na yaptığın yolculuk? Ne öğrendin?"

"Daha sonra, Corwin. Her an gelebilir."

"Umarım dikkatini çekecek görüntüler oluşmaz," dedim,

Tir-na Nog'th'a benim yaptığım yolculuğu ve oradaki son maceramda onun oynadığı rolü düşünerek.

Omuzlarını silkti.

"Onları önemseyerek güç veriyorsun. Bu gece benim dikkatim tek şeye yoğunlaşacak."

Tam bir çember çizerek odanın her köşesini inceledi, bitirdiği zaman durdu.

"Burada olduğunu biliyor mu, acaba?" dedim.

"Belki. Fark etmez."

Başımı salladım. Brand gelmezse, bir gün kazanmış olurduk. Muhafızlar diğer Desenleri korurdu, Fiona Brand'i bizim için bularak gizemli sanatlardaki becerisini teşhir etme şansı kazanırdı. Sonra onu takip ederdik. Fiona ile Bleys onu daha önce bir kez durdurmuştu. Fiona şimdi bunu yalnız başına yapabilir miydi? Yoksa Bleys'i bulup, yardım etmeye ikna etmemiz mi gerekirdi? Brand Bleys'i bulmuş muydu? Brand böylesi bir gücü ne halt etmeye istiyordu ki zaten? Tahta çıkma arzusunu anlayabilirdim. Ama... Adam deliydi, bunu o noktada bırakmak gerekirdi. Çok kötü, ama öyleydi işte. Kalıtım mı, yoksa çevre etkileri mi, diye merak ettim alayla. Her birimiz, bir dereceye kadar onun gibi deliydik. Dürüst olmak gerekirse, biraz daha fazlasını elde etmek için, diğerlerinden azıcık üstün olmak için bu kadar çok ve bu kadar şiddetle çaba göstermek bir tür delilikti. O bu eğilimi aşırıya kaçırmıştı, o kadar.

Hepimizde bulunan bu çılgınlığın bir karikatürü idi. Bu anlamda, hainin içimizden hangisi olduğu gerçekten önemli miydi?

Evet, önemliydi. Eyleme geçen oydu. Deli olsun olmasın, çok ileri gitmişti. Eric, Julian ya da benim yapmayacağımız şeyler yapmıştı. Bleys ve Fiona sonunda bu dolambaçlı plandan çekilmişlerdi. Gerard ve Benedict hepimizden biraz daha iyiydi -daha ahlaklı, daha olgun, her neyse- çünkü toplamda sonu hiçe varacak bu iktidar oyununun dışında kalmışlardı.

Random son yıllarda oldukça değişmişti. Tekboynuzun çocuklarının olgunlaşması için çağlar gerekmesi yüzünden olabilir miydi; yavaş yavaş hepimizin başına gelirken Brand'i es mi geçmişti? Yoksa eylemleri sayesinde Brand bizlerin olgunlaşmasını mı sağlamıştı? Çoğu soru gibi, asıl fayda sormaktaydı, yanıtlamakta değil. Hepimiz Brand'e yeterince benzediğimizden, başka hiçbir şeyin yaratamayacağı özel bir korku türünü

biliyordum. Ama evet, fark ederdi. Sebep ne olursa olsun, eyleme geçen o olmuştu.

Ay şimdi daha yüksekti, görüntüsü Desen odasının içinin manzarasının üzerindeydi. Bulutlar kaymaya, ayın daha yakınında kaynamaya devam ediyordu. Benedict'e söylemeyi düşündüm, ama dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramayacaktı.

Yukarıda, Tir-na Nog'th gece denizlerinin üzerinde bir tür doğaüstü yay gibi süzülüyordu.

... Ve aniden Brand belirdi.

İçimden bir parça daha baştan onun gökyüzünün yükseklerindeki karanlık odada, Desen'in karşı tarafında durduğunu fark etmiş de olsa elim gayrı ihtiyari Grayswandir'in kabzasına gitti.

Elim aşağı düştü. Benedict onun varlığını hemen fark etmiş, onunla yüzleşmek için dönmüştü. Silahına davranmadı, yalnızca Desen'in karşı tarafındaki kardeşine baktı.

İlk korkum, Brand'in Benedict'in tam arkasında belirmesi ve onu sırtından hançerlemesi olmuştu. Ama ben olsam bunu denemezdim, çünkü ölürken bile Benedict'in refleksleri saldırganı öldürmeye yeterdi. Görünüşe göre, Brand de o kadar çılgın değildi.

Brand gülümsedi.

"Benedict," dedi. "Tuhaf... Sen... Burada."

Hüküm Mücevheri göğsünde asılıydı.

"Brand," dedi Benedict, "deneme."

Brand gülümsemeye devam ederek kılıç kemerini çözdü ve silahının yere düşmesine izin verdi. Yankılar söndükten sonra konuştu: "Ben aptal değilim, Benedict. Sana kılıçla karşı koyabilen adam doğmamıştır."

"Kılıca ihtiyacım yok, Brand."

Brand yavaşça Desen'in kenarı boyunca yürümeye başladı.

"Yine de tahtın hizmetkarı olarak takıyorsun onu. Kral olabilecekken."

"Hırslarımın listesinde bu hiç yüksek sıralara gelmemiştir."

"Bu doğru." Desen'in kenarında durdu. "Sadık, geri planda. Hiç değişmemişsin. Babamın seni bu kadar iyi şartlaması yazık. Çok daha fazla ilerleyebilirdin."

"İstediğim her şeye sahibim," dedi Benedict.

"... Bu kadar erken engellenmek, yolunun kesilmesi."

"Konuşarak da yanımdan geçemezsin, Brand. Seni incitmeye zorlama beni."

Brand, yüzündeki gülümseme silinmeden yine yavaşça ilerlemeye başladı. Ne yapmaya çalışıyordu? Stratejisini anlayamıyordum.

"Diğerlerinin yapamadığı bazı şeyleri yapabildiğimi biliyorsun," dedi Brand. “Eğer istediğin, ama elde edemeyeceğini düşündüğün herhangi bir şey varsa, söylemen ve ne kadar yanıldığını anlaman için tam zamanı. İnanamayacağın şeyler öğrendim."

Benedict o nadir gülümsemelerinden birini gülümsedi.

"Yanlış yolu seçtin," dedi. “Ben istediğim her şeye yürüyebilirim."

"Gölgeler!" Brand hıhladı, yine durdu. “Diğerlerinden herhangi biri de hayaletlere tutunabilir! Ben gerçeklikten bahsediyorum! Amber! Güç! Kaos! Maddeleşmiş gündüz düşleri değil! Asıl olandan başka bir şey değil!"

"Sahip olduğum şeylerden daha fazlasını isteseydim, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yapmadım."

Brand kahkaha attı, yine yürümeye başladı. Desen’in çevresindeki yolun çeyreğini aşmıştı. Mücevher daha parlak yanıyordu. Sesi çınladı.

"Zincirlerini bile isteye taktığın için sen aptalın birisin! Ama eğer nesnelere sahip olmak istemiyorsan, güç de senin için cazip değilse, bilgiye ne dersin? Dworkin’in ilminin tamamını biliyorum. O zamandan sonra çalışmaya devam ettim ve evrenin nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi edinmek için karanlık bedeller ödedim. Bunlara, bedelini ödemeden sahip olabilirsin."

"Bir bedel olacaktır," dedi Benedict, “benim ödemeyeceğim bir bedel."

Brand başını salladı ve saçlarını arkaya attı. O sırada Desen’in imgesi, ayın önünden bir bulut iplikçiği geçmiş gibi, bir an dalgalandı. Tir-na Nog’th hafifçe soldu, sonra normal haline geldi.

"İçtensin, gerçekten içtensin," dedi Brand, görünüşe göre solma anını fark etmeden. “O zaman seni daha fazla sınamayacağım. Denemek zorundaydım." Yine durup baktı. “Sen Amber’deki yığında, paramparça olduğu açık olan bir şeyi savunmaya çalışarak harcanmayacak kadar iyi bir adamsın. Kazanacağım, Benedict. Amber’i silip baştan yapacağım. Eski Desen’i silip, kendiminkini çizeceğim. Sen de yanımda olabilirsin. Yanımda olmanı istiyorum. Mükemmel bir dünya inşa edeceğim, Gölge ile arasında birden fazla doğrudan bağlantı olan bir dünya. Amber’i Kaos Sarayları ile

birleştireceğim. Bu alemi tüm Gölge boyunca uzatacağım. Sen alaylarımıza komuta edersin, bir araya getirilen en kudretli askeri güce. Sen..."

"Eğer yeni dünyan söylediğin kadar mükemmel olacaksa, Brand, alaylara gerek yok. Diğer yandan, eğer yaratıcısının zihnini yansıtacaksa, o zaman mevcut durumdan pek de üstün olmayacağını görebiliyorum. Önerin için teşekkür ederim, ama ben mevcut Amber’in tarafında kalacağım."

"Sen aptalın birisin, Benedict. İyi niyetli bir aptal, ama yine de aptal."

Kayıtsızca, yine ilerlemeye başladı. Benedict’e on iki metre uzaktaydı. Dokuz... İlerlemeye devam etti. Sonunda altı metre uzakta durdu, başparmaklarını kemerine taktı, bakarak durdu. Benedict bakışlarını karşıladı. Bulutları yine kontrol ettim. Uzun bir bulut yığını aya doğru kaymaya devam ediyordu. Ama Benedict’i her an yanıma çekebilirdim. Şu anda onu rahatsız etmeye değmezdi.

"O zaman neden gelip beni doğramıyorsun?" dedi Brand sonunda. “Silahsızım, güç olmasa gerek. Damarlarımızda aynı kanın akmasının bir önemi yok, değil mi? Ne bekliyorsun?"

"Seni incitmek istemediğimi zaten söyledim," dedi Benedict.

"Yine de, yanından geçmeye kalkarsam bunu yapmaya hazır, bekliyorsun."

Benedict yalnızca başını evet anlamında salladı.

"Benden korktuğunu itiraf et, Benedict. Hepiniz benden korkuyorsunuz. Sana bu şekilde silahsız yaklaşırken bile, bir şey mideni burkuyor olmalı. Kendime güvenimi görüyorsun ve anlamıyorsun. Korkuyor olmalısın."

Benedict yanıt vermedi.

"... Ve eline kanımın bulaşmasından korkuyorsun," diye devam etti Brand, “ölüm lanetimden korkuyorsun."

"Sen eline bulaşan Martin’in kanından korkmuş muydun?" diye sordu Benedict.

"O piç enik mi!" dedi Brand. “O gerçekten bizden biri değildi. O yalnızca bir araçtı."

"Brand, kardeşlerimden birini öldürmek istemiyorum. Boynuna taktığın süsü bana ver ve benimle Amber’e dön. Her şeyi yoluna koymak için çok geç değil."

Brand başını arkaya attı ve güldü.

"Alı, asil bir konuşma! Asil bir konuşma, Benedict! Alemin gerçek bir lordu gibi! Aşırı erdeminle beni utandıracaksın! Ve bütün bunların ana fikri

ne?" Uzandı ve Hüküm Mücevheri’ni okşadı. “Bu mu?" Yine güldü ve ilerledi. “Bu oyuncak mı? Onu teslim etmem bize barış, sevgi ve düzen getirecek mi? Hayatımı kurtaracak mı?"

Bir kez daha durdu. Şimdi Benedict’ten üç metre uzaktaydı. Mücevheri parmaklarının arasında kaldırdı ve baktı.

"Bu şeyin tüm gücünü biliyor musun?" diye sordu.

"Yeterince..." diye başladı Benedict ve sesi boğazında çatladı.

Brand telaşla bir adım attı. Mücevher önünde parlaktı. Benedict’in eli kılıcına ilerlemeye başlamıştı, ama ona ulaşmadı.

Şimdi kaskatı, sanki aniden heykele dönüşmüş gibi duruyordu. O zaman anlamaya başladım, ama çok geçti.

Brand’in söylediği hiçbir şeyin aslında önemi yoktu. Yalnızca kesintisiz bir gevezelikti, doğru uzaklığa ulaşana kadar Benedict’in dikkatini çekecek bir şey. Gerçekten de Mücevher’i kullanmasını kısmen öğrenmişti ve üzerindeki sınırlı kontrolü sonuçlar elde etmesine yeterliydi, yaratacağını bilmediğim, ama onun baştan beri bildiği sonuçlar. Brand dikkatle Benedict’e yaklaşmış, Mücevher’i denemiş, daha fazla yaklaşmış, yine denemişti ve Benedict’in sinir sistemini etkileyecek noktayı bulana kadar sınamaya devam etmişti.

"Benedict," dedim, “artık bana gelsen iyi olacak" ve irademi zorladım, ama ne kıpırdadı, ne de yanıt verdi. Koz Kartı hâlâ çalışıyordu, varlığını hissedebiliyordum, onun aracılığı ile olayları izleyebiliyordum, ama ona ulaşamıyordum. Mücevher’in motor sinir sisteminden daha fazlasını etkilediği açıktı.

Yine bulutlara baktım. Hâlâ büyüyor, aya ulaşıyorlardı. Kısa süre sonra ayı örtecek gibilerdi. Bu olduğu zaman Benedict’i çekemezsem, ışık tamamen örtülür örtülmez şehir yok olur ve denize düşerdi. Brand! Eğer fark ederse bulutları dağıtmak için Mücevher’i kullanabilirdi. Ama bunu yapmak için, muhtemelen Benedict’i serbest bırakması gerekirdi. Bunu yapacağını sanmıyordum. Yine de... Bulutlar şimdi yavaşlıyor gibiydi. Tüm bu mantık yürütme gereksiz olabilirdi. Brand’in Koz Kartını seçtim ve bir kenara koydum.

"Benedict, Benedict," dedi Brand gülümseyerek, “kılıcını çekmek için hareket edemiyorsa, yaşayan en iyi kılıç ustasının ne faydası var? Sana aptalın biri olduğunu söyledim. Bile isteye kendi katlime yürüyeceğimi mi sandın? Hissettiğin korkuya güvenmeliydin. Buraya savunmasız

gelmeyeceğimi bilmeliydin. Kazanacağımı söylerken bunu kastediyordum. Ama sen iyi bir seçimdin, çünkü en iyisi sensin. Gerçekten de önerimi kabul etmeni isterdim. Ama artık bunun önemi yok. Beni durdurmanız imkansız. Diğerlerinden kimsenin şansı yok ve seninle her şey daha kolay olabilirdi."

Pelerininin altına uzandı ve bir hançer çıkardı.

"Beni oraya naklet, Benedict!" diye haykırdım, ama faydası yoktu. Yanıt yoktu, beni oraya götürecek güç yoktu.

Brand’in Koz Kartını aldım. Eric ile Koz Kartı savaşımı hatırladım. Eğer Koz Kartı aracılığı ile Brand’e bir darbe indirebilirsem, konsantrasyonunu Benedict’i özgür kılacak kadar bozabilirdim. Tüm dikkatimi karta çevirdim, muazzam bir zihinsel saldırıya hazırlandım.

Ama hiçbir şey. Yol donmuştu, karanlıktı.

Elindeki işe yoğunlaşması yüzünden olmalıydı, Mücevherle zihinsel ilişkisi o kadar eksiksizdi ki, ona ulaşamıyordum. Her döndüğüm yerde engellendim.

Aniden, yukarıda merdiven solgunlaştı. Aya hızlı bir bakış fırlattım. Şimdi ayın yüzünü kümülüs bulutlarından bir kol örtmüştü. Lanet olsun!

Dikkatimi Benedict’in Koz Kartına çevirdim. Yavaş gelmekle beraber iletişimi yeniledim, bütün bunların içinde, bir yerlerde, Benedict’in bilincinin hâlâ yerinde olduğunu gösteriyordu bu. Brand bir adım yaklaşmıştı ve hâlâ ona sataşıyordu.

Ağır zincirine asılı Mücevher kullanılırken yanıyordu. Artık, aralarındaki mesafe, belki, üç adıma inmişti. Brand hançeri ile oynuyordu.

"... Evet, Benedict," diyordu, “muhtemelen savaşta ölmeyi tercih ederdin. Diğer yandan, buna da bir tür onur olarak bakabilirsin. Bir müjdenin onuru. Bir açıdan, ölümün yeni bir düzenin doğmasına izin verecek."

Bir an arkalarındaki Desen soldu. Ama aya bakmak için gözlerimi önümdeki manzaradan koparamıyordum. Orada, gölgelerin ve titreşen ışığın altında, sırtı Desen’e dönük olan Brand bunu fark etmemiş gibiydi. İleriye bir adım attı.

"Ama bu kadarı yeter," dedi. “Yapılması gereken şeyler var ve biz durdukça gece beklemiyor."

Daha yakına adım attı ve hançeri indirdi.

"İyi geceler, tatlı Prens," dedi ve Benedict’e yaklaştı.

O anda, Benedict’in bu tuhaf gölge, gümüş ve ay ışığı mekanından koparılıp alınmış tuhaf, mekanik kolu saldıran bir yılanın hızıyla hareket etti. Bedenin geri kalanı sabit, heykel gibi beklerken, bir mücevherin fasatları gibi parlak, metalik düzlemlerden, gümüş kablolardan örülmüş harika bir bilekten oluşmuş, alevden beneklerle çivilenmiş, stilize, iskeletsi, İsviçre oyuncağı, mekanik böcek, işlevsel, ölümcül, kendince güzel nesne benim takip edemediğim bir hızla fırladı.

Mekanik parmaklar Mücevher’in Brand’in boynundaki zincirini yakaladı. Kol hemen yukarı kalktı, Brand’i yerden yükseğe kaldırdı. Brand hançerini bıraktı ve iki eliyle boğazını kavradı.

Arkasında, Desen yine soldu. Daha da solgun parlamaya başladı. Brand’in lamba ışığındaki yüzü korkunç, çarpık bir hayaletti. Benedict yerinde donmuş kaldı, insandan bir darağacı gibi kıpırdamadan, onu yüksekte tuttu.

Desen loşlaştı. Tepemde, merdivenler yok olmaya başladı.

Ayın yarısı örtülmüştü.

Brand kıvranarak kollarını başının üzerine kaldırdı, zinciri bir arada tutan metal çengelin iki yanını yakaladı. Her birimiz gibi, o da güçlüydü. Kaslarının toplandığını, sertleştiğini gördüm. O sırada yüzü kararmış, boynu gergin tellerden bir yığın haline gelmişti. Dudağını ısırdı; zinciri çekerken sakalına kan sızdı.

Zincir keskin bir şaklama ve takip eden şıngırtı ile ayrıldı ve Brand nefes nefese yere düştü. Boğazını iki eliyle tutarak bir kez yuvarlandı.

Benedict, yavaşça, çok yavaşça garip kolunu indirdi. Zincir ve Mücevher hâlâ elindeydi. Diğer kolunu gerdi. Derin bir nefes aldı.

Desen daha da soldu. Tepemde, Tir-na Nog’th saydamlaştı. Ay neredeyse tamamen yok olmuştu.

"Benedict!" diye haykırdım. “Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi çok yumuşak bir sesle ve yere batmaya başladı.

"Şehir soluyor! Hemen bana gelmelisin!"

Elimi uzattım.

"Brand..." dedi dönerek.

Ama Brand de batıyordu ve Benedict’in ona ulaşamayacağını gördüm. Benedict’in sol elini tuttum ve çektim. İkimiz, kaya çıkıntısının yanında yere düştük.

Ayağa kalkmasına yardım ettim. Sonra taşın üzerine oturduk. Uzun süre hiçbir şey söylemedik. Yine baktığımda Tir-na Nog'th yok olmuştu.

Olan biten her şeyi düşündüm. O kadar hızlı. O kadar aniden. Şimdi üzerime büyük bir bitkinlik çökmüştü ve enerjimin tükendiğini, en kısa zamanda uyumam gerektiğini düşündüm.

Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Son zamanlarda yaşam çok kalabalık olmuştu. Başımı bir kez daha taşa dayadım, bulutlara ve yıldızlara baktım. Parçalar... uygun şekilde döndürsem, çevirsem uyacak gibi görünen parçalar... Şimdi, kendiliklerinden dönüyor, çevriliyorlardı...

"Sence öldü mü?" diye sordu Benedict, beni beliren şekillerden oluşan yarı rüyanın içinden çekerek.

"Muhtemelen," dedim. "Her şey yok olduğunda kötü durumdaydı."

"Aşağıya çok yol var. Geldiği gibi kaçmanın bir yolunu bulmuş olabilir."

"Şu anda fark etmez aslında," dedim. "Köpek dişlerini çektin."

Benedict homurdandı. Mücevher hâlâ elindeydi, son zamanlarda olduğundan daha solgun bir kırmızı idi.

"Doğru," dedi sonunda. "Desen şimdi güvende. Keşke... keşke uzun zaman önce bir gün, söylenen bir şey söylenmemiş ya da yapılan bir şey yapılmamış olsaydı. Onun farklı büyümesine sebep olan bir şey, yukarıda gördüğümüz öfkeli, çarpık şeyden farklı bir adam olmasını sağlayacak bir şey. Bilebilseydik! Artık ölmüş olması en iyisi. Ama olabileceği bir şeyin boşa harcanması dernek bu."

Yanıt vermedim. Söylediği doğru olabilirdi de, olmayabilirdi de. Brand, bu her ne demekse, psikozun sınırında olabilirdi, ama olmayabilirdi de. Her zaman bir sebep vardır. Ama ne zaman herhangi bir şey berbat edilmiş olsa, ne zaman korkunç bir şey olsa, bir sebebi bulunur. Ama yine de elinizde berbat, korkunç bir durum vardır ve açıklamak onu hiç de hafifletmez. Eğer birisi gerçekten berbat bir şey yapmışsa, bir sebebi vardır. Aldırıyorsan öğren bu sebebi, neden adamın bir orospu çocuğu olduğunu öğren. Ama gerçek geride kalan şeydir. Brand eyleme geçmişti. Olayın ardından psikoanaliz yapmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Başkaları bizi eylemler ve bunların sonuçları ile yargılar. Başka her şey, onun yerinde sen olsaydın nasıl daha cici şeyler yapacağını düşünerek ucuz bir ahlaki üstünlük duygusu yaşamaktan ibarettir. Geri kalana gelince, onu cennete bırak. Ben o niteliklere sahip değilim.

"Amber’e dönsek iyi olacak," dedi Benedict. “Yapılması gereken çok şey var."

"Bekle," dedim.

"Neden?"

"Düşünüyordum."

Ben açıklamayınca, sonunda o konuştu, “Eee...?"

Koz Kartlarımı yavaş yavaş karıştırdım, onunkini ve Brand’inkini yerine yerleştirdim.

"Taktığın yeni kolu hiç merak etmedin mi?" diye sordum ona.

"Elbette. Onu sıra dışı koşullar altında Tir-na Nog’th’tan getirdin. Üzerime uyuyor. İşe yarıyor. Bu gece kendini kanıtladı."

"Kesinlikle. Bu sonuncusu, zayıf olasılıklara çok fazla önem vermek olmuyor mu? Yukarıda, Mücevher’e karşı sana bir şans veren tek silah oydu. Ve tesadüfen senin bir parçandı ve tesadüfen yukarıda olan ve onu kullanan kişi sendin. Olayları geriye sar ve sonra tekrar izle. Çok sıra dışı -hayır, çok akıl almaz- bir tesadüfler zinciri yok mu işin içinde?"

"Sen bu şekilde ifade edince..." dedi.

"Evet. Ve bundan fazlası olması gerektiğini sen de en az benim kadar anlıyorsun."

"Tamam. Söyle. Ama nasıl? Nasıl yapıldı?"

"Benim bir fikrim var," dedim, uzun, çok uzun zamandır bakmadığım bir kartı çekerek, parmak uçlarımda soğukluğunu hissederek, “ama yöntem önemli değil. Yanlış soruyu sordun."

"Ne sormalıydım?"

" 'Nasıl?' değil. 'Kim?'"

"Sence tüm olay zincirini, Mücevher’in geri alınmasına kadar, bir insan mı ayarladı?"

"Bunu bilmiyorum. İnsan nedir ki? Ama ikimizin de tanıdığı birinin geri döndüğünü ve bütün bunların arkasında olduğunu düşünüyorum."

"Tamam. Kim?"

Ona elimdeki Koz Kartını gösterdim.

"Babam mı? Bu saçma! Ölmüş olmalı. Uzun zaman oldu."

"Onun yapmış olabileceğini biliyorsun. O kadar sinsidir. Güçlerinin tamamını hiç anlamadık."

Benedict ayağa kalktı. Gerindi. Başını salladı.

"Bence sen fazla soğukta kalmışsın, Corwin. Artık eve gidelim."

"Tahminimi sınamadan mı? Hadi! Oyunbozanlık etme. Otur ve bana bir dakika ver. Koz Kartını deneyelim."

"Şimdiye kadar birisi ile iletişime geçerdi."

"Sanmıyorum. Aslında. Hadi, ayak uydur bana. Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Tamam. Neden olmasın?"

Yanıma oturdu. Koz Kartını ikimizin de görebileceği şekilde kaldırdım. Ona gözlerimizi diktik. Zihnimi gevşettim, iletişim için uzandım. Neredeyse hemen geldi.

Bize bakarken gülümsüyordu.

"İyi geceler. İyi iş çıkardınız," dedi Ganelon. “Oyuncağımı geri getirmenize sevindim. Kısa süre sonra ona ihtiyacım olacak."

DÖRDÜNCÜ CİLT

SON

BEŞİNCİ CİLT

KAOS SARAYLARI

AMBER YILLIKLARI

BEŞİNCİ CİLT
Kaos Sarayları

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Amber: gün ortasında Kolvir’in tepesinde yüksek ve parlak.

Kara yol: güneyde Kaos’tan Garnath’a, alçak ve kötücül.

Ben: Amber’deki sarayın kütüphanesinde küfreden, odayı adımlayan, zaman zaman okuyan biri. Kütüphanenin kapısı: kapalı ve kilitli.

Amber’in deli prensi masaya oturdu, dikkatini açık cilde çevirdi. Kapı çalındı.

"Defol!" dedim.

"Corwin. Benim Random. Kapıyı aç, olmaz mı? Öğle yemeği de getirdim."

"Bir dakika."

Yine ayağa kalktım, masanın çevresinden dolaştım, odayı aştım. Kapıyı açtığımda Random başını salladı. Elinde bir tepsi vardı. Tepsiyi masanın yanındaki küçük sehpaya koydu.

"Burada oldukça çok yiyecek var," dedim.

"Ben de açım."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap."

Yaptı. Eti kesti. Bana bir dilim ekmek üzerinde biraz et uzattı. Şarap doldurdu. Oturduk ve yedik.

"Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum..." dedi bir süre sonra.

"Sen değil misin?"

"Eh, belki alıştım. Bilmiyorum. Yine de... Evet. Çok ani oldu, değil mi?"

"Ani mi?" Şaraptan büyük bir yudum aldım. “Tıpkı eski günler gibi. Hatta daha da kötü. Ganelonculuk oynarken onu sevmeye başlamıştım. Şimdi geri dönüp kontrolü ele aldı ve her zamankinden daha buyurgan. Her birimize, açıklamaya zahmet etmeden bir dizi emir verdi ve yine ortadan kayboldu."

"Kısa süre sonra iletişime geçeceğini söyledi."

"Ben o kadar emin değilim."

"Ve diğer yokluğu hakkında hiçbir açıklama yapmadı. Aslında hiçbir şey açıklamadı."

"Sebepleri olmalı."

"Artık kuşku duymaya başladım, Random. Sence aklını yitiriyor olabilir mi?"

"Seni aldatacak kadar akıllıydı."

"O içgüdüsel hayvani kurnazlığı ile şekil değiştirme yeteneğinin bir birleşimiydi."

"Ama işe yaradı, değil mi?"

"Evet. İşe yaradı."

"Corwin, etkili olabilecek bir planı olmasını istemediğin için kızmış olabilir misin? Onun haklı çıkmasını istemediğin için?

"Bu saçma. Ben de bu karışıklığın düzelmesini herkes kadar istiyorum."

"Evet, ama yanıtın başka bir taraftan gelmesini tercih etmez miydin?"

"Neye varmak istiyorsun?"

"Ona güvenmek istemiyorsun."

"Bunu itiraf ederim. Onu çok uzun zamandır -kendisi olarak- görmedim..."

Başını iki yana salladı.

"Benim kastettiğim bu değildi. Geri döndüğü için kızdın, değil mi? Onu bir daha görmeyeceğimizi umuyordun."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Bu da var," dedim sonunda. "Ama boş bir taht istediğim için değil. Ya da sırf bunun için değil. Sorun kendisi, Random. Kendisi. O kadar."

"Biliyorum," dedi. "Ama itiraf etmelisin, Brand'i enayi yerine koydu. Bu hiç de kolay bir şey değil. Hâlâ anlamadığım bir numara çevirdi ve o kolu senin Tir-na Nog'th'tan getirmeni, benim Benedict'e götürmemi sağladı. Benedict'in doğru zamanda doğru yerde bulunacağından emin oldu, böylece her şey yolunda gitti ve Mücevher'i geri aldı. Gölge oyunu konusunda hâlâ bizden daha iyi. Bizi tam Kolvir'in tepesinden birincil Desen'e götürdü. Ben bunu yapamam. Sen de öyle. Ve Gerard'ı alt etmeyi başardı. Yavaşladığını sanmıyorum. Bence ne yaptığını çok iyi biliyor ve biz hoşlansak da, hoşlanmasak da, bence mevcut durumla başa çıkabilecek tek kişi o."

"Ona güvenmem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Başka seçeneğin olmadığını söylemeye çalışıyorum."

İçimi çektim.

"Sanırım tam üzerine bastın," dedim. "Kızmam mantıklı değil. Yine de..."

"Saldırı emri seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet, başka şeylerin yanında. Biraz daha beklesek Benedict daha büyük bir güç toplayabilirdi. Üç gün böyle bir şeye hazırlanmak için yeterli değil. Düşman hakkında bu kadar bilgisizken değil."

"Ama öyle olmayabiliriz. Benedict ile uzun uzun konuştu."

"Bu da başka bir konu. Bu müstakil emirler. Bu gizlilik...

Hiçbirimize gerektiğinden daha fazla güvenmiyor."

Random güldü. Ben de öyle.

"Tamam," dedim. “Belki ben de güvenmezdim. Ama savaşa hazırlanmak için üç gün." Başımı salladım. “Bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olsa iyi olur."

"Bunun bir savaştan çok önleyici bir saldırı olacağı izlenimi altındayım."

"Yalnız, neyi önlediğini bize söylemeye zahmet etmedi."

Random omuzlarını silkti, biraz daha şarap doldurdu.

"Belki geri döndüğünde söyler. Sen özel emirler almadın, değil mi?"

"Yalnızca durup bekleyeceğim. Ya sen?"

Başını iki yana salladı.

"Zamanı geldiğinde bileceğimi söyledi. En azından Julian’a emri var. Birliklerini, hemen harekete geçirebilecek şekilde hazır tutmasını söyledi."

"Öyle mi? Birlikler Arden’de mi?"

Başıyla evetledi.

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Sen gittikten sonra. Julian’ı Koz Kartı ile buraya getirdi ve birlikte gittiler. Babamın yolun bir kısmını onunla gideceğini söylediğini duydum." *

"Kolvir üzerinden, doğu yoluna mı saptılar?"

"Evet. Onları ben uğurladım."

"İlgi çekici. Başka neler kaçırdım?"

Oturduğu yerde kıpırdandı.

"Beni rahatsız eden kısım şu," dedi. “Babam ata binip hoş çakal dedikten sonra, bana döndü ve şöyle dedi, 'Martin’e göz kulak ol.'"

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Ama bunu söylerken gülüyordu."

"Yeni gelen birine karşı doğal şüphe, sanırım."

"O zaman neden gülsün?"

"Pes ediyorum."

Bir parça peynir kestim ve yedim.

"Ama kötü bir fikir olmayabilir. Belki sebebi kuşku değildir. Belki Martin'in bir şeyden korunması gerektiğini düşünüyordur. Ya da her ikisi birden. Ya da hiçbiri. Bazen nasıl davrandığını bilirsin."

Random ayağa kalktı.

"Alternatifler üzerinde düşünmemiştim. Şimdi benimle gel, olmaz mı?" dedi. "Tüm sabah buraya kapandın."

"Tamam." Ayağa kalktım, Grayswandir'i taktım. "Martin nerede, bu arada?"

"Onu birinci katta bıraktım. Gerard ile konuşuyor."

"O zaman iyi ellerde. Gerard kalacak mı, yoksa filoya mı dönecek?"

"Bilmiyorum. Aldığı emirlerden bahsetmedi."

Odadan çıktık. Merdivene yöneldik.

İnerken, aşağıdan kargaşa sesleri geldi ve adımlarımı hızlandırdım.

Tırabzanların üzerinden baktım ve taht odasının girişinde küçük bir muhafız kalabalığı ile Gerard'ın iri bedenini gördüm. Hepsi sırtını bize dönmüştü. Son basamakları sıçrayarak aştım. Random arkamdan takip ediyordu.

Aralarından geçtim.

"Gerard, neler oluyor?" diye sordum.

"Biliyorsam belamı versin," dedi. "Kendin bak. Ama içeri girmenin yolu yok."

Yana çekildi ve ben bir adım attım. Sonra bir tane daha. O kadar. Sanki hafifçe esnek, tamamen görünmez bir duvara yaslanmış gibiydim. Ötesinde anılarımı ve duygularımı düğümleyen bir manzara vardı. Bir korku beni ensemden yakalayıp ellerimi tuttu. Katılaştım. Bu hiç de kolay bir numara değildi.

Martin gülümseyerek sol elinde bir Koz Kartı tutuyordu ve

Benedict -görünüşe göre yeni çağrılmış- önünde duruyordu.

Tahtın yanında, yükseltinin üzerinde, yüzü öte yana dönük bir kız vardı. İki adam konuşuyor gibiydi, ama sözlerini duyamıyordum.

Sonunda Benedict döndü ve kıza hitap etti. Bir süre sonra, kız ona yanıt verdi. Martin kızın soluna doğru ilerledi. Kız konuşurken Benedict yükseltinin üzerine çıktı. O zaman kızın yüzünü gördüm. Konuşma devam etti.

"O kız bir şekilde tanıdık geliyor," dedi, öne çıkıp yanımda durmuş olan Gerard.

"Yanımızdan geçerken görmüş olabilirsin," dedim ona. "Eric’in öldüğü gün. Bu Dara."

Keskin bir nefes aldığını duydum.

"Dara!" dedi. “Demek sen..." Sesi solup gitti.

"Yalan söylemiyordum," dedim. “O gerçek."

"Martin!" diye bağırdı, gelip sağımda durmuş olan Random. "Martin! Neler oluyor?"

Yanıt gelmedi.

"Seni duyabildiğini sanmıyorum," dedi Gerard. “Bu engel bizi onlardan tamamen koparmış görünüyor."

Random ellerini görünmez duvara koyarak ittirdi.

"Hep beraber itelim," dedi.

Yine denedim. Gerard da ağırlığını görünmez duvara verdi.

Başarısız bir yarım dakikadan sonra vazgeçtim.

"Faydası yok," dedim. “Kıpırdatamıyoruz."

"Bu lanet şey de ne," diye sordu Random. “Bu şeyi tutan ne..."

Neler olup bittiği konusunda içime bir şeyler doğuyordu ama yalnızca o kadar. Ve sırf mekanın dejâ vu özelliği yüzündendi. Ama sonra... Sonra, Grayswandir’in hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için elimi kına götürdüm.

Yanımdaydı.

O zaman orada aniden beliren, herhangi bir destek olmaksızın tahtın önünde havada asılı duran, Dara’nın boğazına dokunan, üzerindeki girift desenlerin hepimizin görmesi için parladığı, o tanıdık kılıcın varlığını nasıl açıklayabilirdim?

Açıklayamıyordum.

Ama o gece gökyüzündeki rüya şehrinde, Tir-na Nog’th’ta olan bitene, tesadüf olamayacak kadar çok benziyordu. Burada diğer unsurların hiçbiri yoktu -karanlık, kargaşa, derin gölgeler, o zamanki karmaşık duygularım- ama yine de her şey o gece olduğu gibiydi. Çok benzer. Ama tam olarak değil. Benedict biraz daha uzakta duruyordu. Biraz arkada, bedeni farklı bir açı yapıyordu. Dudaklarını okuyamadım, ama Dara’nın aynı tuhaf soruları sorup sormadığını merak ettim. Bundan kuşku duyuyordum. Tablo -benim yaşadığıma benzer, ama değil- muhtemelen diğer uçtan renklendirilmişti -yani herhangi bir bağlantı varsa- o sırada Tir-na Nog’th’un güçlerinin zihnim üzerindeki etkileri ile.

"Corwin," dedi Random, “önünde asılı duran Grayswandir’e benziyor."

"Benziyor, değil mi?" dedim. “Ama görebildiğin gibi, benim kılıcım yanımda."

"Onun gibi bir tane daha olamaz... değil mi? Neler olduğunu biliyor musun?"

"Belki de bildiğimi düşünmeye başlıyorum," dedim. “Her ne ise, onu durduracak gücüm yok."

Benedict aniden kılıcını çekti ve benimkine o kadar benzeyen diğeri ile karşılaştı. Bir an sonra, görünmez bir rakip ile dövüşüyordu.

"Onu gebert, Benedict!" diye bağırdı Random.

"Faydası yok," dedim. “Birazdan kolunu kaybedecek."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gerard.

"Bir şekilde, orada onunla savaşan benim," dedim. “Bu Tirna Nog’th’taki rüyamın diğer ucu. Bunu nasıl başardı bilmiyorum, ama babamın mücevheri tekrar ele geçirmesinin bedeli bu."

"Seni anlamıyorum," dedi.

Başımı salladım.

"Ben de nasıl yapıldığını anlamış rolü yapmıyorum," dedim ona. “Ama o odada iki şey ortadan yok olana kadar oraya giremeyeceğiz."

"Hangi iki şey."

“İzle."

Benedict’in kılıcı el değiştirdi. Parlak protezi öne fırladı ve görünmeyen bir hedefe kilitlendi. İki kılıç birbirlerini savuşturdu, çarpıştı, uçları tavana dönerek birbirlerine baskı yaptı. Benedict’in sağ eli gittikçe daha sıkı kavrıyordu.

Aniden Grayswandir serbest kaldı ve diğerinin yanından geçti. Benedict’in sağ koluna, metal kısmın bağlandığı yerin hemen üstüne korkunç bir darbe indirdi. Sonra Benedict döndü ve dakikalar boyunca eylem görüş açımızdan saklandı.

Sonra, Benedict bir dizinin üzerinde dönerken görüşümüz yine açıldı. Kesik kolunu tutuyordu. Mekanik el/kol Grayswandir’in yanında havada asılıydı. Kılıç ile beraber Benedict’ten uzaklaşıyor, alçalıyordu. İkisi de yere ulaştığı zaman, yere çarpmadılar, gözden kayboldular.

Öne doğru sendeledim, dengemi sağladım ve ilerledim.

Engel yok olmuştu.

Martin ve Dara Benedict’e bizden önce ulaştılar. Gerard, Random ve ben oraya varana kadar Dara çoktan pelerininden bir şerit yırtmış, Benedict’in kolunu sarıyordu.

Random Martin’in omzunu yakaladı. Ona döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Dara... Dara Amber’i görmek istediğini söyledi," dedi.

"Artık burada yaşadığıma göre, onu buraya getirmeyi ve çevreyi göstermeyi kabul ettim. Sonra..."

"Onu getirmek mi? Koz Kartı ile mi?"

"Eh, evet."

"Seninki mi, onunki mi?"

Martin dişini alt dudağına geçirdi.

"Eh, görüyorsun..."

"Bana o kartları ver," dedi Random ve Martin’in kemerine takılı kutuyu kaptı. Açtı ve kartları karıştırmaya başladı.

"Sonra Benedict’e bahsetmeyi düşündüm, çünkü onunla ilgileniyordu," diye devam etti Martin. “Sonra Benedict gelip görmek istedi..."

"Bu ne demek oluyor!" dedi Random. “Dara, sen ve daha önce hiç görmediğim bir adamın kartları var burada! Bunları nereden buldun?"

"Ben de göreyim," dedim.

Üç kartı bana uzattı.

"Ee?" dedi. “Brand miydi? Artık Koz Kartı yapmayı bilen bir o var."

"Brand’le ilgili hiçbir şeyi istemem," diye yanıt verdi Martin, “onu öldürmek dışında."

Ama bunların Brand’den olmadığını ben zaten biliyordum.

Onun stili değildi. Ne de çalışmalarını bildiğim herhangi birinin stili idi. Ama o anda aklımdaki en önemli şey stil değildi.

Daha çok, Random’ın daha önce hiç görmediğini söylediği kişinin yüz harlarıydı. Ben görmüştüm. Kaos Sarayları’nda karşıma çıkan, beni tanıyan ve sonra beni vurmayı reddeden gencin yüzüne bakıyordum.

Kartı uzattım.

"Martin, bu kim?" diye sordum.

"Bu üç kartı yapan adam," dedi. “Başlamışken kendisi için de bir tane çizdi. Adını bilmiyorum. Dara’nın arkadaşı."

"Yalan söylüyorsun," dedi Random.

"O zaman Dara anlatsın," dedim ve ona döndüm.

Benedict’in kolunu sarmayı bitirmiş, ama hâlâ yanında diz çökmüş, duruyordu. Benedict doğrulup oturdu.

"Buna ne dersin?" dedim, kartı ona doğru sallayarak. “Bu adam kim?"

Karta, sonra bana baktı. Gülümsedi.

"Gerçekten tanımıyor musun?" dedi.

"Tanısam sorar mıydım?"

"O zaman bir daha bak, sonra da git aynaya bak. O senin ve benim oğlumuz. Adı Merlin."

Ben kolay kolay şok geçirmem, ama bunda kolay bir taraf yoktu. Başımın döndüğünü hissettim. Ama zihnim hızlı hareket etti. Uygun bir zaman farkı ile bu mümkündü.

"Dara," dedim, “istediğin nedir?"

"Desen’i yürüdüğüm zaman sana söyledim," dedi, “Amber yok olmalı. Benim istediğim, bundaki haklı rolüm."

"Eski hücremi alacaksın," dedim. “Hayır, yanındakini. Muhafızlar!"

"Corwin, sorun yok," dedi Benedict, ayağa kalkarak. “Kulağa geldiği kadar kötü değil. Her şeyi açıklayabilir."

"O zaman şimdi başlasa iyi olur."

"Hayır. Yalnız. Sırf aile için."

Seslenince gelen muhafızlara gitmelerini işaret ettim.

"Pekala. Koridordaki odalardan birinde toplanalım."

Başını salladı ve Dara onun sol kolunu tuttu. Random, Gerard, Martin ve ben onları takip ettik. Dönüp rüyamın gerçek olduğu, şimdi boş kalan odaya baktım. Böyle bir şeydi işte.

Bölüm 2

Atımı Kolvir'in zirvesine sürdüm ve mezarıma geldiğimde indim. İçeri girdim ve tabutu açtım. Boştu. Güzel. Şüphe duymaya başlamıştım. Kendimi önümde uzanmış görmeyi ummuştum. Bu işaretlere ve sezgilere rağmen bir şekilde yanlış gölgeye geldiğimin kanıtı olacaktı.

Dışarıya çıktım ve Yıldız'ın burnunu okşadım. Güneş parlıyordu ve rüzgar soğuktu. Aniden denize gitme arzusu hissettim. Bunun yerine banka oturdum ve pipomu çıkardım.

Konuşmuştuk. Kahverengi divanın üzerinde bacaklarını altına alan Dara gülümsemiş, Benedict ile cehennem kadını Lintra'nın soyundan geldiğini tekrarlamış, Kaos Sarayları'nda büyüdüğünü anlatmıştı. Zamanın kendisinin tuhaf dağılım sorunları sunduğu, Öklid'den bihaber bir alemdi.

"Tanıştığımız zaman bana anlattıkların yalandı," dedim. "Şimdi neden sana inanayım?"

Gülümsedi ve tırnaklarını inceledi.

"O zaman sana yalan söylemek zorundaydım," diye açıkladı, “senden istediğimi almak için."

"Peki, o ne?"

"Aile, Desen, Koz Kartları ve Amber hakkında bilgi. Güvenini kazanmak için. Çocuğunu doğurmak için."

"Gerçeği anlatsan daha iyi olmaz mıydı?"

"Pek değil. Ben düşman tarafından geliyorum. Bu şeyleri istememin sebepleri senin onaylayacağın türden değildi."

"Kılıçtaki ustalığın...? O zaman seni Benedict'in eğittiğini söylemiştin."

"Kaosun Yüksek Lordlarından biri olan Dük Borel'den öğrendim."

"...ya görünüşün," dedim. “Desen'i yürürken birkaç kez değişti. Nasıl? Ve neden?"

"Soyları Kaos'a dayanan herkes şekil değiştirebilir," diye yanıt verdi.

Dworkin'in benim kılığıma büründüğü geceki performansını düşündüm.

Benedict başını salladı.

"Babam Ganelon görünüşü ile bizi kandırdı."

"Oberon Kaos'un oğullarından biridir," dedi Dara, “asi bir babanın asi oğlu. Ve hâlâ gücü var."

"O zaman biz neden yapamıyoruz?" diye sordu Random.

Omuzlarını silkti.

"Hiç denediniz mi? Belki yapabiliyorsunuzdur. Diğer yandan, sizin nesliniz ile birlikte ölmüş de olabilir. Bilmiyorum. Ama benim, gergin anlarımda tercih ettiğim bazı şekiller var. Bunun kural olduğu, zaman zaman diğer şeklin hâkim olduğu bir yerde büyüdüm. Benim için bir refleks. Sizin o gün tanık olduğunuz da bu."

"Dara," dedim, “istediğini söylediğin şeyleri neden istedin? Aile, Desen, Koz Kartları, Amber hakkında bilgi. Bir de oğul?"

"Tamam." İçini çekti. Artık Brand’in planlarını biliyorsunuz Amber’in yok edilmesi ve yeniden inşa edilmesi, değil mi?"

"Evet."

"Bu bizim onayımız ve işbirliğimizle planlandı."

"Martin’in öldürülmesi de mi?" diye sordu Random.

"Hayır," dedi. “Kimi kullanmayı planladığını bilmiyorduk."

"Bilseniz bu sizi durdurur muydu?"

"Varsayımsal bir soru soruyorsun," dedi. “Kendin yanıt ver. Martin hâlâ hayatta olduğu için memnunum. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu."

"Tamam," dedi Random. “Ya Brand?"

"Dworkin’den öğrendiği yöntemleri kullanarak önderlerimizle iletişim kurdu. Hırslıydı. Bilgiye ve güce ihtiyacı vardı. Bir anlaşma önerdi."

"Ne tür bilgi?"

"İlk olarak, Desen’i nasıl yok edeceğini bilmiyordu..."

"O zaman onun yaptığı şeyden sen sorumlusun," dedi Random.

"O açıdan bakmayı tercih edersen."

"Ediyorum."

Omuzlarını silkti, bana baktı.

"Bu hikayeyi dinlemek istiyor musun?"

"Devam et." Random’a baktım. Başıyla evetledi.

"Brand’e istedikleri verildi," dedi, “ama ona güvenilemezdi. Dünyayı dilediği gibi şekillendirme gücüne sahip olunca, değiştirilmiş bir Amber’e hükmetmekle yetinmeyeceğinden korkuluyordu. Hükümdarlık alanını Kaos’a yaymaya çalışacaktı. İstenen zayıf bir Amber’di, böylece Kaos şimdi olduğundan daha güçlü olacaktı. Yeni bir denge kurulacak, bize alemlerimiz arasında kalan gölge topraklarından daha fazlası düşecekti. Uzun zaman önce, aramızda akan süreçleri bozmadan iki krallığın

birleştirilemeyeceği ya da içlerinden birinin yok edilemeyeceği anlaşıldı. Aksi halde sonuç mutlak durağanlık ya da mutlak kaos olurdu. Yine de, Brand'in aklında ne olduğu anlaşılmış olsa da, önderlerimiz onunla anlaşmaya vardı. Çağlar boyunca önümüzde çıkan en iyi fırsattı. Kullanılmalıydı. Zamanı geldiği zaman Brand'in işinin görülebileceği ve yerine başka birinin geçirilebileceği düşünüldü."

"Demek sözünüzden dönmeyi plânlıyordunuz," dedi Random.

"O sözünü tuttuğu sürece, hayır. Ama tutmayacağını zaten biliyorduk. Bu yüzden ona karşı bir hamle planladık."

"Nasıl?"

"Kendine düşeni yapmasına izin verilecek, sonra yok edilecekti. Amber'in kraliyet ailesinden bir üye geçecekti yerine. Bu aile Saraylar'ın hükümdar ailesinden geliyordu. Bu kişi aramızda büyüyecek, konumu için eğitilecekti. Merlin'in soyu Amber'e iki koldan bağlı. Benim Benedict'ten gelmem ve onun senin oğlun olması sayesinde tahtınızın en gözde iki talibinin soyundan."

"Demek sen Kaos'un kraliyet ailesindensin."

Gülümsedi.

Ayağa kalktım. Uzaklaştım. Şöminedeki küllere baktım.

"Hesaplı bir üreme projesinde kullanıldığımı öğrenmek biraz sinir bozucu," dedim sonunda. “Ama nasılsa öyle olsun. Söylediğin her şeyi -şu an için- doğru kabul edersek, bütün bunları bize şimdi neden anlatıyorsun?"

"Çünkü" dedi, “korkarım alemimin efendileri, Brand'in hayallerini gerçekleştirmek için gitmeyi tercih edeceği kadar ileri gidecekler. Belki daha da ileri. Bahsettiğim denge. Onun ne kadar hassas olduğunu pek az kişi takdir edebiliyor gibi. Amber'e yakın gölgelerde yolculuk ettim ve Amber'in içinde yürüdüm. Kaos tarafında uzanan gölgeleri de biliyorum. Çok kişiyle tanıştım, çok şey gördüm. Sonra, Martin'le tanıştıktan ve konuştuktan sonra, bana iyi olacağı söylenen değişimlerin, Amber'in büyüklerimin hoşlanacağı şekilde değişmesi ile sonuçlanmayacağını hissetmeye başladım. Bunun yerine, Amberi Saraylar'ın uzantısı haline getirecek. Çoğu gölge Kaos'a karışıp gidecek. Amber bir ada haline gelecek. Dworkin'in Amber'i yaratmasına hâlâ üzülen büyüklerimden bazıları bundan önceki günlere dönmeye çalışıyor. Her şeyin içinde vücut bulduğu Mutlak Kaos'a. Mevcut durumu daha üstün buluyorum ve bu

şekilde korunmasını dilerim. Arzum bu mücadeleden iki tarafın da muzaffer çıkmaması."

Döndüğümde Benedict’in başını iki yana salladığını gördüm.

"O zaman iki taraftan da değilsin," diye bildirdi.

"Ben her iki tarafta olduğumu düşünmekten hoşlanıyorum."

"Martin," dedim, “bu olayda onunla mısın?"

Başını evet anlamında salladı.

Random bir kahkaha attı.

"İkiniz mi? Amber’e ve Kaos Sarayları’na karşı mı? Ne elde etmeyi umuyorsunuz ki? Bu denge fikrini nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsunuz?"

"Yalnız değiliz," dedi Dara “ve plan bizim değil."

Parmakları cebine daldı. Geri çektiği zaman bir şey pırıldadı. Nesneyi ışığa çevirdi. Elinde babamın mühür yüzüğünü tutuyordu.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Random.

"Nereden bulmuş olabilirim?"

Benedict ona doğru bir adım attı ve elini uzattı. Dara yüzüğü ona verdi. Benedict yüzüğü inceledi.

"Bu gerçekten de onun yüzüğü," dedi. “Arkasında daha önce gördüğüm küçük izler var. Bu neden sende?"

"İlk olarak sizi, emir verirken gerektiği gibi davrandığım konusunda ikna etmek için," dedi.

"Nasıl oluyor da, onu tanıyorsun?" diye sordum.

"Onu bir süre önce, bazı -güçlükler- yaşarken tanıdım," dedi bize. “Aslında, onun o güçlüklerden kurtulmasını sağladım, bile diyebilirsiniz. Bu, Martin ile tanıştıktan sonra oldu ve Amber’e daha olumlu bakmaya eğilimliydim. Ama zaten, babanız çok sevimli ve ikna gücü yüksek bir adam. O akrabalarımın tutsağı iken kenarda durup seyredemeyeceğime karar verdim."

"Nasıl tutsak edildiğini biliyor musun?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Yalnızca, Brand’in onu Amber’den, ele geçirilmesine yetecek kadar uzaklaştırdığını biliyorum. Sanırım Desen’i iyileştirmeye yarayacak, var olmayan büyülü bir aracı bulmak için sahte bir arayış ile ilgiliydi. Artık, bunu yalnızca Mücevher’in yapabileceğini biliyor."

"Senin kaçmasına yardım etmen... Bu kendi halkın ile ilişkini nasıl etkiledi?"

"Çok da iyi değil," dedi. “Geçici olarak evsizim."

"Burada bir ev mi istiyorsun?"

Yine gülümsedi.

"İşlerin nasıl gideceğine bağlı. Halkımın istediği olursa, en kısa sürede geri dönerim ya da kalan gölgelerde yaşarım."

Bir Koz Kartı çektim ve baktım.

"Ya Merlin? O şimdi nerede?"

"Onların yanında," dedi. “Korkarım artık adamları o. Soyunu biliyor, ama uzun süredir eğitimi ile onlar ilgileniyor. Uzaklaştırılabilir mi, bilmiyorum."

Koz Kartını kaldırdım, gözlerimi diktim.

"Faydası olmaz," dedi. “Buradan oraya işlemez."

O yerin kenarında dururken Koz Kartı iletişiminin ne kadar zor olduğunu hatırladım. Yine de denedim.

Kart elimde soğudu ve uzandım. Yanıt veren bir varlığın çok hafif kıpırdanması vardı. Daha güçlü denedim.

"Merlin, ben Corwin," dedim. “Beni duyuyor musun?"

Bir yanıt duyar gibi oldum. Sanki “Duyamıyorum..." gibi bir şeydi. Ama sonra yok oldu. Kart soğukluğunu yitirdi.

"Ona ulaştın mı?" diye sordu Dara.

"Emin değilim," dedim. “Ama sanıyorum. Bir anlığına."

"Düşündüğümden daha iyi," dedi, “Ya koşullar iyi ya da zihinleriniz çok benzer."

"Babamın yüzüğünü yüzümüze sallamaya başladığın zaman emirlerden bahsettin," dedi Random. “Ne emiri? Ve neden onları senin aracılığın ile gönderiyor?"

"Bu bir zamanlama meselesi."

"Zamanlama mı? Lanet olsun! Buradan daha bu sabah ayrıldı!"

"Yeni bir şeye hazırlanmadan önce bir şeyi bitirmesi gerekiyordu. Bunun ne kadar süreceği konusunda fikri yoktu. Ama buraya gelmeden önce onunla iletişim kurdum -ama böyle karşılanmaya hazır değildim- ve artık babanız bir sonraki aşamaya hazır."

"Onunla nerede konuştun?" diye sordum. “O nerede?"

"Nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Benimle iletişim kurdu."

"Ve..."'

"Benedict’in hemen saldırıya geçmesini istiyor."

Gerard sonunda oturmuş, olup biteni dinlemekte olduğu iri koltukta kıpırdandı. Ayağa kalktı, başparmaklarını kemerine taktı ve Dara'ya tepeden baktı.

"Böyle bir emrin doğrudan babamdan gelmesi gerekir."

"Geldi," dedi Dara.

Gerard başını salladı.

"Mantıklı gelmiyor. Neden içimizden biri değil de, güvenmek için pek az sebebimiz olan sen aracılığı ile iletişime geçsin?"

"O anda sizlere ulaşamadı sanırım. Diğer yandan, bana ulaşmayı başarabiliyordu."

"Neden?"

"Koz Kartı kullanmadı. Benim Koz Kartım onda yok. Brand'in Corwin'den kaçmak için kullandığına benzer, kara yolun yankılama etkisini kullandı."

"Olup bitenler hakkında çok şey biliyorsun."

"Evet. Saraylar'da hâlâ kaynaklarım var ve mücadelenizden sonra Brand oraya gitti. Bazı şeyler duyuyorum."

"Şu anda babamızın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Random.

"Hayır, bilmiyorum. Ama sanırım Dworkin'e danışmak ve birincil Desen'deki yarayı incelemek için gerçek Amber'e gitti."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen eylem planına karar vermek için. Bana ulaşması ve saldırı emri vermesi büyük olasılıkla kararını verdiği anlamına geliyor."

"Bu iletişim ne kadar önce oldu?"

"Benim zamanımla birkaç saat önce. Ama Gölge'de, buradan çok uzaktaydım. Zaman farkının ne olduğunu bilmiyorum. Bu konularda henüz çok yeniyim."

"O zaman çok yeni bir şey olabilir. Muhtemelen birkaç dakika önce," diye fikir yürüttü Gerard. "Neden bizden biriyle değil de seninle konuştu? İstediği halde bize ulaşamadığına inanmıyorum."

"Belki bana olumlu baktığını göstermek istedi," dedi Dara.

"Tüm bunlar tamamen doğru olabilir," diye bildirdi Benedict. "Ama ben emir doğrulanmadan harekete geçmiyorum."

"Fiona hâlâ birincil Desen'de mi?" diye sordu Random.

"Son bildiğim," dedim ona, “orada kamp kurduğu. Ne demek istediğini anlıyorum..."

Fi’nin kartını çıkardım.

"Oradan iletişim kurmak için birden fazla kişiye ihtiyaç duymuştuk," diye yorum yaptı Random.

"Doğru. O zaman bana bir el ver."

Ayağa kalktı, yanıma geldi. Benedict ve Gerard da yaklaştılar.

"Bu gerçekten de gerekli değil," diye itiraz etti Dara.

Onu duymazdan geldim ve kızıl saçlı kız kardeşimin narin yüz hatlarına yoğunlaştım. Biraz sonra iletişim kuruldu.

"Fiona," dedim, arka plandan hâlâ her şeyin merkezinde olduğunu görerek, “babam hâlâ orada mı?"

"Evet," dedi gergin bir gülümseme ile. “Dworkin ile birlikte içeride."

"Dinle. Acil bir durum var. Dara’yı tanıyor musun, Bilmiyorum, ama şimdi burada..."

"Kim olduğunu biliyorum, ama hiç karşılaşmadım."

"Babamın Benedict’e saldırı emri verdiğini söylüyor. Kanıt olarak mühür yüzüğü var elinde, ama babam daha önce bundan bahsetmemişti. Bu konuda bilgin var mı?"

"Hayır," dedi. “Dworkin ile birlikte Desen’e bakmak için oradan çıktığı zaman tek yaptığımız selamlaşmak oldu. Ama o zaman bazı kuşkularım doğmuştu ve bu onları doğruluyor."

"Kuşku mu? Ne demek istiyorsun?"

"Babamın Desen’i onarmaya çalışacağını düşünüyorum. Mücevher yanında ve Dworkin’e söylediği bazı şeylere kulak misafiri oldum. Eğer buna teşebbüs ederse, başladığı an Kaos Sarayları’nın haberi olur. Onu durdurmaya çalışırlar. Onları meşgul etmek için ilk saldıran olmak isteyecektir. Yalnız..."

"Ne?"

"Bu onu öldürecek, Corwin. Bu konuda fazla şey bilmiyorum. Başarılı olsa da, olmasa da, süreç esnasında yok olacak."

"Buna inanmayı güç buluyorum."

"Bir kralın alemi için yaşamını feda edeceğine mi?"

"Babamın yapacağına."

"O zaman ya o değişti ya da onu hiç tanımamışsın. Ama deneyeceğine inanıyorum."

"O zaman neden son emirlerini gerçekten güvenmediğimizi bildiği biriyle yolladı?"

"Emri doğrularsa, ona güvenmenizi istediğini göstermek için, derdim."

"Bir şeyler elde etmek için dolaylı bir yol gibi görünüyor, ama teyit olmadan harekete geçmememiz gerektiği konusunda hemfikirim. Bizim için bunu yapabilir misin?"

"Denerim. Onunla konuşur konuşmaz sana dönerim."

İletişimi kesti.

Konuşmanın yalnızca benim tarafını duyan Dara'ya döndüm.

"Şu anda babamın ne yaptığını biliyor musun?" diye sordum ona.

"Kara yol ile ilgili bir şey," dedi. "O kadarını ima etti. Ama ne ya da nasıl, söylemedi."

Ona sırtımı döndüm. Kartlarımı düzelttim ve kutusuna koydum. Olayların bu şekilde gelişmesi hoşuma gitmemişti. Bugün kötü başlamıştı ve o andan sonra daha da kötüye gitmişti. Üstelik henüz öğleni biraz geçmişti. Başımı salladım. Onunla konuştuğumda, Dworkin Desen'i onarmak için herhangi bir girişimin sonuçlarından bahsetmişti ve bunlar bana oldukça korkunç gelmişti. Babamın denediğini, başarısız olduğunu ve bu sırada kendini öldürttüğünü düşünürsek? O zaman nerede olurduk? Tam da şimdi olduğumuz yerde, öndersiz, savaşın eşiğinde ve halef sorunu yine ortada. Tüm bu korkunç mesele savaşa giderken zihnimizin bir köşesinde kalacaktı ve mevcut düşmanın işi bitirilir bitirilmez birbirimiz ile savaşmak için hazırlık yapmaya başlayacaktık. Olayları idare etmenin bir başka yolu olmalıydı. Babamın hayatta ve tahtta kalması, halef entrikalarının tekrar canlanmasından daha iyi olacaktı.

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Dara. "Doğrulama mı?"

"Evet," dedim.

Random odayı adımlamaya başladı. Benedict oturdu, kolundaki sargıyı sınadı. Gerard şömine rafına yaslandı. Ben durdum ve düşündüm. O sırada aklıma bir düşünce gelmişti. Onu hemen ittirip uzaklaştırdım, ama geri döndü. Ondan hoşlanmamıştım, ama pratikti. Ama kendimi bir başka bakış açısına ikna etmeden önce hemen harekete geçmeliydim. Hayır. Bu fikre sadık kalacaktım. Lanet olsun!

İletişimin kıpırtısını hissettim. Bekledim. Birazdan yine Fiona'ya bakıyordum. Tanımam için birkaç saniye geçen, tanıdık bir yerde duruyordu: mağaranın arkasındaki ağır kapının ötesinde, Dworkin'in

oturma odasında. Babam ve Dworkin de onunla beraberdi. Babam Ganelon biçimini bırakmıştı ve eskisi gibi görünüyordu. Mücevher'i takmış olduğunu gördüm.

"Corwin," dedi Fiona, "doğru. Babam Dara aracılığı ile saldırı emri vermiş. Teyit için bu aramayı bekliyormuş. Ben..."

"Fiona, beni oraya getir."

"Ne?"

"Beni işittin. Hemen!"

Sağ elimi uzattım. O da uzandı ve dokundu.

"Corwin!" diye bağırdı Random. "Neler oluyor!"

Benedict ayağa kalkmıştı. Gerard bana doğru ilerliyordu.

"Çok geçmeden öğreneceksiniz," dedim ve bir adım attım. Bırakmadan önce Fiona'nın elini sıktım ve gülümsedim.

"Teşekkürler, Fi. Merhaba, baba. Selam, Dworkin. Nasıl gidiyor?"

Ağır kapıya bir bakış fırlattım ve açık durduğunu gördüm.

Sonra Fiona'nın çevresinden dolaştım ve onlara doğru ilerledim. Babam başını eğmiş, gözlerini kısmıştı. O bakışı tanıyordum.

"Bu ne demek, Corwin? İznim olmadan buradasın," dedi.

"Kahrolası emri doğruladım, şimdi uygulanmasını bekliyorum."

"Uygulanacak," dedim başımı sallayarak. "Buraya bu konuda tartışmak için gelmedim."

"O zaman ne?"

Uzaklık kadar sözlerimi de hesaplayarak yaklaştım. Hâlâ oturuyor olmasından memnundum.

"Bir süre yoldaş olarak at sürdük," dedim. "O zaman senden hoşlanmaya başlamadıysam belamı bulayım. Daha önce hiç olmamıştı bu, biliyorsun. Daha önce bunu söyleyecek cesaretim de olmamıştı, ama doğru olduğunu biliyorsun. Eğer ilişkimiz böyle olmasaydı, her şeyin o şekilde gelişeceğini düşünmek hoşuma gidiyor." Ben pozisyon alırken, kısa bir an için bakışları yumuşar gibi oldu. Sonra, "Her halükarda," diye devam ettim, "seni bu şekilde değil o şekilde düşüneceğim, çünkü aksi halde senin için asla yapmayacağım bir şey var."

"Nedir?" diye sordu.

"Bu."

Elimi yukarıya süpürerek Mücevher'i kaptım ve zinciri başının üzerinden geçirdim. Topuğumun üzerinde döndüm, kapıya, sonra diğer oda boyunca

koştum. Kapıyı arkamdan hızla kapattım. Onu dışarıdan kilitlemenin bir yolunu göremiyordum, bu yüzden Dworkin ile birlikte o gece gittiğimiz yolu takip ederek mağarada koştum. Arkamda, beklediğim bağırışı duydum.

Dönemeçleri takip ettim. Bir kez sendeledim. Wixer'ın kokusu ininde hâlâ ağırdı. Devam ettim ve son bir dönemeçten sonra ileride gün ışığı gördüm.

Bir yandan Mücevher'in zincirini boynuma geçirirken o tarafa koştum. Mücevher'in göğsüme düştüğünü hissettim, ona zihnimle eriştim. Arkamda, mağarada yankılar vardı.

Dışarı!

Bir yandan Mücevher'e doğru uzanarak, onu fazladan bir duyu organına çevirerek Deseni koştum. Babam ve Dworkin dışında onu tamamen kullanmayı öğrenen yalnızca ben vardım. Dworkin Büyük Desen'in böyle biri tarafından yürünmesi, oradan her geçişinde lekeyi yakıp yok etmesi, yerine Desen'in içinde taşıdığı imgesini çizmesi, bu arada kara yolu silmesi ile onarabileceğini söylemişti. Bunu yapanın babam değil ben olmam daha iyiydi. Kara yolun nihai biçimini, lanetimin Amber'e karşı ona verdiği güce borçlu olduğunu hâlâ hissediyordum. Bunu da silmek istiyordum. Hem, savaştan sonra babam işleri yoluna koymak konusunda daha iyi bir iş çıkarırdı. O anda, artık tahtı istemediğimi fark ettim. Tahta çıkmam mümkün olsa bile, önümde uzanan tekdüze yüzyıllar boyunca krallığı idare etme fikri boğucuydu. Belki mücadele esnasında ölsem işin kolayına kaçmış olacaktım. Eric ölmüştü ve artık ondan nefret etmiyordum. Beni iten ikinci şey -taht- artık yalnızca onu çok istediğimi sandığım için arzulanır görünüyordu. İkisinden de feragat ediyordum. Geriye ne kalmıştı? Vialle'ye gülmüştüm, sonra kuşkulanmıştım. Ama haklıydı. En güçlüsü, içimdeki eski askerdi. Bu görev duygusuydu. Ama yalnızca görev duygusu değil. Daha fazlası vardı...

Desen'in kenarına ulaştım, hızla başlangıcına ilerledim. Arkaya, mağara ağzına baktım. Babam, Dworkin, Fiona henüz hiçbiri çıkmamıştı. Güzel. Asla zamanında yetişemezlerdi. Desen'e bir kez ayak basınca, durup izlemek dışında hiçbir şey gelmeyecekti ellerinden. Kısa bir an boyunca Iago'nun çözülüşünü düşündüm, sonra bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım, zihnimi üstlendiğim iş için gerekli sakinlik seviyesine ulaştırmaya çalıştım, Brand ile burada yaptığım tuhaf mücadeleyi ve tuhaf

gidişini hatırladım, bunu da aklımdan çıkardım, sonra yavaş yavaş nefes alarak kendimi hazırladım.

Üzerime bir bitkinlik çöktü. Başlama zamanı gelmişti, ama bir an durdum, zihnimi önümde yatan muazzam işe yoğunlaştırmaya çalıştım. Desen bir an gözlerimin önünde bulandı.

Şimdi! Lanet olsun! Hemen! Daha fazla hazırlık yok! Başla, dedim kendi kendime. Yürü!

Yine de durdum, rüyadaymış gibi Deseni seyrettim. Ona bakarak uzun dakikalar boyunca kendimi unuttum. Desen, üzerinde silinmesi gereken uzun, siyah leke...

Artık beni öldürebilecek olması önemli görünmüyordu.

Aklım, güzelliğini düşünerek gezindi...

Bir ses duydum. Babam, Dworkin ve Fiona geliyor olmalıydı. Onlar bana ulaşmadan bir şeyler yapmalıydım. Hemen yürümeye başlamalıydım...

Bakışlarımı Desen'den kopardım ve mağara ağzına baktım.

Dışarı çıkmışlar, yamacın yarısını inmişler ve durmuşlardı. Neden? Neden durmuşlardı?

Ne fark ederdi ki? Başlamak için gerekli zamanım vardı. Bir adım atmak için ayağımı kaldırmaya başladım.

Zar zor hareket ediyordum. Büyük bir irade gücüyle ayağımı santim santim uzattım. Bu ilk adımı atmak, Desen'in son adımlarını yürümekten daha kötüydü. Ama dıştan bir dirence karşı değil de kendi bedenimin yavaşlığına karşı mücadele ediyor gibiydim. Sanki...

Sonra gözlerimin önünde Benedict'in Tir-na Nog'th'taki desenin yanında durması, Brand'in göğsünde alev alev yanan Mücevher ile yaklaşması geldi. Bakışlarımı aşağı indirmeden önce de ne göreceğimi biliyordum. Kırmızı taş yürek atışlarımla aynı tempoda yanıp sönüyordu.

Lanet olsun onlara!

Ya babam ya da Dworkin -ya da her ikisi birden- o an Mücevher'e uzanmış, beni felç etmişti. İçlerinden birinin bunu yalnız başına yapabileceğinden kuşkum yoktu. Yine de, bu uzaklıktan, teslim olmadan önce mücadele etmeye değerdi.

Ayağımı ittirmeye, Desen'in kenarına doğru kaydırmaya devam ettim. Bir kez başarırsam, göreceklerdi ki...

Uyudum… Düşmeye başladığımı hissettim. Uzun bir an uykuya dalmıştım. Sonra yine oldu.

Gözlerimi açtığımda, Desen’in bir kısmını gördüm. Başımı çevirdiğim zaman, ayaklar gördüm. Bakışlarımı kaldırdım, Mücevher’in babamın elinde olduğunu gördüm.

"Gidin," dedi Dworkin ve Fiona’ya, başını o tarafa çevirmeden.

O Mücevher’i kendi boynuna asarken çekildiler. Sonra babam öne eğildi ve elini uzattı. Elini tutarak ayağa kalktım.

"Yaptığın çok aptalcaydı," dedi.

"Neredeyse başarıyordum."

Başıyla evetledi.

"Elbette, kendini öldürtür, ama hiçbir şey elde edemezdin," dedi. “Ama yine de iyi denemeydi. Hadi, yürüyelim."

Koluma girdi ve Desen’in çevresinde yürümeye başladık.

Yürürken, çevremizdeki ufuksuz, tuhaf gök-denizi izledim.

Desen’e başlamayı başarmış olsaydım ne olacağını, o anda neler oluyor olacağını merak ettim.

"Değişmişsin," dedi sonunda, “ya da seni hiç tanıyamamışım."

Omuzlarımı silktim.

"Belki ikisinden de biraz. Ben de aynısını senin için söyleyecektim. Bana bir şey söylemeni istiyorum."

"Ne?"

"Senin için Ganelon olmak ne kadar zordu?"

Güldü.

"O kadar da güç değil," dedi. “Gerçek beni kısaca görmüş olabilirsin."

"Onu sevmiştim. Ya da, senin o halini. Gerçek Ganelon’a ne olduğunu merak ediyorum."

"Uzun zaman önce öldü, Corwin. Uzun zaman önce, onu Avalon’dan sürdüğün zaman tanıştım onunla. Kötü bir adam değildi. Ona biraz bile güvenmezdim, ama zaten zorunlu olmadığım sürece kimseye güvenmem."

"Kanımızda var."

"Onu öldürmek zorunda kaldığım için üzülüyorum. Bana fazla seçenek tanıdığından değil. Bunlar çok uzun zaman önceydi, ama onu çok iyi hatırladığıma göre, demek beni etkilemeyi başarmış."

"Ya Lorraine?"

"Ülke olan mı? İyi bir iş, diye düşündüm. Uygun gölgeyi yarattım. Benim varlığım ile gücü büyüdü, herhangi birimiz bir yerde çok kalırsa olduğu gibi. Sen Avalon’dayken, sonra o diğer yerde kalırken nasıl olduysa,

öyle. Ve orada irademi zamanın akışı üzerinde kullanarak uzun zamanım olmasını sağladım."

"Bunun yapılabileceğini bilmiyordum."

"Desen'deki başlangıcından sonra gücün yavaş yavaş artar. Henüz öğrenmen gereken çok şey var. Evet, Lorraine'i güçlendirdim ve onu kara yolun gittikçe büyüyen gücüne karşı zayıf kıldım. Onun, nerede olursa olsun senin yoluna çıkmasını sağladım. Kaçışından sonra, tüm yollar Lorraine'e çıkıyordu."

"Neden?"

"Senin için kurduğum bir tuzaktı. Belki de bir sınav. Kaos'un güçleri ile karşılaştığında yanında olmak istiyordum. Aynı zamanda, bir süre seninle yolculuk etmek istiyordum."

"Sınav mı? Beni ne için sınıyordun? Ve neden benimle yolculuk etmek istedin?"

"Tahmin edemiyor musun? Yıllarca her birinizi izledim. Hiç halef belirlemedim. Bilinçli olarak konuyu muğlak bıraktım. Her biriniz, içinizden birini halef ilan ettiğim anda idam hükmünü imzalamış olacağımı bilmeme yetecek kadar benziyorsunuz bana. Hayır. Bilinçli olarak, her şeyi sonuna kadar olduğu gibi bıraktım. Ama artık kararımı verdim. Sen olacaksın."

"Lorraine'de kısa bir süre için benimle kendi suretinde iletişim kurdun. Bana tahtı almamı söyledin. Eğer kararını o anda verdiysen, neden bu maskeli baloya devam ettin?"

"Ama o sırada kararımı vermemiştim. Bu yalnızca devam etmeni sağlamak içindi. O kızı, o ülkeyi çok fazla sevmeye başlamandan korkmuştum. Kara Çember'den bir kahraman olarak çıktığın zaman, yerleşip orada kalmaya karar verebilirdin. Yolculuğuna devam etmeni sağlayacak fikirler edinmeni istedim."

Uzun süre sessiz kaldım. Desen boyunca epey ilerlemiştik.

Sonra, "Bilmeni istediğim bir şey var," dedim. "Buraya gelmeden önce Dara'yla konuştum. Bize karşı adını temizlemeye çalışıyor..."

"Adı temiz zaten," dedi. "Onu ben temizledim."

Başımı iki yana salladım.

"Bir süredir aklımda olan bir şey hakkında onu suçlamaktan kaçındım. İtirazlarına ve senin onayına rağmen ona güvenilemeyeceğini hissetmem için iyi bir sebep var. Aslında iki sebep."

"Biliyorum, Corwin. Ama evdeki konumunu ayarlamak için Benedict’in hizmetkarlarını o öldürmedi. Onun sana o şekilde, tam da uygun zamanda yaklaşmasını sağlamak için ben öldürdüm."

"Sen mi? Kızın planının tamamında taraf mıydın? Neden?"

"Senin için iyi bir kraliçe olacak, oğlum. Güç için Kaos kanına güvenirim. Taze kan edinmenin zamanı gelmişti. Hazır bir vâris ile tahta geçeceksin. O hazır olduğu zaman, Merlin yetiştiriliş tarzının etkilerinden kurtulacak kadar büyümüş olacak."

Desen’i tamamen dolaşmış, kara lekeye gelmiştik. Durdum. Çömeldim ve lekeyi inceledim.

"Bu seni öldürecek mi sence?" diye sordum sonunda.

"Öldüreceğini biliyorum."

"Beni yönlendirmek için masumları öldürmekten kaçınmıyorsun. Yine de krallık için kendi hayatını feda edebiliyorsun."

Bakışlarımı ona kaldırdım.

"Benim ellerim de temiz değil," dedim “ve kuşkusuz seni yargılamaya kalkışmıyorum. Ama bir süre önce, Desen’i denemeye hazırlanırken, duygularımın nasıl değiştiğini düşündüm. Eric hakkında, taht hakkında. Sanırım ne yapıyorsan görev duygusuyla yapıyorsun. Ben de artık Amber’e karşı, tahta karşı görev duyguları taşıyorum. Aslında bundan da fazlası. O sırada, çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Ama bir şey daha fark ettim, görev duygusunun benden talep etmediği bir şey. Ne zaman ve nasıl bitti ve ben değiştim bilmiyorum, ama tahtı istemiyorum, baba. Planlarını mahvettiğim için üzgünüm, ama Amber kralı olmak istemiyorum. Kusura bakma."

Sonra bakışlarımı kaçırdım, lekeye baktım. İçini çektiğini duydum.

O zaman, “Seni şimdi eve göndereceğim," dedi. “Atını eyerle ve erzak al. Amber’in dışında bir yere git. Issız, herhangi bir yere."

"Mezarım nasıl?"

Hıhladı ve hafifçe güldü.

"İşe yarar. Oraya git ve benden haber bekle. Biraz düşünmem gerek."

Ayağa kalktım. Uzandı, sağ elini omzuma koydu. Mücevher nabız gibi atıyordu. Gözlerimin içine baktı.

"Asla her şey dilediğin gibi olmaz," dedi.

Ve bir uzaklaşma etkisi oldu. Koz Kartı gücü kullanılmış gibi, ama ters olarak. Sesler duydum, sonra çevremde biraz önce ayrıldığım odayı

gördüm. Benedict, Gerard, Random ve Dara hâlâ oradaydı. Babamın omzumu bıraktığını hissettim. Sonra yok oldu ve bir kez daha diğerlerinin arasında duruyordum.

"Neler oluyor?" dedi Random. “Babamın seni geri gönderdiğini gördük. Bunu nasıl yaptı, bu arada?"

"Bilmiyorum," dedim. “Ama Dara’nın söylediklerini doğruluyor. Mühür yüzüğünü ve mesajı o vermiş."

"Neden?" diye sordu Gerard.

"Ona güvenmeyi öğrenmemizi istiyor," dedim.

Benedict ayağa kalktı. “O zaman gidip söyleneni yapayım."

"Saldırmanızı, sonra gerilemenizi istiyor," dedi Dara. “Bundan sonra, onları oyalamak yetecek."

"Ne süre için?"

"Yalnızca, bunu anlayacağımızı söyledi."

Benedict o nadir gülümsemelerinden biri ile gülümsedi ve başını salladı. Bir eliyle kart kutusunu çıkardı, desteyi çıkardı, ona verdiğim Kaos Sarayları kartını çıkardı.

"İyi şanslar," dedi Random.

"Evet," diye onayladı Gerard.

Ben de dileklerimi ekledim ve solmasını izledim. Gök kuşağı imgesi yok olduktan sonra bakışlarımı çevirdim ve Dara’nın sessizce ağlamakta olduğunu fark ettim. Bu konuda yorum yapmadım.

"Ben de bazı emirler aldım, bir tür," dedim. “Harekete geçsem iyi olacak."

"Ben de denize döneceğim," dedi Gerard.

Ben kapıya giderken Dara’nın “Hayır," dediğini duydum.

Durdum.

"Sen burada kalıp Amberin güvenliğini sağlayacaksın, Gerard. Denizden saldırı olmayacak."

"Ama yerel savunmadan Random’ın sorumlu olduğunu sanmıştım."

Başını salladı.

"Random Arden’de Julian’a katılacak."

"Emin misin?" diye sordu Random.

"Eminim."

"Güzel," dedi. “En azından beni düşünmüş olması iyi bir şey. Üzgünüm, Gerard. Hayat bu!"

Gerard şaşkın görünüyordu. “Umarım ne yaptığını biliyordur," dedi.

"Bunu daha önce konuşmuştuk," dedim ona. “Hoş çakal."

Ben odayı terk ederken ayak sesleri duydum. Dara yanımdaydı.

"Şimdi ne var?" diye sordum ona.

"Her nereye gidiyorsan, seninle yürüyeyim, demiştim."

"Erzak almak için tepeye çıkıyorum yalnızca. Sonra ahırlara gideceğim."

"Ben de seninle geleyim."

"Yalnız gideceğim."

"Zaten sana eşlik edemezdim. Daha kız kardeşlerinle konuşmadım."

"Onlar da işin içinde, ha?"

"Evet."

Bir süre sessizlik içinde yürüdük. Sonra, “Tüm bu mesele göründüğü kadar soğukkanlılıkla yapılmadı, Corwin."

Erzak odasına girdik.

"Hangi mesele?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ah. O mesele. Eh, güzel."

"Senden hoşlanıyorum. Sen de bir şeyler hissediyorsan, bir gün bundan da fazlası olabilir."

Gururum bana ters bir cevap sundu, ama konuşmadım.

Yüzyıllar size bazı şeyler öğretiyor. Beni kullanmıştı, doğru, ama o sırada özgür davranmıyordu. Sanırım söylenebilecek en kötü şey, babamın ona sahip olmamı istemesiydi. Ama bu konudaki kızgınlığımın gerçek duygularımın ne olduğu ya da ne olabileceği ile karışmasına izin vermedim.

Bu yüzden, “Ben de senden hoşlanıyorum," dedim ve ona baktım. O sırada öpülmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ben de öyle yaptım. “Artık gidip hazırlansan iyi olacak."

Gülümsedi ve kolumu sıktı. Sonra gitti. Duygularımı o an incelememeye karar verdim. Birkaç şey toparladım.

Yıldız’ı eyerledim ve mezarıma gelene kadar Kolvir’e tırmandım. Dışarıda oturdum, pipomu içtim ve bulutları izledim.

Dolu dolu bir gün yaşadığımı hissediyordum ve henüz akşamüstüydü. Önseziler zihnimin kenar mahallelerinde çekiştirmece oynadı, ama hiçbirini öğle yemeğine götürmek istemezdim.

Bölüm 3

Ben oturmuş uyuklarken iletişim aniden geldi. Hemen ayağa fırladım. Babamdı.

"Corwin, kararlarımı verdim ve zaman geldi," dedi. “Sol kolunu aç."

Denileni yaptım. Şekli maddeleşti, gittikçe daha fazla azamet kazandı. Yüzünde tuhaf bir hüzün vardı, daha önce hiç görmediğim türden bir şey.

Sol eliyle kolumu tuttu ve sağ eliyle hançerini çıkardı.

Kolumu kesmesini, sonra hançerini kınına koymasını izledim. Kan aktı ve sol avcunu çukurlaştırarak kanı topladı. Kolumu bıraktı, sol elini sağ eli ile örttü ve benden uzaklaştı. Ellerini yüzüne kaldırarak içlerine üfledi ve sonra hızla ellerini çekti. ,

Bir kuzgun boyunda sorguçlu, kırmızı bir kuş elinde duruyordu. Tüm tüyleri kanım renginde olan kuş bileğine ilerledi ve bana baktı. Gözleri bile kırmızıydı. Başını yana eğip bana bakarken tanıdık görünüyordu.

"O Corwin, takip etmen gereken kişi," dedi kuşa. “Onu unutma."

Sonra kuşu sol omzuna koydu. Kuş oradan bana bakmaya devam etti, uçup gitmeye kalkışmadı.

"Artık gitmelisin, Corwin," dedi, “hemen. Atına bin ve güneye sür. Bir an önce Gölge’ye geç. Cehennem sürüşü yap. Buradan, elinden geldiğince çok uzaklaş."

"Nereye gidiyorum, baba?" diye sordum ona.

"Kaos Sarayları’na. Yolu biliyor musun?"

"Teorik olarak. Tüm mesafeyi gitmedim hiç."

Yavaşça başını salladı.

"O zaman yola çık," dedi. “Burası ile kendin arasında olabildiğince büyük bir zaman farkı yaratmanı istiyorum."

"Tamam," dedim, “ama anlamıyorum."

"Zamanı gelince anlayacaksın."

"Ama daha kolay bir yol var," diye itiraz ettim. “Koz Kartını kullanarak Benedict’i bulursam ve beni oraya almasını istersem oraya çok daha çabuk ve zahmetsizce ulaşırım."

"İşe yaramaz," dedi babam. “Uzun yoldan gitmen gerek, çünkü yolda sana iletilecek bir şey taşıyor olacaksın."

"İletilecek mi? Nasıl?"

Uzandı, kırmızı kuşun tüylerini okşadı.

"Buradaki dostun aracılığı ile. Saraylar'a kadar uçamaz. Yani zamanında uçamaz."

"Bana ne getirecek?"

"Mücevher'i. Onunla yapmam gereken işi bitirdiğim zaman onu benim iletebileceğimden kuşkuluyum. Güçleri orada işimize yarayabilir."

"Anlıyorum," dedim. "Ama yine de tüm mesafeyi cehennem sürüşü ile aşmam gerekmiyor. Mücevher'i aldıktan sonra Koz Kartıyla gidebilirim."

"Korkarım, yapamazsın. Ben burada yapılması gerekeni yaptıktan sonra Koz Kartlarının tamamı bir süre işlevsiz kalacak."

"Neden?"

"Çünkü tüm yaratım dokusu değişime uğrayacak. Git artık, lanet olsun! Atına bin ve git!"

Ayağa kalktım ve bir an daha baktım.

"Baba, başka yolu yok mu?"

Yalnızca başını iki yana salladı ve elini kaldırdı. Solmaya başladı.

"Hoş çakal."

Döndüm ve atıma bindim. Söylenecek başka şeyler vardı, ama çok geçti. Yıldız'ın başını beni güneye götürecek yola çevirdim.

Babam Kolvir'in tepesinde Gölge ile oynayabiliyordu, ama ben yapamıyordum. Benim gerekli kaymaları yaratabilmem için Amber'den epey uzaklaşmam gerekiyordu.

Yine de yapılması gerektiğini bildiğim için denemeliydim.

Bu yüzden, çıplak taşların arasından, rüzgarın uluduğu kayalık geçitlerin içinden geçer, Garnath'a giden yola doğru ilerlerken varlığın dokusunu bükmeye çalıştım.

...Bir kaya çıkıntısını dolaşırken mavi çiçeklerden küçük bir öbek.

Buna heyecanlandım, çünkü benim alçak gönüllü bir çalışmamdı. Yolun her kıvrımında, önümde uzanacak dünyaya irademi uygulamaya devam ettim.

Üçgen bir taşın, yoluma düşen gölgesi... Rüzgarın değişmesi...

Küçük değişimler gerçekten de oluyordu. Yolun geriye doğru kıvrılması... Bir çatlak... Kayalık bir çıkıntının üzerinde eski bir kuş yuvası... Daha fazla mavi çiçek...

Neden olmasın? Bir ağaç... Bir tane daha...

Ben daha fazla değişiklik yaparken gücün içimde harekete geçtiğini hissettim.

O zaman aklıma, yeni bulduğum gücüm hakkında bir düşünce geldi. Bu tür oynamaları daha önce yapmamı engelleyen yalnızca psikolojik sebepler olabilirdi. Son zamanlara kadar Amber'i tek, tüm gölgelerin şekillerini aldığı sabit bir yer sayıyordum. Artık onun gölgelerin ilki olduğunu, babamın durduğu yerin en yüksek alem olduğunu biliyordum. Bu yüzden, yakınlık güçlük çıkarsa da, burada değişiklikler yapmayı imkansız kılmıyordu. Yine de, başka koşullar altında, gücümü çevreyi değiştirmenin kolay olacağı bir noktaya saklardım.

Ama şimdi telaş içindeydim. Babamın istediği şeyi yapmak için kendimi zorlamam, acele etmem gerekecekti.

Ben Kolvir'in güney yüzüne giden yola ulaşana kadar çevrenin yapısı değişmişti bile. Normalde yolu çevreleyen dik iniş yerine bir dizi hafif yamaca bakıyordum. Çoktan gölge topraklarına girmeye başlamıştım.

Ben aşağı inerken kara yol hâlâ solumda karanlık bir yara gibi uzanıyordu, ama içinden geçtiği bu Garnath benim çok iyi bildiğim yerden biraz daha iyi durumdaydı. Ölü bölgenin yakınında duran yeşillikler yüzünden hatları daha yumuşaktı.

Sanki toprak üzerindeki lanetim biraz hafiflemiş gibiydi. Duygu yanılsaması, elbette, çünkü bu artık tam olarak benim Amber'im değildi. Ama zihinsel olarak her şeye, yarı dua eder gibi, Bütün bunlardaki rolüm için özür dilerim, dedim. Şimdi onu yok etmek için gidiyorum. Beni affet, ey bu toprakların ruhu. Gözlerim Tekboynuz Korusu'na gitti, ama orası batıda, uzaktaydı, o kutsal yeri görmemi engelleyecek kadar çok ağaçla perdelenmişti.

Ben inerken eğim daha da azaldı, bir dizi hafif tepe halini aldı. Onları aşarken Yıldız'ın daha hızlı yürümesine izin verdim; güneybatıya, sonra güneye döndük. Daha da alçaldık.

Solumda, uzakta deniz kıvılcımlanıyor, parlıyordu. Kısa süre sonra kara yol aramıza girecekti, çünkü o tarafa ilerliyorduk.

Gölge'ye ne yaparsam yapayım, onun uğursuz varlığını silemezdim. Aslında, en hızlı yol ona paralel uzanan yol olacaktı.

Sonunda vadinin tabanına geldik. Arden Ormanı sağ tarafımda, batıya doğru, yaşlı ve muazzam, uzanıyordu. Beni evimden uzaklaştıracak ne değişiklik gerekiyorsa yaparak at sürmeye devam ettim.

Kara yolu gözden ayırmamakla beraber, epey uzağından gidiyordum. Buna zorunluydum, çünkü değiştiremeyeceğim tek şey oydu. Aramızda çalılar, ağaçlar ve alçak tepeler bulunduruyordum.

Sonra uzandım ve çevrenin yapısı değişti.

Akik damarları... Şist yığınları... Yeşilliklerin kararması...

Bulutlar gökyüzünde süzülüyor... Güneş parıldayarak dans ediyor...

Hızımızı arttırdık. Zemin alçalmaya devam etti. Gölgeler uzadı, birleşti. Orman geriledi. Sağımda kayalık bir duvar yükseldi, solumda bir tane daha... Soğuk bir rüzgar kaba bir kanyonda beni takip etti. Tabakalar -kırmızı, altın rengi, sarı ve kahverengi- çakıp geçti. Kanyonun zemini kum kazandı. Toz hortumları çevremizde döndü. Yol yine yükselmeye başlayınca öne eğildim. Duvarlar içe doğru eğimlendi, birbirine yaklaştı.

Yol daraldı, daraldı. İki duvara da dokunabiliyordum neredeyse...

Tepeleri birleşti. Gölgeli bir tünelde ilerliyor, tünel karardıkça yavaşlıyordum... Işık veren şekiller patlayarak belirdi.

Rüzgar inledi.

Sonra dışarı!

Duvarların ışığı kör ediciydi ve tepemizde, her yerde dev kristaller asılıydı. Fırlayıp yanlarından geçtik, bu bölgeden uzaklaşan, tırmanan bir yolu takip ettik ve küçük, mükemmel birer daire olan havuzların yeşil cam kadar kıpırtısız yattığı yosunlu vadilerden geçtik.

Önümüzde yüksek eğrelti otları belirdi ve aralarından ilerledik. Uzak bir boru sesi duydum.

Döndük, yürüdük... Şimdi eğrelti otları daha geniş ve kısa... Ötede, büyük bir düzlük, geceye doğru pembeleşiyor...

Solgun otların üzerinden ileri... Taze toprak kokusu...

Önümüzde, uzakta dağlar ya da karanlık bulutlar... Solumda yıldız geçidi... Hızlı bir nem sağanağı... Gökyüzüne sıçrayan mavi bir ay... Karanlık yığınların arasında kıvılcımlar... Anılar ve bir gümbürtü... Fırtına kokusu, hızla esen hava...

Güçlü bir rüzgar... Yıldızların önünde bulutlar... Sağ tarafımda parlak bir çatal parçalanmış bir ağacı mızraklıyor ve ateşe veriyor... Bir karıncalanma... Ozon kokusu... Üzerimde su tabakaları... Solumda bir dizi ışık...

Yıldız taş döşeli yolda takırdayarak yürüyor... Tuhaf bir araç yaklaşıyor... Silindir şeklinde, motor sesi çıkarıyor... Birbirimizden kaçmıyoruz...

Arkamdan bir bağırma geliyor...

Işıklı bir pencerede bir çocuğun yüzü...

Takırdayarak ilerliyoruz... Sulara dalıp çıkıyoruz... Dükkan vitrinleri ve evler... Yağmur azalıyor, azalıyor ve diniyor... Sis uçuşuyor, duruyor, derinleşiyor, solumda büyüyen ışık yüzünden inci rengine bürünüyor...

Toprak yumuşuyor, kırmızılaşıyor... Sisin içindeki ışık güçleniyor... Arkadan gelen, ısınan yeni bir rüzgar... Hava bölünüyor...

Gökyüzü solgun limon rengi... Portakal rengi güneş öğleye doğru koşturuyor...

Bir ürperti! Benim yaptığım bir şey değil, kesinlikle beklenmedik... Yer altımızda hareketleniyor, ama bundan daha fazlası var. Yeni gökyüzü, yeni güneş, şimdi girdiğimiz paslı çöl hepsi genişleyip daralıyor, solup geri dönüyor. Bir çatırtı geliyor ve her solma ile Yıldız ile kendimi beyaz bir hiçliğin içinde yalnız buluyorum. Dekorsuz karakterler gibi. Hiçlikte yürüyoruz. Işık her yerden geliyor ve yalnızca bizi aydınlatıyor.

Bir zamanlar yanında at sürdüğüm bir Rus ırmağında bahar buzları eritirken olduğu gibi istikrarlı bir çatırtı kulaklarımı dolduruyor. Çok gölge geçmiş olan Yıldız korku dolu bir ses çıkarıyor.

Çevreme bakmıyorum. Bulanık çizgiler beliriyor, keskinleşiyor, berraklaşıyor. Çevrem geri geldi, ama solgun bir görünüşü var. Dünyadan bir miktar renk gitmiş.

Sola dönüyoruz, alçak bir tepeye doğru koşuyoruz, tırmanıyoruz, sonunda zirvesinde duruyoruz.

Kara yol. Bozulmuş gibi hatta geri kalan her şeyden daha fazla. Ben bakarken kıpırdanıyor, ben izlerken neredeyse dalgalanıyor. Çatırtı devam ediyor, yükseliyor...

Kuzeyden bir rüzgar yükseliyor, başta hafif, ama gittikçe güçleniyor. O tarafa baktığımda karanlık bulutlardan bir yığın görüyorum.

Daha önce hiç gitmediğim gibi gitmem gerektiğini anlıyorum. Ziyaret ettiğim yerde yıkım ve yaratımın uç noktaları gerçekleşiyor. Ne zaman? Önemi yok. Dalgalar Amber'den çevreye yayılıyor ve bu da geçip yok olabilir ve ben de yanında.

Eğer babam her şeyi yine bir araya getirmezse.

Dizginleri silkeliyorum. Hızla güneye ilerliyoruz.

Bir düzlük... Ağaçlar... Bazı yıkık binalar... Daha hızlı...

Yanan bir ormanın dumanı... Alevden bir duvar... Gitti...

Sarı gökyüzü, mavi bulutlar... Bir hava taşıtı filosu geçiyor...

Daha hızlı...

Güneş bir kova suya düşen kızgın demir parçası gibi; yıldızlar şerit oluyor... Düz bir yol üzerinde solgun bir ışık... Karanlık lekelerde uzaklaşan sesler, feryat... Işık daha parlak, manzara daha solgun... Sağımda, solumda grilik... Şimdi parlak... Gözlerimin önünde yalnızca yol... Feryat tizleşerek bir çığlık oluyor... Şekiller bir araya geliyor... Bir Gölge tünelinden geçiyoruz... Dönmeye başlıyor...

Dönüyor, dönüyor... Yalnızca yol gerçek... Dünyalar gelip geçiyor... Artık dekorlar üzerindeki kontrolümü bıraktım ve yalnızca, beni Amber’den uzaklaştırmayı ve Kaos’a fırlatmayı hedefleyen gücün itmesi ile ilerliyorum... Üzerimde rüzgar, kulaklarımda bir çığlık var... Daha önce Gölge üzerindeki gücümü hiç sınırlarına kadar zorlamamıştım... Tünel cam kadar kaygan ve kesintisiz oluyor... Bir burgaçtan, bir hortumdan, bir hortumun merkezinden aşağı at sürüyor gibiyim... Yıldız ve ben tere battık... Sanki kovalanıyormuşum gibi, vahşi bir kaçış duygusu var üzerimde... Yol bir soyutlama oldu... Gözlerim, terden kurtulmak için kırpıştırırken acıdı... Bu sürüşü daha fazla sürdüremem... Kafatasımın dibine bir zonklama geldi...

Dizginleri hafifçe çekiyorum ve Yıldız yavaşlamaya başlıyor...

Tünelimin ışıktan duvarları damarlar kazanıyor... Tekdüze bir renkten çok gri, siyah, beyaz lekeler... Kahverengi... Biraz mavi... Yeşil... Feryat alçalarak bir mırıltıya, gurultuya dönüşüyor, sonra soluyor... Rüzgar daha hafif... Şekiller gelip gidiyor...

Yavaş, daha yavaş...

Yol yok. Yosunlu toprağın üzerinde at sürüyorum. Gökyüzü mavi, bulutlar beyaz. Başım dönüyor. Dizginleri çekiyorum. Ben...

Ufacık.

Gözlerimi indirdiğim zaman şok geçirdim, Oyuncak bir köyün dışında duruyordum. Evler avucuma sığabilirdi, minik yollar, üzerinde ilerleyen ufacık araçlar...

Arkama baktım. Bu ufak konutların bazılarını ezmiştik.

Çevreme bakındım. Sol tarafta daha azdılar. Yıldız’ı dikkatle o tarafa yönlendirdim, orayı terk edene kadar hareket etmeye devam ettik. Kendimi bu konuda kötü hissediyordum —orası her neyse- her kim yaşıyorsa. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yine harekete geçtim, yeşilimsi bir gökyüzünün altındaki terk edilmiş bir taş ocağı gibi görünen yere gelene kadar Gölgeler'den geçtik. Burada kendimi ağır hissettim. Attan indim, su içtim, biraz çevrede yürüdüm.

Beni çevreleyen nemli havayı derin derin soludum. Artık Amber'den uzaktaydım, ne kadar uzağa gitmek gerekirse o kadar uzakta, Kaos yolunda. Daha önce nadiren bu kadar uzağa gelmiştim. Dinlenmek için burada durmamın sebebi, yakalayabileceğim normalliğe en yakın şey olmasıydı, ama değişimler gittikçe daha radikal olacaktı.

Gergin kaslarımı gevşetirken yukarıda, havada bir çığlık duydum.

Başımı kaldırdım ve karanlık bir şeklin alçalmakta olduğunu gördüm. Grayswandir bir refleksle elime yerleşmişti. Ama şekil inerken ışık onu uygun bir açıdan yakaladı ve kanatlı şekil alev aldı.

Özdeş kuşum döndü döndü, uzattığım koluma indi. O korku verici gözler bana tuhaf bir zeka ile baktı, ama başka koşullarda vereceğim dikkati vermedim onlara. Bunun yerine Grayswandir'i kınına yerleştirdim ve kuşun taşıdığı şeye uzandım.

Hüküm Mücevheri.

Babamın çabasının, sonucu her ne olmuş ise, sona erdiğini anladım. Desen ya onarılmış ya da bozuk kalmıştı. Belki hayattaydı, belki ölmüştü. İki sütundan dilediğin ikiliyi seç. Bu eylemin sonuçları, ünlü havuzun dalgaları gibi Amber'den dışarı, Gölge'ye yayılıyor olmalıydı. Çok geçmeden daha fazlasını öğrenecektim. Bu arada, yerine getirmem gereken emirler vardı.

Zinciri başımdan geçirdim ve Mücevher'in göğsüme düşmesine izin verdim. Yıldız'a yine bindim. Kankuşum kısa bir haykırış kopardı ve havalandı.

Yine hareket ettik.

...Yer kararırken gökyüzünün beyazladığı bir yerdeyiz.

Sonra toprak alevlendi ve gökyüzü karardı. Sonra tersi. Sonra yine tersi... Her adımda etki değişti ve biz hızlanırken çevremizde bir dizi yanıp sönen fotoğraf yarattı, yavaş yavaş kesintili bir animasyona dönüştü, sonra sessiz bir filmin hiperaktif netliğini kazandı. Sonunda, tamamen bulanıklaştı.

Işık noktalan meteorlar ya da kuyrukluyıldızlar gibi çakıp geçti. Kozmik bir yürek atışı gibi bir zonklama hissetmeye başladım. Her şey, hortuma yakalanmış gibi çevremde dönmeye başladı.

Yolunda olmayan bir şey vardı. Kontrolümü kaybediyor gibiydim. Babamın yaptıklarının etkileri geçtiğim Gölge’ye ulaşmış olabilir miydi? Bu pek olası görünmüyordu. Yine de...

Yıldız sendeledi. Yıldız’dan ayrılmak istemediğimden düşerken sıkı sıkı tutundum. Omzumu sert bir yüzeye çarptım ve bir an sersemlemiş bir biçimde yatıp kaldım.

Dünya çevremde yine bir araya geldiğinde, doğrulup oturdum ve çevreme baktım.

Tekdüze bir alaca karanlık vardı hâlâ, ama yıldız yoktu. Bunun yerine muhtelif büyüklüklerde ve şekillerde kayalar havada süzülüyordu. Ayağa kalktım ve bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Görebildiğim kadarıyla, üzerinde durduğum düzensiz taş yüzey, diğerleri ile birlikte süzülen, dağ boyutunda bir kaya olabilirdi. Yıldız ayağa kalktı ve titreyerek yanımda durdu.

Mutlak bir sessizlik bizi sardı. Durgun hava serindi. Görünürde hiçbir canlı varlık yoktu. Buradan hoşlanmamıştım. Kendi isteğimle burada durmazdım. Yıldız'ın bacaklarını incelemek için diz çöktüm. Buradan en kısa sürede ayrılmak istiyordum, mümkünse at üzerinde.

Ben bunu yaparken, ancak bir insan gırtlağından gelebilecek yumuşak bir gülme sesi duydum.

Durdum, elimi Grayswandir’in kabzasına koydum ve sesin kaynağını aradım.

Hiçbir şey. Hiçbir yerde.

Yine de duymuştum. Yavaş yavaş dönerek her yöne baktım. Hayır...

Sonra yine geldi. Ama bu sefer kaynağının yukarıda olduğunu fark ettim.

Yüzen kayaları taradım. Gölgelere bürünmüş olduklarından ayırt etmek zordu...

İşte!

Yerden on metre yukarıda, yaklaşık otuz metre solumda, gökyüzündeki küçük bir adanın üzerinde, insana benzer bir şekil durmuş, bana bakıyordu. Değerlendirdim. Her ne ise, tehdit oluşturmayacak kadar uzakta görünüyordu. O bana ulaşana kadar ben gitmiş olurdum. Yıldız’a binecek oldum.

"Faydası yok, Corwin," dedi, o sırada duymayı en az istediğim bir ses. “Burada kısılı kaldın. Ben izin vermeden ayrılmanın yolu yok."

Atıma binerken gülümsedim, sonra Grayswandir’i çektim.

"Deneyelim," dedim. “Gel de engelle beni."

"Pekala," diye yanıt verdi ve üzerinde durduğum çıplak kayadan alevler fışkırdı, yüksek bir çember halinde beni sardı, sessizce yaladı, yayıldı.

Yıldız çılgına döndü. Grayswandir’i hızla kınına soktum, pelerinimin ucu ile Yıldız'ın gözlerini örttüm, yatıştırıcı sözler söyledim.

"İkna oldun mu?" dedi ses. “Burası çok küçük. Hangi yöne gidersen git. Sen Gölge’ye kayamadan atın paniğe kapılacak."

"Hoşça kal, Brand," dedim ve atımı sürdüm.

Yıldız'ın sağ gözünü her şeyi çevreleyen alevlere karşı örterek kaya yüzey üzerinde saatin ters yönünde geniş bir çember çizdim. Brand’in yine güldüğünü duydum. Ne yaptığımı fark etmemişti.

Bir çift iri kaya... Güzel. Aynı rotayı takip ederek sürmeye devam ettim. Şimdi solunda çentikli bir taş çıkıntı, bir çıkış, bir iniş... Yolumda ateşlerin düşürdüğü bir gölge yığını... İşte.

Aşağı... Yukarı. O ışık lekesine yeşil bir dokunuş... Kaymanın yine başladığını hissedebiliyordum.

Düz bir yolda ilerlemenin bizim için her şeyi kolaylaştırdığı gerçeği, bunun tek yol olduğu anlamına gelmiyor. Ama hepimiz çoğunlukla düz yolu tercih ettiğimiz için, çemberler çizerek de ilerleme kaydedebileceğimizi unuturuz...

İki iri kayaya yine yaklaşırken kaymayı daha güçlü hissettim. Brand o sırada anladı.

"Dur, Corwin!"

Ona orta parmağımı gösterdim, kayaların arasından geçtim, sarı ışıktan noktalarla beneklenmiş dar bir kanyona ilerledim.

Talimatlar doğrultusunda.

Pelerinimi Yıldız’ın başından çektim ve dizginleri silkeledim. Kanyon aniden sağa döndü. Onu takip ederek daha iyi aydınlanmış, biz ilerlerken genişleyen ve canlanan bir caddeye çıktık.

...Yukarıda çıkıntı yapan bir kayanın altından, öte yanda sedefe çalan süt rengi bir gökyüzüne.

Hızlanarak daha derine, öteye at sürdüm... Solumdaki yamacın tepesini çıkıntılı bir uçurum taçlandırdı, pembemsi gökyüzünün altında çalılıklarla yeşillendi.

Yeşillik sarı bir gökyüzünün altında maviliğe dönüşene, kanyon yükselip portakal rengi taşların, zemin altımızda toynak sesleri ile eşzamanlı bir

biçimde sarsılıyormuş gibi yuvarlandığı lavanta rengi bir ovaya erişene kadar ilerledim. Kayan kuyruklu yıldızların altında düzlüğü aştım, ağır kokularla dolu bir yerde, kan kırmızısı denizin kıyısına ulaştım. Gökyüzünde iri, yeşil bir güneş ile küçük bronz bir güneş altında kıyıda yürüdüm. Bir yanda iskelet donanmalar çarpışıyor, derinliklerin yılanları portakal rengi ve mavi yelkenli gemilerinin çevresinde dolanıyordu. Mücevher üzerimde kalp gibi atıyordu ve ondan güç alıyordum. Vahşi bir rüzgar yükseldi ve bizi, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen, siyah dipli, kıvılcımlı, baş döndüren kokular yayan, feryat eden bir uçurumun üzerinde, bakır rengi bir gökyüzünde uçurdu...

Arkamda, durmak bilmeyen bir gök gürültüsü sesi... Önümüzde, ilerleyen, her yere yayılan, eski bir resimdeki çatlaklar gibi ince çizgiler... Soğuk, kokuyu öldüren rüzgar bizi takip ediyor...

Çizgiler... Çatlaklar genişliyor, siyahlık aralarını doldurmak için akıyor... Siyahlık yana, yukarı, aşağı, sonra yine kendi üzerinde yukarı akıyor... Bir ağ oluşuyor, bir devin işi, görünmez örümcek, dünyayı ağına düşüren...

Aşağı, aşağı, yine aşağı... Yine yer, bir mumyanın, boynu gibi kırışık ve buruş buruş... Zonklayan geçişimiz sessiz...

Gök gürültüsü daha yumuşak, rüzgar diniyor... Babamın son nefesi mi bu? Şimdi hızla uzaklara...

Çizgiler daralıyor, asitle oyulmuş resmin çizgileri gibi inceliyor, sonra üç güneşin ısısı altında soluyor... Daha hızlı...

Yaklaşan bir binici... Eli benimkiyle aynı anda kılıcının kabzasına gidiyor... Ben. Kendim geri mi geliyorum? Aynı anda selam veriyoruz... Bir şekilde birbirimizin içinden geçiyoruz, o kum anda hava bir su tabakası gibi... Bu hangi Carroll aynası, hangi Rebma, hangi Tir-na Nog’th etkisi... ama uzakta, solumda, kıvranan siyah bir şey... Yolda yürüyoruz... Beni götürüyor...

Gökyüzü beyaz, yer beyaz ve ufuk görünmüyor... Güneşsiz ve bulutsuz manzara... Yalnızca uzakta o iplik ve her yerde iri, huzursuz edici piramitler...

Yoruluyoruz. Bu yerden hoşlanmadım... Ama bizi izleyen her ne süreçse, ondan uzaklaşmamız gerek. Dizginleri çekiyorum.

Yorulmuştum, ama içimde tuhaf bir canlılık hissediyordum.

Göğsümden yükseliyor gibiydi... Mücevher. Elbette. Gücünden yine faydalanmak için çaba gösterdim. Kollarıma ve bacaklarıma yayıldığını, el

ve ayaklarımda güçlükle durduğunu hissettim. Sanki...

Evet. Uzandım ve boş, geometrik manzaraya irademi uyguladım. Değişmeye başladı.

Bir hareketlenme oldu. Piramitler sürünüp geçti, geçerken karardı. Dünya baş aşağı döndü ve ben bir bulutun altında durup, altımda/üstümde manzaraların çakıp geçmesini izledim.

Işık, ayaklarımın altındaki altın güneşten yukarı aktı. Bu da geçti ve pamuğa benzeyen zemin karardı, gelip geçen toprakları eritmek için yukarıya sular fışkırttı. Şimşekler fırlayıp yukarıdaki dünyayı çarpıp parçaladı. Bazı yerlerde ufalandı ve çevremde düştü.

Bir karanlık dalgası geçerken dönmeye başladılar.

Işık, bu sefer mavi renkte geldiğinde, noktasal bir kaynağı yoktu ve herhangi bir manzara betimlemiyordu.

...Altın köprüler boşluğu büyük flamalarla aşıyor, içlerinden biri şimdi bile altımızda yanıp sönüyor. Gittiği yere dolanıyoruz, tüm bu zaman boyunca heykel gibi kıpırtısız duruyoruz... Bu, belki, bir yüzyıl sürüyor. Gözlerimden içeri, otoban hipnozuna benzeyen bir olgu giriyor, beni tehlikeli bir biçimde yatıştırıyor.

Geçişimizi hızlandırmak için elimden geleni yapıyorum.

Bir yüzyıl daha geçiyor.

Sonunda, çok ileride, karanlık, sisli bir leke, çıkış noktamız, hızımıza rağmen yavaşça büyüyor.

Biz ona ulaştığımız zaman devasa bir hal alıyor. Boşlukta bir ada, altın, metalik ağaçlardan bir ormanla kaplı...

Bizi buraya kadar getiren hareketi durduruyorum ve kendi gücümüzle ilerliyor, o ağaçlığa giriyoruz. Alüminyum folyo gibi otlar o ağaçların arasından geçerken altımızda çıtırdıyor.

Solgun ve parlak, tuhaf meyveler çevremde asılı duruyor. Herhangi bir hayvan sesi yok. İçe doğru ilerleyerek, içinden bir civa deresinin aktığı küçük bir açıklığa geliyoruz. Orada attan iniyorum.

"Corwin, kardeşim," diyor o ses yine. “Seni bekliyordum."

Bölüm 4

Ağaçlığa döndüm ve oradan çıkmasını izledim. O silahını çekmediğinden ben de kendiminkini çekmedim. Ama zihnimle Mücevher’e uzandım. Biraz önce tamamladığım alıştırmadan sonra, onunla hava durumunu kontrol etmekten çok daha fazlasını yapabileceğini biliyordum. Brand’in gücü her ne ise, ona doğrudan meydan okumama imkan verecek bir silahım olduğunu hissediyordum artık. Ben bunu yaparken Mücevher daha derinden attı.

"Ateşkes," dedi Brand. “Tamam mı? Konuşabilir miyiz?"

"Birbirimize söyleyecek başka şey göremiyorum," dedim ona.

"Bana bir şans vermezsen asla kesin olarak bilemeyeceksin, değil mi?"

Yaklaşık yedi metre ötede durdu, yeşil pelerinini sol omzundan arkaya attı ve gülümsedi.

"Tamam. Her neyse, söyle," dedim.

"Seni durdurmaya çalıştım," dedi, “orada, geride, Mücevher için. Artık ne olduğunu bildiğin, ne kadar önemli olduğunu fark ettiğin açık."

Hiçbir şey söylemedim.

"Babam onu çoktan kullandı," diye devam etti “ve onunla yapmaya çalıştığı şeyin başarısız olduğunu bildirmekten üzgünüm."

"Ne? Sen nasıl bilebilirsin?"

"Ben Gölgeler’in ötesini görebilirim, Corwin. Kız kardeşimizin seni bu konularda daha fazla bilgilendirdiğini sanıyordum. Küçük bir zihinsel çaba ile ne istersem algılayabilirim. Doğal olarak, bu olayın sonucu beni ilgilendiriyordu. Bu yüzden izledim. O öldü, Corwin. Bu çaba ona fazla geldi. Kullandığı güçlerin kontrolünü kaybetti ve Desen’in yarısında onlar tarafından yok edildi."

"Yalan söylüyorsun!" dedim Mücevher’e dokunarak.

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Hedefime ulaşmak için yalan söyleyecek kadar alçalabileceğimi kabul ediyorum, ama bu sefer doğruyu söylüyorum. Babam öldü. Onun başarısız olduğunu gördüm. Sonra, kuş emrettiği gibi Mücevher’i sana getirdi. Desen’siz bir evrende kaldık."

Ona inanmak istemiyordum. Ama babamın başarısız olmuş olması mümkündü. İşin ne kadar güç olduğu konusunda, konu üzerinde uzman olan tek kişinin, Dworkin'in güvencesini almıştım.

"Şu an için söylediğinin doğru olduğunu kabul edersek, şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Her şey yok olacak," diye yanıt verdi. "Şu anda bile Kaos Amber'de kalan boşluğu doldurmak için toplanıyor. Büyük bir burgaç oluştu ve büyüyor. Dışa doğra yayılıyor, gölge dünyaları yok ediyor ve Kaos Sarayları ile birleşene, tüm yaratımı bir kez daha Kaos'un hükmetmesi için çevreleyene kadar durmayacak."

Sersemlediğimi hissettim. Greenwood'dan, her şeyden buraya, böyle bir son uğruna mı çabalamıştım? İşler sonuca varmak üzereyken her şeyin anlamdan, biçimden, içerikten, yaşamdan mahrum kalmasını mı izleyecektim?

"Hayır!" dedim. "Bu olamaz."

"Eğer..." dedi Brand yumuşak sesle.

"Eğer ne?"

"Eğer yeni bir Desen çizilmez ve şekli korumak için yeni bir düzen yaratılmazsa."

"Yani o kargaşaya geri dönüp işi bitirmekten mi bahsediyorsun? Oranın artık var olmadığını söyledin."

"Hayır. Elbette yok. Mekan önemsiz. Nerede bir Desen varsa, merkez orasıdır. Tam burada yapabilirim."

"Babamın başaramadığı şeyi senin başaracağını mı söylüyorsun?"

"Denemek zorundayım. Bu konuda yeterince bilgisi olan ve Kaos dalgaları gelmeden önce yeterince zamanı olan tek kişi benim. Dinle, kuşkusuz Fiona'nın hakkımda sana anlattığı her şeyi kabul ediyorum. Plan yaptım ve eyleme geçtim. Amber'in düşmanları ile anlaştım. Kanımızı döktüm. Anılarını yok etmeye çalıştım. Ama artık bildiğimiz dünya yok oldu ve ben de burada yaşıyorum. Eğer bir tür düzen sağlanmazsa planlarım -her şey!- sonuçsuz kalacak. Belki Kaosun Efendileri beni aldattı. Bunu kabullenmek benim için zor, ama artık olasılığı görebiliyorum. Ama onları engellemek için henüz çok geç değil. Tam burada yeni bir düzenin kalesini kurabiliriz."

"Nasıl?"

"Mücevher’e ihtiyacım var ve yardımına. Yeni Amber’in yeri burası olacak."

"Diyelim ki -*arguendo*- onu sana verdim. Yeni Desen eskisinin tıpatıp aynısı mı olacak?"

Başını iki yana salladı.

"Nasıl babamın yaratmaya çalıştığı Dworkin’inki ile aynı olamazsa, bu da eski Desen'le aynı olamaz. İki yazar aynı hikayeyi aynı şekilde anlatamaz. Bireyden bireye üslup farklılıkları kaçınılamaz. Onu taklit etmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, benim versiyonum biraz farklı olacaktır."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordum, “Mücevher’e tam olarak ayarlanmadın ki! Süreci tamamlamak için Desen’i tamamlaman gerekir ve senin de söylediğin gibi, Desen yok oldu. Nasıl olacak?"

Sonra, “Senin yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim," diye bildirdi. “Bir kişiyi Mücevherle uyumlu hale getirmek için bir yol daha var. Uyumlu birisinin yardımını gerektiriyor. Kendini bir kez daha Mücevher’e yansıtman ve beni de yanında götürmen gerekiyor ötede yatan ilk Desenin içine, sonra Desen boyunca."

"Ya sonra?"

"Tören tamamlandığı zaman ben de uyumlu olacağım, sen bana Mücevheri vereceksin, ben yeni bir Desen çizeceğim ve sorun halledilmiş olacak. Her şey dağılmayacak. Yaşam devam edecek."

"Ya Kaos?"

"Yeni Desen lekesiz olacak. Artık Amber’e girmelerini sağlayan bir yolları olmayacak."

"Babam ölmüşken, yeni Amber nasıl yönetilecek?"

Düzenbazca gülümsedi.

"Çekeceğim acılara karşılık bir şey almalıyım, değil mi? Bunu yaparak hayatımı tehlikeye atmış olacağım ve başarı olasılığı o kadar da yüksek değil."

Ona gülümsedim.

"Ödül düşünülünce, bu kumarı benim oynamamı ne engelleyecek?" dedim.

"Babamın başarmasını engelleyen şey Kaos’un tüm güçleri. Böyle bir eylem başlatıldığı zaman kozmik bir refleksle çağrılıyorlar. Ben onları senden daha iyi tanıyorum. Senin hiçbir şansın yok. Ama benim olabilir."

"Şimdi, diyelim ki bana yalan söylüyorsun, Brand. Ya da daha nazik olalım ve diyelim ki, onca kargaşa içinde pekiyi göremedin. Diyelim ki, babam başardı. Diyelim ki şu anda yeni bir Desen var. Sen burada yeni bir tane çizersen ne olacak?"

"Ben... Daha önce böyle bir şey hiç yapılmadı. Ben nereden bileyim?"

"Acaba," dedim, “yine de senin gerçeklik versiyonunu elde edebilir misin? Yeni bir evrenin ayrılmasını temsil ediyor olabilir mi -Amber ve Gölge’si ile- sırf senin için? Bizimkini yok eder mi? Yoksa yalnızca ayrı mı durur? Yoksa bazı örtüşmeler olur mu? Bu koşullar altında, sen ne düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkti.

"Bunu çoktan yanıtladım. Daha önce hiç yapılmadı. Ben nereden bileyim?"

"Ama bence biliyorsun ya da çok iyi bir tahminde bulunabilirsin. Bence planladığın bu, denemek istediğin bu çünkü artık sana kalan yalnızca bu var. Bu eylemini babamın başarılı olması ve elinde tek kart kalması olarak anlıyorum. Ama bunun için bana ve Mücevher’e ihtiyacın var. İkisini de alamazsın."

İçini çekti.

"Senden daha iyisini beklerdim. Ama tamam. Yanılıyorsun, ama orada bırak. Ama dinle. Her şeyin kaybedildiğini görmektense, alemi seninle bölüşürüm."

"Brand," dedim, “kaybol. Ne Mücevher’i alabilirsin, ne de benim yardımımı. Seni dinledim ve yalan söylediğini düşünüyorum."

"Korkuyorsun," dedi, “benden korkuyorsun. Bana güvenmek istemediğin için seni suçlamıyorum. Ama hata yapıyorsun. Artık bana ihtiyacın var."

"Bununla beraber, ben seçimimi yaptım."

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha...

"Ne dilersen dile, Corwin. Sana istediğin her şeyi veririm."

"Tir-na Nog’th’ta Benedict ile beraberdim," dedim, “onun gözleriyle baktım, kulaklarıyla dinledim. Ona da aynı teklifi yaptın. Al bir yerine sok, Brand. Ben işime devam ediyorum. Beni durdurabileceğimi düşünüyorsan, şu an da her an kadar iyi."

Ona doğru yürümeye başladım. Ona ulaşırsam onu öldüreceğimi biliyordum. Aynı zamanda, ona ulaşamayacağımı da biliyordum.

Durdu. Geriye doğru bir adım attı.

"Büyük bir hata yapıyorsun," dedi.

"Ben aynı fikirde değilim. Bence kesinlikle doğru şeyi yapıyorum."

"Seninle dövüşmeyeceğim," dedi telaşla. “Burada, boşluğun üzerinde değil. Bir daha karşılaştığımızda, Mücevher’i senden alacağım."

"Uyum sağlamamışken sana ne faydası olacak?"

"Benim için bunu başarmanın bir yolu olabilir hâlâ. Daha zor, ama mümkün. Sana şans verdim. Hoşça kal."

Ağaçlığa çekildi. Arkasından gittim, ama yok oldu.

Oradan ayrıldım ve boşluğun üzerindeki yol boyunca at sürdüm. Brand’in gerçeği ya da en azından gerçeğin bir kısmını söylediği olasılığını düşünmek istemiyordum. Ama söylediği şeyler dönüp dolaşıp yakama yapışıyordu. Ya babam başarısız olduysa? O zaman bu boşuna bir çabaydı. Her şey çoktan bitmişse, dernek yalnızca zaman meselesiydi. Herhangi bir şeyin bana yaklaşıyor olması olasılığına karşılık arkama bakmak istemiyordum. Ilımlı bir cehennem sürüşü temposuna geçtim. Kaos’un dalgaları o kadar uzağa ulaşana kadar, sırf bana düşeni elimden geldiğince yaptığımı göstermek için diğerlerine ulaşmak istiyordum. Savaşın nasıl gittiğini merak ettim. Ya da, o zaman kesitinde başlamış mıydı acaba?

Gittikçe aydınlanan gökyüzünün altında köprüyü geçtim.

Altından bir düzlük manzarasını aldığı zaman Brand’in tehdidini düşündüm. Bunu sırf kuşku uyandırmak, huzursuzluğumu arttırmak ve etkinliğimi bozmak için mi söylemişti? Muhtemelen. Yine de, eğer Mücevher’i istiyorsa bana tuzak hazırlaması gerekecekti. Ve Gölge üzerinde edindiği tuhaf güce saygım vardı. Her hareketimi izleyebilen, kendini bir anda avantajlı bir noktaya nakledebilen birinin saldırısına karşı hazırlanmak neredeyse imkansız görünüyordu. Ne zaman gelecekti? Çok yakında değil, diye tahmin ettim. İlk önce, sinirlerimi bitkin düşürmek isteyecektir ve çoktan yorulmuştum. Eninde sonunda dinlenmek, uyumak zorunda kalacaktım. Cehennem sürüşü ne kadar hızlı olursa olsun, bir defada onca mesafeyi aşmam imkansızdı.

Pembe, portakal rengi ve yeşil sisler yanımdan uçtu, çevremde döndü, dünyayı doldurdu. Altımızdaki yer metal gibi çınladı. Zaman zaman, kristal seslerine benzer müzikal tonlar başımın üzerinde oluştu. Düşüncelerim dans etti. Pek çok dünyaya ait anılar gelişigüzel gelip gitti. Ganelon, dostum-düşmanım ve babam -düşmanım-dostum, birleşti, ayrıldı, ayrıldı ve birleşti. Bir yerde içlerinden biri bana, taht üzerinde kimin hak sahibi olduğunu

sordu. Sanırım Ganelon'du, her birimizin sayısız mazeretini bilmek istiyordu. Artık onun babam olduğunu, duygularımı öğrenmek istediğini biliyordum. Değerlendirmişti.

Kararını vermişti. Ve ben oyundan çıkıyordum. Gelişmelerden mi kaçıyordum, bu tür bir yükten kurtulmak mı istiyordum, yoksa son yıllarda yaşadığım, içimde yavaş yavaş büyüyen deneyimlere dayanarak aniden aydınlanmış mıydım, bir hükümdarın ihtişam anlarının dışındaki külfetli yaşamı hakkında daha olgun bir görüş mü edinmiştim, bilmiyorum. Gölge Dünya'daki hayatımı hatırladım, emirler veriyor, emirler uyguluyordum.

Gözümün önünde çehreler yüzmeye başladı -yüzyıllar boyunca tanıdığım insanlar- dostlar, düşmanlar, eşler, sevgililer, akrabalar. Lorraine beni devam etmeye çağırıyor, Moire kahkahalar atıyor, Deirdre ağlıyor gibiydi. Eric'le yine dövüştüm. Bir delikanlıyken Desen'i ilk yürüyüşümü hatırladım. Sonra adım adım anılarımın geri döndüğü zamanki yürüyüşünü. Cinayetler, hırsızlıklar, şövalyelikler, baştan çıkartmalar geri döndü, çünkü Mallory'nin dediği gibi, oradaydılar. Onları zamansal terimlerle doğru sıralayamıyordum bile. Büyük bir suç olmadığı için büyük bir endişe de yoktu. Zaman, zaman ve daha fazla zaman sert şeylerin köşelerini aşındırmış, beni değiştirmişti. Eski benliklerimi farklı kişiler olarak görüyordum, büyürken kaybettiğim tanıdıklar. Nasıl onlardan biri olabildiğimi merak ediyordum. Hızla ilerlerken, geçmişimden manzaralar çevremdeki sislerin içinde maddeleşir gibiydi. Şiirsel serbestlik yok burada.

Katıldığım savaşlar elle dokunulabilir bir biçim aldı, ama sesten yoksundu. Silahların ateşlenmesi, üniformaların renkleri, flamalar, kan. Ve insanlar -çoğu uzun zaman önce ölmüş- anılarımdan çıkıp önümde sessizce yürüdüler. Bunların hiçbiri aileden değildi, ama hepsi bir zamanlar benim için önemli olmuş insanlardı. Yine de özel bir modele uymuyordu. Utanç verici olanlar kadar asil eylemler de vardı; dostlar kadar düşmanlar da ve bunların hiçbiri geçişimi fark etmedi; hepsi uzun zaman önce gerçekleşmiş bir dizi eylemle meşguldü. O zaman, üzerinde at sürdüğüm yerin doğasını merak ettim. Tir-na Nog'th'un sulandırılmış bir versiyonu muydu, benden faydalanan zihne-duyarlı bazı maddeler vardı da çevreme bu "İşte Hayatınız" manzarasını mı yansıtıyordu? Yoksa yalnızca halüsinasyon mu görüyordum? Yorgundum, endişeliydim, huzursuzdum ve hayallere yol açan, duyuları monoton bir şekilde, nazikçe uyaran bir yolda yürüyordum... Aslında, bir süre önce Gölge üzerindeki kontrolümü kaybetmiş, manzara

tarafından bir tür dışsal narsisizm tuzağına düşürülmüş, düz ilerlemekteydim.

O zaman durup dinlenmem gerektiğini fark ettim -hatta belki biraz uyumam- ama bunu burada yapmaya korkuyordum. Buradan kurtulup daha ağırbaşlı, daha ıssız bir nokta bulmalıydım...

Çevremi çekiştirdim. Her şeyi biraz büktüm. Serbest kaldım.

Kısa süre sonra kaba, dağlık arazide ilerliyordum ve bundan kısa süre sonra dilediğim mağaraya geldim.

İçeriye girdik ve Yıldızla ilgilendim. Açlığımı biraz yatıştırmak için yiyip içtim. Ateş yakmadım. Pelerinime ve getirdiğim bir battaniyeye sarındım. Grayswandir’i sağ elimde tuttum. Mağara ağzının ötesindeki karanlığa bakarak uzandım.

Kendimi biraz hasta hissediyordum. Brand’in yalancının biri olduğunu biliyordum, ama sözleri beni yine de rahatsız etmişti.

Ama uykuya dalmak konusunda hep başarılı olmuşumdur.

Gözlerimi kapattım ve uyudum.

Bölüm 5

Bir varlık hissederek uyandım. Ya da belki bir ses ve bir varlık hissiydi. Her neyse, uyandım ve yalnız olmadığımdan emindim. Grayswandir'i sıkı sıkı kavradım ve gözlerimi açtım.

Bunun dışında kıpırdamadım.

Mağara ağzından ay ışığı gibi yumuşak bir ışık geliyordu.

Mağara ağzının hemen içinde insana benzer bir şekil ayakta duruyordu. Öyle bir ışık vardı ki, yüzü bana mı, yoksa dışarıya mı dönük, anlayamıyordum. Ama sonra bana doğru bir adım attı.

Ayağa fırladım, kılıcımın ucunu göğsüne doğrulttum. Durdu.

"Sakin ol," dedi bir adamın sesi Thari lisanında konuşarak.

"Fırtınadan kaçıp buraya sığındım yalnızca. Mağaranı paylaşabilir miyim?"

"Hangi fırtına?" diye sordum.

Yanıt verircesine, bir gök gürültüsü, ardından yağmur kokusu taşıyan bir rüzgar geldi.

"Tamam, bu kadarı doğru," dedim. “Rahatına bak."

İçeride oturdu, sırtını mağaranın sağ duvarına verdi. Battaniyemi katlayıp minder yaptım ve tam karşısına oturdum. Aramızda yaklaşık dört metre vardı. Pipomu buldum ve doldurdum, sonra gölge Dünya'dan benimle gelen bir kibriti yakmayı denedim. Yandı ve beni bir sürü zahmetten kurtardı. Tütünün hoş bir kokusu vardı, nemli esintiye karıştı. Yağmurun seslerini dinledim ve isimsiz arkadaşımın karanlık siluetini inceledim. Bazı olası tehlikeleri düşündüm, ama bana hitap eden Brand'in sesi değildi.

"Bu doğal bir fırtına değil," dedi adam.

"Ah. Öyle mi?"

"İlk olarak, kuzeyden geliyor. Yılın bu mevsiminde asla kuzeyden gelmezler."

"Tarih böyle yazılır işte."

"Sonra, daha önce bir fırtınanın böyle yaptığını hiç görmemiştim. Tüm gün hareketini izledim. Yavaş yavaş ilerleyen, önü sudan bir örtü gibi, düz bir çizgi. Bir sürü şimşek, yüzlerce parlak bacağı olan dev bir böcek gibi. Hiç doğal değil. Ve arkasında, her şey çarpıklaşıyor."

"Yağmurda bu olur."

"Bu şekilde değil. Her şey şekil değiştiriyor gibi. Akıyor.

Sanki dünyayı eritiyor ya da basıp şekilleri değiştiriyor gibi."

Ürperdim. Karanlık dalgalardan, biraz dinlenecek kadar uzakta olduğumu sanıyordum. Yine de, yanılmış olabilirdi, bunun sıra dışı bir fırtınadan ibaret olması mümkündü. Ama işi şansa bırakmak istemedim. Ayağa kalktım ve mağaranın arka tarafına döndüm. Islık çaldım.

Yanıt gelmedi. O tarafa gittim ve el yordamıyla aradım.

"Bir şey mi oldu?"

"Atım yok."

"Uzaklaşmış olabilir mi?"

"Öyle olmalı. Ama Yıldız'ın daha aklı başında bir at olduğunu sanırdım."

Mağara ağzına gittim, ama hiçbir şey göremedim. Dışarı çıkar çıkmaz, bir anda sırılsıklam oldum. Sol duvardaki yerime döndüm.

"Bana sıradan bir fırtına gibi geldi," dedim. “Bazen dağlarda kötü olurlar."

"Belki buraları benden iyi biliyorsundur, ha?"

"Hayır, yalnızca geçiyorum. Aslında bir an önce devam etmem gereken bir şey."

Mücevher'e dokundum. Zihnimle ona, sonra onun aracılığı ile dışarı, yukarı uzandım. Çevremdeki fırtınayı hissettim, yüreğimle bir olan kırmızı atışlarla uzaklaşmasını emrettim.

Sonra arkama yaslandım, bir başka kibrit buldum ve pipomu yine yaktım. Bu büyüklükte bir fırtınaya karşı güçler işlerini tamamlayana kadar zaman geçecekti.

"Fazla sürmez," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"İmtiyazlı bilgi."

Güldü.

"Bazı anlatımlara göre, dünya böyle sona erecekmiş. Kuzeyden gelen tuhaf bir fırtına ile."

"Bu doğru," dedim “ve bu o işte. Ama endişelenecek bir şey yok. Öyle ya da böyle, fazla zaman geçmeden zaten her şey bitecek."

"Taşıdığın o taş... Işık veriyor."

"Evet."

"Ama bunun son olması konusunda şaka yapıyordun, değil mi?"

"Hayır."

"Aklıma Kutsal Kitap’tan bir dize getirdin Başmelek Corwin, göğsünde şimşek, fırtınanın önünden gidecek... Adın Corwin olamaz, değil mi?"

"Gerisi nasıl?"

"...Nereye gittiği sorulduğunda, 'Dünyanın sonuna,' diyecek. Bir düşmana karşı hangi düşmanın ona yardım edeceğini bilmeden. Boynuz’un kime dokunacağını bilmeden."

"Bu kadar mı?"

"Başmelek Corwin hakkındaki bu kadar."

"Kitabı Mukaddes ile bu güçlüğü geçmişte de yaşadım. İlgini çekecek kadarını anlatıyor, ama o an işine yaratacak kadarını anlatmıyor. Sanki yazar insanları tahrik ederek eğleniyor gibi. Bir düşmana karşı bir başkası. Boynuz. Anlamadım."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Atımı bulamazsam fazla uzağa değil."

Mağara ağzına döndüm. Fırtına diniyordu, batıdaki bulutların arkasından bir tane, doğudakilerden bir tane ay ışığı gibi parıltı geliyordu. Yolun her iki yanına ve vadinin yamacına baktım. Görünürde at yoktu. Mağaraya döndüm. Ama tam ben bunu yaparken, çok aşağıda Yıldız’ın kişnemesini duydum.

Mağaradaki yabancıya seslendim. “Gitmeliyim. Battaniye sende kalabilir."

Ne yanıt verdiğini bilmiyorum, çünkü o sırada çiseleyen yağmura çıktım ve yamaçtan aşağı inmeye başladım. Yine Mücevher ile uzandım ve yağmur durdu, yerini sise bıraktı.

Taşlar kaygandı, ama ayağım kaymadan yolun yarısına geldim. Sonra durdum, hem nefeslenmek, hem de çevreme bakmak için. O noktadan, Yıldız’ın kişnemesinin tam olarak nereden geldiği konusunda emin olamıyordum. Ayın ışığı biraz daha güçlenmiş, ortalık biraz daha aydınlanmıştı, ama önündeki manzaraya bakarken hiçbir şey görmedim. Dakikalarca dinledim.

Sonra kişnemeyi bir kez daha duydum -aşağıdan, solumdan, karanlık bir kaya, taş yığını ya da kaya çıkıntısından. Tabanındaki gölgelerde bir tür kargaşa var gibiydi gerçekten de.

Cesaret edebildiğimce hızlı hareket ederek o tarafa yöneldim.

Ben düz zemine ulaşıp, hareket noktasına giderken, batıdan gelen esintilerle hafifçe kıpırdanan, bileklerimin çevresinde gümüş yılanlar gibi dolanan yer sisi ceplerinden geçtim.

Ağır bir şey kaya zeminde ittiriliyormuş gibi bir sürtünme, ezilme sesi duydum. Sonra, yaklaştığım karanlık yığının dibine yakın bir ışık parıltısı yakaladım.

Yaklaştığım zaman, dikdörtgen ışığın önünde küçük, insansı siluetlerin büyük bir kaya plakasını hareket ettirmeye çalıştıklarını gördüm. O taraftan hafif bir takırtı ve bir başka kişneme geldi. Sonra taş hareket etmeye, kapı gibi kaymaya başladı. Işıklı bölge azaldı, daraldı, sonra bir gümleme ile kapandı. Çabalayan şekiller içeri girmişti.

Sonunda kaya yığınına ulaştığım zaman, her şey bir kez daha sessizdi. Kulağımı taşa dayadım, ama hiçbir şey duymadım. Ama bunlar her kimse, atımı almışlardı. At hırsızlarından, hiç hoşlanmazdım ve geçmişte payıma düşenleri öldürmüştüm. Ve o anda Yıldız’a, bir ata hiç ihtiyaç duymadığım gibi ihtiyaç duyuyordum. Bu yüzden elle yoklayarak taş kapının kenarlarını aradım.

Parmak uçlarımla dış hatlarını bulmak zor olmadı. Muhtemelen gün ışığı altında becerebileceğimden daha hızlı buldum. Gündüz her şey bir araya gelir, gözü yanıltmak için karışır. Konumunu anladıktan sonra, bu sefer tutup çekebileceğim bir tutamaç aradım. Adamlar ufak görünüyorlardı, bu yüzden aşağıları aradım.

Sonunda uygun bir yer gibi gelen bir şey buldum ve yakaladım. Sonra çektim, ama inatçıydı. Ya adamlar boylarından anlaşılmayacak kadar güçlüydüler ya da fark etmediğim bir numara vardı.

Olsun. İncelik zamanı vardır, kaba güç zamanı vardır. Öfkeliydim, acelem vardı, bu yüzden kararımı verdim.

Kollarımdaki, omuzlarımdaki, sırtımdaki kasları gererek, keşke Gerard buralarda olsaydı, diye düşünerek kapıyı yine zorlamaya başladım. Kapı gıcırdadı. Çekmeye devam ettim.

Biraz oynadı -iki santimetre belki- ve takıldı. Gevşemedim, çabamı arttırdım. Yine gıcırdadı.

Geriye eğildim, ağırlığımı kaydırdım ve sol ayağımı kapının yanındaki kaya duvara dayadım. Asılırken ayağımla ittirdim.

Kapı biraz oynarken -yine iki santim kadar- yine gıcırtı ve bazı sürtünme sesleri çıktı. Sonra durdu ve yerinden oynatamadım.

Kavradığım yeri bıraktım ve kollarımı gererek durdum.

Sonra omzumu dayadım ve kapıyı iyice kapanana kadar ittirdim. Derin bir nefes aldım ve yine yakaladım.

Sol ayağımı eski yerine koydum. Bu sefer yavaş yavaş artan bir basınç uygulamadım. Aynı anda ayağımı ittirdim ve kapının kolunu çektim.

İçeriden bir kopma sesi ve çatırtılar geldi ve kapı sürtünerek on beş santim kadar aralandı. Ama şimdi daha gevşek geliyordu, bu yüzden ayakta durdum, pozisyonumu değiştirdim -sırtımı duvara verdim- ve ayaklarımı dayayarak ittirdim.

Bu sefer daha kolay oynadı, ama ayağımı dayayıp bütün gücümle ittirmekten kendimi alamadım. Tam yüz seksen derece döndü, büyük bir gümleme ile diğer yandaki kaya duvara çarptı, pek çok yerinden kırıldı, sallandı ve ürpererek, yere çarparken parçalar fırlatarak yere düştü.

Kapı yere ulaşmadan Grayswandir'i kavramış, çömelmiş, köşeden içeri hızlı bir bakış fırlatmıştım bile.

Işık... Ötede aydınlık vardı... Duvar boyunca asılı duran küçük lambalardan... Merdivenin yanında... Aşağı iniyor...

Daha fazla ışık ve sesin geldiği bir yere... Müzik gibi...

Görünürde kimse yoktu. Yarattığım korkunç patırtının birinin dikkatini çekeceğini düşünmüştüm, ama müzik devam etti. Ya ses -her nasılsa- oraya kadar gitmemişti ya da kimsenin umurunda değildi. Her durumda...

Doğruldum ve eşikten içeri adım attım. Ayağım metal bir nesneye takıldı. Nesneyi aldım ve inceledim. Bükülmüş bir sürgü. İçeriye girdikten sonra kapıyı arkalarından sürgülemişlerdi. Sürgüyü omzumdan arkaya fırlattım ve merdivenleri inmeye başladım.

Müzik -keman ve flüt- ben yaklaşırken yükseldi. Sarhoş bir İrlandalının rüyasından çıkmış gibi görünen bir manzara ile karşılaştım. Dumanlı, meşale ışıkları ile aydınlanmış bir salonda, kırmızı yüzlü, yeşillere bürünmüş, bir metre boyunda bir halk müzikle dans ediyor, ayakları ile tempo tutarken bira kupası gibi duran şeylerden içiyor, masa tablalarına ve birbirlerinin omuzlarına şaplaklar atıyor, sırıtıyor, gülüyor, bağırıyorlardı. Bir duvarın önünde dev fıçılar sıralamıştı ve musluk açılmış birisinin önünde uzun bir kuyruk vardı. Odanın uzak ucundaki ocakta muazzam bir ateş yanıyordu, dumanı, bir yerlere giden iki mağara ağzının üzerinde, kaya duvardaki bir çatlaktan yukarı emiliyordu. Yıldız ateşin yanında, duvardaki

bir halkaya bağlanmıştı ve deri önlüklü güçlü, küçük bir adam bazı kuşku uyandırıcı aletler bileyliyordu.

Bana doğru yüzler döndü, bağırışlar oldu ve müzik aniden durdu. Sessizlik neredeyse mutlaktı.

Kılıcımı *epee en garde* pozisyonunda kaldırdım, odanın karşısındaki Yıldız'a doğru işaret ettim. O zaman tüm yüzler bana döndü.

"Atım için geldim," dedim. "Ya onu bana getirirsiniz ya da ben gelir alırım. Ama ikinci seçenekte daha fazla kan çıkar."

Sağ tarafımda, diğerlerinin çoğundan daha iri ve gri bir adam boğazını temizledi.

"Affedersin," diye başladı, "ama buraya nasıl girdin?"

"Yeni bir kapıya ihtiyacınız olacak," dedim. "İstersen git bak. Fark ediyorsa ve fark ediyor olabilir. Ben beklerim."

Yana çekildim, sırtımı duvara verdim.

Başını salladı.

"Gideceğim."

Ve yanımdan fırlayıp geçti.

Mücevher'e akan, sonra oradan yayılan, öfkeden doğan gücü hissedebiliyordum. Bir parçam kesip biçerek odayı aşmak istiyordu, ama bir başkası benden çok daha küçük bir kalabalıkla daha insanca koşullarda anlaşmayı istiyordu ve bir üçüncü, belki en bilge parçam bu küçük adamların o kadar kolay lokma olmayabileceğini söylüyordu. Bu yüzden kapı açma başarımın sözcülerini nasıl etkilediğini görmek için bekledim.

Birkaç dakika sonra geri döndü ve yanımdan geçerken aramızda geniş bir mesafe bırakmaya özen gösterdi.

"Adama atını verin," dedi.

Salonda aniden konuşmalar yükseldi. Kılıcımı indirdim.

"Özür dileriz," dedi emri veren. "Başımızın senin gibilerle derde girmesini istemeyiz. Başka yiyecek buluruz. Umarım alınmamışsındır."

Deri önlüklü adam Yıldız'ı çözdü ve bana doğru ilerlemeye başladı. O atımı salondan geçirerek bana getirirken eğlenenler yol açtı.

İçimi çektim.

"Bugünlük paydos edeceğim, affedeceğim ve unutacağım," dedim.

Küçük adam yakındaki bir masadan bir kupa aldı ve bana uzattı. Yüz ifademi görünce önce kendi bir yudum aldı.

"O zaman bize katıl, ha?"

"Neden olmasın," dedim, kupayı aldım ve içtim. Küçük adam da benimle içti.

Nazikçe geğirdi ve sırıttı.

"Senin ölçünde bir adam için bu oldukça küçük bir kupa oldu," dedi sonra. “Sana bir tane daha getireyim. Yol için."

İyi bir biraydı ve mücadelelerimden sonra susamıştım.

"Tamam," dedim.

Yıldız bana teslim edilirken biraz daha bira getirmeleri için seslendi.

"Dizginleri şuradaki çengele bağlayabilirsin," dedi, kapının yanındaki küçük bir çıkıntıya işaret ederek. “Ayakaltında durmamış olur."

Başımı salladım ve kasap çekilirken dediğini yaptım. Artık kimse bana bakmıyordu. Bir sürahi bira geldi ve küçük adam kupalarımızı doldurdu. Kemancılardan biri yeni bir ezgi başlattı. Biraz sonra, diğerleri ona katıldı.

"Biraz otur," dedi ev sahibim, bir sırayı bana doğru ittirerek. “İstersen sırtını duvara ver. İstenmedik işler olmayacak."

Dediğini yaptım. Masanın çevresini dolaştı ve karşıma oturdu. Sürahi aramızda duruyordu. Birkaç dakika oturmak, bir süreliğine yolculuğumu aklımdan çıkarmak, siyah birayı içmek ve canlı müziği dinlemek hoştu.

"Bir kez daha özür dilemeyeceğim," dedi adam, “açıklama da yapmayacağım. İkimiz de bunun bir yanlış anlaşılma olmadığını biliyoruz. Ama açık ki, haklı taraf sensin." Sırıttı ve göz kırptı. “Bu yüzden ben de paydos, diyorum. Aç kalmayız. Bu gece kendimize ziyafet çekmesek de olur. Güzel bir mücevher takmışsın. Bana ondan bahset."

"Bir taş işte," dedim.

Dans tekrar başladı. Sesler yükseldi. İçkimi bitirdim, adam kupamı yine doldurdu. Alevler dalgalandı. Gecenin soğuğu kemiklerimi terk etti.

"Rahat bir yeriniz var," dedim.

"Ah, öyledir. Hatırlayamadığımız kadar eski zamanlardan beri kullanırız. Bir tur atmak ister misin?"

"Teşekkür ederim, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama teklif etmek ev sahibi olarak görevimdi. Dilersen dansa da katılabilirsin."

Başımı olumsuz anlamda salladım ve güldüm. Burada dans etme fikri aklıma Swift’den imgeler getirmişti.

"Yine de teşekkürler."

Bir kil pipo çıkardı ve doldurdu. Ben de kendiminkini temizledim ve doldurdum. Bir şekilde tehlike geçmiş gibi geliyordu. Bu küçük adam oldukça cana yakındı ve diğerleri de artık müzikleri ve dansları ile zararsız görünüyordu.

Yine de... Buradan çok, çok uzakta, bir başka yerden hikayeler biliyordum... Sabahleyin bir tarlada, çıplak uyanmak, buraya ilişkin bütün izlerin yok olduğunu görmek... Biliyordum, ama yine de...

Birkaç içki içmek fazla tehlikeli görünmüyordu. İçimi ısıtıyordu ve cehennem sürüşünün beynimi sersemleten değişimlerinden sonra flütlerin ötüşü, kemanların feryatları hoştu. Arkama yaslanıp bir duman bulutu üfledim. Dans edenleri izledim.

Küçük adam konuşup duruyordu. Başka herkes beni görmezden geliyordu. Güzel. Şövalyeler, savaşlar ve hazinelerle dolu fantastik bir masalı işitiyordum. Yalnızca yarım kulakla dinlesem de bana ninni gibi geldi, hatta birkaç kez güldüm.

Ama içten içe, kötücül, bilge benliğim beni uyarıyordu: Tamam, Corwin, bu kadar yeter. Gitme zamanı...

Ama sanki kupam büyüyle doluyor, ben de alıp yudumluyordum. Bir tane daha, bir tane daha.

Hayır, dedi diğer benliğim, sana büyü yapıyor. Hissedemiyor musun?

Herhangi bir cücenin içki yarışında beni yıkabileceğini düşünmüyordum. Ama yorgundum ve fazla yemek yememiştim.

Belki en tedbirli davranış...

Başımın önüme düştüğünü hissettim. Pipomu masaya koymuştum. Gözlerimi kırptığım her seferde, onları açmak için daha fazla zaman harcamışım gibi geliyordu. Şimdi hoş bir şekilde ısınmıştım, yorgun kaslarımda harika bir uyuşukluk vardı.

İki kez başımı önüme düşmüş buldum. Görevimi, kişisel güvenliğimi, Yıldız’ı düşünmeye çalıştım... Kapalı göz kapaklarımın arkasından, hâlâ biraz uyanık, bir şeyler mırıldandım. Yarım dakikacık daha böyle kalmak ne hoş olacaktı...

Küçük adamın ahenkli sesi monotonlaştı, bir vızıltıya dönüştü. Ne söylediğinin önemi yoktu...

Yıldız kişnedi.

Doğrulup dimdik oturdum. Gözlerimi iri iri açtım ve önümdeki tablo uykuyu aklımdan silip attı.

Müzisyenler çalmaya devam ediyordu, ama artık dans eden yoktu. Herkes sessizce bana doğru ilerliyordu. Her birinin elinde bir şey vardı. Bir sürahi, bir sopa, bir kılıç. Deri önlüklü olan bir satır taşıyordu. Arkadaşım duvara dayalı olduğu yerden kalın bir sopa almıştı. Çoğu küçük mobilyalar kapmıştı. Ateşin yanındaki açıklıklardan daha fazlası çıkmış, taş ve sopalarla yaklaşıyorlardı. Tüm eğlenme izleri yok olmuştu. Yüzleri ya ifadesiz, ya nefretle çarpılmış ya da kötü körü sırıtıyordu.

Öfkem geri döndü, ama daha önce hissettiğim kor gibi şey değildi. Önümdeki kalabalığa bakarken, bununla uğraşmayı hiç istemiyordum. Sağduyu hislerimi köreltmişti. Bir görevim vardı. Olaylarla başa çıkmanın başka bir yolunu bulursam, burada postu tehlikeye atmamalıydım. Ama konuşarak halledemeyeceğim açıktı.

Derin bir nefes aldım. Saldırmaya hazırlandıklarını gördüm ve aniden Tir-na Nog'th'taki Brand ile Benedict'i, Brand'in Mücevher ile tam olarak uyumlu olmamasına rağmen yaptıklarını düşündüm. Bir kez daha alev alev taştan güç aldım, dikkat kesildim ve iş buna varırsa saldırmaya hazırlandım. Ama ilk önce, sinir sistemleri üzerinde çalışmak gerekiyordu.

Brand'in bunu nasıl becerdiğinden emin değildim, ama hava durumunu kontrol ederken yaptığım gibi Mücevher'e ve Mücevher'den uzandım. Tuhaf bir şekilde, şimdiki eylemleri bu küçük halkın dansının tüyler ürpertici devamıymış gibi, müzik hâlâ çalıyordu.

"Kıpırdamayın," dedim yüksek sesle ve ayağa kalkarak bunu diledim. "Yerinizde kalın. Heykele dönün. Hepiniz."

Göğsümün üzerinde/içinde tuhaf bir zonklama hissettim.

Mücevher'i kullandığım başka durumlarda olduğu gibi kırmızı güçlerin dışa aktığını hissettim.

Küçük saldırganlar durdu. En yakında olanlar heykel gibiydi, ama arka taraflarda hâlâ kıpırtılar vardı. Sonra flütler çılgın cıyaklamalar çıkardı ve kemanlar sustu. Yine de, onlara ben mi ulaşmıştım, yoksa benim ayağa kalktığımı görünce kendileri mi durmuştu, bilmiyordum.

Sonra benden dışarı yayılan gücün büyük dalgalarının kalabalığı gittikçe sıkılaşan bir matrisin içine gömdüğünü hissettim. Hepsinin benim irademin bu ifadesi içinde kısılı kaldığını hissettim ve uzanıp Yıldız'ı çözdüm.

Onları Gölge'den geçerken kullandığım yoğunlaşmanın en saf hali ile tutarak, Yıldız'ı kapıya götürdüm. Dönüp son bir kez donmuş kalabalığa

baktım ve Yıldız'ı merdivenlerden yukarı yürüttüm. Arkasından giderken dinledim, ama aşağıdan hareketlenme sesi gelmedi.

Biz dışarı çıkarken, şafak doğuyu aydınlatmaya başlamıştı.

Tuhaf bir şekilde, atıma binerken uzaktan keman sesleri duydum. Birkaç dakika sonra flütler ezgiyi yakaladı. Sanki bana karşı planlarının başarılı olup olmamasının hiçbir önemi yoktu; parti devam ediyordu.

Atımın başını güneye çevirirken, biraz önce çıktığım kapıdan küçük bir şekil bana seslendi. Birlikte içtiğim önderleriydi. Ne söylediğini duyabilmek için dizginleri çektim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Neden olmasın?

"Dünyanın sonuna!" diye yanıt verdim bağırarak.

Parçalanmış kapısının üzerinde hoplayıp zıplamaya başladı.

"Yolun açık olsun, Corwin!" diye bağırdı.

Ona el salladım. Gerçekten de, neden olmasın? Bazen dans edeni dansın kendisinden ayırt etmek gerçekten güçtür.

Bölüm 6

Güney olarak bildiğim yöne doğru bin metreden az yol gittim ve her şey sona erdi. Yer, gök, dağlar. Beyaz ışıktan bir perde ile karşılaştım. O zaman yabancıyı ve sözlerini düşündüm. O fırtınanın dünyayı sildiğini, bunun yerel kıyamet efsanesi ile örtüştüğünü hissetmişti. Belki de öyleydi gerçekten.

Belki bu tarafa ilerleyen, ülkenin üzerinden geçen, yok eden, her şeyi altüst eden, Brand'in bahsettiği Kaos dalgası idi. Ama vadinin bu ucuna dokunulmamıştı. Neden bu şekilde kalacaktı ki?

O zaman fırtınanın içine koşarken ki eylemlerimi hatırladım. Mücevher'i, içindeki Desen'in gücünü kullanarak o bölgede fırtınayı durdurmuştum. Ya bu sıra dışı bir fırtınaysa? Desen daha önce de Kaos üzerinde galip gelmişti. Yağmur durdurduğum bu vadi artık Kaos denizinin içinde küçük bir ada olabilir miydi? Eğer öyleyse, yoluma nasıl devam edecektim?

Bakışlarımı günün aydınlandığı doğuya çevirdim. Gökyüzünde yeni doğmuş bir güneş yoktu, daha çok büyük, kör edici parlaklıkta bir taç, içinde asılı duran bir kılıç. Bir yerlerden bir kuş ötüşü duydum, notaları neredeyse kahkaha gibiydi.

Öne eğildim, yüzümü ellerimle örttüm. Delilik...

Hayır! Daha önce de tuhaf gölgelerde bulunmuştum. Ne kadar uzağa giderseniz, o kadar tuhaflaşırlardı. Ta ki... O gece Tir-na Nog'th'ta ne düşünmüştüm?

Isak Dinesen'in bir hikayesinden iki cümle geldi aklıma, o zamanlar Cari Corey olmama rağmen, beni onları ezberlememe yetecek kadar rahatsız eden iki cümle: "...Pek az insan çevrelerinde gördükleri dünyanın aslında kendi hayal güçlerinin eseri olduğu inancına sahip olmadıklarını söyleyebilir. Eğer öyleyse ondan hoşnut muyuz, onunla gurur duyuyor muyuz?" Ailenin en sevdiği felsefi eğlencesinin özeti. Gölge dünyaları biz mi yapıyoruz? Yoksa bizden bağımsız, bizim adımlarımızı bekleyerek zaten orada duruyorlar mı? Yoksa haksızca hesaba katılmayan bir orta yol mu var? Yoksa bu öyle veya böyle meselesi yerine az ya da çok meselesi mi? Yanıtı asla kesin olarak öğrenemeyeceğimi anladığım zaman aniden boğazımda kuru bir kahkaha yükseldi. Yine de, o gece, Benlik'in sonuna

gelindiği bir yerin olduğunu düşünmüştüm, ziyaret ettiğimiz mekanlara, bulduğumuz şeylere artık tekbenciliğin geçerli bir yanıt olmadığı bir yer. Buranın, bu şeylerin varlığı en azından burada bir farklılık olduğunu ifade ediyor ve eğer burada varsa, belki bizim gölgelerimize de yayılıyordur ve onlara ben olmayanı bildiriyor, egolarımızı daha ufak bir sahneye götürüyordur. Çünkü buranın öyle bir yer olduğunu hissediyordum, yırtık Garnath vadisinin ve lanetimin eve yakınken geçerli olduğu “Eğer öyleyse ondan hoşnut muyuz, onunla gurur duyuyor muyuz?" sorusunun geçerli olmak zorunda olmadığı bir yer. Nihai inancım ne olursa olsun, mutlak ben-değil ülkesine girmek üzere olduğumu hissediyordum.

Gölge üzerindeki güçlerim bu noktanın ötesinde etkisiz olabilirdi.

Doğrulup oturdum ve parıltıya karşı gözlerimi kıstım. Yıldız’a bir sözcük söyledim ve dizginleri silkeledim. İlerledik.

Bir an, sis içinde at sürmek gibiydi. Ama çok daha parlaktı ve kesinlikle hiçbir ses yoktu. Sonra düşmeye başladık.

Düşüyorduk ya da süzülüyorduk. İlk şoktan sonra ayırt etmek zordu. Başta, bir alçalma duygusu vardı. Belki başladığı zaman Yıldız’ın paniğe kapılması ile yoğunlaşmıştı. Ama Yıldız’ın tekmeleyeceği hiçbir şey yoktu ve bir süre sonra titremek ve derin derin nefes almak dışında hiçbir şey yapmamaya başladı.

Sağ elimle dizginleri tuttum ve sol elimle Mücevher’i kavradım. Ne dilediğimi ya da ona tam olarak nasıl uzandığımı bilmiyorum, ama bu parlak hiçlik mekanından geçip gitmeyi, bir kez daha yolumu bulmayı ve yolculuğun sonuna ulaşmayı istedim.

Zaman hissini kaybettim. Alçalma hissi yok oldu. Hareket ediyor muydum, yoksa aynı yerde süzülüyor muydum? Anlamanın yolu yoktu. Parlaklık gerçekten de hâlâ parlaklık mıydı? Ve o ölümcül sessizlik... Ürperdim. Burada, eski hücremde kör geçirdiğim günlere göre çok daha büyük bir duyusal yoksunluk vardı. Burada hiçbir şey yoktu. Koşturan bir fare ya da kaşığımın kapıya sürtünme sesi bile; ıslaklık, soğuk, dokular yoktu. Uzanmaya devam ettim...

Bir kıvılcım.

Sağ tarafımda görsel alan bir anlığına bozulmuş gibi oldu, kısalığı ile neredeyse uçucu. Uzandım ve hiçbir şey hissetmedim.

O kadar kısa bir şeydi ki, gerçekten olup olmadığından emin değildim. Pekala, da halüsinasyon olabilirdi.

Ama yine oldu sanki bu sefer solumda. Aralarında ne kadar zaman geçmişti, bilemiyordum.

Sonra, yönü belirsiz inleme gibi bir şey duydum. Bu da çok kısa sürdü.

Sonra -ve ilk defa olduğundan emindim- ayın yüzeyi gibi gri-beyaz bir manzara geldi. Görsel alanımın küçük bir kısmında, solumda geldi ve gitti, belki bir saniye sürdü. Yıldız kişnedi.

Sağımda bir orman belirdi -gri-beyaz- sanki birbirimizin yanından imkansız bir açı ile geçiyormuşuz gibi yuvarlandı.

Küçük ekran bir fragman, iki saniyeden daha az.

Sonra altımda yanan bir binanın parçaları... Renksiz...

Yukarıdan feryat sesleri...

Bir hayalet dağ, yakın yamacında, meşale ışığı altında kıvrımlı bir yolu tırmanan bir alay...

Bir ağaç dalında asılı bir kadın, boynunda gergin bir ip, başı bir tarafa eğilmiş, elleri arkasında bağlanmış...

Dağlar, baş aşağı, beyaz; altında siyah bulutlar...

Tık.

Minik bir titreşim, sanki bir anlığına katı bir şeye dokunmuşuz gibi Yıldız’ın taşa değen toynağı belki. Sonra gitti...

Bir kıvılcım.

Yuvarlanan, siyah kan damlatan başlar... Boşluktan bir gülme sesi... Baş aşağı duvara çivilenmiş bir adam...

Yine, yuvarlanan, kabaran, dalgamsı beyaz ışık...

Tık. Kıvılcım.

Bir yürek atımlık süre için nokta nokta bir gökyüzünün altında, bir yolda yürüdük. Yok, olduğu anda Mücevher aracılığı ile yine uzandım ona.

Tık. Kıvılcım. Tık. Gürleme.

Yüksek bir dağ geçidine yaklaşan kayalık bir yol... Hâlâ tek renkli bir dünya... Arkamda, gök gürültüsü gibi bir çatırtı...

Dünya solmaya başlarken Mücevher'i odak ayarı düğmesi gibi çevirdim. Geri geldi... İki, üç, dört... Gürleyen arka plana karşı toynak seslerini, yürek atımlarını saydım... Yedi, sekiz, dokuz... Dünya parlaklaştı. Derin bir nefes aldım ve ağır ağır verdim. Hava soğuktu.

Gök gürültüsü ve yankıları arasında, yağmur sesi duydum.

Ama üzerime yağmıyordu.

Geriye baktım.

Yaklaşık yüz metre arkamda büyük bir yağmur duvarı duruyordu. İçinde çok belirsiz bir dağ siluetini seçebiliyordum.

Yıldız'a dil şaklattım ve biraz daha hızlanarak kule gibi iki zirve arasında uzanan neredeyse düz bir yola tırmandık. İlerideki dünya hâlâ siyah, beyaz ve gri bir manzara idi, önümdeki gökyüzü karanlık ve aydınlık şeritlerle bölünmüştü. Geçide girdik.

Titremeye başladım. Dizginleri çekmek, dinlenmek, yemek, pipo içmek, attan inmek ve çevrede yürümek istiyordum. Ama o fırtına perdesine fazla yakındık.

Yıldız'ın toynak sesleri, kaya duvarların o zebra gökyüzü altında iki yanda dik bir şekilde yükseldiği geçitte yankılandı.

Bu dağların fırtına perdesini keseceğini umuyordum, ama yapamayacaklarını hissediyordum. Bu sıradan bir fırtına değildi ve Amber'e kadar uzandığı, Mücevher olmasaydı sonsuza dek içinde kısılı kalacağım, kaybolacağım gibi hastalıklı bir duygu taşıyordum.

O tuhaf gökyüzünü izlerken, solgun çiçeklerden bir tipi çevremde yağmaya ve yolumu aydınlatmaya başladı. Havayı hoş bir koku doldurdu. Arkamdaki gök gürültüsü yumuşadı.

İki yanımdaki kayalar gümüş çizgilerle süslenmişti. Dünya, aydınlık ile uyum sağlayacak şekilde bir alaca karanlık hissi taşıyordu ve geçitten çıkarken aşağıda tuhaf bir perspektife sahip bir vadi gördüm. Uzaklıkları ölçmek imkansızdı, vadi doğal görünüşlü kulelerle doluydu, minareler gökyüzü şeritlerinin aya benzer ışığını yansıtıyor, Tir-na Nog'th'ta geceyi anımsatıyordu. Gümüş ağaçları, aynamsı havuzları, süzülen hayaletleri, taraçalı bir manzarası vardı. Taraçalar başka yerlere doğru uzanıyor, takip ettiğim yolun uzantısı gibi görünen yollarla kesiliyor, yükseliyor, alçalıyordu. Üzerinde matemli bir hava vardı, açıklanamaz pırıltı ve parlaklık noktalan ile kıvılcımlanmıştı, herhangi bir yaşam izinden yoksundu.

Tereddüt etmedim, inmeye başladım. Akımdaki yer burada tebeşir gibi ve kemik kadar beyazdı ve sol tarafımda kara yolun solgun çizgisi mi vardı? Zar zor ayırt edebiliyordum.

Yıldız'ın yorulmaya başladığını gördüğümden, artık acele etmiyordum. Fırtına çok çabuk gelmezse, aşağıdaki vadinin havuzlarından birinde dinlenebileceğimizi hissediyordum.

Ben de yorgundum ve açtım.

Aşağıdaki yolu inceledim, ama ne herhangi biri, ne de herhangi bir hayvan gördüm. Rüzgar usul usul içini çekiyordu.

Normal bitki örtüsünün başladığı yerde, yolun yanındaki sarmaşıkların üzerinde beyaz çiçekler kıpırdanıyordu. Arkama baktığımda, fırtına perdesinin henüz dağın zirvesini aşmadığını, arkasında bulutların toplanmaya devam ettiğini gördüm.

O tuhaf yere indim. Çiçek yağmura uzun zaman önce dinmişti, ama havada hafif bir koku asılıydı. Bizim çıkardığımız seslerden ve sağdan esen daimi rüzgardan başka ses yoktu.

Tuhaf şekilli kaya formasyonları çevremde yükseliyor, hatlarının düzgünlükleri ile neredeyse heykel gibi görünüyorlardı.

Sisler hâlâ sürükleniyordu. Solgun otlar ıslak ıslak parlıyorlardı.

Vadinin ağaçlık merkezinde yolu takip ederken perspektif çevremde kaymaya, uzaklıkları çarpıtmaya, manzarayı bükmeye devam ediyordu. Aslında yakın bir göl gibi görünen yere ulaşmak için yoldan sola döndüm ve biz ilerlerken o çekilir gibi göründü. Ama sonunda yanma ulaştım, attan indim ve tatmak için parmağımı içine daldırdım. Su buz gibi, ama tatlıydı.

Bitkinlik içinde, kana kana içtikten sonra yere yayıldım, ben çantamdan soğuk yemeğimi yerken Yıldız’ın otlamasını izledim. Fırtına hâlâ dağları aşmak için mücadele ediyordu.

Uzun uzun, merak ederek izledim. Babam başarısız olduysa, o zaman bunlar Kıyamet’in kükremeleri idi ve bu yolculuk tamamen anlamsızdı. Bu şekilde düşünmenin bana faydası olmadı, çünkü her halükarda devam etmem gerektiğini biliyordum. Ama elimde değildi. Hedefime ulaşabilir, savaşın kazanılmış olduğunu, sonra her şeyin yok olduğunu görebilirdim.

Anlamsız... Hayır. Anlamsız değil. Denemiş olurdum ve sonuna kadar denemeye devam ederdim. Her şeyi kaybetsek bile bu yeterliydi. Bu arada, Brand’e lanet olsun! Başlattığı...

Bir ayak sesi.

Çömeldim ve elimde kılıç, bir anda o yöne döndüm.

Karşımdaki ufak tefek, beyazlara bürünmüş bir kadındı.

Uzun, siyah saçları, vahşi, koyu renk gözleri vardı ve gülümsüyordu. Taşıdığı hasır sepeti aramıza, yere koydu.

"Aç olmalısın, silahlı Şövalye," dedi Thari lisanında tuhaf bir aksanla. “Geldiğini gördüm. Sana bunu getirdim."

Gülümsedim ve daha normal bir duruşa geçtim.

"Teşekkür ederim," dedim. “Açım. Adım Corwin. Ya seninki?"
"Hanım," dedi.
Bir kaşımı kaldırdım. “Teşekkür ederim, Hanım. Evin burada mı?"
Başıyla evetledi ve sepeti açmak için diz çöktü.
"Evet, kulübem geride, göl kıyısında." Başıyla doğuya işaret etti. Kara yolun olduğu yere.
"Anlıyorum," dedim.
Sepetteki yiyecekler ve şarap gerçek, taze, iştah açıcı görünüyordu. Benim azığımdan daha iyi. Şüpheciydim, elbette.
"Bana katılır mısın?" diye sordum.
"Eğer istiyorsan."
"İstiyorum."
"Pekala."
Bir örtü yaydı, karşıma oturdu, sepetteki yiyecekleri çıkardı ve aramıza yerleştirdi. Sonra servis yaptı ve hızla her çeşidi tattı. Bunun üzerine kendimi biraz aşağılık hissettim, ama yalnızca biraz. Bir kadının, görünüşe göre yalnız yaşaması ve yoldan geçen ilk yolcunun hizmetine koşmak için beklemesi için tuhaf bir yer gibi görünüyordu. Dara da ilk karşılaştığımız gün beni beslemişti ve yolcuğumun sonuna yaklaşıyor olabileceğimden, düşmanın güçlü olduğu yerlere daha yakındım. Kara yol çok yakındaydı ve Hanım’ı sık sık Mücevher’i incelerken yakaladım.
Ama zevkli bir zamandı ve yemek yerken birbirimizi daha iyi tanıdık. İyi bir dinleyiciydi, tüm şakalarıma gülüyor, hep kendimden bahsetmemi sağlıyordu. Çoğu zaman gözlerimin içine bakıyordu ve herhangi bir şeyi uzatırken bir şekilde parmaklarımız birbirine dokunuyordu. Eğer bir tür tuzağa düşüyorsam, bunu hoş bir şekilde yapıyordu.
Yemek yer ve konuşurken, ara ara o amansız görünüşlü fırtına perdesine göz atıyordum. Sonunda dağın zirvesine ulaşmış, aşmıştı. Yavaş yavaş yüksek yamaçtan aşağı inmeye başlamıştı. Örtüyü toplarken, Hanım bakışlarımı takip etti ve başını salladı.
"Evet, geliyor," dedi, son çatal bıçakları sepete kaldırırken.
Gelip yanıma oturdu, şişeyi ve kadehlerimizi de getirdi. “Ona içelim mi?"
"Ona içmem, ama sana içerim."
Kadehleri doldurdu.

"Fark etmez," dedi. “Artık fark etmez" ve elini koluma koyarak kadehi uzattı.

Kadehi aldım, ona baktım. Gülümsedi. Kadehinin kenarı ile benimkine dokundu. İçtik.

"Şimdi benimle kulübeme gel," dedi elimi tutarak, “kalan saatleri zevkle harcarız."

"Teşekkürler," dedim. “Bir başka zaman olsa o saatler harika yemeğimize güzel bir tatlı olurdu. Ne yazık ki, yola koyulmalıyım. Görev icabı, zaman dar ve bir misyonum var."

"Tamam," dedi. “O kadar da önemli değil. Ve görevini biliyorum. Artık o da çok önemli değil."

"Öyle mi? İtiraf etmeliyim ki, beni özel bir partiye davet etmeni beklemiştim ve kabul etseydim bir süre sonra bir yamacın soğuk tarafında kendimi yalnız ve solgun solgun yatarken bulmayı umuyordum." *

Güldü.

"Ve itiraf etmeliyim ki, benim niyetim de bunu yapmaktı, Corwin. Ama artık değil."

"Neden değil?"

İlerleyen perdeye işaret etti.

"Artık seni oyalamak için sebep yok. Bundan Saraylar’ın kazandığını anlıyorum. Kaos’un ilerleyişini durdurmak için yapılabilecek hiçbir şey yok."

Kısaca ürperdim ve o kadehlerimizi doldurdu.

"Ama böyle bir zamanda beni bırakmamanı tercih ederdim," diye devam etti. “Birkaç saat içinde bize ulaşacak. Son saatleri bir başkasının arkadaşlığı ile harcamaktan daha iyi seçenek var mı? Kulübeme kadar gitmeye bile gerek yok."

Başımı eğdim ve ona yanaştım. Cehenneme kadar yolu var. Bir kadın ve bir şişe, hep böyle ölmek istediğimi söylerdim. Şaraptan bir yudum aldım. Muhtemelen haklıydı. Yine de, Avalon’dan ayrılırken beni kara yolda yakalayan kadın-şeyi hatırladım. Başta ona yardım etmeye gitmiştim, doğal olmayan cazibesine direnememiştim sonra, maskesi düştüğü zaman, arkasında hiçbir şey olmadığını görmüştüm. O sırada fena halde korkutucu gelmişti. Ama aşırı filozof olmamak kaydıyla, herkesin değişik durumlar için değişik maskeleri vardır.

Yıllarca popüler psikologların bunları şiddetle eleştirmesini dinledim. Yine de, başta üzerimde iyi izlenim bırakan kişilerle tanıştım, altta yatan yüzlerini öğrendiğim zaman nefret ettiğim kişilerle. Ve bazen o kadın-şey gibiydiler. Aslında altta hiçbir şey yoktu. Genellikle maskenin altındakinden daha kabul edilebilir olduğunu anladım. Bu yüzden... Sarıldığım bu kız aslında içten içe bir canavar olabilirdi. Muhtemelen de öyleydi. Çoğumuz öyle değil miyiz? Bu noktada pes etmeye karar verirsem, ölmenin daha kötü yollarını düşünebiliyordum.

Ondan hoşlanmıştım.

Şarabımı bitirdim. Yine doldurmak için harekete geçti, ama elini tuttum.

Bana baktı. Gülümsedim.

"Beni neredeyse ikna ediyordun," dedim. Sonra, büyüyü bozmamak için gözlerini dört öpücük ile kapattım, gidip Yıldız’a bindim. Sazlar kurulmamıştı, ama kuşların olmaması konusunda haklıydı. Ama demiryolu geçirmek için güç bir yerdi.

"Hoşça kal, Hanım."

Fırtına fokurdayarak vadiye inerken güneye yöneldim.

Önümde başka dağlar belirdi ve yol onlara doğru gidiyordu.

Gökyüzü hâlâ siyah ve beyaz çizgiliydi ve bu çizgiler biraz hareket ediyor gibi görünüyordu; genel etkisi alaca karanlık gibiydi, ama siyah bölgelerde yıldızlar parlamıyordu. Esinti, çevremdeki kokular hâlâ vardı ve sessizlik, çarpık tektaşlar, gümüş bitki örtüsü, hâlâ çiğle ıslak, parlak. Sisin lime lime uçları önümde uçuşuyordu. Gölge’yle oynamak istedim, ama zordu ve yorgundum. Hiçbir şey olmadı. Mücevher’den güç çektim, birazını Yıldız’a aktarmaya çalıştım. Sabit hızda ilerledik ve sonunda toprak önümüzde yukarı meyletti. Bir başka geçide doğru tırmanıyorduk, içinden geçip geldiğimizden daha çentikli bir şeydi. Durup arkama baktım. Vadinin belki üçte biri şimdi o ilerleyen fırtına-şeyin parlak perdesinin arkasında kalmıştı. Hanım’ı, gölünü ve kulübesini merak ettim. Başımı salladım ve yola koyuldum.

Geçide yaklaştıkça yol dikleşti ve yavaşladık. Yukarıda, gökyüzündeki ırmaklar kırmızımsı bir renk aldı, biz ilerlerken koyulaştı. Biz geçidin girişine ulaştığımızda, tüm dünya kan rengine bürünmüş gibiydi. O geniş, kayalık yoldan geçerken, güçlü bir rüzgar bize çarptı. Ona direnerek giderken altımızdaki zemin biraz düzleşti, ama tırmanmaya devam ediyorduk ve hâlâ geçidi göremiyordum.

Ben at sürerken, solumdaki kayalarda bir şey tıkırdadı. O tarafa baktım, ama hiçbir şey göremedim. Yuvarlanan bir taş olduğunu düşünerek önemsemedim. Yarım dakika sonra, Yıldız altımda sıçradı, korkunç bir kişneme kopardı, sağa doğru keskin bir dönüş yaptı, sola yuvarlanmaya başladı.

Yere atladım ve ikimiz de düştük. Yıldız'ın sağ omzunun arkasına bir ok saplandığını gördüm. Çoktan silahını yeni bir atış için kurmaya başlamıştı.

Onu durdurmak için zamanında ulaşamayacağımı biliyordum. Bu yüzden beyzbol topu büyüklüğünde bir taş arandım, arkamdaki yamacın dibinde bir tane buldum, aldım ve öfkemi atışımın kesinliğine karıştırmamaya çalıştım. Karışmadı, ama fazladan güç kazandırmış olabilir.

Darbe sol koluna indi, haykırdı, arbaleti düşürdü. Silah kayaların üzerinde yuvarlandı ve yolun diğer tarafına, tam karşıma düştü.

"Seni orospu çocuğu!" diye haykırdım. “Atımı öldürdün! Bunun için kelleni keseceğim!"

Yolu aşarken onun bulunduğu yere tırmanmanın en hızlı yolunu aradım ve solumda olduğunu gördüm. O tarafa seğirttim, tırmanmaya başladım. Bir an sonra, ışık ve açı doğruydu ve iki büklüm olmuş, kolunu ovuşturan adamı daha iyi gördüm. Brand’di, bu kırmızı ışık altında saçları daha da kızıl görünüyordu.

"Buraya kadar, Brand," dedim. “Keşke birisi bunu uzun zaman önce yapmış olsaydı."

Doğruldu ve bir an tırmanmamı izledi. Kılıcına uzanmadı.

Tam ben tepeye ulaşmışken, ondan belki yedi metre uzaklıktayken, kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını eğdi.

Grayswandir’i çekerek ilerledim. Onu o veya başka bir konumda öldürmeye hazır olduğumu itiraf ediyorum. Kırmızı ışık öyle koyulaşmıştı ki, kana boğulmuş gibi görünüyorduk.

Rüzgar çevremizde uluyordu. Aşağıdaki vadiden gök gürültüsünün gümbürtüsü geliyordu.

Önümde solu verdi. Silueti belirsizleşti ve ben durduğu yere ulaşana kadar tamamen yok oldu.

Bir an küfrederek durdum, bir şekilde yaşayan bir Koz Kartına dönüştüğü, kendini çok kısa sürede dilediği her yere nakledebildiği hakkındaki hikayeleri hatırladım.

Aşağıdan bir ses duydum...

Kenara koştum ve aşağı baktım. Yıldız hâlâ tekmeler savuruyor, kan fışkırtıyordu ve bunu görmek yüreğimi burktu.

Ama tek rahatsız edici görüntü bu değildi.

Brand aşağıdaydı. Arbaleti almış, bir kez daha kuruyordu.

Başka bir taş aradım, ama yakında yoktu. Sonra arkada, geldiğim tarafta bir tane gördüm. O tarafa seğirttim, kılıcımı kınına soktum ve taşı kaldırdım. Karpuz boyundaydı. Taş elimde, kenara döndüm ve Brand'i aradım.

Görünürlerde yoktu.

Aniden, apaçık ortada olduğumu hissettim. Kendini herhangi bir noktaya nakletmiş, o anda beni izliyor olabilirdi. Yere, kayanın üzerine uzandım. Bir an sonra, okun sağ tarafıma düştüğünü duydum. Sesi Brand'in gülüşü takip etti.

Silahını yeniden kurması için biraz zamana ihtiyaç duyacağını bilerek yine ayağa kalktım. Gülme sesinin geldiği yana baktığımda, geçidin karşı tarafında, bir çıkıntının üstünde olduğunu gördüm. Benden yaklaşık beş metre yüksekte ve yirmi metre uzaktaydı.

"Atın için üzüldüm," dedi. "Sana nişan almıştım. Ama o lanet rüzgarlar..."

O sırada bir girinti gördüm ve kalkan olarak kullanmak için taşı da alarak o tarafa yöneldim. O kama şekilli çatlağın içinden arbaleti kurmasını izledim.

"Zor bir atış," diye seslendi silahı kaldırarak, "nişancılığım açısından bir meydan okuma. Ama kesinlikle çabaya değer. Daha çok okum var."

Güldü, nişan aldı ve fırlattı.

Taşı karnıma tutarak iyice eğildim, ama ok altmış santim sağıma düştü.

"Bunun olacağını tahmin etmiştim," dedi, silahını yine kurarak. "Ama rüzgârın yönünü öğrenmem gerekiyordu."

Daha önce yaptığım gibi cephane olarak kullanmak için daha küçük taşlar aradım. Ama yakınlarda hiç yoktu. O zaman Mücevheri düşündüm. Yakın tehlikeye karşı beni korumak üzere eyleme geçmesi gerekiyordu. Ama bunun yakın mesafe gerektirdiği gibi tuhaf bir duyguya sahiptim. Brand bunu biliyordu ve bundan faydalanıyordu. Yine de, onu engellemek için Mücevherle yapabileceğim hiçbir şey yok muydu? Felç numarası için fazla uzakta gibiydi, ama daha önce hava durumunu kontrol ederek onu bir kez alt etmiştim. Fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Ona

uzandım. Brand'in üzerine şimşek çekmek için gereken koşulları hazırlamanın benim sahip olmadığım dakikalar gerektireceğini gördüm.

Ama rüzgar başka konuydu. Rüzgarlara uzandım, onları hissettim...

Brand yeni atışı için neredeyse hazırdı. Geçitte rüzgar çığlıklar atmaya başladı.

Bir sonraki atışının nereye indiğini bilmiyorum. Ama yakınıma değil. Yine silahını hazırlamaya başladı. Ben bir yıldırım için gerekli koşulları hazırlamaya başladım...

O hazır olduğunda ve silahını kaldırdığında, bir kez daha rüzgar yarattım. Onun nişan aldığını, bir nefes alıp tuttuğunu gördüm. Sonra arbaleti indirip bana baktı.

"Şimdi aklıma geldi," diye seslendi, "rüzgar cebinde, değil mi? Ama bu hile demektir, Corwin." Çevresine bakındı. "Ama rüzgarın etkisinin olmayacağı bir yer bulmalıyım. Aha!"

Onu patlatmak için gerekli şeyleri hazırlamaya devam ettim, ama koşullar henüz hazır değildi. O kırmızı-siyah şeritli gökyüzüne baktım, bulutsu bir şey tepemizde toplanıyordu.

Kısa süre sonra, ama henüz değil...

Brand yine solup gözden kayboldu. Çılgın gibi, onu her yerde aradım.

Sonra benimle yüzleşti. Geçidin benim tarafımdaki yamacına gelmişti. Benden yaklaşık on metre güneyde duruyordu ve rüzgara sırtını dönmüştü. Bu sefer rüzgarı zamanında çeviremeyeceğimi biliyordum. Taşımı atıp atmamayı düşündüm.

Muhtemelen eğilecekti ve ben kalkanımı atmış olacaktım. Diğer yandan...

Silahını omzuna kaldırdı.

Ben gökyüzü ile oynarken, Oyala! diye haykırdı kendi sesim kafamın içinde.

"Okunu fırlatmadan önce, Brand, bana bir şeyi söyle. Olmaz mı?"

Tereddüt etti, sonra silahını birkaç santim indirdi.

"Ne?"

"Neler olduğu konusunda gerçeği mi söylüyordun? Babam, Desen ve Kaos'un gelişi konusunda?"

Başını arkaya attı ve güldü, biz dizi kısa havlama.

"Corwin," diye bildirdi sonra, "senin için bu kadar büyük anlam ifade eden bir şeyi bilmeden ölmeni izlemek beni anlatamayacağım kadar

memnun ediyor."

Yine güldü ve silahını kaldıracak oldu. Tam o sırada ben taşımı fırlatmak ve üzerine atlamak için hazırlanmıştım. Ama ikimiz de eylemlerimizi tamamlayamadık.

Yukarıdan korkunç bir çığlık geldi ve gökyüzünün bir parçası kendini koparıp Brand'in kafasına düşmüş gibi göründü.

Brand bağırdı ve arbaleti düşürdü. Ona saldıran şeyden kurtulmak için ellerini kaldırdı. Kırmızı kuş, Mücevher taşıyan, kanımdan ve babamın elinden doğan yaratık beni savunmak için dönmüştü.

Taşı bırakıp kılıcımı çekerek Brand'e doğru ilerledim.

Brand kuşa vurdu ve kuş kanat çırpıp uzaklaştı, yükseldi, yeni bir sorti için çemberler çizmeye başladı. Brand yüzünü ve kafasını korumak için iki kolunu kaldırdı, ama ben sol göz çukurundan akan kanı görmüştüm bile.

Ona doğru atılırken yine solmaya başladı. Ama kuş bomba gibi indi ve pençeleri Brand'in kafasına yine çarptı. Sonra kuş da solmaya başladı. İkisi de yok olurken Brand kırmızı saldırganına uzanıyor ve kuş onu paralıyordu.

Olay yerine ulaştığımda geride kalan tek şey arbaletti ve çizmemle onu kırdım.

Henüz değil, henüz son gelmedi, lanet olası! Daha ne kadar bana eziyet edeceksin, kardeşim? Aramızdaki şeyi sona erdirmek için ne kadar ileri gitmeliyim?

Yoldan aşağı indim. Yıldız henüz ölmemişti ve işi ben bitirmek zorunda kaldım. Bazen yanlış meslek seçtiğimi düşünüyorum.

Bölüm 7

Bir çanak pamuk şeker.

Geçidi aşıp, önümde uzanan vadiye baktım. En azından, bunun bir vadi olduğunu varsayıyordum. Bulut/sis/pusun altında ne olduğunu göremiyordum.

Gökyüzünde, kırmızı şeritlerden biri sarıya, bir başkası yeşile dönüyordu. Bu beni biraz cesaretlendirdi, çünkü gökyüzü her şeyin kıyısını ziyaret ettiğim, Kaos Sarayları'nın karşısında durduğum zamana benzer bir şekilde hareket ediyordu.

Çantamı sırtladım ve yoldan aşağı yürümeye başladım. Ben ilerlerken rüzgar azaldı. Uzaktan, kaçtığım fırtınadan gök gürültüleri duydum. Brand'in nereye gittiğini merak ettim. Onu bir süre göremeyeceğimi hissediyordum.

Yolun yarısında sis çevremde sürünmeye, kıvrılmaya başladı. Yaşlı bir ağaç gördüm ve kendime bir asa kestim. Ben dalını keserken ağaç çığlık atmış gibi geldi.

"Lanet olsun sana!" dedi içinden ses gibi gelen bir şeyle.

"Bilincin var mı? Af edersin..."

"O dalı büyütmek için uzun zaman harcadım. Herhalde şimdi onu yakarsın."

"Hayır," dedim. "Bir asaya ihtiyacım var. Önümdeki yol uzun."

"Bu vadiden mi?"

"Evet."

"Yaklaş ki, varlığını daha iyi hissedebileyim. Sende parlayan bir şey var."

Bir adım attım.

"Oberon!" dedi. "Mücevherini tanıyorum."

"Oberon değil," dedim. "Ben oğluyum. Ama onun verdiği görev için Mücevher'i takıyorum."

"O zaman dalımı al ve hayır dualarım da seninle olsun. Babana çok tuhaf günlerde sığınak oldum. Beni o ekti."

"Gerçekten mi? Babamı yaparken görmediğim nadir şeylerden biri ağaç ekmektir."

"Ben sıradan bir ağaç değilim. Beni buraya sınırı işaret etmem için ekti."

"Ne tür bir sınır?"

"Ben, hangi taraftan baktığına göre Kaos'un ve Düzen'in sonuyum. Ben bir bölünmüşlüğe işaret ediyorum. Benim ötemde başka kurallar geçerlidir."

"Hangi kurallar?"

"Kim bilir? Ben değil. Ben yalnızca gittikçe büyüyen, bilinç sahibi bir ağacım. Ama asam sana rahatlık verebilir. Onu ekersen, tuhaf iklimlerde çiçek açar. Ama açmayabilir de. Kim bilebilir? Ama onu gittiğin yere götür, Oberon'un oğlu. Bir fırtınanın yaklaştığını hissediyorum. Güle güle."

"Hoşça kal," dedim. "Teşekkür ederim."

Döndüm ve koyulaşan sise doğru yürüdüm. Ben ilerlerken pembeliği silindi. Ağacı düşündükçe başımı sallıyordum, ama asa, zeminin güçleştiği, bundan sonraki yüzlerce metre boyunca faydalı oldu.

Sonra her şey biraz açıldı. Kayalar, durgun bir havuz, yosundan halatlarla bağlanmış küçük, kasvetli ağaçlar, çürük kokusu... Hızla geçip gittim. Koyu renkli bir kuş ağaçların birinden beni izliyordu.

Ben ona bakarken havalandı, bana doğru tembel tembel kanat çırptı. Son olaylar bende kuşlara karşı biraz çekingenlik uyandırmıştı, bu yüzden tepemde dönerken geriledim. Ama sonra gelip önümde, yola kondu, başını eğdi ve sol gözüyle beni süzdü.

"Evet," diye bildirdi sonra. "Sen osun."

"Hangi o?" dedim.

"Eşlik edeceğim kişi. Seni takip edecek uğursuzluk habercisi bir kuşa itirazın yoktur herhalde, değil mi, Corwin?"

Sonra güldü ve küçük bir dans icra etti.

"Aslında, seni nasıl durdurabilirim, bilmiyorum. Adımı nereden biliyorsun?"

"Seni Zaman'ın başlangıcından beri bekliyorum, Corwin."

"Oldukça can sıkıcı olmalı."

"Burada o kadar da uzun olmadı. Zaman, sen ondan neyi anlıyorsan odur."

Yürümeye başladım. Kuşun yanında geçtim ve ilerlemeye devam ettim. Biraz sonra uçarak yanımdan geçti ve sağımdaki bir kayaya kondu.

"Adım Hugi," diye bildirdi. 'İhtiyar Ygg'den bir parça taşıdığını görüyorum."

"Ygg mi?"

"Buranın girişinde bekleyen ve kimsenin dallarında dinlenmesine izin vermeyen can sıkıcı ağaç. İddiaya girerim sen dalını keserken seni fırçalamıştır." Sonra yüksek sesle gülmeye başladı.
"Oldukça ağırbaşlı davrandı."
"Eminim. Ama zaten, bir kez kesildikten sonra fazla seçeneği kalmamıştır. Pek de işine yarayacak ya."
"Yeterince yarıyor," dedim, hafifçe ona doğru sallayarak.
Çırpınarak uzaklaştı.
"Hey! Bu hiç de komik değildi!"
Güldüm.
"Bence komikti."
Yürüyüp geçtim.
Uzun süre, bataklı bir bölgede yürüdüm. Zaman zaman bir esinti yakındaki yolu temizliyordu. Sonra oradan geçip gidiyordum ya da sisler bir kez daha kayıyordu. Zaman zaman müzik duyduğumu sanıyordum -hangi yönden geldiğini ayırt edemiyordum- yavaş, tuhaf bir şekilde görkemli, çelik telli bir enstrümanla çalınan bir müzik.
Ben bata çıka yürürken, solumdan bir yerden biri seslendi.
"Yabancı! Dur ve bana bak!"
Durdum. Ama sisler yüzünden hiçbir şey göremedim.
"Merhaba," dedim. “Neredesin?"
Tam o sırada sisler bir anlığına aralandı ve gözleri gözlerim hizasında, dev bir kafa gördüm. Omuzlarına kadar bataklığa gömülmüş bir deve aittiler. Kafa keldi, deri süt kadar solgundu, taşsı bir dokusu vardı. Koyu gözleri, muhtemelen derisi ile oluşturduğu karşıtlık yüzünden daha da karanlık görünüyordu.
"Görüyorum," dedim o zaman. “Güç durumda görünüyorsun. Kollarını kurtarabilir misin?"
"Çok zorlasam kurtarırım," dedi yanıt olarak.
"Eh, tutunabileceğim sağlam bir şey arayayım."
"Hayır. Bu gerekli değil."
"Oradan çıkmak istemiyor musun? Bana bu yüzden seslendin sandım."
"Ah, hayır. Yalnızca bana bakmanı istemiştim."
Daha yakına gidip gözlerimi diktim, çünkü sis yine sürüklenmeye başlamıştı.
"Tamam," dedim. “Seni gördüm."

"Ne kadar kötü bir durumda olduğumu görüyor musun?"
"Kendi başının çaresine bakmazsan ya da yardım kabul etmezsen, pek görmüyorum."
"Kendimi kurtarsam ne işime yarayacak?"
"Senin sorun. Sen yanıtla."
Gitmek için döndüm.
"Dur! Nereye gidiyorsun?"
"Güneye, ahlaki bir oyunda yer almaya."
Tam o sırada Hugi sislerin arasından uçarak çıktı ve kafanın tepesine kondu. Kafayı gagaladı ve güldü.
"Zamanını harcama, Corwin. Burada gözüne çarpandan daha az şey var," dedi.
Devin dudakları ismimi biçimlendirdi. Sonra: “Bu gerçekten o mu?"
"Kesinlikle o," diye yanıt verdi Hugi.
"Dinle, Corwin," dedi batmış dev. “Kaos’u durdurmaya çalışacaksın, değil mi?"
"Evet."
"Yapma. Değmez. Ben her şeyin sona ermesini istiyorum.
Bu durumdan kurtulmak istiyorum."
"Çıkmana yardım etmeyi önerdim. Reddettin."
"Ben o tür kurtuluştan bahsetmiyorum. Her şeyin sonundan bahsediyorum."
"Bu kolay," dedim. “Kafanı indir ve derin bir nefes al."
"Arzuladığım kişisel son değil, bu aptalca oyunun tamamen bitmesi."
"Konu hakkında kendi kararlarını vermeyi tercih edecek başkaları olabileceğini düşünüyorum."
"Bırak onlar için de sona ersin. Onların da benim konumumda olduğu ve aynı şekilde hissedeceği bir zaman gelecektir."
"O zaman onlar da aynı seçeneğe sahip olacaklar. İyi günler."
Döndüm ve yürüdüm.
"Sen de!" diye seslendi arkamdan.
Ben yürürken Hugi bana yetişti ve asamın ucuna tünedi.
"Ygg’in dalına oturmak hoş. Artık elinden... Ayy!"
Hugi havaya sıçradı ve çember çizdi.
"Ayağımı yaktı! Bunu nasıl yaptı?" diye haykırdı.
Güldüm.

"Hiçbir fikrim yok."
Birkaç dakika kanat çırptı, sonra sağ omzuma yöneldi.
"Burada dinlensem olur mu?"
"Dinlen bakalım."
"Teşekkürler." Yerleşti. “Kafa gerçek bir zihinsel sepet vakası, biliyor musun?"
Omuzlarımı silktim, dengesini sağlamak için kanatlarını açtı.
"El yordamıyla bir şeyler arıyor," diye devam etti, “ama yanlış yönde ilerliyor ve kendi başarısızlıkları için dünyayı sorumlu tutuyor."
"Hayır. Çamurdan çıkmak için el yordamıyla bile aranmıyor," dedim.
"Felsefi anlamda demek istedim."
"Ah, o türden çamur. Çok kötü."
"Tüm sorun benlikte, egoda ve bir yandan dünyayla, diğer yandan Mutlak ile ilişkisinde yatıyor."
"Ah, öyle mi?"
"Evet. Bak, yumurtalarımızdan çıktık ve olayların yüzeyinde süzülüyoruz. Zaman zaman, olayları gerçekten de etkileyebildiğimizi görüyoruz ve bu çabalamamıza sebep oluyor. Bu büyük bir hata, zira arzular yaratıyor ve sırf var olmak yeterli olmalı iken, sahte bir ego inşa ediyor. Bu daha fazla arzuya, daha fazla çabaya yol açıyor ve sonunda kendini tuzağa düşmüş buluyorsun."
"Çamurda mı?"
"Tabiri caizse. Bakışını kararlılıkla Mutlak’a dikmen ve seni sahte bir bilinç adası olarak diğerlerinden ayıran serapları, yanılsamaları, sahte kimlik hissini görmezden gelmeyi öğrenmen gerekiyor."
"Bir zamanlar benim de sahte bir kimliğim vardı. Şimdi olduğum mutlak -yani ben- halini almamda çok yardımcı oldu."
"Hayır, bu da sahte."
"O zaman yarın var olacak ben bunun için bana teşekkür edecek. Ben o diğerine ediyorum."
"Asıl noktayı kaçırıyorsun. O sen de sahte olacak."
"Neden?"
"Çünkü seni Mutlak’tan ayrı tutan arzularla ve çabalamalarla dolu olacak."
"Bunda yanlış olan ne?"
"Yabancılarla dolu bir dünyada, olgular dünyasında yalnız kalıyorsun."

"Ben yalnız kalmaktan hoşnudum. Kendimi oldukça severim. Olguları da severim. Ama Mutlak hep orada olacak, sana seslenecek, huzursuzluk yaratacak."

"Güzel, o zaman acele etmenin gereği yok. Ama evet, Ne demek istediğini anlıyorum. İdealler biçiminde ortaya çıkar. Herkesin birkaç tane vardır. Eğer onları takip etmem gerektiğini söylüyorsa, seninle hemfikirim."

"Hayır, bunlar Mutlak'ın çarpıtılmış halidir. Sen daha fazla çabalamaktan bahsediyorsun."

"Bu doğru."

"Öğrenecek daha çok şeyin olduğunu görebiliyorum."

"Eğer bayağı hayatta kalma içgüdümden bahsediyorsan, unut gitsin."

Yol yukarı tırmanıyordu ve şimdi düz, engebesiz, neredeyse asfalt dökülmüş gibi görünen, ama hafifçe kumlu bir yere gelmiştik. Müzik yükselmişti ve ben ilerlerken yükselmeye devam etti. Sonra sislerin içinden, belirsiz şekillerin yavaş yavaş, ritmik bir şekilde hareket ettiğini gördüm. Müzik eşliğinde dans ettiklerini anlamam dakikalar aldı.

Görünmez müzisyenlerin yavaş temposu ile adım atan şekilleri görene kadar ilerlemeye devam ettim. İnsan görünüşlü, güzel bir halktı, zarif giysiler giymişlerdi. Karmaşık, güzel bir danstı ettikleri ve biraz izlemek için durdum.

"Burada, hiçliğin ortasında verilen bu partinin sebebi ne?" diye sordum Hugi'ye.

"Dans ediyorlar," dedi, "geçişini kutlamak için. Bunlar ölümlü değil, Zaman'ın ruhları. Bu aptalca gösteriye sen vadiye girdiğinde başladılar."

"Ruhlar mı?"

"Evet. İzle."

Omzumdan ayrıldı, üstlerine uçtu ve dışkıladı. Dışkı, sanki hologrammışlar gibi pek çok dansçının içinden geçti ve tek bir brokar kol yenini, tek bir ipek gömleği kirletmedi, gülümseyen şekillerin hiçbirinin ölçü kaçırmasına sebep olmadı. Hugi birkaç kez gakladı ve yanıma döndü.

"Bu hiç de gerekli değildi," dedim. "Güzel bir gösteri."

"Rezilce," dedi "ve bunu kompliman olarak kabul etmesen iyi olur, çünkü başarısız olmanı bekliyorlar. Gösteri sona ermeden önce son bir kutlama yapmak istiyorlar."

Yine de asama yaslanıp dinlenerek bir süre izledim. Dansçıların yaptığı figür yavaş yavaş kaydı, ta ki kadınlardan biri -kumral bir güzel- bana

oldukça yaklaşana kadar. Şimdiye dek dansçıların hiçbiri benimle göz göze gelmemişti. Ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Ama o kadın, mükemmel bir şekilde zamanlanmış bir hareket ile sağ eliyle ayaklarımın dibine düşen bir şey fırlattı.

Durdum ve maddesel bir şey olduğunu gördüm. Elimdeki gümüş bir güldü. Kendi simgem. Doğruldum ve gülü pelerinimin yakasına taktım. Hugi bakışlarını kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Çıkaracak şapkam yoktu, ama hanımefendiye eğilerek selam verdim. Gitmek için dönerken sağ gözünde hafif bir seğirme oldu sanki.

Ben yürürken zemin pürüzsüzlüğünü kaybetti ve sonunda müzik sustu. Yol kabalaştı; sisler aralandığı zaman tek görülen kayalar ya da çıplak düzlüklerdi. Mücevher'den güç çektim, aksi halde yere yıkılacaktım ve artık her güç çekişimde daha az dayanabildiğimi fark ettim.

Bir süre sonra acıktım ve kalan azığımı yemek için durdum.

Hugi yakında, yerde durdu ve yememi izledi.

"Dayanıklılığın için sana bir miktar hayranlık duyduğumu itiraf ediyorum," dedi "ve ideallerden bahsettiğin zaman ima ettiğin şeyden dolayı. Ama o kadar. Daha önce, arzunun ve çabalamanın boşunalığından bahsediyorduk..."

"Sen bahsediyordun. Benim hayatımda büyük bir yeri yok."

"Olmalı."

"Uzun bir ömür sürdüm, Hugi. Üniversite ikinci sınıf felsefesindeki bu dipnotları hiç düşünmediğimi varsayarak bana hakaret ediyorsun. Herkesin üzerinde hemfikir olduğu gerçekliği çıplak bulduğun gerçeği bana olayların gerçek durumunda çok senin hakkında bir şeyler anlatıyor. Yani, eğer bana söylediklerine inanıyorsan senin için üzgünüm, çünkü kendini bu tür saçmalıklardan kurtarıp Mutlak'ına doğru yola çıkman gerekirken buradasın ve açıklanamaz bir sebepten dolayı benim bu sahte egomu etkilemeyi arzuluyorsun ve bunun için çabalıyorsun. Eğer söylediklerine inanmıyorsan, bu da senin buraya beni engellemek, benim cesaretimi kırmak için gönderildiğin anlamına geliyor ve bu durumda zamanını boşa harcıyorsun."

Hugi boğulur gibi bir ses çıkardı. Sonra: "Mutlak'ı, her şeyin başlangıcını ve sonunu inkar edecek kadar kör değilsin, değil mi?"

"Liberal eğitimde vazgeçilmez bir kavram değil."

"Olası olduğunu kabul ediyor musun?"

"Belki senden daha iyi biliyorum, kuş. Senin gördüğün şekliyle ego, rasyonellik ve refleks varoluş arasında ara aşamalardan birinde var. Ama onu yok saymak bir kaçıştır. Eğer o Mutlak'tan -kendi kendini silen bir Bütün'den- geliyorsan, neden eve geri dönmek istiyorsun? Aynalardan korkacak kadar küçük mü görüyorsun kendini? Neden yolculuğu zaman harcamaya değer kılmıyorsun? Geliş. Öğren. Yaşa. Eğer bir yolculuğa gönderilmişsen, neden kaçmak ve çıkış noktana geri dönmek istiyorsun? Yoksa Mutlak'ın senin ölçütünde birini göndermekle hata mı yaptı? O olasılığı kabul et ve haberlerin sonu olsun."

Hugi bana dik dik baktı, sonra havaya fırladı ve uçup gitti. Belki de elkitabına danışacaktı...

Ayağa kalkarken gök gürültüsünün gümbürtüsünü duydum. Yürümeye başladım. Olayların önünde kalmaya çalışmalıydım.

Yol birkaç kez daraldı, genişledi ve sonunda tamamen yok olarak beni çakıl zeminli bir düzlükte bıraktı. İlerledikçe moralim daha da bozuluyordu, zihinsel pusulamı doğru yönde tutmaya çalışıyordum. Fırtına seslerine sevinecek hale gelmiştim, zira en azından kuzeyin ne taraf olduğu konusunda kaba bir fikir veriyorlardı. Elbette, sisin içinde her şey biraz kafa karıştırıcıydı, bu yüzden kesinlikle emin olamıyordum. Ve sesler yükseliyordu... Lanet olsun.

...Ve Yıldız'ı kaybettiğim için üzülmüş, Hugi'nin boşunacılığına sinirlenmiştim. Kesinlikle güzel bir gün değildi bu. Yolculuğumu tamamlayabileceğimden kuşku duymaya başlamıştım. Fazla zaman geçmeden bu karanlık yerin isimsiz sakinlerinden biri beni pusuya düşürmese bile, gücüm tükenene kadar dolanıp durmam ya da fırtınanın beni yakalaması olasılıkları da vardı. Başka zaman olsaydı o her şeyi silen fırtınayı alt edebileceğimden emin değildim. Bundan şüphe duymaya başlamıştım.

Sisi dağıtmak için Mücevher'i kullanmaya çalıştım, ama etkisi körelmiş gibiydi. Benim kendi ağırlığım, belki. Küçük bir bölgeyi temizleyebiliyordum, ama ilerleme hızım beni çabucak oradan uzaklaştırıyordu. Bir şekilde Gölge'nin özü gibi görünen bu yerde Gölge hissim körelmişti.

Üzücü. Sisli bir düzlükte debelenerek değil de opera eşliğinde gitmek hoş olurdu. Yabancı gökler altında, saygın rakipler karşısında büyük, Wagneryen bir finalle.

Tanıdık görünüşlü bir kaya çıkıntısının yanından geçtim.

Çember çiziyor olabilir miydim? Tamamen kaybolduğunuzda bunu yapmaya eğilimli olursunuz. Yönümü belirlemek için gök gürültüsünü dinledim. Aksi şekilde, her şey sessizdi. Kayaya gittim, yere oturdum ve başımı kayaya dayadım. Gezinip durmak anlamsızdı. Bir süre gök gürültüsünün sesini bekleyecektim. Orada otururken Koz Kartlarımı çıkardım. Babam onları bir süre kullanamayacağımızı söylemişti, ama yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Teker teker hepsini yokladım, Brand ve Caine hariç herkese ulaşmaya çalıştım. Hiçbir şey. Babam haklıydı. Kartlar her zamanki soğukluklarından yoksundu. Tüm desteyi karıştırdım ve orada, kumların üzerinde fal açtım. İmkansız bir fal çıktı ve tüm kartları kaldırdım. Arkama yaslandım ve biraz suyum kalmış olmasını diledim. Uzun süre fırtınayı dinledim. Birkaç gümbürtü vardı, ama yönü belirsizdi. Koz Kartları ailemi düşünmeme sebep oldu. İlerideydiler -o neresiyse- beni bekliyorlardı. Neyi bekliyorlardı? Mücevher’i götürüyordum. Ne için? Başta, güçlerinin savaşta gerekli olabileceğini düşünmüştüm. Eğer öyleyse ve o güçleri kullanabilecek tek kişi bensem, demek durumumuz kötüydü. Sonra Amber’i düşündüm. Vicdan azabı ve bir tür dehşetle sarsıldım. Amber için her şey sona ermemeliydi, asla. Kaos’u püskürtmenin bir yolu olmalıydı...

Oynamakta olduğum küçük bir taşı fırlattım. Salıverdiğim taş çok yavaş hareket etti.

Mücevher. Yine yavaşlatıcı etkisi...

Biraz daha enerji çektim ve taş fırlayıp gitti. Mücevher’den daha biraz önce güç çekmiş gibiydim. Bu davranış bedenime enerji vermiş olsa da, zihnim hâlâ sisliydi. Uykuya ihtiyacım vardı. Bir sürü hızlı göz hareketi ile dinlenmiş olsam burası çok daha az sıra dışı gelecekti.

Hedefime ne kadar yakındım? Bir sonraki dağ sırasının ardında mıydı, yoksa aramızda muazzam bir mesafe mi vardı?

Ve uzaklık ne olursa olsun, fırtınanın önünde kalma şansım ne kadardı? Ya diğerleri? Ya savaş çoktan bitmiş ve kaybedilmişse? Oraya çok geç ulaştığımı, ancak mezarlarını kazabildiğimi hayal ettim... Kemikler ve monologlar, Kaos...

Peki, sonunda bir işime yarayacakken kahrolası kara yol neredeydi? Bulabilsem, onu takip edebilirdim. Solumda bir yerlerde olduğunu hissediyordum...

Bir kez daha uzandım, sisleri araladım, geriye sürdüm...

Hiçbir şey...

Bir şekil mi? Hareket eden bir şey mi var?

Bir hayvandı, belki iri bir köpek, sisin içinde kalacak şekilde hareket ediyordu. Beni mi izliyordu?

Ben sisleri daha da geriletirken Mücevher atmaya başladı.

Açıkta kalan hayvan kendi kendine omuz silker gibi göründü.

Sonra doğrudan bana geldi.

Bölüm 8

O yaklaşırken ayağa kalktım. Bir çakal olduğunu görebiliyordum, iri bir çakal, gözlerini gözlerime dikmiş.

"Biraz erkencisin," dedim. “Yalnızca dinleniyordum."

Güldü.

"Yalnızca bir Amber Prensi görmek için geldim," dedi hayvan. “Başka herhangi bir şey ikramiye olur."

Yine güldü. Ben de öyle.

"O zaman gözlerine şölen çek. Başka herhangi bir şey istersen, yeterince dinlendiğimi göreceksin."

"Hayır, hayır," dedi çakal. “Ben Amber Soyu’nun hayranıyım. Ve Kaos Soyu’nun da. Kraliyet kanı beni cezbeder, Kaos Prensi. Savaş da öyle."

"Bana sıra dışı bir unvan verdin. Kaos Sarayları ile bağlantım soyağacından öteye geçmiyor."

"Kaos’un gölgelerinden geçen Amber imgelerini düşünüyorum. Amber imgelerinin üzerinde sürüklenen Kaos dalgalarını düşünüyorum. Ama Amber’in temsil ettiği düzenin yüreğinde kaotik bir aile var, tıpkı Kaos Soyu’nun sakin ve durgun olması gibi. Ama çatışmalarınız kadar bağlarınız da var."

"Şu anda," dedim, “paradoks avı ve sözcük oyunları ile ilgilenmiyorum. Kaos Sarayları’na ulaşmaya çalışıyorum. Yolu biliyor musun?"

"Evet," dedi çakal. “Leş kuşu uçuşuyla uzak değil. Gel, sana doğru yolu göstereyim."

Döndü ve uzaklaşmaya başladı. Takip ettim.

"Çok hızlı mı gidiyorum? Yorgun görünüyorsun."

"Hayır. Devam et. Bu vadinin ötesinde, değil mi?"

"Evet. Bir tünel var."

Kumların, çakılların ve kum, sert zeminin üzerinde çakalı takip ettim. İki yanda da hiçbir şey yoktu. Biz yürürken sis seyreldi ve yeşilimsi bir renk aldı -şeritli gökyüzünün bir başka etkisi olduğunu düşündüm.

Bir süre sonra seslendim, “Daha ne kadar var?"

"Çok değil," dedi. “Yoruldun mu? Dinlenmek ister misin?"

Konuşurken geriye döndü. Yeşilimsi ışık çirkin yüz hatlarına daha da korkunç bir görünüş vermişti. Ama bir rehbere ihtiyacım vardı; üstelik tırmanıyorduk ve bu doğru geliyordu.

"Yakınlarda su var mı?" diye sordum.

"Hayır. Epey geriye dönmemiz lazım."

"Boş ver. Zamanım yok."

Omuzlarını silkti, güldü ve yürümeye devam etti. Biz ilerlerken sis biraz açıldı ve alçak tepelerden bir diziye yaklaştığımızı gördüm. Asama dayandım ve hızımı kesmedim.

Belki yarım saat boyunca devamlı tırmandık. Zemin kayalık olmuş, tırmanma açımız dikleşmişti. Derin derin nefesler aldığımı fark ettim.

"Dur," diye seslendim çakala. “Artık dinlenmek istiyorum.

Fazla uzak olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bu çakal-merkezcilik için affet beni," dedi ve durdu. “Kendi doğal hızım temelinde düşündüm. Bu konuda hata yaptım, ama neredeyse geldik. İlerideki kayaların arasında. Neden orada dinlenmiyorsun?"

"Tamam," diye yanıt verdim ve yine yürümeye başladım.

Kısa süre sonra, bir dağın eteklerinde olduğunu fark ettiğim kayalık bir duvara ulaştık. Saçılmış kayaların arasında dolandık ve sonunda karanlığa giden bir açıklık bulduk.

"İşte burası," dedi çakal. “Yol düzdür ve baş ağrıtan yan yollar yoktur. İçinden geç ve yolun açık olsun."

"Teşekkür ederim," dedim. Bir anlığına dinlenme fikrini bir kenara bıraktım ve içeriye adım attım. “Bu makbule geçti."

"Benim için bir zevkti," dedi arkamdan.

Birkaç adım daha attım, ayaklarınım altında bir şey çatırdadı ve bir kenara tekmelediğimde takırdadı. Kolay kolay unutamayacağınız bir sesti. Yere kemikler saçılmıştı.

Arkamdan yumuşak, hızlı bir ses geldi ve Grayswandir’i çekmeye zamanım olmadığını anladım. Bu yüzden asamı önümde kaldırıp savurarak döndüm.

Asa hayvanın omzuna çarparak sıçrayışını bloke etti. Ama aynı zamanda beni geriye yuvarladı ve kemiklerin üzerine düşürdü. Çarpışma asayı elimden kopardı ve rakibimin düşüşünün bana tanıdığı salise el yordamı ile asayı aramak yerine Grayswandir’i çekmeye karar vermemi sağladı.

Kılıcımı kınından çıkarmayı başardım, ama o kadar. Çakal ayağa kalkıp yine sıçradığında sırt üstü uzanmıştım ve silahımın ucu hâlâ soldaydı. Kabzayı tüm gücümle yüzüne indirdim.

Darbenin şoku kolumdan omzuma yayıldı. Çakalın başı arkaya devrildi ve bedeni sola kıvrıldı. Kılıcın kabzasını iki elimle kavrayarak ucunu hemen öne çevirdim. Çakal hırlayarak bir kez daha üzerime atlarken sağ dizimin üzerinde doğrulmayı başardım.

Hayvana nişan almayı başardığımı görür görmez ağırlığımı vererek kılıcı çakalın bedenine sapladım. Hızla geri çektim ve kapanan çenesinden uzaklaşmak için yuvarlandım.

Çakal çığlık attı, kalkmaya çalıştı, yine devrildi. Ben düştüğüm yerde nefes nefese uzandım, kaldım. Asamı altımda hissettim ve yakaladım. Kalkan olarak kullanmak için öne getirdim ve sırtımı mağara duvarına vererek çekildim. Ama hayvan yine kalkmadı, can çekişerek yattı. Loş ışıkta, kustuğunu gördüm. Koku korkunçtu.

Sonra gözlerini bana çevirdi ve kıpırtısız uzandı.

"Bir Amber Prensi yemek hoş olacaktı," dedi yumuşak sesle. “Asil kanın tadını hep merak etmişimdir."

Sonra gözler kapandı, nefesi durdu ve koku ile baş başa kaldım.

Sırtımı duvardan ayırmadan, asam önümde, ayağa kalktım ve çakala baktım. Kılıcımı almaya kendimi ikna edene kadar uzun zaman geçti.

Hızlı bir keşif bunun bir tünel değil, yalnızca bir mağara olduğunu gösterdi. Dışarı çıktığımda sis sararmıştı ve vadinin aşağılarından gelen bir esinti ile kıpırdanıyordu.

Kayaya dayandım ve ne tarafa gideceğime karar vermeye çalıştım. Burada gerçek bir yol yoktu.

Sonunda sola döndüm. O taraf daha dik gibi görünüyordu ve en kısa sürede sisin üzerine, dağlara çıkmak istiyordum.

Asa hâlâ çok işime yarıyordu. Akan su sesi duymaya çalıştım, ama duyamadım.

Devamlı yukarı tırmanarak çabalamaya devam ettim ve sis seyrelerek renk değiştirdi. Sonunda, geniş bir platoya doğru tırmandığımı gördüm. Platonun üzerindeki gökyüzünün çok renkli olduğunu ve çalkalandığını fark ettim.

Arkamda keskin gök gürültüsü sesleri vardı, ama fırtınanın yerini hâlâ göremiyordum. Hızımı arttırdım, ama birkaç dakika sonra başını döndü.

Durdum, nefes nefese yere oturdum.

Bir başarısızlık duygusuna boğulmuştum. Platoya çıkmayı basarsam bile, fırtınanın üzerini süpürüp geçeceğini hissediyordum. Ellerimin ayası ile gözlerimi ovuşturdum. Başarmanın yolu yoksa devam etmenin ne anlamı vardı?

Fıstık rengi sislerin arasından bir gölge hareket etti ve bana doğru alçaldı. Asamı kaldırdım, sonra gelenin yalnızca Hugi olduğunu gördüm. Fren yaparak ayaklarımın dibine kondu.

"Corwin," dedi, “iyi yol geldin."

"Ama yeterince iyi olmayabilir," dedim. “Fırtına yaklaşıyor gibi."

"Öyle sanırım. Düşünüyordum ve senin de düşüncelerimden faydalanmanı..."

"Eğer bana faydan olmasını istiyorsan," dedim, “sana ne yapacağım söyleyebilirim."

"Nedir o?"

"Geriye uç ve fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu, ne kadar hızlı ilerlediğini gör. Sonra geri dön ve bana söyle."

Hugi ayak değiştirdi. Sonra, “Tamam," dedi. Havalanarak, kuzeybatı olduğunu hissettiğim yöne doğru kanat çırptı.

Asaya dayandım ve ayağa kalktım. Elimden geldiğince hızlı tırmanmaya devam etsem iyi olacaktı. Mücevher’den yine güç aldım ve güç içime kırmızı bir şimşek gibi çaktı.

Ben yamacı tırmanırken Hugi’nin gittiği yönden nemli bir rüzgar yükseldi. Bir başka gök gürültüsü sesi daha geldi. Artık gürlemeler ve homurtular yoktu.

Enerji akımından faydalanarak, birkaç yüz metre boyunca hızla tırmandım. Eğer kaybedeceksem, ilk önce tepeye çıksam iyi olacaktı. Nerede olduğumu görsem, deneyecek herhangi bir şey kalıp kalmadığını öğrensem iyi olacaktı.

Tırmanırken gökyüzünü daha açık gördüm. En son baktığımdan bu yana oldukça değişmişti. Yarısı kesintisiz siyahlıktı ve diğer yarısı süzülen renk yığınları ile doluydu. Ve tüm semavi çanak tam tepemdeki bir noktanın çevresinde dönüyor gibiydi. Heyecanlanmaya başladım. Aradığım gökyüzü buydu,

Kaos’a yolculuk ettiğim son seferde üzerimi örten gökyüzü buydu. Daha yükseğe çabaladım. Yüreklendirici bir şeyler söylemek istiyordum, ama

boğazım fazla kurumuştu.

Platonun kenarına yaklaşırken bir kanat sesi duydum ve

Hugi aniden omzuma kondu.

"Fırtına kıçından yukarı tırmanmak üzere," dedi. “Her an burada olabilir."

Tırmanmaya devam ettim, düz zemine ulaştım ve kendimi yukarı çektim. Bir an durdum, derin derin nefes aldım. Rüzgar burayı sisten uzak tutmuş olmalıydı, çünkü yüksek, pürüzsüz bir düzlüktü ve uzaklara kadar gökyüzünü görebiliyordum.

Uzak kenarın ötesini görebileceğim bir nokta bulmak için ilerledim. Ben hareket ederken, fırtına sesleri açıkça duyuldu.

"Islanmadan burayı aşabileceğini sanmıyorum," dedi Hugi.

"Bunun sıradan bir fırtına olmadığını biliyorsun," diye gakladım. “Öyle olsaydı, biraz su içebilme fırsatı için minnettar olurdum."

"Biliyorum. Mecazi anlamda söylemiştim."

Küfür kabilinden bir şeyler hırladım ve yürümeye başladım.

Gökyüzü hâlâ çılgın peçe dansını yapıyordu, ama aydınlık yeterden de çoktu. Önümde ne uzandığını görebileceğim bir konum buldum, durdum ve asama dayandım.

"Ne oldu?" diye sordu Hugi.

Ama konuşamadım. Yalnızca platonun uzak ucundan sonra en az altmış kilometre uzanan ve bir başka dağ sırasının dibinde sona eren araziye işaret ettim. Ve solda, uzakta, kara yol uzanıyordu.

"Arazi mi?" dedi. “Sana orada olduğunu söyleyebilirdim. Neden bana sormadın?"

İnleme ve hıçkırık arası bir ses çıkardım ve yavaş yavaş yere çöktüm.

Ne kadar öyle kaldım, emin değilim. Çılgına döndüğümü hissediyordum. Tam ortasında olası bir yanıt görüyordum, ama içimde bir şey ona karşı isyan ediyordu. Sonunda fırtınanın sesleri ve Hugi’nin gevezeliği ile kendime geldim.

"Orayı aşamam," diye fısıldadım. “Yolu yok."

"Başaramadığını söylüyorsun," dedi Hugi. “Ama öyle değil. Çabalamakta ne başarı ne de başarısızlık vardır. Bu yalnızca egonun yanılsamasıdır."

Yavaş yavaş dizlerimin üzerinde doğruldum.

"Başarısız olduğumu söylemedim."

"Hedefine varamayacağını söyledin."

Geriye, fırtına bana doğru tırmanırken çakan şimşeklere baktım.

"Bu doğru, o şekilde yapamam. Ama eğer babam başarısız olduysa, Brand’in beni ancak kendisinin yapabileceğine ikna etmeye çalıştığı bir şeye teşebbüs etmeliyim. Yeni bir Desen yaratmalıyım ve bunu tam burada yapmalıyım."

"Sen mi? Yeni bir Desen yaratmak mı? Eğer Oberon başaramadıysa, ayakta zor duran bir adam nasıl yapabilir? Hayır,Corwin. Geliştirebileceğin en büyük erdem teslimiyettir."

Başımı kaldırdım ve asamı yere indirdim. Hugi gelip yanında durdu ve ona baktım.

"Söylediğim hiçbir şeye inanmak istemiyorsun, değil mi?" dedim ona. “Ama fark etmez. Görüşlerimiz arasındaki uyuşmazlık aşılamaz. Ben arzuyu gizli kimlik, çabalamayı büyüme olarak görüyorum. Sen böyle görmüyorsun." Ellerimi öne uzattım ve dizlerime koydum. “Senin için en büyük iyilik Mutlak ile birlik ise, neden uçup, şimdi her şeyi silen Kaos biçimine bürünmüş olan ona katılmıyorsun? Eğer ben burada başarısız olursam, o Mutlak olacak. Bana gelince, içimde nefesim kaldığı sürece ona karşı bir Desen yaratmak için denemeye devam etmeliyim. Bunu yapıyorum, çünkü ben benim ve Amber kralı olabilecek adamım."

Hugi başını eğdi.

"Önce karga yediğini görmeyi tercih ederim," dedi ve güldü.

Hızla uzandım, boynunu büktüm ve ateş yakacak zamanım olmasını diledim. O bunu fedakarlık gibi göstermeye çalışmıştı, ama ahlaki zaferin kime ait olduğunu söylemek zordu, çünkü ben bunu yapmayı zaten planlıyordum.

Bölüm 9

...Frenküzümü ve kestane çiçeklerinin kokusu. Champs- Elysees boyunca kestaneler beyaz beyaz köpürüyordu...

Place de la Concorde'daki çeşmelerin müziğini hatırladım... Ve Rue de la Seine'den aşağı, rıhtımlar boyunca, eski kitap kokusunu ve ırmağın kokusunu... Kestane çiçeklerinin kokusunu...

Neden aniden gölge Dünya'da 1905'i ve Paris'i hatırlamıştım. Ama o sene çok mutluydum ve içgüdüsel olarak mevcut duruma bir panzehir aramış olabilirdim. Evet...

Beyaz absent, Amer Picon, nar şurubu... Yabani çilekler ve

Creme d'Isigny... Sokağın karşısındaki Comedie Française'den aktörlerle Cafe de la Regence'ta satranç... Chantilly'deki yarışlar... Rue Pigalle üzerinde, Boite a Fursy'de akşamlar...

Sol ayağımı kararlılıkla sağ ayağımın önüne, sol ayağımı sağ ayağımın önüne koydum. Sol elimde, Mücevher'in asılı olduğu zinciri tutuyordum. Taşın derinliklerine bakabilmek, her adımım ile tanımladığım yeni Desen'in varlığını görmek ve hissetmek için yükseğe kaldırmıştım. Asamı yere, Desen'in başlangıcına saptamıştım. Sol...

Rüzgar çevremde şarkı söyledi ve yakınlarda gök gürültüsü vardı. Eski Desen'de karşılaştığım fiziksel dirençle karşılaşmadım. Hiç direnç yoktu, Onun yerine -ve çok açıdan daha kötüydü- tüm hareketlerime tuhaf bir amaç gelmiş, onları yavaşlatmış, ayinleştirmişti. Tüm enerjimi gereken fiziksel performans için değil de, her adım için hazırlanırken onu algılar, fark eder ve zihnime onun uygulanmasını emrederken- harcıyor gibiydim. Ama yavaşlık kendi kendini gerektirir gibiydi, tüm hareketlerim için hassaslık ve adagio bir tempo isteyen, bilinmeyen bir aracı tarafından benden koparılır gibi. Sağ...

…Ve Rebma'daki Desen'in solmuş anılarımı geri getirmesi gibi, şimdi yaratmaya çalıştığım bu Desen kestane ağaçlarının, şafakta Halles'e giden arabalar dolusu sebzelerin kokusunu uyandırıyor ve açığa çıkarıyordu... O sırada özellikle kimseye âşık değildim, ama çok kız vardı. Yvetteler, Mimiler, Simonelar, yüzleri karışıyor, bir araya geliyordu- ve Paris'te bahar vardı, Çingene müzisyenler, Louis'de kokteyller... Hatırlıyordum ve Zaman

çevremde cehennem gibi çınlarken yüreğim Proustvari bir coşku ile sıçrıyordu... Ve belki hatırlamamın sebebi buydu, çükü coşku hareketlerime akıyor, algılarımı uyandırıyor, irademi güçlendiriyor gibiydi...

Bir sonraki adımı gördüm ve attım... Bir tur dönmüş, Desen'imin çevresini yaratmıştım. Fırtınayı arkamda hissedebiliyordum. Platonun kenarını yeni tırmanmıştı. Gökyüzü kararıyordu, fırtına sallanan, yüzen, renkli ışıkları örtüyordu. Çakan şimşekler yayıldı. Olayları kontrol etmek için gerekli enerjiyi ve dikkati veremiyordum.

Tam bir tur attıktan sonra, artık yürüdüğüm kadarıyla Desen'in kayaya çizilmiş, solgun mavi renkte parlamakta olduğunu görebiliyordum. Ama kıvılcımlar, ayaklarımda karıncalanma, saçları dimdik eden akımlar yoktu. Yalnızca, üzerimde büyük bir ağırlık gibi, durağan kararlılık yasası... Sol...

...Gelincikler, gelincikler ve peygamber çiçekleri ve köy yolları boyunca kavaklar, Normandiya'nın elma şarabının tadı... Ve yine şehir, kestane çiçeklerinin kokusu... Yıldızlarla dolu Seine... Sabah yağmurundan sonra Place des Vosges'de eski tuğla evlerin kokusu... Olympia Müzikholü'nün altındaki bar... Orada bir kavga... Beni evine götüren bir kızın sardığı kanlı parmak boğumları... Adı neydi? Kestane çiçekleri... Beyaz bir gül...

Burnumu çektim. Yakamdaki gülün kalıntılarının kokusu neredeyse tamamen gitmişti. Buraya kadar dayanmış olması bile şaşırtıcıydı. Beni yüreklendirdi. İlerledim, hafifçe sağa döndüm. Göz ucuyla, cam kadar kaygan, ilerleyen, geçerken her şeyi silen fırtına duvarına baktım. Gök gürültüsünün kükremesi şimdi sağır ediciydi.

Sağ, sol...

Gecenin ordularının ilerlemesi... Desen'im ona karşı dayanabilecek miydi? Acele edebilmeyi diledim, ama tam tersine, gittikçe artan bir yavaşlıkla hareket ediyordum. Merak uyandırıcı bir çift mekanlılık duygusu hissettim, sanki Mücevher'in içinde, Desen'i takip ederken burada ona bakarak hareket ediyor, ilerleyişini taklit ediyordum. Sol... Dön... Sağ... Fırtına gerçekten de ilerliyordu. Kısa süre sonra ihtiyar Hugi'nin kemiklerine ulaşacaktı. Nem ve ozon kokusu aldım, beni Zaman'ın başlangıcından beri beklediğini söyleyen tuhaf, siyah kuşa hayret ettim. Benimle tartışmak ve bu tarihsiz yerde benim tarafımdan yenmek için mi beklemişti? Her neyse, ahlakçılarda çok rastlanan abartma alışkanlığı düşünülünce, beni, yüreğim tinsel durumum yüzünden kederle dolu bırakamamasından sonra teatral bir gök gürültüsü eşliğinde yenilmesi

uygun geliyordu... Artık uzak gök gürültüsü, yakın gök gürültüsü ve daha fazla gök gürültüsü vardı. Bir kez daha o yöne dönerken, şimşeklerin çakması neredeyse kör ediciydi. Zincirimi kavradım ve bir adım daha attım...

Fırtına Desenimin tam kenarına geldi ve sonra ikiye ayrıldı. Çevremde sürünmeye başladı. Benim ya da Desen'in üzerine tek damla bile düşmedi. Ama yavaş yavaş tamamen fırtınaya gömüldük.

Sanki fırtınalı bir denizin dibinde, bir kabarcığın içindeydik. Su duvarları çevremi almıştı; karanlık şekiller yanımdan fırlayıp geçiyordu. Sanki tüm evren beni ezmek için üzerime geliyor gibiydi. Mücevher'in kızıl dünyasına yoğunlaştım.

Sol...

Kestane çiçekleri... Bir kaldırım kahvesinde bir fincan sıcak çikolata... Tuileries Bahçeleri'nde bando konseri, sesler güneş ışığı ile yıkanmış havada yükseliyor... Yirmilerde Berlin, otuzlarda Pasifik. Orada, başka türden zevkler vardı. Gerçek geçmiş değil de, insan ya da ulus, daha sonra bizi teselli etmek ya da bize işkence etmek için gelen geçmiş imgeleri olabilir. Fark etmez. Pont Neufun karşısına, Rue Rivoli'den aşağı, otobüsler ve at arabaları... Luxembourg Bahçeleri'nde, şövalelerinin başında ressamlar... Her şey yolunda giderse, bir gün yine buna benzer bir gölge arayacağım... Benim Avalon'um kadar güzeldi. Unutmuştum, Detaylar... Yaşamı yaşanır kılan dokunuşlar... Kestane kokusu...

Yürüdüm... Bir tur daha tamamladım. Rüzgar çığlıklar atıyor, fırtına kükrüyordu, ama ben etkilenmiyordum. Dikkatimi çekmesine izin vermediğim sürece, ilerlemeye ve Mücevher'e odaklanmaya devam ettiğim sürece... Dayanmalı, bu yavaş, dikkatli adımları atmaya devam etmeli, asla durmamalı, gittikçe yavaşlasam da ilerlemeliydim... Yüzler... Desen'in kenarından bir dizi yüz beni izliyor gibiydi... Büyük, Kafa gibi, ama çarpık sırıtan, kahkahalar atan, benimle alay eden, durmamı ya da yanlış adım atmamı bekleyen yüzler... Çevremdeki her şeyin ufalanmasını bekleyen yüzler... Gözlerinin arkasında ve ağızlarında ışık vardı, kahkahaları gök gürültüsüydü... Aralarında gölgeler geziniyordu... Şimdi, sözcükleri karanlık bir okyanusun üzerindeki boralar gibi, benimle konuşuyorlardı...

Başarısız olursam, diyorlardı bana, yok olacaktım, ardımda bu Desen parçası parça parça olacak, silinecekti... Bana küfrettiler, tükürdüler ve bana doğru kustular, ama hiçbiri bana ulaşamadı... Belki aslında orada

değildiler... Belki zorlanan zihnim bozulmuştu... O zaman çabalarımın ne faydası vardı? Deli bir adamın şekillendirdiği yeni bir Desen? Tereddüt ettim ve doğa güçlerinin sesleri ile koro halinde bağırdılar, “Deli! Deli! Deli!"

Derin bir nefes aldım, gülümden kalanı kokladım ve bir kez daha kestaneleri, yaşamın sevinçleri ve organik düzen ile dolu günleri düşündüm. Zihnim o mutlu yılın olaylarını yeniden yaşarken sesler yumuşuyor gibiydi... Ve bir adım daha attım... Sonra bir tane daha... Zayıflıklarımla oynuyorlardı, kuşkularımı, endişemi, bitkinliğimi hissedebiliyorlardı... Onlar her ne ise, gördüklerini alıp bana karşı kullanmaya çalışıyorlardı… Sol... Sağ... Bırak güvenimi hissedip kurusunlar, dedim kendi kendime. Buraya kadar geldim. Devam edeceğim. Sol...

Hâlâ cesaret kırıcı sözler söyleyerek çevremde döndüler, kabardılar. Ama güçlerinin bir kısmını kaybetmiş gibiydiler.

Yeni bir yay çizdim, zihnimin kırmızı gözünde, önümde büyümesini izledim.

Greenwood’dan kaçışımı, Flora’yı kandırarak bilgi almamı, Random ile karşılaşmamı, bizi kovalayanlarla dövüşümüzü, Amber yolculuğumuzu hatırladım... Rebma’ya kaçışımızı, hafızamın çoğunluğunu geri getiren aksi Desen’i yürüyüşümü düşündüm... Random’ın hızlı evliliğini, Amber’e dönüşümü, Eric ile kavgamı ve Bleys’e kaçışımı... Bunu takip eden savaşları, kör edilmemi, iyileşmemi, kaçışımı, Lorraine yolculuğumu, sonra Avalon’a gidişimi...

Zihnim vites büyüterek takip eden olayları taradı... Ganelon ve Lorraine... Kara Yol’un yaratıkları... Benedict’in kolu...

Dara... Brand’in dönüşü ve hançerlenmesi... Benim hançerlenmem... Bill Roth... hastane kayıtları... Kaza...

...Şimdi, Greenwood’daki başlangıçtan bu yana, önümde beliren manevranın mükemmelliğini garanti etmek için -bana öyle geliyordu- mücadele ettiğim bu ana kadar tanıdığım o gittikçe büyüyen beklenti duygusunu hissettim -eylemlerim taht, intikam ya da görev bilinci için olsa da- hissettim, bu ana kadar onca yıldır var olduğunu fark ettim ve sonunda ona bir şey daha eşlik eder olmuştu... Bekleme süresinin bitmek üzere olduğunu, beklediğim her ne ise, her ne için çabalamışsam, kısa süre sonra olacağını hissettim.

Sol... Yavaş, çok yavaş... Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Artık tüm irademi hareketlerime adamıştım. Konsantrasyonum mutlaktı. Desen'in ötesinde her ne varsa, ona karşı kayıtsızdım. Şimşekler, yüzler, rüzgarlar... Fark etmezdi. Yalnızca Mücevher, gittikçe büyüyen Desen ve ben vardım ve kendimin bile ancak farkındaydım. Belki Hugi'nin Mutlak ile birleşme idealine en yakın olduğum an buydu. Dön… Sağ ayak... Yine dön...

Zaman anlamını kaybetti. Uzay yarattığım desenle sınırlı kaldı. Artık istememe gerek kalmadan, meşgul olduğum sürecin bir parçası olarak Mücevher'den güç çekiyordum. Sanırım, bir anlamda yok olmuştum. Mücevher tarafından programlanan, beni bilincime ayıracak dikkatim kalmayacak kadar içine çeken bir operasyon yapan, hareketli bir noktaydım. Yine de, bir düzeyde, kendimin de sürecin parçası olduğumu biliyordum. Çünkü biliyordum ki, bir şekilde, bunu yapan bir başkası olsaydı, farklı bir Desen yaratılıyor olacaktı.

Yarı yolu geçtiğimin hayal meyal farkındaydım. Yol daha tehlikeli, hareketlerim daha yavaş olmuştu. Hız meselesine rağmen, bir şekilde Mücevher'e uyum sağlama deneyimi sırasında yaşadıklarımı, Desen'in kaynağı gibi görünen o tuhaf, çok boyutlu matrisi hatırladım.

Sağ... Sol...

Zorlanma yoktu. Kararlılığa karşın kendimi çok hafif hissediyordum. Sınırsız bir enerji durmaksızın içimden geçiyor gibiydi. Çevremdeki tüm sesler beyaz bir gürültüye boğuldu ve yok oldu.

O zaman aniden, kendimi artık yavaş hareket etmiyor gibi hissettim. Bir Perde ya da engel aşmamış, daha çok içsel bir uyum sağlamıştım.

Artık normal hızda yürüyormuşum gibi geliyordu; daha sıkı sarmallar çiziyor, kısa süre sonra tasarımın çıkış noktası olacak yere yaklaşıyordum. Daha çok, hâlâ duygusuzdum, ama kısa süre sonra, bir yerde bir sevinç duygusunun büyümekte olduğunu, kısa süre sonra patlayacağını biliyordum. Bir adım daha... Bir tane daha... Belki yarım düzine daha adım...

Aniden dünya karardı. Büyük bir boşluğun içinde duruyordum sanki tek ışık önümdeki Mücevher'in solgun ışığı ve içinde yürüdüğüm Desen'in sarmallar çizen nebulasıydı. Tereddüt ettim, ama yalnızca bir an için. Bu son sınama, son saldırı olmalıydı. Dikkatimi çekmeye çalışan şeye karşı yeterli olmalıydım.

Mücevher ne yapmam gerektiğini, Desen onu nerede yapacağımı gösterdi. Eksik olan tek şey kendimin görüntüsü idi.

Sol...

Her hareket için tüm dikkatimi adayarak devam ettim. Sonunda, eski Desen'de olduğu gibi karşıt bir güç yükselmeye başladı. Ama bunun için, yılların deneyimi ile hazırdım. Yükselen engele karşı iki adım daha mücadele ettim. Sonra, Mücevher'in içinde, Desen'in sonunu gördüm. Güzelliğini aniden fark ederek inleyebilirdim, ama bu noktada nefesim bile çabalarımla düzenleniyordu. Tüm gücümü bir sonraki adıma verdim ve boşluk çevremde sarsılmaya başladı sanki. Adımı tamamladım ve bir sonraki daha da güçtü. Evrenin merkezindeymişim, yıldızların üzerinde yürüyormuşum, temelde bir irade eylemi olan bir şeyle temel bir hareket yaratıyormuşum gibi hissediyordum.

Ayağım yavaşça ilerledi, ama ben göremedim. Desen parlamaya başladı. Kısa süre sonra parıltısı kör edici bir hal aldı.

Biraz daha öteye... Eski Desen'dekinden çok daha büyük bir çaba gösterdim, çünkü artık direnç mutlak geliyordu. Ona başka her şeyi dışlayan bir kararlılık ve istikrar ile karşı koymalıydım. Artık hareket etmiyor gibiydim, tüm enerjim parlayan desene dönmüş gibiydi. En azından, harika bir sahne önünde gidecektim...

Dakikalar, günler, yıllar... Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bana sonsuz gibi geldi, sanki ezelden beri bu tek eylemle uğraşmışım gibi. Sonra bir tane daha...

Evren çevremde dönmeye başladı. Aşmıştım.

Basınç gitmişti. Siyahlık yok olmuştu...

Bir an, Desen'imin ortasında durdum. Ona bir bakış bile fırlatmadan dizlerimin üzerine çöktüm, kan kulaklarımı döverken iki büklüm oldum. Başını dönüyordu. Nefes nefeseydim.

Her tarafım titremeye başladı. Başardığımı fark ettim hayal meyal. Sonucu ne olursa olsun, bir Desen vardı. Ve yaşayacaktı.

Hiç ses olmaması gereken yerde bir ses duydum, ama bitkin kaslarım, çok geç olana kadar, içgüdüsel olarak bile tepki vermeyi reddetti. Ancak Mücevher gevşek parmaklarımdan çekilip alındığı zaman başımı kaldırdım ve topuklarımın üzerine oturdum. Desen'de kimse beni takip etmemişti. Aksi halde farkına varacağımdan emindim. Bu yüzden...

Işık neredeyse normale dönmüştü ve ona karşı gözlerimi kırpıştırarak Brand’in gülümseyen yüzüne baktım. Artık bir gözü örtülmüştü ve Mücevher elindeydi. Kendini buraya nakletmiş olmalıydı.

Başımı kaldırırken bana vurdu ve sol yanıma düştüm. O zaman şiddetle midemi tekmeledi.

"Eh, başardın," dedi. “Yapabileceğini düşünmemiştim. Artık her şeyi düzeltmeden önce yok etmem gereken bir Desen daha var. Ama ilk önce Saraylar’daki savaşı kazanmak için buna ihtiyacım var." Mücevher’i salladı. “Şimdilik hoşça kal."

Ve yok oldu.

Orada inleyerek, karnımı tutarak yattım. Karanlık dalgaları içimde yükselip alçaldı, ama bilinçsizliğe tamamen teslim olmadım. Muazzam bir ümitsizlik duygusuna boğuldum, gözlerimi kapattım ve inledim. Artık güç çekebileceğim Mücevher de yoktu.

Kestane ağaçları...

Bölüm 10

Ben acı içinde orada yatarken, Brand’in Amber ve Kaos güçlerinin çarpıştığı savaş alanında belirdiğini, Mücevherin boynunda yürek gibi attığını gördüm. Görünüşe göre Mücevher üzerindeki kontrolünün, her şeyi aleyhimize çevirmesi için yeterli olduğunu düşünüyordu. Onu birliklerimize şimşekler yağdırırken gördüm. Onu, bize saldırmak için büyük rüzgarlar ve dolu fırtınaları çağırırken gördüm. Ağlamaklı oldum. Bizim tarafımıza geçerek her şeyi affettirebilecekken bütün bunları yapması. Ama artık yalnızca kazanmak onun için yeterli değildi. Kendisi için, kendi şartlarıyla kazanması gerekiyordu. Ya ben? Başarısız olmuştum. Kaos’a karşı bir Desen çizmiştim, yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Ama savaş kaybedilirse, Brand geri dönerse ve çalışmamı silerse bütün bunlar anlamsız olacaktı. Bu kadar yaklaşmak, yaşadığım her şeyi yaşamak ve burada başarısız olmak... “Haksızlık!" diye bağırmak istedim, ama evrenin benim adalet fikirlerime göre işlemediğini biliyordum. Dişlerimi sıktım, ağzımdaki toprağı tükürdüm.

Babamız bana Mücevher’i savaş alanına götürme görevini vermişti. Neredeyse başaracaktım.

Sonra üzerime bir tuhaflık geldi. Bir şey dikkatimi çekiyordu. Ne?

Sessizlik.

Öfkeyle esen rüzgarlar ve gök gürültüsü kesilmişti. Hava durgundu. Aslında, hava serin ve taze geliyordu. Ve göz kapaklarımın diğer yanında ışık olduğunu biliyordum.

Gözlerimi açtım. Parlak, tekdüze beyaz bir gökyüzü gördüm. Gözlerimi kırpıştırdım, başımı çevirdim. Sağımda bir şey vardı...

Bir ağaç. İhtiyar Ygg’den kestiğim asayı sapladığım yerde bir ağaç duruyordu. Asayken olduğundan çok daha yüksekti.

Büyüdüğünü neredeyse görebiliyordum. Ve yapraklarla yeşil, tomurcuklarla beyazdı; birkaç çiçek açmıştı bile. Rüzgar o yönde bana teselli veren hafif, narin bir koku getirdi.

Yanlarımı yokladım. Kaburgalarım sağlam görünüyordu, ama karnım yediğim tekmeden dolayı hâlâ düğüm düğümdü.

Yumruklarımla gözlerimi ovuşturdum ve ellerimi saçlarımdan geçirdim. Sonra derin bir iç çektim ve bir dizimin üzerinde doğruldum.

Başımı çevirerek manzarayı inceledim. Plato aynıydı, ama bir şekilde aynı değildi. Hâlâ çıplaktı, ama artık vahşi görünmüyordu. Muhtemelen yeni ışığın etkisi. Hayır, bundan daha fazlası vardı...

Dönmeye devam ettim, ufku taramayı bitirdim. Burası yürümeye başladığım aynı yer değildi. Küçük ve büyük farklılıklar vardı: değişmiş kaya formasyonları, bir yükseltinin olduğu yerde bir çukur, akımdaki, yanımdaki kayalarda yeni bir doku, uzakta toprağa benzer bir şey. Durdum ve bir yerlerden deniz kokusu geldiğini hissettim. Bu yer, tırmandığım yerden -çok uzun zaman önce gibi geliyordu- tamamen farklı bir duygu veriyordu. O fırtınanın yaratabileceğinden çok daha büyük bir değişimdi. Bana bir şey hatırlatıyordu.

Orada, Desen’in ortasında yine içimi çektim ve çevremi incelemeye devam ettim. Her nasılsa, elimde olmadan ümitsizliğim kayıp gidiyor ve yeni bir duygu -en iyi sözcük “tazelenme" gibi geliyor- içimde yükseliyordu. Hava o kadar temiz ve tatlıydı ve burada öyle bir yenilik, kullanılmamışlık duygusu vardı ki. Ben...

Elbette. Burası birincil Desen’in bulunduğu yere benziyordu. Ağaca döndüm ve yine baktım. Biraz daha yükselmişti.

Benzer, ama değil... Havada, yerde, gökyüzünde yeni bir şey vardı. Burası yeni bir yerdi. Yeni bir birincil Desen. Çevremdeki her şey içinde durduğum Desen’in sonucuydu.

Aniden tazelenmeden daha fazlasını hissettiğimi fark ettim.

Bu bir sevinç duygusuydu, içimde yükselen bir coşku. Bu temiz, taze bir yerdi ve bir şekilde ben bundan sorumluydum.

Zaman geçti. Orada durmuş ağaçları izliyor, çevreme bakınıyor, üzerime çöken keyif duygusunun zevkini çıkarıyordum.

Ne olursa olsun burada bir tür zafer vardı. Brand gelip silene kadar.

Aniden kendime geldim. Brand’i durdurmak zorundaydım.

Bu yeri korumak zorundaydım. Desen’in merkezindeydim.

Eğer bu da diğerleri gibi davranıyorsa, onun gücünü kullanarak kendimi dilediğim yere nakledebilirdim. Onu gidip diğerlerine katılmak için kullanabilirdim.

Üzerimdeki tozları silkeledim. Kılıcımı kınında gevşettim.

Olaylar daha önce göründüğü kadar ümitsiz olmayabilirdi.

Mücevher’i savaş alanına götürmem söylenmişti. Brand bunu benim yerime yapmıştı; hâlâ orada olmalıydı. Gidip, bir şekilde ondan geri almam, olayları olması gerektiği şekilde etkilemem yeterli olacaktı.

Çevreme bakındım. Buraya bir başka gün dönüp, durumu inceleyecektim. Eğer yaklaşan olaylarda hayatta kalırsam. Burada gizem vardı. Havada asılıydı, rüzgarla sürükleniyordu.

Yeni Desen’i çizerken var olanların gerçekleşmesi çağlar alacaktı.

Ağacı selamladım. Ben bunu yaparken kıpırdanır gibi oldu.

Gülümü düzelttim. Bir kez daha harekete geçme zamanı gelmişti. Henüz yapılması gereken bir şey vardı.

Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. Kaos Sarayları’ndaki uçurumun şeklini hatırlamaya çalıştım. O vahşi gökyüzünün altında gördüm, sonra oraya akrabalarımı, birliklerimizi yerleştirdim. Sahne kendini düzeltti, berraklaştı. Görüntüyü bir an daha beklettim, sonra Desen’e beni oraya götürmesini emrettim.

...Bir an sonra bir düzlüğün yanındaki tepede duruyordum. Soğuk bir rüzgar pelerinimi dalgalandırıyordu. Gökyüzü son seferden hatırladığım o çılgın, dönen, şeritli şeydi. Yarısı siyah, yarısı çılgın gök kuşaklarından. Havada nahoş kokular vardı. Kara yol şimdi sağımdaydı, düzlüğü kesiyor, ötesindeki boşluğu aşıyor, çevresinde ateşböceklerinin kıvılcımlandığı o gece kalesine gidiyordu. İpliksi köprüler havada sürükleniyor, o karanlıkta uzaklara uzanıyordu ve onların üstünde, kara yolun üstünde garip şekiller ilerliyordu. Altımda, savaş alanında birliklerimizin ana gövdesi duruyordu. Arkamda, Zaman’ın kanatlı savaş arabasından başka bir şey vardı.

Yönü konusunda önceki tahminlerime dayanarak kuzey olduğunu düşündüğüm tarafa döndüğümde, uzaktaki dağların üzerinde, şimşekler çakan, hırlayan, gökyüzü yüksekliğinde bir buzdağı gibi ilerleyen o şeytani fırtınanın cephesini gördüm.

Demek yeni bir Desen yaratarak onu durduramamıştım.

Benim korunaklı alanımı geçmiş, gideceği yere doğru ilerlemeye devam etmişti. O zaman belki bu şeyin arkasından yeni Desen’in yapıcı güçleri yayılacak, Gölge mekanlarına yeniden düzen verecekti. Fırtınanın buraya ulaşması için ne kadar zaman gerektiğini merak ettim.

Toynak sesleri duydum ve kılıcımı çekerek döndüm.

Büyük, siyah bir atın üzerinde boynuzlu bir binici, gözlerinden ateş fışkırarak üzerime geliyordu.

Pozisyonumu düzelttim ve bekledim. Bu tarafa sürüklenen o sis gibi yolların birinden inmiş gibiydi. Savaş alanından epey uzaktaydık. Tepeyi inmesini izledim. Tuhaf bir atı vardı. Güzel göğüslü. Brand ne cehennemdeydi? Ben herhangi bir dövüş istemiyordum.

Binicinin, eğri kılıcı elinde, yaklaşmasını izledim. Beni doğramak için atılırken pozisyonumu tekrar değiştirdim. Kılıcını savurduğu zaman, kolunu ulaşabileceğim bir yere çeken bir savuşturma hareketine hazırdım. Kolunu yakaladım ve adamı atından aşağı çektim.

"O gül..." dedi yere düşerken. Başka ne diyecekti, bilmiyorum, çünkü boğazını kestim ve sözcükleri de onunla ilgili başka her şey gibi alevler içinde kayboldu.

Sonra döndüm, Grayswandir'i kurtardım, birkaç adım koştum ve siyah atın gemini yakaladım. Atla konuşarak sakinleştirdim ve alevlerden uzaklaştırdım. Birkaç dakika sonra dost olduk ve bindim.

Başta ürkekti, ama ben izlemeye devam ederken tepeyi ağır ağır çıkmasını sağladım. Amber güçleri saldırıya geçmiş gibi görünüyordu. Alev alev cesetler alana yayılmıştı. Düşmanlarımızın ana güçleri boşluğun kenarındaki bir yükseltiye çekilmişti. Henüz bozulmamış ama baskı altındaki saflar halinde, yavaş yavaş o tarafa geriliyorlardı. Diğer yandan, boşluğu aşan ve yükseltiyi koruyan diğerlerine katılan daha fazla birlik vardı. Gittikçe artan sayılarına ve konumlarına bakarak, onların da kendi saldırılarına hazırlanmakta olduklarını tahmin ettim.

Brand görünürlerde yoktu.

Dinlenmiş ve zırhlı olsaydım bile atımı aşağı sürüp çatışamaya katılmak konusunda tereddütlü olurdum. Şu anda işim Brand'i bulmaktı. Doğrudan çatışmaya karışmış olacağından kuşkuluydum. Savaş alanının kenarlarına bakarak yalnız bir şekil aradım. Hayır... Belki alanın uzak ucunda. Kuzeye dolanmam gerekecekti. Batı tarafında göremediğim çok şey vardı.

Atımın başını çevirdim ve tepeden aşağı indim. Yere yıkılıvermenin çok hoş olacağına karar verdim. Bir yığın halinde yıkılıp uyumak. İçimi çektim. Brand ne cehennemdeydi?

Tepenin dibine ulaştım ve dönüp bir çukuru aştım. Daha iyi bir görüş açısına ihtiyacım vardı...

"Amber Lordu Corwin!"

Ben çukurdaki köşeyi dönerken beni bekliyordu; büyük, ceset renkli, kırmızı saçlı ve kızıl atlı bir adam. Yeşilimsi desenli, bakır renkli bir zırhı

vardı ve bir heykel kadar kıpırtısız, bana dönük oturuyordu.

"Seni tepede gördüm," dedi. “Zırhın yok, değil mi?"

Göğsüme vurdum.

Başını hızla salladı. Sonra elini önce sol omzuna, sonra sağ omzuna, sonra yanlarına uzattı, göğüs plakasındaki tokaları açtı. Hepsini tamamladığı zaman çıkardı, sol yanında yere sarkıttı ve bıraktı. Baldırındakilere de aynısını yaptı.

"Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyorum," dedi. "Ben Borel. Seni öldürdüğüm zaman durumundan haksız avantaj kazandığımı söylesinler istemem."

Borel... İsim tanıdıktı. Sonra hatırladım. Dara’nın saygısını ve sevgisini kazanmıştı. Kılıç öğretmeni, bir ustaydı. Ama aptaldı anlaşılan. Zırhını çıkararak saygımı kaybetmişti. Savaş bir oyun değildir ve aksini düşünen eşeğin birine kendimi öldürtmeye niyetim yoktu. Özellikle de ben bitkin bir haldeyken, becerikli bir eşeğe. Hiçbir şey yapamasa bile, dayanıklılığı ile üste çıkabilirdi.

"Şimdi uzun zamandır beni rahatsız eden bir konuyu açıklığa kavuşturacağız," dedi.

Garip edepsizliklerle yanıt verdim, atımı çevirdim ve geldiğim yere sürdüm. Hemen kovalamaya başladı.

Çukurdan geçerken aramızdaki mesafenin yeterli olmadığını fark ettim. Birkaç dakika sonra beni yakalardı, sırtım korunmasızdı ve beni doğrar ya da savaşmaya zorlardı. Ama sınırlı olsa da, seçeneklerim bundan biraz daha fazlasını kapsıyordu.

"Korkak!" diye bağırdı. “Savaştan kaçıyorsun! Hakkında bunca şey duyduğum o büyük savaşçı bu mu?"

Uzandım, pelerinimin tokasını açtım. İki yanda, çukurun kenarları omuzlarımla, sonra belimle aynı hizaya geldi.

Eyerden sol tarafa yuvarlandım, bir kez takıldım ve dengemi sağladım. Siyah at yürümeye devam etti. Sağa geçtim, çukura döndüm.

Pelerinimi iki elimle tutarak, Borel’in kafası ve omuzları benim hizama gelmeden bir ya da iki saniye önce savurdum. Pelerin kılıcıyla birlikte her tarafını kapladı, başını sardı, kollarını yavaşlattı.

O zaman sıkı bir tekme savurdum. Kafasını hedeflemiştim, ama sol omzundan yakaladım. Eyerden düştü ve onun atı da geçip gitti.

Grayswandir’i çekerek üzerine atladım. Tam pelerinimi kenara atmış, ayağa kalkmaya çalışırken yakaladım onu. Oturduğu yerde şişledim ve yara alev aldığı zaman yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm.

"Ah, alçakça bir iş!" diye haykırdı. “Senden daha iyisini beklerdim!"

"Olimpiyat Oyunlarında değiliz," dedim, pelerinimden kıvılcımlar süpürerek.

Sonra atımı yakaladım ve bindim. Bu birkaç dakikamı aldı.

Kuzeye doğru yoluma devam ederken zemin yükseldi. Oradan Benedict’in savaşı yönettiğini gördüm ve çok arkada, Julian Arden birliklerinin başındaydı. Görünüşe göre Benedict onları yedekte tutuyordu.

Yarı karanlık, yarı renkli, dönen gökyüzünün altında, ilerleyen fırtınaya doğru gitmeye devam ettim. Kısa süre sonra hedefime, görünürdeki en yüksek tepeye ulaştım ve tırmanmaya başladım. Yolda arkaya bakmak için defalarca durdum.

Siyah zırh içinde, bir balta savuran Deirdre’yi gördüm; Llewella ve Flora okçuların arasındaydı, Fiona görünürlerde yoktu. Gerard da orada değildi. Sonra at üstünde, ağır bir kılıç sallayan, düşmanın tuttuğu tepeye yapılan saldırıyı yöneten Random’ı gördüm. Yanında tanımadığım, yeşilli bir şövalye vardı.

Adam topuzunu ölümcül bir etkinlikle kullanıyordu. Sırtında bir yay taşıyordu ve kalçasında parlak oklarla dolu bir sadak vardı.

Tepenin zirvesine ulaştığımda fırtınanın sesleri yükseldi.

Şimşek bir neon lambasının düzenliliği ile parlıyordu ve yağmur cızırdayarak, fiberglas bir perde halinde dağları aşmıştı.

Aşağıda, hayvanlar ve insanlar ve bazı hayvan-adamlar savaş halinde düğümlenmişti. Alanın üzerinde bir toz bulutu asılıydı. Ama güçlerin dağılımını incelediğimde, düşmanın gittikçe büyüyen kuvvetleri daha fazla geriletilemez gibi geldi.

Aslında, karşı saldırının zamanı gelmiş gibiydi. Kayalık mekanlarında hazırlanmış, emir bekliyor gibi görünüyorlardı.

Yaklaşık bir buçuk dakika uzaktaydım. İlerlediler, yamaçtan aşağı indiler, saflarını sağlamlaştırdılar, birliklerimizi çekilmeye zorladılar. Ve karanlık boşluğun ötesinden daha fazlası geliyordu. Birliklerimiz oldukça düzenli bir şekilde çekilmeye başladı. Düşman daha fazla baskı yaptı. Her şey bir bozguna hazır gibi göründüğünde, bir emir verilmiş olmalıydı.

Julian’ın borusunu duydum ve hemen arkasından Morgenstern’in üzerinde, Arden savaşçılarını savaş alanına sürdüğünü gördüm. Bu karşı karşıya gelen güçleri neredeyse tamamen dengeledi. Tepemizdeki gökyüzü dönerken gürültü yükseldi, yükseldi.

Bizim güçlerimiz yavaş yavaş çekilirken, belki on beş dakika boyunca çatışmayı izledim. Sonra çizgili bir atın üzerinde tek kollu bir şeklin aniden uzaktaki bir tepede belirdiğini gördüm. Kılıcını kaldırmıştı ve sırtı bana dönüktü. Batıya bakıyordu. Uzun dakikalar boyunca kıpırdamadan durdu. Sonra kılıcını indirdi.

Batıda borular duydum, ama başta hiçbir şey görmedim.

Sonra bir süvari hattı görüş alanıma girdi, irkildim. Bir an Brand’in orada olduğunu sandım. Sonra düşmanın açıktaki kanatlarına birliklerini sürenin Bleys olduğunu fark ettim.

Ve aniden savaş alanındaki birliklerimiz çekilmekten vazgeçti. Yerlerini korudular. Sonra, düşmana baskı yapmaya başladılar.

Bleys ve atlıları alana geldi ve Benedict’in yine günü kurtardığını anladım. Düşman ufalanacaktı.

Sonra kuzeyden üzerime soğuk bir rüzgar esti ve yine o tarafa baktım.

Fırtına epeyce ilerlemişti. Son zamanlarda daha hızlı hareket etmeye başlamış olmalıydı. Ve şimdi öncekinden daha karanlık, şimşekleri daha parlak, kükremeleri daha yüksekti. Ve bu soğuk, ıslak rüzgar gittikçe hızlanıyordu.

O zaman merak ettim... Savaş alanının üzerinden yok edici bir dalga gibi geçecek miydi? Hepsi bu mu olacaktı? Ya yeni Desen’in etkileri? Bunlar arkadan gelip her şeyi düzeltecek miydi? Bir şekilde, bundan kuşkuluydum. Eğer bu fırtına bizi ezerse, ezilmiş kalacağımızı hissediyordum. Düzen sağlanana kadar korunmamız için Mücevher’in gücüne ihtiyacımız vardı.

Peki, biz fırtınadan sağ kurtulursak ne kalacaktı geriye? Tahmin edemiyordum.

Brand’in planı neydi? Neyi bekliyordu? Ne yapacaktı?

Bir kez daha savaş alanına baktım...

Bir şey.

Düşmanın yeniden toplandığı, takviye aldığı, tekrar saldırıya geçtiği tepelerde, gölgeli bir yerde... bir şey.

Minik bir kırmızı çakma... Gördüğümden emindim.

İzlemeye, beklemeye devam ettim. Yerini belirlemek için tekrar görmeliydim...

Bir dakika geçti. Belki iki...

İşte! Yine.

Siyah atımı çevirdim. Düşman güçlerinin yakındaki kanadını dolanmak ve o boş yükseltiye tırmanmak mümkün görünüyordu. Atımı tepeden aşmağı koşturdum ve o tarafa ilerledim.

Mücevher'i takan Brand olmalıydı bu. Tüm savaş alanını ve yaklaşan fırtınayı gören iyi, güvenli bir nokta seçmişti. Oradan, fırtınanın ön cephesi ilerlerken birliklerimizin üzerine yıldırım yağdırabilirdi. Uygun anda geri çekilmelerini emredebilir, fırtınanın tuhaf öfkesini üzerimize salabilir, sonra tuttuğu tarafın yanından geçip gitmesini sağlayabilirdi. Mevcut şartlar altında Mücevher'in en kolay ve en etkin kullanımı bu gibi görünüyordu.

Bir an önce yaklaşmam gerekiyordu. Taş üzerindeki kontrolüm onunkinden daha fazlaydı, ama mesafeyle azalıyordu ve Brand Mücevher'i üzerinde taşıyor olmalıydı. Yapılacak en iyi şey doğrudan saldırmak, her şeyi göze alarak kontrol menziline girmek, taşı emrim altına almak ve ona karşı kullanmaktı. Ama orada, yanında bir muhafız olabilirdi. Bu beni endişelendiriyordu, çünkü muhafızla başa çıkmak beni felaketle sonuçlanacak kadar yavaşlatabilirdi. Ve muhafızı yoksa bile, güç duruma düştüğü zaman kendini bir yere nakletmekten ne alıkoyacaktı ki onu? O zaman ne yapabilirdim? Her şeye baştan başlar, yine peşinden giderdim. Onu kendini nakletmekten alıkoymak için Mücevher'i kullanıp kullanamayacağımı merak ettim. Bilmiyordum. Denemeye karar verdim.

Belki planların en iyisi değildi, ama sahip olduğum tek plandı. Plan yapacak daha fazla zamanım yoktu.

Atımı sürerken, o tepeye yönelen başkaları da olduğunu gördüm. At üzerinde Random, Deirdre ve Fiona, yanlarında sekiz atlı, düşman hatlarını aşıyorlardı. Arkalarında birkaç birlik daha vardı -dost ya da düşman, ayırt edemiyordum, belki ikisi birden- hızla takip ediyorlardı. Yeşillere bürünmüş şövalye aralarında en hızlı hareket eden gibiydi, yaklaşıyordu. Onu tanımadım. Ama topluluğun amacı hakkında kuşkum yoktu.

Fiona oradayken değil. Brand'in varlığını hissetmiş, diğerlerini ona götürüyor olmalıydı. Yüreğime birkaç damla umut düştü. Brand'in güçlerini etkisiz kılabilir ya da en aza indirebilirdi. Sola yönelerek öne

eğildim, atımı hızlandırdım. Gökyüzü dönmeye devam ediyordu. Rüzgar çevremde ıslık çalıyordu.

Korkunç bir gök gürültüsü koptu. Arkama bakmadım.

Onlara doğru koşturuyordum. Oraya benden önce ulaşmalarını istemiyordum, ama ulaşacaklarından korkuyordum. Mesafe çok fazlaydı.

Arkalarına dönüp, benim geldiğimi görseler muhtemelen beklerlerdi. Onlara varlığımı bildirmek için bir yol olmasını diledim. Koz Kartlarının işe yaramamasına küfrettim.

Bağırmaya başladım. Arkalarından seslendim, ama rüzgar sözcüklerimi alıp götürdü ve gök gürültüsü ezdi geçti.

"Beni bekleyin! Lanet olsun! Ben Corwin!"

Benim tarafıma tek bir bakış bile fırlatmadılar.

En yakındaki çatışmaları aştım; okların ve mızrakların menzili dışında düşman hatlarının yanından geçtim. Şimdi daha hızlı çekiliyor gibiydiler ve birliklerimiz daha büyük bir alana yayılıyordu. Brand saldırmaya hazırlanıyor olmalıydı. Dönen gökyüzünün bir kısmı birkaç dakika önce orada olmayan karanlık bir bulutla örtülmüştü.

Sağıma, çekilen güçlerin arkasına döndüm, diğerlerinin çoktan tırmanmaya başladığı tepelere seğirttim.

Ben tepelerin dibine ulaşırken gökyüzü kararmaya devam etti ve kardeşlerim için korktum. Brand’e çok fazla yaklaşıyorlardı. Bir şey yapmak zorunda kalacaktı. Fiona onu durduracak kadar güçlü değilse...

At şahlandı ve yakınımda beliren kör edici bir çakma ile yere fırladım. Ben yere düşmeden gök gürültüsü çatırdadı.

Dakikalarca sersem sersem, orada yattım. At kaçmıştı, belki elli metre ötedeydi, durmuş, kararsızca dolanıyordu. Karnımın üzerine yuvarlandım ve uzun yamaçtan yukarı baktım. Diğer atlılar da inmişti. Görünüşe göre yıldırım gruplarına çarpmıştı. Bazıları hareket ediyordu, bazıları etmiyordu. Hiçbiri henüz ayağa kalkmamıştı. Üstlerinde, bir çıkıntının altında, parlak ve şimdi istikrarlı, Mücevher’in kırmızı parıltısını ve onu takan şeklin gölgeli siluetini gördüm.

Yukarı ve sola sürünmeye başladım. Ayağa kalkmadan önce o şeklin görüş alanından çıkmak istiyordum. Sürünerek ona ulaşmak çok uzun sürerdi ve şimdi diğerlerinin de uzağından geçmek zorundaydım, çünkü yukarıdaki adamın dikkati onların üzerindeydi.

Yavaşça, dikkatle, gördüğüm her şeyi saklanmak için kullanarak, yıldırımın kısa süre sonra aynı yere düşüp düşmeyeceğini -ve düşmezse, ne zaman birliklerimizin üzerine felaket yağdırmaya başlayacağını- merak ederek ilerledim. Artık her an olabilir, diye tahmin ettim. Arkama fırlattığım bir bakış güçlerimizin alanın uzak ucunda yayıldığını, düşmanın çekildiğini ve bu tarafa ilerlemekte olduğunu gösterdi. Aslında, kısa süre sonra onlar için de endişelenmeye başlamak zorunda kalacaktım.

Dar bir çukura girdim ve belki on metre boyunca güneye doğru süründüm. Sonra, bir yükseltiden faydalanarak uzak ucundan çıktım ve bazı kayaların arkasına saklandım.

Durumu değerlendirmek için başımı kaldırdığımda, artık Mücevher’in parıltısını göremiyordum. Parıltısının geldiği yarık doğusundaki taş çıkıntısı ile örtülmüştü.

Ama büyük boşluğun kenarına doğru sürünmeye devam ettim, sonra bir kez daha sağa döndüm. Ayağa kalkmanın güvenli göründüğü bir noktaya geldim ve öyle yaptım. Yeni bir çakma, yeni bir gök gürültüsü bekliyordum -yakında veya savaş alanında- ama hiçbiri gelmedi. Merak etmeye başladım... neden olmasın? Uzandım, Mücevher’in varlığını hissetmeye çalıştım, ama hissedemedim. Parıltıyı en son gördüğüm yere doğru seğirttim.

O taraftan yeni bir kötülük gelmediğinden emin olmak için boşluğa doğru baktım. Kılıcımı çektim. Hedefime ulaştığımda, kayalıktan uzaklaşmadan kuzeye döndüm. Kenarına geldiğimde eğildim ve kenarından baktım.

Kırmızı parıltı yoktu. Gölgeli bir şekil de yoktu. Taş yarık boş görünüyordu. Çevrede şüpheli hiçbir şey yoktu. Kendini yine nakletmiş olabilir miydi? Ve eğer öyleyse neden?

Ayağa kalktım ve kaya çıkıntısını dolandım. O tarafa ilerlemeye devam ettim. Bir kez daha Mücevher’i hissetmeye çalıştım ve bu sefer onunla hafif bir iletişim kurmayı başardım. Sağımda ve yukarıda bir yerde gibiydi.

Sessiz, ihtiyatlı, o tarafa yöneldim. Neden korunaklı yerini terk etmişti? Amaçladığı şey için mükemmel bir yerdi. Elbette...

Bir çığlık ve bir küfür duydum. İki değişik ses. Koşmaya başladım.

Bölüm 11

Girintiyi geçtim ve koşmaya devam ettim. Ötesinde, yukarı kıvrılan doğal bir patika vardı. Buradan çıktım.

Henüz hiç kimseyi göremiyordum, ama Mücevher'in varlığı ben ilerledikçe daha güçlü geliyordu. Sağ tarafımdan tek bir ayak sesi duyduğumu sandım ve hızla o tarafa döndüm, ama görünürde kimse yoktu. Mücevher'in hissi o kadar yakından gelmiyordu, bu yüzden devam ettim.

Siyah Kaos sahnesi arkamda, yükseltinin tepesine ilerlerken, sesler duydum. Neler söylendiğini ayırt edemiyordum, ama sözcükler heyecanlıydı.

Zirveye yaklaşırken yavaşladım, eğildim ve bir kayanın yanından gözetledim.

Random biraz ötemdeydi ve Fiona, Lord Chantris ve Lord Feldane yanındaydı. Fiona hariç herkes, kullanmaya hazır, silahlarını kaldırmışlardı, ama kıpırdamadan duruyorlardı. Her şeyin kenarına doğru bakıyorlardı - boylarından biraz yüksek, belki on beş metre uzakta bir kaya çıkıntısı-boşluğun başladığı yer.

O yerde Brand duruyordu ve Deirdre'yi önünde tutuyordu.

Deirdre'nin miğferi yoktu, saçları çılgınca uçuşuyordu ve boğazına dayanmış bir hançer vardı. Brand onu çoktan hafifçe kesmiş görünüyordu. Geriledim.

Random'ın yumuşak sesle konuştuğunu duydum, "Yapabileceğin başka bir şey yok mu, Fi?"

"Onu orada tutabilirim," dedi "ve bu uzaklıktan hava durumu üzerindeki kontrolünü yavaşlatabilirim. Ama o kadar. Mücevher'e biraz uyumlu, ama ben değilim. Yakınlığı da onun tarafında. Deneyebileceğim başka her şeye karşı koyabilir."

Random alt dudağını çiğnedi.

"Silahlarınızı indirin," diye seslendi Brand. "Hemen, yoksa Deirdre ölür."

"Onu öldürürsen," dedi Random, "seni hayatta tutan tek şeyi kaybetmiş olursun. Öldür de sana silahımı nereye sokacağımı göstereyim."

Brand alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Sonra: "Tamam. Onu sakatlayarak başlayacağım."

Random tükürdü.

"Hadi ama!" dedi. “O da bizim kadar kolay iyileşir. Anlamlı bir tehdit bul, yoksa sesini kes ve savaş!"

Brand kıpırtısızdı. Varlığımı belli etmemenin daha iyi olacağına karar verdim. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Bir bakış daha fırlatma riskini göze aldım, gerilemeden önce mekanın zihinsel bir fotoğrafını çektim. Sol tarafta bazı kayalar vardı, ama yeterince uzağa gitmiyorlardı. Ona gizlice yaklaşmanın hiçbir yolunu göremiyordum.

"Sanırım işi şansa bırakıp saldıracağız," dediğini duydum

Random’ın. “Başka seçenek göremiyorum. Ya sen?"

Biri ona yanıt vermeden önce tuhaf bir şey oldu. Ortalık aydınlanmaya başladı.

Aydınlığın kaynağını bulmak için çevreme bakındım, sonra bakışlarımı yukarıya çevirdim.

Bulutlar hâlâ oradaydı, çılgın gökyüzü ötelerinde numaralarını yapıyordu. Ama parlaklık bulutların içindeydi. Solmuşlardı ve sanki bir güneşi maskelermiş gibi parlıyorlardı. Aydınlık ben izlerken bile fark edilir derecede arttı.

"Şimdi ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu Chantris.

"Anlayabildiğim bir şey değil," dedi Fiona. “Bunun onun işi olduğunu sanmıyorum."

"O zaman kimin?"

Yanıtını duymadım.

Bulutların aydınlanmasını izledim. Aralarındaki en büyük, en parlak bulut, karıştırılmış gibi döndü. İçinde şekiller dolandı, yerleşti. Bir siluet şekillenmeye başladı.

Aşağıda, savaş alanında, çarpışma sesleri azaldı. İmge büyürken fırtına sessizleşir gibi oldu. Başlarımızın üstündeki parlak yerde bir şeyin oluştuğu kesindi. Dev bir yüzün hatları.

"Bilmiyorum, dedim ya," dediğini duydum Fiona’nın, mırıldanan bir şeye yanıt olarak.

Bulut şekillenmeyi bitirmeden önce gökyüzündekinin babamın yüzü olduğunu fark ettim. İyi bir numaraydı. Ve neyi temsil ettiğine ilişkin en ufak bir fikrim yoktu.

Yüz, sanki her birimizi süzermiş gibi döndü. Hatları gergindi, yüz ifadesi endişeliydi. Parlaklık biraz daha arttı. Dudaklar kıpırdadı.

Sesi bana ulaştığı zaman, beklediğim engin gümbürtü değil, bir şekilde normal konuşma düzeyindeydi:

"Size bu mesajı," dedi, “Desen’i onarmaya girişmeden önce gönderiyorum. Siz mesajı aldığınızda ya başarılı, ya başarısız olmuş olacağım. Çabama eşlik eden Kaos dalgasından önce gelecek. Çabamın benim için ölümcül olacağına inanmam için sebeplerim var."

Gözleri savaş alanını taradı.

"Sevinin ya da yas tutun, nasıl isterseniz," diye devam etti, "çünkü bu belki bir başlangıç, belki son. İşim biter bitmez Hüküm Mücevheri’ni Corwin’e göndereceğim. Onu, Mücevher’i savaş meydanına taşımakla görevlendirdim. Kaos dalgası engellenemezse tüm çabalarınız boşuna olacak. Ama Mücevher elindeyken, orada, Corwin sizi Kaos dalgası geçene kadar koruyabilmeli."

Brand’in kahkahasını duydum. Artık oldukça deli geliyordu kulağa.

"Benim ölümüm ile" diye devam etti ses, “halef sorunuyla baş başa kalacaksınız. Bu konuda dileklerim vardı, ama artık bunların boşuna olduğunu görüyorum. Bu yüzden, meseleyi Tekboynuz’a bırakmaktan başka seçeneğim kalmadı.

"Çocuklarım, beni tam olarak memnun ettiğinizi söyleyemem, ama sanırım bu karşılıklıydı. Öyle olsun. Size hayır dualarımı gönderiyorum ve bu yalnızca formalite değil. Şimdi Desen’i yürümeye gidiyorum. Elveda."

Sonra yüzü solmaya, bulutlardaki parlaklık sönmeye başladı. Bir süre sonra tamamen kayboldu. Savaş alanına bir durgunluk çöktü.

"...ve görebildiğiniz gibi," dediğini duydum Brand’in, “Mücevher Corwin’de değil. Silahlarınızı atın ve buradan kaybolun. Ya da silahlarınızı alıkoyun ve gidin. Umurumda değil. Beni yalnız bırakın. Yapacak işlerim var."

"Brand," dedi Fiona, “Corwin’den istediği şeyi sen yapabilir misin? O fırtınanın bize dokunmadan geçmesini sağlayabilir misin?"

"İstesem yapardım," dedi. “Evet, onu engelleyebilirdim."

"Yaparsan kahraman olursun," dedi Fiona nazikçe. “Minnetimizi kazanırsın. Geçmişteki bütün hataların affedilir. Affedilir ve unutulur. Biz..."

Brand çılgınca gülmeye başladı.

"Sen, beni affedeceksin, öyle mi?" dedi. “Beni o kuleye kapatan, beni hançerleyen sen. Teşekkür ederim, kardeşim. Beni affetmeyi önermen çok

nazikçe, ama reddedersem alınma."

"Tamam," dedi Random, “sen ne istiyorsun? Özür mü? Servet ve zenginlik mi? Önemli bir görev mi? Hepsi birden mi?Hepsi senin olsun. Ama aptalca bir oyun oynuyorsun. Bırak bitirelim ve eve gidelim, hepsi kötü bir rüyaymış gibi davranalım."

"Evet, bitirelim," diye yanıt verdi Brand. “Ama ilk önce silahlarınızı yere atın. Sonra Fiona beni büyüsünden serbest bırakacak, siz, hepiniz dönecek, kuzeye gideceksiniz. Bunları yapın, yoksa Deirdre’yi öldürürüm."

"O zaman bence onu öldürsen ve benimle savaşmaya hazır olsan iyi olacak," dedi Random, “çünkü senin istediğin gibi olmasına izin verirsek Deirdre zaten birazdan ölecek. Hepimiz öleceğiz."

Brand’in alçak sesle güldüğünü duydum.

"Gerçekten de ölmenize izin vereceğimi mi düşünüyorsun?Size ihtiyacım var. Ne kadarınızı kurtarabilirsem. Belki Deirdre’ye de. Zaferimi takdir edebilecek yalnız siz varsınız. Başlayacak olan kıyımda sizi koruyacağım."

"Sana inanmıyorum," dedi Random.

"O zaman bir dakika dur ve düşün. Beni, burunlarınızı sürtmenizi izlemek isteyeceğimi bilecek kadar tanıyorsun. Yaptığım şeye seyirci olmanızı istiyorum. Bu anlamda, yeni dünyamda var olmanızı istiyorum. Şimdi, defolun gidin buradan."

"Her şeye ve minnetimize sahip olacaksın," diye başladı Fiona, “eğer yalnızca..."

"Gidin!"

Daha fazla oyalanamayacağımı biliyordum. Hamlemi yapmak zorundaydım. Aynı zamanda, ona zamanında ulaşamayacağımı da biliyordum. Mücevher’i ona karşı silah olarak kullanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Uzandım ve varlığını hissettim. Gözlerimi kapatarak güçlerimi topladım.

Sıcak. Sıcak, diye düşündüm. Seni yakıyor, Brand. Bedenindeki her molekülün gittikçe daha hızlı hareket etmesine sebep oluyor. İnsandan bir meşale olmak üzeresin...

Bir çığlık duydum.

"Corwin!" diye bağırdı. “Kes şunu! Her neredeysen! Onu öldürürüm! Bak!"

Mücevher’in onu yakmasını emretmeye devam ederek ayağa kalktım. Aramızdaki mesafeden dik dik ona baktım. Giysileri için için yanmaya

başlamıştı.

"Kes şunu!" diye haykırdı, hançerini kaldırdı ve Deirdre'nin yüzünü çizdi.

Çığlık attım, başım döndü. Mücevher'in kontrolünü kaybettim. Ama sol yanağı kanlar içinde kalan Deirdre dişlerini onu yine çizmek için harekete geçen Brand'in eline geçirdi. Sonra kolunu kurtardı ve dirseğini kaburgalarına gömerek uzaklaşmaya çalıştı.

O kıpırdar kıpırdamaz, başı eğilir eğilmez bir gümüş çakması oldu. Brand inleyerek hançeri bıraktı. Bir ok boğazını delmişti. Bir an sonra bir başkası onu takip etti ve göğsüne,

Mücevher'in biraz sağına saplandı.

Geriledi, bir gurultu çıkardı. Ama boşluğun kenarından sonra gidilecek yer yoktu.

Devrilmeye başladığında gözleri iri iri açıldı. Sonra sağ eli öne atıldı, Deirdre'nin saçlarını yakaladı. Ben bağırarak koşuyordum, ama zamanında ulaşamayacağımı biliyordum.

Deirdre, kan kaplı yüzünde bir dehşet ifadesi, haykırarak bana uzandı...

Sonra Brand, Deirdre ve Mücevher kenardan düştüler, gözden kayboldular...

Sanırım kendimi arkalarından atmak istedim, ama Random beni yakaladı. Sonunda bana vurmak zorunda kaldı ve her şey karardı.

Kendime geldiğimde düştüğüm yerin kenarından uzaktaydım. Birisi pelerinimi katlayıp yastık yapmıştı. İlk gördüğüm dönen, Dara ile karşılaştığımız gün gördüğüm değirmen rüyasını hatırlatan gökyüzü oldu. Diğerlerinin çevremde olduğunu hissedebiliyor, seslerini duyuyordum, ama başımı hemen çevirmedim. Orada yattım ve göklerdeki mandalayı izleyerek kaybımı düşündüm. Deirdre... Benim için ailemin geri kalanının tamamından daha fazlasını ifade ediyordu. Elimde değil.

Öyleydi işte. Kaç kez kız kardeşim olmamasını dilemiştim.

Ama gerçekle uzlaşmıştım. Duygularım asla değişmeyecekti, ama... Artık yoktu ve bu düşünce benim için dünyanın yaklaşan yok oluşundan daha fazla anlam ifade ediyordu.

Yine de, şimdi neler olduğunu görmek zorundaydım. Mücevher yoktu, her şey bitmişti. Ama... Uzandım, her neredeyse varlığını hissetmeye çalıştım, ama hiçbir şey hissedemedim.

Sonra, dalganın ne kadar ilerlediğini görmek için ayağa kalkmaya çalıştım, ama bir kol beni geri itti.

"Dinlen, Corwin." Random'ın sesiydi. “Perişan olmuşsun. Sürünerek cehennemden geçmiş gibi görünüyorsun. Artık yapabileceğin hiçbir şey yok. Sakinleş."

"Sağlık durumum ne fark eder ki?" diye yanıt verdim. “Kısa süre sonra hiçbir önemi olmayacak."

Yine doğrulmaya çalıştım ve bu sefer kol bana destek oldu.

"Tamam, o zaman," dedi. “Gerçi görmeye değecek fazla şey yok."

Sanırım haklıydı. Savaş, düşmanın direndiği birkaç cep dışında sona ermişti ve bunlar da hızla sarılıyor, savaşçılar öldürülüyor ya da tutsak alınıyordu. Herkes bu yana geliyor, meydanın uzak ucuna ulaşan dalganın önünde çekiliyordu. Kısa süre sonra üzerinde durduğumuz tepe her iki taraftan hayatta kalanlarla kalabalıklaşacaktı. Arkamıza baktım. Kara kaleden gelen yeni güçler yoktu. Dalga sonunda buraya ulaştığında oraya çekilebilir miydik? Sonra ne olacaktı? Boşluk, nihai yanıt gibi görünüyordu. “Kısa süre sonra," diye mırıldandım, Deirdre'yi düşünerek. “Kısa süre sonra..." Neden olmasın?

Fırtınanın şimşekler çakan, maskeleyen, dönüştüren ön cephesini izledim. Evet, kısa süre sonra. Mücevher Brand ile birlikte yok olmuşken...

"Brand..." dedim. “Sonunda kim indirdi onu?"

"Bu şeref bana ait," dedi çıkartamadığım, tanıdık bir ses.

Başımı çevirdim ve bakakaldım. Yeşillere bürünmüş adam bir taşın üzerinde oturuyordu. Yayı ve sadağı yanında, yerde yatıyordu. Bana doğru kötücül bir gülümseme çaktı. Caine'di.

"Belamı bulayım," dedim çenemi ovalayarak. “Cenazene giderken yolda komik bir şey oldu."

"Evet. Duydum." Güldü. “Sen hiç kendini öldürdün mü, Corwin?"

"Son zamanlarda değil. Nasıl becerdin?"

"Uygun gölgeye yürüdüm," dedi, “orada kendimin gölgesine pusu kurdum. Cesedi o sağladı." Ürperdi. “Ürkütücü bir duygu. Bir daha tekrarlamaktan hoşlanmayacağım bir şey."

"Ama neden?" dedim. “Neden sahte bir ölüm sahnesi hazırlayıp suçu bana yıkmaya çalışasın?"

"Amber'deki sorunun köküne inmek istiyordum," dedi “ve sonra yok edecektim. Bunun için yeraltına inmemin en iyisi olacağını düşündüm.

Herkesi öldüğüme ikna etmekten daha iyi ne olabilir? Gördüğün gibi, sonunda başardım." Durdu. "Ama Deirdre için üzüldüm. Ama başka seçeneğim yoktu. Son şansımız buydu. Brand’in onu yanında götüreceği hiç aklıma gelmemişti."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Başka seçeneğim yoktu," diye tekrarladı. “Umarım bunu anlayabiliyorsundur."

Başımı salladım.

"Ama neden seni ben öldürmüşüm gibi göstermeye çalıştın?" diye sordum.

Tam o sırada Fiona Bleys’le belirdi. İkisine de selam verdim ve yanıt için Caine’e döndüm. Bleys’e de sormak istediğim şeyler vardı, ama bekleyebilirlerdi.

"Ee?" dedim.

"Yoldan çekilmeni istedim," dedi. “Hâlâ her şeyin arkasında senin olduğunu düşünüyordum. Sen veya Brand. Seçenekleri o kadar daraltmıştım. Hatta ikinizin birlikte çalışıyor olabileceğinizi düşündüm. Özellikle de o seni geri getirmek için çabalarken."

"Bunu yanlış anlamışsın," dedi Bleys. “Brand onu uzak tutmaya çalışıyordu. Hafızasının dönmeye başladığını öğrenmişti ve..."

"Anlıyorum," diye yanıt verdi Caine, “ama o sırada öyle görünüyordu. Bu yüzden ben Brand’i ararken Corwin’in bir zindanda kapalı olmasını istiyordum. Sonra saklandım ve Koz Kartlarından herkesin söylediği her şeyi dinledim. Brand’in nerede olduğuna ilişkin bir ipucu bulabileceğimi umuyordum."

"Babam da bunu anlatmaya çalışmıştı," dedim.

"Ne?" diye sordu Caine.

"Koz Kartlarına kulak misafiri olan biri olduğunu ima etti."

"Nasıl bilebileceğini anlamıyorum. Bu konuda tamamen pasif olmayı öğrendim. Hepsini açmayı, hepsine aynı anda hafifçe dokumayı, bir kıpırdanma beklemeyi öğrenmiştim. Geldiği zaman, dikkatimi konuşanlara kaydırıyordum. Sizi teker teker ele alarak, Koz Kartlarını kullanmazken bile beyinlerinize girebileceğimi anladım. Eğer yeterince dalgınsanız ve ben hiçbir tepki göstermezsem."

"Ama biliyordu," dedim.

"Kesinlikle mümkün. Hatta muhtemel," dedi Fiona ve Bleys başını salladı.

Random yaklaştı.

"Corwin'in yan tarafını sorarken ne demek istedin?" diye sordu. “Nasıl bilebilirsin, elbette sen..."

Caine yalnızca başıyla evetledi. Benedict ile Julian'ın uzakta, birliklerine hitap ettiklerini gördüm. Caine'in sessiz hareketi üzerine onları tamamen unuttum.

"Sen," diye gakladım. “Beni sen mi hançerledin?"

"Bir şeyler iç, Corwin," dedi Random, matarasını uzatarak.

Seyreltilmiş şaraptı. Yudumladım. Susuzluğum korkunçtu, ama birkaç güzel yudumdan sonra durdum.

"Anlat," dedim.

"Tamam. Sana bu kadarını borçluyum," dedi. “Julian'ın zihninden Brand'i Amber'e geri getirdiğini öğrendiğim zaman, önceki tahminimin doğru olduğuna karar verdim. Sen ve Brand birlikte çalışıyordunuz. Bu da ikinizin de yok edilmesi gerektiği anlamına geliyordu. O gece Desen'i kullanarak kendimi odana naklettim. Orada, seni öldürmeye çalıştım, ama çok hızlı hareket ettin ve bir şekilde, ben ikinci bir şans bulamadan kendini oradan naklettin."

"Eh, gözlerine lanet et," dedim. “Eğer zihinlerimize dokunabiliyorduysan, aradığın adam olmadığımı göremedin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Yalnızca yüzeydeki düşünceleri ve çevrene gösterdiğin tepkileri algılayabiliyordum. O da her zaman değil. Ve lanetini duymuştum, Corwin. Ve gerçekleşiyordu. Çevremizde görebiliyordum. Sen ve Brand, ikiniz de ortadan kaybolursanız çok daha güvende olacağımızı hissediyordum. Senin dönüşünden önceki eylemlerinden, onun neler yapabileceğini biliyordum. Ama o sırada Gerard yüzünden ona ulaşamıyordum. Sonra güçlenmeye başladı. Daha sonra bir girişimde daha bulundum, ama başarısız oldum."

"Bu ne zamandı?" diye sordu Random.

"Corwin'in suçlandığı olaydı: Maske taktım. Corwin gibi kurtulması durumunda, benim hâlâ ortalarda olduğumu bilmesini istemiyordum. Desen'i kullanarak odasına girdim ve işini bitirmeye çalıştım. İkimiz de yaralandık -odada çok kan vardı- ama o da kendini nakletmeyi başardı. Sonra bir süre önce Julian ile iletişime geçtim ve bu savaşta ona katıldım,

çünkü Brand burada ortaya çıkacaktı. Artık bizler gibi olmadığına ikna olduğum için gümüş uçlu oklar hazırlamıştım. Onu uzaktan ve hızlı öldürmek istiyordum. Okçuluk alıştırmaları yaptım ve onu aramaya geldim. Sonunda buldum. Şimdi herkes bana senin hakkında yanıldığımı söylüyor, bu yüzden sanırım senin okun kullanılmadan kalacak."

"Çok teşekkürler."

"Hatta sana bir özür borçlu bile olabilirim."

"Bu iyi olurdu."

"Diğer yandan, haklı olduğumu düşünüyordum. Diğerlerini kurtarmak için yapıyordum..."

Caine'in özrünü hiç duymadım, çünkü tam o sırada bir boru sesi tüm dünyayı sarsmaya başladı. Yönü belirsiz, yüksek, uzun bir boru sesi. Dağıldık, kaynağını aradık.

Caine durdu ve işaret etti.

"Orada!" dedi.

Gözlerim hareketini takip etti. Fırtına perdesi kuzeyde, kara yolun çıktığı yerde aralanmıştı. Orada, siyah bir atın üzerinde hayalet gibi bir binici belirmiş, borusunu öttürüyordu. Notalarının geri kalanı bize ulaşana kadar biraz süre geçti. Birkaç dakika sonra, iki borazancı daha -onlar da solgundu ve siyah atlara binmişlerdi- ona katıldı. Borazanlarını kaldırdılar ve seslerini eklediler.

"Ne olabilir?" diye sordu Random.

"Sanırım ben biliyorum," dedi Bleys ve Fiona başını salladı.

"O zaman ne?" diye sordum.

Ama bana yanıt vermediler. Atlılar yine yol boyunca ilerlemeye başlamışlardı. Arkalarından daha fazlası geliyordu.

Bölüm 12

İzledim. Çevremdeki tepelerde büyük bir sessizlik vardı. Birliklerin tamamı durmuş, alayı izliyorlardı. Saraylar'ın zincire vurulmuş tutsakları bile dikkatlerini o tarafa çevirmişlerdi.

Solgun borazancıların arkasından beyaz atlara binmiş, bazılarını tanımadığım flamalar taşıyan bir atlı grubu geldi. Hepsi Amber’in Tekboynuz sancağını taşıyan bir adam-yaratığı izliyordu. Bunların ardından, bazıları daha önce hiç görmediğim türden enstrümanlar çalan daha fazla müzisyen geldi.

Müzisyenlerin arkasından hafif zırhlara bürünmüş boynuzlu, adam şekilli şeyler yürüyerek çıktı. Uzun bir sıra oluşturmuşlardı ve yaklaşık olarak her yirmincisi elinde yüksek bir meşale taşıyordu. O sırada gür bir ses bize ulaştı -yavaş, ritmik, borazanların notalarının ve müzisyenlerin seslerinin altında yuvarlanan bir ses- ve piyadelerin şarkı söylediğini fark ettim. Bu grup önümüzdeki siyah yolda ilerleyene kadar uzun zaman geçti. Hiçbirimiz kıpırdamadık ve konuşmadık. Meşalelerle, flamalarla, müzikle ve şarkılarla geçtiler ve sonunda boşluğun kenarına gelerek, kara yolun neredeyse görünmez devamı üzerinde yürümeye devam ettiler. Meşaleleri şimdi karanlığa karşı yanıyor, yollarını aydınlatıyordu. Müzik uzaklığa rağmen güçlendi, koroya gittikçe daha fazla ses katıldı ve o çakan fırtına perdesinden muhafız alayı çıkmaya devam etti.

Zaman zaman bir gök gürültüsü yuvarlanıp geçiyordu, ama bu sesi boğamıyordu; ne de meşalelere saldıran rüzgarlar görebildiğim kadarıyla herhangi birini söndürebiliyordu. Hareketin hipnotize edici bir etkisi vardı. Sanki sayamadığım günler, hatta belki yıllar boyunca, artık tanıdığım müziği dinleyerek alayı izlemişim gibi geliyordu.

Aniden fırtına perdesinden bir ejder çıktı, sonra bir başkası, sonra bir başkası. Yeşil, altın ve eski demir kadar siyah, rüzgarların üzerinde yükseldiler, başlarını çevirerek ateşten flamalar savurdular. Şimşek arkalarında çaktı, dehşet verici, muhteşem ve talimin edilemez büyüklükteydiler. Altlarında beyaz sığırlardan küçük bir sürü geldi, başlarını salladılar, soludular, toynakları ile yeri dövdüler. Atlılar bunların yanından ve aralarından geçti, uzun, siyah kırbaçlarını savurdular.

Sonra, Amber'in zaman zaman ticaret yaptığı bir gölgeden gelen, gerçekten hayvansı birliklerden bir alay geldi. Ağır, pullu ve pençeliydiler, gaydaya benzer enstrümanlar çalıyorlardı.

Gaydaların feryatları titreşerek, acınası notalarla bize kadar geliyordu.

Bunlar da yürüdüler ve daha fazla meşale taşıyıcı, yakın ve uzak gölgelerden kendi renklerini taşıyan daha fazla birlik geldi. Onların geçmesini, uzak göklerdeki yolda göç eden ateşböcekleri gibi dolanmalarını izledik. Kaos Sarayları denilen siyah kaleye gidiyorlardı.

Alayın sonu yok gibiydi. Zaman kavramını, yitirmiştim.

Ama tuhaf bir şekilde, bütün bunlar olup biterken fırtına perdesi ilerlemiyordu. Kişilik hissimi bile kaybetmiş, önümüzden geçen alaya kendimi kaptırmıştım. Bunun, bir daha asla tekrarlanmayacak bir olay olduğunu biliyordum. Sıraların arasından parlak, uçan şeyler fırladı ve siyah olanlar yüksekte süzüldü.

Hayalete benzeyen trampetçiler vardı, saf ışıktan varlıklar ve yüzen makinelerden bir sürü; siyahlara bürünmüş, değişik hayvanların üzerinde biniciler gördüm; bir havai fişek gösterisinin parçası gibi, iki ayaklı bir ejderha bir anlığına gökyüzünde asılı kaldı. Ve sesler -toynak sesleri, ayak sesleri, şarkı, gayda, davul ve boru sesleri- üzerimizden geçen büyük bir dalga halinde yükseldi. Ve karanlık köprünün üzerinde alay dolandı, dolandı, ışıkları engin bir mesafe üzerinde yayıldı.

Sonra, gözlerim tekrar saflara döndüğünde, parlak perdeden bir başka şekil çıktı. Üzerine siyah örtüler örtülmüş, siyah atların çektiği bir arabaydı bu. Her köşesinden, mavi bir ateşle parlayan bir asa yükseliyordu ve üzerinde Tekboynuz bayrağımıza sarılmış, ancak bir tabut olabilecek bir şey duruyordu. Sürücü mor ve portakal renkli giysiler giymiş bir kamburdu ve bu uzaklıktan bile onun Dworkin olduğunu biliyordum.

Demek böyle, diye düşündüm. Neden bilmiyorum, ama bir şekilde, şimdi Eski Ülke'ne gidiyor olman uygun geliyor. Sen hayattayken söyleyebileceğim çok şey vardı. Bazılarını söyledim de, ama doğru sözcüklerin pek azı telaffuz edildi. Artık bitti, çünkü ölüsün. Kalanımızın da arkandan geleceği o yere senden önce gidenler kadar ölü. Üzgünüm. Ancak bunca yıldan sonra, sen başka, bir yüz ve beden aldıktan sonra seni gerçekten tanıdım, sana saygı duydum, hatta seni sevmeye başladım ama o bedendeyken de aksi, ihtiyar bir piçtin. Baştan beri gerçek olan Ganelon kişiliğin miydi, yoksa bu gerektiği için büründüğün şekillerden bir başkası

mıydı yalnızca, İhtiyar, Şekil-değiştiren? Asla öğrenemeyeceğim, ama sonunda seni olduğun gibi gördüğümü, sevdiğim birini, güvendiğim birini tanıştığımı ve onun sen olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Keşke seni daha iyi tanıyabilseydim, ama bu kadarı için de minnettarım...

"Babam mı...?" diye sordu Julian usulca.

"Zamanı geldiğinde Kaos Sarayları'na, o nihai karanlığa götürülmeyi istedi," dedi Bleys. "Dworkin bir zamanlar bana böyle söylemişti. Kaos'un ve Amberin ötesine, hiçbirinin hüküm sürmediği bir yere."

"Ve öyle de," dedi Fiona. "Ama içinden çıktıkları o duvarın ötesinde bir yerde düzen var mı? Yoksa fırtına hep sürüyor mu? Eğer başarılı olduysa, bu yalnızca geçici bir şey ve tehlikede değiliz. Ama başarılı olmadıysa..."

"Onun başarıp başaramadığının bir önemi yok," dedim, "çünkü ben başardım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım başaramadı," dedim, "eski Desen'i onaramadan yok edildi. Fırtınanın geldiğini görünce -aslında bir kısmını yaşadım da- çabalarından sonra bana gönderdiği Mücevher'i zamanında buraya getiremeyeceğimi hissettim. Brand yol boyunca onu benden almaya çalıştı. Yeni bir Desen yaratmak için, diyordu. Daha sonra, bu bana bir fikir verdi. Her şeyin yok olmaya başladığını gördüğümde, yeni bir Desen yaratmak için Mücevher'i kullandım. Hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi, ama başardım. Biz hayatta kalsak da, kalmasak da, bu dalga geçtikten sonra her şey yerinde kalacak. Tam Desen'i tamamladığımda Brand Mücevher'i benden çaldı. Saldırısından sonra kendime geldiğimde yeni Desen'i buraya gelmek için kullandım. Yani, başka ne olursa olsun, hâlâ bir Desen var."

"Ama Corwin," dedi Fiona, "ya babam başarılı olduysa?"

"Bilmiyorum."

"Dworkin'in bana söylediği şeylerden anladığım kadarıyla," dedi Bleys, "aynı evrende iki farklı Desen var olamaz. Rebma ve Tir-na Nog'th'takiler sayılmaz, çünkü onlar bizimkinin yansımaları..."

"Ne olur?" diye sordum.

"Sanırım bir ayrışma,bir yerlerde, yeni bir varoluşun kuruluşu olur."

"Peki bizim evrenimiz üzerindeki etkisi ne olur?"

"Ya mutlak felaket olur ya da hiçbir etkisi olmaz," dedi Fiona. "Her iki durum için de sebepler öne sürebilirim."

"O zaman başladığımız yerdeyiz," dedim. “Ya her şey kısa süre sonra yok olacak ya da olmayacak."

"Öyle görünüyor," dedi Bleys.

"O dalga bize ulaştıktan sonra burada olmayacaksak fark etmez," dedim. “Ve ulaşacak."

Dikkatimi cenaze alayına çevirdim. Arabanın arkasından daha fazla atlı çıkmıştı, arkalarından trampetçiler geliyordu.

Sonra flamalar, meşaleler ve uzun bir piyade sırası. Şarkı hâlâ bize kadar geliyordu ve boşluğun çok, çok uzağında alay sonunda siyah kaleye ulaşmış görünüyordu.

Uzun süre boyunca senden nefret ettim, çok şey için seni suçladım. Artık hepsi bitti ve bu duyguların hiçbiri kalmadı. Kral olmamı bile istemiştin; artık uygun olmadığımı anladığım bir iş. Senin için bir anlamım varmış demek ki. Diğerlerine asla söylemeyeceğim. Benim bilmem yeterli. Ama artık seni asla aynı şekilde düşünemeyeceğim. İmgen bulanmaya başladı bile. Seninkinin olması gereken yerde Ganelon'un yüzünü görüyorum. O benim yol arkadaşımdı. Benim için kellesini tehlikeye attı. O sendin, ama farklı bir sen, tanımadığım bir sen. Kaç tane eşten ve düşmandan sonra hayatta kaldın? Hiç dostun var mıydın? Sanmıyorum. Ama senin hakkında bilmediğimiz o kadar çok şey vardı ki! Öldüğünü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ganelon -baba- eski dostum ve düşmanım, elveda. Sevdiğim Deirdre’ye katıldın. Gizemini korudun. Dilediğin buysa eğer, huzur içinde yat. Sana cehennemden geçerken taşıdığım bu solmuş gülü veriyorum, boşluğa atıyorum. Sana gülü ve gökyüzündeki çarpık renkleri bırakıyorum.

Seni özleyeceğim...

Sonunda uzun alay sona erdi. Son gelenler perdeden, çıktı ve uzaklaştı. Şimşekler hâlâ- çakıyordu, yağmur hâlâ yağıyor ve gök gürültüsü kükrüyordu. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla alaydan hiç kimse ıslanmamıştı. Boşluğun kenarında durup, geçmelerini izlemiştim. Kolumda bir el hissettim. Ne kadardır oradaydı, bilemiyordum. Alay tamamlandıktan sonra, fırtına perdesinin yine ilerlemeye başladığını fark ettim.

Gökyüzünün dönüşü üzerimize daha fazla karanlık getiriyor gibiydi. Sol tarafımdan sesler geliyordu. Uzun zamandır konuşuyor gibiydiler, ama sözcüklerini duymuyordum. Titrediğimi, her tarafımın ağrıdığını, ayakta zor durduğumu fark ettim.

"Gel, uzan," dedi Fiona. “Aile bir gün içinde yeterince küçüldü."
Beni kenardan uzaklaştırmasına izin verdim.
"Gerçekten fark eder mi ki?" diye sordum. “Daha ne kadar zamanımız kaldığını düşünüyorsun?"
"Burada kalıp beklemek zorunda değiliz," dedi. “Karanlık köprüyü aşıp Saraylar’a gideriz. Savunmalarını bozduk bile. Fırtına o kadar uzağa erişemeyebilir. Burada, boşlukta durabilir. Zaten, babamın cenazesine katılmamız gerekiyor."
Başımı salladım.
"Sonuna dek görev bilir olmak dışında pek az seçeneğimiz varmış gibi görünüyor."
Yere oturdum ve içimi çektim. Kendimi şimdi öncekinden de yorgun hissediyordum.
"Çizmelerin..." dedi.
"Evet."
Onları çekip çıkardı. Ayaklarım zonkluyordu.
"Teşekkürler."
"Sana azık bulayım."
Gözlerimi kapattım, uyudum. Kafamda tutarlı bir rüya olamayacak kadar çok imge oynaşıyordu. Bu ne kadar sürdü, bilmiyorum, ama eski bir refleks yaklaşan bir at sesi üzerine beni uyandırdı. Sonra göz kapaklarımın üzerinden bir gölge geçti.
Bakışlarımı kaldırdım, yüzü gizlenmiş, sessiz, kıpırtısız bir binici gördüm. Beni süzüyordu.
Bakışlarına karşılık verdim. Tehdit edici bir hareket yapmamıştı, ama o soğuk bakışlarda nefret vardı.
"İşte kahraman burada yatıyor," dedi yumuşak bir ses.
Hiçbir şey söylemedim.
"Seni şimdi kolayca öldürebilirim."
O zaman sesi tanıdım, ama bu duygunun arkasındaki sebep konusunda en ufak bir fikrim yoktu.
"Ölmeden hemen önce Borel’i buldum," dedi. “Bana onu nasıl şerefsizce alt ettiğini anlattı."
Elimde değildi, kontrol edemiyordum. Boğazımda kuru bir kahkaha yükseldi. Uzülünecek onca aptalca şey arasında. Ona Borel’in benden çok

daha iyi donanmış, çok daha dinç olduğunu ve dövüş aramaya kendisinin geldiğini anlatabilirdim.

Ona hayatım söz konusu iken kural tanımadığımı, savaşı oyun saymadığımı söyleyebilirdim. Bir sürü şey söyleyebilirdim, ama eğer onları zaten bilmiyorsa ya da anlamamayı tercih ediyorsa, söyleyeceklerimin hiçbir önemi olmayacağını hissettim.

Dahası, duyguları zaten açıktı.

Bu yüzden yalnızca büyük alışılagelmiş gerçeklerden birini söyledim: “Genelde bir hikayede birden çok bakış açısı vardır."

"Ben elimdeki ile yetineceğim," dedi bana.

Omuz silkmeyi düşündüm, ama omuzlarım çok ağrıyordu.

"Hayatımdaki iki önemli insana mal oldun," dedi sonra.

"Öyle mi?" dedim. “Senin için üzgünüm."

"Beni inandırdıkları gibi biri değilsin. Seni gerçekten asil biri olarak görmüştüm. Güçlü, ama anlayışlı ve bazen nazik. Onurlu..."

Şimdi çok daha yakında olan fırtına arkasında alevleniyordu. Aklıma bir küfür geldi ve söyledim. Beni duymamış gibi geçmesine izin verdi.

"Şimdi kendi halkıma dönüyorum" dedi. “Bu ana kadar gün sizin gününüz ama Amber orada yatıyordu." Fırtınaya doğru işaret etti. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Öfkeyle kopan fırtınaya değil. Ona. “Yeni kurduğum ittifaktan geriye reddeceğim bir şey kaldığından kuşkuluyum," diye devam etti.

"Ya Benedict?" diye sordum yumuşak sesle.

"Yapma..." dedi ve yüzünü çevirdi. Bir sessizlik oldu. Sonra, “Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum." dedi ve atı onu soluma, kara yolun olduğu yöne götürdü.

Bir şüpheci, artık hangi tarafın kazanacağını gördüğünden kendi halkına gitmeyi seçmiş olduğuna karar verirdi, zira muhtemelen hayatta kalan Kaos Sarayları olacaktı. Ama ben emin değildim. Yalnızca işaret ettiği zaman gördüğüm şeyi düşünebiliyordum. Başlığı kaymıştı ve şimdi olduğu şeyi kısaca görmüştüm. Orada, gölgelerin içindeki bir insan yüzü değildi.

Başımı çevirdim ve gidene kadar izledim. Deirdre, Brand ve babam gitmişti ve şimdi Dara’dan bu şartlarda ayrılmıştım.

Dünya çok daha boştu. Dünyadan geriye her ne kaldıysa.

Uzandım ve içimi çektim. Neden diğerleri giderken burada kalıp, fırtınanın beni kaplamasını beklemeyeyim, uyurken... çözülmeyeyim?

Hugi’yi düşündüm. Eti ile birlikte yaşamdan kaçışını da mı sindirmiştim? O kadar yorgundum ki, en kolayı bu gibi görünüyordu...

"Al, Corwin."

Yine uyuyakalmıştım, ama yalnızca bir anlığına. Fiona azık ve bir matara ile yine gelmişti. Yanında biri vardı.

"Görüşmeni bölmek istemedim," dedi. “Bu yüzden bekledim,"

"Duydun mu?" diye sordum.

"Hayır, ama gittiğine göre, tahmin edebiliyorum," dedi.

"Al."

Biraz şarap içtim, dikkatimi ete ve ekmeğe çevirdim. Düşüncelerimin durumuna rağmen, tatları hoşuma gitti.

"Kısa süre sonra hareket edeceğiz," dedi Fiona, yaklaşan fırtınaya bir bakış fırlatarak. “At binebilir misin?"

"Sanırım," dedim.

Şaraptan bir yudum daha aldım.

"Ama çok fazla şey oldu, Fi," dedim ona. “Duygusal olarak uyuştum. Bir gölge dünyada sanatoryumdan kaçtım. İnsanlar aldattım, insanlar öldürdüm. Hesap yaptım ve dövüştüm. Hafızamı kazandım ve yaşamımı düzenlemeye çalışıyorum. Ailemi buldum ve sevdiğimi anladım. Babam ile uzlaştım. Krallık için savaştım. Her şeyi bir arada tutmak için her şeyi denedim. Şimdi hepsi boşunaymış gibi görünüyor ve daha fazla yas tutacak gücüm kalmadı. Uyuştum. Beni affet."

Beni öptü.

"Henüz yenilmedik. Yine kendin olacaksın," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Alice'in son bölümü gibi," dedim, “Eğer, 'Hepiniz bir deste karttan başka bir şey değilsiniz!' diye bağırırsam hepimizin bir el boyalı karton gibi havaya uçacağımızı hissediyorum. Sizinle gelmiyorum. Beni burada bırakın. Hem, ben yalnızca Joker’im."

"Şu anda ben senden daha güçlüyüm," dedi. “Geliyorsun."

"Bu adil değil," dedim yumuşak sesle.

"Yemeğini bitir," dedi. “Hâlâ biraz zaman var."

Dediğini yaptım ve devam etti, “Oğlun Merlin seni görmek için bekliyor. Şimdi buraya onu çağırmak istiyorum."

"Tutsak mı?"

"Pek değil. Savaşanlar arasında yoktu. Bir süre önce geldi ve seni görmek istedi."

Başımı evet anlamında salladım ve gitti. Azığımı bıraktım ve şaraptan bir yudum daha aldım. Endişelenmiştim. Var olduğunu yeni öğrendiğiniz yetişkin bir oğula ne derdiniz? Bana karşı duygularını merak ettim. Dara'nın kararını bilip bilmediğini merak ettim. Onunlayken nasıl davranacaktım?

Solumda, uzakta akrabalarımın toplandığı yerden yaklaşmasını izledim. Beni neden bu şekilde yalnız bıraktıklarını merak etmiştim. Kabul ettiğim her ziyaretçi ile daha açık oluyordu. Geri çekilmeyi benim yüzümden erteleyip ertelemediklerini merak ettim. Fırtınanın nemli rüzgarları güçleniyordu.

Yaklaşırken bana bakıyordu, benimkine onca benzeyen yüzünde özel bir ifade yoktu. Dara'nın, yıkım kehaneti gerçekleşmiş göründüğüne göre, nasıl hissettiğini merak ettim. Oğlanla ilişkilerinin nasıl olduğunu merak ettim. Bir sürü şey merak ettim.

Bana doğru eğilip elimi yakaladı.

"Baba..." dedi.

"Merlin." Gözlerine baktım. Elini tutmaya devam ederek ayağa kalktım.

"Kalkma."

"Sorun yok." Ona sarıldım, sonra bıraktım. “Memnun oldum," dedim. Sonra: “Benimle iç." Ona şarap ikram ettim, kısmen söyleyecek söz bulamayışımı kamufle etmek için.

"Teşekkür ederim."

Aldı, biraz içti, geri verdi.

"Sağlığına," dedim ve ben de bir yudum aldım. “Bir sandalye gösteremediğim için üzgünüm." .

Yere oturdum. O da aynısını yaptı.

"Diğerlerinin hiçbiri neler yaptığını bilmiyordu," dedi, “Fiona dışında. O yalnızca çok zor olduğunu söyledi."

"Önemi yok," dedim. “Sırf bunun için olsa bile buraya kadar gelebildiğim için memnunum. Bana kendinden bahset, evlat. Nasıl birisin? Yaşam sana nasıl davrandı?"

Bakışlarını kaçırdı.

"Çok şey yapacak kadar yaşamadım," dedi.

Şekil değiştirme yeteneğine sahip olup olmadığını merak ettim, ama o anda sormak istemedim. Yeni tanışmışken aramızda fark aramanın anlamı yoktu.

"Saraylar'da büyümenin nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedim.

İlk kez gülümsedi.

"Benim de başka herhangi bir yerde büyümenin nasıl bir şey olacağı konusunda bir fikrim yok," diye karşılık verdi. "Bol bol yalnız kalmama yetecek kadar farklıydım. Bir centilmenin bilmesi gereken her zamanki şeyleri öğrendim. Büyü, silahlar, zehirler, at binme, dans etme. Bir gün Amber'e hükmedeceğim söylendi. Bu artık doğru değil, değil mi?"

"Öngörülebilir gelecekte olası görünmüyor," dedim.

"Güzel," diye yanıt verdi. "Yapmak istemediğim tek şey buydu."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Annem gibi Amber'deki Desen'i yürümek ve Gölge üzerinde güç kazanmak, böylece orada yürüyebilmek, tuhaf şeyler görmek ve değişik şeyler yapmak istiyorum. Sence yapabilir miyim?"

Bir yudum daha aldım ve şarabı ona uzattım.

"Amber'in artık var olmaması oldukça mümkün," dedim.

"Her şey büyükbabanın teşebbüs ettiği bir şeyi başarıp başaramamış olmasına bağlı ve artık neler olduğunu bize anlatmak için aramızda değil. Yine de, öyle ya da böyle bir Desen var. Eğer bu şeytani fırtınayı atlatırsak, söz veriyorum sana bir Desen bulacağım, sana ders vereceğim ve yürümeni sağlayacağım."

"Teşekkürler," dedi. "Şimdi bana yolculuğunu anlatır mısın?"

"Daha sonra," dedim ona. "Sana benim hakkımda ne söylediler?"

Bakışlarını kaçırdı.

"Amberle ilgili çok şeyi sevmemem öğretildi," dedi sonunda. Sonra, bir duraklamadan sonra: "Sana, babam olarak saygı duymam öğretildi. Ama düşmanla bir olduğun hatırlatılıyordu." Bir duraklamadan sonra. "Devriye gezerken buraya gelip seni bulduğum zamanı hatırlıyorum. Sen Kwan'la savaştıktan sonra. Duygularım karışıktı. Tanıdığım birini öldürmüştün, ama duruşuna hayran kalmıştım. Sende yüzümü görmüştüm. Tuhaftı. Seni daha iyi tanımak istedim."

Gökyüzü tamamen dönmüştü ve şimdi üstümüzde karanlık vardı, renkler Saraylar'ın üzerinden geçiyordu. Şimşekler çakan fırtınanın ilerleyişi de

bunu vurguladı. Öne eğildim, çizmelerimi aldım ve giymeye başladım. Kısa süre sonra çekilme zamanımız gelecekti.

"Sohbetimize evinde devam etmek zorunda kalacağız," dedim. “Fırtınadan kaçma zamanı."

Döndü ve yaklaşan fırtınayı inceledi, sonra boşluğa baktı.

"İstersen bir zarsı çağırabilirim."

"Karşılaştığımız gün üzerinde geldiğin süzülen köprülerden mi?"

"Evet," diye yanıt verdi. “Çok kullanışlılar. Ben..."

Toplanmış akrabalarımın durduğu yerden bir bağırış geldi.

Çevrede tehditkar bir şey görünmüyordu. Bu yüzden ayağa kalktım ve onlara doğru birkaç adım attım. Merlin de beni takip etmek için doğruldu.

Sonra onu gördüm. Havayı tekmeliyor gibi görünen, boşlukta yükselen beyaz bir şekil. Ön toynakları sonunda kenara vurdu ve öne çıktı, sonra kıpırdamadan durup bize baktı: Tekboynuzumuz.

Bölüm 13

Bir an ağrılarım ve bitkinliğim yok oldu. Önümüzde duran zarif, beyaz şekle bakarken içimde umut gibi minik bir sızı hissettim. İçimden bir parça yerimden fırlamak istedi, ama daha güçlü bir şey kıpırdamamı, beklememi emretti.

Bu şekilde ne kadar durduk, bilmiyorum. Aşağıda, yamaçlarda birlikler yolculuğa hazırlanıyorlardı. Tutsaklar bağlanmış, atlar yüklenmiş, araç gereçler güvene alınmıştı. Ama yürüyüşe hazırlanan bu büyük ordu aniden durmuştu. Bu kadar çabuk farkına varmaları doğal değildi, her baş bu tarafa, o çılgın gökyüzünün önünde, kenarda duran Tekboynuz'a dönmüştü.

Aniden arkamdan esen rüzgarın dindiğini, ama gök gürültüsünün kükreyip patlamaya, şimşeklerin önüme dans eden gölgeler düşürmeye devam ettiğini fark ettim.

Tekboynuz'u gördüğüm bir başka zamanı düşündüm. Gölge-Caine'in bedenini aldığımız, Gerard'a karşı bir dövüş kaybettiğim günü. Duyduğum hikayeleri düşündüm... Gerçekten bize yardım edebilir miydi?

Tekboynuz bir adım attı ve durdu.

O kadar harika bir şeydi ki, nedense sırf ona bakmak bile beni cesaretlendirdi. Ama yarattığı acılı bir histi; onunki, küçük dozlarda alınması gereken bir güzellikti. Ve bir şekilde o kar-beyazı başın içinde doğal olmayan bir zeka olduğunu hissedebiliyordum. Ona dokunmayı çok istiyordum, ama dokunamayacağımı biliyordum.

Bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırdı. Gözleri bana dikildi; elimden gelse bakışlarımı kaçırırdım. Ama bu mümkün değildi ve benimkinin çok ötesinde bir anlayış okuduğum o bakışlara karşılık verdim. Sanki benimle ilgili her şeyi biliyordu ve bir ânın içinde son zamanlarda yaşadığım bütün güçlükleri kavramıştı. Görmüş, anlamış, muhtemelen sempati duymuştu.

Bir an, orada merhamete ve güçlü bir sevgiye benzer bir şeyin yansıdığını hissettim ve belki biraz alay.

Sonra başı döndü ve bakış kesildi. İstemsizce göğüs geçirdim. O anda, şimşeğin aydınlığı altında, boynunun yanında parlayan bir şey gördüğümü düşündüm.

Bir adım daha attı ve şimdi kardeşlerimin oluşturduğu kalabalığa bakıyordu. Başını eğdi ve küçük bir kişneme çıkardı.

Ön sağ toynağının altındaki toprağı dövdü.

Merlin’in yanımda olduğunu hissettim. Her şey burada biterse kaybedeceğim şeyleri düşündüm.

Tekboynuz dans eder gibi birkaç adım ilerledi. Başını salladı ve eğdi. Sanki bu kadar büyük bir kalabalığa yaklaşma fikrinden hoşlanmamış gibiydi.

Bir sonraki adımında, parıltıyı bir kez daha gördüm. Boynunda, kürkünün altında minik, kırmızı bir kıvılcım parlıyordu.

Hüküm Mücevheri’ni takmıştı. Onu nasıl aldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve fark etmezdi de. Verirse, fırtınayı engelleyebileceğimi biliyordum ya da en azından geçene kadar bu kesimi koruyabilirdim.

Ama bana fırlattığı tek bakış yeterli olmuştu. Bana daha fazla dikkat etmedi. Yavaşça, dikkatle, en ufak bir harekette kaçmaya hazır gibi, Julian, Random, Bleys, Fiona, Llewella, Benedict ve diğer asillerin durduğu yere yaklaştı.

O zaman neler olup bittiğini fark etmeliydim, ama etmedim. Yalnızca zarif hayvanın ilerlemesini, topluluğun kenarından geçmesini izledim.

Bir kez daha durdu ve başını eğdi. Sonra yelesini sallayarak ön dizlerinin üzerine çöktü. Hüküm Mücevheri kıvrık, altın boynuzunda asılı duruyordu. Boynuzunun ucu önüne diz çöktüğü kişiye dokunuyordu.

Aniden, zihnimin gözü ile babamın gökyüzündeki yüzünü hatırladım ve sözleri aklıma geldi: “Ölümüm ile halef sorunu ile baş başa kalacaksınız... Meseleyi Tekboynuz’a bırakmaktan başka seçeneğim kalmadı."

Grupta bir mırıltı dolandı, aklıma gelen düşüncenin diğerlerinin de aklına geldiğini fark ettim. Ama Tekboynuz yerinden kıpırdamadı, yumuşak, beyaz bir heykel gibi kaldı, nefes bile almıyordu sanki.

Random yavaş yavaş uzandı, Mücevher’i boynuzundan aldı. Fısıltısı bana kadar geldi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Julian kılıcını kınından çıkardı ve diz çökerek Random’ın ayaklarının dibine koydu. Sonra Bleys, Benedict, Caine, Fiona ve Llewella. Ben de gidip onlara katıldım. Oğlum da öyle.

Random uzun süre sessiz kaldı. Sonra, “Sadakatinizi kabul ediyorum," dedi. “Artık ayağa kalkın, hepiniz."

Biz ayağa kalkarken Tekboynuz döndü ve kaçtı. Yamaçtan aşağı koştu ve birkaç dakika içinde gözden kayboldu.

"Böyle bir şeyin olacağını hiç beklemiyordum," dedi Random, Mücevher'i göz hizasında tutarak. “Corwin, bunu alıp fırtınayı durdurur musun?"

"O artık senin," dedim “ve kargaşanın ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum. Mevcut durumumla hepimizin güvenliğini sağlayacak kadar dayanabileceğimi düşünmüyorum. Bence bu senin krallara yakışır ilk eylemin olmak zorunda."

"O zaman bana nasıl kullanacağımı göstermen gerekecek. Uyum sağlama işlemi için bir Desen'e ihtiyacımız var sanıyordum."

"Sanmıyorum. Brand Mücevher'e uyumlu birinin bir başkasının uyum kazanmasını sağlayabileceğini söylemişti. O zamandan bu yana biraz düşündüm ve nasıl yapılacağını bildiğime inanıyorum. Uzak bir yere gidelim."

"Tamam. Hadi."

Sesine ve duruşuna çoktan yeni bir şey gelmişti. Aniden üstlendiği rol hemen değişim yaratıyor gibi görünüyordu. O ve Vialle'nin nasıl bir kral ve kraliçe olacağını merak ettim. Çok fazla. Zihnim kopuk gibiydi. Son zamanlarda çok fazla şey olmuştu. Son zamanlarda olan her şeyi tek bir büyük düşüncenin içine dahil edemiyordum. Yalnızca bir yerlere sürünüp yirmi dört saat uyumak istiyordum. Bunun yerine, küçük bir ateşin hâlâ için için yandığı bir yere kadar onu takip ettim.

Ateşi dürtükledi ve içine bir avuç dal attı. Sonra ateşin yakınına oturdu ve bana başını salladı. Ben de gidip yanına oturdum.

"Bu krallık meselesi hakkında," dedi. “Nasıl yapacağım, Corwin? Beni tamamen hazırlıksız yakaladı."

"Yapmak mı? Muhtemelen çok iyi," diye yanıt verdim.

"Sence çok kişiyi kırdım mı?"

"Kırdınsa bile, belli etmediler," dedim. “Sen iyi bir seçimdin, Random. Son zamanlarda çok şey oldu... Babam bizi korudu aslında, belki bizim için iyi olamayacak kadar çok. Tahtın bir ödül olmadığı açık. Önünde bir sürü zor iş var. Bence diğerleri de bunu anlayacaktır."

"Ya sen?"

"Ben tahtı yalnızca Eric istediği için istiyordum. O sıralar bilmiyordum, ama doğru. Yıllarca oynadığımız bir oyunun ödülü idi. Bir kan davasının

sonu, aslında. Ve bunun için onu öldürebilirdim. Ama artık ölmek için başka bir yol bulmasına memnunum. Onun ve benim benzer taraflarımız farklılıklarımızdan çoktu. Bunu da çok geç olana kadar anlamadım. Ama ölümünden sonra, tahta geçmemek için mazeretler bulmaya başladım. Sonunda, asıl istediğimin o olmadığını anladım. Hayır. Al senin olsun. İyi hükmet, kardeşim. Öyle yapacağından eminim."

"Eğer Amber hâlâ varsa," dedi bir süre sonra, “deneyeceğim. Gel, şu Mücevher işini tamamlayalım. O fırtına rahatsız edici derecede yaklaştı."

Başımı salladım ve taşı parmaklarından aldım. Zincirinden tutarak ateşin önünde kaldırdım. Işık içinden geçti; içi berraklaştı.

"Yaklaş ve benimle birlikte Mücevher’e bak," dedim.

Dediğimi yaptı ve birlikte taşa baktık. Ona, “Desen’i düşün," dedim ve ben de onu düşünmeye, zihnime kıvrımlarını ve halkalarını, solgun solgun parlayan çizgilerini çağırmaya çalıştım.

Taşın merkezinin yakınında hafif bir kusur var gibiydi. Kıvrımları, dönüşleri, Perdeler’i düşünürken bunu değerlendirdim... O karmaşık yoldan yürüdüğüm her seferinde içimden geçen akımları hayal ettim.

Taştaki kusur daha da belirginleşti.

İrademi ona doğrulttum, tüm bütünlüğü, açıklığı ile çağırdım. Bu olurken tanıdık bir duygu çöktü üzerime. Mücevher’e uyum kazandığım gün hissettiğim duyguydu. Şimdi, bir kez daha bu deneyimi yaşayacak kadar güçlü olup olmadığımı merak ediyordum.

Uzandım ve Random’ın omzunu kavradım.

"Ne görüyorsun?" diye sordum ona.

"Desen’e benzer bir şey," dedi, “ama bu üç boyutlu gibi. Kırmızı bir denizin dibinde yatıyor..."

"Benimle gel o zaman," dedim. “Ona gitmeliyiz."

Yine, bir hareket duygusu, başta bir sürüklenme, sonra gittikçe artan bir hızla, Mücevher’in içindeki Desen’in asla tam olarak görülemeyen dolambaçlarına doğru düşme hissi geldi.

Kardeşimin varlığını yanımda hissederek ilerlememizi diledim ve bizi çevreleyen yakut parıltısı karardı, berrak bir gece göğünün siyahlığı oldu. Bu özel Desen her kalp atışı ile büyüyordu. Nedense, süreç öncekinden daha kolay geliyordu. Belki önceden uyum kazandığım için.

Random’ı yanımda hissederek, o tanıdık şekil büyür ve başlangıç noktası belirginleşirken onu yanımda sürükledim. O tarafa ilerlerken, bir kez daha

bu Desen’in bütünlüğünü kavramaya çalıştım ve bir kez daha boyut-dışı kıvrımlarının içinde kayboldum. Büyük yaylar, sarmallar ve düğüm gibi görünen desenler önümüzde dolandı. Dahi önce hissettiğim huşu duygusu içimi doldurdu ve yakında bir yerde Random’a da aynı şeyin olduğunun farkındaydım.

Başlangıç noktasına ilerledik ve içine sürüklendik. O ışık matrisinden geçerken çevremizde kıvılcımlarla dolu, ışıltılı bir parlaklık yükseldi. Bu sefer zihnim tamamen sürece odaklandı ve Paris çok uzakta göründü...

Bilinçaltımdan bir anı bana daha güç kısımları hatırlattı ve burada arzumu -ya da öyle tercih ediyorsanız irademi- kullanarak sersemletici rota boyunca hızla ilerledim, süreci hızlandırarak için Random’dan acımasızca güç çektim.

Sanki dev, karmaşık kıvrımlara sahip bir deniz kabuğunun aydınlık iç kısmında gidiyorduk. Ama geçişimiz sessizdi ve biz de bedensiz bilinç zerreleriydik.

Hızımız devamlı artıyor gibiydi, deseni daha önce geçtiğim zamandan hatırlamadığım zihinsel ağrı da öyle. Belki yorgunluğumla ilgiliydi ya da olayları hızlandırma çabamla. Engelleri hızla aştık; parlak, akıcı duvarlarla çevriliydik. Artık başımın döndüğünü, bayılacak gibi olduğumu hissediyordum. Ama bilincimi kaybetme lüksünü yaşamaya hakkım yoktu, ne de fırtına bu kadar yakınken daha yavaş hareket edebilirdik. Yine, üzülerek, Random’dan güç çektim. Bu sefer sırf oyunda kalmamıza yetecek kadar. Hızla ilerledik.

Bu sefer, şekillendirilme duygusunun verdiği alev alev, gıdıklanma deneyimini yaşamadım. Uyum kazanma sürecinin etkisi olmalıydı. Daha önceki geçişim bana bu açıdan küçük bir bağışıklık kazandırmış olmalıydı.

Belirsiz bir süreden sonra, Random’ın güç kaybettiğini hissettim. Belki enerjisini çok fazla tüketmiştim. Ondan daha fazla faydalanırsam fırtınayı uzaklaştırmaya yetecek gücü kalıp kalmayacağını merak etmeye başladım. Ondan bir daha güç almamaya karar verdim. Epeyce ilerlemiştik. Eğer iş buna gelirse, bensiz devam etmesi gerekecekti. Artık elimden geldiğince dayanmakla yetinecektim. Burada ikimiz birden kaybolacağımıza benim kaybolmam daha iyiydi.

Hızla ilerlemeye devam ettik, duyularım isyan ediyor, başımın dönmesi sürüyordu. İrademi ilerleyişimize yönlendirdim ve başka her şeyi aklımdan

çıkardım. Bitişe yaklaştığımızı hissettiğimde, deneyimin bir parçası olmadığını bildiğim bir kararma başladı. Panik duygusuyla mücadele ettim.

Faydası yoktu. Kayıp gittiğimi hissettim. Bu kadar yakınken!

Neredeyse biteceğinden emindim. O kadar kolay olacaktı ki...

Her şey yüzerek uzaklaştı. Son hissettiğim, Random'ın benim için duyduğu endişeydi.

Ayaklarımın arasında portakal rengi ve kırmızı bir parıltı vardı. Semavi bir cehennemin içinde kısık mı kalmıştım? Zihnim yavaş yavaş berraklaşırken bakmaya devam ettim. Işık karanlıkla çevrelenmişti ve...

Sesler vardı, tanıdık...

Her şey berraklaştı. Sırt üstü yatıyordum, ayaklarım kamp ateşine dönüktü.

"Her şey yolunda, Corwin. Her şey yolunda."

Konuşan Fiona'ydı. Başımı çevirdim. Başımın yakınında, yerde oturuyordu.

"Random...?" dedim.

"O da iyi. Baba."

Merlin sağımda oturuyordu.

"Ne oldu?"

"Random seni geri getirdi," dedi Fiona.

"Uyum kazanmayı başardı mı?*

"O öyle olduğunu düşünüyor."

Doğrulup oturmaya çalıştım. Fiona beni geri itmeye çalıştı, ama ben yine de oturdum.

"O nerede?"

Gözleri ile işaret etti.

Baktım ve Random'ı gördüm. Yaklaşık otuz metre ötede, bir kaya çıkıntısının üzerinde, sırtı bize dönük, ayakta duruyor, fırtınaya bakıyordu. Fırtına artık çok yakındı, rüzgar giysilerini dalgalandırıyordu. Önünde şimşekler zikzaklar çiziyordu. Gök gürültüsü neredeyse durmaksızın kükrüyordu.

"Ne kadardır orada?" diye sordum.

"Yalnızca birkaç dakikadır," diye yanıt verdi Fiona.

"Yani, dönüşümüzden bu yana o kadar mı geçti?"

"Hayır," dedi. "Sen uzun zamandır baygınsın. Random önce diğerleri ile konuştu, sonra birliklerin çekilmesini emretti. Benedict hepsini kara yola

götürdü. Oradan gidiyorlar."

Başımı çevirdim.

Kara yolun üzerinde hareket vardı, kaleye doğru ilerleyen karanlık bir sıra. Aramızda ince iplikler uçuşuyordu; uzak uçta, karanlık kütlenin yakınlarında birkaç kıvılcım vardı. Tepemizde, gökyüzü kendini tamamen tersyüz etmişti ve bir kez daha karanlık yarının altındaydık. Yine, uzun, çok uzun zaman önce burada bulunduğum, yaratımın gerçek merkezinin Amber'in değil burası olduğunu gördüğüm duygusuna kapıldım.

Hayalet anıya uzandım. Yok oldu.

Çevremdeki şimşeklerle süslü karanlığı araştırdım.

"Hepsi, gitti mi?" dedim Fiona'ya. "Sen, ben, Merlin, Random kalan yalnızca bizler miyiz?"

"Evet," dedi Fiona. "Artık arkalarından gitmek istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Ben Random ile burada kalıyorum."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Onunla beraber ayağa kalktım. Merlin de öyle. Fiona ellerini çırptı ve beyaz bir at ona doğru geldi.

"Artık bakımıma ihtiyacın yok," dedi. "Bu yüzden gidip Kaos Sarayları'nda diğerlerine katılacağım. O kayaların yanında sizin için atlar bağlı." İşaret etti. "Geliyor musun, Merlin?"

"Babam ve kral ile kalacağım."

"Öyle olsun. Seni yakında göreceğimi umuyorum."

"Teşekkürler, Fi," dedim.

Ata binmesine yardım ettim ve uzaklaşmasını izledim.

Sonra yine gidip ateşin başına oturdum. Fırtınaya dönmüş, kıpırdamadan oturan Random'ı izledim.

"Epeyce azık ve şarap var," dedi Merlin. "Sana biraz getireyim mi?"

"İyi fikir."

Fırtına o kadar yakındı ki, birkaç dakika içinde yürüyüp içine girebilirdim. Henüz Random'ın çabalarının bir etkisi olup olmadığını anlayamıyordum. Derin derin iç çektim ve düşüncelerimin sürüklenmesine izin verdim.

Bitmişti. Öyle ya da böyle, Greenwood'dan bu yana verdiğim mücadele bitmişti. Artık intikam almam gerekmiyordu. Hayır. Sağlam bir Desenimiz vardı, belki de iki tane. Tüm sorunlarımızın kaynağı, Brand ölmüştü.

Lanetimden kalanlar Gölgeler'i süpüren muazzam sarsıntılarla silinecekti. Ve lanetimi telafi etmek için elimden geleni yapmıştım. Babamda bir dost bulmuş, ölümünden hemen önce onunla uzlaşmıştım. Tekboynuz'un takdisi ile yeni bir kralımız olmuştu ve hepimiz ona sadakatimizi sunmuştuk. Bu bana içten geliyordu. Tüm ailemle barışmıştım. Görevimi yaptığımı hissediyordum. Artık beni güden hiçbir şey yoktu. Amaçlarım tükenmişti ve huzura olabildiğince yakın hissediyordum. Her şeyi arkamda bırakmıştım ve şimdi ölsem bile sorun olmayacağını hissediyordum. Buna başka zaman olsa yapacağım kadar yüksek sesle itiraz etmezdim.

"Buradan çok uzaklardasın, baba."

Başımla evetledim; sonra gülümsedim. Biraz yiyecek kabul ettim ve yemeye başladım. Bir yandan, fırtınayı izledim. Emin olmak için henüz çok erkendi, ama artık ilerlemiyor gibiydi.

Uyuyamayacak kadar bitkindim. Ya da öyle bir şey. Ağrılarım dinmiş, üzerime harika bir uyuşukluk gelmişti. Kendimi sanki sıcak pamuklara sarınmışım gibi hissediyordum. Olaylar ve anılar içimdeki zihinsel saatin dönmeye devam etmesini sağlıyordu. Pek çok açıdan harika bir duyguydu.

Yemeğimi bitirdim ve ateşi besledim. Şarap yudumladım ve bir havai fişek gösterisinin önündeki buzlu cam gibi görünen fırtınayı izledim. Yaşam güzel geliyordu. Random bunu engellemeyi başarırsa, yarın Kaos Sarayları'na gidecektim. Orada beni ne beklediğini bilmiyordum. Belki dev bir tuzak. Belki bir pusu. Bir hile. Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Bir şekilde, o anda, önemi yoktu.

"Bana kendinden bahsediyordun, baba."

"Öyle mi? Ne dediğimi hatırlamıyorum."

"Seni daha iyi tanımak istiyorum. Bana daha fazlasını anlat."

Dudaklarımla bir pop sesi çıkardım, sonra omuzlarımı silktim.

"Sonra da bunu." Eliyle bir işaret yaptı. "Tüm bu anlaşmazlığı. Nasıl başladı? Senin payın neydi? Fiona bana yıllarca geçmişini hatırlamadan Gölge'de yaşadığını söyledi. Hafızanı nasıl kazandın, diğerlerini nasıl buldun ve Amber'e döndün?"

Güldüm. Bir kez daha Random'a ve fırtınaya baktım. Şarap içtim ve rüzgara karşı pelerinime sarındım.

"Neden olmasın?" dedim sonra. "Uzun hikayelere dayanabiliyorsan, yani... Sanırım başlanacak en iyi yer sürüldüğüm gölge Dünya'daki Özel Greenwood Hastanesi. Evet..."

Bölüm 14

Ben konuşurken gökyüzü döndü, döndü. Fırtınanın önünde duran Random başarılı oldu. Fırtına önümüzde aralandı, bir devin baltası ile yarılmış gibi açıldı. O yandan bu yana yuvarlandı, sonunda kuzeye ve güneye sürüklendi, soldu, küçüldü, yok oldu. Maskelediği manzara dayandı ve onunla beraber kara yol da gitti. Ama Merlin bana bunun sorun olmadığını, boşluğu aşma zamanı geldiğinde tülden bir yol çağırabileceğini söylüyor.

Random gitti. Üzerindeki baskı muazzamdı. Uykusunda bile eskiden göründüğü, gibi görünmüyor artık -yani eziyet etmeye bayıldığımız küstah küçük kardeşimiz gibi- yüzünde, daha önce hiç fark etmediğim çizgiler vardı, hiç önem vermediğim derinlik işaretleri. Bakış açım son olaylarla renklenmiş olabilir, ama bir şekilde daha asil daha güçlü görünüyordu.

Üstlendiği yeni rol bir tür simya ml yarattı? Tekboynuz tarafından atanmış, fırtınayla vaftiz edilmiş, uykusunda bile krallara layık bir tavır edinmiş gibi görünüyordu.

Uyudum –Merlin'de uyuyor şimdi- ve o uyanmadan önceki bu kısa süre için Kaos'un kıyısındaki bu kayalık üzerindeki tek bilinç noktası olmak, dönen bir dünyaya, temizlenmiş bir dünyaya, yaşananlara dayanan bir dünyaya bakmak beni memnun etti...

Babamın cenazesini, Saraylar'ın ötesindeki isimsiz bir yere sürüklenişini kaçırmış olabiliriz, ama hareket edecek gücüm yoktu. Ama yine de, cenaze alayını gördüm ve yaşamının büyük bölümünü içimde taşıyorum. Vedamı ettim. Anlayacaktır.

Ve elveda, Eric. Bunca zamandan sonra, bu şekilde söylüyorum. Sen de bu kadar yaşamış olsaydın, aramızdaki sürtüşme bitmiş olacaktı. Anlaşmazlık sebebimiz ortadan kalktığı için, belki bir gün dost bile olabilirdik. Tüm diğerlerinin arasında, aile içindeki herhangi bir ikiliden daha çok birbirimize benziyorduk. Belki, bazı açılardan Deirdre ile ben hariç... Ama o konuda gözyaşlarım döküleli çok oldu. Ama yine de, tekrar elveda, sevgili kız kardeşim, kalbimde hep yaşayacaksın.

Ve sen, Brand... Hatırana kızgınlıkla bakıyorum, deli kardeşim. Neredeyse bizi yok edecektin. Neredeyse Amber'i tünediği yerden

Kolvir'in göğsüne yuvarlayacaktın. Tüm Gölgeleri paramparça edecektin. Neredeyse Desen'i bozacak, evreni kendi imgene göre yeniden şekillendirecektin. Deli ve kötüsün ve arzularını gerçekleştirmeye o kadar yaklaştın ki, şimdi bile titriyorum. Öldüğüne sevindim, okun ve boşluğun seni ele geçirmiş olmasına, insanların yaşadığı yerleri varlığınla kirletmediğine, Amberin tatlı havasında yürümediğine memnunum. Keşke hiç doğmasaydın ya da daha önce ölseydin.

Yeter! Bu şekilde düşünmek beni küçültüyor. Ölü kal ve artık düşüncelerimi rahatsız etme.

Sizi bir el kart gibi dağıtıyorum, kız ve erkek kardeşlerim.

Sizi bu şekilde genellemek acı verici ve şımarıkça, ama siz-ben-biz değiştik gibi görünüyor ve bir kez daha trafiğe çıkmadan önce, son bir kez bakmak istiyorum.

Caine, seni hiç sevmedim ve sana hâlâ güvenmiyorum. Bana hakaret ettin, ihanet ettin, hatta beni hançerledin. Bunu unut. Şu anda sadakatine kusur bulamasam da, yöntemlerinden hoşlanmıyorum. Susalım o zaman. Bu yeni devir aramızda temiz bir defter olsun.

Llewella, son yaşananların kullanmanı gerektirmediği karakter özellikleri taşıyorsun. Bunun için minnettarım. Bazen bir anlaşmazlıktan sınanmadan çıkmak hoştur.

Bleys, benim için hâlâ ışığa sarınmış bir şekilsin. Cesur, canlı ve atılgan. İlki için saygı duyuyor, ikincisi için gülümsüyorum. Ve sonuncusu son zamanlarda hafiflemiş gibi görünüyor. Güzel. Gelecekte komplolardan uzak dur. Sana pek yakışmıyor.

Fiona, en çok sen değişmişsin. Senin için yeni bir duygu geliştirmeliyim, prenses, çünkü ilk kez dost olduk. Sevgim senin olsun, büyücü. Sana borçluyum.

Gerard, âtıl, sadık kardeşim, belki o kadar da değişmedik. Sen kaya gibi sağlam durdun ve inancını korudun. Bu kadar kolay öfkelenmemeni umarım. Umarım bir daha seninle güreşmek zorunda kalmam. Denizindeki gemilerine dön ve temiz, tuzlu havayı solu.

Julian, Julian, Julian... Seni hiç tanıyamamış mıyım? Hayır. Arden'in yeşil büyüsü benim uzun yokluğum sırasında o eski kibri yumuşatmış, geriye daha adil bir gurur ve adalet demekten memnun olacağım bir şey bırakmış olmalı -merhametten farklı bir şey kuşkusu- ama hor görmeyeceğim nitelikler cephanende bir yenilik.

Ve Benedict, tanrılar bilir ki, zaman entropiye yaklaştıkça daha da bilgeleşiyorsun, ama yine de insanlara dair bilginde hâlâ benzersiz örnekleri görmezden geliyorsun. Bu savaş bittiğine göre, belki gülümsediğini görürüm. Dinlen, savaşçı...

Flora... Merhametin evde başladığını söylerler. Uzun zaman önce olduğundan daha kötü görünmüyorsun. Sana ve diğerlerine şimdi olduğu gibi bakmak, bilançoları toparlamak duygusal bir rüyadan başka bir şey değil. Artık hiçbirimiz düşman değiliz ve bu yeterli olmalı.

Peki ya siyahlara ve gümüş rengine bürünmüş, üzerinde gümüş bir gül taşıyan adam? Güvenmeyi öğrendiğini, gözlerini berrak bir derede yıkadığını, bir iki idealin tozunu aldığını düşünmek hoşuna gidiyor. Boş ver. Hâlâ yalnızca önemsiz hayatta kalma işinde becerikli, ince ironi tonlarına karşı zindanların bildiği kadar kör, geveze bir işgüzar olabilir. Boş ver, bırak gitsin, öyle kalsın. Ondan hiç memnun kalmadım zaten.

Dara, voulez-vous venir avec moi? Hayır mı? O zaman sana da elveda, Kaos Prensesi. Eğlenceli olabilirdi.

Gökyüzü bir kez daha dönüyor ve boyalı ışığının ne tür başarıları aydınlatacağını kim bilebilir? Fal açıldı ve oynandı. Artık dokuzumuzun olduğu yerde artık yedi kişi ve bir kral var.

Ama Merlin ve Martin de bizimle, süregelen oyunda yeni oyuncular.

Küllere bakar, yürüdüğüm yolu düşünürken gücüm geri dönüyor. Önümde uzanan yol fena halde ilgimi çekiyor. Gözlerim, anılarım, ailem yine benimle. Ve Corwin hep Corwin olacak, mahşerde bile.

Merlin kıpırdanıyor ve bu iyi. Yola çıkma zamanı. Yapılacak şeyler var.

Random'ın fırtınayı alt ettikten sonraki ilk eylemi bana katılmak, Mücevher'den güç çekmek ve Koz Kartı aracılığı ile Gerard'a ulaşmak oldu. Kartlar yine soğuk ve gölgeler yine kendileri gibi. Amber ayakta. Oradan ayrılmamızın üzerinden yıllar geçti ve biz geri dönmeden önce daha da fazlası geçebilir. Diğerleri çoktan, görevlerini devralmak üzere giden Random gibi, Koz Kartları ile eve döndüler. Ama benim şimdi Kaos Sarayları'nı ziyaret etmem gerekiyor, çünkü edeceğimi söyledim, çünkü orada bana ihtiyaç duyulabilir.

Eşyalarımızı topluyoruz, Merlin'le ben ve kısa süre sonra sis yollardan birini çağıracak.

Orada her şey tamamlandıktan sonra, Merlin Desen'i yürüyüp dünyaları üzerinde hak iddia ettikten sonra, çıkmam gereken bir yolculuk var. Atımı

ihtiyar Ygg'in dalını diktiğim yere sürmeli, büyüyüp olduğu ağacı görmeliyim. Champs-Elysees'nin güvercinlerinin sesi eşliğinde çizdiğim Desen'in ne durumda olduğunu görmeliyim. Eğer yol beni, olacağına inandığım gibi yeni bir evrene götürürse, oraya gitmeli, yaptıklarımı görmeliyim.

Yol önümüzde süzülüyor, uzaktaki Saraylar'a doğru yükseliyor. Zamanı geldi. Ata biniyor, sürüyoruz.

Karanlığın üzerinde, tül gibi görünen kara bir yolun üzerinde gidiyoruz. Düşman kalesine, fethedilmiş ulusa, tuzağa, atalarımızın evine... Göreceğiz. Siperlerde ve balkonda hafif kıvılcımlanmalar var. Cenazeye bile yetişebiliriz. Sırtımı dikleştiriyor, kılıcımı kınında gevşetiyorum. Fazla zaman geçmeden varmış olacağız.

Her zamanki gibi, elveda ve merhaba.

BEŞİNCİ CİLT

SON

ALTINCI CİLT

KIYAMETİN KOZ KARTLARI

AMBER YILLIKLARI

ALTINCI CİLT
Kıyametin Koz Kartları

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Birinin sizi öldürmeye çalışmasını beklemek kadar feci bir şey yoktur. Ama bugün Nisan'ın 30'uydu ve elbette, her zamanki gibi olacaktı. Anlamak zamanımı almıştı, ama şimdi en azından ne zaman geldiğini biliyordum. Geçmişte, bu konuda herhangi bir şey yapamayacak kadar meşguldüm. Ama artık işim bitmişti. Buralarda yalnızca bunun için oyalanmıştım. Gitmeden önce bu işi halletmem gerektiğini hissediyordum.

Yataktan çıktım, tuvalete gittim, duş aldım, dişlerimi fırçaladım, vesaire. Yine sakal bırakmıştım, bu yüzden tıraş olmam gerekmiyordu. Üç yıl önce bir baş ağrısı ve bir önsezi ile uyandığım, pencereleri açtığım ve mutfağa gidip tüm gaz ocaklarının açıldığını ve üzerinde ateş olmadığını gördüğüm zamanki gibi tuhaf kuruntularla dolu değildim. Hayır. İki yıl önce diğer apartman dairesinde şafaktan önce uyanıp hafif bir duman kokusundan evimde yangın çıktığını öğrendiğim zamanki gibi de değildi. Yine de, ampullerin patlayıcı bir şey ile dolu olması ihtimaline karşı lambaların altında durmaktan kaçındım ve düğmelere yakından değil uzaktan bastım. Bu eylemleri uygunsuz bir şey takip etmedi.

Genelde kahve makinesini önceki gece, otomatik zamanlayıcı ile hazırlayıp bırakırdım. Ama bu sabah görüş alanımdan uzak hazırlanmış kahve istemiyordum. Makineyi çalıştırdım ve süzülmesini beklerken paketlerimi kontrol ettim. Bu yerde değer verdiğim her şey iki orta boy sandığa yerleştirilmişti. Giysiler, kitaplar, resimler, bazı enstrümanlar, birkaç andaç, vesaire. Sandıkları kapattım. Birtakım elbise, bir sweatshirt, iyi bir roman ve bir koçan seyahat çeki sırt çantama gitti. Anahtarımı çıkarken apartman yöneticisine bırakacaktım, böylece yeni taşınanları içeri alabilecekti. Sandıklar depoya gidecekti.

Bu sabah bana koşu yoktu.

Pencereden pencereye yürüyerek ve her birinin yanında durup aşağıdaki sokağı ve karşıdaki binaları (geçen sene birisi tüfekle beni vurmaya çalışmıştı) inceleyerek kahvemi yudumlarken, yedi yıl önce bunun olduğu ilk seferi düşündüm.

Güzel bir bahar akşamı sokakta yürürken bir kamyon direksiyon kırmış, kaldırıma fırlamış, neredeyse beni tuğla duvara yapıştırmıştı. Bir dalış yapıp

kamyonun yolundan yuvarlanmayı başarmıştım. Sürücü bilincini hiç kazanamamıştı. Bunun zaman zaman hepimizin başına gelen o tuhaf olaylardan olduğunu düşünmüştüm.

Ama ertesi yıl aynı gün, hanım arkadaşımın evinden evime yürürken üç adam saldırmıştı. Biri bıçakla, diğeri boru parçalarıyla. Cüzdanımı isteme nezaketini bile göstermemişlerdi.

Kalıntıları yakındaki bir plak dükkanının kapısına bırakmıştım ve eve giderken bu konuyu düşünsem de ertesi güne kadar o günün kamyon kazasının yıldönümü olduğu aklıma gelmemişti. O zaman bile, olayı tuhaf bir tesadüf saydım ve unuttum. Ertesi yıl oturduğum başka bir apartman dairesinin yarısını yok eden bombalı paket yüzünden gerçekliğin istatistiki doğasının o sezon benim çevremde biraz zorlanıp zorlanmadığını merak etmeye başladım.

Birisi yılda bir kez beni öldürmeye çalışmaktan keyif alıyordu, bu kadar basitti. Teşebbüsü başarısız olunca bir sene ara veriyor, sonra yine deniyordu. Sanki bir oyundu bu.

Ama bu yıl ben de oynamak istiyordum. Asıl endişem, adam, kadın ya da nesnenin, olay anında asla orada olmaması, gizlilik, araçlar ya da aracılar kullanmayı tercih etmesiydi.

Bu kişiye S diyeceğim (bu harf benim kişisel kozmolojimde bazen “sinsi", bazen de “sümükkafa" anlamına gelir), çünkü X harfi fazla kullanılmıştır ve çünkü tartışmaya açık kaynakları olan zamirlerle uğraşmaktan hoşlanmam.

Kahve fincanımı ve sürahiyi yıkadım, rafa koydum. Sonra çantamı aldım ve oradan ayrıldım. Bay Mulligan yerinde yoktu ya da uyuyordu, bu yüzden anahtarımı posta kutusuna atıp yakındaki lokantada kahvaltı etmek için sokağa çıktım.

Trafik azdı ve tüm araçlar iyi huyluydu. Yavaş yavaş, dinleyerek, bakarak yürüdüm. Hoş bir sabahtı, güzel bir gün vaat ediyordu. İşleri çabuk halletmeyi umuyordum, böylece günün tadını çıkarabilecektim.

Lokantaya rahatsız edilmeden ulaştım. Pencerenin yanında bir masaya oturdum. Tam garson siparişimi almaya geldiğinde tanıdık birinin sokakta yürümekte olduğunu gördüm -eski bir sınıf arkadaşım ve daha sonra iş arkadaşım- Lucas Raynard, bir seksen boyunda, kızıl saçlı, sanatkarca kırılmış burnuna rağmen ya da belki bu yüzden yakışıklı, sesi ve tavırları mesleğine, yani satıcılığa uygun.

Pencereye vurdum, beni gördü, el salladı, döndü ve içeri girdi.

"Merle, haklıymışım," dedi masaya gelince. Omzumu kısaca kavradı, karşıma oturdu ve menüyü elimden aldı. “Seni evinde bulamadım ve burada olabileceğini tahmin ettim."

Gözlerini indirdi ve menüyü okumaya başladı.

"Neden?" diye sordum.

"Eğer biraz daha düşünmek istiyorsanız daha sonra geleyim," dedi garson.

"Hayır," diye yanıtladı Luke ve muazzam bir sipariş verdi.

Ben de kendiminkini ekledim. Sonra: “Çünkü alışkanlıklarına bağlı birisin."

"Alışkanlık mı?" diye yanıt verdim. “Artık burada neredeyse hiç yemiyorum."

"Biliyorum," diye yanıt verdi, “ama üzerinde baskı varken genellikle buraya gelirdin. Örneğin, sınavlardan önce ya da seni rahatsız eden bir şey varsa."

"Hm," dedim. Daha önce fark etmemiştim, ama böyle bir şey vardı gerçekten. Üzerine tekboynuz resmi basılmış kültablasını çevirdim, kapının yanında perde görevi yapan vitraylı camda resmin daha büyük bir kopyası vardı. “Neden bilmiyorum," dedim sonunda. “Dahası, beni rahatsız eden bir şey olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Birkaç kaza yüzünden 30 Nisan hakkında paranoyak olmuştun."

"Birkaçtan daha fazla. Sana hepsinden bahsetmedim."

"Demek hâlâ inanıyorsun."

"Evet."

Omuzlarını silkti. Garson geldi ve kahve fincanlarımızı doldurdu.

"Tamam," dedi sonunda. “Bugün oldu mu?"

"Hayır."

"Çok kötü. Umarım düşüncelerini köreltmez."

Bir yudum kahve aldım.

"Sorun değil," dedim.

"Güzel." İçini çekti ve gerindi. “Dinle, şehre daha dün geldim..."

"İyi bir gezi miydi?"

"Yeni bir satış rekoru kırdım."

"Harika."

"Her neyse... Otele gittiğimde senin ayrıldığını öğrendim."

"Evet. Yaklaşık bir ay önce istifa ettim."
"Miller sana ulaşmaya çalışıyor. Ama telefonun kapandığından arayamıyor. Birkaç kez uğramış bile, ama sen dışarıdaymışsın."
"Çok kötü."
"Geri dönmeni istiyor."
"Orada işim bitti."
"Teklifini duyana kadar bekle, olmaz mı? Brady yukarıya şutlanıyor ve sen Tasarım'ın yeni yöneticisi oluyorsun. Üstelik yüzde yirmi zam alıyorsun. Sana bunu söylememi istedi."
Hafifçe güldüm.
"Aslında kulağa o kadar kötü gelmiyor. Ama dediğim gibi, orada işim bitti."
"Ah!" Bana kurnaz kurnaz gülümserken gözleri parladı.
"Başka bir yerde seni bekleyen bir şey var. O da merak ediyordu. Tamam, eğer durum buysa diğer adamın teklifini ona götürmeni istedi. Üstüne çıkmak için elinden geleni yapacak."
Başımı iki yana salladım.
"Sanırım anlatamadım," dedim. "Bitti. Nokta. Geri dönmek istemiyorum. Ve başkası için de çalışmayacağım. Bu tür şeyleri bıraktım. Bilgisayarlardan bıktım."
"Ama gerçekten iyisin. Söylesene, ders mi vereceksin?"
"Hayır."
"Pekala, lanet olsun! Bir şeyler yapman gerek. Bir yerden para mı buldun?"
"Hayır. Sanırım biraz yolculuk edeceğim. Bir yerde çok fazla kaldım."
Kahve fincanını kaldırdı ve bitirdi. Sonra arkasına yaslandı, ellerini göbeğinde kavuşturdu ve göz kapaklarını hafifçe indirdi. Bir süre sessiz kaldı.
Sonunda: "İşinin bittiğini söyledin. İşi mi kastettin, buradaki yaşamını mı, yoksa başka bir şeyi mi?"
"Seni anlamıyorum."
"Üniversitede de zaman zaman ortadan kaybolurdun. Bir süreliğine gider, sonra aniden geri gelirdin. Bu konuda oldukça muğlaktın da. Bir tür ikili hayat yaşıyor gibiydin. Şimdiki konuyla ilgisi var mı?"
"Ne demek istediğini anlamıyorum."
Gülümsedi.

"Elbette anlıyorsun," dedi. Ben yanıt vermeyince ekledi,

"Eh, iyi şanslar o zaman, her neyse."

Her zaman hareket halinde, nadiren yerinde duran biriydi.

İkinci kahvelerimizi içerken bir anahtarlıkla oynadı, anahtarları ve mavi bir pandantifi sallayıp şıkırdattı. Sonunda kahvaltılarımız geldi ve bir süre sessizlik içinde yedik.

Sonra sordu, " Yıldız Patlaması hâlâ senin mi?"

"Hayır. Geçen güz sattım," eledim ona. "O kadar meşguldüm ki, denize açılacak zamanım yoktu. Onu boş boş yatar görmekten nefret ediyordum."

Başını salladı.

"Bu çok kötü," dedi. "Okulda onunla çok eğlenmiştik. Daha sonra da. Eski günlerin anısına onu bir kez daha denize çıkarmak isterdim."

"Evet."

"Söylesene, son zamanlarda Julia'yı gördün mü?"

"Hayır, ayrıldığımızdan beri görmedim. Sanırım hâlâ Rick isimli bir adamla çıkıyor. Ya sen?"

"Evet. Dün gece uğradım."

"Neden?"

Omuzlarını silkti.

"Çeteden biriydi ve birbirimizden uzaklaşıyoruz."

"Nasılmış?"

"Hâlâ güzel. Seni sordu. Sana iletmem için bunu verdi."

Ceketinin iç cebinden kapalı bir zarf çıkardı ve bana uzattı. Julia'nın el yazısıyla ismimi taşıyordu. Yırtarak açtım ve okudum:

Merle,

Yanılmışım. Kim olduğunu biliyorum ve tehlikedesin. Seni görmeliyim. İhtiyaç duyacağın bir şey var bende. Çok önemli.

Lütfen ara veya bir an önce gel.

Sevgiler,

Julia

"Teşekkürler," dedim, çantamı açtım ve mektubu içine tıktım.

Hem huzursuz edici, hem şaşırtıcıydı. Oldukça. Bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekecekti. Ondan hâlâ hoşlanıyordum, ama onu yine görmek istediğimden emin değildim. Ama kim olduğumu bildiğini söylerken Ne demek istiyordu?

Onu yine aklımdan çıkardım.

Bir süre trafiği seyrettim, kahve içtim ve ilk senemizde, Eskrim Klübü’nde Luke ile nasıl karşılaştığımızı düşündüm.

İnanılmaz derecede ustaydı.

"Hâlâ eskrim yapıyor musun?" diye sordum ona.

"Bazen. Ya sen?"

"Zaman zaman."

"Kimin daha iyi olduğunu hiç öğrenemedik."

"Artık zamanımız yok," dedim.

Güldü ve birkaç kez bıçağını bana doğru savurdu.

"Sanırım hayır. Ne zaman gidiyorsun?"

"Muhtemelen yarın. Yalnızca birkaç işimi hallediyorum.

Bittiği zaman gideceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Oraya buraya. Henüz her şeye karar vermedim."

"Sen delisin."

"Hı-hı. Buna *Wanderjahr*[*] derlerdi. Ben benimkini atladım ve şimdi istiyorum."

"Aslında kulağa oldukça iyi geliyor. Belki bir gün ben de denemeliyim."

"Belki. Ama ben senin seninkini taksit taksit kullandığını düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sık sık kaybolan yalnız ben değildim."

"Ah, o." Elini salladı. “O işti, zevk değil. Faturaları ödemek için bazı anlaşmalar yapmam gerekiyordu. Aileni mi göreceksin?"

Tuhaf soru. İkimiz de daha önce ebeveynlerimizden bahsetmemiştik, çok genel bazı şeyler dışında.

"Sanmıyorum," dedim. “Seninkiler nasıl?"

Bakışlarımı yakaladı ve tuttu, kronik gülümsemesi genişledi.

"Bilmek zor," diye yanıt verdi. “Pek görüşmüyoruz."

Ben de gülümsedim.

"O duyguyu bilirim."

Yemeğimizi bitirdik, son bir fincan kahve içtik.

"Demek Miller ile görüşmeyeceksin, ha?" diye sordu.

"Hayır."

Yine omuzlarını silkti. Hesap geldi ve o aldı.

"Bu benden," dedi. “Hem, ben çalışıyorum."

"Teşekkürler. Belki akşam yemeği için seni ararım. Nerede kalıyorsun?"

"Dur." Gömlek cebine uzandı, bir kibrit kutusu aldı, bana fırlattı. “İşte. Yeni Çizgi Moteli," dedi.

"Altı civarında gelmeme ne dersin?"

"Tamam."

Parayı ödedi ve sokakta ayrıldık.

"Görüşürüz," dedi.

"Evet."

Hoş çakal, Luke Raynard. Tuhaf adam. Birbirimizi neredeyse sekiz yıldır tanıyorduk. Güzel zamanlar yaşamıştık. Birkaç spor dalında rekabet etmiştik. Neredeyse her gün birlikte koşardık. İkimiz de atletizm takımındaydık. Bazen aynı kızlarla çıkardık. Yine düşündüm, güçlü, zeki ve en az benim kadar içe dönük. Aramızda bir bağ vardı, tam olarak anlamadığım bir bağ.

Apartmanımın park yerine yürüdüm, arabamın motor kapağının ve şasisinin altını kontrol ettim ve motoru çalıştırdım.

Yavaş yavaş, sekiz yıl önce yeni ve taze olan şeylere bakarak, şimdi onlara hoş çakal diyerek sürdüm. Son hafta boyunca benim için önemli olan herkese veda etmiştim. Julia dışında.

Devamlı ertelemek istediğim o şeylerden biriydi, ama zaman yoktu. Ya şimdi, ya da asla olacaktı ve merakım uyanmıştı. Arabayı bir alışveriş merkezinin park yerine çektim, bir ankesörlü telefon buldum, ama numarasını çevirdiğim zaman yanıt gelmedi. Yine gündüz vardiyasında tam zamanlı çalışıyor olabilirdi, ama duşa girmiş ya da alışverişe çıkmış olması da mümkündü. Evine gidip öğrenmeye karar verdim. Çok uzak değildi. Ve bana vermek istediği her ne ise, onu almaya gitmek onu son bir kez görmek için iyi bir bahane olacaktı.

Park edebileceğim bir yer bulmadan önce o çevrede birkaç dakika dolandım. Arabayı kilitledim, köşeye yürüdüm ve sağa döndüm. Hava biraz ısınmıştı. Bir yerde köpekler havlıyordu.

Apartmana dönüştürülen dev Victoria tarzı evlerin olduğu bloğa yürüdüm. Önden penceresini göremiyordum. En üst katta, arka taraftaydı. Kaldırımda yürürken canlanan anıları bastırmaya çalıştım, ama faydası olmadı. Birlikte olduğumuz zamanlara ilişkin düşünceler bir dizi eski duyguyla beraber kafama doluştu. Durdum. Buraya gelmek aptalca

olmuştu. Özlemediğim bir şey için zahmete girmenin anlamı neydi. Yine de...

Lanet olsun. Onu bir kez daha görmeyi istiyordum. Geri dönmeyecektim. Basamakları tırmandım ve verandayı aştım.

Kapı aralıktı, içeri girdim.

Aynı fuaye. Yaldız çerçeveli aynanın önündeki dolabın üzerinde, aynı saksının içinde aynı yorgun görünüşlü, yaprakları tozlu menekşe. O ayna birbirimize sarılmamızı defalarca, hafif çarpık bir şekilde yansıtmıştı. Önünden geçerken yüzüm dalgalandı.

Yeşil halı kaplı merdiveni tırmandım. Arka tarafta bir yerden bir köpek ulumaya başladı.

İlk kat değişmemişti. Kısa koridoru yürüdüm, kasvetli resimlerin ve eski sehpanın yanından geçtim, döndüm, ikinci merdiveni tırmandım. Yarı yolda tepeden gelen bir sürtünme sesi ve bir şişenin ya da vazonun sert zeminde yuvarlanması gibi bir ses duydum. Sonra saçakların arasındaki rüzgar dışında yine sessizlik. İçimde tuhaf bir endişe kıpırdandı ve adımlarımı sıklaştırdım. Merdivenin başında durdum ve sıra dışı hiçbir şey yok gibiydi, ama bir sonraki nefesimle tuhaf bir koku algıladım. Kokuyu ayırt edemedim -ter, küf, ıslak kir belki- ama kesinlikle organik bir şey.

Sonra Julia'nın kapısına gittik ve birkaç saniye bekledim.

Koku burada daha güçlü gibiydi, ama ses duymadım.

Koyu renk ahşaba birkaç kez vurdum. Bir an içeride birinin kıpırdandığını duyduğumu sandım, ama yalnızca bir an.

Kapıyı yine vurdum.

"Julia?" diye seslendim. "Benim, Merle."

Hiçbir şey. Daha kuvvetli vurdum.

Bir şey çatırdayarak düştü. Kapı kulpunu denedim. Kilitliydi.

Çektim, büktüm ve kapı kulpunu, kilit aynasını ve mekanizmanın tamamını kopardım. Sonra hemen sola, kapının menteşesinin yanına, çerçevenin ötesine çekildim. Sol elimi uzattım ve kapıyı parmak uçlarımla hafifçe ittim.

Kapı birkaç santim içe döndü ve durdu. Yeni ses gelmedi, duvar ve yerin bir kısmı, bir suluboya, kırmızı bir divan, yeşil bir halı dışında hiçbir şey görmedim. Kapıyı biraz daha ittim.

Aynı. Koku daha da güçlüydü.

Sağa doğru yarım adım attım ve daha fazla ittirdim.

Hiçbirşeyhiçbirşeyhiçbirşey...

Görüş alanıma Julia girdiği zaman elimi çektim. Orada yatıyordu. Odanın karşısında. Kanlar içinde...

Yerde, halıda kan vardı, sol köşedeki karmakarışık yığın kanlıydı. Devrilmiş mobilyalar, yırtık yastıklar...

Koşma içgüdümü bastırdım.

Yavaşça bir adım attım, sonra bir tane daha, tüm duyularım tetikteydi. Eşiği aştım. Odada başka hiçbir şey/hiç kimse yoktu. Frakir bileğimi sıktı. O zaman bir şey demem gerekirdi, ama aklım başka yerdeydi.

Yaklaştım ve yanında diz çöktüm. Midem bulanıyordu. Kapıdan yüzünün yarısının ve sağ kolunun olmadığını görememiştim. Nefes almıyordu ve şahdamarı sessizdi. Üzerinde yırtık, kanlı, şeftali rengi bir sabahlık vardı; boynunda ise mavi bir kolye.

Halıdan öteye, ahşap zemine dökülmüş kanlar bulaşmış, üzerine basılmıştı. Ama bunlar insan izleri değildi, iri, uzun, üç parmaklı şeylerdi, etli ve tırnaklı.

Yalnızca kısmen bilincinde olduğum bir esinti -arkamdaki yatak odası kapısından geliyordu- aniden azaldı, koku çoğaldı. Bileğimde yeni bir zonklama hissettim. Ama hiç ses yoktu.

Kesinlikle sessizdi, ama orada olduğunu biliyordum.

Diz çöktüğüm yerde hızla dönerek çömeldim...

Koca bir ağız dolusu iri diş, çevrelerinde gerilmiş kanlı dudaklar gördüm. Bunlar kaba, küflü görünümlü, sarı bir kürkle kaplı, yüzlerce kiloluk, köpeğe benzer bir yaratığın ağzını süslüyordu. Kulakları mantar kümeleri gibiydi, sarı-turuncu gözleri iri ve kedimsiydi.

Niyetine ilişkin herhangi bir kuşkum olmadığından, son bir dakikadır bilinciz olarak elimde tuttuğum kapı kolunu ona fırlattım. Fark edilir bir etki bırakmadan sol gözünün üzerindeki kemik çıkıntısına çarptı. Yaratık, hâlâ sessiz, üzerime atladı.

Frakir'e bir sözcük söylemeye bile zaman yoktu...

Mezbahalarda çalışanlar bilir, hayvanın alnında, sağ kulağından sol gözüne, sol kulağından sağ gözüne hayali çizgiler çizilerek bulunan bir nokta vardır. Bu iki çizginin kesişme noktasının üç dört santimetre üzerine öldürücü bir darbe indirirler. Bana bunu amcam öğretmişti. Ama mezbahada çalışmıyordu. Yalnızca yaratıkları nasıl öldüreceğini biliyordu.

Bu yüzden hayvan atlarken hızla öne ve yana döndüm ve o ölüm noktasına çekiç gibi bir darbe indirdim. Ama benim beklediğimden daha hızlı hareket ediyordu ve ben vurduğumda çoktan geçip gitmişti. Boyun kasları yumruğumun gücünü emmesine yardımcı oldu.

Ama bu ilk kez ses çıkarmasına sebep oldu. Bir ciyaklama.

Sonra başını salladı, büyük bir hızla döndü ve yine üzerime atıldı. Şimdi göğsünden alçak bir hırlama geliyordu ve yükseğe sıçramıştı. Bu sefer yana dönerek kurtulamayacağımı anlamıştım.

Amcam bana bir de bir köpeği ensesinin yan taraflarındaki ve çenesinin altındaki deriden yakalamayı öğretmişti. Bu kadar büyük bir hayvanda sıkı kavramak ve tam yerini bulmak gerekiyordu. O anda başka seçeneğim yoktu. Tekme atmayı denesem ve ıskalasam, muhtemelen ayağımdan olurdum.

Ellerim öne fırladı, yukarı döndü ve karşı karşıya gelirken kendimi hazırladım. Benden ağır olduğundan emindim ve momentumunu da karşılamam gerekecekti.

Parmaklarımı ya da bir elimi kaybettiğimi hayal ettim, ama çenesinin altından yakalamayı, kavrayıp sıkmayı başardım. Kollarımı uzattım ve darbenin gücünü karşılamak için eğildim. Sıçrayışının gücü beni sarstı, ama kavrayışımı korumayı ve darbeyi emmeyi başardım.

Hayvanın hırlamalarını dinlerken ve yüzümden otuz santim uzaktaki salyalı ağzı incelerken, bu noktadan ötesine fazla kafa yormadığımı fark ettim. Bu bir köpek olsaydı, kafasını yakındaki sert bir şeye vurarak kırabilirdim; hayvanın karotis damarları, boğarak öldürülmeyecek kadar derindeydi. Ama bu yaratık güçlüydü ve çılgınca kıvranmaları karşısında ellerim kaymaya başlamıştı bile. Çenelerini kendimden uzak tutmaya ve hayvanı ittirmeye çalışırken, dikey olarak benden uzun olduğunu da fark ettim. Yumuşak karnına bir tekme sallamayı deneyebilirdim, ama muhtemelen dengemi ve kavrayışımı kaybeder, kasıklarımı dişlerine karşı savunmasız bırakırdım.

Yaratık sol elimden kurtuldu ve sağ elimi kullanmak ya da onu kaybetmekten başka seçeneğim kalmadı. Bu yüzden elimden geldiğince güçlü ittirdim ve yine çekildim. Bir silah arıyordum, herhangi bir silah, ama yakınlarda işime yarayacak hiçbir şey yoktu.

Gırtlağımı hedefleyerek yine sıçradı. Kafasını tekmelemeye izin vermeyecek kadar hızlıydı. Yolundan kaçamadım da.

Ön bacakları karnımla aynı hizadaydı. Amcamın bu konuda da haklı olmasını umarak bacaklarını yakaladım ve tüm gücümle arkaya ve içe büktüm. O dişlerden kaçınmak için bir dizimin üzerine çökmüş, çenemi göğsüme doğru bastırmış, başımı geri çekmiştim. Ben bükerken kemikler fırladı ve kırıldı, hayvan bileklerime saldırmak için hemen başını eğdi. Ama o sırada ben ayağa kalkıyor, onu öte iterek sıçrıyordum.

Sırt üstü devrildi, döndü; neredeyse ayaklarının üstüne düşüyordu. Ama pençeleri yere vurduğunda inleme ile hırlama arasında bir ses çıkardı ve ön ayaklarının üzerine yığıldı.

Ben kafatasına bir darbe indirmek üzereyken, düşündüğümden daha hızlı hareket ederek ayaklarının üstünde doğruldu. Ayağa kalkar kalkmaz ön, sağ bacağını kaldırdı ve gözleri gözlerime dikilmiş, alt çenesinden salya akarak, hırlayarak üç ayağı üzerinde denge kurdu. Yine üzerime atlayacağından emin olduğumdan, hafifçe sola geçtim, yan döndüm, bana kimsenin öğretmediği bir pozisyon aldım. Zaman zaman özgün düşünceler geliştiririm.

Bu sefer daha yavaş saldırdı. Belki kafatasını hedefleyebilir ve başarırdım. Bilmiyorum, çünkü denemedim. Bir kez daha ensesini yakaladım ve bu sefer bildiğim bir bölgeydi. İhtiyaç duyduğum birkaç dakika içinde, daha önce yaptığı gibi çekilemeyecekti. Hızını kesmeden döndüm, çöktüm, ittirdim, çektim ve hızına rehberlik ettim.

Havada döndü, sırtı pencereye çarptı. Çatırtı ve kıymık kıymık kırılma sesleri arasında pencereden geçti ve yanında çerçevenin çoğunu, perdeyi ve perde rayını da götürdü.

Üç kat aşağıya düştüğünü duydum. Ayağa kalkıp dışarı baktığımda birkaç kez seğirip kıpırtısız kaldığını gördüm. O beton avluda Julia ve ben arada bir, gece yarısı bira içerdik.

Julia’nın yanına döndüm ve elini tuttum. Öfkemi fark etmeye başlamıştım. Bunun arkasında biri olmalıydı. Yine S mi? Bu senenin 30 Nisan armağanı bu muydu? Öyle olduğunu hissediyordum ve eylemi yerine getiren yaratığa yaptığımın aynısını S’ye yapmak istiyordum. Bir sebep olmalıydı. Bir ipucu olmalıydı.

Ayağa kalktım, yatak odasına gittim, bir battaniye aldım ve Julia’nın üzerine örttüm. Apartmanı aramaya başlarken, düşünmeksizin yerdeki kapının kulpunu silerek parmak izlerimi yok ettim.

Aradığım şeyi şömine rafının üzerinde, saat ile gizemlerle ilgili bir kağıt yığını arasında buldum. Onlara dokunduğum an soğukluklarını hissettim ve durumun düşündüğümden daha ciddi olduğunu anladım. İhtiyaç duyacağımı söylediği şey bu olmalıydı ama karıştırdığım zaman, bir düzeyde tanısam ve başka bir düzeyde şaşsam da, aslında benim değillerdi. Bunlar Koz Kartlarıydı, daha önce gördüklerime benzer, ama aynı değil.

Bütün bir deste değildi. Yalnızca birkaç kart. Tuhaf. Sirenleri duyduğum zaman kartları hızla yan cebime attım. Fal beklemek zorunda kalacaktı.

Kimseyle karşılaşmadan merdivenlerden aşağı koştum, arka kapıdan dışarı çıktım. Fido hâlâ düştüğü yerde yatıyordu ve çevredeki tüm köpekler konuyu tartışıyorlardı. Çitlerin üzerinden atladım, çiçeklikleri ezdim, park ettiğim yan sokağa giden arka bahçeleri geçtim.

Birkaç dakika sonra kilometrelerce ötede, hafızamı kanlı pençe izlerinden temizlemeye çalışıyordum.

Bölüm 2

Körfezden sessiz, ağaçlık bir alana gelene kadar araba sürdüm. Sonra durdum, dışarı çıktım ve yürüdüm.

Bir süre sonra küçük, ıssız bir park buldum. Sıralardan birinin üzerine oturdum, Koz Kartlarını çıkardım ve inceledim.

Birkaçı yarı tanıdık görünüyordu ve kalanı tamamen şaşırtıcıydı. Bir tanesine uzun uzun baktım ve bir siren şarkısı duyar gibi oldum. Kartları indirdim üslubu tanımıyordum. Bu oldukça rahatsız ediciydi.

Fark etmeden panzehiri olmayan bir zehir yutan bir zehirbilim uzmanının hikayesini hatırladım. Aklındaki en önemli düşünce, ölümcül bir doz alıp almadığıymış. Yıllar önce kendisinin yazdığı klasik bir ders kitabına bakmış. Kendi kitabına göre, işi bitikmiş. Aynı derecede ünlü bir başka uzmanın kitabına bakmış. O kitaba göre, o beden kütlesine sahip birinin işini bitirecek dozun yalnızca yarısını almışmış. Adam oturmuş ve yanıldığını umarak beklemiş.

Ben de böyle hissediyordum, çünkü bu tür konularda uzmanım. Bu tür şeyleri hazırlayabilen herkesin üslubunu bildiğimi sanıyordum. Kartlardan birini aldım. Tuhaf, neredeyse tanıdık bir manzara betimliyordu. Sessiz bir göle doğru çıkıntı yapan çimenli bir yer, sağda parlak, ışıltılı, ne olduğu anlaşılmayan bir şeyin parçası. Üzerine doğru derin bir nefes alıp verdim ve kartı bir anlığına buğulandırdım. Tırnağımla vurdum. Camdan bir çan gibi çınladı ve hayata döndü. Sahne akşama doğru kayarken gölgeler yüzdü, aktı. Elimi üzerinden geçirdim ve yine kıpırtısız kaldı. Göle, çimenlere ve gündüze döndü.

Çok uzak. Zaman orada mevcut konumuma göre çok daha hızlı akıyordu. İlgi çekici.

Zaman zaman kullandığım eski bir pipoyu çıkardım, doldurdum, yaktım, içime çektim ve düşündüm. Kartlar çalışıyordu, zekice taklitler değillerdi ve amaçlarını anlamamış olsam da, o an asıl düşündüğüm bu değildi.

Bugün 30 Nisan'di ve bir kez daha ölümle yüz yüze gelmiştim. Henüz canıma kasteden kişiyle yüzleşememiştim. S yine aracı kullanmıştı. Ve öldürdüğüm sıradan bir köpek değildi. Bir de kartlar... Julia onları nereden bulmuştu ve neden onları almamı istemişti? Kartlar ve köpek sıradan

insanlardan öte bir güce işaret ediyordu. Baştan beri, boş zamanımda halledebileceğim bir psikopatın istenmeyen ilgisine mazhar olduğumu düşünmüştüm. Ama bu sabahki olaylar duruma bambaşka bir görüntü vermişti. Bir yerlerde korkunç bir düşmanım olduğu anlamına geliyordu.

Ürperdim. Luke ile bir kez daha konuşmak, önceki gece neler konuştuklarını öğrenmek, Julia'nın bir ipucu verecek herhangi bir şey söyleyip söylemediğini görmek istiyordum.

Geri dönmeli, daireyi daha dikkatli aramalıydım. Ama bu söz konusu olamazdı. Ben uzaklaşırken polisler apartmanın önüne gelmişlerdi bile. Bir süre geri dönmek olmazdı.

Rick. Bir de Rick Kinsky vardı, biz ayrıldıktan sonra çıktığı adam. Neye benzediğini biliyordum. Zayıf, bıyıklı, entel cinsten. Bir iki kez ziyaret ettiğim bir kitapçıya bakıyordu. Ama bundan ötesini bilmiyordum. Belki bana kartlar ve Julia'nın yaşamına mal olan ne tür bir işe karıştığı konusunda bir şeyler söyleyebilirdi.

Biraz daha düşündüm, sonra kartları cebime koydum. Onlarla daha fazla oynamayacaktım. Henüz değil. İlk önce, bulabildiğim kadar bilgi edinmek istiyordum.

Arabaya döndüm. Yürürken bu 30 Nisan'ın henüz bitmediğini düşündüm. Ya S bu sabahki karşılaşmayı doğrudan bana yöneltilmiş saymazsa? Bu durumda yeni bir saldırı için epey zaman vardı. Aynı zamanda, ona fazla yaklaşırsam S'nin tarihleri unutacağını, ne zaman açık yakalasa boğazıma sarılacağını hissediyordum. Bundan sonra gardımı düşürmemeye, bu mesele hallolana kadar kuşatma altındaymış gibi yaşamaya karar verdim. Ve tüm enerjimi onun işini bitirmeye yöneltecektim. Sağlığım düşmanımı çok yakında yok etmeme bağlı gibi görünüyordu.

Danışacak birini aramalı mıyım? diye merak ettim. Ve kimi? Ailem hakkında bilmediğim daha çok şey vardı...

Hayır. Henüz değil, diye karar verdim. Meseleleri kendim halletmek için her tür çabayı göstermeliydim. İstediğimin bu olduğu gerçeğinin yanı sıra, pratiğe ihtiyacım vardı. Benim geldiğim yerde uygunsuz durumlarla başa çıkabilme yeteneğine sahip olmanız gerekir.

Ankesörlü bir telefon arayarak ve Julia'yı en son gördüğüm haliyle düşünmemeye çalışarak arabamı sürdüm. Batıdan birkaç bulut geliyordu.

Saatim bileğimde, görünmez Frakir’in yanında tıklıyordu. Radyodaki haberler uluslararası ve keyifsizdi.

Bir markette durdum ve telefonu kullanarak Luke’un moteline ulaşmaya çalıştım. Motelde değildi. Bu yüzden yemek bölümünden bir sandviç ve bir milkshake aldım, yiyip içtikten sonra yine denedim. Hâlâ dışarıdaydı.

Tamam. Daha sonra yakalardım. Şehre yöneldim. Rick’in çalıştığı kitapçının adının Browserie olduğunu hatırlıyordum.

Arabamı oraya sürdüm ve dükkanın açık olduğunu gördüm. Birkaç blok ötede park ettim ve geri yürüdüm. Şehirden geçerken dikkati elden bırakmamıştım, ama takip edildiğime ilişkin işaret görmemiştim.

Yürürken serin bir esinti ve rüzgar kokusu hissettim. Dükkanın camından Rick’i gördüm. Yüksek tezgaha oturmuş, kitap okuyordu. Görünürde başka kimse yoktu.

Ben içeri girerken kapının üzerindeki küçük çan tıngırdadı. Rick başını kaldırdı. Doğruldu, ben yaklaşırken gözleri iri iri açıldı.

"Selam," dedim ve bir an durdum. “Rick, beni hatırlıyor musun, bilmiyorum."

"Merle Corey’sin," diye bildirdi alçak sesle.

"Doğru." Tezgaha yaslandım, geri çekildi. “Küçük bir bilgi konusunda bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum."

"Ne tür bilgi?"

"Julia hakkında," dedim.

"Bak," diye yanıt verdi, “siz ikiniz ayrılmadan önce yanma bile yaklaşmadım."

"Hı? Hayır, hayır, anlamıyorsun. Bu umurumda bile değil. Benim daha yeni bir bilgiye ihtiyacım var. Julia geçen bir haftadır bana ulaşmaya çalışıyor ve..."

Başını iki yana salladı.

"İki aydır ondan haber almıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, artık görüşmüyoruz. Farklı ilgi alanları, anlıyor musun?"

"Siz birbirinizi görmeyi bıraktığınızda iyi miydi?"

"Sanırım."

Doğrudan gözlerine baktım ve geriledi. Bundan hoşlanmadım. “Sanırım." Adamın benden biraz korktuğu açıktı ve ben de ısrar etmeye karar verdim.

'"Farklı ilgi alanları, derken neyi kastettin?" diye sordum.

"Eh, biraz tuhaflaştı, anlıyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum. Anlat."

Dudaklarını yaladı, bakışlarını kaçırdı.

"Sorun istemiyorum," diye bildirdi.

"Ben de karışmasam iyi olur. Sorun ne?"

"Şey," dedi, “korkuyordu."

"Korkuyor muydu? Neyden?"

"Aa -senden."

"Benden mi? Bu saçma. Onu korkutacak bir şey yapmadım hiç. Ne dedi?"

"Fazla konuşmadı, ama ne zaman ismin telaffuz edilse, anlıyordum. Sonra o garip hobileri edinmeye başladı."

"Anlamadım," dedim. “Hem de hiç. Tuhaflaştı mı? Garip hobileri mi vardı? Ne tür? Neler oldu? Gerçekten anlamıyorum ve anlamak istiyorum."

Ayağa kalktı ve onu takip etmemi istercesine arkasına bakarak dükkanın arka tarafına yöneldi. Ben de öyle yaptım.

Doğal şifa, organik çiftçilik, savaş sanatları, bitkisel tedaviler, evde doğurma üzerine kitaplarla dolu bir kısma geldiğinde yavaşladı, ama oradan geçip gizemcilikle ilgili kısıma yürüdü.

Durup, “İşte," dedi. “Bunlardan birkaçını ödünç aldı, geri getirdi, sonra birkaç tane daha ödünç aldı."

Omuzlarımı silktim.

"O kadar mı? Bu pek de tuhaf değil."

"Ama kendini çok kaptırdı."

"Çok kişi öyle yapar."

"Bırak da bitireyim," diye devam etti. “Teosofi ile ilgilenmeye başladı, hatta yerel bir grubun toplantılarına katıldı. İlgisini çok çabuk kaybetti, ama o sırada farklı bağlantıları olan başka insanlarla tanışmıştı. Kısa süre sonra Sufiler, Gurdjieffçiler, hatta bir şaman ile görüşmeye başladı."

"İlginç," dedim. “Yoga yok mu?"

"Yoga yok. Ona aynı şeyi sorduğum zaman, peşinde olduğu şeyin samadhi değil güç olduğunu söyledi. Bir şekilde, gittikçe daha tuhaf arkadaşlar edinmeye başladı. Ortam benim için çok boğucuydu, bu yüzden veda ettim."

"Acaba neden?" diye düşündüm.

"Al," dedi, “bir de şuna bak."

Bana siyah bir kitap fırlattı ve geriledi. Kitabı yakaladım.

İncil’in bir kopyasıydı. Teşekkürler kısmını açtım.

"Bu kopyada özel bir şey mi var?" diye sordum.

İçini çekti.

"Hayır. Özür dilerim."

Kitabı geri aldı ve raftaki yetine koydu.

"Bir dakika," dedi.

Tezgaha döndü, altındaki raftan bir karton aldı. Üzerinde, DIŞARIDAYIM. BU SAATTE DÖNECEĞİM yazılıydı ve hareketli kolları olan bir saat vardı. Saati otuz dakika sonrasını gösterecek şekilde ayarladı ve tabelayı kapıya astı. Sonra sürgüyü çekti ve arkadaki odaya geçerken onu takip etmemi işaret etti.

Arka ofiste bir masa, birkaç sandalye, kitap dolu karton kutular vardı. Masanın arkasına oturdu ve en yakındaki sandalyeye işaret etti. Oturdum. Telefonu telesekretere bağladı, masanın üzerinden bir yığın form ve yazışmayı kaldırdı, bir çekmeceyi açtı ve bir şişe Chianti çıkardı.

"Bir kadeh alır mısın?" diye sordu.

"Elbette, teşekkürler."

Ayağa kalktı, küçük bir lavabonun kapısını açtı. Raftan iki kadeh indirdi ve yıkadı. Kadehleri getirdi, masanın üzerine koydu, doldurdu ve birini bana doğru itti. Kadehler Sheraton’dandı.

"Sana İncil fırlattığım için üzgünüm," dedi, kadehini kaldırıp bir yudum alarak.

"Bir duman bulutu içinde yok olmamı bekliyor gibiydin."

Başını salladı.

"Güç aramasının sebebinin seninle ilgili bir şey olduğuna eminim. Sen de gizemcilikle uğraşıyor musun?"

"Hayır."

"Bazen senden doğaüstü bir yaratıkmışsın gibi bahsediyordu."

Güldüm. Bir an sonra o da güldü.

"Bilmiyorum," dedi sonra. “Dünyada bir sürü tuhaf şey var. Hepsi doğru olamaz, ama..."

Omuzlarımı silktim.

"Kim bilir? Demek kendini bana karşı savunmak için bir tür sistem aradığını düşünüyorsun."

"Edindiğim izlenim buydu."

Bir yudum şarap içtim.
"Bu mantıklı gelmiyor," dedim.
Ama bunu söylerken bile muhtemelen doğru olduğunu biliyordum. Ve eğer Julia'yı, onu yok eden şeyin yoluna ben çıkarmışsam, o zaman ölümünden kısmen sorumluydum. Aniden acıya ek olarak yükü de hissettim.
"Hikayeni bitir," dedim.
"Üç aşağı beş yukarı bu kadar," diye yanıt verdi. "Durmaksızın kozmik saçmalıklardan bahsetmek isteyen insanlardan sıkıldım ve ayrıldım."
"Bu kadar mı? Doğru sistemi, doğru guruyu buldu mu? Ne oldu?"
İri bir yudum aldı ve bana baktı.
"Ondan gerçekten hoşlanıyordum," dedi.
"Eminim."
"Tarot, Kabala, Altın Şafak, Crowley, Fortune. Bir sonraki adımı bu oldu."
"Orada kaldı mı?"
"Kesin olarak bilmiyorum. Ama sanırım öyle. Bunu bir süre sonra duydum."
"Ayinsel büyü o zaman."
"Muhtemelen."
"Kim yapıyor?"
"Bir sürü insan."
"Demek istediğim, kimi buldu? Bunu duydun mu?"
"Sanırım Victor Melman'dı."
Bana beklentiyle baktı. Başımı iki yana salladım.
"Üzgünüm. Bu ismi tanımıyorum."
"Tuhaf bir adam," dedi. Bir yudum alıp sandalyesinde arkasına yaslandı. Ellerini ensesinde birleştirdi ve dirseklerini öne çıkardı. Lavaboya baktı. "Ben...ben bazı insanlardan ki bazıları güvenilir insanlardı, adamın gerçekten bir şeyler yapabildiğini, bir şeyleri yakaladığını, bir tür aydınlanma yaşadığım, bir tür güç edindiğini ve zaman zaman büyük bir öğretici olduğunu duydum. Ama bu tür şeylerle birlikte gelen o ego sorunlarını yaşıyormuş. Ve bu konuda çirkin bir şeyler var. Hatta adının gerçek olmadığını, bir sicili olduğunu ve onda büyücüden çok Manson'lık olduğunu duydum. Bilmiyorum. Bir ressam olarak tanınıyor. Aslında resimleri oldukça iyi. İyi satıyor."

"Onunla tanıştın mı?"
Bir an durdu, “Evet."
"Senin izlenimin ne?"
"Bilmiyorum. Şey... ben önyargılıyım. Gerçekten bilemiyorum."
Kadehimdeki şarabı çevirdim.
"Bu nasıl oluyor?"
"Ah, bir defasında öğrencisi olmak istedim. Beni reddetti."
"Demek sen de bu işlerin içindesin. Sanmıştım ki..."
"Ben hiçbir şeyin içinde değilim," diye terslendi. “Her şeyi o ya da bu zamanda denedim. Herkes bazı aşamalardan geçer. Gelişmek, genişlemek, ilerlemek istedim. Kim istemez ki? Ama hiç bulamadım." Doğruldu, bir yudum şarap daha aldı.
"Bazen çok yaklaştığımı, neredeyse dokunabileceğim, görebileceğim bir güç, bir vizyon olduğunu hissettim. Neredeyse.
Sonra yok oluyordu. Hepsi tamamen saçmalık. Yalnızca kendini aldatıyorsun. Bazen onu yakaladığımı bile düşündüm.
Sonra birkaç gün geçiyordu ve yine kendi kendime yalan söylediğimi fark ediyordum."
"Bütün bunlar Julia ile tanışmadan önce mi oldu?"
Başını evet anlamında salladı.
"Evet. Bizi bir süre bir arada tutan şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Artık inanmadığım halde bu saçmalıklardan konuşmak hâlâ hoşuma gidiyor. Sonra o bu konularda fazla ciddileşti ve ben o yoldan tekrar geçmek istemedim."
"Anlıyorum."
Kadehini bitirdi ve yeniden doldurdu.
"Aslında hiçbir anlamı yok," dedi. “Kendi kendine yalan söylemenin, olayları olmadıkları şekilde rasyonalize etmenin sayısız yolu var. Sanırım ben büyü istiyordum ve dünyada gerçek büyü yok."
"Bu yüzden mi bana İncil fırlattın?"
Güldü.
"Kolaylıkla Kuran ya da Vedalar olabilirdi, sanırım. Senin alevler içinde yok olduğunu görmek hoş olurdu. Ama yolu yok."
Gülümsedim.
"Melman’ı nasıl bulabilirim?"

"Buralarda bir yerde olacak," dedi, bakışlarını indirip bir çekmece açarak. “İşte."

Küçük bir defter çıkardı, sayfalarını çevirdi. Bir indeks kartına bir adres kopyaladı ve bana uzattı. Bir yudum şarap daha içti.

"Teşekkürler."

"Bu stüdyosunun adresi, ama orada yaşıyor," diye ekledi.

Başımı salladım ve kadehimi masaya bıraktım.

"Bana anlattıkların için sağ ol."

Şişeyi kaldırdı.

"Bir kadeh daha alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler."

Omuzlarımı silkti, kendi kadehini kafasına dikti. Ayağa kalktım.

"Biliyor musun, aslında oldukça üzücü," dedi.

"Ne?"

"Hiç büyü olmaması, hiç olmamış olması, muhtemelen gelecekte de olmayacağı."

"Gerçek bu," dedim.

"Dünya çok daha ilginç bir yer olurdu."

"Evet."

Gitmek için döndüm.

"Benim için bir iyilik yap," dedi.

"Ne?"

"Çıkarken, tabelayı saat üçe getir ve bırak kapının sürgüsü arkandan kapansın."

"Elbette."

Onu orada bıraktım ve dediklerini yaptım. Gökyüzü epey kararmıştı, rüzgar daha soğuktu. Köşedeki telefondan bir kez daha Luke’a ulaşmaya çalıştım, ama hâlâ dışarıdaydı. Mutluyduk. Harika bir gün olmuştu. Hava mükemmeldi ve her şey güzel gitmişti. O akşam eğlenceli bir partiye gitmiştik ve sonra tesadüfen rastladığımız çok güzel, küçük bir yerde geç bir akşam yemeği yemiştik. Günün bitmesinden nefret ederek içkilerimizi yavaş yavaş içmiştik. Şanslı günümüzü uzatmaya karar vermiş, arabayı ıssız bir kumsala sürmüş, oturmuş, yüzmüş, ayı seyretmiş, esintileri hissetmiştik. Uzun süre.

Sonra kendi kendime yapmamaya söz verdiğim bir şey yapmıştım. Faust güzel bir anın bir ruha bedel olduğunu düşünmemiş miydi?

"Gel," dedim, bira kutumu bir çöp kutusuna nişanlayıp elini tutarak. “Biraz yürüyelim."

"Nereye?" diye sordu, ben kalkması için çekerken.

"Periler ülkesine," diye yanıt verdim. “Eski masal alemlerine. İrem bağına. Hadi, gel."

Kahkahalar atarak onu kumsalda yürütmeme izin verdi.

Kumsal daraldı, yüksek setlerin arasından geçtik. Ay cömert ve sarıydı, deniz en sevdiğim şarkıyı söylüyordu.

El ele kayaların arasından geçtik, keskin bir dönemeç biraz önce oturduğumuz yeri gözlerden gizledi. Biraz sonra ortaya çıkması gereken yüksek, dar mağarayı aradım...

"Bir mağara," diye bildirdim birkaç dakika sonra. “İçeri girelim."

"Karanlıktır."

"Güzel," dedim ve girdik.

Ay ışığı bizi altı adım kadar takip etti. Ama o zamana kadar sola giden dönemeci bulmuştum.

"Bu taraftan," diye bildirdim."

"Ama karanlık!"

"Elbette. Biraz daha bana tutun. Sorun yok."

On beş, yirmi adım sonra sağda hafif bir aydınlık gördük.

Onu o dönemece götürdüm ve biz ilerlerken yol aydınlandı.

"Kaybolabiliriz," dedi alçak sesle.

"Ben kaybolmam," diye yanıt verdim ona.

Ortalık aydınlanmaya devam etti. Yol bir kez daha döndü ve son bir pasajdan yürüyüp alçak bir ormanın içindeki bir dağın eteklerinde dışarı çıktık. Güneş ağaçların tepesinde sabah yüksekliğinde asılıydı.

Dondu, gözleri iri iri açıldı.

"Burası gündüz!" dedi.

"Tempus fugit,*" diye yanıt verdim. “Hadi, gel."

Bir süre ağaçların arasında yürüdük, kuşların ve rüzgarın sesini dinledik, siyah saçlı Julia ve ben ve bir süre sonra onu renkli kayalardan ve otlardan bir kanyonun içinden ırmağa dökülen bir çayın yanından yürüttüm.

Irmağı takip ederek aniden bir uçuruma geldik. Büyük bir yükseklikten, gök kuşakları ve sis yaratarak aşağı dökülüyordu. Orada durup aşağıda uzanan büyük vadiyi seyrettik, sabah ve sisin içinde kuleler ve kubbelerle, yaldız ve kristalle dolu bir şehir gördük.

"Biz neredeyiz?" diye sordu.

"Köşeyi dönünce gelinen yerde," dedim. “Gel."

Onu sola yönelttim, sonra bizi yamaca, sonunda bir çağlayanın arkasına götüren bir patikada yürüdük. Gölgeler ve elmas damlalar... sessizliğin gücüne yaklaşan bir kükreme...

Sonunda bir tünele girdik, başta nemliydi, ama yükselirken kurudu. Bir galeriye geçtik, solumuzda açıldı, geceye ve yıldızlara, yıldızlara, yıldızlara baktık... Muazzam bir manzaraydı, yeni takımyıldızlarla alev alevdi, ışıkları arkamızdaki duvara gölgemizi düşürecek kadar güçlüydü. Alçak parapete dayandı, derisi cilalı mermer gibiydi, aşağıya baktı.

"Aşağıda da yıldızlar var," dedi. “Ve her iki yanda! Aşağıda yıldızdan başka bir şey yok. Ve yanlarda..."

"Evet. Güzeller, değil mi?"

Uzun süre orada kaldık, izledik, sonunda onu gelip tünelde daha fazla yürümeye ikna edebildim. Bizi akşamüstü güneşinin altındaki virane bir amfi tiyatroya götürdü. Kırık sıraların ve sütunların üzerinde sarmaşıklar büyümüştü. Yer yer, sanki bir depremde devrilmiş gibi kırık bir heykeller yatıyordu. Çok pitoresk. Hoşlanacağını düşünmüştüm ve haklı çıktım. Sırayla oturduk ve birbirimize konuşmalar yaptık. Akustik mükemmeldi.

Sonra ele ele, rengarenk gökyüzünün altında yürüdük. Sonunda güneşin, uzak kıyısında geceye alçaldığı durgun bir göle geldik. Sağ tarafımızda pırıltılı bir kaya yığını vardı. Yosunlar ve eğrelti otları ile kaplı, küçük bir noktaya yürüdük.

Kollarımı ona doladım ve uzun zaman orada durduk.

Ağaçlardaki rüzgar görünmez kuşların eşlik ettiği bir müzikti.

Daha sonra bluzunun düğmelerini çözdüm.

"Burada mı?" dedi.

"Burada olmasını istiyorum. Ya sen?"

"Burası çok güzel. Tamam. Bir dakika bekle."

Ve uzandık, gölgeler bizi örtene kadar seviştik. Bir süre sonra, istediğim gibi uyudu.

Uyanmaması için bir büyü yaptım, çünkü bu yolculuğu yapmanın akıllıca olup olmadığı konusunda kuşku duymaya başlamıştım. Sonra giyindim, onu giydirdim ve onu kollarıma alıp geri taşıdım. Kestirmeye saptım.

Baştaki kumsala ulaştığımızda onu yere koydum ve yanına uzandım. Kısa süre sonra ben de uyudum.

Güneş yükselene ve yüzmeye gelenlerin sesleri bizi uyandırana kadar kalkmadık.

Doğrulup oturdu, bana baktı.

"Dün gece," dedi, “bir rüya olamaz. Ama gerçek de olamaz. Olabilir mi?"

"Sanırım," dedim.

Alnını kırıştırdı.

"Az önce neye evet dedin?" diye sordu.

"Kahvaltıya," dedim. “Hadi gidip kahvaltı edelim. Gel."

"Bir dakika bekle." Elini koluma koydu. “Sıra dışı bir şey oldu. Neydi o?"

"Neden konuşarak büyüyü bozalım? Hadi gidip yemek yiyelim."

Beni takip eden günlerde çok sorguladı, ama bu konuda konuşmamakta kararlıydım. Aptalca, hepsi aptalcaydı. Onu o yürüyüşe asla çıkarmamalıydım. Kalıcı olarak ayrılmamıza sebep olan tartışmaya yol açtı.

Ve şimdi, arabamı sürer ve bu konuyu düşünürken aptallığımdan başka bir şeyi daha fark ettim. Ona aşık olduğumu, onu hâlâ sevdiğimi anladım. Onu o yürüyüşe çıkarmasaydım ya da büyücü olduğum konusundaki suçlamalarını kabul etseydim, gittiği yolu seçmez -muhtemelen kendini korumak için- güç aramaya çalışmazdı. Hayatta olurdu.

Dudağımı ısırdım ve bağırdım. Önümde fren yapan arabanın çevresinden dolanırken bir farını kırdım. Sevdiğim bir şeyi öldürdüysem, aksinin asla gerçek olmayacağından emindim.

Bölüm 3

Öfke ve acı dünyamı küçültür ve buna sinirlenirim. Daha mutlu zamanlarıma, dostlara, mekanlara, nesnelere, seçeneklere ilişkin anılarını felç ederler sanki. Derin, rahatsız edici duyguların kavrayışı ile ezilir, sabit fikirliliğim içinde küçülürüm. Sanırım bunun sebebi kısmen bir dizi seçeneği göz ardı etmem, bir ölçüde özgür iradeden vazgeçmemdir. Bundan hoşlanmam, ama bir noktadan sonra üzerinde pek az kontrolüm kalır. Bana kendimi bir tür kararlılığa teslim olmuşum gibi hissettirir ve bu beni daha da sinirlendirir. Sonra bu, bir kısır döngü içinde, beni güden duyguyu besler ve daha da derinleştirir. Bu durumu sona erdirmenin basit yolu hedefini ortadan kaldırmak için balıklama dalmaktır. Zor yol ise daha filozofçadır, bir adım geri çekilmem, kontrolümü yine ele geçirmem gerekir. Her zamanki gibi, zor yol daha tercih edilir olandır. Balıklama dalmak kırık bir boyun ile de sonuçlanabilir.

Gördüğüm ilk yere park ettim, pencereyi açtım, pipomu yaktım. Sakinleşene kadar buradan ayrılmamaya yemin ettim.

Tüm yaşamım boyunca olaylara aşırı tepki gösterme eğilimde olmuştum. Aileden gelen bir özellik gibi görünüyor. Ama diğerleri gibi olmak istemiyordum. Bu şekilde başlarına bir sürü bela açıyorlardı. Daima kazanıyor olsanız topyekun, ya hep ya hiç tepki iyi sayılabilir, ama sıra dışı bir şeyle karşılaşmanız durumunda, büyük trajedilere ya da en azından operalara o yoldan çıkarsınız. Ve durumun bu olduğu konusunda işaretler vardı. Bu yüzden, ben aptalım biriydim. İnanana kadar bunu kendi kendime tekrarladım.

Sonra sakin benliğimin gerçekten de aptalın biri olduğumu onaylamasını dinledim. Bu konuda bir şeyler yapabilecekken duygularımı anlamadığım için, gücümü sergilediğim ve sonuçlarını inkar ettiğim için, bunca yıl boyunca düşmanımın tuhaf doğasını tahmin bile edemediğim için, yaklaşan karşılaşmayı bu kadar basite indirgediğim için. Victor Melman’ı görür görmez yakalayıp gerçeği öğrenene kadar dövmek hiç işe yaramazdı. Dikkatle ilerlemeye, kendimi ele vermemeye karar verdim. Yaşam asla basit olmamıştır, dedim kendi kendime. Kıpırdamadan otur, topla, tekrar düzenle.

Yavaş yavaş gerginliğin üzerimden akıp gittiğini hissettim.

Dünyam da yavaş yavaş büyüdü ve içinde S’nin beni gerçekten tanıması, çok iyi tanıması, hatta olayları benim düşünce tarzıma ve o ana teslim olmama göre düzenlemesi olasılığını gördüm. Hayır, diğerleri gibi olmayacaktım...

Orada oturdum ve uzun süre düşündüm. Sonra arabayı çalıştırıp, yavaşça sürdüm.

Bir köşede dikilen pis, tuğla bir binaydı. Dört katlıydı, yan sokaklara bakan duvarlara sprey boyayla müstehcen sözler yazılmıştı. Binanın çevresinde dolaşarak bakınırken grafitiler, birkaç kırık pencere ve bir yangın merdiveni buldum. O sırada hafif bir yağmur yağmaya başladı. İçeri, dar bir koridora girdim. Merdivenin yanındaki tabelaya göre alttaki iki kat Brutus Ardiye Şirketi’ne aitti. Ortalık sidik kokuyordu ve sağımdaki tozlu pencere pervazında boş bir Jack Daniels şişesi vardı.

Kabarmış duvarda iki posta kutusu asılıydı. Birinin üzerinde

"Brutus Ardiye," diğerinde “V.M." harfleri yazılıydı. İkisi de boştu.

Gıcırdamasını bekleyerek merdiveni tırmandım. Gıcırdamadı.

İkinci katın koridorunda, üzerinde kapı kulpu bulunmayan dört kapı vardı. Hepsi kapalıydı. Karton olması gereken şeylerin siluetleri kapıların üst kısmındaki buzlu camdan görülebiliyordu. İçeriden ses gelmiyordu.

Bir sonraki merdivende uyuklamakta olan bir kediyi şaşırttım. Sırtını kamburlaştırdı, bana dişlerini çıkardı, tısladı, sonra döndü, sıçrayarak merdiveni tırmandı ve gözden kayboldu.

Bir sonraki katta da dört kapı vardı. Görünüşe göre üçü kullanılmıyordu, dördüncü siyah boyalıydı ve gomalak cilayla parlatılmıştı. Üzerinde “Melman" yazılı küçük, pirinç bir plaka vardı. Kapıyı vurdum.

Yanıt gelmedi. Defalarca denedim, sonuç aynıydı. Buradan da ses gelmiyordu. Burası adamın yaşam mekanıymış, çatıda bir penceresi olan dördüncü kat da stüdyosuymuş gibi görünüyordu. Bu yüzden döndüm ve son merdiveni tırmandım.

Üst kata ulaştım ve dört kapıdan birinin aralık olduğunu gördüm. Durdum, bir an dinledim. Öteden hafif hareket sesleri geliyordu. İlerledim ve kapıyı vurdum. İçeriden bir yerden, birinin keskin bir nefes çektiğini duydum. Kapıyı ittim.

Büyük bir çatı penceresinin altı metre altında duruyordu ve yüzü bana dönüktü. Uzun, geniş omuzlu, siyah sakallı ve siyah gözlü bir adam. Sol elinde bir fırça, sağ elinde bir palet vardı. Levi’s pantolonunun üzerine boya

lekeli bir önlük takmıştı ve üzerinde ekose spor gömlek vardı. Arkasındaki şövalenin üzerinde Meryem ana ile oğlu olabilecek bir resmin ana hatları vardı. Çevrede epey tuval vardı ve hepsi ya duvara dönük ya da örtülüydü.

"Merhaba," dedim. “Siz Victor Melman mısınız?"

Başıyla evetledi. Yüzünde ne gülümseme, ne de kaş çatış vardı. Paletini yakındaki masanın üzerine, fırçasını çözücü dolu bir kavanoza bıraktı. Sonra ıslak görünüşlü bir kumaş parçası aldı ve ellerini sildi.

"Ya siz?" diye sordu, kumaşı bir kenara fırlatıp bana dönerek.

"Merle Corey. Julia Barnes’ı tanıyordunuz."

"Bunu inkar etmiyorum," dedi. “Geçmiş zaman kipi kullanmanız..."

"Öldü. Sizinle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Tamam," dedi, önlüğünü çözerek. “O zaman aşağı kata inelim. Burada oturacak yer yok."

Önlüğü kapının yakınındaki bir çiviye astı ve dışarı çıktı.

Onu takip ettim. Sonra dönüp stüdyonun kapısını kilitledi ve merdivene yöneldi. Hareketleri çevik, neredeyse zarifti. Çatıda yağmurun sesini duyabiliyordum.

Aynı anahtarı kullanarak üçüncü kattaki siyah kapıyı açtı.

Kenara çekilerek içeri girmemi işaret etti. İçeri girdim, koridorda yürüdüm, bir mutfağın önünden geçtim. Mutfağın tezgahları boş şişeler, tabak yığınları ve pizza kutuları ile doluydu.

Dolaplara patlak çöp torbaları yaslanmıştı; zemin yer yer yapış yapış görünüyordu ve mekan mezbahanın yanındaki baharat fabrikası gibi kokuyordu.

Bir sonraki oda geniş bir oturma odasıydı. Oryantal halılardan ve her birinin üzerinde ağzına kadar dolu kül tablaları bulunan sehpalardan oluşan bir savaş meydanının iki yanında, birbirine bakan iki rahat görünüşlü, siyah divan vardı. Uzak köşede, ağır, kırmızı perde ile kaplı bir duvarın önünde güzel bir konser piyanosu duruyordu. Gizemciliği konu almış kitaplarla dolu bodur kitaplıklar, yanlarında, üstlerinde ve birkaç sandalyenin yanında dergi yığınları vardı. En büyük halının altından beş köşeli yıldız olabilecek bir şeyin bir köşesi fırlamıştı. Havada bayat tütsü ve marihuana kokuları asılıydı. Sağımda bir başka odaya giden kemerli bir giriş, solumda kapalı bir kapı vardı. Yarı dini temalar içeren resimler -onun çalışmaları olduğunu düşündüm- duvarlarda asılıydı. Chagallvari bir havaları vardı. Oldukça iyi.

"Oturmaz mısın?"

Bir sandalyeye işaret etti, oturdum.

"Bira alır mısın?"

"Teşekkür ederim, hayır."

Yakındaki divana oturdu, ellerini kavuşturdu, bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Bakışlarına karşılık verdim.

"Julia Barnes gizemciliğe merak sardı," dedim. “Daha fazla şey öğrenmek için sana geldi. Bu sabah, çok sıra dışı koşullar altında öldü."

Ağzının sol köşesi hafifçe seğirdi. Başka hareket yapmadı.

"Evet, bu tür konularla ilgileniyordu," dedi. “Bana ders almak için geldi, ben de verdim."

"Neden öldüğünü öğrenmek istiyorum."

Bakmaya devam etti.

"Zamanı dolmuştu," dedi. “Uzun vadede herkesin başına gelir."

"Burada var olmaması gereken bir hayvan tarafından öldürüldü. Bu konuda bilgin var mı?"

"Evren çoğumuzun hayal edemeyeceği kadar tuhaf bir yer."

"Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Seni tanıyorum," dedi, ilk kez gülümseyerek. “Bana senden bahsetmişti, elbette."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor," diye yanıt verdi, “senin de bu konular hakkında biraz bilgin olduğunu biliyorum."

"Ee?"

"Yapılacak iş varken Sanatlar doğru insanları doğru anda bir araya getirir."

"Bütün bunların sebebinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Vaat edilmişti."

"Demek beni bekliyordun."

"Evet."

"İlginç. Bundan biraz daha bahsetmek ister misin?"

"Sana göstermeyi tercih ederim."

"Bir şeyin vaat edildiğini söyledin. Nasıl? Kim tarafından?"

"Kısa süre sonra hepsi açıklığa kavuşacak."

"Ya Julia’nın ölümü?"
"Bu da, diyebilirim."
"Beni nasıl aydınlatmayı düşünüyorsun?"
Gülümsedi. “Yalnızca bir şeye bakmanı istiyorum," dedi.
"Tamam. Ben varım. Göster bana."
Başını salladı ve ayağa kalktı.
"İçeride," diye açıkladı, döndü ve kapalı kapıya yöneldi.
Ayağa kalktım, onu takip ettim.
Elini gömleğinin önüne uzattı ve bir zincir çıkardı. Başının üzerine kaldırdı. Üzerinde bir anahtar asılı olduğunu gördüm.
Anahtarı kapıyı açmak için kullandı.
Kapıyı açıp, “İçeri gir," dedi ve yana çekildi.
Girdim. Geniş bir oda değildi ve karanlıktı. Bir düğmeye bastı ve tepede düşük vatlı, mavi bir lamba yandı. O zaman tam karşımda bir pencere olduğunu ve bütün camlarının siyaha boyanmış olduğunu gördüm. Yerde, oraya buraya saçılmış birkaç yastıktan başka mobilya yoktu. Sağımdaki duvarın bir kısmı siyah perde ile örtülmüştü. Diğer duvarlar boştu.
"Bakıyorum," dedim.
Güldü.
"Bir dakika, bir dakika," dedi bana. “Gizem sanatlarına karşı ne kadar büyük bir ilgi duyduğum hakkında en ufak bir fikrin var mı?"
"Sen bir kabalacısın," diye bildirdim.
"Evet," diye kabul etti. “Nereden anladın?"
"Doğu ilimleri ile ilgilenenler kalabalıktan hoşlanır," dedim. “Ama kabalacılar genellikle sünepe tiplerdir."
Güldü.
"Her şey aslında senin için neyin önemli olduğuna dayanıyor," dedi.
"Kesinlikle." *
Bir yastığı odanın ortasına tekmeledi.
"Oturmaz mısın?" dedi.
"Ayakta duracağım."
Omuzlarını silkti.
"Tamam," dedi ve alçak sesle mırıldanmaya başladı.
Bekledim. Bir süre sonra, hâlâ hafif hafif mırıldanarak siyah perdeye gitti. Tek bir hızlı hareketle açtı ve ben baktım.

Kabalistik Yaşam Ağacı resmi çıkmıştı ortaya, on sefirayı bazı klipfotik açılardan gösteriyordu. Çok güzel çizilmişti ve ona bakarken hissettiğim tanıma duygusu huzursuzluk vericiydi. Herhangi bir uyuşturucu dükkanından çıkan standart bir şey değildi, oldukça orijinal bir resimdi. Ama diğer odada asılı resimlerle aynı stilde değildi. Yine de tanıdık geliyordu.

Resmi incelerken, onun Julia'nın dairesinde bulduğum Koz Kartlarını çizen kişi tarafından yapıldığından kuşkum yoktu.

Ben resme bakarken Melman efsununa devam ediyordu.

"Bu senin çalışmalarından mı?" diye sordum ona.

Bana yanıt vermedi. Bunun yerine, ilerledi ve Binah isimli üçüncü sefirotu işaret etti. Onu inceledim. Karanlık bir sunağın önündeki bir sihirbazı betimliyordu ve...

Hayır! İnanamıyordum. Bu olamazdı...

Şekille iletişim kurduğumu hissettim. Bu yalnızca bir simge değildi. Gerçekti ve beni çağırıyordu. Büyüdü, üç boyutlu oldu. Oda çevremde solmaya başladı. Neredeyse...

Oradaydım.

Burası alaca karanlık bir yerdi, kıvrık ağaçların arasında küçük bir açıklık. Önümdeki levha neredeyse kanlı bir ışıkla aydınlandı. Yüzü bir başlık ve gölgelerce gizlenen sihirbaz taşın üzerindeki nesnelerle oynuyordu, elleri takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Bir yerlerden, hafif bir sesle şarkı söylendiğini duyuyordum.

Adam sonunda sağ eliyle tek bir nesne kaldırdı ve tuttu. Siyah, camkayadan bir hançerdi. Sol kolunu sunağın üzerine koydu, yüzeyinden geçirdi ve üzerindeki her şeyi yere süpürdü.

İlk kez bana baktı.

"Buraya gel," dedi sonra.

Talebinin aptalca basitliği karşısında gülümseyecek oldum.

Ama sonra ayaklarımın iradem dışımda hareket ettiğini hissettim ve bu karanlık gölgede bana bir büyü yapıldığını anladım.

Hayal edilebilecek en uzak yerde yaşayan başka bir amcama teşekkür ederek Thari lisanında konuşmaya ve kendi büyümü yapmaya başladım.

Yere süzülen bir gece kuşundan gelir gibi delici bir haykırış koptu.

Sihirbazın dikkati dağılmadı, ayaklarım da serbest kalmadı, ama kollarımı önümde kaldırmayı başardım. Onları uygun seviyede tuttum ve

sunağın kenarına ulaştıkları zaman, çağırma büyüsü ile birlikte çalışarak attığım her otomaton adımının gücünü arıtırdım. Dirseklerimi büktüm.

Sihirbaz hançeri parmaklanma doğru salladı, ama fark etmezdi. Tüm gücümü kullanarak sunak taşını ittirdim.

Sunak devrildi. Sihirbaz kaçınmak için geriledi, ama taş bir, ya da belki iki bacağına çarptı. Adam yere düşerken büyüden kurtuldum. Yine doğru düzgün hareket edebiliyordum ve zihnim berraktı.

Adam dizlerini göğsüne çekti ve ben sunağın yıkıntılarının üzerinden atlayıp, ona doğru uzanırken yuvarlanmaya başladı. O eğimden aşağı taklalar atarken takip etmek için harekete geçtim ve iki dikilitaşın arasından, gölgeli ağaçlığa geçtim.

Açıklığın kenarına ulaştığım anda gözler gördüm, değişik seviyelerde, gölgelerin içinde parlayan yüzlerce kedi gözü.

Şarkı yükseldi, daha yakından, tam arkamda geliyor gibiydi.

Hızla döndüm.

Sunak hâlâ yıkıntı halindeydi. Arkasında, ilkinden çok daha büyük bir başka başlıklı şekil vardı. Tanıdık bir erkek sesi ile şarkıyı söyleyen buydu. Frakir bileğimde zonkladı. Çevremde bir büyünün oluşmaya başladığını hissettim, ama bu sefer hazırlıklıydım. Yürüyüşümün tersi, bir çağrı, büyüyü duman bulutu gibi dağıtan soğuk bir rüzgar estirdi. Giysilerim bedenimde dalgalandı, şekil ve renk değiştirdi. Mor, gri... daha açık renk pantolon, daha koyu pelerin ve gömlek. Siyah çizmeler, geniş kemer, eldivenlerim belime sıkıştırılmış, gümüş Frakir’im sol bileğimde bir bilezik gibi dolanmış, görünür ve parlak. Sol elimi kaldırdım, gözlerimi sağ elim ile gölgeledim ve bir şimşek çağırdım.

"Sessiz ol," dedim sonra. “Beni rahatsız ediyorsun."

Şarkı kesildi.

Pelerin geriye uçtu ve Melman’ın korku dolu yüzüne baktım.

"Tamam. Beni istedin," diye bildirdim “ve şimdi elindeyim, gökler yardımcın olsun. Her şeyin açıklığa kavuşacağını söylemiştin. Kavuşmadı. Sen açıkla."

Öne bir adım attım.

"Konuş!" dedim. “Kolay da olabilir, zor da. Ama konuşacaksın. Seçim senin."

Başını arkaya attı ve böğürdü: “Efendim!"

"Tamam, o zaman, efendini çağır," dedim. “Ben beklerim. Çünkü onun da yapacağı açıklamalar var."

Yine seslendi, ama yanıt gelmedi. Sonra kaçmaya kalktı, ama buna güçlü bir çağırma ile hazırlanmıştım. O ulaşamadan ağaçlar çürüdü ve yıkıldı ve sonra hareket ettiler, durgun olması gereken yerde muazzam bir rüzgarla uçtular. Rüzgar açıklığın çevresinde gri-kırmızı renkte döndü, aşağıya ve yukarıya uzanan aşılmaz bir duvar oldu. Gecenin içinde, birkaç yüz metre genişlikte, kenarları yavaş yavaş ufalanan, yuvarlak bir adanın üzerindeydik.

"Gelmeyecek," dedim, “sen de hiçbir yere gitmiyorsun. Efendin sana yardım edemez. Sana kimse yardım edemez. Burası yüksek büyü mekanıdır ve varlığınla burayı kirletiyorsun. O rüzgarların ötesinde ne var, biliyor musun? Kaos. Bana Julia’yı, efendini ve beni buraya getirmeye neden cüret ettiğini anlatmazsan seni ona veririm."

Kaos’tan geriledi ve bana döndü.

"Beni daireme götür, sana her şeyi anlatayım," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Beni öldürürsen asla öğrenemezsin."

Omuzlarımı silktim.

"Bu durumda, acıyı sona erdirmek için anlatacaksın. Sonra seni Kaos’a vereceğim."

Ona doğru ilerledim.

"Dur!" Ellerini kaldırdı. “Sana anlatacaklarım karşılığında bana hayatımı bahşet."

"Pazarlık yok. Konuş."

Rüzgarlar çevremizde döndü ve adamız küçüldü. Rüzgarın içinde yarı işitilir, yarı anlaşılır sesler gevezelik ediyordu ve orada köpük parçalan yüzüyordu. Melman ufalanan kenardan uzaklaştı.

"Tamam," dedi yüksek sesle konuşarak. “Evet, Julia bana geldi. Geleceği bana bildirilmişti. Ona bazı şeyler öğrettim. Bir yıl önce olsa öğreteceğim şeyler değil, benim de yeni öğrendiğim bazı yeni şeylerden parçalar. Ona da aynı şekilde öğretmem söylenmişti."

"Kim söylemişti? Efendinin adı ne?"

Yüzünü buruşturdu.

"Bana adını söyleyecek kadar aptal değildi," dedi, “aksi halde onu kontrol etmeye çalışabilirdim. Senin gibi, o da insan değil, başka bir

boyuttan bir varlık."

"Sana Ağaç resmini o mu verdi?"

Melman başıyla onayladı.

"Evet, ve resim beni her sefirota nakletti. O yerlerde büyü işliyordu. Güçler edindim."

"Ya Koz Kartları? Onları da mı o çizdi? Julia’ya vermen için o mu verdi onları?"

"Koz Kartlarından haberim yok," diye yanıt verdi.

"Bunlar!" diye haykırdım, pelerinimin altından Koz Kartlarını çıkarıp, bir hokkabaz gibi önümde açarak ona doğru ilerlerken. Kartları ona doğru uzattım ve biraz bakmasına izin verdim, sonra o bir kaçış yolu sundukları fikrine kapılmadan geri çektim.

"Onları daha önce hiç görmedim," dedi.

Yer bize doğru küçülmeye devam etti. Merkeze yakın bir noktaya çekildik.

"Onu öldüren yaratığı sen mi gönderdin?"

Başını şiddetle iki yana salladı.

"Ben yapmadım. Öleceğini biliyordum, çünkü efendim seni bana bunun getireceğini söylemişti. Onu öldürenin Netzach’dan bir yaratık olacağını da söylemişti ama yaratığı hiç görmedim ve çağırılmasında rolüm yok."

"Peki, neden benimle karşı karşıya gelmek istedi, neden beni buraya getirmek istedi?"

Vahşice güldü.

"Neden mi?" diye tekrarladı. “Seni öldürmek için elbette. Seni burada kurban edersem güçlerinin bana geçeceğini söyledi. Senin Merlin, Cehennem ve Kaos’un oğlu olduğunu, seni burada öldürebilirsem tüm zamanların en büyük büyücüsü olacağımı söyledi."

Dünyamız şimdi en fazla yüz metre genişliğindeydi ve küçülme hızı artıyordu.

"Doğru mu bu?" diye sordu. “Başarılı olsaydım bana faydası olur muydu?"

"Güç para gibidir," dedim. “Yeterince becerikliysen ve hayatta istediğin tek şeyse onu elde edebilirsin. Ama sana faydası olur muydu? Sanmıyorum."

"Ben hayatın anlamından bahsediyorum. Bunu biliyorsun."

Başımı iki yana salladım.

"Yalnızca bir aptal hayatın tek bir anlamı olduğuna inanır," dedim. “Bu kadar yeter! Bana efendini tarif et."

"Onu hiç görmedim."

"Ne?"

"Yani, onu gördüm, ama neye benzediğini bilmiyorum.

Hep bir başlık takıyor ve siyah bir trençkot giyiyordu. Ve eldivenler. Hangi ırktan olduğunu bile bilmiyorum."

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir gün stüdyomda belirdi. Arkamı döndüm ve orada duruyordu. Bana güç önerdi, hizmetim karşılığında bana bazı şeyler öğreteceğini söyledi."

"Söylediğini yapabileceğini nereden anladın?"

"Beni bu dünyadan olmayan yerlere götürdü."

"Anlıyorum."

Adamız artık geniş bir oturma odası kadardı. Rüzgardaki sesler alaycıydı, sonra tutkulu, korkmuş, üzgün ve öfkeli. Çevremizdeki görüntü devamlı değişiyordu. Yer durmaksızın titriyordu. Işık hâlâ kötücüldü. İçimden bir parça Melman’ı hemen, oracıkta öldürmek istiyordu, ama Julia’yı inciten o değilse...

"Efendin neden ölmemi istediğini söyledi mi?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı ve yaklaşan Kaos’a baktı.

"Onun düşmanı olduğunu söyledi," diye açıkladı, “ama neden olduğunu hiç açıklamadı. Ve bunun bugün olacağını, bugün olmasını istediğini söyledi."

"Neden bugün?"

Kısaca gülümsedi.

"Sanırım *Walpurgis** gecesi olduğu için," diye yanıt verdi, "ama aslında hiç söylemedi."

"Bu kadar mı?" diye sordum. “Nereli olduğundan hiç bahsetti mi?"

"Bir kez, onun için önemliymiş gibi Dört Dünya Kalesi’nden bahsetti."

"Ve onun seni kullanıyor olabileceği hiç aklına gelmedi, öyle mi?"

Gülümsedi. “Elbette beni kullanıyordu," diye yanıt verdi.

"Hepimiz birilerini kullanırız. Dünya böyledir. Ama bunun karşılığını bilgi ve güçle ödedi. Ve bence vaadi hâlâ yerine getirilebilir. “

Arkamdaki bir şeye bakıyor gibiydi. Dünyadaki en eski hiledir, ama yine de döndüm. Orada kimse yoktu. Hemen Melman’a döndüm.

Siyah hançer elindeydi. Kol yenine saklamış olmalıydı. Bana doğru atıldı, yeni efsunlar söyleyerek hançeri uzattı.

Geriledim ve pelerinimi ona doğru savurdum. Yana kaçıp hançeri sallayarak pelerinden kurtuldu, döndü, yine ilerledi.

Bu sefer eğilerek yaklaştı, dudaklarını kıpırdatarak arkama dolanmaya çalıştı. Hançeri tutan elini tekmeledim, ama yine pozisyon aldı. Bunun üzerine pelerinimin sol kenarını yakaladım, koluma sardım. Yine saldırdığı zaman onu bloke ettim ve pazılarını yakaladım. Onu çekerek çömeldim, sağ elimle sol kalçasını yakaladım, sonra doğruldum, onu havaya kaldırdım ve fırlattım.

Hareketimi tamamlayarak döndüğüm zaman ne yaptığımı fark ettim. Çok geçti. Dikkatim rakibime yoğunlaşmışken, yok edici rüzgarların hızlı ilerleyişini takip etmemiştim. Kaos’un kenarı düşündüğümden çok daha yakındı ve ölüm onu artık efsun yapamayacağı bir yere götürmeden önce Melman’ın en kısa küfürlere zamanı oldu.

Ben de küfrettim, çünkü ondan daha fazla bilgi alabileceğimden emindim. Orada, gittikçe küçülen dünyamın merkezinde başımı iki yana salladım.

Gün henüz sona ermemişti ve bu çoktan en hatırlanmaya değer *Walpurgis* gecesi olmuştu.

Bölüm 4

Önümde uzun bir yürüyüş vardı. Giysilerimi yolda değiştirdim. Labirentten çıkışım iki kirli tuğla binanın arasındaki dar bir sokak biçimini aldı. Hâlâ yağmur yağıyordu ve gün yerini geceye bırakmıştı. Park ettiğim arabamı yolun karşısında, kırık olmayan sokak lambalarının birinin yaydığı ışık havuzunun kenarında gördüm. Bir an özlemle bagajdaki kuru giysilerimi düşündüm, sonra Brutus Ardiye tabelasına yollandım.

İlk kattaki ofiste küçük bir ışık yanıyor ve karanlık girişe pek az aydınlık veriyordu. Sırılsıklam ve tetikte, merdivenleri tırmandım. Kapı kulpunu çevirip ittirdiğim zaman dairenin kapısı açıldı. Işığı yaktım ve girdim, kapıyı arkamdan kilitledim.

Hızla dolaştırdığım bakışlarım mekanın boş olduğunu gösterdi. Islak gömleğimi Melman'ın dolabından bir gömlekle değiştirdim. Ama pantolonu benim için biraz uzundu ve beli çok genişti. Koz Kartlarımı kuru tutmak için göğüs cebime aktardım.

İkinci adım. Daireyi sistemli bir biçimde araştırmaya başladım. Birkaç dakika sonra komodinin çekmecesine kilitlenmiş gizem günlüğünü buldum. Dairesi kadar karışıktı, sözcükler yanlış telaffuz edilmiş ve çizilmişti, birkaç kahve ve bira lekesi vardı. Her zamanki öznel şeylerle, rüyalar, meditasyonlar karışık bir sürü çıkarım vardı. Sayfaları çevirdim, efendisi ile tanışmasını aradım. Buldum ve göz gezdirdim. Uzundu ve daha çok ona verilen Ağaç'ın nasıl işlediği konusunda heveskar nidalarla doluydu. Bunu daha sonrasına saklamaya karar verdim ve kaldırmaya hazırlanıyordum ki, çevirdiğim birkaç sayfa kısa bir şiiri açığa çıkardı. Swinburnvari, aşırı mecazi ve sevinçle dolu, gözüme çarpan ilk dizeler şunlar oldu, "...Amber'in aldatıcı renkleri ve dokunduğu sonsuz gölgeleri." Zevksiz bir redifti, ama önemli olan anlamdı. Eski incinebilirlik duygularım canlandı ve bu araştırma hızımın artmasına sebep oldu. Aniden tek istediğim dışarı çıkmak, uzaklaşmak ve düşünmek oldu.

Oda başka sürpriz barındırmıyordu. Odadan çıktım, bir kucak gazete topladım, onları tuvalete taşıdım, küvete attım ve yaktım. Çıkarken pencereyi açtım. Sonra mabedi ziyaret ettim,

Yaşam Ağacı resmini aldım, geri getirdim ve ateşe attım. Banyo ışığını söndürdüm, çıkarken kapıyı kapattım. İyi bir resim eleştirmeniyimdir.

Sonra kitap raflarında duran kağıt yığınlarına gittim ve hayal kırıklığı ile sonuçlanan bir araştırmaya giriştim. İkinci yığının yarısına geldiğimde telefon çaldı.

Düşüncelerim hızla koşarken dünya çevremde donar gibi oldu. Elbette. Bugün buraya geleceğim ve öldürüleceğim gündü. Bu olacaksa, şimdiye kadar olmuş olmalıydı. Yani bu ölüm ilanımın yayınlanıp yayınlanmadığını öğrenmek için arayan S olabilirdi. Telefonu açmaya karar verdim. O tarafa yürürken iki, üç kez çalmasına -on iki, on sekiz- saniye kadar izin vererek taşlamayla mı, hakaret ya da tehditle mi karşılık vereceğimi, yoksa rol yaparak neler öğrenebileceğime mi bakacağımı düşündüm. Öncekiler ne kadar tatmin edici görünse de, oyunbozan sağduyu ikinci yolu emretti ve aynı zamanda alçak sesle, kısa sözcüklerle konuşmamı ve yaralanmış, nefessiz kalmış numarası yapmamı önerdi. Sonunda S’nin sesini duymaya ve adamı tanıyıp tanımadığımı anlamaya hazırlanarak alıcıyı kaldırdım.

"Evet?" dedim.

"Ee? İş bitti mi?" dedi karşıdaki.

Lanet olsun. Bu bir kadındı. Yanlış cinsiyet, ama kulağa doğru gelen bir soru. İkide bir fena sayılmazdı.

Ağır ağır nefes aldım, sonra, “Evet," dedim.

"Sorun ne?"

"Yaralandım," diye gakladım.

"Ciddi mi?"

"Sanırım. Ama sanırım burada değerli bir şey ele geçirdim. Gelip görsen iyi olur."

"Nedir? Ona ait bir şey mi?"

"Evet. Konuşamıyorum. Başım dönüyor. Gel."

Alıcıyı yerine koydum ve gülümsedim. İyi oynadığımı düşünüyordum. Onu tamamen aldattığımı hissediyordum.

Odayı aşıp daha önce oturduğum sandalyeye oturdum, üzerinde büyük bir küllük olan sehpalardan birini çektim ve pipomu çıkardım. Dinlenmek, sabretmek ve biraz düşünmek zamanı.

Birkaç dakika sonra tanıdık, elektrikli bir karıncalanma hissettim. Bir anda ayağa fırladım, izmaritleri kurşun gibi çevreye saçarak kül tablasını kaldırdım ve aptallığıma küfrederek çılgınca odaya bakındım.

İşte! Kırmızı perdenin önünde, piyanonun yanında. Şekilleniyor...

Siluetinin tamamının ortaya çıkmasını bekledim, sonra kül tablasını elimden geldiğince hızla fırlattım.

Bir an sonra oradaydı. Uzun boylu, kızıl kahve saçlı, kara gözlü. Elinde 38lik otomatiğe benzer bir şey vardı.

Kül tablası karnına çarptı ve kadın inleyerek iki büklüm oldu.

O doğrulamadan yanındaydım.

Kolunu büktüm ve tabanca odanın karşı tarafına fırladı.

Sonra iki bileğini yakaladım, kadını çevirdim ve en yakındaki sandalyeye hızla oturttum. Sol elinde hâlâ bir Koz Kartı tutuyordu. Kartı aldım. Bu dairenin resmiydi. Ağaç ve cebimdeki kartlarla aynı stili taşıyordu.

"Sen kimsin?" diye hırladım.

"Jasra," dedi tükürürcesine, “ölü adam!"

Ağzını kocaman açtı ve başı öne devrildi. Kadının sağ kolunu sandalyenin koluna dayayan sol kolumun üzerinde dudaklarının ıslak dokunuşunu hissettim. Birkaç saniye sonra orada yırtıcı bir acı hissettim. Sanki bir ısırık değildi de, kor kırmızı bir çivi etime saplanmıştı.

Bileğini bıraktım ve kolumu çektim. Hareketim tuhaf bir şekilde yavaş ve zayıftı. Elime ve koluma soğuk bir karıncalanma yayıldı. Elim yana düştü ve yok olmuş gibi oldu. Kadın elimden kolayca sıyrıldı, gülümsedi parmak uçlarını hafifçe göğsüme koydu ve ittirdi.

Geriye devrildim. Aptalca zayıftım ve hareketlerimi kontrol edemiyordum. Yere düştüğümde acı hissetmedim ve kadının ayağa kalkmasını izlemek için başımı döndürmek büyük çaba gerektirdi.

"Zevkini çıkar," dedi. “Uyandıktan sonra, kısa yaşamının kalanı acı dolu olacak."

Görüş açımdan çıktı ve biraz sonra telefon alıcısını kaldırdığını duydum.

S’yi aradığından emindim ve söylediği şeye inanıyordum.

En azından, o gizemli ressamla tanışacaktım...

Ressam! Sağ elimin parmaklarını kıvırdım. Yavaş olsa da, hâlâ çalışıyorlardı. İrademin her zerresini ve hâlâ kontrol edebildiğim organlarımı zorlayarak elimi göğsüme götürmeye çabaladım. Bunu takip eden hareket sarsıntılı ve yavaştı. En azından sol yanıma dönmüştüm ve sırtım bu zayıf eylemi işimi bitiren kadından saklıyordu.

Elim titriyordu ve göğüs cebime ulaştığında daha da yavaşlamış gibiydi. Bundan sanki yüzyıllar sonra, karton parçalarının kenarlarına

dokunduğumu hissettim. Sonunda biri kurtuldu ve görebilecek kadar kaldırmayı başardım. Başım dönüyordu ve görüşüm bulanmaya başlamıştı. Kendimi nakletmeyi başarabileceğimden emin değildim. Engin bir uzaklıktan birisi ile konuşan Jasra'nın sesini duydum, ama sözcükleri seçemedim.

Kalan dikkatimi karta yoğunlaştırdım. Mavi, kayalık bir çıkıntının üzerine çökmüş bir sfenksti bu. Ona uzandım. Hiçbir şey. Zihnim pamuklarla sarılmış gibiydi. Bir teşebbüse yetecek kadar bilincim kalmış gibiydi.

Belirli bir soğukluk hissettim ve sfenks taş çıkıntının üzerinde hafifçe yer değiştirir gibi oldu. Sanki yukarıya doğru kabaran siyah bir dalgaya düşüyordum.

Ve hepsi bu kadardı.

Kendime gelmem uzun sürdü. Bilincim geri geldi, ama kollarım ve bacaklarım hâlâ kurşun gibiydi ve görüşüm bulutluydu. Hanımefendinin ısırışı bana nörotropik bir zehir aşılamış gibi görünüyordu. El ve ayak parmaklarımı germeye çalıştım, ama başarılı olduğumdan emin değildim. Hızlanmaya, derin derin nefes almaya çalıştım. Bu işe yaradı.

Bir süre sonra bir gülleme duyduğumu sandım. Bir süre sonra azaldı ve kendi kanımın uğultusunu duyduğumu anladım. Bundan bir süre sonra kalp atışlarımı duydum ve görüşüm berraklaşmaya başladı. Işık, karanlık ve şekilsizlik, kum ve kayalara dönüştü. Her tarafımda küçük, soğuk alanlar hissettim. Sonra titremeye başladım, bu da geçti ve hareket edebildiğimi fark ettim. Ama kendimi çok zayıf hissediyordum, bu yüzden kıpırdamadım. Bir süre için değil.

Sesler duydum -hışırtılar, kıpırtılar- yukarıdan ve önümden bir yerden geliyordu. Aynı zamanda tuhaf bir kokunun ayrımına vardım.

"Uyandın mı?" Bu hareket sesler ile aynı yönden gelmişti.

Bu nitelemeye tamamen hazır olmadığıma karar verdim, bu yüzden yanıt vermedim. Kollarıma ve bacaklarıma biraz daha can dönmesini bekledim.

"Beni işitip işitmediğini belirtmeni gerçekten istiyorum," dedi ses yine. “Bir an önce bitirmek istiyorum."

Sonunda merakım mantığımı yendi ve başımı kaldırdım.

"İşte! Biliyordum!"

Tepemdeki mavi-gri çıkıntıda bir sfenks çökmüştü. Mavi, aslan beden, yanlarından katlanmış iri, tüylü kanatlar, bana bakan cinsiyetsiz bir yüz.

Dudaklarını yalarken bir dizi korkunç görünüşlü diş sergiledi.

"Neyi bitirmek?" diye sordum, derin nefesler alarak yavaşça doğrulup oturarak.

"Bilmece işini," diye yanıt verdi, “en iyi yaptığım şey."

"Maç yağmur yüzünden iptal oldu," dedim, kollarımdaki ve bacaklarımdaki krampların geçmesini bekleyerek.

"Kusura bakma. Israr etmek zorundayım."

Yaralı kolumu ovarak yaratığa dik dik baktım. Sfenksler hakkında hatırladığım hikayelerin çoğu, bilmecelerine yanıt veremeyen kişileri yemeleri ile ilgiliydi. Başımı iki yana salladım.

"Senin oyununu oynamayacağım," dedim.

"Bu durumda, hükmen mağlup sayılıyorsun," diye yanıt verdi, omuz kasları gerilerek.

Elimi kaldırdım, “Bekle," dedim. “Bana kendime gelmem için bir iki dakika verirsen, muhtemelen farklı düşünmeye başlarım."

Yerine oturdu ve “Tamam," dedi. “Böylesi daha resmi olur. Beş dakika dinlen. Hazır olduğunda söyle."

Ayağa kalktım, kollarımı sallamaya, gerinmeye başladım.

Bir yandan da çevreyi inceledim.

Orasına burasına portakal rengi, gri ve mavi kayalar saçılmış kumlu bir sel yatağındaydık. Sfenksin üzerine oturduğu çıkıntının ait olduğu taş duvar önümde yaklaşık yedi buçuk metre yükseliyordu ve dikti. Aynı yükseklikte bir başka duvar aynı uzaklıkta, arkamda duruyordu. Sağımda, sel sularının getirdiği döküntüler dik bir duvar halinde yükseliyor, soluma doğru düzleşiyordu. Birkaç dikenli, yeşil çalı, çatlak ve tepeleri kaplamıştı. Akşam karanlığı yaklaşıyor gibiydi. Gökyüzü zayıf bir sarı renkteydi ve güneş görünmüyordu. Uzaktan rüzgar sesi duydum, ama hissetmedim. Hava serindi, ama soğuk değildi.

Yakında, yerde halter güllesi büyüklüğünde bir taş gördüm. İki adımdan sonra —hâlâ kollarımı sallıyor ve geriniyordum- sağ ayağımın yanında duruyordu.

Sfenks boğazını temizledi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim. “Ama eminim bu seni durdurmayacaktır,"

"Haklısın."

Esnemek için önlenemez bir arzu duydum ve esnedim.

"Hevesten yoksun görünüyorsun," diye yorum yaptı. “Ama bilmece şu: Alevler içinde yeryüzünden yükselirim. Rüzgar beni döver, sular bana çarpar. Kısa süre sonra her şeye tepeden bakacağım."

Bekledim. Belki bir dakika geçti.

"Ee?" dedi sfenks sonunda.

"Ee ne?"

"Yanıtı buldun mu?"

"Neye?"

"Bilmeceye elbette!"

"Bekliyordum. Sora sormadın, yalnızca bir dizi beyanatta bulundun. Sorunun ne olduğunu bilmeden yanıt veremem."

"Bu geleneksel formattır. Soruyu ifade şekillendirir. Açık ki, soru, 'Ben neyim?'"

"Pekala, 'Grant’in mezarında kim gömülü?' de olabilirdi. Ama tamam. Nedir? Anka kuşu, elbette. Yeryüzünde yuva yapar, alevler içinde yükselir, havadan, bulutlardan geçer, yükseklere uçar..."

"Yanlış."

Gülümsedi ve hareketlenmeye başladı.

"Bekle," dedim. “Yanlış değil. Uyuyor. Senin istediğin yanıt olmayabilir, ama gereken şartlara uyan bir yanıt."

Başını iki yana salladı.

"Yanıtlar konusunda nihai otorite benim. Tanımlamayı ben yaparım."

"O zaman hile yapıyorsun."

"Yapmıyorum!"

"Bir şişenin yarısını içerim. Bu onu yarı dolu mu yapar, yarı boş mu?"

"Herhangi biri. İkisi."

"Kesinlikle. Aynı şey. Eğer uyan birden çok yanıt varsa, hepsini kabul etmelisin. Dalgalar ve partiküller gibi bir şey bu."

"Bu yaklaşımdan hoşlanmadım," diye bildirdi. “Belirsizliğe her tür kapıyı açıyor. Bilmece işini mahvedebilir."

"Bu benim hatam değil," dedim, yumruklarımı sıkıp açarak.

"Ama ilginç bir konu ortaya attın."

Başımı şiddetle salladım.

"Ama yalnızca tek bir doğru yanıt olmalı."

Omuzlarımı silktim.

"İdeal bir dünyada yaşamıyoruz," dedim.

"Hm."

"Berabere diyebiliriz," diye öneride bulundum. “Kimse kaybetmedi, kimse kazanmadı."

"Bunu estetik bakımdan nahoş buluyorum."

"Başka bir sürü oyunda işe yarıyor."

"Aynı zamanda, biraz acıktım."

"Gerçek yüzeye çıkıyor."

"Ama ben adil biriyim. Kendi yöntemimle gerçeğe hizmet ederim. Beraberlik önerin bir çözüm olasılığını akla getiriyor."

"Güzel. Her şeyi benim gibi..."

"Eşitliği bozacak bir şey. Bilmeceni sor."

"Bu saçma," dedim. “Benim bilmecem yok."

"O zaman bir an önce bir tane bulsan iyi olur. Çünkü bu çıkmazdan kurtulmanın tek yolu bu ya da kaybettiğin sonucuna varırım."

Kollarımı salladım ve birkaç kez çöküp kalktım. Bedenim ateşe verilmiş gibi geliyordu. Aynı zamanda, güçlenmiş gibiydi.

"Tamam," dedim. “Tamam. Biraz bekle."

Ne halt olacaksa olsun...

"Yeşil kırmızı olan, dönen, dönen ve dönen nedir?"

Sfenks iki kere gözlerini kırpıştırdı, sonra alnını kırıştırdı.

Takip eden zamanı birkaç kez daha derin derin nefes almak, çevrede biraz koşturmak için kullandım. Alevler çekildi, zihnim berraklaştı, nabzım düzeldi...

"Ee?" dedim birkaç dakika sonra.

"Düşünüyorum."

"Acele etme."

Biraz gölge boksu yaptım. Biraz da gerinme egzersizi.

Gökyüzü biraz daha kararmıştı ve sağımda birkaç yıldız görünüyordu.

"Ah, acele ettirmeyi hiç istemiyorum," dedim, “ama..."

Sfenks homurdandı. “Hâlâ düşünüyorum."

"Belki de bir zaman sınırı belirlemeliyiz."

"Fazla sürmez."

"Dinlenmeme aldırmazsın ya?"

"Keyfine bak."

Kumların üzerine uzandım, gözlerimi kapattım ve Frakir’e bir koruma sözcüğü söyleyip uyudum.

Titreyerek, gözlerimde ışık, yüzümde bir esinti ile uyandım. Sabah olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Solumda gökyüzü aydınlanıyordu, sağımda yıldızlar soluyordu. Susamıştım. Acıkmıştım da.

Gözlerimi ovuşturdum. Ayağa kalktım. Tarağımı çıkardım ve saçlarımı taradım. Sfenkse baktım.

"... döner, döner ve döner," diye mırıldandı.

Boğazımı temizledim. Tepki gelmedi. Hayvan gözlerini uzağa dikmişti. Gizlice kaçıp kaçamayacağımı merak ettim...

Hayır. Bakışları bana kaydı.

"Günaydın," dedim neşeyle.

Dişlerini kısaca gıcırdattı.

"Tamam," dedim, “benden çok daha fazla zaman kullandın. Şimdiye kadar bulamadıysan, ben artık oynamak istemiyorum."

"Bilmeceni sevmedim," dedi sonunda.

"Kusura bakma."

"Yanıt ne?"

"Pes mi ediyorsun?"

"Buna mecburum. Yanıt ne?"

Elimi kaldırdım.

"Dur bakalım," dedim. “Bu tür şeyler sırasıyla yapılır. Benimkini söylemeden önce senin tercih ettiğin yanıtı öğrenmeliyim."

Başını salladı.

"Bu adil. Tamam. Dört Dünya Kalesi."

"Ne?"

"Yanıt bu. Dört Dünya Kalesi."

Melman’ın sözlerini düşündüm. “Neden?" diye sordum.

"Dört elemente ait dünyaların birleştiği yerde bulunuyor, orada alevler içinde yeryüzünden yükseliyor, rüzgarlar ve sular tarafından dövülüyor."

"Ya her şeye tepeden bakma meselesi?"

"Manzaraya ya da efendisinin imparatorluk planlarına atıfta bulunuyor olabilir. Ya da her ikisine birden."

"Efendisi kim?"

"Bilmiyorum. Bu bilgi yanıt için gerekli değil."

"Bu bilmeceyi nereden öğrendin ki?"

"Birkaç ay önce, bir yolcudan."

"Biliyor olman gereken onca bilmece arasından bana sormak için bunu neden seçtin?"
"Beni düşündürmüştü, demek ki, iyiydi."
"Yolcuya ne oldu?"
"Yenmeden yoluna devam etti. Benim bilmeceme yanıt vermişti."
"Adı neydi?"
"Söylemedi."
"Onu tarif eder misin?"
"Edemem. İyice sarınmıştı."
"Ve Dört Dünya Kalesi hakkında başka bir şey söylemedi, öyle mi?"
"Hayır."
"Eh," dedim. “Sanırım onun gibi yapacağım ve ben de yürüyüşe çıkacağım."
Döndüm, sağımdaki yokuşa yöneldim.
"Dur!"
"Ne?" diye sordum. *
"Bilmecen," dedi. “Sana benim yanıtımı söyledim. Sen de bana neyin yeşil ve kırmızı olduğunu, dönüp durduğunu söylemelisin."
Aşağıya baktım, yeri taradım. Ah, evet, işte buradaydı. Benim halter şeklindeki taşım. Birkaç adım attım ve yanında durdum.
"Fırında bir kurbağa," dedim.
"Ne?"
Kasları gerildi, gözleri kısıldı ve dişlerinin çoğu görünür oldu. Frakir’e birkaç sözcük söyledim ve ben çömelip sağ elimle taşı alırken kıpırdandığını hissettim.
"Yanıt bu," dedim, ayağa kalkarak. “O görsel şeylerden biri..."
"Bu berbat bir bilmece!" diye yanıt verdi sfenks.
Sol işaret parmağımla önümde iki hızlı hareket yaptım.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Kulaklarından gözlerine çizgiler çiziyorum," dedim.
O anda Frakir görünür oldu, sol bileğimden elime kaydı, parmaklanma dolandı. Sfenksin gözleri o tarafa kaydı. Taşı sağ omzum hizasına kaldırdım. Frakir’in bir ucu serbest kaldı ve uzattığım elimden kıvranarak asıldı. Parlamaya başladı, sonra kızgın gümüşten bir tel gibi ışıldadı.
"Bence berabere kaldık," dedim. “Ya sen ne düşünüyorsun?"
Sfenks dudaklarını yaladı.

"Evet," dedi sonunda, içini çekerek. “Sanırım haklısın."

"O zaman sana iyi günler dilerim," dedim.

"Evet. Yazık. Pekala. İyi günler. Ama gitmeden önce kayıtlar için ismini alabilir miyim?"

"Neden olmasın?" dedim. “Ben Merlin’im. Kaos’tan."

"Ah," dedi, “o zaman intikamını almak için biri gelirdi."

"Bu mümkün."

"O zaman gerçekten de beraberlik en iyisi. Git."

Sırtımı dönmeden önce iyice uzaklaştım, sağımdaki bayırdan çıktım. O yerden uzaklaşana kadar tetikte kaldım, ama takip edilmedim.

Koşmaya başladım. Açtım ve susuzdum, ama limon rengi gökyüzünün altındaki bu ıssız, kayalık yerde kahvaltı bulma olasılığı pek yoktu. Frakir kıvrıldı ve soldu. Yükselen güneşe doğru ilerlerken derin nefesler aldım.

Saçlarımda rüzgar, gözlerimde toz... Bir kaya yığınına yürüdüm, aralarından geçtim. Gölgeleri arasından tepemdeki gökyüzünün yeşilimsi bir renk kazandığını gördüm. Kayalıktan çıktığım zaman düzlük daha yumuşaktı, uzakta pırıltılar, solumda birkaç bulut vardı.

İstikrarlı bir tempo kazandım, küçük bir yükseltiye ulaştım, tırmandım, uzak ucundan seyrek otların dalgalandığı bir yere indim. Uzakta fırça tepeli ağaçlardan bir grup... Onlara yöneldim, yoluma fırlayan ve sola kaçan portakal rengi kürklü bir yaratığı ürküttüm. Biraz sonra kara bir kuş hızla yanımdan geçti, bir feryat kopardı, aynı tarafa yöneldi. Gökyüzü kararırken koşmaya devam ettim.

Gökyüzü daha yeşil, otlar daha gür ve daha yeşil... Düzensiz aralarla ağır esintiler... Ağaçlar daha yakın... Dallardan gelen bir şarkı... Bulutlar sürükleniyor...

Kaslarımdaki gerginlik yok oluyor ve tanıdık bir akıcılık geliyor... İlk ağacı geçiyorum, uzun, düşmüş yaprakları eziyorum... Tüylü kabuklu gövdelerin arasından geçiyorum... Takip ettiğim yol sert zeminli, üzerinde tuhaf ayak izleri olan bir patikaya dönüşüyor... Alçalıyor, kıvrılıyor, genişliyor, yine daralıyor... Yaprakların arasından gördüğüm gökyüzü Morinci turkuazı... Buluttan flamalar gümüş ırmaklar gibi kıvranıyor...

Mavi çiçeklerden küçük kümeler patikanın kenarında beliriyor... Kenarlar yükseliyor, boyumu aşıyor... Yol taşlık oluyor... Koşmaya devam ediyorum...

Yol devamlı alçalarak genişliyor, genişliyor... Duymadan ya da işitmeden önce bile suyun kokusunu alıyorum... Dikkatle taşların arasından geçiyorum... Burada biraz daha yavaş... Dönüyorum ve çayı görüyorum, iki yanında yüksek, kayalık kıyılar var, yükselmeden önce bir, iki metre açıklık...

Homurdanan, kıvılcımlı akıntının yanında daha da yavaş...

Kıvrımlarını takip ediyorum... Dönüşler, dolambaçlar, yukarıda ağaçlar, sağımdaki duvarda kökleri açıkta, pul pul tabanında gri-sarı taş yığınları...

Düzlüğüm genişliyor, duvarlar alçalıyor... Ayaklarımın altında daha fazla kum, daha az taş... Aşağı, daha aşağı... Baş hizasında, omuz hizasında... Yol bir kez daha kıvrılıyor, yokuş alçalıyor... Bel hizasında... Çevremde yeşil yapraklı ağaçlar, yukarıda mavi gökyüzü, sağda sert tabanlı patika... Yamacı tırmanıyorum, yolu takip ediyorum...

Ağaçlar, çalılar, kuş ötüşleri ve serin rüzgar... Havayı içime çekiyorum, adımlarımı açıyorum... Ahşap bir köprüden, adım seslerim yankılanarak geçiyorum, şimdi maskelenmiş çaya bir dere akıyor, serinliğinin yanında yosun kaplı kayalar var...

Şimdi sağımda alçak bir taş duvar... Ağır ağır ilerleyen bir araba...

Her iki yanda yabani çiçekler... Uzaktan gelen, yankılanan bir kahkaha... Bir atın kişnemesi... Bir arabanın gıcırtısı... Sola dönüş... Yol genişliyor... Gölge, güneş ışığı, gölge, güneş ışığı... Benek benek... Solda daha geniş, kıvılcımlı ırmak...

Bir sonraki tepenin zirvesinde bir pus...

Zirveye yaklaşırken yavaşladım. Yürüyerek ulaştım, giysilerimin tozunu silkeledim, saçlarımı düzelttim. Kollarım ve bacaklarım karıncalanıyor, ciğerlerim kabarıp iniyor, ter damlaları beni serinletiyordu. Toz tükürdüm. Aşağıda ve sağda bir han vardı, ırmağa bakan geniş, kaba verandasında ve yakındaki bahçesinde masalar. Hoşça kal, şimdiki zaman. Ben geldim.

Aşağıya yürüdüm ve binanın uzak tarafında bir su pompası gördüm. Yüzümü, ellerimi, kollarımı yıkadım. Sol kolumun, Jasra'nın ısırdığı yeri hâlâ acıyor ve yanıyordu. Verandaya çıktım, küçük bir masaya oturdum ve içeride gördüğüm garson kadına işaret ettim. Bir süre sonra bana lapa, sosis, yumurta, ekmek, tereyağı, çilek reçeli ve çay getirdi. Hepsini çabucak bitirdim ve aynısından yine ısmarladım. İkinci kez normalliğin bir parça geri geldiğini hissettim ve yavaşladım, yemeğin keyfini çıkardım ve ırmağın akmasını izledim.

İşler tuhaf bir şekilde sonuçlanmıştı. İşim bittiğine göre yolculuk yapmayı, uzun, tembel bir tatile çıkmayı düşünmüştüm.

Şu önemsiz S meselesi beni engelliyordu. Çabucak halledebileceğimi düşündüğüm bir şey. Şimdi anlamadığım, tehlikeli ve garip bir şeyin tam ortasındaydım. Çayımı yudumlarken ve günün çevremde ısınmasını hissederken, bir anlık huzur duygusuna kapılabilirdim. Ama bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum. Bu sorun halledilene kadar benim için gerçek huzur, gerçek güvenlik olamazdı. Olayları düşündüğüm zaman, hayatta kalmak, bu işi çözmek için yalnızca tepkilerime güvenemeyeceğimi anladım. Plan yapma zamanı gelmişti.

S'nin kimliği ve ortadan kaldırılması, bilinmesi ve yapılması gereken şeyler listemin ilk sıralarındaydılar. Daha da yukarıda S'nin amacı vardı. Sabit fikirli bir psikopatla uğraştığım fikri yok olmuştu. S çok iyi örgütlenmişti ve çok sıra dışı yeteneklere sahipti. Olası adaylar bulmak için geçmişimi taradım. Ama şimdiye kadar başıma gelenleri başarabilecek birkaç kişi bulsam da, hiçbiri bana özellikle düşman değildi. Ama Melman'ın o tuhaf günlüğünde Amber'den bahsedilmişti. Teorik olarak bu, olayı bir aile meselesi haline getiriyordu ve sanırım diğerlerinin dikkatini çekme yükümlülüğü doğuruyordu. Ama bunu yapmak yardım istemek, pes etmek, kendi işlerimi halledemeyeceğimi itiraf etmek dernekti. Julia benim sorumundu. Bu konuda intikam alma hakkı benimdi. Biraz daha düşünmem gerekecekti...

Hayaletçark?

Düşündüm, reddettim, yine düşündüm. Hayaletçark... Hayır. Sınanmamış. Hâlâ gelişiyor. Aklıma gelmesinin tek sebebi benim sevgilim, hayatımdaki en önemli başarı, diğerlerine hazırladığım sürpriz olmasıydı. Yalnızca kolay bir çıkış noktası arıyordum. Daha fazla veriye ihtiyacım olacaktı, bu da veri bulmak gerektiği anlamına geliyordu, elbette.

Hayaletçark...

Şu anda daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Kartlar ve günlük bendeydi. Bu noktada Koz Kartları ile oynamak istemiyordum, çünkü ilki bir tür tuzak çıkmıştı. Yakında günlüğü okuyacaktım, ama edindiğim ilk izlenim onun faydalı olamayacak kadar öznel olduğuydu. Melman'ın evine dönüp son bir kez çevreye bakınmalıydım, gözden kaçırdığım herhangi bir şey var mı, diye. Sonra Luke'u aramalı, bana faydalı olacak daha fazla şey söyleyip söyleyemeyeceğini görmeliydim. Küçük bir yorum bile olsa. Evet...

İçimi çektim ve gerindim. Irmağı biraz daha izledim, çayımı bitirdim. Frakir’i bir avuç paranın üzerinden geçirdim ve yemeğimin bedelini ödeyecek kadarını seçtim. Sonra yola döndüm. Geriye koşmanın zamanı gelmişti.

Bölüm 5

Akşamın geç saatlerinin aydınlığında koşarak sokağa geldim ve arabamın yanında durdum. Onu neredeyse tanımayacaktım. Toz, kül ve su lekeleri ile kaplıydı. Ne kadar zamandır uzaktaydım ki? Burası ile bulunduğum yer arasındaki zaman farkını tahmin etmeye çalışmamıştım, ama arabam bir aydır orada duruyor gibi görünüyordu. Ama sağlamdı. Saldırıya uğramamış ve...

Bakışlarım kaportanın ötesine, ileriye döndü. Brutus Ardiye Sirketi'ni ve merhum Victor Melman'ı barındıran bina yerinde yoktu. Köşeyi yanmış, yıkılmış bir iskelet işgal ediyordu iki duvardan parçalar ayakta kalmıştı. O tarafa yöneldim.

Çevresinde yürüyerek kalıntıları inceledim. Binanın kararmış kalıntıları soğuk ve oturmuştu. Gri çizgiler ve isli peri çemberleri suyun içine pompalandığını, sonra buharlaştığını gösteriyordu. Kül kokusu çok güçlü değildi.

'Yangını küvetteki ateşle ben mi başlattım' diye merak ettim. Sanmıyordum. Benimki küçük bir ateşti ve ben oradayken yayılma işareti göstermemişti.

Ben yıkıntıyı incelerken yeşil bisikletli bir çocuk geçti. Birkaç dakika sonra gen döndü, benden yaklaşık üç metre ötede durdu. On yaşlarında görünüyordu.

"Ben gördüm," diye bildirdi. "Yangını gördüm."

"Ne zamandı bu?" diye sordum ona.

"Üç gün önce."

"Nasıl başladığını biliyorlar mı?"

"Ardiyede bir şey inf..."

"İnfilak mı etmiş?"

"Evet," dedi gedik dişli gülümsemesinin arasından. "Belki bilerek çıkartmışlardır. Sigorta için."

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı. Babam belki de işlerinin kötü olduğunu söyledi."

"Daha önce de olduğu bilinir," dedim. "Yangında yaralanan var mı?"

"Yukarıda yaşayan ressamın öldüğünü düşünüyorlar, çünkü kimse onu bulamadı. Ama kemik ya da onun gibi şeyler bulamadılar. Güzel bir yangındı. Uzun sürdü."

"Gece miydi, gündüz mü?"

"Gece. Şuradan seyrettim." Sokağın karşısında, benim geldiğim yönde bir yere işaret etti. “Çok su döktüler."

"Binadan birinin çıktığını gördün mü?"

"Hayır," dedi. “Yangın büyüdükten sonra geldim ben."

Başımı çevirdim ve arabama döndüm.

"O yangının içinde mermiler patlar sanırsın, değil mi?" dedi.

"Evet," diye yanıt verdim.

"Ama patlamadı."

Yine ona döndüm.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Elini cebine daldırmıştı bile.

"Ben ve arkadaşlarım dün burada oynuyorduk," diye açıkladı “ve bir yığın mermi bulduk."

Elini açıp bir sürü metal nesne gösterdi.

Ona doğru ilerledim, çömeldi ve silindirlerden birini kaldırıma koydu. Aniden uzandı, yakındaki bir taşı aldı ve mermiye doğru savurdu.

"Yapma!" diye bağırdım.

Taş mermiye çarptı, ama hiçbir şey olmadı.

"O şekilde yaralanabilirsin..." diye başladım, ama sözümü kesti.

"Yok. Bu pisliklerin hiçbiri patlamıyor. O pembe şeyi yakamıyorsun bile. Kibritin var mı?"

"Pembe şey mi?" dedim. Taşı kaldırdı, ezilmiş mermi kovanını ve küçük bir parça pembe tozu açığa çıkardı.

"Bu," dedi, işaret ederek. “Komik, değil mi? Barutun gri olduğunu sanırdım."

Diz çöktüm ve toza dokundum. Parmaklarımın arasında ezdim. Kokladım. Hatta tadına baktım. Ne halt olduğunu anlayamadım.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. “Yanmıyor bile, diyorsun, öyle mi?"

"Yok. Üzerine gazete koyduk ve yaktık. Eriyip akıyor, o kadar."

"Birkaç tane fazla mermin var mı?"

"Şey... var."

"Sana bir papel veririm," dedim.

Bana dişlerini ve aralarındaki boşlukları gösterirken eli pantolonunun yan cebinde kayboldu. Frakir’i yabancı Gölge parasının üzerinden geçirdim ve yığından bir dolar çıkardım.

Bana iki is lekeli çift 30'luk çıkardı ve parayı aldı.

"Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil. Buralarda ilgini çeken başka şey var mıydı?"

"Yok. Külden başka bir şey yok."

Arabama bindim ve sürdüm. Rastladığım ilk araba yıkama servisine girdim, çünkü silecekler cama pislik bulaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Lastik duyargalar köpükten denizleri üzerime üzerime fırlatırken Luke’un verdiği kibritin hâlâ yanımda olup olmadığını kontrol ettim. Yanımdaydı. Güzel.

Dışarıda ankesörlü telefon görmüştüm.

"İyi günler. Yeni Çizgi Moteli," dedi genç bir erkek sesi.

"Birkaç gün önce orada kalan Lucas Raynard isminde biri vardı," dedim. “Benim için mesaj bırakıp bırakmadığını öğrenmek istiyorum. Adım Merle Corey."

"Bir dakika."

Sustu. Sayfa çevirme sesi duyuldu.

Sonra: “Evet, bırakmış."

"Ne diyor?"

"Kapalı bir zarf. Açmasam..."

"Tamam. Ben gelirim."

Arabamı oraya sürdüm. Sese uyan adamı lobideki masada buldum. Kendimi tanıttım ve zarfı istedim. Memur -fırça gibi bir bıyığı olan zayıf, sarışın bir adam- bir an baktı, sonra:

"Bay Raynard’ı görecek misiniz?" dedi.

"Evet."

Bir çekmeceyi açtı ve yanları şişkin kahverengi bir zarf çıkardı. Üzerine Luke’un adı ve oda numarası yazılmıştı.

"Bize adres bırakmadı," diye açıkladı, zarfı açarak “ve o gittikten sonra hizmetli bu yüzüğü lavaboda buldu. Bunu ona verir misiniz?"

"Elbette," dedim ve yüzüğü bana uzattı.

Soldaki oturma bölümünde oturdum. Yüzük pembe altındandı ve üzerinde mavi bir taş vardı. Böyle bir şey taktığını hatırlamıyordum. Onu

sol elimin yüzük parmağına taktım ve mükemmel uydu. Ona verene kadar takmaya karar verdim.

Motel kağıdına yazılmış mektubu açtım ve okudum:

Merle,

Akşam yemeği için üzüldüm. Seni bekledim. Umarım her şev yolundadır. Sabah Albuquerque'ye gidiyorum. Üç gün orada kalacağım. Sonra üç gün de Santa Fe'de. İki yerde de Hilton'da kalacağım. Seninle konuşmak istediğim şeyler vardı. Lütfen beni ara.

Luke

Hm.

Seyahat acentemi aradım ve acele edersem Albuquerque'ye giden akşam uçağına yetişebileceğimi öğrendim. Bir telefon konuşması yerine yüz yüze görüşmek istiyordum, bu yüzden rezervasyon yaptırdım. Ofise uğradım, biletimi aldım, nakit ödedim, havaalanına gittim ve park ederken arabama hoş çakal dedim. Onu bir daha göreceğimden kuşkuluydum.

Sırt çantamı aldım ve terminale yürüdüm.

Kalanı kolay ve rahattı. Yerin altımda uzaklaşmasını izlerken, varoluşumun bu aşamasının gerçekten de sona erdiğini biliyordum. Çok şey gibi, tam olarak istediğim gibi değildi. S meselesini çabucak halletmeyi ya da unutmayı düşünüyordum. Sonra bir süredir görmek istediğim kişileri ziyaret edecektim ve uzun zamandır merak ettiğim birkaç yere gidecektim. Sonra Hayaletçark'ı kontrol etmek için Gölgeye uğrayacak, ondan sonra varoluşumun parlak kutbuna dönecektim.

Ama şimdi önceliklerim değişmişti. Tamamen S'nin ve Julia'nın ölümlerinin birbiriyle bağlantılı olması ve Gölge'nin başka bir yerinden, anlamadığım bir gücün işe karışması yüzünden.

Beni en çok rahatsız eden ikinci düşünceydi. Gururum yüzünden hem mezarımı kazıyor, hem de dostlarımı ve akrabalarımı tehlikeye mi atıyordum? Dost gökler adına, bunu kendim halletmek istiyordum, ama bu konuda ne kadar düşünürsem, karşı karşıya geldiğim rakip güçlerden ve S hakkında bildiklerimin azlığından o kadar etkileniyordum. Diğerlerine bildirmemek adil değildi. Onlar da tehlikede olabilirdi. Her şeyi kendim toparlayıp, hediye olarak onlara sunmayı çok istiyordum. Belki bunu yapardım da, ama...

Lanet olsun. Onlara söylemek zorundaydım. S işimi bitirip, onlara yönelirse, bilmeleri gerekirdi. Eğer bu daha büyük bir şeyin parçasıysa,

bilmeleri gerekirdi. Fikir hiç hoşuma gitmese de, onlara söylemek zorunda kalacaktım.

Öne eğildim ve ellerim koltuğumun altındaki sırt çantama gitti. Luke ile konuşana kadar beklemenin bir zararı olmayacağına karar verdim. Şehir dışına çıkmıştım ve muhtemelen artık güvendeydim. Luke'tan bir iki ipucu elde etme olasılığı vardı. Hikayemi anlattığım zaman onlara verebilecek daha fazla şeyim olurdu. Biraz daha bekleyecektim.

İçimi çektim. Hostesten bir içki aldım ve yudumladım. Albuquerque'ye normal yolla, arabayla gitmek fazla zaman alırdı. Gölge'de kestirmeden gitmek işe yaramazdı, çünkü daha önce oraya hiç gitmemiştim ve orayı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Çok kötü. Arabamın yanımda olması hoşuma giderdi. Muhtemelen Luke Santa Fe'ye gitmişti bile.

Yudumladım ve bulutların içinde şekiller aradım. Bulduğum şeyler ruh halime uyuyordu, bu yüzden çantamdaki romanı çıkardım ve uçak alçalmaya başlayana kadar okudum.

Yine dışarı baktığımda, manzara bir süre dağ sıraları ile doldu. Cızırtılı bir ses havanın iyi olduğu konusunda güvence verdi. Babamı merak ettim.

Kapıdan çıktım, Kızılderili takıları, Meksika çömlekleri ve süslü andaçlar ile dolu bir hediye dükkanının yanından geçtim, bir telefon buldum ve yerel Hilton otelini aradım. Luke'un ayrıldığını öğrendim. Bunun üzerine Santa Fe'deki Hilton'ı aradım. Oraya giriş yapmıştı, ama odasındaki telefon yanıt vermiyordu. Kendim için rezervasyon yaptırdım ve telefonu kapattım. Danışma masasındaki kadın yarım saat sonra Santa Fe'ye kalkacak servis otobüsünü yakalayabileceğimi söyledi ve bilet almam için gitmem gereken yere gönderdi.

Santa Fe'nin büyük havaalanı olmayan birkaç eyalet başkentinden biri olduğunu okumuştum bir yerde.

I-25 üzerinde kuzeye ilerlerken, Sandia Tepesi'nin yakınlarında, uzayan gölgelerin arasında Farkir bileğimi hafifçe sıktı ve bir an sonra bıraktı. Bir daha. Sonra bir daha. Çabucak küçük otobüse göz gezdirerek beni uyardığı tehlikeyi aradım.

Aracın arkasına oturmuştum. Önde Texas aksanı ile konuşan, gösterişli turkuaz ve gümüş takılar takmış orta yaşlı bir çift vardı; ortada New York'tan bahseden üç yaşlı kadın vardı; koridorun karşı tarafında ise gözleri birbirlerinden başka bir şey görmeyen genç bir çift; çaprazlarında üniversiteden bahseden, tenis raketli iki delikanlı; arkalarında kitap okuyan

bir rahibe. Pencereden dışarı baktım ve otoyolda ya da yakınlarında özellikle tehditkar hiçbir şey görmedim. Herhangi bir saptama uygulaması ile dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

Bu yüzden Thari dilinde bir sözcük söyledim, bileğimi ovaladım ve uyarı yok oldu. Yolculuğun devamı olaysız geçse de beni rahatsız etmişti, ama zaman zaman sahte uyarılar almak sinir sistemlerinin doğasında vardır. Yanımdan akıp geçen kırmızı yapraktaşları, sarı kırmızı toprağı izlerken, sel yataklarını aşarken, uzaktaki dağlara, daha yakın yamaçlardaki fıstık çamlarına bakarken merak ettim. S? Orada bir yerde miydi? Bir şekilde izliyor, bekliyor muydu? Ve öyleyse, neden?

Oturup birkaç bira içerken konuşamaz mıydık? Belki her şey bir yanlış anlaşmadan kaynaklanıyordu.

Bunun bir yanlış anlaşma olmadığını hissediyordum. Ama herhangi bir şey çözümlenmese bile neler olup bittiğini öğrenmekle yetinmeye de razıydım. Biraların parasını bile öderdim.

Kasabaya girerken batan güneşin ışığı Sangre de Cristos’un karlarının üzerinde çaktı; gölgeler gri-yeşil yamaçlardan kaydı; görünürdeki binaların çoğu badanalıydı. Hilton’ın önünde otobüsten indiğimde hava sıcaklığı Albuquerque’den on derece daha serin geliyordu. Ama 600 metre daha yüksekteydik ve geceye bir saat on beş dakika daha yakındık.

Otele kayıt yaptırdım ve odamı buldum. Luke’a telefon etmeyi denedim, ama yanıt yoktu. Sonra duş aldım ve yedek giysilerimi giydim. Odasını bir kez daha aradım, ama yine yanıt yoktu. Acıkmaya başlamıştım ve akşam yemeğini onunla yemeyi umuyordum.

Barı bulup bir bira içmeye, sonra yine denemeye karar verdim. Önemli bir randevusu olmadığını umuyordum.

Lobide yanaşıp yön sorduğum Bay Brazda otel müdürü çıktı. Bana odamı sordu, hoşbeş etti ve oturma salonuna giden koridoru gösterdi. O tarafa yöneldim, ama fazla gidemedim.

"Merle! Burada ne halt ediyorsun?" dedi tanıdık bir ses.

Döndüm ve lobiye henüz girmiş olan Luke’a baktım. Terliydi ve gülümsüyordu, üzerinde tozlu asker giysileri, bot ve kep vardı. Yüzü kirliydi. El sıkıştık ve “Seninle konuşmak istedim," dedim. Sonra: “Neler yapıyorsun, askere mi yazıldın?"

"Hayır, tüm gün Pecos’ta yürüyüş yaptım," diye yanıt verdi. “Bu taraflardayken hep yaparım. Harikadır."

"Ben de bir gün denemeliyim," dedim. “Akşam yemeği ısmarlama sırası bende gibi görünüyor."

"Doğru," diye yanıt verdi. “Bir duş alıp giysilerimi değiştireyim. On beş, yirmi dakika sonra seninle barda buluşuruz. Olur mu?"

"Tamam. Görüşürüz."

Koridora yöneldim ve barı buldum. Orta büyüklükte, loş, serin ve biraz kalabalık bir yerdi. İki bağlantılı odaya ayrılmıştı, alçak, rahat görünüşlü sandalyeleri ve küçük masaları vardı.

Bir çift solumdaki köşe masasından ayrılıyor, içkileri ellerinde, yandaki yemek odasına doğru garsonu takip ediyorlardı. O masaya oturdum. Bir süre sonra kokteyl garsonu geldi ve bir bira ısmarladım.

Birkaç dakika sonra oturmuş biramı yudumlar ve zihnimin geçmiş günlerin sapıkça düzenlenmiş olaylarını gözden geçirmesine izin verirken, mekanın gelip geçen şekillerinden birinin geçmekten vazgeçtiğini fark ettim. Gelip yanımda durmuştu. Karanlık bir figür olarak algılanacak kadar arkada.

Yumuşak sesle konuştu: “Affedersiniz. Size bir soru sorabilir miyim?"

Başımı çevirdiğimde İspanyol görünüşlü kısa, zayıf bir adam gördüm. Saçları ve bıyıkları aklaşmıştı. Yeterince iyi giyimliydi ve yerel bir iş adamına benziyordu. Endişe işaretine yorulacak kadar kısa gülümsemesi esnasında köşesi kırılmış bir ön diş gördüm.

"Adım Dan Martinez," dedi, elini uzatmadan. Karşımdaki sandalyeye baktı. “Bir dakika oturabilir miyim?"

"Bu ne hakkında? Eğer bir şey satıyorsanız, ilgilenmiyorum. Birini bekliyorum ve..."

Başını iki yana salladı.

"Hayır, öyle bir şey değil. Birini beklediğinizi biliyorum. Bay Lucas Raynard adında birini. Aslında bu onunla ilgili."

Sandalyeye işaret ettim.

"Tamam. Oturun ve sorunuzu sorun."

Öyle yaptı, ellerini kavuşturdu, masanın üzerine koydu.

Öne eğildi.

"Lobide konuştuğunuzu duydum," diye yanıt verdi “ve birbirinizi oldukça iyi tanıdığınız izlenimini edindim. Bana onu ne kadar zamandır tanıdığınızı söylemenizin sakıncası var mı?"

"Eğer bilmek istediğiniz tek şey buysa," diye yanıt verdim, "yaklaşık sekiz yıldır. Üniversiteye birlikte gittik ve bundan sonra yıllarca aynı şirkette çalıştık."

"Grand Tasarım," diye bildirdi, “San Francisco’da bir bilgisayar şirketi. Onu üniversiteden önce tanımıyordunuz, değil mi?"

"Zaten oldukça çok şey biliyor gibisiniz," dedim. “Ne istiyorsunuz? Bir tür polis misiniz?"

"Hayır," dedi, “öyle bir şey değil. Sizi temin ederim, dostunuzun başını belaya sokmak istemiyorum. Yalnızca kendi başımı beladan kurtarmak istiyorum. Size sormak..."

Başımı iki yana salladım.

"Başka bedava yanıt yok," dedim. “Çok iyi bir sebep olmadığı sürece yabancılara dostlarımdan bahsetmekten hoşlanmam."

Ellerini açtı ve masanın üzerine koydu.

"Sinsi davranmak istemiyorum," dedi, “ona bundan bahsedeceğinizi biliyorum. Aslında, bahsetmenizi istiyorum. Beni tanıyor. Onun hakkında sorular sorduğumu bilmesini istiyorum, tamam mı? Aslında bu onun çıkarına. Lanet olsun, üstelik bir dostuna soruyorum, öyle değil mi? Ona yardım etmeye gönüllü olacak birine. Ve birkaç basit gerçeği öğrenmem gerekiyor..."

"Benim de basit bir gerçeği öğrenmem gerekiyor: Bu bilgiyi neden istiyorsunuz?"

İçini çekti. “Tamam," dedi. “Bana çok ilgi çekici bir yatırım fırsatı önerdi. Kesin bir şey değil ama. Büyük miktarda paradan söz ediyorum. Büyük rekabet içeren alanlarda açılan yeni şirketler söz konusu olduğunda bir risk unsuru vardır, ama olası kazançlar baştan çıkanadır."

Başımı salladım.

"Siz de onun dürüst olup olmadığını öğrenmek istiyorsunuz."

Güldü. “Dürüst olup olmadığı umurumda bile değil," dedi. "Tek ilgilendiğim şey kılçıksız ürün teslim edebilir mi?"

Adamın konuşma tarzı bana birini hatırlattı. Denedim, ama kim olduğunu hatırlayamadım.

"Ah," dedim, biramdan bir yudum alarak. “Bugün biraz yavaş anlıyorum. Üzgünüm. Elbette, bu anlaşma bilgisayarlarla ilgili."

"Elbette."

"Yanında getirdiği şeyle burada şirket açarsa şimdiki işvereninin başına bela açıp açmayacağını bilmek istiyorsunuz."

"Tek sözcükle, evet."

"Pes ediyorum," dedim. “Buna yanıt vermek için daha fazla bilgisi olan birine ihtiyacınız olacak. Entelektüel mallar kanunun incelikli alanlarındandır. Ne sattığını bilmiyorum, nereden geldiğini bilmiyorum. Dostum çok gezer. Ama biliyor olsaydım dahi, sizin yasal konumunuz hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bunun ötesinde bir şey beklememiştim," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık verdim.

"Demek mesajınızı verdiniz," dedim.

Başını salladı ve ayağa kalkacak oldu.

"Ah, bir şey daha," diye başladı.

"Evet?"

"Bazı yabancı mekanlardan bahsetti mi?" dedi, gözlerimin içine bakarak. “Örneğin Amber ya da Kaos Sarayları gibi."

İrkildiğimi fark etmemiş olamazdı ve bu tamamen yanlış izlenimlere kapılmasına sebep olmuş olmalıydı. Ona doğru yanıt verdiğim zaman yalan söylediğimi düşündüğünden eminim.

"Hayır, bu yerlerden bahsettiğini hiç duymadım. Neden soruyorsunuz?"

Başını iki yana salladı, sandalyesini itti ve masadan uzaklaştı. Yine gülümsüyordu.

"Önemli değil. Teşekkür ederim, Bay Corey. *Nus a dhabzhun dhuilsha."*

Neredeyse kaçarak gitti.

"Dur!" diye seslendim. O kadar yüksek sesle konuşmuştum ki, bir sessizlik oldu ve bütün başlar bana döndü.

Ayağa kalktım ve arkasından koşacak oldum, ama ismimin söylendiğini duydum.

"Hey, Merle! Kaçma! Geldim işte!"

Döndüm. Luke arkamdaki girişten gelmişti. Saçları hâlâ ıslaktı. İlerledi, omzumu sıktı, Martinez’in biraz önce boşalttığı sandalyeye oturdu. Ben otururken yarım bıraktığım birama doğru başını salladı.

"Benim de onlardan birine ihtiyacım var," dedi. “Ah, çok susadım!" Sonra, “Ben gelirken nereye gidiyordun?"

Görüşmemden bahsetmek istemediğimi hissettim ve bunun tek sebebi tuhaf bitişi değildi. Görünüşe göre Martinez’i görmemişti.

Bu yüzden, “Tuvalete gidiyordum," dedim.

"Arka tarafta," dedi, geldiği yönü işaret ederek. “Gelirken önünden geçtim."

Gözleri aşağıya kaydı.

"Söylesene, o taktığın yüzük..."

"Ah, evet," dedi. “Yeni Çizgi Moteli’nde bırakmışsın. Mesajını alırken sana iletmek üzere verdiler. Al, bırak da..."

Çekiştirdim, ama çıkmadı.

"Takılmış görünüyor," dedim. “Tuhaf. Takarken kolayca geçmişti."

"Parmakların şişmiş olmalı," dedi. “Yükseklikle ilgili bir şey olabilir. Oldukça yüksekteyiz."

Garsonun dikkatini çekti ve ben yüzüğü çevirip dururken bir bira ısmarladı.

"Sanırım sana satmam gerekecek," dedi. “İyi bir anlaşma önerebilirim."

"Göreceğiz," dedim ona. “Bir dakika içinde dönerim."

Bir elini gevşekçe kaldırdı ve ben tuvalete yönelirken indirdi.

Tuvalette başka hiç kimse yoktu ve Frakir’i servis otobüsünde yaptığım baskılama büyüsünden serbest bırakan sözcükleri söyledim. Hemen harekete geçti. Ben bir başka emir veremeden çözülerek pırıltılı bir görüntü kazandı. Elimin üzerinde süründü, yüzük parmağıma dolandı. Parmağım sabit basınç altında kararır ve ağrımaya başlarken büyülenmiş gibi izledim.

Sonra hemen gevşedi. Parmağım ip dolanmış gibi görünüyordu. Fikri anladım. Yüzüğü etime yapılmış iz boyunca çevirerek çıkardım. Frakir yüzüğü kapacakmış gibi harekete geçti ve onu okşadım.

"Tamam," dedim. “Teşekkürler. Yerine dön."

Bir an tereddüt eder gibi oldu, ama daha resmi bir emir vermeden iradem yeterli oldu. Elime kaydı ve bileğime dolanıp soldu.

İşimi bitirip bara döndüm. Yerime otururken yüzüğü Luke’a uzattım ve biramdan bir yudum aldım.

"Nasıl çıkardın?" diye sordu.

"Bir parça sabunla," diye yanıt verdim.

Yüzüğü mendiline sardı ve cebine koydu.

"Sanırım paranı alamayacağım."

"Sanırım hayır. Takmayacak mısın?"

"Hayır, bu bir hediye. Biliyor musun, buraya gelmeni beklememiştim," dedi, ben yokken ortaya çıkan bir kase fıstığı avuçlayarak. “Mesajı alınca

arayacağını ve daha sonrası için randevulaşacağımızı düşünmüştüm. Ama geldiğine memnun oldum. Daha sonrasının ne zaman olacağını kim bilebilir? Düşündüğümden daha hızlı ilerlemeye başlayan planlarım var.Seninle bu konuda konuşmak istemiştim."

Başımı salladım.

"Benim de seninle konuşmak istediğim şeyler var."

O da başını salladı.

Tuvalette Martinez'den ve söylediği, ima ettiği şeylerden henüz bahsetmemeye karar vermiştim. Bahsettikleri benim ilgimi çekecek türden şeyler içermiyor gibi görünse de, birisi ile konuşurken -dostum bile olsalar- onların sahip olmadığı bilgilere sahip olmayı güven verici bulurum. Bu yüzden şimdilik kendime saklamaya karar verdim.

"O zaman medeni davranalım ve yemeğimiz bitene kadar önemli şeyleri rafa kaldıralım," dedi, yavaş yavaş peçetesini yırtarak ve parçaları buruşturarak. "Ve gidip konuşabileceğimiz bir yer bulalım."

"İyi fikir," diye onayladım. "Burada yemek ister misin?"

Başını iki yana salladı.

"Devamlı burada yiyorum. Yemekler iyi, ama değişiklik istiyorum. Köşedeki bir yerde yemeyi düşünüyordum. Gidip boş masaları var mıymış, göreyim."

"Tamam."

İçkisinin kalanını bitirdi ve ayrıldı.

...Bir de Amber bahsi vardı. Martinez kimdi ki? Bunu öğrenmek oldukça gerekliydi, çünkü göründüğü gibi biri olmadığı açıktı. Son sözleri benim ana dilim olan Thari dilindeydi.

Bunun nasıl ve neden olabileceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. S konusunun bu kadar uzun sürüncemede kalmasına izin verdiğim için kendi kendime küfrettim. Kibrimin sonucuydu bu. Olayın bu kadar çapraşık bir hal alacağını tahmin etmemiştim. Hoşlanmasam da, bunu hak etmiştim.

"Tamam," dedi Luke, köşeyi dönüp elini cebine daldırdı ve masaya birkaç madeni para attı. "Rezervasyonumuz var. İçkini bitir de yürüyüşe çıkalım."

Bitirdim, kalktım ve onu takip ettim. Beni koridorlardan geçirerek lobiye götürdü. Sonra oradan çıktık ve arkadaki koridordan geçtik. Yumuşak bir gece havasına çıktık, park yerini geçip Guadaloupe Caddesi boyunca

uzanan kaldırıma çıktık. Orasıyla Alameda ile kesiştiği yer arasında fazla mesafe yoktu. Orada iki cadde geçtik ve büyük bir kilisenin önünden yürüdük, sonra bir sonraki köşeden sağa döndük. Luke biraz ötede, caddenin karşısında La Tertulia isimli bir lokanta gösterdi.

"Burası," dedi.

Caddeyi geçtik ve girişe yöneldik. Alçak, kerpiç bir binaydı, İspanyol tarzı, eski ve içerisi oldukça zarif. Bir sürahi sangria aldık, pollo adova, ekmek tatlısı ve fincan fincan kahve içtik, yemek boyunca ciddi şeylerden bahsetmeme sözümüzü tuttuk.

Yemek sırasında odadan geçen iki farklı kişi Luke'u selamladı, masada durdu ve biraz sohbet etti.

"Bu kasabadaki herkesi tanıyor musun?" diye sordum ona biraz sonra.

Güldü. “Burada çok iş yapıyorum."

"Gerçekten mi? Oldukça küçük bir kasaba gibi görünüyor."

"Evet, ama görüntü aldatıcı. Burası gerçekten de başkent. Burada sattığımız şeyleri alan bir sürü insan var."

"Demek sık sık buraya geliyorsun."

Başıyla onayladı. “Benim bölgemdeki en sıcak satış noktalarından biridir."

"Ormanda yürüyüş yaparken bunca işi nasıl idare ediyorsun?"

Masanın üzerindeki şeylerden oluşturduğu küçük ordudan başını kaldırdı. Gülümsedi.

"Biraz dinlenmem gerek," dedi. “Şehirlerden ve ofislerden bıkıyorum. Biraz uzaklaşıp yürüyor, kano yapıyor ya da kürek çekiyorum. Yoksa aklımı kaçırırım. Aslında, burada iş imkanı yaratmamın sebeplerinden biri bu. O tür şeyler yapabileceğim bir sürü yere yakın."

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Biliyor musun," diye devam etti, “dışarıda çok güzel bir gece var, arabaya atlayıp biraz sürmeliyiz. O zaman ne demek istediğimi anlarsın."

"Kulağa güzel geliyor," dedim, omuzlarımı gererek garsona bakınırken! “Ama hava çok kararmadı mı?"

"Hayır. Birazdan ay yükselir, yıldızlar çıkar ve hava gerçekten açık. Göreceksin."

Hesabı aldım, ödedim ve dışarı çıktık. Gerçekten de ay çıkmıştı.

"Araba otelin parkında," dedi yürümeye başladığımızda.

"Bu yanda."

Park yerine döndüğümüzde bir steyşın gösterdi, kilidi açtı ve binmemi işaret etti. Arabayı çalıştırdı, ilk köşeden döndü ve Alameda’yı takip ederek Paseo’ya çıktı, sağa dönerek

Otero adlı caddeye girdi. Yol yokuş yukarı gidiyordu. Sonra yine sağa, Hyde Park Yoluna çıktı. Oradan sonra trafik hafifti. Kayak yapmaya uygun bir havzaya doğru gittiğimizi gösteren bir tabela geçtik.

Dönemeçleri aşarak, genellikle yokuş yukarı tırmanırken gerginlikten kurtulduğumu hissettim. Kısa süre sonra şehre ilişkin her tür izi arkamızda bıraktık. Gece ve sessizlik iyice yerleşti. Burada sokak lambası yoktu. Açık pencerelerden çam ağaçlarının kokusunu aldım. Hava serindi. S’den ve başka her şeyden uzakta, dinlendim.

Luke’a baktım. Alnını kırıştırmış, dümdüz önüne bakıyordu. Bakışlarımı hissetti, aniden gevşedi ve sırıttı.

"Kim başlıyor'" diye sordu.

"Sen başla," diye yanıt verdim.

"Tamam. Önceki sabah Grand Tasarım’dan ayrılmandan bahsederken, başka bir yerde çalışmayacağını, ders de vermeyeceğini söyledin."

"Doğru."

"Yalnızca yurtdışına yolculuk yapacağını söyledin."

"Evet."

"Bir süre sonra aklıma başka bir olasılık geldi."

O bana bir bakış fırlatırken sessiz kaldım.

"Merak etmeye başladım," dedi bir süre sonra, “belki araştırıyorsundur. Belki kendi şirketini kurmak için destek, belki de satmak istediğin bir şey için alıcı arıyorsundur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yeni bir şey bulduğumu ve bunu Grand Tasarım’a kaptırmak istemediğimi düşünüyorsun."

Yanındaki koltuğa bir şaplak attı.

"Aptal olmadığını biliyorum," dedi. “Demek şimdi ortalıklarda dolanıyor, gelişmesini bekliyorsun. Sonra en fazla ödeyecek alıcıyı bulacaksın."

"Mantıklı olurdu," dedim, “eğer durum bu olsaydı. Ama değil."

Güldü.

"Sorun yok," dedi. “Grand Tasarım için çalışıyor olmam beni onların ispiyoncusu yapmaz. Bunu biliyor olmalısın."

"Biliyorum."

"Ve sırf burnumu sokmuş olmak için sormuyorum. Aslında, bambaşka planlarım var. Senin çok başarılı olduğunu görmek istiyorum."

"Teşekkürler."

"Bu konuda yardımım bile olabilir. Büyük yardımım."

"Ne demek istediğini anlıyorum, Luke, ama..."

"Bir dinle, olmaz mı? Ama ilk önce bir şeye yanıt ver: Bu konuda kimseyle anlaşmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Biraz erken olurdu."

Yolun kenarındaki ağaçlar şimdi daha yüksekti, gece rüzgarı biraz daha soğuktu. Ay burada, aşağıdaki kasabada olduğundan daha büyük, daha parlak görünüyordu. Bir dizi dönemeci dolandık ve bizi daha da yükseğe taşıyan zikzaklar çizdik. Zaman zaman solda keskin uçurumlar çarpıyordu gözüme. Korkuluk yoktu.

"Bak," dedi, “işlerine kendimi katmaya çalışmıyorum. Eski zamanların hatırına kendime pay istemiyorum. O başka, iş başka ama güvenebileceğini bildiğin biriyle anlaşma yapmanın kimseye zararı olmaz. Sana yaşamın gerçeklerinden bahsedeyim. Eğer gerçekten harika bir tasarım yaptıysan, bu işle uğraşan bir sürü insana gidip bir tomar para kazanabilirsin. Çok dikkatli davranırsan. Ama o kadar. Eline geçen altın fırsat uçup gitmiş olur. Gerçekten temiz para istiyorsan, kendi işini kurarsın. Apple’a bak. Tutarsa, dilersen yine satabilirsin, hem de sırf fikir karşılığında alacağından çok daha fazlasını. Tasarım konusunda dahi olabilirsin, ama pazarı ben biliyorum. Ve insanlar tanıyorum -tüm ülkede- tasarımını uygulaman ve vitrine çıkarman için para verecek kadar bana güvenen insanlar. Lanet olsun! Tüm hayatım boyunca Grand Tasarım’da kalmayacağım. Beni de yanma al, sana finans bulayım. Sen imalata bakarsın, ben de işi yürütürüm. Büyük bir şeyler başarabilmenin tek yolu bu."

"Ah, tanrım," diye içimi çektim. “Kulağa gerçekten de güzel geliyor. Ama yanlış iz peşindesin. Benim satacak bir şeyim yok."

"Hadi ama!" dedi. “Bana güvenebileceğini biliyorsun. Dediğimi yapmayı kesinlikle reddetsen de kimseye bundan bahsedecek değilim. Ben dostlarıma kazık atmam. Yalnızca tasarımını kendin üretmezsen hata yapmış olacağını düşünüyorum."

"Luke, söylediğimde ciddiyim."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra bakışları yine bana döndü. Ona baktığımda, gülümsediğini gördüm.

"Bir sonraki soru ne?" diye sordum.

"Hayaletçark ne?" dedi.

"Ne?"

"Çok gizli Merle Corey projesi. Hayaletçark," diye yanıt verdi. “Kimsenin daha önce görmediği şeyler içeren bilgisayar tasarımı. Sıvı yarı-iletkenler, dondurucu tanklar, plazma..."

Kahkahalar atmaya başladım.

"Tanrım!" dedim. “Bu yalnızca bir şaka. Çılgın bir hobi. Bir tasarım oyunu. Yeryüzü üzerinde asla imal edilemeyecek bir makine. Eh, belki çoğu edilebilir. Ama çalışmaz. Escher çizimi gibi kağıt üzerinde harika görünür, ama gerçek yaşamda yapılamaz." Bir süre düşündükten sonra sordum, “Sen nereden biliyorsun? Kimseye bundan bahsetmedim."

Bir dönemeçten dönerken boğazını temizledi. Ay ağaç tepeleri ile kesilmişti. Ön camın üzerinde birkaç çiy damlası belirmişti.

"Eh, o kadar da gizli davranmadın," diye yanıt verdi. “Ne zaman ofisine gelsem masanın üzerinde ve çizim tahtanda tasarımlar, grafikler, notlar olurdu. Fark etmekten kendimi alamadım. Çoğu 'Hayaletçark' olarak adlandırılmıştı. Ve Grand Tasarım’da buna benzer bir şey olmadı hiç, bu yüzden senin en sevdiğin projen ve güvenliğe giden biletin olduğunu düşündüm. Beceriksiz hayalcinin biri olduğunu hiç düşünmedim. Bana doğruyu söylediğinden emin misin?"

"Eğer oturup burada yapılabilecek kadarını yapsak," diye yanıt verdim dürüstlükle, “orada durur, tuhaf görünür ve tek bir lanet şey bile yapmaz."

Başını iki yana salladı.

"Bu doğru gelmiyor," dedi. “Hiç senin yapacağın bir şey değil, Merle. Neden zamanını çalışmayacak bir makine tasarlamak için harcayasın ki?"

"Tasarım kuramı konusunda bir egzersizdi..." diye başladım.

"Affedersin, ama bu saçmalık," dedi. “Evrende senin o kahrolası makinenin çalışacağı tek bir yer bile olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunu söylemedim. Yalnızca onu varsayımsal koşullar altında çalışmak üzere tasarladığımı açıklamaya çalışıyordum."

"Ah. Başka bir deyişle, eğer bir başka dünyada öyle bir yer bulursak, çalışır."

"Ah, evet."
"Sen tuhafsın, Merle. Bunu biliyor musun?"
"Hı-hı."
"Boka düşmüş bir başka hayal. Ah, pekala... Söylesene, buraya uydurulabilecek sıra dışı bir özelliği yok mu?"
"Yok. Burada işlevlerini yerine getirmez."
"İşlevlerinde bu kadar özel olan ne ki?"
"Uzay, zaman ve Everett ve Wheeler isimli bazı adamların bazı fikirlerini içeren bir sürü teorik saçmalık. Yalnızca matematikle açıklanabilir."
"Emin misin?"
"Ne fark eder ki? Bir ürünüm yok, şirketim de yok. Kusura bakma. Martinez ile ortaklarına bunun çıkmaz sokak olduğunu söyle."
"Hı? Martinez kim?"
"Corey ve Raynard Ltd.Şti.'nin potansiyel sermayedarlarından biri," dedim. “Dan Martinez. Orta yaşlı, biraz kısa, biraz seçkin görünüşlü, ön dişi kırılmış..."
Kaşları çatıldı. “Merle. Kimden bahsettiğin konusunda en ufak fikrim yok."
"Barda seni beklerken yanıma yaklaştı. Senin hakkında çok şey biliyor gibiydi. Şimdi, biraz önce tanımladığın potansiyel durumla ilgili olduğunu anladığım bir sürü soru sordu. Sermaye bulmak için ona gitmişsin gibi davrandı."
"Hı -hı," dedi. “Onu tanımıyorum. Neden daha önce söylemedin?"
"Gitti, sen de yemek bitene kadar işten bahsetmek yok, dedin. Zaten o kadar önemli görünmemişti. Hatta benden, senin hakkında sorular sorduğunu sana söylememi istedi."
"Özellikle ne bilmek istiyormuş?"
"Üzerinde hak iddia edilemeyecek bilgisayar hakları satıp satamayacağını ve yatırımcıları mahkemeye çıkmaktan koruyup koruyamayacağını, diye anladım."
Direksiyona bir şaplak attı. “Bu hiç de mantıklı gelmiyor," dedi. “Gerçekten de gelmiyor."
"Aklıma, bu şeye yatırım yapmaları için konuştuğun insanlar tarafından araştırma yapması için tutulmuş biri olabileceği geliyor -ya da seni biraz silkeleyip dürüst kalmanı sağlamak için."

"Merle, para konulacak bir şey olduğundan emin olmadan yatırımcı arayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Senden başka kimseyle konuşmadım ve sanırım bir daha da konuşmayacağım. Sence o adam kim olabilir? Ne istiyor?"

Başımı iki yana salladı, ama Thari dilinde söylediği o sözleri düşünüyordum.

Neden olmasın?

"Bana aynı zamanda Amber adında bir yerden bahsettiğini duyup duymadığımı sordu."

Ben bunu söylerken dikiz aynasına bakıyordu ve ani bir dönüşü yakalamak için direksiyonu hızla kıvırdı.

"Amber mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Tuhaf. Tesadüf olmalı..."

"Ne?"

"Geçen hafta Amber isimli bir hayal dünyasından bahsedildiğini duydum. Ama kimseye bahsetmedim. Sarhoş gevezeliğiydi."

"Kim? Kim bahsetti?"

"Tanıdığım bir ressam. Gerçek bir çatlak, ama yetenekli bir adam. Adı Melman. Çalışmalarını çok severim ve epey resmini aldım. Şehre son döndüğümde yeni bir şeyler var mı diye uğramıştım. Yoktu, ama yine de evinde uzun uzun oturdum, konuştuk, içtik, bir şeyler tüttürdük. Bir süre sonra kafayı iyice buldu ve büyüden bahsetmeye başladı. Kart numaralarından bahsetmiyorum. Ayinsel şeyler, anlıyor musun?"

"Evet."

"Eh, bir süre sonra biraz gösteri yapmaya başladı. Ben de biraz kafayı bulmuş olmasaydım işe yaradığına yemin edebilirdim. Bir şeyler uçurdu, ateş perdeleri çağırdı, bir dizi canavar yarattı ve yok etti. Bana verdiği şeyde asit vardı herhalde. Ama lanet olsun! Kesinlikle gerçek görünüyordu."

"Hı -hı."

"Her neyse," diye devam etti. “bir tür eski şehirden bahsetti. Sodom ve Gomore’ye mi benziyordu, yoksa Camelot’a mı, bilmiyorum. Kullandığı onca sıfata bakılırsa. O yere Amber diyordu ve yarı deli bir aile tarafından yönetildiğini, şehrin onların piçleriyle ve ataları uzun zaman önce oraya getirilmiş kişilerle dolu olduğunu anlattı. Ailenin ve şehrin gölgeleri bilinen

efsanelerin çoğunda geçiyormuş falan. Bu da ne demekse. Metafor mu yapıyor ki çok yapardı, değilse Ne demek istiyor, asla emin olamadım. Ama o yeri orada duydum."

"İlgi çekici," dedim. “Melman öldü. Evi birkaç gün önce yandı."

"Hayır, bilmiyordum." Yine aynaya baktı. “Onu tanır mıydın?"

"Sen gittikten sonra tanıştım. Kinsky Julia’nın onunla görüştüğünü anlattı ve bana onun hakkında ne anlatabileceğini görmek için adamı aradım... Şey, Julia da öldü."

"Nasıl oldu? Onu daha geçen hafta gördüm."

"Tuhaf bir şekilde. Onu garip bir hayvan öldürdü."

"Tanrım!"

Aniden fren yaptı ve soldaki geniş açıklığa çekti. Dik, ağaç dolu bir yamaca bakıyordu. Ağaçların üstünde, çok uzaktaki şehrin minik ışıklarını görebiliyordum.

Motoru durdurdu, farları söndürdü. Cebinden bir Dunham torbası çıkardı ve sigara sarmaya başladı. Onu yukarı, ileri bakarken yakaladım.

"O aynayı çok sık kontrol ediyorsun."

"Evet," diye yanıt verdi. “Hilton’ın park yerinden buraya kadar bir araba tarafından takip edildiğimizden emindim. Uzun süredir birkaç dönemeç geriden geliyordu. Şimdi yok olmuş gibi görünüyor."

Sigarasını yaktı ve kapıyı açtı.

"Biraz hava alalım."

Onu takip ettim ve birkaç dakika boyunca uzaklara bakarak durduk. Ay ışığı yakınımızdaki ağaçların gölgelerini düşürecek kadar güçlüydü. Sigarasını yere attı ve üzerine bastı.

"Lanet olsun!" dedi. “Bu çok karmaşık olmaya başladı! Julia’nın Melman’ı gördüğünü biliyordum, tamam mı? Melman’ı gördükten sonra onu görmeye gittim, tamam mı? Hatta Melman’ın ona götürmemi istediği küçük bir paketi ilettim, tamam mı?"

"Kartlar," dedim.

Başını salladı.

Kartları cebimden çıkardım ve ona gösterdim. Loş ışıkta kısa bir bakış fırlattı, ama yine başını salladı.

"O kartlar," dedi. Sonra, “Ondan hâlâ hoşlanıyordun, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Ah, lanet olsun," diye içini çekti. “Tamam. Sana anlatmam gereken bazı şeyler var, eski dostum. Hepsi güzel şeyler değil. Düşünmek için bana bir dakika ver. Benim için bir sorun yarattın ya da ben kendi kendim için yarattım, zira bir şeye karar verdim."

Bir taş yığınını tekmeledi ve taşlar yamaçtan aşağı yuvarlandı.

"Tamam," dedi. “İlk önce, o kartları bana ver."

"Neden?"

"Onları yırtıp konfeti yapacağım."

"Yok canım. Neden?"

"Onlar tehlikeli."

"Bunu zaten biliyorum. Ama bende kalacak."

"Anlamıyorsun."

"O zaman açıkla."

"O kadar kolay değil. Sana neleri anlatmam ve neleri anlatmamam gerektiğine karar vermeliyim."

"Neden bana her şeyi anlatmıyorsun?"

"Yapamam. İnan bana..."

İlk patlamayı duyduğumda kendimi yere attım. Mermi sağımdaki taştan sekti. Luke kendini yere atmadı. Zikzaklar çizerek, iki merminin geldiği solumuzdaki ağaç kümesine doğru koşmaya başladı. Elinde bir şey vardı ve kaldırdı.

Luke üç kez ateş etti. Saldırgan bir mermi daha yolladı. Luke’un ikinci atışından sonra birinin inlediğini duydum. O zamana kadar ayağa fırlamış, elimde bir taş, ona doğru koşuyordum. Üçüncü atıştan sonra bir bedenin düştüğünü duydum.

Tam cesedi çevirirken yanma vardım ve adamın kırık dişinin yanından hafif bir mavi bulutun ya da gri bir sisin uçup gittiğini gördüm.

"Bu da neydi?" diye sordu Luke, sis dağılırken.

"Sen de mi gördün? Bilmiyorum."

Gömleğinin önünde karanlık bir lekenin büyümekte olduğu gevşek şekle baktı. Sağ elinde 38'lik bir revolver vardı.

"Tabanca taşıdığını bilmiyordum," dedim.

"Benim kadar yolculuk yaparsan, tedbiri elden bırakmazsın," diye yanıt verdi. “Vardığım her şehirde yeni bir silah satın alırım ve giderken satarım. Havayolları güvenliği. Sanırım bunu satamayacağım. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim, Merle. Ya sen?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Bu Dan Martinez, sana bahsettiğim adam."

"Ah, Tanrım' dedi. “Yeni bir kahrolası kargaşa. Belki bir yerlerde bir Zen manastırına girmeli ve kendimi hiçbir şeyin önemi olmadığına inandırmalıyım. Ben..."

Aniden sol parmak uçlarını alnına kaldırdı.

"Eyvah," dedi sonra. “Merle, anahtarlar yerinde. Arabaya bin ve hemen otele dön. Beni burada bırak. Acele et!"

"Neler oluyor? Ne..."

Silahını, küt burunlu bir otomatiği kaldırdı ve bana doğrulttu.

"Hemen! Sesini kes ve git!"

"Ama..."

Silahı indirdi ve ayaklarımın arasında sıktı. Sonra karnıma nişan aldı.

"Corwin oğlu Merlin," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "eğer hemen şimdi koşmaya başlamazsan ölürsün!"

Tavsiyesine uydum, bir çakıl yağmuru yaratarak ve dönerken yerde lastik izleri bırakarak arabayı kaldırdım. Tepeden aşağı fırladım ve sağımdaki dönemeçte patinaj yaptım. Bir sonraki dönemeçte fren yaptım. Sonra yavaşladım.

Sola, bir kayanın dibine, çalıların yakınına çektim. Motoru durdurdum, farları söndürdüm ve el frenini çektim. Kapıyı sessizce açtım ve dışarı çıktıktan sonra tam olarak kapatmadım. Buna benzer yerlerde sesler çok açık duyulur.

Yolun daha karanlık olan sağ yanında kalarak geri yürümeye başladım. Ortalık çok sessizdi. İlk dönemeci döndüm ve bir sonrakine yöneldim. Bir ağaçtan diğerine bir şey uçtu.

Sanırım bir baykuştu. İkinci dönemeci dönerken, sessizliği bozmamak için istediğimden daha yavaş ilerledim.

Son dönemeci kayaların ve çalıların arkasına saklanarak ellerim ve dizlerim üzerinde dolandım. Sonra durdum, biraz önce durduğumuz yeri inceledim. Görünürde hiçbir şey yoktu. Yavaş yavaş, ihtiyatla, gerekirse yerimde donmaya, yere yatmaya, dalmaya ya da fırlayıp koşmaya hazır ilerledim.

Rüzgarda sallanan dallar dışında hiçbir şey kıpırdamadı.

Görünürde kimse yoktu.

Çömeldim ve hâlâ yavaş hareket ederek, hâlâ saklanarak yavaş yavaş ilerledim.

Orada değildi. Bir yere kaçmış olmalıydı. Daha yakına gittim, yine durdum, en az bir dakika boyunca dinledim. Hareket eden bir şeylere ilişkin hiçbir ses yoktu.

Martinez'in öldüğü yere gittim. Ceset yok olmuştu. Bölgeyi adımladım, ama ben gittikten sonra ne olduğuna ilişkin fikir verecek hiçbir ipucu bulamadım. Aklıma seslenmek için sebep gelmedi, bu yüzden seslenmedim.

Başka talihsizlik yaşamadan arabaya döndüm, bindim ve kasabaya yollandım. Ne haltlar dönüyor olabileceği konusunda fikir bile yürütmedim.

Arabayı otelin park yerine, daha önce park edilmiş olduğu yerin yakınına bıraktım. Sonra içeri girdim, Luke'un odasına yürüdüm ve kapıyı çaldım. Gerçekte bir yanıt beklememiştim, ama içeri gizlice girmeden önce yapılması gereken uygun bir şey gibi görünmüştü.

Yalnızca kilidi kırmaya ve kapı ile çerçeveyi sağlam bırakmaya dikkat ettim, çünkü Bay Brazda iyi bir adama benziyordu. Biraz uzun sürdü, ama görünürde kimse yoktu. İçeri girdim, ışığı yaktım, hızla odaya göz gezdirdim, sonra içeri girdim. Birkaç dakika dinleyerek durdum, ama koridordan ses duymadım.

Düzenli. Bavul rafının üzerinde bavul, boş. Giysiler dolaba asılı, ceplerde iki kibrit, bir tükenmez, bir kurşun kalem dışında hiçbir şey yok. Çekmecede birkaç giysi ve iç çamaşırdan, başka bir şey yok. Tıraş çantasının içinde ya da lavabonun kenarında güzelce dizilmiş halde duran tuvalet eşyaları.

Orada değişik bir şey yok. Komodinin yanında B.H. Liddell Harfin Strateji kitabının bir kopyası, kitap ayracının yerine bakılırsa üçte ikisi okunmuş.

Asker giysileri bir sandalyenin üzerine atılmış, tozlu çizmeleri yanında duruyordu, çoraplar içine tıkıştırılmıştı. Çizmelerin içinde bir çift kauçuk banttan başka bir şey yoktu. Gömlek ceplerine baktım, başta boş gibiydiler, ama sonra parmak uçlarım bir tanesinin içinde bir dizi küçük, beyaz kağıttan bir top buldu. Şaşkınlık içinde birkaç tanesini açtım. Tuhaf gizli mesajlar mı? Hayır... Tamamen paranoyaklaşmanın anlamı yoktu, bir tanesinin üzerindeki birkaç kahverengi zerre soruyu yanıtladı. Tütün. Bunlar sigara kağıdı parçalarıydı. Ormanda yürürken izmaritleri yırtmıştı

anlaşılan. Onunla çıktığım birkaç yürüyüşü hatırladım. Eskiden bu kadar temiz değildi.

Pantolonunu araştırdım. Bir arka cepte nemli bir bandana, diğerinde bir tarak vardı. Ön sağ cepte hiçbir şey yoktu, soldakinde ise tek bir mermi. İçgüdüyle mermiyi cebime attım, sonra şiltenin altını ve çekmecelerin arkasını araştırdım. Tuvaletin sifon kutusuna bile baktım. Hiçbir şey. Tuhaf davranışlarını açıklayacak hiçbir şey bulamadım.

Araba anahtarlarını komodinin üzerine bırakıp çıktım, kendi odama döndüm. İçeri zorla girdiğimi bilmesine aldırmıyordum. Aslında, bu fikir hoşuma gidiyordu. Hayaletçark planlarıma burnunu sokmasına kızmıştım. Dahası, dağdaki davranışı için bana çok iyi bir açıklama borçluydu.

Soyundum, duş aldım, yatağa girdim ve ışığımı söndürdüm. Kanıt bırakmak istemediğim ve geri dönemeyeceğine ilişkin güçlü bir duygu taşıdığım için not bırakmadım.

Bölüm 6

Kısa boylu, ağır, biraz kırmızı yüzlü bir adamdı. Siyah saçlarında beyaz çizgiler vardı ve belki tepede biraz seyrelmişti.

New York banliyölerindeki yarı kırsal evinde, çalışma odasında oturmuş bira yudumluyor, ona sorunlarımdan bahsediyordum. Pencerenin ötesinde rüzgarlı, yıldızlı bir gece vardı ve adam iyi bir dinleyiciydi.

"Luke'un ertesi gün görünmediğini söylüyorsun," dedi.

"Mesaj yolladı mı?"

"Hayır."

"O gün tam olarak neler yaptın?"

"Sabahleyin odasını kontrol ettim. Tıpkı bıraktığım gibiydi. Danışma memuruna gittim. Söylediğim gibi, hiçbir şey bırakmamıştı. Bu yüzden kasabaya, doğru uzun bir yolculuğa çıktım. Öğleden biraz sonra geri döndüm, öğle yemeği yedim ve odayı yine denedim. Aynıydı. Sonra arabanın anahtarlarını ödünç aldım ve önceki gece gittiğimiz yere sürdüm. Gündüz gözüyle bakınca, sıra dışı herhangi bir şeye ilişkin hiçbir işaret yoktu. Hatta yamaçtan aşağı inip çevreye bakındım. Ceset ya da ipucu yoktu. Geri döndüm, anahtarları yerine koydum, akşam yemeği vaktine kadar otelde zaman öldürdüm, yemeğimi yedim, sonra seni aradım. Sen gelmemi söyleyince rezervasyon yaptırdım ve erken yattım. Bu sabah servis otobüsünü yakaladım ve Albuquerque'den buraya uçakla geldim."

"Bu sabah odayı yine kontrol ettin mi?"

"Evet. Yeni bir şey yoktu."

Başını iki yana salladı ve piposunu yeniden yaktı.

Adı Bill Roth idi ve babam bu bölgede yaşarken dostu ve avukatı olmuştu. Muhtemelen Yeryüzü'nde babamın güvendiği tek insandı ve ona ben de güveniyordum. Burada geçirdiğim sekiz yıl boyunca onu birkaç kez ziyaret etmiştim. Son zamanlarda, bir buçuk yıl önce, ne yazık ki, karısı Alice'in cenazesi için. Ona, Kaos Sarayları'nın dışında, kendi ağzından duyduğum şekliyle babamın hikayesini anlatmıştım, çünkü neler olup bittiğini Bill'in duymasının istediği izlenimini edinmiş, ettiği yardımlardan dolayı babamın ona bir açıklama borçlu olduğu kanısına varmıştım. Ve Bili

gerçekten de anlar ve inanır görünmüştü. Ama zaten, babamı benden çok daha iyi tanıyordu.

"Daha önce de babana benzerliğinden bahsettim."

Başımı salladım.

"Fiziksel özelliklerin ötesinde," diye devam etti. “Uçağı düşman hattının gerisine düşmüş bir pilot gibi aniden ortaya çıkma alışkanlığı vardı. Belinde kılıç, at üstünde geldiği ve çürük bir yaprak yığınının izini sürmemi istediği geceyi asla unutamayacağım." Güldü. “Şimdi sen Pandora’nın kutusunun yine açıldığını düşündüren bir hikayeyle geliyorsun. Neden her aklıbaşında genç adam gibi bir boşanma isteğiyle geliniyorsun? Ya da bir vasiyetname yazılması ya da vakıf kurulması isteğiyle? Bir ortaklık anlaşmasıyla? Öyle bir şeyle? Hayır, bu Cari’ın sorunlarından birine benziyor. Amber’de yaptığım o diğer şey bile göreceli olarak daha ağırbaşlıydı."

"Diğer şey mi? Antlaşmadan mı bahsediyorsun. Random’ın çevirmesi ve senin boşluk araman için Fiona ile Kaos Kralı Swayhil’le yaptığımız Desendüşüşü Antlaşması’nı gönderdiği zamanı mı?"

"Evet, o," dedi, “ama bitmeden önce ben de dilinizi öğrenmeye başladım. Sonra Flora kütüphanesini iade etmemi istedi -kolay bir iş değildi- ve sonra eski bir iz takip edildi. Tekrar birleşmek için mi, yoksa intikam için mi, asla öğrenemedim. Ama bana iyi ödeme yaptı. Bu parayla Palm Beach’teki yeri aldım. Sonra... Ah, lanet olsun. Bir süre sonra kartvizitime 'Amber Sarayı Danışmanı' unvanını eklemeyi düşündüm. Ama bu tür işler anlaşılır şeyler. Daha sıradan seviyede hep yapıyorum. Ama seninkinde o kara büyü ve babanı takip eder görünen o ani-ölüm niteliği var. Beni fena korkutuyor ve sana bu konuda nasıl tavsiyeler verebileceğimi bile bilmiyorum."

"Eh, kara büyü ve ani ölüm benim alanım, sanırım," diye yorum yaptım, “Aslında, düşünce tarzımı çok fazla renklendiriyor olabilirler. Sen olaylara benden daha farklı bakarsın. Tanım gereği kör nokta, farkında olmadığın bir şeydir. Neyi gözden kaçırıyor olabilirim?"

Birasından bir yudum aldı, piposunu yine yaktı.

"Tamam," dedi. “Dostun Luke. O nereli?"

"Sanırım Ortabatı’dan bir yerden demişti: Nebraska, Iowa, Ohio. O yerlerden birinden."

"Hı -hı. Babası ne işle uğraşılmış?"

"Hiç bahsetmedi."

"Kız ya da erkek kardeşi var mı?"

"Bilmiyorum. Hiç söylemedi."

"Sana biraz tuhaf gelmiyor mu? Onu tanıdığın sekiz yıl boyunca sana ailesinden ya da geldiği yerden hiç bahsetmemiş."

"Hayır. Hem, ben de benimkilerden hiç bahsetmedim."

"Bu doğal değil, Merle. Sen bahsedemediğin tuhaf bir yerde büyüdün. Konuyu değiştirmek, bahsetmekten kaçınmak için her sebebin vardı. Anlaşılan onun da varmış. Ve sonra, sen geldiğin zaman buradaki çoğu insanın nasıl davrandığından bile emin değildin. Ama Luke'u hiç merak etmedin mi?"

"Elbette. Ama o benim suskunluğuma saygı gösterdi. Ona daha az saygı gösteremezdim. Bu tür şeylerin sınırdışı olduğu konusunda sessiz bir anlaşmamız vardı, diyebilirsin."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Üniversitenin ilk yılında aynı sınıftaydık, bir sürü ortak dersimiz vardı."

"Ve ikiniz de orada yabancıydınız ve başka arkadaşınız yoktu. Baştan itibaren anlaştınız..."

"Hayır. Birbirimizle hemen hemen hiç konuşmuyorduk. Karşısına çıkan herkesten on kat daha iyi olduğunu sanan kibirli bir piç olduğunu düşünmüştüm. Ondan hoşlanmadım ve o da benden hoşlanmıyordu."

"Neden?"

"O da benim hakkımda benzer düşüncelere sahipmiş."

"Demek yavaş yavaş ikiniz de yanıldığınızı anladınız mı?"

"Hayır. İkimiz de haklıydık. Hangimizin üstün olduğunu anlamaya çabalarken birbirimizi tanımaya çalıştık. Ben olağanüstü bir şey yapacak olsam, beni geçmeye çalışırdı. Keza bende aynı şekildeydim. Aynı sporu yaptık, aynı kızlarla çıkmaya çalıştık, birbirimizin notlarını geçmeye çalıştık."

"Ve...?"

"Sanırım bir yerlerde birbirimize saygı duymaya başladık. İkimiz de Olimpiyat Oyunları'ndayken bir şey koptu. Birbirimizin sırtına şaplaklar atmaya, gülmeye başladık. Çıkıp akşam yemeği yedik, tüm gece oturup konuştuk. Bana Olimpiyatlara hiç aldırmadığını söyledi, ben de aldırmadığımı söyledim. Yalnızca benden daha iyi olduğunu göstermeye çalışmış ve artık umurunda değilmiş. İkimizin de yeterince iyi olduğuna karar vermiş ve meselenin burada kalması onun için yeterliymiş. Ben de

tam olarak böyle hissediyordum ve ona böyle söyledim. O zaman dost olduk."
"Bunu anlayabilirim,'" dedi Bill. “Özel bir tür dostluk. Belli yerlerde dostsunuz."
Güldüm ve içkimden bir yudum aldım.
"Herkes öyle değil midir?"
"Başta, evet. Bazen daima. Bunda yanlış olan bir şey yok. Ama sizinki çoğundan daha özel bir dostluğa benziyor."
Yavaşça başımı salladım. “Belki öyledir."
"Yine de mantıklı gelmiyor. Birbirine sizin kadar yakın iki adam ve ikinizin de birbirinize gösterecek bir geçmişiniz yok."
"Sanırım haklısın. Bu ne anlama geliyor?"
"Sen normal bir insan değilsin."
"Hayır, değilim."
"Luke’un da insan olduğundan emin değilim."
"O zaman ne? *
"Bu senin uzmanlık alanın."
Başımla onayladım.
"Konu dışı olarak," diye devam etti Bili, “beni rahatsız eden başka bir şey var."
"Ne?"
"Bu Martinez isimli adam. Sizi kırlara kadar takip etti, siz durunca durdu, peşinizden geldi ve ateş açtı. Kimin peşindeydi? İkinizin birden mi? Yalnız Luke’un mu? Yoksa yalnız senin mi?"
"Bilmiyorum. İlk merminin hangimize atıldığından emin değilim. Ondan sonra Luke’a ateş ediyordu çünkü o sırada Luke saldırıya geçmişti ve adam kendini savunuyordu."
"Kesinlikle. Adam S ya da S’nin aracısı olsaydı neden barda seninle konuşmaya zahmet etsin ki?"
"Artık her şeyin son sorusu için hazırlık olduğunu düşünüyorum, yani Luke’un Amber hakkında herhangi bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için."
"Ve yanıtından çok tepkin onu bildiğine inandırdı."
"Eh, Luke’un bildiği açık sonunda bana hitap tarzına bakılırsa. Sence gerçekte Amber’den birisi hesabına mı çalışıyordu?"
"Belki. Luke Amberli değil, değil mi?"

"Savaştan sonra orada geçildiğim zaman boyunca ona benzer birinden bahsedildiğini duymadım. Soyağacı konusunda oldukça fazla ders aldım üstelik. Bu tür konulara geldiğinde akrabalarım dikiş dikmek için bir araya gelmiş kadınlar gibi oluyor -ama Kaos'takilerden daha az düzenliler- kimin en büyük olduğuna bile karar veremiyorlar, çünkü bazıları zamanın farklı aktığı yerlerde doğmuş ama oldukça kapsamlı bilgileri var..."

"Kaos! Bu doğru! Oradaki akrabalarınla da aran iyi değil! Bu...?"

Başımı iki yana salladım. “Mümkün değil. Oradaki aileler hakkında daha fazla bilgim var. Gölge'yi kullanabilen ve yürüyebilen herkesi tanıdığımı düşünüyorum. Luke onlardan biri değil ve..."

"Bir dakika bekle! Saraylar'da da Gölge'de yürüyebilenler mi var?"

"Evet. Ya da bir yerde kalıp, Gölge'yi kendilerine çağırabilirler. Tersi gibi..."

"O gücü kazanmak için Desen'i yürümen gerektiğini sanıyordum."

"Logrus isimli bir eşdeğerleri var. Kaotik bir labirent. Değişip duruyor. Çok tehlikeli. Bir süre zihnin dengesini de bozuyor. Hiç eğlenceli değil."

"Demek sen yaptın."

"Evet."

"Desen'i de yürüdün."

Hatırlayarak dudaklarımı yaladım.

"Evet. Neredeyse beni öldürecekti. Suhuy öyle sanıyordu, ama Fiona kendisi yardım ederse başarabileceğimi düşünüyordu. Ben..."

"Suhuy kim?"

"Logrus Ustası. Dayım. Amber'in Desen'i ile Kaos'un Logrus'unun uyumsuz olduğunu, ikisinin imgelerini aynı anda içimde taşıyamayacağımı düşünüyordu. Random, Fiona ve Gerard Desen'i görmem için beni aşağıya götürmüşlerdi. O zaman Suhuy ile iletişim kurdum ve bir bakmasını sağladım. Birbirlerine zıt olduklarını ve Desen'i yürümeye kalkarsam ya yok olacağımı ya da Desen'in Logrus'un içimdeki imgesini sileceğini söyledi. Muhtemelen birincisi olacaktı. Ama Fiona Desen'in her şeyi, hatta Logrus'u bile kapsıyor olması gerektiğini, Logrus'u anladığı kadarıyla onun da her şeyin yanında işleyebiliyor olması gerektiğini söyledi. Böylece kararı bana bıraktılar ve Desen'i yürümem gerektiğini anladım. Bu yüzden yürüdüm. Başardım ve şimdi hem Logrus'u, hem Desen'i taşıyorum. Suhuy Fiona'nın haklı olduğunu kabul etti ve bunun annemle babamın farklı

soylardan gelmesi ile ilgili olduğu tahminini yürüttü. Fiona kabul etti, ama..."

Bili elini kaldırdı. “Bir dakika bekle. Bir anda Suhuy dayını Amber Şatosu’nun bodrumuna nasıl getirebildiğinizi anlamadım."

"Ah, Amber Koz Kartlarına ek olarak bir deste de Kaos Koz Kartlarım var. Kaos’taki akrabalarımı içeriyor."

Başını iki yana salladı. “Bütün bunlar büyüleyici, ama konudan uzaklaşıyoruz. Gölge’de yürüyebilen başkası var mı? Yoksa bunu yapmak için başka yolları mı var?"

"Evet, yapılabilmesi için değişik yollar var. Tekboynuz gibi bazı büyülü varlıklar diledikleri yere giderler. Ve kim olursan ol bir Gölge yürüyüşçüsünü ya da Gölge’de yürüyebilen büyülü bir varlığı, izini sürebildiğin sürece takip edebilirsin. Şarkıdaki Thomas Rhymer gibi. Ve bir Gölge yürüyüşçüsü bir orduyu bile geçirebilir. Ve sonra Amber ve Kaos’a en yakın Gölgeler’deki krallıklar var. İki güç merkezine yakınlıklarından dolayı uçta yaşayan halklarda güçlü büyücüler doğabiliyor. Bazı güçlü büyücüler bu konuda oldukça becerikli olabiliyor ama Desen ya da Logrus imgeleri kusurlu oluyor, bu yüzden asla bizler kadar iyi olamıyorlar. Ama iki tarafta da içeri girmek için davete ihtiyaç duymuyorlar. Orada Gölge arayüzeyleri çok ince. Aslında o Gölgelerle ticaret yapıyoruz. Ve daha önce açılmış yollar zamanla daha da kolay kullanılıyor. Ama dışarı çıkmak daha güç. Ama büyük saldırgan güçlerin içeri girdiği bilinir. İşte bu yüzden devriyeler bulunduruyoruz. Arden’de Julian, denizde Gerard, vesaire."

"Ya başka yollar?"

"Bir Gölge fırtınası belki."

"O ne?"

"Doğal, ama çok iyi anlaşılamamış bir olgu. Aklıma gelen en iyi benzetme tropikal bir fırtına. Kaynakları hakkında bir teori, Amber’den ve Kaos’tan yayılan ve gölgeleri şekillendiren dalgaların frekansları ile ilgili. Her ne ise, bu tür bir fırtına çıktığı zaman, dinmeden önce çok sayıda gölgeden geçebilir. Bazen büyük zarar yaratırlar, bazense çok az. Ama sık sık yolları üzerindeki bazı şeyleri naklederler."

"Buna orada yaşayanlar da dahil mi?"

"Daha önce olduğu biliniyor."

Birasını bitirdi. Ben de benimkini bitirdim.

"Ya Koz Kartları?" diye sordu. “Başka birisi onları kullanmayı öğrenebilir mi?"

"Evet."

"Ortalıklarda kaç deste var?"

"Bilmiyorum."

"Onları kim yapıyor?"

"Saraylar’da bazı uzmanlar var. Ben orada öğrendim. Ve Amberde Fiona ve Bleys var. Random’a da öğrettiklerini sanıyorum..."

"Bahsettiğin o büyücüler... Yakındaki krallıklarda... Onlar da bir deste Koz Kartı yapabilirler mi?"

"Evet, ama onlarınki mükemmel olmaz. Onları doğru yapabilmek için Desen ya da Logrus sınavından geçmiş olman gerektiğini düşünüyorum. Bazıları kullanırken risk alıyor olacağın, kusurlu bir deste yapabilir. Sonunda ölebilir ya da yanlış yere gidebilirsin, bazen de hedeflediğin yere ulaşırsın."

"Ya Julia’nın evinde bulduğun deste...?"

"Onlar gerçek."

"Nasıl açıklıyorsun?"

"Kartları hazırlamayı bilen birisi öğrenme yeteneğine sahip birisine öğretmiştir ve benim hiç haberim olmamıştır. O kadar."

"Anlıyorum."

"Korkarım bunların hiçbiri verimli olmadı."

"Ama düşünmek için her şeyi bilmeye ihtiyacım var," diye yanıt verdi. “Başka nasıl ipucu bulurum? Bir bira daha ister misin?"

"Dur."

Gözlerimi kapattım ve Logrus’un imgesini çağırdım. Durmaksızın değişen Logrus’u. Arzumu belirledim ve görüntünün içindeki iki çizginin parlaklığı ve kalınlığı arttı. Kollarımı yavaşça oynattım, dalgalanmalarını, silkinmelerini taklit ettim.

Sonunda çizgiler ve kollarım yekvücut oldu. Ellerimi açtım, çizgileri Gölge’de dışarılara uzattım.

Bili boğazını temizledi.

"Uh -ne yapıyorsun, Merle?"

"Bir şey arıyorum," diye yanıt verdim. “Bir dakika daha."

Çizgiler dilediğim nesnelere rastlayana -ya da benim sabrım ve konsantrasyonum tükenene kadar- Gölge’nin sonsuzluğu içinde yayılmaya

devam edecekti. Sonunda bir çift oltadaki ısırıklar gibi silkinmeler hissettim.

"İşte geldiler," dedim ve çizgileri hızla çektim.

İki elimde iki soğuk bira belirdi. Onları yakaladım ve birini Bill’e uzattım.

"Gölge yürüyüşünün tersi ile bunu kastetmiştim," dedim, birkaç kez derin derin nefes alarak, “Gölge’den iki bira istedim. Seni mutfağa gitme zahmetinden kurtardım."

Üzerinde tuhaf, yeşil yazılar olan portakal rengi etikete baktı.

"Bırak dili, markayı bile tanımıyorum," dedi. “Güvenli olduğundan emin misin?"

"Evet, gerçek bira ısmarladım."

"Ah -aklına açacak ısmarlamak gelmedi, değil mi?"

"Eyvah!" dedim. “Kusura bakma, ben..."

"Sorun değil."

Ayağa kalktı, mutfağa gitti ve biraz sonra bir açacak ile döndü. İlk bira açılınca biraz köpürdü ve köpükler sönene kadar çöp kutusunun üzerinde tutması gerekti. Diğerinde de aynısı oldu.

"Hızlı çektiğim zaman nesneler biraz sarsılmış olabiliyor," diye açıkladım. “Normalde biralarımı o şekilde almam ve unutmuşum..."

"Sorun değil," dedi Bill, ellerini mendiline silerek...

Sonra biranın tadına baktı.

"En azından iyi bir bira," diye yorum yaptı. “Acaba... Hayır."

"Ne?"

"Bir pizza da ısmarlayabilir misin?"

"Neli istersin?"

Ertesi sabah dolanarak akan bir çay boyunca uzun bir yürüyüşe çıktık. Bill’in müşterisi de olan bir komşusunun topraklarındaydı. Yavaş yavaş yürüdük, Bill’in elinde bir sopa, ağzında piposu vardı ve önceki gece başladığı sorgulamaya devam etti.

"Söylediğin bir şey o sırada tam kafama yatmadı," diye bildirdi, “çünkü konunun diğer açıları ile daha fazla ilgileniyordum. Senin ve Luke’un Olimpiyat seçmelerinde finale kaldığınızı ve sonra vazgeçtiğinizi söyledin."

"Evet."

"Hangi dalda?"

"Değişik atletizm dallarında. İkimiz de koşucuyduk ve..."

"Ve onun derecesi seninkine yakındı, öyle mi?"
"Çok yakın. Ve bazen de benimki ona yakındı."
"Garip."
"Ne?"
Kıyı dikleşti ve taşlara basarak daha geniş ve göreceli olarak düz olduğu, yanında çok kullanılan bir patikanın uzandığı karşı kıyıya geçtik.
"Aklıma bu adamın da spor dallarında senin kadar başarılı olmasının tesadüf olamayacağı geliyor," dedi. “Duyduklarıma dayanarak, siz Amberliler biz normal insanlardan kat kat daha güçlüsünüz, size sıra dışı dayanıklılık, iyileşme ve yenilenme güçleri veren fevkalade bir metabolizmanız var. Nasıl oluyor da Luke senin performansına ayak uydurabiliyor?"
"İyi bir atlettir ve kendini formda tutar," diye yanıt verdim.
"Burada onun gibi başkaları da var. Çok güçlü ve hızlı."
Patikaya çıktığımızda başını iki yana salladı.
"Bu konuda tartışmıyorum," dedi. “Ama bana çok fazla tesadüf varmış gibi geliyor. Bu adam senin gibi geçmişini saklıyor, sonra senin kim olduğunu bildiği anlaşılıyor. Söylesene, büyük bir sanatsever mi?"
"Hı?"
"Resim. Koleksiyon yapacak kadar seviyor muydu?"
"Ah. Evet. Düzenli olarak galeri açılışlarına ve müzedeki sergilere giderdik."
Hıhladı ve sopasını bir çakıl taşına sallayarak taşın çaya düşmesine sebep oldu.
"Eh," diye yorum yaptı, “bu bir noktayı zayıflatıyor, ama motifi yok etmiyor."
"Anlamıyorum..."
"O deli gizemci ressamı tanıması tuhaf gelmişti. Ama ressam iyiyse ve Luke resim koleksiyonu yapıyorsa o kadar da tuhaf değil."
"Melman’ı tanıdığını bana söylemek zorunda değildi."
"Doğru. Ama bütün bunlara ilaveten fiziksel yetenekleri... Yalnızca kanıtlara dayanan bir vaka ya da düzen oluşturuyorum, ama adamın çok sıra dışı olduğunu hissediyorum."
Başımı salladım.
"Dün geceden beri ben de defalarca kafamdan geçirdim," dedim. “Eğer gerçekten buralı değilse, ne cehennemden geldiği konusunda bir fikrim

yok."

"O zaman bu ipucunu kaybettik," dedi Bill, beni bir kıvrımdan dolaştırıp suyun karşısındaki bataklık alandan havalanan kuşları izlemek için durarak. Geldiğimiz yöne bir bakış fırlattı, sonra, “Söylesene -tamamen konu dışı- senin ah, mevkiin ne?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir Amber Prensi’nin oğlusun. Bu seni ne yapıyor?"

"Unvan mı dernek istiyorsun? Ben Batı Sınırtoprakları Dükü ve Kolvir Kontu’yum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Amber Prensi olmadığım anlamına geliyor. Kimsenin benim tahta geçmek için planlar yapmamdan ya da kan davası gütmemde korkmasına gerek yok..."

"Hm."

"Ne demek 'hm'?"

Omuzlarını silkti. “Bol bol tarih okudum. Kimse güvenli değildir."

Ben de omuzlarımı silktim. “En son duyduğum, ev cephesinde her şeyin huzurlu olduğu idi."

"Eh, bu iyi haber."

Birkaç dönemeç sonra çakıl taşları ve kum dolu geniş bir alana getirdi. Yaklaşık dokuz metre boyunca hafifçe yükseliyor, sonra iki, iki buçuk metre yüksekliğinde dik bir yükselti ile bitiyordu. Suyun yükseldiği zaman ulaştığı çizgiyi ve tepede büyüyen ağaçların açıktaki köklerini görebiliyordum. Bili ağaçların gölgesinde bir taşa oturdu ve piposunu yaktı. Ben de solunda, yakındaki bir taşın üzerine oturdum. Su huzur verici sesler çıkararak şapırdayıp dalgalanıyordu ve bir süre parlamasını izledik.

"Güzel," dedim bir süre sonra. “Hoş bir yer."

"Hı -hı."

Ona baktım. Bili geldiğimiz yöne bakıyordu.

Sesimi alçaktım. “Orada bir şey mi var?"

"Biraz önce bir şey gördüm," diye fısıldadı, “biri bu tarafa yürüyordu. Biraz arkamızda. Dönemeçlerde gözden kaybettim."

"Belki geriye yürümeliyim."

"Muhtemelen bir şey değildir. Çok güzel bir gün. Çok insan buralarda yürüyüş yapar. Birkaç dakika beklersen ya adamın ortaya çıkacağını ya da başka bir yere gittiğini anlayacağımızı düşündüm yalnızca."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Hayır. Çok kısa göründü. Heyecanlanacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Yalnız, hikayen hakkında düşünmek beni ihtiyatlı kıldı ya da paranoyak. Hangisi olduğundan emin değilim."

Pipomu çıkardım, doldurdum, yaktım ve bekledik. Yaklaşık on beş dakika bekledik. Ama kimse görünmedi.

Sonunda Bill ayağa kalktı, gerindi. “Yanlış alamı," dedi.

"Sanırım öyle."

Yine yürümeye başladı, ben de peşine düştüm.

"Bir de o Jasra adlı kadın beni rahatsız ediyor," dedi. “Koz Kartıyla gelmiş gibi göründüğünü söyledin sonra da ağzında seni bayıltan şu zehir vardı, değil mi?"

"Doğru."

"Daha önce ona benzer biriyle hiç karşılaştın mı?"

"Hayır."

"Herhangi bir tahminin var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Peki, bu *Walpurgisnacht* meselesi neden? Bir psikopat için belirli bir tarihin önem taşımasını anlayabiliyorum, muhtelif ilkel dinlerde halkların mevsim dönüşlerine büyük önem verdiklerini de biliyorum. Ama S deli olamayacak kadar iyi organize olmuş. Ve bir de diğer..."

"Melman önemli olduğunu düşünüyordu."

"Evet, ama o gizemcilik meselelerine dalmıştı. Bilinçli olsa da, olmasa da, aralarında bir ilişki olduğunu düşünmese şaşardım. Efendisinin bundan hiç bahsetmediğini itiraf etti. Kendi fikriydi. Ama bu konuda bilgisi olan sensin. Yılın belirli bir zamanında soyunuzdan birini öldürerek gerçek güç elde edilebilir mi, ya da bunun özel bir anlamı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama elbette bilmediğim çok şey var. Diğer ustalarla karşılaştırıldığında ben çok gencim. Ama işi hangi yöne çekmeye çalışıyorsun? Bunun bir delinin işi olmadığını düşündüğünü söylüyorsun, ama *Walpurgis* fikrine de inanmıyorum."

"Bilmiyorum. Yalnızca yüksek sesle düşünüyordum. İkisi de bana şüpheli geliyor, o kadar. Fransız Lejyonu bu yüzden herkese 30 Nisan’da izin veriyordu. Herkes sarhoş oluyor, ayılmaları iki gün alıyordu. Kamerun savaşının, büyük zaferlerinden birinin yıldönümü. Ama konunun bu olduğundan kuşkuluyum.

"Peki, sfenks neden?" dedi aniden. “Neden seni aptalca bilmeceler değiştokuş edeceğin ya da kelleni kaybedeceğin bir yere götüren bir Koz Kartı yapılsın?"

"Asıl hedeflenenin ikincisi olduğunu hissediyorum."

"Ben de öyle. Ama kesinlikle tuhaf. Biliyor musun? İddiaya girerim hepsi aynı bir tür tuzak."

"Olabilir."

Elimi cebime daldırdım, kartlara uzandım.

"Bırak," dedi. “Bela aramayalım. Belki bir süreliğine gömmelisin onları. Ofisimde kasama koyabilirim."

Kahkaha attım.

"Kasalar o kadar da güvenli değil. Hayır, teşekkürler. Yanımda olmalarını istiyorum. Riske girmeden araştırmanın yolu olmalı."

"Uzman sensin. Ama söylesene, sen istemeden kartın üzerindeki sahneden biri gizlice gelebilir mi?"

"Hayır. Öyle çalışmıyor. İşlevsel olması için dikkatini vermen gerekiyor. Hem de az buz değil."

"Bu da bir şeydir. Ben..."

Yine arkaya baktı. Birisi geliyordu. Gayrı ihtiyari parmaklarımı esnettim.

Sonra onun nefesini salıverdiğini duydum.

"Sorun yok," dedi. “Onu tanıyorum. George Hansen. Önümüzdeki çiftliğin sahibi olan adamın oğlu. Selam, George!"

Yaklaşan şekil tereddüt etti. Orta boylu, tıknazdı. Saçları saman sarısıydı. Üzerinde Levi’s pantolon, Gratelul Dead desenli bir tişört vardı. Kıvırdığı sol kol yenine bir paket sigara sıkıştırılmıştı. Yirmilerinde görünüyordu.

"Selam," diye yanıt verdi yaklaşırken. “Güzel gün, ha?"

"Öyle," diye yanıt verdi Bill. “Bu yüzden evde oturmak yerine dışarıda yürüyoruz."

George’un bakışları bana kaydı.

"Ben de," dedi, dişlerini alt dudağına geçirerek. “Gerçekten güzel bir gün."

"Bu Merle Corey. Beni ziyarete gelmiş."

"Merle Corey," diye tekrarladı George ve elini uzattı. “Selam, Merle."

Elini tuttum ve sıktım. Biraz nemliydi.

"İsmi tanıdın mı?"

"Ah -Merle Corey," dedi yine.

"Babasını tanırdın."

"Öyle mi? Ah, elbette!"

"Sam Corey," diye bitirdi Bill ve George’un omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı.

"Sam Corey," diye tekrarladı George. “Baban sıkı adamdı! Tanıştığımıza memnun oldum. Ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün sanırım," diye yanıt verdim. “Babamı tanıdığını bilmiyordum."

"İyi adamdı," dedi. “Nerelisin?"

"California, ama değişiklik zamanı geldi."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yurtdışına, aslında?"

"Avrupa’ya mı?"

"Daha uzağa."

"Kulağa harika geliyor. Ben de bir gün yolculuk yapmak isterim."

"Belki yaparsın."

"Belki. Eh, ben yola devam edeyim. Size iyi yürüyüşler, Seninle tanıştığıma memnun oldum, Merle."

"Ben de."

Geriledi, el salladı, döndü ve uzaklaştı.

O zaman Bill’e baktım ve titrediğini gördüm.

"Sorun ne?" diye fısıldadım.

"Bu çocuğu doğduğundan beri tanıyorum," dedi. “Sence uyuşturucu mu kullanmış?"

"Kollarına delik açman gereken türden değil. İz görmedim. Ve özellikle uçmuş görünmüyordu."

"Evet, ama onu benim gibi tanımıyorsun. Çok farklı görünüyor. Ani bir güdüyle babanın isminin Sam olduğunu söyledim, çünkü bir şey yolunda değil gibiydi. Konuşma tarzı değişik, duruşu, yürüyüşü... elle tutulmaz şeyler. Düzeltmesini bekledim, o zaman erken bunama konusunda şaka yapacaktım. Ama düzeltmedi. İsmi o da kabullendi. Merle bu korkutucu! Babanı gerçekten çok iyi tanıyordu. Cari Corey olarak. Baban mekanını düzenli tutmayı severdi, ama çimenleri biçmekten, yabani otları yolmaktan ve yaprakları toplamaktan fazla hoşlanmazdı. George okurken yıllarca onun bahçe işlerini yaptı. Adının Sam olmadığını biliyordu."

"Anlamıyorum."

"Ben de öyle," dedi “ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Demek tuhaf davranıyor-bizi takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Artık öyle. Senin gelişinle aynı anda olamayacak kadar büyük bir tesadüf."

Döndüm.

"Arkasından gidiyorum," dedim. “Neymiş, görelim."

"Hayır. Yapma."

"Onu incitmeyeceğim. Başka yollar var."

"Bizi kandırdığını düşünmesine izin vermek daha iyi olabilir. Bu daha sonra faydalı olabilecek bir şey yapması ya da söylemesi için ona cesaret verecektir. Diğer yandan, yapacağın herhangi bir şey incelikli ya da büyülü bir şey bile olsa onu ya da başka bir şeyi peşinde olduğumuz konusunda uyarır. Bırak gitsin, uyarıyı aldığın ve tetikte olacağın için minnet duy."

"Bu konuda haklısın," diye kabullendim. “Tamam."

"Artık geri dönüp öğle yemeği yemek için arabayla kasabaya gidelim. Ofise uğrayıp bazı belgeleri almak ve birkaç telefon görüşmesi yapmak istiyorum. Sonra saat ikide bir müşteriyle görüşeceğim. Sen arabayı alıp ben bunları yaparken dolaşabilirsin."

"Güzel."

Geri yürürken merak ettim. Bill’e söylemediğim bazı şeyler vardı. Örneğin, ona oldukça sıra dışı özellikler taşıyan, sol bileğime sarılı duran bir boğma teli taşıdığımı söylemek için sebebim yoktu. Bu özelliklerden biri bana yönelik kötü niyetler konusunda beni uyarmasıydı. Dost olana kadar iki yıl boyunca Luke’un yanında yapmıştı bunu. George Hansen’ın anormal davranışlarının sebebi ne olursa olsun, Frakir bana zarar vermeyi düşündüğüne ilişkin herhangi bir işaret vermemişti.

Ama tuhaf konuşma tarzında, sözcükleri telaffuz etmesinde bir şey vardı...

Öğle yemeğinden sonra Bill işlerine bakarken ben arabayla gezintiye çıktım. Yıllar önce babamın yaşadığı yere gittim.

Geçmişte birkaç kez orayı görmüş, ama hiç içeriye girmemiştim. Girmek için bir sebep yoktu, sanırım. Bir tepenin üzerinde arabayı park ettim ve eve baktım. Bili artık orada genç bir çiftin yaşadığını söylemişti. Çocukları vardı. Bahçeye yayılmış oyuncaklardan benim de görebildiğim bir şey. Böyle bir yerde büyümenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Sanırım

hoşuma giderdi. Ev bakımlı, hatta canlıydı. O insanların burada mutlu olduklarını düşündüm.

Babamın nerede olduğunu merak ettim. Hatta hâlâ yaşayanların arasında olup olmadığını. Koz Kartından kimse ulaşamıyordu ona, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Koz Kartı iletişiminin bloke edilmesi için birkaç yöntem vardır. Aslında babam konusunda bunlardan birinin geçerli olduğu söyleniyordu, ama ben bu fikirden hoşlanmıyordum.

Bir söylentiye göre babam annemin yaptığı bir lanet yüzünden Kaos Sarayları'nda aklını yitirmişti ve şimdi Gölgeler'de amaçsızca dolanıyordu. Annem bu hikaye hakkında yorum yapmayı reddediyordu. Bir başka söylentiye göre kendi yarattığı bir evrene gitmiş ve bir daha asla dönmemişti. Bu onu Koz Kartı ile ulaşılmaktan alıkoyabilirdi. Bir başka söylentiye göre Saraylar'dan ayrıldıktan sonra ölmüştü ve oradaki bazı akrabalarım onu uğurladıkları konusunda beni temin etmişlerdi. Bu yüzden, eğer öldüğü söylentisi doğruysa, bu Kaos Sarayları'nda olmamıştı. Ve daha sonra onu çok uzak yerlerde gördüğünü iddia edenler vardı, babamın tuhaf davrandığının görüldüğü görüşmelerdi bunlar. Birisi bana dilsiz bir dansözle birlikte yolculuk yaptığını söylemişti -işaret dili kullanarak anlaştığı ufak tefek, güzel bir kadın- ve babam da fazla konuşmamıştı. Bir başkası kalabalık bir meyhanede gürültücü bir ayyaş olarak görüldüğünü, daha sonra müzisyenleri dinleyebilmek için müşterilerce dışarı atıldığını bildirmişti. Bu anlatımların hiçbirini güvenilir bulmuyordum. Bu bir avuç söylentiyi dinlemek için bile araştırma yapmam gerekmişti. Defalarca denememe rağmen onu bir Logrus çağırması ile de bulamamıştım. Ama elbette çok uzaktaysa konsantrasyon gücüm yetersiz kalmış olabilirdi.

Başka bir deyişle, babam, Amberli Corwin'in ne cehennemde olduğunu bilmiyordum ve bilen başkası da yoktu. Buna epey üzülüyordum, çünkü onunla uzun uzun görüştüğüm tek sefer Desendüşüşü Savaşı'nın olduğu gün, Kaos Saraylarının dışında hikayesini dinlediğim zamandı. Bu hayatımı değiştirmişti. Saraylar'dan ayrılmaya karar vermemi sağlamıştı.

Babamın uzun zaman yaşadığı bir gölge dünyada deneyim ve eğitim edinmeye karar vermiştim. Onu daha iyi anlayacaksam, o dünyayı anlamam gerektiğini düşünüyordum. Artık bunu, hatta daha fazlasını başardığımı düşünüyordum. Ama sohbetimizi devam ettirmek için babama ulaşamıyordum.

Onu bulmak için yeni bir yöntem denemeye hazır olduğuma inanıyordum -Hayaletçark tamamlanmak üzereydi- ama pervaneler boka düşmüştü. Ülkeyi baştan başa gezdikten, bundan bir ya da iki ay sonra Bill’in yerine uğradıktan sonra özel anomali mekanıma gidecek ve çalışmaya başlayacaktım.

Ama... araya başka şeyler girmişti. Aramaya başlamadan önce eldeki meselelerin halledilmesi gerekecekti.

Arabayı yavaşça evin yanından sürdüm. Açık pencerelerden stereo müzik sesi geliyordu. İçerinin neye benzediğini öğrenmemek daha iyi. Bazen gizem en iyisidir.

O akşam yemekten sonra verandada Bill ile oturdum ve değerlendirmesine sunacak başka şeyler bulmaya çalıştım.

Ben boş kart çekerken, sohbetimizi yenileyen o oldu:

"Bir şey daha," diye başladı.

"Evet?"

"Dan Martinez Luke’un bir tür bilgisayar şirketi için yerel yatırımcı aradığından bahsederek konuşmaya başladı. Daha sonra sen her şeyin, seni gafil avlamak ve Amber ve Kaos hakkındaki soruyla sana saldırmak için bir hile olduğunu düşündün."

"Doğru."

"Luke aslında böyle bir konu açtı. Ama potansiyel yatırımcılarla görüşmediği ve Dan Martinez’in adını hiç duymadığı konusunda ısrar etti. Daha sonra adamı ölü gördüğü zaman onunla hiç karşılaşmadığını tekrarladı."

Başımla evetledim.

"O zaman ya Luke yalan söylüyor ya da Martinez bir şekilde planlarını öğrenmiş."

"Luke’un yalan söylediğini sanmıyorum," dedim. “Aslında, her şeyi bir kez daha düşündüm. Onu çok iyi tanıyorum, Luke’un parayı koyacak bir şey olduğundan emin olmadan yatırımcı arayacağını sanmıyorum. Sanırım bu konuda doğruyu söylüyordu. Şimdiye kadar olan bunca şey içinde gerçekten tesadüf olan tek şeyin bu olması bana daha olası geliyor. Martinez’in Luke hakkında çok şey bildiğini düşünüyorum ve bence yalnızca tek bir şeyi öğrenmek istiyordu. Amber ve Kaos hakkında neler bildiğini. Sanırım çok kurnaz bir adamdı ve bildiği şeylere dayanarak ve

Luke ile aynı firmada çalıştığımı bildiğinden bana inanılır gelen bir hikaye uydurdu."

"Sanırım bu mümkün," dedi. “Ama o zaman Luke aslında..."

"Luke’un hikayesinin de sahte olduğuna inanmaya başlıyorum," diye sözünü kestim.

"Anlamıyorum."

"Sanırım bunu Martinez gibi ve aynı sebeplerden dolayı uydurdu. İstediği bilgiyi almak için bana inanılır gelecek bir şey buldu."

"Kafam tamamen karıştı. Ne bilgisi?"

"Hayaletçarkım. Ne olduğunu bilmek istiyordu."

"Ve bunun bir egzotik tasarım egzersizi olduğunu öğrenince, şirket kurmaktan başka sebeplerden dolayı mı hayal kırıklığına uğradı?"

Bill başımı evet anlamında sallarken gülümsediğimi fark etti.

"Dahası mı var?" dedi. Sonra: “Dur. Söyleme. Sen de yalan söylüyordun. Bu gerçek bir şey."

"Evet."

"Muhtemelen sormamalıyım. Sen büyük bir şey olduğunu düşünerek bana söylemek istemiyorsan. Eğer önemli bir şeyse, benden öğrenilmesi mümkün, biliyorsun. Acı eşiğim düşüktür. Bir düşün."

Düşündüm. Uzun zaman düşünceler içinde oturdum.

"Sanırım," dedim sonunda, “senin bahsetmediğin dolaylı bir açıdan olabilir. Ama nasıl -senin deyişinle- büyük olabileceğini düşünemiyorum. Luke ya da başka biri için önemli olamaz çünkü benden başka kimsenin ondan haberi yok. Hayır. Luke’un merakı dışında denkleme nasıl giriyor, göremiyorum. Bu yüzden sanırım tavsiyene uyacağım ve kayıt dışı bırakacağım."

"Bana uyar," dedi. “O zaman Luke’un yok olması meselesi var..."

Evin içinde bir telefon çaldı.

"Af edersin," dedi Bili.

Ayağa kalktı ve mutfağa gitti.

Biraz sonra seslendiğini duydum, “Merle, sana!"

Kalktım ve içeri geçtim. Girer girmez ona soran gözlerle baktım, ama omuzlarını silkti ve başını iki yana salladı. Hızlı düşündüm ve evin içindeki diğer iki telefonun yerini hatırladım. Çalışma odasına işaret ettim ve ahizeyi kaldırıp kulağıma tutarmış gibi yaptım. Hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Ahizeyi aldım ve klik sesini duyana kadar bekledim. Ancak ondan sonra konuştum ve arayanın yanıt vermek için paralel hattı aldığımı düşündüğünü umdum.

"Alo?" dedim.

"Merle Corey?"

"Benim."

"Sahip olabileceğinizi düşündüğüm bir bilgiye ihtiyacım var."

Erkek sesiydi, tanıdık gibi, ama değil.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordum.

"Özür dilerim. Size bunu söyleyemem."

"O zaman muhtemelen sorunuza yanıtım da bu olacak."

"En azından sormama izin verir misiniz?"

"Sorun," dedim.

"Tamam. Siz ve Luke Raynard dostsunuz."

Durdu.

"Öyle denebilir," dedim, boşluğu doldurmak için.

"Onun Amber ve Kaos Sarayları'ndan bahsettiğini duydunuz."

Yine soru olmayan bir ifade.

"Belki," dedim.

"Bu yerleri siz de biliyor musunuz?"

Sonunda bir soru.

"Belki," dedim yine.

"Lütfen. Konu ciddi. 'Belki'den fazla bir şeye ihtiyacım var."

"Kusura bakmayın. Bana kim olduğunuzu ve neden bunları öğrenmek istediğinizi söyleyene kadar benden alacağınız tek yanıt 'Belki' olacak."

"Bana karşı dürüst olursanız size büyük hizmetim dokunabilir."

Kendimi yanıt vermekten tam zamanında alıkoydum ve nabzımın hızlandığını hissettim. Son cümle Thari dilinde söylenmişti. Sessizliğimi korudum.

Sonra: "Eh, bu işe yaramadı ve hâlâ bilmiyorum."

"Neyi? Neyi bilmiyorsunuz?" dedim.

"Onun mu, yoksa sizin mi oralı olduğunuzu."

"Açıksözlü olmak gerekirse, size ne?" diye sordum ona.

"Çünkü ikinizden biri büyük tehlikede olabilir."

"Oralı olan mı, olmayan mı?" diye sordum.

"Size bunu söyleyemem. Bir hata daha yapmayı göze alamam."

"Ne demek istiyorsunuz? Son hatanız neydi?"

"Bana söylemiyorsunuz belki kendinizi korumak için, belki dostunuza yardım etmek için."

"Söyleyebilirdim," dedim, “konunun ne olduğunu bilseydim. Ama tek bildiğim, tehlikenin sizden kaynaklanıyor olabileceği."

"Sizi temin ederim yalnızca doğru kişiye yardım etmeye çalışıyorum."

"Laf, laf, laf," dedim. “Ya ikimiz de o yerlerden değilsek?"

"Ah, Tanrım," dedi. “Hayır. Bu olamaz."

"Neden olmasın?"

"Boş verin. Sizi ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Mm. Bir dakika. Düşüneyim," diye yanıt verdim. “Tamam. Şuna ne dersiniz? Bir yerde buluşalım. Siz söyleyin. Size iyice bakarım, bilgi değiştokuşu yaparız ve tüm kartları masaya sereriz."

Bir duraklama oldu.

Sonra: “Bunu yapmanızın tek yolu bu mu?"

"Evet."

"Bir düşüneyim. Kısa bir süre sonra iletişime geçerim."

"Bir şey daha..."

"Ne?"

"Eğer bensem, şu anda tehlikede miyim?"

"Sanırım öyle. Evet, muhtemelen öyle. Hoşça kalın."

Kapattı.

Telefonu yerine koyarken aynı anda içimi çekmeyi ve küfretmeyi başardım. Her yerden beni tanıyan insanlar fışkırıyor gibiydi.

Bill, yüzünde şaşkın bir ifade ile mutfağa girdi.

"Burada olduğunu ne cehennemden öğrendi?" oldu ilk sözleri.

"O benim sorumdu," dedim. “Başka soru bul."

"Bulacağım. Belki bir tuzak kuruyordur, gerçekten gidecek misin?"

"Kesinlikle. Bu adamla tanışmak istediğim için önerdim."

"Belirtmiş olduğun gibi, tehlikenin kaynağı o olabilir."

"Bu bana uyar. O da büyük tehlikede olacak."

"Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de çok mutlu değilim. Ama şimdiye dek aldığım en iyi teklif."

"Eh, senin kararın. Kim olduğunu önceden saptamanın mümkün olmaması çok kötü."

"Bu benim de aklıma geldi."

"Dinle, neden onu biraz zorlamıyorsun?"

"Nasıl?"

"Sesi endişeli geliyordu ve önerinden hoşlandığını sanmıyorum. Aradığı zaman burada olmayalım. Oturup telefonun çalmasını beklediğimizi düşünmesine izin vermeyelim. Git yeni giysiler yarat ve birkaç saatliğine kulübe gidelim. Buzluğa saldırmaktan iyidir."

"İyi fikir," dedim. “Zaten bunun tatil olması gerekiyordu. Muhtemelen bundan daha iyi tatil bulamayacağım. Kulağa güzel geliyor."

Gölge’den gardırobumu yeniledim, sakalımı düzelttim, duş aldım ve giyindim. Sonra arabaya binip kulübe gittik ve terasta yemek yedik. Güzel bir geceydi, yumuşak ve yıldız doluydu, ay ışığı süt gibi yayılıyordu. İkimizin de rızasıyla sorunlardan daha fazla bahsetmekten kaçındık. Bill orada neredeyse herkesi tanıyor gibiydi, bu yüzden bana dost canlısı bir yer gibi göründü. Uzun zamandır yaşadığım ilk huzurlu geceydi.

Daha sonra kulübün barında içki içmeye gittik. Burasının babamın en sevdiği yerlerden biri olduğunu öğrendim. Yakındaki odadan dans müziği duyuluyordu.

"Evet, güzel bir fikirdi," dedim. “Teşekkürler."

"*De nada,**" dedi. “Burada babanla güzel zamanlar yaşadım. Tesadüf eseri ondan...?"

"Hayır, ondan haber almadım."

"Üzüldüm."

"Ortaya çıkarsa sana bildiririm."

"Tabii. Üzgünüm."

Geri dönüş yolculuğu olaysızdı ve bizi kimse takip etmedi.

Gece yarısından biraz sonra eve girdik, birbirimize iyi geceler diledik ve doğrudan odama gittim. Yeni ceketimi çıkarıp dolaba astım, yeni ayakkabılarımı tekmeleyip çıkardım ve düştükleri yerde bıraktım. Odama dönerken yastığımın üzerindeki beyaz dikdörtgeni fark ettim.

İki büyük adımda odayı aştım ve kağıdı kaptım.

ARADIĞIMDA EVDE OLMAMANIZA ÜZÜLDÜM, diyordu büyük harflerle. AMA SİZİ KULÜPTE GÖRDÜM VE DIŞARIDA BİR GECE GEÇİRMEK İSTEMENİZİ KESİNLİKLE ÇOK İYİ ANLIYORUM. BU BANA BİR FİKİR VERDİ. YARIN GECE ONDA O BARDA BULUŞALIM. ÇEVREDE KULAK MİSAFİRİ OLMAYAN BİR SÜRÜ İNSAN OLMASI KENDİMİ DAHA İYİ HİSSETMEMİ SAĞLAYACAK.

Lanet olsun. İlk aklıma gelen gidip Bill’e söylemek oldu.

Ama sonra uykusuz kalmaktan başka bir şey yapamayacağını düşündüm ve muhtemelen uykuya benden daha çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden notu katladım, gömlek cebime tıkıştırdım, sonra gömleğimi astım.

Uykumu neşelendirecek bir kabus bile görmedim. Tehlikeye karşı Frakir’in beni uyaracağını bilerek derin ve iyi uyudum. Aslında fazla uyudum ve iyi geldi. Sabah güneşliydi ve kuşlar ötüyordu.

Yüzümü yıkadıktan, saçlarımı taradıktan ve yeni pantolon ve gömlek bulmak için Gölge’yi talan ettikten sonra mutfağa indim. Mutfak masasının üzerinde bir not vardı. Not bulmaktan bıkmıştım, ama bu Bill’dendi ve bir süreliğine ofise gitmesi gerektiğini, benim kahvaltı sayabileceğim, dilediğim her şeyi almakta özgür olduğumu söylüyordu. Bir süre sonra dönecekti.

Buzdolabını kontrol ettim ve İngiliz kekleri, bir parça kavun ve bir bardak portakal suyu buldum. Yemeye başlamadan önce çalıştırdığım kahve makinesi ben kahvaltımı bitirdikten sonra işini tamamladı ve verandaya bir fincan kahve götürdüm.

Oturup, bir not bırakarak yola çıkıp çıkmamayı düşündüm.

Gizemli mektup arkadaşım -bir ihtimal S- bir kez buraya telefon etmiş, bir kez de gizlice içeri girmişti. S’nin burada olduğumu nasıl öğrendiği önemsizdi. Burası bir dostun eviydi ve bazı sorunlarımı onlarla paylaşmaktan hoşlansam da, onları tehlikeye alma fikrinden hoşlanmıyordum. Ama artık güneş doğmuştu ve bu gece buluşacaktık. Bir tür sonuca ulaşmama o kadar çok zaman kalmamıştı. Bu noktada gitmek aptalca olacaktı. Aslında, o zamana kadar oyalanmak muhtemelen daha iyi olacaktı. Çevreye göz kulak olabilir, bir şey olursa Bill'i koruyabilirdim...

Aniden birinin o notu Bill’e silah zoruyla yazdırdığını, sonra beni sorularını yanıtlamaya zorlamak için rehin aldığını hayal ettim.

Mutfağa seğirttim ve ofisini aradım. Sekreteri Horace Grayper ikinci çalışta yanıt verdi.

"Merhaba, ben Merle Corey," dedim. “Bay Roth orada mı?"

"Evet," diye yanıt verdi, “ama şu anda yanında bir müşteri var. Sizi aratayım mı?"

"Hayır, o kadar önemli değil," dedim. “Onu daha sonra göreceğim. Rahatsız etmeyin. Teşekkürler."

Kendime bir fincan kahve daha doldurdum ve verandaya döndüm. Bu tür şeyler sinirler için iyi değildi. Bu gece her şey hallolursa gitmeye karar verdim.

Biri evin köşesini döndü.

"Selam, Merle."

George Hansen'dı. Frakir uyarı başlangıcı gibi hafifçe bileğimi sıktı, sonra tekrar düşündü. Belirsiz. Sıradışı.

"Selam, George. Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Bay Roth evde mi?"

"Korkarım, hayır. Bir süreliğine kasabaya gitmesi gerekti. Sanırım öğlen ya da öğleden sonra dönecek."

"Ah. Birkaç gün önce işim yokken uğramamı söyledi. Yapmamı istediği bir iş varmış."

Yaklaştı, ayağını basamağa koydu.

Başımı iki yana salladım.

"Yardımcı olamayacağım. Bana bahsetmedi. Daha sonra onu yakalaman gerekecek."

Başını salladı, sigara paketini kol yeninden çıkardı, bir tane yaktı, sonra paketi eski yerine yerleştirdi. Bu sefer Pink Floyd tişörtü giymişti.

"Ziyaretinden memnun musun?" diye sordu.

"Hem de çok. Bir fincan kahve alır mısın?"

"İyi olur."

Kalktım ve içeri girdim.

"Biraz krema ve şeker," diye seslendi arkamdan.

Ona bir fincan kahve hazırladım. Döndüğümde verandadaki diğer sandalyeye oturmuştu.

"Teşekkürler."

Kahvenin tadına baktıktan sonra, “Babanın adının Cari olduğunu biliyorum," dedi. “Bay Roth Sam, dedi. Sanırım aklından çıkmış."

"Ya da dili sürçtü," dedim.

Gülümsedi.

Konuşma tarzında yanlış olan neydi? Sesi dün gece telefonda duyduğum ses bile olabilirdi, ama telefondaki herhangi bir ipucu vermemek için çok kontrollü ve yavaş konuşmuştu. Beni rahatsız eden bu benzerlik değildi.

"Emekli askerdi, değil mi? Ve bir tür hükümet danışmanı."

"Evet."

"Şimdi nerede?"

"Devamlı yolculuk yapıyor. Denizaşırı ülkelere."

"Yolculuğunda onu da görecek misin?"

"Umarım."

"Bu iyi olur," dedi, sigarasından bir nefes, kahvesinden bir yudum alarak. “Ah! Bu güzelmiş."

"Seni çevrede gördüğümü hatırlamıyorum," dedi sonra aniden. “Hiç babanla oturmadın, değil mi?"

"Hayır, annem ve başka akrabalarla büyüdüm."

"Buradan uzakta mı?"

Başımı salladım. “Denizaşırı bir yerde."

"Adı neydi?"

Neredeyse söyleyecektim. Neden, emin değilim. Ama ağzımdan çıkmadan önce “Dorothy" yaptım.

Ona baktığımda dudaklarını büzdüğünü gördüm. Ben konuşurken yüzümü inceliyordu.

"Neden sordun?" dedim.

"Özel bir sebebi yok. Ya da genetik meraklılık denebilir. Annem kasaba dedikoducusuydu."

Bir kahkaha attı ve kahve yudumladı.

"Çok kalacak mısın?" diye sordu sonra.

"Bilmek güç. Ama muhtemelen çok değil."

"Eh, umarım iyi zaman geçirirsin." Kahvesini bitirdi, fincanı korkuluğun üzerine bıraktı. Sonra ayağa kalktı ve ekledi,

"Seninle konuşmak güzeldi."

Merdivenin yarısında durdu ve döndü.

"Çok uzaklara gittiğini hissediyorum," dedi. “İyi şanslar."

"Sen de çok yükseleceksin gibi görünüyor," dedim. “Sözcükler konusunda yeteneklisin."

"Kahve için teşekkürler. Görüşürüz."

"Evet."

Köşeyi döndü ve gitti. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum ve bir süre sonra pes ettim. İlham sessizken mantık kolay tükenir.

Kendime bir sandviç hazırlarken Bill döndü, bu yüzden iki sandviç yaptım. Bu sırada o gidip giysilerini değiştirdi.

"Güya bu ay işi hafiften alıyordum," dedi sandviçlerimizi yerken, “ama acil işi olan eski bir müşteriydi, bu yüzden gitmek zorunda kaldım. Bu akşam çayı diğer yöne doğru takip etmeye ne dersin?"

"Tabii."

Tarlada yürürken ona George’un ziyaretinden bahsettim.

"Hayır," dedi, “ona göre iş olduğunu söylemedim."

"Başka bir deyişle..."

"Sanırım gelip seni görmek istedi. Evlerinden benim ayrıldığımı kolayca görebilir."

"Keşke ne istediğini bilsem."

"Önemli bir şeyse, zamanı gelince sana soracaktır."

"Ama zaman daralıyor," dedim. “Yarın sabah, hatta bu gece ayrılmaya karar verdim."

"Neden?"

Çay boyunca yürürken ona dün geceki nottan ve bu geceki randevudan bahsettim. Onu serseri ve bilinçli kurşunlara maruz bırakmak konusundaki duygularımdan bahsettim.

"O kadar ciddi olmayabilir," diye başladı.

"Kararımı verdim, Bill. Seni bu kadar uzun zamandır görmemişken ziyaretimi kısa kesmekten nefret ediyorum, ama bu kadar çok sorun çıkacağını düşünmemiştim. Ve ben gidersem sorunların da yok olacağını biliyorsun."

"Muhtemelen öyle, ama..."

Suyu takip ederken bir süre bu şekilde devam ettik. Sonunda konuyu kapattık ve tekrar sorunlarımı altüst etmeye başladık. Yürürken zaman zaman arkaya bakıyordum, ama arkamızdan gelen kimseyi görmedim. Karşı kıyıdaki çalıların arasında ses duyduğum oluyordu, ama seslerimizden rahatsız olan bir hayvan olabilirdi.

Yaklaşık bir saat yürümüştük ki, birinin Koz Kartıma yoğunlaştığını hissettim. Yerimde dondum.

Bill durdu ve bana döndü.

"Ne..."

Elimi kaldırdım.

"Uzun mesafeli arama," dedim.

Bir an sonra iletişimi hissettim. Aynı zamanda suyun karşısındaki çalılardan gelen sesi yine duydum.

"Merlin."

Random'ın sesiydi. Birkaç saniye sonra onu gördüm, Amber kütüphanesinde bir masaya oturmuştu.

"Evet?" diye yanıt verdim.

İmge katılaştı, yan odaya kemerli bir kapıdan bakarmışım gibi gerçeklik kazandı. Aynı anda, çevremi hâlâ görebiliyordum, ama zaman geçtikçe daha uzak geliyordu. Örneğin, çayın karşısındaki çalıların arasından George Hansen'ın bana bakarak ayağa kalktığını gördüm.

"Hemen Amber'e dönmeni istiyorum," diye bildirdi Random.

George suya dalıp yaklaşmaya başladı.

Random elini kaldırdı, uzattı.

"Gel," dedi.

Dış hatlarım pırıldamaya başlamıştı ve George'un haykırdığını duydum: “Dur! Bekle! Benim de gelmem...!"

Uzandım, Bill'in omzunu yakaladım.

"Seni bu kaçıkla yalnız bırakamam," dedim. “Gel!"

Diğer elimle Random'ın elini yakaladım.

"Tamam," dedim, öne adım atarak.

"Dur!" diye haykırdı George.

"Cehenneme kadar yolun var," diye yanıt verdim ve onu gökkuşağını yakalamaya çalışmaya bıraktım.

Bölüm 7

Kütüphaneye iki kişi girince Random şaşırmış göründü. Ayağa kalktı, buna rağmen ikimizden kısa görünüyordu ve dikkatini Bill'e çevirdi.

"Merlin, bu kim?" diye sordu.

"Avukatın Bill Roth," dedim. "Geçmişte aracı kullanarak onunla iş yaptın. Tanışmak isteyebileceğini..."

Bill, dudaklarında "Majesteleri" sözcüğü, bir dizinin üzerine çökecek oldu, ama Random omuzlarını yakaladı.

"Saçmalığı kes," dedi. "Törende değiliz." Bill'in elini sıktı, sonra, "Bana Random de. O anlaşma konusunda çıkardığın iş için sana hep teşekkür etmek istedim. Ama hiç fırsatım olmadı. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Daha önce Bill'in söyleyecek söz bulamadığını hiç görmemiştim, Random'a, odaya, pencereden dışarıya, uzaktaki kuleye bakakaldı.

Birkaç dakika sonra, "Gerçekmiş..." diye fısıldadığını duydum.

"Size doğru atılan birini mi gördüm?" dedi Random bana, elini ele avuca sığmaz kahverengi saçlarının içinden geçirerek.

"Ve kuşkusuz oradaki son sözlerin bana yönelik değildi, değil mi?"

"Küçük bir sorunumuz vardı," diye yanıt verdim. "Bill'i yanımda getirmemin gerçek sebebi bu. Birisi beni öldürmeye çalışıyordu ve..."

Random elini kaldırdı. "Şimdilik detayları boş ver. Onlara daha sonra ihtiyacım olacak, ama bırak daha sonra olsun. Şu anda elimizde normalden daha fazla sorun var ve seninki de bunun parçası olabilir. Ama biraz nefes almalıyım."

Ancak o zaman genç yüzündeki çizgilerin derinleştiğini gördüm ve gergin olduğunu fark ettim.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Caine öldü. Öldürüldü," diye yanıt verdi. "Bu sabah."

"Nasıl oldu?"

"Deiga isimli Gölge'deydi. Ticaret yaptığımız uzak bir liman. Eski bir ticaret anlaşması üzerinde tekrar pazarlık yapmak için Gerard ile birlikte oraya gitmişti. Kalbinden vuruldu. Hemen öldü."

"Okçuyu yakaladılar mı?"

"Okçu mu, lanet olsun! Bir çatıdan ateş eden, tüfekli bir adamdı. Ve kaçtı."

"Barutun buralarda işe yaramadığım sanıyordum."

Avuçlarını kaldırdı.

"Deiga buradan, barut kullanılmasına olanak verecek kadar uzak olabilir. Kimse bunun denendiğini hatırlamıyor. Ama baban burada patlayan bir bileşik bulmuştu."

"Doğru. Neredeyse unutmuşum."

"Her neyse, cenaze yarın..."

"Bill! Merlin!"

Flora Halam -Rosetti'nin tekliflerini geri çevirmişti ve bunlardan biri onun için modellik yapmasıydı- odaya girmişti.

Uzun boylu, ince, parlak, Bill'e doğru seğirtti ve yanağından öptü. Daha önce Bill'in kızardığını hiç görmemiştim. Aynısını bana da yaptı, ama onun bir zamanlar babamın gardiyanı olduğunu hatırladığımdan, Bill'den daha az etkilendim.

"Ne zaman geldiniz?" Sesi de çok güzeldi.

"Biraz önce," dedim.

Bili ile benim kollarımıza girdi ve bizi çekip götürecek oldu.

"Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki!" diye başladı.

"Flora!" Bu Random'dı.

"Evet, kardeşim?"

"Bay Roth'a kapsamlı bir tur yaptırabilirsin, ama şimdilik Merlin'in kalmasını istiyorum."

Flora hafifçe surat astı, sonra kolumu bıraktı.

"Mutlak monarşinin ne olduğunu şimdi anladın," diye Bill'e açıkladı. "Gücün insanı nasıl da yozlaştırdığını görüyorsun."

"Gücüm olmadan önce de yozdum ben," dedi Random, "ve zenginlik bu konuda daha iyidir. Çekilebilirsin, kardeşim."

Flora burnunu çekti ve Bill'i uzaklaştırdı.

"Gölge'de bir yerde bir erkek arkadaş bulduğu zaman buralar daha sessiz oluyor," diye yorum yaptı Random. "Ne yazık ki, bu sefer neredeyse bir yıldır burada."

Cık cık yaptım.

Bir sandalyeye işaret etti, oturdum. Sonra bir dolaba yöneldi.

"Şarap alır mısın?" diye sordu.

"Fena olmaz."

İki kadeh doldurdu, birini bana getirdi, soluma oturdu.

Aramızda bir sehpa vardı.

"Birisi Bleys'e de ateş etti," dedi, "bu akşam, bir başka gölgede. O da vuruldu, ama durumu kötü değil. Silahlı adam kaçtı. Bleys dost bir krallığa diplomatik bir gezi yapıyordu."

"Aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Daha önce bu çevrede tüfekli keskin nişancı görülmemişti. Hem de aynı anda iki kişi? Aynı kişi olmalı. Ya da aynı komplo."

"İpucu var mı?"

Başını iki yana salladı ve şarabın tadına baktı.

"Seninle yalnız konuşmak istedim," dedi sonra, "diğerlerinden biri sana ulaşmadan önce. Bilmeni istediğim iki şey var."

Şarabımı yudumladım ve bekledim.

"İlki, bunun beni gerçekten korkuttuğu. Bleys'e de suikast teşebbüsünde bulunulduktan sonra, artık bu Caine'e yöneltilmiş kişisel bir saldırı gibi görünmüyor. Birisi bize kin besliyor gibi ya da en azından aramızdan bazılarına. Şimdi sen, senin de peşinde olan biri olduğunu söylüyorsun."

"Herhangi bir bağlantı var mı, bilmiyorum..."

"Eh, ben de bilmiyorum. Ama gelişmekte olan, olası kalıptan hoşlanmadım. En kötü korkum, bunun arkasında içimizden bir ya da daha fazla kişinin olması."

"Neden?"

Kadehine dik dik baktı.

"Yüzyıllar boyunca kişisel kan davaları anlaşmazlıkları çözmek için kullandığımız yöntem oldu. Mutlaka ölümle sonuçlanması gerekmiyordu ama bu her zaman bir olasılıktı. Ama karşındakini utandırmak, sakatlamak, sürgüne göndermek ya da dezavantajlı durumda bırakmak ve kendi konumunu güçlendirmek amacıyla entrikalar yapıldığı kesin. Bu taht kavgası sırasında zirveye ulaştı. Ama taht bana düşünce ki istediğim bir şey değildi, her şeyin yoluna girdiğini sanıyordum. Bileyleyecek baltalarım yoktu ve adil olmaya çalıştım. Herkesin ne kadar alıngan olduğunu biliyorum. Ama sebebin ben ya da tahta çıkışım olduğunu sanmıyorum. Diğerlerinde kötü niye hissetmedim. Benim ehveni şer olduğuma karar verdiklerin ve aslında işbirliği yaptıklarını hissettim. Hayır, diğerlerini tahtımı isteyecek kadar düşüncesiz olduklarını sanmıyorum. Aslında tahta

kimin çıkacağı konusu halledildikten sonra aramızda dostluk ve iyi niyet vardı. Ama şimdi eski alışkanlıkların tekrar canlanıp canlanmadığını merak ediyorum. Belki bazıları kişisel şikayetlerini halletmek için eski oyunları oynuyorlardır. Gerçekten de bunların canlandığını görmek istemiyorum. Onca kuşku, önlem, kinaye, güvensizlik ve ikili oyunlar. Bu bizi zayıflatır ve karşısında güçlü olmamız gereken bir tehdit her zaman vardır. Herkesle ayrı ayrı konuştum ve elbette hepsi mevcut birlikler, entrikalar ve kan davalarından habersiz olduklarını iddia ediyorlar, ama birbirlerinden kuşkulanmaya başladıklarını görebiliyorum. Bu alışkanlık halini aldı. Ve Caine'in Brand'i öldürerek hepimizin kıçını kurtarmış olduğu gerçeğine rağmen her biri bir diğerinin ona karşı besliyor olabileceği hıncı hatırlaması hiç de zor olmadı. Aynısı Bleys için de geçerli. Herkes başka herkes için olası cinayet sebepleri bulabiliyordu."

"Demek katili çabuk bulmak istemenin sebebi ortamı bozması."

"Kesinlikle. Bütün bu arkadan konuşmalara ve hınç arayışlarına ihtiyacım yok. Hâlâ hepsi yüzeye o kadar yakın ki, fazla zaman geçmeden kendimizi gerçek hizipler, entrikalar ve kan davaları içinde bulabiliriz. Henüz yoksa elbette. Ve bazı küçük yanlış anlaşmalar yine şiddete yok açabilir."

"Diğerlerinden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Lanet olsun! Ben de onlardan farklı değilim. Şüphelenme refleks halini almış. Olabilir, ama aslında hiçbir kanıt görmedim."

"Başka kim olabilir?"

Bacaklarını çözdü, sonra yeniden ayak ayak üstüne attı. Şarabından bir yudum daha aldı.

"Lanet olsun! Düşmanımız çok. Ama çoğu o cesareti bulamaz. Hepsi kim olduklarını anlarsak nasıl bir misilleme ile karşı karşıya kalacaklarını biliyorlar."

Ellerini başının arkasında kenetledi ve kitap sıralarına baktı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye başladı bir süre sonra, "ama buna mecburum."

Yine bekledim. Sonra çabuk çabuk konuştu, "Corwin olduğundan bahsediliyor, ama ben inanmıyorum."

"Hayır," dedim usulca.

"İnanmadığımı söyledim sana. Baban benim için çok şey ifade ediyor."

"Neden herhangi biri buna inansın ki?"

"Delirdiği söylentisi var. Sen de duydun. Ya eski düşünüş tarzına döndüyse? Caine ve Bleys ile ilişkileri pek de sevgi dolu değildi ya da bizlerden biriyle. Söyledikleri bu."

"İnanmıyorum."

"Yalnızca söylentilerden haberin olsun istedim."

"Kimse bana söylemese iyi olur."

İçini çekti. “Sen başlama hiç olmazsa. Lütfen. Sinirlisin. Bela arama."

Şaraptan bir yudum aldım.

"Evet, haklısın," dedim.

"Şimdi senin hikayeni dinlemeliyim. Hadi, hayatımı biraz daha güçleştir."

"Tamam. En azından benimki yeni," dedim ona.

Böylece her şeyi yeniden anlattım. Uzun zaman aldı ve bitirdiğim zaman hava kararmaya başlamıştı. Sözümü yalnızca bazı açıklamalar istemek için kesmişti ve Bill dinlerken yaptığı gibi olasılıkları değerlendirmeye zaman harcamamıştı.

Bitirdiğim zaman ayağa kalktı ve birkaç gaz lambası yaktı.

Düşüncelerinin akışını neredeyse duyabiliyordum.

Sonunda konuştu. “Hayır, Luke aklıma takıldı. Aklımda hiçbir şey canlandırmıyor. Isıran kadın beni biraz rahatsız etti ama. Ona benzer halklardan bahsedildiğini duydum gibi, ama hangi koşullarda duyduğumu hatırlamıyorum. Aklıma gelecektir. Ama bu senin Hayaletçark projen hakkında daha fazlasını dinlemek isterim. O konuda bir şeyler beni rahatsız ediyor."

"Elbette," dedim. “Ama önce, sana anlatmak istediğim başka bir şey aklıma geldi."

"Nedir o?"

"Bill ile konuşurken her şeyi üç aşağı beş yukarı aynı şekilde anlatmıştım. Aslında, daha önce bir kez anlatmak prova gibi oldu. Ama o zaman önemli görünmediği için Bill’e anlatmadığım bir şey var. Başka şeylerden bahsederken tamamen unutmuştum -ta ki bu keskin nişancı meselesi ortaya çıkana kadar- sonra bana Corwin’in bir zamanlar burada patlayacak, barut benzeri bir bileşik geliştirdiğini hatırlattın."

"Herkes hatırladı, inan bana."

"Cebimde Melman’ın stüdyosunun bulunduğu binanı yıkıntılarından çıkan iki mermi var."

"Ee?"

"İçlerinde barut yok. Pembe bir şey var ve yanmıyor bile. En azından gölge Yeryüzü'nde..."

Bir tanesini çıkardım.

"30-30'a benziyor," dedi.

"Sanırım öyle."

Random ayağa kalktı ve kitap raflarının yanından sarkan bir kordonu çekti.

Oturduğu yere döndüğü anda kapı çalındı.

"Gel," diye seslendi.

Üniformalı bir hizmetkar belirdi, sarışın, genç bir adamdı.

"Oldukça hızlısın," dedi Random.

Adam şaşırmış göründü.

"Majesteleri, anlamıyorum..."

"Anlayacak ne var? Ben zili çaldım, sen geldin."

"Efendim, ben hizmetkar odasında görevli değilim. Size akşam yemeğinin hazır olduğunu ve emrinizi beklediğini bildirmek için gönderildim."

"Ah. Onlara kısa süre sonra geleceğimi söyle. Çağırdığım kişi ile konuşur konuşmaz."

"Emredersiniz, efendim."

Adam hızlı bir selamdan sonra geri geri çıktı.

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı Random.

Biraz sonra bir başka adam belirdi, daha yaşlı ve daha az zarif giyimli.

"Rolf, silahhaneye gidip kim görevliyse konuşur musun?" dedi Random. “Ondan Corwin'in Kolvir'e geldiği, Eric'in öldüğü günden kalma tüfek koleksiyonunu taramasını söyle. Bak bakalım benim için iyi durumda bir 30-30 bulabiliyor mu? Temizlesin ve yukarı yollasın. Şimdi yemeğe iniyoruz. Silahı şuraya, köşeye bırakabilirsin."

"30-30 mu efendim?"

"Evet."

Rolf ayrıldı. Random ayağa kalktı ve gerindi. Ona verdiğim mermiyi cebine attı ve kapıya işaret etti.

"Hadi gidip yemek yiyelim."

"Güzel fikir."

Yemekte sekiz kişiydik: Random, Gerard, Flora, Bill, Martin -gündüz çağrılmıştı, Julian -Arden'den yeni gelmişti, Fiona -uzak bir yerden yeni gelmişti ve ben. Benedict sabah gelecekti ve Llewella bu gece bekleniyordu.

Random'ın soluna, Martin'in sağına oturdum. Martin'i uzun zamandır görmemiştim ve neler yaptığını merak ediyordum.

Ama ortam sohbete uygun değildi. Herhangi biri konuştuğu anda herkes aşırı ilgi gösteriyordu. Basit nezaketin gereğinden çok daha keskin bir ilgi. Bunu oldukça sinir bozucu buldum ve sanırım Random da aynı fikirdeydi, zira ağır sessizliği doldurmak için saray soytarısı Droppa MaPantz'i çağırttı.

Droppa başta epey güçlük yaşadı. Bir miktar yiyecekle hokkabazlık yaparak başladı, önünden geçerken hepsini yiyip bitirdi, ağzını ödünç aldığı bir peçeteye sildi, sonra sırayla hepimize hakaret etti. Bundan sonra oldukça komik bulduğum bir stand-up gösterisine başladı.

Solumdaki Bill yumuşak sesle yorum yaptı, "Çoğunu anlayacak kadar Thari dili biliyorum ve bu George Carlin'in esprisi! Nasıl..."

"Ah, ne zaman Droppa'nın malzemesi bayatlasa, yeni malzeme bulması için Random onu Gölge'de muhtelif kulüplere gönderir," diye açıkladım. "Vegas'a düzenli olarak gittiğini biliyorum. Hatta kumar oynamak için Random da bazen ona eşlik eder."

Bir süre sonra kahkahalarla ödüllendirilmeye başladı ve bu ortamı biraz yumuşattı. Droppa bir içki için ara verdiği zaman dikkat merkezi olmadan konuşmak mümkün oldu. O zamana kadar değişik sohbetler başlamıştı. Bu olur olmaz dev bir kolun Bill'in arkasından uzandığını ve omzuma indiğini gördüm.

Gerard sandalyesinden bana doğru uzanmıştı.

"Merlin," dedi, "seni yeniden görmek çok güzel. Dinle, zamanın olduğunda seninle yalnız görüşmek isterim."

"Elbette," dedim, "ama yemekten sonra Random'la birlikte ilgilenmem gereken konular var."

"Zamanın olduğunda," diye tekrarladı.

Başımı salladım.

Birkaç dakika sonra birisinin bana Koz Kartımla ulaşmaya çalıştığını hissettim.

"Merlin."

Fiona’ydı. Masanın karşı ucunda oturuyordu...

Ama imgesi berraklaştı ve yanıt verdim, “Evet?" Sonra masanın karşı yanına baktım ve Fiona’nın mendilinin içine baktığını gördüm. O zaman bana baktı, gülümsedi ve başını salladı.

Aynı anda zihinsel imgesi de duruyordu ve onun konuştuğunu duydum, “Bazı sebeplerden dolayı sesimi yükseltmek istemiyorum. Yemekten sonra alıkonacağından eminim. Yalnızca yakında birlikte bir yürüyüşe çıkmamız, göllerden birinde kayıkla gezmemiz, Cabra'ya Koz Kartı yolculuğu yapmamız ya da birlikte Desen’e bir göz atmamız gerektiğini düşündüğümü bilmeni istedim. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim. “Seni ararım."

"Mükemmel."

Sonra iletişim kesildi ve ona baktığımda mendilini katladığını, tabağını süzmekte olduğunu gördüm.

Random tatlısını bitirdikten sonra oyalanmadı, hemen kalktı, diğerlerine iyi geceler diledi ve giderken Martin ile bana ona eşlik etmemizi işaret etti.

Ben çıkarken Julian, daha az kötücül görünmeye çalışarak ve neredeyse başararak yanaştı.

"Birlikte Arden’de at binmeliyiz," dedi, “yakında."

"Güzel fikir," dedim. “Ararım."

Yemek odasını terk ettik. Flora koridorda beni yakaladı.

Bill hâlâ yedeğindeydi.

"Yatmadan önce bir içki içmek için odama uğrasana," dedi. “Ya da yarın çaya gel."

"Teşekkür ederim," dedim. “Görüşeceğiz. Ne zaman olacağına gelince, her şey olayların nasıl gelişeceğine bağlı."

Başını salladı ve bana geçmişte pek çok düelloya ve Balkan krizine sebep olan bir gülümseme fırlattı. Sonra yoluna devam etti. Biz de öyle.

Kütüphane yolunda merdivenleri çıkarken Random sordu,

"Herkes tamamlandı mı?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Hepsi seninle randevulaştı mı?"

"Eh, hepsi belirsiz şeyler, ama evet."

Bir kahkaha attı. “Zaman harcayacaklarını düşünmemiştim zaten. O şekilde herkesin en sevdiği şüpheleri öğreneceksin. Koleksiyonlarını yapsan iyi olur. Daha sonra bazıları işine yarayabilir. Muhtemelen hepsi müttefik

arayışlarına da başlamıştır ve sen oldukça güvenli bir seçenek gibi görünüyorsundur."

"Hepsini görmek istiyorum gerçekten. Ama bu şekilde olması utanç verici."

Merdivenin tepesine gelince işaret etti. Koridora döndük ve kütüphaneye yöneldik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Martin.

Random’a benzese de Martin daha az sinsi görünüyordu ve daha uzun boyluydu. Yine de iri yarı bir adam sayılmazdı.

"Bir tüfek almaya," dedi Random.

"Ah. Neden?"

"Merlin’in getirdiği bazı mermileri denemek istiyorum. Eğer ateş alırsa, yaşamlarımız yeni bir güçlük kazanmış demektir."

Kütüphaneye girdik. Gaz lambaları hâlâ yanıyordu. Tüfek köşede duruyordu. Random tüfeğe gitti, cebindeki mermiyi çıkardı ve tüfeği doldurdu.

"Tamam. Neyin üzerinde deneyelim?" diye düşündü.

Koridora çıktı ve çevresine bakındı.

"Ah! Tam da ihtiyacımız olan şey!"

Tüfeği omuzladı, koridorun ötesindeki bir zırha nişan aldı, tetiği çekti. Keskin bir patlama oldu ve metal çınladı. Zırh sarsıldı.

"Lanet olsun!" dedi Random. “Çalıştı! Neden ben, Tekboynuz? Barışçıl bir krallık istiyordum."

"Ben de deneyebilir miyim, baba?" diye sordu Martin. “Hep denemek istemişimdir."

"Neden olmasın?" dedi Random. “Diğer mermi hâlâ yanında mı, Merlin?"

"Evet," dedim ve cebimi karıştırıp iki mermi çıkardım. Random’a uzattım. “Bunlardan birinin patlamaması gerekir," dedim. “Diğer ikisine karıştı."

"Tamam."

Random iki mermiyi de kabul etti, birini tüfeğe doldurdu.

Silahı Martin’e verdi ve nasıl çalıştıracağını açıkladı. Uzakta alarm verildiğini duyduk.

"Saray muhafızlarının tamamı tepemize inecek," dedim.

"Güzel," diye yanıt verdi Random, Martin tüfeği omzuna kaldırırken. “Arada gerçekçi bir tatbikat yapmanın zararı dokunmaz."

Tüfek gürledi ve zırh ikinci defa çınladı. Martin ürkmüş gibi baktı ve silahı Random’a iade etti. Random elindeki mermiye baktı, sonra, “Ne halt olacaksa!" dedi ve tüfeği yine doldurup nişan almadan ateşledi.

Üçüncü bir patlama oldu ve kurşunun sektiği duyuldu.

Tam o sırada muhafızlar merdivenin tepesine ulaştılar.

"Sanırım doğru yaşamıyorum," diye yorum yaptı Random.

Random muhafızlara bu eğitim egzersizine hemen tepki gösterdikleri için teşekkür ettikten ve ben kralın kafasının kıyak olduğuna dair mırıldanmaları duyduktan sonra, kütüphaneye döndük ve bana soruyu sordu.

"Üçüncüyü Luke’un spor ceketinin cebinde buldum," diye yanıt verdim ve koşulları açıkladım.

"Luke Raynard’ın kim olduğunu öğrenmemeye dayanamam artık," dedi sonunda. “Bana biraz önce olan şeyi nasıl yorumladığını söyle."

"Yanan bina," diye başladım. "Yukarı katta beni kurban etmeye çalışan Melman oturuyordu. Aşağı katta Brutus Ardiye Şirketi vardı. Anlaşıldığı kadarıyla Brutus deposunda bu tür mermiler saklıyordu. Luke Melman’ı tanıdığını kabul etmişti. Brutus ile mermiler arasında bir bağlantı olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ama aynı binada bulunmaları çok fazla artık."

"Depo gerektirecek kadar büyük miktarlarda üretiliyorlarsa, başımız büyük belada," dedi Random. “O binanın sahibinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Farklı biriyse şirketin sahibinin de."

"Bulmak zor olmasa gerek."

"Bunun için kimi göndermeli?" diye düşündü. Sonra parmaklarını şıklattı ve gülümsedi. “Flora Krallık için önemli bir göreve çıkmak üzere."

"Dahiyane," dedim.

Martin buna gülümsedi ve sonra başını iki yana salladı.

"Korkarım neler olup bittiğini anlamıyorum," dedi bize “ve bilmek istiyorum."

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Random. “Ben gidip Flora’ya görevini bildiririrken sen ona anlat. Flora cenazeden hemen sonra buradan ayrılabilir."

"Peki," dedim o giderken ve hikayeyi kısaltarak anlatmaya başladım.

Martin’in taze görüşleri ya da vereceği yeni bilgileri yoktu.

Ondan beklediğimden değil. Son birkaç yılını çok daha pastoral bir ortamda geçirdiğini öğrenmiştim. Şehirlerden çok kırlardan hoşlandığı izlenimi altındaydım.

"Merlin," dedi. “Bunca karışıklığı eve, Ambere daha önce getirmeliydin. Bu hepimizi etkiliyor."

Ya Kaos Sarayları? diye merak ettim. O tüfek orada da patlar mıydı? Ama hedef olanlar Caine ile Bleys idi. Beni herhangi bir olay için Kaos Sarayları’na çağıran olmamıştı. Yine de... belki bir ara diğer akrabalarımı da bilgilendirsem iyi olacaktı.

"Ama birkaç gün öncesine kadar her şey daha basitti," dedim Martin'e “ve sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki, kapılıp gittim."

"Ama bunca sene... düzenlenen suikastler..."

"Ayağımı her incittiğimde evi aramıyorum," dedim. “Başka kimse de yapmıyor bunu. Onca zaman boyunca arada bir bağlantı göremedim."

Ama onun haklı, benim haksız olduğumu biliyordum. Neyse ki, o sırada Random döndü.

"Bunun bir onur olduğuna inandıramadım onu," dedi, "ama yapacak."

Sonra daha genel konularda, daha çok son yıllarda neler yaptığımız hakkında bir süre konuştuk. Random’ın Hayaletçark’la ilgilendiğini hatırladım ve projeden bahsettim. Hemen konuyu değiştirdi. Bu konuyu tamamen özel bir sohbete sakladığı izlenimini edindim. Bir süre sonra Martin esnemeye başladı ve esnemesi bulaşıcıydı. Random bize iyi geceler dilemeye karar verdi ve bana odamı gösterecek bir hizmetkar gelmesi için zili çaldı.

Beni odama götüren Dick’ten, bana çizim malzemeleri bulmasını istedim. İhtiyaç duyduğum her şeyi bulması on dakika sürdü.

Geriye dönüş için uzun ve zorlu bir yürüyüş gerekiyordu ve yorgundum. Bu yüzden masaya oturdum ve önceki gece Bill’in beni götürdüğü kır kulübünün Koz Kartını çizmeye başladım. Belki yirmi dakika çalıştıktan sonra tatmin oldum.

Şimdi her şey zaman farkı meselesiydi, her yerde değişen bir şey. Amber ile şimdiye kadar yaşadığım gölge arasındaki oran yaklaşık 2.5 da l’di. İsimsiz hırsızla randevumu kaçırmış olmam son derece mümkündü.

Koz Kartı dışındaki her şeyi bir kenara bıraktım. Ayağa kalktım.

Kapım çalındı. Yanıt vermek istemedim, ama merakım galip geldi. Odayı aştım, sürgüyü çektim ve kapıyı açtım.

Karşımda Fiona duruyordu. Bir değişiklik yapıp saçlarını salıvermişti. Üzerinde çekici bir yeşil gece elbisesi ve saçlarına mükemmel uyum gösteren mücevherli bir broş vardı.

"Selam, Fi!" dedim. “Seni hangi rüzgar attı buraya?"

"Bazı güçlerle çalıştığını hissettim," diye yanıt verdi “ve bir sohbet etmeden sana bir şey olmasını istemedim. İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," dedim, kenara çekilerek. “Ama acelem var."

"Biliyorum, ama belki yardımım dokunabilir."

"Nasıl?" diye sordum, kapıyı kapatarak.

Odaya göz gezdirdi, biraz önce bitirdiğim Koz Kartını gördü. Kapının sürgüsünü çekti ve masaya gitti.

"Çok güzel," dedi, işçiliğimi inceleyerek. “Demek gideceğin yer burası. Nerede?"

"Buraya gelmeden önce bulunduğum kır kulübündeki bar," diye yanıt verdim. “Yerel saatle onda tanımadığım biriyle buluşmam gerekiyor. Beni kimin, neden öldürmeye çalıştığı konusunda bilgi almayı umuyordum. Ve belki beni rahatsız eden başka konularda."

"Git," dedi “ve Koz Kartını burada bırak. Böylece onu gizlice gözetlemek için kullanabilirim ve aniden yardıma ihtiyacın olursa sana bunu verebilecek konumda olurum."

Uzandım ve elini sıktım. Sonra masanın yanında durdum ve dikkatimi yoğunlaştırdım.

Birkaç dakika sonra sahne derinlik ve renk kazandı. Beliren dokulara daldım ve her şey bana doğru ilerleyerek bileşti, çevremdeki nesneleri dışladı. Bakışlarım barın sağında olduğunu hatırladığım duvar saatini aradı...

9:48.

Daha iyi zamanlama yapamazdım.

Artık müşterileri görebiliyor, seslerini duyabiliyordum. En iyi giriş noktasını aradım. Aslında, barın sağ tarafında, saatin yakınında kimse yoktu. Tamam...

Oradaydım. Baştan beri oradaymışım gibi görünmeye çalışıyordum. Müşterilerden üçü bana doğru bakışlar fırlattılar.

Gülümsedim ve başımı salladım. Bill önceki akşam beni adamlardan biriyle tanıştırmıştı. Diğerini görmüş, ama konuşmamıştım. İkisi de

selamıma karşılık verdi ve bu üçüncü adamı gerçek olduğum konusunda tatmin etmiş gibiydi, çünkü dikkatini hemen yanındaki kadına çevirdi.

Kısa süre sonra barmen geldi. O da beni dün geceden hatırlıyordu, zira Bill’in buralarda olup olmadığını sordu.

Ondan bir bira aldım ve en kuytu masaya çekildim. Sırtımı duvara vererek oturdum, biramı yudumladım ve zaman zaman saate bakarak odanın iki girişini izledim. Denediğim zaman Fiona’nın varlığını hissedebiliyordum.

Saat on geldi ve geçti. Yeni ve eski bazı müşteriler de öyle. Ama hiçbiri benimle özellikle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Benim dikkatim sarı saçlı ve kabartma resim profilli, yalnız bir genç kadına çekildi ve benzerlik burada sona eriyordu, çünkü kabartma resimler gülümsemez ve o bana ikinci kez baktığında, bakışlarını kaçırmadan hemen önce gülümsedi. Lanet olsun, diye düşündüm, neden bir ölüm kalım meselesine dolanmıştım ki? Hemen hemen her koşul altında biramı bitirir, yeni bir tane almak için o tarafa yönelir, birkaç hoş sözden sonra bana katılmayı isteyip istemeyeceğini sorardım. Aslında...

Saate baktım.

10:20.

Gizemli sese daha ne kadar zaman vermeliydim? George Hansen olduğunu ve benim solup gittiğimi görünce vazgeçtiğini mi düşünmeliydim? Bu hanım daha ne kadar oyalanırdı?

Alçak sesle hırladım. İşine bak. Belinin darlığını, kalçalarının genişliğini, omuzlarının gerilişini izledim...

10:25.

Kupamın boşaldığını fark ettim. Yeniden doldurtmak için götürdüm. Görevbilirlikle doluşunu izledim.

"Orada oturduğunuzu gördüm," dediğini duydum kadının. "Birini mi bekliyordunuz?"

Buram buram yabancı parfüm kokuyordu.

"Evet," dedim. “Ama çok geç kaldığını düşünmeye başladım."

"Benim de sorunum aynı," dedi ve ona döndüm. Yine gülümsüyordu. “Birlikte bekleyebiliriz," diye bitirdi.

"Lütfen bana katılın," dedim. “Zamanımı sizinle geçirmeyi tercih ederim."

İçkisini aldı ve masama kadar beni takip etti.

"Adım Merle Corey," dedim, oturur oturmaz.
"Ben de Meg Devlin. Sizi daha önce buralarda görmemiştim."
"Yalnızca ziyaret ediyorum. Ama anladığım kadarıyla siz buralısınız."
Başını hafifçe iki yana salladı.
"Korkarım, hayır. Birkaç kilometre ötedeki apartman kompleksinde yasıyorum."
Nerede olduğunu biliyormuşum gibi başımı salladım.
"Nerelisiniz?" diye sordu.
"Evrenin merkezinden," dedim, sonra telaşla ekledim. “San Francisco."
"Ah, orada çok yaşadım. Ne iş yaparsınız?"
Ona büyücü olduğumu söyleme arzumu bastırdım ve bunun yerine Grand Tasarım'daki işimi anlattım. Onun da bir model, büyük bir mağazanın satın alma yetkilisi ve daha sonra bir butiğin yöneticisi olduğu ortaya çıktı.
Saate bir bakış fırlattım. 10:45 olmuştu. Bakışımı yakaladı.
"Sanırım ikimiz de ekildik," dedi.
"Muhtemelen," diye kabul ettim, “ama ağırbaşlı davranmış olmak için onlara on bire kadar zaman vermeliyiz."
"Sanırım, öyle."
"Yemek yediniz mi?"
"Erken yedim."
"Aç mısınız?"
"Biraz. Evet. Siz?"
"Hı-hı. Burada daha önce yemek yiyen insanlar gördüm. Bir kontrol edeyim."
Sandviç alabileceğimizi öğrendim, iki sandviç ve yanlarında biraz salata aldım.
"Umarım randevunuz geç akşam yemeği içermiyordu," dedim aniden.
"Belirtilmemişti ve umurumda da değil," diye yanıt verdi bir ısırık alarak.
Saat on bire geldi ve geçti. İçkimi ve yemeğimi bitirdim ve daha fazlasını istemiyordum.
"En azından gece tamamen boşa gitmedi," dedi, peçetesini buruşturup yana bırakarak.
Kirpiklerini izledim, çünkü hoş bir şeydi bu. Çok az ya da çok solgun makyaj yapmıştı. Hiç fark etmezdi. Uzanıp elinin üzerine elimi koyacaktım, ama o önce davrandı.
"Bu gece ne yapacaktınız?" diye sordum ona.

"Ah. Biraz dans edecek, birkaç içki içecek, belki ay ışığında biraz yürüyecektik. Öyle aptalca şeyler işte."

"Yan odadan müzik sesi geliyor. O tarafa gidelim mi?"

"Evet, olabilir," dedi. “Neden gitmiyoruz?"

Bardan ayrılırken Fiona’nın fısıldadığını duydum: “Merlin! Koz Kartında tasvir edilen sahneyi terk edersen görüş açımdan çıkmış olursun"

"Bir dakika bekle," diye yanıt verdim.

"Ne?" diye sordu Meg.

"Ah! İlk önce tuvalete gitmek istiyorum," dedim.

"İyi fikir. Ben de öyle yapacağım. Birkaç dakika sonra bu koridorda buluşalım."

Tuvalet boştu, ama birinin gelmesi olasılığına karşılık kabinlerden birine girdim. Yanımdaki desteden Fiona’nın Koz

Kartını çıkardım. Biraz sonra ona ulaştım.

"Dinle, Fi," dedim. “Kimsenin gelmeyeceği açık. Ama gecenin geri kalanı güzel geçecek gibi ve hazır buradayken biraz eğlenmeye itiraz etmem. Yani, yardımın için teşekkürler. Daha sonra gelirim."

"Bilmiyorum," dedi. “Mevcut koşullar altında bir yabancıyla gitmen hoşuma gitmiyor. Orada, bir yerde senin için tehlike olabilir!'

"Yok," diye yanıt verdim. “Bilmemin bir yolu var ve o kadına karşı uyanda bulunmadı. Dahası, burada bir erkekle buluşacaktım ve ben Koz Kartıyla ayrılınca vazgeçtiğinden eminim. Sorun çıkmayacak."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Ben büyük bir çocuğum. Kendime bakabilirim."

"Sanırım öyle. Sorun çıkarsa hemen beni ara."

"Çıkmayacak. Sen dönsen de olur."

"Ve geri dönmeye karar verdiğinde ara. Beni uyandırmaktan korkma. Seni buraya şahsen getirmek istiyorum."

"Tamam, bunu yaparım. İyi geceler."

"Dikkatli ol"

"Hep öyleyimdir."

"İyi geceler, o zaman."

İletişimi kesti.

Birkaç dakika sonra dans pistinde dönüyor, dinliyor ve birbirimize dokunuyorduk. Meg’in dansı yönetmek konusunda büyük bir eğilimi vardı. Ama ne fark eder, yönetilebilirim. Zaman zaman dikkatli olmaya bile

çalıştım, ama yüksek müzik ve ani kahkahalar dışında tehditkar hiçbir şey yoktu.
On bir buçukta barı kontrol ettik. Bir sürü çift vardı, ama Meg'in flörtü yoktu. Ve kimse bana selam bile vermedi. Müziğe döndük.
Gece yarısından biraz sonra yine baktık ve aynı sonuçları elde ettik. Sonra oturduk, son bir içki ısmarladık.
"Eh, eğlenceliydi," dedi, elini elimin uzanabileceği bir yere koyarak. Ben de öyle yaptım.
"Evet," diye yanıt verdim. “Keşke daha sık yapabilsek. Ama yarın gideceğim."
"Nereye?"
"Evrenin merkezine döneceğim."
"Yazık," dedi. “Seni arabayla bir yerlere bırakmamı ister misin?"
Başımla evetledim. “Sen nereye gidiyorsan."
Gülümsedi ve elimi sıktı.
"Tamam," dedi. “Bana gel, sana bir fincan kahve yaparım."
İçkilerimizi bitirdik, park yerine yöneldik, yolda birkaç kez kucaklaşmak için durduk. Yine dikkatli olmaya çalıştım, ama park yerinde bizden başka kimse yok gibiydi. Arabası üstü açılır küçük, güzel, kırmızı bir Porsche idi.
"İşte geldik. Sen sürmek ister misin?" diye sordu.
"Hayır, sen sür. Ben başsız atlılara karşı nöbet tutarım."
"Ne?"
"Çok güzel bir gece ve hep tam olarak sana benzeyen bir şoför istemişimdir."
Arabaya bindik ve o sürdü. Hızlı, elbette. Uygun olan bu gibi geliyordu. Yollar ıssızdı ve bir heyecan dalgasına kapıldım. Bir elimi kaldırdım ve Gölgeden bir puro çağırdım. Birkaç nefes çektim, araba kükreyerek bir köprüyü geçerken attım. Takımyıldızlara baktım, son sekiz yıldır tanıdık gelmeye başlamışlardı. Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş verdim.
Duygularımı analiz etmeye çalıştım ve mutlu olduğunu fark ettim. Kendimi uzun zamandır böyle hissetmemiştim.
İlerideki ağaçların kenarlarında bir ışık öbeği belirdi. Bir dakika sonra dönemeci döndük ve sağ tarafta küçük bir siteye geldiğimizi gördüm. Yavaşladı, oraya ulaşınca döndü.
Numaralı bir park yerine çekti, sonra çalıların arasındaki patikadan binanın girişine yürüdük. İçeri girdik ve lobiyi geçip asansörlere ulaştık.

Çıkışımız kısa sürdü ve dairesine ulaştığımızda gerçekten de kahve yaptı.
Bu da bana uyardı. Kahve güzeldi ve oturup yudumladık.
Bol zamanımız vardı...
Sonunda konu konuyu açtı. Biraz sonra kendimizi yatak odasında bulduk. Giysilerimiz yakındaki bir sandalyenin üzerindeydi ve randevum gerçekleşmediği için kendimi kutluyordum. Meg pürüzsüz, yumuşak ve sıcaktı ve gereken yerlerde gerektiği kadar Meg vardı. Kadife bir kabartı ve bal... parfümünün kokusu...
Çok sonra orada, o huzurlu geçici bitkinliğin içinde uzandık ve bu konuya metafor harcamayacağım. Ben onun saçlarını okşarken uzandı, başını hafifçe çevirdi, gözkapaklarının altından bana baktı.
"Bana bir şey söyle," dedi.
"Elbette."
"Annenin adı neydi?"
Belkemiğimden aşağı bir ürperti geçtiğini hissettim. Ama bunun nereye varacağını görmek istiyordum.
"Dara," dedim ona.
"Ya baban?"
"Corwin."
Gülümsedi.
"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, “ama emin olmak zorundaydım."
"Ben de bazı sorular sorabilir miyim? Yoksa bu tek kişilik bir oyun mu?"
"Seni bir dertten kurtarayım. Neden sorduğumu bilmek istiyor musun?"
"Tam cevizlerin üstüne bastın."
"Üzgünüm," dedi, bacağını çekerek.
"Annemle babamın isimlerinin sana bir şey ifade ettiğini anlıyorum."
"Sen Merlin’sin," diye bildirdi. “Kolvir Dükü ve Kaos Prensi."
"Lanet olsun!" diye yorum yaptım. “Bu gölgede beni herkes tanıyor sanki! Hepiniz bir kulübe falan mı üyesiniz?"
"Başka kim biliyor?" diye sordu çabucak, gözleri aniden iri iri açılarak.
"Luke Raynard isimli bir adam, Dan Martinez isimli ölü bir adam, muhtemelen George Hansen isimli, buranın yerlisi bir adam, Victor Melman isimli bir başka ölü adam... Neden? Bu isimler sana bir şey anlatıyor mu?"
"Evet, tehlikeli olan Luke Raynard. Doğru kişiysen, seni ona karşı uyarmak için buraya getirdim."

"Ne demek doğru kişi?"
"Eğer olduğun kişiysen. Dara’nın oğlu."
"O zaman uyar beni."
"Biraz önce uyardım. Ona güvenme."
Doğrulup oturdum ve arkama bir yastık koydum.
"Neyin peşinde? Pul koleksiyonumun mu? Seyahat çeklerimin mi? Biraz daha detay verebilir misin?"
"Yıllar önce, defalarca seni öldürmeye çalıştı..."
"Ne? Nasıl?"
"İlki seni ezmesine ramak kalan bir kamyondu. Bir sonraki sene..."
"Tanrılar adına! Gerçekten biliyorsun! Bana bunların olduğu tarihleri ver."
"30 Nisan, hep 30 Nisan."
"Neden? Neden olduğunu biliyor musun?"
"Hayır."
"Kahretsin. Bütün bunları nereden biliyorsun?"
"Oralardaydım. İzliyordum."
"Neden bir şey yapmadın?"
"Yapamazdım. Hanginizin hanginiz olduğunu bilmiyordum."
"Hanımefendi, şimdi kafam tamamen karıştı. Sen kimsin ve bütün bunlardaki rolün ne?"
"Luke gibi, ben de göründüğüm gibi değilim," diye başladı.
Yan odadan keskin bir zil sesi geldi.
"Ah Tanrım!" dedi ve yataktan fırladı.
Onu takip ederek antreye geldim. Küçük bir ızgaranın yanındaki düğmeye bastı. “Evet?"
"Tatlım, benim," dedi yanıt olarak biri. “Bir gün erken geldim. Otomatiğe basar mısın? Bir sürü paket taşıyorum."
Eyvah.
Meg düğmeyi bıraktı, bir başkasına bastı ve bana döndü.
"Kocam," dedi aniden nefes nefese. “Hemen gitmelisin. Lütfen! Merdivenleri kullan!"
"Ama bana henüz hiçbir şey anlatmadın!"
"Sana yeteri kadarını anlattım. Lütfen sorun çıkarma!"
"Tamam," dedim. Yatak odasına seğirtip pantolonumu çektim, ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim.

Çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı arka ceplerime tıkıştırdım ve gömleğimi giydim.

"Tatmin olmadım," dedim. “Sen daha çok şey biliyorsun ve ben de öğrenmek istiyorum."

"Tek istediğin bu mu?"

Yanağını çabucak öptüm.

"Aslında değil. Döneceğim", dedim.

"Dönme," dedi. “Aynı olmayacaktır. Zamanı geldiğinde yine görüşeceğiz."

Kapıya yöneldim.

"Bu yeterli değil," dedim açarken.

"Olmak zorunda."

"Göreceğiz."

Koridora koştum ve ÇIKIŞ tabelasının altındaki kapıyı ittirdim. Merdivenleri inerken gömleğimin düğmelerini ilikledim ve pantolonuma soktum. En aşağıda durup çoraplarımı giydim. Sonra elimi saçlarımdan geçirdim ve lobinin kapısını açtım.

Görünürde kimse yoktu. Güzel.

Binadan çıkıp patikaya yöneldiğimde siyah bir sedan önüme çıktı. Pencerenin otomatik olarak açılırken çıkardığı mırıltıyı duydum ve bir kırmızı çakması gördüm.

"İçeri gir, Merlin," dedi tanıdık bir ses.

"Fiona!"

Kapıyı açıp içeri kaydım. Hemen hareket ettik.

"Eh, o muymuş?" diye sordu bana.

"Ne miymiş?" dedim.

"Görüşmek için kulübe gittiğin kişi."

O söyleyene kadar bu şekilde düşünmemiştim.

"Biliyor musun," dedim biraz sonra. “Sanırım oydu."

Yola döndü ve geldiğimiz yöne sürdü.

"Ne tür bir oyun oynuyordu?" diye sordu Fiona.

"Bilmek için çok şey verirdim," diye yanıt verdim.

"Anlat," dedi, “bazı kısımlarını sansürlemekte özgürsün."

"Eh, tamam," dedim ve anlattım.

Bitirdiğim zaman kır kulübünün park yerine gelmiştik.

"Neden yine buraya geldik?" diye sordum.

"Arabayı buradan aldım. Bill’in dostlarından birine ait olabilir. Uslu bir kız olup geri getirmeye karar verdim."

"Oradaki bara ulaşmak için benim yaptığım Koz Kartını mı kullandın?" diye sordum işaret ederek.

"Evet, sen dans etmeye gittikten hemen sonra. Sizi terastan yaklaşık bir saat boyunca izledim. Sana dikkatli olmanı söylemiştim."

"Üzgünüm, kendimi fena kaptırmışım."

"Burada absent vermediklerini unutmuşum. Buzlu margarita ile idare etmek zorunda kaldım."

"Bu konuda da üzgünüm. Sonra bir arabaya düz kontak yaptın ve bizi takip ettin, öyle mi?"

"Evet. Park yerinde bekledim ve Koz Kartınla uzak iletişim kurdum. Tehlike hissetseydim peşinden gelecektim."

"Teşekkürler. Ne kadar uzak?"

"Kastettiğin buysa röntgenci değilim. Pekala, her şeyi anlattım."

"Hikayede bu son kısımdan çok daha fazlası var."

"Şimdilik sende kalsın," dedi. “Şu anda merak ettiğim tek şey var. Bu Luke Raynard’ın bir resmi var mı yanında?"

"Belki," dedim, cüzdanıma uzanarak. “Evet, sanırım var."

Arka cebimden boxer donumu çıkardım ve biraz daha araştırdım.

"En azından slip giymiyorsun," diye yorum yaptı.

Cüzdanımı çıkarıp tepe lambasına çevirdim. Cüzdanı açarken bana doğru eğildi, elini koluma koydu. Sonunda kumsalda Luke, ben, Julia ve Luke’un çıktığı Gail isimli bir kızı gösteren net bir fotoğraf buldum.

Kısa, keskin bir nefes çekerken eli kolumu sıktı.

"Ne oldu?" diye sordum. “Onu tanıyor musun?"

Başını çabucak iki yana salladı.

"Hayır. Hayır," dedi. “Daha önce hiç görmedim."

"Kötü bir yalancısın, halacığım. Kim bu?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Hadi ama! Onu gördüğünde neredeyse kolumu kırıyordun."

"Beni zorlama," dedi.

"Hayatımı ilgilendiriyor."

"Senin hayatından daha fazlasını ilgilendirdiğini düşünüyorum."

"Ee?"

"Şimdilik bırak gitsin."

"Korkarım bunu yapamam. Israr etmek zorundayım."

İyice döndü ve iki eli aramıza girdi. Manikürlü parmak uçlarından duman yükselmeye başladı. Frakir bileğimde zonkladı ve bu da iş buna varırsa, halamın bana yaslanacak kadar kızdığı anlamına geliyordu.

Bir engelleme hareketi yaptım ve gerilemeye karar verdim.

"Tamam, pes ediyorum. Eve gidelim."

Parmaklarını esnetti ve duman uçup gitti. Frakir kıpırtısızlaştı. Çantasından bir deste Koz Kartı çıkardı ve Amber kartını çekti.

"Ama eninde sonunda öğrenmem gerekecek," diye ekledim.

"Sonra," dedi, Amber imgesi önümüzde büyürken.

Fiona'da hoşlandığım bir şey vardır; duygularını saklamaya inanmaz.

Uzandı ve Amber çevremizde maddeleşirken tepe ışığını söndürdü.

Bölüm 8

Sanırım cenazelerde aklımdan geçen düşünceler hep aynı oluyor. Ulysses'teki Bloom gibi, ben de ölen kişi hakkında en sıradan şeyleri ve o anda olup bitenleri düşünüyorum. Zamanın geri kalanında aklım geziniyor.

Kolvir'in güney değindeki geniş kıyıda Tekboynuz'a adanmış küçük bir şapel vardır, görüldüğü yerlere yapılan, alemin değişik yerlerinde bulunan şapellerden biri. Bu Caine'in cenazesi için çok uygun görünüyordu, çünkü Gerard'ın aksine bir zamanlar dağın eteklerindeki, bunca uzun zaman, bunca sık yelken açtığı sulara bakan deniz mağaralarından birinde son uykusuna yatırılmayı dilediğini ifade etmişti. Böyle bir mağara onun için hazırlanmıştı ve cenaze töreninden sonra onu oraya gömmek için bir alay düzenlenmekti. Rüzgarlı, sisli, deniz soğuğu bir sabahtı ve görünürde, yaklaşık yarım fersah batımızdaki limana girip çıkan pek az yelkenli vardı.

Teknik olarak, sanırım töreni Random yürütmeliydi, çünkü kral olması onu otomatik olarak yüksek rahip yapıyordu, ama Tekboynuz Kitabı'nın Prenslerin Ölümü bölümünden bir açılış, bir kapanış pasajı okuduktan sonra görevi Gerard'a devretti, çünkü Caine ailede en çok onunla anlaşıyordu. Böylece Gerard'ın gürleyen sesi küçük, taş binayı doldurdu, deniz ve değişkenlik konusunda uzun bölümler okudu. Kitap'ı aklı başında olduğu zamanlarda Dworkin'in kaleme aldığı ve o uzun pasajların doğrudan Tekboynuz'dan geldiği söyleniyordu. Bilmiyorum. Orada değildim. Aynı zamanda Dworkin ile Tekboynuz'un soyundan olduğumuz söyleniyor ve bu da olağandışı imgeler canlandırıyor insanın kafasında. Ama her şeyin kaynağı solup mite dönüşüyor. Kim bilir? O sıralarda ben yoktum.

"...ve her şey denize döner," diyordu Gerard. Çevreme bakındım. Ailenin yanı sıra belki kırk, elli kişi vardı, çoğu kasabanın asillerinden, Caine'in dostu olan birkaç tüccar, Caine'in hem resmi hem de kişisel işler için ziyaret ettiği yan gölgelerdeki alemlerin temsilcileri ve elbette Vinta Bayle. Bill de cenazede bulunma arzusunu dile getirmişti ve solumda duruyordu.

Martin sağımdaydı. Ne Fiona, ne de Bleys buradaydı. Bleys yarasını mazeret göstererek cenazeye katılmamıştı. Fiona yok olmuştu. Random bu sabah onu bulmayı başaramamıştı. Julian törenin yansında, kıyıya konulan nöbetçileri kontrol etmek için ayrılmıştı. Biri hepimiz bir aradayken olası

bir suikastçının iyi bir skor elde edebileceğine işaret etmişti. Sonuç olarak Julian’ın ormancıları, kısa kılıçlar, hançerler, yaylar ve mızraklarla stratejik noktalara yerleştirilmişti ve arada bir cehennem tazılarının uluması duyuluyor, hemen pek çok başkası tarafından yanıtlanıyordu. Dalgaların, rüzgarın ve ölümlülük üzerine yorumların yanında sinir bozucu ve yaslı bir şey. Nereye gitti acaba? diye merak ettim. Fiona? Tuzaktan mı korkmuştu? Ya da dün gece ile ilgili bir şey miydi? Ve Benedict... üzüntülerini ve saygılarını iletmiş, zamanında gelmesini engelleyecek, aniden ortaya çıkan işlerinden bahsetmişti. Llewella ortaya çıkmamış, ona Koz Kartıyla da ulaşılamamıştı. Flora koyu renkler içindeyken de harika göründüğünü bilerek ileride, solumda duruyordu. Belki ona haksızlık ediyorum. Bilmiyorum.

Ama dalgından çok kıpır kıpır görünüyordu.

Tören bittikten sonra dağıldık. Dört denizci Caine’in tabutunu omuzladı ve onun lahiti olacak mağaraya giden bir alay oluşturduk. Julian’ın birliklerinden bazı askerler gelip silahlı koruma olarak arkamıza dizildi.

Biz yürürken Bill beni dürtükledi ve başıyla yukarıya, Kolvir’e işaret etti. O tarafa baktım ve bir kayalığın gölgesinde, bir çıkıntının üzerinde duran siyah pelerinli, başlıklı bir şekil gördüm. Bill o kadar yakına eğildi ki, şimdi çalmaya başlamış olan gaydaların ve telli çalgıların sesinin üzerinden onu duymayı başardım.

"Şuradaki törenin parçası mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla, hayır," diye yanıt verdim.

Sırayı bozup öne ilerledim. Bir iki dakika sonra şeklin tam altından geçecektik.

Random'a yetiştim ve elimi omzuna koydum. Bana baktığı zaman yukarıyı işaret ettim. Durdu, gözlerini kısarak baktı.

Sağ eli göğsüne, devlet işlerinin çoğu için taktığı Hüküm Mücevherine gitti. O anda rüzgar yükseldi.

"Durun!" diye seslendi Random. “Alayı durdurun! Herkes olduğu yerde kalsın!"

Şekil o zaman hafifçe kıpırdadı, Random’a bakarmış gibi döndü. Gökyüzünde, sanki bir fotoğraf hilesi gibi bir bulut toplandı, Kolvir’in üzerinde büyüdü. Random’ın elinden kırmızı, yürek gibi atan bir parıltı çıktı.

Aniden şekil başını gökyüzüne kaldırdı ve eli pelerinin altına gitti, biraz sonra hızlı bir fırlatma hareketi yaptı. Havada minik, siyah bir nesne asılı kaldı, sonra düşmeye başladı.

"Herkes yere yatsın!" diye seslendi Gerard.

Diğerleri kendilerini yere atarken Random kıpırdamadı.

Ayakta kaldı, buluttan bir şimşek çıkıp yamacın üzerinde oynaşırken izledi.

Bunun ardından gelen gök gürültüsü tepemizde beliren şey ile hemen hemen aynı anda patladı. Mesafe çoktu. Bomba bize ulaşamadan patlamıştı ama yolumuza devam edip çıkıntının altından geçseydik tam tepemize düşecek ve işimizi görecekti. Gözlerimde benekler dans etmeyi bırakınca bakışlarımı yine yamaca çevirdim. Karanlık şekil gitmişti.

"Onu vurdun mu?" diye sordum Random’a.

Elini indirirken omuzlarını silkti. Mücevher nabız gibi atmayı bırakmıştı.

"Herkes ayağa!" diye seslendi. “Şu cenazeye devam edelim!"

Ve ettik. Başka olay olmadı ve iş planlandığı gibi tamamlandı.

Tabut mezar odasına yerleştirilirken benim ve muhtemelen herkesin düşünceleri çoktan aile oyunları oynamaya başlamıştı. Saldırgan burada bulunmayan akrabalarımızdan olabilir miydi? Öyleyse kim? Her birinin bu eyleme girişmek için ne tür sebepleri olabilirdi? Şimdi neredeydiler? Ve mazeretleri ne olacaktı? Bir koalisyon söz konusu olabilir miydi? Ya da başka birisi miydi? Eğer öyleyse, yerel patlayıcı stokuna nasıl erişmişti? Yoksa dışarıdan getirilmiş malzeme mi kullanmıştı? Ya da yerlilerden biri doğru formülü mü bulmuştu? Eğer bu bir yabancıysa, sebebi neydi ve nereliydi? İçimizden biri bir katil mi getirmişti? Neden?

Tabutun önünden sırayla geçerken kısaca Caine’i düşündüm, ama bir bireyden çok bilmecenin bir parçası olarak. Onu çok iyi tanımıyordum. Ama diğerlerinden birkaçı bana onun tanınması kolay biri olmadığını söylemişti. Sert ve alaycıydı ve doğasında biraz da zalimlik vardı. Yıllar içinde epey düşman edinmişti ve bundan gurur duyuyor gibiydi. Bana karşı hep düzgün davranmıştı, ama zaten herhangi bir konuda çıkar çatışması yaşamamıştık. Bu yüzden ona karşı hissettiklerim diğerlerine karşı duygularım kadar derin değildi. Julian da ona benziyordu, ama yüzeyde daha terbiyeliydi. Ve kimse herhangi bir gün o yüzeyin altında ne yattığını bilemezdi. Caine...

Keşke seni daha iyi tanıyabilseydim. Ölümün ile henüz anlamayı bile başaramadığım bazı açılardan kayba uğradığımdan eminim.

Daha sonra oradan ayrılıp yemek ve içmek için saraya dönerken, benim sorunlarım ile başkalarının sorunlarının nasıl bağlantılı olabileceğini merak ettim. Çünkü öyle olduğunu hissediyordum. Küçük tesadüflere aldırmam, ama büyük tesadüflere de güvenmem.

Ya Meg Devlin? Bunlardan haberi var mıydı? Olması mümkün görünüyordu. Kocası olsun, olmasın, bir randevumuz olduğuna karar verdim. Yakında.

Daha sonra, büyük yemek salonunda, sohbet mırıltıları, tabak çanak tıkırtıları arasında, aklıma belirsiz bir olasılık geldi ve hemen peşinden gitmeye karar verdim. Önemsiz asillerden birinin üçüncü kızı ve anlaşıldığı kadarıyla Caine'in son metresi olan soğuk, ama cazip Vinta Bayle'den özür dileyerek salonun karşı ucuna, Random'ın çevresindeki küçük kalabalığa yollandım. Nasıl araya gireceğimi merak ederek birkaç dakika boyunca orada durdum, sonra beni fark etti. Hemen diğerlerinden ayrıldı, bana yaklaştı ve kolumu yakaladı.

"Merlin," dedi, "şimdi zamanım yok, ama sohbetimizi bitmiş saymadığımı bilmeni istiyorum. Bu akşam ya da bu gece seninle görüşmek istiyorum. İşim biter bitmez. Bu yüzden konuşana kadar bir yerlere kaçma, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Küçük bir soru," dedim, o diğerlerine dönecekken.

"Sor," dedi.

"Benim geldiğim Gölge Yeryüzü'nde yaşayan Amberliler var mı, ya da bir tür ajan?"

Başını iki yana salladı.

"Benim yok ve şu anda diğerlerinin olduğunu da sanmıyorum. Orada, değişik yerlerde tanıdıklarım var, ama hepsi yerli. Bill gibi."

Gözleri kısıldı. "Yeni bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başımı yine salladım.

"Ciddi mi?"

"Muhtemelen."

"Keşke dinleyecek zamanım olsaydı, ama daha sonra görüşene kadar beklemek zorunda."

"Anlıyorum."

"Seni çağırtırım," dedi ve yanındakilere döndü.

Bu Meg Devlin hakkında aklıma gelen tek açıklamayı geçersiz kılıyordu. Aynı zamanda toplantıdan ayrılır ayrılmaz onu görmeye gitmem olasılığını da yok ediyordu.

Kendimi bir tabak yemek daha alarak teselli ettim. Bir süre sonra Flora salona girdi, insan kalabalıklarını inceledi, sonra aralarından geçip pencerenin önündeki sofaya, yanıma oturdu.

"Şu anda seyirci olmadan Random ile konuşmanın yolu yok," dedi.

"Haklısın," diye yanıt verdim. “Sana yiyecek ya da içecek bir şey almamı ister misin?"

"Şimdi değil. Belki yardımcı olabilirsin. Sen bir büyücüsün."

Bu açılıştan hoşlanmadım, ama yine de, “Sorun ne?" diye sordum.

"Aşağı gelip bize katılmak isteyip istemeyeceğini görmek için Bleys’in odasına gittim. Gitmiş."

"Kapı kilitli değil miydi? Burada çoğu kişi kilitliyor."

"Evet, içeriden. Demek ki, Koz Kartı kullanarak gitmiş.

Ona zaten bir kez suikast düzenlendiği için yanıt alamayınca zor kullanarak girdim."

"Peki, bir büyücüden ne istiyorsun?"

"İzini bulabilir misin?"

"Koz Kartları iz bırakmaz," dedim. “Ama bunu yapabiliyor bile olsam, yapacağımdan o kadar emin değilim. O ne yaptığını biliyor ve yalnız kalmak istediği açık."

"Ama ya işin içinde o da varsa? O ve Caine geçmişte karşı kamplardaydı."

"Eğer bize karşı tehlikeli işlere karışmışsa gittiğini görmekten memnun olmalısın."

"Yani yardım edemez misin, yoksa etmez misin?"

Başımı salladım. “İkisi de, sanırım. Onu arama kararının Random’dan gelmesi gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Belki."

"O zaman Random’la konuşana kadar fikrini kendine saklamanı tavsiye ederim Diğerleri ile kısır spekülasyonlar yapmanın gereği yok. Ya da istersen ben söylerim. Biraz sonra onunla konuşacağım."

"Ne konuda?"

Ah.

"Emin değilim," dedim. “Bana söylemek ya da sormak istediği bir şey var."

Beni dikkatle inceledi.

"Henüz şu küçük konuşmamızı yapmadık," dedi sonra.

"Şu anda yapıyormuşuz gibi görünüyor."

"Tamam. Benim en sevdiğim gölgelerden birinde yaşadığın sorunları öğrenebilir miyim?"

"Neden olmasın," dedim ve kahrolası şeyi yine özetledim.

Ancak bunun son defa olduğunu hissediyordum. Flora bir kez öğrendikten sonra, diğer herkese yayılacaktı nasılsa.

Olayım üzerine paylaşmak isteyebileceği herhangi bir bilgiye sahip değildi. Sonra bir süre gevezelik ettik -yerel dedikodular- ve sonunda yiyecek bir şey almaya karar verdi. Yanımdan ayrılıp yiyeceklerin başına gitti ve geri dönmedi.

Diğerlerinden birkaç kişiyle de konuştum. Caine ve babam hakkında. Bilmediğim hiçbir şey duymadım. Daha önceden tanımadığım bazı kişilerle tanıştırıldım. Yapacak daha iyi bir işim olmadığından bir yığın isim ve ilişki ezberledim.

Her şey sonunda bittiği zaman gözümü Random’dan ayırmadım ve salondan onunla aynı anda çıkmaya çalıştım.

"Daha sonra," dedi yanımdan geçerken ve iki adamla konuşarak gitti.

Bu yüzden odama döndüm ve yatağımın üzerine uzandım.

Her şey için için kaynarken fırsat bulduğunuzda dinlenirsiniz.

Bir süre sonra uyudum ve rüya gördüm...

Sarayın arkasındaki bahçede yürüyordum. Yanımda biri daha vardı, ama kim olduğunu bilmiyordum. Bunun önemi yok gibiydi. Tanıdık bir uluma duydum. Aniden hırlama sesleri yakından gelmeye başladı. Çevreme ilk bakındığımda bir şey görmedim. Ama sonra, aniden oradaydılar. Julia’nın dairesinde öldürdüğüme benzer üç dev, köpek gibi yaratık. Bahçede, bana doğru koşuyorlardı. Uluma devam etti, ama bu yaratıklardan gelmiyordu. Bunlar yaklaşırken yalnızca hırlıyor ve salyalar akıtıyordu. Aniden bunun bir rüya olduğunu ve daha önce defalarca aynı rüyayı gördüğümü, uyanınca unuttuğumu fark ettim. Ama bunun bir rüya olduğunu bilmek bana doğru hızla yaklaşan belanın verdiği hissi azaltmadı. Üç yaratık bir tür solgun ışıkla çevrelenmişti. Soluk, şekilleri çarpıtan bitişik. Arkalarına baktığımda, harelerinin içinden bahçeyi değil, bir ormanı gördüm. Yaklaştıkları ve

saldırmak için sıçradıkları zaman, sanki camdan bir duvar ile karşılaştılar. Gerilediler, yükseldiler ve yine bana doğru atıldılar, ama yine yolları kesildi. Sıçradılar, hırladılar, inlediler ve yine denediler. Sanki bir çanın ya da büyülü bir çemberin içindeydim. Bana ulaşamıyorlardı. Sonra uluma yükseldi, yaklaştı ve yaratıklar dikkatlerini o yana çevirdiler.

"Vay!" dedi Random. “Seni bu kabustan kurtarmak karşılığında bir bedel almalıyım."

...Ve uyandım, yatağımın üzerinde uzanıyordum ve penceremin ötesinde karanlık vardı ve Random’ın Koz Kartımdan bana ulaştığını, iletişim kurulunca rüyama girdiğini fark ettim.

Esnedim ve yanıtımı düşünerek yolladım, Teşekkürler.

"Uyanmayı bitir de konuşmanıza devam edelim," dedi.

"Tamam. Neredesin?"

"Aşağı katta. Güneydeki ana koridorun ucundaki küçük oturma odasında. Kahve içiyorum. Oda tamamen bizim."

"Beş dakika sonra görüşürüz."

"Anlaştık."

Random soldu. Doğrulup oturdum, ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve ayağa kalktım. Odayı aşıp pencereye gittim ve sonuna kadar açtım. Serin güz havasını içime çektim.

Gölge Yeryüzü’nde bahar, burada, Amber’de güz en sevdiğim iki mevsim. Cesaretlenmeli, neşelenmeliydim. Ama bunun yerine -gecenin ve rüyanın etkisi- bir an bir ulumanın son notalarını duyduğumu sandım. Ürpererek pencereyi kapattım.

Rüyalarımız çok fazla kafamızda.

Belirtilen odaya gittim ve divanlardan birine oturdum. Random yarım fincan kahve almama izin verdi, sonra, “Bana Hayaletçark’tan bahset," dedi.

"Bir tür fizikötesi araştırma aygıtı ve kitaplık."

Random fincanını bıraktı ve başını bir yana eğdi.

"Daha detaylı konuşabilir misin?" dedi.

"Eh, bilgisayarlarla çalışırken temel veri işleme prensiplerinin bilgisayar mekanizmasının işlemeyeceği bir yerde ilginç sonuçlar verecek şekilde kullanılabileceği spekülasyonunu yaptım," diye başladım. “Başka bir deyişle, işlemlerin oldukça benzer, ama fiziksel yapının, dış donanımların,

programlama tekniklerinin ve kullanılan enerjinin farklı yapıda olacağı bir gölge ortam bulmalıydım."

"Ah, Merlin," dedi. “Kafamı karıştırdın bile."

"Hiçbir sıradan bilgisayarın işlemeyeceği bir gölgede bir veri işleme donatımı tasarladım ve yaptım," diye karşılık verdim. “Farklı malzemeler, radikal ölçüde farklı bir tasarım ve farklı bir güç kaynağı kullandım. Aynı zamanda, farklı fizik yasalarının geçerli olduğu bir yer seçtim, böylece farklı şekillerde çalışabiliyor. Sonra yaşamakta olduğum gölge Yeryüzü’nde işlemeyecek bir program yazdım. Bunu yaparken, sanırım benzersiz bir sanat eseri yarattım. Görünüşünden dolayı ona Hayaletçark ismini verdim."

"Ve bu bir araştırma donatımı ve bir kütüphane. Bundan neyi kastediyorsun?"

"Gölgeler’i bir kitabın sayfaları gibi çeviriyor ya da bir deste kart gibi." dedim. “Onu neyi kontrol etmek üzere programlarsan programla, senin için ona gözkulak olur. Sürpriz olmasını planlamıştım. Onu kullanarak, örneğin, potansiyel düşmanlarının harekete geçip geçmediğini anlamak, Gölge-fırtınalarının ilerleyişini takip etmek ya da..."

"Bir dakika bekle," dedi bir elini kaldırarak. “Nasıl? Nasıl o şekilde gölgeleri çeviriyor? Böyle çalışmasını sağlayan ne?"

"Aslında," diye açıkladım, “bir anda bir sürü Koz Kartı yaratıyor, sonra..."

"Dur. Biraz geriye git. Nasıl Koz Kartı yaratmak için program yazabilirsin? Bunun yalnızca Desen ya da Logrus tarafından sınanmış kişiler tarafından yapılabildiğini sanıyordum."

"Ama bu örnekte," dedim, “makinenin kendisi babamın kılıcı, Grayswandir ile aynı sınıftan bir nesne. İçine Desen’den unsurlar kattım."

"Ve bununla bize sürpriz yapacaktın, öyle mi?"

"Evet, hazır olduğunda."

"Bu ne zaman olacak?"

"Emin değilim. Programların çalışmaya başlaması için belli bir miktar veri toplaması gerekiyor. Bir süre önce bu işlemi başlattım ve son zamanlarda kontrol etmeye zamanım olmadı."

Random kendine biraz daha kahve doldurdu, bir yudum aldı.

"Zaman ve çaba konusunda nasıl kazançlı olacağını anlamıyorum," dedi bir süre sonra. “Diyelim ki, Gölge’de bir şeyi merak ettim. Gidip araştırırım

ya da birini gönderirim. Şimdi, diyelim ki, kontrol etmek için bu şeyi kullanmak istiyorum. Yine onu bulundurduğun yere gitmem gerekecek."

"Hayır," dedim ona. “Uzak terminal kullanarak çağırıyorsun."

"Çağırmak mı? Terminal mi?"

"Evet."

Amber Koz Kartlarımı çıkardım ve en alttakini çektim. Siyah bir fon üzerinde gümüş bir çark tesvir ediyordu. Kartı Random’a uzattım ve inceledi.

"Nasıl kullanıyorsun?" diye sordu.

"Diğerleri gibi. Kendine çağırmak ister misin?"

"Sen yap," dedi. “Ben izlemek istiyorum."

"Pekala," diye yanıt verdim. “Ama onu gölgeler arasında veri toplamaya ayarlamış olsam da şu anda faydalı şeyler biliyor olmayacak."

"Onu sorgulamak değil, görmek istiyorum."

Kartı kaldırdım ve zihnimin gözü ile görerek baktım. Biraz sonra iletişim sağlandı. Onu kendime çağırdım.

Ufak bir çatırtı ve havada iyonlaşma olurken iki buçuk metre çapında bir tekerlek önümde maddeleşti.

"Terminal büyüklüğünü azalt," diye emrettim.

Önceki boyutunun yaklaşık üçte birine düştü ve o noktada durmasını emrettim. Solgun bir resim çerçevesine benziyordu, zaman zaman içinde kıvılcımlar dans ediyor, ortasından bakılınca odanın manzarası devamlı dalgalanıyordu.

Random elini uzatacak oldu.

"Yapma," dedim. “Çarpabilir. Henüz tüm virüsleri temizleyemedim."

"Enerji aktarabiliyor mu?"

"Eh, yapabilir. Büyük bir iş değil."

"Enerji aktarmasını emretsen...?"

"Alı, elbette. Zaten bu terminali besleyebilmek ve Gölgeler’deki tarayıcıları çalıştırabilmek için enerji aktarması gerekiyor."

"Yani, bu noktaya boşaltabilir mi?"

"Eğer ona şarj olmasını ve bırakmasını emredersem. Evet."

"Bunun sınırları neleri kapsıyor?"

"Elinin altındaki her şeyi."

"Peki elinin altındakiler ne?"

"Eh, teorik olarak gezegenin tamamı. Ama..."

"Diyelim ki birinin yanında belirmesini, büyük miktarda enerji şarj etmesini ve o kişiye boşaltmasını emrediyorsun. Elektrikle öldürebilir mi?"

"Sanırım yapabilir," dedim. “Neden yapmasın, bilmiyorum. Ama amacı bu değil..."

"Merlin, sürprizin kesinlikle sürpriz oldu. Ama bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Güvenli," diye açıkladım. “Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Kimse oraya gitmez. Bu Koz Kartı tek. Başka kimse ona ulaşamaz. Senin için bir kart daha yapacaktım, sonra hazır olduğunda onu nasıl kullanacağını gösterecektim."

"Bu konuda düşünmem gerekecek..."

"Hayalet, beş bin Gölge perdesi içinde, bu noktada, şu anda kaç tane Gölge-fırtınası var?"*

Sözcükler halkanın içinden gelir gibi duyuldu: “On yedi."

"Sanki sesi..."

"Ona kendi sesimi verdim," dedim. “Hayalet, en büyüğünden resimler göster."

Kaotik bir öfke manzarası halkanın içini doldurdu.

"Aklıma bir başka düşünce geldi," diye bildirdi Random. "Nesneleri nakledebilir mi?"

"Elbette, tıpkı normal bir Koz Kartı gibi."

"O çemberin baştaki büyüklüğü en büyük hali mi?"

"Hayır, istersen çok daha büyük yapabilirsin. Ya da küçük."

"İstemiyorum. Ama diyelim ki, büyüttük ve sonra o fırtınayı ya da ne kadarını becerebiliyorsa, nakletmesini istedik."

"Vay! Bilmiyorum. Deneyecektir. Muhtemelen fırtınaya açılan dev bir pencere gibi olacaktır."

"Merlin, kapat şunu. Tehlikeli."

"Dediğim gibi, yerini benden başka kimse bilmiyor ve oraya ulaşmanın başka tek yolu..."

"Biliyorum, biliyorum. Söylesene, bir başkası oraya normal Koz Kartı ile gidebilir mi ya da orayı bulabilir mi?"

"Eh, evet. Ulaşılmaz olduğu için güvenlik önlemleri koymaya zahmet etmedim."

"O şey korkunç bir silah olabilir, oğlum. Kapat şunu. Hemen."

"Yapamam."

"Ne demek istiyorsun?"
"Uzak terminalden hafızasını yok edemez ya da güç kaynağını kesemezsin. Bunu yapabilmek için oraya gitmem gerek."
"O zaman yola çıkmanı tavsiye derim. Bir sürü güvenlik önlemi koyana kadar kapalı durmasını istiyorum. O zaman bile... Eh, göreceğiz. Öyle bir güce güvenemem. Ona karşı savunmam yoksa hayır. İşaret bile vermeden saldırabilir. O şeyi yaparken aklında ne vardı?"
"Veri işlemek. Bak, yalnızca biz..."
"Her zaman birinin öğrenmesi ve ona ulaşması mümkündür. Biliyorum, biliyorum -elinden çıkan eseri seviyorsun- ve aklından geçenleri takdir ediyorum. Ama gitmek zorunda."
"Sizi gücendirecek hiçbir şey yapmadım." Benim sesimdi, ama çarktan gelmişti.
Random ona baktı, bana baktı, sonra yine ona baktı.
"Ah! Konu bu değil," dedi çarka. “Beni endişelendiren taşıdığın potansiyel.
"Merlin, terminali kapat!"
"Aktarımı kes," dedim. “Terminali çek."
Bir an tereddüt etti, sonra yok oldu.
"Bu yorumu yapmasını bekliyor muydun?" diye sordu Random.
"Hayır. Sürpriz oldu."
"Sürprizlerden hoşlanmamaya başladım. Belki gölge ortamı onu bazı açılardan değiştiriyordur. İsteklerimi biliyorsun. Şunu bırak."
Başımı eğdim. “Siz nasıl isterseniz, efendim."
"Kes şunu. Şehit gibi davranma. Yap yeter."
"Hâlâ birkaç güvenlik önlemi ile halledebileceğimizi düşünüyorum. Tüm projeyi çöpe atmaya gerek yok."
"Ortam daha huzurlu olsaydı," dedi, “belki senin dediğin gibi yapardım. Ama bugünlerde çok sorun yaşıyoruz, keskin nişancılar, bombacılar, bana anlattığın şeyler. Endişelenecek bir konu daha istemiyorum."
Ayağa kalktım. “Tamam. Kahve için teşekkürler," dedim.
"Bittiği zaman sana söylerim."
Başını salladı. “İyi geceler, Merlin."
"İyi geceler."
Uzun adımlarla büyük giriş holünden geçerken yeşil sabahlık içinde, iki adamı ile konuşmakta olan Julian’ı gördüm.

Aralarında, yerde ölü bir hayvan vardı. Durdum ve bakakaldım. Rüyamda gördüğüm, Julia'nın evindeki o lanet hayvanlardan biriydi.

Yaklaştım. "Selam, Julian. Bu ne?" diye sordum işaret ederek.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama cehennem tazıları Arden'de bunlardan üç tanesini öldürdü. Random'a göstermek için adamlarımdan birini leşle birlikte buraya getirdim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başparmağımı omzumun üzerine büktüm. "Oturma odasında."

O tarafa yürüdü. Yaklaştım ve ayak ucumla hayvanı dürtükledim. Geri dönüp Random'a bunlardan biri ile daha önce karşılaştığımı söylemeli miydim?

Boş ver, diye kararımı verdim. Bu bilginin ne işe yarayacağını anlamıyordum.

Odama döndüm, yıkandım, giysilerimi değiştirdim. Sonra mutfağa uğradım ve sırt çantamı yiyecekle doldurdum. Kimseye hoşça kal demek içimden gelmedi, bu yüzden arka tarafa yöneldim ve bahçeye inen büyük merdiveni kullandım.

Karanlık. Yıldızlı. Serin. Yürürken, rüyamda köpeklerin belirdiği noktaya yaklaşınca aniden ürperdim.

Uluma, hırlama yoktu. Hiçbir şey. Orayı geçtim ve o bakımlı bölgenin arka tarafına, daha doğal bir manzaraya giden patikaların olduğu yere doğru yürümeye devam ettim. Soldan ikincisine girdim. Seçebileceğim diğer yollara göre daha uzundu -zaten ileride kesişiyorlardı- ama yürümesi daha kolaydı, gece yürürken ihtiyaç duyacağımı düşündüğüm bir şey. Diğer yolların düzensizliklerini o kadar da iyi tanımıyordum.

Kolvir'in zirvesinde yaklaşık bir saat yürüdükten sonra aradığım iniş yolunu buldum. Sonra durdum, su içtim ve inmeye başlamadan önce birkaç dakika dinlendim.

Kolvir üzerindeyken Gölge'de yürümek oldukça zordur.

Bunu doğru düzgün yapabilmek için Amber'le aranıza mesafe koymanız gerekir. Bu yüzden bu noktada yapabildiğim tek şey yürümekti ve bundan da memnundum, çünkü yürümek için güzel bir geceydi.

Epey yürüdükten sonra yukarıda bir parıltı belirdi, ay Kolvir'in sırtında yükseldi ve ışığını dolanarak uzanan yoluma boşalttı. Hızımı biraz arttırdım. Sabah olduğunda dağdan inmiş olmak istiyordum.

Yaptığım işi savunmama izin vermediği için Random'a kızgındım. Ona anlatamamıştım. Caine'in cenazesi olmasaydı, onu mükemmelleştirmeden

Amber'e dönmeyecektim. Ve beni çevreleyen gizeme bir şekilde karışmış olmasaydı ve Random tüm hikayeyi dinlemek istemiş olmasaydı şimdilik Hayaletçark'tan bahsetmeyecektim bile. Tamam. Gördüğü şeyden hoşlanmamıştı, ama fragman henüz olgunlaşmamıştı. Şimdi, eğer bana emredildiği gibi onu kapatırsam, bir süredir yürümekte olan bir sürü iş boşa gidecekti. Hayaletçark henüz Gölge-tarama, kendi kendini eğitme aşamasındaydı. İşlerin nasıl ilerlediğini görmek ve sistemde ortaya çıkan kusurları düzeltmek için zaten onu kontrol edecektim.

Yol dikleşirken ve Kolvir'in batı yamacında kıvrılırken bunu düşündüm. Random benden şimdiye dek biriken her şeyi çöpe atmamı istememişti. Yalnızca onu kapatmamı istemişti.

Durumu görmeyi tercih ettiğim şekliyle, bunu nasıl yapacağıma kendim karar verecektim. Bunun bana ilk önce her şeyi kontrol etme, sistem işlevlerini gözden geçirme ve her şeyin yolunda olduğu konusunda tatmin olana kadar programları düzeltme hakkı tanıdığına karar verdim. Sonra, kapatmadan önce her şeyi daha kalıcı bir duruma getirecektim. O zaman hiçbir şey kaybolmayacaktı; işlevlerini yeniden canlandırdığım zaman hafızası eksiksiz olacaktı.

Belki...

Peki ya her şeyi muntazam hale getirirsem ve Random'ı mutlu etmek için -bana göre- gereksiz birkaç koruyucu önlem eklersem? Sonra, diye düşündüm, Random ile iletişime geçip yaptıklarımı göstersem ve bu haliyle onu memnun edip etmediğini sorsam? Memnun olmazsa, o zaman kapatabilirdim.

Ama belki kararını yeniden değerlendirirdi. Bir düşünmeye değer...

Ay soluma sürüklenene kadar Random ile hayali konuşmalar yaptım. O zamana kadar Kolvir'in yarısını inmiştim bile ve gittikçe daha kolay ilerliyordum. Desen'in gücünün azaldığını hissedebiliyordum.

Yolda birkaç kez su, bir kez bir sandviç için durdum. Düşündükçe, aklımdan geçtiği şekilde davranırsam Random'ın daha da kızacağını ve beni doğru düzgün dinlemeyi bile reddeceğini hissediyordum. Öte yandan, ben de kızgındım.

Ama bu, üzerinde pek az kestirme bulunan uzun bir yolculuktu. Düşünüp taşınmak için bol bol zamanım olacaktı.

Son kayalık yamacı aşıp Kolvir'in eteklerindeki kuzeybatı yoluna ulaştığım zaman gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı.

Yolumun üzerindeki ağaç topluluğuna baktım, tanıdık bir sınır işareti...

Cızırdayıp bomba gibi patlayan göz kamaştırıcı bir çakma ile yüz metre uzaktaki ağaç yarıldı. Şimşeğe karşı iki elimi kaldırdım, ama yine de saniyeler sonra ağacın çatırtısını ve patlamanın yankısını duyabiliyordum.

Sonra bir ses bağırdı, "Geri dön!"

Sohbet girişiminin hedefinin ben olduğumu varsaydım.

"Bunu konuşabilir miyiz?" diye karşılık verdim.

Yanıt gelmedi.

Yolun kenarındaki sığ bir inişe uzandım, sonra birkaç boy sürünerek daha korunaklı bir yere ulaştım. Bu sırada, gösteriyi yapan kişinin bir şekilde konumunu belli edeceğini umarak dinliyor ve izliyordum.

Hiçbir şey olmadı, ama takip eden yarım dakika boyunca ağaçlığı ve geldiğim yönü gözledim. O açıdan yakınlıkları bana pek az ilham veriyordu.

Logrus imgesini çağırdım ve iki çizgisi kollarım oldu. Sonra uzandım, ama Gölge’ye değil, diğerlerinin üzerinde duran iri bir kayaya.

Yakalayıp çektim. Kolayca devrilmeyecek kadar ağırdı, bu yüzden sallamaya başladım. Başta yavaş yavaş. Sonunda devrildi ve yuvarlandı. Diğerlerinin arasına düştü ve küçük bir çığ başladı. Onlar çarpıp diğerlerini sıçratırken ben geriledim. Birkaç büyük kaya yuvarlanmaya başladı. Daha dik bir yerde kırılma hattının üzerine düşünce hat yerinden oynadı. Büyük bir kaya tabakası inledi, çatladı ve kaymaya başladı.

Geri çekilirken titreşimi hissedebiliyordum. Bu kadar görkemli bir şey başlatmayı beklememiştim. Kayalar sıçradı, kaydı ve ağaçlığa uçtu. Ağaçların sulanmasını ve bazılarının devrilmesini izledim. Çatırtıları ve kırılma seslerini duydum.

Sona erdikten sonra fazladan bir dakika daha bekledim.

Oldukça çok toz havalanmıştı ve ağaçlığın yarısı ezilmişti.

Ayağa kalktım. Frakir sol elimden sarkıyordu. Ağaçlığa doğru ilerledim.

Dikkatle aradım, ama orada kimse yoktu. Devrilmiş bir ağacın gövdesine tırmandım.

"Tekrar söylüyorum, konuşmak ister misin?" diye seslendim.

Yanıt yoktu.

"Tamam, öyle olsun," dedim ve kuzeye, Arden’e yöneldim.

O kadim ormanda yürürken zaman zaman at sesleri duyuyordum. Ama eğer takip ediliyorsam, atlılar bana yaklaşmak istemiyordu. Julian’ın

devriyelerinin yakınından geçiyor olmam daha olasıydı.

Fark ettiğinden değil. Kısa süre sonra patikayı buldum ve beni gittikçe uzaklaştıracak küçük ayarlamalara başladım.

Daha açık bir renk, kahverengiden sarıya ve biraz daha kısa ağaçlar... Tepemdeki yaprak örtüsünde daha az açıklık...

Tuhaf kuş ötüşleri, garip mantarlar...

Yavaş yavaş orman değişti. Ve bu beni Amberden uzaklaştırdıkça kaydırma daha da kolaylaştı.

Güneşli açıklıklardan geçmeye başladım. Gökyüzü daha solgun bir mavi oldu... Artık ağaçlar yemyeşildi, ama bazıları fidandı...

Koşmaya başladım.

Bulut yığınları göründü, süngerimsi toprak sıkılaştı, kurudu...

Yokuş aşağı hızımı arttırdım. Otlar çoğaldı. Ağaçlar şimdi küme küme, o dalgalanan, solgun ot denizinin arasında adalar gibi ayrılmıştı. Görüş açım uzakları kapsıyordu. Sağımda kanat çırpan, boncuk boncuk bir perde: yağmur.

Gök gürültüsü duyuldu, ama güneş ışığı yolumu aydınlatmaya devam ediyordu. Derin derin temiz, nemli havayı soludum ve koşmaya devam ettim.

Otlar geriledi, yer çatladı, gökyüzü karardı... Çevremde sular kanyonlardan ve sel yataklarından aktı... Tepeden sallanan toprağa çağlayanlar döküldü...

Kaymaya başladım. Ayağa kalktığım her seferinde, kaydırma konusunda aşırı hevesli olmama küfür ettim.

Bulutlar tiyatro perdesi gibi ayrıldı, limon rengi bir güneş somon rengi gökyüzünden sıcaklık ve ışık boşalttı. Gök gürültüsü homurdanmasının ortasında sustu, rüzgar kuvvetlendi...

Bir tepeye tırmandım, yıkıntılar halindeki bir köye baktım.

Uzun zaman önce terk edilmiş, kısmen bitkilerle örtülmüştü, bozuk ana yolunun üzerinde tuhaf tepecikler vardı.

Arduvaz rengi bir gökyüzü altında içinden geçtim, yavaş yavaş buz kaplı bir havuzun üzerinde yürüdüm, altımda, her yönde donmuş yüzler görmeyen gözlerle bakıyordu...

Gökyüzü is çizgileri ile kaplıydı, kar sertleşmişti, donmuş kuşların ağaçlarda tünediği bir iskelet ormandan geçerken nefesim duman duman çıkıyordu: asitle oyulmuş bir resim gibi.

Yokuş aşağı erimeye ve bahara kaydım... Çevremde yine hareket... Çamurlu zemin, yeşillik tutamları... Uzak otoyolda tuhaf arabalar...

Kokmuş, sıvılar sızdıran, paslı, için için yanan bir çöplük...

Dönümlerce çöp yığını arasında yürüdüm... Oradan oraya koşturan sıçanlar...

Uzağa... Derin derin nefes alarak daha hızlı kaydırdım...

Pis pus şapkası altında bir kent silueti... Delta... Deniz kıyısı... Yol boyunca altın direkler... Kırlarda göller... Yeşil gökyüzü altında kahverengi otlar...

Yavaşladım... Yükselip alçalarak uzanan otlaklar, ırmak ve göl... Daha yavaş... Esinti ve otlar, deniz gibi... Alnımı kol yenime sildim... İçime hava çektim... Artık yürüyordum...

Otlakta normal bir hızda ilerledim, bunun gibi hoş, uzakları görebileceğim bir noktada dinlenmek istiyordum. Rüzgar otların arasından geçerken yumuşak bir ses çıkarıyordu. En yakındaki göl koyu limon rengiydi. Havada tatlı bir koku vardı.

Sağımda parlak bir ışık çakması gördüğümü sandım, ama başımı çevirdiğim zaman sıra dışı bir şey yoktu. Biraz sonra uzaktan toynak sesleri duyduğumdan emin oldum. Ama yine hiçbir şey görmedim. Gölgelerin sorunu budur. Orada neyin doğal olduğunu her zaman bilemezsiniz; ne arayacağınızdan emin olamazsınız.

Birkaç dakika geçti ve sonra herhangi bir şey göremeden kokusunu aldım.

Duman.

Sonraki an bir ateş yayıldı. Uzun bir alev hattı yolumu kesti.

Ve yine ses: “Sana geri dönmeni söylemiştim!"

Rüzgar yangının arkasındaydı, onu bana doğru sürüklüyordu. Yangına sırtımı döndüm ve çoktan yanlara dolanmış olduğunu gördüm. Gölge kaydırma için gereken zihinsel ortamı hazırlamak zaman gerektirir ve ben kendiminkini salıvermiştim. Onu zamanında sağlayabileceğimden kuşkuluydum.

Koşmaya başladım.

Alev hattı, dev bir çember çizecek şekilde çevremi dolanıyordu. Ama şeklin doğru olup olmadığını görmek için durmadım, çünkü ısıyı hissetmeye başlamıştım ve duman yoğunlaşıyordu.

Ateşin çatırtılarının üzerinden hâlâ toynak sesleri duyabiliyordum sanki. Ama gözlerim sulanmaya başladı ve duman bulutları görüş alanımı kapattı. Ve yine tuzağı kuran kişiden hiçbir iz görmedim.

Ama yer -kesinlikle- bana doğru ilerleyen toynaklı bir yaratığın hızlı adımları ile sarsılıyordu. Alevler yükseldi, çember kapanırken yaklaştı.

Ne tür bir tehdidin yaklaştığını merak ediyordum ki, bir at ile binicisi ateş duvarındaki aralıkta belirdi. Binici dizginleri çekti, ama at -kestane rengiydi- alevlerin yakınlığından memnun değildi. Dişlerini çıkardı, gemi ısırdı ve birkaç kez şahlanmaya çalıştı.

"Acele et! Arkama!" diye haykırdı binici ve ata binmek için koştum.

Binici siyah saçlı bir kadındı. Yüzüne ancak bir kez göz atabildim. Atı geldiği yöne çevirmeyi başardı ve dizginleri silkeledi. At yürüyecek oldu, ama aniden şahlandı. Yerimde tutunmayı başardım.

Atın toynakları yere vurduğu zaman döndü ve ışığa doğru fırladı. Alevlere dalmak üzereyken yine döndü.

"Lanet olsun!" dediğini duydum binicinin, çılgınca dizginleri çekerken.

At yine döndü, yüksek sesle kişnedi. Ağzından kanlı tükürük damlıyordu. O sırada çember kapanmıştı, duman ağır, alevler yakındı. Yardım edecek durumda değildim, atın böğrüne iki güçlü tekme attım ve at yine düz ilerlemeye başladı.

Neredeyse çığlık çığlığa solumuzdaki alevlere atıldı. O noktada ateş bandının ne kadar geniş olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bacaklarımın kavrulduğunu hissettim ve yanık tüy kokusu aldım.

Sonra at yine şahlandı, binici ona bağırdı ve artık tutunamayacağımı anladım. Tam ateş halkasından yangının süpürdüğü kömürleşmiş, lülen bir alana çıkarken arkaya kaydığımı hissettim. Sıcak, kararmış yığınların arasına düştüm; çevremde küller havalandı. Çılgınca sola yuvarlandım, öksürdüm ve yüzüme saldıran kül bulutuna karşı gözlerimi kapattım.

Kadının çığlık attığını duydum ve gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım. Görüşüm berraklaştığı zaman atın binicisinin üzerine düştüğü yerden kalktığını gördüm. At hemen fırlayıp kaçtı, duman bulutları arasında kayboldu. Kadın kıpırdamadan yatıyordu. Yanına koştum. Diz çöküp giysilerinin üzerinde kıvılcımları süpürdüm, nefesini ve nabzını kontrol ettim. Ben bunu yaparken gözleri açıldı.

"Belkemiğim -kırıldı sanırım," dedi öksürerek. “Bir şey -hissedemiyorum... Kaçabiliyorsan -kaç... Beni bırak. Zaten -öleceğim."

"Mümkün değil," dedim. “Seni götürmem gerek. Doğru hatırlıyorsam yakında bir göl var."

Belime bağladığım pelerini çıkardım ve yanına serdim. Kadını elimden geldiğince dikkatle üzerine kaydırdım, alevlerden korumak için pelerinin eteklerini üzerine örttüm ve doğru yön olduğunu umduğum tarafa sürüklemeye başladım.

Ateş ve dumanlardan oluşan, durmaksızın değişen manzaranın içinde ilerledik. Boğazını ağrıyor, gözlerim sulanıyordu.

Geriye doğru büyük bir adım atıp topuğumun çamura gömüldüğünü hissettiğimde pantolonum yanıyordu. İlerlemeye devam ettim.

Sonunda belime kadar suya dalmış, kadını taşıyordum.

Öne eğildim, pelerinin bir tarafını yüzünden çektim. Gözleri hâlâ açıktı, ama odaklarını yitirmişlerdi ve hiçbir hareket yoktu. Ama ben şahdamarını kontrol edemeden bir tıslama çıkardı, sonra ismimi söyledi.

"Merlin," dedi boğuk sesle, “Üzgünüm..."

"Sen bana yardım ettin, ama ben sana edemedim," dedim.

"Asıl ben üzgünüm."

"Daha fazla -yaşamadığım için -üzgünüm," diye devam etti. “Atlar -faydasız. Seni -takip ediyorlar."

"Kim?" diye sordum.

"Köpekleri -geri çağırdı. Ama -yangın -başkasının. Kim -bilmiyorum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Serinletmek için yanaklarına biraz su sıçrattım. İs lekeleri ve dağınık, yanık saçlarının arasından neye benzediğini anlamak güçtü.

"Peşinde -biri var," dedi, sesi gittikçe zayıflayarak. “Önünde de -biri var. Ondan -haberim yoktu. Üzgünüm."

"Kim?" diye sordum yine. “Ve sen kimsin? Beni nereden tanıyorsun? Neden..."

Hafifçe gülümsedi. “... Seninle yattım. Artık yapamam. Gidiyorum..."

Gözleri kapandı.

"Hayır!" diye haykırdım.

Yüzü çarpıldı ve son nefesini aldı. Sonra nefes verdi ve onu kullanarak sözcükleri şekillendirdi. “Bırak -burada -yatayım. Hoşça kal..."

Yüzünden bir duman bulutu geçti. Nefesimi tuttum ve daha büyük bir bulut gelip bizi çevrelerken gözlerimi kapattım.

Hava sonunda temizlendiğinde, onu inceledim. Nefesi kesilmişti, nabız yoktu, kalbi çarpmıyordu. Kalp masajı yapabilmem için yanmayan, bataklık olmayan bir alan bile yoktu. Gitmişti. Öleceğini biliyordu.

Pelerinimi dikkatle ona sardım, kefen yaptım. Sonunda bir ucu ile yüzünü örttüm. Pelerini boynumda tutturmak için kullandığım toka ile sabitledim. Sonra derinlere yürüdüm. “Bırak burada yatayım." Ölüler bazen çabucak batar, bazen yüzer...

"Elveda, hanımefendi," dedim. “Keşke ismini bilseydim. Tekrar teşekkürler."

Onu salıverdim. Sular döndü. Yok oldu. Bir süre sonra başımı çevirdim, uzaklaştım. Çok fazla soru vardı ve hiç yanıt yoktu.

Bir yerlerde, çılgına dönmüş bir at çığlık atıyordu...

Bölüm 9

Saatler ve gölgeler sonra, açık bir gökyüzü altında, ormansız bir yerde yine dinlendim. Sığ bir derede yıkandım ve daha sonra Gölge'den yeni giysiler çağırdım. Temiz ve kuru, kıyıda dinlendim ve kendime yemek hazırladım.

Artık hergün 30 Nisan'dı sanki. Sanki karşılaştığım herkes beni tanıyor, herkes karmaşık, ikili bir oyun oynuyordu. Çevremde insanlar ölüyordu ve felaketler sıradan olaylardı. Kendimi bilgisayar oyununda bir karakter gibi hissetmeye başlamıştım. Şimdi ne olacak? diye merak ediyordum. Meteor yağmuru mu?

Bir anahtar olmalıydı. Beni yangından kurtarmak için hayatını veren isimsiz kadın arkamda ve önümde birileri olduğunu söylemişti. Ne demek istemişti? Beni takip edeni bekleyip ne haltlar döndüğünü mü sormalıydım? Yoksa hızlanıp, diğerini yakalayıp sorgulamalı mıydım? İkisi de bana aynı yanıtı mı verirdi? Yoksa iki ayrı yanıt mı söz konusuydu? Bir düello birilerinin şerefini kurtarır mıydı? O zaman dövüşürdüm. Ya da rüşvet. Öderdim. Tek istediğim bir yanıt ve arkasından biraz barış ve huzurdu. Güldüm. Bu ölümün tasviri gibi gelmişti ama yanıt kısmından o kadar emin değildim.

"Lanet olsun!" diye yorum yaptım, özellikle kimseyi hedeflemeden ve dereye bir taş attım.

Ayağa kalkıp suyu geçtim. Karşı kıyıdaki kumların üzerine, GERİ DÖN sözcükleri yazılmıştı. Üstüne bastım ve koşmaya başladım.

Ben gölgelere dokundukça çevremdeki dünya döndü. Bitki örtüsü geride kaldı. Taşlar büyüyüp kaya oldu, aydınlandı, kıvılcımlanmaya başladı...

Hayranlık verici mor bir gökyüzü altında, bir prizmalar vadisinde koştum... Gökkuşağı taşların arasında yel harpı çalan rüzgar...

Fırtınanın savurduğu giysiler... Yukarıda mordan lavanta rengine... Ses sınırları içinde keskin çığlıklar... Çatlayan toprak,..

Daha hızlı.

Bir Devim. Şimdi mini mini, aynı manzara... Kiklop gibi parlak taşları ayaklarımın altında eziyorum... Çizmelerimin üzerinde gökkuşağı tozu, omuzlarımda bulut kümeleri...

Atmosfer yoğunlaşıyor, yoğunlaşıyor, neredeyse sıvılaşıyor ve yeşeriyor... Dönüyor... Ağır çekimde, elimden geleni yapıyorum...

İçinde yüzüyorum... Akvaryumlara sığabilecek şatolar süzülüp geçiyor... Ateşböceği gibi parlak füzeler üzerime geliyor... Hiçbir şey hissetmiyorum...

Yeşilden maviye... İnceliyor, inceliyor... Mavi duman ve tütsü gibi hava... Bir milyon görünmez gongun yankısı, durmaksızın... Dişlerimi sıkıyorum.

Daha hızlı.

Maviden pembeye, kıvılcımlı... Alevden bir dil... Bir daha... Isısız alevler deniz bitkileri gibi dans ediyor... Daha yüksek, daha da yüksek... Ateşten duvarlar devrilip çatırdıyor.

Arkamda ayak sesleri.

Bakma. Kaydır.

Gökyüzü ortadan ikiye bölünmüş, güneşin yanında akan bir kuyrukluyıldız... Orada burada... Yine. Ve yine. Üç yürek atımında üç gün... Baharatlı havayı soluyorum... Ateşler dönüyor, mor yeryüzüne iniyor... Gökyüzünde prizma... Parlak bir ırmak boyunca, kan rengi, süngerimsi bir mantar tarlasında koşuyorum... Mücevherlere dönüşen, mermi gibi düşen sporlar...

Bir tunç düzlüğünde gece, ayak sesleri sonsuzluğa yankılanıyor... Boğum boğum, makineye benzer bitkiler tangırdıyor, metal çiçekler metal saplarda, metal saplar konsollarda bitiyor... Tak, tak, iç çekiş... Arkamdaki yalnızca yankılar mı?

Bir kez dönüyorum.

Rüzgar değirmeni ağacın arkasına kaçan karanlık bir şekil miydi? Yoksa gölge kaydıran gözlerimde yalnızca gölgelerin dans etmesi miydi?

İleri. Cam ve zımpara kağıdının içinden, portakal rengi buz, solgun et rengi manzaradan...

Güneş yok, yalnızca solgun ışık... Yeryüzü yok... Yalnızca havada ince köprüler ve adalar... Dünya kristal bir matris...

Yukarı, aşağı, etrafından... Havadaki bir delikten, bacadan aşağı...

Kayıyorum... Bakır rengi bir denizin kenarındaki kobalt kumsal... Yıldızsız alaca karanlık... Dört bir yanda solgun parıltı... Ölü, burası ölü... Mavi kayalar... İnsan olmayan varlıkların kırık heykelleri... Hiçbir şey kıpırdamıyor...

Dur.

Kumda, çevreme büyülü bir çember çizdim ve onu Kaos güçleri ile kuşattım. Yeni pelerinimi ortasına serdim, uzandım ve uykuya daldım. Rüyamda suların yükselip çemberin bir kısmını bozduğunu, mor tüylü, keskin dişli yeşil, pullu bir varlığın denizden çıkıp kanımı içmeye geldiğini gördüm.

Uyandığım zaman çember bozulmuştu ve mor tüylü, keskin dişli yeşil, pullu varlığın altı metre ötemde ölü yattığını gördüm. Frakir boğazına sıkı sıkı dolanmıştı ve çevredeki kumlar bozulmuştu. Çok derin uyumuş olmalıydım.

Boğma telimi aldım ve sonsuzluğun üzerinde bir köprü daha aştım.

Yolculuğumun bir sonraki ayağında, dinlenmek için ilk durduğumda bir sel baskınına uğradım. Ama artık ihtiyatsız değildim ve selin, gölge kaydırmama yetecek kadar ilerisindeydim.

Bir uyarı daha aldım -bir obsidiyen dağının yamacında, ateşten harflerle- geri çekilmemi, vazgeçmemi, eve dönmemi öneriyordu. Bağırarak yaptığım konuşma daveti duymazdan gelindi.

Yine uyku vakti gelene kadar ilerledim, sonra Kararmış Topraklar'da kamp kurdum. Durgun, gri, küflü ve sisliydi.

Kendime kolay savunulur bir çatlak buldum, büyü savuşturma büyüleri ile çevirdim ve uyudum.

Daha sonra -ne kadar sonra, emin değilim- rüyasız bir uykudan Frakir'in bileğimi sıkması ile uyandım.

O anda uyandım ve sonra neden, diye merak ettim. Hiçbir şey duymamıştım ve sınırlı görüş alanımda uygunsuz hiçbir şey görmüyordum. Ama Frakir -her zaman yüzde yüz haklı değildir- alarm verdiğinde hep bir sebep vardır. Bekledim ve bunu yaparken Logrus imgemi çağırdım. Tamamen önüme serildiği zaman bir eldivenmiş gibi elime geçirdim ve uzandım…

Nadiren yanımda orta boy bir hançerden daha büyük bir şey taşırım. Yanımdan sarkan, bana çarpıp duran, çalılara takılan ve zaman zaman ayağıma dolanan bir metrelik bir kılıç oldukça uygunsuzdur. Babam ile Amber ve Saraylar'daki çoğu kişi o ağır, hantal şeylerin üzerine yemin eder, ama muhtemelen onlar benden daha sert malzemeden yapılmış. Prensip olarak onlara karşı değilim. Kılıç oyunlarını severim ve kullanma konusunda epey eğitim aldım. Yalnızca devamlı yanımda bir tane taşımayı zor bulurum. Hatta kemer bir süre sonra kalçanızda bir yeri sürtüp yara

yapar. Normalde Frakir'i ve doğaçlama yapmayı tercih ederim. Bununla beraber...

İtiraf etmeliydim ki, bu bir kılıç bulundurmak için iyi bir zaman olabilirdi. Çünkü o anda dışarıda ve solumda böğürtü gibi tıslamalar ve tırmalama sesleri duyuyordum.

Gölgeye uzandım, bir kılıç aradım. Uzandım, uzandım...

Lanet olsun. Tarihi gelişimlerinin uygun safhasında olan, doğru anatomiye sahip, metal işleyen tüm kültürlerden çok uzaklaşmıştım.

Uzanmaya devam ettim. Aniden alnım terle kaplanmıştı.

Uzak, çok uzak. Ve sesler daha yakından, daha yüksek, daha hızlı geliyordu.

Tıkırtı, ayak vurma ve tükürme sesleri geldi. Bir kükreme.

Bağlantı kurdum!

Silahın kabzasını elimde hissettim. Yakala ve çağır! Onu kendime çağırdım ve geliş hızıyla duvara fırladım. Hâlâ içinde bulunduğu kından çıkarmadan önce bir an orada asılı durdum.

O anda, dışarıda her şey sessizleşti.

On saniye bekledim. On beş. Yarım dakika...

Hiçbir şey.

Avuçlarımı pantolonuma sildim. Dinlemeye devam ettim.

Sonunda ilerledim.

Hemen önümde hafif bir sis dışında hiçbir şey yoktu ve görüşüm açıldığı zaman görülecek bir şey de yoktu.

Bir adım daha...

Hayır.

Bir daha.

Şimdi tam eşikteydim. Öne eğildim ve iki yana hızlı bakışlar fırlattım.

Evet. Solda bir şey vardı. Karanlık, eğilmiş, kıpırtısız, sislerin içinde yarı gizlenmiş. Çökmüş mü? Üzerime atlamaya hazır mı?

Her ne idiyse, kıpırdamadı ve sessizliğini korudu. Ben de aynısını yaptım. Bir süre sonra, ötesinde aynı siluete sahip bir başka karanlık şekil daha olduğunu fark ettim ve daha uzakta muhtemelen bir üçüncü. Hiçbiri birkaç dakika önce kulak kabarttığım gürültüye benzer bir şey yaratmaya eğilimli görünmüyordu.

Gözetlemeye devam ettim.

Ben dışarı adım atmadan önce dakikalar geçti. Hareketim hiçbir şey uyandırmadı. Bir adım daha attım ve bekledim. Sonra bir tane daha.

Sonunda yavaş hareket ederek ilk şekle yaklaştım. Kurumuş kan rengi pullarla kaplı çirkin bir hayvan. Birkaç yüz kilo, uzun ve yılansı... Ve kötücül dişler, diye fark ettim, silahımın ucuyla ağzını açınca. Bunu yapmanın güvenli olduğunu biliyordum, çünkü başı bedenin geri kalanından kesilip koparılmıştı. Temiz bir iş. Yaradan hâlâ sarı-turuncu bir sıvı akıyordu.

Ve durduğum yerden diğer iki şeklin de aynı tür yaratıklardan olduğunu gördüm. Onlar da ölüydü. İncelediğim ikincisi paramparça edilmişti. Hepsinden sıvılar sızıyordu ve hafifçe karanfil kokuyorlardı.

İyice ezilmiş bölgeyi inceledim. O tuhaf kan ve çiğ ile karışmış halde, bir çizme izinin bir kısmı görülüyordu ve insan boyutlarına uygundu. Benim geldiğim yere dönüktü.

Peşimdeki mi? S belki? Köpekleri geri çağıran? Yardımıma koşan?

Başımı iki yana salladım. Olmayan yerde mantık aramaktan bıkmıştım. Aramaya devam ettim, ama daha düzgün bir iz yoktu. O zaman çatlağa döndüm ve kılıcın kınını aldım. Silahı içine soktum ve kemerime astım. Sonra sırtımdan sarkacak şekilde omuzlarıma bağladım. Kabzası sırt çantamın arkasından çıkacaktı. Kılıcı belimde taşısam nasıl koşabileceğimi bilmiyordum.

Biraz ekmek ve etin geri kalanını yedim. Biraz su, bir ağız dolusu şarap içtim. Yola koyuldum.

Ertesi günün çoğu boyunca koştum. Gerçi “gün" değişmeyen çizgili gökyüzü, damalı gökyüzü, devamlı dönen bir fırıldak ve ışık çeşmeleri ile aydınlanmış gökyüzü altında anlamlı bir sözcük değil. Yorgun düşene kadar koştum, dinlendim, biraz daha yiyip içtim. Yiyeceğimi paylara böldüm, çünkü daha fazlasını edinmek için çok uzaklara uzanmam gerektiğini hissediyordum ve bu tür eylemler bedenin enerjisini tüketir. Kestirmelerden kaçındım, çünkü hızlı, çok gölge aşıran cehennem koşularının da bir bedeli vardır ve gittiğim yere vardığım zaman tükenmiş olmak istemiyordum. Sık sık arkamı kontrol ediyordum. Genelde şüphe uyandıracak hiçbir şey görmüyordum.

Ama zaman zaman uzaktan takip edildiğimi düşünüyordum.

Ama gölgelerin oynadığı bazı oyunlar düşünülünce, bunların başka şekilde açıklanmaları da mümkündü.

Sonunda hedefime yaklaşana kadar koştum. Yeni bir felaket ve ardından geri dönme emri gelmedi. Bunun iyi bir işaret mi olduğunu, yoksa en kötüsüne mi hazırlanmam gerektiğini merak ettim. Her durumda, iyi bir uyku ve biraz daha koşmanın beni istediğim yere götüreceğini biliyordum. Buna biraz ihtiyat, birkaç önlem ekle, iyimserlik için sebep bile bulunabilirdi.

Kristal şekillerden oluşan engin, ormanı andıran bir yerde koştum. Bunlar canlı varlıklar mı, yoksa jeolojik bir oluşum mu, bilmiyordum. Perspektifi çarpıtıyor, kaydırmayı güçleştiriyorlardı. Ama o parlak, camsı yerde canlılardan iz göremedim ve bu da son kampımı orada kurmayı düşündürdü bana.

Birkaç dal kırdım ve macun kıvamındaki pembe toprağa sapladım. Ortasında kalacağım şekilde, omuz yüksekliğinde, yuvarlak bir çit oluşturdum. Frakir'i bileğimden çözdüm ve gerekli talimatları verip kaba, parlak duvarımın üzerine yerleştirdim.

Frakir uzadı, tel kadar inceldi ve keskin dallara dolandı.

Kendimi güvende hissediyordum. Frakir çözülüp ölümcül bir sıkılıkla ona dolanmadan herhangi bir şeyin duvarı aşabileceğini sanmıyordum.

Pelerinimi serdim, uzandım ve uyudum. Ne kadar, emin değilim. Ve rüya gördüğümü hatırlamıyorum. Rahatsız edilmedim de.

Uyandığım zaman yön bulmak için başımı çevirdim, ama manzara aynıydı. Her taraftan içiçe geçmiş, kristal dallarla çevrilmiştim. Yavaşça ayağa kalktım ve onlara bastırdım. Katıydılar. Camdan bir kafes olmuşlardı.

Bazı ufak dalları kırabilsem de, daha çok tepemdeydiler ve serbest kalmam açısından hiçbir işe yaramadı. Başta ektiklerim oldukça kalınlaşmıştı, görünüşe göre sağlam kökler salmışlardı. En güçlü tekmelerim karşısında bile yerlerini korudular.

Kahrolası şey beni öfkeye boğdu. Kılıcımı savurdum ve her tarafta camsı parçalar uçuştu. Sonra yüzümü pelerinimle örttüm ve savurmaya devam ettim. Sonra ellerimin ıslak olduğunu fark ettim. Bakışlarımı indirdiğim zaman, kan sızdığını gördüm. Kıymıklardan bazıları çok keskindi. Kılıcı bırakıp tekmelemeye başladım. Duvarlar zaman zaman gıcırdıyor, tınlıyor, ama teslim olmuyorlardı.

Normalde klostrofobim yoktur ve hayatım şimdilik tehlikede değildi, ama bu parlak hapishanedeki bir şey beni durumla oransız ölçüde

sinirlendiriyordu. Belki on dakika öfkeyle köpürdükten sonra doğru düzgün düşünebilecek kadar sakinleştim.

Dolaşık dalları incelerken uzanmış Frakir'in tekdüze rengini ve dokusunu fark ettim. Parmak uçlarımı üzerine koydum ve bir emir telaffuz ettim. Parlaklığı arttı, rengarenk oldu ve kızıl bir parıltıda karar kıldı. Birkaç saniye sonra ilk gıcırtı duyuldu.

Hızla zindanımın merkezine çekildim ve pelerinime tamamen sarındım. Diz çökersem tepemdeki parçalar daha yüksekten düşer, bana daha güçlü çarpar, diye karar verdim. Bu yüzden dik durdum, pelerinle ellerim ve kollarım ile başımı olabildiğince korumaya çalıştım.

Gıcırtılar çatırtılara dönüştü, ardından takırtılar ve kırılma sesleri geldi. Bir şey omzuma çarptı, ama ayakta kalmayı başardım.

Çevremdeki yapı çınlayarak, çatırdayarak yıkılmaya başladı.

Defalarca üzerime parçalar düşmesine rağmen yerimi korudum.

Sesler durdu, bir kez daha baktığımda tavanın yok olduğunu, kalçama kadar sert, mercana benzer maddenin kırık dallarına gömüldüğümü gördüm. Başka dallar doğal olmayan açılarda duruyordu ve bu sefer birkaç usturuplu tekme hepsini yıktı.

Pelerinim yer yer yırtılmıştı. Frakir sol ayak bileğime dolandı ve elime doğru sürünmeye başladı. Oradan ayrılırken madde ayaklarımın altında çatırdıyordu.

Pelerinimi silkeledim, üzerimi süpürdüm. Sonra, belki yarım saat ilerledim, orayı çok arkamda bıraktım ve durup sıcak, kasvetli, hafifçe sülfür kokan bir vadide kahvaltı ettim.

Yemeğimi bitirirken bir şangırtı duydum. Boynuzlu, fil gibi dişleri olan mor bir şey tüysüz, portakal rengi derili, uzun pençeli ve çatal kuyruklu bir şeyin önünde kaçıyordu. İkisi de farklı tonlarda feryat ediyorlardı.

Başımı salladım. Kahrolası şeylerin ardı arkası gelmiyordu.

Donmuş topraklarda, yanan topraklarda, vahşi ve durgun gökler altında ilerledim. Sonra, sonunda, saatler sonra bir dizi karanlık tepe ve arkalarında yukarıya akan kutup ışıkları gördüm. İşte buydu. Yaklaşmam, aralarından geçmem yeterliydi, en son ve en güç engelin arkasında hedefimi görecektim.

İlerledim. İşi bitirip daha önemli meselelerle ilgilenmek iyi olacaktı. Orada işim bittikten sonra, geldiğim yönden dönmek yerine koz kartı

kullanarak Amber’e gidecektim. Ama hedefime koz kartı kullanarak gidemezdim, çünkü orası bir kartın üzerinde tasvir edilemezdi.

Yürürken başta titreşimleri benim yarattığımı düşündüm.

Küçük çakıl taşları amaçsızca önümde, yerde yuvarlanmaya başlayınca bu düşünceden vazgeçtim.

Neden olmasın?

Başıma hemen hemen her şey gelmişti. Sanki garip düşmanım bir listeyi tarıyordu ve şimdi “Deprem" maddesine gelmişti. Tamam. En azından yakında üzerime düşecek kadar yüksek hiçbir şey yoktu.

"Eğlenmene bak, seni orospu çocuğu!" diye seslendim. “Yakında bir gün o kadar eğlenemeyeceksin!"

Sarsıntı karşılık verircesine, şiddetlendi ve durmak zorunda kaldım, aksi halde yere yıkılacaktım. Ben izlerken zemin bazı yerlerde çekilmeye, başkalarında eğilmeye başladı. İlerlemeye, gerilemeye ya da yerimde kalmaya karar vermeye çalışarak hızla çevreme bakındım. Küçük çatlaklar açılmaya başlamıştı ve şimdi bir hırlama, sürtünme sesi duyuyordum.

Aniden akımdaki toprak düştü -belki on santim- ve en yakındaki çatlak genişledi. Döndüm ve geldiğim yöne koşmaya başladım. Orada zemin daha az bozuk görünüyordu.

Bir hata, belki. Özellikle şiddetli bir sarsıntı geldi ve beni yere yıktı. Ben ayağa kalkamadan bir kol uzaklıkta geniş bir yarık belirdi. Ben izlerken genişlemeye devam etti. Ayağa fırladım, üzerinden sıçradım, sendeledim, yine doğruldum ve yeni bir yarığın açıldığını gördüm. Kaçtığımdan daha hızlı genişliyordu.

Bir kez daha fırladım ve eğilen bir düzlüğe düştüm. Şimdi yer, her yönde karanlık yarıklardan şimşekler ile yırtılıyor, korkunç inlemeler ve gıcırtılar eşliğinde iyice açılıyor gibiydi. Büyük toprak parçaları uçurumlara kayıp gözden kayboldu. Üzerinde durduğum küçük ada da kaymaya başlamıştı.

Yine, yine sıçradım, daha istikrarlı görünen bir bölgeye ulaşmaya çalıştım.

Pek beceremedim. Dengemi kaybettim ve düştüm. Ama kenarı yakalamayı başardım. Bir an orada asılı kaldım, sonra kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Kenar ufalanmaya başladı. Pençelerimi geçirdim ve tutunacak yeni bir yer buldum. Sonra öksürerek, küfrederek yeniden asılı kaldım.

Asılı durduğum kili andıran duvarda ayaklarımı dayayacak yer aradım. Çizmelerimi bastırınca biraz çöktü ve gözlerimi kırpıştırarak toprağı temizlemeye çalışarak, yukarıda tutunacak daha sağlam bir yer arayarak çizmelerimi duvara gömdüm. Frakir'in gevşediğini, küçük bir halka oluşturduğunu, bir ucunun serbest kalıp tutunacak bir yer bulma umuduyla parmaklarımdan yukarı kaydığını hissettim.

Ama hayır. Sol elim yine kaydı. Sağ elimle asıldım ve yeni bir yer aradım. Başaramayınca çevremde gevşek topraklar döküldü ve sağ elim kaymaya başladı.

Tozun ve gözlerimdeki yaşların arasından tepemde karanlık bir gölge gördüm.

Sağ elim kurtuldu. Yeniden denemek için bacaklarımla ittirdim.

Yukarı uzandığı zaman sağ bileğim yakalandı. Güçlü bir kavrayışı olan büyük bir el beni tuttu. Biraz sonra bir başkası ona katıldı ve hızla yukarı çekildim. Kenarı aştım ve bir an denge kurmaya çalıştım. Bileğim bırakıldı. Gözlerimi sildim.

"Luke!"

Yeşillere bürünmüştü ve kılıçlar onu benim kadar rahatsız etmiyor olmalıydı, çünkü iri bir tanesi sağ yanında asılı duruyordu. Sırt çantası yerine durulmuş bir pelerin taşıyor gibiydi ve tokası sol göğsünde süs gibi duruyordu. Girift bir şey, bir tür altın kuş gibi.

"Bu taraftan," dedi dönerek ve onu takip ettim.

Beni geriye, sola götürdü, vadiye girerken yürüdüğüm yola teğet geçtik. Biz o tarafa seğirtirken zemin sağlamlaştı ve sonunda sarsıntının dokunmadığı, alçak bir tepeye tırmandık.

Burada durup arkaya baktık.

"Daha fazla gelme!" diye gürledi bir ses o taraftan.

"Teşekkürler, Luke," dedim nefes nefese. "Nasıl ve neden buradasın bilmiyorum, ama..."

Elini kaldırdı. "Şu anda yalnızca tek bir şey bilmek istiyorum," dedi, bu kadar kısa sürede uzattığı kısa sakalı sıvazlayıp, mavi taşlı yüzüğü taktığını fark etmeme sebep olarak.

"Söyle," dedim.

"Nasıl oluyor da biraz önce konuşan şey senin sesine sahip oluyor?" diye sordu.

"Ah. Tanıdık geldiğini biliyordum."

"Hadi ama!" dedi. “Biliyor olmalısın. Tehdit edildiğin ve onun seni her uyarışında senin sesini duydum. Yankı gibi."
"Beni ne zamandan beri takip ediyorsun?"
"Epeydir."
"Kamp yaptığım o yarıktaki ölü yaratıklar..."
"Senin için öldürdüm. Nereye gidiyorsun ve o şey ne?"
"Şu anda neler olup bittiği konusunda yalnızca tahminlerim var ve bu uzun bir hikaye. Ama yanıt o tepelerin arkasında yatıyor olmalı."
Kutup ışıklarına işaret ettim.
O tarafa baktı, sonra başını salladı.
"Yola çıkalım," dedi.
"Sürmekte olan bir deprem var," dedim.
"Bu vadiyle sınırlanmış gibi görünüyor," diye bildirdi. “Çevresinden dolanıp ilerleyebiliriz."
"Ve büyük olasılıkla devamı ile karşılaşırız."
Başını iki yana salladı. “Bana öyle geliyor ki," dedi, “yolunu kesmeye çalışan her ne ise, her girişimden sonra bitkin düşüyor ve yeni bir girişim için kendine gelene kadar uzun zaman geçiyor."
"Ama girişimlerin arası gittikçe kapanıyor," dedim “ve her seferinde daha görkemli oluyor."
"Acaba kaynağına yaklaştığımız için olabilir mi?" diye sordu.
"Muhtemelen."
"O zaman acele edelim."
Tepenin uzak ucundan indik, sonra bir başkasına tırmanıp indik. O zamana kadar sarsıntılar dinmişti ve yer zaman zaman ürperiyordu. Kısa süre sonra bunlar da durdu.
Bir başka vadiye girip yürüdük, vadi bir süre hedefimizin sağına doğru ilerledi, sonra hafifçe doğru yöne, çıplak tepe sırasına kıvrıldı. Ötelerinde, leylaktan mora giden bir gökyüzünün altında alçak, kıpırtısız, bulutsu, beyaz, düz bir tabanın üzerinde ışıklar kırpışıyordu. Yeni tehdit yoktu.
"Luke," diye sordum bir süre sonra, “o gece New Mexico’da, dağda ne oldu?"
"Hemen gitmek zorundaydım," diye yanıt verdi.
"Ya Dan Martinez’in cesedi?"
"Yanımda götürdüm."
"Neden?"

"Arkamda kanıt bırakmaktan hoşlanmam."
"Bu pek bir şey açıklamıyor."
"Biliyorum," dedi ve koşmaya başladı.
Arkasından gittim.
"Kim olduğumu da biliyorsun," diye devam ettim.
"Evet."
"Nasıl?"
"Şimdi değil," dedi. “Şimdi değil."
Hızını artırdı. Ona ayak uydurdum.
"Neden beni takip ediyordun?"
"Kıçını kurtardım, değil mi?"
"Evet ve sana minnettarım. Ama bu hâlâ sorumu yanıtlamıyor."
"O yatık taşa kadar yarışalım," dedi ve atağa kalktı.
Ben de aynısını yapıp onu yakaladım. Ama ne kadar uğraşsam da onu geçemedim. Sonrada, soru sormak ya da yanıtlamak için fazla nefes nefese kalmıştık.
Kendimi daha hızlı koşmaya zorladım. O da ayak uydurdu.
Yatık taş hâlâ oldukça uzaktaydı. Yan yana kaldık ve gücümü son depara sakladım. Bu çılgıncaydı, ama defalarca onunla koşmuştum. Artık neredeyse alışkanlık olmuştu. Bu ve eski merak. Biraz daha hızlanmış mıydı? Ya ben? Yoksa yavaşlamış mıydı?
Kollarım sallanıyor, ayaklarım gümlüyordu. Nefesimi kontrol altına aldım, uygun bir tempoda korudum. Biraz öne geçecek oldum ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Taş aniden çok yakın göründü.
Belki yarım dakika için mesafeyi koruduk ve sonra hızlandı. Bana yetişti, beni geçti. Atağa kalkma zamanı gelmişti.
Bacaklarım hızlandı. Kan kulaklarımda uğuldadı. İçime hava çektim ve tüm gücümle koştum. Aramızdaki mesafe yine azalmaya başladı. Yatık taş büyüyor, büyüyordu...
Oraya ulaşmadan ona yetiştim, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu geçemedim. Taşın yanından beraber geçtik ve yere yığıldık.
"Fotofiniş," diye nefes verdim.
"Berabere demek zorundayım." Durdu. “Beni hep şaşırtıyorsun, en sonunda."
El yordamıyla su şişemi çıkardım, uzattım. Bir yudum aldı ve geri uzattı. Bu şekilde, yudum yudum tükettik.

"Lanet olsun," dedi sonra ve yavaşça ayağa kalktı. “Bakalım o tepelerin arkasında ne varmış."

Ayağa kalktım ve arkasından gittim.

Sonunda nefesim düzeldiği zaman söylediğim ilk şey, “Benim senin hakkında bildiklerimden çok daha fazlasını sen benim hakkımda biliyor gibisin," oldu.

"Sanırım öyle," dedi uzun bir sessizlikten sonra “ve keşke bilmeseydim."

"Bu Ne demek oluyor?"

"Şimdi değil," diye yanıt verdi. “Daha sonra. Kahve molasında Savaş ve Barış okumuyorsun."

"Anlamadım."

"Zaman," dedi. “Hep ya çok fazla zaman vardır ya da yeterince yoktur. Şu anda yeterince yok."

"Beni tamamen kaybettin."

"Keşke yapabilseydim."

Tepeler yakındaydı ve ayaklarımızın altındaki yer sağlam kaldı. Durmadan ilerlemeye devam ettik.

Bill’in tahminlerini, Random’ın şüphelerini ve Meg Devlin’in uyarılarını düşündüm. Bir de Luke’un ceketinin cebinde bulduğum tuhaf mermileri düşündüm.

"Hedeflediğimiz o şey," dedi, ben yeni bir soru bulamadan önce, “O senin Hayaletçark, değil mi?"

"Evet."

Kahkaha attı. Sonra: “Demek Santa Fe’de, özel bir ortam gerektirdiğini anlatırken doğruyu söylüyordun. Anlatmadığın şey, böyle bir ortam bulduğun ve onu orada yaptığındı."

Başımı salladım. “Ya şirket planların?" diye sordum.

"Yalnızca seni konuşturmak içindi."

"Ya Dan Martinez ve söylediği şeyler?"

"Bilmiyorum. Onu gerçekten tanımıyorum. Hâlâ ne istediğini ya da neden bize ateş ettiğini bilmiyorum."

"Luke, benden ne istiyorsun?"

"Şu anda yalnızca o kahrolası şeyi görmek istiyorum," dedi. "Onu burada, taşrada yapmak ona özel nitelikler verdi mi?"

"Evet."

"Ne gibi?"

"Ne yazık ki, aklıma bile gelmeyen bazı şeyler gibi," diye yanıt verdim.
"Birini söyle."
"Kusura bakma," dedim. “Soru yanıt oyunu iki taraflı bir oyundur."
"Hey, seni yerdeki delikten çıkaran adamım ben."
"Aynı zamanda bazı 30 Nisanlarda beni öldürmeye çalışan adam olduğunu anlıyorum."
"Son zamanlarda değil," dedi. “Gerçekten."
"Gerçekten yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"
"Şey... evet. Ama sebeplerim vardı. Bu uzun bir hikaye ve..."
"Tanrım, Luke! Neden? Ben sana ne yaptım?"
"Bu kadar basit değil," diye yanıt verdi..
En yakındaki tepenin tabanına ulaştık ve tırmanmaya başladı.
"Yapma," diye seslendim ona. “Asla aşamazsın."
Durdu. “Neden?"
"Dokuz on metre yukarıda atmosfer bitiyor."
"Şaka yapıyorsun."
Başımı iki yana salladım.
"Diğer tarafta daha da kötü," diye ekledim. “Bir geçit bulmamız gerek. Solda bir tane var."
Döndüm ve o tarafa yürüdüm. Kısa süre sonra ayak seslerini duydum.
"Demek ona kendi sesini verdin," dedi.
"Ee?"
"Yani neyin peşinde olduğunu ve neler olup bittiğini anlıyorum. Onu inşa ettiğin o çılgın yerde bilinç kazandı. Başıboş kaldı ve sen onu kapatmaya gidiyorsun. O bunu biliyor ve bu konuda bir şeyler yapacak gücü var. Seni geri döndürmeye çalışan kendi Hayaletçarkın, değil mi?"
"Muhtemelen."
"Neden koz kartıyla gitmedin?"
"Devamlı değişen bir yer için Koz Kartı yapamazsın. Hem, sen Koz Kartları hakkında ne biliyorsun ki?"
"Gerektiği kadarını biliyorum," dedi.
İleride aradığım geçidi buldum.
Oraya ulaştım ve içine girmeden önce durdum.
"Luke," dedim, “ne istediğini ya da neden ve nasıl buraya geldiğini bilmiyorum ve sen de bana söylemek istemiyor gibisin. Ama ben sana bedavaya bir şey söyleyeceğim. Bu çok tehlikeli olabilir. Belki geldiğin

yere dönmeli ve bunu halletmeyi bana bırakmalısın. Kendini tehlikeye atman için bir sebep yok."

"Bence var," dedi. “Dahası, faydam dokunabilir."

"Nasıl?"

Omuzlarını silkti. “Artık devam edelim, Merlin. O şeyi görmek istiyorum."

"Tamam. Gel."

Taşın yarıldığı dar yere yöneldim.

Bölüm 10

Geçit uzun ve karanlık, zaman zaman dardı ve biz ilerledikçe soğudu, ama sonunda dumanı tüten bir çukura bakan geniş, kayalık bir çıkıntıya ulaştık. Havada amonyak gibi bir koku vardı. Her zamanki gibi ayaklarım üşümüş, yüzüm kızarmıştı. Defalarca gözlerimi kırpıştırdım, kayan sislerin içinden labirentin şimdiki hatlarını inceledim. Tüm bölgenin üzerine inci grisi bir örtü asılıydı. Yer yer portakal rengi parlamalar kasveti deliyordu.

"Ah! Nerede?" diye sordu Luke.

İleriye, en son kıvılcımın geldiği yere işaret ettim. “Orada," eledim.

Tam o sırada sisler aralandı, siyah yarıkların ayırdığı karanlık, pürüzsüz sırtları ortaya çıkardı. Sırtlar kale gibi bir adaya doğru zikzaklar çizerek uzanıyordu. Kalenin çevresinde alçak bir duvar dolanıyor, ötede pek çok metal yapı görülüyordu.

"Bu bir labirent," dedi. “Geçitlerden mi gidiyoruz, duvarların tepesinden mi?"

Luke onu incelerken gülümsedim.

"Değişiyor," dedim. “Bazen yukarıdan, bazen aşağıdan."

"Eh, hangi yoldan gidiyoruz?"

"Henüz bilmiyorum. Her seferinde incelemem gerekiyor. Görüyorsun, devamlı değişiyor ve bir hilesi var."

"Hile mi?"

"Aslında birden fazla. Tüm lanet şey sıvı hidrojen ve helyum, dolu bir gölün üzerinde yüzüyor. Labirent hareketli. Her seferinde farklı. Bir de atmosfer meselesi var. Sırtlarda dik yürüsen çoğu yerde atmosferin üstünde kalırsın. Fazla yaşamazsın. Ve ısı bir iki metrelik yükseklik farkıyla korkunç bir soğuktan kızgın sıcağa kadar değişiyor. Ne zaman sürüneceğini, ne zaman tırmanacağını ve başka şeyler yapacağını bilmen gerek aynı zamanda hangi taraftan gideceğini."

"Nereden anlıyorsun?"

"I-ıh," dedim. “Seni götürürüm ama sırrı söylemem."

Sisler derinliklerden yükselmeye ve küçük bulutlar halinde toplanmaya başladı.

"Artık neden burası için bir Koz Kartı yapamadığını anlıyorum," diye başladı.

Manzarayı incelemeye devam ettim.

"Tamam," dedim sonra. “Bu taraftan."

"Ya labirentteyken bize saldırırsa?" diye sordu.

"İstersen burada kalabilirsin."

"Hayır. Gerçekten kapatacak mısın onu?"

"Emin değilim. Hadi gel."

İleriye ve sağa pek çok adım attım. Önümde, havada solgun bir ışık çemberi oluştu ve parladı. Omzumda Luke’un elini hissettim.

"Ne?" diye başladı.

"Daha ileri gidemezsiniz!" dedi, benim olduğunu fark ettiğim ses.

"Sanırım anlaşabiliriz," diye karşılık verdim. “Bir sürü fikrim var ve..."

"Hayır!" diye yanıt verdi. “Random’ın söylediklerini duydum."

"Emrine itaatsizlik etmeye hazırım," dedim, “eğer daha iyi bir seçenek varsa."

"Beni aldatmaya çalışıyorsun. Beni kapatmak istiyorsun."

"Tüm bu güç gösterileri ile her şeyi daha da kötüleştiriyorsun," dedim. “Şimdi geleceğim ve..."

"Hayır!"

Çemberden büyük bir rüzgar esti ve bana çarptı. Sendeledim. Kol yenimin kahverengiye, sonra portakal rengine döndüğünü gördüm. Ben bakarken saçaklanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun? Seninle konuşmam, açıklamam gerek..."

"Burada değil! Şimdi değil! Asla!"

Yerimden fırladım, Luke’a çarptım. Beni yakaladı ve bunu yaparken bir dizinin üzerine çöktü. Arktik bir fırtına bize saldırdı, buz kristalleri gözlerimin önünde dans etti. Sonra parlak renkler çakmaya başladı ve beni kör etti.

"Dur!" diye bağırdım, ama işe yaramadı.

Yer altımızda eğilmeye başladı ve aniden zemin yok oldu.

Ama düşüyormuşuz gibi gelmiyordu. Daha çok bir ışık tipisinin ortasında, havada asılı kalmışız gibiydi.

"Dur!" diye seslendim yine, ama sözcükler kaybolup gitti.

Işık çemberi, uzun bir tünelde girilermiş gibi kayboldu.

Ama duyusal aşırı yüklenmişliğimin içinde, ışıktan uzaklaşanın

Luke ve ben olduğumuzu, çoktan geldiğimiz yolun yarısına kadar uçtuğumuzu fark ettim. Ama çevremizde katı hiçbir şey yoktu.

Hafif bir vızıltı başladı. Bir mırıltıya, sonra tekdüze bir kükremeye dönüştü. Uzakta, minik bir buharlı lokomotifin dağın yamacını imkansız bir açı ile tırmandığını, sonra baş aşağı bir çağlayan, yeşil suların altında bir siluet gördüğümü sandım.

Bir park sırası hızla yanımızdan geçti, mavi derili bir kadın üzerine oturmuş, yüzünde korku dolu bir ifade, sıkı sıkı tutunuyordu.

Çılgınca, her an yok olabileceğimizi bilerek cebimi araştırdım.

"Ne," diye bağırdı Luke kulağıma, kavrayışı neredeyse kofumu çıkararak, “oluyor?"

"Gölge-fırtınası!" diye bağırarak karşılık verdim. “Dayan!" diye ekledim gereksizce.

Yarasa gibi bir yaratık yüzüme çarptı ve bir an sonra, yanağımda ıslak bir yırtık bırakarak yok oldu. Bir şey sol ayağıma vurdu.

Ters bir dağ sıçrayıp dalgalanarak yanımızdan aktı. Kükreme yükseldi. Işık şimdi yanımızda yanıyor gibiydi, geniş renk bantlarıyla fiziksele yakın bir güçle bize dokunuyordu. Isı lambaları, rüzgar çanları...

Luke’un bir şey çarpmış gibi bağırdığını duydum, ama dönüp yardım edemiyordum. Saçlarımın dimdik durduğu, derimin karıncalandığı şimşeği andıran parlamalarla dolu bir bölgeden geçtik.

Cebimdeki kart destesini kavradım ve çektim. Bu noktada dönmeye başladım ve kartların elimden kurtulacağından korktum. Karıştırmaya korkarak onları sıkı sıkı, bedenime yakın tuttum. Yavaşça, dikkatle çektim. Tepede hangisi varsa, çıkışımız o olacaktı.

Çevremizde karanlık kabarcıklar oluştu, patladı ve zehirli dumanlar çıkardı.

Elimi kaldırdığımda derimin gri göründüğünü, ışıklı helezonlarla kıvılcımlandığını gördüm. Luke’un kolumdaki eli ceset gibi görünüyordu ve ona baktığımda bakışlarıma sırıtan bir ölünün kafası karşılık verdi.

Bakışlarımı kaçırdım, dikkatimi kartlara çevirdim. Griliğin içinde, o tuhaf uzaklaştırma etkisi içinde bakışlarımı odaklamak güçtü. Ama sonunda berraklaştı. Çimenli bir alana bakıyordum -ne kadar önceydi?- çevresinde sessiz sular, kristal bir şeyin kenarı ve sağa doğru gözden kaybolan parlak bir çıkıntı.

Dikkatimi yoğunlaştırdım. Omzumun ötesindeki sesler Luke'un benimle konuşmaya çalıştığını gösteriyordu, ama sözlerini ayırt edemiyordum. Koz Kartına bakmaya devam ettim ve berraklaştı. Ama yavaşça. Bir şey şiddetle göğüs kafesimin sağ yanına, altına çarptı. Kendimi bunu görmezden gelmeye zorladım ve yoğunlaşmaya devam ettim.

Sonunda karttaki sahne bana doğru ilerler, büyür gibi oldu. Sahne beni, ben onu çevrelerken tanıdık bir soğukluk hissettim. O küçük gölün üzerinde neredeyse matemli bir durgunluk vardı.

Yüreğim çarparak, yan tarafım zonklayarak otların içine düştüm. Nefes nefeseydim ve öznel dünyalar hissi, uzun bir sürüşün ardından gözünüzü kapatınca gördüğünüz otoyolların art imgeleri gibi hâlâ içimdeydi.

Tatlı suyun kokusunu alarak kendimden geçtim.

Sürüklendiğimin, taşındığımın sonra ayağa kaldırılıp sendeleyerek yürütüldüğümün hayal meyal farkındaydım. Ardından bilinçsiz olduğum bir dönem geldi, sonra uyku ve rüya.

...Alçalan bir gökyüzünün altında. Amberin yıkıntılarında, caddelerde ilerliyordum. Ateşten kılıcı olan sakat bir melek yukarıda, yükseklerde kılıcını savurarak yürüyordu. Kılıcı nereye çarparsa, duman, toz ve alevler yükseliyordu. Haresi benim Hayaletçarkımdı, meleğin yüzünün önünden karanlık, canlı bir peçe gibi akan, düştüğü her yerde düzensizlik ve yıkım yaratan iğrençliklerin sürdüğü güçlü rüzgarlar akıtıyordu.

Saray yarı yarıya yıkılmıştı ve yakında akrabalarımın asıldığı, esintilerle döndüğü darağaçları vardı. Bir elimde kılıç vardı ve Frakir diğerinden asılı duruyordu. Şimdi tırmanıyor, parlak-siyah düşmanla karşılaşıp savaşmaya gidiyordum. Kayalık yolumda ilerlerken korkunç bir duygu üzerime çöktü, sanki yenilgim önceden belliymiş gibi. Öyle de olsa, diye karar verdim, yaratık burayı yalanacak yaralarla terk edecekti.

Ben yaklaşırken beni fark etti, bana doğru döndü. Silahını kaldırırken yüzü hâlâ gizliydi. Kılıcımı zehirlemek için zamanım olmamasına üzülerek fırladım. Yaklaşırken sol dizinin yakınlarına vurabilmek için iki kez şaşırtmaca yaparak döndüm.

Ardından bir ışık parlaması geldi ve düşmeye başladım.

Çevremde ateşten bir tipi gibi alev parçacıkları yağıyordu.

Bana bir buçuk yüzyıl gibi gelen bir süre boyunca düştüm, sonunda sırt üstü güneş saatine benzer işaretleri olan geniş, taştan bir masaya indim, neredeyse miline çakılacaktım. Rüyamda bile çılgınca geliyordu. Kaos

Sarayları’nda güneş saatleri yoktur, çünkü orada güneş yoktur. Avlunun kenarında, yüksek, karanlık bir kulenin yanında bulunuyordum ve ayağa kalkmak bir yana, kıpırdayamaz olduğumu fark ettim. Tepemde annem, Dara doğal şeklinde, alçak bir balkonda duruyor, o korkunç gücü ve güzelliği içinde bana bakıyordu.

'Anne!" diye haykırdım. “Beni kurtar!"

"Sana yardım etmesi için birini yolladım," diye yanıt verdi.

"Ya Amber?"

"Bilmiyorum."

"Ya babam?"

"Bana ölülerden bahsetme."

Mil yavaşça döndü, boğazımın üzerine geldi, yavaş yavaş ama istikrarlı bir biçimde alçalmaya başladı.

"Bana yardım et!" diye haykırdım. “Acele et!"

"Neredesin?" diye seslendi, başını çevirerek, bakışları tarayarak. “Nereye gittin?"

"Hâlâ buradayım!" diye bağırdım.

"Neredesin?"

Mil boynumun yanına dokundu...

Görüntü kırıldı ve ufalandı.

Omuzların sağlam bir şeye dayanmıştı, bacaklarım önümde uzatılmıştı. Birisi omzumu sıktı, eli enseme sülündü.

"Merle, iyi misin? İçecek bir şey ister misin?" diye sordu tanıdık bir ses.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Işık maviydi, dünya çizgiler ve açılarla dolu bir alandı. Ağzımın önünde bir su kepçesi belirdi.

"Al." Bu Luke’un sesiydi.

Hepsini içtim.

"Biraz daha ister misin?"

"Evet."

"Bir dakika bekle."

Ağırlığının kaydığını, ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

Bir buçuk iki metre ötemdeki yaygın ışıkla aydınlanmış duvara baktım. Elimi yerde gezdirdim. Aynı malzemeden yapılmış gibiydi.

Luke kısa bir süre sonra gülümseyerek döndü ve kepçeyi uzattı. Kepçeyi diktim, geri verdim.

"Daha ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Neredeyiz?"

"Bir mağarada, büyük, güzel bir yer."

"Suyu nereden buldun?"

"Bir yan mağaradan, şu taraftan." İşaret etti. “Orada fıçılar dolusu var. Ve bir sürü yemek. Yiyecek bir şey ister misin?"

"Henüz değil. Sen iyi misin?"

"Biraz yorgunum," diye yanıt verdi, “ama sağlamım. Kırık kemiğin yok gibi görünüyor ve yüzündeki kesiğin kanaması durdu."

"Bu da bir şeydir," dedim.

Yavaşça ayağa kalktım, rüyamın son kalıntıları ben kalkarken yavaş yavaş çekildi. O zaman Luke’un döndüğünü ve uzaklaşmakta olduğunu gördüm. Birkaç adım takip ettikten sonra sormak aklıma geldi, “Nereye gidiyorsun?"

"Oraya," diye yanıt verdi, kepçe ile işaret ederek.

Onu duvardaki bir açıklığa, eski dairemin oturma odası büyüklüğünde soğuk bir mağaraya kadar takip ettim. Dört iri tahta fıçı solumdaki duvarın dibine sıralanmıştı. Luke gidip kepçeyi en yakındakinin kenarına astı. Karşı duvarda büyük karton yığınları ve çuvallar vardı.

"Konserve gıdalar," diye bildirdi. “Meyve, sebze, jambon, somon, bisküvi, tatlı. Kasa kasa şarap. Bir Coleman soba. Bol bol Sterno. Hatta bir iki şişe konyak."

Döndü ve hızla yanımdan geçip yine koridora yöneldi.

"Şimdi nereye?" diye sordum.

Ama hızlı yürüyordu ve yanıt vermedi. Yetişmek için acele etmek zorunda kaldım. Birkaç açıklık ve yana dallanan tünel geçtikten sonra bir başkasının önünde durdu ve başını salladı.

"Tuvalet burada. Yalnızca birkaç tahta ve bir delik. Ben olsam kapalı tutardım."

"Bütün bunlar Ne demek oluyor?" diye sordum.

Elini kaldırdı. “Her şey bir dakika içinde açıklığa kavuşacak. Bu taraftan."

Safirden bir köşeyi dolandı ve yok oldu. Yön duygumu neredeyse tamamen kaybetmiş olarak o tarafa yürüdüm. Birkaç dönüşten sonra tamamen kaybolduğumu hissettim. Luke görünürlerde yoktu.

Durdum ve dinledim. Kendi nefesimden başka ses yoktu.

"Luke! Neredesin?" diye seslendim.

"Yukarıda," diye yanıt verdi.

Ses tepeden, sağımdan bir yerden geliyor gibiydi. Alçak bir kemerin altından eğilerek geçtim ve mağaranın kalanı ile aynı kristal maddeden yapılmış parlak mavi bir odaya geldim. Bir köşede bir uyku tulumu ve bir yastık gördüm. İki buçuk metre yukarıdaki küçük bir açıklıktan ışık dökülüyordu.

"Luke?" diye sordum yine.

"Buradayım," diye yanıt verdi.

Gidip deliğin altında durdum, yukarıya bakarken parlaklığa karşı gözümü kıstım. Sonunda elimle gözlerimi perdeledim.

Luke'un başı ve omuzları yukarıda bir siluet halinde görülüyordu, saçları sabahın ilk ışıkları ya da akşamın son ışıkları olabilecek bir şeyle bakırdan alev gibiydi. Yine gülümsüyordu.

"Oranın çıkış olduğunu anlıyorum," dedim.

"Benim için," diye yanıt verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Bir sürtünme sesi geldi ve manzara iri bir kayanın kenarı ile kısmen örtüldü.

"Ne yapıyorsun?"

"Açıklığı kapatabilmek için bu taşı kaydırıyorum," diye yanıt verdi, “sonra birkaç kama ile sabitleyeceğim."

"Neden?"

"Boğulmanı engellemek için hava girmesini sağlayacak minik açıklıklar var," diye devam etti.

"Harika. Neden buradayım?"

"Şu anda varoluşçulaşmayalım," dedi. “Bu bir felsefe dersi değil."

"Luke! Lanet olsun! Neler oluyor?"

"Seni tutsak aldığım açık olmalı," dedi. “Bu arada, mavi kristal her tür Koz Kartı denemelerini ve bu duvarların ötesindeki şeyler üzerinde büyü kullanmanı engelleyecek. Şimdilik canlı ve uysal olmana ve sana hemen ulaşabileceğim bir yerde bulunmana ihtiyacım var."

Açıklığı ve yakındaki duvarları inceledim.

"Deneme," dedi. “Avantajlı konumdayım."

"Bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmüyor musun?'"

Bir an baktı, sonra başını salladı.

"Geri dönmem ve Hayaletçark'ın kontrolünü ele geçirmem gerek," dedi sonunda. "Bir önerin var mı?"

Kahkaha attım. "Şu anda aramız çok iyi değil. Korkarım sana yardım edemem."

Başını yine salladı. "Ne yapabilirim, bakmam gerekecek. Tanrım, ne silah ama! Eğer kendim üstesinden gelemezsem geri dönüp başka fikirler almak için beynini dürtüklemem gerekecek. Sen de bu arada düşünürsün, tamam mı?"

"Pek çok şeyi düşünüyor olacağım, Luke. Bazıları hoşuna gitmeyecek."

"Pek bir şey yapabilecek durumda değilsin."

"Henüz değil," dedim

Kayayı yakaladı ve ittirmeye başladı.

"Luke!" diye bağırdım.

Durdu, beni inceledi, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir biçime büründü.

"Bu benim gerçek adım değil," diye bildirdi bir an sonra.

"Nedir o zaman?"

"Ben kuzenin Rinaldo'yum," dedi yavaşça. "Caine'i ben öldürdüm ve Bleys'i öldürmeye yaklaştım. Ama cenazedeki bombayla ıskaladım. Birisi beni gördü. Hayaletçark'ın olsa da, olmasa da, Amber ailesini yok edeceğim ama öyle bir gücüm olsa her şey çok daha kolay olur."

"Sorunun ne, Luke?... Rinaldo? Bu kan davası neden?"

"İlk önce Caine'in peşine düştüm," diye devam etti, "çünkü babamı öldüren o."

"Ben bilmiyordum." Bir an göğsündeki Anka tokasına baktım. "Brand'in bir oğlu olduğunu bilmiyordum," dedim sonunda.

"Artık biliyorsun, eski dostum. Gitmene izin veremeyişimin, seni böyle bir yerde tutmak zorunda kalmamın sebeplerinden biri de bu. Diğerlerini uyarmanı istemem."

"Bunu başaramayacaksın."

Bir süre sessiz kaldı, sonra omuzlarını silkti.

"Kazansam da, kaybetsem de, denemek zorundayım."

"Neden 30 Nisan?" dedim aniden. "Bana bunu söyle."

"Babamın öldüğünü o gün öğrendim."

Kayayı çektiği deliğe kaydırdı, tamamen kapattı. Ardından kısa çekiç sesleri geldi.

"Luke!"

Yanıt vermedi. Yan saydam taştan gölgesini görebiliyordum. Bir süre sonra doğruldu, sonra gözden kayboldu. Çizmelerinin dışarıdaki zemini dövdüğünü duydum.

"Rinaldo!"

Yanıt vermedi ve ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim.

Günleri mavi kristal duvarların aydınlanması ve kararması ile ölçüyorum. Bir aydan uzun zamandır tutsağım, ama zamanın burada diğer gölgelere oranla ne kadar yavaş ya da hızlı aktığını bilmiyorum. Bu büyük mağaradaki her koridoru, her odayı adımladım, ama çıkış yolu bulamadım. Koz Kartlarım burada işlemiyor, hatta Kıyametin Koz Kartları bile. Büyüm faydasız, Luke'un yüzüğünün rengindeki duvarlarla sınırlı. Geçici deliliğe kaçmaktan bile memnun olacağımı hissetmeye başlıyorum, ama mantığım teslim olmayı reddediyor, çünkü beni rahatsız eden çok fazla bilmece var: Dan Martinez, Meg Devlin, Gölün Hanımefendisi... Neden? Ve neden benimle bu kadar çok zaman geçirdin, Luke, Rinaldo, düşmanım? Diğerlerini uyarmanın bir yolunu bulmalıyım. Hayaletçark'ı onlara karşı kullanmayı başarırsa, Brand'in hayali -benim intikam kabusum- gerçekleşir. Artık çok hata yaptığımı görüyorum...

Beni affet, Julia... Zindanımı yine adımlayacağım. Bir yerlerde, beni çevreleyen buz mavisi mantıkta, zihnimi, haykırışlarımı, acı kahkahalarımı fırlatabileceğim bir boşluk olmalı. Bu koridora, tünelden aşağıya. Mavi her yerde. Gölgeler artık beni taşımıyor, çünkü burada gölge yok. Ben tutsak Merlin, kayıp Corwin'in oğlu. Işıktan rüyam bana karşı döndürüldü. Zindanımda kendi hayaletim gibi geziniyorum. Bu şekilde bitmesine izin veremem. Belki bir sonraki tünel ya da bir sonraki...

ALTINCI CİLT

SON

YEDİNCİ CİLT

AMBER KANI

AMBER YILLIKLARI

YEDİNCİ CİLT
Amber Kanı

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Giriş

KRİSTAL BİR MAĞARADA DÜŞÜNCELER

Yaşamım sekiz yıl boyunca nispeten huzurlu geçmişti. Birinin beni öldürmeye çalıştığı 30 Nisanlar hariç. Bunun dışında, bilgisayar bilimine yoğunlaştığım akademik kariyerim hayli ilerlemişti ve Büyük Tasarım'daki dört yıllık çalışma hayatım iyi bir deneyim olmuş, bir yandan kendime ait bir projeyle uğraşırken, diğer yandan öğrendiklerimi dilediğim şartlar altında uygulamama olanak tanımıştı. Aynı şirkette, satış biriminde çalışan Luke Raynard adında iyi bir arkadaşım vardı. Küçük teknemle açılır, düzenli olarak koşuya çıkardım...

Ben işlerin düzene gireceğini düşünürken, her şey geçtiğimiz 30 Nisan'da paramparça oldu. En sevdiğim proje, Hayaletçark, inşa edilmişti; işimden istifa etmiş, eşyalarımı toplamış, daha yeşil gölgelere doğru yola çıkmaya hazırlanıyordum. Bu kasabada, sırf o uğursuz gün yakın diye bu kadar uzun kalmıştım ve bu kez, canıma kastedenlerin arkasında kim olduğunu, neden böyle bir şey yaptıklarını öğrenmeye kararlıydım.

O sabah kahvaltıdayken, Luke eski kız arkadaşım Julia'dan bir mesajla geldi. Mesaj Julia'nın beni yine görmek istediğini söylüyordu. Bu yüzden evine uğradım ve onu ölü buldum.

Görünüşe göre sonra bana da saldıran... aynı köpeksi yaratığın saldırısına uğramıştı. Yaratığı öldürmeyi başardım. Kaçmadan önce dairesini üstünkörü aradığımda ince, tuhaf bir oyun kartı destesi buldum ve yanımda götürdüm. Amberin ve Kaos'un büyülü Tarot kartlarına o kadar çok benziyorlardı ki, benim gibi bir büyücünün ilgisini çekmemeleri imkansızdı.

Evet. Ben bir büyücüyüm. Ben Merlin, Amberli Corwin ile Kaos Sarayları'ndan Dara'nın oğlu, buradaki dostlar ve tanıdıklar arasında Merle Corey olarak bilinirim: parlak, çekici, nüktedan, atletik... Detaylar için gidin Castiglione ve Lord Byron okuyun, çünkü aynı zamanda alçakgönüllü, soğuk ve suskunum da.

Kartlar orijinal çıktı ki Julia'nın biz ayrıldıktan sonra Victor Melman isimli bir gizemci ile arkadaşlık ettiğini öğrenince bu durum normal göründü. Bu beyefendinin stüdyosuna yaptığım ziyaret adamın beni ayinle

öldürmeye teşebbüs etmesi ile sonuçlandı. Yerel koşullar ve benim hevesliliğim onun ölümü ile sonuçlanmadan önce törenin kısıtlarından kendimi kurtarmayı ve onu biraz sorgulamayı başardım. Ayinler buraya kadardır işte.

Ondan, adamın maşadan başka bir şey olmadığını anlayacak kadar şey öğrenmiştim. Anlaşılan başka birisi onu yem olarak kullanmıştı ve diğer kişinin Julia'nın ölümü ve benim hatırlamaya değer 30 Nisan koleksiyonumdan sorumlu olması hayli mümkün görünüyordu.

Ama bu konular üzerinde düşünmek için pek az zaman bulabildim, çünkü Melman numarası yaptığım kısa telefon konuşmasından sonra, telefonda konuştuğum kırmızı saçlı, çekici bir kadın tarafından ısırıldım (evet, ısırıldım). Isırışı beni felç etti, ama zehir etkisini tam olarak gösteremeden Julia'nın evinde bulduğum büyülü kartlardan birini kullanarak oradan ayrılmayı başardım. Kart beni bir sfenksin huzuruna götürdü.

Sfenks, kaybettiğiniz zaman sizi yemelerine izin verdiği için sfenkslerin bayıldığı aptalca bilmece oyununu oynayabilmem için iyileşmeme izin verdi. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey, bu sfenksin mızıkçı çıktığıdır.

Her neyse, evim olan gölge Yeryüzü'ne döndüğümde, ben yokken Melman'ın yerinin yandığını keşfettim. Luke'a telefon etmeye çalıştım, çünkü onunla akşam yemeği yemek istiyordum ve motelinden ayrıldığını, bana iş için New Mexico'ya gittiğini söyleyen ve nerede kaldığını belirten bir mesaj bıraktığını öğrendim. Resepsiyon memuru Luke'un odasında unuttuğu mavi taşlı bir yüzük verdi, onunla görüştüğümde iade etmek üzere yüzüğü yanıma aldım.

New Mexico'ya uçtum, sonunda Luke'a Santa Fe'de yetiştim. Barda akşam yemeği için hazırlanmasını beklerken Dan Martinez adında bir adam beni sorguladı; Luke'un bir tür iş anlaşması önerdiği ve onun Luke'un güvenilir olup olmadığından, söz verdiği işi teslim edip edemeyeceğinden emin olmak istediği izlenimi bıraktı. Yemekten sonra Luke ve ben dağlara doğru araba gezisine çıktık. Martinez bizi takip etti ve biz durup, hayran hayran geceyi izlerken ateş etmeye başladı. Belki de Luke'un güvenilir olmadığına ve vaat ettiği işi yapamayacağına karar vermişti. Luke kendi silahını çekip ve Martinez'e ateş ederek beni şaşırttı. Sonra daha da tuhaf bir şey oldu. Luke bana ismimle -ona hiç söylemediğim kendi ismimle- hitap etti, ebeveynlerimi saydı, bana arabaya binmemi ve defolup gitmemi söyledi. Bu son noktayı, ayaklarımın dibine bir kurşun sıkarak vurguladı.

Konu tartışmaya açık görünmüyordu, bu yüzden oradan ayrıldım. Bana aynı zamanda, hayatımı çoktan bir kez kurtarmış olan tuhaf Koz Kartlarını yok etmemi söyledi. Ve dağa tırmanırken Victor Melman'ı tanıdığını öğrenmiştim...

Fazla uzağa gitmedim. Biraz aşağıda park ettim ve yürüyerek döndüm. Luke gitmişti. Martinez'in cesedi de öyle. Luke ne o gece, ne de ertesi gece otele döndü, bu yüzden ben de hesabı ödeyip ayrıldım. Güvenebileceğimden emin olduğum ve benim için gerçekten de iyi tavsiyeleri olan tek kişi Bill

Roth'du. Bill, New York'da yaşayan, babamın çok yakın dostu olan bir avukattı. Onu ziyaret ettim ve hikayemi anlattım.

Bill, Luke hakkındaki merakımın artmasına sebep oldu. Bu arada Luke iri yarı, zeki, kızıl saçlı, olağanüstü hünerlere sahip doğal bir atlettir ve (Bill'in işaret ettiği gibi) bunca yıldır dost olmamıza rağmen geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

George Hansen isimli komşu delikanlı Bill'in evinin yakınlarında dolaşmaya ve tuhaf sorular sormaya başlamıştı. Benzer somlar soran garip bir telefon aldım. Her iki sorgucu da annemin adını merak ediyor gibiydi. Doğal olarak, yalan söyledim.

Annemin Kaos Sarayları'nın karanlık aristokrasisinden geldiği gerçeği kimseyi ilgilendirmezdi. Ama telefon eden Thari dilinde, yani benim dilimde konuşmuştu ve beni yerel kır kulübünde bir buluşma ve bilgi değiş-tokuşu önerecek kadar meraklandırmıştı.

Ama Amber Kralı olan amcam Random bundan önce, Bill ile birlikte yürüyüş yaparken beni eve çağırdı. George Hansen'ın bizi takip ettiği anlaşıldı ve gerçekliğin gölgelerinden geçerken bizimle gelmek istedi. Ne yazık ki davetli değildi.

Bill'i yanımda götürdüm, çünkü onu son derece tuhaf davranan biri ile yalnız bırakmak istemedim.

Random'dan amcam Caine'in bir suikastçinin mermisi ile öldüğünü, birinin amcam Bleys'i de öldürmeye çalıştığını, ama ancak yaralamayı başardığını öğrendim. Caine'in cenazesi ertesi gün yapılacaktı.

O gece kır kulübündeki randevuma gittim, ama gizemli sorgucum görünürlerde yoktu. Yine de her şey başarısızlıkla sonuçlanmış sayılmazdı, çünkü Meg Devlin isimli güzel bir kadınla tanışmıştım. Gelişmeler birbirini izledi, onu evine götürdüm ve birbirimizi çok daha iyi tanıdık. Sonra, ben

onun aklının başka yerlerde olduğunu düşünürken, annemin adını sordu. Böylece, 'ne olursa olsun' deyip, ona söyleyiverdim.

Onun barda buluşmaya gittiğim kişi olabileceği fikri uzunca bir süre aklıma gelmedi.

İlişkimiz lobiden gelen zamansız bir telefonla sona erdi. Meg’in kocası olduğu söylenen bir adamın telefonuyla. Her centilmenin yapacağı şeyi yaptım. Oradan tüydüm.

Bir büyücü olan (ama benden farklı bir tarzda) halam Fiona randevumu onaylamamıştı. Ve Luke’u daha da az onaylarmış gibi görünüyordu, çünkü ona Luke hakkında biraz bilgi verdikten sonra yanımda onun resmi olup olmadığını sordu.

Ona cüzdanımda bulunan, grup içinde Luke’un da bulunduğu bir fotoğrafı gösterdim. Fiona’nın onu bir yerden tanıdığına yemin edebilirim, ama bunu itiraf etmedi. O gece o ve kardeşi Bleys’in Amber’den kaybolması tesadüf gibi görünmüyordu.

Olayların akışı bundan sonra daha da hızlandı. Ertesi gün,

Caine’in cenazesinden sonra, ailenin çoğunu yok etmek için bomba atılarak kaba bir suikast teşebbüsünde bulunuldu. Suikastçi adayı kaçtı. Daha sonra, Random, en sevdiğim proje, hobim, Büyük Tasarım’da çalıştığım yıllarda yaptığım diğer iş,

Hayaletçark ile ilgili kısa bir gösteriden dolayı altüst oldu. Hayaletçark, işlemesi için okulda öğrendiklerimden farklı bir dizi fizik yasası gerektiren bir bilgisayar olarak başladı. Büyü denilebilecek şeyleri içeriyordu. Ama onun yapılabileceği ve çalışabileceği bir yer buldum ve yaptım. Yanından ayrıldığım zaman daha programlanması tamamlanmamıştı. Akıl kazanmış gibi görünüyordu ve sanırım Random’ı korkuttu. Bana gidip makineyi kapatmamı emretti. Bu fikirden fazla hoşlanmadım, ama oradan ayrıldım.

Gölge’den geçerken takip edildim; taciz edildim, tehdit edildim, hatta saldırıya uğradım. Bir yangından, daha sonra bir gölde ölen tuhaf bir hanımefendi tarafından kurtarıldım. Vahşi hayvanlara karşı gizemli biri tarafından korundum, garip bir depremden aynı kişi tarafından kurtarıldım ve bu kişi Luke çıktı. Hayaletçark ile karşı karşıya gelmek için son sınıra kadar bana eşlik etti. Yaratımım bana biraz sinirlenmişti ve bir gölge fırtınası şemsiyeli ya da şemsiyesiz, yakalanması eğlenceli olmayan bir şey aracılığı ile bizi uzaklaştırdı. Bizi değişimlerden, Julia’nın dairesinde

bulduğum tuhaf resimlere verdiğim isimle, Kıyametin Koz Kartlarından birini kullanarak kurtardım.

Mavi, kristalden bir mağaranın dışına ulaştık ve Luke beni içeri aldı. İyi, ihtiyar Luke. İhtiyaçlarımı karşıladıktan sonra beni tutsak etti. Bana kim olduğunu söylediği zaman, fotoğrafını gördüğünde Fiona'yı son derece rahatsız eden, babasına benzerliğini fark ettim. Çünkü Lukef birkaç sene önce krallığı ve onunla beraber evreni yok etmesine ramak kalan suikastçi ve şeytani hain Brand'in oğluydu. Neyse ki, Caine onu planlarını gerçekleştiremeden öldürmüştü. O zaman, babasının intikamını almak için Caine'i öldürenin Luke olduğunu öğrendim.

(Ayrıca, babasının ölüm haberini 30 Nisan'da aldığı ve yıllar içinde bu yıldönümünü tuhaf bir şekilde andığı ortaya çıktı.)

Random gibi o da Hayaletçark'tan çok etkilenmişti ve bana onun tutsağı olarak kalacağımı, çünkü makineyi kontrol etmeye çalışırken bana ihtiyaç duyabileceğini söyledi. Ailenin geri kalanını yok ederken Hayaletçark'ın mükemmel bir silah olacağını düşünüyordu.

Konuyu takip etmek için ayrıldı ve kısa zamanda mağaranın garip bir özelliği yüzünden güçlerimin etkisiz kaldığını, beni senin dışında konuşacak kimse olmadan, boğacağın kimse olmadan yalnız bıraktığını keşfettim, Frakir...

"Gökkuşağının Üzerinde"den birkaç küple dinlemek ister miydin?

Bölüm 1

Keskin ucu parçalandıktan sonra kabzayı fırlatıp attım. En zayıf nokta olduğunu düşündüğüm mavi denizden duvara karşı hiçbir işe yaramamıştı. Ayaklarımın dibinde birkaç küçük kıymık yatıyordu. Onları aldım ve birbirine sürttüm. Çıkış yolum bu değildi. Tek çıkış noktası, geldiğim yol gibi görünüyordu ve işe yaramıyordu.

Odama, yani mağaraların uyku tulumumu koyduğum kısmına döndüm. Ağır, kahverengi bir şey olan tulumun üzerine oturdum, bir şarap şişesinin tıpasını açıp içtim. Duvarı yontarken terlemiştim.

O sırada Frakir bileğimde kıpırdandı, biraz çözüldü, sol avucuma kaydı ve hâlâ elimde duran iki mavi parçaya dolandı. Çevrelerinde düğüm oldu, sonra sarktı ve sarkaç gibi sallanmaya başladı. Şişeyi bir kenara bırakıp izledim. Çizdiği yay, ev dediğim tünel doğrultusunda uzanıyordu. Belki bir tam dakika boyunca sallandı. Sonra yukarı çekildi, elimin sırtına gelince durdu. Parçaları orta parmağımın dibine bıraktı ve bileğimdeki normal saklanma yerine döndü.

Bakakaldım. Titreşen gaz lambasını kaldırdım ve taşları inceledim. Renkleri...

Evet.

Derinin üzerindeyken, bir süre önce Yeni Çizgi Moteli’nden aldığım, Luke’un yüzüğündeki taşa benziyorlardı. Tesadüf mü? Yoksa bir bağlantı mı vardı? Boğma ipim bana ne anlatmaya çalışıyordu? Ve bunlara benzer başka bir taşı nerede görmüştüm?

Luke’un anahtarlığı. Üzerinde, bir metal parçasına kakılmış mavi bir taş vardı... Peki bir diğerini nerede görmüştüm?

İçinde tutsak olduğum mağaralar, Koz Kartlarını ve Logrus büyüsünü engelleme gücüne sahipti. Luke bu duvarların taşlarından parçaları yanında taşımışsa, muhtemelen özel bir sebebi vardı. Başka ne özelliğe sahip olabilirlerdi?

Belki bir saat boyunca taşların doğası hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştım, ama Logrus dürtüklemelerime direndiler.

Sonunda sıkılarak onları cebime attım, biraz ekmek peynir yedim ve bir yudum daha şarap içtim.

Sonra ayağa kalktım ve bir tur daha atarak tuzaklarımı denetledim. Burada, bir ay gibi gelen bir süredir tutsaktım. Bütün bu tünelleri, koridorları, odacıkları adımlamış, bir çıkış yolu aramıştım. Hiçbiri çıkış yolu değildi. İçlerinde çılgınca koştuğum ve soğuk duvarlarında parmak boğumlarımı kan içinde bıraktığım anlar olmuştu. Yavaş yavaş yürüdüğüm, çatlakları ve çizikleri araştırdığım zamanlar olmuştu. Girişi tıkayan kayayı defalarca yerinden oynatmaya çalışmıştım ama faydası olmamıştı. Yerine bir kamayla kıstırılmıştı ve kıpırdatamıyordum. Şimdilik buradayım gibi görünüyordu.

Tuzaklarım...

Hepsi son denetlediğimde bıraktığım gibiydi. Doğanın kayıtsızca çevrede saçılı halde bıraktığı kayalar; yükseğe kaldırılmış, depodaki sandıklardan aldığım, gölgelerin maskelediği pakel sicimlerinden birine dikkatsizce basan biri olursa yerlerinden kurtulmaya hazır kayalar.

Biri mi?

Luke, elbette. Başka kim olabilir? Beni tutsak eden oydu.

Ve geri dönerse -hayır, geri döndüğü zaman- bubi tuzakları bekliyor olacaktı. Silahlıydı. Onu girişin altında bekleşeni, tepedeki konumunda avantajlı olacaktı. Hayır, olmaz. Orada olmayacaktım. Peşimden gelmesini sağlayacaktım ve sonra...

Biraz huzursuzlanarak odama döndüm.

Ellerimi başımın arkasında kenetleyerek uzandım ve planlarımı gözden geçirdim. Kayalar bir adamı öldürebilirdi, ama ben Luke’un ölmesini istemiyordum. Son zamanlara kadar -Caine Amcam’ı öldürdüğünü ve Amber’deki akrabalarımın geri kalanını yok etmeye kararlı göründüğünü öğrenene kadar- Luke’u iyi bir dost olarak görmeme rağmen bunun duygusallıkla ilgisi yoktu. Caine, Luke’un babasını öldürmüştü -Brand amcamı- diğerlerinden herhangi birinin memnunlukla öldüreceği bir adamı. Evet, Luke -ya da artık bildiğim ismiyle, Rinaldo- kuzenimdi ve aile içi kan davalarımızdan birine karışmak için sebebi vardı. Yine de, herkesi öldürmeye niyetlenmesi bana biraz aşırı gelmişti.

Ama beni tuzaklarımı bozmaya çağıran ne akrabalık, ne de duygusallıktı. Onu canlı istiyordum, çünkü bunlar hakkında anlamadığım çok şey vardı ve o bana anlatmadan ölürse bazı noktaları asla açığa çıkaramayabilirdim.

Jasra... Kıyametin Koz Kartları.. Gölge’de nasıl bu kadar kolay izlendiğim... Luke’un ressam ve deli gizemci Victor Melman ile ilişkisinin

hikayesi... Julia ve ölümü hakkında bildikleri...

Baştan başladım. Tuzakları çözdüm. Yeni plan basitti ve Luke'un hiç bilgisi olmadığına inandığım bir şeye dayanıyordu.

Uyku tulumumu yeni bir yere, tavanında giriş olan odanın hemen önündeki tünele götürdüm. Oraya biraz da yiyecek taşıdım. Olabildiğince o civarda kalmaya kararlıydım.

Yeni tuzak çok basitti: doğrudan ve neredeyse kaçınılmaz.

Tuzağı kurunca beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyordu. Beklemek ve hatırlamak. Ve planlamak. Diğerlerini uyarmalıydım. Hayaletçark hakkında bir şeyler yapmalıydım. Meg Devlin'in bildiklerini öğrenmeliydim... Bir sürü şey yapmalıydım.

Bekledim. Gölge fırtınalarını, rüyaları, tuhaf Koz Kartlarını ve Göldeki Hanımefendiyi düşündüm. Uzun süre amaçsızca sürüklendikten sonra, yaşamım birkaç gün içinde kalabalıklaşmıştı. Sonra bu, hiçbir şey yapmayarak geçen uzun süre. Tek tesellim, bu zaman süresinin şu anda benim için önemli olan tüm diğer zamanlardan daha hızlı geçtiğiydi. Buradaki bir ay, Amberde yalnızca tek bir gün, hatta daha az olabilirdi. Bu yerden kısa sürede kurtulabilirsem, takip etmek istediğim izler henüz taze olacaktı.

Daha sonra lambayı söndürüp uyudum. Zindanımın kristal lenslerinden yeterli ışık sızıyor, parlaklaşıp soluyordu. Böylece dışarıdaki dünyanın gecesini gündüzünden ayırtedebiliyor, günlük işlerimin oluşturduğu küçük programımı onun ritmine göre takip edebiliyordum.

Sonraki üç gün boyunca Melman'ın günlüğünü tekrar okudum -çağrışımdan yana ağır, faydalı bilgilerden yana hafif bir şeydi- ve kendimi Melman'ın ziyaretçisine verdiği isimle Başlıklı Kişi'nin muhtemelen Luke olduğu konusunda beni şaşırtan, iki cinsliliğe atıfta bulunan birkaç kayıt dışında- ikna etmiş gibiydim. Cildin sonundaki, Kaosun Oğlunun kurban edilmesine ilişkin kayıtları, Melman'ın oraya beni yok etmesi için konulmuş olması konusundaki bilgilerim ışığında, üzerime alınabilirdim. Ama bunu Luke yapmışsa, New Mexico'daki belirsiz tavırlarını, bana Kıyametin Koz Kartlarını yok etmemi öğütlemesini ve beni bir şeyden korumak istercesine uzaklaştırmasını nasıl açıklayabilirdim? Ayrıca, daha önce defalarca canıma kastettiğini itiraf etmişti, ama son zamanlarda olanları inkar etmişti. Hepsinden o sorumlu olsaydı, bunu yapmasına gerek yoktu. İşe başka ne karışmış olabilirdi? Başka kim? Ve nasıl? Bulmacada

kesinlikle eksik parçalar vardı, ama bunlar önemsizmiş gibi hissediyordum; küçük bir bilgi parçası, desenin azıcık sarsılması her şeyin yerli yerine oturmasına yetecek, ortaya çıkan resim daha baştan görmüş olmam gereken bir şey çıkacakmış gibi.

Ziyaretin gece olacağını tahmin edebilirdim. Edebilirdim, ama etmedim. Aklıma gelseydi uyku düzenimi değiştirebilir, uyanık ve tetikte olabilirdim. Tuzağımın etkili olacağından emin olsam da, gerçekten can alıcı konularda her küçük üstünlük önemlidir.

Derin uykudaydım ve taşın taşa sürtünmesi uzaktan gelen bir sesti. Sesler devam ederken hafif hafif kıpırdandım ve doğru devreler kapanana, ben ne olduğunu anlayana kadar saniyeler geçti. Sonra, zihnim hâffi bulanık vaziyette, doğrulup oturdum ve odanın girişe en yakın duvarının dibine çöktüm, gözlerimi ovuşturdum, saçlarımı arkaya sıvazladım, uykunun gerileyen kıyılarında kaybettiğim uyanıklığı aradım.

İşittiğim ilk sesler kamaların çıkarılmasına eşlik etmiş olmalıydı, anlaşıldığı kadarıyla kaya sarsılmış, devrilmişti. Takip eden sesler boğuk ve yankısızdı ve dışarıdan geliyordu.

Bu yüzden odaya hızla göz gezdirmeye cesaret ettim. İçinden yıldızlar görülen, açık bir geçit yoktu. Yukarından gelen titreşimler devam ediyordu. Sallanma seslerinin ardından şimdi düzenli biçimde, ezilme, sürtünme sesleri geliyordu. Odanın tavanının yarı saydam taşlarının içinden dağınık bir hareyle, bir ışık topu parlıyordu. Bir lamba olduğunu tahmin ettim.

Meşale olamayacak kadar istikrarlıydı. Ve mevcut koşullar altında bir meşale pratik olmazdı.

Alt ucunda iki yıldız tutan bir gökyüzü hilali belirdi. Genişledi, iki adamdan geldiğini düşündüğüm ağır solumalar ve homurdanmalar duyuldu.

Fazladan pompalanan adrenalinin, içimde biyolojik numarasını yaptığını hissederken, kollarım ve bacaklarım karıncalandı. Luke’un yanında birini getireceğini düşünmemiştim. Kusursuz planım buna karşı açıklar taşıyordu ve bu da benim aptal olduğumu gösterirdi.

Kaya şimdi daha hızlı yuvarlanıyordu ve zihnim hızla çalışır, bir eylem planına odaklanır, gerekli duruşu alırken küfür etmeye bile zaman yoktu.

Logrus imgesini çağırdım ve desen önümde şekillendi. Duvara yapışarak ayağa kalktım ve kollarımı imgenin iki kolunun gelişigüzel görünen hareketlerine uyacak şekilde oynatmaya başladım. Ben yeterli uyumu sağladığım zaman yukarıdan gelen sesler durmuştu.

Açıklık şimdi boştu. Birkaç dakika sonra ışık kaldırıldı ve açıklığa doğru hareket ettirildi.

Odaya girip ellerimi uzattım. Kısa ve esmer adamlar tepemde görüş alanıma girdiğinde baştaki planım tamamen geçersiz oldu. İkisi de sağ ellerinde kınından çekilmiş hançerler taşıyordu. Hiçbiri Luke değildi.

Logrus kollarımla uzandım ve ikisini de gırtlaklarından yakaladım. Kavrayışım içinde, yere yığılana kadar sıktım. Biraz daha sıktım, sonra bıraktım.

Onlar görüş alanımdan çıkarken girişin yüksek ağzını parlak güç hatlarımlâ yakaladım ve kendimi yukarı çektim. Açıklığa ulaştığımda, iç tarafında dolanmış bekleyen Frakir'i almak için durdum. Tuzağım buydu. Luke ya da herhangi biri, içeri girmek için halkadan geçmek zorunda kalacaktı, içinden geçen herhangi bir şeye sıkı sıkı sarılmak için bekleyen bir halka.

Ama şimdi...

Sağımdaki yamaçta ateşten bir iz uzanıyordu. Düşen lamba kırılmış, akan gaz alevden oluşan bir dere oluşturmuştu.

Boğduğum adamlar iki yana serilmiş, yatıyordu. Açıklığı kapatan kaya solda, biraz arkada duruyordu. Olduğum yerde kaldım -başım ve omuzlarım açıklığın üstünde, dirseklerime dayanmış- Logrus imgesi gözlerimin arasında dans ediyor, güç çizgilerinin sıcak karıncalanması henüz kollarımın bir parçası, Frakir sol omzumdan pazularıma doğru kayıyor.

Çok fazla kolay olmuştu. Luke'un beni sorgulamak, öldürmek ya da nakletmek için bir çift uşağa güvendiğini zannetmiyordum. Görevleri bunların hangisi ise. İşte bu yüzden tamamen dışarı çıkmamış, göreceli güvenli konumumdan, geceye bürünmüş çevremi tarıyordum.

Bu seferlik tedbirliydim. Çünkü benimle birlikte geceyi paylaşan biri vardı. Solmakta olan alev dereciğine rağmen, sıradan görüşümün bana bu bilgiyi verememesine sebep olacak denli kadar karanlıktı. Ama Logrus'u çağırdığım zaman bana imgesini bahşeden zihinsel yapı başka fiziksel olmayan belirtileri de görmeme izin verir.

Bu sayede sol tarafımdaki bir ağacın altında, önünde süzüldüğü insan şeklini görmeme engel olacak gölgelerin ortasında, bu tür bir yapı gördüm.. Bu tuhaf bir desendi, Amber'in desenini hatırlatıyordu; bir fırıldak gibi yavaş yavaş dönüyor, dumanlı, sarı ışıktan iplikçikler uzatıyordu. Bunlar

geceyi aşarak bana doğru uzanıyordu ve ben zamanı geldiğinde ne yapacağıma karar vermiş, büyülenmiş gibi durmuş, izliyordum.

Dört tanesi iriydi, yavaş yavaş, aranarak geliyordu. Benden birkaç metre ötede durdular, gevşediler, sonra kobra gibi saldırdılar. Ellerimi bir araya getirmiş, hafifçe çaprazlamış, Logrus kollarımı uzatmıştım. Tek bir hareketle onları açtım ve hafifçe eğdim. Sarı uzantılara çarptılar, onları kendi desenlerine geri fırlattılar. Bu olurken önkollarımda bir karıncalanma hissettim.

Sonra sağ kolumdaki uzantıyı bir kılıç gibi kullanarak, şimdi dalgalanan desene bir kalkanmış gibi vurdum. Kısa, keskin bir haykırış duydum, o imge soldu. İçinde durduğum delikten çıkarak bir kez daha hızla vurdum ve kolum ağrılar içinde, yamaçtan aşağı koşmaya başladım.

İmge -her ne idiyse- soldu ve yok oldu. Ama o zamana kadar ağaç gövdesine yaslanan şekli daha açıkça görebilmiştim. Bir kadın şekline benziyordu, ama kaldırdığı ve şimdi göz hizasında tuttuğu küçük bir nesne yüzünden yüzünü ayırt edememiştim. Nesnenin silah olmasından korkup, elinden düşürmeyi umarak Logrus uzantımla vurdum.

Sendeledim, çünkü kolumu dikkate değer bir güçle sarsan bir geri tepme oldu. Vurduğum şey güçlü bir büyü nesnesi gibiydi. En azından kadının da hafifçe sallandığını görme tatminini hissetmiştim. O da kısa bir çığlık kopardı, ama nesneyi bırakmadı.

Bir an sonra kadının çevresinde hafif, rengarenk bir pırıltı belirdi ve nesnenin ne olduğunu anladım. Logrus gücünü bir Koz Kartına yöneltmiştim. Artık, sırf kim olduğunu öğrenmek için bile olsa, ona ulaşmalıydım.

Ama ona doğru koşarken zamanında ulaşamayacağımı anladım. Eğer...

Frakir’i omzumdan aldım, doğru tarafa yönlendirerek Logrus çizgisi boyunca fırlattım ve o uçarken talimatlarımı verdim.

Yeni görüş açımdan, şimdi kadını çevreleyen solgun harenin aydınlığında, kadının yüzünü görebildim. Melman’ın dairesinde bir ısırıkla beni öldürmesine ramak kalan Jasra’ydı.

Bir an sonra gitmiş, yanında hayatımın bağlı olduğu bazı yanıtları elde etme fırsatını da götürmüş olacaktı.

"Jasra!" diye bağırdım, konsantrasyonunu bozmaya çalışarak.

Bu çabam işe yaramadı, ama Frakir iş görmüştü. Gümüşi parıltılar saçan boğma ipim kadını boğazından yakaladı, serbest ucuyla yakında, soldaki bir

dala dolandı.

Kadın, görünüşe bakılırsa çok geç olduğunu fark etmeden solmaya başladı. Kafasını koparmadan kaybolamazdı.

Bunu çabucak kavradı. Gürültülü bir çığlık kopardı. Geriye adım attı, maddeleşti, haresini kaybetti, Koz Kartını düşürdü ve boğazına dolanan ipi pençelemeye başladı.

Yanma geldim, elimi Frakir'in üzerine koydum. Frakir ağaç dalındaki ucunu çözüp bileğinle dolandı.

"İyi akşamlar, Jasra," dedim, kadının başını arkaya çekerek. "Zehirli ısırığı bir daha denersen boyunluk kullanmaya başlarsın. Anladın mı?"

Konuşmaya çalıştı, ama beceremedi. Başını salladı.

"İpi biraz gevşeteceğim," dedim, “böylece sorularıma yanıt verebileceksin."

Frakir’i boğazında biraz gevşettim. Kadın öksürmeye başladı ve bana kumu cama çevirebilecek bir bakış fırlattı. Büyülü deseni tamamen solmuştu, bu yüzden ben de Logrus imgesini bıraktım.

"Neden peşimdesin?" diye sordum. “Neden benimle uğraşıyorsun?"

"Cehennemin oğlu!" dedi ve bana tükürmeye çalıştı, ama ağzı çok kurumuş olmalıydı.

Frakir’i hafifçe çektim ve kadın yine öksürdü.

"Yanlış cevap," dedim. “Bir daha dene."

Ama kadın gülümsedi, bakışları arkamda bir noktaya kaydı. Frakir’i gergin tuttum ve bir bakış fırlattım. Arkamda, sağda hava pırıldamaya başlamıştı, biri Koz Kartı kullanarak gelmeye hazırlanıyordu.

O anda kendimi yeni bir tehditle karşılaşmaya hazır hissetmiyordum, bu yüzden serbest elimi cebime daldırdım ve kendi Koz Kartlarımdan bir kısmını çıkardım. En tepedeki Flora’nındı. Güzel. İşe yarardı.

Zayıf aydınlıkta, zihnimi kartın üzerindeki yüzün ötesine, ona doğru zorladım. Onun dikkatinin başka yerde olduğunu, sonra aniden farkındalık kazandığını hissettim.

Sonra, Evet,...?

"Beni al! Çabuk ol!" dedim.

Acil durum mu? diye sordu.

"İnansan iyi olur," dedim ona.

Ah! Tamam. Gel.

Onu yatakta gördüm. Gittikçe berraklaştı. Elini uzattı.

Uzanıp elini tuttum. Luke’un sesinin, “Dur!" diye çınladığını duyduğumda öne adım attım.

Jasra’yı arkamdan sürükleyerek ilerlemeye devam ettim.

Jasra gerilemeye çalıştı ve sendeleyerek yatağın kenarına geldiğimde beni durdurmayı başardı. O zaman yatağın uzak ucundan beni izleyen siyah saçlı, sakallı adamı fark ettim.

"Kim...? Ne...?" diye başladı adam, ben kasvetle gülümseyerek, dengemi kazanırken.

Luke’un gölgeli şekli tutsağımın arkasından görüş alanına girdi. Öne uzandı, Jasra’nın kolunu tuttu ve çekmeye başladı.

Hareket, Frakir’in kadının boğazında sıkışmaya sebep olunca bir gurultu çıkardı.

Lanet olsun! Şimdi ne olacak?

Flora aniden doğruldu, yüzü çarpıldı, şaşırtıcı bir hızla yumruğunu savururken lavanta kokulu örtü yere düştü.

"Seni kaltak!" diye bağırdı. “Beni hatırladın mı?"

Darbe Jasra’nın çenesine indi ve Frakir’i son anda çözüp, Luke’un bekleyen kollarına kadınla birlikte düşmekten kendimi kurtardım.

İkisi soldu ve pırıltı yok oldu.

Bu arada siyah saçlı adam yataktan çıkmış, giysilerini topluyordu. Hepsini toplayınca, hiçbirini giymeye zahmet etmeden önünde tuttu ve hızla kapıya doğru geriledi.

"Ron! Nereye gidiyorsun?" diye sordu Flora.

"Uzağa!" diye yanıt verdi adam ve kapıyı açıp çıktı.

"Hey! Dur!"

"Hayatta olmaz!" diye bir yanıt geldi yandaki odadan.

"Lanet olsun!" dedi Flora, bana dik dik bakarak. “Özel hayatımı karmakarışık etmeyi çok iyi başarıyorsun." Sonra, “Ron! Akşam yemeğine ne dersin?" diye seslendi.

"Psikiyatristime görünmem gerek," dedi adamın sesi ve ardından bir başka kapı çarpılarak kapandı.

"Umarım ne kadar güzel bir ilişkiyi mahvettiğini anlıyorsundur," dedi Flora bana.

İçimi çektim. “Onunla ne zaman tanıştın?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Şey, dün," diye yanıt verdi. “Durma, gül. Bu tür şeyler yalnızca zamana bağlı değildir. Özel bir şey olacağını hemen anladım.

Böylesine güzel bir şeyi ucuzlatmak için sen ya da baban gibi bir hödüğe güvenmek..."

"Özür dilerim," dedim. “Beni çektiğin için teşekkürler. Elbette dönecektir. Yalnızca fena halde korkuttuk onu. Ama seni bir kez tanıyınca, dönmemeyi nasıl düşünebilir?"

Flora gülümsedi. “Evet, Corwin’e kesinlikle benziyorsun," dedi. “Hödük, ama sezgileri kuvvetli."

Ayağa kalktı, dolaba doğru ilerledi, lavanta rengi bir sabahlık alıp giydi.

"Bütün bunlar," dedi, kuşağını bağlarken, “ne demek oluyor?"

"Uzun bir hikaye..."

"O zaman öğle yemeği yerken dinlesem daha iyi olacak. Aç mısın?" diye sordu.

Sırıttım.

"Anlaşılıyor. Hadi gel."

Beni Fransız taşra tarzında bir oturma odasından geçirdi ve seramik ve bakır dolu bir taşrası mutfağına soktu. Yardım önerdim, ama masanın yanındaki bir sandalyeyi işaret ederek oturmamı söyledi.

O dolaptan bir sürü yiyecek çıkarırken, “İlk önce," dedim.

"Evet?"

"Neredeyiz?"

"San Francisco’da," diye yanıt verdi.

"Neden evini buraya kurdun?"

"Random’ın verdiği işi bitirdikten sonra kalmaya karar verdim. Şehir gözüme yine güzel göründü."

Parmaklarımı şıklattım. Victor Melman’ın dairesinin ve stüdyosunun bulunduğu binadaki deponun sahibinin kim olduğunu, Brutus Ardiye’nin Amber’de ateş alan cephaneyi nereden bulduğunu öğrenmek için gönderildiğini unutmuştum.

"Ee, deponun sahibi kimmiş?" diye sordum.

"Brutus Ardiye," diye yanıt verdi. “Melman onlardan kiralamış."

"Peki, Brutus Ardiye kiminmiş?"

"J. B. Rand, A.Ş."

"Adresi?"

"Sausalito’da bir ofis. İki ay önce boşaltılmış."

"Ofisin sahibinde kiralayanın ev adresi var mıymış?"

"Yalnızca bir posta kutusu. O da terk edilmiş."

Başımı salladım. “Böyle bir şey olacağını hissetmiştim," dedim. “Şimdi bana Jasra’dan bahset. Hanımı tanıdığın açık."

Burnunu çekti. “Hanım falan değil," dedi. “Ben onu tanıdığımda bir kraliyet fahişesinden başka bir şey değildi."

"Nerede?"

"Kashfa’da."

"O nerede?"

"Amber’in ticaret yaptığı Altın Çember’in sınırının biraz ötesinde ilginç, küçük bir gölge krallık. Pejmürde, barbarca ihtişam falan. Geri kalmış bir yer."

"O zaman nasıl oluyor da sen biliyorsun?"

Bir an durup kasede bir şey karıştırdı.

"Ah, ormanda karşılaştığım Kashfalı bir asille arkadaşlık ederdim. Şahin avlamaya çıkmış ve ben de tesadüfen bileğimi burkmuştum."

"Ah," diye araya girdim, detaylara dalma ihtimaline karşı.

"Ya Jasra?"

"Eski kral Menillan’ın metresiydi. Kral kadına sırılsıklam âşıktı."

"Senin niye ona garezin var?"

"Ben orada yokken Jasrick’i benden çaldı."

"Jasrick mi?"

"Benim asil. Kronklef Kontu."

"Bu gelişmelere Ekselansları Menillan ne dedi?"

"Hiç öğrenmedi. Ölüm döşeğindeydi. Kısa süre sonra öldü. Aslında, Jasra’nın Jasrick’i istemesinin asıl sebebi buydu. Adam saray muhafızlarının başıydı ve erkek kardeşi bir generaldi. Menillan öldüğünde kadın onları kullanarak darbe düzenledi. Son duyduğumda Kashfa kraliçesi olmuştu ve Jasrick’in hakkından gelmişti. Adam hak ettiğini buldu bence. Sanırım gözü tahttaydı, ama kadın tahtı paylaşmak istemedi. Bu sebeplerle, Jasrick’i ve erkek kardeşini ihanetten idam ettirdi. Gerçekten yakışıklı bir adamdı... Ama çok zeki değildi."

"Kashfahların -ah- sıradışı fiziksel yetenekleri var mıdır?" diye sordum.

Gülümsedi. “Eh, Jasrick müthiş bir adamdı. Ama yeteneklerini tanımlamak için 'sıradışı' sözcüğünü..."

"Hayır, hayır," diye sözünü kestim. “Benim kastettiğim ağızla ilgili bir anormallik, geri çekilebilen köpek dişleri, zehir, ya da öyle bir şey."

"Hı hı," dedi ve kızarmasının sebebinin fırın olup olmadığını ayırt edemedim. “Öyle bir şey yok. Onlar standart yapıda. Neden sordun?"

"Amber’de sana hikayemi anlattığım zaman Jasra’nın beni ısırdığını ve zerk ettiği bir tür zehir yüzünden Koz Kartı kullanarak güç bela kaçabildiğimi atladım. Zehir beni sersemletti ve uzun süre çok zayıf kaldım."

Başını iki yana salladı. “Kashfalılar bu tür şeyler yapamaz. Ama elbette, Jasra, Kashfalı değil."

"Öyle mi? Nereli?"

"Bilmiyorum. Ama yabancı. Bazıları bir köle tüccarının onu uzak topraklardan getirdiğini söylüyor. Başkaları bir gün kendi kendine çıkageldiğini ve Menillan’ın dikkatini çektiğini söylüyor. Büyücü olduğu söylentisi var. Bilmiyorum."

"Ben biliyorum. O söylenti doğru."

"Gerçekten mi? Belki Jasrick’i o şekilde elde etmiştir."

Omuzlarımı silktim. “Onunla ilgili -deneyiminin- üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"Otuz-kırk yıl, sanırım."

"Hâlâ Kashfa kraliçesi mi?"

"Bilmiyorum. O taraflara gitmeyeli çok oldu."

"Amber ile Kashfa’nın arası bozuk mu?"

Başını iki yana salladı. “Aslında iyi ya da kötü denemez. Dediğim gibi, arada hayli mesafe var. Diğer yerler kadar kolay ulaşılabilir değiller ve ticaretini yapacak, arzu edilir bir şeyleri pek yok."

"O zaman Jasra’nın bizden nefret etmek için gerçek bir sebebi yok, öyle mi?"

"Başka herhangi birinden daha fazla değil."

Odayı nefis yemek kokaları doldurmaya başladı. Ben onları koklayarak oturur, yemekten sonra alacağım uzun, sıcak duşu hayal ederken, Flora bir şekilde söyleyeceğini bildiğim şeyi söyledi.

"Jasra’yı geri çeken adam... Tanıdık görünüyordu. O kim?"

"Amber’de sana bahsettiğim adam," diye yanıt verdim. “Luke. Sana birini hatırlatıyor mu, merak ediyorum."

"Hatırlatıyor gibi," dedi, bir an durduktan sonra. “Ama kim olduğunu çıkartamıyorum."

Sırtı bana dönüktü. “Elinden düştüğünde kırılacak ya da dökülecek bir şey tutuyorsan, lütfen bırak," dedim.

Tezgaha bir şey bırakıldığını duydum. Sonra, yüzünde şaşkın bir ifadeyle döndü.

"Evet?"

"Gerçek adı Rinaldo ve o Brand’in oğlu," dedim ona. “Bir başka gölgede bir ay kadar tutsağı oldum. Biraz önce kaçtım."

"Ah," diye fısıldadı. Sonra, “Ne istiyor?"

"İntikam," diye yanıt verdim.

"Özellikle karşı olduğu biri var mı?"

"Hayır. Hepimiz. Ama elbette en başta Caine vardı."

"Anlıyorum."

"Lütfen hiçbir şeyi yakma," dedim. “Uzun zamandır güzel bir yemeğe hasretim."

Başını salladı ve döndü. Bir süre sonra, “Onu uzun zamandır tanıyorsun. Neye benziyor?"

"Hep oldukça iyi bir adam gibi görünmüştür. Babası gibi deliyse de, iyi sakladı."

Bir şarap şişesi açtı, iki kadeh doldurdu ve getirdi. Sonra yemeği servis etmeye başladı.

Birkaç lokmadan sonra çatalı havada durdu ve boşluğa baktı.

"Orospu çocuğunun üreyeceğini kim düşünürdü ki?" dedi.

"Fiona, sanırım," dedim. “Caine’in cenazesinden önceki gece Luke’un fotoğrafını taşıyıp taşımadığımı sordu. Bir fotoğraf gösterdiğimde onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi, ama ne olduğunu söylemedi."

"Ve ertesi gün o ve Bleys ortadan kayboldular," dedi Flora. “Evet. Şimdi düşününce, gerçekten de Brand’in gençliğine benziyor bu uzun zaman önceydi. Luke daha iyi ve ağırbaşlı görünüyor, ama bir benzerlik var."

Yemek yemeyi sürdürdü.

"Bu arada, yemek çok güzel," dedim.

"Ah, teşekkürler." İçini çekti. “Bu da, tüm hikayeyi dinlemek için yemeğini bitirmeni beklemek zorunda kalacağım anlamına geliyor."

Bölüm 2

Başımı salladım, çünkü ağzım doluydu. Bırak imparatorluk sallansın. Açlıktan ölüyordum.

Duş yaptım, traş oldum, tırnaklarımı kestim, yeni çağırdığım giysilere burundum, bilinmeyen numaralardan bir numara aldım ve Bill Roth'un bölgesindeki tek Devlin'i aradım. Yanıt veren kadının sesinde doğru tını yoktu, ama yine de tanıdım.

"Meg? Meg Devlin?" dedim.

"Evet," diye yanıt verdi. “Siz kimsiniz?"

"Merle Corey."

"Kim?"

"Merle Corey. Bir süre önce birlikte ilginç bir gece geçirmiştik..."

"Üzgünüm," dedi. “Yanılıyor olmalısınız."

"Şimdi serbestçe konuşamıyorsan, senin istediğin bir zamanda arayabilirim. Ya da sen beni ararsın."

"Sizi tanımıyorum," dedi ve kapattı.

Telefonun almacına bakakaldım. Kocası yanında idiyse dikkatli davranması normaldi, ama en azından beni tanıdığını ve daha sonra konuşmak istediğini belli ederdi. Beni hemen Amber'e çağıracağını tahmin ettiğim için Random'la iletişime geçmeyi ertelemiştim ve ilk önce Meg'le konuşmak istemiştim.

Gidip onu ziyaret edecek zamanı bulamayacağım kesindi.

Tepkisini anlayamıyordum, ama şimdilik elimden gelen buydu. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Bilinmeyen numaraları yine aradım ve Bill'in komşusu olan Hansenları aradım.

Üçüncü çalışta açıldı. Bayan Hansen olduğunu çıkardığım bir ses yanıt verdi. Onunla geçmişte karşılaşmıştım, ama o tarafa yaptığım son yolculukta görüşmemiştik.

"Bayan Hansen," diye başladım. “Ben Merle Corey."

"Ah, Merle... Bir süre önce buralara gelmiştin, değil mi?"

"Evet. Ama uzun kalamadım. Ama sonunda George ile tanışma fırsatım oldu. Uzun uzun sohbet ettik. Yakındaysa, onunla konuşmak isterim."

Kadın yanıt, vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"George... Şey, George şu anda hastanede, Merle. Bana söyleyebileceğin bir şey mi?"

"Ah, acil bir şey değil," dedim. “George’a ne oldu?"

"Çok... çok kötü bir şey değil. Ayakta tedavi ediliyor, bugün kontrolü var, birkaç da ilaç alacak. Geçen ay bir tür -sinir krizi- geçirdi. Birkaç günlük hafıza kaybı yaşıyor ve sebebini anlayamıyorlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Şey, röntgenler herhangi bir hasar göstermedi. Kafasını falan vurmamış. Ve artık iyi görünüyor. Muhtemelen iyileşeceğini söylüyorlar. Ama biraz daha gözetim altında tutmak istiyorlar. Hepsi bu." Aniden, ilham gelmiş gibi sordu, “Sen onunla konuşurken nasıl görünüyordu?"

Sorunun geleceğini tahmin etmiştim, bu yüzden tereddüt etmedim.

"Ben onunla konuştuğumda iyi görünmüştü," diye yanıt verdim. “Ama elbette onu önceden tanımıyordum, bu yüzden farklı davranıp davranmadığını bilemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. “Eve döndüğü zaman aramasını ister misin?"

"Hayır. Dışarı çıkacağım," dedim “ve ne zaman dönerim, bilmiyorum. Gerçekten de önemli bir şey değildi. Yine ararım."

"Tamam, o zaman. Aradığını söylerim."

"Teşekkürler. Hoşça kal."

Bunu bekliyordum. Meg’den sonra. George’un tavırları çok tuhaftı. Beni rahatsız eden gerçekte kim olduğumu, Amber’i biliyor gibi görünmesiydi hatta Koz Kartı aracılığı ile giderken beni takip etmeye çalışmıştı. Hem o, hem Meg tuhaf bir şekilde kullanılmış gibiydi.

Hemen aklıma Jasra geldi. Ama o Luke’un müttefiki gibi görünüyordu ve Meg beni Luke’a karşı uyarmıştı. Onu bir şekilde Jasra kontrol ediyorsa, bunu neden yapsındı ki? Mantıklı gelmiyordu. Bu tür olgulara sebep olabilecek, başka kimi tanıyordum?

Başta Fiona. Ama daha sonra bu gölgeden Amber’e dönerken yanımdaydı, hatta Meg ile geçirdiğim geceden sonra, beni almıştı. Ve olayların akışı karşısında benim kadar şaşırmış görünüyordu.

Lanet olsun. Yaşam çaldığınızda açılmayan ve istemediğiniz halde açılan kapılarla dolu.

Geri döndüm ve yatak odasının kapısını çaldım. Flora içeri girmemi söyledi. Aynanın önünde oturmuş, makyaj yapıyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Çok iyi değil. Aslında, tamamen başarısız oldu." Telefonlarımın sonuçlarını özetledim.

"Ee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Random ile iletişime geçeceğim," dedim “ve olanları anlatacağım. Geri kalanım dinlemek için beni geri çağıracağını tahmin ediyorum. Bu yüzden hoşça kal dernek istedim. Yardım ettiğin içinde teşekkürler. Romantik ilişkini bozduysam özür dilerim."

Sırtı hâlâ bana dönük, aynadan kendini incelerken omuzlarım silkti.

"Endişelenme..."

Konuşmaya devam etti, ama cümlenin kalanını duymadım.

Dikkatim Koz Kartı iletişimi gibi görünen bir şey yüzünden dağıldı. Alıcı hale geldim ve bekledim. Duygu güçlendi, ama arayanın kim olduğu belli değildi. Flora’ya sırtımı döndüm.

"Merle, ne oldu?" dediğini duydum.

Duygu yoğunlaşırken bir elimi kaldırdım. Uzak ucunda hiçbir şey olmayan uzun, karanlık bir tünele bakar gibiydim.

"Bilmiyorum," dedim. Logrus'u çağırıp kollarından birini kontrolüm altına aldım. “Hayalet? Sen misin? Konuşmaya hazır mısın?" diye sordum. Yanıt gelmedi. Alıcı durumda beklerken bir ürperti hissettim. Daha önce buna benzer bir şeyi hiç yaşamamıştım. Öne adım atarsam başka bir yere nakledileceğimi hissediyordum. Bu bir meydan okuma mıydı? Bir tuzak mıydı? Her ne idiyse, bilinmeyenin davetini ancak bir aptalın kabul edeceğini hissediyordum. Tek bildiğim, beni kristal mağaraya geri götürebileceğiydi.

"İstediğin bir şey varsa," dedim, “kendini tanıtmalı ve istemelisin. Saklambaç oynamayı bıraktım."

O zaman bir varlık hissi sızdı, ama kimlik belli olmadı.

"Tamam," dedim. “Ben gelmiyorum ve senin bir mesajın yok. Aklıma gelen tek diğer şey senin bana gelmek istediğin. Bu doğruysa, gel."

Görünüşte boş ellerimi, sol bileğimde pozisyon alan görünmez boğma ipimi, sağ elimden uzanan Logrus ölüm şimşeğimi uzattım. Nezaketin profesyonel standartlar gerektirdiği anlardan biriydi.

Karanlık tünelin içinde yumuşak bir kahkaha yankılanır gibi oldu. Ama tamamen zihinsel bir yansımaydı, soğuk ve cinsiyetsiz.

Elbette, davetin bir hile, yanıtı geldi sonra. Çünkü sen aptal değilsin. Yine de, bilinmeyene bu şekilde hitap etmekle cesaret gösterdiğini kabul ediyorum. Neyle yüz yüze geleceğini bilmiyorsun, ama yine de onu bekliyorsun. Hatta davet ediyorsun.

"Davet hâlâ geçerli," dedim.

Tehlikeli olduğunu hiç düşünmedim.

"Ne istiyorsun?"

Sana bakmak.

"Neden?"

Seninle farklı koşullarda yüzleşeceğim bir zaman gelebilir.

"Hangi koşullar?"

Amaçlarımızın çatışacağını hissediyorum.

"Sen kimsin?"

Yine, kahkaha.

Hayır. Henüz değil. Şimdi değil. Yalnızca sana bakmak ve tepkilerini gözlemek istiyorum.

"Ee? Yeterince gördün mü?"

Neredeyse.

"Amaçlarımız çatışacaksa, bırak çatışma şimdi olsun," dedim. “Bu işin hallolmasını isterim, böylece bazı önemli işlerle ilgilenmeye devam edebilirim."

Kibri takdir ederim. Ama zamanı geldiğinde seçme şansı sana ait olmayacak.

"Ben beklerim," dedim, Logrus uzantımı ihtiyatla karanlık geçide uzatırken.

Hiçbir şey. Uzantım hiçbir şeyle karşılaşmadı...

Gösterine hayran kaldım. Al!

Bir şey hızla bana doğru gelmeye başladı. Büyülü uzantım bunun yumuşak olduğunu bildirdi -bana zarar veremeyecek kadar yumuşak ve gevşek- parlak renklere bezenmiş iri, serin bir yığın...

Yerimde kaldım ve gelen şeyin içinden kaynağına uzandım…daha öteye, uzağa, daha uzağa. Elle dokunulabilir, ama yumuşak: belki bir beden, belki de değil; hemen ısırarak karşılık veremeyecek kadar iri.

Pek çok sert ve yeterince küçük kütleye sahip nesne, şimşek arayışıma teslim oldu. Birini yakaladım, onu tutan her ne ise oradan kopardım ve kendime çağırdım.

Hızla yaklaşan kütle, Logrus çağrım ve sözsüz bir irkilme tepkisi aynı anda bana ulaştı.

Çevremde havai fişekler gibi patladı: çiçekler, çiçekler, çiçekler. Menekşeler, gelincikler, nergisler, güller... Yüzlercesi odaya yağarken Flora’nın irkilmediğini duydum. İletişim o anda kırıldı. Sağ elimde küçük ve sert bir şey tuttuğumun farkındaydım. Ağır çiçek kokuları burnumu dolduruyordu.

"Ne haltlar..." dedi Flora, “...dönüyor?"

"Emin değilim," diye yanıt verdim, gömleğimin önünden taç yaprakları silkeleyerek. “Çiçeklerden hoşlanır mısın? Bunları alabilirsin."

"Teşekkürler, ama ben daha az gelişigüzel aranjmanlardan hoşlanırım," dedi, ayaklarımın dibinde yatan parlak yığına bakarak. “Kim gönderdi?"

"Karanlık bir tünelin ucundaki isimsiz biri."

"Neden?"

"Belki de cenaze çelengi için avans. Emin değilim. Sohbetin genel havası tehditkardı."

"Gitmeden önce bunları kaldırmama yardım edersen sevinirim."

"Elbette," dedim.

"Mutfakta ve banyoda vazolar var. Gel."

Onu takip ettim ve bir sürü vazo aldım. Yolda Logrus uzantımın getirdiği nesneyi inceledim. Altın yuvaya oturtulmuş mavi bir düğmeydi. Koyu mavi iplikleri hâlâ üstündeydi. Kesilmiş taşta kıvrımlı, dört kollu bir şekil vardı. Flora’ya gösterdim, ama başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey anlatmıyor," dedi.

Elimi cebime daldırdım ve kristal mağaradan aldığım taş parçalarını çıkardım. Benziyorlardı. Düğmeyi yaklaştırdığım zaman Frakir hafifçe kıpırdandı, sonra beni mavi taşlar hakkında uyardığı halde hiçbir şey yapmadığım için uyarmaktan vazgeçmiş gibi sakinleşti.

"Tuhaf," dedim.

"Yatak odasındaki sehpanın üzerine biraz gül isterim," dedi Flora, “ve makyaj masasının üzerine de bir çift karışık demet. Biliyor musun, kimse bana bu şekilde çiçek yollamadı. Çok ilgi çekici bir sunum. Sana gönderildiğinden emin misin?"

Anatomik ve teolojik bir şeyler hırladım ve gül goncaları toplamaya başladım.

Daha sonra mutfak masasının başında oturmuş, kahve içerek düşünürken Flora, “Bu mesele biraz ürkütücü." dedi.

"Evet."

"Belki Random ile konuştuktan sonra Fi ile tartışmalısın."

"Belki."

"Hazır konu açılmışken, Random’ı araman gerekmiyor muydu?"

"Belki."

"Ne demek, belki? Uyarılması gerek."

"Doğru. Ama güvende olmanın sorularıma yanıt bulmamı sağlamayacağını hissediyorum."

"Aklında ne var, Merle?"

"Araban var mı?"

"Evet, birkaç gün önce aldım. Neden?"

Düğmeyi ve taşları cebimden çıkardım, masanın üzerine yaydım ve onları yine inceledim. “Çiçekleri toplarken aklıma bunlardan bir tanesini nerede gördüğüm geldi."

"Evet?"

"Üzücü olduğu için unutmam gereken bir anı var: Julia’yı bulduğumda nasıl göründüğü. Şimdi, üzerinde mavi taşlı bir kolye olduğunu hatırlar gibiyim. Belki yalnızca bir tesadüftür, ama..."

Başını salladı. “Olabilir. Ama öyle olsa bile, muhtemelen polis almıştır."?

"Ah, kolyeyi istemiyorum. Ama daireyi, aceleyle çıkmak zorunda kalmasam inceleyeceğim kadar dikkatli gözden geçiremediğimi aklıma getirdi. Amber’e dönmeden önce orayı bir kez daha görmek istiyorum. O -yaratığın- nasıl içeri girdiği konusunda hâlâ şaşkınım."

"Ya daire temizlendiyse? Ya da tekrar kiralandıysa?"

Omuzlarımı silktim. “Öğrenmenin tek yolu var."

"Tamam, seni arabamla götürürüm."

Birkaç dakika sonra arabasına binmiştik ve ben yön tarif ediyordum. Güneşli, serseri bulutların gezindiği, geç akşam göğünün altında, belki, yirmi dakikalık mesafedeydi. Zamanın çoğunu Logrus güçleri ile bazı hazırlıklar yaparak geçirdim ve doğru bölgeye ulaştığımızda hazırdım.

"Buradan dön ve bloğun çevresini dolan," dedim işaret ederek. “Yer bulursak nereye park edeceğini gösteririm."

Park yeri vardı, o gün park ettiğim noktaya yakındı.

Kaldırımın yanında durduğumuz zaman bana baktı. “Şimdi ne olacak? Daireye gidip kapısını mı çalacağız?"

"Bizi görünmez kılacağım," dedim ona “ve içeri girene kadar o şekilde kalacağız. Ama birbirimizi görebilmemiz için bana yakın kalman gerekecek."

Başını salladı.

"Çocukken, Dworkin bir kez bana yapmıştı," dedi. “Herkesi gizli gizli izlemiştim." Güldü. “Unutmuşum."

Karmaşık büyünün son dokunuşlarını bitirdim ve büyüyü gerçekleştirdim. Ben büyüyü yaparken camların ardındaki dünya loşlaştı. Arabanın yolcu tarafından inerken, sanki çevreye gri güneş gözlüklerinin ardından bakıyorduk. Yavaş yavaş köşeye yürüdük ve sağa döndük.

"Öğrenmesi güç bir büyü mü?" diye sordu bana. “Kullanışlı gibi görünüyor."

"Ne yazık ki evet," dedim. “En büyük dezavantajı, önceden hazır etmediysen bir anda yapamaman ve ben etmemiştim. Bu yüzden, sıfırdan başlayarak inşa etmek yirmi dakika alıyor."

Büyük, eski eve giden yürüyüş yoluna döndük.

"Kaçıncı kat?" diye sordu.

"En üst."

Ön kapıya çıktık ve kilitli olduğunu gördük. Kuşkusuz bugünlerde bu tür konularda daha özenliydiler.

"Kıracak mıyız?" diye fısıldadı Flora.

"Çok gürültülü olur," diye yanıt verdim.

Sol elimi kapı koluna koydum ve Frakir’e sessiz bir emir verdim. Bileğimin çevresinden iki kangal çözüldü, kilit aynasına doğru ilerlerken görünür oldu ve kıvranarak anahtar deliğinin içine girdi. Ardından bir gerilme, katılaşma ve pek çok hareket geldi.

Yumuşak bir tıkırtı sürgünün çekildiğini işaret etti, kapı kulpunu çevirdim ve yavaşça çektim. Kapı açıldı. Frakir bilezikliğe ve görünmezliğe geri döndü.

İçeri girdik ve kapıyı sessizce arkamızdan kapattık. Dalgalı aynada yoktuk. Flora’yı merdivenlere götürdüm.

İkinci kattaki odalardan hafif sesler geliyordu. Hepsi buydu. Rüzgar yok. Heyecanlı köpekler yok. Ve biz üçüncü kata ulaşmadan sesler kesildi.

Julian’ın dairesinin kapısının tamamen değiştirildiğini gördüm. Diğerinden biraz daha koyuydu ve parlak, yeni bir kilidi vardı. Kapıyı hafifçe vurdum ve bekledik. Yanıt yoktu, ama yaklaşık yarım dakika sonra kapıyı yine vurdum ve yine bekledik.

Kimse gelmedi. Bu yüzden kapıyı denedim. Kilitliydi, ama Frakir numarasını tekrarladı ama ben tereddütlüydüm. Son ziyaretimi hatırlayınca ellerim titremeye başladı. Paramparça cesedinin artık orada olmadığını biliyordum. Bana saldıracak bir katil hayvanın beklemediğini biliyordum. Yine de anı beni saniyelerce yerime mıhladı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Flora.

"Yok bir şey," dedim ve kapıyı ittirdim.

Hatırladığım kadarıyla dairenin bir kısmı mobilyalıydı. Daireye ait olan kısmı duruyordu -divan, sehpalar, pek çok sandalye, büyük bir masa- ama Julia’nın tüm eşyaları yok olmuştu. Yerde yeni bir halı vardı, zemin yeni cilalanmıştı. Yeniden kiralanmış gibi görünmüyordu, çünkü çevrede kişisel eşyalar yoktu.

İçeri girdik, ben kapıyı kapattım, üzerimizdeki büyüyü kaldırdım ve odaları dolaşmaya başladım. Büyülü peçelerimiz kalkınca daire gözle görülür derecede aydınlandı.

"Bir şey bulacağımızı sanmıyorum," dedi Flora. “Cila, dezenfektan ve boya kokusu alıyorum..."

Başımı salladım.

"Daha sıradan olasılıklar devre dışı kaldı," dedim. “Ama denemek istediğim başka bir şey var."

Zihnimi sakinleştirdim ve Logrus görüşünü çağırdım. Büyülü işlerden kalan herhangi bir iz varsa, bu şekilde bulmayı umuyordum. Oturma odasında, her şeyi olası bütün açılardan inceleyerek yavaşça dolandım. Flora ayrılıp, her şeyin altına bakmayı içeren kendi araştırmasını yapmaya koyuldu. Görünür olması olası dalga boylarını tararken, oda önümde hafifçe pırıldıyordu. en azından bu gölgede süreci tasvir etmenin en iyi yolu bu.

Büyük ya da küçük, hiçbir şey incelememden kaçamadı.

Ama hiçbir şey ortaya çıkmadı. Uzun dakikalardan sonra yatak odasına geçtim.

Flora ani iç çekişimi duymuş olmalıydı, çünkü saniyeler içinde odaya girmiş, yanıma gelmiş, önünde durduğum çekmeceli dolaba bakıyordu.

"İçinde bir şey mi var?" diye sordu, uzanıp, sonra elini geri çekerken.

"Hayır. Arkasında," dedim.

Çekmeceli dolabın yeri daire temizlenirken değiştirilmişti.

Sağda, birkaç adım ötede duruyordu. Şimdi gördüğüm şey solunda, yukarıdaydı ve çoğunun görüş alanımda olmadığı açıktı. Dolabı tutup, sağa, eskiden durduğu yere ittirdim.

"Ben hâlâ hiçbir şey görmüyorum," dedi Flora.

Uzandım, elini tuttum ve gördüğüm şeyi onun da görebilmesi için Logrus gücümü uzattım.

"Neden," -diğer elini kaldırdı ve duvardaki solgun dikdörtgenin üzerinde gezdirdi- “bir... bir kapıya benziyor," dedi.

Dikdörtgeni inceledim. Solmuş alevlerden hafif bir çizgi. Nesnenin mühürlü olduğu ve bir süredir öyle kaldığı açıktı. Zaman içinde tamamen solup, yok olacaktı.

"Bu gerçekten de bir kapı," diye yanıt verdim.

Beni diğer odaya çekip duvarın diğer tarafını inceledi.

"Burada hiçbir şey yok," dedi. “Buraya geçmiyor."

"Şimdi fikri anladın," dedim. “Başka bir yere gidiyor."

"Nereye?"

"Julia’yı öldüren şeyin geldiği yere."

"Açabilir misin?"

"Zorunlu olduğum sürece önünde durmaya hazırım," dedim ona “ve zorlamaya." *

Diğer odaya döndüm ve kapıyı yine inceledim.

"Merlin," dedi, ben onunkini bırakıp, elimi önümde kaldırırken, “sence Random ile iletişime geçmen, ona neler olduğunu tam olarak anlatman ve kapıyı açmayı başarman durumunda, Gerard’ın yanında duruyor olmasını sağlaman gereken nokta bu değil mi?"

"Muhtemelen," diye kabul ettim, “ama öyle yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü bana yapmamamı söyleyebilir."

"Haklı da olabilir."

Ellerimi indirdim ve ona döndüm. “Haklı olduğunu itiraf etmeliyim," dedim. “Random’a her şey anlatılmalı ve ben bunu yapmayı muhtemelen zaten çok fazla geciktirdim. Bu yüzden senden şunu yapmanı istiyorum: Arabaya dön ve bekle. Bana bir saat ver. O zamana kadar dönmezsem Random ile iletişime geç, sana anlattığım her şeyi anlat, bu da dahil."

"Bilmiyorum," dedi. "Ortaya çıkmazsan Random bana çok kızar."

"Ona ısrar ettiğimi ve senin yapacak hiçbir şeyin olmadığını söyle. Durup düşünürsen, durum da aslında bu."

Dudaklarını büzdü. “Seni bırakmaktan hoşlanmıyorum ama kalmaya da hevesli değilim. Yanına bir el bombası almak ister miydin?"

Çantasını çıkarttı ve açacak oldu.

"Hayır. Teşekkürler. Hem, neden yanında taşıyorsun?"

Gülümsedi. “Bu gölgede hep yanımda bulundururum. Bazen kullanışlı oluyorlar. Ama tamam, gidip bekleyeceğim."

Hafifçe yanağımı öptü ve sırtını döndü.

"Ben dönmezsem Fiona’yı da bulmaya çalış," dedim. “Ona da tüm hikayeyi anlat. Bu konuda farklı bir bakış açısı olabilir."

Başını salladı ve gitti. Kapı kapanana kadar bekledim, sonra dikkatimi parlak dikdörtgene yoğunlaştırdım. Dış hatları oldukça düzenli görünüyordu, birkaç hafifçe kalın, parlak alan ve birkaç ince, solgun kısım vardı. Duvarın yüzeyinin iki santim uzağından, çizgilerin üzerinden sağ avucumla geçtim. Bunu yaparken hafif bir iğnelenme, sıcaklık gibi bir duygu hissettim. Tahmin edilebileceği gibi, bu his parlak kısımlarda daha fazlaydı. Bunu, mührün bu alanlarda biraz daha az mükemmel olduğunun işareti olarak kabul ettim. Çok güzel. Kısa süre sonra güç kullanmamın gerekip gerekmeyeceğini anlayacaktım ve saldıracağım noktalar bunlar olacaktı.

Ellerimi Logrus’un derinliklerine uzattım ve istediğim kolları ince parmaklı eldivenler gibi taktım. Metalden daha sağlam, dilden daha hassastılar. Sağ elimi en yakın noktaya, kalçamla aynı hizada hareket ettirdim. En parlak noktaya dokunduğum an eski bir büyünün zonklamasını hissettim. İttirirken uzantımı daralttım, aradan kayabilecek hale gelene kadar inceltim. O zaman zonklama istikrar kazandı. Aynı şeyi sol tarafımda, daha yüksekte bir yerde tekrarladım.

Kapıyı mühürleyen gücü hissederek, ince uzantım güç matrisinin içinde zonklayarak orada durdum. Uzantılarımı önce yukarı, sonra aşağı oynatmaya çalıştım. Sağdaki, her iki yönde soldakinden biraz daha çok kayar gibi oldu, sonra bir gerginlik ve direnç onu durdurdu. Logrus’un, önümde, içimde hayalet gibi yüzmekte olan gövdesinden daha fazla güç çağırdım ve bu enerjiyi eldivenlere akıttım, ben bunu yaparken Logrus şekil değiştirmeye devam ediyordu. Bir kez daha oynatmayı denediğimde

sağdaki yaklaşık otuz santim kaydı, sonra zonklama onu durdurdu; yukarıya ittirdiğimde neredeyse tepeye kadar gitti. Soldakini denedim. Tepeye kadar kaydı, ama aşağı ittirdiğimde başladığım noktanın belki on beş santim altına kadar inebildi.

Derin derin nefes aldım, terlemeye başladığımı hissettim.

Eldivenlere daha fazla güç pompaladım ve uzantılarını aşağıya doğru zorladım. Burada direnç daha da büyüktü ve zonklama kollarımdan geçip benliğimin merkezine aktı. Durdum, dinlendim, sonra gücü daha da yoğunlaştırdım. Logrus yine kıvrandı. İki elimi yere kadar ittirdim, sonra orada nefes nefese bir süre diz çöktükten sonra dipte ilerledim. Kapının bir daha hiç açılmamasının amaçlandığı açıktı. Bunda sanatçılık yoktu, yalnızca kaba kuvvet vardı.

Güçlerim ortada buluştuğu zaman geriledim ve çıkardığım işe baktım. Sağda, solda ve dipte ince kırmızı çizgiler şimdi geniş, alev alev kurdeleler olmuştu. Zonklamalarını bizi ayıran mesafeden bile hissedebiliyordum.

Durup kollarımı kaldırdım. Tepede çalışmaya başladım, köşelerden başlayıp içe doğru ilerledim. Öncekinden daha kolaydı. Açılmış kısımlardaki güçler belli bir basınç ekliyor gibiydi, ellerim ortaya doğru akıverdi. Buluştukları zaman yumuşak iç çekişe benzer bir ses duydum. Ellerimi indirdim ve çıkardığım işe baktım. Kapının dört yanı şimdi alev alev yanıyordu.

Ama bundan da fazlası vardı. Parlak çizgiler çepeçevre dönüyor, dönüyor gibi görünüyordu...

Orada dakikalarca kendimi toparlayarak, gevşeyerek, sakinleşerek durdum. Sinirlerimi sağlamlaştırdım. Tek bildiğim kapının başka bir gölgeye açıldığıydı. Bu her anlama gelebilirdi. Açtığım zaman bir şey dışarı sıçrayabilir, bana saldırabilirdi sanırım. Ama bir süredir mühürlü duruyordu. Muhtemelen farklı türden bir tuzak vardı. Açtığım zaman hiçbir şeyin olmaması daha olasıydı. O zaman durduğum yerden bakma ve içeri girme seçeneklerim olacaktı. Ve muhtemelen orada durup bakarken görecek çok şey bulamayacaktım...

Bu yüzden Logrus kollarımı yine uzattım, kapıyı iki yandan yakaladım ve ittirdim. Sağ tarafımda bir kıpırdama hissettim, bu yüzden sol tarafı bıraktım. Sağdaki basıncı sürdürdüm ve kapı aniden içe kaydı...

İnci gibi bir tünele bakıyordum, birkaç adım sonra genişliyor gibi görünüyordu. Onun ötesinde, sıcak bir yaz gününde yolun üzerindeki ısı

dalgalarına benzer bir dalgalanma etkisi vardı. İçinde kırmızı lekeler ve belirsiz karanlık şekiller yüzüyordu. Belki yarım dakika boyunca bekledim, ama hiçbir şey yaklaşmadı.

Sorun çıkması olasılığına karşı Frakir'i hazırladım. Logrus bağlantımı sürdürdüm. Önden uzantılarla dürtükleyerek ilerledim. Kapıdan geçtim.

Arkamdaki basıncın aniden değişmesi o tarafa bir bakış fırlatmama sebep oldu. Kapı kapanmış, küçülmüştü, artık uzakta minik, kırmızı bir küp gibi görünüyordu. Elbette, bu mekanın kuralları öyle işliyorsa, attığım adımlar beni o kadar uzağa taşımış olabilirdi.

Devam ettim, bana doğru sıcak bir rüzgar esti, beni çevreledi, benimle kaldı. Tünelin yanları geriledi, önümdeki manzara pırıldamaya, dans etmeye devam etti. Aniden yokuş yukarı yürümeye başlamışım gibi, adım atmak güçleşti. Görüş açımın mızıkçılık yaptığı ettiği yerin ötesinde homurdanma gibi bir şey duydum ve sol Logrus uzantım bir şeyle karşılaşarak, hafifçe sarsıldı. Frakir uzantı aracılığıyla tehditkar bir hale hissettiği anda zonklamaya başladı. İçimi çektim. Bunun kolay olmasını beklememiştim. Gösteriyi ben yönetiyor olsaydım, kapıyı mühürlemekle yetinmezdim.

"Tamam, aşağılık herif! Orada kal!" diyen bir ses yukarıdan gürledi.

İlerlemeye devam ettim.

Ses yine geldi. “Dur dedim!"

Ben ilerlerken her şey yerine oturmaya başladı ve aniden sağımda ve solumda kaba duvarlar, yukarıda bir tavan belirdi.

Hepsi daralıyor, bir araya geliyordu...

Yarasa kulakları olan, mor bir Buda'ya benzeyen dev, tombul bir şekil yolumu tıkadı. Ben yaklaşırken ayrıntılar netleşti: çıkık köpek dişleri, göz kapaksız görünen sarı gözler, iri el ve ayaklarda uzun, kırmızı tırnaklar. Tünelin ortasında oturuyordu ve kalkmaya yeltenmedi. Giysisi yoktu, ama şişkin göbeği dizlerinin üzerinde duruyor, cinsiyetini gizliyordu. Sesi ise boğuk ve erkeksiydi ve kokusu cinsiyetini belli edemeyecek denli pisti.

"Selam," dedim. “Güzel bir gün, değil mi?"

Şey hırladı ve ısı hafifçe yükselir gibi oldu. Frakir çılgına dönmüştü, onu sakinleştirdim.

Yaratık öne eğildi ve parlak bir tırnakla taş zemine duman tüten bir çizgi çizdi. Önünde durdum.

"Bu çizgiyi geçersen, büyücü, işin biter," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Para istersen..." diye öneride bulundum, “ne istiyorsun, söyle."

Başını iki yana salladı. “Parayla geçemezsin."

"Ah, sana büyücü olduğumu düşündürten ne?"

Yaratığın yüzünde karanlık bir mağara açıldı ve düşündüğümden fazla sayıda diş teşhir etti. Arkalardan, derinlerden bir yerden teneke bir levha sallanıyormuş gibi bir ses geldi.

"O küçük dürtüklemeni hissettim," dedi. “Bu bir büyücü numarası. Dahası, durduğun yere bir büyücüden başkası ulaşamazdı."

"Bu mesleğe çok saygı beslemiyor gibisin."

"Ben büyücüleri yerim," dedi bana.

Bu meslekte tanıdığım bazı eski pislikleri düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Herkes hak ettiğini bulur, sanırım," dedim yaratığa. “Ee, önerin ne? Geçemiyorsan bir geçidin anlamı yok. Buradan nasıl geçebilirim?"

"Geçemezsin."

"Bilmecene yanıt versem bile mi?"

"Bu bende işe yaramaz," dedi. Ama gözünde küçük bir parıltı yanmıştı. “Ama sırf zevk için, yeşil kırmızı olan, dönüp duran şey nedir?" diye sordu.

"Sfenksi tanıyorsun!"

"Lanet olsun!" dedi. “Duymuşsun."

Omuzlarımı silktim. “Geçiyorum."

"Bu kez değil, geçemezsin."

Yaratığı inceledim. Büyücüleri durdurmak için buraya konmuşsa, büyü saldırılarına karşı özel savunmaları olmalıydı. Fiziksel savunmaya gelince, oldukça etkileyici görünüyordu. Ne kadar hızlı olduğunu merak ettim. Yanından eğilerek geçip koşabilir miydim? Bu konuda deney yapmak istemediğime karar verdim.

"Gerçekten de geçmem gerek," diye denedim. “Bu acil bir durum."

"Zor."

"Bak, hem, sen bundan ne kazanıyorsun ki? Burada, tünelin ortasında oturmak oldukça keyifsiz bir iş gibi görünüyor."

"İşimi severim. Bunun için yaratıldım."

"Nasıl oluyor da sfenksin gelip gitmesine izin veriyorsun?"

"Büyülü varlıklar sayılmaz."

"Hım."
"Bana büyülü bir varlık olduğunu söylemeye ve sonra büyülü bir illüzyon çekmeye kalkma. O tür şeylerin içini görebilirim."
"Sana inanıyorum. Adın ne, bu arada?"
İçini çekti. “Sohbet ederken, bana Scrof diyebilirsin. Ya sen?"
"Bana Corey de."
"Tamam, Corey. Burada oturup seninle gevezelik yapmaya aldırmam, çünkü kurallar bunu da içeriyor. Buna izin var. Üç seçeneğin var ve içlerinden biri var ki onu seçmen gerçekten aptalca olur. Geri dönüp geldiğin yoldan gidebilirsin ve durumunda bir değişiklik olmaz. Tam olduğun yerde, dilediğin sürece kamp yapabilirsin ve terbiyeni takındığın sürece tek bir parmağımı bile oynatmam. Yapılacak aptalca şey, çizdiğim çizgiyi geçmek olur. O zaman seni yok ederim. Burası Eşik ve ben de onun Meskun’uyum. Kimsenin geçmesine izin vermem."
"Açıklamanı takdir ediyorum."
"İşin parçası. Ee, neye karar verdin?"
Ellerimi kaldırdım ve güç çizgileri parmak uçlarımda bıçak gibi kıvrıldı. Frakir bileğimden sarktı ve karmaşık bir desen çizecek şekilde sallanmaya başladı.
Scrof gülümsedi. “Ben yalnızca büyücüleri yemem, büyülerini de yerim. Yalnızca ilksel Kaos’tan koparılmış bir varlık bu iddiada bulunabilir. Bununla yüzleşebileceğini düşünüyorsan gel."
"Kaos, ha? İlksel Kaos’tan koparılmış?"
"Evet. Buna karşı koyabilecek çok kişi yok."
"Belki bir Kaos Lordu’nun dışında diye yanıt verdim, farkındalığımı bedenimdeki muhtelif noktalara kaydırarak. Zor iş. Ne kadar hızlı yaparsan, o kadar acılı olur.
Yine teneke levhanın tangırtısı.
"Bir Kaos Lordu’nun bu kadar uzağa kadar gelip bir Meskun’un üç seçeneğinden ikisini reddetmesi olasılığı ne kadar, biliyor musun?" dedi Scrof.
Kollarım uzamaya başladı, öne eğilirken gömleğimin sırtının yırtıldığını hissettim. Yüzümdeki kemikler yerlerinden kaydı, göğsüm genişledi, genişledi...
"Birde bir yeterli olmalı," diye yanıt verdim dönüşüm tamamlandığı zaman.

"Lanet olsun," dedi Scrof, ben çizgiyi geçerken.

Bölüm 3

Bir süre mağaranın ağzında durup bekledim. Sol omzum acıyordu, sağ bacağım da ağrılar içindeydi. Kendimi tekrar dönüştürmeden önce acıyı kontrol altına alabilirsem, anatomik karıştırma işlemi sırasında çoğunun solup gitmesi olasılığı vardı. Ama bu işe girişmek beni oldukça yorgun düşürecekti. Süreç çok enerji tüketir ve iki kez, bu kadar kısa arayla dönüşmek, Meskun ile mücadelemden hemen sonra, epey tüketici olabilirdi. Bu yüzden incimsi tünelin açıldığı mağarada dinlendim ve önümdeki manzarayı seyrettim.

Çok aşağıda, solumda parlak mavi, çok dalgalı bir su kütlesi vardı. Beyaz zirveli dalgalar kıyıdaki gri kayalara kamikaze saldırıları düzenliyordu; güçlü bir rüzgar köpüklerini saçıyor, bir gökkuşağı parçası sislerin içinde asılı duruyordu.

Önümde, aşağıda çukur çukur, çatlak, üzerinde dumanlar tüten arazi düzenli olarak titriyor, o anda Gormenghast ismini verdiğim inanılmaz ölçüde iri, karmaşık yapının karanlık duvarlarına doğru bir buçuk kilometreden fazla uzanıyordu. Yapı mimari tarzlarla karman çormandı, Amber'deki saraydan daha büyüktü ve cehennem kadar kasvetliydi. Aynı zamanda, saldırıya uğramıştı.

Duvarların önündeki meydanda birkaç birlik vardı; çoğu uzaktaki, daha normal topraktan oluşan ve biraz bitki taşıyan yanmamış bir bölgedeydi. Otlar epey ezilmiş, pek çok ağaç parçalanmıştı. Kuşatmacılar merdivenler ve bir koçbaşı ile donanmıştı, ama koçbaşı o anda kullanılmıyordu ve merdivenler yerdeydi. Duvarın dibindeki, dış binalardan oluşan tüm bir köy gibi görünen şey kara kara tütüyordu. Uzanmış yatan sayısız şeklin savaş zayiatı olduğunu tahmin ettim.

Bakışlarımı daha sağa kaydırdığımda, o büyük kalenin ötesinde parlak beyaz bir bölge gördüm. Dev bir buzdağının çıkıntı yapan ucu gibi görünüyordu; çevresinde, solumdaki deniz sislerine benzer, kar ve buz kristalleri rüzgarla savruluyordu.

Rüzgar bu yörelerde daima yolculuk yapıyor gibi görünüyordu. Onun tepemde, yükseklerde haykırdığını duydum. Sonunda yukarı bakmak için dışarı çıktığımda, dev, taş tepelerin ya da konuya nasıl baktığınıza bakarak

alçak dağların yamaçlarının yarı yüksekliğinde olduğunu gördüm. Rüzgarın inlemeleri o kırık zirvelerden daha da yüksek geliyordu. Arkamda bir bam sesi duydum ve döndüğüm zaman mağara ağzını göremedim. Alev alev kapıdan buraya yaptığım yolculuk, mağaradan çıktığımda tamamlanmıştı ve görünüşe göre büyüsü yolu hemen kapatmıştı. İstersem dış hatlarını dik duvarda bulabileceğimi tahmin ettim, ama o anda öyle bir arzum yoktu. Önünde küçük bir taş yığını yaptım, sonra çevreme bakınarak ayrıntıları inceledim.

Sağ tarafımda, birkaç dikili taşın arasında dar bir patika kıvrılıyordu. Oraya yöneldim. Duman kokusu alıyordum. Savaş meydanından mı, yoksa aşağıdaki yanardağ aktivitesinden mi geliyor, ayırt edemiyordum. Gökyüzü tepemde bulutlu ve aydınlık bölgelerden oluşan yamalı bir battaniyeydi. İki taş arasında durup bir kez daha manzaraya bakmak için döndüğümde, saldıranların yeniden toplandıklarını ve merdivenlerin duvarlara taşınmakta olduğunu gördüm. Aynı zamanda kalenin uzak ucundan bir hortum yükseldiğini, duvarların çevresinde saatin ters yönünde, yavaş yavaş burgaçlanmaya başladığını gördüm. O rotada devam ederse zaman içinde saldırganlara ulaşacaktı. Güzel numara. Neyse ki, bu onların sorunuydu, benim değil.

Taşlı inişte ilerledim ve alçak bir çıkıntının üzerine yerleştim. Zahmetli şekil değiştirme işine başladım. Yaklaşık yarım saatimi alacak şekilde hız belirledim. İnsansı bir şekilden nadir ve tuhaf bir şeye dönüşmek -belki bazıları için canavarca, belki korkutucu- ve sonra geri dönüş yapmak bazılarının itici bulacağı bir şeydir. Öyle olmamalıdır. Hepimiz, her gün değişik şekillerde yapıyoruz bunu, değil mi?

Dönüşüm tamamlandığı zaman derin derin nefes alarak uzandım ve rüzgarı dinledim. Rüzgarın şiddetinden taşlar sayesinde korunuyordum ve bana yalnızca şarkısı ulaşıyordu.

Toprağın uzak sarsıntılarının titreşimlerini hissediyordum; bunları nazik, rahatlatıcı bir masaj olarak kabul ettim... Giysilerim lime limeydi ve o an yeni giysiler çağıramayacak kadar yorgundum. Omzumdaki acı kaybolmuş gibiydi, bacağımdaysa yalnızca hafif bir sancı vardı ama o da soluyordu... Birkaç dakika için gözlerimi kapattım.

Tamam, başarmıştım ve Julia’nın katili ile ilgili yanıtın aşağıdaki kuşatılmış kalede olduğunu hissediyordum. O anda soruşturma yapmak için kaleye girmenin kolay bir yolunu göremiyordum. Ama ancak o yöne

ilerleyebilirdim. Karanlık basana dek olduğum yerde bekleyip dinlenmeye karar verdim. Tabii, burada normal gece-gündüz varsa. O zaman gizlice aşağıya iner, kuşatmacılardan birini kaçırır, sorgulardım. Evet. Ya hava kararmazsa? O zaman başka bir şey düşünürdüm. Ama şu anda uyuklamak çok iyi geliyordu.

Ne kadar uyudum, bilmiyorum. Sağımdan gelen çakıl taşı tıkırtılarının sesine uyandım. Hemen dikkat kesildim, ama yerimden kıpırdamadım. Saklanma çabası yoktu ve yaklaşan seslerin doğası -daha çok, gevşek sandalet giyen birinin hafif ayak sesleriydi- beni bu yöne doğru ilerleyenin tek bir kişi olduğu konusunda ikna etti. Kaslarımı gerip gevşettim ve birkaç derin nefes aldım.

Sağımdaki iki taşın arasından çok kıllı bir adam çıktı. Yaklaşık 1.67 boylarındaydı, çok pisti ve kalçasına koyu renk hayvan derisi sarmıştı; bir çift de sandaleti vardı. Birkaç saniye bana baktı, sonra bir dizi düzensiz, sarı dişi teşhir ederek çıkararak gülümsedi.

"Selam. Yaralandın mı?" diye sordu, daha önce işittiğimi hiç duymadığım yozlaşmış bir Thari diliyle.

Emin olmak için uzandım, sonra ayağa kalktım. “Hayır," diye yanıt verdim. “Neden sordun?"

Gülümseme devam etti. “Aşağıda sana yetecek kadar savaştığını ve veda etmeye karar verdiğini düşünmüştüm."

"Alı, anlıyorum. Hayır, tam olarak öyle değil..."

Başını salladı ve öne çıktı. "Adım Dave. Ya seninki?"

"Merle," dedim, pis elini sıkarak.

"Endişelenme, Merle," dedi bana. “Bir ödül olmadığı sürece savaştan kaçan kimseyi ele vermem ve bu savaşta ödül yok. Ben de seneler önce aynısını yaptım ve hiç pişman olmadım. O savaş da şimdiki gibi gidiyordu ve uzaklaşacak kadar aklım başımdaydı. Aşağıdaki o yeri hiçbir ordu ele geçiremedi ve geçireceğini ele sanmıyorum."

"Orası neresi?"

Başını yana eğdi, gözlerini kısıp omuzlarını silkti. “Dört Dünya Kalesi," dedi. “Seni askere alan söylemedi mi?"

İçimi çektim. “Hayır," dedim.

"Üzerinde tüttürecek bir şey yoktur, değil mi?"

"Hayır," dedim. Tüm pipo tütünümü kristal mağarada kullanmıştım. “Üzgünüm."

Yanından geçip taşların arasından aşağıya bakabileceğim bir noktaya ilerledim. Dört Dünya Kale'si'ni bir kez daha görmek istiyordum. Hem, bilmece yanıtı olmaya ek olarak Melman'ın günlüğünde sayısız gizemli atıfların konusuydu. Duvarlarının önüne, bir hortum tarafından fırlatılmış gibi yeni cesetler saçılmıştı. Hortum, şimdi başladığı yere doğru ilerliyordu. Ama görünüşe göre ona rağmen küçük bir kuşatmacı grubu duvarın tepesine ulaşmayı başarmıştı. Ve aşağıda yeni bir birlik oluşturulmuş, merdivenlere yönelmişti. İçlerinden biri tanıyamadığım, ama belirsiz bir şekilde tanıdık gelen bir sancak taşıyordu, siyah-yeşil, üzerinde birbirine saldıran iki yaratık. İki merdiven hâlâ yerlerindeydi ve siperlerin ardında şiddetli çatışmalar olduğunu görebiliyordum.

"Saldıranlardan bazıları içeri girmiş gibi," dedim.

Dave yanıma seğirtip baktı. Hemen rüzgarın ters yönüne kaydım.

"Haklısın," diye kabul etti. "İşte bu bir ilk. O lanet kapıyı açmayı ve diğerlerini içeri almayı başarırlarsa bir şansları olabilir. Bunu görecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

"Senin birlikte olduğun ordu buraya saldırdığından beri ne kadar geçti?"

"Sekiz, dokuz, belki on sene," diye mırıldandı. "O adamlar çok iyi olmalı."

"Bütün bunlar ne için?" diye sordum.

Döndü ve beni inceledi. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Daha yeni geldim," dedim.

"Aç mısın? Susuz musun?"

"Aslında, evet."

"Gel o zaman." Kolumu tuttu ve beni taşların arasından geçirdi, sonra dar bir patikada yol gösterdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Yakınlarda yaşıyorum. Eski günlerin hatırına savaştan kaçanları beslerim. Sana bir ayrıcalık tanıyacağım."

"Teşekkürler."

Kısa süre sonra patika ikiye ayrıldı. Biz sağdakinden devam edip ve biraz tırmandık. Bir süre sonra patika bizi bir dizi kayalık çıkıntıya getirdi. Sonuncusu epey arkalara kadar çekiliyordu. Arkasında bazı çatlaklar vardı, Dave başını eğerek birine girdi. Kısa bir mesafe için onu takip ettim. Alçak bir mağara ağzında durdu. Etrafa korkunç bir çürük kokusu yayılıyordu, içerideki sineklerin vızıltılarını duyabiliyordum.

"Burası benim yerim," diye bildirdi. “Seni içeri davet ederdim, ama biraz -ah..."

"Sorun değil," dedim. “Beklerim."

Başını eğerek içeri girdi ve iştahımın hızla azaldığını fark ettim. Özellikle de o yerde sakladığı herhangi bir şeye karşı.

Birkaç dakika sonra omzunun üzerinde bir torba, geri döndü. “Burada güzel şeyler var," dedi.

Yarıkta yürümeye başladım. “Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Hava," dedim. “Çıkıntıya dönüyorum. Burası biraz havasız."

"Ah. Tamam," dedi ve peşime düştü.

Açık havada, çıkıntının üzerinde oturduktan ve Dave torbayı açıp içindekileri almamı işaret ettikten sonra çantada iki açılmamış şarap şişesi, pek çok matara dolusu su, taze görünen bir ekmek somunu, konserve et, birkaç diri elma ve kesilmemiş bir peynir tekeri olduğunu keşfettim. Tedbirli davranarak rüzgarın ters yönünde kaldım ve biraz su ve elma ile yemeğe başladım.

"Buranın fırtınalı bir tarihi var," diye bildirdi, kemerinden küçük bir bıçak çıkarıp kendine bir parça peynir keserken.

"Kaleyi kim yaptırdı ya da ne kadar zamandır duruyor, emin değilim."

Şarap şişelerinden birinin mantarını bıçağıyla çıkarmaya niyetlendiğini görünce onu durdurdum ve küçük, gizli bir Logrus çağrısı yaptım. Yanıt hızlı geldi, şişe açacağını hemen uzattım. Açtıktan sonra tüm şişeyi bana uzattı ve diğerini kendisi için açtı. Çok da şarap içme havasında olmamama rağmen, halk sağlığı ile ilgili sebeplerden dolayı minnettar hissettim.

"Ben hazırlıklı olmak diye buna derim," dedi, şişe açacağını inceleyerek. “Bir süredir bunlardan birine ihtiyaç duyuyordum..."

"Sende kalsın," dedim ona. “Daha fazlasını anlat. Burada kim yaşıyor? Nasıl oldu da istilacı bir orduya katıldın? Şimdi kim saldırıyor?"

Başını salladı ve bir yudum şarap aldı.

"Buranın bildiğim en eski patronu Sharu Garrul adında bir sihirbazdı. Ülkemin kraliçesi aniden ayrıldı ve buraya geldi."

Durdu, bir süre uzaklara baktı, sonra iç geçirdi. “Politika! O zamanlar bu ziyaret için ne sebep gösterildiğini bile bilmiyorum. O günlerde bu lanet yeri duymamıştım bile. Her neyse, kraliçe çok uzun zaman kaldı ve herkes meraklanmaya başladı: Tutsak mı alınmıştı? Bir ittifak üzerinde mi çalışıyordu? Bir ilişkisi mi vardı? Düzenli olarak eve mesaj yolladığını

anlıyorum, ama hiçbir şey anlatmayan her zamanki saçmalıklardandı elbette benim gibi sıradan insanların bilmediği gizli haberleşmeler olmuyorsa. Kraliçenin yanında kalabalık bir maiyet ve yalnızca gösteriş için olmayan onur muhafızları vardı. Bu adamlar, güzel giyiniyor olsalar da, oldukça zorlu savaşçılardı. Bu yüzden o noktada ne olup bittiği tartışmaya açıktı."

"İzin verirsen bir sorum var," dedim. “Bütün bunlarda kralınızın oynadığı rol ne? Ondan bahsetmedin, biliyor olmalıydı gibi geliyor..."

"Ölmüştü," diye bildirdi. “Kadın harika bir dul oldu ve tekrar evlenmesi için çok baskı vardı. Ama bir dizi âşık edindi ve farklı hizipleri birbirlerine karşı kullandı. Normalde erkeklerini askeri liderler, güçlü asiller ya da her ikisinden birden seçiyordu. Ama bu yolculuğa çıkarken yetkilerini oğluna devretti."

"Ah, demek başa geçecek kadar büyük bir prens vardı, öyle mi?"

"Evet. Aslında, lanet savaşı o başlattı. Birlikler kurdu. Askerlerden memnun olmadığı için çocukluk dostu ile iletişim kurdu. Genelde kanun kaçağı sayılan, ama büyük bir paralı asker çetesine komuta eden bir adam. Adı Dalt..."

"Dur!" dedim.

Bir zamanlar Gerard’ın anlattığı bir hikayeyi hatırlayan beynim hızla çalışmaya başladı. Hikaye özel bir ordu ile Amber’e saldıran ve sıradışı bir şekilde etkili olan, Dalt adında tuhaf bir adamla ilgiliydi. Direnmek için Benedict’in çağrılması gerekmişti. Adamın güçleri Kolvir’in eteklerinde alt edilmişti ve Dalt ağır yaralanmıştı. Kimse cesedini görmemişti, ama öylesi yaralardan sonra ölmüş olması gerektiği varsayılmıştı.

"Evin," dedim. “Adını hiç söylemedin. Nerelisin, Dave?"

"Kashfa adında bir yer." diye yanıt verdi.

"Ve kraliçeniz Jasra’ydı, öyle mi?"

"Bizden bahsedildiğini duymuşsun. Sen nerelisin?"

"San Francisco," dedim.

Başını iki yana salladı. “Orayı bilmiyorum."

"Kim biliyor ki? Dinle, gözlerin ne kadar keskindir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir süre önce, aşağıya, savaş alanına baktığımız da, saldıranların taşıdığı sancağı ayırt edebildin mi?"

"Gözlerim eskisi gibi değil," dedi.

"Yeşil siyah ve üzerinde iki hayvan var."

Islık çaldı. “İddiaya girerim tekboynuza saldıran aslandır. Dalt’ın sancağı gibi."

"Bu armanın ne anlamı var?"

"Amberlilerden nefret eder, işte bu anlamı var. Hatta bir kez onlara saldırdı."

Şarabın tadına baktım. Fena değildi.

Demek aynı adam...

"Onlardan neden nefret ettiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla annesini öldürmüşler," dedi. “Sınır savaşları ile ilgili bir şeymiş. Çok karmaşık. Ayrıntıları bilmiyorum."

Bir et konservesini açtım, biraz ekmek kırdım ve kendime bir sandviç yaptım.

"Lütfen hikayene devam et," dedim.

"Nerede kalmıştım?"

"Prens Dalt’ı tuttu, çünkü annesi için endişeleniyordu ve kısa zamanda daha fazla birlik bulması gerekiyordu."

"Tamam. İşte o zamanlarda piyade olarak Kashfa ordusuna alındım. Prens ve Dalt aşağıdaki noktaya gelene kadar bizi karanlık yerlerden geçirdi. Sonra aşağıdaki adamların yaptığı şeyi yaptık."

"Sonra ne oldu?"

Kahkaha attı. “Başta işler bizim için kötü gitti," dedi. “Sanırım orada kim baştaysa, bir şekilde doğanın unsurlarını kontrol edebiliyor. Biraz önce gördüğün hortum gibi. Bizim payımıza bir deprem, bir tipi ve bir yıldırım düştü. Ama yine de duvarlara saldırmaya devam ettik. Erkek kardeşimin kaynar yağ ile kavrulduğunu gördüm. O zaman bu kadarının bana yettiğine karar verdim. Kaçmaya başladım ve buraya tırmandım. Kimse beni kovalamadı, bu yüzden bekleyip izledim. Muhtemelen bunu yapmamalıydım, ama işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum. Aynı şekilde devam edeceğini tahmin ettim. Ama yanılmışım ve geri dönmek için çok geçti. Dönecek olsam başımı ve başka kıymetli organlarımı uçururlardı."

"Ne oldu?"

"Saldırı Jasra’nın elini zorladı gibi görünüyordu. Anlaşılan baştan beri Sharu Garrul’un icabına bakmayı ve mekanı ele geçirmeyi planlıyormuş. Sanırım tuzak kuruyor, saldırıya geçmeden önce güvenini kazanıyordu. Yaşlı adamdan biraz korktuğuna inanıyorum. Ama ordusu kapısında belirdiği zaman, henüz hazır olmamasına rağmen harekete geçmek zorunda

kaldı. Muhafızları adamı uzak tutarken bir büyü savaşı yaptılar. Kadın kazandı, ama bu arada yaralandığını sanıyorum. Oğluna da fena kızmış. O emretmeden bir ordu getirdiği için. Her neyse, muhafızları orduya kapıları açtı ve kraliçe kaleyi ele geçirdi. Orayı hiçbir ordu ele geçiremedi derken bunu kastediyorum. O zamanki içeriden halledilmişti."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Dediğim gibi, savaştan kaçanlar bu yana gelirse onları besliyorum ve haberleri dinliyorum."

"Kaleyi ele geçirmek için başka girişimler olduğu izlenimini uyandırıyorsun. Bu, Jasra kaleyi aldıktan sonra olmuş olmalı."

Başını salladı ve bir yudum daha şarap içti.

"Evet. Anlaşılan o ve oğlu uzaktayken, Kashfa’da bir darbe olmuş. Kasman isimli bir asil, kadının ölen âşıklarından birinin, Jasrick’in erkek kardeşi. Bu Kasman başa geçmiş ve kadının ve prensin ortadan kalkmasını istemiş. Buraya yarım düzine kez saldırmış olmalı. İçeri girmeyi hiç başaramamış. Sonunda beraberliğe razı olmuş sanırım. Kadın bir süre sonra oğlunu geri yollamış. Belki de bir ordu kurması ve tahtı geri alması için. Bilmiyorum. Bu çok uzun zaman önceydi."

"Ya Dalt?"

"Kaleden kazanılan ganimetlerle ücretini ödediler. Anlaşılan orada bir sürü iyi mal varmış. Adam birliklerini aldı ve her nerede takılıyorsa oraya geri döndü."

Şaraptan bir yudum aldım ve peynirden bir parça kestim.

"Nasıl oldu da sen bunca yıl buralarda kaldın? Zor bir hayata benziyor."

Başını salladı. “İşin doğrusu, dönüş yolunu bilmiyorum. Bizi garip yollardan getirdiler. Nerede olduklarını bildiğimi sanıyordum, ama aramaya gittiğim zaman bulamadım. Sanırım basıp gidebilirdim, ama o durumda daha da beter kaybolurdum.

Dahası, burada hayatta kalabileceğimi biliyorum. Kim kazanırsa kazansın birkaç hafta sonra o dış binalar yeniden yapılacak ve köylüler evlerine taşınacak. Ve benim burada dua eden, meditasyon yapan kutsal bir adam olduğumu düşünüyorlar.

Ne zaman o tarafa insem bir kutsama için evlerinden çıkıyorlar ve bana uzun zaman yetecek kadar yiyecek ve içecek veriyorlar."

"Kutsal bir adam mısın?" diye sordum.

"Yalnızca numara yapıyorum," dedi. “Bu onları mutlu, beni besili kılıyor. Ama gidip onlara bunu anlatma."

"Elbette anlatmam. Zaten bana inanmazlar."

Yine kahkaha attı. “Haklısın."

Ayağa kalktım ve patikada biraz daha yürüyüp kaleye baktım. Merdivenler yerdeydi, daha fazla ölünün saçılmış olduğunu gördüm. İçeride mücadele izleri görmedim.

"Kapı daha açılmamış mı?" diye seslendi Dave.

"Hayır. İçeri girenler işi becerememiş gibi."

"Yeşil siyah sancak görünürlerde bir yerde mi?"

"Hiçbir yerde göremiyorum."

Ayağa kalktı, şişeleri taşıyarak geldi. Benimkini uzattı, ikimiz de içtik. Yerdeki birlikler duvarın önünden gerilemeye başladılar.

"Sence pes mi ediyorlar, yoksa yeniden saldırmak için toplanıyorlar mı?" diye sordu bana.

"Henüz çıkartamıyorum," dedim.

"Her ne ise, bu gece aşağıdan iyi ganimet çıkacak. Buralarda oyalanırsan taşıyabileceğin kadarını alırsın."

"Merak ettim," dedim, “kraliçe ve oğlu ile iyi anlaşıyorsa, Dalt neden yine saldırsın?"

"Sanırım yalnızca oğluyla iyi anlaşıyor," dedi “ve o gitti. İhtiyar hanımın gerçek bir kaltak olduğu söyleniyor. Hem, adam bir paralı asker. Belki Kasman onu kadına saldırması için tutmuştur."

"Belki kadın orada değildir bile," dedim, burada zamanın nasıl aktığı konusunda hiçbir fikrim olmadan, ama hanımefendi ile son karşılaşmamı düşünerek. “Prensin adı neydi bu arada?"

"Rinaldo," diye yanıt verdi. “İri yarı, kızıl saçlı bir adam."

"Demek o annesiymiş!" dedim istemsizce.

Kahkaha attı. “Böyle prens olunuyor," dedi. “Kraliçenin annen olması gerekiyor."

Ama o zaman bu...

"Brand!" dedim. Sonra, “Amberli Brand."

Başını salladı. “Hikayeyi duymuşsun."

"Aslında duymadım. Yalnızca bu kadarını," diye yanıt verdim. “Anlatsana."

"Eh, kadın kendine bir Amberli buldu. Brand isimli prens," dedi. “Söylentilere göre büyülü bir işlem sırasında tanışmışlar. İlk kanda aşk. Kadın adamı yanında tutmak istemiş. Gizli bir törenle evlendiklerini duydum. Ama kadın Kashfa tahtı üzerinde ondan başkasını görmek istemediği halde adam tahtla ilgilenmiyormuş. Çok yolculuk ediyormuş ve uzun süreler boyunca kadının yanında olmuyormuş. Yıllar önce, Karanlık Günler’den onun sorumlu olduğunu duydum. O zamanlarda Kaos ile Amber arasındaki büyük bir savaşta, kendi kardeşlerinin ellerinde ölmüş."

"Evet," dedim ve Dave bana yarı şaşkın, yarı inceler, tuhaf bir bakış fırlattı. “Bana Rinaldo hakkında daha fazlasını anlat," dedim çabucak.

"Anlatılacak çok şey yok," diye yanıt verdi “Kadın onu doğurmuş. Kendi Sanatlarından bir şeyler öğrettiğini duydum. Brand hep uzakta olduğundan kendi babasını o kadar iyi tanımıyormuş. Vahşi bir çocukmuş. Birkaç kez evden kaçmış ve kanun kaçaklarıyla takılmış..."

"Dalt’ınkiler mi?" diye sordum.

Başını salladı. “Onlarla at sürmüş diyorlar. Annesi içlerinden çoğunun kellesine ödül verdiği halde."

"Bir dakika bekle. Kadının bu kanun kaçakları ve paralı askerlerden gerçekten nefret ettiğini söylemiştin..."

"'Nefret' yanlış sözcük olabilir. Daha önce onlarla pek ilgilenmiyormuş, ama oğlu onlarla dost olunca, sanırım kızgınlıktan deliye dönmüş."

"Kötü etki bırakacaklarından mı korktu?"

"Hayır, oğluyla ne zaman kavga etse onlara kaçmasından ve onların da oğlunu kabul etmesinden hoşlanmadı sanırım."

"Sharu Garrul’a karşı elini zorlamalarına rağmen yine de Dalt’a kalenin hazinesinden ödeme yapıldı ve atına binip gitmesine izin verildi."

"Evet. O zaman da Rinaldo ile annesi arasında, işte tam bu konuda büyük bir tartışma çıktı. Ve kadın sonunda pes etti. Orada bulunan iki adamdan böyle işittim. Oğlanın annesine direndiği ve kazandığı pek az seferden biri, dediler. Aslında, adamlar bu yüzden ayrılmış. Kadın tartışmalarına tanık olan herkesin idam edilmesini istemiş. Öyle anlattılar. Kaçmayı yalnızca onlar başarabilmiş."

"Zor kadın."

"Ya."

Oturduğumuz yere döndük ve biraz daha yedik. Rüzgarın şarkısı tizleşmişti ve denizde fırtına başlamıştı. Dave’e iri, köpeksi yaratıkları

sordum; muhtemelen o yaratıklardan sürülerin geceleyin kendilerine savaş kurbanları ile ziyafet çekeceklerini söyledi. Bu bölgeye has yaratıklarmış.

"Ganimeti paylaşıyoruz," dedi. “Ben yiyecek, şarap ve kıymetli eşyaları alıyorum. Onlar yalnızca ölüleri istiyor."

"Değerli eşyaların sana ne faydası var?" dedim.

Aniden, benim onu soyma olasılığımı hesaplar gibi korkmuş göründü.

"Ah, gerçekten o kadar yok. Ama hep tutumlu biri olmuşumdur," dedi, “ve olduğumdan varlıklıymış gibi konuşurum;"

"Asla bilemezsin," diye ekledi.

"Bu doğru," diye kabul ettim.

"Bu arada, sen buraya nasıl geldin, Merle?" diye sordu çabucak, aklımı ganimetlerinden uzaklaştırmak ister gibi.

"Yürüyerek," dedim.

"Bu kulağa doğru gelmiyor. Kimse buraya gönüllü gelmez."

"Buraya geldiğimi bilmiyordum. Çok kalacağımı sanmıyorum," dedim, hançerini alıp oynamaya başladığını görünce.

"Böyle bir zamanda aşağı inip konukseverlik beklemenin anlamı yok."

"Bu doğru," dedi.

Moruk gerçekten de hazinesini korumak için bana saldırmayı mı düşünüyordu? Bu leş gibi kokan mağarada, aziz numarası yaparak yaşarken aklını yitirmiş olabilirdi.

"Seni doğru yola koyarsam Kashfa’ya dönmekle ilgilenir misin?" dedim.

Bana kurnaz bir bakış fırlattı. “Kashfa hakkında çok şey bilmiyorsun," dedi, “yoksa bana onca soru sormazdın. Şimdi de beni eve gönderebileceğini söylüyorsun, öyle mi?"

"İlgilenmediğini mi düşünmeliyim?"

İçini çekti. Aslında artık ilgilenmiyorum. Artık çok geç. Evim burası. Münzevi olmaktan keyif alıyorum."

Omuzlarımı silktim. “Eh, beni beslediğin için teşekkürler. Haberler için de teşekkürler." Ayağa kalktım.

Omuzlarımı silktim. “Eh, beni beslediğin için teşekkürler.

Haberler için de teşekkürler." Ayağa kalktım.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım biraz çevreye bakınacağım, sonra da eve döneceğim." Gözlerindeki o küçük, delice parıltı karşısında geriledim.

Hançeri kaldırdı, kabzasındaki elinin kavrayışı sıkılaştı.

Sonra indirdi ve bir parça daha peynir kesti.

"Al, istiyorsan yanında biraz peynir götür," dedi.

"Hayır. Teşekkürler."

"Yalnızca biraz tasarruf etmeni istemiştim. İyi yolculuklar."

"Tamam. Alınma."

Patikaya dönene kadar gülüşünü dinledim. Sonra rüzgar sesi boğdu.

Sonraki saatleri keşif yaparak geçirdim. Tepelerin arasında gezindim. Duman tüten, sarsılan topraklara indim. Deniz kıyısında yürüdüm. Normal görünüşlü bir bölgenin arkasından ve bir buzulun boğazından geçtim. Bütün bunları yaparken, kaleden olabildiğince uzak durdum. Mekanı olabildiğince zihnime yerleştirmek istiyordum ki dönerken zor yoldan, eşikten geçmek yerine Gölge'den gidebileyim. Yolculuğum sırasında vahşi köpeklerden pek çok sürü gördüm, ama hareket eden şeylerle değil, savaştan kalan cesetlerle ilgileniyorlardı.

Her topografik sınırda üzerine tuhaf desenler çizilmiş sınır taşları vardı. Bunların harita çizenlerin araçları mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu merak ettim. Sonunda yanan topraklardaki birini otuz metre öteye, buz ve kar bölgesine yuvarladım. Aynı anda ağır bir sarsıntıyla dengemi kaybettim; ama açılan çatlaktan ve fışkıran gayzerden tam zamanında kaçmayı başardım. Sıcak alan o küçük soğuk alanı yarım saatten az zamanda teslim aldı. Neyse ki, herhangi bir türde kargaşanın yolundan çekilmek için hızla hareket ediyordum ve bu olguların dengesini uzaktan gözledim. Ama dahası gelecekti.

Volkanik bölgeye girerken terk ettiğim tepelerin yamaçlarına ulaştığımda yine kayaların arasında çöktüm. Orada dinlendim ve bir süre küçük bölgenin kendisini yeniden düzenlemesini, rüzgarın arazinin üzerinde duman ve buhar dağıtmasını izledim. Kayalar sıçradı ve yuvarlandı; siyah leş kuşları ilgi çekici termal sular olması gereken şeylerden kaçınmak için yollarını değiştirdiler.

Sonra başta kaynağının sismik olduğunu düşündüğüm bir hareket fark ettim. Oynattığım sınır taşı hafifçe yükseldi ve yana sıçradı. Bir an sonra biraz daha yükseldi, sanki yerin üzerinde süzülüyordu. Sonra harap bölgenin üzerinde uçtu, istikrarlı bir hızda, düz bir çizgi üzerinde ilerleyerek -çıkarabildiğim kadarıyla- eski yerine geldi. Ve orada yerleşti. Birkaç dakika sonra kargaşa yine başladı. Bu sefer buzul silkeleniyor, istila edilen bölgeyi geri alıyordu.

Logrus görüşümü çağırdım ve taşı çevreleyen karanlık parıltıyı ayırt ettim. Bu aynı renge sahip uzun, düz, istikrarlı bir ışık akımına bağlıydı ve kalenin yüksek, arka kulesinden çıkıyordu. Büyüleyici. O kalenin içini görmek için çok şey verirdim.

Sonra bir iç çekiş olarak başlayan, olgunlaşarak ıslığa dönüşen bir hortum tartışmalı bölgeden yükseldi, büyüdü, grileşti, sallandı, aniden bulutsu, gökyüzü yüksekliğinde bir filin hortumu gibi bir şey aniden bana doğru ilerledi. Döndüm, kayaların arasında ve tepelerin çevresinde dolanarak daha yükseğe tırmandım. Şey, hareketlerini yöneten bir zeka varmış gibi takip etti. Ve o düzensiz araziden geçerken bir arada kalması yapay bir şey olduğunu gösteriyordu ki bu, bu mekanda büyü anlamına geliyordu.

Uygun bir büyülü savunma düşünmek için zaman gerekir, Sonu gerçekleştirmek içinse daha fazla zaman. Ne yazık ki, ben o gücün yaklaşık bir dakika ilerisindeydim ve muhtemelen aramızdaki mesafe daralıyordu. Bir sonraki dönemecin ötesindeki uzun, dar, şimşek gibi çentikli çatlağı fark ettiğimde derinliklerine bakmak için bir an durdum, sonra inmeye başladım. Lime lime giysilerim çevremde savruluyordu, rüzgarlı kule arkamda gümbürtülü bir varlıktı... yol derinliklere ilerliyordu, bu yüzden ben de dönüşleri ve iniş çıkışları takip ettim. Gümbürtü yükselerek bir kükremeye dönüştü, çevremde yükselen toz bulutuna öksürdüm. Çakıl taşlarından bir dolu fırtınası saldırdı. Toprağın yaklaşık iki buçuk metre altında kendimi dümdüz yere attım ve başımı kollarımla korudum, çünkü o şeyin tam üstümden geçeceğine inanıyordum.

Böylesine büyük bir enerji gösterisine karşı bu mesafeden pek az etki edecek olmasına rağmen, orada yatarken koruyucu büyüler mırıldandım.

Çevreye sessizlik çöktüğünde ayağa fırlamadım. Hortumun sürücüsü, benim ulaşamayacağı bir yerde olduğumu görünce desteğini çekmiş, huniyi yok etmiş olabilirdi. Ya da fırtınanın gözü olabilirdi, biraz sonra daha fazlası gelebilirdi.

Ayağa fırlamasam da, başımı kaldırdım çünkü eğitim fırsatlarını kaçırmaktan nefret ederim.

Fırtınanın ortasında bana bakan bir yüz -daha doğrusu bir maske- vardı. Elbette bir yansımaydı, normalden büyüktü ve çok katı değildi. Başında başlık vardı; maske tüm yüzü kaplıyordu, parlak kobalt rengiydi ve buz hokeyinde kalecilerin taktığına çok benziyordu; iki dikey nefes yarığından

solgun bir duman çıkıyordu. Benim zevkime göre biraz fazla teatral; bir dizi gelişigüzel delik çarpık, alaylı bir gülümseme izlenimi veriyordu. Çarpık bir kahkaha sesi geldi.

"Biraz aşırıya kaçmıyor musun?" dedim, diz çöküp aramızda Logrus'u yükselterek. "Cadılar Bayramı'nda bir çocuk için, tamam. Ama burada hepimiz yetişkiniz, değil mi? Basit bir domino muhtemelen aynı işi..."

"Taşımı yerinden oynattın!" dedi.

"Bu tür meselelere karşı akademik ilgi besliyorum," dedim, uzantıları takarken. "Bozulacak bir şey değil. Bu sen misin? Jasra? Ben..."

Gümbürtü yine başladı, başta yumuşaktı, sonra yine yükseldi.

"Bir anlaşma yapalım," dedim. "Sen fırtınayı sona erdir, ben de bir daha taşları oynatmamaya söz vereyim."

Fırtına sesleri yükselirken kahkaha yine duyuldu. "Çok geç," diye bir yanıt geldi. "Senin için çok geç. Göründüğünden daha zorlu değilsen."

Cehenneme kadar yolu var! Her zaman güçlülerle savaşmazsınız ve iyi adamlar genelde kazanır çünkü anılarını yazanlar onlardır. Maskenin maddesizliğine karşı Logrus izdüşümü ile oynayarak bağlantıyı, kaynağına giden açıklığı buldum.

O açıklıktan, arkada her ne varsa, hançerledim. Elektrik boşalımı ile ilgili bir şey.

Bir çığlık geldi. Maske yok oldu, fırtına sona erdi ve ayağa fırlayıp yine koşmaya başladım. Vurduğum şey kendine geldiği zaman aynı yerde olmak istemiyordum, çünkü o yer ani bir çözülmeye tutulabilirdi.

Gölge'ye geçme ve daha hızlı bir geri çekilme yolu arama seçeneklerim vardı. Gölge kaydırmaya başladığımda bir büyücü peşimden gelecek olsa, takip edilebilirdim. Bu yüzden Koz Kartlarımı çıkardım ve Random'ınkini seçtim. Sonra bir diğer dönemeci döndüm. Zaten orada durmam gerekecekti, çünkü yol geçilemeyecek kadar damlıyordu. Kartı kaldırdım ve zihnimle uzandım. İletişim neredeyse hemen kuruldu. Ama imgeler katılaşırken bir yoklama hissettim. Mavi maskeli düşmanımın beni aradığından emindim.

Ama Random netleşti. Elinde bagetler, bir davulun önünde oturuyordu. Bagetleri bir yana bırakıp ayağa kalktı.

"Zamanı gelmişti," dedi ve elini uzattı.

Ben uzanırken bir şeyin bana doğru atıldığını hissettim.

Parmaklarımız dokunur, ben öne adım atarken çevremde dev bir dalga gibi patladı.

Amber’deki müzik odasına geçtim. Random bir şey söylemek için ağzını açtığında çiçeklerden bir çağlayan üzerimize döküldü.

Gömleğinden menekşeler süpürerek bana baktı. “Sözcüklerle dile getirmeni tercih ederdim," dedi.

Bölüm 4

Sanatçıların portreleri, çatışan amaçlar, düşen ısı...

Güneşli bir akşam ve hafif bir öğle yemeğinden sonra küçük parkta dolaşma, biz, uzun sessizlikler, sohbet girişimlerine verilen tek heceli yanıtlar, iletişimin gergin hattının iki ucunda her şeyin yolunda olmadığını gösteren işaretler. Bankın üzerinde oturmuş, çiçek tarhlarına bakarken ruhlar bedenlere, sözcükler düşüncelere yetişir...

"Tamam, Merle. Sonuç ne?" diye sorar.

"Hangi oyundan bahsettiğini bilmiyorum, Julia."

"Şirinliğe sığınma. Tek istediğim açık bir yanıt."

"Soru neydi?"

"O gece, kumsaldan beni götürdüğün o yer... Neresiydi?"

"Bir tür rüyaydı."

"Saçmalık!" Yana dönüp benimle yüzleşir. Yüzüm hiçbir şeyi belli etmeden o çakmak çakmak gözlere bakmam gerekir. “Gittiğimiz yolu aramak için defalarca oraya döndüm. Mağara yok. Hiçbir şey yok! Ona ne oldu? Neler oluyor?"

"Belki gelgit yükselmiş ve..."

"Merle! Beni aptal mı sanıyorsun? Yürüdüğümüz yol haritalarda yok. Çevrede hiç kimse o yerlere benzer mekan bilmiyor. Coğrafi olarak imkansız. Günün saatleri ve mevsimler değişip duruyordu. Tek açıklama doğaüstü ya da paranormal nasıl adlandırmak istersen. Ne oldu? Bana bir yanıt borçlusun, bunu biliyorsun. Ne oldu? Neredeydin?"

Bakışlarımı ayaklarımın ötesine, çiçeklerin ötesine kaçırdım.

"Ben söyleyemem."

"Neden?"

"Ben..." Ne diyebilirdim ki? Yalnızca ona Gölge’den bahsetmenin gerçeklik görüşünü bozacağı, hatta yok edeceğinden değil. Sorunumun temelinde, ona bunu nereden bildiğimi söylemek zorunda kalacağım yatıyordu. Bu da kim olduğumu, nereden geldiğimi, ne olduğumu anlatmam anlamına gelecekti ve ona bu bilgiyi vermekten korkuyordum. Kendi kendime bunun ilişkimizi, hiçbir şey anlatmamak kadar kesin bir şekilde sona erdireceğini söyledim; mutlaka sona erecekse, o bilgiye sahip değilken

bitmesini tercih ederdim. Daha sonra, çok daha sonra bunun nasıl bir rasyonalizasyon olduğunu görecektim; ona yanıt vermeyi reddetmemin gerçek sebebi ona güvenmeye hazır olmamamdı. Ya da herhangi birine, o kadar kendi içime kapalıydım. Onu daha uzun süre, daha iyi tanısaydım -diyelim ki bir yıl daha- yanıt verebilirdim. Bilmiyorum… “Aşk" sözcüğünü hiç kullanmadım, ama zaman zaman benim aklımdan geçtiği gibi onun aklından da geçmiş olmalıydı. Sanırım onu, ona güvenecek kadar sevmiyordum, sonraysa çok geçti. Bu yüzden, “Sana söyleyemem," cümlesi döküldü dudaklarımdan.

"Paylaşmak istemediğim bir tür güce sahipsin."

"Öyle de istersen."

"Ne istersen yaparım, nasıl istersen söz veririm."

"Bir sebebi var, Julia."

Ayağa kalktı, ellerini beline dayadı. “Ve bunu bile paylaşmıyorsun."

Başımı iki yana salladım.

"Seni sevenlerin girmesine bile izin vermiyorsan, büyücü, çok yalnız bir dünyada yaşıyor olmalısın."

O anda benden yanıt almak için son bir numara deniyor gibi gelmişti. Kararlılığımı daha da sağlamlaştırdım. “Öyle demedim."

"Söylemek zorunda değildin. Sessizliğin anlattı bana. Cehenneme giden yolu biliyorsan, neden o yana gitmiyorsun? Hoşça kal!"

"Julia. Yapma..."

Beni işitmemeyi seçti.

Çiçekli natürmort...

Uyanış. Gece. Penceremin ötesinde güz rüzgarı. Rüyalar. Bedensiz hayatın kanı... dönüyor...

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve gözlerimi, şakaklarımı ovuşturarak doğrulup oturdum. Random’a hikayemi anlatmayı bitirdiğimde güneşli bir akşam çökmüştü. Sonra biraz kestirmem için beni göndermişti. Gölgeler arası zaman farkından mustariptim ve o anda tamamen tersyüz olmuş hissediyordum, ama saatin tam olarak kaç olduğundan emin değildim.

Uzanıp, ayağa kalktım, hazırlandım ve yeni giysiler giydim.

Tekrar uyuyamayacağımı biliyordum; karnımda açtı. Odamdan ayrılırken sıcak tutacak bir pelerin aldım. Kileri talan etmek yerine dışarı çıkmak

istiyordum. Yürüyüş havasındaydım ve yıllardır saraydan çıkıp kasabaya inmemiştim.

Merdivenleri indim, sonra birkaç odadan ve salondan geçtim, merdivenden ta buraya kadar takip edebileceğim bir koridora kavuştum, ama öyle yapsam merhaba dernek istediğim birkaç duvar halısını göremezdim: pastoral bir orman manzarası, bir piknik yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmış bir çift ve muhteşem bir geyiği kovalayan köpekler ve insanlarla bir av sahnesi. Geyik önündeki hayret verici sıçrayışa cesaret ederse kaçma şansı bulabilirmiş gibi görünür...

Koridordan geçtim ve Jordy isimli, sıkkın görünümlü bir muhafızın geldiğimi duyunca aniden tetikte görünmeye çalıştığı bir yan kapıya ulaştım. Adamla zaman geçirmek için durdum ve geceyarısına kadar görev başından ayrılmayacağını öğrendim. Daha neredeyse iki saat vardı.

"Ben kasabaya iniyorum," dedim. “Gecenin bu saatinde yemek yiyecek iyi bir yeri nerede bulurum?"

"Ne yemek isterdiniz?"

"Deniz mahsulleri," dedim.

"Eh, Kemancının Çayırı -Büyük Meydan’a giden yolun üçte ikisini aşarsanız bulursunuz- deniz mahsulleri güzeldir. Lüks bir yerdir..."

Başımı iki yana salladım. “Lüks bir yer istemiyorum," dedim.

"Balık Ağı’nın iyi olduğu söylenir. Demirciler ve Nalburlar Sokağı’nın köşesine yakın, o kadar lüks değildir."

"Sen gider miydin?"

"Eskiden giderdim," diye yanıt verdi. “Ama son zamanlarda bazı asiller ve büyük tüccarlar orayı keşfetti. Bu günlerde orada kendimi biraz rahatsız hissediyorum. Kulüp havası kazandı."

"Lanet olsun! Ben sohbet ya da atmosfer istemiyorum. Yalnızca biraz taze balık istiyorum. En iyisi için sen nereye giderdin?"

"Şey, uzun bir yol. Ama rıhtımlara kadar yürürseniz, körfezin dibinde, biraz batıda... Ama belki gitmemelisiniz. Biraz geç ve karanlık çöktükten sonra gidilecek iyilikte bir muhit değildir."

"Bahsettiğin yer Ölüm Sokağı olabilir mi?"

"Bazen bu ismi de verirler, efendim, çünkü orada sabahleyin zaman zaman ceset bulunur. Yalnız olduğunuza göre, belki de Balık Ağı’na gitmelisiniz."

"Gerard bir kez beni gündüz vakti o bölgeye götürdü. Sanırım yolumu bulabilirim. Yerin adı ne?"

"Ah, Kanlı Bill'in Yeri."

"Teşekkürler. Bill'e selamını söylerim."

Başını iki yana salladı. "Söyleyemezsiniz. Lokantasının ismi vefatını tarif edecek şekilde değiştirilmişti. Şimdi kuzeni Andy yönetiyor."

"Ah. Ondan önceki adı neydi?"

"Kanlı Sam'in Yeri."

Eh, ne olacaksa olsun. Ona iyi geceler diledim ve yürümeye başladım. Yamaçtaki kısa merdivene giden patikaya döndüm. Sonra bahçedeki yürüyüş yolundan geçtim, bir diğer yan kapıya ulaştım ve bir diğer muhafız beni dışarı bıraktı. Esintili güz kokularının çevremdeki dünyaya sindiği serin bir geceydi. Havayı içime çektim ve Büyük Meydan'a yollanırken nefes verdim. Uzak, neredeyse unutulmuş, hafif toynak sesleri rüyalardan ya da anılardan çıkıp geliyormuş gibiydi. Gece aysızdı, ama yıldızlarla doluydu ve meydanın iki yanında yüksek direklerin tepesinde fosfor gibi ışıldayan sıvıyla dolu küreler yerleştirilmişti. Uzun kuyruklu dağ pervaneleri çevrelerinde uçuşuyordu.

Caddeye ulaştığımda gezinmeye başladım. Birkaç kapalı araba yanımdan geçip gitti. Zincir tasmanın ucunda küçük, yeşil bir ejder gezdiren yaşlı bir adam geçerken şapkasına dokundu ve "İyi geceler," dedi. Geldiğim yönü görmüştü, ama beni tanımadığından emindim. Yüzüm kasabada o kadar iyi bilinmez. Bir süre sonra biraz gevşedim, adımlarım rahatlık kazandı.

Random düşündüğüm kadar kızmamıştı. Hayaletçark sorun yaratmadığından hemen peşine düşüp, kapatmayı bir kez daha denememi istememişti. Yalnızca bu konuda düşünmemi ve en iyi hareketin ne olacağına karar vermemi istemişti. Ve Flora daha önce onunla iletişime geçip Luke'un kim olduğunu söylemişti. Düşmanının kim olduğunu bilmek biraz içini rahatlatmış gibiydi. Sordum, ama onunla başa çıkmak için ne tür planlar yaptığını söylemedi. Ama bazı bilgiler edinmek için Kashfa'ya ajan gönderdiğini ima etti. Aslında onu en fazla rahatsız eden şey, kanun kaçağı Dalt'ın hâlâ hayatta olması olasılığıydı.

"O adamla ilgili bir şey..." diye başladı Random.

"Ne?" diye sordum.

"İlk olarak, Benedict'in onu dümdüz ettiğini gördüm. Bu genellikle insanın kariyerini sona erdirir."

"Zorlu bir orospu çocuğu," dedim. “Ya da çok şanslı. Ya da ikisi birden."

"Eğer aynı adamsa, Desacratrix’in oğlu. Bu kadının ismini hiç duydun mu?"

"Deela," dedim. “Adı bu değil miydi? Bir tür din fanatiği? Militan?"

Random başını salladı. “Altın Çember’in çevresinde bir sürü sorun çıkardı. Daha çok Begma yakınında. Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır."

"Eh, Begma, çemberde Kashfa’ya en yakın yerdir. Bu da senin hikayeni özellikle ilgi çekici kılıyor. Begma’ya çok saldırı düzenledi ve kendi başlarına onunla başa çıkamadılar. Sonunda bize Çember krallıklarının çoğu ile yaptığımız koruma ittifakını hatırlattılar ve babam kişisel olarak gidip kadına bir ders vermeye karar verdi. Kadın sabrını taşıracak kadar Tekboynuz mabedi yakmıştı. Yanına küçük bir güç aldı, kadının birliklerini alt etti, onu tutsak aldı ve adamlarından bir grubu astı. Ama kadın kaçtı ve iki sene sonra, neredeyse tamamen unutulmuşken yeni bir güçle geri döndü ve tüm bu saçmalığı yeniden başlattı. Begma yine bağırdı, ama babam meşguldü. Büyük bir güçle Bleys’i gönderdi. Pek çok sonuçsuz çatışma oldu -adamlar akıncıydı, düzenli bir ordu değil- ama Bleys sonunda onları köşeye kıstırdı ve yok etti. Kadın o gün, birliklerine komuta ederken öldü.

"Ve Dalt onun oğlu, öyle mi?"

"Hikaye bu ve mantıklı geliyor, çünkü uzun bir süre boyunca bizi rahatsız etmek için her şeyi yaptı. Annesinin intikamını alma peşindeydi, basit ve açık. Sonunda oldukça etkileyici bir savaş gücü topladı ve Ambere saldırmaya kalktı. Düşüneceğinden çok daha fazla yaklaştı, ta Kolvir’e kadar. Ama Benedict bekliyordu ve arkasında en sevdiği alay vardı. Benedict onları lime lime doğradı ve Dalt’ı ölümcül bir şekilde yaralamış gibi görünüyordu. Adamlarından birkaç tanesi onu savaş meydanından götürmeyi başardı, bu yüzden cesedi göremedik. Ama lanet olsun! Kimin umurundaydı ki?"

"Sence çocukken -ve daha sonra- Luke’un arkadaşı olan bu, aynı adanı olabilir mi?"

"Eh, yaşı tutuyor gibi ve aynı yörelerden geliyor. Sanırım bu mümkün."

Yürürken düşündüm. Münzeviye göre Jasra adamı sevmiyordu. O zaman adamın şimdiki olaylarda rolü neydi? Çok fazla bilinmeyen nokta var, diye düşündüm. Buna yanıt vermek için mantıktan çok bilgi gerekir. Bu yüzden bırak gitsin, sen yemeğin tadını çıkar...

Meydandan aşağı yoluma devam ettim. Uzak ucunda kahkaha sesleri duydum, bir kaldırım kahvesinde birkaç masa işgal etmiş birkaç sıkı içici, gördüm. İçlerinden biri Droppa'ydı, ama beni görmedi, ben de geçip gittim. Canım eğlendirilmek istemiyordu. Dokumacılar Sokağı'na döndüm, bu sokak beni rıhtım bölgesinden kıvrıla kıvrıla yükselen Batı Bağı'na götürecekti. Uzun boylu, gümüş pelerinli bir hanımefendi, bekleyen bir arabaya doğru seğirtti, bindi. Bir kez arkasına baktı ve maskesinin altından gülümsedi. Kadını tanımadığımdan emindim ve kendimi tanıdığımı dilerken buldum. Güzel bir gülümsemesi vardı. Sonra bir rüzgar bana birinin şöminesindeki ateşin kokularını getirdi ve geçip giderken birkaç ölü yaprağı hışırdattı. Babamın nerede olduğunu merak ettim.

Sonra sokaktan aşağı, sola, Batı Bağı'na... Burada yol daha dardı, ama yine de yeterli genişlikteydi; ışıkların arasındaki mesafe açılmıştı, ama yine de gece yolcuları için yeterince aydınlık vardı. İki atlı bilmediğim bir şarkıyı söyleyerek geçtiler.

Biraz sonra iri ve karanlık bir şey tepeden geçti ve sokağın karşısındaki çatıya kondu. O yönden birkaç kaşınma sesi duyuldu, sonra sessizlik. Sağa kıvrılan bir yolu takip ettim, sonra bir tane sola ve uzun bir zikzak dizisi olduğunu bildiğim şeye girdim. Yolum gittikçe dikleşti. Biraz sonra, bir liman esintisi geldi ve akşamın ilk tuzlu deniz kokusunu getirdi. Kısa süre sonra -iki dönemeç sonraydı sanırım- çok aşağıda denizin kendisini gördüm: Liman Caddesi olan, parlak noktacıklardan oluşan kıvrımlı çizginin sınırladığı kabaran, kaygan, kıvılcımlı siyahlık ve üzerinde hoplayıp zıplayan ışıklar. Doğuda gökyüzü hafifçe puslanmıştı. Dünyanın kenarında bir ufuk çizgisi görülüyordu. Birkaç dakika sonra Cabra'nın uzak ışığını gördüğümü sandım, ama sonra yol bir daha kıvrılınca kaybettim.

Dökülmüş süt gibi bir ışık havuzu sağımda, sokakta zonkluyor, tepeden aşağı en uzak noktasındaki hayaletsi döşeme taşı ağını çevreliyordu; üzerindeki direk bir hayalet berberini tanıtıyor olabilirdi; direğin tepesindeki çatlak küre, sopaya takılmış kafatası gibi, hâlâ hafif bir parıltı taşıyordu. Aklıma saraylarda çocukken oynadığımız bir oyun geldi. Birkaç aydınlatılmış ayak izi direkten yamaç aşağı uzaklaşıyor, soluyor, soluyor, sonra yok oluyordu. Devam ettiğimde deniz kuşlarının haykırışlarını duydum. Bahar kokuları okyanus kokularına karışmıştı. Sol omzumun ötesindeki puslu ışık suyun üzerinde yükseliyor, derinliklerin kırışık yüzüne doğru süzülüyordu. Kısa süre sonra...

Yürürken iştahım açıldı. İleride, sokağın karşı yanında, çizmelerinin kenarları hafifçe parlayan bir başka siyah pelerinli gezgin gördüm. Biraz sonra yiyeceğim balıkları düşündüm ve şekli göğüsleyip geçerek seğirttim. Bir kapı eşiğinde oturmuş kıçını yalayan bir kedi, arka bacağını indirmeden geçişimi izledi. Bir başka atlı, bu sefer tepe yukarı, yanımdan geçip gitti.

Karanlık binalardan birinin üst katından bir adamla bir kadının tartışmalarının son cümlelerini yakaladım. Bir başka dönemeç, sonra ayın omzu yeraltı göllerinden parlak damlalar silkeleyerek çıkan muhteşem bir hayvan gibi görüş alanıma girdi.

On dakika sonra rıhtım bölgesine ulaştım ve Liman Yolu'nıı buldum. Nadir görünen lambaların arasındaki boşluğu pencerelerden dökülen ışık, birkaç kovada yanan zift ve yeni doğmuş ayın parıltısı dolduruyordu. Tuz ve deniz kokusu burada daha yoğundu, yolda daha fazla çöp vardı, yoldan geçenler daha renkli giyinmişti ve meydandaki herkesten daha gürültülüydüler. Droppa'yı saymazsanız. Deniz seslerinin daha güçlü geldiği, körfezin kenarına yöneldim: dalgalar hızla, bileşerek ilerliyor, sonra kırılıyor, dalgakıranın üzerinden aşıyordu; yakındaki dalgalar daha hafif atılıyor, yavaşça çekiliyordu; gıcırdayan tekneler, şıngırdayan zincirler, daha küçük teknelerin rıhtıma ya da iskele babalarına toslaması. Yıldız Patlamasının, eski teknemin o anda nerede olduğunu merak ettim.

Yolun kıvrımını takip ederek limanın batı kıyısına ilerledim. Aradığım sokağı bulmak için bazı yan sokakları araştırarak gezinirken bir çift sıçan, siyah bir kediyi kovalayarak önümden geçti. Kusmuk, katı ve sıvı insan atığı kokuları burada başka kokulara karışıyordu. Yakındaki bir itişmeden gelen haykırışlar, çatırtılar ve gümlemeler duydum ve doğru bölgede olduğuma inandım. Uzakta bir şamandıra çanı çaldı; yakında bir yerden neredeyse sıkkın gelen bir dizi küfür işitildi, ardından bir çift denizci sağımda, en yakındaki köşeyi dolandı, yalpalayarak, sendeleyerek, sırıtarak yanımdan geçti ve biraz sonra şarkı söylemeye başladı. İlerledim ve o köşedeki tabelayı kontrol ettim. DENİZ ESİNTİSİ SOKAĞI diyordu.

İşte burasıydı, daha sıradan ismiyle Ölüm Sokağı. O tarafa döndüm. Tıpkı diğerlerine benzeyen bir sokaktı. İlk elli adım boyunca hiç ceset, hatta yere yığılmış sarhoş görmedim, ama kapı eşiğinde duran bir adam bana bir hançer satmaya çalıştı ve bıyıklı bir tip, genç ve sıkı bir parça ayarlamayı önerdi. İkisini de reddettim ve ikincisinden Kanlı Bill'in Yeri'ne çok yol kalmadığını öğrendim. Yürümeye devam ettim. Zaman zaman fırlattığım

bakışlar, arkamda, beni takip ettiğini düşündüğüm üç kara pelerinli şekil yakaladı, onları Liman Yolu'nda da görmüştüm. Ama beni takip ediyor olmayabilirlerdi de. Bu konuda özellikle paranoyak hissetmiyordum, herhangi bir yere giden herhangi biri olabileceklerini düşündüm ve onları görmezden gelmeye karar verdim. Hiçbir şey olmadı. Kendi işlerine baktılar ve sonunda Kanlı Bill'in Yeri'ni bulup içeri girdiğimde geçip gittiler, sokağın karşısında, biraz uzaktaki küçük bir lokantaya girdiler.

Döndüm ve Bill'in Yeri'ni inceledim. Bar sağımda, masalar solumdaydı ve yerde şüpheli görünen lekeler vardı. Duvardaki bir pano, siparişimi bara vermemi ve nerede oturduğumu söylememi öneriyordu. Panonun altında o gün yakalanan balıklar sıralanmıştı.

Bu yüzden gidip gri, şaşırtıcı ölçüde uzun kaşlı, ağır yapılı bir adam gelip ne istediğimi sorana kadar, muhtelif bakışlar üzerimde toplayarak bekledim. Adama mavi, deniz kısakuyruğu sipariş ettim ve arkadaki boş bir masayı işaret ettim. Adam başını salladı, siparişimi arkasındaki bir deliğe bağırdı, sonra yanında bir şişe Bayle'nin Sidiği isteyip istemediğimi sordu. İstiyordum, adam bir şişe ve bir kadeh getirdi, şişenin tıpasını açıp uzattı. Parayı ödedim, seçtiğim masaya yöneldim ve sırtımı duvara vererek oturdum.

Odanın dört bir duvarında gaz lambaları, isli şişelerinin içinde titreşiyordu. Üç adam -ikisi genç biri orta yaşlı- önde, köşe masada iskambil oynuyor, bir şişeyi aralarında dolaştırıyordu. Daha yaşlı bir adam solumdaki masada yalnız oturmuş, yemek yiyordu. Sol gözünün üstünden altına dek uzanan kötü görünüşlü bir yara vardı. Sağındaki sandalyede kötücül görünüşlü bir kılıç kınından on beş santim kadar çıkmış, duruyordu. O da sırtını duvara vermişti. Bir başka masada ellerinde müzik enstrümanları olan adamlar dinleniyordu: mola verdiklerini tahmin ettim. Sarı şaraptan bardağıma biraz doldurup bir yudum aldım: yılların ötesinden hatırladığım kendine özgü bir tat. Bol bol içmek için iyi. Baron Bayle'nin yaklaşık kırk beş kilometre doğuda birkaç bağı vardı. Saray'ın resmi şarapçısıydı ve kırmızı şarapları genelde mükemmel olurdu. Beyaz şaraplarda daha az başarılıydı ve ikinci sınıf ürünlerini yerel pazarda satardı. Şişede amblemi ve bir köpek resmi vardı -köpekleri severdi- bu yüzden şaraplarına, kiminle konuştuğunuza bakarak bazen Köpek Sidiği, bazen Bayle'nin Sidiği denirdi. Bazen ilk isim köpekseverlerin içerlemesine sebep olurdu.

Yemeğim geldiği sırada barın önüne yakın duran iki genç adamın sık sık bana baktığını, birkaç anlaşılmaz cümle sarfedip bol bol güldüklerini fark ettim. Onları görmezden geldim ve dikkatimi yemeğime çevirdim. Biraz sonra yan masadaki yaralı adam eğilmeden, bana bakmadan, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan, alçak sesle konuştu, “Beleş öğüt. Sanırım bardaki o iki herif kılıcın olmadığını fark etti ve sorun çıkarmak için seni hedefledi."

"Teşekkürler," dedim.

Pekala... onlarla başa çıkma yeteneğimden kuşku duymuyordum, ama seçme şansı verilse, olay çıkmasından tamamen kaçınmak isterdim. Tek gereken, görünür bir kılıçsa, bu kolaylıkla elde edilebilirdi.

Bir anlık meditasyondan sonra Logrus önümde dans etmeye başladı. Kısa süre sonra uygun bir silah bulmak için uzanmıştım. Ne çok uzun, ne çok ağır, dengeli, rahat bir kavrayışı olan bir silah. Koyu renk bir kemer ve kın. Yaklaşık üç dakikamı aldı, sanırım kısmen çok titiz davrandığım için -ama lanet olsun, tedbirlilik kılıç gerektiriyorsa, rahat bir şey istiyordum- ve kısmen Amber’in yakınında Gölge’ye uzanmak başka yerlerdekinden daha güç olduğundan.

Elime ulaştığı zaman içimi çekip alnımı sildim. Sonra yavaşça, kemeri ve kınıyla masanın altından çıkardım, diğer, adamdan örnek alarak on beş santim kadar çektim ve sağımdaki sandalyeye koydum. Bardaki iki adam gösteriyi fark etti, bakışlarına sırıtarak karşılık verdim. Çabuk çabuk konuştular ama bu sefer gülmüyorlardı. Kendime bir kadeh daha doldurup tek yudumda bitirdim. Ardından balığıma döndüm. Jordy haklıydı. Burada yemekler çok iyiydi.

"Güzel numara," dedi yan masadaki adam. “Öğrenmesi kolay değildir herhalde, değil mi?"

"Hayır."

"Anlaşılıyor. Çoğu şey öyledir, aksi halde herkes yapardı. Ama yalnız olduğunu görüp yine de peşine takılabilirler. Ne kadar içtiklerine ve ne kadar pervasız olduklarına bağlı. Endişeleniyor musun?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu gece birini haklayacaklar."

"Nereden anladın?"

Bana ilk kez baktı ve pis pis sırıttı. “Bunlar kurmalı oyuncaklar gibi her yerde bulunabilirler. Daha sonra görüşürüz."

Masaya bir madeni para fırlattı, ayağa kalktı, kılıç kemerinin tokasını bağladı, koyu renk, tüylü şapkasını aldı ve kapıya yöneldi.

"Kendine dikkat et."

Başımı salladım.

"İyi geceler."

Mekandan çıkarken iki adam yine fısıldaşmaya başladı, ama bu sefer bana değil, ona bakıyorlardı. Bir karara vardılar, ayağa kalkarak hızla çıktılar. Bir an takip etmeyi düşündüm, ama bir şey beni engelledi. Biraz sonra sokaktan boğuşma sesleri geldi. Bundan biraz sonra eşikte bir şekil belirdi, bir an tereddüt etti, sonra öne devrildi. İki sarhoştan biriydi. Boğazı kesilmişti.

Andy başını iki yana salladı ve garsonu yerel polise haber vermesi için yolladı. Sonra cesedi topuklarından yakalayıp müşteri trafiğini engellemesin diye dışarıya sürükledi.

Daha sonra, bir balık daha sipariş ederken Andy’ye neler olduğunu sordum. Sert sert gülümsedi.

"Tahtın görevlileri ile uğraşmak iyi değildir," dedi. “Genellikle onları zorlu adamlardan seçerler."

"Yanımdaki adam Random için mi çalışıyordu?"

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı. “İhtiyar John, Oberon için de çalıştı. Ne zaman yolu düşse burada yemek yer."

"Ne tür bir iş üzerindeydi acaba?"

Omuzlarını silkti. “Kim bilir? Ama bana Kashfa parası ile ödeme yaptı ve Kashfalı olmadığını biliyorum."

İkinci tabağımla ilgilenirken bu konuyu düşündüm. Random Kashfa’dan her ne istemişse, muhtemelen şu anda saray yolundaydı, elbette elde edilememiş değilse. Luke ve Jasra’yı ilgilendiriyor olmalıydı. Ne olduğunu, ne faydası olacağını merak ettim.

Bundan sonra uzun süre düşünerek oturdum. Müzisyenler gösterilerine yeniden başlamasına rağmen mekan bir saattir olduğundan daha sessizdi. Adamlar baştan beri John’u izlemişti de biz mi bakışlarını yanlış anlayıp, bana yöneltilmiş sanmıştık? Yoksa oradan yalnız çıkan ilk kişinin peşine takılmaya mı karar vermişlerdi? Bu düşüncelerden, yine bir Amberli gibi düşünmeye başladığımı anladım. Her yerde entrika arıyordum ve geri döneli o kadar da uzun zaman olmamıştı. Atmosferdeki bir şey yüzünden olduğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen zihnimin bir kez daha bu yönde

ilerlemesi iyiydi, zaten çok fazla şeye karışmıştım ve bu, kendimi koruma yönünde bir yatırım gibi görünüyordu.

Kadehimdekini içtim ve içinde hâlâ birkaç kadehlik şarap bulunan şişeyi masaya bıraktım. Aklıma, her şey düşünülünce, duyularımı çok fazla puslandırmamam gerektiği geldi. Ayağa kalkıp kılıç kemerimi taktım.

Barın yanından geçerken Andy başını salladı. “Saraydan birine rastlarsan," dedi alçak sesle, “ne olacağını bilmediğimi söyleyebilirsin."

"Onları tanıyor muydun?"

"Evet. Denizciler. Gemileri iki gün önce geldi. Burada daha önce de sorun çıkardılar. Kazandıkları paraları çabucak tüketiyorlar, sonra hızlı yoldan para bulmaya çalışıyorlar."

"Sence insanları -ortadan kaldırma- konusunda profesyonel olabilirler mi?"

"John’un kimliği yüzünden mi dernek istiyorsun? Hayır. Sık sık yakalandılar, daha çok aptalca davrandıkları için. Eninde sonunda ne yaptığını bilen biriyle karşılaşacaklardı ve bu şekilde öleceklerdi. Onları ciddi bir şey için tutabilecek kimseyi tanımıyorum."

"Ah, diğerini de mi hakladı?"

"Evet. Sokağın yukarısında, şu tarafta. Belki yanlış zamanda, yanlış yerde olduklarını söyleyebilirsin."

Ona bakıp göz kırptım.

"Birkaç yıl önce seni burada Gerard ile gördüm. Hatırlamaya değer hiçbir yüzü unutmamaya dikkat ederim."

Başımı salladım. “Teşekkürler. Güzel yemeklerin var."

Dışarısı öncekinden daha serindi. Ay daha yüksekte asılıydı ve deniz daha gürültülüydü. Sokağın yakınımdaki kısımları boştu. Liman Caddesi tarafındaki mekanların birinden gürültülü bir müzik ve ona eşlik eden kahkahalar yükseliyordu. Geçerken içeriye bir göz attım ve küçük bir sahne üzerindeki yorgun görünüşlü kadının kendi kendine jinekolojik muayene yapıyormuş gibi davrandığını gördüm. Yakındaki bir yerlerden cam kırılması sesi duydum. İki binanın arasından bir sarhoş elini uzatarak bana doğru yalpaladı. Yürümeye devam ettim. Rüzgar limandaki yelkenlerin arasında içini çekiyordu.

Kendimi Luke’un yanımda olmasını dilerken buldum. Her şey karmaşıklaşmadan önceki günlerde olduğu gibi. Konuşacak kendi yaşımda, kendi zihin yapımda biri. Buradaki tüm akrabalarım o kadar çok yüzyıl

boyunca şüphecilik ya da bilgelik biriktirmişti ki, olayları bizim gibi göremiyorlardı.

On adım sonra Frakir bileğimde çılgınlar gibi zonkladı. O anda yakınlarda kimse yoktu, bu yüzden yeni kılıcımı çekmedim. Kendimi yere fırlattım, sonra sağımdaki gölgelere doğru yuvarlandım. Aynı anda, sokağın karşısındaki binadan bir tank sesi duydum. O yana bakınca duvardan çıkmış bir ok gördüm. Yüksekliğine ve açısına bakarak, yere dalmasam bana saplanacağım anladım. Açısı aynı zamanda, kendimi okun geldiği yöne doğru fırlattığıma işaret ediyordu.

Kılıcımı çekecek kadar doğruldum ve sağıma baktım. Yandaki binada açık pencere ya da kapı yoktu. Karanlık bir yerdi, ön duvarı yalnızca iki metre ötemdeydi. Ama o bina ile iki yanındaki binalar arasında boşluk vardı ve geometri bilgim bana okun önümdeki boşluktan geldiğini söylüyordu.

Yine yuvarlandım, binanın önünde uzanan çatılı verandaya yaklaştım, ayağa kalkmadan tırmandım. Duvarın dibinden ayrılmadan, sessizliğin gerektirdiği yavaşlığa küfrederek ilerledim. Bir okçunun ok fırlatmak için çıkması durumunda üzerine atlayacak kadar yakındım. Ama dönüp beni arkadan yakalama olasılığı aklıma geldi ve kılıcımı öne uzatarak duvara yaslandım ve ilerlerken arkama hızlı bakışlar fırlattım. Frakir sol elime süründü ve hazır durumda asılı kaldı.

Köşeye ulaşıp, hiç kimsenin olmadığını görürsem ne yapacağımdan emin değildim. Durum büyülü bir saldırı gerektiriyor gibiydi. Ama büyüler hazır edilmemişse -ve ben bu sefer hazırlıksızdım- ölüm kalım meselelerinde insan nadiren gerekli dikkati verebiliyor. Durdum. Nefesimi kontrol ettim. Dinledim...

Adam dikkatli davranıyordu, ama çatıdan gelen hafif hareket sesleri duydum. Öne çıkıyordu. Ama bu köşede bir ya da birçok adam olması olasılığını bertaraf etmiyordu. Bu pusuya kaç kişinin karışmış olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama basit bir soygundan çok daha sofistike bir şey olabileceği aklıma gelmişti. Böyle bir durumda, tek bir kişi olacağından kuşkuluydum. Ve güçlerini pek çok şekilde bölmüş olabilirlerdi. Konumumu korudum, beynim hızla çalışıyordu.

Saldırı geldiği zaman, topyekun olacaktı, bundan emindim.

Köşede okunu hazırlamış, işaret bekleyen bir okçu olduğunu düşünüyordum. Çatıdaki muhtemelen kılıç taşıyor olacaktı. Kılıçlı başkaları da olacağını tahmin ediyordum...

Peşimde kim olduğu ve beni burada nasıl buldukları sorularını bir kenara ittim. Peşinde oldukları gerçekten de bizzat bensem. Şu noktada bu tür düşünceler fark yaratmazdı. Cüzdanımın peşinde caniler de olsa suikastçılar de, mevcut girişimleri başarıya ulaşırsa sonuçta aynı ölçüde ölü olurdum.

Yine. Yukarıdan bir ses. Tam tepede birisi. Her an...

Bir sürtünme sesi ve büyük bir haykırışla çatıdaki adam sokağa, önüme atladı. Anlaşılan bağırışı okçuya işaretti, çünkü binanın köşesinde ani bir hareket oldu, buna binanın diğer köşesinden, arkamdan hızlı ayak sesleri eşlik etti.

Adamın ayakları yere ulaşmadan Frakir'i çatıdan atlayan adama fırlatmış, öldürmesini emretmiştim. Ve daha okçu köşeyi dönmeden kılıcımı sallayarak adamın üzerine atlamıştım.

Savurduğum kılıç yayını, kolunu ve karnını deşti. İşin kötü yanı, tam arkasında kılıçlı bir adam vardı ve birisi verandada bana doğru koşuyordu.

Sol ayağımı okçunun göğsüne dayadım ve onu arkasındaki adama doğru ittirdim. Geri tepme gücünü kullanarak döndüm, kılıcımı geniş, vahşi bir yay çizerek savurdum ve verandayı geçen adamın başını kesmemek için hemen yönünü değiştirmek zorunda kaldım. Kılıcımı adamın göğsüne sallarken hamlem savuşturuldu ve çatıdan atlayanın şimdi sokakta diz çökmüş, boğazını pençelemekte olduğunu gördüm; Frakir'in işini yaptığının kanıtı.

Arkamdaki adam sırtımın korunmasız olduğunu hissettiriyordu. Hemen bir şey yapmalıydım, yoksa kılıcını saniyeler içinde bana saptayacaktı. Bu yüzden...

Karşımdaki adamın hamlesini savuşturmak yerine sendeler gibi yaptım ve pozisyon alıp ağırlığımı topladım.

Adam kılıcını aşağı doğru savurarak atıldı. Yana sıçradım ve bedenimi bükerek kılıcımı uzattım. Ben hareket ederken o darbenin açısını değiştirecek olsa saniyeler içinde hissederdim. Tehlikeliydi, ama başka seçenek göremiyordum.

Kılıcım göğsüne saplanırken beni ıskalayıp ıskalamadığını bilmiyordum. Artık fark etmezdi. Belki ıskalamıştı, belki ıskalamamıştı. Durana ya da durdurulana kadar hareket etmeye devam etmeliydim.

Saatin aksi yönünde dönmeye başladım ve adamı dördüncüsüyle arama sokmayı umarak, kılıcımı manivela gibi kullandım ve adamı çizdiğim çemberin merkezinde döndürdüm.

Manevram kısmen başarılı oldu. Şişlenmiş, gevşek rakibimi araya tam olarak sokmak için çok geçti, ama en azından onunla üzerime atlayan adamın çarpışmasına yetti. Diğeri sendeler, verandadan aşağı inerken bana yeteri kadar zaman vereceğini umdum. Şimdi tek yapmam gereken kılıcımı kurtarmaktı, o zaman teke tek kalırdık.

Kılıcı çektim...

Lanet, lanet, lanet. Kılıç kemiğe sıkışmıştı ve kurtulmuyordu. Ve diğer adam dengesini bulmuştu. Bedeni çevirerek aramızda tuttum ve bir yandan da sol elimle son rakibimin kılıcını, yumruk yaptığı sağ elinden kurtarmaya çalıştım.

Yine, lanet, lanet, lanet. Ölüm kavrayışı içinde kilitlenmişti, parmakları kabzanın çevresinde metal kablolar gibiydi.

Sokaktaki adam kılıcını oynatır, bir açıklık ararken pis pis güldü. O zaman taktığı mavi taşın pırıltısını fark ettim ve burada, bu gece, özellikle aradıkları kişinin ben olup olmadığım sorusunun yanıtını öğrenmiş oldum.

Harekete geçerken dizlerimi büktüm ve ellerimi ölü adamın bedenine koydum.

Bazen bu tür durumlar zihnime kaydedilir -bilinçli düşünce eksikliği ve büyük bir algı yığını, zamansız, ama zihin daha sonra tekrar oynatırken devamlı gözden geçirilir.

Sokağın muhtelif yerlerinden, hem içeriden, hem dışarıdan haykırışlar geliyordu. İnsanların bu tarafa doğru koştuğunu duyabiliyordum. Çevremdeki bütün döşeme taşları kanla kaplanmıştı ve kendimi kaymamak konusunda uyardığımı hatırlıyorum. Okçuyu ve yayını görebiliyordum, ikisi de doğranmıştı, verandanın uzak ucunda, yerdeydiler. Boğulmuş kılıçlı adam sokağa yayılmış, yatıyordu, şimdi beni taciz eden adamın sağındaydı. Çevirdiğim ve konuşlandırdığım beden, ölü gibi ağırlaşmıştı. Karşımdaki son adama katılacak başka saldırgan görünmemesi içimi pek az rahatlatıyordu. Ve o adam yana adım atıyor, şaşırtmaca yapıyor, saldırmaya hazırlanıyordu.

Tamam. Zamanı geldi.

Cesedi tüm gücümle saldırgana fırlattım ve eylemimin sonucunu gözlemek için beklemedim. Almak üzere olduğum risk bana bu tür keyifler için zaman bırakmıyordu.

Sokağa daldım, Frakir’e karşı ellerini kullanmaya çalışırken kılıcını düşüren ölü adamın yanından, omzumun üzerinde yuvarlanarak geçtim.

Hareket ederken yukarıdan, arkadan bir çarpışma sesi ve homurtu duydum: Ölü adamı diğerine doğru ittirirken hedefimi en azından kısmen tutturduğumun işaretiydi bu. Bunun bana ne kadar faydası olacağını görecektim.

Geçerken sağ elim uzandı, yerdeki adamın kılıcının kabzasını yakaladı. Yuvarlanıp ayağa kalktım, geldiğim yöne döndüm, kılıcı uzattım, bacaklarımı çaprazlayıp geriye sıçradım...

Tam zamanında. Adam bir dizi güçlü saldırıyla tepemdeydi ve ben kılıcımı çılgın gibi savurarak hızla geriliyordum. Adam hâlâ gülümsüyordu, ama ilk savuşturmam ilerleyişini yavaşlatmış, ikincisi onu durdurmuştu.

Yerleştim, konumumu korudum. Adam güçlüydü, ama benim daha hızlı olduğum açıktı. Artık yakında, bizi izleyenler vardı. Birkaç faydasız öğüt bana kadar ulaştı. Hangimize yöneltilmişti, bilmiyorum. Ama fark etmezdi. Ben bastırırken adam birkaç dakika dayandı, sonra yavaş yavaş gerilemeye başladı. Onu öldürebileceğimden emindim.

Ama ben canlı kalmasını istiyordum, bu da işleri biraz güçleştiriyordu. Önümde bir an parlayıp sönen o mavi taşlı yüzük, adamın yanıtını bildiği bir sır saklıyordu ve benim o yanıta ihtiyacım vardı. Bu yüzden, baskı yapmaya devam etmem, adamı yormam gerekiyordu...

Onu belli etmeden, yavaş yavaş döndürmeye çalıştım. Ayağının arkasındaki ölü adama takılmasını sağlamaya çalışıyordum. Neredeyse işe yarıyordu.

Arkaya açtığı ayağı yerdeki adama takılınca dengesini sağlamak için ağırlığım öne verdi. İnsanın düşünmeden hareket etmesi gereken o gayrı iradi anlarından birinde, benim sendeleyince hızla atılmaya hazırlanarak kılıcımı yana kaydırdığımı gördü ve atağa geçti. O kadarını beklemem hata oldu, sanırım.

Kılıcıma sert bir çapraz savuruşla vurdu, kendi silahını da yana aldı ve göğüs göğüse kaldık. Yüzünü benimle aynı yöne çevirdi ve ne yazık ki momentumunun tüm gücüyle sol yumruğunu sağ böbreğime indirme fırsatı buldu.

Sol ayağını beni düşürmek için uzattı ve bir araya gelirken, darbenin etkisi bana başarılı olmak üzere olduğunu gösterdi.

Yapabileceğim en iyi şey sol elimle pelerinimi tutmak, açmak, arkaya çekmek ve düşerken her iki kılıca dolamak, bu arada dönüp adamın

tepesine düşmeye çalışmaktı. Yan yana, birbirimize bakarak düştük ve kılıçlardan birinin kabzası -benimki sanırım- sol kaburgalarıma hızla çarptı.

Sağ elim altımda kalmıştı ve sol elim hâlâ pelerine dolaşıktı. Ama adamın sol eli serbestti ve yukarıdaydı. O elle yüzümü pençeledi, elini ısırdım, ama yakalayamadım. Bu arada, sonunda sol elimi kurtarmayı başarıp yüzüne savurdum. Başını kaçırdı, diziyle vurmaya çalıştı, kalçama isabet ettirdi, sonra parmaklarını gözlerime batırmaya çalıştı. Bileğini yakalayıp sımsıkı tuttum. İkimizin de sağ elleri hâlâ meşguldü ve ağırlıklarımız eşit gibiydi. Bu yüzden tek yapabildiğim bileğini sıkmak oldu.

Bileğindeki kemikler kavrayışımla çatırdadı ve adam ilk defa haykırdı. Sonra adamı ittim, diz çöktüm ve onu da yanımda sürükleyerek doğrulmaya başladım. Oyunun sonu. Ben kazanmıştım.

Adam aniden bana yaslanarak gevşedi. Bir an bunun son bir numara olduğunu düşündüm, sonra sırtından çıkan kılıcı, onu saplayan sert yüzlü adamın kılıcı kurtarmaya hazırlanan elini gördüm.

"Seni orospu çocuğu," diye haykırdım İngilizce -ama Ne demek istediğimi anladığından eminim- ve yükümü bırakıp yumruğumu yabancının yüzüne indirdim, adamı arkaya devirdim. Kılıç saplandığı yerde kaldı. “Ona ihtiyacım vardı!"

Eski rakibimi yakaladım ve elimden geldiğince rahat bir pozisyona getirdim.

"Seni kim gönderdi?" diye sordum. “Beni nasıl buldun?"

Hafifçe sırıtırken, ağzından kan sızdı. “Beleş bilgi yok," dedi. “Başkasına sor" ve sonra öne yığılarak gömleğimin önünü kan içinde bıraktı.

Parmağındaki yüzüğü çıkardım ve lanet mavi taşlar koleksiyonuma ekledim. Sonra ayağa kalktım ve onu öldüren adama öfkeyle baktım. İki şekil ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

"Bunu ne halt etmeye yaptın?" diye sordum, üstlerine yürürken.

"Lanet canını kurtardım," diye hırladı adam.

"Ne demezsin! Bu hayatıma mal olabilir! O adamı canlı istiyordum!"

Sonra solundaki şekil konuştu ve sesini tamdım. Elini, adama vurmak için kaldırdığımın farkında bile olmadığım koluma koydu.

"Benim emrimle yaptı," dedi. “Hayatın için endişelendim ve onu tutsak almak istediğini fark etmedim,"

Kadının, koyu renk pelerinin başlığı içindeki solgun, gururlu yüz hatlarına baktım. Vinta Bayle idi, Caine’in kadını, cenazede görmüştüm. Amber’in pek çok sarhoş geceyi borçlu olduğu Baron Bayle’nin üçüncü kızıydı.

Hafifçe titrediğimi fark ettim. Derin bir nefes aldım ve kendimi kontrol etmeyi başardım.

"Anlıyorum," dedim sonunda. “Teşekkür ederim."

"Üzgünüm," dedi.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyordun. Olan oldu. Bana yardım etmeye çalışan herkese minnettar olurum."

"Sana hâlâ yardımcı olabilirim," dedi. “Bunu yanlış anlamış olabilirim, ama hâlâ tehlikede olduğuna inanıyorum. Buradan uzaklaşalım."

Başımı salladım. “Bir dakika lütfen."

Gidip Frakir’i diğer ölü adamın boynundan aldım. Sol kol yenimde hemen kayboldu. Kullandığım kılıç kınıma uyar gibiydi, bu yüzden oraya soktum ve arkaya kayan kemerimi düzelttim.

"Gidelim," dedim kadına.

Dördümüz Liman Caddesi’nde yürümeye başladık. Meraklı izleyiciler hızla yolumuzdan kaçıştı. Muhtemelen birileri arkamızdan ölüleri soymaya başlamıştı bile. Her şey paramparça oluyor; merkez dayanmıyor. Ama cehenneme kadar yolu var, evdeydim.

Bölüm 5

Leydi Vinta ve Bayle ailesinin iki hizmetkarı ile yürürken kabzanın çarptığı yan tarafım hâlâ acıyordu. Ayın aydınlattığı, yıldızlarla parlak bir gökyüzünün altında, deniz sislerinin içinde, Ölüm Sokağı'ndan uzaklaşıyorduk. Aslında bana zarar vermek isteyenlerle mücadelemden, acıyan bir yan tarafla kurtulmam şanstı. Dönüşümden sonra beni nasıl bu kadar çabuk bulduklarını anlayamıyordum. Ama bu konuda Vinta'nın bir fikri olabilirmiş gibi görünüyordu ve ona güvenmeye hazırdım, hem onu biraz tanıdığımdan, hem de erkeğini, Caine amcamı, mavi taşlı her tür olayın kaynağı olan eski dostum Luke yüzünden kaybettiği için.

Liman Caddesi'nin denize bakan tarafına döndüğümüz zaman aklında ne olduğunu sordum.

"Bağevi'ne gidiyoruz sanmıştım," dedim.

"Tehlikede olduğunu biliyorsun," dedi.

"Sanırım bu açık."

"Seni babamın kasabadaki evine götürebilirim," dedi, “ya da saraya kadar sana eşlik edebiliriz, ama birisi burada olduğunu biliyor ve sana ulaşması uzun sürmedi."

"Doğru."

"Bu tarafta demirli bir teknemiz var. Kıyı boyunca yelken açabilir, sabahleyin babamın bağevinde olabiliriz. Oltadan kaybolmuş olursun. Seni Amber'de arayan herkesten kurtulursun."

"Sarayın daha güvenli olacağını düşünmüyor musun?"

"Belki", dedi. “Ama nerede olduğun bilinir. Benimle gelirsen bu olmaz."

"Gitmiş olurum ve Random muhafızların birinden Ölüm Sokağı'na gittiğimi öğrenir. Bu büyük şaşkınlık ve kargaşa yaratır."

"Kartların yanındaysa, yarın ona Koz Kartı aracılığıyla ulaşır, kırlarda olduğunu söylersin."

"Doğru. Bu gece beni nerede bulacağını nereden bildin? Tesadüfen karşılaştığımıza beni ikna edemezsin."

"Hayır, seni takip ettik. Bill'in Yeri'nin karşısındaydık."

"Bu gece olanları bekliyor muydun?"

"Olasılığı gördüm. Elbette, her şeyi bilseydim engellerdim."

"Neler oluyor? Bütün bunlar hakkında ne biliyorsun ve senin rolün ne?"

Kahkaha attı ve bunu ilk kez duyduğumu fark ettim. Caine'in kadınından bekleyeceğim soğuk, alaycı kahkaha değildi bu.

"Deniz yükselmişken yelken açmak istiyorum," dedi "ve sen tüm gece sürecek bir hikayeyi dinlemek istiyorsun. Hangisini tercih edersin, Merlin? Güvenlik mi, tatmin mi?"

"İkisini de isterim, ama sırayla alabilirim."

"Tamam," dedi, sonra iki adamın daha kısa olanına, benim vurduğum adama döndü. "Jarl, eve git. Sabahleyin babama Bağevi'ne dönmeye karar verdiğimi söyle. Ona güzel bir gece olduğunu ve yelken açmak istediğimi, bu yüzden tekneyi aldığımı söyle. Merlin'den bahsetme."

Adam şapkasına dokundu. "Pekala, hanımefendi."

Dönüp geldiğimiz yöne doğru yola koyuldu.

"Hadi gel," dedi Vinta bana ve iri yarı adam -daha sonra adının Drew olduğunu öğrendim- beni rıhtımların arasında, uzun, zarif bir yelkenlinin bağlı olduğu yere yönlendirdi. "Yelken açmayı sever misin?" diye sordu kadın bana.

"Eskiden severdim," dedim.

"Güzel. Bize yardım edebilirsin."

Ettim. Tekneyi hazırlar, çözer, yola çıkarken iş dışında konuşulacak fazla şey yoktu. Drew dümene geçti, biz de yelkenleri idare ettik. Daha sonra, uzun süreler boyunca sırayla dinlendik. Rüzgarın hızı sabitti; aslında, neredeyse mükemmeldi.

Süzülerek uzaklaştık, dalgakıranı döndük ve limandan sorunsuz çıktık. Pelerinlerimizi çıkardığımızda kadının koyu renk pantolon ve kalın bir gömlek giymiş olduğunu gördüm. Çok pratikti, sanki önceden böyle bir şeyi planlamış gibi. Belindeki kemerde gerçek, uzun bir kılıç vardı, mücevherli bir hançer değil. Ve sırf nasıl hareket ettiğini izlemek bile o şeyi nasıl kullanacağını bildiği hissini uyandırıyordu. Aynı zamanda, bana tam olarak çıkaramadığım birini hatırlatıyordu. Görünüşten daha çok tavır ve jestlerle ilgili bir şeydi bu. Gerçi fark etmezdi. Düzeni sağlayıp, karanlık suları seyrederek hızlı bir gözden geçirme yaparken düşünecek daha fazla şeyim vardı.

Kadının hayatıyla ilgili genel gerçekleri biliyordum. Davetlerde birkaç kez karşılaşmıştık. Corwin'in oğlu olduğumu, Kaos Sarayları'nda doğup büyüdüğümü, Amber kanı ile eski bağları olan bir kandan geldiğimi

bildiğini biliyordum. Son karşılaşmamızda yaptığımız sohbette, birkaç yıldır Gölge'de olduğumu, yerli biri gibi yaşayıp biraz eğitim almaya çalıştığımı bildiğini anlamıştım. Anlaşılan Caine amcam aile meseleleri konusunda cahil kalmasını istememişti. Bu da ilişkilerinin ne kadar derin olduğunu merak etmeme yol açtı. Yıllardır beraber olduklarını duymuştum. Bu yüzden benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğimi merak ettim. Onun yanında kendimi nispeten daha güvende hissediyordum, ama peşimde olanlarla ilgili -sahip olduğu açık olan- bilgiler karşılığında ne kadar bilgi vereceğime karar vermem gerekiyordu. Öyle, çünkü bunun muhtemelen bir alışveriş olacağını hissediyordum. Ailenin bir üyesine iyilik yapmak -ki genellikle fayda getiren bir şeydir- dışında kişisel olarak benimle ilgilenmesi için sebep yoktu.

Tüm olaydaki motivasyonu, görebildiğim kadarıyla, Caine'nin öldürülmesinin intikamını alma arzusu olmalıydı. Bu şartlar altında anlaşma yapmaya gönüllüydüm. İnsanın müttefikinin olması iyi bir şeydir. Ama manzaranın ne kadarını anlatacağıma karar vermeliydim. Beni çepeçevre saran tüm bu olaylar yığınıyla uğraşmasını istiyor muydum? Bundan kuşkuluydum ve ne kadar soru soracağını merak ediyordum. Büyük olasılıkla yalnızca avda hazır bulunmak istiyordu, o her ne olacaksa.

Ayın, köşeli yüzünü vurguladığı yöne baktığımda, o hatların üzerine bir Nemesis maskesi oturtmak güç gelmiyordu.

Yelkenlerimizi doğudan esen deniz rüzgarıyla doldurarak kıyıdan uzaklaştık, büyük Kolvir kayalığını geçtik. Amberin ışıkları saçlarında mücevherler gibiydi. Eski bir şefkat duygusuna kapıldım. Sarayların Öklid kurallarına isyan eden ikilemlerinin içinde, karanlığın ve egzotik bir aydınlatmanın ortasında, güzelliğin daha gerçeküstü unsurlardan oluştuğu bir yerde büyümüş olmama rağmen, burayı ziyaret ettiğim her seferinde Amber beni daha da fazla cezbediyordu, ta ki sonunda onun bir parçam olduğunu, onu evim olarak düşünmeye başladığımı fark edene kadar. Luke'un tüfekli adamlarıyla yamaçlarına saldırmasını ya da Dalt'ın yakınlarına komando harekatları düzenlemesini istemiyordum. Amberi korumak için onlarla savaşacağımı biliyordum.

Kumsalda, Caine'in son uykusuna yatırıldığı yerde, önce yavaş, sonra hızlı hareket eden, sonra yamaçtaki bir çatlakta kaybolan, sıçrayan bir beyaz ışık parlaması gördüğümü sandım. Tekboynuz olduğunu söylerdim, ama bu uzaklıktan, bu karanlıkta ve onun bu hızıyla, asla emin olamazdım.

Biraz sonra mükemmel bir rüzgar yakaladık ve bunun için minnettardım. Gün boyu uyumuş olmama rağmen yorgundum. Kristal mağaradan kaçışım, Meskun'la karşılaşmam, hortum ve maskeli efendisi tarafından kovalanmam hep birden, gerçekleşirken ki kesintisiz alkışıyla aklıma doluyordu. Ve en son eylemimin adrenalin sonrası etkisi kendisini belli etmeye başlıyordu. İskeleye dönüp siyah, kayalık kıyının kayıp geçmesini izlemekten, ya da sancağa dönüp kıvılcımlanan denizi izleyerek dalgaların tekneye çarpmasını dinlemekten daha fazla istediğim bir şey yoktu. Düşünmek istemiyordum, hareket etmek istemiyordum...

Koluma solgun bir el kondu.

"Yorgunsun," dediğini duydum.

"Sanırım," dediğimi duydum.

"Al, pelerinin burada. Neden giyip dinlenmiyorsun? İstikrarlı gidiyoruz. Şimdilik ikimiz kolaylıkla idare edebiliriz. Sana ihtiyacımız yok."

Pelerini omuzlarıma dolarken başımı salladım. “Bu konuda sana güveniyorum. Teşekkürler."

"Aç ya da susuz musun?"

"Hayır. Kasabada iyi bir yemek yemiştim."

Eli kolumda kaldı. Bakışlarımı kaldırdım. Gülümsüyordu.

İlk kez gülümsediğini görüyordum. Diğer elinin parmak uçları gömleğimdeki kan lekelerine dokundu.

"Endişelenme. Ben sana bakarım," dedi.

Gülümsemesine karşılık verdim, çünkü bunu istiyor gibi görünüyordu. Omzumu sıktı ve yanımdan ayrıldı. Arkasından baktım. Onunla ilgili kurduğum ilk denklemde bir şeyi mi unuttum, diye merak ettim. Ama yeni bir bilinmeyeni hesaplayamayacak kadar yorgundum. Düşünme mekanizmam yavaşlıyor, yavaşlıyordu...

Sırtımı iskele küpeştesine yasladım, dalgalar eşliğinde hafifçe sallanarak başımın öne düşmesine izin verdim. Yarı kapalı göz kapaklarının ardından kadının beyaz gömleğimin önünde işaret ettiği koyu renk lekeyi gördüm. Kan. Evet, kan...

"İlk kan!" diye haykırdı Despil. “Bu yeterli! Tatmin oldun mu?"

"Hayır!" diye bağırdı Jurt. “Ancak bir çizik atabildim!" ve taşının üzerinde dönüp, trisp'in üç tırnağını bana doğru sallayarak yine fırlatmaya hazırlandı.

Kan sol kolumdaki kesikten akıyor, boncuk boncuk oluyor, yükseliyor, saçılmış bir avuç yakut gibi uzaklaşıyordu. Fandon’umu savunma pozisyonuna getirdim ve trisp'imi indirdim. Sağda, uzakta tuttum ve öne doğru açı yaptırdım. Sol dizimi büktüm, taşımı ortak eksenimiz üzerinde 90 derece döndürdüm. Jurt pozisyonunu düzeltti, böylece birbirimize göre baş aşağı duruyor olmadık.

"Amber’in piç oğlu!" diye haykırdı ve silahından bana doğru üç ışık mızrağı fırladı, fandon’umu savurunca parlak, pervane gibi parçalara bölündü, üzerinde durduğumuz Kaos Uçurumu’na doğru dönerek düştü.

"Cehenneme git," diye yanıt verdim ve trisp’im’in kabzasını sıkarak üç saç teli kalınlığındaki ucundan ışınlar çıkardım. Bunu yaparken kolumu başımın üzerine kaldırarak incik kemiğini yarmaya çalıştım.

Fandon'u ile neredeyse iki buçuk metrelik etki alanındaki tüm ışınları savuşturdu. Üç-tırnakla yaklaşık üç saniyelik şarj süresi vardır, ama yüzüne doğru sahte bir hamle yaptım, refleks olarak fandonu kaldırdı ve trisp’ın tetiğini çekip çevirerek dizlerine doğru savurdum. Bir saniyelik atışı alçak fand ile kırdı, yüzüme doğru bir darbe tetikledi ve sırtını korumak için şarj süresine güvenerek arka üstü 360 derece döndü, fandon’unu yükseğe kaldırarak omzuma bir darbe indirmek için doğruldu.

Ama ben orada değildim, aşağı inmiş, dik halde dönerek çevresinden dolanıyordum. Açıkta kalan omzuna bir darbe savurdum, ama menzil dışındaydı. Deniz topu büyüklüğündeki taşının üzerindeki Despil de sağ tarafımda çember çiziyordu ve çok yukarıda duran benim şahidim -Mandor- hızla alçalıyordu. Şekil değiştirmiş ayaklarımızla küçük taşlarımıza tutunmuş, Kaosun dış akımlarından birinde, bir girdabın kıyısındaymış gibi süzülüyorduk. Jurt beni takip etmek için döndü.

Fandon’un dirseğinden bileğine kadar bağlı uzandığı sol kolunu yatay tutuyor, onunla yavaş, dairesel hareketler yapıyordu. Doksan santimlik ince ağ örgüsü, dibinde ağırlık yapan mord, gelişigüzel aralıklarla her yönden gelen ateşlerin parıltısı altında pırıldıyordu. Jurt trispmi orta saldırı pozisyonunda tuttu ve dişlerini çıkardı, ama ikimiz, tekrar tekrar dolanarak açık bir nokta aradığımız üç metrelik çemberin karşı uçlarında hareket ederken gülümsemiyordu.

Yörünge açımı eğdim, o da kendisininkini hemen düzelterek benimkine ayak uydurdu. Ben yine eğdim, o yine düzeltti. Sonra fandonu kaldırıp

uzatarak 90 derece öne daldım, bileğimi çevirdim, dirseğimi indirdim, ışından pençemi gardının altından yukarı savurdum.

Küfrederek, silahını savurdu, ama ben ışınlarını dağıttım ve sol kalçasında üç karanlık çizgi belirdi. Üç-tırnak yalnızca iki santim derinliğinde kesikler açar, işte bu yüzden boğaz, gözler, şakaklar, bileklerin içi ve uyluk damarları ciddi bir karşılaşmada en çok hedeflenen bölgelerdir. Yine de başka yerlerde yeterince kesik açılırsa, döne döne, kırmızı boncuklar saçarak hiçbir yolcunun dönmediği yere düşerken rakibinize 'güle güle' diyebilirsiniz.

"Kan!" diye haykırdı Mandor, Jurt’un bacağında boncuklar oluşup, süzülerek uzaklaşırken. “Tatmin oldunuz mu, beyler?"

"Ben oldum," diye yanıt verdim.

"Ben olmadım!" diye yanıt verdi Jurt. Ben sağıma dönerek soluna süzülürken benimle yüzleşmek için döndü.

Jurt yalnızca kendisinin bildiği sebeplerden, daha yürümeyi öğrenmeden benden nefret etmeye başlamıştı. Ben Jurt’ten nefret etmiyordum, ama onu sevmeyi de beceremiyordum.

Despil ile oldukça iyi anlaşıyordum, ama o benden çok Jurt’ün tarafını tutuyordu. Onlar tam kan kardeşti ve Jurt küçüğüydü.

Jurt’ün trisp’i çaktı, ışığı kırdım ve karşılık verdim. Işınlarımı dağıttı ve yana döndü. Takip ettim. Trisplerimiz aynı anda alevlendi, aramızdaki hava, iki saldırı da kırılırken parlak tanelerle doldu. Silahım şarj olur olmaz, alçaktan savurdum. Onunki yüksekten geldi ve iki saldırı yine fandda öldü. Yakına süzüldük.

"Jurt," dedim, “ikimizden biri diğerini öldürürse, hayatta kalan sürgüne gönderilecek. Bırak artık."

"Buna değer." dedi. “Ben düşünmedim mi sanıyorsun?"

Sonra yüzüme bir darbe savurdu. İki kolumu, fandon ve trispimi aynı anda gayrı ihtiyari kaldırdım, parçalanan ışık önümde yağarken tetiği çektim. Çığlık attığını duydum.

Fandon' umu göz hizasına indirdiğimde öne eğilmiş olduğunu, trisp’nin uzaklaştığını gördüm. Sol kulağı çabucak boncuklanarak saçılan kırmızı bir tül bırakarak uzaklaşıyordu. Kafatasının bir parçası da yerinden çıkmıştı ve Jurt onu yerine bastırmaya çalışıyordu.

Mandor ve Despil dönerek yaklaşıyorlardı.

"Düellonun sona erdiğini ilan ediyoruz!" diye bağırıyorlardı. Trisp'imin başını kilit pozisyonuna getirdim.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Despil bana.

"Bilmiyorum."

Jurt kontrol edecek kadar yaklaşmasına izin verdi. Biraz sonra Despil, "İyileşecek. Ama annem deliye dönecek," dedi.

Başımı salladım. "Bu onun fikriydi," dedim.

"Biliyorum. Hadi gel. Buradan gidelim."

Jurt'u Kenarda bir çıkıntıya doğru götürmesine yardım ettim. Fandorivi kırık bir kanat gibi arkasından sürükleniyordu.

Sawall'ın oğlu Mandor, üvey kardeşim elini omzuma koydu.

"Bu kadarını yapmayı istememiştin," dedi. "Biliyorum."

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım. Ama Despil, annemiz Leydi Dara konusunda haklıydı. Jurt'ü severdi ve bir şekilde Jurt onu bütün bunların benim hatam olduğuna inandıracaktı.

Bazen Sawall'dan, babamdan umudunu kestikten sonra evlendiği eski Kenar Dükü'nden olan iki oğlunu benden çok sevdiğini hissederdim. Bir kez ona babamı hatırlattığımın söylendiğini duymuştum. Babama epey benzetiliyordum. O zaman yine Amber'i ve Gölge'deki başka yerleri merak etmiştim ve bu aklıma, başka topraklara biletim olan, kıvranan Logrus'u getirmiş, her zamanki korku sancısını hissetmiştim.

"Gidip Suhuy'u görelim," dedim Mandor'a, birlikte Uçurum'dan yükselirken. "Ona sormak istediğim daha fazla şey var."

Sonunda üniversiteye gittiğimde eve mektup yazmak için çok zaman harcamamıştım.

"...ev," diyordu Vinta, "çok az kaldı. Su iç," dedi ve bana bir matara uzattı.

Uzun uzun yudumlayıp geri verdim. "Teşekkürler."

Kramp girmiş kaslarımı gerdim, soğuk deniz havasını soludum. Ayı aradım ve omzumun arkasında buldum.

"Gerçekten de baygın düştün," dedi.

"Uykumda konuşuyor muyum?"

"Hayır."

"Güzel."

"Kötü rüyalar mı?"

Omuzlarımı silktim. "Daha kötü olabilirdi."

"Seni uyandırmadan hemen önce biraz gürültü çıkardın."

"Ah."

Çok ileride, karanlık bir burnun ucunda küçük bir ışık gördüm. O tarafı işaret etti.

"O noktayı geçince," dedi, “Bayle Limanı’ndaki rıhtımı göreceğiz. Orada kahvaltı ve at bulacağız."

"Bağevi ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık bir fersah," diye yanıt verdi. “Yol kolay."

Bir süre sessizlik içinde yanımda kaldı, kıyıyı ve denizi seyretti. İlk kez baş başa oturmuştuk, ellerim meşgul değildi ve aklım boştu. Ve büyücü duyularım o sırada kıpırdandı. Büyünün huzurundaymışım gibi hissettim. Basit bir tılsım ya da üzerinde taşıyor olabileceği büyülü bir nesne değil, çok ince bir şey. Görüşümü çağırıp ona çevirdim. Hemen açık olan bir şey yoktu, ama sağduyu daha fazla araştırmamı söylüyordu.

Sorgumu Logrus’un içinden uzattım...

"Lütfen bunu yapma," dedi.

Pot kırmıştım. Genellikle bir başka büyücüyü bu şekilde araştırmak uygunsuz bulunur.

"Özür dilerim," dedim. “Sanat’ın bir öğrencisi olduğunu fark etmemiştim."

"Değilim," diye yanıt verdi, “ama işlemlerine karşı duyarlıyım."

"Bu durumda, muhtemelen iyi bir öğrenci olurdun."

"Benim ilgi alanım başka," dedi.

"Belki biri sana büyü yapmıştır diye düşünmüştüm," diye bildirdim. “Ben yalnızca..."

"Her ne gördüysen," dedi, “başkasına ait. Bırak gitsin."

"Nasıl istersen. Üzgünüm."

Ama bilinmeyen büyüler olası bir tehlike arz ederken, bu şekilde bırakamayacağımı biliyor olmalıydı. Bu yüzden devam etti, “Sana zarar verecek bir şey değil, seni temin ederim. Tam tersine."

Bekledim, ama bu konu üzerine söyleyecek daha fazla şeyi yoktu. Bu yüzden şimdilik bırakmak zorunda kaldım. Bakışlarımı fenere çevirdim. Hem, başımı ne tür bir belaya sokuyordum? Bırakalım Ölüm Sokağı’nı ziyaret etmemi, kasabaya döndüğümü nereden öğrenmişti? Bu sorunun aklıma geldiğini anlamış olmalıydı ve aramızda güven olacaksa, açıklamaya gönüllü olmalıydı.

Ona döndüm, yine gülümsüyordu.

"Fenerin altında rüzgar değişir," dedi ve ayağa kalktı. “Beni affet. Yapacak işlerim var."

"Yardımım dokunur mu?"

"Birazdan. Sana ihtiyaç duyduğumda seslenirim."

Uzaklaşmasını izledim ve bunu yaparken, nereye bakıyor olursa olsun, onun da beni izlediği gibi ürkütücü bir duyguya kapıldım. Aynı zamanda, bu duygunun, deniz gibi bir süredir benimle olduğunu fark ettim.

Rıhtıma yanaşıp her şeyi düzene soktuğumuz ve geniş, taş döşeli bir yoldan yukarı, bacasından kıvrıla kıvrıla duman yükselen bir hana yöneldiğimiz sırada gökyüzü doğuda solmaya başlamıştı. Sağlam bir kahvaltıdan sonra sabahın ışıkları dünyanın üzerine döküldü. Sonra ahıra yürüdük ve Vinta’nın babasının malikanesine gitmek için üç sessiz at aldık.

Yıl ilerlerken gittikçe nadirleşen ve değer kazanan o berrak gevrek güz günlerinden biriydi. Sonunda biraz dinlendiğimi hissediyordum ve handa kahve vardı -Amber’de, sarayın dışında pek sık rastlanmaz- ve sabah kahvemi içmekten keyif alırım. Kırlarda ağır adımlarla ilerlemek ve toprağın kokusunu almak, kıvılcımlanan tarlalardaki ve rengi dönen yapraklardaki nemin solmasını izlemek, rüzgarı hissetmek, bir kuş sürüsünün Güneş Adalarıma doğru, güneye akmasını izlemek ve dinlemek güzeldi. Sessizlik içinde at sürdük, ortamı bozacak bir şey olmadı. Acı, ihanet, üzüntü ve şiddet anıları güçlüdür, ama sonunda solarlar, gözlerimi kapadığımda, günlerimin takvimine baktığımda bu tür anlar onlardan daha uzun dayanır ve sabah göğünün altında, evlerin ve çitlerin taş olduğu, gezgin deniz kuşlarının ötüştüğü, Amber’in doğusundaki şarap topraklarında Vinta Bayle ile at sürdüğümü görürüm ve zamanın tırpanının yüreğimin bu köşesine hükmü geçmez.

Bağevi’ne ulaştığımız zaman atları, onları kasabaya götürecek olan, Bayle’nin ahır uşaklarına teslim ettik. Drew kendi odasına gitmek için ayrıldık ve ben tepedeki büyük malikaneye kadar Vinta’ya eşlik ettim. Ev, uzaklardaki kayalık vadileri ve üzümlerin yetiştirildiği yamaçları görüyordu. Bir dizi köpek yaklaştı ve biz eve yürürken dostluk kurmaya çalıştı. Biz içeri girdikten sonra bile sesleri zaman zaman bize kadar ulaşıyordu. Ahşap, demir işçiliği, gri taş döşeli yerler, yüksek kirişli tavanlar, ışıklı pencereler, aile portreleri, somon rengi, kahverengi, fildişi ve mavi bir çift duvar halısı, pek az paslanmış eski silah koleksiyonu,

şöminenin çevresindeki gri taşların üzerinde kurum lekeleri... Büyük ön salondan geçip bir merdiven çıktık.

"Bu oda senin olsun," dedi Vinta, koyu renk ahşaptan bir kapıyı açarak. İçeri girerken başımı salladım ve çevreme bakındım. Genişti, güneydeki vadiye bakan büyük pencereleri vardı. Hizmetkarların çoğu bu mevsimde Baron'un kasabadaki evindeydi. "Yan odada banyo var," dedi bana, solumdaki kapıyı işaret ederek.

"Harika. Teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şey."

"Dilediğin gibi tazelen." Pencereye gitti ve aşağıya baktı.

"Senin için de uygunsa, bir saat içinde aşağıdaki terasta buluşuruz."

Gidip aşağıya, geniş, taş döşeli alana baktım. Yaşlı ağaçlarla gölgelenmişti. Yaprakları şimdi sarı, kırmızı ve kahverengiydi, teras sayısız yaprakla benek benekti. Mekan, o anda boş duran çiçek tarhlarıyla çevrelenmişti. Bir dizi masa ve sandalye yerleştirilmiş, saksı içinde çalılardan bir koleksiyon aralarına saçılmıştı.

"Güzel."

Bana döndü. "İstediğin özel bir şey var mı?"

"Kahve varsa, seninle orada buluştuğumuzda bir iki fincan içerim."

"Ne yapabileceğime bakarım."

Gülümsedi ve bir an bana doğru eğilir gibi oldu. Onu kucaklamamı istiyor gibi geldi. Ama istemiyorsa, biraz uygunsuz kaçacaktı. Ve mevcut şartlar altında zaten onunla yakınlık kurmak istemiyordum, ne tür bir oyun oynadığından emin değildim. Bu yüzden gülümsemesine karşılık verdim, uzandım, kolunu sıktım ve "Teşekkür ederim," deyip uzaklaştım. "Sanırım şimdi banyo yapacağım."

Onu kapıya kadar geçirdim.

Çizmelerimi çıkarmak iyi geldi. Uzun uzun, sıcak suyun içinde uzanmak çok daha iyiydi.

Daha sonra, yeni çağrılmış giysiler içinde aşağıya indim ve mutfaktan terasa çıkan bir yan kapı buldum. Yıkanmış ve kahverengi binici pantolonuyla bol, açık kahverengi bir bluz giymiş Vinta, terasın doğu ucunda, bir masanın yanında oturuyordu. Masada iki servis açılmıştı. Bir kahve demliği, bir meyve tepsisi ve peynirler gördüm. Yaprakları ayaklarımın altında çıtırdatarak yaklaştım ve oturdum.

"Her şey istediğin gibi miydi?" diye sordu bana.

"Kesinlikle," diye yanıt verdim.

"Amber’e nerede olduğunu haber verdin mi?"

Başımı salladım. Random ona söylemeden uzaklaşmama biraz sinirlenmişti, ama bana uzaklaşmamamı söylememişti zaten. Yine de o kadar uzağa gitmediğimi öğrendiğinde daha az sinirlenmişti, hatta sonunda, belki de böylesine tuhaf bir saldırıdan sonra ortadan kaybolmakla tedbirlice davrandığımı kabul etmişti. “Gözünü dört aç ve bana bilgi ver," demişti son olarak.

"Güzel. Kahve?"

"Lütfen."

Kahve doldurdu ve tepsiyi işaret etti. Bir elma alıp ısırdım.

"Bazı şeyler olmaya başladı," dedi belirsizce, kendi fincanını doldururken,

"Bunu inkar edemem," diye kabul ettim.

"Ve çok sorunun var."

"Doğru."

Bir yudum kahve adı. “Bana onlardan bahsetmek ister misin?" dedi sonunda.

"Hayli fazla sayıdalar," diye yanıt verdim, “Dün gece senin hikayenin de uzun olduğunu söyledin."

Hafifçe gülümsedi. “Bu noktada bana gerektiğinden daha fazla güvenmek için sebebin olmadığını hissediyor olmalısın," dedi. “Bunu görebiliyorum. Tehlikeli, tamamen anlamadığın bir şey yaklaşırken neden zorunlu olmadığın halde birine güvenesin? Değil mi?"

"Bana sağduyulu bir politika gibi geldi."

"Ama seni temin ederim senin iyiliğin beni çok ilgilendiriyor."

"Caine’in katillerine ulaşman için bir araç olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi “ve onlar senin de katillerin olabileceğinden, onları bulmak istiyorum."

"Bana asıl hedefinin intikam olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu doğru. Ölenlerin intikamını almaktansa yaşayanları korumayı tercih ederim."

"Ama her iki şarta uyan aynı birey olursa, bu kısım akademik bir özellik kazanıyor. Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dün gece o adamları peşine takanın," dedi, “Luke olduğunu sanmıyorum."

Elmamı fincanımın yanma bıraktım ve büyük bir yudum kahve aldım. “Luke mu?" dedim. “Luke kim? Sen herhangi bir Luke hakkında ne biliyorsun?"

"Lucas Raynard," dedi ölçülü bir sesle, “New Mexico’nun kuzeyinde, Pecos Kırsalı’nda bir paralı asker çetesi eğiten, onlara Amber’de patlayacak özel bir cephane veren ve toplanıp buraya gönderilmek üzere emir beklemeleri için evlerine yollayan adam. Yıllar önce babanın bir kez denediği bir şey."

"Kahrolası!" dedim.

Bu çok şeyi açıklardı -mesela Santa Fe’deki Hilton otelinde Luke’un eğitim kıyafetleri içinde ortaya çıkmasını, Pecos çevresinde yürüyüş yaptığı hikayesini, cebinde bulduğum o tuhaf mermileri ve oraya yaptığı onca diğer ziyareti- aslında satış rotasında çok gerekli görülmeyen bir şeydi... Olaylara bu yönden bakmak aklıma hiç gelmemişti, ama o zamandan bu yana öğrendiğim şeylerin ışığında çok mantıklı geliyordu.

"Tamam," diye kabul ettim, “sanırım Lucas Raynard’ı tanıyorsun. Bunu nasıl öğrendiğini söylemende sakınca var mı?"

"Evet."

"Evet mi?"

"Evet, var. Korkarım bu oyunu senin sevdiğin gibi oynayacağım ve her seferinde bir bilgi parçası değiş tokuş edeceğiz. Şimdi düşününce, muhtemelen benim de kendimi daha rahat hissetmemi sağlayacak. Bu kulağa nasıl geliyor?"

"Her an, herhangi birimiz bırakabilir, değil mi?"

"Bu da alışverişi sona erdirir. Pazarlık yapmazsak."

"Tamam."

"O zaman bana bir borcun var. Amber’e evvelsi gün döndün. Neredeydin?"

İçimi çektim ve elmadan bir ısırık daha aldım. “Yemliyorsun," dedim sonunda. “Bu büyük bir soru. Çok yere gittim.< Hepsi ne kadar geriye gitmek istediğinle ilgili."

"Meg Devlin’in dairesinden düne kadar alalım," dedi.

Elma neredeyse boğazımda kalıyordu. “Tamam, puan aldın. Çok iyi bilgi kaynakların var," diye yorum yaptım, “ama bunu Fiona’dan öğrenmiş olmalısın. Bir şekilde onunla birlik oldun, değil mi?"

"Soru sorma sırası sende değil," dedi. “Henüz benimkine yanıt vermedin."

"Tamam, Fi ve ben Meg’in evinden ayrıldıktan sonra Amber’e geldik. Ertesi gün Random beni bir göreve yolladı, benim yaptığım, Hayaletçark dediğim bir makineyi kapatmaya. Bunu başaramadım, ama yolda Luke’a rastladım. Aslında güç bir durumdayken bana yardım etti. Sonra, yaratımımla ilgili bir yanlış anlaşmayı takiben, tuhaf bir Koz Kartı kullanarak Luke’u ve kendimi güvenliğe naklettim. Sonuç olarak Luke beni kristal bir mağaraya hapsetti..."

"Aha!" dedi.

"Burada durmalı mıyım?"

"Hayır, devam et."

"Bir ay kadar tutsak kaldım, ama Amber zamanıyla ancak birkaç gün sürdü. Jasra isimli bir hanım için çalışan iki adam taralından serbest bırakıldım, onlarla ve hanımefendinin kendisiyle bir çekişme yaşadık ve Koz Kartıyla San Francisco’ya,

Flora’nın evine gittim. Orada, cinayet işlenen bir daireyi bir daha ziyaret ettim..."

"Julia’nın evi mi?"

"Evet. Orada büyülü bir kapı buldum ve açmayı başardım. İçinden geçerek Dört Dünya Kalesi denen bir yere ulaştım. Orada bir savaş sürmekteydi, saldırganlara muhtemelen Dalt isminde, bir zamanlar buralarda kötü ün kazanmış biri önderlik ediyordu. Daha sonra, büyülü bir hortum tarafından kovalandım, maskeli bir sihirbaz tarafından hakarete uğradım. Dün Koz Kartıyla eve geldim."

"Hepsi bu mu?"

"Özet olarak, evet."

"Anlatmadığın bir şey kaldı mı?"

"Elbette. Örneğin, kapının eşiğinde bir Meskun yardı, ama onu aşmayı başardım."

"Hayır, o paketin içinde. Başka bir şey?"

"Mim. Evet, çiçeklerle sona eren iki tuhaf iletişim vardı."

"Bana onlardan bahset."

Anlattım.

Bitirdiğim zaman başını iki yana salladı. “Burada takıldım," dedi..

Kahvemi ve elmamı bitirdim. Fincanımı yeniden doldurdu.

"Şimdi benim sıram," dedim. “Kristal mağaradan bahsettiğimde 'Aha!' diyerek ne kastettin?"

"Mavi kristaldendi, değil mi? Ve güçlerini bloke ediyordu."

"Nereden bildin?"

"Dün geceki adamdan aldığın yüzüğün üzerindeki taşın rengindeydi."

"Evet."

Ayağa kalkıp masanın çevresinde dolaştı, bir an durdu, sonra sol kalçamda bir yeri işaret etti.

"O cebindekileri masaya boşaltır mısın, lütfen?"

Gülümsedim. “Elbette. Nereden bildin?"

Sonuna yanıt vermedi, ama zaten farklı bir soruydu. Cebimdeki muhtelif taşları çıkardım -mağaradan aldığım kırıkları, kopardığım oymalı düğmeyi, yüzüğü- ve masanın üzerine koydum.

Düğmeyi aldı, inceledi, sonra başını salladı.

"Evet, bu da ondan," diye bildirdi.

"Hangi o?"

Soruyu duymazdan geldi ve sağ işaret parmağını fincan tabağına dökülmüş kahveye batırdı. Sonra onu kullanarak taş yığının çevresinde, saatin tersi yönünde üç çember çizdi. Sonra yine başını salladı ve sandalyesine döndü. Görüşü tam zamanında çağırmış, taşların çevresinde bir güç kafesi inşa ettiğini görmüştüm. Şimdi, ben izlemeye devam ederken taşlar, çemberin içinde kalan hafif mavi duman iplikçikleri saçar gibi görünüyordu.

"Büyücü olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Değilim," diye yanıt verdi.

"Soruyu saklayacağım. Ama son soruma yanıt vermeye devam et. Mavi taşların önemi nereden kaynaklanıyor?"

"Mağarayı ve birbirlerini tanıyorlar," dedi bana. “Bir kişi, biraz eğitim alarak içlerinden birini tutabilir ve hafif, psişik çekimi kullanarak yürümeye başlayabilir. Zaman içinde onu mağaraya götürür."

"Gölge içinden mi dernek istiyorsun?"

"Evet."

"İlgi çekici, ama bunda büyük bir değer göremiyorum."

"Ama bu kadar değil! Mağaranın çekimini görmezden gelirsen, ikincil bir çekim hissedersin. Uygun taşın imzasını ayırt etmeyi öğrenirsen, taşıyıcısını her yerde takip edebilirsin."

"Bu kulağa biraz daha faydalı geliyor. Sence dün geceki adamlar beni böyle mi buldu? Cebim bunlarla dolu olduğu için mi?"

"Muhtemelen, pratik açıdan, faydası olmuştur. Ama aslında, senin durumunda gerekli olmazdı."

"Neden olmasın?"

"Ek bir etkileri var. Bir süre üzerinde bu taşlardan birini taşıyan kişi ona ahenk kazanır. Onu fırlatıp atsan bile ahenk kalır. O zaman, taş üzerindeymiş gibi, yine takip edilebilirsin

Kendine has bir imzaya sahip olursun."

"Yani onlar üzerimde olmasa bile, şu anda işaretlenmiş olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Solması ne kadar sürer?"

"Solduğundan emin değilim."

"Ahengi bozmanın bir yolu olmalı."

"Kesin olarak bilmiyorum, ama sanırım bunu yapacak birkaç şey var."

"Söyle."

"Amber Deseni'ni yürümek ya da Kaos Logrus'unu aşmak.

İnsanı paramparça edip daha saf bir şekilde tekrar bir araya getiriyor gibiler. Pek çok tuhaf durumu arındırdıkları bilinir. Hatırladığım kadarıyla, babanın hafızasını yok eden Desen'di."

"Evet ve Logrus'u nereden bildiğini sormayacağım bile haklı olabilirsin. Hayattaki pek çok şey gibi, benim için iyi olamayacak kadar belalı geliyor kulağa. Bu durumda, taşlı veya taşsız, şu anda bana yaklaşıyor olabilirler mi?"

"Evet."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Hissedebiliyorum ve bu fazladan bir soru. Ama yolculuğun çıkarı açısından biri bedava olsun."

"Teşekkürler. Sanırım şimdi senin sıran."

"Julia ölmeden önce, Victor Melman isimli bir gizemciyle görüşüyordu. Neden olduğunu biliyor musun?"

"Onunla çalışmalar yapıyor, bir tür gelişim arıyordu. En azından o zamanlarda onu tanıyan bir adamın bana söylediği bu. Bu biz ayrıldıktan sonra oldu."

"Benim kastettiğim tam olarak bu değildi," dedi. “Neden bu gelişimi istediğini biliyor musun?"

"Bana fazladan bir soru gibi geliyor, ama belki de sana bir tane borçluyum. Konuştuğum adam benden korktuğunu, ona sıra dışı yeteneklere sahipmişim gibi göründüğünü ve kendini savunma yapmak için kendine özgü beceriler istediğini söyledi."

"Bitir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yanıt tam değil. Ona buna inanması ve senden korkması için sebep verdin mi?"

"Eh, sanırım verdim. Şimdi benim sorum: Julia ile ilgili herhangi bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Oradaydım," diye yanıt verdi. “Onu tanıyordum."

"Devam et."

"Bu kadar. Şimdi benim sıram."

"Bu yanıt tam sayılmaz."

"Ama alacağın tek yanıt bu. Kabul et ya da vazgeç."

"Anlaşmamıza göre buna dayanarak oyunu bırakabilirim."

"Doğru. Bırakacak mısın?"

"Şimdi ne bilmek istiyorsun?"

"Julia aradığı yetenekleri geliştirebildi mi?"

"O tür şeylere karışmadan önce görüşmeyi bıraktığımızı söylemiştim. Bu yüzden bilmemin yolu yok."

"Dairesinde, onu öldüren hayvanın muhtemelen çıktığı kapıyı buldun. Şimdi iki soru, bana yanıtını söylemen için değil, kendi kendine düşün diye: Neden herhangi biri onun ölmesini istesin? Ve bunu yapmak için çok tuhaf bir yol değil mi? Ben bir insandan kurtulmak için çok daha basit yöntemler düşünebiliyorum."

"Haklısın," diye kabul ettim. “Bir silah büyü yapmaktan çok daha kolay olurdu. 'Neden' sorusuna gelince, ancak tahminde bulunabilirim. Benim için bir tuzak olduğunu, paketin parçası olarak onun kurban edildiğini düşünmüştüm. O yılın 30 Nisan hediyesi. Bunları da biliyor musun?"

"O konuyu daha sonraya saklayalım. Açık ki büyücülerin de, tıpkı ressamlar, yazarlar ve müzisyenler gibi bir tarzları olduğunu biliyorsun. Julia’nın dairesindeki kapıyı bulduğun zaman, bu konuda yazarın imzası olarak niteleyebileceğin herhangi bir şey gördün mü?"

"Özel bir şey hatırlamıyorum. Elbette, kapıyı zorlamakla meşguldüm, Olayın estetiğini seyretmek için gitmemiştim oraya. Ama hayır, onu tanıdığım işlerle ilişkilendiremiyorum. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Yalnızca Julia'nın o yönde bazı yetenekler edinip edinmediğini, olayın akışı içinde kapıyı kendisinin açıp, sonuçlarına katlanmış olabileceği olasılığını düşündüm."

"Akıl almaz bir şey bu!"

"Tamam. Yalnızca bir sebep bulmaya çalışıyorum. O zaman, kızın gizli büyü yeteneklerine sahip olduğuna ilişkin herhangi bir işaret görmediğin sonucunu çıkarıyorum."

"Hayır, öyle bir olay hatırlamıyorum."

Kahvemi bitirdim, fincanımı yeniden doldurdum.

"Peşimdekinin neden Luke olmadığını düşünüyorsun?" diye sordum sonra.

"Yıllar önce senin için bazı kazalar düzenledi."

"Evet. Bir süre önce itiraf etti. Aynı zamanda ilk birkaç defadan sonra bıraktığını da söyledi."

"Bu doğru."

"Biliyor musun, bu çıldırtıcı ne bildiğini ve ne bilmediğini bilmemek."

"Bu yüzden konuşuyoruz, değil mi? Bu şekilde ilerlemek senin fikrindi."

"Değildi! Bu alışverişi sen önerdin!"

"Bu sabah, evet. Ama fikir başta senindi. Bir süre önce. Bay Roth'un evinde, özel bir telefon görüşmesini hatırlıyorum..."

"Sen! Telefondaki o değiştirilmiş ses mi? Bu nasıl olabilir?"

"Bunu mu dinlemek istersin, yoksa Luke'u mu?"

"Bunu! Hayır, Luke'u! İkisini de, lanet olsun!"

"Demek üzerinde anlaştığımız şekli korumakla akıllılık edeceğiz. Düzenlilik lehine söylenecek çok şey var."

"Tamam, yine puan aldın. Luke'u anlat."

"Bir gözlemci olarak bana, seni daha iyi tanıdıktan sonra o işi bırakmış gibi geldi."

"Arkadaş olduğumuz günleri kastediyorsun. Demek yalnızca numara değildi."

"O zaman tam olarak anlayamıyordum -ve yıllarca sana saldırı düzenlenmesine göz yumduğu kesin- ama bir kısmını sabote ettiğine inanıyorum."

"O bıraktıktan sonra saldırıların arkasında kim vardı?"
"İlişkili olduğu anlaşılan kızıl saçlı bir hanım."
"Jasra mı?"
"Evet, adı buydu ve hâlâ onun hakkında istediğim kadar çok şey bilmiyorum. Bu konuda bilgin var mı?"
"Sanırım onu büyük soruya saklayacağım," dedim.
İlk defa bana kısık gözlerle, dişlerini sıkarak baktı.
"Sana yardım etmeye çalıştığımı görmüyor musun, Merlin?"
"Asıl gördüğüm bildiklerimi öğrenmek istediğin," dedim, "ve sorun yok. Seninle iş yapmaya gönüllüyüm, çünkü sen de benim bilmek istediğim şeyleri biliyor gibi görünüyorsun. Ama itiraf etmeliyim ki sebeplerin bulanık görünüyor. Nasıl oldu da Berkeley'e geldin? Bill'in evinde beni arayarak ne yapmaya çalıştın? Büyücülük olmadığını söylediğin bu güç ne? Nasıl..."
"Üç soru eder," dedi "ve dördüncünün başlangıcı. Hepsini yazmak ister misin? Ben de aynısını senin için yaparım. Sonra ikimiz de odalarımıza çekiliriz ve hangilerine yanıt vermek istediğimize karar veririz."
"Hayır," diye yanıt verdim. "Oyunu oynamaya razıyım. Ama bu şeyleri neden bilmek istediğimin farkındasın. Bu benim için bir kendini koruma meselesi. Başta Caine'i öldüren adamı mıhlamana yardım edecek bilgileri istediğini düşünmüştüm. Ama sen 'hayır' dedin ve yerine konacak bir sebep vermedin."
"Verdim! Seni korumak istiyorum!"
"Duygularını takdir ediyorum. Ama neden? Konu buna gelirse, beni pek az tanıyorsun."
"Yine de sebebim bu ve arkasını deşmek istemiyorum. İster kabul et, ister etme."
Ayağa kalktım ve terası adımlamaya başladım. Güvenliğim açısından yaşamsal bilgileri vermek istemiyordum, hele Amber hakkındakileri hiç ama verdiklerime iyi bir karşılık aldığımı itiraf etmek zorundaydım. Anlattıkları kulağa doğru geliyordu. İşte bu yüzden Bayle'lerin uzun bir Tahta sadakat tarihleri vardır. Bunun ne kıymeti varsa. Beni en çok rahatsız eden, diye düşündüm, asıl peşinde olduğu şeyin intikam olmadığı konusunda ısrar etmesiydi. Bunun hiç de Amberli birinin tavrına denk düşmemesine ek olarak, benim neyi kabul edeceğimi biliyor olsa, ilgisine inanmam için, istediği şeyin kan olduğunu söylemesi yeterli olacaktı. Daha

fazla sorgulamadan kabullenirdim. Peki, bunun yerine ne söylemişti? Havada kalan yokluklar ve gizli amaçlar...

Bu da pekala gerçeği söylediği anlamına gelebilirdi. Kolay bir yalan söylemeyi reddetmek ve yerine daha zahmetli bir şey önermek gerçek dürüstlüğün işareti gibi görünebilirdi. Ve görünüşe göre benim istediğimden fazla yanıta sahipti...

Masadan gelen küçük bir tıkırtı duydum. Başta Vinta'nın sinirlenerek parmak uçlarıyla masayı dövdüğünü düşündüm.

Ama baktığım zaman onun kıpırdamadan, bana bakmadan oturduğunu gördüm.

Sesin kaynağını arayarak yaklaştım. Yüzük, mavi taş parçaları, hatta düğme, kendi kendilerine masanın üzerinde sıçrıyorlardı.

"Bir şey mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verdi.

Yüzüğün taşı çatlayıp yuvasından kurtuldu.

"O zaman ne?"

"Bir bağı kırdım," dedi. "Sanırım bir şey o bağı yeniden kurmaya çalışıyor ve başarısız oluyor."

"Öyle olsa bile, eğer hâlâ ahenkliysem, beni bulmak için onlara ihtiyaçları yok, değil mi?"

"Birden fazla taraf olabilir," dedi. "Sanırım bir hizmetkara kasabaya gidip bunları denize atmasını söylemeliyim. Birisi taşları orada da takip etmek istiyorsa, güzel."

"Kırıklar mağaraya, yüzük ölü adama dönebilir," dedim. "Ama düğmeyi atmaya hazır değilim."

"Neden? Büyük bir bilinmeyeni temsil ediyor."

"Kesinlikle. Ama bu şeyler iki tarafa çalışır, öyle değil mi? Bu, düğmeyi kullanarak çiçek atan kişiyi bulabilirim anlamına da gelir."

"Bu tehlikeli olabilir."

"Ve bunu yapmamak uzun vadede daha tehlikeli olabilir. Hayır, geri kalanını denize atabilirsin, ama düğme olmaz."

"Tamam. Senin için sınırlanmış tutarım."

"Teşekkürler. Jasra Luke'un annesi"

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır."

"Bu 30 Nisanlarla ilgili olarak neden doğrudan ona güvenmediğini açıklıyor. Büyüleyici! Yepyeni bir tahmin yolu açıyor."

"Paylaşmak ister misin?"

"Daha sonra, daha sonra. Bu arada, bu taşların icabına şimdi bakacağım."

Hepsini birden çemberin içinden aldı, bir an, elinde dans ediyor gibi göründüler. Ayağa kalktı.

"Ah! Düğme?" dedim.

"Evet."

Düğmeyi cebine koyarken diğerlerini elinde tuttu.

"Düğmeyi o şekilde saklarsan ona ahenk kazanacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedi, "kazanmayacağı."

"Neden?"

"Bir sebep var İzin verirsen diğerleri için bir kum ve götürecek birini bulacağım,"

"O kişi ahenk kazanmayacak mı?"

"Zaman ister.

"Ah."

"Biraz daha kahve ya da başka bir şey al."

Döndü ve gitti. Bir parça peynir yedim. Sohbetimizde daha çok soru mu, yoksa yanıt mı bulduğumu merak ettim. Eski bulmacaya birkaç parça uydurmaya çalıştım.

"Baba?"

Kimin konuştuğunu görmek için döndüm. Görünürde kimse yoktu.

"Aşağıdayım."

Yakındaki bir çiçek tarhının içinde madeni para büyüklüğünde bir ışık çemberi vardı. Tarh bu, birkaç kura sap ve yaprak dışında boştu. Hafifçe oynayınca ışık dikkatimi çekti.

"Hayalet?" diye sordum.

"Hı hı," diye bir yanıt geldi yaprakların arasından. "Seni yalnızken yakalamak için bekliyordum. O kadına güvendiğimden emin değilim."

"Neden?"

"Diğer insanların aksine tarayınca tuhaf geliyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil."

"Nedir o zaman?"

"Ah! Şey, beni gerçekten kapatmayı düşünmediğini söylerken ciddi miydin?"

"Yani! Senin için yaptığım onca fedakarlıktan sonra! Eğitimin falan... Ve onca bilgisayar parçasını güvende olacağın bir yere taşımak! Bunu bana nasıl sorabilirsin?"

"Şey, Random'ın sana kapatmanı söylediğini duydum..."

"Sen de sana söylenen her şeyi yapmıyorsun, değil mi? Özellikle de yalnızca birkaç program kontrol etmek isterken bana saldırmaya gelince. Bundan daha fazla saygı hak ediyorum!"

"Ah! Evet. Bak, üzgünüm."

"Olmalısın. Senin yüzünden bir sürü saçmalık yaşadım."

"Günlerce seni aradım, ama bulamadım."

"Kristal mağaralar pek eğlenceli değil."

"Şimdi çok zamanım yok..." Işık titreşti, solup sönecek gibi oldu, sonra yine parladı. "Bana çabucak bir şey söyler misin?"

"Sor."

"Bu tarafa geldiğin -ve sonra gittiğin- sefer yanında olan iri yarı, kızıl saçlı adam."

"Luke. Evet?"

Işık yine soldu.

"Ona güvenmeli miyim?" Hayaletin sesi soldu, zayıfladı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Bu çok aptalca olur."

Hayalet gitti, yanıtımı duyup duymadığını bilmiyordum.

"Sorun ne?" dedi Vinta'nın sesi yukarıdan.

"Hayali oyun arkadaşımla tartışıyorum," diye seslendim.

O uzaklıktan bile, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi olduğunu görebiliyordum. Terasın her yanını aradı ve sonra görünüşe göre kendini yalnız olduğuma ikna ederek başını salladı.

"Ah," dedi. Sonra, "Biraz daha işim var."

"Acele etme," diye yanıt verdim.

Bilgelik nerede bulunur ve anlayışın yeri neresidir? Bilsem, gidip orada dururdum. Şimdiki haliyle, geniş bir haritanın ortasında, özellikle kötücül görünüşlü değişkenlerin imgelerinin çizildiği belirsiz alanlarla çevrilmiş bir noktada durduğumu hissediyordum. İnsanın söyleyecek bir şeyi olsa, monolog için mükemmel bir yer.

Tuvaleti kullanmak için içeri girdim. Onca kahveden sonra...

Bölüm 6

Eh, belki.

Yani Julia konusunda.

Odamda yalnız başına oturmuş, mum ışığı altında düşünüyordum.

Vinta birkaç gömülmüş anıyı yüzeye çekmişti.

Daha sonraydı, birbirimizi fazla görmediğimiz zamanlarda...

Julia’yla Bilgisayar Bilimi dersinde tanışmıştım. Zaman zaman birbirimizi görmeye başlamıştık, başta dersten sonra kahve için falan. Sonra gittikçe daha sık ve kısa süre sonra epey ciddileşmişti.

Şimdi başladığı gibi bitiyordu, her seferinde biraz daha...

Süpermarketten alışveriş torbalarıyla çıkarken elini omzumda hissettim. O olduğunu biliyordum, döndüm, ama kimse yoktu. Birkaç saniye sonra park yerinin karşı tarafından seslendi. Yanına gidip merhaba dedim, hâlâ aynı yazılım şirketinde çalışıp çalışmadığını sordum. Çalışmadığını söyledi. Boynunda küçük, gümüş bir pentagram kolyesi asılı olduğunu hatırlıyordum. Bluzunun içinde asılı olabilirdi. Büyük olasılıkla öyleydi.

Ama elbette o zaman kolyeyi göremezdim ve beden dili görmemi istediğini anlatıyordu. Bu yüzden laflarken onu görmezden geldim, birkaç gece sonrası için sorduğum halde yemek ve sinema tekliflerimi reddetti.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çok ders çalışıyorum."

"Ne konuda?"

"Ah, yalnızca farklı şeyler. Bugünlerde seni şaşırtacağım."

Yine yemi yutmadım, ama o sırada aşırı dost canlısı bir İrlanda seteri bize yaklaştı. Julia elini hayvanın başına koydu ve

"Otur!" dedi. Köpek oturdu. Yanında heykel gibi kıpırtısızlaştı ve biz gittikten sonra da orada kaldı. Tek bildiğim, orada, araba teslim bölgesinin yakınında, modern bir heykel gibi bir köpek iskeleti bulunduğu.

O zaman bana çok önemli görünmemişti. Ama geriye bakıp düşününce, bundan o kadar emin değildim...

O gün Vinta ve ben ata bindik. Sabahleyin sabırsızlığımın gittikçe büyüdüğünü görünce bir kopmanın yakında olduğunu hissetmiş olmalıydı. Haklıydı. Hafif bir öğle yemeğinden sonra arazilerinde at binmeyi önerince

hemen kabul ettim. Çapraz sorgumuza ve soru oyunumuza devam etmeden önce düşünmek için biraz zaman istiyordum. Ayrıca hava güzeldi, kırlar çekiciydi.

Bağların arasında kıvrılan patikada ilerledik. Yol bizi sonunda kuzeydeki tepelere, güneşle yıkanan denize uzanan engebeli, çapraz çizgilerle bezeli araziyi seyredebileceğimiz bir yere götürdü. Gökyüzü rüzgarlar, bulut kümeleri, gelip geçen kuşlarla doluydu... Vinta'nın aklında özel bir hedef yok gibiydi ve benim için hiç sorun değildi. Atlarımızı sürerken bir Napa Vadisi şaraphanesine yaptığım ziyareti hatırladım ve dizginleri bir sonraki çekişimizde ona sordum, "Şarabı burada, kendi araziniz üzerinde mi şişeliyorsunuz? Yoksa kasabada mı yapılıyor? Ya da Amber'de?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Burada doğduğunu sanmıştım."

"Hiç dikkat etmedim."

Aristokrat tavırlarla ilgili bir yorumu yuttum. Eğer şaka yapmıyorsa, nasıl böyle bir şeyi bilmiyor olabileceğini anlamıyordum.

Ama yüz ifademi yakaladı ve hemen ekledi, "Değişik zamanlarda değişik şekillerde yaptık. Ben yıllardır kasabada yaşıyorum. Şişelemenin son zamanlarda nerede yapıldığından emin değilim."

Güzel kurtarış, çünkü bu cevapta hata bulamazdım. Sorumu tuzak olsun diye sormamıştım, ama bir şeye dokunmuşum gibi hissediyordum. Muhtemelen, bu noktada bırakmaması yüzünden. Her yere büyük fıçılar gönderdiklerini ve o şekilde sattıklarını söyledi. Diğer yandan, ürünü şişelenmiş olarak isteyen müşteriler de vardı... Bir süre sonra dinlemeyi bıraktım. Bir yandan, bir şarapçının kızından bu kadar ayrıntı bekliyordum.

Diğer yandan, bunca şeyi ben de oracıkta uydurabilirdim. Hiçbirini kontrol etmemin yolu yoktu. Dikkatimi dağıtmaya ya da bir şeyi saklamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ama ne olduğunu çıkartamıyordum.

"Teşekkürler," dedim nefes almak için durduğunda ve bana tuhaf bir bakış fırlattı, ama imayı anlayınca devam etmedi.

"Bana daha önce anlattıkların doğruysa," dedim İngilizce, "İngilizce biliyor olmalısın."

"Sana anlattığım her şey doğru," diye yanıt verdi, aksansız bir İngilizceyle.

"Nerede öğrendin?"

"Senin okula gittiğin gölge Yeryüzü'nde."

"Orada ne yaptığını bana söylemenin sakıncası var mı?"

"Özel bir görevle gittim."

"Baban için mi? Taht için mi?"

"Sana yalan söylemektense, buna yanıt vermemeyi tercih ederim."

"Bunu takdir ediyorum. Elbette, tahmin yürütmeliyim."

Omuzlarını silkti.

"Berkeley'de olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordum.

Bir tereddüt, sonra, "Evet."

"Çevrede seni gördüğümü hatırlamıyorum."

Bir omuz silkme daha. Onu kavrayıp sarsmak istiyordum.

Bunun yerine şöyle dedim, "Meg Devlin'i biliyorsun. New York'ta bulunduğunu söyledin..."

"Sorularda benim önüme geçiyorsun."

"Yine aynı oyunu oynamaya başladığımızı bilmiyordum. Yalnızca konuşuyoruz sanmıştım."

"Tamam o zaman: Evet."

"Bana bir şey daha söylersen, belki sana yardım edebilirim."

Gülümsedi. "Benim yardıma ihtiyacım yok. Sorunları olan sensin."

"Yine de sorabilir miyim?"

"Sor. Bana her soru sorduğunda bilmeyi dilediğim şeyler söylüyorsun."

"Luke'un paralı askerlerini biliyorsun. New Mexico'ya da mı gittin?"

"Evet orada da bulundum."

"Teşekkürler," dedim.

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Bir sonuca vardın mı?"

"Belki."

"Bana ne olduğunu söyler misin?"

Başımı gülümseyerek iki yana salladım.

Bu noktada bıraktım. Atlarımızı sürerken bir dizi belirsiz soru, ne tahmin ettiğim ya da aniden gördüğüm konusunda merakını uyandırdığıma inandırdı beni. Güzel. Onu için için yanmaya bırakmaya kararlıydım. En çok merak ettiğim noktalarda gösterdiği ağzı sıkılığı dengeleyecek ve belki eksiksiz bir bilgi değiş tokuşuna gidecek bir şeye ihtiyacım vardı. Dahası, gerçekten de onunla ilgili tuhaf bir sonuca varmıştım. Eksiksiz değildi, ama

doğruysa yanıtın kalanım eninde sonunda isteyecektim. Bu yüzden tam olarak blöf yapıyor sayılmazdım.

Akşam, çevremizde altın ve portakal rengi, sarı ve kırmızı renklerine bürünmüştü, esintilerin serin ısırıklarının ardında güz ıslaklığının kokusu vardı. Gökyüzü çok maviydi, bazı taşlar gibi...

Belki on dakika sonra ona daha tarafsız bir soru sordum.

"Bana Amber yolunu gösterir misin?"

"Bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. “Daha önce hiç bu tarafa gelmemiştim. Tek bildiğim Doğu Kapısı’ndan buraya gelen kara yolları olduğu."

"Evet," dedi. “Biraz daha kuzeyde sanırım. Hadi gidip bulalım."

Bir süre önce takip ettiğimiz bir yola döndü ve sonra sağa döndük ki bu da mantıklı geliyordu. Kadının taşıdığı belirsizlikler konusunda yorum yapmadım, ama fazla zaman geçmeden planlarım üzerinde fazla düşünmediğim ve düşünmemi umduğu gibi bir yorum bekliyordum ondan.

Belki bir kilometre sonra bir kavşağa geldik. Sol köşede Amber’e, Bayle Rıhtımı’da, doğudaki Bayle Tepesi’ne ve ileride Murn adlı bir yere olan mesafeleri gösteren alçak, taş bir levha vardı.

"Murn ne?" diye sordum.

"Küçük bir mandıra köyü."

Altı fersah gitmeden bunu kontrol etmemin yolu yoktu.

"Amber’e atla mı gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Neden Koz Kartı kullanmıyorsun?"

"Bölgeyi daha iyi tanımak istiyorum. Burası benim evim. Burayı seviyorum."

"Ama sana açıkladım. Tehlike var. Taşlar seni işaretledi. Takip edilebilirsin."

"Bu takip edileceğim, anlamına gelmiyor. Dün gece karşılaştıklarımı her kim gönderdiyse, beni bulup, başarısız olduklarını bu kadar çabuk anlayacaklarından kuşkuluyum. Yemeğe çıkmaya karar vermeseydim hâlâ kasabada dolanıyor olacaklardı. Bahsettiğin işaretleri yok etmek için birkaç günüm olduğundan eminim."

Atından indi ve biraz otlamasına izin verdi. Ben de aynısını yaptım. Yani atımdan indim.

"Muhtemelen haklısın. Yalnız, risk aldığını görmekten hoşlanmıyorum," dedi. “Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım ne kadar beklersem, dün geceki işin ardındaki kişinin huzursuzlanması ve belki daha fazla kaba kuvvet göndermesi olasılığı o kadar artar."

Kolumu tuttu ve döndü, böylece aniden bedenini benimkine bastırdı. Eylem beni biraz şaşırttı, ama serbest kolum, böyle anlarda sık sık yaptığı gibi, kendiliğinden hareket ederek kadına sarıldı.

"Şimdi gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü gidersen, ben de seninle geliyorum."

"Hayır." dedim dürüstlükle. Aslında, iyi bir uykudan sonra, ertesi sabah ayrılmayı düşünmüştüm.

"Ne zaman? Henüz konuşacak çok şeyimiz var."

"Sanırım soru-yanıt oyununu senin gitmek istediğin kadar ileri götürdük."

"Bazı şeyler var..."

"Biliyorum."

Zor bir şey bu. Evet, arzu uyandıran biriydi. Ve hayır, onunla o şekilde bir şey yaşamak istemiyordum. Kısmen bir şey daha istediğini bildiğimden -ne olduğundan emin değildim- ve kısmen o mahrem mesafede kendimi maruz bırakmak istemediğim özel bir güce sahip olduğuna emin olduğumdan. Suhuy dayımın hep söylediği gibi, bir büyücü olarak teknik konuşmak gerekirse, “Anlamıyorsan, uğraşma." Ve Vinta ile dostane bir yakınlıktan ötesinin bir enerji düellosuna dönüşebileceğini hissediyordum.

Bu yüzden dost kalmak için onu çabucak öptüm ve kendimi kurtardım.

"Belki yarın dönerim," dedim.

"Güzel. Bu geceyi burada geçireceğini umuyordum. Belki birçok geceyi. Ben seni korurum."

"Evet, hâlâ çok yorgunum," dedim.

"Seni bir güzel beslemeli ve gücünü toplamanı sağlamalıyız."

Parmak uçlarıyla yanağımı okşadı ve aniden onu bir yerden tanıdığımı fark ettim. Nereden? Bilemiyordum. Ve bu da beni korkutuyordu. Az buz değil. Atlarımıza binip Bağevi’ne doğru yola koyulduğumuzda o gece ayrılmak için plan yapmaya başladım.

Bu yüzden, odamda oturmuş orada olmayan ev sahibimin (kırmızı) şarabını yudumlar ve açık pencereden gelen esintinin mum alevlerini

titreştirmesini izlerken bekledim. İlk önce evin sessizleşmesini (sessizleşti), sonra epey zaman geçmesini. Kapım kilitlenmişti. Akşam yemeği sırasında ne kadar yorgun olduğumu sık sık söylemiştim, sonra erken saatlerde odama çekilmiştim. Devamlı arzu edildiğimi düşünecek kadar benmerkezci bir erkek değilim, ama Vinta uğrayabileceğini ima etmişti ve derin uykuda olma bahanesine ihtiyacım vardı. Onu gücendirmeyi hiç istemiyordum. Tuhaf müttefikimi düşman etmeden de yeterince sorunum vardı.

Çevrede güzel bir kitap olmasını diledim, ama son kitabımı Bill'in yerinde bırakmıştım ve şimdi kitap çağıracak olsam Vinta'nın çağrıyı hissedip hissetmeyeceğini bilemiyordum. Bir zamanlar Koz Kartı çizerken Fiona anlamış, neler olup bittiğini öğrenmek için kapıma dayanmıştı.

Ama kapıma dayanan olmadı ve sessiz evin gıcırtılarını, dışarıdaki gece seslerini dinledim. Mumlar kısaldı, yatağın yanındaki duvarın gölgeleri sallanan ışığın arkasında karanlık bir dalga gibi kabardı, aktı. Birazdan...

Hayal mi görüyordum? Yoksa belirsiz bir yönden ismimin fısıldandığını mı duymuştum?

"Merle?"

Yine.

Gerçek, ama...

Görüş alanım bir an yüzer gibi oldu, sonra ne olduğunu anladım: çok zayıf bir Koz Kartı iletişimi.

"Evet," dedim, kendime gelip uzanırken. “Kim o?"

"Merle, bebeğim... Bana el ver, yoksa işim bitti..."

Luke!

"Geliyorum," dedim, imge berraklaşıp, katılaşırken uzandım, uzandım.

Sırtını bir duvara vermiş, omuzları çökmüş, başı önünde oturuyordu.

"Bu bir numaraysa, Luke, buna hazırım," dedim. Hemen ayağa kalktım ve masaya gidip üzerine koyduğum kılıcı çektim ve hazır tuttum.

"Numara yok. Acele et! Beni buradan çıkar!"

Sol elini kaldırdı. Sol elimi uzattım ve elini yakaladım. Memen bana yaslandı, sendeledim. Bir an saldırdığını düşündüm, ama ölü gibi ağırdı ve her yeri kanla kaplıydı. Sağ elinde kanlı bir kılıç vardı.

"Buraya. Gel."

Ona destek olarak yürüttüm ve yatağa bıraktım. Elinden kılıcı çekip aldım ve yakındaki bir sandalyenin üzerine, benimkinin yanına koydum.

"Sana ne haltlar oldu?"

Öksürdü ve zayıfça başını iki yana salladı. Derin derin nefes aldı, sonra, “Masanın yanından geçerken bir kadeh şarap mı gördüm?" diye sordu.

"Evet. Bekle."

Kadehi getirdim, onu doğrulttum ve kadehi dudaklarına götürdüm. Hâlâ yarısı doluydu. Yavaşça, nefes almak için ara vererek yudumladı.

"Teşekkürler," dedi bitirdiği zaman, sonra başını yana çevirdi.

Bayılmıştı. Nabzına baktım. Hızlı, ama biraz zayıftı.

"Lanet olsun sana, Luke!" dedim. “Zamanlaman berbat..."

Ama tek söz duymadı. Oracıkta yattı ve her yeri kan lekesi yaptı.

Pek çok küfür sonra onu soymuş, ıslak bir havluyla silerek onca kanın ardında yaralarının nerede olduğunu anlamaya çalkıyordum. Sağda pis göğüs yarası vardı, akciğere gelmiş olabilirdi. Ama nefesi çok hafifti, anlayamıyordum. Eğer durum buysa, Amberin iyileşme yeteneklerinin hepsini almış olduğunu umuyordum. Yarasının üzerine bir kompres yaptım ve ben başka yerlerini kontrol ederken kaymasın diye kolunu üzerine yerleştirdim. Birkaç kaburgasının kırık olduğundan şüpheleniyordum. Sol kolu dirseğinin üzerinden kırılmıştı, kırığı yerleştirdim ve paravanın arkasında fark ettiğim sandalyeden kırdığım çubukları kullanarak bağladım ve askıya aldım. Kalçalarında, sağ kolunda ve omzunda, sırtında farklı derinlikte bir düzineden fazla yara ve kesik vardı. Neyse ki hiçbiri atardamara gelmemişti. Hepsini temizledim, sardım ve bu Luke’un, ilk yardım el kitabındaki resimler gibi görünmesine sebep oldu. Sonra göğsündeki yarayı yine kontrol ettim ve üstünü örttüm.

Teorik olarak bildiğim, ama uygulama fırsatı bulamadığım bazı Logrus sağaltma tekniklerini düşündüm. Oldukça solgun görünüyordu, bu yüzden bir denemenin iyi olacağına karar verdim. Bir süre sonra işim bittiği zaman, yüzüne renk gelmiş gibi görünüyordu. Üzerine örttüğüm battaniyeye pelerinimi ekledim. Nabzını tekrar kontrol ettiğimde güçlendiğini hissettim.

Sırf havadan uzaklaşmamak için yine küfrettim, kılıçları sandalyenin üzerinden kaldırdım ve oturdum.

Bir süre sonra Hayaletçark ile yaptığım sohbet aklıma takılmaya başladı. Luke yaratımımla iş yapmaya mı çalışıyordu? Bana Amber’e karşı planlarını gerçekleştirmek için Hayalet’in güçlerini istediğini söylemişti. Sonra Hayalet sabahleyin Luke’a güvenilip güvenilmeyeceğim sormuştu ve ben vurgulayarak olumsuz yanıt vermiştim.

Hayalet, Luke'la yürüttüğü pazarlıklara, şu an karşımda görüldüğü şekilde mi son vermişti?

Koz Kartlarımı çıkardım ve Hayaletçark'ın parlak çemberini seçtim. Ona odaklandım, zihnimi iletişime hazırladım, uzandım, seslendim, çağırdım.

Bu çabaya adadığım dakikaların içinde iki kez bir şey hisseder gibi oldum, heyecan. Ama bir camla ayrılmış gibiydik.

Hayalet'in işi mi vardı? Yoksa yalnızca benimle konuşmak mı istemiyordu?

Kartlarımı kaldırdım. Ama düşüncelerimi bir başka yöne aktarmama yardım etmişlerdi.

Luke'un kanlı giysilerini topladım ve hızlı bir araştırma yaptım. Yan cebinde bir deste Koz Kartı, bir sürü boş kart ve bir kalem buldum ve evet, benim Kıyametin Koz Kartları dediğim kartlarla aynı tarzda çizilmişlerdi. Pakete, Luke'un gelirken elinde tuttuğu, beni gösteren kartı ekledim.

Büyüleyici bir desteydi. Jasra için bir tane vardı, bir tane de Victor Melman için. Julia için bir tane, Bleys için kısmen tamamlanmış bir tane daha. Bir tane kristal mağara için, bir tane Luke'un eski dairesi için. Kıyametin Koz Kartlarının kopyaları vardı, tanımadığım bir saray, eski dostlarından biri için bir tane, yeşil ve siyahlara bürünmüş, sağlam görünüşlü sarışın bir adam için bir tane, kahverengi ve siyahlara bürünmüş kırmızı saçlı, zayıf bir adam için bir tane, bu adama akraba olacak kadar çok benzeyen bir kadın için bir tane. Tuhaf bir şekilde son ikisi farklı bir tarzda çizilmişti; hatta farklı bir el tarafından bile diyebilirdim. Tanımadıklarım arasında, renklerine bakarak yalnızca sarışın adam hakkında emin olabilirdim. Luke'un eski dostu, Dalt, paralı asker. Bir de, Hayaletçark'a benzeyen üç farklı girişim vardı. Hiçbirinin tamamen başarılı olmadığını tahmin ediyordum.

Luke'un bir şeyler homurdandığını duydum ve gözlerinin açık olduğunu, odada gezindiğini gördüm.

"Sakin ol," dedim. "Güvendesin."

Başını sallayıp gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra yine açtı.

"Hey! Kartlarım," dedi hafifçe.

Gülümsedim. "Güzel çalışma," diye yorum yaptım. "Kim çizdi?"

"Ben," diye yanıt verdi. "Başka kim olabilir?"

"Nereden öğrendin?"

"Babamdan. Bu konuda gerçekten iyiydi."

"Onları yapabiliyorsan, Desen'i yürümüş olmalısın."
Başını salladı.
"Nerede?"
Bir an beni inceledi, sonra hafifçe omuzlarını silkti ve irkildi. "Tir-na Nog'th'da."
"Baban seni götürdü ve yürümeni sağladı, öyle mi?"
Yine başını salladı.
Hazır başlamışken, neden biraz daha zorlamayayım? Bir kart seçtim.
"Bu Dalt," dedim. "Birlikte yavrukurttuk yaptınız, değil mi?"
Yanıt vermedi. Başımı kaldırdığımda gözlerini kısmış, alnını kırıştırmış olduğunu gördüm.
"Onunla hiç tanışmadım," diye ekledim. "Ama renklerini tanıdım ve yolumuzda olmadığını biliyorum. Kashfa çevresinde."
Luke gülümsedi. "Okulda da ödevini hep yapardın," dedi.
"Ve genellikle tam zamanında," diye kabul ettim. "Ama konu sen olunca geç kalıyorum. Mesela, Dört Dünya Kalesi için bir Koz Kartı bulamadım. Ve bilmediğim biri var."
Zayıf kadının kartını çıkartıp ona doğru salladım.
Gülümsedi. "Yine zayıflamadım ve nefes nefese kaldım," dedi. "Kaleye gittin mi?"
"Evet."
"Son zamanlarda mı?"
Başımı salladım.
"Bak sana ne diyeceğim," dedi sonunda. "Kale'de gördüklerini ve benim hakkımda bunca şeyi nasıl bildiğini anlatırsan, ben de sana kim olduğunu söylerim."
Hızla düşündüm. Ona öyle şeyler anlatabilirdim ki, zaten bilmediği hiçbir şey söylememiş olurdum.
Bu yüzden, "Tam tersi," dedim.
"Tamam. Kadın," diye bildirdi, "Sand."
O kadar dikkatli baktım ki, iletişimin başlangıcını hissettim.
Bağlantıyı bastırdım.
"Uzun zaman önce kaybolmuş olan," diye ekledi.
Kadına benzeyen adamı tasvir eden kartı kaldırdım. "O zaman bu Delwin olmalı," dedim.
"Doğru."

"Bu iki kartı sen çizmemişsin. Senin tarzında değiller ve zaten muhtemelen bu ikisinin neye benzediğini biliniyordun."

"Sezgilerin kuvvetli. Onları sorunları olduğu dönemde babam çizdi. Ne faydası olduysa. Ona da faydası olmadı."

"Ona da mı?"

"Buraya karşı sevgisizliklerine rağmen bana yardım etmekle ilgilenmediler. Onları oyun dışı sayabilirsin."

"Burası mı?" dedim. “Nerede olduğumuzu düşünüyorsun, Luke?"

Gözleri irileşti. Odada çevresine bakındı. “Düşman kampı," diye yanıt verdi. “Başka seçeneğim yoktu. Burası senin Amber’deki odan, değil mi?"

"Değil," diye yanıt verdim.

"Benimle oyun oynama, Merle. Beni ele geçirdin. Tutsağınım. Neredeyim?"

"Vinta Bayle'nın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Caine’in metresiydi. Burası ailesinin Bağevi. Kadın koridorun ucunda bir yerde. Hatta odama uğrayabilir bile. Sanırım bana tutuldu."

"O-o. Zorlu bir kadın mı? Cenazeden bu kadar kısa zaman sonra onunla ne işin var. Hiç de yakışık almıyor."

"Hah! Sen olmasan cenaze de olmazdı."

"Bana bu kızgınlık saçmalıkları sökmez, Merle. Öldürdüğü senin baban Corwin olsaydı, sen peşine düşmez miydin?"

"Bu hiç adil değil. Babam Brand'ın yaptığı şeyleri yapmazdı."

“Belki, belki de değil. Ama yaptığım düşün. O zaman bile. Caine’in peşine düşmez miydin?'

Sırtımı döndüm. "Bilmiyorum!" dedim sonunda.

"Sen de yapardın. Sem tanıyorum, Merle. Eminim yapardın."

İçimi çektim. “Belki," dedim. “Pekala. Belki yapardım. Ama orada dururdum. Diğerlerinin peşine düşmezdim. Bu konuda kendin, daha kötü hissetmen için uğraşmıyorum, ama senin ihtiyar ruh hastasıydı; bunu biliyor olmalısın. Ve sen değilsin. Senin beni tanıdığın kadar, ben de seni tanıyorum. Bir süredir bu konuda düşünüyordum. Biliyorsun, Amber kişisel kan davasını tanır. Bu konuda savunulabilecek bir davan var. Ve eğer Random senin için bir çıkış yolu arayacak olsa, ölüm Amber içinde olmadı."

"Neden böyle bir şey yapsın?"

"Çünkü ben başka konularda dürüstlüğüne kefil olacağım."

"Hadi ama Merle..."

"Klasik bir kan davası savunman var. Babasının ölümünün intikamını alan oğul."

"Bilmiyorum... Hey, bana vaat ettiğin şeyleri anlatmaktan kaçınmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Demek Dört Dünya Kalesine gittin. Orada ne öğrendin ve nasıl öğrendin?"

"Tamam. Ama söylediklerimi düşüneceksin," diye yanıt verdim.

Yüz ifadesi değişmedi.

Sonra, "Dave isimli yaşlı bir münzevi vardı," diye başladım.

Ben hikayemi bitirmeden Luke uyuyakaldı. Sesimi kısıp orada oturdum. Bir süre sonra kalktım, şarap şişesini buldum,

Luke benimkinin çoğunu içtiğinden kadehime biraz daha doldurdum. Pencereye götürdüm ve aşağıya, rüzgarın yaprakları hışırdatmakta olduğu terasa baktım. Luke'a anlattıklarımı düşündüm. Ona resmin tamamını vermemiştim, kısmen hepsini anlatacak zaman olmadığından, ama daha çok ilgilenmiyor göründüğünden. Ama Caine'in ölümü konusunda onu resmi olarak sorumlu tutmasa bile, Julian ya da Gerard muhtemelen bahsettiğim aynı kan davası yasalarına uygun bir şekilde onu öldürmenin yollarını arayacaktı. Ne yapacağımı gerçekten de bilemiyordum. Random'a ondan bahsetmek zorundaydım, ama şimdi yaparsam belamı versindi. Daha ondan öğrenmek istediğim çok şey vardı ve Amberde tutsak olsa ona ulaşmak çok daha güç olurdu. Neden Brand'in oğlu olarak doğmuştu ki?

Kılıçlarımızı ve Luke'un Koz Kartlarını üzerine bıraktığım, yatağın yanındaki sandalyeye döndüm. Eşyaları taşıyarak, daha önce oturduğum daha rahat bir sandalyeye götürdüm. Kartları yine inceledim. Şaşırtıcı. Elimde bir avuç dolusu tarih...

Oberon'un karısı Rilga az dayanıklı çıkıp hızla yaşlandıktan ve bir taşra tapınağında münzevi hayatı yaşamaya başladıktan sonra, Oberon gidip yeniden evlenerek, çocukları Caine, Julian ve Gerard'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama soyağacı tutanların ve aile meşruluğu konusunda titizlik taslayanların kafasını karıştırmak için bunu zamanın, Amber'e göre daha hızlı aktığı bir yerde yapmıştı. Harla ile evliliğinin çokeşli doğası hakkında ilgi çekici tartışmalar yapılabilir. Ben yargılayabilecek konumda değilim.

Hikayeyi yıllar önce Flora'dan duydum ve Flora o evlilikten doğan Delwin ve Sand ile hiç iyi geçinemiyordu ve çok eşliliğe karşı bir tutum takınmıştı. Şimdiye dek Delwin ve Sand'in resimlerini hiç görmemiştim. Sarayda asılı resimleri de yoktu ve onlardan nadiren bahsedilirdi. Ama Harla'nın kraliçe olduğu kısa bir süre için Amber'de yaşamışlardı.

Annelerinin ölümünden sonra Oberon'un anayurtlarına karşı politikalarından hoşnut kalmamışlar -orayı sık sık ziyaret ederlerdi- ve bir süre sonra bir daha Amberle ilgili hiçbir şeye bulaşmayacaklarına yemin ederek gitmişlerdi. İşin içinde her tür kardeş politikası da olabilirdi. Bilmiyorum.

Ama kraliyet ailesinin iki kayıp üyesi buradaydı ve görünüşe göre Luke'un onlardan haberi olmuş, eski kızgınlıkları canlandırmak ve müttefik kazanmak için onlara yaklaşmıştı. İşe yaramadığını itiraf etmişti, iki yüz yıl eski bir kini ayakta tutmak için uzun bir süredir. Anladığım kadarıyla gitmelerinin üzerinden bu kadar zaman geçmişti. Bir an, sırf merhaba dernek için onlarla iletişime geçip geçmemeyi düşündüm. Luke'a yardım etmekle ilgilenmemişlerse, varlıklarından henüz haberdar oldukları diğer tarafa yardım etmekle de ilgilenmezlerdi herhalde. Ailelerinin hiç karşılaşmadıkları bir üyesi olarak kendimi tanıtmak ve saygılarımı sunmak uygun olurdu sanırım.

Mevcut durum pek uygun olmadığından bunu bir başka zaman yapmaya karar verdim. Koz Kartlarını iyi niyetle kendi koleksiyonuma kattım.

Ve bir de Dalt vardı. Anladığım kadarıyla Amber'in yeminli düşmanı. Kartını tekrar incelerken merak ettim. Luke'un bu kadar iyi dostuysa, belki olanları ona bildirmeliydim. Söz konusu şartları biliyor olabilirdi ve kullanabileceğim bir şey söyleyebilirdi. Aslında, düşündükçe -Dört Dünya Kalesi'ndeki mevcudiyetini hatırlayınca- ona ulaşmaya çalışmak daha da baştan çıkarıcı geldi. Orada neler olup bittiği konusunda bir şeyler bile yakalayabileceğimi düşündüm.

Parmak boğumumu kemirdim. Yapmalı mıydım, yapmamalı mı? Bundan ne tür bir zarar gelebileceğini göremiyordum. Herhangi bir şey vermeyi planlamıyordum. Yine de, birkaç endişem vardı.

Ne olacaksa, diye karar verdim sonunda. Hiçbir şeyi göze almazsanız...

Alo, alo. Aniden soğuyan karttan uzandım...

Bir yerlerde irkilme dolu bir an ve bir Aha! Duygusu.

Hayata dönen bir portre gibi, görüş alanım kıpırdandı.

"Sen kimsin?" diye sordu adam, elini kılıcının kabzasına götürüp yan çekerek.

"Adım Merlin," dedim “ve Rinaldo isimli ortak bir tanıdığımız var. Sana kötü yaralandığını bildirmek istedim."

Şimdiye dek ikimiz de iki gerçekliğin arasında, katı ve birbirimize karşı berrak kalmıştık. Resminin düşündürdüğünden daha iriydi ve taş-duvarlı bir odanın ortasında duruyordu. Solundaki pencere mavi bir gökyüzü ve bir bulut kümesi gösteriyordu. Başta iri iri açılan yeşil gözleri şimdi kısılmış, çenesindeki ifade biraz saldırgan bir hal almıştı.

"Nerede o?" diye sordu.

"Burada. Benim yanımda," diye yanıt verdim.

"Ne talihli," diye yanıt verdi ve kılıcı eline alarak ilerledi.

Koz Kartımı çevirdim, ama bu iletişimi kesmedi. Bunu yapmak için Logrus’u çağırmam gerekti ve aramıza giyotin bıçağı gibi düşerek, elektrik kablosuna dokunmuşum gibi silkinmeme sebep oldu. Tek tesellim, Dalt’ında kuşkusuz aynı şeyleri hissetmesiydi.

"Merle, neler oluyor?"' Luke’un sesi boğuk çıkıyordu. “Dalt’ı gördüm..."

"Ah, evet. Onu aramıştım."

Başını hafifçe kaldırdı. “Neden?"

"Ona senden bahsetmek için. O senin dostun, değil mi?"

"Seni piç kurusu!" dedi. “Bunu bana yapan oydu!"

Sonra öksürmeye başladı ve yanına koştum.

"Bana biraz su ver, olmaz mı?" dedi.

"Geliyor."

Banyoya gidip bir bardak getirdim. Onu doğrulttum, birkaç yudum içti.

"Belki sana söylemeliydim," dedi sonunda. “Ama o şekilde... oyunlar oynayacağın... aklıma gelmedi. Neler olup bittiğini... bilmezken..."

Yine öksürdü, biraz daha su içti.

"Sana ne söylemek... ne söylememek gerektiğini bilmek güç," diye devam etti bir süre sonra.

"Neden her şeyi anlatmıyorsun?" diye öneride bulundum.

Başını hafitçe iki yana salladı. “Yapamam. Muhtemelen ölümüne sebep olur. Daha büyük olasılıkla ikimizin birden."

"Olayların gidişine bakarak, sen bana anlatsan da, anlatmasan da aynı şey olabilir."

Hafifçe gülümsedi ve biraz daha su içti.

"Bunun bir kısmı kişisel," dedi sonra “ve başka kimsenin işe karışmasını istemiyorum."

"Bir süredir her bahar beni öldürmeye çalışmanın da oldukça kişisel olduğunu anlıyorum," diye yorum yaptım, “ama yine de bir şekilde kendimi işe karışmış hissediyorum."

"Tamam, tamam," dedi, arkasına yaslanıp sağ elini kaldırarak. “Sana bunu uzun zaman önce bıraktığımı söyledim."

"Ama girişimler devam etti.

"Ben yapmadım."

Tamam, diye karar verdim. Dene. “Jasra’ydı, değil mi?"

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Annen olduğunu biliyorum ve bunun onun da savaşı olduğunu anlıyorum."*

Başını salladı. “Demek biliyorsun... Tamam. Bu her şeyi kolaylaştırıyor." Nefes almak için durdu. “Bu 30 Nisan olaylarını pratik yapmam için başlattı. Seni daha iyi tanıyıp bıraktığımda deliye döndü."

"Demek kendisi devam etti?"

Başını salladı.

"Senin Caine’in peşine düşmeni istedi," dedim.

"Düştüm de."

"Ama diğerleri? İddiaya girerim onlar konusunda da sana güveniyordur. Ve sen yapacağından o kadar emin değilsin."

Sessizlik.

"Yapacak mısın?" dedim.

Bakışlarını kaçırdı, dişlerini gıcırdattığını duydum.

"Çengelden kurtuldun," dedi sonunda. “Seni incitmeye niyetim yok. Onun incitmesine de izin vermeyeceğim."

"Ya Bleys, Random, Fiona, Flora, Gerard, ..."

Bir kahkaha attı, bu irkilmesine ve göğsünü tutmasına sebep oldu.

"Bizden korkmaları için sebep yok," dedi, “şu anda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşün," dedi bana. “Koz Kartı kullanarak eski daireme dönebilir, yeni kiracıların ödlerini patlatabilir, bir ambulans çağırabilirdim. Şu anda acil serviste olurdum."

"Neden değilsin?"

"Bundan daha kötü yaralandığım oldu ve hayatta kaldım. Buradayım, çünkü yardımına ihtiyacım var."

"Ah. Ne için?"

Bana baktı, sonra yine bakışlarını kaçırdı. “Başı dertte ve onu kurtarmak zorundayız."

"Kimin?" diye sordum, yanıtı zaten bildiğim halde.

"Annemin," diye yanıt verdi.

Gülmek istedim, ama yüzündeki ifadeyi görünce yapamadım. Beni defalarca öldürmeye çalışan bir kadını kurtarmasına yardım etmemi istemek epey cesaret isterdi. Ve hayatındaki en büyük amaç, akrabalarımı yok etmek gibi görünen bir kadın.

Cesaret mi, yoksa...

"Gidecek başka kimsem yok," dedi.

"Beni buna ikna edebilirsen, Luke, Yılın Satıcısı Ödülü’nü hak edersin," dedim. “Ama dinlemeye razıyım."

"Yine boğazım kurudu," dedi.

Gidip bardağı yeniden doldurdum. Bardakla döndüğümde, koridordan küçük bir ses duyduğumu sandım. Luke’un birkaç yudum içmesine yardım ederken dinlemeye devam ettim.

Bitirdiği zaman başını salladı, ama o sırada bir ses daha duydum. Parmağımı dudaklarıma kaldırdım ve kapıya baktım.

Bardağı bırakıp, kılıcımı alarak odayı aştım.

Ama ben oraya varamadan kapı hafifçe çalındı.

"Evet?" dedim, ilerlerken.

"Benim," dedi Vinta’nın sesi. “Luke’un orada olduğunu biliyorum ve onu görmek istiyorum."

"İşini bitirebilesin diye mi?" dedim.

"Sana niyetimin bu olmadığını söyledim."

"O zaman insan değilsin," dedim.

"Olduğumu hiç söylemedim."

"O zaman Vinta Bayle değilsin," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra, “Değilsem ne olacak?"

"O zaman kim olduğunu söyle."

"Yapamam."

"O zaman yarı yolda buluşalım," dedim, onunla ilgili bütün tahminlerime dayanarak, “Ve eskiden kim olduğunu söyle."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, anlıyorsun. Herhangi birini seç. Umurumda değil."

Bir sessizlik daha oldu, sonra, “Seni yangından kurtardım," dedi, “ama atı kontrol edemedim. Gölde öldüm. Beni kendi pelerinine sardın..."

Bu beklediğim yanıt değildi. Ama iyi bir yanıttı.

Silahımın ucuyla çengeli kaldırdım. Kapıyı itip açtı, elimdeki kılıca baktı.

"Dramatik," diye yorum yaptı.

"Beni kuşatan tehlikelerle beni etkiledin," dedim.

"Görünüşe göre yeterince değil." Gülümseyerek içeri girdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ona mavi taşlar ve ahenk kazanman sonucunda peşine ne takmış olabileceğine dair soru sorduğunu duymadım."

"Kulak misafiri oluyordun."

"Eski bir alışkanlık," diye kabul etti.

Luke’a döndüm ve tanıştırdım. “Luke, bu Vinta Bayle, bir açıdan."

Luke, gözlerini ondan hiç ayırmadan sağ elini kaldırdı. “Tek bir şey bilmek istiyorum," diye başladı.

"İddiaya girerim istiyorsundur," diye yanıt verdi Vinta. “Seni öldürecek miyim, öldürmeyecek miyim? Merak etmeye devam et. Henüz karar vermedim. Sarı Luis Obispo’nun kuzeyinde benzininin bittiği ve cüzdanının yanında olmadığını anladığın zamanı hatırlıyor musun? Eve dönmek için kız arkadaşından borç almak zorunda kalmıştın. Senden iki kez istedi, ama ona borcunu ödemedin."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye fısıldadı.

"Bir gün üç motosikletçiyle kavga ettin," diye devam etti. "İçlerinden biri kafana zincir doladığında bir gözünü kaybetmene ramak kaldı. Hayli iyileşmiş görünüyor. Yara izini göremiyorum..."

"Ama kazandım," diye ekledi Luke.

"Evet. Bir Harley’i senin gibi kaldırıp fırlatabilecek çok insan yoktur."

"Bilmeliyim," dedi, “bunları nasıl öğrendin?"

"Belki bir gün sana bunu da anlatırım," dedi. “Sırf dürüst olman için bahsettim onlardan. Şimdi sana sorular soracağım ve hayatın bana dürüstçe yanıt verip vermemene bağlı. Anladın mı..."

"Vinta," diye araya girdim, “bana Luke’u öldürmekle ilgilenmediğini söyledin."

"Listemin en tepesinde değil," diye yanıt verdi, “ama tepede olanın yolundaysa, gider."

Luke esnedi. “Sana mavi taşları anlatayım," diye mırıldandı.

"Merle’nin peşine, mavi taş izine koyduğum kimse yok."

"Jasra’nın o şekilde peşine taktığı biri olabilir mi?"

"Belki. Bilmiyorum."

"Ya dün gece Amber’de ona saldıranlar?"

"İlk defa duyuyorum," dedi ve gözlerini kapattı.

"Şuna bak," diye emretti Vinta, cebindeki mavi düğmeyi çıkararak.

Luke gözlerini açtı ve kıstı.

"Tanıdın mı?"

"Hayır," dedi ve yine gözlerini kapattı.

"Ve artık Merle’ye zarar vermeyi düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Bu doğru," diye yanıt verdi Luke, uykuya dalarken.

Vinta ağzını yine açtı, ama ben, “Bırak uyusun. Hiçbir yere gitmiyor," dedim.

Bana neredeyse öfkeli bir bakış fırlattı, sonra başını salladı.

"Haklısın," dedi.

"Şimdi ne yapacaksın. Uyurken mi öldüreceksin onu?"

"Hayır," diye yanıt verdi. “Doğruyu söylüyordu."

"Bu fark yaratır mı?"

"Evet," dedi, “şimdilik."

Bölüm 7

Uzaktaki bir köpek dövüşü ve ulumalar dahil her şeye rağmen oldukça güzel bir uyku çektim. Vinta soru-yanıt oyununu oynamak istemiyordu ve ben de onun artık Luke’u rahatsız etmesini istemiyordum. Onu bizi yalnız bırakması ve dinlenmemize izin vermesi konusunda ikna ettim. Rahat sandalyeye yığıldım, ayaklarımı diğerine uzattım. Luke ile sohbetimizi yalnızken devam ettirmeyi umuyordum. Uykuya dalmadan önce, içlerinden hangisine daha az güvendiğime karar vermeye çalışırken kendi kendime güldüğümü hatırlıyorum.

Günün ilk ışıkları ve kuşların tartışmalarıyla uyandım. Defalarca gerindim ve banyoya gittim. Hızlı bir duştan sonra Luke’un öksürdüğünü, ismimi fısıldadığını duydum.

"Basurun azmadıysa biraz bekle," diye yanıt verdim ve kurulandım. “Su mu istiyorsun?" diye sordum bu arada.

"Evet. Biraz getir."

Havluyu omzuma atıp ona su götürdüm.

"Kadın hâlâ buralarda mı?" diye sordu bana.

"Hayır."

"Bardağı bana ver ve git koridoru kontrol et, olmaz mı? Ben idare ederim."

Başımı salladım ve bardağı uzattım. Kapıyı yavaşça açarken elimden geldiğince sessiz oldum. Koridora çıktım, köşeye kadar yürüdüm. Görünürlerde kimse yoktu.

"Temiz," diye fısıldadım odaya döndüğümde.

Luke gitmişti. Bir an sonra banyodan sesini duydum.

"Lanet olsun! Sana yardım ederdim!" dedim.

"Henüz kendi kendime işeyebiliyorum," diye yanıt verdi, sağlam elini duvara yaslayarak ve sendeleyerek odaya dönerken. “Bunu yapıp yapamadığımı görmeliydim," diye ekledi, yatağın kenarına çökerken. Elini yine göğüs kafesine koydu ve hızlı hızlı nefes aldı. “Lanet olsun! Acıyor!"

"Bırak uzanmana yardım edeyim."

"Tamam. Dinle, bu kadarını yapabildiğimi ona söyleme."

"Tamam," dedim. “Şimdi sakin ol. Dinlen."

Başını iki yana salladı. “Kadın esip püfürerek buraya dönmeden önce sana olabildiğince çok şey anlatmak istiyorum," dedi “ve yapacaktır da inan bana."

"Kesin olarak biliyor musun?"

"Evet. O insan değil ve her tür mavi taşa ikimizden de daha fazla ahenk kazanmış. Büyü tarzını anlamıyorum, ama benim de kendi büyüm var ve onun bana ne söylediğini biliyorum. Ama sorun üzerinde çalışmaya başlamama sebep olan senin, kim olduğu sorman oldu. Sen anladın mı?"

"Tamamen değil, hayır."

"Eh,, giysi değiştirir gibi beden değiştirebildiğini biliyorum ve Gölge’de yolculuk edebiliyor."

"Meg Devlin ya da George Hansen isimleri senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Etmeli mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ikisi de oydu, eminim."

Dan Martinez’den bahsetmemiştim. Birbirlerine kurşun sıktıklarından ve ondan bahsetmek Luke’un Vinta’ya güvensizliğini arttıracağından değil. New Mexico’daki gerilla operasyonundan haberim olduğunu bilmesini istemediğimden ve konunun o yöne gideceğini görebiliyordum.

"Aynı zamanda Gail Lampron’du."

"Okuldaki eski kız arkadaşın mı?" dedim.

"Evet. Onda tanıdık bir şey olduğunu hemen fark ettim. Ama daha sonra anladım. Gail’in bütün küçük jestleri var. Başını çevirmesi, konuşurken ellerini ve gözlerini kullanması. Sonra, yalnızca tek bir ortak tanığı olan iki olaydan bahsetti Gail."

"Bilmeni istemiş gibi görünüyor."

"Sanırım istiyordu," diye kabul etti.

"Neden doğrudan söylemedi acaba?"

"Söyleyebileceğini sanmıyorum. Üzerinde bir büyü olabilir, ama insan olmadığından anlamak güç." Bunu söylerken gizlice kapıya baktı. Sonra, “Yine kontrol etsene," diye ekledi.

"Hâlâ temiz," dedim. “Peki, ya..."

"Başka zaman," dedi. “Buradan gitmeliyim."

"Vinta’dan uzaklaşmak istediğini görebiliyorum..." diye başladım.

Başını iki yana salladı. “Konu bu değil," dedi. “Dört Dünya Kalesi’ne gitmeliyim, kısa zamanda."

"Ama durumun..."

"İşte bu. Dernek istediğim bu. Buradan bir önce uzaklaşmalıyım ki kısa zamanda durumum düzelsin. Sanırım ihtiyar Sharu Garrul serbest kaldı. Neler olduğunu ancak böyle açıklayabiliyorum."

"Ne oldu ki?"

"Annemden zor durumda olduğunu bildiren bir çağrı aldım. Onu senden kurtardıktan sonra Kale'ye dönmüştü."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden Kale'ye gitti?"

"Eh, orası bir güç merkezi. Dört dünyanın bir araya gelmesi çok fazla güç salıveriyor ve buna yeteneği olanlar bu kaynaktan..."

"Demek gerçekten de orada dört dünya bir araya geliyor. Ne tarafa gittiğine bağlı olarak dört farklı Gölge'de olacağını mı söylüyorsun?"

Bir an beni inceledi. "Evet," dedi sonunda, "ama tüm ayrıntıları istersen asla her şeyi anlatmayı başaramam."

"Ve sen çok fazla ayrıntı saklarsan ben asla anlayamayacağım. Kale'ye güç toplamak için gitti, ama başını belaya soktu. Yardım etmen için seni aradı. Hem neden güç istiyordu ki?"

"Mm. Şey, ben Hayaletçark ile sorun yaşıyordum. Bizim tarafımıza geçmesi için onu ikna ettiğimi sanmıştım, ama annem muhtemelen yeterince hızlı ilerleyemediğimi düşündü ve görünüşe göre onu muazzam bir büyüyle bağlamaya karar verdi. Sonra..."

"Bir dakika bekle. Sen Hayaletle mi konuşuyordun? Nasıl iletişim kurdun? Çizdiğin Koz Kartları işe yaramaz."

"Biliyorum. İçeri girdim."

"Nasıl becerdin?"

"Dalgıç kıyafetleriyle. Oksijen tankı da aldım."

"Seni it herif seni. Bu ilgi çekici bir yaklaşım."

"Boş yere Büyük Tasarım'ın en iyi satıcısı olmadım. Onu neredeyse ikna ediyordum. Ama annem seni nereye kapattığımı öğrendi ve seni kontrol altına alarak olayları hızlandırmaya karar verdi, sonra seni bir anlaşma yapmak için kullanacaktı. Sanki sen bizim tarafımıza geçermişsin gibi. Her neyse, bu plan başarısız olunca benim onu senin elinden kurtarmam gerekti ve sonra yine ayrıldık. Kashfa'ya gideceğini sanıyordum, ama kaleye gitmiş. Dediğim gibi, sanırım Hayaletçark'a karşı büyük bir iş çevirmeye

çalışacaktı. Yaptığı şeyle fark etmeden Sharu’yu serbest bıraktığına inanıyorum. Adam mekanı ele geçirmiş ve onu yakalamış. Her neyse, ondan bu çılgın çağrıyı aldım, bu yüzden..."

"Ah, şu ihtiyar sihirbaz," dedim, “orada ne kadar zamandır tutsak kalmıştı?"

Luke omuzlarını silkecek oldu, ama vazgeçti. “Lanet olsun, bilmiyorum. Kimin umurunda? Çocukluğumdan beri bir askılık o."

"Askılık mı?"

"Evet. Büyü düellosunu kaybetti. Onu annem mi yendi, yoksa babam mı, bilmiyorum. Her kim yenmişse, kollarını açmış durumda, büyü ortasında yakalandı. Onu o şekilde, tahta gibi dondurdular. Daha sonra girişe yakın bir yere koydular. İnsanlar üzerine pelerinlerini ve şapkalarını asıyordu. Hizmetkarlar zaman zaman tozunu alıyorlardı. Hatta küçükken, ağaçmış gibi üzerine ismimi kazımıştım. Hep onu bir mobilya olarak düşündüm. Ama daha sonra, zamanında oldukça iyi bir büyücü sayıldığını öğrendim."

"Adam çalışırken mavi maske takıyor muydu?"

"Beni yakaladın. Tarzını bilmiyorum. Diyorum ki, akademik araştırmalara girmeyelim, yoksa ben bitirmeden Vinta gelmiş olacak. Aslında, belki şimdi gitmeliyiz, kalanını daha sonra anlatırım."

"I-ıh," dedim. “Dün gece işaret etmiş olduğun gibi, benim tutsağımsın. Şimdikinden çok daha fazlasını öğrenmeden gitmene izin verirsem deliyim dernektir. Sen Amber’e karşı bir tehditsin. Cenazede attığın bomba oldukça gerçekti. Sana bize karşı kullanman için bir fırsat daha vermek istediğimi mi düşünüyorsun?"

Gülümsedi, sonra vazgeçti. “Neden Corwin’in oğlu olarak doğdun ki?" dedi. Sonra, “Kaçmayacağıma dair söz versem?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Seni ele geçirdiğimi ve teslim etmediğimi öğrenirlerse başını büyük belaya girer. Ne koşul öne sürüyorsun? Amber’e karşı savaşından vazgeçeceğine yemin eder misin?"

Alt dudağını çiğnedi. “Bunu yapmam mümkün değil, Merle."

"Bana anlatmadığın şeyler var, değil mi?"

Başını salladı. Sonra aniden sırıttı. “Ama sana reddedemeyeceğin bir anlaşma önereceğim."

"Luke, bana zorlu satıcı saçmalığını yapma."

"Bir dakika ver, olmaz mı? Ve neden bunu es geçemeyeceğini gör."

"Luke, yutmuyorum."

"Yalnızca bir dakika. Altmış saniye. İşim bittiği zaman hayır demekte özgürsün."
"Tamam," dedim. “Söyle."
"Tamam. Amber’in güvenliği için yaşamsal öneme sahip bir şey biliyorum ve kimsenin haberinin olmadığından eminim. Bana yardım ettikten sonra sana söyleyeceğim."
“Neden bize böyle bir bilgiyi veresin? Kendi kendini alt ediyormuşsun gibi görünüyor."
"Biliyorum ve öyle. Ama önerebileceğim tek şey bu. Buradan, zamanın daha hızlı aktığını bildiğim bir yere gitmeme yardım et, kaledeki yerel zamana göre bir gün içinde iyileşeyim."
"Ya da buraya göre, sanırım."
"Doğru. Sonra... Eyvah!"
Yatağın üzerine yayıldı, sağlam eliyle göğsünü tuttu ve inlemeye başladı.
"Luke!"
Başını kaldırdı, bana göz kırptı, kapıya baktı ve inlemeye devam etti.
Kısa süre sonra kapı çalındı.
"Gel," dedim.
Vinta girdi ve ikimizi de inceledi. Bir an, Luke’a bakarken yüzünden gerçek bir endişe ifadesi geçti. Sonra yatağın yanına ilerledi ve ellerini Luke’un omzuna koydu. Yarım dakika kadar orada kaldı, sonra, “Yaşayacaksın," dedi.
"Şu anda," diye yanıt verdi Luke, “bunun bir nimet mi, yoksa lanet mi olduğunu bilmiyorum." Sonra sağlam elini ona doladı, aniden yakına çekip öptü. “Selam, Gail," dedi. “Uzun zaman oldu."
Vinta normalden daha yavaş bir hareketle geri çekildi.
"Çoktan iyileşmiş görünüyorsun," diye yorum yaptı “ve Merle’nin sana yardım etmek için bir şey yaptığını görebiliyorum."
Bir an hafifçe gülümsedi, sonra, “Evet," dedi. “Çok uzun zaman oldu, seni aptal sporcu. Hâlâ yumurtanı az pişmiş mi seviyorsun?"
"Evet," diye kabul etti Luke. “Ama yarım düzine değil. Bugün belki yalnızca iki tane. Keyfim pek yerinde değil."
"Tamam," dedi kadın. “Gel, Merle. Göz kulak olman için sana ihtiyacım var."
Luke bana komik bir bakış fırlattı, kuşkusuz onun benimle kendisi hakkında konuşmak istediğinden emindi. Ve aynı sebepten, tüm Koz

Kartları cebimde olduğu halde onu yalnız bırakmak istemiyordum. Yeteneklerinin çapı konusunda hâlâ emin değildim ve niyetleri hakkında çok daha az şey biliyordum. Bu yüzden yerimde kaldım.

"Belki hastanın yanında biri kalmalı," dedim Vinta'ya.

"Bir şey olmaz," dedi "ve bir hizmetkarı korkutup kaçıramazsam sana ihtiyacım olabilir."

Diğer yandan, belki bana söyleyecek ilginç bir şeyi vardı...

Gömleğimi bulup giydim. Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim.

"Tamam," dedim. "Birazdan görüşürüz, Luke."

"Hey," diye karşılık verdi, "bak bakalım benim için asa, baston gibi bir şey bulabilecek misin?"

"Biraz aceleci davranmıyor musun?" diye sordu Vinta.

"Asla bilemezsin," diye yanıt verdi Luke.

Kılıcımı yanıma aldım. Vinta'yı odadan dışarı, merdivenlerden aşağı takip ederken aklıma, içimizden herhangi iki kişi bir araya geldiği zaman, üçüncü hakkında söyleyecek şeyleri olabileceği geldi.

İşitme alanından çıkar çıkmaz Vinta konuştu, "Sana gelerek risk aldı."

"Evet, öyle."

"Başvurabileceği tek kişisin sen olduğunu hissettiğine göre, demek olaylar onun için kötü gitti."

"Doğru, herhalde."

"Aynı zamanda, iyileşecek bir yer dışında bir şey daha istediğinden eminim."

"Muhtemelen öyle."

"Muhtemelen mi? Şimdiye dek senden istemiş olmalı."

"Belki."

"Ya istemiştir, ya istememiştir."

"Vinta, bana söylemek istediğin her şeyi söylediğin açık," dedim. "Eh, aksi de doğru. Eşitiz. Sana açıklama borçlu değilim. Luke'a güvenebileceğimi hissedersem, güvenirim. Her durumda, henüz karar vermiş değilim."

"Demek bir öneri yaptı. Bana ne olduğunu söylersen karar vermene yardım edebilirim."

"Hayır, teşekkürler. Sen de onun kadar kötüsün."

"Ben senin iyiliğini düşünüyorum. Bir müttefiki reddetmekte o kadar acele etme."

"Etmiyorum," dedim. “Ama durup düşünürsen, Luke hakkında, senin hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyorum. Sanırım ona hangi konularda güvenebilirim, hangilerinde güvenemem, biliyorum."

"Umarım hayatını ortaya koymuyorsundur."

Gülümsedim. “Bu konuda muhafazakar davranmaya eğilimliyimdir."

Mutfağa girdik, Vinta oradan sorumlu görünen, daha önce karşılaşmadığım bir kadınla konuştu. Kahvaltı için istediklerimizi kadına söyledik ve beni yan kapıdan terasa çıkardı. Oradan, doğudaki bir ağaç kümesini işaret etti.

"Orada iyi bir fidan bulabilirsin," dedi, “Luke’un asası için."

"Muhtemelen öyle," diye yanıt verdim ve o yöne yürümeye başladık. “Demek gerçekten de Gail Lampron’dun," dedim aniden.

"Evet."

"Bu beden değiştirme olayını hiç anlamıyorum."

"Ve sana anlatmayacağım."

"Neden anlatmayacağını söylemende sakınca var mı?"

"Evet."

"Anlatmaz mısın, anlatamaz mısın?"

"Anlatamam," dedi.

"Ama zaten bildiğim bir şey varsa, ona ekleme yapabilir misin?"

"Belki. Bir dene."

"Dan Martinez’de içimizden birine ateş ettin. Hangisiydi?"

"Luke," diye yanıt verdi.

"Neden?"

"Aradığım kişinin o olmadığına ikna olmuştum. Bu da, senin için bir tehdit oluşturuyor anlamına geliyordu."

"ve beni korumak istedin," diye bitirdim.

"Kesinlikle."

"'Aradığım kişi' derken neyi kastettin?"

"Dilim sürçtü. Oradaki güzel bir ağaca benziyor."

Güldüm. “Çok kalın. Tamam, öyle olsun."

Koruluğa yöneldim. Sağda kullanılabilecek fidanlar vardı.

Sabahın mızrak mızrak açtığı ışıktan yarıklar, ıslak yapraklar ve çizmelerime yapışan çiy damlaları arasında ilerlerken, yolda sıra dışı bir sürünme izi, sağa giden bir dizi işaret gördüm. Orada...

"O ne?" dedim, biraz da konuşmuş olmak için, çünkü Vinta’nın da bileceğini sanmıyordum. Eski bir ağacın gölgesindeki karanlık yığına yöneldim.

Oraya ondan önce vardım. Bayle’nin köpeklerinden biriydi, iri, kahverengi olanı. Boğazı parçalanmıştı. Kan, kararmış, pıhtılaşmıştı. Üzerinde birkaç böcek sürünüyordu. Sağda daha küçük bir köpeğin kalıntılarını gördüm. Bağırsakları deşilmişti.

Kalıntıların çevresindeki alanı inceledim. Islak toprağa çok iri pençe izleri çıkmıştı. En azından geçmişte karşılaştığım ölümcül, köpeksi yaratıkların üç parmaklı izleri değildi. Yalnızca çok iri bir köpeğe ait izler gibi görünüyordu.

"Dün gece işittiklerim bunlar olmalı," dedim. “Köpek dövüşü gibi geldiğini düşünmüştüm."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu.

"Sen gittikten bir süre sonra. Uyukluyordum."

Sonra Vinta tuhaf bir şey yaptı. Diz çöktü, eğildi ve izleri kokladı. Ayağa kalktığı zaman yüzünde hafifçe şaşırmış bir ifade vardı.

"Ne buldun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, sonra kuzeydoğuya, uzaklara baktı.

"Emin değilim," dedi sonunda, “ama o tarafa gitmiş."

Zemini biraz daha inceledim, doğruldum ve sonunda yaratığın gittiği yolu takip ettim. Gerçekten de o tarafa ilerliyordu, ama koruluktan birkaç yüz metre sonra izi kaybettim. Sonunda geri döndüm.

"Köpeklerden biri diğerlerine saldırmış herhalde," dedim.

"Kahvaltılarımızı sıcak yemek istiyorsak o asayı bulup geri dönsek iyi olacak."

İçeride, Luke’un kahvaltısının yukarı gönderildiğini öğrendim. İkiye bölünmüştüm. Kendi kahvaltımı yukarı götürüp ona katılmak ve konuşmamıza devam etmek istiyordum. Ama bunu yaparsam Vinta bana eşlik ederdi ve konuşmamıza devam edemezdik. Ne de o koşullar altında Vinta ile daha fazla konuşabilirdim. Bu yüzden aşağıda ona katılmak zorunda kaldım ve bu Luke’un benim istediğimden daha uzun süre yalnız kalacağı anlamına geliyordu.

Böylece Vinta, “Burada yiyeceğiz," deyip beni büyük bir salona götürdüğü zaman itiraz etmedim. Penceresi açık duran odam terasın

üzerinde olduğu için burayı seçtiğini tahmin ediyordum. Dışarıda yesek Luke konuştuklarımıza kulak misafiri olabilirdi.

Uzun, koyu renk ahşaptan bir masanın ucuna oturduk ve servis yapıldı. Yine yalnız kaldığımızda sordu, “Şimdi ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, biraz üzüm suyu yudumlarken.

Bakışlarını yukarıya kaldırdı. “Luke konusunda," dedi.

"Onu Amber’e mi götüreceksin?"

"Yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyor," diye yanıt verdim.

"Güzel," dedi. “Belki de onu en kısa zamanda götürmelisin. Sarayda sağlık hizmetleri iyi."

Başımı salladım. “Evet, var."

Birkaç lokma yedik, sonra sordu, “Yani yapmaya niyetlendiğin şey bu, değil mi?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü başka her şey son derece aptalca olurdu ve onun yapmak istemeyeceği açık. Bu yüzden, seni bir başka şeye ikna etmeye çalışacak, iyileşirken ona bir miktar özgürlük verecek bir şeye. Ne tür bir bok olduğunu biliyorsun. Aklındaki her ne ise, büyük bir fikirmiş gibi anlatacak. Onun Amber’in düşmanı olduğunu ve yine harekete geçtiğinde senin yolunu tıkayacağını unutmamalısın."

"Mantıklı geliyor," dedim.

"Daha lafımı bitirmedim."

"Öyle mi?"

Gülümsedi ve birkaç lokma daha alarak beni merak içinde bıraktı. Sonunda, “Sana gelmesinin bir sebebi var," diye devam etti. “Yaralarını yalamak için gidebileceği bir sürü yer vardı. Ama sana geldi, çünkü bir şey istiyor. Kumar oynuyor, ama bu hesaplı bir şey. Ona inanma, Merle. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Neden kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyorsun, anlamıyorum," diye yanıt verdim.

"Bunu hiç söylemedim," diye karşılık verdi. “Ama bazı kararlar çok hassas dengeye sahiptir. Bazen bir ya da öteki tarafa biraz fazla ağırlık vermek fark yaratır. Luke’u tanıyorsun, ben de öyle. Bu ona şans verilecek bir zaman değil."

"Bu noktada haklısın," dedim.

"Demek ona istediğini vermeye karar verdin!"

Gülümsedim ve biraz kahve içtim. “Lanet olsun, bana öneri yapacak kadar uzun süre ayık kalmadı," dedim. “Bütün bunları düşündüm ve aklında ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Olabildiğince çok şey öğrenmen gerekmediğini söylemedim. Yalnızca sana Luke’la konuşmanın bazen bir ejderle konuşmaya benzediğini hatırlatmak istedim."

"Evet," diye kabul ettim. “Biliyorum."

"Ve ne kadar oyalanırsan, o kadar güç olacak," diye ekledi.

Kahveden bir yudum aldım; sonra, “Ondan hoşlanmış mıydın?" diye sordum.

"Hoşlanmak mı?" dedi. “Evet, hoşlanıyordum. Hâlâ hoşlanıyorum. Ama bu noktada bunun önemi yok."

"Bundan emin değilim," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"İyi bir sebep olmadan ona zarar vermezsin."

"Hayır, vermem."

"Şu anda benim için bir tehdit oluşturmuyor."

"Öyle görünmüyor."

"Diyelim ki Ambere gidip Desen’i yürümek ve onları habere hazırlamak için onu sana bıraktım..."

Başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır," diye bildirdi. “Şu an bu sorumluluğu almam. Alamam."

"Neden olmasın?"

Tereddüt etti.

"Lütfen yine bana açıklayamayacağını söyleme," diye devam ettim. “Bana elinden geldiğince çok şey anlatmanın bir yolunu bul."

O zaman, sözcüklerini büyük dikkatle seçiyormuş gibi yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Çünkü benim için sana göz kulak olmak Luke’dan çok daha önemli. Senin için hâlâ, henüz anlayamadığım bir tehlike var, ama ondan kaynaklanmıyor gibi. Seni bu bilinmeyen tehlikeye karşı korumak ona göz kulak olmaktan daha büyük önceliğe sahip. Bu yüzden, burada kalamam. Amber’e dönüyorsan, ben de geliyorum."

"İlgini takdir ediyorum," dedim, “ama adımlarımı takip etmene dayanamam."

"İkimizin de seçeneği yok."

"Diyelim ki buradan uzaktaki bir gölgeye Koz Kartı kullanarak gittim?"

"Seni takip etmek zorundayım."

"Bu bedende mi, yoksa bir başka bedende mi?"

Bakışlarını kaçırdı. Yemeğini karıştırdı.

"Başkaları olabileceğini çoktan itiraf ettin. Beni esrarengiz bir yöntemle buluyorsun, sonra yakınımdaki birinin bedenini alıyorsun."

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Belki bir şey, konuşmana engel oluyor," diye devam ettim, “ama durum bu. Biliyorum."

Bir kez, kısaca başını salladı ve yemeye devam etti.

"Diyelim ki hemen şimdi gittim," dedim “ve sen o tuhaf yönteminle takip ettin." Meg Devlin ve Bayan Hansen ile yaptığım telefon konuşmalarını düşündüm. “O zaman gerçek Vinta Bayle kendi bedeninde, hafızasında bir boşlukla uyanacak, değil mi?"

"Evet," diye yanıt verdi yumuşak bir sesle.

"Ve bu Luke’u, kim olduğunu anlaması durumunda onu yok etmekten mutlu edecek bir kadınla baş başa bırakacak."

Hafifçe gülümsedi. “Tam olarak öyle," dedi.

Bir süre sessizlik içinde yemek yedik. Amber’e dönmem ve Luke’u yanımda götürmem için tüm seçeneklerimi tıkamaya çalışmıştı. Zorlanmaktan ve kullanılmaktan hoşlanmam. Zorla bir şey yaptırılmaktansa, refleks olarak, benden istenenden başka bir şey yaparım.

Yemeğimi bitirdikten sonra kahve fincanlarımızı yeniden doldurdum. Karşımdaki duvara asılı köpek portreleri koleksiyonunu seyrettim. Yudumladım ve tadına vardım. Konuşmadım, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyordum.

Sonunda o konuştu. “Ee, ne yapacaksın?" diye sordu bana.

Kahvemi bitirip ayağa kalktım. “Luke’a asasını götüreceğim," dedim.

Sandalyemi yerine yerleştirdim ve asayı dayadığım köşeye yöneldim.

"Ya sonra?" dedi. “Ne yapacaksın?"

Asayı alırken ona bir bakış fırlattım. Avuçlarını masaya dayamış, dimdik oturuyordu. Nemesis bakışı, yüz hatlarını yine kaplamıştı ve havadaki elektriği neredeyse hissedebiliyordum.

"Ne yapmam gerekiyorsa," diye yanıt verdim ve kapıya yöneldim.

Görüş alanından çıkar çıkmaz hızımı arıtırdım. Merdivenlere ulaştığım zaman takip etmediğini gördüm. Basamakları ikişer ikişer tırmandım. Yukarı çıkarken kartlarımı çıkardım ve doğru kartı seçtim.

Odaya girdiğim zaman Luke’un sırtını yastıklara vermiş, dinlenmekte olduğunu gördüm. Kahvaltı tepsisi yatağın yanındaki küçük bir sandalyenin üzerindeydi. Kapının çengelini taktım.

"Ne oldu, dostum? Saldırıya falan mı uğradık?" diye sordu Luke.

"Kalk bakalım," dedim.

Silahını aldım ve yatağa yaklaştım. Doğrulması için elimi uzattım ve asa ile kılıcı uzattım.

"Elim zorlandı," dedim “ve seni Random’a teslim etmeyeceğim."

"Bu teselli verici," diye yorum yaptı.

"Ama buradan ayrılmalıyız. Hemen."

"Bana uyar."

Asaya dayanarak yavaşça ayağa kalktı. Koridorda bir ses duydum, ama çok geçti. Kartı kaldırdım ve konsantre oldum.

Kapı vuruldu.

"Bir şeyin peşindesin ve bunun yanlış şey olduğunu düşünüyorum," diye seslendi Vinta.

Yanıt vermedim. Görüntü berraklaşıyordu.

Kapı kasası muazzam bir tekmenin gücüyle parçalandı, çengel yerinden kurtuldu. Ben uzanıp kolunu tutarken, Luke’un yüzünde bir endişe ifadesi vardı.

"Hadi gel," dedim.

Ben Luke’u yürütürken Vinta gözlerinde şimşekler çakarak, ellerini uzatarak odaya daldı. Renk yelpazesi onu boğarken, dalgalanıp yok olurken “Aptal!" bağırışı bir feryada dönüştü.

Bir çimenlikte durduk ve Luke tuttuğu nefesini salıverdi.

"Kenarından sıyırmaktan hoşlanıyorsun, eski dostum," diye yorum yaptı ve sonra çevresine bakındı, mekanı tanımıştı.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bak hele," dedi. “Kristal bir mağara."

"Deneyimlerime dayanarak," dedim, “burada zamanın akışı senin istediğine yakın olmalı."

Başını salladı ve yavaşça yüksek, mavi tepeye yürümeye başladı.

"Hâlâ epey yiyecek var," diye ekledim “ve uyku tulumu bıraktığım yerde olmalı."

"İşe yarar," diye kabul etti.

Yamaca ulaşmadan nefes nefese durdu. Bakışlarının solumuzda saçılmış duran kemiklere takıldığını gördüm. Kayayı kaldıran ikilinin burada ölmesinden sonra aylar geçmiş olmalıydı, leş yiyenlerin işlerini yapmalarına yetecek kadar uzun.

Luke omuzlarını silkti, biraz ilerledi ve mavi taşa yaslandı. Yavaşça oturdu.

"İnmeye başlamadan önce dinlenmeliyim," dedi, “sen yardım etsen bile."

"Elbette," dedim. “Sohbetimizi bitirebiliriz. Hatırladığım kadarıyla bana reddedemeyeceğim bir teklif yapacaktın. Seni kalenin zaman akışına göre hızlı iyileşebileceğin bir yere getirecektim. Karşılığında sen de Amber’in güvenliği açısından yaşamsal öneme sahip bir bilgi verecektin."

"Doğru," diye kabul etti “ve henüz hikayemin geri kalanını da dinlemedin. Pakete dahil."

Karşısına çöktüm. “Bana annenin kaleye kaçtığını, görünüşe göre orada başını belaya soktuğunu ve senden yardım istediğini söyledin."

"Evet," dedi. “Bu yüzden Hayaletçark’la uğraşmayı bıraktım ve ona yardım etmeye çalıştım. Dalt ile iletişime geçtim ve gelip kaleye saldırmayı kabul etti."

"Acelen varken, bir paralı asker çetesi tanıyor olmak her zaman iyidir," dedim.

Bana hızlı, tuhaf bir bakış fırlattı, ama masum yüz ifademi korumayı başardım.

"Böylece onlara Gölge’de yol gösterdim ve kaleye saldırdık," dedi. “Oradayken bizi görmüş olmalısın."

Yavaşça başımı salladım. “Duvarı aştınız gibi görünüyordu. Yolunda gitmeyen ne oldu?"

"Hâlâ bilmiyorum," dedi. “İyi gidiyorduk. Savunmaları dağılıyordu, ama aniden Dalt üzerime yürüdü. Bir süre ayrı kalmıştık; sonra yine belirdi ve bana saldırdı. Başta hata yaptığını düşündüm -hepimiz kirlenmiş, kanla kaplanmıştık- bunun bir yanlış anlaşma olduğunu, birkaç saniye içinde hatasını fark edeceğini düşündüm."

"Sence seni sattı mı? Yoksa uzun süredir planladığı bir şey miydi? Eski bir garez?"

"Böyle olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"O zaman büyü?"

"Belki. Bilmiyorum."

Aklıma tuhaf bir düşünce geldi. “Caine’i senin öldürdüğünü biliyor muydu?" diye sordum.

"Hayır, yaptığım şeyleri herkese anlatmamayı prensip edinmişimdir."

"Beni işletmiyorsun, değil mi?"

Kahkaha attı, omzuma şaplak atacakmış gibi yaptı, sonra irkildi ve vazgeçti.

"Neden soruyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum. Yalnızca merak ettim."

"Elbette," dedi. Sonra, “Bana bir el versen de içeri girsek, böylece bana neler bıraktığını görsek?"

"Tamam."

Ayağa kalktım ve doğrulmasına yardım ettim. En kolay çıkışın olduğu yere, sağa yöneldik ve yavaş yavaş tepeye çıkmasına yardım ettim.

Zirveye ulaştığımızda asasına dayandı ve girişe baktı.

"Benim için aşağıya iniş kolay değil," dedi. “Başta kilerden bir fıçı yuvarlayabileceğim ve benim ona basarak inebileceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi bakınca, hatırladığımdan daha yüksek. Yaram kesin açılır."

"Hı-hı," dedim. “Bekle. Bir fikrim var."

Dönüp aşağı indim. Sonra sağımdaki mavi yükseltiye tırmandım, iki parlak çıkıntıyı dolandım ve Luke’un görüş alanından çıktım.

Zorunlu kalmadığım sürece Luke’un yanında Logrus’u kullanmak istemiyordum. Onun bu işlerin nasıl yürüdüğünü görmesini istemiyordum, ne yapabileceğimi ya da yapamayacağımı göstermek istemiyordum. İnsanların benim hakkımda çok şey öğrenmesinden hoşlanmam.

Çağırınca Logrus geldi ve ona uzandım, içine uzandım. Arzum çerçevelendi, hedef oldu. Gönderim düşünceyi aradı.

Uzağa, daha uzağa...

Uzun süre uzanarak beledim. Gerçekten de Gölge’nin taşra bölgelerinde olmalıydık...

Bağlantı.

Çekmedim, yavaş, istikrarlı bir baskı uyguladım. Gölgelerin içinde bana doğru hareket ettiğini hissettim.

"Hey, Merle! Her şey yolunda mı?" diye Luke’un seslendiğini duydum.

"Evet," diye yanıt verdim, ama açıklama yapmadım.

Daha yakın, daha yakın...

İşte!

Geldiği zaman sendeledim, çünkü bir ucu çok yakınıma geldi. Diğer ucu yere çarpıp sıçradı. Bu yüzden ortaya gidip yeniden tuttum. Kaldırdım, geriye taşıdım.

Luke'un biraz ötesinde, dik bir yere dayadım ve hemen çıktım. Arkamdan çekmeye başladım.

"Tamam, merdiveni nereden getirdin?" diye sordu.

"Buldum," dedim.

"Orada ıslak boya varmış gibi görünüyor."

"Belki biri yeni kaybetmiştir."

Merdiveni açıklıktan aşağı sarkıtmaya başladım. Dibe ulaştıktan sonra bir iki metresi dışarıda kaldı. Sağlam olması için düzelttim.

"İlk önce ben ineceğim," dedim, “ve altında kalacağım."

"Önce asamı ve kılıcımı al, olmaz mı?"

"Elbette."

Bunu yaptım. Geri tırmandığım zaman Luke yakalamış, üzerine çıkmış, inmeye başlamıştı.

"Yaptığın numarayı bir gün bana öğretmelisin," dedi nefes nefese.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Yavaş yavaş, her basamakta duraklayarak indi. Dibe ulaştığında kızarmıştı ve nefes nefeseydi. Hemen yere yığıldı, sağ avucunu göğüs kafesinin aşağısına dayadı. Bir süre sonra biraz geriye çekildi ve duvara yaslandı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. “Olacağım," dedi, “birkaç dakika içinde. Hançerlenmek insandan çok şey götürüyor."

"Battaniye ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Eh, sen burada dinlen, ben kileri kontrol edeyim ve yiyeceklere dadanan bir şey olup olmadığını göreyim. Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Biraz su," dedi.

Erzak iyi durumda görünüyordu ve uyku tulumu bıraktığım yerdeydi. Luke için su ve aynısını onun yaptığı zamana ait birkaç ironik anıyla geri döndüm.

"İşin tamam gibi görünüyor," dedim ona. “Hâlâ epey erzak var."

"Şarabın hepsini içmedin, değil mi?" diye sordu yudumlayışlar arasında.

"Hayır."

"Güzel."

"Şimdi, Amber'i ilgilendiren önemli bir bilgiye sahip olduğunu söylemiştin," dedim. "Ne olduğunu söylemek ister misin?"

Gülümsedi. "Henüz değil," dedi.

"Anlaşmamız bu sanıyordum."

"Daha tüm hikayeyi dinlemedin. Lafımız kesilmişti."

Başımı iki yana salladım. Ama "Tamam, lafımız kesilmişti," diye kabul ettim. "Bana kalanını anlat."

"Kaleyi geri alıp annemi kurtarmak için ayağa kalkmam gerekli..."

Başımı salladım.

"Onu kurtardıktan sonra bilgi senindir."

"Hey! Bir dakika bekle! Çok şey istiyorsun!"

"Ödediğim şeye karşılık, çok değil."

"Öyle görünüyor ki malı bana göstermeden satıyorsun."

"Evet, sanırım öyle. Ama inan bana, bunu bilmeye değer."

"Beklerken bilmeme değer olursa ne olacak?"

"Hayır, bu konuda zamanlamayı hesapladım. İyileşmem Amber zamanı ile yalnızca bir iki gün sürecek. Konunun bu kadar çabuk açılacağını düşünmüyorum."

"Luke, bu bir tür hile gibi gelmeye başladı."

"Öyle," dedi, "ama hem bana, hem Amber'e faydalı olacak."

"Bu da başka bir şey. Düşmana böyle bir şey vereceğine inanamıyorum."

İçini çekti. "Beni çengelden almaya bile yetebilir," diye ekledi.

"Kan davasından vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama çok düşündüm ve o yoldan gitmeye karar verirsem bu bilgi gerçekten de iyi bir açılış olur."

"Ve buna karar vermezsen, kendi işini görmüş olursun. Öyle değil mi?"

"Ama bununla yaşayabilirim. İşimi güçleştirebilir, ama imkansız kılmaz."

"Bilmiyorum," dedim "Bu duyulursa ve senin bu şekilde kurtulmana izin vermemi haklı çıkaracak bir şeyim olmazsa, gerçekten de kaynar kazanda bulurum kendimi."

"Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem."

"Vinta var."

"Ve hayatındaki en büyük amacın seni korumak olduğunu söyleyip duruyor. Dahası, geri döndüğünde orada olmayacak. Daha doğrusu, gerçek Vinta olacak ve rahatsız bir uykudan uyanmış olacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
"Çünkü sen oradan ayrıldın. Muhtemelen çoktan seni aramaya başlamıştır."
"Gerçekte kim olduğunu biliyor musun?"
"Hayır, ama biraz tahmin yürütmene yardım edebilirim."
"Şimdi olmaz mı?"
"Hayır, biraz daha uyumam lazım. Yine yorulmaya başladım."
"O zaman şu anlaşmanın üzerinden bir kez daha geçelim. Ne yapacaksın, nasıl yapmayı düşünüyorsun ve bana ne vaat ediyorsun?"
Esnedi. “İyileşene kadar burada kalacağım," dedi. “Sonra kaleye saldırmaya hazır olduğumda, seninle iletişime geçeceğim. Bu da aklıma Koz Kanlarımı getirdi. Hâlâ sende."
"Biliyorum. Konuşmaya devam et. Kaleyi nasıl almayı düşünüyorsun?"
"Üzerinde çalışıyorum. Sana da söylerim. Her neyse, o noktada bana yardım edebilirsin de, etmeyebilirsin de. Nasıl uygun görürsen. Ama yanımda bir büyücü daha olması hoşuma giderdi. İçeri girdikten ve annem kurtulduktan sonra, sana vaat ettiğim şeyi söylerim ve sen onu Amber’e götürebilirsin."
"Ya kaybedersek?" diye sordum.
Bakışlarını kaçırdı. “Sanırım bu olasılık da var," diye kabul etti sonunda. “Tamam, şuna ne dersin? Her şeyi yazarım ve yanımda taşırım. Saldırıdan önce Koz Kartı aracılığı ile ya da şahsen sana veririm. Kazansak da, kaybetsek de, sana borcumu ödemiş olurum."
Sağlam elini uzattı, ben de yakaladım.
"Tamam," dedim.
"O zaman Koz Kartlarımı geri ver. Harekete geçmeye hazır olduğumda seni ararım."
Tereddüt ettim. Sonunda, artık oldukça kalın olan paketi çıkardım. Kendiminkileri -ve onunkilerden birkaç taneyi- seçtim ve kalanı ona uzattım.
"Ya kalanlar?"
"Onları incelemek istiyorum, Luke. Tamam mı?"
Zayıfça omuzlarını silkti. “Yeniden çizebilirim. Ama anneminkini ver."
"Al."
Aldı ve şöyle dedi, “Aklında ne var bilmiyorum, ama sana bir tavsiyede bulunayım: Dalt’la uğraşma. Normal zamanlarında bile çok iyi bir adam

sayılmaz ve şu anda onda yolunda olmayan bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Ondan uzak dur."

Başımı salladım, sonra ayağa kalktım.

"Şimdi gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Merdiveni bana bırak."

"Senin olsun."

"Amber'dekilere ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey, şimdilik," dedim. “Hey, gitmeden önce yanına biraz yiyecek getirmemi ister misin? Sana zahmet olmasın diye."

"Evet. Güzel fikir. Bir şişe de şarap getir."

Geri döndüm ve ona bir kucak dolusu erzak getirdim. Uyku tulumunu da çektim.

Merdivene tırmanırken durdum. “Bu konuda sen de daha karar vermedin," dedim, “değil mi?"

Gülümsedi. “Bundan çok emin olma."

Yukarı çıktığımda daha önce beni içeri kapatan iri kayaya baktım. Daha önce, bana yaptığı iyiliğin karşılığını vermeyi düşünmüştüm. Zaman tutabilir, ayağa kalktığında gelip onu alabilirdim. O şekilde, ortadan kaybolmaya kalkışmazdı. Ama vazgeçmiştim, burada olduğunu bilen tek kişi olduğumdan ve bana bir şey olursa öleceğinden değil. Daha çok. onu içeri tamamen kapatırsam, harekete geçmeye hazır olduğunda Koz Kartımdan bana ulaşmayı başaramayacağından. En azından kendi kendime bunu söyledim.

Yine de eğildim, kayayı yakaladım ve açıklığa doğru ittim.

"Merle! Ne yapıyorsun?"

"Balık yemi arıyorum," diye yanıt verdim.

"Hey, hadi ama! Yapma..."

Güldüm ve biraz daha yakına ittim.

"Merle!"

"Yağmur yağması olasılığına karşı kapının kapanmasını istersin diye düşünmüştüm," dedim. “Ama çok ağır. Unut bunu. Sakin ol."

Döndüm ve sıçradım. Ekstra adrenalinin Luke'a faydası olacağını düşünüyordum.

Bölüm 8

Yere indiğimde ilerlemeye devam ettim, merdiveni yarattığım, pek çok açıdan görüş alanı dışında bir yere.

Boş kartlardan birini çektim. Zaman daralıyordu. Kalemi çıkardığımda ucunun kırılmış olduğunu gördüm. Kılıcımı kınından çektim. Uzunluğu kolum kadardı. Alet için yeni bir kullanım alanı bulmuştum.

Yaklaşık bir dakika sonra kart önümde, düz bir kayanın üzerindeydi ve ben Bağevi'ndeki odamı çiziyordum. Logrus güçleri ellerim aracılığıyla hareket ediyordu. Mekanın duygusunu çizime vermek için özenli çalışmalıydım. Sonunda, bittiğinde doğruldum. Doğruydu, hazırdı. Zihnimi açtım ve gerçeklik haline gelene dek eserime baktım. Sonra odaya adım attım. Tam o sırada aklıma Luke'a sormak istediğim bir şey geldi, ama artık çok geçti.

Pencerenin ötesinde, ağaçların gölgeleri doğuya doğru uzanıyordu. Günün büyük çoğunluğunu uzakta geçirmiştim anlaşılan.

Döndüğüm zaman yapılmış olan yatağımın üzerinde, esintilere karşı yastığın ucu ile tutturulmuş bir kağıt parçası gördüm. Odayı aşıp kağıdı aldım. Bunu yaparken üzerinde duran küçük, mavi düğmeyi kaldırdım.

İngilizceydi. Şöyle diyordu:

İHTİYAÇ DUYANA KADAR DÜĞMEYİ GÜVENLİ BİR YERE KOY. ÇOK FAZLA ÜZERİMDE TAŞIYAMAZDIM. UMARIM DOĞRU ŞEYİ YAPMIŞSINDIR. SANIRIM KISA SÜRE SONRA ANLAYACAĞIZ. GÖRÜŞÜRÜZ.

İmzalanmamıştı.

Güvenli ya da değil, düğmeyi orada bırakamazdım. Bu yüzden düğmeyi nota sarıp cebime koydum. Sonra dolaptan pelerinimi aldım ve koluma astım.

Odadan çıktım. Çengel kırılmış olduğundan, kapıyı açık bıraktım. Koridora çıkınca dinledim, ama ne bir ses, ne de hareket izi duydum.

Merdivenlerden aşağı indim. Zemine varmak üzereyken onu fark ettim, sağımdaki pencerenin yanında, önünde bir tepsi, üzerinde ekmek, peynir, bir şişe ve kadeh, hiç kıpırdamadan oturuyordu.

"Merlin!" dedi aniden, yarı doğrularak. “Hizmetkarlar burada olduğunu söyledi, ama aradığımda bulamadım."

"Başka bir yere çağrılmıştım," dedim son basamağı inip ilerlerken. “Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sen nasıl? Benim hakkımda ne biliyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen son birkaç gündür olanlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsundur," diye yanıt verdim.

"Haklısın," dedi. “Oturmaz mısın?"

Küçük masanın diğer yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

"Lütfen bana katıl." Tepsiyi işaret etti. “Sana biraz şarap getireyim."

"Tamam," dedim, beyaz şarap içtiğini görünce.

Ayağa kalktı, odayı aşıp dolaba gitti, açtı ve bir kadeh daha çıkardı. Geri döndüğü zaman kadehe Bayle’nin Sidiği’nden bol bol doldurdu ve elimin yanına koydu. İyi şarapları kendilerine sakladıklarını tahmin ettim.

"Bana hafızamı yitirdiğim döneme dair ne anlatabilirsin?" diye sordu. “Amber’deydim ve kendimi burada buldum; arada günler geçmiş."

"Evet," dedim, bir kraker ve bir parça peynir alarak. “Yaklaşık olarak ne zaman kendine geldin?"

"Bu sabah."

"Endişelenecek bir şey yok artık," diye yanıt verdim.

"Tekrarlamayacaktır."

"Ama neydi bu?"

"Yalnızca çevrede görülmeye başlayan bir şey," dedim, şarabı denerken.

"Bana gripten çok büyü gibi geldi."

"Belki ondan da biraz vardı," diye kabul ettim. “Gölge’den ne eseceğini asla bilemezsin. Ama artık tanıdığım hemen herkes iyi."

Alnını kırıştırdı. “Bu çok tuhaf."

Birkaç kraker ve bir yudum şarap daha aldım. Kesinlikle iyi şeyleri kendilerine saklıyorlardı.

"Endişelenecek hiçbir şey yok," diye tekrarladım.

Gülümsedi ve başını salladı. “Sana inanıyorum. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Uğradım. Amber’e dönüyorum," dedim, “başka bir yerden geliyorum. Aklıma gelmişken, bir at ödünç alabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıt verdi. “Ne zaman yola çıkacaksın?"

"Atı alır almaz," dedim

Ayağa kalktı. “Acelen olduğunu fark etmemiştim. Seni ahırlara götüreyim."

"Teşekkürler."

İki kraker ve bir parça peynir daha aldım ve şarabın kalanını yuvarladım. Mavi sisin şimdi nerelerde süzüldüğünü merak ettim.

İyi bir at bulup eyerledim ve başlığını taktım. Atı Amber’deki ahırlarına teslim edebileceğimi söyledi. Gri bir attı, adı Duman’dı. Pelerinimi giydim ve Vinta’nın ellerini tuttum.

"Konukseverliğin için teşekkürler." dedim, “sen hatırlamasan bile."

"Henüz veda etme," dedi bana. “Terasa, mutfak kapısının önüne git. Sana yol için bir şişe su ve biraz yiyecek vereyim. Hatırlamadığım çılgınca bir ilişki yaşamadık, değil mi?"

"Bir centilmen asla söylemez," dedim.

Güldü, omzuma bir şaplak attı. “Ambere döndüğümde gel, beni gör," dedi “ve anılarımı tazele."

Duman için bir heybe, bir torba yem ve uzun bir ip aldım.

Vinta eve dönerken atı dışarı çıkardım. Bindim ve çevremde oynaşan birkaç köpek eşliğinde kadının peşinden gittim. Köşkü uzun yoldan dolandım, mutfağın yanında dizginleri çekip indim. Terasa baktım, sabahları oturup kahve içebileceğim, buna benzer bir terasım olmasını diledim. Yoksa yalnızca eşlik eden kişiyi mi istiyordum?

Bir süre sonra kapı açıldı, Vinta dışarı çıktı ve bana bir bohça ile bir matara uzattı. Ben onları yerleştirirken, “Babama birkaç gün sonra orada olacağımı söyler misin? Ona kendimi iyi hissetmediğim için buraya geldiğimi, ama şimdi iyi olduğumu söyle."

"Memnuniyetle," dedim.

"Neden buraya geldiğini gerçekten de bilmiyorum," dedi. "Ama politika ya da entrikalarla ilgiliyse, bilmek istemiyorum."

"Tamam," dedim.

"Bir hizmetkar oldukça fena yaralanmış görünen iri yarı, kızıl saçlı bir adama yemek götürmüşse, bunun unutulması daha mı iyi olur?"

"Bence öyle."

"O zaman unutulacak. Ama bir gün hikayeyi dinlemek isterim."

"Ben de anlatmak isterim," dedim. “Ne yapabileceğimize bakarız."

"O zaman, iyi yolculuklar."

"Teşekkürler. Denerim."

Elini sıktım, dönüp ata bindim.
"Hoşça kal."
"Amber'de görüşürüz."
Evin çevresinden dolanmaya devam ederek yine ahırların önüne geldim. Ahırları geçip istediğim yöne giden yolu buldum. Evde bir köpek ulumaya başladı, biraz sonra bir başkası ona katıldı. Güneyden bir rüzgar esiyordu ve birkaç yaprak sürükleyerek yanımdan geçti. Yolda, uzakta, yalnız olmak istiyordum. Yalnızlığa değer veririm, çünkü en iyi yalnızken düşünürüm ve şu anda düşünecek çok şeyim vardı.
Kuzeybatıya at sürdüm. Yaklaşık on dakika sonra önceki gün geçtiğimiz toprak yolu buldum. Bu sefer batıya yöneldim ve sonunda beni Amber'in ileride olduğunu söyleyen yol işaretinin bulunduğu kavşağa getirdi.
Sarı bir toprak yoldu, sayısız araba tekerinin işaretlerini taşıyordu. Arazinin hatlarını takip ediyor, alçak, taş çitlerin ve iki yanda birkaç ağacın sınırladığı, nadasa bırakılmış tarlaların arasından geçiyordu. Çok ilerideki dağların çıplak siluetlerini görebiliyordum. Kısa süre sonra gireceğim ormanlık arazinin üzerine dikilmişlerdi. Rahat bir hızda devam ettik, zihnimin geçen birkaç günün olayları üzerinde gezinmesine izin verdim.
Bir düşmanım olduğundan kuşkum yoktu. Luke beni bunun artık kendisi olmadığı konusunda temin etmişti ve onu epey ikna edici bulmuştum. Onun ve Vinta'nın işaret ettiği gibi, onarılmak için bana gelmek zorunda değildi. Ve kristal mağaraya ya da bir başka sığınağa kendi başına gidebilirdi. Ve Jasra'yı kurtarma işi bekleyebilirdi. Amber Sarayı ile tek bağlantısının ben olmam ve talihinin ters dönmesi yüzünden benimle yine dost olmaya çalıştığına ikna olmuş gibiydim. Asıl istediğinin Amber'deki konumunun resmi olarak belirlenmesi olduğunu, vermeye gönüllü olduğu o yaşamsal bilgiden hem iyi niyetinin bir işareti, hem de pazarlık konusu olarak bahsettiğini hissediyordum. Jasra'yı kurtarmak için yapacağı herhangi bir planda benim çok önemli bir rolüm olacağından emin değildim. O kalenin içini dışını bilirken, kendisi de bir tür büyücü iken, gölge Yeryüzü'nden nakledebileceği bir paralı asker birliği varken değil. Tek bildiğim, o etkileyici cephanesinin Amber'de olduğu gibi orada da patlayabileceğiydi. Ve bu doğru olsa da, olmasa da, neden saldırı gücünü Koz Kartıyla kaleye götürmüyordu ki? Savaşı kazanması bile gerekmezdi. İçeri girer, Jasra'yı alır ve çıkardı. Hayır, nasıl bir operasyona karar vermişse, benim gerçekten gerekli olduğumu düşünmüyordum. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını, sahne

berraklaştığında elinde ne olduğunu ve ne istediğini düşüneceğimi ve ona bir teklif yapacağımı umduğunu düşünüyordum.

Artık Caine'i ortadan kaldırdığına ve aile şerefi kurtulduğuna göre, onun bu kan davasından vazgeçeceğini hissediyordum. Ve onu engelleyenin Jasra olduğunu düşünüyordum. Luke'un üzerinde nasıl bir etkisi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama aklıma, bahsettiği bilginin Jasra'yı etkisiz hale getirmek için bir yol verebileceği geliyordu. Onu bize sessizce verirse ve bizim tarafımızdan gelmiş gibi görünürse, hem bizimle barış yapar, hem de Jasra'ya karşı görünüşü kurtarırdı.

Tahrik edici. Artık sorunum bunu saraya sunmanın en iyi yolunu bulmak, bunu yaparken de onu serbest bıraktığım için hain gibi görünmemekti. Bu da kârın yatırımdan daha fazla olduğunu göstermem gerektiği anlamına geliyordu.

Artık yol kenarında daha fazla ağaç vardı ve orman daha yakındı. Berrak bir çayın üzerinden, tahta bir köprüden geçtim. Hafif şıpırtılar bir süre beni takip etti. Solumda kahverengi tarlalar ve uzak ambarlar vardı, sağımda ise aksı kırılmış bir araba...

Ya Luke'u yanlış anlamışsam? Ona baskı yapmamın ve yaptığım yorumu açığa vurmasını sağlamanın bir yolu var mıydı? Küçük bir fikir oluşmaya başladı. Buna çok sevinmemiştim, ama yine de düşündüm. Önemli olan risk ve hızdı. Ama faydaları da vardı. Olabildiğince devam ettirdim, sonra bir kenara bıraktım ve baştaki düşünce dizime döndüm.

Bir yerlerde, bir düşman vardı. Ve bu Luke değilse, kimdi?

En olası aday Jasra gibi görünüyordu. İki karşılaşmamızda da bana karşı duygularını açıkça ifade etmişti. Ölüm Yolu'nda karşılaştığım suikastçıları gönderen pekala da o olabilirdi. Bu durumda, muhtemelen bir süre için güvendeydim -kalede tutsak olduğundan- elbette, tutsak alınmadan önce birkaç tane daha göndermemişse. Ama bu fazla olurdu. Neden benim için onca insan gücü harcansın? İntikamını almak istediği olayda ben önemsiz bir figürdüm ve peşime düşen adamlar görevi neredeyse başaracaklardı.

Ya Jasra değilse? O zaman hâlâ tehlikedeydim. Sharu Garrul olduğunu düşündüğüm, mavi maskeli sihirbaz beni bir hortumun takip etmesini sağlamıştı ve bu takip eden çiçeklerden çok daha az dostane bir sunuydu. Elbette bu ikincisi, Flora'nın Sarı Francisco'daki dairesinde yaşadığım tuhaf deneyimin arkasındaki bireyle ilişkiliydi. Bu durumda, tanışmamıza o önayak olmuştu ve bu da bana karşı bazı planları olduğunu gösteriyordu.

Ne demişti o zaman? Gelecekte amaçlarımızın çatışacağı hakkında bir şey. Bir daha düşününce, ne ilginç!

Çünkü artık böyle bir durumun olacağını görebiliyordum.

Ama suikastçıları gönderen gerçekten Sharu Garrul muydu?

Onlara rehberlik eden mavi taşın gücünü tanımasına rağmen -cebimdeki mavi düğme bunun kanıtıydı- mantıklı gelmiyordu. Bir kez, amaçlarımız henüz çatışmamıştı. İkinci olarak, gizemli, çiçek fırlatan bir unsurlar ustasının tarzı gibi görünmüyordu. Elbette o konuda fena halde yanılıyor olabilirdim, ama büyülü bir düellodan daha fazlasını beklerdim.

Ormanın kıyısına yaklaştıkça tarlalar yerlerini boş araziye bıraktı. Yaprakların alemine alaca karanlık gibi bir şey çoktan girmişti. Ama Arden gibi yoğun, kadim bir ormana benzemiyordu; uzaktan daha yüksek kısımlarında sayısız boşluk görmüştüm. Yol genişlemeye ve bakımlı görünmeye devam ediyordu. Gölgeli serinliğe girerken pelerinime daha sıkı sarındım. Hep böyle devam edecekse, kolay bir yol gibi görünüyordu. Ve benim acelem yoktu. Düşünmek istediğim çok fazla şey vardı...

Bir süreliğine Vinta'yı kontrol eden tuhaf, isimsiz varlık hakkında biraz daha şey öğrenebilseydim! Kadının gerçek doğasının nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Kadın," evet. Bir şekilde, George Hansen ve Dan Martinez'i de kontrol etmiş olmasına rağmen, varlığın erilden çok dişil olduğunu hissediyordum. Belki de Meg Devlin'ken onunla sevişmiş olmam yüzündendi. Bilmesi güç. Ama Gail'i bir süreliğine tanımıştım ve Gölün Hanımefendisi gerçekten de bir hanımefendi gibi görünmüştü...

Yeter. Cinsiyetine karar vermiştim. Daha önemli, başka meseleler vardı. Mesela, varlık her ne ise, neden beni korumak istediği konusunda ısrar ederek peşimden geliyordu? Bu duyguyu takdir etmekle beraber, hâlâ bunu ona yaptıran sebep hakkında bir fikrim yoktu.

Ama benim için bu sebepten çok daha önemli bir şey vardı. Neden beni korumak istediği konusu kendisini ilgilendirirdi. Büyük soru şuydu: Neye karşı korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu? Aklında belirli bir tehdit olmalıydı ve bunun ne olduğu konusunda en ufak bir ipucu bile vermemişti.

O zaman bu düşmanım mıydı? Gerçek düşman? Vinta'nın rakibi?

Varlık hakkında bildiğim ya da tahmin ettiğim her şeyi gözden geçirmeye çalıştım.

Bazen mavi sis şeklini alan tuhaf bir yaratık var. Gölge içinde beni bulabiliyor. Bir insan bedenini kontrol altına alabiliyor ve bedenin doğal egosunu tamamen bastırabiliyor. Ben onu fark etmeden yıllarca çevremde dolandı. Kullandığı, benim bildiğim ilk beden Luke'un eski kız arkadaşı Gail'inkiydi.

Neden Gail? Eğer beni koruyorsa, neden Luke'un çevresinde dolaşmıştı? Neden benim çıktığım kadınlardan biri olmamıştı? Neden Julia değil? Ama hayır. Gail üzerinde karar kılmıştı. Tehdit Luke olduğu için mi? Onu yakından gözetlemek istediği için mi? Ama Luke'un birkaç kez beni öldürme girişiminde bulunmasına izin vermişti. Ve bir de Jasra var. Daha sonraki girişimlerin arkasında Jasra olduğunu bildiğini itiraf etmişti.

Neden ikisini de ortadan kaldırmamıştı? Luke'un bedenini ele geçirebilir, hızlı giden bir arabanın önüne atlayabilir, cesetten çıkabilir, sonra gidip aynısını Jasra'ya yapabilirdi. Konakladığı bedende ölmeye korkmuyordu. Bunu iki kez yaptığını görmüştüm.

Bir şekilde suikast girişimlerinin başarısızlığa uğrayacağını bilmiyorsa elbette. Mektup bombayı sabote etmiş olabilir miydi? Bir şekilde, mutfaktaki ocaklar açıldığında önsezimin arkasında o olmuş olabilir miydi? Ve belki diğerlerinin her birinde başka bir şey. Yine de, kaynağa gidip sorunun kendisini ortadan kaldırmak çok daha kolay olurdu. Öldürme konusunda vicdan azabı yaşamadığını biliyordum. Ölüm Sokağı'nda bana saldıran son kişinin öldürülmesini emretmişti.

O zaman ne?

Aklıma hemen iki olasılık geliyordu. Biri, Luke'dan gerçekten hoşlandığıydı ve onu yok etmeden etkisiz hale getirmenin yollarını bulmuştu. Ama sonra onun Martinez olduğunu düşündüm ve mantık dizim paramparça oldu. O gece Santa Fe'de ateş etmişti. Tamam. O zaman bir olasılık daha vardı: Asıl tehdit Luke değildi ve varlık, 30 Nisanlardan vazgeçtiğini ve dost olduğumuzu görünce yaşamasına izin verecek kadar hoşlanıyordu ondan. New Mexico'da fikrini değiştiren bir şey olmuştu. Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sonra New York'a kadar beni takip etmişti, sırayla önce George Hansen, sonra Meg Devlin olmuştu. O sırada Luke ortalarda yoktu, dağlarda gözden kaybolmuştu. Artık bir tehdit oluşturmuyordu, ama varlık benimle bağlantıya geçmek için çılgınca çaba gösteriyordu. Başka bir şey mi yaklaşıyordu? Gerçek tehdit mi?

Beynimi paraladım, ama o tehdidin ne olduğunu çıkartamadım. Bu şekilde mantık yürüterek tamamen sahte bir izi mi takip ediyordum?

Varlık kesinlikle her şeyi bilmiyordu. Beni Bağevi'ne götürmesinin sebebi, saldırı sahnesinden uzaklaştırmak kadar benden bilgi sızdırmaktı da. Ve bilmek istediği bazı şeyler, bildiği bazı şeyler kadar ilgi çekiciydi.

Zihnim bir geriye sıçrama yaptı. Bana sorduğu ilk soru neydi?

Beceriyle zihinsel ayaklarımın üzerine indim. Bill Roth'un yerinde, aynı soruyu defalarca duymuştum. George Hansen olarak laf arasında sormuştu ve ben yalan söylemiştim; telefondaki ses olarak sormuştu ve ben yanıt vermeyi reddetmiştim; Meg Devlin olarak yatakta sonunda benden dürüstçe yanıt almıştı: Annenin adı ne?

Ona annemin adının Dara olduğunu söyleyince, sonunda serbestçe konuşmaya başlamıştı. Beni Luke'a karşı uyarmıştı.

O zaman, Meg'in kocası gelip sohbetimizi kesmeden önce, bana daha fazlasını anlatmaya gönüllü görünmüştü.

Bu anahtar neyi açıyordu? Kaos Sarayları'ndan geldiğimi söylüyordu ve oradan hiç bahsetmemişti. Ama bir şekilde önemli olmalıydı.

Yanıtı zaten bildiğimi, ama uygun soruyu sormadan onu fark edemeyeceğimi hissediyordum.

Yeter. Daha ileri gidemiyordum. Kaos Sarayları ile bağlantımı biliyor olması bana hâlâ hiçbir şey anlatmıyordu. Amber ile bağlantımdan haberdar olduğu açıktı ve bunun da olayların gidişinde ne etkisi olduğunu göremiyordum.

Bu yüzden o noktada bırakacak, daha sonra geri dönecektim. Düşünmem gereken daha epey şey vardı. En azından, bir daha karşılaştığımda ona soracağım bir sürü soru vardı ve bir daha karşılacağımız kesindi.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Beni gerçekten korumuşsa, sahneden uzakta olmuş olmalıydı. Bana bir sürü bilgi vermişti, bunların doğru olduğunu düşünüyordum, ama doğrulama fırsatım olmamıştı. Telefon etmesinden, New York'ta dolanmasından, Ölüm Sokağı'ndaki tek olası bilgi kaynağımı öldürmesine... aslında faydasından çok zararı dokunmuştu. Tam da yanlış anda yine ortaya çıkıp yardımı ile bana engel olması beklenir bir şeydi.

Bu yüzden Random'a açılış konuşmam üzerinde çalışmak yerine, bir sonraki saati bir insanın içine girip kontrolleri ele almanın nasıl bir şey olduğu üzerinde düşünerek geçirdim.

Bunun yapılabilmesi için belli sayıda yöntem var gibi görünüyordu ve onun doğası hakkında bildiklerimi düşünerek, dayımın öğrettiği teknik egzersizleri kullanarak alanı çabucak daralttım. Bulduğuma karar verdiğimde geri dönüş yaptım ve bununla ilgili olabilecek güçler üzerinde düşündüm.

Güçlerden, açılarının tonik titreşimleri içinde ilerledim. Kaba gücün kullanımı, ne kadar havalı olsa da işleten için çok yorucu ve bitkin düşürücüdür, estetik olarak barbarca olmasından hiç bahsetmiyorum. Hazırlıklı olmakta fayda vardı.

Telaffuz edilmesi gereken işaretleri dizdim ve büyünün içine işledim. Muhtemelen Suhuy daha kısa yapardı, ama bu şeyler üzerinde azalan kâr konusu vardır ve ben tahminlerin doğruysa, benimkinin nerede işe yarayabileceğini düşünmüştüm.

Böylece harmanladım ve toparladım. Oldukça uzundu. Telaş içinde olursam ki muhtemelen olacaktım, ezbere söylenmeyecek kadar uzun. Onu inceleyince, üç kilidin muhtemelen onu tutmaya yeteceğini gördüm, ama dört tane daha iyiydi.

Logrus'u çağırdım ve hareket eden desenlerinin içine dilimi uzattım. Sonra büyüyü yavaş yavaş, açıkça telaffuz ettim, dışında tutmaya karar verdiğim dört anahtar sözcüğü söylemedim. Sözcükler çınlarken çevremdeki orman kıpırtısızlaştı. Büyü önümde, kişisel Logrus görüşümden sentetik bir ağ gibi, çağırdığım zaman gelecek, dört anahtar sözcüğü söylediğim zaman serbest kalacak, ses ve renkten, sakat bir kelebek gibi asılı kaldı.

Görüntüyü yok ettim ve dilimin serbest kaldığını hissettim.

Artık baş belası sürprizleri olan yalnızca varlık değildi.

Su içmek için durdum. Gökyüzü kararmıştı ve ormanın küçük sesleri geri dönmüştü. Fiona ya da Bleys'in bağlantı kurup kurmadığını, Bill'in kasabada neler yaptığını merak ettim. Dalların gıcırtısını dinledim. Aniden, izlendiğim duygusuna kapıldım. Koz Kartı incelemesinin soğuk hissi değil, yalnızca, üzerime dikilmiş bir çift göz olduğu hissi. Ürperdim. Düşmanlar hakkında onca düşünceden sonra...

Kılıcımı gevşettim ve at sürmeye devam ettim. Gece henüz yeniydi ve ileride, geride bıraktığımdan daha fazla yol vardı.

Gecenin içinde at sürerken tetikte kaldım, ama tatsız bir şey ne gördüm, ne de işittim. Jasra, Sharu, hatta Luke hakkında yanılmış mıydım? Ve şu

anda peşimde suikastçılardan bir garip mu vardı? Düzenli olarak dizginleri çekiyor, dinleyerek bir süre oturuyordum. Ama sıra dışı hiçbir şey işitmiyordum, takip sesleri olarak alınabilecek hiçbir şey. Cebimdeki mavi düğmenin fena halde farkındaydım. Bir sihirbazın kötücül gönderisi için işaret ateşi görevi mi görüyordu? O şeyden kurtulmak istemiyordum, çünkü onu kullanmanın bir dizi yolunu görebiliyordum. Dahası, çoktan bana ahenk kazanmışsa -ki muhtemelen kazanmıştı- ondan şimdi kurtulmanın ne faydası olacağını anlayamıyordum. Etkilerinden kurtulmaya çalışmadan önce onu güvenli bir yere saklayabilirdim. O zamana kadar onunla başka bir şey yapmanın faydasını göremiyordum.

Gökyüzü kararmaya devam etti ve bir dizi yıldız tereddütle ortaya çıktı. Duman ve ben daha da yavaşladık, ama yol hâlâ iyiydi ve solgun yüzeyi yeterince görünüyor, herhangi bir tehlike arz etmiyordu. Sağımdan bir baykuşun ötüşünü duydum ve biraz sonra karanlık şekli ağaçların arasından fırladı.

Kendi hayaletlerimi yaratıyor, onlarla kendimi avlıyor olmasaydım at sürmek için güzel bir gece olacaktı. Güz ve orman kokusuna bayılırım; başka hiçbir şeyde olmadığını bildiğim o keskin koku için kamp ateşimde birkaç yaprak yakmaya karar verdim.

Hava temiz ve serindi. Toynak sesleri, nefes seslerimiz, rüzgar, çevredeki tek sesler gibi görünüyordu, ama biraz sonra bir geyiği korkuttuk ve bir süre uzaklaşan ayak seslerini dinledik.Küçük, ama sağlam bir tahta köprüyü geçtik, ama başında ücret isteyen troller yoktu. Yol yukarıya döndü ve yavaş yavaş, istikrarlı bir biçimde yükseldi. Artık dalların arasından sayısız yıldız görülüyordu, ama hiç bulut yoktu. Kışın yapraklarını döken ağaçlar biz yükseldikçe azaldı ve her daim yeşil ağaç belirmeye başladı. Esintilerin güçlendiğini hissediyordum.

Duman'ın dinlenmesini sağlamak, dinlemek ve azığımı kemirmek için daha sık durmaya başladım. En azından ay yükselene kadar yola devam etmeye karar verdim. Amber'den ayrılmamı takip eden geceyi baz alarak, zamanı hesaplamaya çalışıyordum. Kamp kurmadan önce o noktaya ulaşabilirsem, yarın sabah Amber'e kalan yol epey kolay olacaktı.

Frakir bileğimi bir kez, hafifçe sıktı. Ama lanet olsun, bu trafikte, birinin yolunu kestiğim zaman sık sık olmuş bir şeydi. Aç bir tilki gelmiş, bana bakmış ve bir ayı olmayı dilemiş olabilirdi. Yine de, orada

niyetlendiğimden daha uzun süre bekledim ve öyle görünmemeye çalışarak bir saldırıya hazırlandım.

Ama hiçbir şey olmadı, uyarı tekrarlanmadı ve bir süre sonra yola devam ettim. Luke'u -ve Jasra'yı da- sıkıştırma fikrime geri döndüm. Buna henüz plan diyemezdim, çünkü hemen hemen tüm ayrıntıları eksikti. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çılgınca geliyordu. Bir kez, son derece baştan çıkarıcıydı, çünkü bir sürü sorunu çözme potansiyeline sahipti. Neden Bill Roth için bir Koz Kartı çizmediğimi merak ettim. Aniden iyi bir avukatla konuşma ihtiyacı hissetmeye başlamıştım. Bunu yapmadan önce davamı savunacak birini bulmak isteyebilirdim.

Ama artık çizime izin vermeyecek kadar karanlıktı... ve aslında henüz gerçekten gerekli değildi. Yalnızca onunla konuşmak, olanları anlatmak, bu işle doğrudan ilgili olmayan birinin görüşlerini almak istemiştim.

Bir sonraki saat boyunca Frakir uyarıda bulunmadı. Hafifçe alçalan bir yolda ilerledik, kısa süre sonra, çam kokularının daha fazla geldiği, daha korunaklı bir bölgeye geldik. Düşünmeye devam ettim. Sihirbazlar ve çiçekler, Hayaletçark ve sorunları, Vinta'yı ele geçiren varlığın ismi hakkında. Daha bir sürü düşünce vardı ve bazıları çok geriye gidiyordu.

Pek çok mola sonra, arkamdan sızan ay ışığı huzmeleri altında, pes etmeye ve yatacak yer aramaya karar verdim. Bir sonraki çayda Duman'a su içirdim. Yaklaşık on beş dakika sonra sağda iyi bir nokta olabilecek bir yer gördüğümü düşündüm, bu yüzden yoldan ayrılıp o tarafa yöneldim.

Düşündüğüm kadar iyi bir yer çıkmadı ve ormanın içinde ilerlemeye devam ettim. Sonunda yeterli görünen küçük bir açıklığa geldim. Attan indim, Duman'ın eyerini çıkardım, bağladım, battaniyesiyle ovaladım ve yemesi için bir şeyler verdim.

Sonra kılıcımla küçük bir alanı temizledim, ortasına bir çukur kazdım ve ateş yaktım. Ateşi yakmak için bir büyü kullandım, çünkü kendimi çok tembel hissediyordum. Eski düşüncelerimi hatırlayarak ateşe avuç avuç yaprak attım.

Sırtımı orta büyüklükte bir ağacın dalına yaslayarak pelerinimin üzerine oturdum, bir peynirli sandviç yedim, çizmelerimi çıkarma arzum artarken su yudumladım. Kılıcım yerde, yanımda duruyordu. Kaslarım gevşemeye başlamıştı. Ateş kokusunda nostaljik bir şey vardı. Bir sonraki sandviçimi ateşte ısıttım.

Oturdum ve uzun süre hiçbir şey düşünmedim. Yavaş yavaş, zar zor fark edilen aşamalar halinde, yorgunluğun kollara ve bacaklara getirdiği gevşekliği hissettim. Rahatlamadan önce odun toplamayı planlamıştım. Ama aslında ona ihtiyacım yoktu. Hava o kadar da soğuk değildi. Ateşi sırf bana yoldaşlık etsin diye istemiştim.

Yine de... Zorla ayağa kalktım ve ağaçlıkların içine yürüdüm. Bir kez harekete geçince, bölgeyi uzun uzun, yavaş yavaş keşfettim. Ama dürüst olmak gerekirse, kalkmamın asıl sebebi gidip işemekti. Kuzeydoğuda, uzakta bir ışığın pırıldadığını görünce Hırlamayı bıraktım. Bir başka kamp ateşi mi? Suda yansıyan ay ışığı mı? Bir meşale mi? Yalnızca bir anlığına görmüştüm, ama çevreme bakınarak attığım son birkaç adımı dönmeme, hatta o yöne biraz ilerlememe rağmen bir daha bulamadım.

Ama hayali bir şeyi kovalamak ve gecemi boş yere çaba harcayarak geçirmek istemiyordum. Değişik açılardan, kampın görünüp görünmediğini kontrol ettim. Küçük ateşim bu mesafeden bile zar zor görülebiliyordu. Kampın çevresinde dolandım, ateşin başına gittim ve yine uzandım. Ateş ölmeye başlamıştı bile, sönmesine izin vermeye karar verdim. Pelerinime sarındım, rüzgarın yumuşak seslerini dinledim.

Çabucak uykuya daldım. Ne kadar uyudum, bilmiyorum.

Rüya gördüğümü hatırlamıyorum.

Frakir'in çılgınca sıkmasıyla uyandım. Gözlerimi azıcık araladım, uykuda dönüyormuş gibi yaptım, böylece sağ elim kılıcımın kabzasının yakınına düştü. Hafif hafif nefes almaya devam ettim. Rüzgarın yükseldiğini işittim ve hissettim, ateşimi yelpazelediğini, közlerin yine alevlendiğini gördüm. Ama önümde kimseyi göremedim. Her tür sese dikkat ettim, ama rüzgarın ve çıtırdayan ateşin sesinden başka bir şey duymuyordum.

Tehlikenin hangi yönden yaklaştığını bilmeden ayağa fırlayıp savunmaya geçmek aptalca geliyordu. Diğer yandan, bilinçli olarak pelerinimi, sırtımı alçak dalları olan, iri bir çama verecek şekilde yaymıştım. Değil bunu sessizce yapmak, birinin bana arkadan yaklaşması bile güç olurdu. Bu yüzden o yandan saldın beklemiyordum.

Başımı hafifçe çevirdim ve biraz huzursuzlanmaya başlamış gibi görünen Duman'ı inceledim. Frakir bileğimi sıkıp bırakmaya devam ediyor, dikkatimi dağıtıyordu, sonunda kıpırdamamasını emrettim.

Duman kulaklarını oynatıyor, burun deliklerini açarak başını çeviriyordu. Ben izlerken, dikkatini sağ tarafa verdiğini gördüm. Uzun ipi arkasından sürünürken kampa doğru yanaşmaya başladı.

O zaman, Duman'ın çekilişinin gürültüsünün arkasında, sağdan bir şey yaklaşıyormuş gibi bir ses duydum. Bir süre tekrarlanmadı, sonra yine duydum. Ayak sesi değildi, bir bedenin, aniden zayıf bir itiraz koparan bir dala sürtünmesiydi.

O yönde ağaçların ve çalıların konumlarını düşündüm ve hamle yapmadan önce gizli gizli gelenin yaklaşmasına izin vermeye karar verdim. Logrus çağırma ve büyülü bir saldırı hazırlama fikrini reddettim. Bu, benim kaldığını düşündüğüm zamandan biraz daha fazlasını gerektirirdi. Aynı zamanda, Duman'ın davranışına ve işittiklerime bakılırsa, tek bir kişi yaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Bulduğum ilk fırsatta, koruyucu varlığıma karşı hazırladığıma benzer, yeterli sayıda saldırı ve savunma büyüleri hazırlamaya karar verdim. Sorun şuydu ki, onları düzgün bir şekilde sıralamak, hazırlamak, bir anda salıverilecek hale getirmek için prova yapmak, yalnız başıma günlerce çalışmamı gerektirir ve bir de bir hafta kadar sonra çürümeye başlamaya eğilimli olmaları vardır. Onlara adamaya razı olduğunuz enerji miktarına ve içinde bulunduğunuz gölgedeki büyü iklimine bağlı olarak bazen daha fazla, bazen daha az dayanırlar. Belli bir zaman süresince ona ihtiyacınız olacağından emin değilseniz boş yere zahmet demektir. Diğer yandan, iyi bir büyücü bir saldırı, bir savunma ve bir kaçış büyüsünü her an el altında bulundurmalıdır. Ama ben genellikle tembelimdir, oldukça yumuşak başlı olmamdan ve son zamanlara kadar bu tür hazırlıklara gereksinim duymamamdan hiç bahsetmiyorum. Ayrıca son zamanlarda bunu yapacak zamanım olmamıştı pek.

Bu yüzden, Logrus'u şimdi çağırmak ve kendimi sınırlarının içine yerleştirmek, ham gücüyle patlayıp gitmekle eşdeğerdi ve bu da gücün idare edeni için çok bitkin düşürücüdür.

Bırak daha yakına gelsin. Soğuk çelik ve bir boğma ipiyle yüz yüze gelecek.

Artık yaklaşan varlığı hissedebiliyor, çam iğnelerinin yumuşak kıpırdanmasını işitebiliyordum. Birkaç metre daha, düşman... Hadi gel. Tek ihtiyacım olan bu. Menzile gir...

Durdu. Yumuşak, düzenli nefeslerini duyabiliyordum.

O zaman, “Artık benim farkımda olmalısın, büyücü," diye alçak bir fısıltı geldi, “çünkü hepimizin küçük numaraları var ve seninkinin kaynağını biliyorum."

"Kimsin sen?" diye sordum, kılıcımın kabzasını kavrayarak yuvarlanıp çökmüş konuma geldim, silahımın ucuyla küçük bir çember çizerek karanlıkla yüzleştim.

"Ben düşmanım," diye geldi yanıt. “Asla gelmeyeceğini sandığın."

Bölüm 9

Güç.

Kayalık bir çıkıntının üzerinde durduğum günü hatırlıyordum. Fiona -lavanta rengine bürünmüş, gümüş bir kemer takmış- önümde, sağımda daha yüksek bir yerde duruyordu. Sağ elinde gümüş bir ayna vardı ve sislerin içinden aşağıya, büyük bir ağacın yükseldiği yere bakıyordu. Çevremizde mutlak bir sessizlik vardı ve bizim çıkardığımız küçük sesler bile boğuk geliyordu. Ağacın üst kısmı alçakta asılı duran bir sis bulutunun içinde kaybolmuştu. Aradan sızan ışık, arkasındaki, yükselerek yukarıdakiyle birleşen bir başka sis bulutunun üzerine siluetini çiziyordu. Ağacın dibinde parlak, görünüşte kendi kendini aydınlatan bir çizgi kıvrılarak sisin içinde kayboluyordu. Çok uzağımda, aynı parlaklığa sahip bir başka kısa yay, küme küme beyaz duvardan çıkıyor, sonra geri dönüyordu.

"Bu nedir, Fiona?" diye sordum. “Neden beni buraya getirdin?"

"Bunu duydun," diye yanıt verdi. “Görmeni istedim."

Başımı iki yana salladım. “Hiç duymadım. Neye baktığım konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Gel," dedi ve inmeye başladı.

Elimi tutmayı reddetti, hızla, zarafetle ilerledi ve kayalıklardan inip ağaca yaklaştık. Burada belli belirsiz tanıdık bir şey vardı, ama çıkartamıyordum.

"Babandan kaldı," dedi sonunda. “Sana hikayesini uzun uzun anlattı. Kuşkusuz bu kısmı da anlatmıştır."

Anlayış, başta utangaç utangaç, kendini gösterirken durdum.

"O ağaç," dedim.

"Corwin yeni Desen’i yaratmaya başlarken asasını yere saplamıştı," dedi. “Canlıydı. Kök saldı."

Zeminde hafif bir titreşim hissettiğimi sandım.

Fiona sırtını manzaraya döndü, taşıdığı aynayı kaldırdı ve öyle bir açıya getirdi ki, sahneyi sağ omzunun üzerinden görebiliyordu.

"Evet," dedi birkaç dakika sonra. Sonra aynayı bana uzattı.

"Benim baktığım gibi bak," dedi.

Aynayı aldım, kaldırdım, ayarlayıp baktım.

Aynadaki görüntü yardımsız baktığımda gördüğümle aynı değildi. Şimdi ağacın arkasında, sislerin ötesinde, zeminde parlak parlak kıvrılan, merkezindeki çıkışa doğru uzanan yabancı Desen'i görebiliyordu. Merkezi kıpırtısız, beyaz, içinde minik ışıkların yıldız gibi yanıyor göründüğü bir sütunun sakladığı tek noktaydı.

"Amber'deki Desen'e benzemiyor," dedim.

"Hayır," diye yanıt verdi. "Logrus ile bir benzerliği var mı?"

"Yok. Logrus devamlı değişir. Hem, Logrus daha köşelidir, ama bu daha çok kıvrımlardan oluşuyor."

Deseni biraz daha inceledim, sonra aynayı iade ettim.

"Aynadaki ilginç bir büyü," diye yorum yaptım, çünkü elimde tutarken onu da incelemiştim.

"Ve düşündüğünden çok daha zor," diye yanıt verdi, "çünkü orada sisten daha fazlası var. İzle."

Desen'in başlangıcına, büyük ağacın yanına ilerledi, ayağını parlak yola koyacakmış gibi yaptı. Ama ayağı inmeden önce küçük bir elektrik akımı yukarıya doğru çıtırdadı ve ayakkabısına ulaştı. Fiona ayağını çabucak çekti.

"Beni reddediyor," dedi. "Ayağımı üzerine koyamıyorum. Bir dene."

Bakışlarında hoşuma gitmeyen bir şey vardı, ama durduğu yere ilerledim.

"Neden aynan merkeze kadar göremedi?" diye sordum aniden.

"İçe doğru ilerledikçe direnç artıyor gibi. En fazla direnç merkezde," diye yanıt verdi. "Ama neden, diye sorarsan bilmiyorum."

Bir an daha tereddüt ettim. "Senden başka deneyen oldu mu?"

"Bleys'i getirdim," diye yanıt verdi. "Onu da reddetti."

"Ondan başka gören var mı?"

"Hayır, Random'ı getirdim. Ama denemeyi reddetti. O sırada bununla uğraşmak istemediğini söyledi."

"Tedbirlice, belki. Mücevher üzerinde miydi?"

"Hayır. Neden?"

"Yalnızca merak ettim."

"Sana nasıl davranacak, bir bak."

"Tamam."

Sağ ayağımı kaldırdım ve yavaşça çizgiye doğru indirdim.

Yaklaşık otuz santim yukarısında durdum.

"Bir şey beni engelliyor gibi," dedim.

"Tuhaf. Elektrik akımı yok."

"Küçük bir nimet," diye karşılık verdim ve ayağımı birkaç santim daha indirdim. Sonunda içimi çektim. "Hayır, Fi. Yapamıyorum."

Yüz hatlarındaki hayal kırıklığını okudum.

"Umuyordum ki," dedi ben geri çekilirken, "Corwin'den başka biri de yürüyebilir. En olası seçenek oğlu gibi görünüyordu."

"Neden birinin bu deseni yürümesi o kadar önemli? Sırf burada olduğu için mi?"

"Ben bunun bir tehdit olduğunu düşünüyorum," dedi. "Keşfedilmeli ve halledilmeli."

"Tehdit mi? Neden?"

"Anladığımız şekliyle, Amber ve Kaos varoluşun iki kutbu," dedi, "Desen ve Logrus'u barındırıyorlar. Yüzyıllar boyunca aralarında denge oldu. Şimdi, babanın bu piç Desen'inin onların dengesini bozduğuna inanıyorum."

"Hangi şekilde?"

"Amber ile Kaos arasında hep dalga gibi değiş tokuşlar oldu. Bu bir tür engel oluşturuyor gibi."

"Bana bir içkiye fazladan bir buz küpü atmak gibi görünüyor," dedim. "Bir süre sonra yerleşecektir."

Başını iki yana salladı. "Olaylar yatışmıyor. Bu şey yaratıldığından beri çok daha fazla gölge fırtınası oldu. Gölge'nin dokusunu yırtıyor. Gerçekliğin doğasını değiştiriyor."

"Bu açıklamanın faydası yok," dedim. "Aynı zamanda çok daha önemli bir olay oldu. Amber'deki orijinal Desen zarar gördü ve Oberon onu onardı. O yaradan gelen Kaos dalgası tüm Gölgeleri süpürdü. Her şey etkilendi. Ama Desen dayandı ve her şey yeniden yatıştı. Ben o fazladan gölge fırtınalarının artçı şoklar olduğuna inanma eğilimindeyim."

"İyi bir sav," dedi. "Ama ya doğru değilse?"

"Doğru olduğunu düşünüyorum."

"Merle, orada bir tür güç var. Muazzam miktarda bir güç."

"Bundan kuşkum yok."

"Güce göz kulak olmak, onu anlamaya çalışmak ve kontrol etmek hep davranış tarzımız olmuştur. Çünkü bir gün tehdit haline gelebilir. Corwin sana bunun neyi temsil ettiği ve onu nasıl kullanabileceğimiz konusunda bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?"

"Hayır," dedim. “Oberon’un onaramama olasılığının olduğunu düşündüğü eski Desen’in yerine alelacele yaptığı gerçeği dışında hiçbir şey."

"Onu bir bulabilsek."

"Hâlâ haber yok mu?"

"Droppa onu senin sevdiğin gölge Yeryüzü’nde, Sands’de gördüğünü iddia ediyor. Yanında çekici bir kadın varmış, ikisi içki içiyor, bir müzik grubunu dinliyormuş. El sallamış ve kalabalıktan geçerek onlara ulaşmaya çalışmış. Corwin’in onu gördüğünü düşünmüş. Ama masalarına vardığında, gittiklerini görmüş."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Bu, çok fazla şey anlatmıyor."

"Biliyorum. Ama o bu lanet şeyi yürüyebilen tek kişiyse ve bu gerçekten de bir tehditse, bir gün başımız büyük belaya girebilir."

"Bence boş yere paniğe kapılıyorsun, halacığım."

"Umarım haklısındır, Merle. Hadi gel. Seni eve götüreyim."

Mekanı bir kez daha inceledim, ayrıntılar kadar verdiği hisleri de sınadım, çünkü buranın Koz Kartını yapabilmek istiyordum. Kimseye ayağımı indirdiğim zaman dirençle karşılaşmadığımı söylemedim, çünkü Desen’e ya da Logrus’a bir kez ayak basarsanız geri dönüş yoktur. Ya sonuna kadar ilerlersiniz, ya da yok edilirsiniz. Ve gizemlerden ne kadar hoşlansam da, teneffüs sona ermişti ve sınıfa dönmem gerekliydi.

***

Güç.

Siyah Kuşak’ta, Kaos’un Gölge ile ticaret yaptığı o alanda, bir ormanda beraberdik. Boynuzlu, kısa, siyah, vahşi ve etobur bir yaratık olan zhind avlıyorduk. Avlanmaktan pek hoşlanmam, çünkü zorunlu değilken bir şeyleri öldürmekten hoşlanmam. Ama bu Jurt’un fikriydi ve belki de oradan ayrılmadan önce kardeşimle son uzlaşma fırsatı olduğundan, teklifini kabul etmeye karar vermiştim. İkimiz de çok iyi okçular değildik ve zhindler oldukça hızlıdır. Yani şansımız varsa hiçbir şey ölmeyecekti ve biz konuşma fırsatı bulacak, belki de avın sonunda daha iyi anlaşmaya başlayacaktık.

Bir kez izi kaybettik ve dinlenmeye oturduk. Uzun uzun okçuluk, saray politikaları, Gölge ve hava üzerine sohbet ettik. Jurt son zamanlarda bana karşı çok daha medeniydi ve ben bunu iyi bir işaret olarak kabul etmiştim.

Saçlarını uzatmış, eksik kulağını onunla kapatmıştı. Kulakların yeniden oluşması zordur. Düellomuzdan ya da ona varan tartışmamızdan bahsetmiyorduk. Kısa süre sonra bu hayattan çıkacağımdan, belki de varoluşunun bu bölümünü daha dostane bir şekilde kapatmayı tercih etmişti. Böylece ikimiz de kendimizi iyi hissettirecek anılarla kendi yollarımıza gidecektik. Hemen hemen haklıydım.

Daha sonra, soğuk bir öğle yemeği için durduğumuzda bana sordu, “Ee, nasıl bir his?"

"Ne?" dedim.

"Güç," diye yanıt verdi. “Logrus gücü, Gölge’de yürümek, sıradan büyüden daha yüksek bir büyü gücüyle çalışmak."

Ayrıntılara girmek istemiyordum, çünkü onun üç sefer Logrus’u yürümeye hazırlandığını ve her seferinde son anda, Logrus’a baktığında vazgeçtiğini biliyordum. Belki de Suhuy’un oralarda tuttuğu, başarısız girişimlerden kalma iskeletler onu da rahatsız etmişti. Jurt’ün, fikrini değiştirdiği son iki seferden haberim olduğunu bildiğini sanmıyorum. Bu yüzden başarımı önemsiz göstermeye karar verdim.

"Ah, çok farklı hissetmiyorsun," dedim, “ta ki onu gerçekten kullanmaya başlayana kadar. O zaman da, tasvir etmesi zor."

"Ben de yakında bunu yapmayı düşünüyorum," dedi. “Gölge’yi görmek, belki kendime bir yerlerde bir krallık bulmak iyi olacak. Bana önerin olabilir mi?"

Başımı salladım. “Arkana bakma," dedim. “Düşünmek için durma. Yürümeye devam et."

Kahkaha attı. “Bir orduya verdiğin emirlere benziyor," dedi.

"Sanırım bir benzerlik var."

Yine kahkaha attı. “Hadi gidip bir zhind öldürelim," dedi.

O akşam, düşmüş dallarla dolu bir çalılıkta bir izi kaybettik. Zhindin içinden geçtiğini duymuştuk, ama ne tarafa gittiğini hemen anlayamadık. Sırtım Jurt’e dönüktü ve bir işaret arayarak mekanın ön kenarına bakıyordum ki Frakir bileğimi sıktı, sonra gevşeyip yere düştü.

Ne olduğunu merak ederek onu almak için eğildim ve yukarıdan bir tank sesi duydum. Yukarıya baktığımda, önümdeki ağacın dalından bir ok çıktığını gördüm. Öyle bir yükseklikteydi ki, ayakta kalsam sırtıma saplanacaktı.

Doğrulmak için zaman harcamadan, hızla Jurt’e döndüm.

Yayına bir ok daha takıyordu.

"Arkana bakma," dedi. “Düşünmek için durma. Devam et," ve güldü.

Silahını doğrulturken ona doğru atıldım. Daha iyi bir okçu olsa muhtemelen beni öldürürdü. Sanırım ben harekete geçince paniğe kapıldı ve okunu erken bıraktı, çünkü deri yeleğimin yan tarafına geldi ve acı hissetmedim.

Dizlerinin üzerine sarıldım. Geriye devrilirken yayını düşürdü. Av bıçağını çekti, yana yuvarlandı ve hançerini boğazıma doğru savurdu. Sol elimle bileğini yakaladım ve momentumunun gücüyle sırtüstü devrildim. Hançeri kendimden uzak tutarken sağ yumruğumu yüzüne indirdim. Darbeyi karşıladı ve testislerime diz attı.

Bu darbe direncimde büyük bir çökme yaratırken hançerinin ucu boğazımdan birkaç santim uzağa kadar geldi. Acılar içinde, bir başka diz darbesini engellemek için kalçamı çevirdim ve aynı anda sağ kolumun alt tarafını bileğinin altına soktum, bu arada elimi kestim. Sonra sağımla ittirdim, solumla çektim ve dönüşün gücüyle sola yuvarlandım. Kolu zayıf kavrayışımdan kurtuldu, yana yuvarlandı ve ben doğrulmaya çalıştım. Tam o sırada çığlıklarını duydum.

Dizlerimin üstünde doğrulduğum zaman sol tarafına yuvarlanıp durduğunu, hançerinin bir iki metre ötesinde, kırık dalların arasına takılmış olduğunu gördüm. İki elini yüzüne kaldırmıştı, haykırışları sözsüz, hayvansı çığlıklardı.

Ne olduğunu görmek için yanına yaklaştım, bir tür oyun oynuyor olması olasılığına karşılık Frakir boğazına sarılmaya hazır dinliyordu.

Ama oyun oynamıyordu. Uzandığım zaman yerdeki kırık dallardan birinin sivri ucunun sağ gözüne saplanmış olduğunu gördüm. Yanağında ve burnunun yanında kan vardı.

"Kıvranıp durma," dedim. “Bu her şeyi daha da kötüleştirir. Bırak çıkarayım."

"Lanet ellerini üzerimden çek!" diye haykırdı.

Sonra dişlerini sıktı, yüzünü korkunç bir şekilde buruşturdu, sağ eliyle dalı tuttu ve başını geri çekti. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Sonra dakikalar boyunca inledi ve düşüp bayıldı. Gömleğimin sol kolunu yırttım, bir şerit kopardım, katlayarak tampon yaptım ve yaralı gözünün üzerine yerleştirdim. Bir başka şeritle tamponu bağladım. Frakir bileğime, her zamanki yerine döndü.

Sonra bizi eve götürecek Koz Kartını çıkardım ve onu kollarıma aldım. Annem bundan hiç hoşlanmayacaktı.

***

Güç.

Cumartesi günüydü. Luke ve ben yamaç paraşütüyle atlayış yapmıştık. Sonra öğle yemeği için Julia ve Gail ile buluştuk, ondan sonra Yıldız Patlaması'ın alıp, tüm akşamı denizde geçirdik. Daha sonra marinaya gittik ve ızgara biftekleri beklerken biraları ben ısmarladım, çünkü içkilerin parasını kimin ödeyeceğine karar vermek için bilek güreşi yaptığımızda Luke sağ kolumu masaya yatırmıştı.

Yan masadaki biri, "Vergiden hariç bir milyon dolarım olsa..." dedi ve Julia dinlerken güldü.

"Komik olan ne?" diye sordum ona.

"Dilek listesi," dedi. "Ben olsam bir dolap dolusu özel tasarım elbise ve onlara uyacak zarif mücevherler isterdim. Dolabı güzel bir eve, evi önemli sayılacağım bir yere koyardım..."

Luke gülümsedi. "Paradan güce bir geçiş fark ediyorum," dedi.

"Belki öyle," diye yanıt verdi Julia. "Ama gerçekte ne farkı var ki?"

"Para bir şeyleri satın alır," dedi Luke. "Güç bazı şeylerin olmasını sağlar. Seçme şansın olursa, gücü seç."

Gail'in her zamanki hafif gülümsemesi soldu, daha ciddi bir ifade takındı.

"Ben gücün amaç olması gerektiğine inanmıyorum," dedi.

"İnsan ona yalnızca belli şekillerde kullanmak için sahip olur."

Julia bir kahkaha attı. "Güç sarhoşluğunda yanlış olan ne?" diye sordu. "Bana eğlenceli görünüyor."

"Ancak daha büyük bir güçle karşılana kadar," dedi Luke.

"O zaman büyük düşünmek gerek," diye yanıt verdi Julia.

"Bu doğru değil," dedi Gail. "insanın görevleri vardır ve görevler önce gelir."

Luke şimdi onu inceliyordu, başını salladı.

"Ahlakı bunun dışında bırakabilirsin," dedi Julia.

"Hayır, bırakamazsın," diye karşılık verdi Luke.

"Katılmıyorum," dedi Julia.

Luke omuzlarını silkti.

"Julia haklı," dedi Gail aniden. “Ben görev ve ahlakın aynı şey olduğunu düşünmüyorum."«

"Eh, bir görevin varsa," dedi Luke, “mutlaka yapman gereken bir şey -diyelim ki bir şeref meselesi- o zaman bu görev senin ahlakın olur."

Julia Luke’a, sonra Gail’e baktı. “Bu bir şey üzerinde hemfikir olduk anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır," dedi Luke, “Sanmıyorum."

Gail içkisinden bir yudum aldı. “Geleneksel ahlak anlayışı ile hiçbir ilgisi olmayan, kişisel bir kuraldan bahsediyorsun."

"Doğru," dedi Luke.

"O zaman bu gerçekte ahlak değil. Sen yalnızca görevden bahsediyorsun."

"Görev konusunda haklısın," diye yanıt verdi Luke. “Ama bu yine de ahlaktır."

"Ahlak bir medeniyetin değerler dizisidir," dedi Julia.

"Medeniyet diye bir şey yoktur," diye karşılık verdi Luke.

"Sözcük yalnızca şehirde yaşama sanatı anlamına gelir."

"Tamam, o zaman. Bir kültürün," dedi Julia.

"Kültürel değerler göreceli şeylerdir," dedi Luke gülümseyerek “ve benimki haklı olduğumu söylüyor."

"Seninki nereden geliyor?" diye sordu Gail, onu dikkatle inceleyerek.

"Bunu saf ve felsefi tutalım, olmaz mı?" dedi Luke.

"O zaman belki bu terimden tamamen vazgeçmeliyiz," dedi Gail. “Ve görev sözcüğünü kullanmalıyız."

"Güce ne oldu?" diye sordu Julia.

"Oralarda bir yerde," dedim.

Gail, sanki tartışmamız farklı şekillerde bin kez tekrarlanmamış gibi, aniden yeni bir düşünceye yol açmış gibi rahatsız olmuş göründü.

"İkisi birbirinden farklıysa," dedi yavaşça, “hangisi daha önemli?"

"Değiller," dedi Luke. “İkisi aynı."

"Sanmıyorum," dedi Julia ona. “Ama görev daha belirlidir ve ahlakını kendin seçebilirmişsin gibi görünür. Bu yüzden bir tanesine sahip olmam gerekse, ben ahlakı seçerdim."

"Ben her şeyin belirli olmasından hoşlanırım," dedi Gail.

Luke birasını kafasına dikti, hafifçe geğirdi. “Lanet olsun!" dedi. “Felsefe dersi salı günü. Haftasonundayız. Şimdi içkileri kim ısmarlıyor, Merle?"

Dirseğimi masanın üzerine koydum ve elimi açtım.

Biz bilek güreşi yaparken, aramızdaki gerilim gittikçe artıyordu, Luke sıktığı dişlerinin arasından. “Haklıydım, değil mi?" dedi.

"Haklıydın," dedim ve kolunu masaya yapıştırdım.

***

Güç.

Mektuplarımı koridordaki küçük, kilitli kutudan aldım ve yukarıya, daireme taşıdım. İki fatura, bazı haber mektupları ve üzerinde iade adresi olmayan kalın, birinci sınıf bir şey vardı.

Kapıyı arkamdan kapattım, anahtarlarımı cebime attım ve evrak çantamı yakındaki bir sandalyenin üzerine bıraktım. Divana doğru yürümeye başlamıştım ki, mutfaktaki telefon çaldı.

Mektupları sehpanın üzerine attım, döndüm ve mutfağa yürümeye başladım. Arkamdaki patlama beni devirecek kadar güçlü olabilirdi de, olmayabilirdi de. Bilmiyorum, çünkü bu olurken kendi i护ademle ileri atladım. Başımı mutfak masasının bacağına vurdum. Bu beni biraz sersemletti, ama bunun dışında sağlamdım. Tüm zarar diğer odadaydı. Ayağa kalktığım zaman telefon çalmayı bırakmıştı.

Gereksiz mektuplardan kurtulmanın daha kolay yöntemleri olduğunu zaten biliyordum, ama daha sonra uzun zaman telefondakinin kim olduğunu merak eltim.

Bazen suikast girişimi dizisinin ilkini hatırlıyordum, üzerime gelen kamyonu. Kaçmadan önce bir anlığına sürücünün yüz ifadesini görmüştüm. Kıpırtısız, tamamen ifadesiz, ölmüş, hipnotize edilmiş, ilaçla uyutulmuş, ruhu ele geçirilmiş gibi.

Herhangi birini seç, diye karar verdim, hatta birden fazlasını.

Ve bir de soyguncuların saldırdığı gece vardı. Tek söz etmeden saldırmışlardı. Her şey bittiğinde, ben uzaklaşırken, bir kez arkama bakmıştım. Gölgeli bir şeklin sokağın yukarısındaki bir kapı eşiğine çekildiğini gördüğümü sanmıştım. Neler olup bittiği düşünülürse, akıllıca bir önlem, diye düşünmüştüm. Ama elbette saldırıyla bağlantılı bir şey de olabilirdi. Kararsız kalmıştım. Uzaktaki kişi beni düzgün tarif edemeyecek kadar uzaktaydı. Geri dönersem ve adam masum bir izleyici çıkarsa, beni tanıyabilecek bir tanık olurdu. Bir aç-kapa meşru müdafaa davası olacağını düşünmediğimden değil, ama bir sürü güçlük çıkacaktı. Bu yüzden

'cehennemin dibine' dedim ve yürümeye devam ettim. Bir başka ilginç 30 Nisan.

Tüfekli adamın günü. Ben sokaktan aşağı seğirtirken iki atış yapılmıştı. Ben neler olduğunu anlamadan ikisi de beni ıskalamış, solumdaki binanın duvarlarından tuğla parçaları sıçratmıştı. Üçüncü bir atış yapılmamıştı, ama karşıdaki binadan bir gümleme ve parçalanma sesi duyulmuştu. Üçüncü kattaki bir pencere ardına dek açıktı.

Hızla yürümeye devam ettim. Eski bir apartmandı ve ön kapı kilitliydi, ama ben nezaket göstermek için yavaşlamadım.

Merdiveni bulup tırmandım. Doğru oda olduğunu düşündüğüm yere geldiğimde, eski moda yöntemi denemeye karar verdim; işe yaradı. Kapı kilitli değildi.

Yanda durarak kapıyı ittirip açtım ve mekanın mobilyasız ve boş olduğunu gördüm. Görünüşe göre kimse yoktu. Yanılmış olabilir miydim? Ama sonra sokağa bakan pencerenin ardına dek açık olduğunu ve yerde yatanları gördüm. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım.

Bir köşede kırık bir tüfek duruyordu. Kundağının üzerindeki izlere bakarak büyük bir güçle yakındaki radyatöre çarpıldığım, sonra yere fırlatıldığını tahmin ettim. Sonra yerde bir şey daha gördüm, ıslak ve kırmızı bir şey. Çok değil. Yalnızca birkaç damla.

Mekanı çabucak araştırdım. Küçüktü. Yatak odasındaki tek pencere de açık duruyordu. Oraya yöneldim. Ardında bir yangın çıkışı vardı, benim de oradan çıkmamın doğru olacağına karar verdim. Siyah metalin üzerinde birkaç kan damlası daha vardı, ama o kadar. Aşağıda, iki yönde de kimse yoktu.

Güç. Öldürmek için. Korumak için. Luke, Jasra, Gail. Kim neden sorumluydu?

Ne kadar düşündüysem, gaz ocaklarının açık olduğu sabah, telefonun çalmış olması o kadar olası geliyordu. Beni tehlikeye karşı uyandıran bu mu olmuştu? Bu konuları her düşündüğümde vurgunun hafifçe kaydığını hissediyordum. Olaylar daha farklı bir ışık altında duruyordu. Luke’a ve sahte Vinta’ya göre, son olaylarda büyük tehlike içinde değildim, ama o olayların herhangi biri işimi bitirebilirmiş gibi görünüyordu.

Kimi suçlayabilirdim? Suçu işleyeni mi? Yoksa son anda başarılı olan kurtarıcıyı mı? Ve kim hangisiydi? Babamın hikayesinin Marienbad’da Son Senedeki gibi nasıl karmaşıklaştığını hatırlıyordum ama benim başıma

gelenlerle karşılaştırıldığında bu basit görünüyordu. En azıından o, çoğunlukla ne yapması gerektiğini biliyordu. Karmaşık entrikalar içeren bir aile lanetini miras almış olabilir miydim?

***

Güç.

Suhuy dayımın son dersini hatırlıyordum. Logrus’u tamamladıktan sonra, daha önce öğrenemeyeceğim bazı şeyleri öğretmek için zaman ayırmıştı. Ben bitirdiğimizi düşünüyordum artık. Sanat’ta onay almış, huzurundan ayrılmıştım. Tüm temel bilgileri öğrendiğimi, fazlasının artık ayrıntılarla ilgili olacağını düşünüyordum. Gölge Yeryüzü'ne gitmek için hazırlık yapmaya başlamıştım. Sonra bir sabah Suhuy beni çağırtmıştı. Bana veda etmek ve birkaç dostane tavsiye vermek istediğini düşünmüştüm.

Saçları beyazdır, biraz kambur durur ve bazı günler asa taşır. Bu o günlerden biriydi. Üzerinde, daha çok bir iş giysisi olduğunu düşündüğüm, sarı kaftanı vardı.

"Kısa bir yolculuğa hazır mısın?" diye sordu bana.

"Aslında, uzun bir yolculuk olacak," dedim. “Ama neredeyse hazırım."

"Hayır," dedi. “Benim kastettiğim o yolculuk değildi."

"Ah. Şu anda bir yere gideceğimizi mi kastediyorsun?"

"Gel," dedi.

Onu takip ettim, gölgeler önümüzde aralandı. Gittikçe artan bir kasvetin içinde ilerledik, sonunda hiçbir yaşam izi taşımayan yerlerden geçtik. Çevremiz karanlık, verimsiz kayalarla doluydu, solgun, kadim bir güneşin bakır rengi ışığı altında çıplaktı. Bu son yer soğuk ve kuruydu ve durduğumuz zaman çevreme bakındım, ürperdim.

Aklında ne olduğunu anlamak için bekledim. Ama konuşmadan önce Uzun zaman geçti. Bir süre varlığımdan habersiz göründü, çıplak manzaraya bakarak durdu.

Sonunda, “Sana Gölge’nin âdetlerini öğrettim," dedi yavaşça, “büyülerin bileşimini, işleyişlerini anlattım."

Hiçbir şey söylemedim. İfadesi yanıt gerektirmiyor gibi görünüyordu.

"Artık güçle ilgili bir şeyler biliyorsun," diye devam etti.

"Onu Kaos İmgesi’nden, Logrus’tan alırsın ve değişik şekillerde kullanırsın."

Sonunda bana baktı, başımı salladım.

"Desen’i, Düzen İşareti’ni taşıyanların aynı olabilecek ya da olmayabilecek benzer şeyler yapabildiklerini duydum," diye devam etti. “Kesin olarak bilmiyorum, çünkü Desen’i yürümedim. Ruhun, ikisini bilmenin gerilimine dayanabileceğinden kuşkuluyum. Ama bizimkinin karşıtı olan bir güç olduğunu anlamalısın."

"Anlıyorum," dedim, çünkü bir yanıt bekler gibiydi.

"Ama senin kullanabileceğin bir kaynak var." dedi, “Amberdekilerin sahip olmadığı bir kaynak. İzle!"

Son sözcük, asasını bir kayaya dayar, ellerini önünde kaldırırken yalnızca gözlemem gerektiğini kastetmiyordu. Logrus’un önümde olması, böylece o düzeyde ne yaptığını görebilmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden görüşümü çağırdım ve Suhuy’u onun aracılığıyla izledim.

Onun önünde asılı duran imge benimkinin devamı gibi görünüyordu, geriliyor, bükülüyordu. Ellerini içinde kavuşturur, çentikli kollarından bir çiftini tepenin aşağısında, önümüzde duran bir kayaya uzatırken izledim ve hissettim.

"Şimdi sen de Logrus’a gir," dedi, “ama pasif kal. Şimdi yapacağım şey boyunca benimle kal. Herhangi bir anda karışmaya çalışma."

"Anlıyorum," dedim.

Ellerimi görüş alanıma getirdim, oynattım, uyum aradım, sonunda onun bir parçası oldum.

"Güzel," dedi, ben ellerimi yerleştirdiğim zaman. “Şimdi tek yapman gereken her düzeyde gözlemek."

Kontrol ettiği kollar boyunca bir şey akarak kayaya geçti.

Sonra gerçekleşen şeye hazırlıklı değildim.

Logrus imgesi önümde karardı, mürekkep rengi kargaşadan kaynar bir leke oldu. İçimden korkunç bir bölücü dalga geçti, muazzam bir yıkıcı güç beni alt etmekle, beni nihai düzensizliğin mutlu hiçliğine taşımakla tehdit etti. İçimden bir parça bunu arzuluyor gibiydi, ama bir başka kısım sözcüksüzce durması için haykırıyordu. Ama Suhuy olguyu kontrol altına aldı ve tıpkı olguyu ortaya çıkarması gibi, bunu nasıl yaptığını da görebiliyordum.

Kaya kargaşayla bir oldu, ona katıldı ve yok oldu. Patlama, içine çökme yoktu, yalnızca bir soğuk rüzgar ve ahenksiz sesler hissi. Sonra dayım ellerini yavaşça ayırdı ve kaynar siyahlık çizgileri onları takip ederek,

eskiden kaya olan o kaos bölgesinin iki yanına ayrıldı ve içinde hem hiçlik, hem eylem olan uzun, karanlık paradoks hendeğini gördüm.

Sonra kıpırtısız kaldı, onu o noktada tuttu. Birkaç dakika sonra konuştu.

"Onu serbest bırakabilirim," diye bildirdi “ve başıboş kalır. Ya da ona yön verebilir, sonra salıveririm."

Hiçbir şey yapmayınca sordum, “O zaman ne olur? Tüm gölgeyi harap edene kadar yoluna devam mı eder?"

"Hayır," diye yanıt verdi. “Sınırlayıcı faktörler vardır. O ilerlerken Düzen’in Kaos’a direnci artar. Bir kapsanma noktası gelir."

"Ya olduğun yerde kalsan ve daha fazlasını çağırsan?"

"Büyük zarar yaratabilirsin."

"Ya çabalarımızı birleştirirsek?"

"Daha fazla zarar yaratılır. Ama aklımdaki ders bu değildi. Şimdi sen kontrol ederken ben pasif kalacağım."

Logrus İşareti’ni devraldım ve aksama çizgisini kendi üzerine çizerek, bizi çevreleyen karanlık bir hendek gibi, büyük bir çember yaptım.

"Şimdi onu yok et," dedi ve dediğini yaptım.

Rüzgarlar ve sesler köpürmeye devam ediyordu ve yavaş yavaş her yönden yaklaşmakta olan karanlık duvarın ötesini göremiyordum.

"Açık ki sınırlayıcı faktör henüz başarılamamış," diye gözlem yaptım.

Suhuy güldü. “Haklısın. Sen durdun, ama belirli bir kritik limiti aştın, bu yüzden şimdi başıboş kaldı."

"Ah," dedim. “Bahsettiğin bu doğal sınırların onu yatıştırması ne kadar zaman alır?"

"Üzerinde durduğumuz bölgeyi tamamen yok ettikten biraz sonra durur," dedi.

"Bu tarafa ilerlediği gibi, aynı zamanda her yöne doğru çekiliyor mu?"

"Evet."

"İlgi çekici. Kritik kütle ne?"

"Sana göstermem gerekecek. Ama ilk önce yeni bir yer bulsak daha iyi olacak. Bu yok oluyor. Elimi tut."

Elini tuttum, beni bir başka gölgeye götürdü. Bu sefer Kaos’u çağırdım ve o gözlerken işlemleri yaptım. Bu sefer başıboş kalmasına izin vermedim.

Bitirip, sarsılmış durumda, sebep olduğum küçük kratere bakarak doğrulduğum zaman elini omzuma koydu ve şöyle dedi, “Teorik olarak bildiğin gibi bu, büyülerinin arkasındaki nihai güçtür. Kaos’un kendisi.

Onunla doğrudan çalışmak tehlikelidir. Ama gördüğün gibi, yapılabilir. Artık bildiğine göre, eğitimin tamamlandı."

Bu etkileyici olmaktan öteydi. Hayranlık uyandırıcıydı. Ve görselleştirebildiğim çoğu durum için, tuzak atışı için nükleer füze kullanmak gibiydi. O anda, nasıl koşullar altında bu tekniği kullanmak isteyebileceğimi düşünemiyordum. Ta ki Victor Melman beni fena halde sinirlendirene kadar.

Değişik şekilleri, çeşitleri, büyüklükleri ve tarzları ile güç beni büyülemeye devam ediyor. O kadar uzun zamandır yaşamımın bir parçası ki, bana çok aşina geliyor, ama onu tamamen anlamayı başaracak mıyım, kuşkuluyum.

Bölüm 10

"Zamanı geldi." dedim, gölgelerde gizlenen her ne ise ona. Takip eden ses insan sesi değildi. Alçak bir hırlamaydı. Ne tür bir hayvanla karşı karşıya olduğumu merak ettim. Bir saldırının yaklaşmakta olduğundan emindim, ama saldın gelmedi. Bunun yerine hırlama zayıfladı ve konuşan her ne ise, yine konuştu.

"Korkunu hisset," diye fısıldadı.

"Sen kendininkini hisset," dedim, “henüz bunu yapabilirken."

Nefes sesleri derin geliyordu. Arkamda alevler dans ediyordu. Duman, uzun ipinin izin verdiğince kamp alanının karşı yönüne gerilemişti.

"Seni uyurken öldürebilirdim," dedi yavaşça.

"Öldürmemekle aptallık ettin." dedim. “Sana pahalıya mal olacak."

"Sana bakmak istiyorum, Merlin," diye bildirdi. “Şaşırdığını görmek istiyorum. Korkunu görmek istiyorum. Kan görmeden önce ıstırabını görmek istiyorum."

"O zaman bunun kişisel bir mesele olduğunu mu anlamalıyım?"

Tuhaf bir ses geldi. Bunu gülmeye çalışan, insan olmayan bir gırtlak olarak yorumlamanı dakikalarımı aldı. Sonra. “Bunu söyleyebiliriz, büyücü," diye karşılık verdi.

"İşaretini çağırırsan konsantrasyonun bozulur. Ben bunu anlarım ve onu kullanmadan önce seni paramparça ederim."

"Beni uyarman büyük nezaket."

"Yalnızca bu seçeneğin önünü kapatmak istedim. Bu sefer sol bileğine dolanmış şey de sana yardım edemez."

"Keskin gözlerin var."

"Bu meselelerde, evet."

"Belki intikam felsefesini benimle tartışmak istersin, ha?"

"Senin sinirlerinin bozulup aptalca bir şey yapmanı ve böylece alacağım zevki arttırmanı bekliyorum. Eylemlerini fiziksel olanlarla sınırladım, yani sonun geldi."

"O zaman beklemeye devam et," dedim.

Bir şey yaklaşırken çalılıkların içinden hareketinin yarattığı sesler sesi geldi. Ama onu hâlâ göremiyordum. Ateş ışığının karanlık bölgeye

ulaşmasına izin vermek için sol tarafa doğru bir adım attım. Ateş artık azalmıştı. Işık sarı sarı, tek bir gözden yansıdı.

Silahımın ucunu alçaktım, göze doğrulttum. Ne halt olacaksa olsun. Benim bildiğim bütün yaratıklar gözlerini korumaya çalışır.

"Banzai!" diye haykırdım atılırken. Sohbet durmuş gibi görünüyordu ve ben işleri halletmek için acele ediyordum.

Yaratık hemen kalktı ve silahımdan kaçınarak büyük bir güç ve hızla bana doğru fırladı. İri, siyah, tek kulaklı bir kurttu ve savurmayı başardığım çılgınca bir darbeden kaçınarak doğrudan boğazıma atıldı.

Sol kolum kendiliğinden kalktı, açık çenelerden içeri soktun. Aynı zamanda, kılıcımın kabzasını savurdum ve başının yan tarafına indi. Bunu yapınca ısırışının gücü azaldı. Ben geriye doğru savruldum, ama ısırışı yerinde kaldı, gömleğimi ve etimi deldi. Dönüp kendimi çekerken, tepeye inmek istedim, ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Sol tarafıma indim, yuvarlanmaya devam etmeye çalıştım ve hayvanın kafatasına bir başka darbe indirdim. Bu sefer talih yüzüme güldü ve ateş çukurumun yanında yattığımı, o yana dönmekte olduğumu fark ettim. Silahımı bıraktım, sağ elimle hayvanın gırtlağını aradım. Son derece kaslıydı ve nefes borusunu ezme şansım yoktu. Ama benim peşinde olduğum şey bu değildi.

Elim, tüm gücümle sıkmaya devam ettiğim alt çenenin altında yükseldi. Ayaklarımla dayanacak yer aradım, sonra hem kollarımla, hem bacaklarımla aynı anda ittirdim. Hareketimiz, hırlayan kafayı ateşe ittirmem için gereken kısa mesafeyi aştı.

Bir an için, kolumdan hayvanın ağzına, oradan da dışarı kan akması dışında hiçbir şey olmadı. Çenelerin kavrayışı hâlâ güçlü ve acı vericiydi.

Birkaç saniye sonra, ensesindeki tüyler ve başı alev alır, hayvan alevlerden uzaklaşmaya çalışırken kolumu bıraktı. O doğrulup, kendini kurtarırken bir kenara itildim. Boğazından kulak paralayıcı bir uluma yükseldi. Yuvarlanıp dizlerimin üzerinde doğruldum ve ellerimle kaldırdım, ama üzerime saldırmadı. Bunun yerine yanımdan fırlayıp, geldiğinin aksi yöne, ağaçların arasına daldı.

Kılıcımı kapıp peşine düştüm. Durup çizmelerimi giymeye zaman yoktu; yalnızca oranın zemininin düzensizliğine ve çerçöpe karşı ayaklarımın şeklini biraz değiştirmeyi başardım. Rakibimi hâlâ görebiliyordum, çünkü başı için için yanıyordu; sırf ulumasını izleyerek de takip edebilirdim gerçi,

çünkü durmaksızın uluyordu. Ve tuhaf bir şekilde, ulumanın tonu ve niteliği değişiyor, bir kurdun şikayetlerine gittikçe daha az, bir insan haykırışlarına daha çok benziyordu. Aynı zamanda, yaratık onun türünden bekleyeceğimden daha az hız ve beceriyle kaçıyordu. Çalılara girdiğini, ağaçlara çarptığını işitiyordum. Bu çarpışmaların bazılarında insan küfrüne benzer sesler bile çıkardı. Bu sayede umduğumdan daha yakından takip etmeyi, hatta ilk birkaç dakikadan sonra yaklaşmayı başardım.

Sonra, aniden, görünür hedefinin neresi olduğunu fark ettim. Daha önce dikkatimi çeken o solgun ışığı gördüm. Şimdi yaklaştığımızdan daha parlak, kaynağı daha genişti. Şekli kaba bir dikdörtgendi, yüksekliğinin iki buçuk, üç metre, genişliğinin bir buçuk metre olduğunu talimin ettim. Kurdu takip etmeyi bırakıp ışığa yöneldim. Hedefi bu olmalıydı ve oraya ilk ulaşan olmak istiyordum.

Koşmaya devam ettim. Kurt ileride, solumdaydı. Tüyleri artık yanmıyordu, ama koşarken hırlamaya, ciyaklamaya devam ediyordu. Önümüzde ışık daha da parlaklaştı ve içini -ötesini- görmeyi başardım ve hatlarını biraz ayırt edebildim. Bir yamaç ve üzerine inşa edilmiş taş bir bina, eve yaklaşan taş döşeli bir yürüme yolu, bir dizi taş basamak -dikdörtgenin içinde bir tablo gibi çerçevelenmişti- başta pusluydu, ama attığım her adımla berraklık kazanıyordu. Resimdeki bulutlu bir akşamüstüydü ve şimdi bir açıklığın ortasında, yaklaşık yirmi metre ötede duruyordu.

Hayvanın açıklığa fırlamasını izlerken yakında yattığından emin olduğum şeyi kapmak için zamanında oraya ulaşamayacağımı anladım. Yine de yaratığı yakalayıp, öteye geçmesini engelleyebileceğimi düşünüyordum.

Ama açıklığa gelince hızlandı. Şimdi hayvanın yöneldiği sahneyi, çevredeki başka her şeyden daha açık görüyordum.

Dikkatini çekmek için bağırdım, ama işe yaramadı. Son hız patlamam da fayda etmedi. Sonra, yerde, eşiğin yanında aradığım şeyi gördüm. Çok geç. Ben izlerken hayvan başını eğdi, hızını kesmeden dişleriyle düz, dikdörtgen bir nesneyi yakaladı.

Durdum, hayvan sıçrarken döndüm, kılıcımı bıraktım, daldım, yuvarlandım ve yuvarlanmaya devam ettim.

Sessiz bir patlamanın gücünü hissettim, ardından bir içine çökme ve küçük bir şok dalgası dizisi geldi. Kargaşa sona erene kadar pis şeyler

düşünerek yattım; sonra ayağa kalkıp silahımı aldım.

Gece çevremde bir kez daha normale dönmüştü. Yıldız ışığı. Çam ağaçlarında rüzgar. Dönmeme gerek yoktu, ama döndüm, biraz önce koşarak yakalamaya çalıştığım şeyin hiçbir iz bırakmadan yok olduğunu gördüm. Başka bir yere açılan parlak bir kapı.

Kampa döndüm ve Duman'la uzun uzun konuşarak, onu sakinleştirdim. Sonra pelerinimi ve çizmelerimi giydim, çukurdaki közlerin üzerine toprak tekmeledim ve atı yola çevirdim.

Ata binip bir saat boyunca Ambere doğru yol aldım, sonra kemik beyazı bir parça ayın altında yeni bir kamp yeri buldum.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. Artan ışık ve sabah kuşlarının çamların arasında ötüşmesiyle uyandım. Duman'la ilgilendim, azığımdan kalanla çabuk bir kahvaltı yaptım, üstümü başımı elimden geldiğince düzelttim. Yarım saat içinde yola koyulmuştum bile.

Serin bir sabahtı, solumda, uzakta kümülüs kümeleri, tepede berrak gökler vardı. Acele etmedim. Eve Koz Kartı ile değil, at sırtında dönmemin asıl sebebi Amber'in yakınlarının neye benzediğini daha iyi öğrenmekti. Diğer sebepse yalnız kalıp düşünmek. Jasra tutsakken, Luke hasta yatağındayken, Hayaletçark meşgulken, Ambere ya da bana karşı herhangi bir önemli tehdit yokmuş gibi görünüyordu ve biraz nefes almam mazur görülebilirdi. Birkaç ayrıntıyı daha kararlaştırdıktan sonra Luke ve Jasra'yı kendim halledebilirmişim gibi görünüyordu. Ve bundan sonra Hayalet ile başa çıkabilirdim, son sohbetimiz cesaretimi arttırmıştı.

Bunlar önemli olanlardı. Gevşek uçlar için daha sonra endişelenebilirdim. Sharu Garrul gibi beş para etmez bir sihirbaz ancak beni rahatsız eden başka her şeyle beraber düşünüldüğünde bela sayılabilirdi. Biraz boş zaman bulursam onunla düello yapmak hiç sorun olmazdı ama neden benimle ilgilendiği konusunun beni meraklandırdığını itiraf etmeliyim.

Bir de, bir süre Vinta olan varlık vardı. Onda gerçek bir tehdit göremesem de, bunda iç huzurumu etkileyen bir gizem vardı ve nihai olarak güvenliğimle bir ilgisi varmış gibi görünüyordu. Bu da o boş zamanı sonunda bulduğumda ilgilenilecek bir konuydu.

Ve Luke'un, Jasra kurtarıldıktan sonra Amber'in güvenliği açısından yaşamsal öneme sahip bir bilgi verme teklifi beni rahatsız ediyordu. Çünkü ona inanıyordum, sözünü tutacağıma inanıyordum. Ama o bilgiyi, bu

konuda çok geç olana kadar vermeyeceğini hissediyordum. Elbette, tahminler yürütmek boşunaydı; ne tür hazırlıklar gerekeceğini bilmenin yolu yoktu. Teklifin kendisi, ne kadar gerçek olsa da, savaşın bir parçası mıydı? Luke hep dıştan görünen blöfünün işaret ettiğinden daha ince çalışırdı. Bunu öğrenmek uzun zamanımı almıştı ve unutmaya niyetim yoktu.

Şimdilik mavi taşlar meselesini hesaba katmayabileceğimi hissediyordum, kısa süre sonra tüm izlerinden kurtulmayı planlıyordum. Bu konuda sorun yoktu, ne olur ne olmaz diye, daha dikkatli olmak için parmağa bağlanan zihinsel bir ip dışında ve bu konuda, bir süredir hazırlıklıydım.

Bu da dün geceki kurdu manzaraya yerleştirme işini bırakıyordu geriye.

Normal bir kurt olmadığı açıktı ve amacı yeterince anlaşılırdı. Ama ziyaretiyle ilgili başka konular daha az açıktı. Kim ya da neydi? Asıl kişi miydi, yoksa bir aracı mı? Ve eğer aracıysa, onu kim göndermişti? Ve son olarak, neden?

Beceriksizliği, büyüyle konuşma yetisi verilmiş bir kurt değil, şekil değiştirmiş bir insan olduğunu işaret ediyordu. Ben de geçmişte bu tür şeyler denemiştim. Kendilerini vahşi bir hayvana dönüştürüp insanların gırtlaklarını parçalamayı, organlarını koparmayı, parçalamayı, belki yemeyi hayal eden çoğu insan, genellikle bunun ne kadar eğlenceli olacağına odaklanır ve durumun pratik yönlerini göz ardı eder. Kendinizi dört ayak üzerinde, tamamen farklı bir ağırlık merkezi ve bir dizi yeni duyusal veri ile baş başa bulduğunuzda, bir süre zarafetle hareket etmek güç gelir. İnsan, görüntüsünün başkalarına düşündüreceğinden çok daha zarar görmesine açık olur.

Ve kesinlikle, ardında bir ömür dolusu deneyim olan gerçek yaratıktan çok daha az ölümcül ve etkindir. Hayır. Ben bunun başka herhangi bir şeyden çok korku verici bir taktik olduğunu düşünmüşümdür.

Nasıl olursa olsun, hayvanın geliş ve gidiş tarzı tüm bu meseleyle ilgili asıl endişe kaynağımdı. Bir Koz Kartı Kapısı kullanmıştı ve bu da kolaylıkla yapılabilen bir şey değildir ya da kaçınılabildiği sürece yapılmayan bir şeydir. Uzak bir mekan ile Koz Kartı iletişimi kurmak, sonra bir süreliğine bağımsız varlık sürdürecek bir kapıyı nesneleştirmek için tonlarca güç dökmek havalı ve görmeye değer bir şeydir. On beş dakika boyunca dayanacak bir kapı yaratmak bile büyük bir enerji ve çaba

savurganlığıdır. Bir cehennem koşusu bile daha kolaydır. Bir süreliğine kaynaklarınızın çoğunu tüketir. Ama olan buydu. Arkasındaki sebepten çok, olmuş olduğu gerçeği beni rahatsız ediyordu. Çünkü bunu başarabilecek insanlar, sadece, gerçek Koz Kartı kullananlardır. Bir kart bulmuş herhangi biri tarafından yapılamaz.

Bu da alanı oldukça daraltıyordu.

Kurt-adamı peşinde olduğu şeyi yaparken hayal ettim. İlk önce beni bulmak zorundaydı...

Elbette. Aniden Bağevi'nin yakınındaki koruluktaki ölü köpekleri ve yakınlarda bulduğum iri köpeksi izleri hatırladım.

Demek yaratık beni daha önce bulmuştu, izliyor, bekliyordu.

Dün gece yola koyulduğumda beni izlemeye başlamamış, kampımı kurduğumda harekete geçmişti. Bir Koz Kartı Kapısı kurmuştu -ya da onun için kurulmuştu- böylece takip edilmeden kaçabileceği bir yol sağlamıştı. Sonra beni öldürmeye gelmişti. Ve bunun Sharu Garrul, Lııke'un sırrı, mavi taşlar ya da beden değiştirebilen varlığın göreviyle ilgili olup olmadığını anlamanın yolu yoktu. Şimdilik, ben temel gerçekler üzerine odaklanırken, bir başka gevşek uçtan sallanıyor olacaktı.

Amber'e giden bir araba dizisini yakaladım ve geçtim. Aksi yöne ilerleyen birkaç atlı yanımdan geçti. Hiçbirini tanımıyordum, ama hepsi el salladı. Sol tarafımda bulutlar birikiyordu, ama fırtınaya benzeyen bir şey oluşmadı. Gün serin ve güneşli kaldı. Yol defalarca alçalıp yükseldi, ama genellikle yükseliyordu. Öğle yemeği için geniş, dolu bir handa durdum, hızlı, doyurucu bir yemek yedim ve oyalanmadım. Bundan sonra yol gittikçe düzeldi ve kısa süre sonra Kolvir'in tepesinde, öğle aydınlığı altında kıvılcımlanan Amber'i gördüm.

Güneş gökyüzünde ilerlerken trafik yoğunlaştı. Ben plan yapmaya, akşama doğru at sürerken aklıma gelen her düşünceyi değerlendirmeye devam ettim. Yokuş yukarı yolculuğum, yükseklerden geçerken defalarca kıvrıldı, ama Amber çoğu zaman görüş alanında kaldı.

Yolda kimseyi tanımadım ve akşamın geç saatlerinde Doğu Kapısı'na -eski bir kalenin parçasıydı- ulaştım. Doğu Bağı'na ilerledim, Bayle'lerin, bir zamanlar bir partiye katıldığım kasaba evinde durdum. Duman'ı arka taraftaki ahırda, bir uşağa bıraktım. İkisi birbirlerini gördükleri için memnun olmuş göründü. Sonra ön kapıya gidip kapıyı çaldım. Bir hizmetkar Baron'un dışarıda olduğunu bildirdi, bu yüzden kendimi tanıttım

ve Vinta’nın mesajını bıraktım. Adam patronu döndüğü zaman iletmeye söz verdi.

Bu iş hallolduktan sonra yürüyerek Doğu Bağı’na yöneldim. Tepeye yaklaşınca, henüz yamaç tam olarak düzleşmeden yemek kokusu aldım ve yemek için saraya dönene kadar bekleme kararımdan vazgeçtim. Durdum ve kokuların kaynağını arayarak bakındım. Sağ yanımda, yolun genişleyerek, ortasında bir çeşme bakır rengi, harika bir şekilde oksitlenmiş, şahlanan bir ejder, pembe taştan bir havuza işiyordu- bulunan büyük, yuvarlak bir meydan oluşturduğu bir yan sokakta buldum. Ejder Çukuru isimli bir bodrum restoranına bakıyordu, bakır kazıkları olan alçak bir çitin çevirdiği, dışına saksı bitkileri dizilmiş alanda on tane masa vardı. Meydanı aştım. Çeşmenin yanından geçerken berrak suyunun içinde epey yabancı madeni para gördüm. İçlerinde bir tane de ABD ikiyüzüncü yıldönümü parası vardı. Çiti aştım, içeri girdim, ilerledim ve merdivenleri inmek üzereyken ismimin seslenildiğini işittim.

"Merle! Buraya!"

Çevreme bakındım, ama dört dolu masada tanıdığım kimseyi görmedim. Sonra, gözlerim tekrar gezinirken sağımdaki köşe masada oturan yaşlıca bir adamın gülümsediğini gördüm.

"Bill!" diye bağırdım.

Bill Roth ayağa kalktı. Resmiyetten çok gösteriş için olduğunu hemen fark ettim. Başta onu tanımamıştım, çünkü kır bir sakal ve bıyık uzatmaya başlamıştı. Aynı zamanda, üzerinde, yan dikişleri boyunca uzanan gümüş çizgileri bulunan kahverengi bir pantolon ve bir çift yüksek, kahverengi çizme vardı.

Gömleği gümüş rengi, kahverengi çizgiliydi ve sağındaki sandalyede siyah bir pelerin katlanmış, duruyordu. Üzerinde geniş, siyah bir kılıç kemeri ve kınında duran orta uzunlukta bir kılıç vardı.

"Buralılara benzemişsin. Biraz da kilo vermişsin."

"Doğru," dedi “ve emekli olunca buraya yerleşmeyi düşünüyorum. Havası bana yarıyor."

Oturduk.

"Sipariş verdin mi?" diye sordum.

"Evet, ama merdivende bir garson görüyorum," dedi. “Senin için çağırayım."

Bunu yaptı ve benim için de sipariş verdi.

"Tharicen çok daha iyi," dedim daha sonra.

"Çok pratik yaptım," diye yanıt verdi.

"Neler yapıyorsun?"

"Gerard ile denize açıldım. Deiga'ya ve Julian'ın Arden'deki kamplarından birine gittim. Rebma'yı da ziyaret ettim. Büyüleyici bir yer. Eskrim dersleri alıyorum. Ve Droppa bana kasabayı gezdiriyor."

"Büyük olasılıkla bütün barları."

"Eh, o kadar değil. Aslında, burada olmamın sebebi bu. Çukur'un yarı hissesi onun ve ona burada bol bol yemek yiyeceğime söz verdim. Ama güzel bir yer. Ne zaman döndün?"

"Şimdi," dedim "ve senin için uzun bir hikayem daha var."

"Güzel. Hikayelerin genellikle tuhaf ve çapraşık oluyor," dedi. "Tam da serin bir güz akşamına gidecek bir şey. Anlat bakalım."

Yemek boyunca konuştum ve yemekten sonra uzun süre konuşmaya devam ettim. Gün sonu serinliği rahatsız edici olmaya başlayınca saraya gittik. Doğu kanadındaki küçük odaların birinde, şöminenin önünde, sıcak elma şarabı eşliğinde hikayemi bitirdim.

Bill başını iki yana salladı. "Meşgul kalmayı başarıyorsun," dedi sonunda. "Bir sorum var."

"Ne?"

"Neden Luke'u buraya getirmedin?"

"Sana zaten anlattım."

"Bu sebep sayılmaz. Amber için önemli olduğunu söylediği belirsiz bir parça bilgi için, ha? Ve bu bilgiyi elde etmek için onu yakalaman gerekecek, öyle mi?"

"Hiç de öyle değil."

"Adam bir satıcı, Merle ve sana bir sürü pislik satmış. Benim düşüncem bu."

"Yanılıyorsun, Bill. Onu tanıyorum."

"Uzun süredir," diye kabul etti. "Ama ne kadar iyi? Bütün bunları daha önce de konuştuk. Luke hakkında bilmediklerin bildiklerinden çok daha fazla."

"Başka bir yere gidebilirdi, ama bana geldi."

"Sen planının parçasısın, Merle. Senin aracılığınla Amber'e ulaşmayı düşünüyor."

"Sanmıyorum," dedim. "Bu onun tarzı değil."

"Bence eline geçen her şeyi -ya da herkesi- kullanır."
Omuzlarımı silktim. “Ona inanıyorum. Sen inanmıyorsun.
Hepsi bu."
"Sanırım öyle," dedi. “Şimdi ne yapacaksın, bekleyip ne olduğuna mı bakacaksın?"
"Bir planım var," dedim. “Ona inanıyor olmam önlem almayacağım anlamına gelmiyor Ama sana bir sorum var."
"Evet?"
"Onu buraya getirsem ve Random gerçeklerin yeterince açık olmadığını düşünse ve bir duruşma istese, Luke’un avukatlığını yapar mısın?"
Gözleri irileşti, sonra gülümsedi. “Ne tür bir duruşma?" diye sordu. “Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."
"Oberon’un torunu," diye açıkladım, “Aile Yasası’na tabi olur. Random şimdi ailenin başı. Bir şeyi unutmak, bir karar vermek ya da duruşma istemek ona kalmış. Anladığım kadarıyla, böyle bir duruşma Random’un tercihine göre resmi ya da gayrı resmi olabilir. Kütüphanede bu konu üzerine kitaplar var. Ama insanların her zaman avukat bulundurma hakkı var."
"Elbette davayı alırım," dedi Bili. “İnsanın sık sık karşısına çıkan bir yasal deneyim gibi görünmüyor."
"Ama çıkar çatışması gibi görünebilir," diye ekledi, “çünkü Taht için de işler yaptım."
Şarabımı bitirdim ve kadehi şöminenin üzerine bıraktım.
Esnedim.
"Şimdi gitmeliyim, Bill."
Başını salladı; sonra. “Bunların hepsi teorik, değil mi?" diye sordu.
"Elbette," dedim. “Benim duruşmam ile sonuçlanabilir. İyi geceler."
Beni inceledi. “Ah! Şu bahsettiğin önlem," dedi. “Riskli bir şeyle ilgili, değil mi?"
Gülümsedim.
"Birinin sana yardım edebileceği bir şey değildir, sanırım, ha?"
"Hayır."
"Eh, iyi şanslar."
"Teşekkürler."
"Yarın görüşür müyüz?"
"Belki geç saatlerde..."

Odama gidip yattım. Aklımdaki işin peşine düşmeden önce biraz dinlenmem gerekiyordu. Konu üzerinde rüya gördüğümü hatırlamıyorum.

Uyandığım zaman hava hâlâ karanlıktı. Zihinsel çalar saatimin çalışıyor olduğunu bilmek iyi bir şey.

Dönüp uykuya dalmak iyi olurdu, ama kendime bu zevki tatma izni veremezdim. Önümdeki gün bir zamanlama egzersizi olacaktı. Bu yüzden kalktım, temizlendim ve yeni giysilerle donandım.

Sonra mutfağa gittim, kendime biraz çay, kızarmış ekmek hazırladım, birkaç yumurtayı kırmızı biber, tatlı biber ve soğanla pişirdim. Snelterlardan gelen melka meyvelerinden de biraz buldum. Uzun zamandır yemediğim bir şey.

Daha sonra arkaya gidip bahçeye çıktım. Gece karanlıktı, aysız ve nemliydi, birkaç ince sis bulutu görünmez patikaları keşfediyordu. Kuzeybatıya giden bir patikayı takip ettim. Dünya çok sessizdi. Düşüncelerimin de uzaklaşmasına izin verdim. Her şeyi teker teker yapacaktım ve aklımda bu varken başlamak istiyordum.

Bahçeden çıkana kadar yürüdüm, çalıda çitlerdeki bir aralıktan geçtim, patikam kaba bir keçiyoluna dönüştüğünde devam ettim. İlk birkaç dakika devamlı yükseldi, aniden döndü, daha da dikleşti. Bir sefer çıkıntı yapan bir yerde durdum ve arkama baktım. Sarayın karanlık siluetini ve birkaç aydınlık penceresini gördüm. Çok yükseklerdeki tül gibi bulut kümeleri Amberin üzerinde derin düşüncelere daldığı semavi bahçede tırmıklanmış yıldız ışığı gibi görünüyordu. Birkaç dakika sonra döndüm. Daha gidecek çok yolum vardı.

Zirveye ulaştığım zaman doğuda, dün geçtiğim ormanın ötesinde hafif bir ışık çizgisi fark ettim. Şarkı ve hikayelere konu olmuş üç dev adımı aştım ve kuzeye doğru inmeye başladım. Takip ettiğim yol ilk önce yavaş yavaş, sonra hızla dikleşti ve kuzeydoğuya, daha hafif bir inişe doğru ilerledi. Yeniden kuzeybatıya döndüğünde yine bir dik iniş, sonra hafif bir iniş takip etti. Ondan sonra kolay ilerleyeceğimi biliyordum.

Arkamdaki, Kolvir’in yüksek omzu daha önce tanık olduğum şafak öncesi aydınlığı tamamen kesiyordu ve önümdeki ve yukarıdaki, yıldızların asılı olduğu gece, en yakındakiler hariç tüm kayaların dış hatlarını silerek hiçliğe karıştırıyordu. Yine de nereye gideceğimi yaklaşık olarak biliyordum, daha önce bu tarafa gelmiştim, ama o zaman yalnızca kısa bir süre kalmıştım.

Zirveyi üç kilometre kadar geçtikten sonra, bölgeye yaklaşınca, arayarak yavaşladım. Geniş, atnalı şeklinde bir girintiydi ve sonunda orayı bulduğumda, içimde tuhaf bir duygu kabararak içeri girdim. Bu konudaki tepkilerimi bilinçli olarak beklememiştim; ama bir düzeyde beklemiş olmalıydım, biliyordum.

İçeri girerken iki yanda yükselen taştan kanyon duvarlarına benzer duvarların arasında patikayı buldum ve takip ettim.

Beni hafif bir inişe, gölgeli bir çift ağaca doğru götürdü, sonra aralarından geçip alçak, taş bir binanın çevresinde büyüyen yabançalıları ve otların arasında durduğu yere götürdü. Elbette, şimdi statüsü değişmiş olabilirdi. Artık gerçek olabilirdi. Bu ironiyi yok mu ederdi, yoksa arttırır mıydı? Karar veremiyordum. Yine de beni düşündüğümden daha fazla rahatsız etti.

Buraya hac ziyareti için gelmemiştim. Buraya birkaç büyü hazırlamak isteyen bir büyücünün ihtiyaç duyacağı huzur ve sessizlik için gelmiştim. Buraya gelmiştim, çünkü...

Belki rasyonalize ediyordum. Bu noktayı seçmiştim, çünkü gerçek bir mezar olsa da, olmasa da, üzerinde Corwin'in ismi vardı, bu yüzden benim için onun varlığını temsil ediyordu.

Onu daha iyi tanımak isterdim ve artık ona bundan daha yakın olamayabilirdim. Aniden Luke'a neden güvendiğimi anladım. Bağevi'nde söyledikleri doğruydu. Corwin'in öldüğünü duysam ve kimi suçlayabileceğimi bilsem, başka her şeyi bırakır, faturayı sunmaya ve tahsil etmeye giderdim, hesabı kapatır, alındı makbuzunu kanla yazardım. Luke'u şimdiki kadar iyi tanımıyor olsaydım bile, onun eylemleri içinde kendimi görmek kolaydı ve onu yargılamak rahatsız edici bir şeydi.

Lanet olsun. Neden kahkaha ve kavrayışın ötesinde, acı, hayal kırıklığı ve çatışan sadakatler mekanında birbirimizin karikatürü olmamız gerekiyor?

Ayağa kalktım. Artık ne yaptığımı gösterecek kadar ışık vardı.

İçeri girdim ve boş taş bir lahitin içinde durduğu nişe yaklaştım. İdeal bir kasa gibi görünüyordu, ama önünde dururken tereddüt ettim, çünkü ellerim titriyordu. Saçmalıyordum.

Orada olmadığını biliyordum, bunun üzerinde oymalar olan boş bir kutudan başka bir şey olmadığını biliyordum. Ama kendimi kapağı tutup kaldırmaya ikna edene kadar epey zaman geçti...

Boştu elbette, tıpkı onca hayal ve korku gibi. Mavi düğmeyi içine attım ve kapağı indirdim. Cehenneme kadar yolu var. Sharu onu geri istiyorsa ve burada bulursa, bırak oyunlarını oynarken kendi mezarının yakınında yürüdüğü mesajını alsın.

Duygularımı orada bırakarak dışarı çıktım. Başlama zamanıydı. İşlenecek ve hazırlanacak bir sürü büyüm vardı, çünkü vahşi rüzgarların estiği yere kolay gitmeye niyetim yoktu.

Bölüm 11

Bahçenin üzerindeki çıkıntıda durdum ve aşağıdaki güz bitkilerini seyrettim. Rüzgar pelerinimle oyunlar oynuyordu.

Yumuşak bir akşam ışığı sarayı boğmuştu. Havada ayaz vardı. Ölü yaprak, tarla fareleri gibi önümden geçti ve patikanın ucunda hışırdayarak havaya sıçradı. Aslında manzarayı seyretmek için durmamıştım. Bir Koz Kartı iletişim girişimini bloke etmek için durmuştum. Bugün ikinciydi. İlki daha önce. Kaos imgesi üzerine gümüş bir şerit gibi büyüler asarken gelmişti. Random olduğunu tahmin etmiştim -Amber'e döndüğüm halde yaptıklarımı ve planlarımı ona aktarmadığım için sinirlenmiş olmalıydı- ya da iyileşmiş, kaleye karşı hamlesinde yardımımı isteyen Luke. Aklıma ikisi geldi, çünkü en çok kaçınmak istediğim iki kişi onlardı; ikisi de, farklı sebeplerden dolayı, yapmak üzere olduğum şeyden fazla hoşlanmayacaktı.

Çağrı solup yok oldu. Patikayı indim, çalı çitten geçip bahçeye girdim. Geçişimi saklamak için büyü harcamak istemiyordum, bu yüzden pencereden bakan herhangi birinin bakışlarından kaçınmama yardım edecek bir dizi bağın arasından uzanan soldaki yola döndüm. Bunu saraya Koz Kartı ile giderek de yapabilirdim, ama o kari insanı hep ana salona götürür ve orada kimleri bulacağımdan emin değildim.

Elbette, oraya gidiyordum...

Çıktığım yerden, mutfaktan girdim, yolda kendime bir sandviç ve bir bardak süt aldım. Sonra arka merdivenlerden bir kat çıktım, biraz oyalandım ve görülmeden odama döndüm. Orada, yatak başlığına asılı bıraktığım kılıç kemerini taktım, kılıcı kontrol ettim, Kaos'tan gelirken yanımda getirdiğim küçük bir hançeri buldum -tanıştırdığım birinin himayesine giren Çukur dalgıcı Borquist'den bir armağandı (şairliği fena değildi)- ve kemerimin diğer yanına taktım. Sol kol yenimin içine bir Koz Kartı yerleştirdim. Ellerimi ve yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Ama sonra oyalanacak başka şey bulamadım. Gidip yapmaya korktuğum şeyi yapmalıydım. Planımın geri kalanı için gerekliydi. Ani bir yelken açma arzusuna kapıldım. Aslında kumsalda yatıyor olmak da yeterli olabilirdi...

Bunun yerine odamdan çıktım, geldiğim yoldan döndüm, merdivenden indim. Batıya, arka koridora yöneldim, ayak seslerini ve başka gürültüleri

dinledim, isimsiz birilerinin geçmesini beklerken bir kez bir dolaba saklandım. Resmi karşılamadan biraz daha kaçınmak için her şeyi yapardım. Sonunda sola döndüm, birkaç adım yürüdüm ve geniş, mermer yemek salonuna giden ana koridora girmeden önce bir dakika bekledim. Görünürde kimse yoktu. Güzel. En yakın girişe fırladım ve içeriye baktım. Harika. Mekan kullanılmıyordu. Normalde günlük kullanım için değildi, ama bugün resmi bir davet olmadığını bilmemin yolu yoktu ama bu normal yemek yeme zamanı da değildi zaten.

İçeri girip salonu geçtim. Arkasında karanlık, dar bir koridor vardır ve geçidin ağzının yakınında ya da ucundaki kapıda normalde bir nöbetçi bekler. Ailenin tüm üyeleri oraya girebilir, ama nöbetçi girenleri kaydeder. Ama nöbetçi görev süresini doldurana kadar üstü o bilgiye sahip olamayacaktı.

Sonrasında da, benim için fark etmezdi.

Tod kısa boylu, gürbüz ve sakallıydı. Benim yaklaştığımı görünce, biraz önce duvara dayalı duran baltasıyla selam durdu.

"Rahat. Yoğun bir gün mü?" diye sordum.

"Gerçeği söylemek gerekirse, hayır, efendim."

"Ben aşağı ineceğim. Umarım burada lamba vardır. Merdiveni diğerleri kadar iyi bilmiyorum."

"Nöbete başlarken içerideki lambaları kontrol ettim, efendim. Sizin için bir tane yakayım."

İlk büyüye harcanacak enerjiyi saklasam daha iyi, diye karar verdim. Her parçası işe yarar...

"Teşekkürler."

Kapıyı açtı, sağında duran üç lambayı kaldırdı, ikincisini seçti. Dışarı çıkardı, koridorun biraz ötesindeki şamdandaki dev bir mumdan aldığı ateşle yaktı.

"İşim biraz sürer," dedim, lambayı alırken. “Muhtemelen benim işim bittiğinde senin görev süren dolmuş olur."

"Pekala, efendim. Adımlarınıza dikkat edin."

"İnan bana, edeceğim."

Uzun, sarmallar çizen merdiven aşağıya doğru dönüp duruyordu. Orta aksa asılmış birkaç şişeli mum, duvara asılmış meşale ya da lamba yanıyor, mekanı mutlak karanlığın yapabileceğinden daha akrofobik kılıyordu. Aşağıda yalnızca o minik ışık benekleri vardı. Uzaktaki zemini ya da

duvarları göremiyordum. Bir elimi tırabzandan ayırmadan, diğeri ile lambayı önüme uzattım. Burası nemli ve küflü kokuyordu. Soğuk olmasından bahsetmiyorum bile.

Yine basamakları saymaya çalıştım. Her zamanki gibi yolda bir yerde şaşırdım. Bir sonraki sefere...

Düşüncelerim, ölüme gittiğime inanarak bu basamakları indiğim o uzak güne gitti. Ölmemiş olduğum gerçeği şu anda pek az teselli veriyordu. Zor bir iş olmuştu. Ve bu sefer becerememem ve kızarmam ya da bir duman bulutu eşliğinde yok olmam yine de mümkündü.

Dön, dön. İn, in. Akşamüstünün ortasında gece düşünceleri...

Diğer yandan, Flora'dan ikinci seferin daha kolay olduğunu duymuştum. Birkaç dakika önce Desen'den bahsetmişti ve bahsettiği şeyin bu olduğunu umuyordum.

Amberin Büyük Desen'i, Düzen Simgesi. Sarayların Büyük Logrus'unun, Kaos İmgesi'nin eşdeğer gücü. İkisi arasındaki gerilim önemi olan her şeyi yaratıyor gibiydi. Herhangi birine bulaş, kontrolü kaybet. İşin biter. İkisine birden bulaşmış olmam benim şansımdı. Bunun her şeyi daha güç kılıp kılmayacağı konusunda deneyimlerini paylaşacağım kimse yok, ama birinin bıraktığı izin diğerini daha güç kıldığını düşünmek egomu şişiriyor... evet, üzerinizde izlerini bırakıyorlar, ikisi de.

Bir düzeyde paramparça oluyorsunuz ve böyle bir deneyim yaşarken engin kozmik prensipler uyarınca bir daha inşa ediliyorsunuz -ki bu ne kadar asil, önemli, metafiziksel, tinsel ve harika gelse de, aslında basur acısından bir farkı yoktur. Belirli güçler için ödediğimiz bedeldir, ama bundan zevk almam gerektiğini söyleyen bir kozmik kural yoktur.

Hem Desen, hem de Logrus onları yürüyenlere yardım almadan Gölge'de yürüme yeteneği verir. Gölge, içinde oynadığımız sonsuz sayıda olası gerçeklik varyasyonuna verdiğimiz genel isimdir. Ve bize başka yetenekler de verirler...

Dönerek aşağıya. Yavaşladım. Tıpkı öncekinde olduğu gibi başım hafifçe dönüyordu. En azından bu yoldan dönmeyi planlamıyordum...

Zemin sonunda göründüğünde hızlandım. Bir sıra, bir masa, birkaç raf ve dolap ve onları gösteren bir ışık vardı. Normalde burada görev başında bir nöbetçi bulunurdu, ama kimseyi görmedim. Tur atıyor olabilirdi. Solda bir yerde, özellikle talihsiz politik mahkumların bazen duvarları tırmaladığı ve yavaş yavaş akıllarını yitirdiği hücreler vardı. O anda bu tür birileri var

mıydı, bilmiyordum. Olmadığını umuyordum. Babam bir kez burada bulunmuştu ve deneyimi tarifinden, kolay bir iş gibi gelmemişti.

Zemine ulaştığımda durdum ve birkaç kez seslendim. Uygun bir şekilde ürkütücü bir yankı aldım, ama yanıt gelmedi.

Raflara gittim ve boş elimle bir lamba aldım. Fazladan bir lamba işe yarardı. Yolumu kaybetmem olasıydı. Sonra sağa döndüm. Gideceğim tünel o yöndeydi. Uzun süre sonra durup lambayı kaldırdım. Çok ileriye gitmişim gibi görünüyordu. Görünürde tünel ağzı yoktu. Arkama baktım. Nöbetçi yeri hâlâ görünüyordu. Son sefere ilişkin anılarımı karıştırarak devam ettim.

Sonunda sesler değişti. Adımlarımı yankıladı. Bir duvara, bir engele yaklaşıyor gibiydim. Lambayı yine kaldırdım.

Evet. İleride katıksız karanlık vardı. Çevresinde gri taş. O tarafa yöneldim.

Karanlık. Uzak. Işığım kayanın üzerindeki girinti çıkıntıların üzerine kayarken, ışınları taş duvarlardaki parlak beneklerden yansırken daimi bir gölge gösterisi oldu. Sonra solumda bir yan tünel gördüm. Onu geçtim ve yürümeye devam ettim.

Kısa süre sonra bir tane daha bulacaktım. Evet. İki...

Üçüncüsü biraz daha ilerideydi. Sonra bir dördüncü. Tembel tembel, bu tünellerin nereye gittiğini merak ettim. Kimse bana onlardan bahsetmemişti. Belki onlar da bilmiyordu. Tasvir edilemez güzelliğe sahip tuhaf yeraltı odaları mı? Başka dünyalar mı? Çıkmaz yollar mı? Depolar mı? Belki bir gün, zaman ve eğilim bir araya gelirse...

Beş...

Sonra bir tane daha.

Aradığım yedinciydi. Ona geldiğim zaman durdum. O kadar da derin değildi. Bu yoldan geçen diğerlerini düşündüm, sonra ilerledim, büyük, ağır, metal bantlarla sağlamlaştırılmış kapıya geldim. Sağımda, duvara çakılmış çelik bir çengele asılı büyük bir anahtar vardı. Onu indirdim, kapının kilidini açtım ve buranın nöbetçisinin kontrol edeceğini ve turunu atarken yeniden kilitleyeceğini bilerek yerine astım ve -bir kez daha- anahtar burada tutulacaksa neden kapının kilitlendiğini merak ettim. İçeriden çıkabilecek bir tehlike varmış gibi görünüyordu. Bunu sormuştum, ama sorguladığım hiç kimse bilmiyordu. Gelenek, demişlerdi. Gerard ve Flora sırayla Random’a ve Fiona’ya sormamı söylemişti. Ve onlar

Benedict'in biliyor olması gerektiğini düşünüyorlardı, ama sormak hiç akıllarına gelmemişti.

Hızla ittirdim, ama hiçbir şey olmadı. Lambaları yere koydum ve daha büyük güçle yine denedim. Kapı gıcırdadı, yavaşça içeriye açıldı. Lambaları alıp girdim.

Kapı arkamdan kapandı ve Frakir -Kaos'un çocuğu- çılgınca bileğimi sıktı. Son ziyaretimi hatırladım ve neden kimsenin fazladan bir lamba getirmediğini hatırladım: Desenin pürüzsüz, siyah zeminin içindeki mavimsi parıltısı mağaranın içini insanın çevreyi çok iyi görmesine yetecek kadar iyi aydınlatıyordu.

Diğer lambayı yaktım. İlkini Desen'in yakındaki ucuna bıraktım ve diğerini Desen'in çevresinde yürürken yanımda taşıdım ve uzak ucunda yere bıraktım. Desen'in elimdeki işi yapmama yetecek kadar aydınlık vermesi umurumda değildi. Lanet şeyi ürkütücü, soğuk ve yıldırıcı buluyordum. Fazladan bir doğal ışık kaynağı bulundurmak onun yanında kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Başladığı yere yürürken kıvrımlı çizgilerden o girift yığını inceledim. Frakir'i sakinleştirmiştim, ama kendi kuruntularımı tamamen susturamamıştım. İçimdeki Logrus'a bir yanıtmış gibi, içimde artık Desen'i de taşırken geri dönüp Logrus'u yürümeyi denesem tepkisinin daha kötü olup olmayacağını merak ettim. Yararsız spekülasyonlar...

Gevşemeye çalıştım. Derin derin nefes aldım. Bir an gözlerimi kapattım. Dizlerimi büktüm. Omuzlarımı kamburlaştırdım. Daha fazla beklemenin faydası yoktu...

Gözlerimi açtım ve Desen'in üzerine ayağımı koydum.

Ayağımın çevresinde hemen kıvılcımlar yükseldi. Bir adım daha attım. Daha fazla kıvılcım. Minik bir çatırtı. Bir adım daha.

Bir adım daha atarken biraz direnç...

Hepsi aklıma geldi. İlk seferde hissettiğim her şey: ürperme, küçük şoklar, kolay ve zor bölgeler. İçimde bir yerde Desen'in haritası vardı ve ilk dönemeci aşarken, direnç yükselirken, kıvılcımlar uçuşurken, saçlarım kıpırdanırken, çatırtılar ve bir tür titreşim sürerken bir yerden okuyor gibiydim.

İlk Perdeye ulaştım, bir rüzgar tünelinde yürümek gibiydi.

Her hareket büyük çaba gerektiriyordu. Ama kararlılık; asıl gereken buydu. Zorlamaya devam edersem, yavaş yavaş da olsa, ilerleyecektim. İşin

hilesi durmamaktaydı. Tekrar hareket etmeye başlamak korkunç, hatta bazı yerlerde imkansızdır. Şu anda tek gereken sabit basınçtı. Birkaç dakika daha, sonra geçecektim. İlerlemek kolaylaşacaktı. Asıl zor olan İkinci Perdeydi...

Dön, dön...

Geçtim. Yolun bir süreliğine kolay olacağını biliyordum.

Biraz daha güvenli yürümeye başladım. Belki de Flora haklıydı. Bu kısım ilk seferinde olduğundan biraz daha az zor gelmişti. Uzun bir yayı aştım, sonra keskin bir geri dönüş. Şimdi yıldızlar çizmelerimin tepesine kadar çıkıyordu. Zihnime 30 Nisanlar, Saraylardaki aile politikaları doluştu. Tahta çıkanlar birbirini takip ederken insanlar düellolar ediyor, kanlı statü ve yükselme ayinlerinin dolaşık yolunda ilerliyordu. Artık yok.

Bunlarla işim bitmişti. Boş ver gitsin. Onlar bu konuda daha nazik olabilirdi, ama orada, Amber’de olduğundan daha fazla kan dökülüyordu, hem de diğerlerinin üzerinde azıcık avantaj kazanmak için...

Dişlerimi sıktım. Zihnimi eldeki işe yoğunlaştırmak güç geliyordu. Desen etkisinin parçası, elbette. Artık bunu da hatırlıyordum. Bir adım daha... Bacaklarımdan yukarı bir karıncalanma yükseldi... Çatırtılar fırtınada çıkanlar kadar yüksek geliyordu... Bir ayak diğerinin önüne... Kaldır, indir... Saçlarım şimdi dimdik duruyordu... dön... ittir... Ani bir güz fırtınasından önce Yıldız Patlaması’nı kıyıya getirirken, yelkenleri indiren Luke, sırtımızda ejderlerin nefesi gibi bir rüzgar... Üç adım daha ve direnç yükseliyor...

İkinci Perde’ye gelmiştim ve aniden bir arabayı çamurlu bir hendekten ittirmeye çalışıyormuşum gibi oldu... Tüm gücümü ittirmeye harcıyordum ve aldığım karşılık çok, çok küçüktü.

Buzullara özgü bir yavaşlıkla ilerliyordum ve kıvılcımlar belime çıkmıştı. Mavi bir alev olmuştum...

Zihnim aniden dikkatimi dağıtan şeylerden sıyrıldı. Zaman bile gitti ve beni yalnız bıraktı. Yalnızca bu geçmişsiz, isimsiz şey haline gelmiştim, tüm benliğimle tüm günlerimin ataletine karşı çaba gösteriyordum. O kadar ince bir denge üzerindeki denklem ki, orada, adım ortasında donmuş olabilirdim. Yalnız kütlelerin ve güçlerin birbirini götürmesi iradeyi zarar görmemiş bırakıyor, onu bir şekilde arındırıyordu ve böylece ilerleyiş süreci fiziksel çabayı aşıyor gibi görünüyordu...

Bir adım daha, sonra bir tane daha ve geçtim, yüzyıllar yaşında ve yine hareket halinde, zorlu, hilekar ve uzun Büyük Dönemeç'e yaklaşıyor olmama rağmen başaracağımı biliyordum. Hiç de Logrus gibi değildi. Buradaki güç sentetikti, analitik değil...

Evren çevremde dönüyordu sanki. Burada attığım her adım soluyor, tekrar odağa geliyor, kırılıyor, yeniden birleşiyor, dağılıyor ve toplanıyor, ölüyor ve yeniden canlanıyor gibi hissetmeme sebep oluyordu...

Dışarı. İleri. Sonra üç kıvrım daha, ardından düz bir çizgi.

İlerledim. Başını dönüyor, midem bulanıyordu. Terden sırılsıklam olmuştum. Düz çizginin sonu. Bir dizi yay. Dön. Dön. Yine dön...

Kıvılcımlar şimşeklerden bir kafes olup, ayaklarım yine sürüklenmeye başladığında Son Perde'ye yaklaştığımı anladım.

Kıpırtısızlık ve o korkunç ittirme...

Ama bu sefer hazırlıklı hissediyordum ve aşmayı başaracağımı bilerek ilerledim...

Başardım, titriyordum ve yalnızca kısa bir yay kalmıştı.

Ama o son üç adım en kötüleri olabilirdi. Sanki sizi artık çok iyi tanıyan Desen, sizi bırakmaya gönülsüzdü. Orada, bileklerim yarış sonlarında olduğu gibi ağrırken, mücadele ettim. İki adım... Üç...

Bitti. Yerimde durdum. Nefes nefeseydim, ürperiyordum.

Huzur. Statik elektrik gitmişti. Kıvılcımlar gitmişti. Eğer bu mavi taşların izlerini yok etmediyse, neyin yok edebileceğini bilmiyordum.

Şimdi -şey, biraz sonra- dilediğim yere gidebilirdim. Bu noktadan, bu güç ânından Desen'e beni herhangi bir yere nakletmesini emredebilirdim ve oraya nakledilirdim. Sarmal merdivenden çıkıp, diyelim ki, odama dönmek için harcanacak bir fırsat değil. Hayır. Benim başka planlarım vardı. Bir dakika sonra...

Giysilerimi düzelttim, elimi saçlarımdan geçirdim, silahlarımı ve gizli Koz Kartımı kontrol ettim, hızla atan nabzımın sakinleşmesini bekledim.

Luke paralı asker, Desacratrix'in oğlu olan eski dostu ve müttefiki Dalt ile Dört Dünya Kalesi'nde savaşırken aldığı yaralarla hayatta kalmıştı. Dalt olası bir engel olması dışında benim için pek az anlam taşıyordu, kalenin şimdiki sahibi oymuş gibi görünüyordu. Ama zaman farkına rağmen -ki muhtemelen o kadar da büyük değildi- Luke ile savaşından kısa süre sonra görmüştüm onu. Bu da, ben ona Koz Kartı aracılığıyla ulaştığımda kalede olduğuna işaret ediyordu.

Tamam.

Dalt’a ulaştığım zaman odanın nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Oldukça eksikti. Desen’in işlemek için ihtiyaç duyduğu minimum veri miktarı neydi acaba? Taş duvarın dokusunu, küçük pencerenin şeklini, duvardaki küçük bir yıpranmış halıyı, yere saçılmış samanları hatırladım; Dalt hareket ettiğinde alçak bir sıra ve bir tabure görüş alanıma girmişti, üstlerindeki duvarda bir çatlak ve bir parça örümcek ağı...

İmgeyi elimden geldiğince keskinleştirdim. Kendimi oraya gitmeye zorladım. O odada olmak istedim..

Ve oldum.

Elim kılıcımın kabzasında, hızla döndüm, ama odada yalnızdım. Bir yatak, bir elbise dolabı, küçük bir yazı masası, bir sandık gördüm. O mekanı kısa bir an için gördüğümde hiçbiri görüş alanımda değildi. Küçük pencereden içeri gün ışığı doluyordu.

Odayı aşıp tek kapısına yöneldim, orada uzun süre durup dinledim. Diğer yanda yalnızca sessizlik vardı. Azıcık araladım -sola açılıyordu- ve uzun, boş bir koridor gördüm. Kapıyı biraz daha açtım. Tam karşımda, aşağı inen bir merdiven vardı.

Solumda boş bir duvar. Dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Aşağı mı inecektim, sağa mı gidecektim? Koridorun iki yanında pek çok pencere vardı. Sağımdaki, en yakın pencereye yaklaştım ve dışarı baktım.

Dikdörtgen bir avlunun köşesine yakın olduğumu, karşıda, sağımda ve solumda daha fazla bina yükseldiğini ve hepsinin köşelerinden bağlantılı olduğunu gördüm. Yalnızca sağda, ileride, tam karşımdaki binaların arkasında daha büyük bir yapının yükseldiği bir başka avlu varmış gibi görünüyordu. Aşağıdaki avluda, belki bir düzine birlik vardı. Girişlerin yakınına konuşlanmışlardı, ama resmi olarak nöbet tutar gibi görünmüyorlardı. Yani teçhizatlarını temizlemekle ve onarmakla meşgullerdi. İkisi sargılara sarınmıştı. Yine de çoğu oldukça hızlı bir şekilde görev başına dönebilir gibi görünüyordu.

Avlunun uzak ucunda büyük, kırık bir uçurtmaya benzeyen, bir şekilde tanıdık gelen tuhaf bir şeyin döküntüleri vardı. Avluya paralel uzanan koridorda ilerlemeye karar verdim, çünkü bu beni avlunun kenarında, uzak uçtaki binalara götürecek ve muhtemelen yandaki avluyu görmemi sağlayacak gibi görünüyordu.

Herhangi bir hareket sesine karşı tetikte, koridor boyunca ilerledim. Ben köşeye yürürken sessizlikten başka bir şey yoktu. Uzun bir süre orada durup dinledim.

Hiçbir şey işitmeyince köşeyi döndüm ve yerimde kalakaldım. Sağdaki pencere pervazına oturmuş adam da öyle. Zincir zırhtan bir tunik, deri bir şapka, deri pantolon ve çizmeler giymişti. Yan tarafında ağır bir kılıç taşıyordu, ama elinde bir hançer vardı. Tırnaklarını kesiyor gibiydi. Başını bana doğru çevirdiğinde, benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Omuzları dikildi, tünediği yerden inip ayağa kalkacak gibi ellerini indirdi.

İkimiz için de utanç vericiydi. Nöbet tutuyor gibi görünüyordu. Tetiktelik ve sessiz hareket etmek, adamı benim ya da Frakir'in fark etmesine yardım edebilirdi, ama tembellik ona mükemmel bir gizlenme yeri, bana ise bir ikilem vermişti. Blöf yaparak onu aldatabileceğimden ya da bunu başarmışım gibi görünürse sonuçlarına güvenebileceğimden emin değildim.

Ona saldırmak ve bir sürü gürültü yapmak istemiyordum. Bu seçeneklerimi daraltıyordu. Onu önümde asılı duran temiz, küçük bir kalp krizi büyüsüyle sessizce ve çabucak öldürebilirdim. Ama yaşama, gerek yokken harcamayacak kadar çok değer veririm. Bu yüzden, taşıdığım büyülerden birini bu kadar kısa sürede harcamaktan ne kadar nefret etsem de, söylediğim bir sözcükle elim kendiliğinden eşlik eden hareketi yaptı ve gücü önümde atan Logrus'u bir anlığına gördüm. Adam gözlerini kapattı ve pencere pervazına yığıldı. Kaymaması için duruşunu ayarladım ve onu hançer elinde, huzur içinde horlamaya bıraktım. Dahası, kalp krizi büyüsüne daha sonra ihtiyacım olabilirdi.

Koridor ileride, iki yana doğru uzanan bir tür galeriye açılıyordu. İki yanda, belirli bir noktadan ötesini göremiyordum ve dilediğimden daha kısa zamanda bir büyü daha harcamam gerekeceğini biliyordum. Görünmezlik büyüm için gereken sözcüğü söyledim ve dünya birkaç ton koyulaşır Bunu kullanmadan önce biraz daha ileriye gitmeyi ummuştum, çünkü yalnızca yirmi dakika sürüyordu ve ödülün nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama risk almaya cesaret edemezdim. Hızla yürüdüm, galeriye geçtim. Boştu.

Ama orada biraz daha coğrafya öğrendim. Oradan yandaki avluyu görebiliyordum. Devasaydı. Diğer yandan kısmen görebildiğim dev bir

binayı içeriyordu. Bu kocaman, sağlam inşa edilmiş bir içkaleydi; tek bir girişi varmış gibi görünüyordu ve o da çok iyi korunuyordu. Galerinin karşı tarafından, yüksek, iyi korunan duvarlara uzanan bir tane de dış avlu olduğunu gördüm.

Galeriden ayrılıp merdiven aradım. Büyük, gri taştan yapının aradığım yer olduğundan emindim. Çevresinde, ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim bir büyü haresi vardı.

Koridor boyunca yürüdüm, bir köşeden döndüm ve merdivenin başında bir nöbetçi gördüm. Geçişimi hissettiyse bile, yalnızca pelerinimin yarattığı bir esintiydi. Merdivenlerden aşağı seğirttim. Dibinde bir giriş vardı ve sola dönen bir başka koridora -karanlık bir koridor- açılıyordu; tam önümde, iç avluya bakan duvarda demir bantlarla bağlanmış bir kapı vardı.

Kapıyı açtım, geçtim ve çabucak kenara çekildim, çünkü bir nöbetçi durmuş, bakmış, yaklaşmaya başlamıştı. Ondan kaçındım ve kaleye doğru ilerledim. Güçler için bir odak, demişti Luke. Evet. Mekana yaklaştıkça bunu daha kuvvetle hissediyordum. Onlarla nasıl başa çıkacağımı, nasıl yönlendirebileceğimi denemek için zaman yoktu. Her neyse, ben kendi kişisel stokumu getirmiştim.

Duvara yaklaştığımda sola döndüm. Bilgi edinmek için çabucak bir tur atacaktım. Yolu yarıladığımda, tek bir girişi olduğunu düşünerek yanılmadığımı gördüm. Dokuz metre yüksekliğe kadar pencere de yoktu. Çevresinde yüksek, sivri kazıkları olan metal bir çit vardı ve çitin içinde bir hendek kazılmıştı. Beni en çok şaşırtan şey yapıya ait bir özellik değildi.

Uzak ucunda, duvarın yanında iki kırık, üç göreceli olarak sağlam uçurtma vardı. Bağlam konusu artık algılarımı puslandırmıyordu. Önümde sağlam olanlardan varken değil. Bunlar yamaç paraşütüydü. Onlara daha yakından bakmak istiyordum, ama görünmezlik büyümün zamanı daralıyordu ve yolumdan şaşmaya cesaret edemezdim. Yolun geri kalanını hızla aşıp kapıyı inceledim.

Çitin kapısı kapalıydı ve iki yanında iki nöbetçi bekliyordu.

Pek çok adım ötede, hendeğin üzerinde, metal bantlarla sağlamlaştırılmış, kaldırılabilir bir ahşap köprü vardı. Köşelerinde iri gözlü civatalar vardı, kapının üzerindeki duvara bir vinç takılmıştı; vinç, çengellerle sona eren dört zincir taşıyordu. Köprünün ne kadar ağır olduğunu merak ettim. İçkalenin kapısı taş duvarın yaklaşık doksan santim içindeydi ve yüksek,

geniş ve metal bantlarla sağlamlaştırılmıştı. Bir koçbaşının darbelerine uzun süre dayanabilirmiş gibi görünüyordu.

Çitin kapısına yaklaşıp inceledim. Üzerinde kilit yoktu. Yalnızca bir çengel. Onu açabilir, koşarak geçer, köprüye giden yolu aşar, nöbetçiler ne olduğunu anlayamadan içkalenin kapısından içeri dalmış olurdum. Diğer yandan, mekanın doğası düşünülünce, doğal olmayan bir saldırıya karşı talimat almış olabilirlerdi. Dunun buysa, çabuk tepki vermeleri ve bir köşeye sıkıştırmaları durumunda beni görmeleri gerekmezdi.

Ve içerideki ağır kapının kilitli olduğunu hissediyordum.

Büyülerimin üzerinden geçerek dakikalarca düşündüm.

Aynı zamanda avludaki altı, sekiz insanın konumlarını tekrar kontrol ettim. Hiçbiri çok yakın değildi, hiçbiri bu yöne gelmiyordu...

Muhafızlara sessizce yaklaştım ve Frakir'i, çabuk boğmasını emrederek solumdaki adamın omzuna koydum. Sonra sağa üç hızlı adım attım ve diğer muhafızın boynunun sol yanına elimin kenarıyla vurdum. Düşüşünün gürültü çıkarmasını engellemek için adamı koltuk altlarından yakaladım ve popo üstü oturtup çite, kapının sağına dayadım. Ama arkamda diğer adam boğazını tutarak yere yığılırken kılıcının kınının çite çarptığını duydum. Ona doğru seğirttim, yere kalan mesafede destek oldum ve Frakir'i aldım. Hızlı bir bakış avlunun karşısındaki diğer iki adamın bu tarafa bakmadığını gösterdi. Lanet olsun.

Kapının çengelini kaldırdım, içeriye kaydım, kapıyı arkamdan kapattım, çengeli yerine taktım. Köprünün üzerinden seğirtip arkama baktım. Fark ettiğim iki adam şimdi bu tarafa doğru geliyordu. Bu yüzden hemen bir başka seçenek ortaya çıktı. Stratejik olarak daha mantıklı gelenin ne kadar güç olacağını görmeye karar verdim.

Çökerek köprünün en yakın köşesini yakaladım. Sağımdaydı. Üzerinden aştığı hendeğin derinliği üç buçuk metre kadardı ve genişliği bunun iki katıydı.

Bacaklarımı düzleştirmeye başladım. Çok ağırdı, ama kopili gıcırdadı, tuttuğum köşe birkaç santim yükseldi. Onu bir an orada tuttum, nefesimi kontrol edip yine denedim. Biraz daha gıcırtı, birkaç santim daha. Yine... Köşenin bastırdığı yerde ellerim acıyordu. Kollarım yavaş yavaş eklemlerimden sökülüyor gibi geliyordu. Bacaklarımı düzleştirirken ve daha fazla çaba harcayarak doğrulmaya çalışırken ağırlık kaldıran kaç kişinin ani bel sorunları ile karşı karşıya kaldığını merak ettim. Sanırım

haberini almadığınız kişilerdir onlar. Yüreğimin, tüm göğsümü dolduracakmış gibi attığını hissedebiliyordum. Yakaladığım köşe şimdi yerden otuz santim yukarıdaydı, ama soldaki köşe hâlâ yere dokunuyordu. Yine zorlandım, büyüyle yapılmış gibi alnımda ve koltukaltlarımda ter damlaları belirdiğini hissettim. Nefes al... Kaldır!

Diz seviyesine geldi, sonra yükseldi. Soldaki köşe de sonunda yerden kalktı. Yaklaşan iki adamın seslerini duydum -yüksek, heyecanlı- şimdi seğirterek geliyorlardı. Tüm yapıyı sürükleyerek sola ilerlemeye başladım. Ben bunu yaparken tam karşıdaki köşe dışa doğru oynadı. Güzel. Hareket etmeye devam ettim. Solumdaki köşe şimdi hendeğin altmış santim üzerindeydi. Kollarımda, omuzlarımda ve boynumda alev alev acılar hissettim. Biraz daha...

Adamlar şimdi kapıdaydı, ama yerdeki nöbetçileri incelemek için durdular. Yine güzel. Köprünün bir yere takılıp kalmayacağından hâlâ emin değildim. Hendeğe kaymak zorundaydı, aksi halde boş yere belkemiği ameliyatı riskine girmiş olacaktım. Sola...

Köprü elimde sallanmaya, sağa devrilmeye başladı. Birkaç saniye sonra elimden kayacağını anlayabiliyordum. Biraz daha sola... neredeyse...

Adamlar dikkatlerini yerdeki nöbetçilerden, hareket eden köprüye çevirdiler ve çengelle oynamaya başladılar. Karşıda iki kişi daha onlara katılmak için koşuyordu. Bir dizi bağırış duydum. Bir adım daha. Köprü şimdi gerçekten kayıyordu.

Onu tutamıyordum... Bir adım daha.

Bıraktım ve geri çekildim!

Köşe, hendeğin kenarına çarptı, ama ahşap parçalandı ve kenar yıkıldı. Ben gerilemeye devam ettim. Köprü düşerken sekti, iki kez uzak kenara çarptı ve korkunç bir çatırtıyla dibe vurdu. Kollarım şimdilik faydasız, yanlarımdan sarkıyordu.

Dönüp kapıya yürüdüm. Büyüm hâlâ dayanıyordu, bu yüzden en azından hendeğin karşı tarafından fırlatılan silahların hedefi değildim.

Kapıya ulaştığımda kollarımı sağ yandaki iri halkaya uzatmak ve yakalamak için büyük çaba gerekti. Ama çektiğim zaman hiçbir şey olmadı. Kapı kilitliydi. Bunu beklemiştim ve hazırlıklıydım. Yine de ilk önce denemeliydim. Ben büyülerimi boş yere harcamam.

Sözcükleri söyledim, bu sefer üç tane -baştan savma bir büyü olduğu için daha az zarifti, ama muazzam bir gücü vardı.

Kapı, çelik uçlu çizme giymiş bir dev tarafından tekmelenmiş gibi içe doğru patlarken tüm bedenim sarsıldı. Hemen içeri girdim ve gözlerim loşluğa alışırken hemen kafam karıştı. İki kat yüksekliğinde bir giriş holündeydim. Önümde, sağda ve solda merdivenler yükseliyor, içe doğru kıvrılarak trabzanlı bir balkona ulaşıyordu. İkinci kat koridorunun sonu. Aşağıda, tam karşımda bir başka koridor vardı. İki merdiven daha, çıkan merdivenlerin arkasında, alt kata iniyordu. Kararlar, kararlar...

Odanın ortasında siyah, taş bir çeşme vardı ve havaya -su değil- alevler fışkırtıyordu; alevler çeşmenin havuzuna iniyor, orada dönüyor, dans ediyordu. Alevler havada kırmızı ve portakal rengi, aşağıda beyaz ve sarıydı ve dalgalanıyordu. Odayı bir güç hissi doldurmuştu. Burada serbest kalan güçleri her kim kontrol ederse, gerçekten de zorlu bir rakip olurdu. Şansım varsa ne kadar zorlu olduğunu keşfetmezdim.

Sağımda, köşede iki şekil gördüğümde, neredeyse özel bir saldırıyı boşa harcayacaktım. Ama şekiller hiç kıpırdamadı.

Doğal olmayan bir ölçüde kıpırtısızdılar. Heykeller, elbette...

Yukarı mı çıkmalı, aşağı mı inmeli, yoksa düz mü ilerlemeli karar vermeye çalışıyordum ve düşmanları rutubetli bodrum hücrelerine kapatma içgüdüsüne dayanarak aşağı inmeye karar vermiştim ki iki heykelde bir şey dikkatimi çekti. Gözlerim loşluğa alışmıştı ve birinin beyaz saçlı bir adam, diğerinin siyah saçlı bir kadın olduğunu ayırt edebiliyordum. Birkaç saniye boyunca elimin dış hatlarını gördüğümü fark etmeden gözlerimi ovuşturdum. Görünmezlik büyüm dağılıyordu...

Şekillere doğru ilerledim. Yaşlı adamın iki pelerin ve şapkalar tutuyor olduğu gerçeği ipucu vermeliydi. Ama yine de koyu mavi cüppesinin eteğini kaldırdım. Çeşmeden gelen daha parlak bir ışığın aydınlığında, sağ bacağına RINALDO isminin kazınmış olduğu yeri gördüm. Yaramaz çocuk.

Yanındaki kadın Jasra'ydı ve onu aşağıda, kemirgenlerin arasında arama zahmetinden beni kurtarmıştı. Onun kolları da, bir engelleme hareketi yaparmış gibi açılmıştı ve biri sol koluna açık mavi bir şemsiye, sağ koluna açık gri bir Londra Sisi yağmurluğu asmıştı; takımı tamamlayan yağmur şapkası başında, çarpık duruyordu. Yüzü palyaço gibi boyanmıştı ve biri yeşil bluzunun önüne iki sarı püskül iğnelemişti.

Arkamdan gelen ışık daha parlak alevlendi ve neler olup bittiğini görmek için döndüm. Çeşme, akışkan ateşlerini altı metre yükseğe fışkırtıyordu. Alevler havuza dökülüyor, taşarak taş döşeli zeminde yayılıyordu. Büyük

bir kolu bu tarafa geliyordu. O noktada yumuşak bir gülüş yukarıya bakmama sebep oldu.

Kobalt maskeli sihirbaz, üzerinde koyu renk bir cüppe, başlık ve eldiven, yukarıdaki balkonda duruyordu. Bir eli tırabzanların üzerindeydi, diğerini çeşmeye doğrultmuştu. Burada karşılaşacağımızı beklediğimden buna hazırlıksız sayılmazdım.

Alevler daha da yükselerek hemen bükülen ve bana doğru devrilen büyük, parlak bir kule oluştururken kollarımı geniş geniş açtım ve daha önce hazırladığım üç savunma büyüsünden en uygun olanın sözcüğünü söyledim.

Logrus'un gücü ile hava akımları kıpırdandı ve neredeyse aynı anda bora hızına kavuştu ve alevleri benden uzağa gönderdi. Konumumu öyle ayarladım ki, boranın yukarıdaki sihirbaza doğru esmesini sağladım. Adam aynı anda işaret etti ve alevler havuza döndü, dinerek pek az parlayan bir sızıntıya dönüştü.

Tamam. Berabere. Buraya bu adamla hesaplaşmaya gelmemiştim. Jasra'yı tek başıma kurtararak Luke'u idare etmek için gelmiştim. Kadın bir kez tutsağım olunca, Amber Luke'un aklındaki herhangi bir şeye karşı güvende olacaktı. Ama kendimi bu sihirbazı merak ederken buldum. Rüzgarlarım ölürken gülüş yine geldi: O da benim gibi büyü mü kullanıyordu? Yoksa bu şekilde, bir güç kaynağının ortasında yaşarken güçleri doğrudan kontrol edebiliyor, dilediği gibi şekillendirebiliyor muydu? İkincisi doğruysa ki bundan şüpheleniyordum, o zaman kol yeninde bitmek tükenmek bilmez miktarda numara saklıyor olmalıydı, yani onun çöplüğünde tam kapsamlı bir yarışmaya girişecek olsak ya sonunda kaçmak zoruna kalacak, ya da nükleer bombaları kullanacaktım -yani bu bölgedeki her şeyi yok etmek için Kaos'un kendisini çağıracaktım- ve bu yapmak istemediğim bir şeydi. Amberin iyiliği için gerekli olabilecek yanıtları bulmadan, sihirbazın kimliği dahil tüm gizemleri yok etmek istemiyordum.

Sihirbazın önünde parlak, metalik bir mızrak maddeleşti, bir an asılı kaldı, sonra bana doğru fırladı. İkinci savunma büyümü kullanarak bir kalkan çağırdım ve mızrağı saptırdım.

Büyülerle düello yapmak ya da burayı Kaos'la yok etmek dışında görebildiğim tek alternatif buradaki güçleri kontrol etmeyi öğrenmek ve bu adamı kendi oyununda yenmekti. Ama şimdi pratik yapmak için zaman

yoktu; birkaç dakika bulur bulmaz yapılması gereken bir iş vardı. Ama eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağız gibi görünüyordu çünkü bana kin besliyor gibi görünüyordu ve ormandaki beceriksiz kurt adamın saldırısının arkasındaki itici güç bile olabilirdi.

Ve bu noktada buradaki güçleri keşfetmek için risk almak konusunda o kadar da hevesli değildim. Jasra buranın baştaki efendisi olan Sharu Garrul'u yenerek bir iyilik yapmamışsa değil. Bu, adam Jasra'yi yenecek kadar iyiydi anlamına geliyordu. Ama adamın bana neden kin beslediğini bilmek için çok şey verirdim...

Bu yüzden, "Benden ne istiyorsun?" diye seslendim.

Aynı metalik ses hemen yanıt verdi, "Kanın, ruhun, zihnin ve bedenin."

"Ya pul koleksiyonum?" diye bağırarak karşılık verdim. "İlk gün çıkanları da saklıyor musun?"

Jasra'nın yanına gittim ve sağ kolumu omuzlarına doladım.

"Ondan ne istiyorsun, komik adam?" diye sordu sihirbaz.

"Buradaki en kıymetsiz mal."

"O zaman onu elinden almama itiraz etmezsin."

"Sen pul topluyorsun. Ben küstah büyücüler topluyorum. O benim ve sırada sen varsın."

Bağırırken gücün bana karşı yükseldiğini hissettim,

"Sanat'daki kız ve erkek kardeşlerine karşı ne garezin var?"

Yanıt gelmedi, ama çevremdeki hava aniden keskin, dönen şekillerle doldu. Hançerler, baltalar, fırlatma yıldızları, kırık şişeler. Son savunma büyümün, Kaos perdesinin sözcüğünü söyledim ve aramızda çıtırdayan, dumanlı bir perde yükseldi. Bana doğru gelen keskin nesneler perdeye dokununca, o anda kozmik toza dönüştü.

Bu karşılaşmanın gürültüsünün üzerinden haykırdım,

"Sana hangi isimle hitap etmeliyim?"

"Maske!" diye yanıt verdi sihirbaz. Çok da orijinal değil, diye düşündüm. John D. MacDonald'vari bir hitap beklemiştim. Leylak Kabus ya da Kobalt Miğfer belki. Ah, pekala.

Son savunma büyümü kullanmıştım. Aynı zamanda sol kolumu öyle kaldırmıştım ki, Amber Koz Kartı sakladığım yenim şimdi görüş alanımda asılı duruyordu. Oyunu biraz sınıra yakın oynamıştım, ama henüz tüm elimi açmamıştım.

Şimdiye dek tamamen savunmaya dayalı bir gösteri sunmuştum ve stokta tuttuğum büyüden bayağı gurur duyuyordum.

"Kadının sana faydası olmaz," dedi Maske, ikimizin de büyüleri kaybolduktan sonra, tekrar saldırmaya hazırlanırken.

"Yine de sana iyi günler," dedim ve bileklerimi çevirdim, akımı kontrol etmek için parmaklarımı uzattım ve onu yere yapıştıracak sözcüğü söyledim.

"Göze göz!" diye seslendim, tüm bir çiçekçi dükkanının içerikleri Maske'nin üzerine dökülür, onu gördüğüm en büyük çiçek buketine gömerken. Güzel de kokuyordu.

Koz Kartına bakıp, ona uzanırken bir sessizlik oldu ve güçler sakinleşti. Tam iletişim kurduğumda çiçek buketinde bir hareket oldu ve Maske içinden, Bahar Simgesi gibi doğruldu.

Ben muhtemelen gözlerinin önünde solarken, "Seni ele geçireceğim," dedi.

"Tatlım için tatlılar," diye yanıt verdim, sonra büyüyü tamamlayan sözcüğü söyledim ve tepesine bir gübre yığını boşalttım.

Jasra'yı yanımda taşıyarak Amberin ana salonuna adım aldım. Martin bir büfenin yanında, elinde bir kadeh şarapla durmuş, şahinci Bors ile konuşuyordu. Bors iri iri açtığı gözlerle bana doğru bakınca sustu, sonra bana döndü.

Jasra'yı kapının yanına, ayaklarının üzerine koydum.

Üzerindeki büyüyle şimdi uğraşmayacaktım ve büyüyü kaldırırsam onunla ne yapacağımdan hiç de emin değildim. Bu yüzden pelerinimi üzerine astım, büfeye yürüdüm, geçerken Bors ile Martin'e başımı salladım ve kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Kadehi başıma diktim, sonra onlara, "Ne yaparsanız yapın, üzerine isminizin baş harflerini kazımayın," dedim. Sonra gidip doğudaki bir odada bir divan buldum, üzerine uzandım ve gözlerimi kapattım. Çalkantılı sular üzerindeki bir köprü gibi. Bazı günler elmastır. Bütün çiçekler nereye gitti?

Öyle bir şey işte.

Bölüm 12

Bir sürü duman, dev bir solucan ve rengarenk ışık çakmaları vardı. Her ses şekle bürünüyor, zirveye kadar alevleniyor, suskunlaşırken sönüyordu. Varoluşun şimşekvari hançerleri gibi Gölge’den çağrılan, Gölge’ye dönen. Solucan sonsuza dek uzanıyordu. Köpek kafalı çiçekler çenelerini bana doğru kapatıyorlardı, ama sonra yapraklarını sallıyorlardı. Akan duman gökyüzüne dayanmış bir trafik ışığının önünde durdu.

Solucan -hayır, tırtıl- gülümsedi. Yavaş, kör edici bir yağmur başladı ve süzülen tüm damlalar elmas gibi çok yüzeyliydi...

İçimde bir şey, Bu resimde yanlış olan ne, diye sordu.

Pes ettim, çünkü emin olamıyordum. Ama zaman zaman görüş alanıma giren manzaranın bu şekilde uçup gitmiyor olması gerektiğine dair belirsiz bir his vardı içimde...

"Ah, dostum! Merle..."

Luke şimdi ne istiyordu? Neden yakamı bırakmıyordu? Hep yeni bir sorun.

"Şuna bak, olmaz mı?"

Bir dizi parlak, sıçrayan topun ya da kuyruklu yıldızın ışıktan bir halı dokumasını izledim. Şemsiyelerden bir ormanın üzerine yağdı.

"Luke..." diye başladım, ama köpek kafalı çiçeklerden biri, unuttuğum elimi ısırdı ve yakındaki her şey cam üzerine resmedilmiş, sonra da cama ateş edilmiş gibi çatladı. Ötede bir gökkuşağı vardı...

"Merle! Merle!"

Aniden açılan gözlerim, Droppa’nın omzumu sarstığını gösterdi. Ve divanın üzerinde, başımı koyduğun yerde ıslak bir yer vardı.

Dirseğimin üzerinde doğruldum. Gözlerimi ovuşturdum.

"Droppa... Ne..?"

"Bilmiyorum," dedi bana.

"Neyi bilmiyorsun? Dernek istediğim... Lanet olsun! Ne oldu?"

"Şu sandalyede oturuyordum," dedi, işaret ederek, “uyanmanı bekliyordum. Martin burada olduğunu söyledi. Döndüğün zaman Random’ın seni görmek istediğini söyleyecektim sana."

Başımı salladım, sonra elimden kan damladığını gördüm, çiçeğin ısırdığı yerden.

"Ne kadar uyudum?"

"Belki yirmi dakika."

Ayaklarımı yere indirip oturdum. “O zaman neden beni uyandırmaya karar verdin?"

"Koz Kartı ile gidiyordun," dedi.

"Gidiyor muydum? Uyurken mi? O şekilde çalışmıyor. Emin misin..."

"Ne yazık ki, şu anda ayığım," dedi. “Üzerinde o gökkuşağı parıltı vardı ve yumuşamaya, solmaya başlamıştın. Bunun üzerine seni uyandırıp, aklında gerçekten bu mu var, sormaya karar verdim. Ne içtin, leke çıkarıcı mı?"

"Hayır," dedim.

"Bir kez köpeğime içirmiştim..."

"Rüyalar..." dedim, şakaklarımı ovalayarak. Zonklamaya başlamışlardı. “O kadar. Rüyalar."

"Başkalarının görebildiği cinsten mi? Alkolik titremesi *a deux* gibi mi?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Gidip Random’ı görsek iyi olacak." Kapıya dönecek oldu.

Başımı iki yana salladım. “Henüz olmaz. Burada oturup kendimi toplayacağım. Yolunda olmayan bir şey var."

Ona baktığım zaman gözlerinin irileştiğini, arkama baktığını gördüm. Döndüm.

Arkamdaki duvar, mumdanmış da, ateşe fazla yakın konulmuş gibi erimeye başlamıştı.

"Alarm ve kaçma zamanı gibi görünüyor," dedi Droppa. "Yardım edin!"

Çığlıklar atarak odayı aştı ve çıktı.

Üç göz kırpma sonra duvar her açıdan normale döndü, ama ben titriyordum. Ne haltlar dönüyordu? Ben ayrılmadan önce Maske bana bir büyü yapmayı mı başarmıştı? Eğer öyleyse, nasıl bir büyü?

Ayağa kalktım ve yavaş yavaş bir çember çizdim. Şimdi her şey yerli yerinde görünüyordu. Son zamanlarda yaşadığım stresten dolayı halüsinasyon görmüş olamazdım, çünkü Droppa da görmüştü. Bu yüzden kafayı yemiyordum. Bu başka bir şeydi ve her ne ise, hâlâ yakında beklediğini hissediyordum.

Şimdi havada doğal olmayan bir berraklık vardı ve bu atmosfer içinde her nesne sıra dışı bir şekilde canlı görünüyordu.

Ne aradığımı bilmeden odada hızlı bir tur attım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu bulamadım. Sonra dışarıya çıktım. Sorun her ne ise, yanımda getirdiğim bir şeyden mi kaynaklanıyordu? Kaskatı, süslü püslü Jasra bir Truva atı mıydı?

Ana salona yöneldim. Bir düzine adım sonra önümde çarpık bir ışık ağı belirdi. Kendimi devam etmeye zorladım, ben ilerlerken ışık geriledi ve aynı zamanda şekil değiştirdi.

"Merle, hadi gel!" Luke'un sesiydi, ama Luke görünürlerde yoktu.

"Nereye?" diye seslendim, yavaşlamadan.

Yanıt gelmedi, ama ağ ortadan ikiye ayrıldı ve iki yarı, kapı gibi uzaklaştı. Neredeyse kör edici bir aydınlığa açıldı; içinde bir tavşan gördüğümü sandım. Sonra, aniden imge yok oldu ve her şeyin normal olduğuna beni inandıran, Luke'un saniyeler süren, kaynağı belirsiz kahkahası oldu.

Koşmaya başladım. Gerçekten de, tekrar tekrar uyarıldığım gibi, düşman Luke muydu? Son zamanlarda yaşanan olaylar aracılığıyla, annesinin Dört Dünya Kalesi'nden kurtarılması için kullanılmış mıydım? Ve şimdi güvende olduğuna göre, Luke Amber'i istila etmek, benim anlamadığım koşullar altında bir büyü düellosu yapmak için beni mi çağırıyordu?

Hayır, buna inanamıyordum. Bu tür güçlere sahip olmadığından emindim. Ama sahip olsa bile, bunu denemeye cesaret edemezdi. Jasra rehinemken değil.

Koşarken onu yine duydum. Her yerden ve hiçbir yerden.

Bu sefer şarkı söylüyordu. Sesi güçlü bir baritondu ve şarkı "Auld Lang Syne" idi. Bu nasıl bir ironi koyuyordu ortaya?

Ana salona fırladım. Martin ve Bors gitmişti. Yanında durdukları büfenin üzerinde boş kadehleri gördüm. Diğer kapının yanında..? Evet, diğer kapının yanında Jasra dimdik, değişmemiş, pelerinimi tutarak duruyordu.

"Tamam, Luke! Halledelim şu işi!" diye haykırdım. "Saçmalığı kes de bitirelim!"

"Hl?"

Şarkı aniden durdu.

Jasra'yı inceleyerek yürüdüm. Birinin diğer eline eklediği şapka dışında tamamen aynıydı. Sarayın bir yerinden bir bağırış duydum. Belki hâlâ

alarm veren Droppa'ydı.

"Luke, her neredeysen," dedim, "beni duyabiliyorsan, beni görebiliyorsan, iyice bir bak ve dinle: Annen burada. Gördün mü? Planladığın her ne ise, bunu aklından çıkarma."

Birinin sallamaya, kırıştırmaya, sonra germeye karar verdiği çerçevesiz bir resmin ortasında duruyormuşum gibi oda şiddetle dalgalandı.

"Ee?"

Hiçbir şey.

Sonra bir gülüş.

"Annem, şapka askısı... Vay vay. Hey, teşekkürler, dostum. Güzel gösteri. Sana daha önce ulaşamadım. Oraya gittiğini bilmiyordum. Bizi katlettiler. Paralı askerleri yamaç paraşütüne bindirdim ve ısı dalgalarının üzerinde uçtuk. Ama hazırdılar. Bizi indirdiler. Tam olarak hatırlayamıyorum... Acıyor!"

"Sen iyi misin?"

Arkalarında Benedict'in ölüm kadar sessiz şekli, Random ve Droppa salona girerken hıçkırık gibi bir ses duyuldu.

"Merle!" diye seslendi Random bana. "Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum," dedim.

"Tabii, sana bir içki ısmarlayayım," dedi Luke'un sesi hafifçe.

Salonun ortasında alev alev bir tipi esti. Bir an sürdü, sonra yerini geniş bir dikdörtgen aldı.

"Büyücü sensin," dedi Random. "Bir şeyler yap!"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye yanıt verdim. "Hiç buna benzer bir şey görmemiştim. Sanki başıboş kalmış büyü gibi."

Dikdörtgenin içinde bir siluet belirmeye başladı, bir insan.

Şekil yerleşti, hatlar ve giysiler edindi... Bir Koz Kartı -dev bir Koz Kartı- havanın ortasında asılı, katılaşıyor. Bu...

Ben. Kendi hatlarıma baktım, o da bana baktı. Gülümsediğimi fark ettim.

"Hadi, Merle. Partiye katıl," dediğini duydum Luke'un ve Koz Kartı dikey eksende yavaş yavaş dönmeye başladı.

Cam çanlar gibi sesler salonu doldurdu.

Dev kart, ben kenarını siyah bir yarık gibi görene kadar döndü. Sonra karanlık çizgi dalgalanarak, aralanan perdeler gibi genişledi ve ötesinde kayan yoğun ışıktan rengarenk lekeler gördüm. Aynı zamanda nargile içen bir tırtıl, şişman şemsiyeler ve parlak, ışıltılı bir parmaklık gördüm...

Yarıktan bir el çıktı. “Bu taraftan."

Random’ın sertçe soluduğunu duydum.

Benedict kılıcını aniden tabloya doğrulttu. Ama Random omzuna elini koydu ve “Hayır," dedi.

Şimdi havada asılı bir tür tuhaf, kopuk kopuk müzik vardı; bir şekilde uygun görünüyordu.

"Hadi, Merle."

"Geliyor musun, gidiyor musun?" diye sordum.

"Her ikisi de."

"Bana bir söz verdin, Luke: annenin kurtarılması karşılığında bir bilgi," dedim. “Eh, annen burada. Sır ne?"

"Senin iyiliğin için yaşamsal bir şey mi?" diye sordu yavaşça.

"Amber’in güvenliği için yaşamsal demiştin."

"Ah, şu sır."

"Diğerini öğrenmekten de memnun olurum."

"Üzgünüm. Tek bir sır satıyorum. Hangisini istersin?"

"Amber’in güvenliği," diye yanıt verdim.

"Dalt," diye yanıt verdi.

"Ona ne olmuş?"

"Desacratrix Deela annesiydi..."

"Bunu zaten biliyorum."

"...ve Dalt doğmadan dokuz ay önce Oberon’un tutsağıydı. Oberon ona tecavüz etti. İşte bu yüzden Dalt sizlere kin besliyor."

"Saçmalık!" dedim.

"Hikayeyi son anlattığında ben de aynı şeyi söyledim. Sonra gökyüzündeki Desen’i yürümesi için meydan okudum."

"Ve?"

"Yürüdü."

"Ah."

"Bu hikayeyi yeni öğrendim," dedi Random, “Kashfa’ya gönderdiğim bir görevliden. Ama Desen’i yürüdüğünü bilmiyordum."

"Zaten biliyorduysanız, sana borçlu kaldım," dedi Luke yavaşça, dalgın dalgın. “Tamam, dahası var: Dalt bundan sonra gölge Yeryüzü’nü ziyaret etti. Depomu talan eden, silah ve özel cephane çalan o. Sonra hırsızlığı örtbas etmek için binayı yaktı. Ama tanıklar buldum. Her an gelebilir. Ne zaman olacağını kim bilebilir?"

"Ziyarete gelen bir akraba daha," dedi Random. “Neden tek çocuk olmadım ki?"

"Bundan ne çıkarırsan çıkar," diye ekledi Luke. “Şimdi eşitiz. Bana bir el ver!"

"Geliyor musun?"

Kahkaha attı, tüm salon sarsılır gibi oldu. Havadaki açıklık önümde asılı duruyordu, eli benimkini yakaladı. Yanlış giden bir şey olduğu açıktı.

Onu kendime çekmeye çalıştım, ama bunun verine onun beni çektiğini hissettim. Mücadele edemediğim çılgın bir güç vardı ve o beni yakalarken evren çarpılıyor gibi geliyordu Takımyıldızlar önümde aralandı ve parlak parmaklıkları yine gördüm. Luke’un çizmeli ayağı üzerinde duruyordu.

Uzakta bir Random’ın bağırdığını duydum, “B-oniki! B-oniki! Dışarı!"

...Ve sonra sorunun ne olduğunu hatırlayamaz oldum. Burası harika bir yer gibi görünüyordu. Ama mantarları şemsiye sanmak benim aptallığımdı...

Şapkacı bana bir içki doldurur, Luke’unkini tamamlarken ben de ayağımı parmaklıkların üzerine koydum, Luke solunu işaret etti ve Mart Tavşanı’nın içkisi de dolduruldu. Yumurta her şeyin kenarında, ince bir dengedeydi. Tweedledum Tweedledee, Dodo ve Kurbağa Uşak müzik çalıyorlardı. Ve Tırtıl dumanlar üfürmeye devam ediyordu.

Luke omzuma bir şaplak attı. Hatırlamak istediğim bir şey vardı, ama aklımdan kayıp duruyordu.

"Şimdi iyiyim," dedi Luke. “Her şey yolunda."

"Hayır, bir şey var... Hatırlayamıyorum..."

Kadehini kaldırdı ve benimkine vurdu. “Zevkini çıkar'" dedi. “Yaşam bir kabaredir, eski dostum!"

Yanımdaki taburede oturan kedi sırıtıp duruyordu.

YEDİNCİ CİLT

SON

SEKİZİNCİ CİLT

KAOS İMGESİ

AMBER YILLIKLARI

SEKİZİNCİ CİLT
Kaos İmgesi

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Kendimi huzursuz hissediyordum, ama neden kaynaklandığını kestiremiyordum. Arkamdaki duvar resminde manzara tuhaf bir şekilde resimden gerçekliğe, gerçeklikten resimliğe kayarken Beyaz Tavşan, Bertrand Russel'a benzeyen kısa boylu bir adam, sırıtan bir Kedi ve İrlanda balatları söyleyen eski dostum Luke Raynard'la içki içmek tuhaf gelmiyordu. Dev bir mantarın tepesinde nargile içen kocaman, mavi Tırtıl'dan çok etkilenmiştim, çünkü sulu bir pipoyu yanık tutmanın ne kadar güç olduğunu bilirim. Yine de, sorun bu değildi. Neşeli bir sahneydi ve Luke'un zaman zaman tuhaf tiplerle dostluk ettiği bilinirdi. O zaman neden huzursuz hissediyordum?

Bira iyiydi, hatta bedava öğle yemeği vardı. Kazığa bağlanmış kızıl saçlı kadına işkence eden iblisler o kadar parlaktı ki, bakınca insanın gözleri kamaşıyordu. Şimdi gitti, ama hepsi çok güzeldi. Her şey çok güzeldi. Luke, Gahvay Koyu'nu söylerken koy o kadar kıvılcımlı, o kadar harikaydı ki, içine dalıp kaybolmak istiyordum. Hüzünlüydü de.

Duygularla ilgili bir şey... Evet. Komik bir düşünce. Luke hüzünlü bir şarkı söylerken melankoli hissediyordum. Mutlu bir şarkı söylerken çok neşeleniyordum. Havada olağanüstü düzeyde empati var gibiydi. Fark etmez, diye düşündüm. Işık gösterisi muhteşemdi...

İçkimi yudumladım ve Humpty'nin orada, barın ucunda sallanmasını izledim. Bir an buraya geldiğim zamanı hatırlamaya çalıştım, ama marş basmıyordu. Zaman içinde hatırlayacaktım. Güzel parti...

İzledim, dinledim, tattım, hissettim ve çok güzeldi. Dikkatimi yakalayan her şey büyüleyiciydi. Luke'a sormak istediğim bir şey mi vardı? Var gibi geliyordu, ama o şarkı söylemekle meşguldü ve ben de soracağım şeyin ne olduğunu hatırlayamıyordum zaten.

Buraya gelmeden önce ne yapıyordum? Hatırlamaya çalışmaya değmez gibi geliyordu. Buradaki, şu andaki her şey bu kadar ilgi çekiciyken değil.

Ama önemli bir şey olabilirdi. Huzursuz hissetmemin sebebi bu olabilir miydi? Yarım bıraktığım ve bitirmek için geri dönmem gereken bir iş olabilir miydi?

Kedi’ye sormak için döndüm, ama hâlâ pek eğlenir görünerek solup gidiyordu. O zaman benim de aynı şeyi yapabileceğim aklıma geldi. Solmaktan bahsediyorum. Solup başka bir yere gitmek. Buraya böyle mi gelmiştim, böyle gidebilir miydim? Muhtemelen. İçkimi bıraktım, gözlerimi ve şakaklarımı ovdum. Kafamın içindeki her şey yüzmeye başlamıştı.

Aniden kendi resmimi hatırladım. Dev bir kartın üzerinde.

Bir Koz Kartı. Evet. Buraya böyle gelmiştim işte. Kart aracılığıyla...

Omzuma bir el dokundu, döndüm. El Luke’a aitti. İçkisini doldurtmak için bara yanaşırken bana sırıtıyordu.

"Güzel parti, değil mi?" dedi.

"Evet, harika. Burayı nasıl buldun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Unuttum. Kimin umurunda?"

Döndü, aramızda kısa bir kristal tipisi esti. Tırtıl mor bir bulut üfürdü. Mavi bir ay yükseliyordu.

Bu resimde yanlış olan ne? diye sordum kendi kendime.

Aniden eleştirme yeteneğimin savaşta uçurulduğunu hissettim, çünkü var olması gereken anormalliklere odaklanamıyordum. O ânın içinde kısılı kaldığımı biliyordum, ama yolumu açıkça göremiyordum.

Kısılı kalmıştım...

Yakalanmış...

Nasıl?

Eh... Her şey kendi elimi sıktığım zaman başlamıştı. Hayır. Yanlış. Kulağa Zen gibi geliyor, ama böyle değildi. Sıktığım el, yok olan kartın üzerindeki imgemin kapladığı alandan çıkıyordu. Evet, böyleydi işte... Bir açıdan.

Dişlerimi sıktım. Müzik yine başladı. Barın üzerindeki elimin yanından yumuşak bir sürtünme sesi geldi. Baktığım zaman kupamın doldurulmuş olduğunu gördüm. Belki çok içmiştim. Belki düşünmemi engelleyen buydu. Sırtımı döndüm.

Soluma, duvardaki resmin gerçek bir manzara olduğu yerin ötesine baktım. Bu beni duvar resminin parçası mı kılıyor, diye düşündüm aniden.

Fark etmez. Burada düşünemiyordum... Koşmaya başladım... sola. Buradaki bir şey kafamı karıştırıyordu ve sürecin bir parçasıyken onu düşünmek güç geliyordu. Doğru düzgün düşünebilmek, neler olup bittiğini anlamak için uzaklaşmam gerekiyordu.

Barı aştım, boyanmış kayaların ve ağaçların üç boyutlu olduğu geçiş bölgesine gittim. İçeri dalarken kollarımı salladım.
Rüzgarı hissetmeksizin işittim.
Önümdeki hiçbir şey yaklaşıyor gibi görünmüyordu. Hareket ediyordum, ama...
Luke yine şarkı söylemeye başladı.
Durdum. Yavaşça döndüm, çünkü sesi yanıbaşımda tınlıyor gibi gelmişti. Öyleydi de. Bardan yalnızca birkaç adım ötedeydim. Luke gülümsedi, şarkı söylemeye devam etti,
"Neler oluyor?" diye sordum Tırtıl’a.
"Luke’un halkasının içinde kaldın," diye yanıt verdi.
"Affedersin?" dedim.
Mavi dumandan bir halka üfledi, hafifçe içini çekti ve şöyle dedi, “Luke bir halkada kapalı kaldı, sen ise şarkıların içinde kaldın. Hepsi bu."
"Bu nasıl oldu?" diye sordum.
"Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi.
"Ah, halkadan nasıl kurtulunur?"
"Bunu da bilemiyorum."
Sırıtışının çevresinde yine maddeleşmekte olan Kedi’ye döndüm.
"Sanırım sen de bilmiyorsundur..." diye başladım.
"Onun geldiğini gördüm. Sonra da senin," dedi Kedi sırıtarak. “Ve gelişleriniz burası için bile, nasıl denir... sıra dışıydı. Bu da beni içinizde en az bir kaçının büyü ile ilişkili olduğu sonucuna götürdü."
Başımı salladım.
"Senin kendi geliş gidişlerin de akıllara durgunluk veriyor." diye yorum yaptım.
"Ben patilerimi kendime saklarım," diye yanıt verdi. “Ama Luke için bunu söyleyemeyiz."
"Ne demek istiyorsun?"
"Bulaşıcı bir tuzağa yakalandı."
"Nasıl çalışıyor?" diye sordum.
Ama kedi yine gitmişti ve bu sefer sırıtışı da yok olmuştu.
Bulaşıcı bir tuzak mı? Bu sorunun Luke’a ait olduğuna işaret eder gibiydi ve ben de bir şekilde bu durumun içine çekilmiştim. Kulağa doğru geliyordu, ama yine ele sorunun ne olduğu ya da bu konuda ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikir vermiyordu.

Kupama uzandım. Sorunumu çözemiyorsam, bundan zevk almayı becermeliydim. Yavaşça bir yudum aldım, çünkü bir çift tuhaf, alev alev gözün gözlerime dikildiğini hissetmiştim.

Onları daha önce fark etmemiştim ve onları tuhaf kılan şey, odanın karşısındaki duvar resminin bir köşesini işgal etmeleriydi. Bu ve hareket ediyor, yavaş yavaş soluma doğru kayıyor oldukları gerçeği.

Büyüleyici bir şeydi, gözleri gözden kaybettiğim zaman bile, benim daha önce yöneldiğim alana geçerken salladığı otlar sayesinde onu takip edebiliyordum. Ve uzakta, sağımda -Luke’un ötesinde- koyu renk ceketli, elinde palet ve fırça tutan bir beyefendinin yavaş yavaş duvar resmini genişletmekte olduğunu görmüştüm. Bir yudum daha aldım ve dikkatimi düz gerçeklikten üç boyutlu olana geçiş yapan şeye çevirdim. Bir kaya ve bir çalının arasından metal renkli bir burun uzandı; üzerinde solgun gözler alevlendi; koyu renk ağızdan mavi salyalar damladı ve düştüğü yerde buharlar çıkardı. Yaratık ya çok kısaydı, ya da çökmüştü ve bütün kalabalığı mı inceliyor, yoksa yalnızca beni mi, çıkartamıyordum. Yana eğildim, tam düşerken Humpty’yi kemerinden ya da kravatından, her ne ise ondan yakaladım.

"Affedersin," dedim. “Şunun ne tür bir yaratık olduğunu söyleyebilir misin?"

Yaratık çıkarken işaret ettim. Çok bacaklı, uzun kuyruklu, koyu renk pullu, dalgalanan ve hızlı bir yaratık. Pençeleri kırmızıydı, bize doğru koşarken kuyruğunu kaldırdı.

Humpty’nin sulu gözleri benimkilere doğru kaydı, sonra uzaklaştı.

"Ben, bayım," diye başladı, “sizin zoolojik cehaletinizi gidermek için. Tanrım! Bu..."

Söz konusu “bu" uzakta çaktı, hızla yaklaşmaya başladı. Kısa süre sonra koşusunun kısır döngüye dönüşeceği bir nokta gelecekti ya da bu etki buradan uzaklaşmaya çalıştığımda yalnızca benim başıma gelmiş olabilir miydi?

Bedenin parçaları bir yandan diğer yana kayıyor, çatlak bir düdüklü tencere gibi tıslıyor, buharlar saçan salyası resmin bir parçasından bu yana geçtiği yolu işaretliyordu. Hızı azalmış değil artmış görünüyordu.

Sol elim kendiliğinden kıpırdandı, bir dizi sözcük çağrılmadan dudaklarıma geldi. Yaratık daha önce benim delemediğim geçiş bölgesini

geçerken, bir masayı devirerek şahlanırken ve sıçramaya hazırlanırmış gibi bacaklarını bükerken dudaklarımdan döküldüler.

"Bir Bandersnatch!" diye haykırdı biri.

"Gürbüz bir Bandersnatch!" diye düzeltti Humpty.

Son sözcüğü söyledim, son hareketi yaptım ve Logrus imgesi içsel görüş açımın içinde yüzmeye başladı. Ön pençelerini uzatmış olan yaratık aniden onları çekti, göğsünün üst sol köşesini kavradı, gözlerini yuvarladı, yumuşak bir inleme çıkardı, derin derin nefes aldı, yıkıldı, yere düştü, sırt üstü yuvarlandı, sayısız ayağını yukarıya uzattı.

Kedi’nin sırıtışı yaratığın tepesinde belirdi. Ağız hareket etti.

"Ölü bir gürbüz Bandersnatch," diye bildirdi.

Sırıtışı bana doğru süzülmeye başladı, Kedi’nin geri kalanı kısımları, aklına sonradan gelmiş gibi çevresinde belirmeye başladı.

"Bu kalp krizi büyüsüydü, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedim. “Refleks gibi bir şeydi. Evet, şimdi hatırlıyorum. O büyü hâlâ buralarda asılıydı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yorum yaptı Kedi. “Bu partide büyü olduğunu biliyordum."

Büyünün işlemesi sırasında beliren Logrus imgesi zihnimin rutubetli tavanarasında küçük bir ışık yakma görevini de yerine getirmişti. Büyücülük. Elbette.

Ben -Corwin oğlu Merlin- bir büyücüyüm, son yıllarda ziyaret ettiğim yerlerde nadiren rastlanan türden bir büyücü. Lucas Raynard da -aynı zamanda Kasfha Prensi Rinaldo olarak bilinir- bir büyücüdür, ama tarzı benimkinden farklıdır. Ve bu konularda bilgili görünen Kedi, durumumuzu bir büyünün içi olarak değerlendirirken haklı olabilirdi pekala. Böyle bir konum, duyarlılığımın ve eğitimimin ne tür bir belaya bulaştığım konusunda pek az bilgi verebileceği nadir ortamlardan biridir.

Öyle, çünkü bu nesne kendi içinde o kadar tutarlıysa, benim duyu organlarım da o alametlerin içinde kısılı kalır ve güçlerine tabi olur. Bunun renk körlüğüne benzediği geldi aklıma.

Dışarıdan yardım almadan neler döndüğünü anlamamın yolu yoktu.

Bu konular üzerine düşündüm. Kral’ın atları ve adamları mekanın ön tarafındaki kapılardan girdi. Adamlar Bandersnatch leşine ipler bağladı. Atlar leşi çekip götürdü. Bunlar olup biterken Humpty tuvalete gitmek için aşağı inmişti. Döndüğünde eski yerine tırmanamayacağını anladı. Bir el

vermeleri için Kral’ın adamlarına seslendi, ama onlar ölü Bandersnatch’i masaların arasında sürüklemekle meşguldü ve onu duymazdan geldiler.
Luke gülümseyerek yaklaştı.
"Demek o bir Bandersnatch idi," diye yorum yaptı. “Neye benzediklerini hep merak etmişimdir. Şimdi, bir Jabberwock’un buraya uğramasını ve..."
"Şışşşt!" diye uyardı Kedi. “Duvar resminin içinde bir yerde olmalı ve muhtemelen dinliyordur. Onu uyandırma! Ormanların içinden gürleyerek gelip kıçının peşine düşebilir. Isırabilen dişleri ve kavrayabilen pençeleri unutma! Başına dert açma..."
Kedi duvara doğru bir bakış fırlattı, defalarca, hızla solup geri geldi. Luke bunu görmezden gelerek yorum yaptı, “Ben yalnızca Tenniel’ın tasvirini düşünüyordum."
Kedi barın uzak ucunda maddeleşti, Şapkacı’nın içkisini başına dikti ve “Hırlamasını işitiyorum ve alevden gözlerin sola kaydığını görüyorum."
Duvar resmine baktım, alev alev gözleri gördüm ve tuhaf bir ses duydum.
"Herhangi bir şey olabilir," dedi Luke.
Kedi barın arkasındaki bir rafa geçti, gölgenin içinde pırıldayan ve kayan, tuhaf bir silahın asılı olduğu yere uzandı.
"Vorpal Kılıcı’nı eline alsan iyi olur, benim tek diyeceğim bu."
Luke güldü, ama pervane kanatlarından ve katlanmış ayışığından yapılmış gibi duran alete bakakaldı.
Sonra hırıltıyı yine duydum.
"Orada alık alık durma," dedi Kedi, Humpty’nin kadehini dikip, yine yok olarak.
Luke gülmeye devam ederek, doldurulması için kupasını uzattı. Orada alık alık durdum. Bandersnatch’i yok etmek için kullandığım büyü düşünce tarzımı garip bir şekilde değiştirmişti. Peşinden gelen kısa bir an boyunca kafamdaki her şey berraklaşır gibi olmuştu. Bunu kısa bir süre baktığım Logrus imgesine bağladım. Bu yüzden onu yine çağırdım.
İmge önümde yükseldi, süzüldü. Onu orada tuttum. Ona baktım. Zihnimin içinde soğuk bir rüzgar esmeye başlamış gibi oldu. Paramparça anı parçacıkları bir araya geldi, kendilerini asıl dokuya işlediler, anlayış kazandılar. Elbette...
Hırıltı yükseldi, Jabberwock’un uzak ağaçların arasında kayan gölgesini gördüm. Gözleri iniş ışıkları gibiydi. Isırmak ve kavramaya yarayan yığınla keskin organı vardı...

Ve hiç fark etmezdi. Çünkü neler olup bittiğini, kimin, nasıl ve neden sorumlu olduğunu anlamıştım.

İki büklüm vaziyette öne eğildim, öyle ki parmak boğumlarım sağ çizmemin ucunu süpürüyordu.

"Luke," dedim, “bir sorunumuz var."

Bardan dönüp, bana baktı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Amber kanından gelenler muazzam çabalar gösterme becerisine sahiptir. Aynı zamanda korkunç dayaklar yemeye dayanabiliriz. Bu yüzden, bizim aramızda, bu tür şeyler bir dereceye kadar kendi kendilerini sadeleştirirler. Bu yüzden, bu tür şeylerle ilgilenecekse, insanın yapması gerekeni yapması zorunludur...

Yumruğumu sahip olduğum tüm güçle yerden kaldırdım ve Luke’un çenesinin yan tarafına öyle bir indirdim ki dönerek havalandı ve masanın üzerine yayılarak düştü, masa yıkıldı, Luke kayarak servis alanını boydan boya aştı ve sonunda sessiz, Victoria çağından fırlamış gibi görünen bir beyefendinin ayaklarının dibine yığıldı. Adam fırçasını bırakmış, Luke kayarak ona doğru gelirken çabucak yana adım atmıştı. Sol elimle kupamı kaldırdım ve içindekileri bir dağa çarpmış gibi hisseden sağ yumruğuma boşalttım. Ben bunu yaparken ışıklar soldu ve bir anlık mutlak sessizlik oldu.

Sonra kupayı bar tezgahına sertçe indirdim. Mekan, yeryüzü sallanırmış gibi ürpermek için o ânı seçti. Raftan iki şişe düştü, bir lamba sallandı, hırıltı soldu. Soluma baktım ve Jabberwock’un ürkütücü gölgesinin bir şekilde ormana çekildiğini gördüm. Yalnızca bu kadar da değil, manzaranın boyalı kısmı şimdi normal mekan gibi görünen kısma daha fazla uzanıyor, o tarafa doğru ilerlemeye devam ediyor, dünyanın o köşesini düz bir kıpırtısızlık içinde donduruyordu. Jabberwock dalga dalga sola doğru uzaklaşıyor, düzlüğün önünde koşturuyor gibi görünüyordu. Tweedledum Tweedledee, Dodo ve Kurbağa müzik aletlerini toplamaya başladı.

Luke’un yere yayılmış şekline doğru yürümeye başladım. Tırtıl nargileyi söküyordu. Mantarının tuhaf bir açıyla eğilmiş olduğunu gördüm. Beyaz Tavşan arkadaki bir delikten aşağı tüydü, tırmanmayı yeni başardığı bar taburesinden aşağı sallanırken Humpty’nin küfürler salladığını duydum.

Yaklaşırken paletli beyefendiyi selamladım.

"Rahatsız eniğim için özür dilerim," dedim. “Ama inan bana, bu herkesin iyiliği için."

Luke’un gevşek bedenini kaldırıp omuzuma attım. Yanımdan bir oyun kartı sürüsü uçarak geçti. Hızlı geçişleri esnasında onlardan uzaklaştım.

"Aman! Bu Jabberwock’u korkuttu!" dedi adam, arkama bakarak.

"Ne korkuttu?" diye sordum, bilmek istediğimden emin olamazken.

"O," diye yanıt verdi adam ve barın ön tarafına işaret etti.

O tarafa baktım ve geri geri sendeledim. Jabberwock’u kaçtığı için suçlayamazdım.

İçeri giren üç buçuk metre boyunda bir Ateş Meleğiydi -kırmızı renkteydi, vitraylı pencere gibi kanatları vardı- ve aklıma ölüm düşüncelerine ek olarak, bir peygamber devesini getirdi. Sivri dikenli bir yakası vardı, kısa kürkünün içinden, olası her açıyı yapan diken gibi pençeler çıkıyordu. Bunlardan biri içeri girerken çarpan kapılardan birine takılmış, menteşelerden sokmuştu. Bu bir Kaos yaratığıydı. Nadir, ölümcül ve son derece zeki. Yıllardır bunlardan birini görmemiştim ve şimdi görmeyi de arzu etmiyordum; aynı zamanda, buraya gelme sebebinin benimle ilgili olduğu açıktı. Bir an kalp krizi büyümü basit bir Bandersnatch için harcadığıma üzüldüm ta ki Ateş Meleklerinin üç kalbi olduğunu hatırlayana kadar. O beni ararken hızla çevreme bakındım. Yaratık kısa bir av çığlığı kopardı ve ilerledi.

"Seninle konuşmak için zamanım olmasını çok isterdim," dedim ressama. “Çalışmalarından hoşlandım. Ne yazık ki..."

"Anlıyorum."

"Hoşça kal."

"İyi şanslar."

Tavşan deliğinden aşağı indim ve alçak tavan yüzünden iyice eğilerek koşmaya başladım. Luke koşmayı daha da zorlaştırıyordu, özellikle de dönemeçlerde. Çok arkalardan bir sürtünme sesi ve tekrarlanan av çığlığı duyuldu. Ama Ateş Meleği’nin tünelden geçebilmek için bazı kısımları genişletmek zorunda kalacağını bilerek rahatladım. Kötü haber ise, bunu yapabilecek olmasıydı. Bu yaratıklar son derece güçlü ve neredeyse yok edilemezdir.

Ayaklarımın altındaki zemin bir çukura dönüşene kadar koştum. Sonra düşmeye başladım. Serbest elimle uzanarak bir şeyleri yakalamaya çalıştım, ama yakalanacak bir şey yoktu.

Dip düşmüştü. Güzel. Ben de böyle olmasını ummuş ve beklemiştim. Luke hafifçe inledi, ama kıpırdamadı.

Düştük. Adamın dediği gibi, aşağı, aşağı, aşağı. Bu bir kuyuydu ve ya çok derindi, ya da biz çok yavaş düşüyorduk.

Çevremiz alaca karanlıktı ve kuyunun duvarlarını ayırt edemiyordum. Zihnim biraz daha berraklaştı ve tek bir değişkeni kontrol edebildiğim sürece berraklaşmaya devam edeceğini anladım: Luke'u. Yukarıda, yükseklerde av çığlığını bir kez daha duydum. Ardından tuhaf bir hırıltı geldi. Frakir bileğimde bir kez daha hafif hafif zonklamaya başladı, ama zaten bilmediğim hiçbir şey anlatamadı. Bu yüzden onu susturdum.

Daha da berrak. Hatırlamaya başladım... Dört Dünya Kalesi'ne saldırmam ve Luke'un annesi Jasra'yı kurtarmam. Kurt adamın saldırısı. Göründüğü gibi olmayan Vinta Bayle'yi ziyaretim... Ölüm Sokağı'ndaki akşam yemeğim... Meskun, San Francisco, kristal mağara... Daha, daha berrak.

...Ve tepemdeki av çığlığı gittikçe yükseliyordu. Yaratık tüneli geçmiş, peşimden inmeye başlamış olmalıydı. Ne yazık ki kanatları vardı ve benim fek yapabildiğim düşmekti.

Yukarıya bir göz attım. Yaratığın şeklini ayırt edemiyordum. Yukarısı aşağıdan daha karanlık görünüyordu. Bunun tünelin ucundan gelen, ışık gibi bir şeye yaklaştığımızın işareti olduğunu umdum, çünkü başka çıkış yolu düşünemiyordum. Ortalık bir Koz Kartına bakmak ya da bir gölge kayması ayarlamak için çevreyi kolaçan edemeyeceğim kadar karanlıktı.

Şimdi düşmek yerine, sağ salim konmaya yetecek bir hızda süzülmekte olduğumuzu hissettim. Dibe vardığımızda bu doğru değilmiş gibi görünürse, inişimizi yavaşlatmak için başka yöntemler aklıma geldi - yanımda taşıdığım büyülerden birinin uygun şekilde kullanılması. Ama daha yoldayken yaratık bizi yerse bu düşüncelerin bir faydası olmayacaktı. Apaçık bir olasılık, elbette takipçimiz o kadar da aç değilse başka ki o zaman bizi paramparça etmekle yetinebilirdi. Sonuç olarak yaratığın önünde kalmak için hızımızı arttırmaya çalışmam şan olabilirdi ki bu da yere indiğimiz zaman dümdüz olmamız anlamına gelebilirdi.

Kararlar, kararlar.

Luke omzumun üzerinde hafifçe kıpırdandı. Kendine gelmeye kalkmayacağını umdum, çünkü bir uyku büyüsüyle uğraşacak zamanım yoktu ve ona bir yumruk daha atma havasında değildim. Bu da konuyu

Frakir’e bırakıyordu. Ama eğer Luke sınır çizgisi ise, o zaman onu bayıltmak yerine uyandırabilirdi ve ben onun sağlam kalmasını istiyordum. Benim bilmediğim çok şey biliyordu, ihtiyaç duyduğum şeyler.

Biraz daha aydınlık bir bölgeden geçtik, ilk defa kuyunun duvarlarını ayırt edebildim ve anlamadığım bir dilde grafitilerle dolu olduğunu gördüm. Aklıma Jamaica Kinkaid’in kısa bir öyküsü geldi, ama buradan kurtulmamız için bir ipucu vermedi. O aydınlık bölgeden geçişimizin hemen ardından çok aşağıda küçük bir ışık noktası fark ettim. Hemen hemen aynı anda çığlığı bir kez daha duydum. Bu kez daha yakındı.

Tam yukarıya baktığımda Ateş Meleği aydınlıktan geçiyordu. Ama arkasında, yakında bir şekil daha vardı, bir yelek giymişti ve hırıldıyordu. Jabberwock da iniyordu ve aramızda en iyi zamanı o yapıyor gibi görünüyordu. Amacının ne olduğu sorusu önem kazandı; o yaklaşırken ışık çemberi büyüdü ve

Luke yine kıpırdandı. Bu som hemen yanıtlandı, çünkü yaratık Ateş Meleği’ne yetişip saldırdı.

Esinti, çığlık ve gurultu, aniden tıslamalar, sürtünmeler ve arada bir gelen hırlamalarla birlikte kuyuda yankılanmaya başladı. İki yaratık yumak haline geldi, birbirlerini pençelemeye başladı. Gözleri ölen güneşler, pençeleri süngüler gibiydi.

Aşağıdan gelen solgun ışık şimdi onlara ulaşmış, cehennemsi bir mandala oluşturmuştu. Kendimi huzurlu hissetmeme izin vermeyecek kadar yakında gerçekleşen bu hareketlilik onları yavaşlatmaya yaradı ve uygunsuz bir büyü yapma ve tünelden tek parça halinde çıkmak için beceriksiz bir girişimde bulunma riskine girmeye ihtiyaç duymadığımı hissettim.

"Arrg!" diye yorum yaptı Luke, aniden sırtımda dönerek.

"Katılıyorum," dedim. “Ama kıpırdama, olmaz mı? Acil iniş yapmak üzereyiz..."

"...ve yanmak üzereyiz," diye bildirdi, savaşan canavarlara bakmak için başını yukarı çevirerek. Sonra bakışlarını aşağı indirerek aynı zamanda düşmekte olduğumuzu fark etti. “Bu ne tür bir sarhoşluk?"

"Kötü bir sarhoşluk," diye yanıt verdim ve sonra aklıma geldi: Tam olarak buydu işte.

Açıklık şimdi daha genişti ve hızımız tahammül edilebilir bir iniş için yeterliydi. Dev Tokadı adını verdiğim büyüye vereceğimiz tepki

muhtemelen bizi durdurur, hatta geriye ittirirdi. Bu noktada trafiğe engel olmaktansa birkaç bere kazanmak daha iyiydi.

Gerçekten de kötü bir sarhoşluk. Çılgın bir açıyla açıklıktan geçerken, toprağa vurup yuvarlanırken Random'ın sözlerini hatırladım.

Bir mağaranın ağzına yakın durmuştuk. Sağa ve sola tüneller açılıyordu. Mağara ağzı arkamdaydı. Hızlı bir bakış parlak, muhtemelen gür, epey odağı kaçmış bir vadiye açıldığını gösterdi. Luke kıpırtısızca yanımda yayılmıştı. Hemen ayağa kalktım ve koltukaltlarından yakaladım. Onu içinden çıktığımız karanlık açıklıktan uzaklaştırmak için sürüklemeye başladım. Canavarca çatışma sesleri artık çok yakından geliyordu.

Luke'un yine bayılmış gibi görünmesi iyi bir şeydi. Tahminlerim doğruysa, durumu herhangi bir Amberli için yeterince kötüydü. Ama büyü yeteneklerine sahip biri için, daha önce hiç karşılaşmadığım türden, son derece tehlikeli bir bilinmezlik oluşturuyordu. Bununla nasıl başa çıkabileceğimden hiç emin değildim.

Luke'u sağdaki tünele çektim, çünkü iki tünel arasında küçük olan oydu ve teorik olarak savunulması kolay olacaktı.

Tünelin sığınağına ulaştığımız anda iki yaratık birbirlerini yırtıp pençeleyerek açıklığa düştü. Birbirlerine saldırırken pençeleri fıkırdayarak, tıslayarak, ıslık çalarak mağaranın zemininde yuvarlandılar. Bizi tamamen unutmuş görünüyorlardı, içinde bulunduğumuz tünelde epeyce geriye çekildik.

Amcam Random'ın tahmininin doğru olduğunu varsayabiliyordum. Hem, o bir müzisyendi ve tüm Gölgelerde çalmıştı.

Aynı zamanda, daha iyi bir fikir bulamamıştım.

Logrus imgesini çağırdım. Berrak bir şekilde geldikten ve ellerimi ağlarının içine yerleştirdikten sonra onu kullanarak dövüşen yaratıklara saldırabilirdim. Ama onlar bana hiç dikkat etmiyorlardı ve benim de dikkatlerini çekmeye niyetim yoktu.

Aynı zamanda, böyle bir darbenin üstlerinde fazla etkileri olacağından emin değildim. Dahası, sipariş hazırdı ve onu ivedilikle yerine getirmeliydim.

Bu yüzden uzandım.

Bitmek tükenmek bilmez bir süre geçti. Aradığım şeyi bulmadan önce geçilmesi gereken, son derece geniş bir Gölge alanı vardı. Sonra bunu

tekrar yapmam gerekiyordu. Ve bir kez daha. İstediğim bir dizi şey vardı ve hiçbiri yakında değildi.

Bu arada savaşçılar gevşeme belirtisi göstermiyordu ve pençeleri mağaranın duvarlarından kıvılcımlar çıkarıyordu.

Birbirlerini sayısız yerden kesmişlerdi ve şimdi koyu renk kanla kaplıydılar. Luke bu sırada uyanmış, doğrulup oturmuş, büyülenmiş gibi renkli çatışmayı izliyordu. Bu dikkatini ne süreyle çeker, bilmiyordum. Onu çok kısa sürede uyandırmak benim için önemliydi ve henüz düşünmeye başlamamış olması beni memnun ediyordu.

Bu arada, ben Jabberwock'un tarafını tutuyordum. Yalnızca edepsiz bir yaratıktı ve egzotik düşmanı dikkatini çekmeden önce benim üzerime geliyor olduğu kesin değildi. Ama Ateş Meleği tamamen farklı bir oyun oynuyordu. Özellikle gönderilmiş olmadığı sürece Ateş Meleği'nin Kaos'tan bu kadar uzaklaşması için sebep yoktu. Onların yakalanması çok zordur, eğitilmeleri daha da zordur ve idare edilmeleri tehlikelidir. Bu yüzden büyük masraf ve risk anlamına gelirler. İnsanlar Ateş Meleklerine kolay kolay yatırım yapmazlar. Yaşamdaki asıl amaçları öldürmektir ve bildiğim kadarıyla Kaos Sarayları dışında hiç kimse onlardan birini kullanmamıştır. Engin bir dizi duyuları vardır -anlaşıldığı kadarıyla aralarından bazıları paranormaldir- ve Gölge'de av köpeği olarak kullanılabilirler.

Bildiğim kadarıyla kendi başlarına Gölge'de dolaşmazlar. Ama bir Gölge yürüyüşçüsünü takip edebilirler ve kurbanın kimliği ile işaretlenen çok soğuk bir izi bile bulabilirler. Ben o çılgın bara Koz Kartı ile gitmiştim ve bir Koz Kartı sıçrayışını takip edebildiklerini bilmiyordum, ama aklıma başka bir dizi olasılık geldi. Birinin beni bulması, o şeyi yakına nakletmesi ve işini yapmak üzere serbest bırakması gibi. Ama yöntem ne olursa olsun, girişimin üzerinde Kaos Sarayları damgası vardı.

Bu yüzden hızla Jabberwock taraftarı olmuştum.

"Neler oluyor?" diye sordu Luke aniden ve mağaranın duvarları bir anlığına soldu, hafif bir müzik sesi duydum.

"Anlatması güç," dedim. "Dinle, ilaç zamanın geldi."

Çağırdığım B12 drajelerinden bir avuç döktüm ve getirdiğim su şişesini açtım.

"Ne ilacı?" diye sordu, ben drajeleri ona uzatırken.

"Doktorun talimatı," dedim. "Daha hızlı ayağa kalkmana yardım edecek."

"Eh, tamam."

Hepsini ağzına attı ve iri bir yudumla mideye indirdi.

"Şimdi de bunlar."

Thorazine şişesini açtım. Her biri 200 miligramlıktı ve kaç tane vermem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden üç tane üzerinde karar kıldım. Ona biraz triptofan ve biraz da fenilalanin verdim.

Haplara baktı. Duvarlar yine soldu, müzik geri geldi. Aramızdan mavi bir duman geçti. Bar aniden görünür oldu, o mekanda normal sayılan her ne ise ona dönüştü. Devrilmiş masalar düzeltilmişti, Humpty hâlâ sallanıyordu, duvar resmi devam ediyordu.

"Hey, kulüp!" diye bağırdı Luke. “Geri dönmeliyiz. Parti daha yeni başlamış gibi görünüyor."

"İlk önce ilaçlarını al."

"Ne için bunlar?"

"Fena biçimde rahatsızsın. Bunlar iyileşmen için."

"Kendimi kötü hissetmiyorum. Aslında, oldukça iyi hissediyorum..."

"Al şunları!"

"Tamam! Tamam!"

Bir avuç ilacı yuttu.

Jabberwock ve Ateş Meleği soluyor gibi görünüyordu ve bar tezgahı çevresindeki son çaresiz hareketim bir dirençle karşılaşmıştı, ama henüz benim için yeterince katı değildi.

Sonra, aniden Kedi’yi fark ettim, madde ile oynadığı oyunlar bu noktada onun mekandaki başka her şeyden daha gerçek görünmesine sebep oldu.

"Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?" diye sordu.

Luke ayağa kalkacak oldu. Işık parlaklaştı, ama dağınıktı.

"Ah, Luke, bir baksana," dedim, işaret ederek.

"Nereye?" diye sordu başını çevirirken.

Ona bir yumruk daha indirdim.

Luke bayılırken bar solmaya başladı. Mağaranın duvarları yeniden odak kazandı. Kedi’nin sesini duydum. “Gidiyorsunuz..." dedi.

Gürültüler tüm gücüyle geri döndü, ama bu sefer baskın ses gayda sesi gibi bir ayaklamaydı. Yere bastırılmış, parçalanmakta olan Jabberwock’a aitti. O zaman kaleye yaptığım saldırıdan kalan 4 Temmuz büyümü kullanmaya karar verdim.

Ellerimi kaldırdım ve sözcükleri söyledim. Bunu yaparken görüş açısını kapatmak için Luke'un önüne geçtim. Sözcükleri söylerken bakışlarımı kaçırıp gözlerimi kapattım. Kapalı gözlerle bile, takip eden parlak ışık çakmasını ayırt edebiliyordum. Luke'un, "Hey!" dediğini duydum, ama tüm diğer sesler aniden kesildi. Tekrar baktığım zaman küçük mağaranın uzak ucunda iki yaratığın sersemlemiş vaziyette kıpırtısızca yattığını gördüm.

Luke'un elini tuttum, çektim ve itfaiyeci tarzında omzuma attım. Sonra hızla mağaraya ilerledim, en yakın duvar boyunca, mağaranın ağzına doğru yürürken canavar kanına basıp kaydım. Ben çıkmadan yaratıklar kıpırdanmaya başlamıştı, ama hareketleri bilinçli olmaktan çok içgüdüseldi. Açıklıkta durdum ve çiçek açmış muazzam bir bahçeye baktım. Tüm çiçekler en az benim boyumdaydı, devamlı yön değiştiren bir rüzgar bana boğucu, güzel kokular getiriyordu.

Birkaç dakika sonra arkamda daha kararlı hareket sesleri duydum ve döndüm. Jabberwock doğruluyordu. Ateş Meleği hâlâ yerdeydi ve küçük düdük sesleri çıkarıyordu. Jabberwock sendeleyerek kalktı, kanatlarını açtı, sonra aniden döndü, havayı dövmeye başladı ve mağaranın arka tarafındaki yüksek delikten kaçtı. Kötü bir fikir değil, diye karar verdim, bahçeye doğru seğirtirken.

Burada kokular daha güçlüydü, çoğu açmış olan çiçekler, aralarından koşturduğum fantastik bir renk çatısı oluşturuyordu. Kısa süre sonra nefes nefese kaldım, ama koşmaya devam ettim. Luke ağırdı, ama mağara ile aramıza olabildiğince çok mesafe koymak istiyordum. Takipçimizin ne kadar hızlı gidebildiğine düşününce, Koz Kartı ile oynamaya yetecek kadar zaman olduğundan emin olamadım.

Hızla yürürken biraz sersemlemeye, kollarımı ve bacaklarımı hissedememeye başladım. Aklıma hemen çiçek kokularının uyuşturucu olabileceği geldi. Harika. Tek ihtiyacım buydu, Luke'u ilaç sarhoşluğundan kurtarmaya çalışırken uyuşturucu sarhoşluğuna yakalanmak. Ama uzakta küçük, biraz yüksek bir açıklık görüyordum, o tarafa yöneldim. Orada biraz dinlenip zihinsel ayaklarımı yere basmayı ve şimdi ne yapacağıma karar vermeyi umuyordum. Şimdiye dek takip edildiğimi gösterecek bir ses duymamıştım.

Hızla yürümeye devam ettim. Başımın dönmeye başladığını hissediyordum. Dengem bozuluyordu. Aniden, neredeyse akrofobi kadar güçlü bir düşme korkusu yaşamaya başladım.

Çünkü düşersem bir daha kalkamazmışım gibi geliyordu, uyuşturucu kaynaklı bir uykuya dalarmışım, uyurken Kaos yaratığı tarafından bulunur, temize havale edilirmişim gibi. Tepede çiçeklerin renkleri bir araya geliyor, parlak bir dere içindeki bir kurdele yığını gibi akıyor, karışıyordu. Çiçek kokularını olabildiğince az çekmek için nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Ama nefes nefese kaldığımdan bu güçtü.

Düşmedim, ama açıklığın ortasında Luke'u yere bıraktıktan sonra yanına çöktüm. Luke, yüzünde huzurlu bir ifade, baygın kaldı. Tepeciğin uzak ucundan, kötücül görünüşlü, dikenli, çiçeksiz türden bitkilerin büyüdüğü taraftan bize doğru bir rüzgar esti. Böylece dev çiçek bahçesinin baştan çıkarıcı kokularını almaz oldum ve bir süre sonra zihnim açılmaya başladı.

Diğer yandan, bunun kendi kokularımızın mağaraya doğru süzüldüğü anlamına geldiğini fark ettim. Başdöndürücü kokuların içinden Ateş Meleği onları ayırt edebilir miydi, bilmiyordum, ama bu olasılığın var olması kendimi rahatsız hissetmeme sebep oldu.

Seneler önce, öğrenciyken LSD denemiştim. Beni o kadar korkutmuştu ki, bir daha hiçbir tür halüsinojen kullanmadım.

Yalnızca kötü bir sarhoşluk değildi. Madde gölge kaydırma yeteneğimi etkilemişti. Amberlilerin hayal ettikleri her yere gidebildikleri bir gerçektir, çünkü orada bir yerde, Gölge'de her şey vardır. Zihinlerimizi hareketle birleştirerek dilediğimiz gölgeyi bulabiliriz. Ne yazık ki, ben hayal ettiklerimi kontrol altında tutamıyordum. Yine ne yazık ki, o yerlere naklediliyordum. Paniğe kapıldım ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Kolaylıkla yok olabilirdim, çünkü bilinçaltımın nesneleştirilmiş ormanlarında geziniyor, kötü şeylerin yaşadığı yerlerde zaman geçiriyordum. Kendime geldiğim zaman eve dönüş yolunu buldum, sızlanarak Julia'nın kapısına dayandım ve günler boyunca sinir çöküntüsü yaşadım. Daha sonra, Random'a bundan bahsettiğim zaman onun da benzer deneyimler yaşadığını öğrendim. Başta ailenin geri kalanına karşı olası bir gizli silah olarak kendine saklamıştı; ama sonra, diğerleriyle anlaşmaya vardığı zaman hayatta kalma amacıyla bilgiyi paylaşmaya karar vermişti. O zaman Benedict'in, Gerard'ın, Fiona'nın ve Bleys'in bunu bildiğini öğrenerek şaşırmıştı ama onların bilgisi başka halüsinojenlerden gelmişti ve tuhaftır, yalnızca Fiona bunun aile içi bir silah olabileceğini düşünmüştü. Ama fikri, öngörülemezliği yüzünden rafa kaldırmıştı. Ama bunun

üzerinden zaman geçmişti ve başka işlerin baskısı altında aklından çıkmıştı; Benim gibi yeni gelen birinin uyarılması gerektiği aklına gelmemişti.

Luke bana planörlü bir komando ekibi ile Dört Dünya Kalesi'ni istila etmeye çalıştığını ve yenildiğini söylemişti. Orayı ziyaret ederken duvarın içinde, muhtelif yerlerde kırık planörleri bizzat gördüğüm için Luke'un tutsak edildiğini varsaymak mantıklı geliyordu. Bu yüzden onu bu duruma getirenin büyücü Maske olması olasılığı güçlüydü. Ona bir doz halüsinojen vermiş ve tutsaklık yolculuğuna çıkarmış, sonra onu gezinmek ve güzel ışıklara bakmak üzere serbest bırakmış görünüyordu. Neyse ki, benim aksime onun zihinsel yolculukları, Lewis Carrol'un parlak görüşlerinden daha tehditkar bir şey içermemişti. Belki de yüreği benimkinden temizdi. Ama ne taraftan bakarsanız bakın, pazarlık tuhaf görünüyordu. Maske onu öldürebilir, hapse atabilir ya da askılık koleksiyonuna ekleyebilirdi. Bunun yerine yaptığı şey risksiz görünmese de, zaman içinde etkisini yitirecek ve onu cezalandırılmış, ama özgür bırakacaktı. Gerçek bir intikamdan çok bileğe atılmış bir şaplak gibiydi. Kale'de hakkı olan ve kuşkusuz bunu yine yapmak için çaba gösterecek ailenin bir üyesine. Maske kendine aşırı mı güveniyordu? Yoksa adam Luke'u tehdit olarak görmüyor muydu?

Ve bir de gölge kaydırma yeteneklerimizin ve büyücülük becerilerimizin benzer köklerden geldiği gerçeği vardı. Desen'den ya da Logrus'tan. Biri ile uğraşmak diğeri ile de uğraşmak anlamına geliyor olmalıydı. Bu Luke'un beni, ortada kart yokken dev bir Koz Kartı ile çağırabilmesini açıklardı: Uyuşturucunun güçlendirdiği görselleştirme yeteneği o kadar yoğundu ki, kartın fiziksel olarak var olması gerekmiyordu. Ve karman çorman olmuş büyü becerileri, iletişimi kurmadan önce yaşadığım tüm o öncel oyunları, tuhaf ve gerçeklik-çarpıtan deneyimleri açıklardı. Bu, bazı uyuşturucuların etkisi altında ikimizin de çok tehlikeli olabileceği anlamına geliyordu. Bunu aklımdan çıkarmamalıydım. Ona vurduğum için deliye dönmüş bir biçimde uyanmayacağını umdum. Önce onunla biraz konuşmak istiyordum. Diğer yandan, diğer ilaçlar içindeki zehri atmasına yardım ederken onu mutlu tutabilirdi de.

Sol bacağımda ağrıyan kası ovaladım ve ayağa kalktım. Luke'u koltukaltlarından yakaladım ve açıklığa doğru yirmi adım daha sürükledim. Sonra içimi çektim ve daha önce dinlendiğim noktaya döndüm. Daha uzağa kaçmaya yetecek kadar zaman yoktu. Çığlık yükselirken ve dev çiçekler doğrudan bana gelen bir çizgi üzerinde sallanırken -saplarının arasından

daha koyu renk bir şekle ilişkin işaretler görebiliyordum- Jabberwock kaçtığına göre Ateş Meleği’nin baştaki işine döndüğünü ve bu karşılaşma kaçınılmaz göründüğüne göre, bu açıklığın herhangi bir açıklık kadar iyi, hatta bazılarından daha iyi olduğunu düşündüm.

Bölüm 2

Kemerimdeki parlak şeyi çözdüm ve açmaya başladım. Ben bunu yaparken bir dizi tıkırtı çıkardı. Kötü bir hata değil, mümkün olan en iyi seçimi yaptığımı umuyordum.

Yaratığın çiçeklerin arasından geçmesi düşündüğümden uzun sürdü. Bu egzotik bahçede izimi takip etmekte güçlük çektiği anlamına geliyor olabilirdi. Ama ben Jabberwock ile karşılaşmasında epey yaralandığı, gücünden ve hızından çokça şey kaybettiği anlamına geldiğini umuyordum.

Her neyse, sonunda son saplar da sallanıp ezildi. Köşeli yaratık öne atıldı, durup gözlerini kırpmadan bana baktı. Frakir paniğe kapıldı, onu sakinleştirdim. Bu onun boyunu aşardı.

Geride bir Ateş Çeşmesi büyüm kalmıştı, ama onu kullanmaya zahmet bile etmedim. Yaratığı durduramayacağını ve onun öngörülemez bir biçimde davranmasına sebep olabileceğini biliyordum.

"Evini özlediysen," diye bağırdım, “sana Kaos’a dönüş yolunu gösterebilirim!"

Bir düzine yaradan sıvılar akıtarak, yavaşça yaklaştı. Üzerime atlama yeteneğine hâlâ sahip mi, yoksa mevcut hızı becerebildiğinin en iyisi mi, merak ettim. Tedbirlilik en kötüsünü varsaymamı söylüyordu, bu yüzden teşebbüs edeceği herhangi bir şeyi karşılayabilmek için gevşek ve hazır beklemeye çalıştım.

Ama üzerime atlamadı. Uzantıları olan küçük bir tank gibi yaklaşmaya devam etti. Yaşamsal noktalarının nerede olduğunu bilmiyordum. Evdeyken Ateş Meleği anatomisi ilgi alanı listemde üst sıralarda değildi. Ama yaratık yaklaşırken gözlem yoluyla kendime hızlı bir ders verdim. Ne yazık ki bu, yaratığın her şeyi korunaklı yerlerde tuttuğu inancını verdi. Çok kötü.

Beni kandırmaya çalışıyor olması olasığına karşılık saldırıya geçmek istemiyordum. Yaratığın savaş numaralarını bilmiyordum ve öğrenmek için gereksiz yere kendimi riske atmak istemiyordum. Savunmada kalmak ve ilk hareketi onun yapmasına izin vermek daha iyi, dedim kendi kendime. Ama yaratık yaklaşmaya devam etti. Kısa süre sonra bir şey yapmak zorunda kalacağımı biliyordum, yalnızca geri çekilmek için bile olsa...

O uzun, kıvrık önkollardan biri bana doğru fırladı, yana döndüm ve kestim. Tıkır-tak! Kol hareket etmeye devam ederek yerde yatıyordu. Bu yüzden ben de hareket etmeye devam ettim. Bir-iki, bir-iki! Tıkır-tak!

Yaratık yavaşça sola devrildi, çünkü bedeninin o tarafındaki tüm bacakları kesmiştim.

Sonra, aşırı güvenle, diğer yana ulaşmak ve yaratık henüz travma içindeyken ve yere yıkılırken hareketi tekrarlamak için başının çok yakınından geçtim. Ama fazla yakındaydım ve yaratık hâlâ devriliyordu. Pençeli uzantılarıyla beni yakalamak yerine incik kemiği ya da önkol yerine geçen bir şeyle bana vurdu. Darbe göğsüme inince geriye devrildim.

Ben geriye sendeler, doğrulabilmek için ayaklarımı altıma çekerken Luke’un sersem sersem, “Şimdi neler oluyor?" dediğini duydum.

"Daha sonra," diye seslendim, arkama bakmadan.

Sonra, “Hey! Bana vurdun!" diye ekledi.

"Hepsi senin iyiliğin için," diye yanıt verdim. “Tedavinin parçası" ve ayağa kalkıp tekrar harekete geçtim.

"Ya," dediğini duydum.

Yaratık şimdi yan tarafına dayanmıştı, o iri kol vahşice bana doğru savruldu. Ondan kaçındım, menzilini ve vuruş açısını gözlemeyi başardım.

Tıkır-tak. Kol yere düştü, ben hareket etmeye devam ettim.

Farklı açılardan başına doğru üç darbe savurdum ve sonunda kesmeyi başardım. Ama yaratık tıkırtı çıkamaya, gövde, geriye kalan bacaklarının üzerinde tırmalamaya devam etti.

Ondan sonra kaç kez daha vurdum, bilmiyorum. Yaratık dilim dilim olana kadar devam ettim. Luke vurduğum her darbede, “Oley!" diye bağırmaya başladı. Terlemeye başlamıştım ve ısı dalgaları ya da öyle bir şeyin uzaktaki çiçeklerin rahatsız edici bir biçimde dalgalanmasına sebep olduğunu fark ettim. Ama çok öngörülü davranmış olduğumu fark etmiştim. Bardan götürdüğüm Vorpal Kılıcı iyi bir silah olduğunu kanıtlamıştı. Onu yüksek bir yayla salladım, bunun onu iyice temizlediğini fark ettim, sonra baştaki derli toplu haline dönmesi için katlamaya başladım. Taç yaprakları kadar yumuşaktı ve hâlâ tozlu bir parıltı saçıyordu...

"Bravo!" dedi tanıdık bir ses, döndüğümde önce gülümsemeyi, ardından patilerini hafifçe birbirine vuran Kedi’yi gördüm. “Yahuu! Yahey!" diye ekledi. “Aferin sana, seni parlak çocuk!"

Arka plandaki dalgalanma güçlendi, gökyüzü karardı. Luke’un, “Hey!" dediğini duydum ve arkama baktığım zaman ayağa kalktığını, öne gelmekte olduğunu gördüm. Tekrar baktığımda Kedi’nin arkasında bar beliriyordu, pirinç korkuluğu fark ettim. Başını dönmeye başladı.

"Normalde Vorpal Kılıcı için bir depozit alırız," diyordu Kedi. “Ama onu sapasağlam iade ettiğine göre..."

Luke yanımdaydı. Yine müzik sesi duyuyordum ve Luke ezgiyle beraber mırıldanıyordu. Şimdi, bar renk nüansları ve gölge kazanarak katılaştıkça, açıklık ve paramparça Ateş Meleği asıl manzaranın üzerine bindirilmiş görünüyordu.

Ama mekan bir şekilde daha ufak geliyordu. Masalar birbirine daha yakındı, müzik daha hafifti, duvar resmi daha birbirine girmişti ve ressam görünürlerde yoktu. Tırtıl ve mantarı bile gölgeli bir köşeye çekilmişlerdi ve ikisi de küçülmüş, mavi duman daha az yoğun görünüyordu. Bunu iyi bir işaret olarak kabul ettim, çünkü oradaki varlığımız Luke’un zihinsel durumunun bir sonucuysa, o zaman belki sarhoşluğunun etkisi azalıyordu.

"Luke?" dedim.

Bara, yanıma yaklaştı.

"Evet?" diye sordu.

"Sarhoş olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum... Ne kastettiğini anlamıyorum ," dedi.

"Maske seni tutsak aldığında sana biraz asit vermiş sanırım," dedim. “Bu mümkün mü?"

"Maske kim?" diye sordu bana.

"Kale’deki yeni kafa patron."

"Ah, Sharu Garrul demek istiyorsun," dedi. “Mavi maske taktığını hatırlıyorum."

Maskenin Sharu olmadığını açıklamaya girişmek istemedim. Hem, zaten unutacaktı. Başımı salladım ve “Patron," dedim.

"Eh... evet, sanırım bana bir şey vermiş olabilir," diye yanıtladı. “Yani bütün bunlar...?" Odaya işaret etti.

Başımı salladım.

"Kesinlikle gerçek," dedim. “Ama kendimizi halüsinasyonlara nakledebiliriz. Gerçek oldukları bir yerler var. Asit bunu sağlar."

"Belamı bulayım emi," dedi.

"Seni ayıltmak için bazı ilaçlar verdim," dedim ona. “Ama bu biraz zaman alır."

Dudaklarını yaladı, çevresine bakındı.

"Eh, acelesi yok," dedi. Sonra uzaktaki çığlık tekrar yankılandığı ve iblisler duvar resmindeki kadına pis şeyler yapmaya başladığı zaman gülümsedi. “Burası hoşuma gitti."

Katlanmış silahı bar tezgahına koydum. Luke tezgaha vurdu ve yeni bira istedi. Ben başımı sallayarak geriledim.

"Şimdi gitmeliyim," dedim ona. “Peşimde biri var ve biraz önce çok yaklaştı."

"Hayvanlar sayılmaz," dedi Luke.

"Biraz önce doğradığım sayılır," diye yanıt verdim. “Birisi göndermiş." *

Şimdi ne gelebileceğini merak ederek kırık kapılara baktım. Ateş Meleklerinin çiftler halinde avlandığı bilinir.

"Ama seninle konuşmalıyım..." diye devam ettim.

"Şimdi olmaz," dedi, arkasını dönerek.

"Önemli olduğunu biliyorsun."

"Doğru düzgün düşünemiyorum," diye yanıt verdi.

Sanırım bu doğruydu ve onu Amber’e ya da başka bir yere sürüklemenin anlamı yoktu. Solup gider ve buraya gelirdi.

Ortak sorunlarımızı tartışmadan önce kafasının açılması ve sarhoşluğunun dağılması gerekiyordu.

"Annenin Amber’de tutsak olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Kafanı topladığın zaman beni ara. Konuşmalıyız."

"Tamam."

Döndüm, kapıdan çıktım ve bir sis bulutuna girdim. Uzakta Luke’un yine şarkı söylemeye başladığını duydum. Hüzünlü bir balattı. Sis, gölge kaydırmaya gelince mutlak karanlık kadar kötüdür. Hareket ederken hiçbir referans noktası göremezseniz sizin geçip gitmenize izin veren yeteneği kullanmanın yolu yoktur. Diğer yandan, zihnim berraklaştığına göre bir süre yalnız kalıp düşünmek istiyordum. Bu şeyin içinde hiç kimseyi göremiyorsam, kimse de beni göremezdi. Ve taş döşenmiş yüzeyde kendi ayak seslerim dışında ses yoktu.

Ne başarmıştım? Amber’de Luke’un sıra dışı çağrısıyla kısa uykumdan uyandığımda, sıra dışı çabaların ertesinde ölü gibi yorgundum. Onun

olduğu yere nakledilmiş, sarhoş olduğunu öğrenmiş, onu daha çabuk kendine getireceğini umduğum bir şey vermiş, bir Ateş Meleği doğramış, Luke'u başladığı noktada bırakmıştım.

Bundan iki şey öğrendim, diye düşündüm pamuk pamuk sislerin içinde yürürken: Luke'un Amber hakkındaki olası planlarını bozdum. Artık annesinin tutsağımız olduğunu biliyordu ve bu şartlar altında doğrudan eyleme girişebileceğini sanmıyordum. Luke'u nakletmek ve bir mekanda tutmakla ilgili teknik sorunlara ek olarak, onu bulduğum yerde bırakmamın asıl sebebi buydu. Random'ın onu bodrumdaki bir hücrede, baygın tutmayı tercih edeceğini biliyordum, ama sonunda dişleri sökülmüş bir Luke'a razı olacağından emindim; özellikle de Luke'un Jasra için eninde sonunda bizimle iletişime geçmesi olasıyken. Onun istediği zaman, kendine ve bize gelmesine razıydım. Benim bekleme odamda kendi sorunlarım vardı, mesela Hayaletçark, Maske, Vinta... ve bir numara alıp oturan yeni hayalet.

Belki peşime katil takmak için mavi taşların bulma özelliğini kullanan Jasra'ydı. Bunun için hem sebebi, hem yeteneği vardı. Ama Maske de olabilirdi. Onun yeteneği olduğunu düşünüyordum ve anlamasam da, bir sebebi de vardı. Ama şimdi Jasra yoldan çekilmişti ve zaman içinde Maske ile halleşmeye kararlı olsam da, kendimi mavi taşların ahenginden kurtardığıma inanıyordum. Aynı zamanda Kale'deki son karşılaşmamızda Maske'yi biraz korkuttuğuma da inanıyordum. Her neyse, güçleri nasıl olursa olsun Maske'nin ya da Jasra'nın eğitimli bir Ateş Meleği bulabilmesi olasılığı son derece düşüktü.

Hayır, Ateş Melekleri yalnızca tek bir yerden gelir ve gölge-büyücüleri müşteri listesinde değildir.

Bir esinti sisleri bir anlığına aralayınca binalar gördüm. Güzel. Kaydırdım. Sis hemen hemen aynı anda hareket etti ve gördüklerim bina değil karanlık kaya formasyonları oldu. Bir aralanma daha ve bir şafak ya da akşam göğü görünür oldu. Üzerine parlak yıldızlardan bir köpük saçılmıştı. Fazla zaman geçmeden bir rüzgar sisi dağıttı ve yüksek, kayalık bir yerde yürümekte olduğumu gördüm. Gökyüzü yıldızların ışığıyla ile alev alevdi. O kadar aydınlıktı ki, altında kitap bile okuyabilirdim. Dünyanın kenarına giden karanlık bir patikayı takip ettim...

Luke, Jasra, Dalt ve Maske ile ilgili iş bir şekilde bir bütünün parçalarıydı. Bazı yerlerde tamamen anlaşılır, bazılarında bulutlu. Biraz zaman ve yürüyüş sonucunda hepsini bir araya getirebilirdim. Luke ve Jasra

şimdilik etkisiz haldeydi. Bir tür muamma olan Maske'nin bana kişisel bir kini var gibiydi, ama Amber'e karşı bir tehdit oluşturmuyordu. Dalt ise oluşturuyordu ve cici, yeni silahları vardı ama Random bu durumdan haberdardı ve Benedict şehre dönmüştü. Bu yüzden onunla başa çıkmak için gereken her şeyin yapıldığından emindim.

Dünyanın kenarında durdum ve yıldızlarla dolu dipsiz uçuruma baktım. Dağım bir gezegenin yüzeyini şereflendiriyor gibi görünmüyordu. Bununla beraber solumda bir köprü vardı, karanlık, yıldız kapatan bir şekil vardı. Belki de bir başka yüzen dağ. Köprüye yürüyüp üzerine çıktım. Atmosfer, yerçekimi, hava sıcaklığı sorunlarının burada hiç anlamı yoktu. Yürürken gerçekliği oluşturabiliyordum. Köprüde yürüdüm; bir an açı düzeldi ve karanlık kütlenin uzak yanında, yine bir başka karanlığa giden bir başka köprü gördüm.

Köprünün ortasında durdum, her iki yanda uzaklara baktım. Güvenli ve uygun bir noktaya benziyordu. Koz Kartı destemi çıkardım ve karıştırıp uzun, çok uzun zamandır kullanmadığım bir tanesini seçtim.

Kartı önümde tuttum, diğerlerini kaldırdım, bembeyaz bir saç yığının altındaki mavi gözleri, genç, sert, hafifçe keskin hatları inceledim. Beyaz bir yaka ve parlak, dar bir ceket altında görünen kol yenleri dışında siyahlara bürünmüştü. Eldivenli elinde üç koyu renk çelik top tutuyordu.

Bazen Kaos'a kadar uzanmak güç olur, bu yüzden dikkatle, kuvvetle odaklandım ve uzandım. İletişim neredeyse hemen geldi. Çılgın, çizgili bir gökyüzünün altında, bir balkonda oturuyordu. Kayan Dağlar soluna doğru hareketlenmişti.

Ayaklarını küçük bir yüzen masaya dayamıştı ve kitap okuyordu. Kitabı indirip, hafifçe gülümsedi.

"Merlin," dedi alçak sesle. "Yorgun görünüyorsun."

Başımı salladım.

"Sense dinlenmiş görünüyorsun," dedim.

"Doğru," diye yanıt verdi kitabı kapatıp, sehpanın üzerine koyarken. Sonra, "Sorun mu var?" diye sordu.

"Sorun var, Mandor."

Ayağa kalktı.

"Gelmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Geri dönmene yardımcı olacak Koz Kartların varsa, senin bana gelmeni tercih ederim."

Elini uzattı.

"Tamam," dedi.

Uzandım, ellerimiz buluştu; tek bir adım attı ve köprünün üzerinde, yanımda durdu. Bir an kucaklaştık, sonra döndü ve uçuruma baktı.

"Burada tehlike mi var?" diye sordu.

"Hayır. Güvenli göründüğü için burayı seçtim."

"Manzarası da iyi," diye yanıt verdi. “Başına neler geldi?"

"Yıllarca yalnızca öğrencilik yaptım ve sonra özel türden bir makinenin tasarımcısı oldum," diye anlattım. “Son zamanlara kadar hayatım sakindi. Sonra cehennem serbest kaldı ama çoğunu anlıyorum ve büyük kısmı kontrol altında görünüyor. O kısmı karmaşık ve endişelenmene değmez."

Elini köprünün korkuluğuna koydu.

"Ya diğer kısım?" diye sordu.

"Şimdiye kadarki düşmanlarım Amber çevresindendi. Ama aniden, o işin çoğu halledilme yolunda görünürken, biri peşime bir Ateş Meleği taktı. Kısa süre sonra onu yok etmeyi basardım. Neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve kesinlikle bir Amber numarası değil."

İçini çekerek sırtını döndü, birkaç adım attı, sonra geri döndü.

"Haklısın, elbette," dedi. “Bu dereceye geldiğini hiç tahmin edemedim, aksi halde bir süre önce seninle konuşurdum. Ama kendi payına özel spekülasyonlar yapmaya başlamadan önce önem sırası konusunda farklı düşünmeme izin ver. Tüm hikayeyi dinlemek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bazen sen şaşırtıcı ölçüde naif olabiliyorsun, küçük kardeşim ve neyin gerçekten önemli olduğu konusunda senin yargına henüz güvenmiyorum."

"Bitirmeden önce açlıktan ölebilirim," diye yanıt verdim.

Üvey ağabeyim Mandor çarpık bir gülümsemeyle kollarını kaldırdı. Annem Dara ile Kenar Lordu Prens Sawall’ın oğulları olan Jurt ve Despil yarım kan kardeşimdir, ama Mandor, Sawall’ın önceki evliliğinden olan oğludur. Mandor benden oldukça büyüktür ve sonuç olarak bana Amber’deki akrabalarımı hatırlatır. Dara ve Sawall’ın çocuklarının arasında kendimi hep bir yabancı gibi hissettim. Mandor da bir gruba ait olmadığından ortak noktalarımızı vardı. Ama bana eskiden gösterdiği ilginin arkasında ne dürtü vardıysa, bunu bir kenara bırakmıştı ve benim görüşüme göre tam kan kardeşlerden daha yakın olmuştuk. Bana yıllar

içinde bir sürü işe yarar şey öğretmişti ve birlikte pek çok güzel anımız vardı.

Aramızdaki hava çarpıldı ve Mandor kollarını indirdiği zaman işlemeli beyaz keten bir örtü kaplı bir yemek masası aniden, sessizce aramızda belirdi. Birkaç saniye sonra birbirine bakan iki sandalye masayı takip etti. Masanın üzerinde pek çok kapaklı tabak vardı ve hepsi ince porselen, kristal ya da gümüştendi; hatta içinde koyu renk, bükülmüş bir şişe taşıyan bir buz kovası bile vardı.

"Çok etkilendim," dedim.

"Son senelerde gurme büyüsüne epey zaman harcadım," dedi. “Lütfen otur."

İki karanlık arasındaki köprüde rahatça yerlerimize yerleştik. Yemeklerin tadına bakarken takdirle mırıldandım ve beni bu yıldız ışığı ve sessizlik mekanına getiren olayları anlatmaya başlayana kadar birkaç dakika geçmesi gerekti.

Mandor tüm hikayemi sözümü kesmeden dinledi ve bitirdiğim zaman başını salladı, “Bir tabak daha tatlı ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. “Çok güzeldi."

Birkaç dakika sonra başımı kaldırdığımda gülümsemekte olduğunu gördüm.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Sen," diye yanıt verdi. “Hatırlarsan, sen oraya gitmek için ayrılmadan önce, iş, güven duymaya gelince seçici olmanı söylemiştim."

"Ee? Hikayemi kimseye anlatmadım. Bana hikayesini öğrenmeden Luke ile dost olmam konusunda ders vereceksen, çoktan bir tane dinledim."

"Ya Julia?"

"Ne demek istiyorsun? O asla öğrenmedi..."

"Kesinlikle. Ve güvenebileceğin birine benziyordu. Bunun yerine onu kendine düşman ettin."

"Tamam! Belki o konuda da yanlış karar verdim."

"Olağanüstü bir makine tasarladın ve aklına bunun aynı zamanda güçlü bir silah olabileceği hiç gelmedi. Random konuyu doğru açıdan gördü. Luke da öyle. Bu cephede felaketten kurtulmanı sağlayan tek şey makinenin bilinç kazanması ve emir almayı reddetmiş olması olabilir."

"Haklısın. Teknik sorunları çözmekle daha çok ilgileniyordum. Tüm sonuçları düşünmedim."

İçini çekti.

"Ben seninle ne yapacağım, Merlin? Risk aldığını bilmeden risk alıyorsun."

"Vinta'ya güvenmedim," dedim.

"Sanırım ondan daha fazla bilgi koparabilirdin," dedi, "eğer tehlikeden kurtulmuş görünen Luke'u kurtarmak için bu kadar acele etmeseydin. Kadın sohbetinizin sonunda oldukça gevşemiş görünüyordu."

"Belki seni çağırmalıydım."

"Onunla bir daha karşılaşırsan çağır, ben onunla başa çıkarım."

Bakakaldım. İçtendi.

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Ben onu çözerim," dedi, kadehindeki parlak portakal rengi sıvıyı çalkalayarak. "Ama sana sade ve zarif bir önerim var. Gözlerden hayli uzak, her tür imkanı olan yeni bir kır evim var. Neden tehlikeden tehlikeye koşmak yerine benimle birlikte Saraylar'a dönmüyorsun? Birkaç sene saklan, hayatın tadını çıkar, okumadığın kitapları oku. Ben iyi korunmanı sağlarım. Bırak fırtına geçip gitsin, sonra daha huzurlu bir iklimde işine bak."

Alev alev içkiden küçük bir yudum aldım.

"Hayır," dedim. "Daha önce senin bildiğini, benim bilmediğimi söylediğin o şeylere ne oldu?"

"Önerimi kabul edersen hiç önemleri kalmaz."

"Kabul edecek olsam bile bilmek istiyorum."

"Bir çuval solucan," dedi.

"Sen benim hikayemi dinledin. Ben de seninkini dinlerim."

Omuzlarını silkti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve yıldızlara baktı.

"Swayvill ölüyor," dedi.

"Bunu yıllardır yapıyor."

"Doğru, ama durumu çok daha kötüleşti. Bazıları Amberli Eric'in ölüm lanetiyle ilgili olduğunu söylüyor. Her neyse, gerçekten fazla zamanı kalmadığını düşünüyorum."

"Anlamaya başlıyorum..."

"Evet, taht mücadelesi daha da yoğunlaştı. Sağda solda insanlar ölüyor. Zehirler, düellolar, suikastlar, tuhaf kazalar, şüpheli intiharlar. Çok kişi bilinmeyen yerlere gitti. Ya da öyle görünüyor."

"Anlıyorum, ama beni neden ilgilendirdiğini göremiyorum."

"Eskiden olsa ilgilendirmezdi."

"Ama?"

"Sen gittikten sonra Sawall'ın seni evlat edindiğini bilmiyor musun?"

"Ne?"

"Evet. Asıl amacının ne olduğunu hiç öğrenemedim. Ama sen yasal bir vârissin. Benden sonra, ama Jurt ile Despil'den önce geliyorsun."

"Bu yine de beni listenin epey aşağılarına yerleştirir."

"Doğru," dedi yavaşça. "İlginin çoğu tepelere gösteriliyor..."

"'Çoğu' dedin."

"Her zaman bazı istisnalar olur," diye yanıt verdi. "Böyle bir zamanın eski borçları tahsil etmek için güzel bir ortam sağladığını fark etmelisin. Bir ölüm eksik ya da fazla, daha dursun zamanlarda kalkacak kaşlardan daha azını uyandırır. Göreceli olarak yüksek yerlerde bile."

Göz göze gelince başımı iki yana salladım.

"Benim durumumda gerçekten de mantıklı görünmüyor," dedim.

Kendimi rahatsız hissedene kadar bakmaya devam etti.

"Geliyor mu?" diye sordum sonunda.

"Eh..." dedi. "Biraz düşün."

Düşündüm. Ve fikir aklıma geldiğinde Mandor zihnimi okumuş gibi başını salladı.

"Jurt," dedi, "zamanların değişmesini bir zevk ve korku karışımıyla karşıladı. Devamlı en son ölümlerden, bazılarının ne kadar zarif bir şekilde ve kolaylıkla halledildiğinden bahsediyor. Birkaç kıkırdamayla karışık fısıltılar. Korkusu ve kendi yaramazlık kapasitesini arttırma arzusu sonunda diğer korkusundan daha yüksek bir noktaya erişti..."

"Logrus..."

"Evet. Sonunda Logrus'u denedi ve başardı."

"Bu konuda kendini çok iyi hissediyor olmalı. Gururlu. Bu yıllardır istediği bir şeydir."

"Ah, evet," diye yanıt verdi Mandor. "Ve eminim başka pek çok şey de hissetmiştir."

"Özgürlük," dedim. "Güç" ve ben onun yarı eğlenen ifadesini incelerken, eklemek zorunda kaldım "ve oyunu oynama becerisi."

"Hâlâ umut vaat ediyorsun," dedi. "Şimdi, bunu mantıklı sonucuna kadar ilerletmek ister misin?"

"Tamam," diye karşılık verdim, darbemin ardından Jurt’un sol kulağının, çevresine yayılan kan damlaları eşliğinde süzülüp gitmesini hatırlarken. “Ateş Meleği’ni Jurt’un gönderdiğini düşünüyorsun."

"Çok olası," diye yanıt verdi. “Ama biraz daha öteye götürsen?"

Ağaçlıkta güreşirken Jurt’un gözünü delen kırık dalı düşündüm...

"Tamam," dedim. “Benim peşimde. Tahta çıkma oyunun parçası olmalı, ondan biraz daha önde olmam ya da sırf nefret ve intikam ya da her ikisi birden."

"Sonuçlar açısından hangisi olduğu fark etmez aslında," dedi Mandor. “Ama ben sana saldıran kurdun kesik kulağını düşünüyordum. Ve görünüşe göre tek bir gözü vardı..."

"Evet," dedim. “Bugünlerde Jurt neye benziyor?"

"Ah, kulağının yarısı çıktı. Oldukça perişan ve çirkin görünüşlü. Genellikle saçlarıyla kapatıyor. Göz yeniden oluştu, ama henüz göremiyor. Genellikle bant takıyor."

"Bu, son gelişmeleri açıklayabilir," dedim. “Olup biten her şeyin yanında tam da zamanı. Suları fena halde bulandırıyor."

"Sana gözlerden kaybolmanı ve olayların sakinleşmesini beklemeni önermemin sebeplerinden biri. Çok kalabalık. Havada bunca ok varken içlerinden biri yüreğine giden yolu bulabilir."

"Ben kendime bakabilirim, Mandor."

"Beni kandırabilirdin."

Omuzlarımı silktim, doğruldum, korkuluğa yürüdüm ve yıldızlara baktım.

Uzun süre sonra bana seslendi, “Daha iyi bir fikrin var mı?" ama ona yanıt vermedim, çünkü aynı konuyu düşünüyordum.

Mandor’un dar görüş açım, hazırlıklı olmamam hakkında söylediklerini değerlendiriyordum ve haklı olduğu, şu âna kadar basıma gelen her şeyde -Jasra’nın peşine düştüğüm zaman hariç- daha çok koşullara tepki verdiğim sonucuna varmak üzereydim. Eyleme geçmekten çok karşılık veriyordum. İtiraf etmeliydim ki, her şey çok çabuk olmuştu. Ama yine de, kendimi korumak, düşmanlarım hakkında bilgi edinmek ve karşı saldırıya geçmek için gerçek planlar yapmamıştım. Bir şeyler yapmalıymışım gibi geliyordu...

"Endişelenecek o kadar çok şey varsa," dedi, “muhtemelen oyunu güvenli oynasan daha iyi olur."

Mantık, güvenlik ve ihtiyat açılarından muhtemelen haklıydı. Ama o Saraylar'dandı ve benim onun dahil olmadığı başka bir dizi sadakatim vardı. Sırf Luke ile bağlantım aracılığıyla bile olsa, Amber'in güvenliğini sağlayacak kişisel bir eylem planı bulmam olasıydı. Böyle bir fırsat var olduğu sürece meseleleri takip etmeye zorunlu hissediyordum. Ve bunun ötesinde, tamamen kişisel bir açıdan, merakım yanıtlanmamış sorulara yanıt aramak yerine yürüyüp gitmeme izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Mandor'a yanıt verip, bunları nasıl söze dökeceğimi düşünürken yine tepki vermek zorunda kaldım. Hafif bir sorgu duygusu hissettim, sanki bir kedi zihnimin kapısını tırmalıyormuş gibi. Güçlendi, başka düşünceleri bir kenara itti ve sonunda uzak bir mekandan bir Koz Kartı çağrısı olduğunu anladım. Amber'den ayrıldığımdan beri neler olduğunu merak eden Random olduğunu tahmin ettim. Bu yüzden alıcı oldum ve iletişimi davet ettim.

"Merlin, sorun ne?" diye sordu Mandor. Meşgul olduğumu ifade etmek için elimi kaldırdım. Bu sırada peçetesini masaya bırakıp ayağa kalktığını gördüm.

Görüş açım yavaş yavaş berraklaştı ve Fiona'nın arkasında kayalıklar, tepesinde solgun, yeşil bir gökyüzü, sert sert bakmakta olduğunu gördüm.

"Merlin," dedi. "Neredesin?"

"Çok uzakta," diye yanıt verdim. "Uzun hikaye. Neler oluyor? Sen neredesin?"

Kasvetle gülümsedi.

"Çok uzakta," diye yanıt verdi.

"İkimiz de çok manzaralı noktalar seçmişiz gibi görünüyor," diye yorum yaptım. "Gökyüzünü saçlarına uysun diye mi seçtin?"

"Yeter!" dedi. "Yolculuk anılarımızı paylaşmak için aramadım seni."

O anda Mandor arkamdan yaklaştı ve elini omzuma koydu. Bu, karakterine hiç uymuyordu, çünkü mevcut bir Koz Kartı iletişimi sürerken münasebetsiz bir davranış sayılır. Paralel telefonu kaldırmak ve iki kişinin konuşmasını kesmek gibi. Yine de...

"Vay vay!" dedi. "Bizi tanıştırır mısın, Merlin?"

"Bu kim?" diye sordu Fiona.

"Bu ağabeyim Mandor," dedim ona, "Kaos Sarayları'nda, Sawall ailesinden. Mandor, bu halam Fiona, Amber Prensesi."

Mandor eğildi.

"Methinizi duymuştum, Prenses," dedi. “Sizinle tanışmak büyük zevk."
Fiona’nın gözleri bir an irileşti.
"Aileyi duydum," diye yanıt verdi, “ama Merlin’in ailenizle ilişkisini bilmiyordum. Tanıştığımıza memnun oldum."
"Bir sorun olduğunu mu anlamalıyım, Fiona?" diye sordum.
"Evet," diye yanıt verdi, Mandor’a bir bakış fırlatarak.
"Ben çekiliyorum," dedi Mandor. “Tanıştığımız için onur duydum, Prenses. Keşke Kenar’a daha yakın yaşıyor olsaydınız."
Fiona gülümsedi.
"Bekle," dedi Fiona. “Bu devlet sırlarıyla ilgili bir konu değil. Logrus’u yürüdünüz mü?"
"Evet," diye bildirdi Mandor.
"...Ve ikiniz düello yapmak için bir araya gelmediniz, değil mi?"
"Pek değil," diye yanıt verdim.
"Bu durumda, bu sorun üzerine sizin görüşünüzü işitmek isterim. Bana gelmeye razı mısınız, Mandor?"
Mandor yine eğildi ve artık biraz abarttığını düşündüm.
"Her yere, hanımefendi," diye karşılık verdi.
"Gelin o zaman," dedi Fiona ve uzattığı sol elini tuttum.
Mandor uzandı ve Fiona’nın bileğine dokundu. Öne adım attık.
O kayalık yerde, önünde durduk. Burası esintili ve biraz soğuktu. Uzak bir yerden, boğuk bir, makine sesi gibi bir gürültü geliyordu.
"Son zamanlarda Amber’den birileriyle görüştün mü?" diye sordum ona.
"Hayır," dedi.
"Gidişin biraz ani olmuştu."
"Sebeplerim vardı."
"Luke’u tanıman gibi mi?"
"Artık kim olduğunu biliyor musun?"
"Evet."
"Ya diğerleri?"
"Random’a söyledim," diye yanıt verdim “ve Flora’ya."
"Demek herkes biliyor," dedi. “Ben çabucak ayrıldım ve Bleys’i yanıma aldım, çünkü Luke’un listesinde sırada biz olmalıydık. Hem, ben babasını öldürmeye çalıştım ve neredeyse başaracaktım. Bleys ve ben, Brand’in en yakın akrabalarıydık ve onun karşısında yer aldık."
Delici bakışlarını Mandor’a çevirdi. Mandor gülümsedi.

"Anlıyorum," diye bildirdi “ve şu anda Luke bir Kedi, bir Dodo, bir Tırtıl ve bir Beyaz Tavşanla içki içiyor. Aynı zamanda annesi Amber’de tutsakken size karşı güçsüz olduğunu anlıyorum."

Fiona yine beni inceledi.

"Gerçekten meşgulmüşsün."

"Öyle olmaya çalışıyorum."

"...Geri dönüşün güvenli olsun diye," diye devam etti Mandor.

Fiona ona gülümsedi, sonra bana baktı.

"Ağabeyin epey bilgili görünüyor," diye yorum yaptı.

"O da aileden," dedim “ve birbirimizin sırtını kollamak gibi ömür boyu süren bir alışkanlığımız var."

"Onunkini mi, seninkini mi?" diye sordu.

"Benimkini," diye yanıt verdim. “O benim büyüğüm."

"Birkaç yüzyıl ne fark yaratır ki?" dedi Mandor.

"Ruhunun olgun olduğunu hissetmiştim," dedi Fiona. “Sana düşündüğümden daha fazla güvenmeye karar verdim."

"Bu çok nazikçe," diye yanıt verdi Mandor “ve duygunu takdir ediyorum..."

"...Ama aşırıya kaçmamam şartıyla, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Birbirimizi bu kadar az tanırken ailene ya da tahta sadakatini sınama niyetim yok," dedi Fiona. “Bu hem Amber’i, hem Saraylar'ı ilgilendiriyor, ama çıkar çatışması göremiyorum."

"Sağduyundan kuşkum yok. Yalnızca konumumu açıkça belli etmek istedim."

Fiona bana döndü.

"Merlin," dedi, “sanırım bana yalan söyledin."

Onu bir konuda yanlış yönlendirdiğim bir durum hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Sonra başımı iki yana salladım.

"Söylemişsem bile," dedim, “hatırlamıyorum."

"Birkaç yıl önce," dedi, “babanın Desen’ini yürüyebilir misin, diye sorduğum zaman."

"Ah," diye yanıt verdim. Kızardığımı hissettim ve bu tuhaf ışıkta bunun fark edilip edilmeyeceğini merak ettim.

"Sana söylediklerimden faydalandın. Desen’in direncinden," diye devam etti. “Ayağını üzerine koymanı engelliyormuş gibi yaptın. Ama benim adım

atmaya çalıştığım zaman görülen direnç işaretlerinden yoktu."

Bana, doğrulama beklermiş gibi baktı.

"Ee?" dedim.

"Yani," diye yanıt verdi, “şimdi o zaman olduğundan daha önemli bir hale geldi ve bilmek zorundayım: O gün numara mı yaptın?"

"Evet," dedim.

"Neden?"

"Bir kez adım atarsam," diye açıkladım, “yürümeye devam etmek zorunda kalacaktım. Bunun beni nereye götüreceğini, ardından nasıl bir durum geleceğini kim bilebilir? Tatilimin sonundaydım ve okula dönmek için acele ediyordum. Uzun bir keşif gezisine dönüşecek bir şey için zamanım yoktu. Sana güçlükler olduğunu söylemek, durumdan kurtulmamın en zarif yolu gibi göründü."

"Sanırım bundan fazlası var," dedi Fiona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence Corwin sana kalanımızın bilmediği bir şey söyledi ya da bir mesaj bıraktı. Bu konuda kabul ettiğinden daha fazlasını bildiğine inanıyorum."

Omuzlarımı silktim.

"Üzgünüm, Fiona. Şüphelerin üzerinde kontrolüm yok," dedim. “Keşke daha fazla yardım edebilseydim."

"Edebilirsin," diye yanıt verdi.

"Nasıl, söyle."

"Benimle yeni Desen’in olduğu yere gel. Onu yürümeni istiyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Babamın seneler önce yaptığı bir şey hakkında merakını tatmin etmekten daha acil işlerim var," dedim ona.

"Bu meraktan fazlası," dedi. “Sana bir kez gölge fırtınalarının artmasının ardında o olduğunu düşündüğümü söylemiştim."

"Ve ben de sana sebebin başka bir şey olduğu yolunda çok iyi bir sebep verdim. Bence eski Desen’in kısmen yok olması ve yeniden yaratılması yüzünden."

"Bu tarafa gelir misin?" diye sordu, bana sırtını döndü ve tırmanmaya başladı.

Mandor’a bir bakış fırlattım, omuzlarımı silktim ve Fiona’yı takip ettim. Mandor arkamdan geldi.

Çentikli kayadan bir perdeye doğru tırmandık. İlk önce Fiona ulaştı ve kayalığın bir kısmı boyunca uzanan, bir yana eğik bir çıkıntıya ilerledi. Burayı aşarak kaya duvarın V şeklinde yarıldığı bir yere geldi. Orada sırtı bize dönük durdu. Yeşil gökyüzünden düşen ışık saçlarına tuhaf şeyler yapıyordu.

Onun yanına gidip bakışlarını takip ettim. Çok aşağıda, uzak bir düzlükte, solda, büyük, siyah bir huni, kapak gibi dönüyordu. İşittiğimiz kükremenin kaynağı bu gibi görünüyordu. Altında zemin çatlamış gibiydi. Dakikalarca baktım, ama ne şeklini, ne konumunu değiştirdi. Sonunda boğazımı temizledim.

"Büyük bir hortum gibi görünüyor," dedim “ve hiçbir yere gitmiyor."

"İşte bu yüzden yeni Desen’i yürümeni istiyorum," dedi Fiona. “Sanırım biz onu alt etmezsek o bizi alt edecek."

Bölüm 3

Yalanı keşfetmek ile gerçeği keşfetmek yetenekleri arasında seçim yapmanız gerekirse hangisini seçersiniz? Bunların aynı şeyi söylemenin farklı yolları olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu, ama buna artık inanmıyorum. Örneğin akrabalarımın çoğu hilenin içini görme konusunda, ardını görmek kadar başarılıdırlar. Ama gerçeğe aldırdıklarından o kadar emin değilim. Diğer yandan, ben daima gerçeği aramakta asil, özel, onurlu bir şey olduğunu hissettim. Hayaletçark ile teşebbüs ettiğim bir şey. Ama Mandor kuşku duymama sebep olmuştu.

Bu beni gerçeğin zıddını savunan bir enayi mi yapmıştı?

Elbette, konu o kadar da kesin çizgilerle ayrılmış değil. Ortası olmayan bir 'ya öyle, ya böyle' meselesi olmadığını biliyorum, daha çok bir tavır meselesidir. Yine de, aniden aşırıya -aptal cesareti noktasına- kaçtığımı ve eleştiri becerilerimin çok uzun süre uyumasına izin verdiğimi kabul etmeye razıydım.

Bu yüzden Fiona’nın talebini düşündüm.

"Bunu büyük bir tehdit kılan nedir?" diye sordum.

"Hortum şeklinde bir gölge fırtınası," dedi.

"Daha önce de buna benzer şeyler oldu," diye yanıt verdim.

"Doğru," diye karşılık verdi, “ama onlar Gölge içinde hareket ederler. Bu Gölge’nin bazı alanlarına uzanıyor, ama tamamen sabit. İlk kez, birkaç gün önce ortaya çıktı ve o zamandan bu yana hiç değişmedi."

"Amber zamanı ile ne zamana denk geliyor?" diye sordum.

"Yarım gün, belki. Neden?"

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum. Yalnızca merak ettim," dedim. “Bunun neden bir tehdit olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Sana Corwin fazladan Desen’i çizdiğinden beri bu tür fırtınaların görüldüğünü söylemiştim. Şimdi hem sıklıkları, hem nitelikleri değişiyor. O Desen’in kısa zamanda anlaşılması gerekiyor."

Hızlı bir düşünme süreci bana babamın Desen’ini kontrol etmeyi başaranın bazı korkunç güçlerin efendisi olabileceğini gösterdi. Ya da hanımefendisi.

Bu yüzden, “Diyelim ki yürüdüm," dedim. “Sonra ne olacak? Babamın hikayesinden anladığım kadarıyla evdeki Desen’de olduğu gibi kendimi ortada buluyorum. Bundan ne öğrenebiliriz?"

Fiona’nın yüzünde duygu belirtisi aradım, ama akrabalarım bu tür basit ifadeler göstermeyecek kadar kontrollüdür.

"Benim anladığım kadarıyla," dedi, “Corwin ortadayken Brand Koz Kartı ile içeri girmeyi başarmış."

"Ben de öyle düşündüm."

"...Yani sen merkezdeyken Koz Kartı iletişimi ile ben de gelebilirim."

"Sanırım öyle. O zaman ikimiz de Desen’in ortasında duruyor olacağız."

"...Ve oradan, varoluşun bir başka noktasından ulaşamayacağımız başka bir yere gidebiliriz."

"Yani?" diye sordum.

"Arkasında yatan birincil Desen."

"Bir birincil Desen’i olduğundan emin misin?"

"Olmak zorunda. Bu tür yapıların doğasında var. Sıradan düzeyden daha temel bir düzeyde çizilmiş olmalı."

"Ve oraya gitme amacımız?"

"Tüm sırları orada, en derin büyüleri orada öğrenilebilir."

"Anlıyorum," dedim ona. “O zaman ne olacak?"

"Orada, bu şeyin açtığı sorunların nasıl çözülebileceğini öğrenebiliriz," diye yanıt verdi.

"O kadar mı?"

Fiona’nın gözleri kısıldı.

"Elbette ne öğrenebiliyorsak öğreniriz. Güç güçtür ve anlaşılana kadar bir tehdit oluşturur."

Yavaşça başımı salladım.

"Ama şu anda tehdit konusunda daha acil bir dizi şey var," dedim. “O Desen sırasını beklemek zorunda kalacak."

"Diğer sorunlarınla başa çıkmak için gereken güçleri temsil ediyor olsa bile mi?" diye sordu.

"Öyle olsa bile," dedim. “Uzun bir girişime dönüşebilir ve bunun için zamanım olduğunu sanmıyorum."

"Ama bunu kesin olarak bilmiyorsun."

"Doğru. Ama bir kez üzerine adım atınca geri dönüşü yok."

Onu birincil Desen’e götürüp kendi başına bırakmaya niyetim olmadığını eklemedim. Hem, bir kez kral çıkarma konusunda elini denemişti. Ve o günlerde Brand, Amber tahtına çıkmayı başarmış olsaydı, şimdi bu konuda ne diyor olursa olsun, Fiona tam arkasında duruyor olacaktı. Sanırım benden kendisini birincil Desen’e götürmemi istemek üzereydi, ama bu konuyu çoktan düşündüğümü ve reddettiğimi anladı. İsteyerek ve reddedilerek itibar kaybetmek istemediği için baştaki savına döndü.

"Çevrende dünyaların paramparça olduğunu görmek istemiyorsan şimdi zaman ayırmanı öneririm," dedi.

"Bana bunu ilk söylediğinde sana inanmamıştım," diye yanıt verdim “ve şimdi de inanmıyorum. Hâlâ gölge fırtınası aktı vitesindeki artışın orijinal Desen’in zarar görmesine ve onarılmasına bağlı olduğunu düşünüyorum. Aynı zamanda yeni Desenle uğraşmaya kalkarsak, her şeyi daha iyiye değil daha kötüye götüreceğimize inanıyorum..."

"Ben onunla uğraşmak istemiyorum," dedi Fiona. “İncelemek istiyorum..."

Aniden aramızda Logrus imgesi çaktı. Fiona bir şekilde onu görmüş ya da hissetmiş olmalıydı, çünkü benimle aynı anda geri çekildi.

Ne göreceğimden emin, başımı çevirdim.

Mandor taş duvara siper gibi binmişti. Onun bir parçasıymış gibi kıpırtısızca duruyordu, kollarını kaldırmıştı. Ona durmasını haykırmamak için kendimi güç tuttum. Ne yaptığını biliyordu. Ve zaten beni hiç dinlemeyeceğinden emindim.

Pozisyon aldığı geçide ilerledim ve önündeki çatlak düzlükte dönen şeye baktım. Logrus imgesinin içinden Suhuy’un son dersinde bana gösterdiği karanlık, korkunç güç akışını hissettim. Mandor onu çağırıyor ve gölge fırtınasına boşaltıyordu. Serbest bıraktığı Kaos gücünün korkunç bir yıkım yaratarak yayılacağını bilmiyor muydu? Fırtına gerçekten de Kaos’un işiyse, o zaman onu gerçekten canavar gibi bir şeye dönüştüreceğini görmüyor muydu?

Fırtına büyüdü. Kükreme yükseldi. İzlemek korkutucu hale geldi.

Arkamdan Fiona’nın inlediğini duydum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye seslendim Mandor’a.

Logrus imgesi önümde göz kırptı.

Lanet şeyin bir süre daha büyük, daha gürültülü bir şekilde dönmesini izledik.

Sonunda, “Ne kanıtladın?" diye sordum ona.
"Hiç sabrın olmadığını," diye yanıt verdi.
Olguda bilgi verici hiçbir şey yoktu, ama yine de izlemeye devam ettim. Aniden sesler kekeler gibi oldu. Karanlık görüntü aniden silkindi, topladığı döküntüleri saçtı. Kısa süre sonra eski boyutuna döndü ve eski tizliğine kavuştu, ses yine istikrar kazandı.
"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.
"Ben yapmadım," dedi. “Kendi kendini düzeltti."
"Böyle olmamalıydı," diye bildirdi Fiona.
"Kesinlikle," diye yanıt verdi Mandor.
"Ben anlamadım," dedim.
"Mandor onu o şekilde değiştirdikten sonra öncekinden de güçlü, kükremeye devam etmeliydi," dedi Fiona. “Ama onu kontrol eden her ne ise, başka-planları var. Bu yüzden düzeltildi."
"...Ve bu bir Kaos olgusu," diye devam etti Mandor. “Ona yöntem sağladığım zaman Kaos’tan nasıl güç aldığını gördün. Ama bu onu, bir sınırın ötesine itti ve bir düzeltme oldu. Birisi oradaki birincil güçlerle oynuyor. Kim, ne, neden, bilemiyorum. Ama olgunun Desen’le ilgili olmadığını güçlü bir şekilde kanıtlıyor. Kaos oyunları varken değil. Yani Merlin muhtemelen haklı. Bu işin kaynağının başka yerde olduğunu düşünüyorum."
"Tamam," diye kabul etti Fiona. “Tamam. Bu bize ne gösteriyor?"
"Bir gizem," dedi Mandor. “Ama yakın bir tehdit olduğunu sanmıyorum."
Aklımdan hafif, ateşböceği gibi bir fikir geçti. Tamamen yanlış olabilirdi, ama onu paylaşmamaya karar vermemin sebebi bu değildi. Bu bir anda keşfedemeyeceğim bir düşünce alanına açılıyordu ve o şekilde bilgi vermekten hoşlanmam.
Fiona şimdi bana dik dik bakıyordu, ama boş bir ifade takındım. Sonra aniden, amacının sonuçsuz olduğunu fark ederek konuyu değiştirmeye karar verdi:
"Luke’u sıra dışı koşullar altında bıraktığını söyledin. Şu anda nerede?"
Yapmak istediğim son şey bana gerçekten kızmasına sebep olmaktı. Ama mevcut durumunda onu Luke’un üzerine gönderdiğimi hayal edemiyordum. Tek bildiğim, yaşam sigortası olarak onu öldürebileceğiydi. Ve Luke’un ölmesini istemiyordum. Onun tavrının değişmekte olduğunu hissediyordum

ve ona elimden geldiğince fırsat vermek istiyordum. Puan hesaplamak zor olsa da, hâlâ birbirimize birkaç şey borçluyduk ve eski zamanların hatırına söylenebilecek şeyler vardı. Ayrılırken durumu hakkında düşündüklerim göz önüne alınınca, tekrar kendine gelmesi için zaman gerekecekti. Ve sonra ona sormak istediğim birkaç şey vardı.

"Üzgünüm," dedim. “Şu anda benim sahamda."

"Bu konunun beni de ilgilendirdiğine inanıyorum," diye yanıt verdi ölçülü bir şekilde.

"Elbette," dedim, “ama beni daha fazla ilgilendirdiğini ve birbirimizin ayağına dolaşabileceğimizi hissediyorum."

"Bunları kendim de değerlendirebilirim," dedi.

"Tamam," dedim ona. “Asit sarhoşu. Ondan alacağın herhangi bir bilgi renkli olabilir, ama aynı zamanda çok da hayal kırıklığı yaratır."

"Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Anlaşılan Maske isimli bir sihirbaz onu tutsak aldığında bazı kimyasallar vermiş."

"Bu nerede olmuş? Maske isimli birini hiç duymadım."

"Dört Dünya Kalesi denen bir yerde," dedim.

"Kale’den bahsedildiğini duymayalı çok zaman oldu," dedi. “Sharu Garrul adından bir büyücünün elindeydi."

"O artık bir askılık," diye bildirdim.

"Ne?"

"Uzun hikaye, ama bu günlerde kale Maske’nin."

Bana uzun uzun baktı, son gelişmeler hakkında bilmediği çok şey olduğunu yeni fark ettiğini anlayabiliyordum. Pek çok sorudan hangisini sorması gerektiğine karar vermeye çalışırken, henüz dengesini kazanmamışken bir darbe indirmeye karar verdim.

"Ee, Bleys nasıl?" diye sordum.

"Çok daha iyi. Onu ben tedavi ediyorum ve hızla iyileşiyor."

Ona nerede olduğunu sormak üzereydim ve yanıt vermeyi reddedeceğini biliyordum. Ve neye varmaya çalıştığımı gördüğünde ikimiz de gülümseyecektik: Bleys’in adresi yoksa Luke’un adresi de yok; sırlarımızı saklarız ve dost kalırız.

"Bakın!" dediğini duydum Mandor’un ve ikimiz de baktığı yere döndük. Yarığın dışına.

Karanlık hortum eski büyüklüğünün yarısına inmişti ve biz izlerken küçülmeye devam etti. İstikrarlı bir şekilde kendi üzerine yıkıldı, küçüldü, küçüldü ve yarım dakika içinde tamamen kayboldu.

Gülümsememi bastıramadım, ama Fiona fark etmedi. Mandor'a bakıyordu.

"Sence senin yaptığın şey yüzünden mi?" diye sordu ona.

"Bilmemin yolu yok," diye yanıt verdi, “ama olabilir de."

"Ama bu sana hiçbir şey söylemiyor mu?" dedi Fiona.

"Belki her kim sorumluysa, deneyini kurcalamamı istememiştir."

"Gerçekten de arkasında bir zeka olduğuna mı inanıyorsun?"

"Evet."

"Saraylar'dan birisi mi?"

"Dünyanın size ait ucundan biri olmasından daha olası."

"Sanırım öyle," diye kabul etti Fiona. “Kim olduğu konusunda tahminlerin var mı?"

Mandor gülümsedi.

"Anlıyorum," dedi Fiona çabucak. “Sizi ilgilendirir. Ama genel bir tehdit herkesi ilgilendirir. Aslında buna varmaya çalışıyordum."

"Doğru," diye kabullendi Mandor. “İşte bu yüzden bunu araştırmayı öneriyorum. Şu anda ipuçlarım bulanık. Eğlenceli olabilir."

"Hangi çıkarların söz konusu olduğunu bilmeden bulgularını paylaşmanı istemek tuhafıma gidiyor," dedi Fiona.

"Durumunu anlıyorum," diye yanıt verdi Mandor, “ama bildiğim kadarıyla anlaşma koşulları hâlâ geçerli ve Saraylar'da kimse Amber'e karşı özel planlar yapmıyor. Aslında... dilersen meseleyi birlikte takip ederiz. En azından bir süre."

"Zamanım var," dedi Fiona.

"Benim yok," diye araya girdim çabucak. “İlgilenmem gereken acil bir işim var."

Mandor dikkatini bana çevirdi.

"Teklifim hakkında..." dedi.

"Yapamam," dedim.

"Pekala. Ama sohbetimiz sona ermedi. Daha sonra iletişime geçerim."

"Tamam."

Fiona da bana baktı.

"Luke'un iyileşmesi ve niyeti hakkında bana bilgi ver," dedi.

"Elbette."

"O zaman iyi günler."

Mandor bana küçük bir selam verdi ve ona karşılık verdim.

Sonra yürümeye başladım ve gözden kaybolur kaybolmaz kaydırmaya başladım.

Kayalık bir yamaca ulaştım, durdum ve Amber Koz Kartımı çıkardım. Kaldırdım, dikkatimi odakladım ve yolun açıldığını hisseder hissetmez kendimi naklettim. Ana salonun boş olduğunu umuyordum, ama bu noktada çok da aldırmıyordum.

Uzattığı sol kolunda fazladan bir pelerin daha taşıyan Jasra'nın yanından geçtim. Kapıdan soldaki boş bir koridora kaydım ve arka merdivenlere yöneldim. Pek çok kez sesler duydum ve konuşanların çevresinden dolaştım. Fark edilmeden odama ulaşmayı başardım.

Yüz elli yıl gibi gelen bir süre içinde, Luke'un büyü becerileri hayali bir Koz Kartı ile beni Ayna Bar'a çağırmadan önce yalnızca on beş dakika uyuyabilmiştim. Ne zaman? Tek bildiğim dün olabileceğiydi. O olaydan önce de oldukça yoğun bir gün geçirmiştim.

Kapıyı kilitledim, sendeleyerek yatağa gittim, çizmelerim ile çıkarmadan üzerine uzandım. Elbette, yapmam gereken bir sürü şey vardı, ama hiçbiri ile uğraşabilecek durumda değildim. Eve dönmüştüm çünkü Luke'un bana orada ulaştığı gerçeğine rağmen kendimi en fazla Amber'de güvende hissediyordum. Güçlü bir bilinçaltına sahip biri son zamanlarda yaşadığım onca saçmalıktan sonra parlak ilhamlarla dolu bir rüya görebilirdi ve sonra harika bir dizi anlayış ve doğru eylem planları veren yanıtlarla uyanırdı. Ben öyle yapmadım. Bir kez nerede olduğumu bilmeden, bir panik sesiyle uyandım. Ama gözlerimi açtım, kendimi güvende olduğuna ikna ettim, sonra tekrar uyudum. Daha sonra -görünüşe göre çok uzun süre sonra- dalga dalga kıyıya yaklaşan bir dal parçası gibi ayıldım ve sonunda uyandım. Ayaklarımın acıdığını fark edene kadar daha ileri gitmek için sebep göremedim. Sonra doğrulup oturdum, çizmelerimi çıkardım ve bu hayatımdaki en büyük altı zevkten biri olabilirdi. Sonra aceleyle çoraplarımı çıkardım ve odanın bir köşesine fırlattım. Neden benim mesleğimde başka hiç kimsenin ayakları şişmiyor? Leğeni doldurdum, bir süre ayaklarımı içinde dinlendirdim ve sonraki birkaç saat çıplak ayakla dolaşmaya karar verdim.

Sonunda kalktım, soyunup, temizlendim, bir Levi’s pantolon ve çok sevdiğim mor, flanel bir gömlek giydim. Kılıçların, hançerlerin, pelerinlerin bir süreliğine cehenneme kadar yolu vardı. Kepenkleri açıp dışarıya baktım. Karanlıktı. Bulutlar yüzünden yıldızlara bakarak gecenin erken ya da geç saatleri mi, yoksa sabaha karşı mı olduğunu anlamıyordum.

Koridor çok sessizdi ve ben arka merdivenlerden aşağı inerken hiç ses yoktu. Mutfak da boştu, büyük ateşler örtülmüş, için için yanıyordu. Ekmek ve kurutulmuş meyve ararken çay için su ısıtmak dışında, herhangi bir şey bulmak için ortalığı karıştırmak istemiyordum. Büyük buzdolaplarının birinde üzüm suyuna benzer bir şey de buldum.

Ayaklarımı ısıtarak oturur, ekmek somunu üzerinde çalışırken kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Ne olduğunu anladığım zaman çayımı yudumluyordum. Önemli bir şey yapmalıymışım gibi geliyordu, ama ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Sonunda nefes alacak zaman bulmuştum ve garip geliyordu. Bu yüzden yine düşünmeye başlamaya karar verdim.

Yemeği bitirdiğim zaman birkaç küçük planım vardı. Yaptığım ilk şey ana salona gitmek, Jasra’nın üzerindeki bütün şapkaları ve pelerinleri kaldırmak ve onu ayağa kaldırmak oldu. Daha sonra onun katı bedenini yukarıya, odama taşırken bir kapı kısmen açıldı ve gözleri uyku dolu Droppa benim geçip gitmemi izledi.

"Hey, ben de iki tane alırım!" diye seslendi arkamdan.

Sonra, “İlk karımı hatırlatıyor," diye ekledi ve kapıyı kapattı.

Jasra’yı odama koyduktan sonra bir sandalye çektim ve karşısına oturdum. Kötü bir şaka gibi cırtlak renklerle giydirilmişti, ama sert güzelliği pek azalmamıştı. Bir kez beni büyük tehlikeye atmıştı ve gösterisini tekrarlasın diye böyle bir zamanda onu serbest bırakmaya niyetim yoktu. Ama onu tutsak eden büyü birden fazla sebepten dolayı ilgimi çekiyordu ve onu tamamen anlamak istiyordum.

Sonra dikkatle onu tutan büyü yapısını keşfetmeye başladım. Fazla karmaşık değildi, ama tüm yanyollarını izlemenin zaman alacağını görebiliyordum. Tamam. Şimdi duracak değildim. Büyünün içinde ilerlemeye, bir yandan da zihnimden notlar tutmaya başladım.

Saatlerce çalıştım. Büyüyü çözdükten sonra, ben de biraz büyü hazırlamaya karar verdim. Ben çalışırken şato çevremde uyandı. Gün

ilerlerken durmadan çalıştım, ta ki her şey yerli yerine oturana ve ben çalışmamdan tatmin olana kadar. Aynı zamanda açlıktan ölüyordum.

Jasra'yı bir köşeye götürdüm, çizmelerimi giydim, odamdan çıkıp merdivene yöneldim. Öğle yemeği zamanı gelmiş gibi göründüğünden ailenin genelde yemek yediği odalardan çoğunu kontrol ettim. Ama hepsi boştu ve hiçbiri henüz yemek için hazırlanmamıştı. Odalardan hiçbiri son zamanlarda içinde yemek yenmiş gibi görünmüyordu.

Sanırım zaman kavramımın hâlâ düzelmemiş olması ve ya çok erken ya çok geç gelmiş olmam olasıydı, ama doğru saate yakın bir zaman tutturmama yetecek denli gündüz olmuş gibi geliyordu. Ama kimse yemek yiyor görünmüyordu, bu yüzden varsayımım da yanlış bir şey olmalıydı.

Sonra işittim. Tabağa vuran çatal bıçakların hafif tıkırtısı.

Ses yönünde ilerledim. Sık kullanılmayan bir yerde yendiği açıktı. Sağa, sonra sola döndüm. Evet, masayı oturma odasına kurmaya karar vermişlerdi. Fark etmez.

Odaya girdim. Llewella, Random'ın karısı Vialle ile birlikte kırmızı bir divanda oturmuştu. Sofra önlerindeki sehpaya kurulmuştu. Mutfakta çalışan Micheal tabak dolu bir yemek arabasının yanında duruyordu. Boğazımı temizledim.

"Merlin," dedi Vialle, hep tüylerimi ürperten bir sezgiyle. Tamamen kördür. “Ne hoş!"

"Merhaba," dedi Llewella. “Gel, bize katıl. Neler yaptığını öğrenmeye can atıyoruz."

Masanın uzak ucundan bir sandalye çekip oturdum. Micheal yaklaşıp önüme bir servis yerleştirdi. Hızla düşündüm.

Vialle'nin işittiği her şey kuşkusuz Random'ın kulağına gidecekti. Bu yüzden onlara son zamanlarda olanlar hakkında kısa bir özet verdim. Mandor, Fiona ve Kaos Sarayları ile ilgili her şeyi çıkardım. Sonuçta oldukça kısa bir hikaye oldu ve yemeğime daha kısa sürede başlamamı sağladı.

"Son zamanlarda herkes ne kadar meşgul," dedi Llewella, ben konuşmayı bitirdiğim zaman. “Neredeyse kendimi suçlu hissedeceğim."

Cildinin narin yeşilliğini, dolgun dudaklarını, iri kedi gözlerini inceledim.

"Ama tam olarak değil," diye ekledi.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Gerard," dedi, “liman tahkimatı ile ilgilenmeye indi. Julian, ateşli silahlarla donanmış, Kolvir’i savunmaya hazırlanmış olan ordunun başında."

"Dalt’ın ortaya çıktığını mı söylüyorsun? Bu tarafa mı geliyor?"

Başını iki yana salladı. “Hayır,,. yalnızca bir önlem," diye yanıt verdi. “Luke’tan gelen mesajdan dolayı. Dalt’ın gücü henüz ortaya çıkmadı."

"Nerede olduğunu bilen var mı?" diye sordum.

"Henüz değil," diye yanıt verdi, “ama bu konuda haber almayı bekliyoruz." Omuzlarını silkti. Sonra, “Belki Julian almıştır bile," diye ekledi.

"Neden komuta Julian’da?" diye sordum lokmalarımın arasında. “Böyle bir günde Benedict’in başa geçeceğini düşünürdüm."

Llewella bakışlarını kaçırdı, odak değişikliğini fark etmiş görünen Vialle’ye baktı.

"Benedict ve adamlarından küçük bir birlik Random’a Kashfa yolunda eşlik ediyor," dedi Vialle yumuşak sesle.

"Kashfa mı?" dedim. “Neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Aslında, Dalt genellikle Kashfa çevresinde takılır. Bölge şu anda tehlikeli olabilir."

Vialle hafifçe gülümsedi.

"İşte bu yüzden Benedict ve muhafızlarının eşlik etmesini istedi," dedi. “Bilgi toplayan grup onlar bile olabilir, ama şu anda gitmelerinin asıl sebebi bu değil."

"Anlamıyorum," dedim. “Neden bu yolculuk gerekli olsun?"

Suyundan bir yudum aldı.

"Ani bir politik kargaşa," diye yanıt verdi. “Kraliçe ve veliaht prensin yokluğunda bir general başa geçmiş. Adam öldürülmüş ve Random tahta kendi adayını -yaşlı bir asil- geçirmek için anlaşma yapmayı başardı."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Çıkarı olan herkes Kashfa’nın ayrıcalıklı ticari statü altında Altın Halka’ya kabul edilmesiyle daha çok ilgileniyordu."

"Demek Random kendi adamını tahta geçirmek için onları satın aldı," diye yorum yaptım. “Bu Altın Halka anlaşmaları genelde müşteri kralın sınırlarına asker sokma hakkı veriyor mu?"

"Evet," dedi.

Aniden Kanlı Bill’in yerinde karşılaştığım, yemeğinin ücretini Kashfa parası ile ödeyen sert görünüşlü görevliyi hatırladım. Bu, son ayarlamayı

mümkün kılan suikastın orada yemek yediğim zamana ne kadar yakın olduğunu öğrenmek istemediğime karar verdim. Aklıma daha kuvvetle düşen, ortaya çıkan resimdi: Random Jasra ile Luke'un gaspedilmiş tahtlarına giden yollarını tıkamış görünüyordu ama adil olmak gerekirse, onlar da tahtı seneler önce gaspetmişlerdi. Bunca gasp olur biterken, tahtın gerçekte kime ait olduğu konusu bana biraz sisli geliyordu. Ama Random'ın ahlak anlayışı daha önce gidenlerinkinden daha iyi değilse de, kesinlikle daha kötü de değildi. Ama şimdi, Luke'un annesinin tahtını ele geçirme girişimleri Amber ile savunma işbirliğine sahip bir hükümdar tarafından karşılanacak gibi görünüyordu. Aniden savunma anlaşmasının şartlarının, Amber'in hem dış düşmanlara, hem de iç kargaşalara karşı yardım içerdiğini hissettim.

Büyüleyici. Random, Luke'u güç merkezinden ve devletin başı olarak yasal konumundan izole etmek için bir sürü zahmete girmiş gibi görünüyordu. Herhalde bir sonraki adım onu bir sahtekar ve tehlikeli bir devrimci olarak yasadışı ilan etmek ve kellesine ödül koymak olacaktı. Random aşırı tepki mi gösteriyordu? Luke artık o kadar da tehlikeli görünmüyordu, özellikle de annesi tutsağımızken. Diğer yandan, Random'ın ne kadar ileriye gideceğini bilmiyordum aslında. Amacı tüm tehditkar olasılıkları önceden engellemek miydi, yoksa Luke'u ele geçirmek mi? İkinci olasılık beni rahatsız ediyordu, çünkü Luke şu anda terbiye olma yolunda ilerliyor görünüyordu ve muhtemelen konumunu değerlendirme sancıları içindeydi.

Onun Random'ın aşırı tedbirliliği sonucunda gereksiz yere kurtlara atıldığını görmek istemiyordum.

Bu yüzden, “Sanırım bunun Luke ile çok ilgisi var," dedim Vialle'ye.

Bir süre sessiz kaldı, sonra yanıt verdi, “Random daha çok Dalt için endişeleniyor gibiydi."

Zihnimin içinde omuzlarımı silktim. Random için de sonunda aynı şeye gelecek gibi görünüyordu, çünkü Dalt'ı Luke'un tahtı geri almak için kullanacağı askeri güç olarak görecekti. Bu yüzden, “Öyle mi," dedim ve yemeye devam ettim.

Bunun dışında öğrenilecek yeni gerçek ve Random'ın nasıl düşündüğünü açıklığa kavuşturacak başka bir şey yoktu, bu yüzden ben konumumu bir kez daha değerlendirirken gevezelik etmeye başladık. Hâlâ hızla harekete geçmek gerektiği duygusuna sahiptim ve ne tür bir şey olması gerektiği

konusunda kararsızdım. Tatlıları yerken seçeceğim yol beklenmedik bir biçimde belirlendi.

Randel isimli bir saraylı -uzun boylu, zayıf, esmer ve genellikle gülümseyen biri- odaya girdi. Bir şey olduğunu anladım, çünkü gülümsemiyordu ve her zamankinden daha hızlı hareket ediyordu. Bakışları üzerimizden geçti, Vialle'ye dikildi, hızla ilerledi ve boğazını temizledi.

"Majesteleri Hanımefendi...?" diye başladı.

Vialle başını hafifçe ona çevirdi.

"Evet, Randel?" dedi. "Ne oldu?"

"Begma delegasyonu geldi," diye yanıt verdi "ve nasıl karşılanacakları ve uygun düşecek ayarlamalar konusunda talimat almadım."

"Ah, eyvah!" dedi Vialle, çatalını bir kenara bırakarak. "Yarın değil öbür güne kadar gelmeyeceklerdi ve o zamana kadar Random dönmüş olacaktı. Şikayetlerini ona iletmek isteyecekler. Onları ne yaptın?"

"Sarı Oda'ya oturttum," diye yanıt verdi adam "ve gelişlerini bildirmeye gideceğimi söyledim."

Vialle başını salladı.

"Kaç kişiler?"

"Başbakan Orkuz," dedi Randel, "sekreteri Nayda -aynı zamanda kızı- ve diğer kızı Coral. Aynı zamanda dört hizmetkar vardı, iki erkek, iki kadın."

"Git ve hizmetkarlara haber ver, uygun odalar hazırlasınlar," diye emir verdi Vialle, "mutfağa da haber ver. Öğle yemeği yememiş olabilirler."

"Pekala, Ekselansları," dedi adam gerileyerek.

"...Sonra Sarı Oda'da bana rapor ver ve yapılanları bildir," diye devam etti Vialle. "O zaman sana yeni talimatlar vereceğim."

"Yapılmış bilin," diye yanıt verdi adam ve telaşla çıktı.

"Merlin, Llewella," dedi Vialle ayağa kalkarak, "gelin ve düzenlemeler yapılana kadar onları eğlendirmeme yardım edin."

Son tatlı lokmamı yutup kalktım. Aslında bir diplomat ve heyetiyle konuşma havasında değildim, ama elde ben vardım ve bu yaşamın küçük görevlerinden biriydi.

"Ah... Neden geldiler, bu arada?" diye sordum.

"Kashfa'da olan bitenlerle ilgili bir tür protesto," diye yanıt verdi Vialle. "Kashfa ile hiç dost olmadılar, ama şu anda Kashfa'nın Altın Halka'ya kabul edilmesine itiraz etmek için mi, yoksa Kashfa'nın içişlerine karışmamıza kızdıkları için mi geldiler, emin değilim. Aniden, yakın bir

komşuları aynı tercihli ticaret statüsüne sahip olunca işlerinin bozulmasından korkmuş olabilirler. Ya da Kashfa tahtı için farklı planları olabilir ve biz o planları engellemişizdir. Belki de her ikisi birden. Her neyse... Onlara bilmediğimiz şeyleri anlatamayız, değil mi?"

"Yalnızca hangi konulardan kaçınmam gerektiğini bilmek istemiştim," dedim.

"Yukarıdakilerin hepsi," diye yanıt verdi Vialle.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Llewella. “Ama zamanla, Dalt konusunda faydalı bilgilere sahip olup olamayacaklarını merak ediyordum. İstihbarat servisleri Kashfa’da olan biteni yakından izliyor olmalı."

"O konuyu açma," dedi Vialle, kapıya giderken. “Ağızlarından bir şey kaçırmak isterlerse ya da kendiliklerinden söylerlerse, güzel. Bana bildir. Ama bilmek istediğini gösterme."

Vialle koluma girdi ve ona yol gösterdim. Sarı Oda’ya yöneldik. Llevvella bir yerlerden küçük bir ayna çıkardı ve hatlarını inceledi. Görünüşe göre tatmin olmuştu; aynayı kaldırdı ve yorum yaptı, “Gelmen iyi oldu, Merlin. Böyle zamanlarda fazladan bir gülümseyen yüz faydalı olur."

"Neden kendimi şanslı hissetmiyorum?" dedim.

Başbakan ve kızlarının beklemekte olduğu odaya girdik.

Hizmetkarlar yiyecek getirmek için mutfağa çekilmişlerdi. Birkaç zarif yiyecek tepsisinin hazırlanması epey sürdüğü için resmi topluluk hâlâ açtı ki bu da protokol hakkında bir şeyler söyler. Orkuz, orta boylu ve gürbüzdü, siyah saçlarında hoş görünüşlü beyazlar vardı, geniş yüzündeki çizgiler gülümsemekten çok kaşlarını çattığını gösteriyordu. O akşamın çoğu boyunca kullandığı bir ifade. Nayda’nın yüzü onunkinin daha hoş bir modeliydi ve kadın kilo almaya eğilimli görünse de, çekici bir yuvarlaklık sınırında kontrol altına alınmıştı. Aynı zamanda bol bol gülümsüyordu ve güzel dişleri vardı. Diğer yandan Coral babasından ve ablasından daha uzun boyluydu, inceydi, saçları kızılımsı kahverengiydi. Gülümsemesi daha az resmiydi. Aynı zamanda, onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı. Yıllar önce sıkıcı bir resepsiyonda karşılaşmış olup olamayacağımızı merak ettim. Ama karşılaşsak hatırlayacağımı düşünüyordum.

Tanıştırıldıktan ve şarap servisi yapıldıktan sonra Orkuz Vialle’ye Kashfa ile ilgili “en son can sıkıcı haberler" ile ilgili kısa bir yorum yaptı. Llewella ve ben moral destek için hemen yanma koştuk, ama Vialle kısaca bu tür konuların Random döndükten sonra derinlemesine konuşulabileceğini ve

kendisinin şimdilik yalnızca rahat etmelerini sağlamakla ilgilendiğini söyledi. Adam buna tamamen katıldı, hatta gülümsedi. Adamın yalnızca ziyaret sebebini bir an önce kayıtlara geçirmek istediği izlenimini edindim. Llewella konuyu çabucak yolculuklarına getirdi ve Orkuz zarafetle konunun değiştirilmesine izin verdi. Politikacıların harika alışkanlıkları vardır.

Daha sonra Begma büyükelçisinin gelişlerinden haberi olmadığını öğrendim ve bu Orkuz'un, büyükelçiliklerine gönderilen haberden daha hızlı geldiğini gösteriyordu. Adam oraya uğramaya bile zahmet etmemiş, doğrudan saraya gelmişti ve büyükelçiliğe bir mesaj gönderdi. Bunu biraz sonra, mesajın gönderilmesini istediğinden öğrendim. Llewella'nın ve Vialle'nin zarif, tarafsız sohbet çağlayanları içinde kendimi biraz fazlalık gibi hissederek bir adım çekildim ve kaçma planları yapmaya başladım. Kurulmakta olan oyunla ilgilenmiyordum.

Coral da geriledi ve içini çekti. Sonra bana baktı, gülümsedi, odada çabucak göz gezdirdi ve daha yakına geldi.

"Hep Amber'i ziyaret etmek istemişimdir," dedi sonra.

"Hayal ettiğiniz gibi mi?" diye sordum.

"Ah, evet. Şimdiye dek. Elbette, henüz çok şey görmedim..."

Başımı salladım ve diğerlerinden biraz daha uzaklaştık.

"Sizinle daha önce tanıştık mı?" diye sordum-.

"Sanmıyorum," dedi. "Çok yolculuk etmem ve sizin de bizim taraflara geldiğinizi sanmıyorum. Değil mi?"

"Hayır, ama son zamanlarda merakımı uyandırıyor."

"Ama geçmişiniz hakkında bir şeyler biliyorum," diye devam etti. "Genel dedikodulardan. Kaos Sarayları'ndan geldiğinizi biliyorum, siz Amberlilerin sık sık ziyaret ettiği Gölge dünyada okula gittiğinizi biliyorum. Nasıl bir şey olduğunu sık sık merak etmişimdir."

Yemi yuttum ve ona okuldan, işimden, ziyaret ettiğim birkaç yerden ve yapmayı sevdiğim şeylerden bahsetmeye başladım. Konuşurken odanın karşısındaki bir divana gidip rahatça yerleştik. Orkuz, Nayda, Llewella ve Vialle bizi özler görünmüyorlardı ve burada olmak zorundaysam, Coral'la konuşmak onları dinlemekten daha zevkliydi. Ama sohbeti tekelime almamak için ona kendisi hakkında sorular sordum.

Bana Begma'da ve çevresinde geçen çocukluğundan, doğa sevgisinden -atlar, bölgedeki göllerde ve nehirlerde tekne gezintileri- okuduğu

kitaplardan, masum büyü denemelerinden bahsetti. Yerel bir çiftçi toplumunun ekinlerin bol olmasını sağlamak için yaptığı ilginç ayinleri anlatmaya başlamıştı ki hizmetkarlardan biri geldi, Vialle'ye yaklaşıp bir şey söyledi.

Kapının dışında pek çok başka hizmetkar görünüyordu. Vialle hemen Orkuz ile Nayda'ya bir şey söyledi. Başlarını salladılar ve girişe yöneldiler. Llewella gruptan ayrılıp yanımıza geldi.

"Coral," dedi, “suitiniz hazır. Hizmetkarlardan biri nerede olduğunu gösterecek. Belki yolculuğunuzdan sonra dinlenmek ve tazelenmek istersiniz."

Ayağa kalktık.

"Aslında yorgun değilim," dedi Coral, Llewella'ya değil bana bakarak. Ağzının köşelerinde bir gülümseme izi vardı.

Boş ver gitsin. Aniden dostluğundan hoşlandığımı fark ettim, bu yüzden, “Daha sade bir şeyler giymek isterseniz," dedim, “size şehri gezdirmekten memnun olurum. Ya da sarayı."

Görmeye değer bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Çok isterim," dedi.

"O zaman yarım saat sonra burada buluşalım," dedim ona.

Kapıya kadar geçirdim, ona ve diğerlerine büyük merdivenlere kadar eşlik ettim. Üzerimde hâlâ Levi's pantolonum ve mor gömleğim vardı, bu yüzden yerel modaya daha uygun bir şey giyip giymemeyi düşündüm. Boş ver gitsin, diye karar verdim. Yalnızca biraz dolaşacaktık. Kılıç kemerimi, silahlarımı, bir pelerin ve en iyi çizmelerimi almam yeterli olurdu. Ama zamanım olduğuna göre sakalımı kesebilirdim. Ya da belki hızlı bir tırnak temizliği...

"Ah, Merlin..."

Llewella'ydı. Eli dirseğimde, beni bir köşeye çekiyordu.

Beni yönlendirmesine izin verdim.

Sonra, “Evet?" dedim. “Ne oldu?"

"Hmm...," dedi. “Şirin bir kız, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye yanıt verdim.

"Ona tutuldun mu?"

"Llewella! Bilmiyorum. Daha yeni tanıştık."

"...ve randevulaştınız."

"Hadi ama! Bugün biraz nefes almayı hak ettim. Onunla konuşmak hoşuma gitti. Onu biraz gezdirmek istiyorum. İyi zaman geçireceğimizi düşünüyorum. Bunda yanlış olan ne?"

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi, “hiçbir şeyi unutmadığın sürece."

"Hangi şeylerden bahsediyorsun?"

"Orkuz’un iki güzel kızını yanında getirmesi bana biraz merak uyandırıcı geldi," dedi.

"Nayda adamın sekreteri," dedim “ve Coral buraları görmek istemiş."

"Hı-hı ve içlerinden biri aileden birine takılırsa bu, Begma için iyi bir şey olur."

"Llewella, aşırı kuşkucusun," dedim.

"Uzun zaman yaşamış olmaktan ileri geliyor."

"Eh, ben de uzun zaman yaşamayı umuyorum ve umarım bu beni insanların her hareketinin altında başka bir amaç aramaya sevk etmez."

Gülümsedi. “Elbette. Söylediklerimi unut," dedi, bunu yapamayacağımı bile bile. “İyi eğlenceler."

Nazikçe hırladım ve odama yollandım.

Bölüm 4

Ve böylece, her tür tehdit, entrika, tehlike ve gizemin ortasında işleri tatil etmeye ve güzel bir kadınla şehirde gezintiye çıkmaya karar verdim. Yapabildiğim tüm olası seçimlerin içinde en çekici olan buydu. Düşman kim olursa olsun, ne tür bir güçle karşı karşıya gelmiş olursam olayım, şimdi top onun sahasındaydı. Jurt'u avlamak, Maske ile düello yapmak ya da Luke'u takip etmek istemiyordum. Luke'un kendine gelmesi ve aile fertlerinin kafa derilerini hâlâ isteyip istemediğini kendisinin söylemesi gerekiyordu. Dalt benim sorunum değildi, Vinta gitmişti, Hayaletçark sessizdi ve babamın Desen'i meselesi boş zamanım olana kadar bekleyebilirdi. Güneş parlıyordu, rüzgar hafifti, ama bu mevsimde bunlar çok çabuk değişebilirdi. Yılın son güzel günleri olabilecek bir şeyi eğlenceden daha azı için harcamak ayıp olurdu. Üstümü başımı düzeltirken kendi kendime ezgiler mırıldandım ve randevu saatimiz gelmeden aşağıya indim.

Ama Coral benim tahmin ettiğimden daha hızlı hareket etmişti; beni bekliyordu. Uygun bir seçim olan koyu yeşil pantolonunu, ağır, bakır rengi gömleğini, sıcak, kahverengi pelerinini takdir ettim. Çizmeleri yürüyüş için iyi görünüyordu ve başına saçlarının çoğunu kaplayan koyu renk bir şapka taktı.

Kemerinde eldivenler ve bir hançer vardı.

"Her şey hazır," dedi beni görünce.

"Harika," diye yanıt verdim gülümseyerek ve koridora doğru yol gösterdim.

Ana kapıya dönecek oldu, ama ben onu önce sağa, sonra sola döndürdüm.

"Yan kapılardan birini kullanmak daha az dikkat çeker," dedim.

"Sizler kesinlikle sır sever insanlarsınız," dedi.

"Alışkanlık," diye karşılık verdim, “Yabancılar işlerimiz hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi."

"Hangi yabancılar? Neden korkuyorsun?"

"Şu anda mı? Bir sürü şeyden. Ama böyle güzel bir günü liste yaparak harcamak istemiyorum."

Başını, huşu ve tiksinti karışımı bir ifadeyle salladı.

"Dernek söyledikleri doğruymuş," dedi. “İlişkileriniz o kadar karışık ki, skor kartları taşıyorsunuz."

"Son zamanlarda ilişkilere zamanım olmadı," dedim ona, "hatta tek bir skora bile." Sonra, “Özür dilerim," diye ekledim kızardığını görünce. “Benim için yaşam biraz karmaşık oldu."

"Ah," dedi bana bakarak. Ayrıntı istediği açıktı.

"Başka zaman," dedim zorla gülerek, pelerinimi savurup bir muhafıza selam vererek.

Başını salladı, sonra diplomatik bir şekilde konuyu değiştirdi.

"Sanırım ünlü bahçelerinizi görmek için yanlış mevsimde geldik."

"Evet, mevsimleri epey geçti," dedim, “Benedict’in Japon bahçesi dışında. O da biraz uzakta. Belki bir gün oraya gidip fincan çay içeriz, ama şimdi şehre ineriz diye düşünmüştüm."

"Kulağa güzel geliyor," diye kabul etti.

Kapıdaki nöbetçiden Amber’in kahyası olan Henden'â şehre gittiğimizi ve ne zaman döneceğimizden emin olmadığımızı iletmesini istedim. Görevi biter bitmez yapacağını ve buna az zaman kaldığını söyledi. Kanlı Bill’deki deneyimim bana bu tür mesajları bırakma dersi vermişti. Tehlike içinde olduğumuzu ya da Llewella’nın bilmesinin yeterli olmadığını düşündüğümden değil.

Yan kapılardan birine giden patikada yürürken yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Tepede birkaç yüksek, tülsü bulut kümesi dışında güneş canlı canlı parlıyordu. Batıda siyah kuşlardan bir sürü güneye, okyanusa doğru kanat çırpıyordu.

"Bizim orada çoktan kar yağdı," dedi Coral bana. “Siz şanslısınız."

"Bize faydası olan sıcak bir akıntı geçiyor," dedim, Gerard’ın bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlayarak. “Aynı enleme sahip yerlere göre iklimi oldukça ısıtıyor."

"Çok yolculuk eder misin?" diye sordu.

"Dilediğimden daha fazla," dedim. “Son zamanlarda. Bir seneliğine oturup tohuma kaçmak isterim."

"İş mi, zevk mi?" diye sordu, bir muhafız kapıyı açarken ve ben gizlenen var mı, diye çevreye bakınırken.

"Zevk değil," diye yanıt verdim. Bir an dirseğini tuttum ve seçtiğim yöne çevirdim.

Medeni bölgelere ulaştığımız zaman bir süre Ana Cadde’yi takip ettik. Birkaç ünlü yere, ilginç konutlara ve Begma Konsolosluğu’na dikkat çektim. Sonuncusunu ziyaret etme eğilimi göstermedi, gitmeden önce hemşerilerini zaten göreceğini söyledi. Ama daha sonra gördüğü bir dükkanda durdu, iki kız aldı ve fatura ile giysileri saraya göndermelerini söyledi.

"Babam alışveriş yapmama izin vereceğine söz vermişti," diye açıkladı. “Ve unutacağını biliyorum. Bunu duyduğu zaman benim unutmadığımı anlayacak."

Muhtelif ticaret kollarının sokaklarını keşfettik, bir kaldırım kahvesinde mola verdik, atlıların ve yayaların geçmesini izledik. Ona atlılarla ilgili bir anımı anlatmak için dönmüştüm ki bir Koz Kartı bağlantısının geldiğini hissettim. Duygu güçlenirken birkaç saniye bekledim, ama uzanma dışında hiçbir kimlik şekillenmedi. Kolumda Coral’ın elini hissettim.

"Sorun ne?" diye sordu.

Zihnimle uzandım, iletişime yardım etmeye çalıştım, ama ben bunu yaparken karşıdaki çekilir gibi oldu. Maske Flora’nın Sarı Francisco’daki evinde bana bakarken hissettiğim gizli inceleme duygusu değildi. Tanıdığım biri bana ulaşmaya çalışıyor, ama odaklanma sorunu yaşıyor olabilir miydi? Yaralı olabilir miydi? Ya da...

"Luke?" dedim. “Sen misin?"

Ama yanıt gelmedi ve duygu solmaya başladı. Sonunda gitti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Coral.

"Evet, sorun yok," dedim. “Sanırım. Biri bana ulaşmaya çalıştı, ama sonra vazgeçti."

"Ulaşmak mı? Ah, kullandığınız Koz Kartlarını kastediyorsun."

"Evet."

"Ama 'Luke' dedin..." Düşündü. “Ailenizde Luke isimli biri yok..,"

"Onu Kashfa Prensi Rinaldo olarak tanıyor olabilirsin," dedim.

Güldü.

"Rinny mi? Onu tanıyorum elbette. Ama ona Rinny dememden hoşlanmaz..."

"Onu gerçekten tanıyor musun? Kişisel olarak, demek istiyorum."

"Evet," diye yanıt verdi, “ama üzerinden uzun zaman geçti. Kashfa Begma’ya oldukça yakındır. Bazen iyi anlaşırız, bazen o kadar iyi anlaşmayız. Nasıl olduğunu bilirsin. Politika. Ben küçükken uzun dönemler

boyunca iyi anlaştık. Her iki yandan bir sürü resmi ziyaret oldu. Biz çocuklar genellikle bir araya gelirdik."

"O günlerde nasıldı?"

"Ah, iri, hantal, kırmızı saçlı bir çocuk. Gösteriş yapmaya bayılırdı. Ne kadar güçlü olduğu, ne kadar hızlı olduğu hakkında. Bir kez koşu yarışmasında onu geçtiğim için bana çok kızmıştı."

"Bir yarışta Luke’u geçtin mi?"

"Evet. Oldukça iyi bir koşucuyumdur."

"Öyle olmalısın."

"Her neyse, birkaç kez Nayda ve beni tekne gezisine ve uzun yürüyüşlere çıkardı. Şimdi nerede?"

"Bir Cheshire kedisi ile içki içiyor."

"Ne?"

"Uzun bir hikaye."

"Dinlemek isterim. Darbeden sonra onun için endişelendim."

Mımm... Begma başbakanının kızına, mesela Luke’un Amber ailesi ile ilişkisi gibi devlet sırlarını açıklamamak için bunu nasıl düzeltmem gerektiğini çabucak düşündüm... Bu yüzden, “Onu uzun süredir tanıyorum," diye başladım. “Son zamanlarda bir büyücünün gazabını çekti, adam onu ilaçla uyuttu ve onu bu tuhaf bara sürdü..."

Sonra bir süre konuşmaya devam ettim; kısmen durup Levi's Carrol’u özetlemem gerektiği için. Aynı zamanda Amber kütüphanesindeki Alice kopyalarından birini ödünç vermeye söz vermek sorunda kaldım. Sonunda bitirdiğimde kahkahalar atıyordu.

"Neden onu geri getirmiyorsun?" diye sordu.

Ahh. O kendine gelene kadar gölge kaydırma yeteneğinin bunu engelleyeceğini söyleyemezdim. Bu yüzden, “Büyünün bir parçası; büyü yeteneklerini yok ediyor," dedim. “İlaç etkisini kaybedene kadar getirilemez."

"Ne ilginç," dedi. “Luke gerçekten de bir büyücü mü?"

"Ah... evet," dedim.

"Bu yeteneği nasıl kazandı? Ben onu tanıdığım sırada buna ilişkin hiçbir işaret göstermemişti."

"Büyücüler yeteneklerini değişik şekillerde kazanır," diye açıkladım. “Ama sen bunu zaten biliyorsun" ve aniden o gülümseyen, masum ifadenin gösterdiğinden daha zeki olduğunu fark ettim. Konuyu Luke’un Desen

büyüsünü kullandığını itiraf etmeme yönlendirdiğini hissettim ki bu da elbette kanı hakkında ilginç şeyler söyleyecekti. “Ve annesi Jasra da bir büyücü."

"Gerçekten mi? Bunu hiç bilmiyordum."

Lanet olsun! Gelip gidiyor...

"Eh, bir yerlerde öğrenmiş."

"Ya babası?"

"Bilemiyorum," diye yanıt verdim.

"Onunla hiç karşılaştın mı?"

"Yalnızca geçerken," dedim.

Gerçeğe dair ufacık bir fikri varsa bile, bir yalan, konunun gerçekten önemliymiş gibi görünmesine sebep olurdu. Bu yüzden aklıma gelen tek diğer şeyi yaptım. Arkasındaki masada oturan kimse yoktu ve masanın ötesinde duvardan başka bir şey yoktu. Büyülerimden birini gizli bir el hareketi ve bir mırıltıyla harcadım.

Masa yerinden uçuverdi ve duvara çarptı. Gürültü muazzamdı. Diğer müşterilerden yüksek nidalar geldi ve ben ayağa fırladım.

"Herkes iyi mi?" dedim, yaralı arar gibi çevreme bakınarak.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Tuhaf rüzgarlar gibi bir şey," dedim. “Belki yola devam etsek daha iyi olacak."

"Tamam," dedi, döküntülere bakarak. “Bela aramıyorum."

Masaya birkaç madeni para bıraktım, konu ile aramıza mesafe koymak için aklıma gelen her şeyden bahsederek dışarı çıktım. Bu istenen etkiyi gösterdi, çünkü sorusunu yinelemedi.

Yürüyüşümüze devam ederek Batı Bağı’na doğru yöneldik.

Oraya ulaştığımız zaman, tekne gezilerini sevdiğini hatırlayarak limana inmeye karar verdim. Ama kız elini koluma koyup beni durdurdu.

"Kolvir’in yüzünde büyük bir merdiven yok mu?" diye sordu. “Sanırım baban bir kez gizli gizli birliklerini oradan yukarı çıkarmaya kalktı, yakalandı ve savaşmak zorunda kaldı."

Başımı salladım. “Evet, bu doğru," dedim. “Eski bir şey. Epey geçmişte kalan bir şey. Bugünlerde fazla kullanılmıyor. Ama hâlâ düzgün durumda."

"Görmek isterim."

"Tamam."

Sağa döndüm ve geriye, yukarı, Ana Cadde'ye yöneldik. Llewella'nın armasını taşıyan iki şövalye geldiğimiz yöne giderek yanımızdan geçti ve geçerken bize selam verdi. Yasal bir görev peşindeler mi, yoksa hareketlerime göz kulak olmak üzere sözde bir işi mi takip ediyorlar, merak ettim. Bu düşünce Coral'ın aklından da geçmiş olmalıydı, çünkü bir kaşını kaldırarak bana baktı. Omuzlarımı silkip yürümeye devam ettim.

Biraz sonra arkama baktığımda görünürde yoktular.

Yürürken bir düzine bölgenin giysilerine bürünmüş insanlar gördük. Hava açık tezgahlardan yükselen ve envai çeşit damak tadını tatmin edebilecek kokularla doluydu. Tepeye tırmanırken birkaç kez etli börek, yoğurt ve tatlılar için durduk.

Kokular, fena halde doymuş olanlar dışında herkes için çok çekiciydi.

Kızın engellerin çevresinden dolanırken ki kıvraklığını fark ettim. Yalnızca zarafet değildi. Daha çok bir varlık biçimiydi -temkinli olma, sanırım. Pek çok kez geldiğimiz yöne bakışlar fırlattığını gördüm. Ben de baktım, ama görecek sıra dışı bir şey yoktu. Bir kez biz yaklaşırken bir adam aniden bir kapıdan çıktı. Kızın elinin kemerindeki hançere gittiğini, sonra uzaklaştığını gördüm.

"Burada çok fazla hareket, çok fazla şey var...," diye yorum yaptı bir süre sonra.

"Doğru. Begma daha mı az hareketli?"

"Oldukça az."

"Gezinmek için güvenli bir yer mi?"

"Ah, evet."

"Orada kadınlar da erkekler gibi askeri eğitim alıyorlar mı?"

"Normalde değil. Neden?"

"Yalnızca merak ettim,"

"Ama ben silahlı ve silahsız dövüş konusunda biraz eğitim aldım," dedi.

"Neden o?" diye sordum.

"Babam önerdi. Onun konumuna sahip birinin akrabası için faydalı olabilir, dedi. Haklı olabileceğini düşündüm. Sanırım aslında bir oğul istiyordu."

"Ablan da aldı mı?"

"Hayır, ilgisini çekmedi."

"Diplomatik kariyer mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Yanlış kardeşle konuşuyorsun."

"Zengin bir koca?"
"Muhtemelen geri kafalı ve can sıkıcı olur."
"O zaman ne?"
"Belki sana daha sonra söylerim."
"Tamam. Söylemezsen sorarım."
Ana Cadde boyunca güneye indik, Kara Bill’ye geldiğimiz zaman rüzgar hızlandı. Uzakta taş grisi, beyaz köpüklü bir kış okyanusu manzarası belirdi. Dalgaların üzerinde sayısız kuş ve kıvrak bir ejder dönüyordu.
Büyük Kemer’den geçtik, sonunda merdivene geldik ve aşağıya baktık. Geniş merdivenin ötesinde başdöndürücü bir manzara vardı. Çok aşağıdaki sarı-siyah kumsala inen dik bir uçurum. Çekilen gelgitin kumlarda bıraktığı, yaşlı bir adamın alnındaki kırışıklar gibi dalgalara baktım. Rüzgar burada daha güçlüydü ve biz yaklaştıkça artan ıslak, tuzlu koku havaya yeni bir yoğunluk kazandırmıştı. Coral bir an geri çekildi, sonra yine ilerledi.
"Düşündüğümden biraz daha tehlikeli görünüyor," dedi bir süre sonra. “Muhtemelen bir kez merdivenden inmeye başlayınca daha az tehlikeli görünür."
"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.
"Hiç tırmanmadın mı?"
"Hayır," dedim. “Hiç sebebim olmadı."
"Babanın başarısız savaşından sonra bunu yapmayı istersin diye düşünmüştüm."
Omuzlarımı silktim. “Ben farklı şekillerde duygusallaşırım."
Gülümsedi. “Hadi kumsala inelim. Lütfen."
"Elbette," dedim ve inmeye başladık. Geniş merdiven bizi yaklaşık dokuz metre kadar aşağı indirdi, sonra aniden bitti ve yana dönen daha dar bir merdivene açıldı. En azından basamaklar ıslak ve kaygan değildi. Çok aşağıda bir yerde merdivenin yine genişleyerek iki kişinin yan yana yürümesine izin verdiği yeri görebiliyordum. Ama şimdilik arka arkaya yürüyorduk ve Coral’ın önüme geçmesine kızmıştım.
"Sıkışırsan öne geçeyim," dedim.
"Neden?" diye sordu.
"Kayarsan önünde olayım diye."
"Sorun değil," diye yanıt verdi. “Kaymam."
Tartışmaya değmeyeceğine karar verdim ve önden gitmesine izin verdim.

Merdivenlerin yön değiştirdiği düzlükler gelişigüzeldi, kayanın dönüşe izin verdiği yerlere açılmışlardı. Sonuç olarak bazı inişler diğerlerinden daha uzundu ve rotamız dağın tüm yüzünü dolanıyordu. Rüzgarlar yukarıdakinden de güçlüydü ve yamaç izin verdiği sürece kendimizi duvara yapışmış bulduk. Rüzgar olmasa da muhtemelen aynı şeyi yapardık.

Korkuluk olmaması kenardan çekinmemize sebep oluyordu. Dağ duvarının önümüzde mağara etkisi ile asılı durduğu yerler vardı; başka yerlerde duvardaki şişkinliği takip ediyorduk ve kendimizi çok fazla açıkta hissediyorduk. Pelerinim defalarca uçup yüzüme yapıştı ve yerlilerin kendi çevrelerindeki bu mekanı nadiren ziyaret ettiklerini hatırlayarak küfrettim. Bilgeliklerini takdir etmeye başlamıştım. Coral ileride hızla iniyordu ve ona yetişmek için hızımı arttırdım. Önünde, yolun ilk kez dönüş yaptığı bir düzlüğü görebiliyordum. Orada duracağını ve bu gezinin gerekli olup olmadığını tekrar düşündüğünü söyleyeceğini umuyordum. Ama durmadı. Döndü ve inmeye devam etti. Rüzgar, iç çekişimi aldı ve zorla bir şeyler yaptırılmış olanların davaları için ayrılmış bir masal mağarasına taşıdı.

Yine de zaman zaman aşağı bakmaktan kendimi alamıyordum ve bunu yaptığım her seferde babamın bu basamakları savaşarak tırmanmasını hatırlıyordum. Bu denemek isteyeceğim bir şey değildi. En azından daha kurnazca alternatifleri denemeden önce. Saray seviyesinden ne kadar aşağıda olduğumuzu merak etmeye başlamıştım...

Sonunda merdivenin genişlediği düzlüğe geldiğimizde, yan yana yürüyebilmemiz için Coral’a yetişmek üzere acele ettim. Telaşım yüzünden ayakkabım takıldı ve dönerken sendeledim. Büyük bir sorun değildi. Öne atılıp sallanırken uzanıp duvara tutunarak denge sağlamayı başardım. Ama Coral’ın sesi duyunca yürüyüş tarzının değişmesi ve verdiği tepki çok şaşırtıcıydı. Aniden kendini arkaya atıp bedenini yana büktü.

Bunu yaparken elleri koluma çarptı ve beni yana, kayaya doğru itti.

"Tamam!" dedim, hızla boşalan ciğerlerden. “Ben iyiyim."

Doğruldu ve ben kendime gelirken üzerindeki tozları silkeledi.

"İşittiğim..." diye başladı.

"Anladım. Ama yalnızca takıldım. O kadar."

"Anlayamadım."

"Her şey yolunda. Teşekkürler."

Yan yana, basamakları inmeye başladık, ama bir şey değişmişti. Artık hoşlanmadığım, ama kurtulamadığını bir şüphe besliyordum. Henüz

kurtulamadığım. Aklımdaki, eğer doğru çıkarsa, çok tehlikeliydi.

Bu yüzden, “İspanya’da yağmur, her yer çamur," dedim.

"Ne?" diye sordu. “Anlamadım..."

"Dedim ki, 'Güzel bir kadınla yürüyüş yapmak için iyi bir hava.'"

Kızardı.

Sonra, “İlk seferinde hangi dilde söyledin?"

"İngilizce," diye yanıt verdim.

"Hiç öğrenmeye çalışmadım. Alice hakkında konuşurken sana söylemiştim."

"Biliyorum. Yalnızca yapıyordum," diye yanıt verdim.

Şimdi daha yakın olan kumsal kapları çizgili ve yer yer parlaktı. Kuşlar ötüşür, dalgaların bıraktıklarını incelemek için dalışa geçerken bir köpük şeridi eğimden aşağı çekiliyordu. Yakında yelkenler alçalıp yükseliyor, küçük bir yağmur perdesi denizin üzerinde uzakta, güneydoğuda dalgalanıyordu. Rüzgar gürültü yapmayı bırakmıştı, ama hâlâ pelerin savuran bir güçle üzerimize üzerimize geliyordu.

Sessizlik içinde dibe kadar indik. Sonra kumların içinde birkaç adım uzaklaştık.

"Liman o yönde," dedim sağıma, batıya doğru işaret ederek “ve şu tarafta bir kilise var," diye ekledim, Caine’in cenazesinin yapıldığı, denizcilerin bazen güvenli seferler için dua etmeye geldikleri yeri göstererek.

İki yöne baktı, ek olarak arkamıza ve yukarıya da baktı.

"Başkaları da iniyor," diye yorum yaptı.

Yukarıya baktım ve merdivenin tepesinde üç şekil gördüm, ama manzarayı denemek için kısa bir mesafe inmiş gibi kıpırtısızca duruyorlardı. Hiçbirinde Llewella’nın renkleri yoktu...

"Başka manzara âşıkları," dedim.

Şekilleri biraz daha izledi, sonra bakışlarını kaçırdı.

"Burada mağaralar filan yok mu?" diye sordu.

Sağ tarafıma doğru başımı salladım.

"Bu taraftan," diye yanıt verdim. “Bir sürü var. İnsanlar düzenli olarak içlerinde kaybolur. Bazıları oldukça renklidir. Diğerleri karanlıkta dolanır dururlar. Birkaçı basit, sığ açıklıklardır."

"Görmek isterim," dedi Coral.

"Elbette, kolay. Gidelim."

Yürümeye başladım. Merdivendekiler henüz hareket etmemişti. Hâlâ denize bakıyor gibi görünüyorlardı. Kaçakçı olduklarından kuşkuluydum. Herkesin geçebileceği yerde gündüz vakti yapılacak bir işe benzemiyor. Yine de, şüphelenme yeteneğimin büyüyor olmasından memnundum. Son olayların ışığında doğru bir tavır gibi geliyordu. Elbette en büyük şüphe kaynağım yanımda yürüyor, denizin bıraktığı döküntüleri çizmesinin ucu ile çeviriyor, parlak çakıltaşlarını dürtüklüyor, kahkahalar atıyordu ama o anda bu konuda yapmaya hazır olduğum hiçbir şey yoktu. Birazdan...

Aniden kolumu tuttu.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. “Bundan zevk alıyorum."

"Ah, ben de. Geldiğimiz için memnunum. Önemli değil."

Bu kendimi hafifçe suçlu hissetmeme sebep oldu, ama tahminlerim yanlışsa da hiç kimse zarar görmemişti.

"Amber’de yaşamaktan zevk alırdım, sanırım," dedi yürümeye devam ederken.

"Ben de," diye yanıt verdim. “Uzun süreler boyunca yapmadım bunu aslında."

"Öyle mi?"

"Sanırım okula gittiğim ve bahsettiğim bu işi yaptığım gölge Yeryüzü’nde ne kadar uzun yaşadığımı tam olarak açıklamadım..." diye başladım ve aniden ona bol bol otobiyografi boşaltmaya başladım. Normalde yapmadığım bir şey. Neden anlattığımdan emin değildim, ama sonra konuşacak birine ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Tuhaf şüphelerim doğruysa bile fark etmezdi. Dost görünüşlü bir dinleyici kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettiriyordu. Ve fark etmeden babamdan bahsetmeye başladım. Neredeyse hiç tanımadığım bu adamın, davranışlarını benim gözümde haklı çıkarmak ister gibi, bunu yapacak tek fırsatı buymuş gibi mücadelelerini, ikilemlerini, kararlarını nasıl bana anlattığını, benim neleri sansürlediğini, neleri unuttuğunu, bana karşı duygularının ne olduğunu merak ederek nasıl dinlediğimi...

"Mağaralardan bazıları bunlar," dedim ona, anılarıma böylesine daldığım için gittikçe artan bir utanç içinde. Monologum hakkında bir şey söyleyecek oldu, ama sözlerime devam ettim, “Bunları yalnızca bir kez gördüm."

Ruh halimi anladı ve “Birinin içine girmek isterim," dedi.

Başımı salladım, Aklımda olan şey için iyi bir yere benziyorlardı.

Üçüncü mağarayı seçtim. Ağzı ilk ikisinden daha genişti ve sonunu göremiyordum.

"Şunu deneyelim. Aydınlık görünüyor," diye açıkladım.

Gölgeler içindeki soğukluğun içine girdik. Islak kumlar bir süre bizi takip etti, yavaş yavaş inceldi ve taşlı bir zeminle yer değiştirdi. Tavan defalarca alçalıp yükseldi. Sola bir dönüş bizi bir başka mağaranın arkasına getirdi, çünkü ağzına bakınca daha fazla ışık görebiliyorduk. Diğer yön dağın derinliklerine gidiyordu. Durduğumuz yerden denizin yankılanan dalgalarını hâlâ duyabiliyorduk.

"Bu mağaralar gerçekten derinlere gidebiliyordur," diye yorum yaptı.

"Giderler," diye yanıt verdim. "Döner, çakışır, dolanırlar.

Harita ve ışık olmadan çok derinlere gitmek istemem. Bildiğim kadarıyla hepsi tamamen haritaya dökülmedi."

Çevresine bakındı, bizimkinden yan tünellerin ayrıldığı, karanlığın içindeki siyah bölgeleri inceledi.

"Sence ne kadar uzağa gidiyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sarayın altına?"

"Muhtemelen," dedim, Desen'e giderken geçtiğim yan tünelleri düşünerek. "Altındaki büyük mağaralara açılıyor olmaları mümkün görünüyor."

"Aşağısı neye benziyor?"

"Sarayın altı mı? Geniş ve karanlık. Kadim..."

"Görmek isterdim."

"Ne için?"

"Desen orada. Çok renkli olmalı."

"Ah, öyle parlak ve kıvrım kıvrım. Ama oldukça korkutucu."

"Onu yürüdüğün halde nasıl bunu söyleyebilirsin?"

"Yürümek ve sevmek iki ayrı şeydir."

"Yürümen sonucunda, içine işlenmişse ona bir bağ, derin bir ahenk hissedersin diye düşünmüştüm."

Kahkaha attım, sesler çevremizde yankılandı.

"Ah, yürürken içimde olduğunu biliyordum," dedim. "Ama daha önce hissetmedim. O zaman yalnızca korkuyordum. Ve yürümekten hiç hoşlanmadım."

"Tuhaf."

"Pek değil. Deniz ya da gece gökyüzü gibi. Büyük, güçlü, güzel ve orada. Doğal bir güç ve ondan ne istersen çıkarabilirsin."

İçeri uzanan tünele baktı.

"Görmek isterdim," dedi.

"Buradan yolu bulamam," dedim. “Hem, neden görmek istiyorsun?"

"Öyle bir şeye nasıl tepki vereceğimi görmek için."

"Çok tuhafsın," dedim.

"Geri döndüğümüz zaman beni götürür müsün? Bana Desen’i gösterebilir misin?"

Böyle olacağını düşünmemiştim. Kız düşündüğüm şeyse, talebi anlamıyordum. İçimden onu götürmek ve aklında ne olduğunu görmek geçti. Ama bir öncelikler sistemi içinde çalışıyordum ve kızın, kendime bir söz verdiğim ve uğruna bazı karmaşık hazırlıklar yaptığım birini temsil ettiğini hissediyordum.

"Belki," diye mırıldandım.

"Lütfen. Gerçekten görmek istiyorum."

İçten görünüyordu. Ama tahminim mükemmel geliyordu.

Değişik şekiller altında beni takip eden o tuhaf, beden değiştiren ruhun yeni bir konak ve beni bulması ve bir kez daha zarafetimden faydalanmasına yetecek kadar zaman geçmişti.

Coral bu rol için mükemmeldi, geliş zamanı uygundu, fiziksel iyiliğim için endişelendiği açıktı, refleksleri hızlıydı. Sorgulamak için burada alıkoymak isterdim, ama kanıt ya da acil durum yokluğunda bana yalan söyleyeceğini biliyordum. Ve ona güvenmiyordum. Bu yüzden Bağevi’nden gelirken hazırladığım büyüyü, konak bedeni ele geçiren ruhu kovan büyüyü gözden geçirdim. Ama bir an tereddüt ettim. Kıza karşı duygularım karışıktı. Varlık olsa bile, amacını bildiğim sürece ona tahammül etmeye gönüllüydüm.

Bu yüzden, “Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Yalnızca görmek. Gerçekten," diye yanıt verdi.

"Hayır, demek istediğim, gerçekten olduğunu düşündüğüm şeysen, büyük soruyu soruyorum: Neden?"

Frakir bileğimde zonklamaya başladı.

Coral işitilebilir, derin bir nefes boyunca sessiz kaldı, sonra, “Nereden anladın?"

"Ancak yeni paranoyak olmuş birinin ayırt edebileceği küçük şeylerle kendini ele verdin," diye karşılık verdim.

"Büyü," dedi. “Bu mu?"

"Olmak üzere," diye yanıt verdim. “Belki seni özlerim, ama sana güvenemem."

Büyünün rehber sözcüklerini söyledim, ellerimin uygun hareketlerle onu çizmesine izin verdim.

İki korkunç çığlık koptu, sonra bir üçüncüsü. Ama Coral’a ait değildi. Biraz önce terk ettiğimiz tünelden geliyordu.

"Ne...?" diye başladı Coral.

"...cehennemler oluyor!" diye bitirip hızla yanından geçerek köşeyi döndüm ve bunu yaparken kılıcımı çektim.

Uzak mağara ağzından gelen ışığın önünde, mağaranın zemininde üç şekil gördüm. İkisi yayılmıştı ve kıpırtısızdı. Üçüncüsü oturmuş, öne eğilmiş küfrediyordu. Silahımın ucunu oturmuş kişiye çevirerek yavaş yavaş ilerledim. Gölgeler içindeki başı bana doğru döndü ve eğilmeye devam ederek ayağa kalktı. Sağ eli ile sol elini tutuyordu ve duvara yaslanana kadar geriledi. Orada, işitemediğim bir şeyler mırıldanarak durdu. Tüm duyularım tetikte, ihtiyatla ilerlemeye devam ettim.

Coral’ın arkamda ilerlediğini duyabiliyordum, sonra tünel genişlediği zaman solumda bana eşlik ettiğini gördüm. Hançerini çekmiş, alçakta, kalçasına yakın tutuyordu. Büyümün ona ne yapabileceği konusunda tahminler yürütmeye zaman yoktu.

Yerde yatan şekillerden ilkine ulaşınca durdum. Saldırmak üzere sıçraması durumunda hemen vurmaya hazır, çizmemin ucuyla dürtükledim. Hiçbir şey. Gevşek ve cansız geliyordu.

Ayağımı kullanarak çevirdim ve başı mağara ağzına doğru yuvarlandı. Üzerine düşen ışık altında yarı çürümüş bir insan yüzü gördüm. Burnum durumunun yanılsama olmadığını çoktan haber vermişti. Diğerine yürüdüm ve onu da çevirdim. O da çürümekte olan bir ceset gibi görünüyordu. İlkinin sağ elinde bir hançer vardı, ama ikincisi silahsızdı. Sonra bir başka hançer fark ettim. Yerde, canlı adamın ayaklarının dibinde. Gözlerimi ona kaldırdım. Hiç mantıklı değildi. Yerdeki iki şeklin günlerdir ölü olduğunu talimin ediyordum ve oturan adamın neyin peşinde olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Ah... Bana neler olduğunu söyler misin?" diye sordum.

"Lanet olsun sana, Merlin!" diye hırladı ve sesini tanıdım.

Yerdeki adamların üzerinden atlayarak yavaş yavaş yay çizdim. Coral aynı şekilde hareket ederek yanımda kaldı.

Adam ilerleyişimizi takip etmek için başını çevirdi ve sonunda yüzüne ışık vurduğunda tek sağlam gözüyle Jurt'un dik dik bana bakmakta olduğunu gördüm -diğer gözünde bir bant vardı- ve aynı zamanda saçlarının yarısının olmadığını, açıktaki kafa derisinin yaralar ve izlerle dolu olduğunu, yarı büyümüş kulağının açıkça görülebildiğini fark ettim. Bu taraftan yaralarının çoğunu kaplayabilecek bir bandananın boynuna kaymış olduğunu da görebiliyordum. Sol elinden kan damlıyordu ve aniden serçe parmağının olmadığını fark ettim.

"Sana ne oldu?" diye sordum.

"Zombilerden biri düşerken, hançeri elime çarptı," dedi, "sen onları canlandıran büyüyü yok ettiğin zaman."

Büyüm —bir bedeni ele geçiren ruhu kovmak için... Büyü menzilindeydiler...

"Coral," dedim, "sen iyi misin?"

"Evet," diye yanıt verdi. "Ama anlamıyorum..."

"Daha sonra," dedim ona.

Aklıma Amberin doğusundaki ormanda tek gözlü kurtadamla mücadelem geldi, ama Jurt'e başını sormadım. Hayvanın başını kamp ateşine dayamıştım. Mandor düşüncemi doğrulamaya yetecek kadar bilgi vermeden önce bile, bir süredir onun şekil değiştirmiş Jurt olduğundan kuşkulanıyordum.

"Jurt," diye başladım, "başına gelenlerden çoğu benden kaynaklanıyor, ama asıl sebebin, kendin olduğunu fark etmelisin. Bana saldırmasaydın kendimi savunmama gerek kalmazdı..."

Bir tıkırtı ve sürtünme sesi geldi. Dişlerini gıcırdatmakta olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Babanın beni evlat edinmesinin benim için bir anlamı yoktu," dedim, "yalnızca beni onurlandırmış oldu. Bunu daha yeni öğrendim."

"Yalan söylüyorsun!" diye tısladı. "Ardılları arasında önümüze geçmek için onu kandırdın."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim. "Listenin o kadar gerilerindeyiz ki, fark etmez."

"Taht için değil, seni aptal! Ev için! Babamızın durumu iyi değil!"

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim. “Ama hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ve zaten Mandor hepimizin önünde."

"Ve artık sen ikincisin."

"Benim seçimim değil. Hadi ama! Unvanı asla alamayacağım. Bunu biliyorsun!"

Doğruldu ve hareket ederken dış hatlarının çevresinde solgun, prizmatik bir hare gördüm.

"Gerçek sebep bu değil," diye devam ettim. “Benden hiç hoşlanmadın, ama ailenin başına geçmek için peşime düşmedin. Bir şey saklıyorsun. Bu kadar aktif olduğuna göre, başka bir şey olmalı. Bu arada, Ateş Meleği’ni sen gönderdin, değil mi?"

"Seni bu kadar çabuk mu buldu?" dedi. “Buna güvenebileceğimden emin değildim. Sanırım ödediğim bedele değdi. Ama... Ne oldu?"

"Öldü."

"Çok şanslısın. Çok çok şanslı," diye yanıt verdi.

"Ne istiyorsun, Jurt? Bunu artık bitirmek istiyorum."

"Ben de," diye yanıt verdi. “Sevdiğin birine ihanet ettin ve ancak ölümün her şeyi yoluna sokabilir."

"Sen kimden bahsediyorsun? Anlamıyorum."

Aniden sırıttı.

"Anlayacaksın," dedi. “Hayatının son anlarında sana sebebini söyleyeceğim."

"O halde çok uzun zaman beklemek zorunda kalabilirim," dedim. “Bu tür şeylerde çok iyi görünmüyorsun. Neden şimdi söyleyip ikimizi de bir sürü zahmetten kurtarmıyorsun?"

Kahkaha attı, prizma etkisi arttı ve o anda bunun ne olduğu aklıma geldi.

"Düşündüğünden kısa zamanda olacak," dedi, “çünkü kısa süre sonra karşılaştığın her şeyden daha güçlü olacağım."

"Ama aynı ölçüde beceriksiz," dedim, hem ona, hem de elindeki Koz Kartından beni izleyen ve bir anda çekmeye hazır her kimse ona...

"Bu sensin, değil mi, Maske?" dedim. “Onu geri götür. Bir kez daha göndermene ve her şeyi berbat etmesini izlemene gerek yok. Bunun sen olduğun konusunda emin olmamı sağlarsan öncelikler listemde seni terfi ettireceğim ve kısa süre sonra ziyaretine geleceğim."

Jurt ağzını açıp bir şey söyledi, ama duyamadım, çünkü çabucak soldu ve sözcükleri onunla gitti. Bu olurken bana doğru bir şey geldi; savuşturmaya

gerek yoktu, ama refleksimi durduramadım.

Yerde yatan iki çürük ceset ve Jurt’un serçe parmağına ek olarak, ayaklarımın dibine, gökkuşağının sonuna bir düzine kadar gül saçılmıştı.

Bölüm 5

Kumsalda limana doğru yürürken Coral sonunda konuştu.

"Bu tür şeyler buralarda sık sık olur mu?"

"Bir de kötü bir günde görmelisin," dedim.

"Söylemende sakınca yoksa bütün bunların ne hakkında olduğunu dinlemek isterdim."

"Sanırım sana bir açıklama borçluyum," diye kabul ettim,

"çünkü sen biliyor olsan da, olmasan da sana haksızlık yaptım."

"Sen ciddisin."

"Evet."

"Konuş. Gerçekten meraklandım."

"Uzun bir hikaye..." diye başladım.

Limana, sonra Kolvir'in yükseklerine baktı.

"...Ve uzun bir yürüyüş," dedi.

"...ve sen şu anda hassas ilişkilerimiz olan bir ülkenin başbakanının kızısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşanan bazı şeyler hassas bilgileri temsil ediyor olabilir."

Elini omzuma koydu ve durdu. Gözlerime baktı.

"Sır saklayabilirim," dedi. "Hem, sen benimkini biliyorsun."

Sonunda akrabalarımın, fena halde şaşkınken bile yüz ifadelerine hakim olma yeteneğini öğrendiğim için kendimi tebrik ettim. Mağarada ona peşimdeki varlıkmış gibi hitap ettiğim zaman bir şey söylemişti, onunla ilgili bir sır keşfettiğime inanıyormuş gibi gelen bir şey.

Bu yüzden ona kurnaz kurnaz gülümsedim ve başımı salladım.

"Kesinlikle," dedim.

"Ülkemizi yakıp yıkmayı filan düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ve olası olduğunu da düşünmüyorum."

"Pekala, o zaman. Ancak bildiklerini söyleyebilirsin, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim.

"O zaman hikayeyi duyalım."

"Tamam."

Kumsalda yürürken, dalgaların gür notaları eşliğinde ben konuşup yine babamın uzun anlatımını hatırlamaktan kendimi alamadım. Sorun dolu zamanlarda, doğru dinleyiciyi bulursak otobiyografimize dalmak bir aile özelliği mi acaba, diye merak ettim. Çünkü anlatımımı gereklilik sınırlarının ötesinde detaylandırdığımı fark etmiştim. Hem, doğru dinleyici neden o olsundu?

Liman bölgesine ulaştığımızda aç olduğumu fark ettim ve daha anlatmam gerekenler bitmemişti. Henüz gündüz olduğundan ve kuşkusuz gece ziyaretime oranla daha güvenli olduğundan Liman Caddesi’ne yöneldim. Aydınlıkta daha da kirli görünüyordu ve Coral’ın da aç olduğunu öğrenince koyun arkasını dolandık, yolda birkaç dakika durup çok direkli altın yelkenli bir geminin mendireği dolanmasını ve içeri girmesini izledik. Sonra kıvrılan yolu takip ederek batı kıyısına yöneldik ve sorun çıkmadan Deniz Rüzgarı Sokağı’nı bulabildim. Henüz birkaç ayık denizci görebilmemize yetecek kadar erkendi. Bir noktada iri yarı, sağ yanağında ilgi çekici bir yara izi olan siyah sakallı bir adam bize yaklaşacak oldu, ama daha ufak tefek bir adam onu yakaladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. İkisi de dönüp gitti.

"Hey," dedim. “Ne istiyordu?"

"Hiçbir şey," dedi ufak tefek adam. “Hiçbir şey istemiyor."

Bir an beni inceledi ve başını salladı. Sonra, “Geçen gece seni gördüm," diye ekledi.

"Ah," dedim. Bir sonraki köşeye ilerlediler, döndüler ve yok oldular.

"Bu Ne demekti?" dedi Coral.

"Hikayenin o kısmını henüz anlatmadım."

Olayın gerçekleştiği yerden geçerken bütün ayrıntılarıyla bir şekilde hatırladım. Çatışmadan iz kalmamıştı.

Ama eskiden Kanlı Bill olan yeri neredeyse gözden kaçırıyordum, çünkü kapının üzerinde yeni bir tabela asılıydı. Üzerinde taze, yeşil harflerde “Kanlı Andy" yazılıydı. Mekanın içi aynıydı, ama tezgahın arkasındaki adam geçen sefer bana servis yapan sakallı, kaya suratlı adamdan daha uzun ve daha inceydi. Adının Jak olduğunu, Andy’nin kardeşi olduğunu öğrendim. Bize bir şişe Bayle’nin Sidiği sattı ve iki balık siparişimizi duvardaki deliğe bağırdı. Eski masam boştu, oturduk. Yerel görgü kurallarına uyarak kılıç kemerimi sağımdaki sandalyeye koydum ve kınından biraz çektim.

"Buradan hoşlandım," dedi Coral. “Çok... farklı."

"Ah... evet," diye kabul ettim, iki kendinden geçmiş sarhoşa -biri restoranın önünde, biri arkasındaydı- ve bir köşede fısıldaşmakta olan üç dalavereci görünüşlü kişiye bakarak. Yerde birkaç kırık şişe ve şüphe çekici lekeler vardı, uzak duvardaki resimde çok da incelikli olmayan bir aşk sahnesi betimlenmişti. “Yemekler oldukça iyidir," diye ekledim.

"Hiç böyle bir restorana gelmemiştim," diye devam etti Coral, dev bir sıçanla güreşerek bir arka odadan içeri yuvarlanan siyah kediyi izlerken.

"Müdavimleri vardır, ama seçici kişiler arasında iyi saklanan bir sırdır."

Hatırladığımdan da iyi bir yemek eşliğinde hikayeme devam ettim. Çok sonra kapı açılıp fena halde topallayan ve kafasında kirli bir sargı taşıyan ufak tefek bir adam içeri girdiğinde gün ışığının solmaya başladığını gördüm. Hikayemi bitirmiştim ve artık gitme zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Bunu ona söyledim, ama elini benimkinin üzerine koydu.

"Bahsettiğin varlık olmadığımı biliyorsun," dedi, “ama yardım istersen elimden geleni yaparım."

"Çok iyi bir dinleyicisin," dedim. “Teşekkürler. Artık gitsek iyi olacak."

Ölüm Sokağı’ndan olaysızca ayrıldık ve Liman Caddesi’nden geçip Bağ’a yürüdük. Yukarı yöneldiğimizde güneş batmaya başlamıştı ve döşeme taşları bir dizi toprak ve ateş rengine bürünüyordu. Yaya ve atlı trafiği seyrekti. Havada yemek kokuları süzülüyordu; yol boyunca yapraklar hışırdıyordu; küçük, sarı bir ejder çok yukarılardaki hava akımları üzerinde uçuyordu; sarayın ötesinde, kuzey gökyüzünden gökkuşağı ışıklarından perdeler dalgalanıyordu. Coral’dan daha fazla soru bekledim. Sormadı. Hikayemi ben dinlemiş olsaydım sanırım bir sürü soru sorardım. Tamamen büyülenmiş ya da bir şekilde tamamen anlamış değilsem.

"Saraya döndüğümüz zaman...?" dedi sonra.

"Evet?"

"...Beni Desen’i görmeye götüreceksin, değil mi?"

Kahkaha attım.

...Ya da aklım başka bir şeyle meşgul değilse.

"Hemen mi? Kapıdan girer girmez mi?" diye sordum.

"Evet."

"Elbette," dedim.

Sonra, aklından bu çıkınca, “Hikayen dünya hakkındaki görüşümü değiştirdi," dedi, “sana öğüt vermeye kalkmazdım..."

"Ama..." diye devam ettim.

"...İstediğin yanıtları Dört Dünya Kalesi saklıyormuş gibi görünüyor. Orada neler olup bittiğini öğrenirsen her şey yerli yerine oturabilir. Ama neden onun için bir kart yapıp onu kullanarak gidemediğini anlayamıyorum."

"Güzel soru. Kaos Sarayları’nda, devamlı değiştiği ve kalıcı bir şekilde betimlenemediği için Koz Kartı ile gidilemeyen yerler vardır. Aynı şey Hayaletçark için de geçerlidir. Şimdi, Kale’nin çevresindeki toprak biraz gidip geliyor, ama başka bir engel olduğundan eminim. Mekan bir güç merkezi ve birinin o gücün bir kısmını bir kalkan büyüsüne dönüştürmüş olmasının mümkün olduğunu düşünüyorum. Yeterince iyi bir büyücü bir Koz Kartı ile o kalkanı delip geçebilir, ama bunun için gereken gücün muhtemelen bir psişik alarm çaldıracağını ve şaşırtmaca unsurunu yok edeceğini hissediyorum."

"Mekan neye benziyor?" diye sordu.

"Şey..." diye başladım. “İşte." Defterimi ve Scripto’mu gömlek cebimden çıkartıp çizmeye başladım. “Bak, tüm şu bölge volkanik." Birkaç yanardağ bacası ve duman bulutu çizdim.

"Ve bu kısım Buz Çağı." Birkaç çizik daha. “Burası okyanus, burası dağ..."

"O zaman en iyi yol yine Desen’i kullanmak gibi görünüyor," dedi, resmi inceleyip başını sallayarak.

"Evet."

"Kısa sürede yapar mısın bunu?"

"Muhtemelen."

"Onlara nasıl saldıracaksın?"

"Bu konu üzerinde çalışmayı sürdürüyorum."

"Sana yardım etmemin yolu varsa, teklifimde samimiydim."

"Yok."

"O kadar emin olma. İyi eğitimliyimdir. Becerikliyimdir. Hatta birkaç büyü bile biliyorum."

"Teşekkürler," dedim. “Ama hayır."

"Tartışmaya izin var mı?"

"Hayır."

"Fikrini değiştirirsen..."
"Biliyorum."
"...Haber ver."
Ana Cadde’ye ulaşıp ilerledik. Rüzgar burada şiddet kazandı ve soğuk bir şey yanağıma dokundu. Sonra bir tane daha...
"Kar!" diye bildirdi Coral, ben yanımızdan geçip yere dokunur dokunmaz yok olan birkaç orta büyüklükte kar tanesini fark ettiğim anda.
"Grubunuz doğru zamanda gelmiş olsaydı," diye yorum yaptım, “yürüyüş yapamayabilirdin."
"Bazen şansım yolunda gider," dedi.
Saraya ulaştığımız da kar yoğunlaşmıştı. Yine yan kapıyı kullandık, kar tanelerinin yarı perdelediği, ışıklarla benek benek kasabaya bakmak için döndük. Coral’ın benden daha uzun baktığını biliyorum, çünkü dönüp ona baktım. Mutlu görünüyordu sanırım. Sanki sahneyi aklındaki müsvedde defterine çiziyormuş gibi. Bu yüzden eğilip yanağını öptüm, iyi bir fikir gibi görünüyordu.
"Ah," dedi, bana dönerek. “Beni şaşırttın."
"Güzel," dedim ona. “Bu tür şeyleri önceden haber vermekten nefret ederim. Birlikleri soğuktan çıkaralım."
Gülümsedi ve koluma girdi.
İçeride nöbetçi, “Llewella ikinizin yemek için onlara katılıp katılmayacağınızı bilmek istiyor," dedi.
"Yemek ne zaman?" diye sordum.
"Bir buçuk saat sonra, sanırım."
Coral’a baktım, omuzlarını silkti.
"Sanırım katılacağız," dedim.
"Yukarı katta, öndeki yemek odası," dedi adam. “Çavuşuma söyleyip iletmesini sağlayayım mı? Görev süresi birazdan bitecek. Ya da belki..."
"Evet," dedim. “Söyle."
Uzaklaşmaya başladığımız zaman, “Yıkanıp üzerini değiştirmek ister misin...?" diye başladım.
"Desen," dedi.
"Bir sürü merdiven var," dedim.
Yüzü gerilerek bana döndü, ama gülümsediğini gördüm.
"Bu taraftan," dedim, onu ana salona yönlendirerek.

Salondan merdivene giden kısa koridordaki nöbetçiyi tanımadım. Ama o benim kim olduğumu biliyordu, Coral'a merakla baktı, kapıyı açtı, bize bir lamba buldu ve yaktı.

"Gevşek bir basamak olduğu söylendi bana," dedi, lambayı uzatırken.

"Hangisi?"

Başını iki yana salladı.

"Prens Gerard defalarca raporladı," dedi, “ama başka kimse fark etmiyor gibi."

"Tamam," dedim. “Teşekkürler."

Bu sefer Coral önden yürümeme itiraz etmedi. İkisi karşılaştırılırsa eğer, bu, yamacın yüzündeki merdivenden daha ürkütücüydü, çünkü dibi göremezsiniz ve birkaç adım sonra içinde döne döne indiğiniz ışıktan kabuk dışında hiçbir şey göremezsiniz. Ve çevrenizde ağır bir enginlik hissi olur. Mekanı hiç aydınlık görmedim, ama izlenimimin yanlış olmadığını anlıyorum. Burası büyük bir mağaradır ve zemine ulaşıp ulaşmayacağınızı merak ederek ortasında döner durursunuz.

Bir süre sonra Coral boğazını temizledi, “Bir dakika durabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedim durarak. “Nefes nefese mi kaldın?"

"Hayır," dedi. “Daha ne kadar yolumuz var?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim. “Buraya geldiğim her seferinde farklı gelir. Geri dönüp yemek yemek istersen yarın da gelebiliriz. Yoğun bir gün yaşadın."

"Hayır," diye yanıt verdi. “Ama bir dakika bana sarılman hoşuma giderdi."

Romantikleşmek için uygunsuz bir yer gibi geliyordu, bu yüzden akıllıca bir başka sebep olduğu sonucuna vardım, hiçbir şey demeyip söyleneni yaptım.

Ağlamakta olduğunu fark etmem biraz zamanımı aldı. Saklamakta çok becerikliydi.

"Sorun ne?" diye sordum sonunda.

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi. “Sinirsel bir tepki belki. İlkel bir refleks. Karanlık. Klostrofobi. Öyle bir şey."

"Geri dönelim."

"Hayır."

Yine inmeye başladık.

Yaklaşık yarım dakika sonra aşağıdaki basamağın yanında beyaz bir şey gördüm. Yavaşladım. Sonra yalnızca bir mendil olduğunu fark ettim. Ama biraz daha yaklaşınca bir hançer ile yerine tutturulmuş olduğunu gördüm. Aynı zamanda, üzerinde işaretler vardı. Durdum, uzandım, düzleştirip okudum. “BU BASAMAK, LANET OLASICALAR! -GERARD," diyordu.

"Bu basamağa dikkat et," dedim Coral’a.

Üzerinden atlayacak oldum, ama bir dürtüyle hafifçe ayağımla yokladım. Gıcırdamadı. Üzerine biraz daha ağırlık verdim. Hiçbir şey. Sağlam geliyordu. Üzerinde durdum. Yine aynı. Omuzlarımı silktim.

"Yine de dikkatli ol," dedim.

Coral basamağa basınca da hiçbir şey olmadı ve inmeye devam ettik. Bir süre sonra uzakta bir ışık gördüm. Hareket ediyordu ve birinin devriye gezdiğini tahmin ettim. Ne için, diye merak ettim. İzlenmesi ve bakılması gereken mahkumlar mı vardı? Bazı mağara ağızlarının hassas noktalar olduğu mu düşünülüyordu? Ya bu Desen odasını kapatma ve anahtarı kapının yanına asma meselesi? Oradan bir tehlike gelmesi olasılığı mı vardı? Nasıl? Neden? Bugünlerde bu soruların yanıtlarını aramam gerektiğini düşündüm.

Ama zemine ulaştığımızda nöbetçi görünürlerde yoktu.

Masa, raflar ve birkaç küçük sandığı -nöbet yerini bunlar oluşturuyordu. Birkaç lamba aydınlatıyordu, ama nöbetçi yerinde değildi. Çok kötü. Acil durum talimatlarını sormak ilginç olurdu. Belki muhtelif acil durumların olası doğaları da belirtilmişti. Ama ilk kez silah raflarının arkasındaki loşlukta, karanlıktan aşağı sarkıtılmış bir halat gördüm. Hafifçe çektim ve geldi, biraz sonra yukarıdan bir yerden hafif, metalik bir ses duydum.

Alarm olduğu açıktı.

"Hangi... taraftan?" diye sordu Coral.

"Ah, gel," dedim elini tutarak ve onu sağa yönlendirdim.

İlerlerken yankıları bekledim, ama gelmediler. Lambayı zaman zaman kaldırıyordum. Karanlık çekiliyordu, ama bir parça zemin dışında hiçbir şey görülmüyordu.

Coral yavaşlıyor gibiydi, geride kalırken kolunda bir gerilim hissettim. Yürümeye devam ettim ve o takip etti.

Sonunda, “Çok kalmadı," dedim ve yankılar hafif hafif başladı.

"Güzel," diye yanıt verdi, ama hızını arttırmadı.

Sonunda mağaranın gri duvarı gözüktü ve solumda, uzakta, aradığım karanlık tünel ağzını gördüm. Yolumu değiştirip o tarafa yöneldim. Sonunda oraya ulaşıp girdiğimizde Coral'ın irkildiğini hissettim.

"Seni bu kadar rahatsız edeceğini bilseydim..." diye başladım.

"Geçekten iyiyim," diye yanıt verdi, "ve görmek istiyorum.

Yalnızca oraya varmanın bu kadar... karmaşık olduğunu tahmin etmemiştim."

"Eh, en kötü kısmı bitti. Az kaldı," dedim.

Soldaki ilk yan tünele çabuk ulaştık ve önünden geçtik. Kısa süre sonra bir tane daha göründü, yavaşladım ve lambayı o tarafa uzattım.

"Kim bilir?" diye yorum yaptım. "Bu seni tuhaf bir yoldan kumsala geri götürebilir."

"Denememeyi tercih ederim."

Üçüncü tüneli geçmeden önce bir süre yürüdük. Tünele bir bakış fırlattım. Arka taraflarında parlak bir mineral damarı vardı.

Ben hızlanınca Coral da ayak uydurdu. Ayak seslerimiz artık yüksek sesle yankılanıyordu. Dördüncü tüneli geçtik. Beşinci... Bir yerlerden hafif müzik sesleri duyar gibi oldum.

Altıncı tünele yaklaştığımızda Coral sorarcasına bana baktı, ama ben ilerlemeye devam ettim. İstediğim yedinciydi ve sonunda ona ulaştığımızda döndüm, birkaç adım attım, durdurup lambayı kaldırdım. Büyük, metal bantlarla tutturulmuş bir kapının önündeydik.

Anahtarı duvarda, sağımdaki çengelden aldım, kilide soktum, çevirdim, çekip astım. Sonra omzumu duvara dayayıp ittirdim. Uzun bir direnç ânı geldi, sonra sıkı bir menteşenin şikayetleri eşliğinde yavaş bir hareket. Frakir bileğimde gerildi, ama kapı ardına dek açılana kadar ittirmeye devam ettim. Sonra yana çekildim ve Coral için kapıyı tuttum.

Yanımdan geçip o tuhaf odaya doğru birkaç adım attı ve durdu. Çekildim ve kapının kapanmasına izin verdim, sonra gelip yanında durdum.

"Demek bu," dedi.

Desen'in kabaca oval, dolaşık hatları yerin içinde mavi-beyaz bir ışıkla parlıyordu. Lambayı bir kenara bıraktım. Aslında gerekli değildi, Desen'in parıltısı yeterinden fazla aydınlık veriyordu. Frakir'i okşayarak sakinleştirdim. Büyük desenin uzak ucundan kıvılcımlar fışkırdı, çabucak dindi ve daha yakın bir noktada bir daha oldu. Oda daha önce farkında

olmadığım yarı tanıdık bir zonklama ile dolu gibiydi. Bir dürtüyle -uzun zamandır beslediğim merakı gidermek için- Logrus imgesini çağırdım.

Bu bir hataydı.

Aniden Logrus imgesi önümde alevlendi, Desen’in her yanından kıvılcımlar fışkırdı ve bir yerlerden tiz bir feryat koptu.

Frakir çılgına döndü, kulaklarıma buzdan hançerler sokulmuş gibi oldu ve kıvranan imgenin parlaklığı gözlerimi acıttı. Logrus’u hemen yok ettim ve kargaşa dinmeye başladı.

"Bu da neydi?" diye sordu Coral.

Gülümsemeye çalıştım, ama pek beceremedim.

"Hep denemek istediğim küçük bir deney," dedim.

"Bir şey öğrendin mi?"

"Bir daha yapmamayı belki," diye yanıt verdim.

"Ya da en azından misafir gidene kadar," dedi. “Bu canımı yaktı."

"Affedersin."

Sakinleşmiş olan Desen’in yanına gitti.

"Ürkütücü," diye yorum yaptı. “Rüyadaki bir ışık gibi. Ama muhteşem. Ve mirasınıza kavuşmak için hepinizin bunu yürümesi gerekiyor, öyle mi?"

"Evet."

Çevresini dolaşarak yavaşça sağa gitti. Onu takip ettim. Bakışları, yaylar ve dönüşlerden, kısa, düz çizgilerden ve uzun kıvrımlardan oluşan geniş mekanın üzerinde dolaştı.

"Zordur herhalde, değil mi?"

"Evet. Hilesi ilerlemeye devam etmek ve dursan bile mücadele etmeye devam etmektir," diye yanıt verdim.

Sağa doğru yürümeye devam ederek arka tarafına geldik.

Desen yerin üzerinde değil içinde gibiydi, sanki bir cam tabakasının ardından görülüyordu. Ama yüzey hiçbir yerde kaygan değildi.

Coral farklı bir açıdan incelerken bir dakika kadar durduk.

"Eee, nasıl buldun?" diye sordum sonunda.

"Estetik," dedi.

"Başka?"

"Güç," dedi. “Bir şey yayıyor gibi." Öne eğildi ve elini en yakın çizginin üzerinde gezdirdi. “Neredeyse fiziksel bir baskı," diye ekledi.

Biraz daha ilerledik, büyük desenin arka tarafını dolandık.

Desen’in karşısında, lambanın, girişin yakınında parladığı yeri görebiliyordum. Şimdi baktığımız büyük aydınlığın yanında, verdiği ışık önemsiz kalıyordu.

Coral kısa süre sonra yine durdu. İşaret etti.

"Burada sona eriyor gibi görünen şu tek çizgi ne?" diye sordu.

"Son değil," dedim. “Başlangıç. Desen’in yürünmeye başlandığı yer orasıdır."

Yakına yürüdü, elini üzerinden geçirdi.

"Evet," dedi biraz sonra. “Burada başladığını hissedebiliyorum."

Orada ne kadar durduk, bilmiyorum. Sonra uzandı, elimi tutup sıktı.

"Her şey için teşekkürler," dedi.

Tam ona neden veda eder gibi konuştuğunu sormak üzereydim ki öne adım attı ve ayağını çizginin üzerine koydu.

"Hayır!" diye haykırdım. “Dur!"

Ama çok geçti. Ayağı çoktan zemine inmişti, çizmesinin tabanını bir parlaklık çevrelemişti.

"Kıpırdama!" dedim. “Ne yaparsan yap, kıpırdama!"

Yerinden ayrılmadan dediğimi yaptı. Aniden çok kuru gelen dudaklarımı yaladım.

"Şimdi çizginin üzerine koyduğun ayağını kaldır ve gerile.

Yapabiliyor musun?"

"Hayır," diye yanıt verdi.

Yanında diz çöktüm ve inceledim. Teorik olarak, bir kez Desen’e ayak basınca geri dönüş yoktur. Devam etmek dışında seçeneğiniz yoktur. Ya başarırsınız, ya da yolda bir yerde yok olursunuz. Diğer yandan, Coral çoktan ölmüş olmalıydı.

Yine teorik olarak, Amber kanından olmayanların üzerine ayak bastıkları zaman hayatta kalmaları imkansızdır. Teori buraya kadar.

"Sormak için uygun zaman değil," dedim. “Ama neden yaptın bunu?"

"Mağarada tahminimin doğru olduğunu söyledin. Ne olduğumu bildiğini söyledin."

Ne dediğimi hatırlıyordum, ama bu onun beden değiştiren varlık olması ile ilgili tahminimle ilgiliydi. Desen ile ilgili olabilecek ne anlamıştı? Ama onu Desen’in elinden kurtaracak bir büyü ararken açık yanıt aklıma geldi.

"Aileyle ilgili...?" dedim alçak sesle.

"Ben doğmadan önce Kral Oberon’un annemle ilişkisi olduğu söylenir," dedi. “Zamanlama doğru geliyor. Ama yalnızca bir dedikoduydu. Kimseden ayrıntı öğrenemedim. Bu yüzden asla emin olamadım. Ama doğru olmasını hayal ediyordum. Doğru olmasını istiyordum. Beni buraya getirecek bir tünel bulmayı umuyordum. Gizlice içeri girmek, Desen’i yürümek ve gölgelerin benim için açıldığını görmek istiyordum.

Ama korkuyordum da, çünkü yanılıyorsam öleceğimi biliyordum. Sonra, sen öyle konuşunca rüyalarıma yanıt vermiş oldun. Ama korkum geçmedi. Hâlâ korkuyorum. Ama artık başaracak kadar güçlü olmadığımdan korkuyorum."

Onunla tanıştığımda hissettiğim o tanıdık his... Aniden buna sebep olan genel aile hatlarını fark ettim. Burnu ve alnı biraz Fiona’yı andırıyordu, çenesi ve elmacık kemikleri biraz Flora’ya. Ama saçları, gözleri, boyu ve yapısı kendisine aitti.

Sözde babasına ve kız kardeşine benzemediği kesindi.

Yukarı kattaki koridorda, batıda duran ve sık sık incelediğim, büyükbabamın pis pis gülümseyen portresini hatırladım.

Zampara piç yine başarmıştı. Ama hakkını vermek gerekirdi, çok yakışıklı bir adamdı...

İçimi çekip ayağa kalktım. Elimi omzuna koydum.

"Dinle, Coral," dedim. “Hepimiz denemeden önce bilgi aldık. Sen bir adım daha atmadan önce sana anlatacağım ve ben konuşurken benden sana enerji aktığını hissedebilirsin. Olabildiğince güçlü olmanı istiyorum. Bir sonraki adımı attıktan sonra, ortaya ulaşana kadar durmanı istemiyorum. Sen yürürken talimatlar verebilirim. Ne söylersem hemen, düşünmeden yap.

"İlk önce sana Perdeleri ve direnç noktalarını anlatacağım..."

Ne kadar süre anlattım, bilmiyorum.

İlk Perde’ye yaklaşmasını izledim.

"Ürpertiyi ve şokları görmezden gel," dedim. “Seni incitemezler. Kıvılcımların dikkatini çekmesine izin verme. En büyük dirence rastlamak üzeresin. Hızlı nefes almaya başlama."

Zorla ilerlemesini izledim.

"Güzel," dedim. Daha kolay bir yere geldiğinde bir sonraki Perde’nin çok daha kötü olduğunu söylememeye karar verdim. “Bu arada, çıldırdığını sanma. Kısa süre sonra zihinsel oyunlar oynamaya başlayacak..."

"Başladı bile," diye karşılık verdi. “Ne yapmalıyım?"

"Muhtemelen çoğu anılarınla ilgili. Bırak akıp geçsinler. Sen dikkatini yola ver."

Devam etti ve konuşarak İkinci Perde'yi geçmesini sağladım. Çıktığında kıvılcımlar neredeyse omzuna geliyordu.

Onun yayların içinde mücadele etmesini izledim, sonra zorlu kıvrımlar, uzun yaylar, dönüşler, geri dönüşler geldi. Bazen hızlı yürüyor, bazen neredeyse kıpırtısız kalıyordu. Ama ilerlemeye devam etti. Fikri anlamıştı ve gerekli irade de var gibi görünüyordu. Artık bana ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

Önerecek başka bir şeyim kalmadığından, sonucun tamamen ona bağlı olduğundan emindim.

Bu yüzden çenemi kapatıp izledim. Sinirliydim, ama kendi bedenimin sanki oradaki benmişim gibi beklenti içinde eğilmesini, dönmesini, kaymasını ve bastırmasını engelleyemiyordum.

Büyük Yay'a geldiği zaman canlı bir alevdi. İlerleyişi çok yavaştı, ama pes etmez bir havası vardı. Sonuç ne olursa olsun, değişmekte olduğunu, çoktan değiştiğini, Desen'in kendisini onun içine işlediğini, bu değişimin sonuna çok yaklaştığını biliyordum. Bir an durmuş gibi göründüğünde neredeyse haykıracaktım, ama kız bir kez ürperdi, sonra devam etti ve sözler boğazımda söndü. Son Perde'ye yaklaşırken alnımı koluma sildim. Sonuç ne olursa olsun, kuşkularını kanıtlamıştı.

Ancak Amber'in çocuklarından biri buraya kadar hayatta kalabilirdi.

Son Perde'yi delip geçmesi ne kadar sürdü, bilmiyorum.

Çabası zamansızlaştı ve o uzun anda kısılı kaldı. Aşırı yavaş çekimde alev alev bir resim gibiydi, onu saran bulut tüm odayı büyük, mavi bir mum gibi aydınlatıyordu.

Sonra geçti ve son kısa yaya girdi. Son üç adım Desen'in en güç kısmı olabilir. Çıkış noktasından önce bir tür psişik yüzey gerilimi insanın karşılaştığı fiziksel ataletle birleşir.

Yine durduğunu sandım, ama yalnızca öyle görünüyordu.

O üç adımın acı verici yavaşlığı birinin tai-chi yapmasını izlemek gibiydi. Ama tamamladı ve hareket etti. Eğer o son adım onu öldürmezse, tamamen serbest kalmış, eve gelmiş olacakta O zaman konuşabilirdik...

Son an uzadı, uzadı, uzadı. Sonra ayağının öne hareket ettiğini ve Desen'den çıktığını gördüm. Kısa süre sonra diğer ayak takip etti ve nefes nefese merkezde durdu.

"Tebrikler!" diye bağırdım.

Zayıfça sağ elini salladı ve solunu kaldırıp gözlerini siperledi. Bir dakika kadar o şekilde durdu. Desen'i yürümüş olanlar bu duyguyu anlar. Yine seslenmedim, kendine gelmesine, zaferinin tadını çıkardığı o sessizliği hissetmesine izin verdim.

Desen o sırada, yüründükten hemen sonra sık sık yaptığı gibi daha parlak yanıyordu. Bu mağaraya bir peri ülkesi niteliği veriyordu -mavi ışıklar ve gölgeler- ve uzak köşede, kör balıkların yüzdüğü o küçük, durgun gölü bir ayna haline getiriyordu. Bunun Coral için, Amber için ne anlamı olduğunu düşünmeye çalıştım...

Aniden doğruldu.

"Yaşayacağım," diye bildirdi.

"Güzel," diye yanıt verdim. "Artık bir seçeneğin var, biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şimdi Desenin seni herhangi bir yere nakletmesini isteyebilirsin," diye açıkladım. "Yani seni buraya getirmesini ya da süitine götürerek uzun bir yürüyüşten kurtarmasını isteyebilirsin. Arkadaşlığından çok hoşlansam da, oldukça yorgun olduğundan ikincisini seçmeni öneririm. Sonra güzel, sıcak bir banyo yaparsın ve yemek için uzun uzun giyinirsin. Seninle yemek odasında buluşuruz. Olur mu?"

Başını iki yana sallarken gülümsemekte olduğunu gördüm.

"Böyle bir fırsatı boşa harcamayacağım," dedi.

"Dinle, bu duyguyu bilirim," dedim. "Ama bence kendine haklın olmalısın. Çıkıp tuhaf bir yere gitmek tehlikeli olabilir ve henüz gölge yürüyüşü eğitimin olmadığı için geri dönmekte zorlanabilirsin."

"Bu bir tür irade ve beklenti meselesi, değil mi?" diye sordu. "İlerlerken çevreye imgeler empoze ediyorsun, değil mi?"

"Bundan daha zor," dedim. "Çıkış noktası olarak bazı niteliklerden faydalanmayı öğrenmen gerek. Normalde ilk gölge yürüyüşünde deneyimli biri sana eşlik eder..."

"Tamam, fikri anladım."

"Bu yeterli değil," dedim. "Fikirler iyidir, ama bir de geri beslemesi var. İşe yaramaya başladığı zaman hissettiğin belirli bir duygu var. Bu öğretilemez. Yaşanmalıdır ve emin olana kadar yanında bir rehber bulundurmalısın."

"Deneme yanılma iş görür gibi görünüyor."

"Belki," diye yanıt verdim. “Ama ya başın belaya girerse? Öğrenmeye başlamak için hiç uygun bir zaman olmaz. Oldukça dikkat dağıtıcı..."

"Tamam. Kafandakini anlattın. Neyse ki ben öyle bir duruma düşmeme sebep olacak bir şey planlamıyorum."

"Ne planlıyorsun?"

Doğruldu ve elini geniş bir hareketle salladı.

"Desen’i öğrendiğimden bu yana, buraya kadar gelebilirsem denemek istediğim bir şey var," dedi.

"Bu ne olabilir?"

"Ondan beni gitmem gereken yere göndermesini isteyeceğim."

"Anlamadım."

"Seçimi Desen’e bırakacağım."

Başımı iki yana salladım.

"O şekilde işlemiyor," dedim. “Ona seni nakletmesi için bir emir vermelisin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Öyle çalışıyor."

"Söylediğim şeyi hiç denedin mi?"

"Hayır. Hiçbir şey olmazdı."

"Birinin denediğini biliyor musun?"

"Zaman kaybı olur. Bak, Desen bir şekilde akıl sahibiymiş, kendi başına karar verebilirmiş ve bunu uygulayabilirmiş gibi konuşuyorsun."

"Evet," diye yanıt verdi. “Ve biraz önce yaşadığım deneyimden sonra beni çok iyi tanımış olmalı. Bu yüzden tavsiyesini alacağım ve..."

"Bekle!" dedim.

"Evet?"

"Bir şey olması durumunda nasıl geri döneceksin?"

"Yürürüm, sanırım. Demek bir şey olabileceğini itiraf ediyorsun."

"Evet," dedim. “Bilinçaltında bir yeri ziyaret etmek istiyor olman, Desen’in onu okuması ve ona emretmişçesine seni oraya götürmesi mümkün. Bu Desen’in akıl sahibi olduğunu kanıtlamaz. Yalnızca duyarlı olduğunu kanıtlar. Şimdi, orada duran ben olsaydım, böyle bir riske girmeye korkardım. Ya farkında olmadığım bir intihar eğilimim varsa? Ya da..."

"Uzatıyorsun," diye yanıt verdi. “Gerçekten uzatıyorsun."

"Yalnızca güvenli oynamanı öğütlüyorum. Keşfe çıkabileceğin bütün bir ömür var önünde. Bu gerçekten aptalca..."

"Yeter!" dedi. “Kararımı verdim, o kadar. Doğru geliyor.

Daha sonra görüşürüz, Merlin."

"Bekle!" diye haykırdım yine. “Tamam. Yapman gerekiyorsa yap. Ama bırak ilk önce sana bir şey vereyim."

"Ne?"

"Zor bir anda çıkış yolu. Burada."

Koz Kartlarımı çıkardım, kendi kartımı seçtim. Sonra hançerimi ve kınını kemerimden çözdüm. Kartı sapına sarıp mendilimle bağladım.

"Koz Kartlarının nasıl kullanıldığı konusunda fikrin var mı?"

"Gözlerini dikiyorsun ve iletişim gerçekleşene kadar söz konusu kişiyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Bu yeterli," dedim. “Benimkini al. Yanında götür. Eve dönmek istediğinde beni ara, seni alırım."

Desen’in üzerinden attım. Kolaylıkla yakaladı ve kemerine, kendininkinin karşısına astı.

"Teşekkürler," dedi doğrularak. “Sanırım artık deneyeceğim."

"Gerçekten işe yaraması durumunda, fazla oyalanma. Tamam mı?"

"Tamam," diye yanıt verdi ve gözlerini kapattı.

Bir an sonra gitmişti. Eyvah.

Desen’in kenarına gittim ve elimi üzerinde tuttum. Orada kıpırdanan güçleri hissedebiliyordum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedim. “Onu geri istiyorum."

Bir kıvılcım fırladı ve avucumu gıdıkladı.

"Gerçekten akıl sahibi olduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

Çevremdeki her şey dönmeye başladı. Bir an sonra baş dönmesi geçti ve fark ettiğim ilk şey, lambanın sağ ayağımın yanında durduğu oldu. Çevreme bakındığım zaman Desen’in karşı tarafında, kapının yanında durduğumu fark ettim.

"Alanın içindeydim ve ben çoktan ahenk kazandım," dedim. “Yalnızca bilinçsiz dışarı çıkma arzumdu."

Sonra lambayı aldım, kapıyı arkamdan kilitledim ve anahtarı çengele astım. O şeye hâlâ güvenmiyordum. Gerçekten yardım etmek isteseydi beni doğrudan odama götürürdü ve beni bunca basamaktan kurtarırdı.

Tünel boyunca seğirttim. Şimdiye dek yaşadığım en ilginç buluşmaydı.

Bölüm 6

Ana salondan geçip beni merdivenlere götürecek arka koridora yöneldiğimde siyah derilere, muhtelif paslı ve parlak zincirlere bürünmüş bir adam sağımdaki koridordan çıktı, durup ve bana baktı. Saçları portakal rengi ve Mohawk kesimliydi. Sol kulağında, bir tür elektrik prizine benzeyen bir şeyin yanında pek çok gümüş küpe vardı.

"Merlin?" dedi. “Sen iyi misin?"

"Şimdilik," diye yanıt verdim yaklaşıp bu loş ortamda adamı tanımaya çalışırken.

"Martin!" dedim. “Sen... değişmişsin."

Güldü.

"Çok ilginç bir gölgeden yeni döndüm," dedi. “Orada yaklaşık bir yıl yaşadım. Zamanın çılgın gibi koştuğu o yerlerden biri."

"Yüksek teknolojili, bir şehir olduğunu tahmin ediyorum...!

"Doğru."

"Ben senin kırlardan hoşlandığını sanırdım."

"Üstesinden geldim. Artık babamın neden şehirleri ve gürültüyü sevdiğini biliyorum."

"Sen de mi müzisyensin?"

"Biraz. Ama farklı tınılar. Yemeğe katılacak mısın?"

"Düşünüyorum. Temizlenip üstümü değiştirir değiştirmez."

"Orada görüşürüz o zaman. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Elbette, kuzen."

Yanından geçerken omzumu sıktı. Kavrayışı hâlâ güçlüydü.

Yürümeye devam ettim. Çok uzağa gitmeden bir Koz Kartı bağlantısı hissettim. Coral’ın geri dönmek istediğini düşünerek durdum ve hemen uzandım. Gözlerim hafifçe gülümseyen Mandor'la karşılaştı.

"Ah, çok güzel," dedi. “Yalnızsın ve güvende görünüyorsun."

Her şey berraklaşırken Fiona’nın yanında durduğunu, aslında çok yakınında durduğunu gördüm.

"Ben iyiyim," dedim. “Amber’e döndüm. Sen iyi misin?"

"Sağlam," dedi arkama bakarak, ama ötede duvar ve bir duvar halısından başka görecek şey yoktu.

"Gelmek ister misin?" diye sordum.

"Amber'i görmeyi çok isterim," diye yanıt verdi. "Ama bu zevkin bir başka zamanı beklemesi gerekecek. Şu anda biraz meşgulüz."

"Sorunların sebebini buldunuz mu?" diye sordum.

Fiona'ya, sonra yine bana baktı.

"Evet ve hayır," dedi. "Bazı ilgi çekici ipuçları bulduk, ama şu anda kesin bir şey yok."

"Ah, o zaman senin için ne yapabilirim?" diye sordum.

Fiona işaret parmağını uzattı ve aniden daha da berraklaştı. Daha iyi bağlantı için uzanıp Koz Kartıma dokunmuş olması gerektiğini düşündüm.

"Yaptığın o makinenin sebep olduğu bir şeyle karşılaştık," dedi. "Hayaletçark."

"Evet?" dedim.

"Haklısın. Akıl kazanmış -sosyal ve teknik yapay zeka."

"Turing testinden geçeceğinden emindim zaten."

"Ah, bundan kuşkum yok," diye karşılık verdi, "çünkü tanımı gereği Turing testi bir makinenin insanlara yalan söylemesini ve onları yanlış yönlendirmesini gerektirir."

"Neye varmaya çalışıyorsun, Fiona?" diye sordum.

"Bu sosyal bir yapay zeka değil. Tamamen asosyal," diye yanıt verdi. "Makinenin deli olduğunu düşünüyorum."

"Ne yaptı?" diye sordum. "Size saldırdı mı?"

"Hayır, fiziksel bir şey değil. Ama kaçık, yalancı, hakaretler yağdıran bir şey ve şu anda ayrıntılara giremeyecek kadar meşgulüz. Ama tatsız olamayacağını söylemiyorum. Bilmiyorum. Yalnızca ona güvenmemen gerektiği konusunda seni uyarmak istedik."

Gülümsedim.

"Bu kadar mı? Mesajın sonu mu?" dedim.

"Şimdilik," diye yanıt verdi ve parmağını indirip soldu.

Bakışlarımı Mandor'a kaydırdım ve herkes ulaşamasın diye makineye güvenlik önlemleri koyduğumu açıklamaya hazırlandım.

Ama daha çok Jurt'den bahsetmek istiyordum. Derken iletişimimiz aniden kesildi ye bir başka varlığın bana doğru uzandığını hissettim.

Duygu merakımı çekti. Zaman zaman birisi ile Koz Kartı iletişimi halindeyken bir başkası bağlantı kurmaya çalışsa ne olur, diye merak ederdim. Konferans görüşmesine mi dönüşürdü? İkinci arayan meşgul

sinyali mi duyardı? İkinci, beklemeye mi alınırdı? Ama bunu keşfedeceğimden kuşkuluydum.

İstatistik; olarak düşük bir olasılık gibi görünüyordu. Bununla beraber...

"Merlin, bebeğim. Ben iyiyim."

"Luke!"

Mandor ve Fiona kesinlikle kaybolmuştu.

"Artık gerçekten iyiyim, Merle."

"Emin misin?"

"Evet, kendime gelmeye başlar başlamaz hızlı şeride atladım. Bu gölgede seni gördüğümden beri günler geçti."

Güneş gözlükleri takmıştı ve yeşil bir mayo giymişti. Bir yüzme havuzunun yanında, büyük bir şemsiyenin gölgesinde oturmuştu, önünde büyük bir öğle yemeğinin kalıntıları duruyordu. Mavi bikinili bir hanımefendi havuza daldı ve görüş alanımdan geçti.

"Eh, bunu duyduğuma sevindim ve..."

"Ee, bana neler oldu? Kalede tutsakken birinin bana asit verdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Böyle mi oldu?"

"Çok olası görünüyor."

"Suyundan dolayı, sanırım," diye düşündü. “Tamam. Ben olayların dışındayken neler oldu?"

Ona ne kadarını anlatmak gerektiğini bilmek hep sorun olmuştu. Bu yüzden, “Konumumuz nedir?" diye sordum.

"Ah, şu mesele," dedi.

"Evet."

"Eh, bol bol düşünme şansım oldu," diye yanıt verdi, “ve pes ediyorum. Onur duygusu tatmin edildi. Bunu herkesin aleyhine çevirmek anlamsız. Ama bir kanguru duruşması için kendimi Random’ın ellerine teslim etmeyeceğim. Şimdi senin sıran: Amber söz konusu olduğunda nerede duruyorum? Omzumun üzerinden arkama bakmalı mıyım?"

"Kimse henüz öyle ya da böyle, bir şey söylemedi. Ama Random şimdi şehir dışında ve ben de yeni döndüm. Bu konuda diğerlerinin duyguları nasıl olabilir, henüz öğrenme şansım olmadı."

Güneş gözlüklerini çıkartıp beni inceledi.

"Random’ın şehir dışında olduğu gerçeği..."

"Hayır, senin peşinde olmadığını biliyorum," dedim, “çünkü Kash..." ve kendimi bir hece geç durdurabildim.

"Kashfa’da mı?"
"Öyle sanıyorum."
"Orada ne haltlar çeviriyor? Amber daha önce orasıyla hiç ilgilenmemişti."
"Bir... ölüm oldu," diye açıkladım. “Bir tür sarsıntı yaşanıyor."
"Ha!" dedi Luke. “O piç sonunda hak ettiğini buldu. Güzel! Ama... Hey! Neden Amber aniden harekete geçti, hu?"
"Bilmiyorum," dedim.
Güldü. “Gereksiz bir soru oldu," dedi. “Neler olup bittiğini görebiliyorum. Random’ın bir tarzı olduğunu itiraf etmek zorundayım. Dinle, tahta kimi geçirdiğini öğrenince beni ara, olmaz mı? Eski memleketimdeki olayları takip etmek isterim."
"Ah, elbette," dedim, böyle bir bilginin zararlı olup olamayacağını beceriksizce kestirmeye çalışarak. Şimdiye dek olmamışsa bile kısa sürede herkes tarafından bilinen bir şey olacaktı.
"Ee, başka neler oluyor? Vinta Bayie olan o, diğer kişi...?"
"Gitti," dedim. “Nereye gittiğini bilmiyorum."
"Çok tuhaf," diye düşüncelere daldı. “Onu son kez gördüğümüzü sanmıyorum. O Gail de olmuştu. Eminim. Geri dönerse bildir, olmaz mı?"
"Tamam. Yine çıkma teklif etmek mi istiyorsun?"
Omuzlarını silkti, sonra gülümsedi. “Zaman geçirmenin daha kötü yollarını biliyorum."
"Seni oyundan çıkarmadığı için şanslısın."
"Yapacağından o kadar emin değilim," diye yanıt verdi.
"Daima iyi anlaştık. Her neyse, aramamın asıl sebebi bunların hiçbiri değil..."
Bu kadarını çoktan tahmin ettiğimden başımı salladım.
"Annem nasıl?" diye sordu.
"Henüz kıpırdanmadı," diye yanıt verdim. “Güvende."
"Bu da bir şey," dedi. “Biliyorsun, bir kraliçenin o durumda olması hiç hoş değil. Bir askılık!"
"Katılıyorum," dedim. “Ama alternatifi ne?"
"Eh, aslında onun... serbest kalmasını isterim," dedi. “Bedeli ne olur?"
"Çok dikenli bir konu açıyorsun," dedim.
"Bu kadarını tahmin etmiştim."

"Bu intikam meselesinin arkasında onun olduğunu hissediyorum. Luke, seni herkesin peşine takan o. O bomba olayında olduğu gibi. Seni Amber’e karşı kullanılacak modern silahlar taşıyan özel bir ordu kurmaya cesaretlendirmek gibi. Her bahar beni indirmeye çalışmak gibi..."

"Tamam, tamam. Haklısın. Bunu inkar etmiyorum. Ama her şey değişti..."

"Evet. Planları başarısız oldu ve onu ele geçirdim."

"Kastettiğim bu değildi. Ben değiştim. Artık onu ve kendimi daha iyi anlıyorum. Artık beni ittirip kaktıramaz."

"O neden?"

"O sarhoşluk... Düşünce tarzımı biraz silkeledi. Annem ve benim hakkımda. Bunların bir kısmının anlamı üzerine düşünmek için zamanım oldu ve bana eskiden çektiği numaraları bir daha çekebileceğini sanmıyorum."

Kazığa bağlanmış, iblislerin işkence ettiği kızıl saçlı kadını hatırladım. Şimdi düşününce, aralarında bir benzerlik vardı.

"Ama o yine de annem," diye devam etti, “ve onu bu durumda bırakmak istemiyorum. Onu kurtarmak için nasıl bir anlaşma yapılabilir?"

"Bilmiyorum, Luke," diye yanıt verdim. “Henüz konu açılmadı."

"Eh, o aslında senin tutsağın."

"Ama planları hepimize karşıydı."

"Doğru, ama artık ona yardım etmeyeceğim. Planlarını gerçekleştirmek için gerçekten de benim gibi birine ihtiyacı var."

"Doğru. Ve sen yardım etmezsen, sana benzer birini bulmasını ne engelleyecek? Gitmesine izin verirsek yine tehlikeli olur."

"Ama artık neyin peşinde olduğunu biliyorsunuz. Bu ona büyük engel oluşturur."

"Onu daha da sinsi kılabilir."

İçini çekti. “Sanırım bunda doğruluk payı var," diye kabul etti. “Ama çoğu insan kadar satın alınabilir biridir. Yalnızca doğru bedeli bulabilme meselesi."

"Amber’in birini bu şekilde satın aldığını düşünemiyorum."

"Ben düşünebiliyorum."

"O kişi zaten burada tutsakken değil."

"Bu konuyu biraz karmaşıklaştırıyor," diye kabul etti. “Ama aşılmaz bir engel olduğunu sanmıyorum. Özgür haliyle size mobilya halinde

olduğundan daha faydalı olursa değil."
"Anlamadım," dedim. “Ne öneriyorsun?"
"Henüz hiçbir şey. Yalnızca seni yokluyorum."
"Yeterince adil. Ama diğer yandan, tarif ettiğin gibi bir durumun doğacağını sanmıyorum. Tutsakken olduğundan daha faydalı... Sanırım fayda neredeyse oraya gideriz. Ama bunlar yalnızca laf."
"Yalnızca birkaç tohum ekmeye çalışıyorum. Şu anda en büyük endişen ne?"
"Benim mi? Kişisel olarak mı? Gerçekten bilmek istiyor musun?"
"Kesinlikle."
"Tamam. Deli kardeşim Jurt görünüşe göre Kale’deki büyücü Maske ile ittifak yapmış. İkisi benim peşimde. Jurt bu akşam bir girişimde bulundu, ama aslında bunun Maske’nin meydan okuması olduğunu görebiliyorum. Kısa süre sonra ben onların peşine düşeceğim."
"Hey, bir kardeşin olduğunu bilmiyordum!"
"Yarım kan kardeşiz. İki tane daha var. Ama onlarla anlaşabiliyoruz. Jurt uzun süredir peşimdeydi."
"Bu gerçekten de dikkate değer. Onlardan hiç bahsetmemiştin."
"Ailelerimizden hiç bahsetmezdik. Unuttun mu?"
"Evet. Ama şimdi beni meraklandırdın. Bu Maske kim? Ondan daha önce bahsettiğini hatırlar gibiyim. Sharu Garul değil mi?"
Başımı iki yana salladım.
"Anneni içkaleden çıkardığım zaman bacağına RİNALDO ismi kazınmış benzer bir yaşlı adam heykelini orada bıraktım. O sırada Maske ile büyü değiş tokuşu yapıyordum."
"Çok tuhaf," dedi Luke. “Demek adam orayı gaspetmiş. Bana asit veren o muydu?"
"Çok olası görünüyor."
"O zaman anneme yaptıklarının dışında verecek hesabı var. Jurt ne kadar zorludur?"
"Eh, fenadır. Ama biraz da beceriksizdir. En azından ne zaman benimle mücadeleye girse işi berbat etti ve bir parçasını arkada bıraktı."
"Hatalarından ders alıyor olabilir, biliyorsun."
"Bu doğru. Ve sen bahsedince aklıma geldi. Bugün gizemli bir şey söyledi. Çok güçlü olmak üzereymiş gibi konuştu."

"Eyvah," dedi Luke. “Bu Maske onu bir kobay faresi olarak kullanıyor gibi görünüyor."

"Ne için?"

"Güç Kaynağı, dostum. Bildiğin gibi içkalede istikrarlı bir saf enerji kaynağı var. Dört dünyanın orada bir araya gelmesinden kaynaklanıyor."

"Biliyorum. Hareket halinde gördüm."

"Bu Maske’nin hâlâ onu kontrol etmeye çalışma sürecinde olduğunu hissediyorum."

"Son karşılaştığımızda oldukça iyi kontrol ediyordu."

"Evet, ama bir prize fiş sokmaktan daha fazlası gerekir. Muhtemelen henüz yeni farkına vardığı ve keşfetmekte olduğu bir sürü incelik var."

"Örneğin?"

"Bir insanı ona boğarsan, eğer doğru şekilde korunuyorsa, gücü, dayanıklılığı ve büyü yetenekleri konusunda harikalar yaratır. Bu kısım biraz eğitimi olan birinin öğrenmesi için kolay. Ben de yaşadım. Ama ihtiyar Sharu’nun notları laboratuvarındaydı ve içlerinde daha fazlası vardı. Bedenin bir kısmını enerji haline getirmek, enerjiyle doldurmak. Çok tehlikeli.

Kolayca ölümcül hale gelebilir. Ama işe yararsa özel bir şey olursun, bir tür süpermen, bir tür canlı Koz Kartı."

"Bunu daha önce de işittim, Luke..."

"Muhtemelen," diye yanıt verdi. “'Babam da bu süreçten geçti..."

"İşte bu!" dedim. “Corwin, Brand’in bir tür canlı Koz Kartı olduğunu söylemişti. Onu çivilemek neredeyse imkansız olmuş."

Luke dişlerini gıcırdattı.

"Affedersin," eledim. “Ama terimi böyle duydum. Demek

Brand’in gücünün sırrı buymuş..."

Luke başını salladı.

"Maske’nin bu işin nasıl yapıldığını bildiğini ve kardeşin üzerinde denemeye hazırlandığı izlenimi altındayım."

"Lanet olsun!" diye yorum yaptım. “Tek ihtiyaç duyduğum buydu. Büyülü bir varlık ya da doğal bir güç -ya da her ne haltsa- olarak Jurt. Bu ciddi. Süreç hakkında ne biliyorsun?"

"Ah, teorik olarak çoğunu biliyorum. Ama ben olsam uğraşmazdım. İnsanlığından bir şeyler götürdüğüne inanıyorum. Sonradan başkalarına ve

insani değerlere pek önem vermemeye başlıyorsun. Sanırım babama olan kısmen buydu."

Ne diyebilirdim ki? Belki bu kısmı doğruydu, belki değildi.

Luke’un babasının ihaneti için dışsal bir sebebe ihtiyaç duyduğundan emindim. Öyle olmadığını öğrensem bile itiraz etmeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bir kahkaha attım.

"Jurt söz konusu olduğunda," dedim, “farkı ayırt etmenin yolu olmaz."

Luke gülümsedi. Sonra, “Öyle bir adama ve bir büyücüye kendi çöplüklerinde saldırmaya kalkarsan ölebilirsin."

"Başka ne seçeneğim var ki?" diye sordum. “Benim peşimdeler. Şimdi harekete geçmem daha iyi. Jurt henüz o süreçten geçmedi. Ne kadar sürer?"

"Eh, oldukça karmaşık hazırlıklar vardır, ama bazıları için öznenin orada olması gerekmez. Her şey Maske’nin çalışmalarında ne kadar ilerlediğine bağlı."

"O zaman hızlı hareket etsem iyi olacak."

"Oraya yalnız gitmene izin veremem," dedi. “Bu intihar anlamına gelebilir. Mekanı biliyorum. Aynı zamanda Gölge’de hazır bekleyen küçük bir paralı asker birliğim var. Onları içeri sokabilirsek, nöbetçileri oyalayabilir ve belki o sırada biz ikisinin işini bitirebiliriz."

"Senin cephaneler orada işe yarar mı?"

"Hayır. Planör saldırısını yaparken denedik. Kol gücüne karşı kol gücü. Belki zırh ve uzun hançerler de. Düşünmem gerek."

"İçeri girmek için Desen’i kullanabilirdik, ama birlikler giremez... ve Koz Kartları o mekan için güvenilir değil."

"Biliyorum. Bu konuda da düşünmem gerek."

"O zaman Jurt ve Maske’ye karşı sen ve ben oluruz. Buradakilere söyleyecek olursam Random dönene kadar beni durdurmaya çalışırlar ve o zaman çok geç olabilir."

Gülümsedi. “Biliyorum, o konuda annem gerçekten faydalı olabilir," dedi. “Kaynak hakkında benden daha çok şey biliyor. “

"Hayır!" dedim. “Beni öldürmeye çalıştı."

"Sakin ol, dostum. Sakin ol," dedi. “Önce dinle."

"Dahası, karşılaştıkları son seferde Maske’ye karşı yenildi. Bu yüzden askılığa dönüştü."

"Şimdi ihtiyatlı olması için daha fazla sebep. Her neyse, hile olmalı, beceri değil. Annem iyidir. Maske onu şaşırtmış olmalı. Gerçek bir destek

olurdu, Merle."

"Hayır! Hepimizin ölmesini istiyor!"

"Ayrıntılar," diye açıkladı. “Caine’den sonra kalanınız yalnızca sembolik düşmanlarsınız. Maske gerçek bir düşman. Annemden bir şey aldı ve hâlâ elinde. Seçme şansı verilirse Maske’nin peşine düşer."

"Ve başarılı olursak daha sonra Amberin aleyhine döner."

"Hiç de değil," dedi. “Planımın güzelliği burada."

"Dinlemek istemiyorum."

"Çünkü kabul edeceğini biliyorsun, değil mi? Tüm sorunlarını çözmenin bir yolunu buldum. Bir barış hediyesi olarak, sizlerle düşmanlığını unutması için anneme Kale’yi ver."

"Bu korkunç gücü ona teslim mi edeyim?"

"Onu size karşı kullanacak olsa, uzun zaman önce yapardı. Kullanmaktan büyük ölçüde korkuyor. Kashfa elden gitmişken bir şeyleri elde tutma şansına balıklama atlayacaktır. Fayda işte burada."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Amber’de askılık olmaktansa Kale’de kraliçe olmak yeğdir."

"Lanet olsun sana, Luke. Her zaman en aptalca şeyin kulağa çekici gelmesini başarıyorsun."

"Bu bir sanat," diye yanıt verdi. “Ne diyorsun?"

"Bu konuda düşünmem gerek," dedim.

"Çabuk düşünsen iyi olur. Şu anda Jurt parıltıda banyo yapıyor olabilir."

"Bana baskı yapma, dostum. Sana düşünürüm, dedim. Bu sorunlarımdan yalnızca bir tanesi. Şimdi gidip yemek yiyeceğim ve bunları düşüneceğim."

"Bana diğer sorunlarından da bahsetmek ister misin? Belki bir şekilde onları da pakete dahil edebilirim."

"Hayır, lanet olası! Seni ararım... kısa süre sonra. Tamam mı?"

"Tamam. Ama annemi büyüden kurtardığında yanında olsam iyi olur. Sakinleştirmek için. Büyüyü nasıl bozacağını keşfettin, değil mi?"

"Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben nasıl yapacağımdan emin değildim ve şimdi durup bu konu üzerinde çalışamam. Buradaki işimi bitirip birlikleri hazırlamaya gideceğim," dedi, havuzdan çıkan bikinili kadını izleyerek. “Ara beni."

"Tamam," dedim ve gitti.

Lanet olsun. Şaşırtıcı. Luke'un o satış ödüllerini kazanıp durmasına şaşmamak gerek. Jasra hakkındaki duygularıma rağmen iyi bir öneri olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ve Random onu tutsak olarak alıkoymamı emretmemişti. Elbette, birlikte olduğumuz son seferden bu yana bana pek bir şey söyleme fırsatı bulamamıştı. Ama kadın gerçekten Luke'un söylediği gibi mi davranacaktı? Mantıklı geliyordu, ama insanlar mantıklı davranmaları gerektiği zamanlarda nadiren öyle yaparlar.

Koridordan geçtim ve arka merdivenleri kullanmaya karar verdim. Ben dönerken tepede duran bir şekil olduğunu gördüm. Bir kadındı ve diğer tarafa bakıyordu. Saçları çok siyahtı ve çok güzel omuzları vardı...

Adımlarımı duyunca döndü ve Nayda olduğunu gördüm.

Yüzümü inceledi.

"Lord Merlin," dedi, “kardeşimin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Sizinle çıktığını öğrendim."

"Bazı sanat eserlerine bakıyordu ve sonra yapacak küçük bir işi de vardı," diye yanıt verdim. “Tam olarak nereye gidecekti, emin değilim, ama kısa süre sonra geri döneceği izlenimini bıraktı bende."

"Tamam," dedi. “Yemek zamanı geliyor ve bize katılacağı düşünüyorduk. Geziden hoşlandı mı?"

"Hoşlandığına inanıyorum," dedim.

Son zamanlarda biraz canı sıkkındı. Bu yolculuğun onu neşelendireceğini umuyorduk. Bu geziyi dört gözle bekliyordu."

"Yanından ayrıldığım zaman oldukça neşeli görünüyordu," diye itiraf ettim.

"Ah, nerede oldu bu?"

"Buralarda," dedim.

"Nereye gittiniz?"

"Kasaba çevresinde uzun bir yürüyüş yaptık," diye açıkladım. “Ona sarayı da gezdirdim."

"O zaman şimdi sarayda mı?"

"Onu son gördüğümde öyleydi. Ama çıkmış olabilir."

"Anlıyorum," dedi. “Daha önce sizinle uzun uzun konuşamadığım için üzüldüm. Sanki sizi uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyorum."

"Öyle mi?" dedim. “Neden?"

"Defalarca dosyalarınızı okudum. Büyüleyici."

"Dosya mı?"

"Bu meslekte karşı karşıya geleceğimiz insanlar hakkında dosya tuttuğumuz bir sır değil. Elbette Amber ailesindeki herkes için bir dosya var, diplomasi ile fazla ilgisi olmayanlar hakkında bile."

"Bu konuda hiç düşünmemiştim," dedim, “ama mantıklı geliyor."

"Elbette ilk günleriniz biraz eksik ve son zamanlarda yaşadığınız sorunlar çok kafa karıştırıcı."

"Benim için de öyle," dedim. “Dosyayı güncellemeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır, yalnızca merak ettim. Sorunlarınızın Begma ile ilgili kısımları varsa, bizi de ilgilendirir."

"Hepsini bilmeniz nasıl mümkün olabilir?"

"Çok iyi istihbarat kaynaklarımız var. Küçük krallıklarda genellikle böyledir."

Başımı salladım.

"Kaynaklarınızı açıklamanız için ısrar etmeyeceğim, ama gizli bilgileri satışa çıkarmadık."

"Beni yanlış anlamayın," dedi. “O dosyayı güncellemeye çalışmıyorum. Size yardımım dokunabilir mi, anlamaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum," dedim. “Ama bana nasıl yardım edebilirsiniz, bilemiyorum."

Bir dizi mükemmel diş göstererek gülümsedi.

"Daha fazlasını bilmeden kesin konuşamam," dedi. “Ama yardım istediğinize karar verirseniz -ya da yalnızca konuşmak- gelin ve beni görün."

"Kabul," dedim. “Yemekte görüşürüz."

"Daha sonra da, umarım," dedi yanımdan geçip koridora dönerken.

Son cümle ile Ne demek istedi, diye merak ettim. Bir randevuyu mu kastetmişti? Eğer öyleyse amacını çok açık etmişti. Yoksa yalnızca bilgi alma arzusunu mu ifade etmişti? Emin değildim.

Odama doğru yürürken ileride tuhaf bir aydınlanma gördüm: Yirmi, otuz santim genişliğinde parlak, beyaz bir bant iki duvar boyunca uzanıyor, tavanı ve zemini aşıyordu. Yaklaşırken yavaşladım, ben yokken birinin yeni bir aydınlatma yöntemi uygulayıp uygulamadığını merak ettim.

Yerdeki bandın üzerinden atladım ve ışığın kendisi, hariç her şey yok oldu. Işık mükemmel bir çembere dönüştü, bir kez çevremde döndü, ben merkezdeyken o ayaklarım hizasına yerleşti. Aniden çemberin ötesinde

dünya belirdi, kubbe seklinde yeşil otlar gibi göründü. Üzerinde durduğum yüzey kırmızımsı, düzensiz ve solgun ışık altında ıslak görünüyordu.

İri bir balık yüzerek yanımdan geçip gidene kadar su altında, bir mercan kayalığında durduğumu fark etmedim.

"Bu cehennem kadar güzel," dedim, “ama ben daireme ulaşmaya çalışıyorum."

"Yalnızca biraz gösteriş yapıyorum," dedi, büyü çemberimin çevresinde ürkütücü bir şekilde yankılanan tanıdık bir ses. “Ben tanrı mıyım?"

"Kendine ne dersen de," dedim. “Kimse sana itiraz etmez."

"Tanrı olmak eğlenceli olabilirdi."

"O zaman bu beni ne yapıyor?" diye sordum.

"Bu güç bir teolojik soru."

"Teolojikmiş, kıçımın kenarı. Ben bir bilgisayar mühendisiyim ve seni benim yaptığımı biliyorsun, Hayalet."

İç çekişe benzer bir ses, denizaltı hücremi doldurdu.

"İnsanın köklerinden kopması zor oluyor."

"Neden deniyorsun? Köklerde yanlış olan ne? En iyi bitkilerin kökleri vardır."

"Yukarıda güzel çiçekler, aşağıda çamur ve batak."

"Senin durumunda metal ve ilginç bir dondurumlu ortam -ve birkaç şey daha- hepsi tertemiz."

"O zaman belki ihtiyaç duyduğum şey çamur ve bataktır."

"Kendini iyi hissediyor musun, Hayalet?"

"Hâlâ kendimi bulmaya çalışıyorum."

"Herkes bu tür aşamalardan geçer. Benden pas."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ne zaman? Nasıl? Neden?"

"Söylemek hile olur. Dahası, herkes için farklı."

Önümden bir balık sürüsü geçti -küçük siyah-kırmızı çizgili şeyler.

"Bu her şeyi bilme meselesini pek beceremiyorum..." dedi

Hayalet bir süre sonra.

"Sorun değil. Buna kimin ihtiyacı var ki?" dedim.

"...Ve hâlâ her şeye gücü yetme meselesi üzerinde çalışıyorum."

"Bu da zor," diye kabul ettim.

"Çok anlayışlısın baba."

"Deniyorum. Özel sorunların var mı?"

"Varoluşçu olanlar dışında mı?"

"Evet."

"Hayır. Seni buraya Mandor isminde birine karşı uyarmak için getirdim. O..."

"Benim ağabeyim," dedim.

Bir sessizlik oldu.

Sonra, “Bu onu amcam yapar, değil mi?"

"Sanırım."

"Ya yanındaki hanımefendi? O..."

"Fiona benim halam."

"Benim büyük halam. Eyvah!"

"Sorun ne?"

"Akrabalar hakkında kötü konuşmak iyi değildir, değil mi?"

"Amber’de değil," dedim. “Amber’de biz bunu hep yaparız."

Işık çemberi yine yuvarlandı. Koridora döndük.

"Artık Amberde olduğumuza göre," dedi, “onlar hakkında kötü konuşmak istiyorum. Senin yerinde olsam onlara güvenmezdim. Biraz deli olduklarını düşünüyorum. Aynı zamanda hakaret ediyorlar ve yalan söylüyorlar."

Kahkaha attım. “Gerçek bir Amberli olmaya başlıyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Biz böyleyiz işte. Endişelenecek bir şey yok. Aranıza ne girdi?"

"İzin verirsen bunu kendim halletmek istiyorum."

"Sen ne diyorsan en iyisidir."

"Yani seni onlara karşı uyarmama gerek yok mu?"

"Hayır."

"Tamam. Asıl endişem buydu. Sanırım şimdi gidip çamur ve batak meselesini deneyeceğim..."

"Dur!"

"Ne?"

"Bugünlerde Gölge’de bir şeyler nakletme konusunda oldukça iyi görünüyorsun."

"Gelişiyor gibiyim, evet."

"Ya bir savaşçı birliği ve önderleri?"

"Sanırım bunu becerebilirim."

"Ve beni."

"Elbette. Bahsettiğin bu kişiler nerede ve nereye gitmek istiyorsun?"

Elimi cebime daldırdım, Luke'un Koz Kartını buldum ve önümde kaldırdım.

"Ama... Güvenmemem konusunda beni uyardığın kişi bu," dedi Hayalet.

"Artık sorun değil," dedim. "Sırf bu seferlik. Ama başka şeyler için değil. Olaylar biraz değişti."

"Anlamıyorum. Ama sen öyle diyorsan."

"Onu bulup her şeyi hazırlayabilir misin?"

"Yapabilmeliyim. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Dört Dünya Kalesi'ni biliyor musun?"

"Evet. Ama orası tehlikeli bir yer, baba. Gelip gitmesi zor. Ve beni ele geçirmek için bana büyü yapmaya çalışan kızıl saçlı kadın orada."

"Jasra."

"Adını bilmiyorum."

"O Luke'un annesi," diye açıkladım, Luke'un Koz Kartını sallayarak.

"Kötü kan," diye bildirdi Hayalet. "Belki ikisiyle de uğraşmamalıyız."

"Kadın da bizimle gelebilir," dedim.

"Ah, hayır. O tehlikeli bir kadın. Onu yanımızda istemiyorum. Özellikle de güçlü olduğu bir yerde. Beni yine ele geçirmeye çalışabilir. Başarılı olabilir."

"Başka sorunlarla meşgul olacak," dedim, "ve ona ihtiyacım var. Bu yüzden onu da paketin parçası olarak düşünmeye başla."

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Korkarım evet."

"Oraya ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Bu kısmen Luke'un birliklerinin ne zaman hazır olacağına bağlı. Neden gidip öğrenmiyorsun?"

"Tamam. Ama hâlâ o insanlarla oraya giderek hata yapıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Yardım edebilecek birine ihtiyacım var ve planım hazır," dedim.

Hayalet küçülerek bir nokta oldu ve kayboldu.

Derin bir nefes aldım, iç çekmek konusunda fikrimi değiştirdim ve en yakın kapıya ilerledim. O kadar uzakta değildi.

Ona uzanırken bir Koz Kartı bağlantısının kıpırtısını duydum.

Coral?

Kendimi ona açtım. Yine Mandor belirdi önümde.

"Sen iyi misin?" diye sordu hemen. “İletişim tuhaf bir şekilde kesildi."

"Ben iyiyim," dedim ona. “Hayatta bir kez olacak bir şekilde kesildi. Endişelenecek bir şey yok."

"Biraz sinirli görünüyorsun."

"Çünkü tüm evrenin güçleri beni yavaşlatmaya çalışırken aşağı kattan yukarı kata çıkmak epey uzun sürüyor."

"Anlamıyorum."

"Zor bir gün oldu," dedim. “Daha sonra görüşürüz."

"Seninle bu fırtınalar ve yeni Desen hakkında biraz daha konuşmak istiyordum..."

"Daha sonra," dedim. “Birinin aramasını bekliyorum."

"Affedersin. Acelesi yok. Daha sonra ararım."

İletişimi kesince çengele uzandım. Hayalet’i bir sekretere dönüştürsem herkesin sorunlarını çözüp çözmeyeceğini merak ettim.

Bölüm 7

Pelerinimi Jasra'ya, silah kemerimi yatak başlığına astım. Çizmelerimi temizledim, elimi yüzümü yıkadım, süslü, fildişi bir gömlek buldum -kabarık, brokar, işlemeli- ve gri bir pantolonla beraber üzerime geçirdim. Sonra koyu mor ceketimi fırçaladım. Bir zamanlar cekete, giyenin olduğundan daha cazip, esprili ve güvenilir görünmesini sağlayacak bir büyü yapmıştım. Bundan biraz faydalanmak için iyi bir vesile gibi görünüyordu.

Saçlarımı fırçalarken kapı çalındı.

"Bir dakika," diye seslendim.

İşimi bitirdim. Sonunda hazırdım ve muhtemelen biraz da geç kalmıştım-sonra kapıya gittim, sürgüyü çekip açtım.

Bill Roth kahverengiler ve kırmızılar içinde, yaşlanmakta olan bir paralı asker birliği kumandanı gibi duruyordu.

"Bill!" dedim, elini, kolunu ve omzunu kavradım, onu içeri aldım. "Seni görmek ne güzel. Bazı sorunları henüz geride bıraktım ve daha fazlası için yola çıkmak üzereydim. Sarayda olup olmadığını bilmiyordum. Olaylar biraz yavaşlar yavaşlamaz seni arayacaktım."

Gülümseyip omzuma hafif bir yumruk attı.

"Yemeğe katılacağım," diye yanıt verdi, "Hendon senin de katılacağını söyledi. Ama o Begmalılar burada olduğu için gelip seninle yürümeyi düşündüm."

"Ah. Haber var mı?"

"Evet. Luke hakkında yeni bir şey var mı?"

"Biraz önce onunla konuştum. Kan davasını bıraktığını söyledi."

"Bana bahsettiğin duruşmada kendim haklı çıkarmak istemesi olasılığı var mı?"

"Konuşma tarzına bakılırsa yok."

"Çok kötü. Pek çok araştırma yaptım ve kan davası savunmasıyla ilgili bir sürü güzel örnek buldum. Örneğin amcan Osric, annesinin tarafından bir akrabasının ölümü üzerine Karm ailesinin tamamına kan davası başlatmış. Oberon o günlerde Karm ile özellikle dostça ilişkiler içindeymiş ve Osric ailenin üç üyesini öldürmüş. Ama Oberon duruşmada daha önceki davalara

dayanarak onu beraat ettirmiş, hatta bir tür genel kural koyacak kadar ileri gitmiş..."

"Oberon aynı zamanda korkunç bir savaşta onu özellikle ön saflara yollamış," diye sözünü kestim, “ve Osric geri dönmemiş."

"Bu kısmı bilmiyordum," dedi Bili, “ama mahkemede temize çıkmış."

"Luke’a bundan bahsetmem gerekecek," dedim.

"Hangi kısmından?" diye sordu.

"İkisinden de," diye yanıt verdim.

"Sana asıl söylemek istediğim bu değildi," diye devam etti.

"Askeri düzeyde bazı şeyler oluyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Göstermek daha kolay," diye açıkladı. “Yalnızca bir dakika alır."

"Tamam. Gidelim," diye kabul ettim ve koridorda ilerleyen Bill’i takip ettim.

Arka merdivenlerde yol gösterdi, sonra basamakların dibinde sola döndü. Mutfağı geçtik, arkaya dönen bir başka koridoru takip ettik. Biz yürürken ileriden takırtılar duydum.

Bill’e bakınca başını salladı.

"Daha önce benim işittiğim de buydu," dedi. “Buralardan geçiyordum. Sesi duyunca bu yöne döndüm. Burada her şey merakımı uyandırıyor."

Bu merak duygusunu anlayarak başımı salladım. Özellikle seslerin ana silah deposundan geldiğini bilirken.

Hareketliliğin ortasında Benedict durmuş, bir tüfek namlusundan başparmak tırnağına bakıyordu. Aniden başını kaldırınca göz göze geldik. Çevresinde silah taşıyan, silah temizleyen, silah yığan, belki bir düzine adam vardı.

"Kashfa’da olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleydim," diye yanıt verdim.

Ona sözlerine devam etmesi bir şans verdim, ama gerisi gelmedi. Benedict konuşkanlığıyla tanınmaz.

"Eve yaklaşmış bir şeylere karşı hazırlanır gibisiniz," diye yorum yaptım, barut tozunun burada faydasız olduğunu ve özel cephanenin yalnızca Amber’de ve bazı komşu krallıklarda patladığını bilerek. *

"Tedbirli olmak her zaman iyidir," dedi.

"Bunu biraz açmak ister miydin?" diye sordum.

"Şimdi değil," diye yanıt verdi, beklediğim yanıttan iki kat uzun bir yanıt vererek ve gelecekte aydınlanacağım konusunda bir umut uyandırarak.

"Hepimiz katılmalı mıyız?" diye sordum. “Şehre tahkimat yapmalı mıyız? Silahlanmalı ve..."

"Buna gerek kalmayacak," dedi. “Kendi işine bak."

"Ama..."

Sırtını döndü. Sohbetimizin sona erdiği gibi bir his vardı içimde. Sonraki sorularımı duymazdan gelince bundan emin oldum. Omuzlarımı silkerek ve Bill’e döndüm.

"Gidip yemek yiyelim," dedim.

Koridorda yürürken Bili alçak sesle, “Bunun ne anlama geldiği konusunda herhangi bir fikrin var mı?" dedi.

"Dalt buralarda," dedim.

"Benedict, Random ile birlikte Begma’daydı. Dalt orada sorun yaratıyor olabilir."

"Daha yakında olduğunu hissediyorum."

"Dalt Random’ı ele geçirdiyse..."

"İmkansız," dedim, her tarafım ürpererek. “Random Koz Kartı kullanarak dilediği zaman buraya gelebilir. Hayır. Amber’i savunmaktan bahsettiğim ve Benedict, 'Buna gerek kalmayacak,' dediği zaman, yakında olan bir şeylerden bahsettiğini hissettim. Kontrol altında tutabileceğine inandığı bir şey."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye kabul etti: “Ama sonra sana tahkimat için endişelenmemeni söyledi."

"Benedict tahkimata gerek olmadığını düşünüyorsa, o zaman tahkimata gerek yoktur."

"Toplar patlarken vals yapıp şampanya içeceğiz, eyle mi?"

"Benedict sorun yok diyorsa."

"O adama gerçekten güveniyorsun. O olmasa ne yapardın?"

"Daha endişeli olurdum," dedim.

Başını iki yana salladı. “Beni affet," dedi. “Efsanelerle tanışmaya alışık değilim."

"Bana inanmıyor musun?"

"İnanmamalıyım, ama inanıyorum. Sorun bu." Köşeyi dönüp merdivene yönelirken sessiz kaldı. Sonra ekledi, “Babanla konuşurken de hep böyle olurdu."

"Bill," dedim, merdiveni çıkmaya başladığımızda. “Babamı hafızasını kazanmadan, sadece Cari Corey olduğu zamanlarda da tanıyordun. Belki yanlış yapıyorum. Yaşamının o aşamasından, şimdi nerede olduğunu açıklayacak bir şey hatırlıyor musun?"

Bir an durdu ve bana baktı.

"Bu konuyu düşünmediğimi sanma, Merle. Buradaki işi bittikten sonra Corey olarak bulaşmış olduğu ve sonuna dek takip etmek zorunda hissettiği bir şey olup olmadığını defalarca merak ettim. Ama o yeniden doğuş hali içinde bile çok ağzı sıkı bir insandı. Ve ikilemlerle dolu. Bir sürü değişik orduda çalıştı ve bu bana yeterince mantıklı geliyor. Ama aynı zamanda beste yapardı ki bu onun sert imgesine aykırıydı."

"Uzun zaman yaşadı. Çok şey öğrenmiş, çok şey hissetmiştir."

"Kesinlikle ve bu neye bulaşmış olduğunu tahmin etmeyi güçleştiriyor. Bir iki kez, içki içerken, tanıdığını tahmin edemeyeceğim sanatçılardan ve bilimadamlarından bahsetmişti. Asla sadece Cari Corey olmadı. Ben onu tanıdığımda birkaç yüzyıllık Yeryüzü hafızası vardı. Bu kolayca anlaşılamayacak kadar karmaşık bir karakter oluşturmuş. Geri döndüyse bile nereye geri dönmüş olabileceğini bilemiyorum."

Merdiveni tırmanmaya devam ettik. Neden Bill’in söylediklerinden fazlasını bildiğini hissediyordum?

Yemek odasına yaklaştığımızda müzik sesi duydum. İçeri girdiğimizde Llewella bana pis pis baktı. Uzak duvarın dibindeki bir masada yemeklerin sıcak tutulduğunu ve henüz hiç kimsenin oturmamış olduğunu gördüm. İnsanlar ellerinde içkiler ayakta durarak konuşuyorlardı ve biz girerken çoğunun bakışları bize yöneldi. Sağımda üç müzisyen çalıyordu. Yemek masası solumda, güney duvarındaki büyük pencerenin yanındaydı ve aşağıdaki şehrin muhteşem bir manzarasını sunuyordu. Kar hâlâ hafif hafif yağıyor, manzaranın parlaklığı üzerine hayaletsi bir perde örtüyordu.

Llewella çabucak yaklaştı.

"Herkesi beklettin," diye fısıldadı. “Kız nerede?"

"Coral mı?"

"Başka kim olabilir?"

"Nereye gittiğinden emin değilim," dedim. “Birkaç saat önce ayrıldık."

"Ee, geliyor mu, gelmiyor mu?"

"Emin değilim."

"Artık daha fazla bekleyemeyiz," dedi. “Ve oturma düzeni berbat oldu. Ne yaptın, kızı bitkin mi düşürdün?"

"Llewella..."

Peltek Rebma lehçesinde anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

Sanırım anlamamam daha iyiydi. Sonra dönüp Vialle’ye yürüdü.

"Başın büyük belada evlat," diye yorum yaptı Bill yanımda.

"O oturma düzenini yeniden ayarlarken biz bara gidelim."

Ama şarap uşağı bir tepsi üzerinde iki içkiyle yaklaşıyordu bile.

"Bayle’nin en iyisi," dedim, kadehleri alırken.

Yudumlayınca haklı olduğumu gördüm. Bu beni biraz yüreklendirdi.

"Herkesi tanımıyorum," dedi Bill. “Vialle’nin yanındaki, kırmızı kuşaklı adam kim?"

"Orkuz, Begma başbakanı," dedim, “ve Martin ile konuşan çekici, sarı-kırmızı elbiseli kadın da kızı Nayda. Coral -biraz önce uğruna paspas edildiğim- kadının kız kardeşi."

"Hı-hı. Peki gözlerini iri iri açmış Gerard’a bakan iri, sarışın kadın kim?"

"Bilmiyorum," dedim. “Orkuz’un sağındaki adamla kadını da tanımıyorum."

İçlere doğru yürüdük. Kabarık süslerin içinde biraz rahatsız görünen Gerard yanındaki kadını Begma büyükelçisinin asistanı Dretha Gannel olarak tanıttı. Büyükelçinin Orkuz’un yanında duran kadın olduğu anlaşıldı ve adının Ferla Quist olduğunu öğrendim. Yanındaki adam sekreteriydi ve adı Cade gibi bir şeydi. Biz o yana bakarken Gerard bizi Ferla ile baş başa bırakarak sıvışmaya çalıştı. Ama kadın kolumu yakaladı ve filo hakkında bir şey sordu. Gülümsedim, başımı salladım ve uzaklaştım. Bill de benimle geldi.

"Aman Tanrım! Martin değişmiş!" diye bildirdi aniden. “Tek kişilik rock video klibi gibi görünüyor. Neredeyse tanımayacaktım. Daha geçen hafta..."

"Onun için bir seneden fazla oldu," dedim. “Kendini bir sokak sahnesinde bulmuş."

"Acaba bitirdi mi?"

"Bunu sormaya fırsatım olmadı," diye yanıt verdim, ama aklıma tuhaf bir düşünce geldi. Rafa kaldırdım.

Müzik o sırada sustu, Llewella boğazını temizledi ve Hendon’un yeni oturma düzenini açıklayacağını belirtti. Ben masanın sonundaydım ve daha sonra Coral’ın soluma, Cade’in sağıma oturmasının planlandığını öğrendim.

Aynı zamanda Llewella’nın Coral’ın yerine oturtabilmek için son dakikada Flora’ya ulaşmaya çalıştığını, ama Flora’nın bağlantı girişimlerini reddettiğini öğrendim.

Başta Vialle vardı ve Llewella sağına, Orkuz soluna oturmuştu. Llewella’dan sonra Gerard, Dretha ve Bill vardı. Orkuz’dan sonra ise Ferla, Martin, Cade ve Nayda. Kendimi masaya doğru Nayda’ya yol gösterirken ve onu sağıma oturturken buldum. Bill soluma oturdu.

"Telaş, telaş, telaş," diye mırıldandı Bill alçak sesle. Başımı salladım ve onu Nayda’ya Amber Evi’nin danışmanı olarak tanıttım. Kadın etkilenmiş göründü ve ona işini sordu. Bili bir keresinde, bir emlak anlaşmasında köpeklerin haklarını savunduğunu anlatarak kadını cezbetti. Konunun Amberle ilgisi yoktu, ama iyi bir hikayeydi. Kadın ve kulak misafiri olan Cade kahkahalar attı.

"Coral’ın," dedi Nayda yumuşak sesle, “İyi olduğundan emin misiniz? Ayrıldığınız sırada kendini kötü hissetmiyordu, değil mi?"

"Hayır," diye yanıt verdim. “Oldukça sağlıklı görünüyordu."

"Tuhaf," dedi. “Böylesi yemekleri dört gözle beklediği izlenimi altındaydım."

"Anlaşılan işi umduğundan uzun sürmüş," dedim.

"Tam olarak neyin peşindeydi?" diye sordu Nayda. “Nerede ayrıldınız?"

"Burada, sarayda," diye yanıt verdim. “Onu dolaştırıyordum. Sarayın bazı yerlerinde benim sahip olduğumdan daha fazla zaman harcamak istedi. Bu yüzden yanından ayrıldım."

"Yemeği unuttuğunu hiç sanmıyorum."

"Bence bir sanat eserinin çekimine kapılmıştır."

"Sarayda olduğu kesin, öyle mi?"

"Bunu bilmek güç. Daha önce söylediğim gibi, dışarı çıkmış olabilir."

"Nerede olduğundan tam olarak emin olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Başımı salladım.

"Şu anda nerede olduğundan emin değilim," dedim. “Odasında üstünü değiştiriyor da olabilir."

"O zamana kadar görünmezse yemekten sonra bakarım," dedi, “Böyle bir durumda, onu bulmama yardım eder misiniz?"

"Kısa süre içinde görünmezse ben de onu aramayı planlıyordum zaten," diye yanıt verdim.

Başını salladı ve yemek yemeye devam etti. Çok rahatsız bir durum. Onu endişelendirmek istemediğim gerçeğinin ötesinde, kız kardeşinin Oberon'un gayri meşru kızı olduğunu belli etmeden neler olduğunu anlatamazdım. Böyle bir zamanda, Amber ile Begma arasındaki ilişkileri germemek konusunda uyarılmışken, Begma başbakanının kızının annesinin, merhum Amber kralı ile bir ilişkisi olduğu söylentisini doğrulayacak değildim. Belki bu Begma'da herkesin bildiği bir sırdı ve kimse aldırış etmiyordu. Ama belki de öyle değildi. Tavsiye için Random'ı rahatsız etmek istemiyordum, kısmen şu anda

Kashfa ile meşgul olduğundan, .ama daha çok beni mevcut planlarım ve sorunlarım hakkında sorgulamaya başlayabileceğinden ve benim ona yalan söylemek istememem yüzünden.

Bu başımı daha büyük belaya sokardı. Böyle bir konuşma Kale'ye düzenleyeceğim saldırıyı yasaklamasıyla sonuçlanabilirdi. Coral hakkında açıklama yapabileceğim ve aileye nasıl bilgi vereceğim konusunda bir tür resmi karşılık alabileceğim tek kişi Vialle'ydi. Ne yazık ki Vialie şu anda evsahibesi olarak son derece meşguldü.

İçimi çekip yemeğime döndüm.

Bill beni dürtükleyip, bana doğru hafitçe eğildi. Ben de biraz eğildim.

"Evet?" dedim.

"Sana söylemek istediğim bazı şeyler vardı," diye başladı. "Ama biraz boş zaman, biraz sessizlik ve gizlilik istiyordum."

Güldüm.

"Kesinlikle," diye devam etti. "bir süreliğine bundan iyisini bulamayacağımızı düşünüyorum. Neyse ki, sesini alçaltınca işitilmiyor gibi. Sen ve Nayda ne hakkında konuşuyordunuz, duyamadım. Demek oluyor ki, müzisyenler çalmaya devam ettiği sürece sorun yok."

Başımı salladım ve birkaç lokma aldım.

"Konu şu, bir yandan Begmalılar bunu duymamalı. Ama diğer yandan, Luke ve Jasra ile ilişkin yüzünden senin bilmen gerektiğini düşünüyorum. Planın ne? Sana daha sonra anlatmayı tercih ederim, ama işin varsa şimdi özetini verebilirim."

Nayda ve Cade'e bir bakış fırlattım. Yemekleri ile meşgul görünüyorlardı ve bizi işitebileceklerini sanmıyordum. Ne yazık ki, hazırda siper büyüsü yoktu.

"Söyle," diye fısıldadım şarap kadehimin arkasından.

"İlk önce," dedi, “Random, üzerinden geçmem için bir yığın belge gönderdi. Amber’in Kashfa’ya, Begma ile aynı ayrıcalıklı ticaret statüsünü vereceği anlaşmanın müsveddesi. Yani Altın Çember’e girecekleri kesin."

"Anlıyorum," dedim. “Bu pek sürpriz olmadı. Ama neler olup bittiğini kesin olarak bilmek güzel."

Başını salladı.

"Ama çok daha fazlası var," dedi.

Tam o sırada müzisyenler çalmayı bırakınca masanın çevresinden sesler duymaya başladım. Sağıma baktım ve bir uşağın müzisyenlere bir yiyecek tepsisi ve biraz şarap götürmüş olduğunu gördüm. Aletlerini yana bırakıyor, ara vermeye hazırlanıyorlardı. Muhtemelen ben gelmeden önce de bir süre çalmışlardı ve dinlenmeyi hak etmişlerdi.

Bill güldü.

"Daha sonra," dedi.

"Tamam."

Ardından harika bir sosu olan tuhaf, küçük bir meyve tabağı geldi. Ben onu kaşıklarken Nayda bir hareketle dikkatimi çekti. Ona doğru eğildim.

"Ya bu gece," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsunuz? Gelmezse onu arayacağımı söyledim ya."

Başını iki yana salladı. “Ondan bahsetmiyordum," dedi.

"Daha sonrasını kastettim. Uğrayıp konuşmak için zamanınız olur mu?"

"Ne hakkında?"

"Dosyanıza göre son zamanlarda, sizi öldürmeye çalışan birileriyle bazı sorunlar yaşamışsınız."

O lanet dosyayı merak etmeye başlamıştım. Ama, “O geride kaldı," dedim. “Dosya biraz eskimiş," dedim. “Orada her ne vardıysa, mesele çoktan halloldu."

"Gerçekten mi? O zaman şu anda peşinizde kimse yok mu?"

"Bunu söyleyemem," diye yanıt verdim. “Karakterler devamlı değişiyor."

"Demek hâlâ sizi hedefleyen biri var."

Yüzünü inceledim.

"Siz hoş bir hanımsınız, Nayda," dedim, “ama sormak zorundayım. Size ne? Herkesin sorunları vardır. Benim şu anda normalden fazla sayıda. Hepsiyle başa çıkabilirim."

"Ya da denerken ölürsünüz."

"Belki. Umarım öyle olmaz. Ama neden sizi ilgilendiriyor?"

Yemeğiyle meşgul görünen Cade’e baktı.
"Belki size yardım edebilirim."
"Nasıl?"
Gülümsedi.
"Bir eleme süreciyle," diye bildirdi.
"Ah. Bu bir ya da daha fazla kişi olduğu anlamına geliyor?"
"Kesinlikle."
"Bu tür işleri yapmak için özel yöntemleriniz mi var?"
Gülümsemeye devam etti.
"Evet, insanların yarattığı sorunları yok etmek için iyidir," diye devam etti. “Tek ihtiyacım olan isimler ve konumları."
"Bir sürü gizli silah mı?"
Sesimi biraz yükselttiğimden tekrar Cade’e baktı.
"Öyle diyebilirsiniz," diye yanıt verdi.
"İlginç bir öneri," dedim. “Ama ilk sonunu hâlâ yanıtlamadınız."
"Hafızamı tazeleyin."
Kadehlerimizi tazelemek için yaklaşan şarap uşağı sözümüzü kesti, sonra şerefe kadeh kaldırılmasıyla tekrar kesildi. İlki Llewella önderliğinde, Vialle’ye kaldırıldı. Öneren Orkuz’du, "Amber ile Begma arasındaki kadim ittifak için." Buna içtim ve Bill’in, “Biraz gergin olacak," diye mırıldandığını duydum.
"İttifak mı?"
"Evet."
Bana bakan, alçak sesli sohbetimize devam etmeyi beklediği açık olan Nayda’ya bir göz attım. Bill bunu fark edip sırtını döndü. Ama tam o sırada Cade, Nayda ile konuşmaya başladı, bu yüzden beklerken tabağımdakileri bitirdim ve şaraptan bir yudum aldım. Bir süre sonra tabak alındı ve yerine bir başkası kondu.
Bill’e baktım. Nayda ile Cade’e bir bakış fırlattı ve “Müziği bekle," dedi.
Başımı salladım. Ani bir sessizlik anında Dretha’nın, “Zaman zaman Kral Oberon’un hayaletinin görüldüğü doğru mu?" dediğini işittim. Gerard olumlu bir yanıta benzeyen bir şeyler mırıldandı ve tam o sırada sesler yine boğuldu. Zihnim midemden daha dolu vaziyette, yemeye devam ettim. Diplomatik ya da hoşsohbet davranmaya çalışan Cade bir süre sonra bana döndü ve Eregnor durumu konusunda fikirlerimi sordu.

Sonra aniden irkilip Nayda’ya baktı. Kadının onu masanın altından tekmelediği gibi güçlü bir his vardı içimde ve bu bana uyardı, çünkü Eregnor durumunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Her iki taraf için söylenebilecek şeyler olduğu gibi bir şeyler mırıldandım ve bu her şeye uyacak diplomatik bir cevap gibiydi. Sanırım dikenli bir konu ise, Begma grubunun erken gelişiyle ilgili masum bir yorum yapabilirdim, ama Eregnor, bizim konuşmamızı kesebilecek uzun bir tartışma yaratabileceği için Nayda’nın girmek istemediği bir konu olabilirdi. Aynı zamanda, Llewella’nın aniden belirip masanın altından beni tekmeleyebileceğini hissediyordum.

O sırada aniden, bir düşünce aklıma düştü. Bazen biraz yavaş idrak ederim. Random’ın burada olmadığını bildikleri açıktı ve benim bildiklerime ve Bill’in söylediklerine dayanarak, Random’ın komşu krallıkta yaptıklarından memnun değillerdi.

Erken gelişleri bir şekilde bizi utandırmak içinmiş gibi görünüyordu. Bu, Nayda’nın bana önerdiği şeyin onların bu konu hakkındaki genel diplomatik stratejilerine uygun bir şey olduğu anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, neden ben? Çok körü bir seçimdim, çünkü Amber’in dış politikası hakkında hiç söz hakkım yoktu. Bunu biliyorlar mıydı? İstihbarat servisleri Nayda’nın işaret ettiği kadar iyiyse biliyor olmalıydılar. Şaşırmıştım ve Eregnor durumu konusunda Bill’in fikrini sormayı düşünmeye başlamıştım. Ama öyle yapsam masanın altından beni tekmeleyebilirdi.

Yemeklerini bitiren müzisyenler “Yeşil Gömlekliler" ile eğlendirmeye devam ettiler. Nayda ve Bili aynı anda bana doğru eğildiler, sonra göz göze geldiler. İkisi de gülümsedi.

"İlk önce hanımlar," dedi Bili yüksek sesle.

Nayda başını salladı.

Sonra, “Teklifim hakkında düşünme fırsatınız oldu mu?" diye sordu.

"Biraz," dedim, “ama bir sorum vardı. Hatırladınız mı?"

"Neydi?"

"Bana iyilik yapmak istemeniz çok nazikçe," dedim, “ama böyle zamanlarda, fiyat etiketini kontrol etmek istemem mazur görülmeli."

"Ya sizin iyi niyetiniz yeterli dersem?"

"Ya benim iyi niyetimin buradaki politik arenada pek kıymeti yoksa?"

Omuzlarını silkti. “Küçük bir karşılık için küçük bir bedel. Bunu zaten biliyordum. Ama siz buradaki herkesle akrabasınız. Hiçbir şey olmayabilir,

ama birinin bizim hakkımızda fikrinizi sorması olası. Begma’da dostlarınız olduğunu bilmeniz ve bu olursa bize karşı iyi duygular beslemeniz hoşuma gider. “

Onun ciddi yüz ifadesini inceledim. Bundan fazlası vardı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ama ben ufukta ne olduğunu bilmiyordum onunsa bildiği açıktı.

Uzandım, elimin tersiyle bir kez yanağını okşadım.

"Biri bana sorarsa sizler hakkında iyi şeyler söylemem bekleniyor ve bunun karşılığında, detayları verirsem siz gidip birini öldüreceksiniz. Doğru mu?"

"Tek kelimeyle, evet," diye yanıt verdi.

"Neden bir suikastı siz benden daha iyi becerebiliyor olasınız sorusunu uyandırıyor. Biz bu konuda deneyimliyizdir."

"Bizim, sizin deyişinizle, gizli bir silahımız var," dedi. “Ama ben bunu sizin kişisel meseleniz olarak düşünüyordum, bir devlet işi değil ve başkalarının işe karışmasını istemiyor olabileceğinizi. Aynı zamanda, arkası deşilemeyecek bir hizmet sağlayabilirim."

Yine bir çuval solucan. Buradakilerin hiçbirine güvenmediğimi düşündüğünü mü ima ediyordu yoksa güvenmemem gerektiğini mi? Benim bilmediğim ne biliyordu? Yoksa Amber’in aile içi entrikalar tarihine dayanarak yalnızca tahmin mi yürütüyordu? Yoksa bilinçli olarak nesil çatışması mı yaratmaya çalışıyordu? Bu bir şekilde Begma’nın amacına hizmet eder miydi? Yoksa... Böyle bir durumun var olduğunu tahmin ediyor ve benim için bir aile üyesini ortadan kaldırmayı mı öneriyordu? Ve eğer öyleyse, işi yapacak başka birini bulacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? Ya da böyle bir fikri tartışacak ve bu şekilde Begma’ya benim üzerimden hâkimiyet sağlayacak yeterli kanıt verecek kadar. Ya da...

Fikri bir kenara bıraktım. Düşünce süreçlerimin, sonunda aileme uygun şekilde çalıştığını görmek beni memnun etmişti

(Her iki ailem, daha doğrusu.) Bunu başarmak uzun zamanımı almıştı. Kendimi iyi hissettiriyordu.

Basit bir inkar konuyu kapatacaktı. Ama diğer yandan, kadının biraz daha konuşmasına izin verirsem ilgi çekici bir bilgi kaynağı çıkması ihtimali vardı.

Bu yüzden, “İsmini vereceğim herhangi birini hedef alır mısınız?" dedim. “Herhangi biri."

Yüzümü dikkatle inceledi. Sonra, “Evet," diye yanıt verdi.

"Beni affetmelisiniz," diye karşılık verdim, “ama bunu benim iyi niyetim kadar belirsiz bir şey için yapmanız sizin ciddiyetiniz konusunda şüphe duymama sebep oldu."

Yüzü kızardı. Bu basit bit utanç mıydı, yoksa öfke mi, emin olamıyordum, çünkü hemen bakışlarını kaçırdı. Ama bu beni rahatsız etmedi, çünkü bunun alıcı piyasası olduğundan emindim.

Dikkatimi yemeğime çevirdim ve kadın yine konuşmaya başlamadan önce birkaç lokma yemeyi başardım.

"Cevabınız, bu gece uğramayacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu,

"Yapamam," dedim. “Çok meşgul olacağım."

"Buna inanırım," dedi. “Ama hiç mi konuşamayacağız?"

"Olayların nasıl gelişeceğine bağlı," dedim. “Şu anda yapacak çok işim var ve kısa süre içinde şehirden ayrılabilirim."

Hafifçe irkildi. Nereye gideceğimi sormayı düşündüğünden eminim, ama vazgeçti.

Sonra, “Bu rahatsız edici bir durum," dedi. “Önerimi red mi ettiniz?"

"Anlaşma yalnızca bu akşam için mi geçerli?" diye sordum.

"Hayır, ama tehlike içinde olduğunuzu anlıyorum. Düşmanınıza karşı ne kadar erken harekete geçerseniz, uykularınız o kadar güvenli olur."

"Amber’de tehlikede olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Bir an tereddüt etti, sonra, “Yeterli kararlılığa ve beceriye sahip bir düşmanın karşısında hiçbir yerde güvende duramaz.

"Tehdidin yerel olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Söz konusu tarafı belirtmenizi sizden istemiştim," dedi

"Bunu en iyi bilecek olan sizsiniz."

Hemen geri çekildim. Bu çok basit bir tuzaktı ve kadının da kokusunu aldığı açıktı.

"Bana düşünecek çok şey verdiniz." diye yanıt verdim ve yemeğime döndüm.

Bir süre sonra Bill’in bir şey söyleyecek gibi baktığını gördüm. Hafifçe başımı iki yana salladım, anlamış göründü.

Nayda’nın “Kahvaltı nasıl olur?" diye sorduğunu duydum.

"Bahsettiğiniz yolculuk zarar görmeye açık olacağınız bir dönem dernek olabilir. Bu konuyu siz gitmeden halletmek iyi olabilir."

"Nayda," dedim, lokmamı yutar yutmaz, “hamilerim hakkında açık olmak isterim. Bunu babanızla tartışacak olsam..."

"Hayır!" diye sözümü kesti. “Bu konuda hiçbir şey bilmiyor!"

"Teşekkür ederim. Bu planın hangi seviyeden kaynaklandığı konusundaki merakımı mazur görmelisiniz."

"Daha ileriye bakmanıza gerek yok," dedi. “Tamamen benim fikrimdi."

"Daha önceki yorumlarınız Begma istihbarat teşkilatı ile özel bağlantılarınız olduğunu düşünmeme sebep oldu."

"Hayır," dedi, “yalnızca sıradan bağlantılar. Teklif benimdi."

"Ama bu planı... yerine getirecek birileri olmalı."

"Gizli silah bu aşamada devreye giriyor."

"Bu konuda daha fazlasını bilmeliyim."

"Size bir hizmet önerdim ve mutlak gizlilik vaat ettim. Yöntemleri açıklayacak kadar ileri gitmeyeceğim."

"Bu fikir tamamen sizinse, bundan kişisel olarak çıkar sağlayacaksınız gibi görünüyor. Nasıl? Bu işte sizin ne çıkarınız var?"

Bakışlarını kaçırdı. Uzun süre sessiz kaldı.

"Dosyanız," dedi sonunda. “Büyüleyici. Buralarda yaşıma yakın nadir insanlardansınız ve çok ilginç bir hayat yaşamışsınız. Okuduğum şeylerin çoğunun ne kadar sıkıcı olduğunu hayal edemezsiniz -tarım raporları, ticaret rakamları, ödenek çalışmaları. Hiç sosyal hayatım yok. Hep görev başındayım. Katıldığım her parti aslında o ya da bu şekilde devlet işi. Dosyanızı tekrar tekrar okudum ve sizi merak ettim. Ben... ben sizden biraz etkilendim. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama doğru. Son raporlardan bazılarını gördüğüm ve tehlikede olabileceğinizi fark ettiğim zaman elimden gelirse size yardım etmeye karar verdim. Her tür devlet sırrına ulaşabilirim. İçlerinden biri bana size yardım etme yöntemini verebilir. Onu kullanarak, Begma’ya zarar vermeden size faydam dokunabilir, ama daha fazlasını açıklamak sadakatsizlik olur. Hep sizinle tanışmak istedim ve bugün kız kardeşimi dışarı çıkardığınızda onu çok kıskandım. Ve hâlâ bana uğramanızı diliyorum."

Bakakaldım. Sonra şarap kadehimi kaldırdım ve bir yudum aldım.

"Çok... şaşırtıcısınız," dedim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Ya oracıkta uydurduğu bir şeydi, ya da doğruydu. Eğer doğruysa acınası bir şeydi; eğer değilse, oldukça akıllıca bir uydurmaydı, beni en hassas noktamdan, egomdan vurmayı hedeflemişti. Duygudaşlığımı

ya da en ihtiyatlı hayranlığımı hak etmişti. Bu yüzden ekledim, “Raporları yazan kişiyle tanışmak isterdim. Bir hükümet dairesinde boşa harcanan büyük bir yaratım yeteneği var gibi."

Gülümsedi, kadehini kaldırıp benimkine dokundurdu.

"Bir düşünün," dedi.

"Sizi unutmayacağımı dürüstlükle söyleyebilirim," dedim ona.

İkimiz de yemeklerimize döndük ve takip eden beş dakikayı yiyerek geçirdik. Bill nazikçe bunu yapmama izin verdi.

Sanırım aynı zamanda, Nayda ile sohbetimizin bittiğinden emin olmak için bekliyordu.

Sonunda bana göz kırptı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Korkarım öyle," dedim.

"Diğer yandaki iş miydi, zevk mi, sormuyorum."

"Zevkti," dedim, “ama tuhaf bir işti de. Sorma, yoksa tatlıyı kaçıracağım."

"Özetleyeyim," dedi. “Kashfa’da yarın taç giyme töreni yapılacak."

"Zaman harcamıyoruz, ha?"

"Hayır. Tahta geçecek beyefendi Shadburne Dükü Arkans. Yıllar içinde defalarca, Kashfa hükümetlerinde oldukça büyük sorumluluklar içeren pozisyonlar üstlendi. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyor ve eski krallardan birinin uzaktan akrabası. Jasra’nın ekibiyle iyi anlaşamıyordu ve o baştayken genellikle kır evinde kaldı. O Jasra’yı, Jasra da onu rahatsız etmedi."

"Mantıklı geliyor."

"Aslında, Eregnor durumu konusunda kadının duygularını paylaşıyordu ve Begmalılar bunun farkında..."

"İyi ama," dedim, “Eregnor durumu ne?"

"Onların Alsace-Lorraine’i," dedi, “Kashfa ve Begma arasında geniş zengin bir bölge. Yüzyıllar içinde defalarca el değiştirdi ve her iki ülke de üzerinde hak iddia edebilir. Bölgede yaşayanlar bile bu konuda çok kararlı değiller. İki yanda da akrabaları var. Vergiler artmadığı sürece hangi tarafın onlara sahip çıkacağına aldırmıyorlar bence, ama davayı her iki taraf için de savunabilirdim."

"Ve şu anda Kashfa’nın elinde ve Arkans ellerinde tutacaklarını söylüyor."

"Doğru. Ve Jasra da aynı şeyi söylüyordu. Ama aradaki hükümdar -Jaston isimli bir asker- talihsizce balkondan düşmeden önce durumu Begmalılar ile tartışmaya hazırdı. Sanırım hazinenin durumunu iyileştirmek istiyordu ve bazı eski savaş zararı talepleri karşılığında bölgeyi Begma'ya bırakmayı düşünüyordu. Olaylar o yönde epey ilerlemişti."

"Ve...?" dedim.

"Random'dan aldığım belgelerde Amber, Kashfa'nın Eregnor'u kapsadığını özellikle tanıyor. Arkans bunun anlaşmaya dahil edilmesi konusunda ısrar etti. Normalde -arşivlerde bulabildiklerime dayanarak- Amber müttefikler arasında bu tür hassas durumlara karışmaktan kaçınır. Ama Random acele ediyormuş gibi görünüyor ve adamın zorlu bir pazarlık yapmasına izin verdi."

"Aşın tepki gösteriyor," dedim, "ama Onu suçlamıyorum.

Brand'i çok fazla hatırlıyor."

Bill başını salladı.

"Ben yalnızca bir görevliyim," dedi. "Fikir sahibi olmak istemiyorum."

"Eh, Arkans hakkında başka bilmem gereken şey var mı?"

"Ah, Begmalıların adam hakkında hoşlanmadıkları başka bir sürü şey var, ama asıl sorun bu tam da nesiller boyunca ulusal eğlenceleri olan bir konuda ilerleme kaydedilmişken.

Geçmişte bunun için savaşa bile girdiler. Koşa koşa buraya gelmelerinin sebebinin bu olduğundan kuşku etme. Kendini buna hazırla."

Kadehini kaldırıp bir yudum aldı.

Biraz sonra Vialle Llewella'ya bir şey söyledi, ayağa kalktı ve yapması gereken bir şey olduğunu, birazdan döneceğini bildirdi. Llewella da kalkacak oldu, ama Vialle omzuna elini koydu, bir şey fısıldayıp gitti.

"Acaba ne oldu?" dedi Bili.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Gülümsedi.

"Spekülasyon yapalım mı?"

"Zihnim sabit hızda," dedim.

Nayda bana uzun uzun baktı. Göz göze geldik, omuzlarımı silktim.

Kısa süre sonra tabaklarımız alındı ve yenileri gelmeye başladı. Gelen her ne ise, güzele benziyordu. Ama daha kesin olarak anlayamadan hizmetkarlardan biri içeri girip yaklaştı.

"Lord Merlin," dedi, "kraliçe sizinle görüşmek istiyor."

Hemen ayağa kalktım.

"Nerede?"

"Sizi ona götüreceğim."

Sofra arkadaşlarımdan af diledim, hemen döneceğim repliğini ödünç aldım ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Kadını takip ederek odadan çıktım, köşeyi döndüm ve küçük bir oturma odasına girdim. Kadın beni Vialle ile yalnız bıraktı. Vialle rahatsız görünüşlü, yüksek sırtlı, koyu renk ahşap ve deriden yapılmış, demir çivilerle bir araya getirilmiş bir sandalyede oturuyordu. Kas gücü isteseydi Gerard'ı çağırırdı.

Tarih ve politik dedikodular isteseydi Llewella burada olurdu.

Demek büyüyle ilgili bir şeydi, çünkü mevcut otorite bendim.

Ama yanılmıştım.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Girmek üzere olduğumuz küçük bir savaş durumu hakkında."

Bölüm 8

Güzel bir hanımla hoş bir sohbet, bir dizi heyecan verici koridor konuşması, aile ve dostlarla yenen rahatlatıcı bir akşam yemeğinden sonra, zor ve dikkat gerektiren bir şey çıkmasının zamanı gelmiş görünüyordu. En azından küçük bir savaş fikri büyük bir savaş fikrinden daha iyiydi, ama Vialle’ye bunu söylemedim. Bir an dikkatle düşündükten sonra sorumu şekillendirdim.

"Neler oluyor?"

"Dalt’ın adamları Arden’in batı kenarına konuşlandılar," dedi. “Julian’ın güçleri onlarla yüzleşmek için pozisyon aldılar.

Benedict Julian’a fazladan adam ve silah götürdü. Dalt’ın saflarını ikiye bölecek bir saldırı yapabileceğini söylüyor. Ama ona yapmamasını söyledim."

"Anlamıyorum. Neden olmasın?"

"İnsanlar ölür," dedi.

"Ama savaş böyledir. Bazen başka seçeneğin olmaz."

"Ama bizim bir tür seçeneğimiz var," dedi. “Benim anlamadığım bir seçenek. Ama sayısız ölümle sonuçlanacak bir emir vermeden önce onu anlamak isterim."

"Hangi seçenek?" diye sordum.

"Buraya Julian’dan gelen bir Koz Kartı mesajına karşılık vermek için geldim," dedi. “Ateşkes bayrağı altında Dalt ile konuşmak için bir araya gelmiş. Dalt ona amacının şu anda Amber’i yok etmek olmadığını söylemiş. Ama bizim insan gücümüz ve teçhizatımız düşülününce pahalıya malolacak bir saldırı düzenleyebileceğini söylemiş. Asıl istediği iki tutsağı ona teslim etmemizmiş. Rinaldo ve Jasra."

"Hı?" dedim. “İstesek bile Luke’u ona veremeyiz. Burada değil."

"Julian da ona bunu söylemiş. Çok şaşırmış görünmüş. Bir sebepten, Rinaldo’nun korumamız altında olduğunu düşünmüş."

"Eh, adamı biz eğitmek zorunda değiliz. Yıllardır baş belasından başka bir şey olmadığını anlıyorum. Bence Benedict’in ona verecek bir yanıtı vardır."

"Seni tavsiye için çağırmadım," dedi.

"Affedersin," dedim. “Ama birinin böyle bir numara çektiğini ve başarı şansı olduğunu düşündüğünü görmekten hoşlanmıyorum."

Başarı şansı yok," diye bildirdi Vialle. “Ama onu şimdi öldürürsek hiçbir şey öğrenemeyiz. Bunun arkasında ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Benedict onu buraya getirsin. Açılmasını sağlayacak büyülerim var."

Başını iki yana salladı.

"Çok riskli," diye açıkladı. “Mermiler uçuşmaya başlayınca birinin onu bulması olasılığı var. O zaman kazansak bile kaybetmiş oluruz."

"Benden istediğin ne, anlamadım."

"Julian’dan bizimle iletişime geçmesini ve talebini iletmesini istemiş. Ona resmi yanıt verene kadar ateşkesi korumaya söz vermiş. Julian Dalt’ın iki kişiden biriyle yetineceği izlenimini edindiğini söyledi."

"Jasra’yı da vermek istemiyorum."

"Ben de öyle. Ama neler olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum. Jasra’yı serbest bırakıp ona sormanın anlamı yok, çünkü bu yeni bir gelişme. Rinaldo ile iletişime geçmek için bir yöntemin var mı, bilmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

"Şey, ah... evet," dedim. “Onun için bir Koz Kartım var."

"Kullan onu."

Kartı çıkardım. Baktım. Zihnimi o özel tetiktelik alanına kaydırıp uzandım. Resim değişti, canlandı...

Alacakaranlıktı ve Luke bir kamp ateşinin yakınında duruyordu. Üzerinde yeşil bir kıyafet vardı, omuzlarındaki açık kahverengi pelerin, Anka iğnesiyle tutturulmuştu.

"Merle," dedi. “Birlikleri hızla harekete geçirebilirim. Ne zaman saldırıya geçmek istersin..."

"Onu askıya al," diye sözünü kestim. “Farklı bir şey çıktı."

"Ne?"

"Dalt kapıya dayandı ve biz onu paramparça etmeden önce Vialle seninle konuşmak istiyor."

"Dalt mı? Orada mı? Amber’de mi?"

"Evet, evet ve evet. Ona dünyada en çok istediği iki şeyi verirsek gidip başka bir yerde oynamaya söz verdi: sen ve annen."

"Bu delilik."

"Evet. Biz de öyle düşünüyoruz. Kraliçe’yle bu konuda konuşmak ister misin?"

"Elbette. Al beni..." Tereddüt etti, gözlerime baktı.

Gülümsedim.

Elini uzattı. Uzanıp tuttum. Aniden yanımızda belirdi. Çevresine bakındı, Vialle'yi gördü. Kılıç kemerini hemen çözüp bana uzattı. Vialle'ye yaklaştı, sağ dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

"Majesteleri," dedi. "Geldim."

Vialle uzanıp ona dokundu.

"Başını kaldır," dedi.

Luke denileni yaptı, Vialle'nin duyarlı parmakları yüzünün hatları üzerinde dolaştı.

"Güç," dedi, "ve hüzün... Demek Rinaldo sensin. Bize acı getirdin."

"Bu her iki taraf için de geçerli, Majesteleri."

"Evet, elbette," diye yanıt verdi Vialle. "Yapılan hatalar ve intikamı alınan hatalar masumlara yansır. Bu sefer ne kadar ileri gidecek?"

"Dalt ile ilgili olan mı?" diye sordu.

"Hayır. Seninle ilgili olan."

"Ah," dedi. "Bitti. Bitirdim. Artık bomba ve pusu yok. Merlin'e bunu çoktan söyledim."

"Onu yıllardır tanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Dost mu oldunuz?"

"Bitirmemin sebeplerinden biri o."

"Buraya geldiğine göre ona güveniyor olmalısın. Buna saygı duyarım," dedi. "Bunu al."

Sağ işaret parmağına taktığı yüzüğü çıkardı. Altın bir halka üzerine buğulu yeşil bir taş takılmıştı; yuvasının dişleri, bir şalak dünyasına karşı rüya ülkesinin hazinelerini koruyan kahin örümceği akla getiren bir şekilde tutuyordu onu.

"Majesteleri..."

"Tak," dedi Vialle.

"Takacağım," diye yanıt verdi Luke, yüzüğü sol elinin serçe parmağına kaydırırken. "Teşekkür ederim."

"Ayağa kalk. Tam olarak ne olduğunu bilmeni istiyorum."

Luke ayağa kalktı ve ben yaptığı şeyin neler ima ettiği karşısında sersemlemiş, dururken, Vialle, Dalt'ın gelişi, güçlerinin konuşlanması, talepleri hakkında bana anlattıklarını tekrarladı.

Luke’u koruması altına almıştı. Amber’deki herkes o yüzüğü tanıyordu. Random’ın ne düşüneceğini merak ettim. O zaman bir duruşma olmayacağını anladım. Zavallı Bill. Sanırım Luke’un davasını almaya can atıyordu.

"Evet, Dalt’ı tanıyorum," dediğini duydum. “Bir zamanlar… bazı hedefleri paylaşıyorduk. Ama değişti. Son karşılaşmamızda beni öldürmeye çalıştı. Sebebin ne olduğundan emin değilim. Önceleri Kale’deki sihirbazın onu kontrolü altına aldığını düşündüm."

"Ya şimdi?"

"Şimdi, anlamıyorum. Bir tasmanın ucunda olduğunu hissediyorum, ama onu kimin tuttuğundan emin değilim."

"Neden sihirbaz olmasın?"

"Birkaç gün önce beni elinde tutarken ve bırakmışken, beni ele geçirmek için bu denli ileri gitmesi mantıklı gelmiyor.

Beni hücremde tutması yeterli olurdu."

"Doğru," diye yanıt verdi Vialle. “Bu sihirbazın adı ne?"

"Maske," dedi Luke. “Merlin adam hakkında daha çok şey biliyor."

"Merlin," dedi Vialle. “Kim bu Maske?"

"Dört Dünya Kalesi’ni Jasra’dan alan sihirbaz," diye açıkladım. “Jasra da Sharu Garrul’dan almıştı ve o adam şimdi bir askılık. Sihirbaz mavi bir maske takıyor ve içkalede bulunan garip bir kaynaktan güç çekiyor. Benden de çok hoşlanırmış gibi görünmüyor. Sana ancak bu kadarını anlatabilirim." Jurt ile ilgili olması yüzünden, Random’ın bilmesini istemediğimden kısa süre sonra oraya bir saldırı düzenlemeyi planladığımı söylemedim. Luke’un, ne kadar ileri götürülmesini istediğimden emin olmadığı için soruyu bana attığından emindim.

"Bu, Dalt’ın nasıl bir ilişkisi olduğu konusunda bize pek bir şey anlatmıyor," diye karar verdi Vialle.

"Bir bağlantı olabilir," dedim. “Dalt’ın bir paralı asker olduğunu anlıyorum. İlişkileri bir seferlik bir şey olabilir. Şimdi başka biri için çalışıyor ya da kendi başına bir şey çeviriyor olabilir."

"Bizi ele geçirmek için neden bu kadar dramatik bir şey yapsın, anlayamıyorum," dedi Luke. “Ama o adamla görülecek bir hesabım var ve iş ile zevkli birleştireceğim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Vialle.

"Oraya çabuk inmek için bir yol olduğunu varsayıyorum," dedi Luke.

"Julian’ın Koz Kartı aracılığıyla gidebilirsin," dedim, “ama aklında ne var, Luke?"

"Dalt’la konuşmak istiyorum."

"Çok tehlikeli," dedi Vialle, “çünkü istediği sensin."

Luke sırıttı. “Dalt için de tehlikeli olabilir," diye yanıt verdi.

"Bir dakika bekle," dedim. “Aklında konuşmaktan daha fazlası varsa, ateşkesi mahvedebilirsin. Vialle bir çatışmayı engellemeye çalışıyor."

"Çatışma olmayacak," dedi Luke. “Bakın, Dalt’ı çocukluğumuzdan beri tanıyorum ve blöf yaptığını düşünüyorum. Bunu bazen yapar. Amber’e yeni bir saldırı düzenleyecek türden bir gücü yok. Sizinkiler onu katleder. Annemle beni istiyorsa, sanırm bana nedenini söylemeye razı olacaktır ve biz de bunu anlamaya çalışıyoruz, değil mi?"

"Şey, evet," dedim. “Ama..."

"Bırakın gideyim," dedi Vialle’ye, “ve onu sırtınızdan indirmenin bir yolunu bulayım. Söz veriyorum."

"Beni baştan çıkarıyorsun," dedi Vialle ona. “Ama bu kez onunla hesaplaşmaktan bahsetmen hoşuma gitmedi. Merlin’in dediği gibi, bu çatışmadan kaçınmaya çalışıyoruz. Birden fazla sebep yüzünden."

"O kadar ileri gitmemeye söz veriyorum," dedi Luke. “Zarları tahmin edebiliyorum. Bu tür şeylerde doğaçlama yapmayı severim. Zevk meselesini ertelemeye razıyım."

"Merlin..?" dedi Vialle.

"Bu konuda haklı," diye yanıt verdim. “Güneybatıdaki en ölümcül satıcıdır."

"Korkarım bu kavramı anlamadım."

"İkimizin yaşadığı gölge Yeryüzü’nde son derece özel bir sanat. Aslında, şu anda sana bunu uyguluyor."

"Sence söylediği şeyleri yapabilir mi?"

"İstediğini elde etmek konusunda çok iyi olduğuna inanıyorum."

"Kesinlikle," diye yorum yaptı Luke. “Ve ikimiz de aynı şeyi istediğimize göre, bence gelecek hepimiz için parlak görünüyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Vialle. “Bu seni ne kadar tehlikeye atacak, Rinaldo?"

"Amber’de olduğum kadar güvende olacağım," dedi.

Vialle gülümsedi.

"Tamam, Julian ile konuşurum," diye kabul etti, “ve sen ona gider, Dalt’tan öğrenebildiklerini öğrenirsin."

"Bir dakika," dedim. “Zaman zaman kar yağıyor ve dışarıda kötü bir rüzgar olabilir. Luke daha ılımlı bir iklimden yeni geldi ve üzerindeki pelerin oldukça ince görünüyor. Ona daha sıcak tutacak bir şey getireyim. Uygun bulursa giyebileceği kalın bir pelerinim var."

"Tamam, git," dedi Vialle.

"Hemen döneriz."

Dudaklarını büzdü, sonra başını salladı.

Luke’a silah kemerini uzattım, beline taktı. Vialle’nin Luke ile biraz yalnız konuşmak istediğimi anladığını biliyordum; kuşkusuz bunu bildiğimin de farkındaydı. Ve ikimiz de bana güvendiğini biliyorduk, ki bu varlığımı hem aydınlatan, hem karmaşıklaştıran bir şeydi.

Koridorda odama doğru yürürken Luke’a Kashfa’daki taç giyme töreni ve başka konularda bilgi vermeyi düşünüyordum. Oturma odasından epey uzaklaşana kadar bekledim, çünkü Vialle’nin olağanüstü bir işitme duyusu vardır. Ama bu Luke’un kapıya ayağını koyması için bir fırsat verdi ve ilk o konuştu.

"Ne tuhaf bir gelişme," dedi. Sonra, “Ondan hoşlandım, ama söylediğinden daha fazlasını bildiğini hissediyorum."

"Muhtemelen doğrudur da," diye yanıt verdim. “Sanırım hepimiz öyleyiz."

"Sen de mi?"

"Bugünlerde, evet. Öyle oldu."

"Bu durum hakkında, bilmem gereken şeyler mi biliyorsun?"

Başımı iki yana salladım. “Bu çok yeni ve Vialle sana benim bildiğim her şeyi anlattı. Tesadüf eseri, sen bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olabilir misin?"

"Hayır," dedi. “Benim için de sürpriz oldu. Ama peşinden gitmeliyim."

"Sanırım öyle."

Benim odamın olduğu koridora yaklaşıyorduk, kendimi onu hazırlamak zorunda hissettim.

"Bir dakika içinde odama varmış olacağız," dedim, “ve annenin orada olduğunu bilmeni istiyorum. Güvende, ama çok konuşkan olmadığını göreceksin."

"O büyünün sonuçlarından haberdarım," dedi. “Aynı zamanda onu nasıl kaldıracağını söylediğini de hatırlıyorum. Yani... Bu bir sonraki konuyu açıyor. Düşünüyordum. Bu oyun Maske ile kardeşinin peşine düşmemizi yavaşlatıyor."

"O kadar değil," diye karşılık verdim.

"Ama bunun benim ne kadar zamanımı alacağını bilmiyoruz," diye devam etti. “Ya uzarsa? Ya da beni gerçekten yavaşlatacak bir şey olursa?"

Ona hızlı bir bakış fırlattım.

"Luke, aklında ne var?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yalnızca tahmin yürütüyorum. Tamam mı? Geleceği planlamaktan hoşlanırım. Diyelim ki bu saldırı bizi geciktirdi..."

"Tamam. Diyelim bakalım," dedim, kapıma yaklaşırken.

"Varmak istediğim şu," diye devam etti. “Ya oraya ulaştığımızda çok geç olursa? Ya gittiğimizde kardeşinin onu tekerlekli cehenneme dönüştürecek ayini tamamlamış olduğunu görürsek?"

Kapımın kilidini çevirdim, kapıyı açtım ve Luke için tuttum.

Bahsetmiş olduğu olasılığı düşünmekten hoşlanmıyordum, çünkü babamın Brand ile karşı karşıya geldiği ve tekinsiz bir güçle karşılaştığı zamanlar hakkındaki hikayelerini hatırlıyordum.

Luke içeri girdi. Parmaklarımı şıklattım, gaz lambaları yandı alevleri bir an dans etti ve istikrarlı bir parlaklıkta karar kıldı. Jasra tam önündeydi ve uzattığı kollarında bazı giysilerimi tutuyordu. Bir an buna nasıl tepki göstereceği konusunda endişelendim.

Annesini inceleyerek durdu, sonra Jurt hakkındaki yorumlarını unutarak ilerledi. Ona belki on saniye baktı; kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Sonra güldü.

"Hep süslü olmaktan hoşlanmıştır," dedi, “ama bunu faydalı bir şeyle birleştirmek onun yeteneklerinin ötesindeydi. Maske’nin hakkını vermek gerek, ama annemin bundaki ahlak dersini anlayacağını sanmıyorum."

Dönüp bana baktı.

"Hayır, muhtemelen kedi çişi kadar pis ve sorun arayarak uyanacak," dedi. Sonra, “Bahsettiğin o pelerini tutuyor gibi görünmüyor."

"Ben getiririm."

Dolaba gittim, açıp koyu renk, kürklü bir pelerin çıkardım.

Uzattığım zaman elini üzerinde gezdirdi.

"Mantikora mı?" diye sordu.

"Dehşetkurdu," dedim.

Onun pelerinini dolaba astım ve o benimkini giyerken kapağını kapattım.

"İçeri girerken söylediğim gibi," dedi, “ya geri dönmezsem?"

"Bunu söylemiyordun," diye düzelttim.

"Bu sözcüklerle değil," diye kabul etti. “Ama küçük bir gecikme de olsa büyük bir gecikme de, ne fark eder ki? Asıl konu şu, ya Jurt ayini tamamlarsa ve biz bu konuda bir şey yapamadan peşinde olduğu güçleri kazanırsa? Ya o sırada sana el vermek için ben yanında olamazsam?"

"Bir sürü şey varsayıyorsun," dedim.

"Bizi, kaybedenlerden ayıran budur, dostum. Güzel pelerin."

Kapıya yaklaştı, sonra bana ve Jasra’ya baktı.

"Tamam," dedim. “Sen oraya git, Dalt kelleni kopartsın ve futbol topu olarak kullansın, sonra Jurt üç metre boyunda ve ateş osurarak ortaya çıksın. Yalnızca varsayımda bulunuyorum. Bu bizi kaybedenlerden nasıl ayırıyor?"

Koridora adım attı. Onu takip ederken parmaklarımı tekrar şıklattım ve Jasra’yı karanlıkta bıraktım.

"Seçeneklerini bilme meselesi," dedi, ben kapıyı kilitlerken.

Koridorda yürümeye başladığında peşine düştüm.

"O tür bir güç edinen kişi aynı zamanda kaynağından bir zayıflık da alır," dedi.

"Bu Ne demek?"

"Özel olarak bilmiyorum," dedi. “Ama Kale’deki güç, Kale’nin güçlendirdiği kişiye karşı kullanılabilir. Sharu’nun notlarından bu kadarını öğrendim. Ama annem hepsini okuyamadan aldı onları ve bir daha hiç görmedim. Asla güvenme. Sanırım annemin desturu bu."

"Diyorsun ki...?"

"Diyorum ki, bana bir şey olursa ve bu oyunda o galip gelirse, sanırım annem onu yok etmenin özel yöntemlerini biliyor."

“Ah."

"Aynı zamanda çok zarif bir şekilde istenmesi gerektiğinden de oldukça eminim."

"Bir şekilde, bunu çoktan bildiğimi düşünüyorum."

Keyifsiz bir halde güldü.

"Yani ona kan davasına son verdiğimi, tatmin olduğumu söyle ve sonra yardımı karşılığında ona kaleyi öner."

"Ya yeterli olmadığını söylerse?"

"Lanet olsun! O zaman onu askılığa dönüştür! Adam ölümsüz değil. O harika güçlerine rağmen babam boğazına saplanan bir okla öldü. Ölüm darbesi ölüm darbesidir. Yalnızca öyle bir adama indirmek çok daha zordur."

"Gerçekten bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun?" dedim.

Durdu, kaşlarını çatarak bana baktı.

"Tartışacaktır, ama elbette kabul edecektir," dedi. “Dünyada bir adım yukarı demek bu. Ve eski düşmanları kadar Maske’den de intikam almak isteyecektir. Ama sorunu yanıtlamak gerekirse, ona güvenmiyorum. Ne vaat ederse etsin, eskiden sahip olduklarıyla mutlu olmayacaktır. Plan yapıyor olacak. İş tamamlanana kadar iyi bir müttefik olacak. Sonra ona karşı kendini korumayı düşünmeye başlamalısın. Elbette..."

"Elbette ne?"

"Elbette ben ortamı tatlandıracak bir şey bulup germezsem."

"Ne gibi?"

"Henüz bilmiyorum. Ama Dalt ile benim aramdaki mesele kesin olarak halledilene kadar o büyüyü kaldırma. Tamam mı?"

Yürümeye devam etti.

"Bir dakika bekle," dedim. “Ne planlıyorsun?"

"Özel bir şey değil," diye yanıt verdi. “Kraliçeye söylediğim gibi, yalnızca doğaçlama yapacağım."

"Bazen annen kadar sinsi olduğun hissine kapılıyorum" dedim.

"Umarım öyledir," diye yanıt verdi. “Ama bir fark var. Ben dürüstüm."

"Senden ikinci el araba alacağımı sanmıyorum, Luke."

"Yaptığım her anlaşma özeldir," dedi, “ve senin için her zaman birinci sınıftır."

Ona baktım ve yüz ifadesini kontrol altında tuttuğunu gördüm.

"Başka ne diyebilirim?" diye ekledi, hızlı bir hareketle oturma odasını işaret ederek.

"Şimdilik hiçbir şey," diye yanıt verdim ve içeri girdik.

Vialle biz girerken başını bize doğru çevirdi. Yüz ifadesi Luke’unki kadar anlaşılmazdı.

"Uygun bir şekilde giyindiğini anlıyorum, öyle mi?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle," diye yanıt verdi Luke.

"O zaman bu işi halledelim," dedi ve sol elini kaldırdı. Elinde bir Koz Kartı tuttuğunu gördüm. “Bu tarafa gel, lütfen."

Luke ona yaklaştı; ben de takip ettim. O zaman elinde Julian’ın Koz Kartını tuttuğunu gördüm.

"Elini omzuma koy," dedi Luke’a.

"Tamam."

Luke denileni yaptı. Vialle uzandı, Julian’ı buldu ve konuşmaya başladı. Kısa süre sonra Luke da konuşmaya katıldı ve ne yapmayı planladığını açıkladı. Vialle’nin, planı onayladığını söylediğini duydum.

Birkaç dakika sonra Luke’un boş elini kaldırdığını ve uzattığını gördüm. Aynı anda, Koz Kartı bağlantısının parçası olmamama rağmen Julian’ın gölgeli şeklinin uzandığını gördüm.

Bunun sebebi Logrus görüşümü çağırmış, bu tür şeylere karşı duyarlılık kazanmış olmamdı. Luke’un ben harekete geçmeden alınıp götürülmemesi için buna ihtiyacım vardı.

Elimi Luke’un omzuna koydum ve onunla beraber öne adım attım.

Vialle’nin “Merlin! Ne yapıyorsun?" diye seslendiğini duydum.

"Ne olduğunu görmek istiyorum," dedim. “İşler bittiği zaman hemen eve döneceğim," ve gökkuşağı kapı arkamdan kapandı.

Geniş bir çadırın içinde, gaz lambalarının titreşen aydınlığında duruyorduk. Dışarıdan rüzgar ve kıpırdanan dalların sesi geliyordu. Julian bize bakarak duruyordu. Luke’un elini bırakıp ona ifadesiz bir yüzle baktı.

"Dernek Caine’in katili sensin," dedi.

"Evet," diye yanıt verdi Luke.

Ve o anda Caine ile Julian’ın oldukça yakın olduğunu hatırladım. Julian Luke’u öldürse ve kan davası olduğunu söylese, Random’ın başını sallayıp kabul edeceğinden emindim.

Belki gülümserdi bile. Bilmek güç. Ben Random olsaydım, Luke’un ortadan kaldırılmasını rahatlayıp iç çekerek karşılardım.

Aslında, gelmemin sebeplerinden biri buydu. Ya bu anlaşma bir tuzaksa? Vialle’nin bunun parçası olduğunu hayal edemiyordum, ama Julian ve Benedict tarafından kandırılmış olabilirdi. Ya Dalt orada bile değilse?

Ya oradaysa ve asıl islediği Luke’un kellesi ise? Hem, Luke’u öldürmeye çalışmasının üzerinden fazla zaman geçmemişti. Olasılığı kabullenmeliydim ve aynı zamanda böyle bir planda Julian’ın en muhtemel gönüllü olacağını da kabullenmeliydim. Amber’in iyiliği için.

Julian’ın bakışları benimkine takıldı, benim yüzümde de onunki kadar ifadesiz bir maske vardı.

"İyi akşamlar, Merlin," dedi. “Bu planda özel bir rolün var mı?"

"Ben gözlemciyim," diye yanıt verdim. “Yapabileceğim başka herhangi bir şey koşullarla ortaya çıkacak."

Dışarıdan bir yerden bir cehennem köpeğinin hırladığını duydum.

"Yolumuza çıkmadığın sürece," dedi Julian.

Gülümsedim.

"Büyücülerin dikkatten kaçınmak için özel yöntemleri vardır," diye yanıt verdim.

Yine beni inceledi. Bunun bir tür tehdit -Luke’u savunmak ya da intikamını almak gibi- içerip içermediğini merak ettiğinden eminim.

Sonra omuzlarını silkti ve üzerinde rulosu çözülmüş, bir taş ve bir hançerle açık tutulan bir harita bulunan küçük bir masaya doğru yürüdü. Luke’un kendisine katılmasını işaret etti.

Ben de peşlerinden gittim.

Batı Arden’in haritasıydı ve üzerinde konumumuzu işaret etti. Garnath güney-güneybatıda, Amber güneydoğuda kalıyordu.

"Birliklerimiz şurada konuşlandı," dedi, parmağını oynatarak. “Ve Dalt’ınkiler burada." Bizimkine paralel bir başka çizgi çizdi.

"Ya Benedict’in güçleri?" diye sordum.

Hafif bir kaş çatışla bana baktı.

"Böyle bir gücün olduğunu bilmek Luke için iyi," diye bildirdi, “ama büyüklüğünü, konumunu ve amacını bilmek değil. Bu şekilde, Dalt onu yakalayacak ve sorgulayacak olsa, endişelenecek çok şeyi olur, ama harekete geçecek durumda olmaz."

Luke başını salladı. “Güzel fikir," dedi.

Julian iki çizginin ortasında bir noktaya işaret etti. “Burası onunla buluşup konuştuğum yer," diye açıkladı. “Açık, düz bir alan, gün ışığında iki tarafın da gözü önünde. Şimdiki görüşme için de burayı kullanmayı öneriyorum."

"Tamam," dedi Luke ve o konuşurken Julian’ın parmak uçlarının önünde duran hançerin kabzasını okşadığını gördüm.

Sonra Luke’un sağ elinin kayıtsız bir hareketle kemerine, hafifçe sola, hançerinin yakınına gittiğini gördüm.

Sonra aynı anda Luke ve Julian birbirlerine gülümsediler ve bu gereğinden birkaç saniye uzun sürdü. Luke, Julian’dan daha iriydi, hızlı ve güçlü olduğunu biliyordum. Ama Julian’ın arkasında yüzyılların silah deneyimi vardı. Herhangi biri harekete geçse ne yapardım, merak ettim, çünkü onları durdurmaya çalışacağımdan eminim. Ama ani bir anlaşma yapmış gibi ellerini indirdiler ve Julian, “Sana bir kadeh şarap sunayım," dedi.

"İyi olur," diye yanıt verdi Luke ve onları dövüşmekten benim varlığım mı alıkoydu, diye merak ettim. Muhtemelen hayır. Julian’ın yalnızca duygularını belli etmek istediğini ve Luke’un hiç aldırmadığını bilmesini istediğini hissediyordum.

Hangisinin üzerine bahis oynardım, bilmiyorum.

Julian masaya üç kupa koydu, Bayle’nin En İyisi ile doldurdu ve şişenin tıpasını kapatırken almamızı işaret etti. Sonra kalan kupayı aldı ve daha ikimiz kendimizinkileri koklamadan bir yudum aldı; zehirlenmeyeceğimizi ve iş konuşmak istediğini ifade eden hızlı bir teminat.

"Onunla karşı karşıya geldiğimizde yanımızda ikişer kişi getirdik," dedi.

"Silahlı mı?" diye sordum.

Başını salladı.

"Aslında daha çok göstermelik."

"Atlı mıydınız, yaya mı?" diye sordu Luke.

"Yaya," diye yanıt verdi. “Aynı anda saflarımızı terk ettik ve ortada buluşana kadar aynı hızda ilerledik. İki yandan da yüzlerce adım uzakta."

"Anlıyorum," dedi Luke. “Aksaklık oldu mu?"

"Hayır. Konuştuk ve geri döndük."

"Bu ne zaman oldu'"

"Günbatımında."

"Aklı başında mı görünüyordu?"

"Öyle gibi. Kibirli bir duruşu ve Amber’e birkaç hakareti Dalt için normal sayıyorum."

"Bu anlaşılır bir şey," dedi Luke. “Beni mi, annemi mi, yoksa ikimizi birden mi istiyordu? İkimizi birden alamazsa saldırma tehdidi savurdu mu?"

"Evet."

"Bizi neden istediğine dair ipucu verdi mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi Julian.

Luke şarabından bir yudum aldı.

"Bizi ölü ya da diri istediğini belirtti mi?" diye sordu.

"Evet. Sizi canlı istiyor," dedi Julian.

"Senin izlenimin ne?"

"Seni ona verirsem, senden kurtulmuş olurum," dedi Julian. “Dalt’ın yüzüne tükürüp savaşa sürersem ondan kurtulurum. Her iki durumda karlı çıkarım..."

Sonra bakışları Luke’un eline aldığı şarap kupasına kaydı ve bir an gözleri irileşti. Luke’un parmağında Vialle’nin yüzüğünü taşıdığını o an gördüğünü fark ettim.

"Her durumda Dalt’ı öldürecekmişim gibi görünüyor zaten," diye bitirdi.

"İzlenim derken," diye devam etti Luke rahatsız olmadan, "demek istediğim, gerçekten saldıracağına inanıyor musun? Nereden geldiği konusunda hiç fikrin var mı? Buradan ayrıldığı zaman -ayrılırsa tabii- nereye gideceği hakkında herhangi bir ipucu?"

Julian kupasını çevirerek şarabı çalkaladı.

"Söylediğinde dürüst olduğu ve saldırmayı planladığı varsayımı ile hareket etmek zorundayım. Birliklerinin hareketini ilk fark ettiğimizde Begma ve Kashfa tarafından geliyordu. Orada çok takıldığına göre muhtemelen Eregnor’dan. Buradan ayrılırsa nereye gideceği konusunda senin tahminin de herkesinki kadar sağlam olur."

Luke aniden beliren gülümsemesini saklamak için, cevabında bir saniye gecikerek şarabından hızlı bir yudum aldı.

Hayır, diye fark ettim o zaman, Luke’un tahmini herkesinki kadar sağlam değildi. Çok daha sağlamdı. Ben de hızlı bir yudum aldım, ama hangi ifadeyi saklamaya çalıştığımdan emin değildim.

"Burada uyuyabilirsin," dedi Julian. “Açsan yiyecek getirteyim. Senin için gün doğumuna bir görüşme ayarlarız."

Luke başını iki yana salladı.

"Şimdi," dedi Luke, yüzüğü yine belli belirsiz teşhir ederek. "Hemen şimdi görüşmek istiyorum."

Julian pek çok kalp atışı boyunca onu izledi. Sonra, “Karanlıkta iki taraftan da açıkça görülemeyeceksin, özellikle de kar yağarken," dedi. “Küçük bir anlaşmazlık iki taraftan birinin saldırıya geçmesine sebep olabilir."

"Eğer yanımdaki iki kişi büyük meşaleler taşıyor olursa ve bunu onunkiler de yaparsa..." diye öneride bulundu, “birkaç yüz metre öteden iki

tarafın da bizi görmesi sağlanmış olur."

"Muhtemelen," dedi Julian. “Tamam. Karşı tarafa mesaj gönderirim ve sana eşlik edecek iki kişi seçerim."

"Ben yanıma kimi alacağımı biliyorum zaten," dedi Luke.

"Sen ve Merlin."

"İlginç birisin," dedi Julian. “Ama evet, kabul ediyorum. Her ne olacaksa, olurken orada olmak isterim."

Julian çadırının ön tarafına gitti, kapıyı açtı, bir subay çağırdı ve birkaç dakika konuştu. Bu arada ben, “Ne yaptığını biliyor musun, Luke?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye yanıt verdi.

"Bunun doğaçlamadan biraz fazlası olduğunu hissediyorum," dedim. “Bana planından bahsetmemen için özel bir sebep var mı?"

Bir an bana baktı, sonra, “Benim de Amber’in oğullarından biri olduğumu yeni öğrendim. Tanıştık ve birbirimize çok benzediğimizi gördüm. Tamam. Bu güzel. Bu iş yapabileceğimizi gösterir, değil mi?"

Kendime kaş çatma izni verdim. Ne demeye çalıştığından emin değildim.

Hafifçe omzumu kavradı.

"Endişelenme," dedi. “Bana güvenebilirsin. Şu noktada çok seçeneğin olduğundan değil. Ama daha sonra olabilir. O zaman, ne olursa olsun karışmaman gerektiğini hatırlamanı istiyorum."

"Ne olacağını düşünüyorsun?"

"Spekülasyon yapmak için ne zamanımız, ne özel olarak konuşma şansımız var," dedi. “Bu yüzden boş ver gitsin ve bu akşam söylediğim her şeyi hatırla."

"Dediğin gibi, şu noktada fazla seçeneğim yok."

"Bunu daha sonra hatırlamanı istiyorum," dedi, Julian kapıyı oluşturan kumaş parçasını indirip bize doğru dönerken.

"Yemek teklifini kabul edeceğim," diye seslendi Luke ona.

"Ya sen Merle? Aç mısın?"

"Tanrım, hayır!" diye yanıt verdim. “Biraz önce resmi bir yemekten kalktım."

"Öyle mi?" diye sordu kayıtsızlıkla. “Ne sebeple verilmişti?"

Kahkaha atmaya başladım. Bu kadarı bir gün için fazlaydı.

Ona zamanımız ya da özel olarak konuşma şansımız olmadığını söyleyecek oldum. Ama Julian çadırın kapısını yine açmış, bir emir eri

çağırıyordu ve Luke’un sahasına birkaç falsolu top atıp bunun soğukkanlılığına ne yaptığını görmek istiyordum.

"Alı, Begma başbakanı Orkuz ve ekibinden birkaç kişi," diye açıkladım.

Ben uzun uzun şarap içermiş gibi yaparken bekledi. Sonra kupayı indirdim ve “Bu kadar," dedim.

"Hadi ama, Merlin. Konu neydi? Son zamanlarda sana karşı göreceli olarak açık davrandım."

"Öyle mi?" dedim.

Bir an bundaki espriyi görmediğini düşündüm, ama sonra o da gülmeye başladı.

"Bazen tanrıların değirmenleri aşırı hızlı öğütüyor ve biz de unun içinde gömülü kalıyoruz," diye yorum yaptı. “Bak, bunu bana bedava söylemeye ne dersin? Şu anda karşılığında verecek bir şeyim yok. Adam ne istiyormuş?"

"Bunun yarına kadar gizli kalması gerektiğini aklından çıkarma ama."

"Tamam. Yarın ne olacak?"

"Shadburne Dükü Arkans, Kashfa’da taç giyecek."

"Kutsal bok!" dedi Lukes. Julian’a, sonra bana baktı. “Random çok akıllıca bir seçim yapmış," dedi bir süre sonra. “Bu kadar hızlı hareket edeceğini düşünmüyordum."

Uzun süre uzak bir noktaya baktı. Sonra, “Teşekküller," dedi.

"Eh, faydası mı olur, zararı mı?" diye sordum.

"Bana mı, Kashfa’ya mı?" dedi.

"O kadar ince ayırmamıştım."

"Sorun değil, çünkü bunu nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyorum. Biraz düşünmem gerek. Durumun bütününü kavramak için."

Ona gözlerimi diktim, yine gülümsedi.

"Çok ilginç," diye ekledi. “Benim için başka bir şeyin var mı?"

"Bu kadarı yeter," dedim.

"Evet, sanırım haklısın," diye kabul etti “Sistemi aşırı yüklemek istemeyiz. Sanırım basit şeyler aklımızdan çıkıyor, ha, eski dostum?"

"Birbirimizi tanıdığımız sürece değil," dedim.

Julian kapıyı bıraktı, yanımıza döndü ve şarap kupasını aradı.

"Yemeğin birkaç dakika sonra gelir," dedi Luke’a.

"Teşekkürler."

"Benedict’e göre," dedi, “Random’a, Dalt’ın Oberon’un oğlu olduğunu söylemişsin."

"Söyledim," diye kabullendi Luke. “Desen’i de yürüdü. Fark yaratır mı?"

Julian omuzlarını silkti

"Hayatta ilk kez bir akrabayı öldürmek istemiyorum," diye bildirdi. “Bu arada, sen benim yeğenimsin, değil mi?"

"Doğru... amca." Julian kupasının içindekileri yine çevirdi.

"Eh, Amber’e hoş geldin," dedi. “Dün gece hayalet feryatları duydum. Acaba bir bağlantı var mı?"

"Değişim," dedi Luke “Her şeyin değiştiği anlamına geliyorlar ve kaybedilenler için ağlıyorlar."

"Ölüm. Ölüm anlamına gelmiyorlar mı?"

"Her zaman değil. Bazen dramatik dönüm noktalarında duyulurlar. “

"Çok kötü," dedi Julian. “Ama umut etmeyi kesmemek gerek."

Luke’un başka bir şey söyleyeceğini düşündüm, ama Julian ondan önce davrandı.

"Babanı ne kadar tanırdın?" diye sordu.

Luke biraz gerildi, ama yine de yanıtladı. “Belki çoğu kadar değil. Bilmiyorum. Satıcı gibiydi. Hep gelip giderdi. Genelde bizimle çok kalmazdı."

Julian başını salladı.

"Sona doğru, neye benziyordu?" diye sordu.

Luke ellerini inceledi,

"Eh, tam olarak normal sayılmazdı, eğer kastettiğin buysa," dedi sonunda. “Merlin’e daha önce söylediğim gibi, sanırım güç kazanmak için yaşadığı süreç dengesini bozmuştu."

"O hikayeyi hiç duymadım."

Luke omuzlarını silkti.

"Detaylar o kadar önemli değil. Yalnızca sonuçlar."

"Ondan önce kötü bir baba olmadığını mı söylüyorsun?"

"Lanet olsun, bilmiyorum. Karşılaştırmama yardım edecek başka baba görmedim ki! Neden soruyorsun?"

"Merak. Yaşamının benim bilmediğim bir parçası."

"Eh, nasıl bir kardeşti?"

"Vahşi," dedi Julian. “Çok iyi geçinemezdik. Bu yüzden birbirimizin yoluna çıkmazdık. Ama zekiydi. Ve yetenekli. Sanat alevi vardı. Yalnızca

ona ne kadar çektiğini anlamaya çalışıyordum."

Luke avuçlarını kaldırdı.

"Hiç fikrim yok," dedi.

"Eh, fark etmez," diye yanıt verdi Julian, kupasını indirip çadırın ön tarafına dönerek. “Sanırım yemeğin gelmek üzere."

Çadırın önüne ilerledi. İleride, çadır bezinin ardından minik buz kristallerinin tıkırdadığını, dışarıdan gelen birkaç hırlamayı duyabiliyordum: rüzgar ve cehennem köpeği konçertosu. Ama hayalet feryadı yoktu. Henüz değil.

Bölüm 9

Luke'un birkaç adım arkasında, iki metre solunda yürüyor, sağda giden Julian ile aynı hizada kalmaya çalışıyordum. Taşıdığım meşale iriceydi, gittikçe incelen yaklaşık iki metrelik ziftli tahta, yere kolayca saplanabilsin diye ucu sivriltilmişti. Meşaleyi bir kol boyu uzakta tutuyordum, çünkü yağlı alevler rüzgarın kaprislerine göre her yöne dalgalanıyordu. Keskin, buz gibi kar taneleri yanağıma, alnıma, ellerime düşüyor, birkaç tanesi kaşlarıma ve kirpiklerime takılıyordu. Meşalenin ısısıyla eriyip gözlerime dolarlarken hızla gözlerimi kırpıştırdım. Ayaklarımın altındaki otlar, her adım atışımda kırılgan bir çıtırtı verecek kadar soğuktu. Tam ileride bize doğru iki meşalenin ilerlediğini görebiliyordum ve aralarında gölgeli bir adam silueti yürüyordu. Gözlerimi kırptım ve meşale alevlerinden birinin yön değiştirip daha iyi görmemi sağlamasını bekledim. Adamı daha önce Bağevi'nde bir kez, kısa süre için Koz Kartı aracılığıyla görmüştüm. Mevcut aydınlıkta saçları altın, hatta bakır rengi görünüyordu; ama doğal ışıkta kirli sarı göründüğünü hatırlıyordum. Gözlerinin yeşil olduğunu biliyordum, ama şimdi görmenin yolu yoktu. Ama ilk kez adamın oldukça iri olduğunu fark ettim. Ya iriydi, ya da meşale taşıması için seçtiği adamlar oldukça kısaydı. Ben onu gördüğümde yalnızdı ve karşılaştırma yapmak için fırsat olmamıştı. Meşalelerimizin aydınlığı ona ulaştığında üzerinde yakasız ağır, yeşil bir yelek, siyah ve ağır, kol yenleri yeşil eldivenlerin içinde kaybolan bir gömlek giymiş olduğunu gördüm. Pantolonu ve paçalarını içine soktuğu çizmeleri siyahtı; pelerini de öyle ve bedenini rüzgarla devamlı değişen, yağlı sarı-kırmızı manzaralara sararken ışığımızı yansıtan zümrüt yeşili renkte bir bantla çevrilmişti. Boynuna altın gibi görünen ağır, yuvarlak bir madalyon takmıştı; ve aletin detaylarını çıkaramıyor olsam da, bir Tekboynuz'a saldıran Aslan resmi taşıdığından emindim. Luke'dan on, on iki adım uzakta durdu. Luke da bir saniye sonra durdu. Dalt'ın işaretiyle ve adamları meşalelerinin ucunu yere sapladı. Julian ve ben de aynısını yaptık ve Dalt'ın adamlarının yaptığı gibi meşalelerin yanında kaldık. Sonra Dalt, Luke'a baş salladı ve ikisi yine ilerleyerek ışıkların oluşturduğu karenin ortasında buluştular, birbirlerinin sağ kollarını kavradılar ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Luke'un sırtı

bana dönüktü, ama Dalt’ın yüzünü görebiliyordum. Duygu işareti göstermiyordu, ama dudakları oynamaya başlamıştı bile. Rüzgar ve bilinçli olarak alçak sesle konuşmaları yüzünden söylenen tek kelimeyi bile anlamıyordum. Sonunda Dalt’ın boyu için bir referansım olmuştu. Luke yaklaşık bir doksandır ve Dalt’ın ondan epey uzun olduğunu görebiliyordum. Julian’a bir bakış fırlattım, ama bana bakmıyordu. Alanın iki-yanından kaç gözün üzerimizde olduğunu merak ettim.

Julian tepkileri kontrol etmek açısından hep kötü biri olmuştur. İfadesiz, vurdumduymaz bir tavırla ikisini izliyordu.

Aynı tavrı takındım ve kar yağarken dakikalar geçti.

Uzun süre sonra Luke döndü ve bize yöneldi. Dalt meşale taşıyan adamlardan birine doğru gitti. Luke yarı yolda durdu, Julian ve bende ona katılmak için ilerledik.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ah," dedi. “Sanırım bu işi savaş olmadan halletmenin bir yolunu buldum."

"Harika," dedim. “Ona ne sattın?"

"Ona bunun nasıl sonuçlanacağını belirlemek için benimle düello yapması fikrini sattım," diye açıkladı.

"Lanet olsun, Luke!" dedim. “Adam bir profesyonel! Ve güç açısından genetik paketi aldığından eminim. Ayrıca bunca zamandır arazide yaşıyor. Muhtemelen formunun zirvesindedir. Aynı zamanda senden daha ağır ve uzun."

Luke sırıttı.

"Yani şansım olabilir," dedi. Julian’a baktı. “Her neyse, saflara mesaj yollayabilirsen ve bu şeye başladığımız zaman saldırmamalarını söylersen, Dalt’ın tarafı da yerinden ayrılmayacak."

Julian, Dalt’ın adamlarından birinin saflara doğru yürümeye başladığı yere baktı. Kendi safına döndü ve bir dizi el işareti yaptı. Biraz sonra bir adam ayrılıp bize doğru koşmaya başladı.

"Luke," dedim. “Bu çılgınlık. Düelloyu kazanmanın tek yolu Benedict’i vekil tayin etmek sonra da kirişi kırmak."

"Merle," dedi, “boş ver gitsin. Bu Dalt’la benim aramda. Tamam mı?"

"Bir avuç oldukça taze büyüm var," dedim. “Bu şeyi başlatırız, sonra doğru zamanda, birini kullanırım ve sen yapmışsın gibi görünür."

"Hayır!" dedi. “Bu gerçekten bir onur meselesi. Bu yüzden sen bunun dışında kalmalısın."

"Tamam," dedim, “eğer istediğin buysa."

"Dahası, kimse ölmeyecek," diye açıkladı. “İkimiz de şu anda bunu istemiyoruz ve bu anlaşmanın bir parçası. Birbirimiz için canlıyken daha değerliyiz. Silah yok. Tamamen *mano a mano*."

"Anlaşma ne?" diye sordu Julian.

"Dalt kıçımı kırbaçlarsa," diye yanıt verdi Luke, “ben onun tutsağı olurum. Güçlerini çeker ve ben onunla giderim."

"Luke, sen delisin!" dedim.

Julian dik dik bana baktı.

"Devam et," dedi.

"Ben kazanırsam o benim tutsağım olur," diye devam etti.

"Benimle Amber’e ya da benim onu götüreceğim başka bir yere döner ve subayları birliklerini geri çeker."

"Böyle bir geri çekilmeyi kesinleştirmenin tek yolu," dedi.

Julian, “bunu yapmazlarsa sonlarının geleceğini bilmelerini sağlamak."

"Elbette," dedi Luke. “İşte bu yüzden ona Benedict’in kanatlarda beklediğini ve üstlerine akmaya hazır olduğunu söyledim. Bunu yapmayı kabul etmesinin tek sebebinin bu olduğundan eminim."

"Çok akıllıca," diye yorum yaptı Julian. “Her durumda Amber kazanıyor. Sen bundan kendin için ne kazanmaya çalışıyorsun, Rinaldo?"

Luke gülümsedi.

"Sen düşün," dedi.

"Bunda senin düşündüğünden daha fazlası var, yeğenim," diye yanıt verdi. “Sağıma geç, olmaz mı?"

"Neden?"

"Beni görmesini engellemek için elbette. Benedict’e neler olup bittiğini anlatmam gerek."

Julian Koz Kartlarını çıkarıp doğru kartı seçerken Luke onun gösterdiği tarafa geçti. Bu arada bizim saflarımızdan çıkan adam koşarak gelmiş, bekliyordu. Julian bir tanesi dışında tüm kartlarını kaldırdı ve iletişime geçti. Bir dakika kadar sürdü, sonra Julian haberciyle konuşmak için durdu ve adamı geri yolladı. Hemen kartla konuşmaya devam etti. Sonunda konuşmayı ve dinler görünmeyi bıraktığında Koz Kartını diğerlerinin yanına, iç cebine koymadı, görünmeyecek şekilde elinde tuttu. İletişimin

kesilmediğini, bu iş bitene kadar Benedict'le bağlantı halinde kalacağını, böylece Benedict'in ne yapacağına hemen karar verebileceğini fark ettim.

Luke ona ödünç verdiğim pelerinin tokasını çözdü, yaklaşıp bana uzattı.

"İşim bitene kadar tut, olmaz mı?" dedi.

"Tamam," diye kabul ettim, pelerini alırken. “İyi şanslar."

Hafifçe gülümsedi ve döndü. Dalt, karenin ortasına yürümeye başlamıştı bile.

Luke da ilerledi. O ve Dalt birbirlerine bakarak durdular.

Aralarında hâlâ birkaç adım vardı. Dalt duyamadığım bir şey söyledi, Luke'un yanıtını da çıkaramadım.

Sonra kollarını kaldırdılar. Luke boksör duruşu aldı, Dalt ise güreşçiler gibi savunma pozisyonu aldı. Luke ilk yumruğu attı ya da belki de şaşırtmacaydı; her durumda, hedefini -Dalt'ın yüzünü- bulmadı. Dalt koluyla savuşturdu ve bir adım geriledi. Luke hızla yaklaştı, karnına iki yumruk indirdi.

Ama yüzüne savurduğu yumruk karşılandı ve Luke yumruk atarak çember çizmeye başladı. Dalt iki kez üzerine atılmaya çalıştı, ikisinde de darbe aldı ve ikincisinde dudağından kan sızarak uzaklaştı. Üçüncü saldırısında Luke'u yere yıktı, ama üzerine çökmeyi başaramadı, çünkü o yere inerken Luke biraz kıvrılıp dönmeyi başarmıştı. Luke ayağa kalkar kalkmaz Dalt'ın böbreğini tekmelemeye çalıştı, Dalt ayak bileğini yakaladı ve onu geriye iterek doğruldu. Luke düşerken adamın dizinin yan tarafına bir tekme indirdi, ama Dalt ayağını bırakmadı ve çevirmeye başladı. Luke yüzünü buruşturarak öne eğildi, iki eliyle Dalt'ın sağ bileğini yakalamayı başardı ve ayağını adamın elinden kurtardı. Sonra bileği bırakmadan ayaklarını yere bastı, iki büklüm vaziyette öne çıktı, doğruldu, Dalt'ın sağ kolunun altından geçti, döndü ve adamı yüzüstü yere yıktı.

Sonra hızla hareket ederek sağ eliyle kolu büktü ve sol eliyle Dalt'ın saçlarını kavradı. Ama Dalt'ın başını arkaya çekerken -birkaç kez yere vurmaya hazırlanıyordu sanırım- bunun işe yaramayacağını gördüm. Dalt gerildi, kolu aşağı inmeye başladı. Kolunu Luke'un elinden kurtarıyordu. Luke defalarca Dalt'ın kafasını aşağıya ittirmeye çalıştıysa da yapamadı. Diğer elini bırakırsa başının belaya gireceği açıktı ve tutmayı başaramıyordu. Dalt çok güçlüydü. Bunu gören Luke tüm ağırlığını Dalt'ın sırtına bindirdi, ittirdi ve sıçradı. Ama yeterince hızlı değildi, çünkü Dalt'ın serbest kolu arkasına dolandı ve o uzaklaşırken sol kalçasına vurdu. Luke

sendeledi. Dalt hemen ayağa kalkıp saldırdı. Luke'u vahşi bir darbeyle yere serdi. Bu sefer, kendini Luke'un üzerine atarken Luke yuvarlanıp kurtulmayı başaramadı; yalnızca kısmen bedenini döndürebildi. Dalt büyük bir güçle indi, bacak arasını hedefleyen diz hareketini savuşturdu. Luke ellerini sol çenesine inen yumruktan kaçınmasına yetecek kadar hızlı kurtaramadı. Yumrukla döndü ve dümdüz uzandı. Sonra sağ eli hızla kalktı, Dalt'ın çenesine çarptı ve parmakları gözlerine doğru daldı. Dalt başını çevirip eli uzaklaştırdı. Luke diğer eliyle şakağına çekiç gibi bir darbe indirdi, ama Dalt başını o tarafa çeviriyordu ve yumruk etkili olmadı. Luke dirseklerini yere dayadı ve kendini yukarı ittirerek eğildi. Alnı Dalt'ın yüzüne çarptı -tam olarak nereye, emin değilim- sonra geriye düştü. Birkaç saniye sonra Dalt'ın burnu kanamaya başlamıştı. Sol elini uzatıp Luke'un boynunu kavradı. Sağ elini açarak Luke'un başının yanına şiddetli bir tokat attı. El inmeden önce Luke'un başına inen eli ısırmaya çalıştığını gördüm, ama boynundaki el bunu engelledi. Dalt bir tokat daha atmaya çalıştı, ama bu sefer Luke'un sol eli kalktı, tokatı engelledi ve sağ eli Dalt'ın sol bileğini yakalayıp boynundan koparmaya çalıştı. Dalt'ın sağ eli Luke'un sol elinin yanından kıvrıldı, yakaladı, boynunu iki elle kavradı ve başparmakları nefes borusunu ezmeye çalıştı.

Bunu başarabileceğini düşündüm. Ama Luke'un sağ eli aniden Dalt'ın sol dirseğine gitti, sol eli Dalt'ın kollarını aşıp sol kolunu yakaladı ve Luke bedenini büküp dirseği yukarıya kaldırdı. Dalt sola kaydı ve Luke sağa yuvarlandı, başını sallayarak ayağa kalktı. Bu sefer doğrulmaya başlayan Dalt'a tekme atmaya çalışmadı. Dalt yine ellerini uzattı, Luke yumruklarını kaldırdı ve birbirlerinin çevresinde çember çizmeye başladılar.

Kar yağmaya devam ediyordu, rüzgar bir yavaşlayıp, bir hızlanıyordu, bazen yüzümüze buz gibi taneler çarpıyor, bazen karın dalgalanan bir perde gibi inmesine izin veriyordu.

Çevremdeki birlikleri düşündüm ve bir an bu şey, sonunda bittiğinde kendimi bir savaş meydanını ortasında bulup bulmayacağımı merak ettim. Benedict'in bir yerlerden ineceği ve yıkım yaratacağı gerçeği, benim tarafımın kazanacağı anlamına gelse de, beni çok da rahatlatmıyordu. Sonra orada olmamın kendi seçimim olduğunu hatırladım.

"Hadi, Luke!" diye bağırdım. “Dümdüz et onu!"

Bu tuhaf bir etki yarattı. Dalt'ın meşale taşıyıcıları hemen ona cesaret verici sözler bağırmaya başladı. Seslerimiz rüzgarın ara verdiği anlarda

uzaklara taşınmış olmalıydı, çünkü kısa süre sonra ses dalgalan gelmeye başladı. İlk önce bunların fırtınanın uzak bir kısmından geldiğini düşündüm, ama sonra iki tarafın bağrıştığım fark ettim. Yalnızca Julian sessiz ve ifadesiz kalmıştı.

Luke yumruklar savurarak, zaman zaman saldırıya geçmeye çalışarak Dalt'ın çevresinde çember çizmeye devam ediyordu ve Dalt darbeleri savuşturmaya, Luke'un kolunu yakalamaya çalışıyordu. İkisinin yüzünde de kan vardı ve hızları kesilmiş görünüyordu. İkisinin de berelendiğini hissediyordum, ama derecesini kestiremiyordum. Luke Dalt'ın sol yanağında küçük bir kesik açtı. İkisinin de yüzü şişmiş görünüyordu.

Luke bir yumruk yağmuruyla başarı kazandı, ama darbelerin arkasında ne kadar güç olduğunu kestirmek güçtü. Dalt yumrukları metanetle karşıladı ve bir yerlerden enerji bulup öne atıldı, Luke'a sarılmaya çalıştı. Luke geri çekilmekte ağır kalınca Dalt sarılmayı başardı. İkisi birbirlerine diz atmaya çalıştı; ikisi de kalçalarını çevirip darbelerden kaçındılar. Kollarını dolayarak dönmeye devam ettiler. Dalt daha iyi kavramak için uzanıyor, Luke bir kolumu kurtarmaya ve yumruk atmaya çalışarak onun çabalarını boşa çıkarıyordu. İkisi defalarca kafa atmaya, ayağa basmaya çalıştı, ama hepsi karşı tarafça savuşturuldu. Luke sonunda Dalt'ın bacağına çelme taktı, onu sırt üstü yere devirdi.

Sonra tepesinde diz çökerek sol kroşe savurdu ve bunu sağ kroşe takip etti. Sonra bir sol daha denedi, ama Dalt yumruğunu yakaladı, onu yukarı kaldırıp yere fırlattı. Dalt, yüzü kan ve topraktan bir maske, kendini onun üzerine atarken Luke bir şekilde kalbinin altına vurmayı başardı, ama bu adamı durdurmadı. Dalt'ın sağ yumruğu Luke'un çenesine taş gibi indi. Dalt diğer yana zayıf bir sol, sonra zayıf bir sağ indirdi, derin bir nefes almak için durdu, sonra sıkı bir sol indirdi. Luke'un başı yana düştü ve kalkmadı.

Dalt köpek gibi nefes nefese, tepesinde çöktü ve numara yaptığından kuşkulanarak yüzünü inceledi. Sağ eli vurmaya hazırlanıyormuş gibi seğiriyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. On, on beş saniye aynı pozisyonda kaldılar, sonra Dalt yavaşça doğruldu, Luke'un üzerinden kalkıp sola geçti, dikkatle ayağa kalktı, bir an sallandı ve dik durdu.

Daha önce hazırladığım ölüm büyüsünü tadabiliyordum sanki. Onu yerine çivilemek birkaç saniyemi alırdı ve kimse nasıl öldüğünü anlamazdı.

Ama şimdi yere yığılırsa ne olacağını merak ettim. İki taraf saldırıya mı geçerdi? Ama beni engelleyen ne bu, ne de insani düşünceler oldu. Luke'un sözleriydi, “Bu gerçekten bir onur meselesi. Bu yüzden dışında kalmalısın," ve “Kimse ölmeyecek... Canlıyken birbirimiz için daha değerliyiz."

Tamam. Hâlâ boru sesi yoktu. Savaşa koşan adamlar yoktu. Her şey anlaşmaya uygun sürecek gibi görünüyordu. Luke böyle istemişti. Ben karışmayacaktım.

Dalt'ın diz çökmesini ve Luke'u yerden kaldırmasını izledim. Ama sonra hemen indirdi, sonra iki adamını gelip taşımaları için çağırdı. Dalt tekrar ayağa kalktı ve adamları ilerlerken Julian'la yüzleşti.

"Anlaşmamızın kalanını uygulamaya davet ediyorum seni," dedi yüksek sesle.

Julian başını hafifçe eğdi.

"Siz uyarsanız biz de uyarız," diye yanıt verdi. “Gün doğumunda adamlarını buradan uzaklaştır."

"Şimdi gidiyoruz," diye yanıt verdi Dalt ve dönmeye başladı.

"Dalt!" diye seslendim.

Döndü, bana baktı.

"Adım Merlin," dedim. “Karşılaştık, ama hatırlayacağından emin değilim."

Başını iki yana salladı.

Sağ kolumu kaldırdım ve en faydasız, ama en havalı büyümü yaptım. Önünde yer patladı, üzerine taş ve toprak yağdırdı. Dalt bir adım geriledi, yüzünü sildi, sonra beliren kaba çukura baktı.

"Luke bu yüzden ölürse bu senin mezarın," dedim.

Beni yine inceledi.

"Bir sonraki sefer seni hatırlayacağım," dedi. ve dönüp Luke'u taşıyan adamlarının peşine düştü.

Beni izlemekte olan Julian'a baktım. Dönüp meşalesini aldı. Ben de aynısını yaptım. Geldiğimiz yoldan döndük.

Daha sonra, çadırda Julian durumu yorumladı. “Bu bir sorunu çözüyor. Belki de iki."

"Belki," dedim.

"Şimdilik Dalt'ın icabına bakıyor."

"Sanırım öyle."

"Benedict adamın kampı kaldırmaya başladığım söyledi."

"Bunun, onu son görüşümüz olduğu sanmıyorum."
"Bugünlerde toplayabildiği en iyi ordu buysa, fark etmez."
"Bunun hazırlıksız bir sefer olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum. “Bence güçlerini çok çabuk toplamış. Zamanının dar olduğunu düşündürüyor. Bu konuda haklı olabilirsin. Ama gerçekten de kumar oynadı."
"Ve kazandı."
"Evet, kazandı. Ve ona gücünü göstermemeliydin."
"Neden?"
"Peşine düşecek olursan dikkatli bir düşmanın olur."
"Uyarılmaya ihtiyacı vardı."
"Öyle bir adam risklerle yaşar. Hesaplar ve eyleme geçer. Senin hakkında ne düşünüyor olursa olsun, şu noktada planlarını değiştirmeyecektir. Dahası, Rinaldo’yu da son kez görmedin. O da aynı. O ikisi birbirlerini anlıyor."
"Haklı olabilirsin."
"Haklıyım."
"Dövüş farklı sonuçlansaydı sence Dalt’ın ordusu bunu kabullenir miydi?" diye sordum.
Julian omuzlarını silkti. “Kazandığı zaman benimkinin kabulleneceğini biliyordu, çünkü bundan kazançlı çıkacağımı biliyordu. Bu yeterliydi."
Başımı salladım.
"Affedersin," dedi. “Bu işi Vialle’ye raporlamam gerek. İşim bittiği zaman sen gitmek istersin herhalde."
"Evet."
Kartı çıkartıp işe girişti. Ve kendimi bir kez daha, Koz Kartı iletişiminde Vialle’nin ne hissettiğini merak ederken buldum.
Ben diğer insanı görürüm ve tüm diğerleri de gördüklerini söyler. Ama Vialle doğuştan kördü. Ona sormanın nazikçe olmayacağını hissediyordum ve yanıtının gören birine pek mantıklı gelmeyeceğini düşünüyordum. Ama sanırım hep merak edeceğim.
Julian, Vialle’nin gölgeli varlığıyla konuşurken zihnim geleceğe yöneldi. Fazla zaman geçmeden Maske ve Jurt gibi bir şeyler yapmam gerekecekti ve şimdi Luke’suz yapacağım gibi görünüyordu. Gerçekten tavsiyesine uyup Jasra'yı onlara karşı ittifak yapmaya razı etmeye çalışmak istiyor muydum?

Faydaları, gireceğim riske değer miydi? Ve yapmazsam, bu işi nasıl becerecektim? Belki o tuhaf bara dönmeli, Jabberwock’u tutmayı düşünmeliydim. Ya da Vorpal Kılıcı’nı kiralamayı. Ya da ikisini birden. Belki...

İsmimden bahsedildiğini duydum ve mevcut âna, mevcut sorunlara döndüm. Julian Vialle’ye bir şey açıklıyordu; ama açıklayacak o kadar da çok şey olmadığını biliyordum. Bu yüzden ayağa kalktım, gerindim ve Logrus görüşümü çağırdım.

Görüşümü Julian’ın önündeki alana çevirdiğim zaman Vialle’nin hayaletsi şeklini açıkça gördüm. Onu en son gördüğümde oturduğu aynı dik sandalyedeydi. Tüm bu süre boyunca orada mı kaldı, yoksa yeni mi döndü, merak ettim. Geri dönüp benim yiyemediğim tatlıyı yemiş olmasını diledim.

Julian bana baktı, sonra, “Gitmeye hazırsan seni alacak," dedi.

Gidip, Logrus görüşümü bırakarak yanında durdum. Logrus’un ve Desen’in güçlerini bir araya getirmenin iyi bir fikir olmadığına karar vermiştim, uzandım, karta dokundum ve Vialle’nin imgesi belirdi. Bir an sonra, artık imge değildi.

"Dilediğin zaman," dedi, elini uzatarak.

Uzanıp nazikçe elini tuttum.

"Hoşça kal Julian," dedim, öne adım atarken.

Yanıt vermedi. Verdiyse de ben duymadım.

"Olayların böyle sonuçlanacağını düşünmemiştim," dedi Vialle bana hemen, elimi bırakmadan.

"Olanları öngörmenin yolu yoktu," dedim.

"Luke biliyordu," diye yanıt verdi. “Şimdi mantıklı geliyor, değil mi? Yaptığı o küçük imalardan bazıları? Baştan beri bu meydan okumayı planlıyordu."

"Sanırım öyle," dedim.

"Bir şey üzerine kumar oynuyor. Keşke ne olduğunu bilseydim."

"Bu konuda yardımcı olamam," diye yanıt verdim. “Bana hiçbir şey söylemedi."

"Ama daha sonra seninle iletişime geçecek," dedi. “Ondan haber aldığın zaman hemen bilmek istiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim.

Elimi bıraktı.

"Şu anda söylenecek başka şey yokmuş gibi görünüyor."

"Şey," diye başladım, “bilmen gerektiğini düşündüğüm başka bir konu var."

"Öyle mi?"

"Coral'ın bu akşam yemeğe katılmamasıyla ilgili."

"Devam et," dedi.

"Bugün şehirde uzun bir yürüyüşe çıktığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi.

"Aşağıya, Desen odasına indik," diye devam ettim. “Onu görmek istediğini söylemişti."

"Pek çok ziyaretçi bunu ister. Onları götürme kararı sana bağlıdır. Ama genellikle merdiveni duydukları zaman ilgilerini yitirirler."

"Ona bundan bahsettim," dedim, “ama bu onun cesaretini kırmadı. Oraya ulaştığımız zaman Desen’in üzerine adım attı..."

"Hayır!" diye bağırdı. “Onu daha yakından gözlemeliydin! Begma’da bunca sorun varken... şimdi de bu! Beden nerede?"

"Güzel soru," diye karşılık verdim. “Bilmiyorum. Ama onu son gördüğümde canlıydı. Oberon’un, babası olduğunu iddia etti ve sonra Desen’i yürümeye başladı. Bitirdiği zaman Desen’in onu bir yere nakletmesini sağladı. Şimdi kız kardeşi -birlikte çıktığımızı biliyor- endişeli. Yemek boyunca Coral’ın nerede olabileceği konusunda konuştu durdu."

"Ona ne söyledin?"

"Kız kardeşinin sarayın güzelliklerinin tadını çıkardığını ve yemeğe biraz gecikebileceğini söyledim. Ama zaman ilerledikçe daha da endişelendi ve bu gece gelmezse onu arayacağımıza söz verdirdi bana. Gerçekte olanları anlatmak istemiyordum, çünkü Coral’ın babasının kim olduğu meselesine girmek istemedim."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye yanıt verdi. “Ah, eyvah."

Bekledim, ama başka bir şey söylemedi. Beklemeye devam ettim.

Sonunda, “Merhum kralın Begma’daki ilişkisini bilmiyordum," dedi, “bu yüzden bu bilginin etkisini değerlendirmem güç. Coral ne kadar kalacağı hakkında ipucu verdi mi? Ya da sen ona geri dönmesi için bir yöntem sundun mu?"

"Ona Koz Kartımı verdim" dedim, “ama bağlantı kurmadı. Gerçi fazla kalmayacağı izlenimini edinmiştim."

"Bu ciddi olabilir," diye karar verdi Vialle, “açık olanların dışındaki sebeplerden dolayı. Nayda’nın senin üzerinde bıraktığı etki ne oldu?"

"Oldukça sağduyulu görünüyor." dedim. “Aynı zamanda, benden hoşlandığına inanıyorum."

Vialle bir an düşündü, sonra, “Eğer bu söylenti Orkuz’un kulağına giderse Kashfa konusunda yapılacak pazarlıklarda doğru davranmaları için onu rehin aldığımız düşüncesine kapılabilir."

"Haklısın. Bu aklıma gelmemişti."

"Düşünecektir. İnsanlar bizimle iş yaparken bu tür şeyler düşünmeye eğilim duyar. Bu yüzden biraz zaman kazanmamız ve kızın durum şüpheli görünmeye başlamadan önce dönmesini sağlamamız gerekiyor."

"Anlıyorum," dedim.

"Büyük olasılıkla, yemeğe neden katılmadığını öğrenmek için kısa süre sonra odasına birini gönderecek. Şimdiye dek göndermemişse. Eğer şimdi tatmin edilebilirse yerini bulmak için bütün bir gecen olacak."

"Nasıl?"

"Büyücü olan sensin. Sen bul. Bu arada, Nayda’nın sempatik davrandığını mı söylüyorsun?"

"Çok sempatik."

"Güzel. O zaman en iyi eylem onun yardımını almak olacaktır. Kızın gönlünü alman ve elbette bunu rahatsızlık yaratmayacak şekilde yapman konusunda sana güveniyorum..."

"Doğal olarak..." diye başladım.

"...son zamanlarda yaşadığı hastalık yüzünden," diye devam etti. “Şu anda ihtiyacımız olmayan tek şey ikinci kıza da kalp krizi geçirtmek."

"Hastalık mı?" diye sordum. “Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Hastalığın anısının hâlâ onu rahatsız ettiğini tahmin ediyorum. Son zamanlara dek ölüme epey yaklaşmış, sonra aniden düzelmiş ve bu görevde babasına eşlik etmek için ısrar etmiş. Bana anlatan babasıydı."

"Yemekte iyi görünüyordu," dedim.

"Eh, bu şekilde kalması için çabala. Hemen kıza gitmeni ve olan biteni olabildiğince diplomatik bir şekilde açıklamanı sen kardeşini ararken onun durumu idare etmesini sağlamanı istiyorum. Elbette kızın sana inanmaması ve doğrudan Orkuz’a gitmesi olasılığı var. Belki bunu önlemek için bir büyü yapabilirsin. Ama görebildiğim kadarıyla başka seçeneğimiz yok. Yanılıyor muyum, söyle."

"Yanılmıyorsun," dedim.

"O zaman işe koyulmanı öneririm... ve sorun ya da gelişme yaşanırsa, saat kaç olursa olsun bana rapor ver."

"Harekete geçtim bile," dedim.

Telaşla odadan çıktım, ama hemen durdum. Aklıma Begma grubunun hangi kanatta kaldığını bildiğim, ama Nayda'nın odasının yerini bilmediğim gelmişti. Geri dönüp Vialle'ye sormak istemiyordum, çünkü yemekte öğrenmediğim için aptal durumuna düşerdim.

Bana -bir kıkırtıyla- doğru yönü tarif edebilecek bir hizmetkar bulmam on dakikamı aldı. Sonra tarifi izleyerek Nayda'nın kapısına dikildim.

Elimi saçlarımdan geçirdim, pantolonumu ve ceketimi silkeledim, çizmelerimi pantolonumun paçalarının arkasına sildim, derin bir nefes aldım, gülümsedim, nefes verdim ve kapıyı çaldım.

Biraz sonra kapı açıldı. Nayda'ydı. Gülümsememe karşılık verdi ve yana çekildi.

"İçeri gel," dedi.

"Hizmetkarı bekliyordum," dedim içeri girerken. “Beni şaşırttın."

"Seni bekliyordum, bu yüzden erken yolladım," diye yanıt verdi.

Siyah kemerli gri, pamuklu takıma benzer bir şey giymişti. Bir çift siyah terliği vardı ve makyajının çoğunu çıkarmıştı.

Saçları arkaya taranmış, siyah bir kurdeleyle sıkıca bağlanmıştı. Divanı işaret etti, ama oturmadım.

Omzunu hafifçe kavradım ve gözlerine baktım. Yaklaştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Sen anla," dedi yumuşak sesle.

Kendime iç çekme izni bile veremezdim. Görev çağırıyordu. Kollarımı ona doladım, yakına çekip öptüm. Pozisyonu birkaç saniye korudum, sonra çekildim, gülümsedim ve “Bence iyi hissediyorsun. Dinle, sana anlatmam gereken şeyler var..." dedim.

"Oturalım mı?" dedi ve elimi tutup divana götürdü.

Vialle diplomatik olmamı söylemişti, bu yüzden onu takip ettim. Zaman harcamadan kucaklaşmamıza devam etti ve ben rötuşlar ekledim. Lanet olsun! Coral'ın yokluğunu örtbas etsin diye onu dışarı yollamam gerekiyordu. Bunu yaparsa, daha sonra ben onu örtbas etmekten memnun olacaktım. Ya da Begmalıların hoşlandığı başka herhangi bir ilgi çekici pozisyon. Ama hemen istememin iyi olacağına karar verdim. Birkaç dakika

sonra kız kardeşi hakkında konuşmaya başlamak oldukça gayri diplomatik olacaktı. Bugün zamanlama açısından kötü bir gündü.

"Bu konuya fazla dalmadan önce," dedim, “senden bir iyilik istemeliyim."

"Dilediğini iste," dedi.

"Sanırım kız kardeşinin geri dönüşü konusunda bir gecikme olacak," diye açıkladım, “ve babanı endişelendirmek istemiyorum. Odasına birini gönderip göndermediğini, ya da kontrol etmek için bizzat gidip gitmediğini biliyor musun?"

"Sanmıyorum. Yemekten sonra Gerard ve Bay Roth ile yürüyüşe çıktı. Henüz dairesine döndüğünü sanmıyorum."

"Ona kardeşinin uzaklaşmadığı izlenimini vermek için bir yol bulman mümkün mü? Bana onun nereye gittiğini bulmak için zaman kazandırırdın."

Eğleniyor göründü.

"Ve bana anlatmadığın o şeyler...?"

"Benim için bunu yaparsan sana tüm hikayeyi anlatırım."

İşaret parmağını çenemde gezdirdi.

"Tamam," dedi sonra. “Anlaştık. Gitme."

Ayağa kalktı, odayı aştı, koridora çıktı ve kapıyı birkaç santim aralık bıraktı. Neden Julia’dan sonra güzel, normal bir ilişki yaşayamıyordum? Âşık olduğum son kadın tuhaf, beden değiştiren bir varlığın kontrolü altındaydı. Şimdi... Şimdi divanda hafif gölgeler vardı ve ablası yerine Coral’ı kucaklamayı tercih edeceğimi fark ettim. Bu saçmalıktı. Onu yalnızca yarım gündür tanıyordum...

Dönüşümden bu yana epey hareket yaşamıştım. Sersemlemiş olmalıydım. Evet, böyle olmalıydı.

Döndüğü zaman yine divana oturdu, ama bu sefer aramızda mesafe bırakmıştı. Eski işimize dönmek için bir hareket yapmamıştı, ama yeterince neşeli görünüyordu.

"Halledildi," dedi. “Sorarsa, uygun bir yanıt verilecek."

"Teşekkürler," dedim.

"Şimdi senin sıran," dedi. “Anlat."

"Tamam," diye başladım ve Coral ile Desen hikayesine giriştim.

"Hayır," diye sözümü kesti. “Baştan başla, olmaz mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana birlikte saraydan çıkmanızdan ayrılmanıza kadar bütün günü anlat."

"Bu aptalca," diye itiraz ettim.

"Beni şımart," dedi. “Bana borcun var, unuttun mu?"

"Pekala," diye kabul ettim ve yine başladım. Kafede patlayan masayı atladım, ama deniz mağaralarıyla ilgili kısmı süsler, içlerine baktığımızı ve güzel bulduğumuzu anlatırken sözümü kesti.

"Dur," dedi. “Bir şeyi anlatmıyorsun. Mağaralarda ne oldu?"

"Bunu söylemene sebep olan ne?" diye sordum.

"Bu şimdi paylaşmak istemediğim bir sır," diye açıkladı.

"Anlattıklarının doğruluğunu kontrol edebildiğimi söylemek yeterli."

"Konumuzla ilgili değil," dedim. “Yalnızca hikayeyi karıştırır. Bu yüzden anlatmadım."

"Bana tüm akşamı anlatacağını söylemiştin."

"Pekala, hanımefendi," dedim ve anlattım.

Ben Jurt ile zombilerini anlatırken dudağını ısırdı ve sonra oluşan kan damlalarını tembel tembel yaladı.

"Jurt konusunda ne yapacaksın?" diye sordu aniden.

"Bu benim sorunum," dedim. “Sana akşamı vaat ettim. Anılarımı ve hayatta kalma planlarımı değil."

"Yalnızca... Unutma, sana yardım etmeyi önerdim."

"Ne demek istiyorsun? Benim için Jurt’u çivileyebileceğim mi düşünüyorsun? Senin için bir haberim var: Şu anda o bir tanrı adayı."

"'Tanrı adayı' dernekle neyi kastediyorsun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Bu hikayeyi doğru düzgün anlatmak bütün geceyi alır ve Coral’ı aramaya çıkacaksam zamanım yok. Bırak Desen hakkındaki hikayeyi bitireyim, olmaz mı?"

"Devam et."

Ettim ve kız kardeşinin babası konusundaki meseleye şaşırmış görünmedi. Tepki eksikliği konusunda onu sorgulayacaktım. Sonra, cehenneme kadar, dedim. İstediğim şeyi yapmıştı ve ben de vaat ettiğim şeyi yapmıştım. Kalp krizi geçirmemişti. Ve artık gitme zamanı gelmişti.

"Bu kadar," dedim ve “Teşekkürler," diye ekledim.

Kalkacak oldum, ama o çabuk hareket etti ve beni yine kucakladı.

Bir süre kucaklamasına karşılık verdim, sonra, “Gitsem iyi olacak. Coral tehlikede olabilir," dedim.

"Cehenneme kadar yolu var," dedi. “Benimle kal. Konuşacak daha önemli şeylerimiz var."

Duyarsızlığı beni şaşırtmıştı, ama belli etmemeye çalıştım.

"Ona karşı bir görevim var," dedim, “ve bu görevi yerine getirmeliyim."

"Tamam," dedi içini çekerek. “Ben de gelip yardım etsem iyi olacak."

"Nasıl?" diye sordum.

"Duysan şaşırırsın," dedi ve çarpık bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

Haklı olduğunu hissederek başımı salladım.

Bölüm 10

Koridorda daireme doğru yürüdük. Kapıyı açıp ışık yaktıktan sonra Nayda’nın ilk yaptığı şey odayı incelemek oldu. Askılığımı görünce dona kaldı.

"Kraliçe Jasra!" dedi.

"Evet. Maske isimli bir büyücüyle anlaşmazlık yaşadı," diye açıkladım. “Tahmin et, kim kazandı?"

Nayda sol elini kaldırdı ve yavaş yavaş bir desen çizdi —Jasra’nın ensesinin arkasında, sırtında, göğsünde ve sonra yine aşağıda. Yaptığı hareketlerin hiçbirini tanımadım.

"Bana senin de büyücü olduğunu söyleme," dedim. “Bugünlerde karşılaştığım herkes Sanatla ilgileniyor gibi."

"Büyücü değilim," diye yanıt verdi, “ve böyle bir eğitim almadım. Tek bir numaram var ve bu da büyücülük değil, ama her şey için kullanırım."

"Peki nedir bu numara?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi, sonra, “Tanrım, gerçekten de sıkı bağlanmış. Anahtar, mide ve belkemiği arasındaki sinir sisteminde bir yerde. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," diye yanıt verdim. “Büyüyü tamamen anlıyorum."

"Neden burada?"

"Kısmen oğlu Rinaldo’ya onu Maske’den kurtaracağıma söz verdiğim için ve kısmen oğlunun iyi davranması için bir teminat olarak."

Kapıyı kapatıp kilitledim. Döndüğümde bana bakıyordu

"Onu son zamanlarda gördün mü?" dedi sohbet havasında

"Evet. Neden?"

"Ah, özel bir sebebi yok."

"Birbirimize yardım etmeye çalıştığımızı sanıyordum," dedim.

"Kız kardeşimi arayacağımızı sanıyordum."

"Rinaldo hakkında özel bir şey biliyorsan bir dakika daha bekleyebilir."

"Yalnızca şu anda nerede olabileceğini merak ettim."

Döndüm ve sanat malzemelerimi sakladığım dolaba yürüdüm. Gerekli kalemleri alıp çizim masama götürdüm. Bunlar yaparken, “Nerede olduğunu bilmiyorum," dedim.

Bir karton parçası hazırladım, oturdum, gözlerimi kapattın ve çizmeye başlamadan önce Coral'ın imgesini zihnimde canlandırdım. Yine, zihnimdeki resim uygun büyülerle birleşirken bağlantı için yeterli olacak mı, merak ettim. Ama deneysel işlerle uğraşma zamanı değildi. Gözlerimi açtım ve çizmeye başladım. Saraylar'da kullanılan, Amber'dekilere benzer, ama yine de farklı teknikleri kullanıyordum. İki tekniği de kullanabiliyordum, ama ilk öğrendiğim teknikte daha hızlıydım.

Nayda gelip yanımda durdu ve aldırıp aldırmayacağım sormadan izlemeye başladı. Aldırmıyordum gerçi.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu.

"Kimi?"

"Luke'u."

"Bu akşam," diye yanıt verdim.

"Nerede?"

"Buradaydı."

"Şimdi burada mı?"

"Hayır."

"Onu en son nerede gördün?"

"Arden ormanında. Neden?"

"Ayrılmak için tuhaf bir yer."

Coral'ın kaşları üzerinde çalışıyordum.

"Tuhaf koşullar altında ayrıldık," dedim.

Gözlerde biraz daha çalışma, saçlarda biraz...

"Tuhaf mı? Ne açıdan?" diye sordu.

Yanaklara biraz daha renk...

"Boş ver," dedim.

"Tamam," dedi. "Muhtemelen o kadar önemli değildir."

Bu yeme atlamamaya karar verdim, çünkü aniden bir şey algılamaya başlamıştım. Geçmişte zaman zaman olduğu gibi, son dokunuşları yaparken Koz Kartına yoğunlaşmam uzanmak için yeterli olurdu ve...

"Coral!" dedim, hatlar hareket eder, perspektifler kayarken.

"Merlin...?" diye yanıt verdi. "Başım... başım belada."

Tuhaf bir şekilde, arka plan yoktu. Yalnızca siyahlık. Omzumda Nayda'nın elini hissettim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet... Burası karanlık," dedi. "Çok karanlık."

Elbette. Işık yokken Gölge’yi kullanamazsınız. Koz Kartı bile göremezsiniz.

"Desen seni oraya mı gönderdi?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verdi.

"Elimi tut," dedim. “Daha sonra anlatabilirsin."

Elimi uzattım, o da uzandı.

"Onlar..." diye başladı.

Ve acı verici bir çakmayla bağlantı koptu. Nayda’nın yanımda gerildiğini hissettim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Aniden bloke edildim. Hangi güçlerin karıştığını bilmiyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Biraz sonra yine deneyeceğim," dedim. “Eğer bir tepki olayıysa, muhtemelen direnç şimdi yüksektir ve daha sonra düşebilir. En azından iyi olduğunu söylüyor."

Normalde taşıdığım Koz Kartlarını çıkardım ve Luke’unkini seçtim. Durumunun nasıl olduğunu görmek için şimdi iyi bir zaman gibi görünüyordu. Nayda karta bakıp gülümsedi.

"Onu kısa süre önce gördüğünü sanıyordum," dedi.

"Kısa sürede çok şey olabilir."

"Eminim çok şey olmuştur."

"Başına gelenler hakkında bir şey bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet. Biliyorum."

Koz Kartını kaldırdım.

"Ne?" dedim.

"İddiaya girerim ona ulaşamayacaksın."

"Göreceğiz."

Yoğunlaştım ve uzandım. Tekrar uzandım. Yaklaşık bir dakika sonra alnımı siliyordum.

"Nereden bildin?" diye sordum.

"Luke da bağlantı girişimlerini bloke ediyor. O koşullar altında ben de aynısını yapardım."

"Hangi koşullar?"

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bir sandalyeye gidip oturdu.

"Yine seninle değiş-tokuş yapacağım bir şeyim var," dedi.

"Yine mi?"

Onu inceledim. Kafamda bir şimşek çaktı ve yerine oturdu.

"Ona 'Rinaldo' değil 'Luke' diyorsun," dedim.

"Evet, öyle."

"Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Gülümsemeye devam etti.

"Gidip tahliye bildirisi büyümü harcadım," dedim. “Ama şikayet edemem. Muhtemelen hayatımı kurtardı. Bunu dolaylı bir şekilde sana mı borçluyum?"

"Bundan gurur duymuyorum. Ama kabul ediyorum."

"Sana yine ne istediğini soracağım ve bana yardım etmek ya da beni korumak için olduğunu söylersen seni askılığa dönüştüreceğim."

Kahkaha attı.

"Şu anda önerilen her tür yardımı kabul edeceğini sanıyordum," dedi.

"'Yardım' derken ne kastettiğine bağlı."

"Bana aklındakini anlatırsan, ben yardım edip edemeyeceğimi söylerim."

"Tamam," dedim. “Ama konuşurken üstümü değiştireceğim. Bu giysiyle bir kaleye saldırmak içimden gelmiyor. Sana pamuklu giysilerden daha sağlam bir şey önerebilir miyim?"

"Ben rahatım. Bağevi’nden başla, olmaz mı?"

"Tamam," dedim ve daha sağlam bir şeyler giyerken anlatmaya başladım. Artık benim için güzel bir kadın değil, insan bedeninde, şekilsiz bir varlıktı. Ben konuşurken oturdu ve birbirine geçirdiği parmaklarının arasından duvara ya da ötesine baktı. Bitirdiğim zaman bakmaya devam etti ve ben gidip çizim masamdan Coral’ın Koz Kartını aldım, yine denedim, ama ulaşamadım. Luke’un kartını da denedim ve sonuç aynı oldu.

Luke’un kartını desteye yerleştirmek, desteyi düzeltmek ve kutusuna kaldırmak üzereyken bir alttaki kart gözüme çarptı ve bir dizi anı ve spekülasyon şimşek gibi zihnimden geçti

Kartı aldım, odaklandım. Uzandım...

"Evet, Merlin?" dedi birkaç saniye sonra. Bir terasta, küçük bir masanın yanında oturmuş —arkasında bir şehir silueti vardı- bir espresso fincanı gibi görünen şeyi minik, beyaz bir tabağa indiriyordu.

"Hemen şimdi. Acele et," dedim. “Bana gel."

Bağlantı kurulduğunda Nayda alçak bir hırlama çıkarmaya başlamıştı. Ayağa kalktı, tam Mandor adım atarken gözlerini Koz Kartına dikerek bana doğru geldi. Uzun boylu, siyahlara bürünmüş şekil, önünde belirdiğinde durdu. Birkaç saniye birbirlerine ifadesiz yüzlerle baktılar, sonra Nayda ellerini kaldırarak ona doğru uzun, kayar gibi bir adım attı. Mandor'un elini daldırdığı derin bir iç cepten tek bir keskin, metalik tıklama geldi.

Nayda dondu.

"İlgi çekici," dedi Mandor, sol elini kaldırıp Nayda'nın yüzünün önünden geçirerek. Kadının gözleri eli takip etmedi.

"Daha önce bahsettiğin buydu. Sanırım adı Vinta demiştin."

"Evet, ama şimdi Nayda."

Bir yerlerden küçük, koyu renk bir metal top çıkardı, sol avcunun içine koydu ve kadına doğru uzattı. Top yavaşça harekete geçti, ters saat yönünde dönmeye başladı. Nayda haykırmayla inleme arası tek bir ses çıkardı, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi. Durduğum yerden, ağzından salya damlamakta olduğunu görebiliyordum.

Mandor hızla arkaik bir Thari lehçesinde, takip edemediğim bir şey söyledi. Kadın olumlu yanıt verdi.

"Sanırım gizemini çözdüm," dedi Mandor. "Tepki ve Yüksek Baş eğdirmeler derslerini hatırlıyor musun?"

"Biraz," dedim. "Teorik olarak. Konu o kadar ilgimi çekmemişti."

"Yazık," dedi. "Mezuniyet sonrası kursu gibi bir şey için Suhuy'a başvurmalısın."

"Bana söylemeye çalıştığın...?"

"Önünde, cazip bir insan bedeninde gördüğün yaratık bir ty'iga'dır," diye açıkladı.

Bakakaldım. Ty'igalar normalde Kenar'ın ötesinde yaşayan bedensiz bir iblis ırkıdır. Çok güçlü olduklarını ve kontrol edilmelerinin güç olduğunu duyduğumu hatırlıyordum.

"Ah... bunun halımı salyalamasını engelleyebilir misin?" dedim.

"Elbette," diye yanıt verdi ve küreyi serbest bıraktı. Küre kadının önünde yere düştü. Sıçramadı, kadının çevresinde hızla çember çizerek yuvarlanmaya başladı.

"Ayağa kalk," dedi Mandor, "ve yere beden sıvıları akıtmayı kes."

Kadın emredildiği gibi yaptı, boş bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Şu sandalyeye otur," dedi Mandor, biraz önce Nayda’nın oturduğu sandalyeyi işaret ederek.

Kadın itaat etti ve yuvarlanan top, onun hareketlerine göre kendini ayarlayarak sandalyenin çevresinde çember çizmeye başladı.

"Ben serbest bırakmadığım sürece bu bedeni terk edemez," dedi Mandor. “Ve güç küremle ona her tür işkenceyi yapabilirim. Şimdi istediğin yanıtları alabilirim. Bana soruların ne olduğunu söyle."

"Şu anda bizi duyabiliyor mu?"

"Evet, ama ben izin vermediğim sürece konuşamaz."

"Eh, gereksiz acı vermenin alemi yok. Tehdidin kendisi terli olabilir. Neden beni takip ettiğini bilmek istiyorum."

"Pekala," dedi Mandor. “Soru bu, ty’iga. Yanıt ver!"

"Onu korumak için takip ediyorum," dedi ifadesiz bir sesle.

"Bunu zaten işittim," dedim. “Nedenini bilmek istiyorum."

"Neden?" diye tekrarladı Mandor.

"Zorunluyum," diye yanıt verdi.

"Neden zorunlusun?" diye sordu Mandor.

"Ben..." Kadın dişlerini alt dudağına geçirdi ve yine kan akmaya başladı.

"Neden?"

Kadının yüzü kızardı, alnında ter damlaları belirdi. Gözleri hâlâ odak kazanmamıştı, ama gözyaşlarıyla doluydu. Çenesinden aşağı ince bir kan sızıntısı akıyordu. Mandor sıktığı yumruğunu uzattı, açtı ve bir başka metal top ortaya çıktı. Bu topu kadının alnının yirmi beş santim kadar önüne getirip bıraktı. Top havada asılı kaldı.

"Acının kapıları açılsın," dedi ve topa hafif bir fiske attı.

Küçük küre hemen harekete geçti. Elips çizerek yavaşça başının çevresinde dolanmaya başladı, her yörüngede şakakların yakınından geçiyordu. Kadın feryat etmeye başladı.

"Sus!" dedi Mandor. “Sessizce acı çek!"

Kadının yanaklarından aşağı gözyaşları akıyordu, çenesinden hâlâ kan sızıyordu...

"Kes şunu!" dedim.

"Pekala." Mandor uzandı ve topu bir an sol elinin başparmağıyla orta parmağı arasında sıktı. Bıraktığı zaman top, kadının sağ kulağının biraz ötesinde sabit kaldı. “Şimdi soruyu yanıtlayabilirsin," dedi Mandor. “Bu

yapabileceklerimin küçük bir örneğiydi. Bunu seni yok edene kadar arttırabilirim."

Kadın ağzını açtı, ama sözcük çıkmadı. Yalnızca boğulur gibi bir ses.

"Bunu yanlış yapıyoruz sanırım," dedim. “Bu soru-yanıt işi yerine normal şekilde konuşmasını sağlayabilir misin?"

"Onu duydun," dedi Mandor. “Bu benim de isteğim."

Kadın inledi, sonra, “Ellerim... Lütfen onları serbest bırak," dedi.

"Yap," dedim.

"Serbestler," diye bildirdi Mandor.

Kadın parmaklarını gerdi.

"Bir mendil, bir havlu..." dedi kadın yumuşak sesle.

Yakındaki şifonyerin çekmecesini açtım ve bir mendil çıkardım. Kadına doğru uzatırken Mandor bileğimi yakaladı ve mendili aldı. Mendili kadına fırlattı, kadın yakaladı.

"Küremin yörüngesinin içine uzanma," dedi bana.

"Ona zarar vermem," dedi kadın, gözlerini, yanaklarını ve çenesini silerken. “Size söyledim, yalnızca onu korumak istiyorum."

"Bundan daha fazla bilgi talep ediyoruz," dedi Mandor, yine küreye uzanarak.

"Bekle," dedim. Sonra kadına, “En azından neden bana söyleyemeyeceğini söyleyemez misin?"

"Hayır," diye yanıt verdi kadın. “Aynı yere varır."

Aniden bunu tuhaf bir programlama problemi gibi gördüm ve farklı bir taktik denemeye karar verdim.

"Her durumda beni korumalısın, değil mi?" dedim. “Birincil görevin bu."

"Evet."

"Ve seni bu göreve kimin, neden koştuğunu söyleyemezsin."

"Evet."

"Diyelim ki beni korumanın tek yolu bana bunları söylemen."

Alnı kırıştı.

"Ben..." dedi. “Ama... Tekyol mu?"

Gözlerini kaldırdı ve ellerini yüzüne götürdü.

"Ben... O zaman söylemem gerekir."

"Şimdi bir yere varıyoruz," dedim. “Birincil görevini yerine getirmek için ikinci emri ihlal edebilirsin."

"Evet, ama gerçek olmayan bir durum tanımladın," dedi.

"Gerçek bir durum görebiliyorum," dedi Mandor aniden.

"Var olmazsan bu emri uygulayamazsın. Bu yüzden, seni yok etmeme izin verirsen birincil emri ihlal etmiş olursun. Bu soruları yanıtlamazsan seni yok edeceğim."

Kadın gülümsedi.

"Sanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Begma başbakanının kızı gizemli koşullar altında, odasında ölü bulunursa politik durumun ne olacağını Merlin'e sor. Özellikle de kardeşinin kaybolmasından sorumluyken."

Mandor kaşlarını çatıp bana baktı.

"Bunun ne hakkında olduğunu anlamadım," dedi.

"Fark etmez," dedim. "Yalan söylüyor. Ona bir şey olursa gerçek Nayda geri döner. George Hansen, Meg Devlin ve Vinta Bayle'ye böyle olduğunu gördüm."

"Normalde öyle olur," dedi, "ama bir şey var. Ben bedenlerini ele geçirdiğim zaman hepsi canlıydı. Ama Nayda ciddi bir hastalık sebebiyle yeni ölmüştü. Ama tam da ihtiyaç duyduğum şeydi, bu yüzden bedeni ele geçirip iyileştirdim. O artık burada değil. Ben bedeni terk edersem bir ceset ya da bir insan-sebzeyle baş başa kalırsınız."

"Blöf yapıyorsun," dedim, ama Vialle'nin Nayda'nın hasta olduğunu söylediğini hatırladım.

"Hayır," dedi. "Yapmıyorum."

"Fark etmez," dedim ona.

"Mandor," dedim, ona dönerek, "bu bedeni terk etmesini ve beni takip etmesini engelleyebileceğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diye yanıt verdi.

"Tamam, Nayda," dedim. "Ben bir yere gidiyorum ve orada büyük tehlike içinde olacağım. Beni takip etmene ve almış olduğun emirleri yerine getirmene izin vermeyeceğim."

"Yapma," diye yanıt verdi.

"Ben işimi yapmaya giderken seni burada tutsak bırakmak dışında seçenek vermiyorsun bana."

İçini çekti.

"Demek birinci emri yerine getirmek için ikincisini ihlal etmemin bir yolunu buldun. Çok akıllıca."

"O zaman bilmek istediğimi şeyleri anlatacak mısın?"
Başını iki yana salladı.
"Söylemem fiziksel olarak imkansız," dedi. “Bu bir irade meselesi değil. Ama... sanırım dolaylı bir yol buldum."
"O nedir?"
"Sanırım güvenliğini isteyen üçüncü bir şahsa söyleyebilirim."
"Yani..."
"Sen bir süreliğine odayı terk edersen, sana açıklayamayacağım şeyleri ağabeyine söyleyebilirim."
Mandor’la göz göze geldik. Sonra, “Ben bir süreliğine koridora çıkacağım," dedim.
Ve çıktım. Duvardaki halıyı incelerken beni rahatsız eden bir sürü şey vardı ve bunların en büyüğü, Mandor’un ağabeyim olduğunu ona söylememiş olmam değildi.
Uzun süre sonra kapı açıldı ve Mandor iki yöne baktı. Ona doğru ilerlemeye başladığım zaman elini kaldırdı. Durdum, o dışarı çıktı ve bana doğru geldi. İlerlerken bakınmaya devam etti.
"Burası Amber sarayı mı?" diye sordu.
"Evet. Belki en tutulan kanat değil, ama ben ev, diyorum."
"Daha rahat koşullar altında görmek isterim," dedi.
Başımı salladım. “Tamam. Randevulaştık. Ee, anlat bana, orada ne oldu?"
Bakışlarını kaçırdı, duvar halısını incelemeye girişti.
"Çok tuhaf," dedi. “Yapamam."
"Ne demek istiyorsun?"
"Bana hâlâ güveniyorsun, değil mi?"
"Elbette."
"O zaman bu konuda da güven. Öğrendiklerimi sana anlatmamak için iyi bir sebebim var."
"Hadi ama, Mandor! Ne haltlar dönüyor?"
"Ty’iga senin için tehlike değil. Gerçekten de iyiliğini düşünüyor."
"O zaman yeni olan ne? Neden olduğunu bilmek istiyorum."
"Bırak," dedi, “şimdilik. Bu şekilde daha iyi."
Başımı iki yana salladım. Yumruğumu sıktım ve vuracak bir şey bulmak için bakındım.
"Nasıl hissettiğini biliyorum, ama bırakmanı istiyorum senden," dedi.

"Bilginin bir şekilde bana zarar vereceğini mi kastediyorsun?"
"Bunu söylemedim."
"Yoksa bana söylemekten korktuğunu mu?"
"Bırak dedim!" dedi.
Döndüm ve kendime hakim oldum.
"İyi bir sebebin olmalı," dedim sonunda.
"Var."
"Bu konuda pes etmeyeceğim," dedim. “Ama böyle bir dirence karşı inat edecek zamanım yok. Tamam, sebeplerin var ve benim de başka bir yerde acil işim var."
"Jurt, Maske ve Brand’in güçlerini kazandığı Kale’den bahsetti," dedi.
"Evet, ben de oraya gidiyorum."
"Sana eşlik edeceğini düşünüyor."
"Yanılıyor."
"Ben de onu yanına almamanı önerirdim."
"Ben işleri yoluna koyana dek onu tutar mısın?"
"Hayır," dedi, “çünkü ben de seninle geliyorum. Ama gitmeden önce onu derin bir transa sokacağım."
"Ama yediğimiz yemekten bu yana neler olduğunu bilmiyorsun. Çok şey oldu ve hepsini sana anlatmak için zamanım yok."
"Fark etmez," dedi. “Dost canlısı olmayan bir büyücü, Jurt ve tehlikeli bir yerle ilgili olduğunu biliyorum. Bu kadarı yeterli. Seninle gelip yardım edeceğim."
"Ama bu yeterli olmayabilir," diye itiraz ettim. “Biz yeterli olmayabiliriz."
"Öyle olsa bile, ty’iga’nın seni engelleyebileceğini düşünüyorum."
"Onu kastetmiyordum. Kapının yanındaki kaskatı hanımefendiyi kastediyordum."
"Ben de sana onu soracaktım. Cezalandırdığın bir düşman mı?"
"Eskiden düşmanımdı, evet. Kötücül, güvenilmezdir ve zehirli bir ısırığı vardır. Aynı zamanda tahtını kaybetmiş bir kraliçedir. Ama onu ben dondurmadım. Peşimdeki büyücü dondurdu. Bir dostun annesidir ve onu kurtarıp güvende olması için buraya getirdim. Şimdiye dek onu serbest bırakmak için sebebim yoktu."
"Ah, eski düşmanına karşı bir müttefik olarak kullanacaksın."

"Kesinlikle. Gideceğim yeri iyi tanıyor. Ama benden hoşlanmıyor ve iş yapılması güç biri. Oğlu bana onu güvenilir kılmama yetecek kadar cephane verdi mi, bilmiyorum,"

"Gerçekten faydalı olacağını hissediyor musun?"

"Evet. Onun düşmanlığının benim yanımda olmasını istiyorum. Ve iyi bir büyücü olduğunu biliyorum."

"Fazladan iknaya ihtiyaç duyarsa, yalnızca tehditler ve rüşvetler var. Saf estetik kaygılarla tasarladığım ve dekore ettiğim birkaç kişisel cehennemim var. Hızlı bir turu etkileyici bulabilir. Diğer yandan, bir çömlek dolusu mücevher de çağırabilirim."

"Bilmiyorum," dedim. “Amaçları biraz karmaşık. Bırak bunu becerebildiğimce ben halledeyim."

"Elbette. Yalnızca öneriyordum."

"Benim gördüğüm şekliyle, sıradaki iş onu uyandırmak, teklifi yapmak ve tepkisini tahmin etmeye çalışmak."

"Buradaki akrabalarından götürebileceğin kimse yok mu?"

"İçlerinden herhangi birine, yapacağım şeyi açıklamaktan korkuyorum. Random dönene kadar yapmamam emriyle sonuçlanabilir bu açıklama. Bekleyecek zamanım yok."

"Saraylar’dan destek kuvvet çağırabilirim."

"Buraya mı? Amber’e mi? Random bunu duyarsa boynuma dek pisliğe batarım. İhanetten kuşkulanmaya başlar." Gülümsedi.

"Burası bana evimi hatırlatıyor," dedi, kapıma dönerek.

İçeri girdiğimizde Nayda’nın elleri dizlerinde, otuz santim önünde süzülen topa bakarak oturduğunu gördüm. Diğer top yerde yavaş yavaş çember çizmeye devam ediyordu.

Bakışlarımın nereye yöneldiğini gören Mandor, “Çok hafif bir trans durumu. Bizi işitebilir. Dilediğin an onu uyandırabilirsin," dedi.

Başımı salladım ve sırtımı döndüm. Jasra’nın sırasıydı.

Üzerine asılmış giysileri kaldırdım ve odanın karşısındaki sandalyeye koydum. Sonra bir kumaş ve bir lavabo aldım, yüzündeki palyaço makyajını temizledim.

"Bir şey unutuyor muyum?" dedim, kendi kendime.

"Bir bardak su ve bir ayna," dedi Mandor.

"Ne için?"

"Susuz olabilir," diye yanıt verdi, “ve kendine bakmak isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Bu konuda haklısın," dedim ve bir sehpa çektim. Üzerine bir sürahi ve bir kadeh koydum; bir tane de el aynası.

"Aynı zamanda, büyüyü kaldırdığın zaman yere düşmesi olasılığına karşılık ona destek olmanı öneririm."

"Doğru."

Sol kolumu omuzlarına doladım, ölümcül ısırığını düşünüp geri çekildim ve onu bir elimle, bir kol boyu uzakta tuttum.

"Beni ısırırsa hemen kendimden geçerim," dedim. “Kendini savunmaya hazır ol."

Mandor havaya bir başka metal top attı. Top çizdiği yayın zirvesinde uzun süre kaldı, sonra eline düştü.

"Tamam," dedi, sonra büyüyü başlatan sözcükleri söyledi.

Korktuğum kadar dramatik bir şey olmadı. Kadın yığıldı ve ona destek oldum. “Güvendesin," dedim ve en tanıdık ismi kullanarak ekledim, “Rinaldo burada olduğunu biliyor. Burada bir sandalye var. Biraz su ister misin?"

"Evet," diye yanıt verdi ve kadehe su doldurup uzattım.

İçerken gözleri dolanıyor, her şeyi içine alıyordu. Hemen kendine gelip gelmediğini merak ettim. Belki de suyunu yudumlarken zaman kazanıyor, beyni çalışıyor, parmakuçlarında büyüler dans ediyordu. Gözleri birkaç kez ölçüp biçerek Mandor’a çevrildi, ama Nayda’ya uzun uzun, sert sert baktı.

Sonunda kadehi indirip gülümsedi.

"Tutsağın olduğumu anlıyorum, Merlin," dedi, hafifçe boğulur gibi. Bir yudum daha aldı.

"Konuk," dedim.

"Ah. Bu nasıl oldu? Davetini kabul ettiğim aklımda kalmamış."

"Seni kaskatı kesilmiş durumda Dört Dünya Kalesi’nden buraya getirdim," dedim.

"Ve 'burası' neresi olabilir?"

"Amber Sarayı’ndaki dairem."

"Demek tutsağım," diye bildirdi.

"Konuk," diye tekrarladım.

"Bu durumda, bizi tanıştırmalısın, değil mi?"

"Beni affet. Mandor, karşındaki Ekselansları Jasra, Kashfa Kraliçesi." (Bilerek En Asil kısmını eklemedim.) “Majesteleri, ağabeyim Lord Mandor’u tanıtmak isterim."

Jasra başını eğdi, Mandor yaklaştı, bir dizinin üzerine çöktü ve kadının elini dudaklarına götürdü. Bu tür saray jestlerinde benden daha iyidir, acıbadem kokusunu almak için kadının elinin tersini koklamamıştı bile. Kadının bu tavırdan hoşlandığını söyleyebilirim. Daha sonra onu incelemeye devam etti.

"Buradaki kraliyet ailesinde Mandor isimli birinin olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Mandor Kaos Sarayları’ndan, Sawall düklüğünün vârisidir," diye yanıt verdim.

Gözleri irileşti.

"Ve ağabeyin olduğunu söylüyorsun."

"Evet."

"Beni şaşırtmayı basardın," dedi. “İki soydan geldiğini unutmuştum."

Gülümsedim, başımı salladım, yana çekildim ve işaret ettim.

"Ve bu..." diye başladı.

"Nayda’yı tanıyorum," dedi. “Kız neden... meşgul?"

"Bu çok karmaşık bir durum," dedim, “ve daha ilginç bulacağından emin olduğum başka konular var."

Bir kaşını kaldırdı.

"Ah! O kırılgan, kolay yok olan şey, gerçek," dedi. “Bu kadar çabuk yüzeye çıktığında genellikle klostrofobik koşullar vardır. Benden istediğin ne?"

Gülümsememi korudum.

"Koşulları takdir edebilmek iyi bir şey," dedim.

"Amber’de, canlı ve hücre olmayan bir yerde, gönül alan tavırları olan iki beyefendiyle birlikte olduğum gerçeğini takdir ediyorum. Aynı zamanda en son anılarımın işaret ettiği zor şartlar altında olmadığım gerçeğini de takdir ediyorum. Bundan kurtulmamı sana mı borçluyum?"

"Evet."

"Bir şekilde, bunu özgecilik adına yaptığından kuşku duyuyorum."

"Rinaldo için yaptım. Bir kez seni kurtarmaya çalıştı ve bozguna uğradı. Sonra işe yarayabilecek bir yol düşündüm ve denedim. İşe yaradı."

Oğlunun adını telaffuz ettiğimde yüz kasları gerildi. “Luke" yerine kendi verdiği ismi tercih edeceğini düşünmüştüm.
"O iyi mi?" diye sordu.
"Evet," dedim, bunun doğru olduğunu umarak.
"O zaman neden burada değil."
"Dalt ile bir yerlerde. Nerede olduğundan emin değilim. Ama..."
Nayda tam o sırada küçük bir ses çıkardı ve hepimiz ona baktık. Ama yerinden kıpırdamadı. Mandor bana sorarcasına baktı, ama başımı hafifçe iki yana salladım. Henüz uyandırılmasını istemiyordum.
"O barbar, oğlumu kötü etkiledi," diye yorum yaptı Jasra.
Yine boğulur gibi oldu ve bir yudum daha su aldı. “Rinaldo’nun at sırtında kaba şeyler yapmak yerine saray zarafetini öğrenmesini istemiştim," diye devam etti. Mandor’a baktı ve küçük bir gülümseme bahşetti. “Bu konuda hayal kırıklığına uğradım. Sudan daha güçlü bir şeyin var mı?"
"Evet," diye yanıt verdim, bir şarap açtım ve Jasra için bir kadeh doldurdum. Mandor’a, ardından şişeye baktım, ama başını iki yana salladı. “Ama itiraf etmelisin ki ikinci sınıfta UCLA’yla yaptığımız atletizm müsabakasında oldukça başarılı oldu," dedim, oğlundan ümidini tamamen kesmesin diye. “Bu kısmen hayatın daha enerjik tarafından ileri geliyor."
Kadehi alırken gülümsedi.
"Evet. O gün dünya rekoru kırdı. Son engeli aşmasını hâlâ hatırlıyorum."
"Orada mıydın?"
"Ah, evet. Tüm müsabakalarınızı izledim. Senin koşmanı bile izledim," dedi. “Kötü değildin."
Şarabını yudumladı.
"Senin için yemek getirtmemi ister misin?" diye sordum.
"Hayır, pek aç değilim. Biraz önce gerçeklerden bahsediyorduk..."
"Evet, öyle. Kale’de, Maske ile aranızda bir büyü savaşı geçtiğini anlıyorum..."
"Maske?" dedi.
"Şimdi oraya hükmeden mavi maskeli büyücü."
"Ah, evet. Öyle."
"Hikayeyi doğru anlamış mıyım?"
"Evet, ama savaş oldukça travmatikti. Tereddüdümü affet. Şaşırmıştım ve zamanında savunmaya geçemedim. Aslında her şey bu kadardı. Bir daha

olmayacak."

"Bundan eminim. Ama..."

"Beni kaçırdın mı?" diye sözümü kesti. “Yoksa beni kurtarmak için Maske ile savaştın mı?"

"Savaştık," dedim.

"Maske’yi hangi koşullar altında bıraktın?"

"Bir gübre yığınının altında," dedim.

Güldü.

"Harika! Mizah anlayışı olan erkeklerden hoşlanırım."

"Geri dönmeliyim," diye ekledim.

"Ah. Neden o?"

"Çünkü Maske benim düşmanımla ittifak yaptı. Ölmemi isteyen, Jurt isimli biriyle."

Hafifçe omuzlarını silkti.

"Maske seninle boy ölçüşemiyorsa, Maske ve bu adam neden sorun yaratsın, anlamıyorum."

Mandor boğazını temizledi.

"Affınıza sığınarak," dedi. “Ama Jurt Saraylar’dan bir şekildeğiştiren ve düşük düzeyde bir büyücüdür. Gölge üzerinde gücü de vardır."

"Sanırım bu fark yaratır," dedi Jasra.

"İkisinin yapmayı planladıkları şey kadar değil," dedim.

"Maske’nin Jurt’u merhum kocanın yaşadığı süreçten geçirmeyi planladığına inanıyorum. Güç Kaynağı ile ilgili bir şey."

"Hayır!" diye haykırdı. Ayağa fırlamış, şarabının kalanı, karmaşık pastoral desenleri için satın aldığım Tebriz halısı üzerinde, Nayda’nın tükürüklerine ve kan damlalarına karışmıştı.

"Bir daha olmamalı!"

Gözlerinden bir fırtına gelip geçti. İlk defa kırılgan göründü.

"Onu bu yüzden kaybettim…" dedi.

Sonra o an geçti. Sertlik geri döndü.

"Şarabımı bitirmemiştim," dedi ve oturdu.

"Bir kadeh daha doldururum," dedim.

"Sehpanın üzerinde duran bir ayna mı?"

Bölüm 11

Kendine çeki düzen vermesini beklerken pencerenin dışındaki karları izledim ve sırtım ona dönükken gizli gizli Coral’a ve Luke’a ulaşmaya çalıştım. Ama şansım yoktu. Benden ödünç aldığı tarağı, fırçayı ve aynayı kenara bıraktığı zaman, saçları kadar düşüncelerini de düzenlediğini, tekrar konuşmaya hazır olduğunu tahmin ettim. Yavaşça dönüp yaklaştım.

İfadesizlik egzersizi yaparak birbirimizi inceledik, sonra sordu, “Amber’de beni uyandırdığını bilen başkası var mı?"

"Hayır," diye yanıt verdim.

"Güzel. Demek buradan canlı ayrılmam için bir şans var. Sanırım Maske ve Jurt’e karşı yardımımı istiyorsun."

"Evet."

"Tam olarak nasıl bir yardım düşünüyorsun ve karşılığını nasıl ödeyeceksin?"

"Kale’ye girmeyi ve Maske ile Jurt’u etkisiz hale getirmeyi düşünüyorum," dedim.

"'Etkisiz hale getirmek' mi? Bu 'öldürmek' yerine kullandığın o küçük örtmecelerden biri mi?"

"Sanırım öyle," diye yanıt verdim.

"Amber titizliği ile tanınmaz," dedi. “Amerikan gazeteciliğinin etkisinde kalmışsın. Dernek Kale’yi tanıdığımı biliyorsun ve o ikisini öldürmene yardım etmemi istiyorsun. Doğru mu?"

Başımı salladım.

"Rinaldo geç kalacak olursan ve Jurt dönüşüm ayinini tamamlarsa, aynı gücü ona karşı kullanmanın bir yolunu biliyor olabileceğini söyledi," diye açıkladım.

"O notlarda düşündüğümden daha ileriye gitmiş." dedi.

"Yaşamlarımız buna bağlı olduğuna göre sana karşı dürüst olacağım: Evet, böyle bir teknik var. Ama hayır, bize faydası olmaz. Gücü o şekilde kullanmak için bazı hazırlıklar gereklidir. Uzanıp bir anda yapabileceğim bir şey değil."

Mandor boğazını temizledi.

"Jurt’u Saraylar’a tutsak olarak götürme olasılığı varsa, onu ölü görmemeyi tercih ederim," dedi. “Disiplin altına alınabilir. Onu gerçekte... sizin belirttiğiniz şeklin dışında etkisiz hale getirmenin bir yolu olabilir."

"Ya yoksa?" diye sordum.

"O zaman onu öldürmenize yardım ederim," dedi. “Jurt’e yönelik hayaller kurmuyorum, ama kendimi bir şeyler denemek zorunda hissediyorum. Korkarım Jurt’u kaybetmek babamızı ölümün eşiğinden aşırabilir."

Bakışlarımı kaçırdım. Haklı olabilirdi. Sawall’ın ölümü Mandor’un unvanı kazanması ve dikkate değer miktarda mülkün kontrolünü ele geçirmesi anlamına gelse de, bu bedeli ödemeye gönüllü olmadığından emindim.

"Anlıyorum," dedim. “Bu aklıma gelmemişti."

"Bana onu teslim almam için bir şans verin. Başarısız olursam, ne yapılması gerekiyorsa size katılırım."

"Kabul," dedim, Jasra’nın nasıl karşılayacağını görmek için izleyerek.

Yüzünde meraklı bir ifadeyle bizi izliyordu.

"'Babamız' mı?" dedi.

"Evet," diye yanıt verdim. “Bundan bahsetmeyecektim, ama madem ortaya çıktı, Jurt bizim küçük kardeşimiz."

Suç ortaklığı kokusu üzerine kadının gözleri aydınlanmıştı.

"Bu bir aile içi iktidar mücadelesi, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım o şekilde ifade edilebilir," dedim.

"Aslında pek değil," dedi Mandor.

"Sizinki Saraylar’da önemli bir aile mi?"

Mandor omuzlarını silkti. Ben de aynısını yaptım. Bu durumdan kâr etmenin yolunu aradığını hissediyordum ve onu engellemeye karar verdim.

"Eldeki işi konuşuyorduk," dedim. “Üçümüzü oraya nakletmek ve Maske’nin meydan okumasını kabul etmek istiyorum. Yolumuza çıkarsa Jurt’u durdururuz ve onu Mandor’a teslim ederiz. Onu teslim almak imkansız çıkarsa, sonuna kadar gideriz. Bizimle misin?"

"Henüz ücreti konuşmadık," dedi.

"Tamam," diye kabul ettim. “Bu konuyu Rinaldo ile tartıştık ve benden kan davasına son verdiğini sana söylememi istedi. Caine öldüğünde Amber ile hesabının kapandığını düşünüyor. Bunu kabul edersen seni serbest bırakmamı istedi ve kaledeki yeni efendiye karşı yardım etmene karşılık

Dört Dünya Kalesi’ni senin egemenliğine vermemi önerdi. Onun deyişiyle, nokta. Ne diyorsun?"

Jasra kadehi kaldırdı ve uzun, yavaş bir yudum aldı. Bu anlaşmadan daha fazla şey elde etmeye çalışarak direnecekti, biliyordum.

"Rinaldo ile yeni mi konuştun?" dedi.

"Evet."

"Bu plana bu kadar katılıyorsa neden burada, bizimle olmak yerine Dalt ile birlikte, anlamıyorum."

İçimi çektim.

"Tamam, sana hikayeyi anlatacağım," dedim. “Ama bizimle birlikteysen, kısa süre sonra harekete geçmek istiyorum."

"Anlat," dedi.

Arden’de o gece yaşadığımız macerayı anlattım, yalnız Vialle’nin Luke’u koruma altına alışını atladım. Ben hikayeyi anlattıkça Nayda daha da heyecanlı görünüyor, zaman zaman küçük iniltiler çıkarıyordu.

Bitirdiğim zaman Jasra elini Mandor’un koluna koydu, ayağa kalktı, yanından geçerken kalçalarını hafifçe ona sürttü ve gidip Nayda’nın önünde durdu.

"Şimdi yüksek bir Begmalı memurun kızının neden burada tutsak olduğunu anlat," dedi.

"İşlerime karışmaktan hoşlanan bir iblisin hâkimiyeti altında," diye açıkladım.

"Gerçekten mi? Sık sık iblislerin ne tür hobileri olduğunu merak etmişimdir," diye yorum yaptı. “Ama bu iblis ilgi duyabileceğin bir şey söylemeye çalışıyor gibi. Kısa süre için konuşmasına izin verirseniz, daha sonra teklifinizi değerlendireceğime söz veriyorum."

"Zaman daralıyor," dedim.

"Bu durumda yanıtım hayır," dedi bana. “Beni bir yere kilitleyin ve Kale’ye bensiz gidin."

Mandor’a bir bakış fırlattım.

"Henüz teklifinizi kabul etmediğime göre," diye devam etti Jasra, “Rinaldo olsa buna eğlence masrafı derdi."

"Ben bir zarar göremiyorum," dedi Mandor.

"O zaman bırak konuşsun," dedim.

"Konuşabilirsin, ty’iga," dedi.

Ama Nayda’nın ilk sözleri Jasra’ya değil banaydı:

"Merlin, sana eşlik etmeme izin vermelisin."

Gidip karşısında durdum.

"Kesinlikle olmaz," dedim.

"Ama neden?" diye sordu.

"Çünkü beni koruma saplantın, risk almam gereken bir durumda beni engelleyecektir."

"Bu benim doğam," diye karşılık verdi.

"Ve benim sorunum," dedim. “Kötü bir niyetim yok. Bütün bunlar sona erdikten sonra seninle konuşmak isterim, ama bu seferlik burada oturman gerekecek."

Jasra boğazını temizledi.

"Tüm mesaj bu mu? Yoksa bana da söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Jasra.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra, “Sen onlara eşlik edecek misin?" diye sordu Nayda.

Jasra da uzun uzun düşündü, sonra sözcüklerini tartarak yanıt verdi:

"Bu kişisel, gizli bir operasyon," dedi. “Merlin'in Amber’deki büyüklerinin hoş göreceğini sanmıyorum. İşbirliği yaparsam kazançlı çıkacağım doğru, ama büyük riske de gireceğim. Elbette özgürlüğümü ve Kale’yi istiyorum. Neredeyse adil bir anlaşma. Ama kan davası iddiamdan vazgeçmemi de istiyor. Bunun burada anlamı olduğu ve Amber hiyerarşisinin daha sonra bir baş belası olarak beni avlamayacağını nasıl bilebilirim? Merlin bu şekilde sinsi sinsi iş yaparken diğerleri adına konuşamaz."

Bir şekilde bu bana yöneltilmiş bir soru haline gelmişti ve gerçekten de yanıtım olmayan iyi bir soru olduğundan, ty’iga’nın söyleyecek bir şeyi olması beni memnun etmişti.

"Onlara eşlik etmen ve verebileceğin her tür yardımı vermenin senin çıkarına olduğu konusunda seni ikna edebileceğime inanıyorum," dedi.

"Lütfen, başla," dedi Jasra.

"Bu konuda seninle yalnız görüşmem gerek."

Jasra gülümsedi. Entrikaya düşkünlüğünden olsa gerekti.

"Ben kabul ederim," dedi.

"Mandor, şimdi söylemesi için zorla onu," dedim.

"Dur!" dedi Jasra. “Bu özel sohbeti yapacağım, aksi halde yardımımı unutabilirsiniz."

En büyük sorunumuz bu olursa, Jasra, Jurt’ten kurtulmak için Kaynak’ı kullanamayacaksa bize ne kadar faydası dokunur, diye merak etmeye başladım. Doğru, Kale’yi tanıyordu.

Ama ne kadar yetenekli bir büyücü olduğunu kesin olarak bilmiyordum.

Diğer yandan, bu işin hallolmasını istiyordum ve bir büyücünün daha olması durumu farklılaştırabilirdi.

"Nayda," dedim, “Ambere zarar verebilecek bir şey mi planlıyorsun?"

"Hayır," diye yanıt verdi.

"Mandor, ty’iga'lar neyin .üzerine yemin ederler?" diye sordum.

"Etmezler," dedi.

"Her neyse," dedim. “Ne kadar zaman istiyorsun?"

"Bize on dakika ver," dedi bana.

"Yürüyüşe çıkalım," dedim Mandor’a.

"Elbette," diye kabul etti ve Nayda’ya doğru bir metal top daha attı. Top diğerlerine katılarak kadının çevresinde, bel seviyesinin biraz üstünde dönmeye başladı.

Gitmeden önce masamın çekmecesinden bir anahtar aldım.

Koridora çıkar çıkmaz sordum, “Jasra’nın onu kurtarmasının yolu var mı?"

"Çıkmadan önce eklediğim hapis çemberi varken, hayır," dedi, “Onu aşmanın yolunu herkes bulamaz ve bu da on dakika içinde kesinlikle yapılamaz.

"O lanet ty’iga sırlarla dolu," dedim. “Asıl tutsak olanın kim olduğunu merak etmeme sebep oluyor."

"Jasra’nın işbirliği yapması için biraz bilgi satıyor yalnızca," dedi. “Kendisi gelemeyecekse kadının bize eşlik etmesini istiyor, çünkü bu senin için fazladan koruma dernek."

"O zaman neden biz kalamıyoruz?"

"Öğrendiğim hiçbir şey buna ışık tutmuyor," dedi.

"Eh, birkaç dakikamız olduğuna göre, yapmam gereken küçük bir iş var. Buraya göz kulak olur musun? Ben dönmeden çağırırsa kontrolü ele alır mısın?"

Gülümsedi.

"Akrabalarından biri geçerse, kendimi bir Kaos lordu olarak tanıtmalı mıyım?"

"Aynı zamanda yanılsamalar efendisi olduğunu sanıyordum."

"Elbette," dedi, ellerini çırpıp yok oldu.
"Acele ederim," dedim.
"Güle güle," dedi sesi bir yerlerden.
Koridorda seğirttim. Küçük bir hac ziyaretiydi sanırım, uzun süredir yapmadığım bir ziyaret. Böyle bir girişimin eşiğinde, bir şekilde uygun geliyordu.
Kapıya ulaştığım zaman bir an gözlerimi kapatarak dışarıda durdum ve içeriyi son gördüğüm haliyle gözlerimin önüne getirdim. Babamın dairesiydi. Zaman zaman içeride dolaşmış, mobilyalardan, yerleşimden, kitap raflarından ve ilginç koleksiyonundan adam hakkında bildiklerimden fazlasını çıkarmaya çalışmıştım. Her seferinde dikkatimi çeken, bir soruyu yanıtlayan ya da yeni bir soru doğuran küçük bir şey olmuştu. Bir kitabın ön sayfasında bir ithaf, kenarda bir not, yanlış baş harfleri taşıyan gümüş bir saç fırçası, “Cari için, Sevgiler, Carolyn “imzalı, çekici bir esmeri tasvir eden bir Daguerro resmi, General MacArthur ile el sıkışan babamın fotoğrafı...
Kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.
İçeride bir ışık parlarken birkaç saniye kıpırdamadım. Uzun dakikalar boyunca dinledim, ama ses gelmedi. Yavaşça içeri girdim. Uzak duvarın dibindeki şifonyerin üzerinde bir dizi mum yanıyordu. Görünürde kimse yoktu.
"Merhaba?" diye seslendim. “Benim. Merlin."
Yanıt gelmedi.
Kapıyı arkamdan çekip kapattım ve ilerledim. Şifonyerin üzerinde, mumların arasında bir vazo duruyordu. İçinde tek bir gül vardı ve gümüş renginde görünüyordu. Yaklaştım.
Evet, gerçekti, yapay değil. Ve gerçekten de gümüştü. Hangi gölgede bu tür çiçekler yetişiyordu acaba?
Mumlardan birini şamdanıyla beraber aldım ve alevini elimi siper edip koruyarak yürüdüm. Sola geçtim ve yandaki odaya girdim. Kapıyı açtığım zaman mumu getirmeme gerek olmadığını gördüm. Burada daha fazlası yanıyordu.
"Merhaba?" diye tekrarladım.
Yine yanıt gelmedi. Hiç ses yoktu.
Mumu yakındaki masaya koyup yatağa yaklaştım. Bir kol yenini kaldırdım ve bıraktım. Yatak örtüsünün üzerine, siyah bir pantolonun

yanına gümüş rengi bir gömlek konulmuştu, babamın renkleri. Son geldiğimde burada değildiler.

Giysilerin yanına oturdum ve odanın karşısındaki gölgeli köşeye baktım. Neler oluyordu? Tuhaf bir aile ayini mi? Bir hayalet mi? Yoksa...

"Corwin?" dedim.

Yanıt beklemediğim için hayal kırıklığına uğramadım. Ama ayağa kalktığım zaman yakındaki karyola başlığına takılmış ağır bir nesneye çarptım. Uzandım ve daha iyi görmek için kaldırdım. Bir kemer ve kını içinde bir kılıç. Son seferde bunlar da yoktu. Kabzayı kavrayıp kılıcı çektim.

Mum ışığı altında gri metale işlenmiş, Desen'in bir parçası dans etti. Bu Grayswandir'di, babamın kılıcı. Burada ne işi vardı, bilmiyordum.

Ve acıyla, neler olup bittiğini görecek kadar kalamayacağımı fark ettim. Kendi sorunlarıma dönmeliydim. Evet, bugün zamanlama kesinlikle bana karşıydı.

Grayswandir'i kınına soktum.

"Baba?" dedim. "Beni duyabiliyorsan, seninle yine görüşmek istiyorum. Ama şimdi gitmeliyim Neyin peşindeysen, iyi şanslar."

Yanından geçerken gümüş güle dokundum, odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Dönerken titremekte olduğumu fark ettim.

Geri dönerken kimseyle karşılaşmadım ve kapıma yaklaşırken içeri mi girmeliyim, yoksa kapıyı çalıp beklemeli miyim, emin olamadım. Sonra bir şey omzuma dokundu, ama döndüğüm zaman kimseyi göremedim. Önüme döndüğümde Mandor karşımda duruyordu ve alnı biraz kırışmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Giderken olduğundan daha sinirli görünüyorsun."

"Tamamen farklı bir konu," dedim. "Sanırım. İçeriden haber var mı?"

"Sen yokken Jasra'dan bir çığlık duydum," dedi, "ve kapıya koşup açtım. Ama gülüyordu ve bana kapıyı kapatmamı söyledi."

"Ya ty'iga iyi fıkralar biliyor, ya da haber iyiydi."

"Öyle görünüyor."

Biraz sonra kapı açıldı ve Jasra başını salladı.

"Sohbetimiz bitti," dedi.

İçeri girerken onu inceledim. Biz çıkarken olduğundan daha neşeli görünüyordu. Gözlerinin dış kenarlarında hafif bir kırışma vardı ve ağzının köşelerini yerinde tutmak için mücadele ediyormuş gibiydi.

"Umarım verimli bir görüşme olmuştur," dedim.

"Evet. Bütününe baktığımda, öyle olduğunu söyleyebilirim," diye yanıt verdi.

Nayda'ya fırlattığım bakış duruşunda ve ifadesinde hiçbir şeyin değişmediğini gösterdi.

"Şimdi kararını istiyorum," dedim. "Ve daha fazla bekleyemem."

"Hayır dersem ne olur?" diye sordu.

"Odana kadar yol gösterilmesini sağlarım ve diğerlerine uyandığını haber veririm," dedi.

"Konuk olarak mı?"

"Çok iyi korunan bir konuk olarak."

"Anlıyorum. Eh, o odaları görmeyi o kadar da istemiyorum. Konuştuğumuz şartlar altında size eşlik ve yardım etmeye karar verdim."

Önünde eğildim.

"Merlin!" dedi Nayda.

"Hayır!" dedim ve Mandor'a baktım.

Mandor, Nayda'ya yaklaştı ve önünde durdu.

"Şimdi uyuman en iyisi," dedi ona ve kadının gözleri kapandı, omuzları çöktü. "Derin uyuması için neresi iyi olur?" diye sordu.

"Burası," dedim, yan odanın kapısını işaret ederek.

Kadının elini tutup o tarafa götürdü. Bir süre sonra, alçak sesle konuştuğunu duydum, sonra sessizlik oldu. Biraz sonra odadan çıktı, kapıya gidip içeriye baktım. Yatağımın üzerine uzanmıştı. Metal küreleri yakınlarda görmedim.

"Uyudu mu?" dedim.

"Uzun süre için," diye yanıt verdi.

Aynaya bakan Jasra'ya döndüm.

"Hazır mısın?" diye sordum.

İndirdiği kirpiklerin altından beni süzdü.

"Bizi nasıl nakletmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bizi oraya götürmek için özel yöntemlerin mi var?"

"Şu anda değil."

"O zaman Hayaletçark'tan bizi oraya götürmesini isteyeceğim."

"Güvenli olacağından emin misin? O... aletle konuştum. Güvenilir olduğundan emin değilim."

"Sorun yok," dedim. "Öncesinde hazırlamak istediğin büyüler var mı?"

"Gerek yok. Benim kaynaklarım iyi durumda."

"Mandor?"

Pelerinin içinden bir yerden bir tıkırtı duydum.

"Hazırım," dedi.

Hayaletçark kartımı çekip baktım. Yoğunlaşmaya başladım.

Sonra uzandım. Hiçbir şey olmadı. Hatırlayarak, ahenk arayarak, uzanarak yine denedim. Seslenerek, hissederek yine uzandım...

"Kapı..." dedi Jasra.

Koridor kapısına baktım, ama sıra dışı bir şey göremedim.

Sonra ona baktım ve bakışlarının yönünü fark ettim.

Nayda'nın uyuduğu odanın kapısı parlamaya başlamıştı. Sarı bir ışıkla parlıyordu ve ben izlerken yoğunlaştı. Ortasında daha parlak bir nokta belirdi. Nokta birdenbire yavaş yavaş yükselip alçalmaya başladı.

Sonra müzik başladı. Nereden geldiğinden emin değildim ve Hayalet'in sesi emretti, "Sıçrayan topu takip edin."

"Kes şunu!" dedim. "Dikkatimi dağıtıyor."

Müzik yok oldu. Işık çemberi durdu.

"Affedersin," dedi Hayalet. "Biraz komiklikle rahatlamak hoşuna gider diye, düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün," diye yanıt verdim. "Bizi Dört Dünya Kalesi'ndeki içkaleye götürmeni istiyorum."

"Birlikleri de istiyor musun? Luke'u göremiyorum."

"Yalnızca üçümüz," diye yanıt verdim.

"Ya yan odada uyuyan? Onunla daha önce karşılaştım. Tarayınca doğru gelmiyor."

"Biliyorum. İnsan değil. Bırak uyusun."

"Pekala o zaman. Kapıdan geçin."

"Gelin," dedim diğerlerine. Silah kemerimi aldım, belime taktım, fazladan bir hançer ekledim, sandalyeden pelerinimi aldım ve omuzlarıma attım.

Kapıya doğru yürüdüm ve Mandor'la Jasra takip etti. Eşikten geçtim, ama oda artık orada değildi. Bunun yerine bir anlık bulanıklık oldu ve duyularım açıldığı zaman aşırı kapalı bir gökyüzü altında, soğuk bir rüzgar giysilerimi çekiştirirken aşağıya, büyük bir mesafeye bakarken buldum kendimi.

Mandor’dan bir nida duydum ve bir an sonra Jasra’dan bir tane. Arkamda ve solumda. Büyük buz bölgesi kemik beyazı, sağımda uzanıyordu ve karşı yönde taş grisi deniz, bir kova sütün içindeki yılan gibi beyaz köpükler sıçratıyordu. Çok aşağıda, önümde siyah toprak fokurduyor, dumanlar saçıyordu.

"Hayalet!" diye bağırdım. “Neredesin?"

"Burada," diye yumuşak bir yanıt geldi ve bakışlarımı indirdiğim zaman sol çizmemin ucunda minik bir ışık halkası gördüm.

Tam ileride, aşağıda, Kale tüm çıplaklığıyla duruyordu. Duvarlarının dışında hayat işareti yoktu. Dağlarda, Dave isimli ihtiyar münzevi ile uzun sohbetimi ettiğim yerin yakınında olduğumu fark ettim.

"Senden bizi Kale’nin içindeki içkaleye götürmeni istedim " diye açıkladım. “Neden buraya getirdin?"

"Oradan hoşlanmadığımı söyledim sana," diye yanıt verdi Hayalet. “Bakman ve tam olarak nereye gönderilmek istediğine karar vermeni sağlamak istedim. Bu şekilde sizi çok hızlı nakledebilirim ve sinir bozucu bulduğum güçlere uzun süre maruz kalmam."

Kale’yi incelemeye devam ettim. Dış duvarların çevresinde iki hortum dolanıyordu. Bir hendek olmasaydı bile, o ikisi kolaylıkla bir tane kazabilirdi. Neredeyse 180 derece ayrı duruyorlardı ve sırayla aydınlanıyorlardı. Yakındaki şimşeklerle kıvılcımlar sıçrattı, ürkütücü bir aydınlık kazandı; sonra o solarken diğeri parladı. Ben izlerken bu devri defalarca tamamladılar.

Jasra hafif bir ses çıkardı, dönüp, “Neler oluyor?" diye sordum.

"Ayin," diye karşılık verdi. “Biri şu anda güçlerle oynuyor."

"Ne kadar ilerlemiş olduklarını anlayabilir misin?" diye sordum.

"Pek değil. Henüz başlıyor olabilirler, ama bitirmiş de olabilirler. Ateş direkleri bana her şeyin yerli yerinde olduğunu anlatıyor."

"O zaman sen karar ver, Jasra," dedim. “Nereye gitmeliyiz?"

"Kaynak odasına giden iki uzun koridor var," dedi. “Biri aynı katta, diğeri bir kat yukarıda. Odanın kendisi birkaç kat yüksekliğinde."

"Bunu hatırlıyorum," dedim.

"Güçlerle doğaldan çalışıyorlarsa ve biz odada belirirsek," diye devam etti, “onları hazırlıksız yakalamaktan doğan avantaj anlık olacak. Bize neyle saldırırlar, bilemiyorum. İki koridorun birinden yaklaşmamız ve durumu değerlendirmem için bir fırsat olması daha iyi. Aşağı kattaki koridorda

yaklaşmamızı fark etmeleri daha olası olduğundan, üst kattaki koridor bizim amacımıza daha uygun."

"Tamam," diye kabul ettim. "Hayalet, bizi üst kattaki koridorda, biraz uzağa bırakabilir misin?"

Çember yayıldı, eğildi, yükseldi, bir an tepemizde durdu, sonra düştü.

"Çoktan... vardınız," dedi Hayalet, gözlerimin önündeki imge sallanır, ışık çemberi baştan ayağa bizi tararken. "Hoşça kalın."

Haklıydı. Bu sefer istenen yerdeydik. Uzun, loş, koyu renk yontma taş duvarlı bir koridorda duruyorduk. Bir ucu karanlıkta kaybolmuştu. Diğeri aydınlık bir yere gidiyordu. Tavan kaba kütüklerden yapılmıştı, ağır çapraz kirişler örümcek ağından perdeler ve saçaklarıyla yumuşatılmıştı. Birkaç mavi sihirbaz küresi duvardaki yerlerinde yanıyor, büyülerinin sonuna yaklaştıklarını gösteren solgun bir ışık yayıyorlardı. Başkaları çoktan sönmüştü. Koridorun parlak ucunda bazılarının yerine lambalar konulmuştu. Yukarıdan tavanın içinde koşturan küçük şeylerin sesi geliyordu. Mekan nem ve küf kokuyordu.

Ama havada bir elektrik vardı, sanki ozon soluyorduk, her şeye sinmiş bir eşiktelik duygusu asılıydı.

Logrus görüşüme geçtim ve ortalık epey aydınlandı. Sarı kablolar gibi güç hatları heryere uzanıyordu. Şimdi algıladığım ek aydınlatmayı onlar sağlıyordu. Ve ne zaman hareketlerim biriyle kesişse, hissettiğim karıncalanmayı arttırıyorlardı. Jasra'nın bunların pek çoğunun kesiştiği yerde durduğunu ve bedenine enerji çektiğini görebiliyordum. Normal görüşümle fark edeceğimden kuşku duyduğum bir parıltı kazanıyordu. Mandor'a baktığımda onun Logrus görüşünün de önünde süzüldüğünü gördüm, bu da gördüğüm her şeyin farkında olduğu anlamına geliyordu.

Jasra yavaşça koridorun aydınlık ucuna doğru yürümeye başladı. Arkasından, biraz solundan takip ettim. Mandor peşime takıldı, o kadar sessiz hareket ediyordu ki, hâlâ yanımızda olduğundan emin olmak için zaman zaman arkama bakmam gerekiyordu. İlerlerken, engin bir kalbin atışı gibi bir zonklama hissettim. Bu yerden mi, yoksa devamlı kestiğimiz titreşen hatlardan mı geliyordu, bilemiyordum.

Bu güç ağına takılmamız varlığımızı ve konumumuzu Kaynak'taki malzemeyle çalışan büyücüye belli ediyor mu, merak ettim. Yoksa eldeki işe yoğunlaşması fark edilmeden yaklaşmamıza yetecek kadar dalmasını mı sağlamıştı.

"Başlamış mı?" diye fısıldadım Jasra'ya.
"Evet," diye yanıt verdi.
"Ne kadar ilerlemiş?"
"Ana aşama tamamlanmış olabilir."
Birkaç adım daha, sonra o bana sordu, "Planın ne?"
"Sen haklıysan, hemen saldırıyoruz. O kadar yüksek güçler kazanmışsa, o kadar tehlikeliyse, belki ilk önce Jurt'u ele geçirmeye çalışmalıyız. Hepimiz birden demek istiyorum."
Dudaklarını yaladı.
"Muhtemelen, Kaynakla bağlantım yüzünden onunla başa çıkmak için en uygun olan benim," dedi. "Yoluma çıkmamanız daha iyi. Ben onunla ilgilenirken sen Maske'nin icabına bak. Mandor'u yedekte tutmak ve kim ihtiyaç duyarsa onun yardımına koşmasını sağlamak daha iyi olabilir."
"Senin kararına uyacağım," dedim. "Mandor, hepsini duydun mu?"
"Evet," diye yanıt verdi alçak sesle. "Dediği gibi yapacağım."
Sonra, "Kaynak'ı yok edersen ne olur?" diye sordu Jasra'ya.
"Bunun yapılabileceğini sanmıyorum," diye yanıt verdi kadın.
"Yapılabileceğini varsayarsak?"
Bir süre sessiz kaldı, sonra, "Onu, kısa bir süre için bile olsa, kapatabilirsek, muhtemelen içkale düşer. Bu yeri ayakta tutmak için onun güçlerini kullanıyordum. Eskidir ve ihtiyaç duyan yerlere payanda koydurtmadım. Ama Kaynak'a saldırmak için gereken enerjiyi başka yere harcamak daha iyi."
"Teşekkürler," dedi Mandor.
Jasra durdu, bir elini güç hatlarından birine uzattı, nabız ölçer gibi gözlerini kapattı.
"Çok güçlü," dedi biraz sonra. "Biri derin seviyelerden faydalanıyor."
Yine harekete geçti. Koridorun ucundaki ışık parladı, sonra soldu, parladı, soldu. Bu olurken gölgeler çekildi, ilerledi.
Yüksek gerilim hatlarının mırıltısı gibi bir sesin farkına vardım.
Aynı zamanda, o yönden zaman zaman çatırtılar geliyordu.
Jasra hızlanınca adımlarımı sıklaştırdım. Hemen hemen aynı anda yukarıdan bir kahkaha geldi. Frakir bileğimde gerildi.
Koridorun ağzında ateş parçaları çaktı.
Jasra'nın, "Lanet, lanet, lanet," elediğini duydum.

Maske ile karşılaştığım zaman durduğu balkonu gördüğümüzde elini kaldırdı. O yavaşlayarak korkuluğa yaklaşırken ben durdum. Sağda ve solda, odanın karşı uçlarına giden merdivenler vardı.

Bir an aşağıya baktı; sonra kendini arkaya, sağa attı, yere çarptığı zaman yuvarlandı. Portakal rengi alevden bir top, ağır hareket eden bir kuyrukluyıldız gibi yükseldi, korkuluğun bir kısmını yok etti, Jasra'nın biraz önce durduğu yerden geçti.

Yanına koştum, kolumu omuzlarının altına kaydırdım ve onu kaldıracak oldum.

Kasıldığını hissettim, başı hafifçe sola döndü. Bir şekilde, oraya dönünce ne göreceğimi biliyordum.

Jurt, gözünü örten parça dışında çırılçıplak, orada duruyor, parlıyor, gülümsüyordu. Maddeden bir zonklama ötedeydi.

"Uğraman ne güzel, ağabey," dedi. "Kalamayacağın için üzgünüm."

Kolunu bana doğru savururken parmaklılarında kıvılcımlar dans etti. Aklındakinin el sıkışmak olduğundan kuşkuluydum.

Aklıma gelen tek yanıt, "Ayakkabı bağların çözülmüş," oldu. Bu onu durdurmadı elbette, ama bir, iki saniye şaşkın şaşkın bakmasını sağladı.

Bölüm 12

Jurt hiç Amerikan futbolu oynamamıştı. Sanırım hızla koşup üzerine atlayacağımı beklemiyordu; ve bunu yaptığım zaman, bu kadar alçaktan saldıracağımı da beklemiyordu.

Ve onu dizlerinin hemen üzerinden yakalayıp korkuluktaki boşluktan arkaya devirdiğimde şaşırdığından eminim. En azından parmak uçlarında kıvılcımlar dans ederek arkaya düşerken şaşkın görünüyordu.

Jasra'nın güldüğünü duydum. Jurt düşüşünün ortasında soldu, yere çarpmadan kayboldu. Sonra, göz ucuyla ayağa kalktığını gördüm.

"Onunla şimdi başa çıkabilirim," dedi, "Sorun olmaz. Çok beceriksiz." O sırada Jurt sağında, merdivenin başında beliriyordu. "Sen Maske'nin icabına bak!"

Maske, siyah taştan kaynağın karşı tarafında durmuş, portakal rengi ve kırmızı alevden gayzerlerin arasından bana bakıyordu. Aşağıda, havuzda, ateşler sarı beyaz dalgalanıyordu.

Adam bir avuç alıp, bir çocuğun kartopu yapması gibi şekillendirdiği zaman akkor mavisi oldu. Sonra topu bana attı.

Basit bir savuşturma hareketiyle yanımdan geçip gitmesini sağladım. Bu Sanat değildi, basit bir enerji işiydi. Ama hatırlatın olarak iş gördü. Jasra şaşırtmaca olsun diye tehlikeli bir büyünün hazırlıklarına başlamış görünüyordu, amacı Jurt'e yeterince yaklaşmak, onu merdivenden aşağı itmekti.

Sanat değil. Buna benzer bir güç kaynağının yakınında yaşama ve kullanma lüksüne sahip herkes zaman geçtikçe daha dikkatsiz olacak, büyülerin yalnızca temel çerçevelerini kullanarak içlerinden güç ırmakları akıtacaktır. Eğitimsiz ya da son derece tembel biri zamanla bunu bile bırakıp, bir Yüksek Büyücü'nün -dengeli bir denklem gibi- en az çaba ile en fazla etkiyi yaratan saflığının yerine, bir şaman gibi ham güçlerle oynayabilir.

Jasra bunu biliyordu. Bir zamanlar, bir yerlerde sistemli eğitim aldığını anlayabiliyordum. Bu kadarı iyi, diye karar verdim bir başka ateş topundan kaçınarak sola kayarken.

Bakışlarımı Maske’den ayırmadan merdiveni -yan yan- inmeye başladım. Her an saldırmaya ya da savunmaya geçmeye hazırdım.

Korkuluk önümde parlamaya başladı, sonra alevler saçarak patladı. Bir adım gerileyip inmeye devam ettim. Alevleri söndürmek için büyü harcamaya değmezdi. Zarar değil gösteri amaçlı olduğu açıktı...

Pekala...

Bir olasılık daha var, diye düşündüm sonra, Maske’nin bana doğru başka hiçbir şey fırlatmaya çalışmadan beni izlemekte olduğunu fark ettiğimde.

Bir sınama olabilirdi. Maske yanımda getirdiğim büyülerle sınırlı mıyım, yoksa buradaki kaynaktan doğrudan faydalanmayı öğrenmiş miyim ve Jurt ile Jasra'nın yaptığı gibi onunla yumruklaşmaya başlayacak mıyım, keşfetmeye çalışıyor olabilirdi. Güzel. Bırak merak etsin. Neredeyse sınırsız bir enerji kaynağına karşılık sınırlı sayıda büyü ha?

Aniden Jurt solumda, yüksekte, pencere pervazında belirdi. Üzerine ateşten bir perde inmeye başlamadan önce ancak kısaca kaş çatmaya zamanı oldu. O ve perde bir an sonra kayboldular ve Jasra’nın kahkahasıyla Jurt’un küfretmesini duydum. Arkasından, odanın karşı tarafında bir çatırtı işittim.

Bir basamak daha inmeye hazırlanırken merdiven gözden kayboldu. Bir yanılsamadan kuşkulanarak ayağımı yavaşça indirmeye devam ettim. Ama hiçbir şey bulamadım ve sonunda adımımı uzatıp bir sonraki basamağa kaydırdım. Ama ben ağırlığımı kaydırırken o da kayboldu. Boş alandan kaçınmak için hareketimi bir sıçramaya dönüştürürken Maske’nin güldüğünü duydum. Ben sıçrayıp üstlerinden geçerken basamaklar birer birer kayboldu.

Maske’nin yerel gücü kullanabiliyorsam, bir refleksin bağlantıyı açığa çıkaracağını düşündüğünden emindim. Ve kaynakla bağlantım yoksa bile birkaçına büyüsünü boşa harcamama sebep olabilirdi.

Ama şimdi görebildiğim zemine olan mesafeyi ölçtüm. Daha fazla basamak kaybolmazsa bir sonrakini yakalayabilir, bir an durup sonra düşebilirdim. Bu kesinlikle güvenli olurdu. Ve eğer kaçırırsam ya da bir basamak daha yok olursa... yine de oldukça sağlam inebileceğimi hissediyordum. Hazır yola çıkmışken bambaşka bir büyü kullanmak en iyisiydi.

En uzak basamağın arka ucunu yakaladım, bir an durdum ve düşerken bedenimi çevirip Yıkılan Duvar adını verdiğim büyünün sözcüklerini

söyledim.

Kaynak ürperdi. Ateşler çalkalanıp saçıldı, Maske'ye en yakın yerde havuzundan taştı. Ve büyüm devam ederken Maske arkaya devrildi.

Adamın kolları önünde kalktı, bedeni burgaçlanan parıltıyı soğurur gibi göründü, elleri onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ellerinin arasında parlak bir yay, sonra bir kalkan kubbe belirdi.

Onu tepesinde tuttu, büyümün nihai yıkıcı gücünden korundu. Adama doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Ben bunu yaparken Jurt önümde belirdi, Maske'nin tam tepesinde, kaynağın uzak kenarında durup dik dik bana bakmaya başladı. Ama ben kılıcımı çekmeye, Frakir'i fırlatmaya ya da bir başka büyü yapmaya zaman bulamadan kaynak kabardı, büyük bir dalga Jurt'e yandan çarptı ve onu yere fırlatıp, Maske'nin yanından geçerek odanın karşı tarafına, diğer merdivenin dibine sürüklenmesine sebep oldu. Jasra o merdivenden aşağı iniyordu.

"Her yerde aptallık edeceksen," dediğini duydum Jasra'nın, "kendini herhangi bir yere nakledebilmenin hiçbir anlamı yok."

Jurt hırlayarak ayağa fırladı. Sonra yukarıya, Jasra'nın arkasına baktı...

"Sen de mi birader?" dedi.

"Ben, eğer mümkün olursa, senin hayatını kurtarmak için buradayım," diye yanıt verdiğini duydum Mandor'un. "Şimdi benimle dönmeni ve..."

Jurt haykırdı. Ayırt edilebilir sözcükler değil, yalnızca hayvansı bir feryat. Sonra, "Senin hamiliğine ihtiyacım yok!" diye haykırdı. "Ve Merlin'e güvendiğin için aptalın birisin! Onunla krallık arasında duruyorsun!"

Jasra'nın ellerinden bir dizi parlak çember, duman halkaları gibi indi, Jurt'un bedenini saracakmış gibi alçaldı. Jurt hemen kayboldu, ama biraz sonra farklı bir yönden Mandor'a bağırmaya devam ettiğini duydum.

Yıkılan Duvar'ımdan korunmayı başarmış, doğrulmaya başlamış olan Maske'ye doğru ilerlemeye devam ettim. Buzlu Yol'un sözcüklerini söyledim; ayakları kaydı, dengesini yitirdi.

Evet, bu adamın güç kaynağına karşı sınırlı sayıda büyüm vardı. Ben buna özgüven diyorum. Maske'nin gücü vardı. Benim ise bir planım ve onu uygulama yöntemlerim.

Bir döşeme taşı yerden kurtuldu, gıcırtılar ve ezilme sesleri arasında ufalandı, sonra taştan saçmalar gibi bana doğru uçtu. Ağ'ın sözcüklerini söyleyip işaretleri yaptım.

Tüm parçalar bana ulaşmadan yakalandı. Sonra onları, hâlâ kalkmaya çalışan Maske’ye fırlattım.

"Neden savaştığımızı hâlâ bilmediğimin farkında mısın?" dedim. “Bu senin fikrindi. Ben hâlâ..."

Bir an Maske kalkmaya çalışmaktan vazgeçti. Sol elini kaynar ışık havuzuna batırdı ve sağ avucunu bana uzattı. Havuz yok oldu ve bir ateş yağmuru sağ elinden fışkırıp fıskiyeden çıkan sular gibi bana doğru fırladı. Ama buna hazırlıklıydım.

Kaynak ateş barındırabiliyorsa, ona karşı yalıtılmış anlamına geliyordu.

Kendimi kara yapının karşı tarafına, yere fırlattım ve kaidesini kalkan olarak kullandım.

"Yumruklarımızı kullanmadığımıza göre," diye seslendim, "muhtemelen içimizden biri ölecek. Her durumda, sana daha sonra sormak için fırsatım olmayacak: Derdin ne? Ben sana ne yaptım?"

Kaynak’ın karşı tarafından gelen gülme sesi aldığım tek yanıt oldu. Zemin altımda hareket etmeye başladı.

Sağımda bir yerlerden, zarar görmemiş merdivenin dibinden Jurt’un konuştuğunu duydum, “Her yerde aptal, ha? Ya yakından?" ve başımı kaldırdığımda Jasra’nın yanında belirdiğini ve onu yakaladığını gördüm.

Bir an sonra, Jasra başını eğdiği ve dudakları koluna dokunduğu zaman çığlık attı. Kadın onu ittirdi, Jurt kalan basamaklardan devrildi, kaskatı düştü ve kıpırdamadan kaldı.

Kırık zeminin, Maske’nin güç matrisi içinde sarsılan ve beni doğramaya çalışan keskin kenarlarının üzerinden, Kaynak'ın sağına ilerledim.

"Jurt oyun dışı kaldı," dedim, “ve artık üçümüze karşı yalnızsın, Maske. Pes et, yaşamaya devam etmeni sağlayayım."

"Üçünüz," dedi düz, çarpık bir ses. “Yardım almadan beni yenemeyeceğini itiraf mı ediyorsun?"

"'Yenmek' mi?" dedim. “Belki sen bunu oyun sayıyorsun. Ama ben saymıyorum. Senin tanımayı seçtiğin kurallarla sınırlanmayı kabul etmiyorum. Ya pes et ya da seni öldüreyim. Yardım alarak ya da almadan, elimden nasıl gelirse."

Aniden tepede karanlık bir nesne belirdi, gelip havuzun içine yerleşirken yuvarlanarak Kaynak’tan uzaklaştım. Jurt’tu. Jasra’nın ısırığının felç edici etkisi yüzünden normal hareket edemediğinden, kendini merdivenin dibinden Kaynak’a nakletmişti.

"Senin kendi dostların var, Kaos Lordu, benim de kendi dostlarım var," diye yanıt verdi Maske, Jurt alçak sesle inleyerek parlamaya başlarken.

Zeminin parçalanmaya başladığını işittiğimde Maske aniden dönerek havaya fırladı. Kaynak soldu, zayıfladı, alev alev bir kule yerde başka bir açıklıktan çıkarak tavana doğru fışkırdı ve Maske’yi altın saçaklarının üzerinde taşıdı.

"Ve düşmanların," dedi Jasra, yakına gelerek.

Maske kollarını ve bacaklarını açtı, aniden ilerleyişine hakim olarak havada yavaşça döndü. Ayağa kalktım ve Kaynak’tan uzaklaştım. Jeolojik felaketlerin ortasında çok iyi performans gösteremem.

İki kaynaktan bir fışkırma, gürleme sesi geldi ve tiz, kaynağı belirsiz bir ses ona eşlik etti. Çatı kirişlerinin arasında küçük bir rüzgar iç çekti. Maske’nin üzerinde durduğu ateş kulesi yavaş yavaş spiral çizmeye devam etti ve azalan kaynak da benzer bir harekete başladı. Jurt kıpırdandı, inledi, sağ kolunu kaldırdı.

"Ve düşmanlar," diye kabul etti Maske. Yapmaya başladığı bir dizi hareketi, onları anlamaya çalışarak çok zaman harcadığım için hemen tanıdım.

"Jasra!" diye haykırdım. “Sharu’ya dikkat et!"

Jasra sola doğru üç hızlı adım atıp gülümsedi. Çatı kirişlerinden şimşeğe benzer bir şey düştü ve biraz önce durduğu yeri kararttı.

"Hep şimşekle başlar," diye açıkladı. “Hareketleri kolayca tahmin edilebilir."

Bir kez döndü ve kırılan cam sesleri eşliğinde kırmızı kırmızı kayboldu.

Hemen, sağ bacağına RINALDO ismi kazılmış yaşlı adamın durduğu yere baktım. Duvara yaslanmıştı. Bir eli alnındaydı, diğer eli basit, ama güçlü bir kalkan büyüsü yapıyordu.

İhtiyar delikanlıyı oyun dışına çıkarması için Mandor’a bağırmak üzereydim ki Maske bana burun damarlarımı patlatan ve beni geçici olarak sağır bırakan Klaxon büyüsünü yaptı.

Kan damlatarak daldım, yuvarlandım ve havadaki büyücü ile arama, doğrulmaya başlamış Jurt’u soktum. Jurt, Jasra’nın ısırığının etkilerini üzerinden atmış görünüyordu. Bu yüzden kalkarken yumruğumu midesine indirdim ve kalkan olarak daha iyi bir konuma getirdim. Bu bir hataydı. Bedeninden elektrik şoku gibi bir darbe aldım, ben düşerken kısa bir kahkaha atmayı başardı.

"Tamamen senin," diye inlediğini duydum.

Göz ucuyla Jasra ile Sharu Garrul'un durduğu yere baktım. Her biri, kablolardan örülmüş büyük bir makramenin iki ucundan tutar gibi görünüyordu. Hatlar zonkluyor, renk değiştiriyordu ve ben onların madde sahibi nesneler olmadığını, güçleri temsil ettiğini ve hâlâ kullanmakta olduğum Logrus görüşüm sayesinde görebildiğimi biliyordum. Zonklamanın temposu arttı ve ikisi kollarını uzatarak, yüzleri terle parlayarak dizleri üzerine çöktü. Hızlı bir sözcük, bir hareketle dengeyi bozabilirdim. Ne yazık ki o sırada benim kendi sorunlarım vardı. Maske dev bir böcek gibi bana doğru süzülüyordu -ifadesiz, parlak ve ölümcül. Kale'nin ön duvarından bir dizi kırılma sesi geldi, bir dizi çentikli çatlak siyah şimşek gibi yere doğru yayıldı. Spiraller çizen ışıkların ötesindeki toz yağmurunu, hırlama ve inleme seslerini —çınlayan kulaklarıma hafif geliyorlardı- yarı duyarsızlaşmış bacaklarımın altında zeminin daimi titreşimini duyabiliyordum. Ama sorun değildi. Sol elimi kaldırdım, sağ elimi pelerinimin altına kaydırdım.

Maske'nin elinde alev alev bir kılıç belirdi. Ben yerimden kıpırdamadım, Altı-Asetilen-Meşale-İçin-Fantazya büyümün rehber sözcüklerini söylemeden önce bir an daha bekledim, sonra kolumu kaldırıp gözlerimi örttüm ve yana yuvarlandım.

Darbe beni ıskaladı, kırık taşların içinden geçti. Ama Maske'nin sol kolu göğsüme indi, dirseği kaburgalarımın altına çarptı. Ama durup zararı değerlendirmeye kalkmadım, çünkü ateşten kılıcın çatırdayarak taştan kurtulduğunu duymuştum.

Bu yüzden dönerken daha sıradan, çelikten bir hançerle saldırdım ve kabzasına kadar Maske'nin sol böbreğine sapladım.

Bir çığlık attı, katılaştı ve üzerime yıkıldı. Hemen ardından sağ kalçamın arkasından şiddetle tekmelendim. Döndüm, bir başka darbe sağ omzuma indi. Kafamın hedeflendiğinden emindim. Ben ensemi, şakaklarımı koruyarak yuvarlanırken

Jurt'un küfreden sesini duydum.

Kılıcımı çekerek ayağa kalktım, Jurt'le göz göze geldim. Benimle aynı anda doğruldu, Maske'yi kollarında taşıyordu.

"Daha sonra," dedi bana ve bedeni yanında götürerek kayboldu. Mavi maske yerde, uzun bir kan lekesinin yanında yatıyordu.

Jasra ve Sharu hâlâ dizleri üzerinde, nefes nefese, bedenleri sırılsıklam, yaşam güçleri birbirine çiftleşen yılanlar gibi sarılmış, yüz yüze duruyorlardı.

Sonra Jurt, yüzeye çıkan bir balık gibi Kaynak'ın arkasındaki güç kulesinin ardında belirdi. Mandor ona kürelerinden iki tanesini fırlatırken -adada uçarken büyüdüler, Kaynak'a çarptılar ve onu bir moloz yığınına çevirdiler- bir daha asla görmeyeceğime inandığım bir şey gördüm.

Kaynak'ın yıkılmasının yankıları yayılırken, duvarların inleme ve sürtünme sesleri yerlerini kırılma ve sallanma seslerine bıraktı ve çevreme toz, ufalanmış taş ve tahtalar yağmaya başladı. Yüzümü korumak için pelerinimi kaldırdım, molozların çevresinde dolanarak, yeni gayzerlerden ve parlak güç derelerinden kaçınarak ilerledim.

Ben yaklaşırken Jurt küfrediyordu. Sonra, “Memnun oldun mu, birader? Memnun oldun mu?" dedi. “Aramızdaki tek barış ölüm olsun."

Ama tahmin edebildiğim bu duyguyu görmezden geldim, çünkü biraz önce gördüğümü sandığım şeyi daha iyi görmüştüm. Kırık taş parçalarının üzerinden sıçradım, alevlerin içinde, Jurt'un omzuna yaslanmış, yenik büyücünün yüzünü gördüm.

"Julia!" diye haykırdım.

Ama ben ilerlerken onlar kayboldu ve benim için de kaybolma zamanının geldiğini biliyordum.

Döndüm ve ateşlerin arasından kaçtım.

SEKİZİNCİ CİLT

SON

DOKUZUNCU CİLT

GÖLGELERİN ŞÖVALYESİ

AMBER YILLIKLARI

DOKUZUNCU CİLT
Gölgelerin Şövalyesi

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Adı Julia'ydı ve her şeyin başladığı 30 Nisan'da öldüğünden adım gibi emindim. Korkunç kalıntılarını bulduktan sonra, onu öldürdüğünü düşündüğüm köpeksi yaratığı yok edişim her şeyi başlatmış gibi görünüyordu. Ve sevgiliydik, olayları asıl başlatanın bu olduğunu düşünüyorum. Uzun zaman önce.

Belki ona daha fazla güvenebilirdim. Belki onu, onu benden ayıran inkarlara yol açan, karanlık yollara ve daha sonra öldürmek zorunda kaldığım kötü gizemci Victor Melman'a -Luke ile Jasra'nın kuklası olan şu Victor Melman'ın çalışma mekanına- götüren gölge yürüyüşüne hiç çıkarmamalıydım. Ama şimdi, belki, yaptığımı sandığım şeyler için kıl payı farkla kendimi affedebilecek bir pozisyonda olabilirdim, çünkü gerçekten yapmamışım gibi görünüyordu. Neredeyse.

Yani o işi yaptığım sırada bundan sorumlu olmadığımı öğrenmiştim. Hançerimi, bir süredir peşimde olan gizemli büyücü Maske'nin yan tarafına saplarken, onun aslında Julia olduğunu keşfetmiştim. Beni, bu işi yapan herkesten daha uzun süredir öldürmeye çalışan üvey kardeşim Jurt onu kaçırmış, sonra bir tür yaşayan Koz Kartı'na dönüşmesinden hemen sonra gözden kaybolmuşlardı.

Dört Dünya Kalesi'ndeki yanan, ufalanan İçkale'den kaçarken düşen bir kütük, sağ tarafa yönelmeme sebep olmuş, beni yıkılmış duvarlardan ve yanan kirişlerden bir *çıkmaz sokakta* kısılı bırakmıştı. O sırada siyah, metal bir top yanımdan parıldayarak geçti, ilerlerken büyür gibi gölündü. Duvara çarptı, dalabileceğim bir delik açarak yoluna devam etti -faydalanmakta gecikmedim. Logrus uzantılarımı kullanarak çitin bir kısmını ve bazı askerleri yere yıkarak dışarıdaki hendeğe atladım, sonra dönüp, “Mandor!" diye bağırdım.

“Tam buradayım," dedi yumuşak sesi sol omzumun arkasından.

Döndüğüm zaman önümüzde bir kez sıçrayan ve uzattığı eline düşen metal topu yakaladığını gördüm.

Siyah yeleğindeki külleri süpürdü ve saçlarını sıvazladı. Sonra gülümsedi ve alevler içindeki İçkale'ye döndü.

“Kraliçe’ye verdiğin sözü tuttun," dedi “ve burada yapabileceğin başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Artık gidelim mi?"

“Jasra hâlâ içeride," diye yanıt verdim, “Sharu ile hesaplaşıyor."

"Onunla işin bitti sanmıştım."

Başımı iki yana salladım.

“Hâlâ bilmediğim yığınla şey biliyor. İhtiyaç duyabileceğim şeyler."

İçkale’nin arkasından bir alev kulesi yükselmeye başladı, durdu, bir an süzüldü, sonra yükselmeye devam etti.

“Fark etmemiştim," dedi. “O kaynağın kontrolünü gerçekten de çok istiyor gibi. Onu şimdi götürürsek Sharu kaynağı ele geçirir. Bunun önemi var mı?"

"Ama onu götürmezsek adam onu öldürebilir."

Mandor omuzlarını silkti.

“Kadının adamı alt edeceği gibi bir his var içimde. Küçük bir bahse var mısın?"

Kaynağın bir an duralamanın ardından gökyüzüne doğru yükselmeye devam etmesini izlerken, “Haklı olabilirsin," dedim. O tarafı işaret ettim. “O şey bir petrol kuyusuna benziyor. Umarım kazanan nasıl örteceğini bilir. Bir kazanan olursa. Bu yerin paramparça oluşuna bakılırsa, ikisi de fazla dayanamayabilir."

Güldü.

“Kendilerini korumak için yarattıkları güçleri küçük görüyorsun," dedi. “Ve bir büyücünün bir başka büyücünün işini büyüyle bitirmesinin o kadar kolay olmadığını da biliyorsun. Yine de, konu sıradanın ataletine geldiğinde haklı olabilirsin. İzninle?"

Başımı salladım.

Hızlı bir el hareketiyle, metal topu hendeğin üzerinden, yanan binaya fırlattı. Top yere çarptı ve bundan sonra her sıçrayışında büyüklüğü artar gibi gölündü. Her seferinde, görünürdeki kütle ve hızı ile hiç orantılı olmayan, zil sesi gibi bir şangırtı çıkarıyordu ve bu sesin şiddeti her sıçrayışta artıyordu.

Sonra İçkale’nin sonuna yakın, yanan, sallanan yıkıntıya girdi ve birkaç dakika için görüş alanımızdan çıktı.

Tam Mandor’a neler olup bittiğini sormak üzereyken benim kaçtığım açıklığın önünden iri bir topun gölgesinin geçtiğini gördüm. Alevler yıkık Kaynak’ın merkez kulesindekiler hariç dinmeye başladı ve içeriden derin

bir gürleme duyuldu. Birkaç dakika sonra daha da geniş, yuvarlak bir gölge geçti ve gürlemeyi çizmelerimin tabanlarında hissetmeye başladım.

Bir duvar yıkıldı. Kısa süre sonra bir başka duvar daha devrildi. Artık içeriyi açıkça görebiliyordum. Toz ve dumanın içinden, dev topun görüntüsü yine geçti. Alevler söndü. Logrus imgem hâlâ Jasra ile Sharu arasında geçen güç çizgilerini gösteriyordu.

Mandor bir elini uzattı. Yaklaşık bir dakika sonra küçük, metal bir top sıçrayarak bize doğru geldi ve Mandor topu yakaladı.

"Geri dönelim," dedi. “Finali kaçırmak ayıp olur."

Çitteki boşlukların birinden geçtik, bir noktada hendek, karşıya yürüyerek geçmemize yetecek kadar çok molozla dolmuştu. Sonra, yeniden toparlanan birlikler yolumuza çıkmasın diye bir engel büyüsü yaptım.

Yıkık duvardan girdiğimiz zaman Jasra’nın sırtını ateş kulesine vermiş, kollarını kaldırmış, durmakta olduğunu gördüm.

Yüzü, bir is maskesinin üzerinde yol yol terle kaplanmıştı ve bedeninden geçen güçlerin atışını hissedebiliyordum. Yaklaşık üç metre yukarısında, mor yüzlü, boynu kırılmış gibi başı bir yana dönmüş olan Sharu havada asılı duruyordu. Eğitilmemiş olanlara büyüyle yükseltilmiş gibi görünebilirdi. Ama Logrus imgem asılı olduğu güç hattını görmemi sağlıyordu, sanırım büyülü bir asılmanın kurbanı olmuştu.

“Bravo," dedi Mandor, ağır ağır, yumuşak sesle ellerini çırparak. “Görüyor musun, Merlin? İddiayı kazandım."

“Yetenek konusunda hep benden daha iyi bir yargıç oldun," diye kabul ettim.

Jasra’nın “...ve bana hizmet etmeye yemin et," dediğini duydum.

Sharu’nun dudakları kıpırdadı.

"Ve sana hizmet etmeye yemin ediyorum," diye inledi.

Kadın yavaşça kollarını indirdi ve adamı tutan güç hattı uzamaya başladı. Adam İçkale’nin çatlak zeminine doğru alçalırken, Jasra’nın sol eli, nefesli tahta çalgıları cesaretlendiren bir orkestra şefinde gördüğüm bir hareketle sallandı ve Kaynak’tan büyük bir ateş dalgası fırladı, adamın üzerine döküldü, onu yıkayıp yere aktı. Gösterişliydi, ama bana pek anlamlı gelmedi...

Adamın ağır inişi, sanki gökyüzünde birisi timsah avlamak için trol çekiyormuş gibi, devam etti. Ayakları yere yaklaşırken, boynundaki baskının azalacağı beklentisiyle nefesimi tuttuğumu fark ettim. Ama bu

olmadı. Ayakları yere ulaştığı zaman içine girdiler ve adam gizemli bir hologrammış gibi inişi devam etti. Bileklerine, sonra dizlerine kadar battı ve batmaya devam etti. Artık nefes alıp almadığını anlayamıyordum. Jasra’nın dudaklarından yumuşak bir emir dizisi dökülüyor, alev perdeleri düzenli olarak Kaynak’tan koparak adamın üzerine akıyordu.

Sharu beline, omuzlarına kadar gömüldü, sonra biraz daha gömüldü. Yalnızca, gözleri açık ama odaksız, başı yukarıda kaldığında, Jasra bir el hareketi daha yaptı ve adamın toprağın içine yaptığı yolculuk durdu.

“Artık Kaynak’ın gardiyanısın," diye bildirdi Jasra, “yalnızca bana hesap vereceksin. Bunu kabul ediyor musun?"

Kararmış dudaklar seğirdi.

"Evet," diye fısıldayarak yanıt verdi.

“Şimdi git ve ateşleri söndür," diye emretti kadın. “Görevine başla."

Baş, tekrar batmaya başlarken onaylayarak sallanır gibi oldu. Bir süre sonra yalnızca pamuksu bir saç perçemi kalmıştı ve bir an sonra yer bunu da yuttu. Güç hattı yok oldu.

Boğazımı temizledim. Sesi duyunca Jasra kollarını indirip bana döndü. Hafifçe gülümsüyordu.

“Öldü mü, yaşıyor mu?" diye sordum ve ekledim, “Akademik merak."

"Aslında pek emin değilim," diye yanıt verdi. “Ama sanırım ikisinden de biraz. Hepimiz gibi."

"Kaynak’ın Gardiyanı," dedim. “İlginç bir varoluş şekli."

"Askılık olmaktan iyidir," diye yorum yaptı.

"Mutlaka öyledir."

“Herhalde, beni kurtardığın için sana minnet borçlu olduğumu düşünüyorsundur," dedi.

Omuzlarımı silktim.

“Gerçeği söylemek gerekirse, düşünecek başka şeylerim var," dedim.

“Düşmanlığın bitmesini istemiştin," dedi “ve ben de burayı geri istemiştim. Hâlâ Amber’e karşı hoş düşünceler içinde değilim, ama aramızda düşmanlık kalmadığını söylemeye hazırım."

“Bu bana yeter," dedim ona. “Ve seninle paylaşabileceğim küçük bir sadakat olayı var."

Bir süre beni kısık gözlerle süzdü, sonra gülümsedi.

"Luke için endişelenme," dedi.

"Ama endişelenmeliyim. O orospu çocuğu Dalt..."

Gülümsemeye devam etti.

"Bilmediğim bir şeyi mi biliyorsun?" diye sordum.

"Pek çok şeyi," diye yanıt verdi.

"Paylaşmak isteyebileceğin bir şey var mı?"

“Bilgi para eden bir şeydir," dedi. Yer hafifçe sarsılır, alev alev kule sallanırken, “Bilgi pazarlanabilen bir maldır," diye yorum yaptı.

“Ben oğluna yardım etmeyi öneriyorum ve sen bunu nasıl yapacağıma dair bilgiyi bana satmayı öneriyorsun, öyle mi?" diye sordum.

Kahkaha attı.

“Rinaldo’nun yardıma ihtiyacı olduğunu düşünseydim," dedi, “şu anda yanında olurdum. Sanırım, annelik erdemlerinden bile yoksun olduğumu düşünürken benden nefret etmek daha kolay."

"Hey, düşmanlığa son verdiğimizi sanıyordum," dedim.

“Bu birbirimizden nefret etmemizi içermiyor," diye yanıt verdi.

“Hadi ama hanımefendi! Beni her sene öldürmeye çalıştığın gerçeği dışında, sana karşı hiçbir garezim yok. Hoşlandığım ve saygı duyduğum birinin annesisin. Eğer başı dertteyse ona yardım etmek isterim ve seninle de iyi geçinmeyi tercih ederim."

Alevler üç metre düşer, titrer ve tekrar düşmeye devam ederken Mandor boğazını temizledi.

“Çabaların iştahını açmışsa bazı güzel mutfak büyülerim var."

Jasra neredeyse fettanca gülümsedi ve yemin edebilirim ki Mandor’a bakarak göz kırptı. Mandor o kabarık beyaz saçlarıyla çarpıcı bir görüntüye sahip olsa da, tam olarak yakışıklı denebileceğinden emin değilim. Kadınları nasıl o şekilde cezbedebildiğini hiç anlamayamadım. Üzerinde bununla ilgili büyü olup olmadığını görmek için kontrol ettim, ama yoktu. Tamamen farklı türden bir büyü olmalı.

“Güzel fikir," diye karşılık verdi kadın. “Ben ortamı hazırlarım, sen de geri kalanı halledersin."

Mandor eğildi; alevler yere kadar alçalıp orada söndü. Jasra bağırarak görünmez Gardiyan Sharu’ya başka bir emir verdi ve alevleri o şekilde tutmasını söyledi. Sonra döndü ve bizi aşağı inen merdivene götürdü,

“Daha medeni kıyılara giden bir yeraltı geçidi," diye açıkladı.

“Aklıma gelmişken," dedim, “karşımıza çıkacak herhangi biri Julia’ya sadık olacaktır."

Jasra bir kahkaha attı.

“Ondan önce bana, benden önce Sharu’ya oldukları gibi," diye yanıtladı. “Onlar profesyonel. Sarayla beraber devralınırlar. Kazananları savunmak için para alıyorlar, kaybedenlerin intikamını almak için değil. Yemekten sonra karşılarına çıkıp bir açıklama yaparım ve buranın bir sonraki gaspına kadar hepsinin yürekten sadakatinin tadını çıkarırım. Üçüncü basamağa dikkat. Gevşek bir taş var."

Böylece bize, bir sahte duvarın içindeki kapıdan karanlık bir tünele, İçkale’nin bu tarafa yaptığım bir önceki yolculuğumda incelediğim kuzeybatı yönüne doğru giden bir yol gösterdi.

O gün onu Maske/Julia’dan kurtarmış, bir süreliğine bizim kalemizde, Amber’de, askılık olmaya götürmüştüm. Girdiğimiz tünel zifiri karanlıktı, ama Jasra hızla uçuşan, kasvet ve rutubetin içinde önümüzden giden parlak bir nokta yarattı. Hava ağırdı ve duvarlarda örümcek ağları vardı. Zemin, orta kısmı boyunca uzanan düzensiz döşeme taşları dışında çıplak topraktan ibaretti; iki yanda zaman zaman pis kokulu birikintiler görülüyordu ve arada bir yanımızdan küçük yaratıklar -hem yerden, hem havadan- hızla geçiyordu.

Aslında ışığa ihtiyacım yoktu. Herhalde hiçbirimizin yoktu.

Bir tür büyülü görme yetisi veren, *gümüşsü*, yönsüz bir aydınlık sağlayan Logrus İmgesi önümdeydi. Onu yanımda muhafaza etmiştim, çünkü aynı zamanda büyülü etkilere karşı beni uyarıyordu. Mesela, binada ve çevresinde bulunabilecek bubi tuzağı büyüleri, ya da Jasra’nın ihaneti gibi. Bu görüşün bir nedeni de, bildiğim kadarıyla hiçbirine fazla güvenmeyen Mandor’un önünde de İmge’nin süzülmekte olduğunu fark etmemdi. Jasra’nın önünü de bulutsu ve *desensi* bir şey kaplıyor, güvenlik çemberimizi tamamlıyordu. Ve ışık önümüzde dans ediyordu.

Bir fıçı yığınının arkasından, çok iyi stoklanmış bir şarap mahzenine benzeyen bir yere çıktık. Mandor altı adım sonra durakladı, solumuzdaki raftan tozlu bir şişe aldı. Pelerininin köşesiyle etiketi sildi.

"Ah, şuna bak!" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Jasra.

“Eğer bu hâlâ bozulmamışsa, etrafında unutulmaz bir yemek yaratabilirim."

“Gerçekten mi? O zaman emin olmak için birkaç tane daha al," dedi Jasra. “Bunlar benim zamanımdan önceye uzanıyor. Hatta belki Sharu’nun zamanından bile önceye."

“Merlin, sen şu ikisini getir," dedi Mandor, bana iki şişe uzatarak. “Dikkat et."

Rafın geri kalanını inceleyerek iki şişe daha seçti. Onları kendisi taşıdı.

“Neden burasının sık sık kuşatma altına alındığını anlayabiliyorum," dedi Jasra’ya. “Bu kısmını bilsem ben de şansımı denerdim."

Kadın uzandı ve Mandor’un omzunu sıktı.

“İstediğin şeyi elde etmenin daha kolay yolları var," dedi gülümseyerek.

"Bunu hatırlayacağım," diye yanıt verdi Mandor.

"Umarım öyle olur."

Boğazımı temizledim.

Jasra bana hafifçe kaş çattı, sonra sırtını döndü. Alçak bir kapıdan geçtik ve gıcırdayan bir ahşap merdivenden yukarıya doğru onu takip ettik. Büyük bir kilere çıktık, sonra oradan dev gibi, boş bir mutfağa geçtik.

Jasra odada gözlerini dolaştırırken, “İhtiyaç duyduğun zaman asla bir hizmetkar bulamazsın," dedi.

“Hizmetkara ihtiyacımız olmayacak," dedi Mandor. “Bana uygun bir yemek alanı bul, hallederim."

"Pekala “ diye yanıt verdi kadın. “O zaman bu taraftan."

Bizi mutfaktan çıkardı; sonra bir dizi odadan geçip bir merdivene geldik ve çıkmaya başladık.

“Buz tarlaları mı?" diye sordu. “Lav tarlaları? Dağlar? Yoksa fırtınayla çalkalanan bir deniz mi?"

“Manzara seçeneklerinden bahsediyorsan," diye yanıtladı Mandor, “dağları tercih ederim."

Bana baktı, başımı salladım.

Uzun, dar bir odaya girdik, orada bir dizi kepengi açtık ve yuvarlak zirveli, benekli bir manzara gördük. Oda serindi ve biraz tozluydu, yakındaki duvar boyunca uzanan raflar vardı. Raflarda kitaplar, yazı araçları, kristaller, büyüteçler, küçük boya kapları, birkaç basit büyü aleti, bir mikroskop ve bir teleskop vardı. Odanın ortasında bir sehpa, iki yanında sıralar vardı.

"Bunu hazırlamak ne kadar sürer?" diye sordu Jasra.

"Bir iki dakika," dedi Mandor.

“Bu durumda," dedi Jasra, “önce hazırlanmak isterim. Belki siz de istersiniz."

"Güzel fikir," dedim.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Mandor.

Kadın bizi, çok uzakta olmayan, konuk odaları olması gereken yere götürdü ve sabun, havlular ve suyla baş başa bıraktı.

Yarım saat sonra o dar odada buluşmak üzere sözleştik.

“Sence pis bir şeyler mi planlıyor?" diye sordum gömleğimi çıkarırken.

“Hayır," diye yanıt verdi Mandor. “Bu yemeği kaçırmak istemeyeceğini düşünerek gururumu okşamak istiyorum. Ayrıca, onu en iyi halinde görmemiz fırsatını kaçırmak istemeyecektir. Uzun zamandır onu bundan daha kötü koşullarda gördük. Bir de dedikodu yapma, sır paylaşma fırsatı..." Başını iki yana salladı. “Ona daha önce asla güvenemezdin, belki bundan sonra da güvenemezsin. Ama, bu işlerden anlıyorsam, bu yemek bir mola olacak."

"Umarım öyle olur," dedim yıkanırken.

Mandor bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, sonra, kendisiyle ilgilenmeye başlamadan önce bir tirbuşon yarattı ve şişeleri açtı "biraz nefes almaları için." Düşüncelerine güveniyordum, ama bir iblisle ya da yıkılan bir duvarla mücadele etme olasılığına karşı, Logrus İmgesi’ne bağlı kalmaya devam ettim.

Hiçbir iblis görünmedi; hiçbir duvar yıkılmadı. Mandor’un arkasından yemek odasına girdim ve onun birkaç sözcük ve hareketle odayı değiştirmesini izledim. Sehpa ve sıraların yerini yuvarlak bir masa ve rahat görünüşlü sandalyeler aldı. Sandalyeler dağların güzel manzarasını görecek şekilde yerleştirilmişti. Jasra henüz gelmemişti ve Mandor’un kokularını çekici bulduğu iki şişeyi ben taşıyordum. Ben onları masaya bırakmadan önce Mandor işlemeli bir masa örtüsü ve peçeteler yarattı sonra Miro tarafından elle süslenmiş gibi görünen zarif porselenler ve incelikle işlenmiş gümüş çatal bıçak takımları. Bir süre tabloyu inceledi, gümüş takımları yok etti, farklı desene sahip birtakım çağırdı. Odayı adımlayarak, sofraya değişik açılardan bakarken kendi kendine mırıldanıyordu. Ben tam şişeleri masaya koymak için ilerlerken merkezinde çiçeklerin yüzdüğü kristal bir kase çağırdı. Sonra, kristal kadehler belirirken bir adım geriledim.

Homurdandım ve Mandor bir süredir ilk kez beni fark etmiş gibi gölündü.

“Ah, şuraya bırak. Şuraya bırak, Merlin," dedi ve masanın üzerinde, solumda abanoz bir tepsi belirdi.

Yakut rengi sıvıyı iki kadehe boşaltarak, “Hanımefendi gelmeden önce şarabın ne durumda olduğuna baksak iyi olacak," dedi.

Şarabın tadına baktık, o başını salladı. Bayle’ninkilerden iyiydi. Oldukça iyi.

"Burada yanlış bir şey yok," dedim.

Masanın çevresinden dolandı, pencereye gitti ve dışarıya baktı. Onu takip ettim. Dave’in dağlarda bir yerde, mağarasında olduğunu düşündüm.

“Böyle bir mola verdiğim için," dedim “kendimi neredeyse suçlu hissedeceğim. İlgilenmem gereken o kadar çok şey var ki..."

“Muhtemelen düşündüğünden daha fazla," dedi. “Buna bir mola değil, yeniden mevzilenme olarak bak. Hanımefendiden de bir şeyler öğrenebilirsin."

"Doğru," diye yanıt verdim. “Ama ne, merak ediyorum."

Şarabını kadehinde çevirdi, küçük bir yudum daha aldı ve omuzlarını silkti.

“Çok şey biliyor. Ağzında bir şey kaçırabilir, ya da gördüğü ilgi karşısında içini dökebilir, cömertleşebilir. Olayları olduğu gibi kabul et."

Bir yudum aldım, çirkin bir davranışla başparmaklarımın karıncalanmaya başladığını söyleyebilirdim. Ama aslında Jasra’nın dışarıdaki koridorda yaklaştığını haber veren Logrus alanımdı.

Bunu Mandor’a söylemedim, çünkü onun da hissettiğinden emindim. Yalnızca kapıya döndüm, o da benim gibi yaptı.

Kadının üzerinde tek omuzlu (sol) beyaz, alçak kesimli bir elbise vardı. Omzuna elmas bir iğneyle tutturulmuştu ve parlak saçlarına neredeyse kızılötesi eriminde işiyormuş gibi görünen, yine elmaslardan yapılmış bir taç takmıştı. Gülümsüyordu, güzel de kokuyordu. İstemsizce sırtımı dikleştirdiğimi hissettim ve temiz olduklarından emin olmak için tırnaklarıma baktım.

Mandor’un eğilişi, her zamanki gibi benimkinden daha zarifti. Ben de hoş bir şey söyleme ihtiyacı hissettim. Bu yüzden,

"Oldukça... zarif görünüyorsun," dedim, vurgulamak için gözlerimi gezdirerek.

"İki prensle yemek yeme fırsatını nadiren bulurum," dedi.

"Ben Batı Hudutları’nın Düküyüm," dedim, “prens değil."

Jasra, “Ben Sawall Evi’nden bahsediyordum," diye yanıtladı.

“Son zamanlarda ödevini iyi yapıyorsun," diye yorumladı Mandor.

"Protokol hatası yapmaktan nefret ederdim," dedi kadın.

“İşlerin bu ucunda Kaos unvanımı nadiren kullanırım," diye açıkladım.

“Yazık," dedi Jasra. “Ben onu biraz daha... zarif buluyorum. Taht sırasında otuzuncu değil misin?"

Kahkaha attım.

"Böyle uzak bir mesafe bile abartılı," dedim.

“Hayır, Merle, Jasra oldukça haklı," dedi Mandor bana. “Birkaç kişi fazla ya da eksik."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum. “Ben son baktığımda..."

Mandor bir kadeh doldurdu ve Jasra’ya uzattı. Kadın gülümseyerek kabul etti.

“Son zamanlarda bakmamışsın," dedi Mandor. “Daha fazla ölüm olmuş olabilir."

"Gerçekten mi? O kadar çok mu?"

"Kaos’a," dedi Jasra, kadehini kaldırarak. “Uzun zaman dalgalansın."

“Kaos’a," diye yanıt verdi Mandor, kendi kadehini kaldırarak.

“Kaos," diye tekrar ettim, kadehlerimizi birbirine dokundurduk ve içtik.

Aniden bir dizi harika aroma hissettim. Döndüğüm zaman masanın üzerinde servis kapları olduğunu gördüm. Jasra benimle aynı anda dönmüştü. Mandor öne adım attı ve sandalyelerin bizi kabul etmek üzere kaymasını sağlayarak davet etti.

"Lütfen oturun. Size servis yapayım," dedi.

Oturduk, yemek güzelden de öteydi. Dakikalar geçti ve çorbayı övmek dışında kimse bir şey söylemedi. Bir sohbet hamlesini ilk yapan ben olmak istemiyordum, ama aklıma diğerlerinin de aynı şeyi hissediyor olabileceği geldi.

Sonunda Jasra boğazını temizleyince ikimiz ona baktık. Kadının aniden hafifçe endişeli göründüğünü fark edince şaşırdım.

"Ee, Kaos’ta işler nasıl?" diye sordu.

“Şu anda karmakarışık," diye yanıt verdi Mandor, “şaka bir yana." Bir an düşündü, sonra içini çekti ve ekledi, “Politika."

Kadın yavaşça, sanki Mandor’un asla kendiliğinden ifşa etmediği detayları istemeyi düşünmüş, ama vazgeçmiş gibi görünerek bana döndü.

“Ne yazık ki, Amber’deyken bir tur yapamadım," dedi.

"Ama bana anlattıklarına bakılırsa hayat orada da biraz karışıkmış."

Başımı salladım.

“Dalt’ın gitmiş olması iyi," dedim, “eğer kastettiğin buysa. Ama o asla gerçek bir tehdit değildi, yalnızca bir rahatsızlık. Hazır bahsi açılmışken..."

“Bahsetmeyelim," diye sözümü kesti, tatlı tatlı gülümseyerek. “Aklımdaki farklı bir şeydi."

Gülümsemesine karşılık verdim.

"Unutmuşum. Onun hayranı sayılmazsın," dedim.

“Bu değil," diye karşılık verdi. “Adam faydalı olabiliyor. Yalnız" -içini çekti- “politika," diye bitirdi.

Mandor kahkaha attı, biz de ona katıldık. Amber hakkında bu dizeyi kullanmayı düşünmemiş olmam yazık. Artık çok geç.

“Bir süre önce bir resim aldım," dedim, “Polly Jackson adlı bir hanımın. '57 model bir Chevy’ye ait. Ondan çok hoşlanıyorum. Şu anda Sarı Francisco’da, depoda. Rinaldo da hoşlanmıştı."

Başını salladı, pencereden dışarı baktı.

“Siz ikiniz hep bir galeriden diğerine uğrardınız," dedi.

"Evet, beni de pek çoğuna sürükledi. Zevkli olduğunu düşünürüm. Yeteneği yok, ama zevkli."

"'Yeteneği yok' derken neyi kastediyorsun?"

“Çok iyi bir teknik ressam, ama kendi resimleri hiçbir zaman o kadar ilginç olmadı."

Konuyu çok özel bir sebepten açmıştım, ama kastettiğim bu değildi. Fakat Luke’un hiç tanımadığım bu yönü beni büyülemişti ve konuyu sürdürmeye karar verdim.

"Resimleri mi? Resim yaptığını hiç bilmiyordum."

“Birkaç kez denedi, ama yeterince iyi olmadığı için hiç kimseye göstermez."

"O zaman sen nereden biliyorsun?"

"Dairesini düzenli olarak kontrol ediyordum."

"Kendisi oralarda değilken mi?"

"Elbette. Anne olma ayrıcalığı."

Ürperdim. Bir kez daha Tavşan Deliği’ndeki yanan kadını düşündüm. Ama hissettiklerimi söylemek ve Jasra’nın onu yönlendirdiğim konuşma akışını bozmak istemiyordum. Baştaki konuma dönmeye karar verdim.

“Victor Melman’la bağlantı kurmasının bununla bir ilgisi var mı?" diye sordum.

Beni bir süre kısık gözlerle süzdü, sonra başıyla onayladı ve çorbasını bitirdi.

“Evet," dedi kaşığını bir kenara bırakarak. “Adamdan birkaç ders aldı. Victor’ın resimlerinden bazıları hoşuna gitmişti, gitti görüştü. Belki bazılarını satın aldı. Bilmiyorum. Ama bir noktada kendi çalışmalarından bahsetti ve Victor onları görmek istedi. Rinaldo’ya hoşuna gittiğini ve ona faydası olabilecek birkaç şey öğretebileceğini söyledi.

Kadehini kaldırdı, kokladı, şarabını yudumladı ve dağlara baktı.

Devam etmesi için tam onu kışkırtmak üzereyken, gülmeye başladı. Bitmesini bekledim.

“Gerçek bir pislik," dedi sonra. “Ama yetenekli. Hakkını vermek lazım."

"Ah, ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir süre sonra kişisel güçlerin geliştirilmesinden bahsetmeye, yarı-aydınlanmış olanların oynamaya bayıldığı o dolambaçlı lafları kullanmaya başladı. Rinaldo’nun onun bir gizemci olduğunu, arkasında oldukça güçlü bir şey bulunduğunu bilmesini istiyordu. Sonra bunu doğru kişiye aktarmak istediğini ima etmeye başladı."

Yine gülmeye başladı. O eğitimli fok balığının orijinal nesneyle o tarzda konuştuğunu düşününce ben de kıkırdadım.

“Elbette, Rinaldo’nun zengin olduğunu fark ettiği içindi," diye devam etti. “Victor, her zamanki gibi, kendini ele verdi. Ancak Rinaldo ilgi göstermedi ve bundan bir süre sonra resim dersi almayı bıraktı. Ondan öğrenilecek her şeyi öğrendiğini hissediyordu. Ama daha sonra bundan bana bahsettiği zaman, adamın mükemmel bir kedi pençesi olabileceğini fark ettim. Öyle birinin gerçek gücün tadını alabilmek için her şeyi yapacağından emindim."

Başımı salladım.

“Sen ve Rinaldo onu ziyaret etmeye daha sonra mı başladınız? Aklını bulutlandırmak ve birkaç gerçek şey öğretmek için ona nöbetleşe mi gittiniz?"

“Doğru sayılır," dedi kadın, “ama eğitiminin çoğuyla ben ilgilendim. Rinaldo genelde sınavlarına çalışmakla meşguldü. Ortalaması genellikle seninkinden yüksekti, değil mi?"

“Notları genelde oldukça iyiydi," diye kabul ettim. “Sen Melman’a güç vermek ve onu bir araca çevirmekten bahsederken, amacını düşünmekten

kendimi alamadım: Beni, özellikle renkli bir biçimde öldürmesi için hazırlıyordun onu."

Gülümsedi.

“Evet," dedi, “ama muhtemelen senin düşündüğün şekilde değil. Seni tanıyordu, kurban edilmende rol oynamak üzere eğitilmişti. Ama bunu denediği ve senin onu öldürdüğün gün kendi başına hareket etti. Böyle, yalnız hareket etmemesi için uyarılmıştı ve bedelini ödedi. Bunun sonucunda elde edeceğini düşündüğü güçleri paylaşmak yerine, hepsine sahip olmaya can atıyordu. Dediğim gibi tam bir pislikti."

Konuşmaya devam etmesi için kayıtsız görünmeye çalışıyordum. Yemeğime devam etmek, öyle görünmenin en iyi yolu gibi görünüyordu. Ama bakışlarımı indirdiğim zaman çorba kasemin kaybolmuş olduğunu gördüm. Bir ekmek aldım, kırdım, yağ sürmek üzereydim ki, elimin titremekte olduğunu fark ettim. Bir an sonra bunun, kadını boğazlamak arzumdan kaynaklandığını fark ettim.

Bu yüzden derin bir nefes aldım, gevşedim bir yudum daha şarap aldım. Önümde bir çerez tabağı belirdi, sarımsak ve muhtelif düş kırın bitki kokuları, sakin olmamı söylediler. Mandor’a başımı sallayarak teşekkür ettim ve Jasra da aynısını yaptı. Bir an sonra ekmeğime yağ sürdüm.

Birkaç lokma sonra konuştum, “Anlamadığımı itiraf etmeliyim. Melman’ın benim ayinle öldürülmemde rol oynayacağını söyledin. Yalnızca rol mü?" dedim.

Yarım dakika kadar yemek yemeyi sürdürdü, sonra bir gülümseme daha buldu.

“Pas geçilemeyecek kadar iyi bir fırsattı," dedi sonra, “Julia’yla ayrıldığınız zaman kız gizemciliğe ilgi duymaya başladı. Victor’la birlikte ona ulaşabileceğimizi, adamın onu eğitmesini sağlayabileceğimizi, birkaç basit şey öğretip, ayrılışınızdan duyduğu mutsuzluktan faydalanabileceğimizi, bunu gerçek bir nefrete dönüştürüp, kurban edilme zamanın geldiğinde boğazını onun kesmesini sağlayabileceğimizi gördüm."

Aslında çok lezzetli olan bir şeyle boğulur gibi oldum.

Sağ elimin yanında üstü buğulu, kristal bir su kadehi belirdi. Alıp ağzımdakileri yuttum. Bir yudum daha aldım.

“Ah, bu tepki bile tek başına her şeye değer," diye yorum yaptı Jasra. “Bir zamanlar âşık olduğun birinin celladın olmasında intikama tat veren bir şeyler olduğunu itiraf etmelisin."

Göz ucuyla Mandor’un başını sallamakta olduğunu gördüm.

Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

“Bunun iyi bir intikam planı olduğunu kabul etmeliyim," dedim. “Rinaldo bu kısmına katılıyor muydu?"

"Hayır, ikiniz o sırada dost olmuştunuz. Seni uyaracağından korkuyordum."

Bir dakika kadar bunu düşündüm, sonra, “Yolunda gitmeyen ne oldu?" diye sordum.

“Asla tahmin edemeyeceğim tek şey," dedi. “Julia’da gerçekten yetenek vardı. Victor’un verdiği birkaç dersten sonra resim yapmak dışında her konuda adamı geçti. Lanet olsun! Belki resim de yapıyordur. Bilmiyorum. Kendime bir koz ası bulmuştum, hem de oyuna kendi kendine katılmıştı."

Ürperdim. Bağevi’nde, Vinta Bayle’nin bedenindeki *ty’iga* ile yaptığım konuşmayı hatırladım. “Julia istediği yetenekleri geliştirdi mi?" diye sormuştu bana. Bilmediğimi söylemiştim. O belirtileri hiç göstermediğini söylemiştim... Ve bundan kısa zaman sonra süpermarketin park yerinde karşılaşmamızı, oturmasını söylediği ve bir daha hiç kıpırdamayan köpeği hatırlamıştım... Bunu hatırlamıştım, ama...

“Peki sen yeteneği olduğuna dair herhangi bir belirti gördün mü?" dedi Jasra.

Olayların neden böyle geliştiğini anlamaya başlarken, “Gördüğümü söyleyemem," diye yanıt verdim, “Hayır, böyle bir şey söyleyemem."

...Baskin-Robbins’te olduğu gibi, dondurma külahtan dudağa varana kadar tadını değiştirmişti. Ya da şemsiyesi olmadığı halde kuru kaldığı fırtına...

Jasra şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak bana baktı. “Anlamıyorum," dedi. “Bilseydin onu kendin eğitebilirdin. Sana âşıktı. Zorlu bir ekip olurdunuz."

İçten içe kıvrandım. Haklıydı ve şüphelenmiştim, hatta belki de biliyordum, ama baskı altında tutuyordum. Muhtemelen başlangıcını, o gölge yürüyüşüyle, kişisel enerjilerimle ben tetiklemiştim...

"Bu zor bir konu," dedim, “ve çok kişisel."

“Ah. Aşk meseleleri benim için ya çok basittir, ya da tamamen anlaşılmaz," dedi. “Ortası yok gibidir."

“Biz basit diyelim," dedim ona. “Belirtileri fark ettiğim zaman zaten ayrılıyorduk ve bir gün benim üzerimde deney yapabilecek bir eski

sevgilinin güçlerini arttırma arzusu hissetmedim."

“Bu anlaşılır bir şey," dedi Jasra. “Hem de çok. Ve son derece ironik."

“Gerçekten öyle," dedi Mandor ve bir hareketle önümüzde dumanı tüten daha fazla tabak belirmesini sağladı. “Entrika hikayeleri ve psikolojinin derinliklerine dalmadan önce, biraz yabani pirinç ve birkaç kuşkonmaz ucuyla Mouton Rothschild’e yatırılmış bıldırcın göğsü denemenizi isterim."

Gerçeğin başka bir katmanını göstererek, onu çalışmalarına başlamaya ittiğimi fark etmiştim. Ve ona kendim hakkındaki gerçeği söyleyecek kadar güvenmediğimden onu kendimden uzaklaştırmıştım. Herhalde bu güvenme yeteneğim kadar sevme yeteneğim hakkında da bir fikir veriyordu. Ama baştan beri böyle hissetmiştim. Bir şey daha vardı. Dahası vardı...

"Bu çok lezzetli," diye düşüncesini açıkladı Jasra.

“Teşekkür ederim." Mandor bir havalandırma numarası kullanmak yerine ayağa kalktı, masanın çevresinde dolaştı ve kadının kadehini elleriyle doldurdu. Bunu yaparken sol elinin parmaklarının hafifçe kadının çıplak omzuna sürtündüğünü fark ettim. Aklına sonradan gelmiş gibi benim kadehime de etrafa sıçratarak biraz şarap döktü ve yerine döndü.

“Aniden berraklaşan karanlık camda kendi iç gözlemime devam ederken, “Evet, mükemmel," dedim.

Bir şey hissetmiştim, baştan beri bir şeyden şüphelenmiştim, artık biliyordum. Gölge yürüyüşümüz sık sık onun yoluna serdiğim yalnızca bir dizi küçük, harikulade doğaçlama sınavdan biriydi. Onu hazırlıksız yakalamak, onun şey olduğunu açığa çıkarmak. Ne olduğunu? Eh, potansiyel bir büyücü. Ee?

Çatal bıçağımı kenara bıraktım ve gözlerimi ovaladım. Buna yakın bir şeydi, ama uzun zamandır kendimden saklıyordum...

Jasra’nın, “Bir şey mi oldu, Merlin?" diye sorduğunu duydum.

“Hayır. Sadece biraz yorgun olduğumu fark ettim," dedim. "Her şey yolunda."

Bir büyücü. Yalnızca potansiyel bir büyücü değil. Korkuyu gömmüştüm ve şimdi anlıyordum ki, beni öldürmek için yapılan 30 Nisan girişimlerinin arkasında o vardı ve ben bunu baskı altına almış, onu sevmeye devam etmiştim. Neden? Bildiğim ve aldırmadığım için mi? Nimue’m o olduğu için mi? Olası katilime âşık olduğum ve kendimden kanıt gizlediğim için mi?

Yalnızca akılsızca sevmekle kalmadığım, peşimde dolaşan, bana sırıtan, dilediğim an onunla işbirliği yapacağım kocaman bir ölüm dileğim olduğu için mi?

"Ben iyiyim," dedim. “Gerçekten bir şey yok."

Bu, dedikleri gibi, en kötü düşmanımın kendim olduğu anlamına mı geliyordu? Umarım değildir. Hayatım onca dış kaynaklı etkene de bağlıyken terapiye girmeye gerçekten zamanım yok.

"Düşüncelerine bir peni veririm," dedi Jasra tatlı tatlı.

Bölüm 2

“Onlara paha biçilmez," diye yanıtladım. “Tıpkı şakaların gibi. Seni alkışlamalıyım. Sadece o sıralar bunu bilmediğim için değil, aynı zamanda elimde birbirine sürtebileceğim yalnızca birkaç veri varken hiçbir doğru tahmin yapamadığım için. Duymak istediğin bu muydu?"

"Evet," dedi.

“Senin için de olayların yanlış gitmeye başladığı bir nokta olduğunu duyduğuma sevindim," diye ekledim.

İçini çekti, başını salladı, bir yudum şarap aldı.

“Evet, oldu," diye kabul etti. “Böyle ufak bir işten böylesine bir geri tepme beklemiyordum. Dünyada bu kadar çok ironinin serbestçe dolaştığına inanmayı hâlâ güç buluyorum."

“Olayların tamamını takdir etmemi istiyorsan, biraz daha ayrıntıya girmen gerekecek," dedim.

“Biliyorum. Bir açıdan, yüzündeki o belli belirsiz şaşkın ifadenin yerini benim rahatsızlığımdan zevk alan bir ifadenin aldığını görmekten nefret edeceğim. Diğer yandan, bu kısımda da hâlâ seni bir başka açıdan rahatsız edecek olabilir."

“Biraz kazan, biraz kaybet," dedim. “O günlere ilişkin, seni hâlâ meraklandıran birkaç mesele kaldığına iddiaya girebilirim."

"Örneğin?" diye sordu.

“Örneğin neden hayatıma kasteden 30 Nisan teşebbüslerinin hiçbirinin başarılı olamadığı gibi."

“Sanırım Rinaldo bir şekilde sana haber vererek çabalarımı sabote etti."

"Yanlış."

"O zaman ne?"

“*Ty’iga*. Beni koruma dürtüsüne sahip. Onu o günlerden hatırlıyor olabilirsin, Gail Lampron’un bedeninde yaşıyordu."

“Gail mi? Rinaldo’nun kız arkadaşı? Oğlum bir iblisle mi çıkıyordu?"

“Önyargılı olmayalım. Birinci sınıfta bundan çok daha kötülerini bulmuştu."

Bir an düşündü, sonra yavaşça başını salladı.

“Bu konuda haklısın," diye kabul etti. “Carol’ı unutmuşum. Ve bunun neden olduğu konusunda -o şeyin Amber’de itiraf ettikleri dışında- senin hâlâ bir fikrin yok, değil mi?"

"Hâlâ bilmiyorum," dedim.

“O döneme daha da tuhaf bir ışık veriyor," diye yüksek sesle düşündü, “özellikle de yollarımız yeniden çakıştığından beri. Acaba...?"

"Ne?"

“Acaba seni korumak için mi oradaydı, yoksa beni engellemek için mi? Senin muhafızın mı, benim lanetim mi?"

"Bilmek güç, çünkü sonuçları aynıydı."

“Ama son zamanlarda senin çevrende dolaşıyor ki bu da birincisinin doğru olduğunu ima ediyor."

"Elbette, bizim bilmediğimiz bir şey biliyorsa."

"Örneğin?"

"Örneğin aramızda yeniden bir çatışma doğması olasılığı gibi."

Gülümsedi.

“Hukuk fakültesine gitmeliydin," dedi. “sen de en az Amberdeki akrabaların kadar sinsisin. Ama dürüstçe, o şekilde anlaşılabilecek hiçbir şey planlamadığımı söyleyebilirim."

Omuzlarımı silktim.

“Yalnızca bir düşünceydi. Lütfen Julia’nın hikayesine devam et."

Birkaç lokma yedi. Ona eşlik ettim, sonra yemeyi bırakamadığını fark ettim. Mandor’a baktım, ama ne düşündüğü belli olmuyordu. Tatları büyüyle güçlendirdiğini ya da yemeğe katılanları tabaklarını temizlemeye zorlayacak bir şey yaptığını asla kabul etmez. Her durumda, Jasra bir kez daha konuşmaya başlamadan önce yemeklerimizi bitirdik. Ve itiraf etmek gerekirse şikayetçi değildim.

“İkiniz ayrıldıktan sonra Julia değişik öğretmenlerle çalıştı," diye başladı. “Ben planımı yaptıktan sonra, o öğretmenlerin onu hayal kırıklığına uğratacak, cesaretini kıracak ve yeni birini aramaya başlamasına sebep olacak bir şey yapmaları ya da söylemeleri çok olası bir şeydi. Fazla zaman geçmeden, zaten bizim eğitimimiz altında olan Victor’a geldi. Adama kızın aramızda kalışını hoş hale getirmesini ve her zamanki ön hazırlıkların çoğunu atlayarak, ona kendisi için seçtiğim başlangıç ayinini öğretmeye başlamasını söyledim..."

“Bu neydi?" diye sözünü kestim. “Ortalıkta, özel amaçlarla sonuçlanan bir sürü başlangıç ayini var."

Gülümsedi, başını salladı, bir ekmek kırdı ve yağ sürmeye başladı.

“Ona bizzat ellerimle, kendime has bir ayin yaptım. Kırık Desenin Yolu."

"Gölge’nin Amber ucundan tehlikeli bir şeye benziyor."

“Coğrafyanıza suç bulamam," dedi. “Ama ne yaptığını biliyorsan o kadar da tehlikeli değil."

“Anladığım kadarıyla," dedim, “Desen’in gölgelerine sahip o Gölge dünyalar ancak kusurlu uyarlamalar bulundurabilirmiş ve bu da her zaman risk demekmiş."

"Ancak onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsan risklidir."

“Ve Julia’nın bu... Kırık Desen’i yürümesini sağladın, öyle mi?"

“Desen yürüme olarak adlandırdığın şeye ilişkin bilgim yalnızca merhum kocamın ve Rinaldo’nun anlattıklarına dayanıyor. Dıştaki bir başlangıçtan, çizgileri takip ederek, gücün sana geldiği içteki bir noktaya yürüyorsun, sanırım?"

"Evet," diye kabul ettim.

“Kırık Desen Yolu’nda," diye açıkladı, “kusurdan giriyorsun ve merkeze ilerliyorsun."

“Kırık veya kusurluysalar, çizgileri nasıl takip ediyorsun? Çizgilerden ayrılırsan gerçek Desen seni yok eder."

“Çizgileri takip etmiyorsun. Çatlakları takip ediyorsun," dedi kadın.

"Ve sonra... çıktığın zaman?" diye sordum.

"İçinde Kırık Desen’in imgesini taşıyor oluyorsun."

"Peki bununla nasıl çağrı yapıyorsun?"

“Kusur aracılığıyla. İmgeyi çağırıyorsun, güç çektiğin karanlık bir kuyu gibi oluyor."

"Peki gölgeler arasında nasıl yolculuk ediyorsun?"

“Sizin gibi anladığım kadarıyla," dedi. “Ama kırık hep seninle oluyor."

"Kırık mı? Anlamıyorum."

"Desen’deki kusur. Seni Gölge’de takip ediyor. Yolculuk ederken hep yanında oluyor, bazen saç kalınlığında bir çatlak, bazen büyük bir uçurum olarak. Yer değiştiriyor; aniden her yerde yoktan var olabiliyor. Gerçeklikte bir gedik gibi. Kırık Yol’un tehlikesi budur. İçine düşmek nihai ölüm olur."

“O zaman bir bubi tuzağı gibi bütün büyülerinizin içinde de olmalı."

“Her mesleğin riskleri vardır," dedi. “Onlardan kaçınmak sanatımızın bir parçası."

"Peki Julia’ya yaptırdığın başlangıç ayini bu mu?"

"Evet."

"Ve Victor’a da?"

"Evet."

“Ne dediğini anlıyorum," diye yanıt verdim, “ama bilmelisin ki kırık Desenler güçlerini asıl Desen’den alıyor."

“Elbette. Ne olmuş? Dikkatli olursan imge de asıl şey kadar işe yarıyor."

"Sırf kayıtlar için soruyorum, kaç tane işe yarar imge var?"

"Faydalı derken?"

“Gölgeden gölgeye yozlaşıyor olmalılar. Çizgiyi nerede çekiyorsun ve 'Bu kırık imgenin ötesinde boynumu kırma riskini göze almam,' diyorsun?"

“Ne demek istediğini anlıyorum. Belki, ilk dokuz imgeyle çalışabilirsin. Ben daha öteye gitmedim. En iyileri ilk üçü. Sonraki üç tanesi işe yarar. Son üçü çok riskli."

"Her biri için daha büyük bir boşluk mu?"

"Kesinlikle."

"Neden bana bunca gizli bilgiyi veriyorsun?"

“Sen daha yüksek düzeyde bir Desen yürüyücüsüsün, bu yüzden fark etmez. Aynı zamanda, ortamı değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ve son olarak, öykünün geri kalanını takdir edebilmek için bunu bilmelisin."

"Tamam," dedim.

Mandor masaya vurdu ve önümüzde küçük, kristal limon şerbeti kadehleri belirdi. İşareti aldık ve sohbete devam etmeden önce tabaklarımızı temizledik. Dışarıda, bulutların gölgeleri dağ yamaçlarında kayıyordu. Koridorda, uzak bir yerden hafif bir müzik bize doğru süzüldü. Dışarıdan, uzak kazma-kürek sesleri gibi tıkırtı ve sürtünme sesleri geliyordu. Büyük olasılıkla İçkale’den.

"Demek Julia’yı ayinden geçirdin," dedim.

"Evet," dedi Jasra.

"Sonra ne oldu?"

“Kırık Desen imgesini çağırmayı ve onu büyülü görüş için, büyü asmak için kullanmayı öğrendi. İçindeki gedik aracılığıyla ham güç çekmeyi öğrendi. Gölge’de yolunu bulmayı öğrendi..."

"Uçuruma dikkat ederek mi?" dedim.

“Evet ve kesinlikle hünerliydi. Aslına bakarsan, her şeye yeteneği vardı."

“Bir ölümlünün Desen’in kırık da olsa bir imgesini yürümesi ve hayatta kalması beni hayrete düşürdü."

“Yalnızca birkaçı yapabilir," dedi Jasra. “Diğerleri bir çizgiye basar ya da kırık alanda anlaşılmaz bir şekilde ölür. Belki, yüzde onu başarabilir. Bu kötü değil. Durumu biraz özel kılıyor. Hayatta kalanlar arasında, yalnızca birkaç kişi doğru düzgün kehanet ustalığı yapabilecek kadar beceri geliştirebiliyor."

“Ve sen Julia’nın ne yaptığını anladıktan sonra Victor’dan daha iyi olduğunu söylüyorsun?"

“Evet. Ne kadar iyi olduğunu çok geç olana kadar takdir edemedim."

Tepkimi kontrol ediyor görünen bakışlarını üzerimde hissettim. Yemeğine ara verip tek kaşımı kaldırdım.

“Evet," diye devam etti, görünüşe göre tatmin olarak. “Kaynak’ta hançerlediğin kişinin Julia olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

“Hayır," diye itiraf ettim. “Maske baştan beri beni meraklandırmıştı. Olan bitenlerin arkasındaki dürtüyü anlayamıyordum. Çiçekler özellikle tuhaf bir dokunuştu ve mavi taşların arkasındakinin sen mi, yoksa Maske mi olduğunu hiç anlayamadım."

Kahkaha attı.

“Mavi taşlar ve geldikleri mağara bir tür aile sırrı. Madde bir tür büyülü yalıtkan, ama iki parça -bir kez bir araya geldikten sonra- bağlarını koruyorlar ve bu şekilde duyarlı bir insan bir tanesini elinde tutarken bir başkasının izini sürebiliyor..."

"Gölge’de de mi?"

"Evet."

“İz sürme işini yapan kişinin bunun dışında büyü yeteneği olmasa bile mi?"

“Öyle olsa bile," dedi Jasra. “Kendi kayarken gölge kaydıran birini takip etmeye benziyor. Yeterince hızlı ve duyarlı herhangi biri yapabilir. Bu yalnızca uygulamayı biraz daha uzağa taşıyor. Gölge kaydıran kişinin kendisinden çok izini takip ediyor."

“Kendini, kendini... bana bunun sana da yapıldığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet."

Başımı kaldırdığımda kızardığını gördüm.

"Julia mı?" dedim.

"Anlamaya başlıyorsun."

“Hayır," dedim. “Eh, belki biraz. Beklediğinden daha yetenekli çıktı. Bunu bana zaten söyledin. Bir konuda seni aptal durumuna düşürdüğünü anlıyorum. Ama nerede ya da nasıl olduğu konusunda emin değilim."

“Onu buraya getirdim," dedi Jasra, “Amber’in yakınındaki ilk gölge çemberine götürmek üzere bazı aletler almak istiyordum. O sırada İçkale’deki çalışma odama bir göz atmıştı. Ve belki o sırada aşırı konuşkan davranmışımdır. Ama aklına notlar aldığını ve belki bir plan yaptığını nereden bilecektim ki? Onun bu tür düşünceler besleyemeyecek kadar sinmiş olduğunu hissediyordum. İyi bir oyuncu olduğunu itiraf etmeliyim."

“Victor’un günlüğünü okudum," dedim. “Devamlı maske, başlık ve muhtemelen ses bozan türden bir büyü kullandığını anlıyorum."

“Evet, ama bence bu, Julia’yı baş eğmesini sağlayacak kadar korkutmak yerine büyü konusundaki hırsını güçlendirdi. Sanırım o sırada tragolitlerimden -mavi taşlardan- birini aldı. Gerisi tarih."

"Benim için değil."

Önümde dumanları tüten, tamamen yabancı, ama harika kokulu sebzelerden oluşan bir tabak belirdi.

"Bir düşün."

“Onu Kırık Desen’e götürdün ve yürümesini sağladın..." diye başladım.

"Evet."

“Eline geçen ilk fırsatta," diye devam ettim, “İçkale’ye dönmek ve diğer sırlarını öğrenmek için şeyleri... tragolitleri kullandı."

Jasra hafifçe alkışladı, sebzelerin tadına baktı, hızla biraz daha yedi. Mandor gülümsedi.

"Bunun ötesi boş," diye itiraf ettim.

"İyi bir çocuk ol ve sebzelerini ye," dedi Jasra.

İtaat ettim.

“Bu olağanüstü hikaye hakkında vardığım sonuçları yalnızca insan doğasına ilişkin deneyimlerime dayandırarak derdim ki," dedi Mandor aniden, “kız, kanatları kadar pençelerini de denemek istemiştir. Geri dönüp eski efendisine -şu Victor Melman’a- meydan okumuş, onunla bir büyü düellosu yapmıştır."

Jasra’nın hızla içini çektiğini duydum.

"Bu gerçekten de sadece bir tahmin mi?" diye sordu.

“Gerçekten," diye yanıt verdi Mandor, şarabını kadehinde çevirerek. “Ve daha ileri giderek bir zamanlar senin de kendi öğretmeninle benzer bir şey yaptığını tahmin ederdim."

"Hangi şeytan söyledi sana?" diye sordu Jasra.

“Yalnızca Sharu’nun öğretmenin olduğunu tahmin ettim

-ve belki bundan fazlası," dedi Mandor. “Ama burayı ele geçirmeni ve buranın eski efendisini hazırlıksız yakalamanı açıklıyor. Hatta belki yenilmeden önce, bir gün senin de aynı kaderi yaşamana ilişkin bir lanet savuracak zamanı bile olmuştur. Olmamışsa bile, bizim mesleğimizdeki kişiler için bu tür şeyler tam bir çember çizme eğilimindedir."

Kadın güldü.

“O zaman Mantık isimli şeytan," dedi, sesinde bir hayranlık belirtisiyle. “Ama sen onu sezgilerinle çağırıyorsun ve bu da onu bir sanat yapıyor."

“Çağırdığım zaman hâlâ geliyor olması güzel. Ama Victor’un onu engelleme yeteneğinin Julia’yı şaşırttığını anlıyorum."

“Doğru. Çırakları bir iki koruma tabakasına saracağımızı beklemiyordu."

“Ama en azından kendi savunmaları yeterli olmuş anlaşılan."

“Doğru. Ama bu elbette, yenilmekle eş anlamlıydı. Çünkü isyanını öğreneceğimi ve kısa zaman sonra onu terbiye etmek için döneceğimi biliyordu."

"Ah," diye yorum yaptım.

“Evet," dedi. “İşte bu yüzden ölmüş gibi yaptı, beni uzun süre aldattığını itiraf etmeliyim."

Julia’nın dairesini ziyaret ettiğim, cesedi bulduğum ve yaratığın saldırısına uğradığım günü hatırladım. Cesedin yüzü kısmen yok olmuştu, geriye kalan hatlar kanlıydı. Ama kadın doğru ölçülerdeydi ve genel benzerlik uyuyordu. Ayrıca doğru yerdeydi. Ve sonra pusudaki, köpeksi bir yaratığın ilgisini çekmiştim ve bu da dikkatimi kimlikle ilgili ayrıntılardan hayli uzaklaştırmıştı. Yaşam savaşım polis sirenleri eşliğinde sona erdiği sırada, daha fazla araştırmaktan çok kaçmakla ilgilenmiştim. Daha sonra, o sahnenin anısının geri döndüğü her seferinde gördüğüm, ölü Julia’ydı.

"İnanılmaz," dedim. “O zaman bulduğum kimin cesediydi?"

“Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi. “Kendi gölge benliklerinden biri ya da sokaktaki bir yabancı olabilir. Ya da morgdan çalınmış bir ceset. Bilmemin yolu yok."

"Senin mavi taşlarından biri vardı üzerinde."

“Evet. Ve eşi de senin öldürdüğün hayvanın tasmasındaydı ve onun geldiği yolu Julia açtı."

"Neden? Ve Eşikteki Meskûn meselesi neden?"

“İlk sulardaki kızıl ringa. Victor onu benim öldürdüğümü sandı, ben de onun. O Kale yolunu açtığımı ve avcı hayvanı kızın ardından gönderdiğimi sandı. Ben de onun yaptığını tahmin ettim ve hızlı gelişimini benden saklamasına sinirlendim. Bu tür şeyler nadiren iyiye işarettir."

Başımı salladım.

"O yaratıkları buralarda mı üretiyorsun?"

“Evet," diye yanıt verdi “ve pek çok bitişik gölgede teşhir ediyorum. Mavi kurdele almış olanlar bile var."

“Ben" dedim. “Çok daha şirin ve terbiyeliler. Demek Julia burada bir ceset ve gizli bir koridor bıraktı ve sen onun işini Victor’un bitirdiğini ve kutsal sığınağına bir saldırı düzenlemeye hazırlandığını sandın."

"Aşağı yukarı."

“Ve o da kızın senin onu öldürmeni gerektirecek kadar tehlikeli olduğunu düşündü. Koridor olayında olduğu gibi?"

“Koridoru bulduğundan emin değilim. Senin de öğrendiğin gibi oldukça iyi gizlenmişti. Her durumda, ikimiz de kızın gerçekte ne yaptığının farkında değildik."

"Ve bu?"

“Benim üzerime de bir parça tragolit bırakmıştı. Daha sonra, ayinden sonra onun eşini kullanarak beni Gölge’de, Begma’ya kadar takip etti."

"Begma mı? Orada ne halt ediyordun?"

“Önemli bir şey değil," dedi Jasra. “Yalnızca kızın kurnazlığını göstermek için bahsettim. O sırada bana yaklaşmadı. Biliyorum, çünkü daha sonra bana söyledi. Sonra Altın Halka’nın çevresinden buraya, Kale’ye kadar beni takip etti. Geri kalanını biliyorsun."

"Bildiğimden emin değilim."

“Burası için planları vardı. Bana sürpriz yaptığı zaman gerçekten şaşırdım. İşte böylece askılık oldum."

“Ve burayı ele geçirdi ve halkla ilişkiler amacıyla bir kaleci maskesi taktı. Bir süre burada kalarak güçlerini arttırdı, yeteneklerini geliştirdi ve senin üzerine şemsiyeler astı..."

Jasra yumuşak sesle hırladı ve ben ısırışının daha kötü olduğunu hatırladım. Hızla yeni bir kurgu alanına geçtim.

"Onun neden zaman zaman beni gözetlediğini ve bazen çiçek fırlattığını hâlâ anlamıyorum."

“Erkekler insanı çileden çıkartıyor," dedi Jasra, şarap kadehini kafasına dikerken. “Kızın amacı dışında her şeyi anlamayı başardın."

“Güç sarhoşluğu yaşıyordu," dedim. “Bunun dışında anlaşılacak ne var? Hatta güçle ilgili uzun bir tartışmamızı bile hatırlıyorum."

Mandor’un güldüğünü duydum. Ona baktığım zaman, başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı,

“Seni hâlâ önemsediği açıktı," dedi Jasra. “Büyük olasılıkla, epey önemsediği. Seninle oyunlar oynuyordu. Merakını uyandırmak istiyordu. Onun peşinden gitmeni, onu bulmanı istiyordu ve muhtemelen gücünü seninkine karşı denemek istiyordu. Sana, güvenmeyi reddettiğin zaman ondan esirgediğin onca şeye değer olduğunu kanıtlamak istiyordu."

"Demek bunu da biliyorsun."

"Benimle özgürce konuştuğu zamanlar olmuştu."

“Demek beni o kadar seviyordu, o kadar ki, beni Amber’de takip edecek ve öldürecek tragolitli adamlar gönderdi. Bunu neredeyse başarıyorlardı."

Jasra bakışlarını kaçırdı, öksürdü. Mandor hemen ayağa kalktı, masanın çevresinden dolandı ve kadının kadehini doldurarak aramıza girdi. Görüşümü tümüyle engellediği sırada, kadının yumuşak sesle konuştuğunu duydum, “Şey, pek değil. Katiller... benimdi. Rinaldo, yaptığım sandığım gibi, seni uyarmak için yakınında değildi ve ben bir kez daha denemeyi düşündüm."

"Ah," dedim. “Orada, dışarıda gezinen başkaları var mı?"

"Onlar sonunculardı," dedi.

"Ne rahatlatıcı."

“Özür dilemiyorum. Yalnızca anlaşmazlıklarımızı açıklığa kavuşturmak için açıklama yapıyorum. Bu hesabı da kapatmaya razı mısın? Bilmek zorundayım."

“Daha önce söylediğim gibi, sona erdirmeye razıyım. Bu hâlâ geçerli. Jurt hikayeye ne zaman giriyor? İkisinin nasıl bir araya geldiğini ve birbirleri için ne anlam ifade ettiklerini anlamıyorum."

Mandor yerine dönmeden önce benim kadehime de biraz şarap ekledi. Jasra gözlerime baktı.

“Bilmiyorum," dedi. “Biz savaşırken müttefiki yoktu. Ben kaskatıyken olmuş olmalı."

“Onun ve Jurt’un nereye kaçmış olabileceği konusunda fikrin var mı?"

"Hayır."

Mandor’a baktım, fakat başını salladı.

“Benim de yok," dedi. “Ama aklıma tuhaf bir düşünce geliyor."

"Evet?"

“Jurt’un Logrus’u yürümüş ve güçlerini bulmuş olduğu gerçeğine ek olarak -yaraları ve eksik parçaları dışında- sana çok benzediğini işaret etmek zorundayım."

"Jurt? Bana mı? Şaka yapıyor olmalısın!"

Jasra’ya baktı.

"Haklı," dedi kadın. “İkinizin akraba olduğu çok açık."

Çatalımı bıraktım ve başımı iki yana salladım.

“Saçma," dedim, emin olduğumdan değil kendimi savunmak için. “Ben hiç fark etmedim."

Mandor hafifçe omuzlarını silkti.

“İnkar psikolojisi hakkında bir ders mi istiyorsun?" diye sordu Jasra.

“Hayır," dedim. “Bu haberi sindirebilmek için biraz zaman istiyorum."

“Zaten servis vakti gelmişti," diye bildirdi Mandor, geniş bir hareket yaptı ve yemek geldi.

“Beni serbest bıraktığın için akrabalarınla başın belaya girecek mi?" diye sordu Jasra bir süre sonra.

“Senin gittiğini fark edecekleri zamana kadar iyi bir hikaye hazırlamayı umuyorum," diye yanıt verdim.

"Başka bir deyişle, girecek," dedi.

"Belki biraz."

"Ne yapabileceğime bakarım."

"Ne demek istiyorsun?"

“Kimseye borçlu kalmak istemem," dedi “ve bu konuda benim senin için yaptığımdan daha fazlasını sen benim için yaptın. Gazaplarını üzerinden çevirebilmenin bir yolunu bulursam, kullanırım."

"Aklında ne var?"

"Bu noktada bırak. Bazen çok şey bilmek iyi değildir."

"Bu kulağıma hiç hoş gelmiyor."

“Konuyu değiştirmek için mükemmel bir sebep," dedi kadın. “Jurt ne kadar büyük bir düşman oldu?"

“Benim için mi?" diye sordum. “Yoksa ikinci bir yardım için buraya dönüp dönmeyeceğini mi merak ediyorsun?"

"O şekilde ifade ediyorsan, her ikisi birden."

“Sanırım elinden gelse beni öldürür," dedim Mandor’a bakarak. Mandor başını salladı.

"Korkarım öyle," diye fikrini açıkladı.

“Ele geçirdiği şeyden daha fazla almak için buraya dönme konusuna gelince," diye devam ettim, “sen daha iyi bilirsin. Kaynak’taki ayinle elde edeceği güçleri kazanmaya ne kadar yakın görünüyordu?"

“Tam olarak bilmek zor," dedi, “çünkü güçlerini çok karmaşık koşullar altında sınıyordu. Belki yüzde elli. Yalnızca bir tahmin. Bu kadarı onu tatmin eder mi?"

"Belki. Bu onu ne kadar tehlikeli kılar?"

“Çok. Kullanmayı tam olarak öğrendiği zaman. Yine de, bu yerin, dönmesi ihtimaline karşı oldukça iyi korunacağını biliyor olmalı. Onun gibi birine karşı bile. Ben uzak duracağını düşünüyorum. Sadece Sharu bile -içinde bulunduğu koşullarda- zorlu bir engel olacak."

Yemeye devam ettim.

“Julia muhtemelen denememesini öğütleyecek," diye devam etti Jasra. “Bu yeri tanıyor."

Başımı sallayarak bu fikri kabul ettiğimi belirttim. Zamanı geldiği zaman karşılacaktık. Bunu engellemek için şimdi yapacağım çok şey yoktu. «

"Şimdi ben bir soru sorabilir miyim?" dedi Jasra.

"Sor."

"*Ty’iga*..."

"Evet?"

“Dük Orkuz’un kızının vücudu bile olsa, öylesine saraya gelip odana girmediğinden eminim."

"Değil," diye yanıt verdim. “Resmi bir heyetle geldi."

"Heyetin ne zaman geldiğini sorabilir miyim?"

“Günün erken saatlerinde," diye yanıt verdim. “Ama korkarım ayrıntılar hakkında..."

Bol yüzüklü elini, reddederek salladı.

“Devlet sırlarıyla ilgilenmiyorum," dedi, “ama Nayda’nın genellikle babasına sekreteri olarak eşlik ettiğini biliyorum."

"Ee?"

"Kız kardeşi de geldi mi, yoksa evde mi kaldı?"

"Coral’dan bahsediyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Geldi," diye yanıt verdim.

"Teşekkür ederim," dedi ve yemeğine döndü.

Lanet olsun. Bu da neydi? Coral ile ilgili, benim bilmediğim bir şey mi biliyordu? Onun şimdiki belirsiz durumu hakkında bilgi verecek bir şey? Eğer öyleyse, bunu öğrenmek bana kaça patlardı?

"Neden?" dedim sonra.

“Yalnızca merak ettim," diye yanıtladı. “Aileyi daha... mutlu zamanlardan tanıyorum."

Jasra duygusallaşıyor muydu? Asla. O zaman ne?

"Ailenin bir iki sorunu var, diyelim?" diye sordum.

"*Ty’iga*'nın Nayda’yı ele geçirmesi dışında mı?"

"Evet," dedim.

"Bunu duymak beni üzer," dedi. “Nasıl sorunlar?"

"Coral ile ilgili küçük bir tutsaklık olayı."

Çatalım tabağına düşürünce küçük bir tıngırtı çıktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Yanlış konumlandırma," dedim.

"Coral’ın mı? Nasıl? Nerede?"

“Bu, kısmen onun hakkında gerçekten neler bildiğine bağlı," diye açıkladım.

"Kızı çok severim. Benimle oyun oynama. Ne oldu?"

Epey kafa karıştırıcı. Ama peşinde olduğum yanıt değil.

"Annesini iyi mi tanırdın?"

“Kinta. Onunla diplomatik görevlerde karşılaşmıştım. Güzel bir kadın."

"Bana babasından bahset."

“Şey, kraliyet ailesinin üyesi, ama taht sırası dalında değil. Başbakan olmadan önce Orkuz Kashfa’da Begma büyükelçisiydi. Ailesi de yanında yaşıyordu, bu yüzden doğal olarak onu birkaç kez gördüm..."

Başını kaldırdığı zaman gözlerimi ona dikmiş olduğumu gördü. Logrus İmgesi’nin ve onun Kırık Desen’inin içinden.

Göz göze geldik, gülümsedi.
“Ah. Babasını sormuştun," dedi. Sonra durdu ve başımı salladım. “Demek o söylentide gerçeklik payı var," diye yorum yaptı sonunda.
"Gerçekten bilmiyor muydun?"
“Dünyada çok dedikodu var, çoğunu kontrol etmek imkansız. Hangilerinin gerçek olduğunu nereden bilebilirim? Ve neden aldırayım ki?"
"Haklısın, elbette," dedim. “Yine de..."
“İhtiyar delikanlının yanlışlarından biri," dedi kadın.
"Skor sayan var mı? Devlet işleri için zaman ayırabilmiş olması şaşkınlık verici."
"Kim bilir," dedim.
“O zaman, dürüst olmak gerekirse, o dedikoduyu bilmeme ek olarak, gerçekten de bir aile benzerliği vardı. Ama ailenin çoğunu tanımadığımdan buna dayanarak karar vermezdim.
Doğru olduğunu mu söylüyorsun?"
"Evet."
"Sırf benzerlik yüzünden mi, yoksa başka bir şey daha mı var?"
"Dahası var."
Tatlı tatlı gülümsedi ve çatalını aldı.
“Dünyanın bize bahşettiği o peri masalımsı hikayeleri hep sevdim."
"Ben de," dedim ve yemeye devam ettim.
Mandor boğazını temizledi.
“Hikayenin yalnızca bir kısmını anlatman hiç adil gelmiyor," dedi.
"Haklısın," diye kabul ettim.
Jasra bakışlarını bana çevirdi ve içini çekti.
“Tamam," dedi, “soracağım. Nasıl kesin olarak bile... Ah. Elbette. Desen."
Başımı salladım.
“Vay vay vay. Küçük Coral, Desenin Efendisi. Bu yeni bir olay mı?"
"Evet."
"Herhalde şimdi Gölge’de bir yerdedir. Kutluyordur."
"Keşke bilebilseydim."
"Ne demek istiyorsun?"
"Gitti, ama nereye, bilmiyorum. Ve bunu yapan Desen’di."
"Nasıl?"
"Güzel soru. Bilmiyorum."

Mandor boğazını temizledi.

“Merlin," dedi, “belki bazı meseleler" -sol elini çevirdi- "düşününce belki..."

“Hayır," dedim. “Normalde takdir yetkisi bana ait -belki bir Kaos Lordu olarak senin için bile- kardeşim. Ve Ekselenslarının durumunda kesinlikle öyle," -Jasra’ya başımı salladım- “ama tanışıyorsunuz ve kızdan hoşlanıyor olabilirsin." Abartmaktan vazgeçtim ve çabucak ekledim, “Ya da en azından ona karşı kötü duygular beslemiyorsun."

"Dediğim gibi, kızı çok severim," dedi Jasra, öne eğilerek.

“Güzel," diye yanıtladım, “çünkü bu konuda aldatılmış olsam da, olanlardan kendimi en azından kısmen sorumlu hissediyorum. Bu yüzden kendimi her şeyi yoluna koymak zorunda hissediyorum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu.

“Desen’i görmek istediğini söylediğinde onu eğlendiriyordum. Bu yüzden istediğini yaptım. Yolda bana Desen’le ilgili sorular sordu. Zararsız bir sohbet gibi görünüyordu, ben de merakını giderdim. Babası hakkındaki dedikoduları bilmiyordum, aksi halde bir şeylerden şüphelenirdim. Oraya vardığımızda ayağını Desen’in üzerine koydu ve yürümeye başladı."

Jasra derin bir nefes aldı.

“Kandan olmayan biri için ölümcül olurdu," dedi. “Değil mi?"

Başımı salladım.

“Hatta içimizden biri için," dedim sonra, “eğer bazı hatalar yaparsak."

Jasra güldü.

"Ya annesi uşakla ya da aşçıyla yatmış olsaydı?" dedi.

“Akıllı bir evlatmış," dedim. “Her durumda, Desen’e bir kez başlanınca geri dönülemez. Yol boyunca talimatlar vermek zorunda kaldım. Ya bunu yapacaktım, ya da kötü bir ev sahibi olarak kesinlikle Begma-Amber ilişkilerini bozacaktım."

“Ve her tür hassas pazarlığı mahvedecektin, öyle mi?" diye sordu, yarı ciddi.

O sırada, Begmalıların ziyaretinin gerçek doğası hakkında konu dışı bir hikayeden hoşlanacağını hissettim, ama yutmadım.

“Bunu söyleyebilirsin," dedim. “Her nasılsa, Desen’i tamamladı ve sonra Desen onu alıp götürdü."

“Merhum kocam, merkezindeyken Desen’den seni herhangi bir yere götürmesini isteyebileceğini söylemişti."

“Doğru," dedim, “ama biraz sıra dışı olan kızın komutuydu. Desen’e, onu istediği yere göndermesini söyledi."

"Korkarım anlamıyorum."

"Ben de öyle, ama kız anlıyordu ve Desen onu götürdü."

“Yani kız sadece, 'Beni nereye göndermek istiyorsan gönder,' dedi ve o anda bilinmeyen bir yere mi gitti?"

"Anladın."

“Görünüşe göre bu, Desen’in bir tür zekaya sahip olduğunu ima ediyor."

“Elbette, ancak kızın özel bir yeri ziyaret etme arzusuna karşılık vermemişse."

“Doğru. Sanırım bu olasılık da var. Ama onu bulmanın yolu yok mu?"

“Kızın Koz Kartı’nı çizdim. Denediğim zaman, ona ulaşmayı başardım. Karanlık bir yere kapatılmış gibiydi. Sonra teması kaybettik. Bu kadar."

"Bu ne kadar önce oldu?"

“Benim tahminime göre birkaç saat," dedim. “Burası Amber zamanına yakın mı işliyor?"

“Yeterince yakın, sanırım. Neden bir kez daha denemedin?"

“O zamandan beri biraz meşgulüm. Aynı zamanda, bu konuya yaklaşmanın alternatif yolunu arıyorum."

Bir tıkırtı ve şıngırtı geldi. Kahve kokusu aldım.

“Sana yardım edip etmeyeceğimi soruyorsan," dedi Jasra, "yanıt, evet. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki bir kez daha Koz Kartı’nı denesen -ben sana destek olurken- ona ulaşabiliriz."

“Tamam," dedim, fincanımı indirip kartları çıkarırken. “Bir deneyelim."

“Ben de yardım ederim," dedi Mandor, ayağa kalkıp sağıma yaklaşarak.

Jasra gelip solumda durdu. Hepimizin açıkça görebilmesi için Koz Kartı’nı kaldırdım.

"Başlayalım," dedim ve zihnimle ileriye uzandım.

Bölüm 3

Yolunu şaşırmış bir gün ışığı olarak kabul ettiğim bir ışık lekesi yerdeki konumundan kahve fincanımın yanına kaydı. Halka şeklindeydi ve diğerlerinden hiçbiri fark etmemiş göründüğünden bu konuda yorum yapmamaya karar verdim.

Coral’a uzandım ama hiçbir şey bulamadım. Jasra ile Mandor’un da uzandığını hissettim ve gücümü onlarınkiyle birleştirerek tekrar denedim. Daha fazla.

Bir şey?

Bir şey... Koz Kartları’nı kullanırken Vialle’nin ne hissettiğini merak ettiğimi hatırladım. Kalanımızın bildiği o görsel ipuçlarından farklı bir şey olmalıydı. Buna benzer bir şey.

Bir şey.

Şimdi hissettiğim şey Coral’ın varlığıydı. Karttaki şekline baktım, ama canlanmadı. Kart hissedilir derecede serinlemişti, ama diğerleriyle iletişim kurduğum zaman normalde hissettiğim o buzsu serinlik değildi. Daha fazla denedim. Mandor ve Jasra’nın da çabalarını arttırdığını hissettim.

Sonra Coral’ın karttaki imgesi soldu, bir başka şey gelip yerini almadı. Ama boşluğa bakarken kızın varlığını hissettim. Bu sanki uyumakta olan birisiyle temas kurmaya çalışma duygusu gibiydi.

“Anlayamıyorum, bu sadece ulaşması güç bir yer mi, anlayamıyorum," diye başladı Mandor, “yoksa..."

"Sanırım bir büyünün etkisi altında," dedi Jasra.

"Bu bir kısmını açıklayabilir," dedi Mandor.

“Ama yalnızca bir kısmını," dedi yumuşak, tanıdık bir ses yakından. “Onu tutan bazı muazzam güçler var, Baba. Daha önce hiç böylesini görmedim."

“Hayaletçark haklı," dedi Mandor. “Ben de hissetmeye başlıyorum."

"Evet," diye başladı Jasra, “bir şey var..."

Ve aniden perde delindi ve Coral’ın yere yığılmış şeklini gördüm. Görünüşe göre baygındı, çok karanlık bir yerde, karanlık bir yüzeyde yatıyordu ve üzerindeki tek aydınlık, çevresine çizilmiş ateş çemberinden geliyor gibiydi. İstese de beni yanına getiremezdi ve...

"Hayalet, beni ona götürebilir misin?" diye sordum.

O yanıt veremeden imge soldu ve soğuk bir esinti hissettim. Birkaç saniye sonra şimdi buz gibi olmuş karttan bana doğru esmekte olduğunu fark ettim.

“Sanmıyorum, bunu istemezdim ve ihtiyaç da olmayabilir," diye yanıt verdi Hayalet. “Onu tutan güç ilgini fark etti ve şu anda sana doğru uzanıyor. O Koz Kartı’nı kapatmanın bir yolu var mı?"

Elimi kartın yüzünden geçirdim ki bu normalde yeterli olurdu. Hiçbir şey olmadı. Soğuk esintinin yoğunluğu artmış gibi görünüyordu. Zihinsel bir emirle hareketi tekrarladım. Bu şey her neyse onun bana odaklandığını hissetmeye başladım.

Sonra Koz Kartı’nın üzerine Logrus İmgesi düştü ve ben geriye fırlayıp, omzumu kapının kenarına çarparken kart elimden fırladı. Bu olurken Mandor sağ tarafa doğru sendeledi ve dengesini sağlamak için masaya tutundu. Logrus görüntümde, düşmeden önce karttan vahşi ışık çizgilerinin fışkırdığını ve uzaklaştığını görmüştüm.

"Bu numarayı o mu yaptı?" diye seslendim.

"İletişimi kesti," diye yanıtladı Hayalet.

"Teşekkürler, Mandor," dedim.

“Ama Koz Kartı’ndan sana uzanan güç artık nerede olduğunu biliyor," dedi Hayalet.

"Neyi bildiğini sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

“Hâlâ sana uzanıyor olduğu gerçeğine dayalı bir tahmin. Ama uzun yoldan -uzamdan- geliyor. Sana ulaşması çeyrek dakika kadar alabilir."

“Zamirleri kullanma tarzın biraz belirsiz," dedi Jasra. “Yalnızca Merlin’i mi istiyor? Yoksa hepimize mi odaklanıyor?"

“Belirsiz. Odak Merlin. Size ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Bu sohbet sırasında öne atıldım ve Coral’ın Koz Kartı’nı aldım.

"Sen bizi koruyabilir misin?" diye sordu Jasra.

“Merlin’i uzak bir yere nakletmeye başladım bile. Bunu sizin için de yapayım mı?"

Koz Kartı’mı cebime koyarken başımı kaldırdığımda odanın biraz daha az maddesel -yarı saydam- olduğunu fark ettim, sanki her şey renkli camdan yapılmış gibiydi.

“Lütfen," dedi Jasra’nın katedral penceresi resmi gibi şekli yumuşak sesle.

"Evet," dedi solmakta olan ağabeyimin hafif yankısı.

Sonra alev alev bir halkadan karanlık bir yere geçtim. Bir taş duvara doğru sendeledim, duvar boyunca el yordamıyla ilerlemeye başladım. Çeyrek bir dönüş, önümde parlak noktalarla süslü aydınlık bir alan...

"Hayalet?" diye sordum.

Yanıt yok.

“Bu kesintili sohbetlerden hoşlanmıyorum," diye devam ettim.

Mağara ağzı gibi açık olan bir yere gelinceye kadar ilerledim. Önümde berrak bir gece göğü asılıydı ve dışarıya adım attığımda soğuk bir rüzgar bana çarptı. Titreyerek birkaç adım geriledim.

Nerede olabileceğim konusunda hiç fikrim yoktu. Bana bir nefes alacak zaman veriyorsa, aslında fark etmezdi. Logrus İmgesi aracılığıyla uzaklara uzandım ve ağır bir battaniye buldum. Battaniyeye sarınarak mağaranın ağzında oturdum. Sonra tekrar uzandım. Bir odun yığını bulmak daha kolaydı ve bir kısmını yakmak hiç sorun olmadı. Bir de bir fincan daha kahve istiyordum. Acaba...

Neden olmasın? Bir kez daha uzandım ve parlak halka önümde görüş alanıma yuvarlandı.

“Baba! Lütfen dur!" dedi alınmış bir ses. “Seni Gölge’nin bu ücra köşesine göndermek için bir sürü zahmet çektim. Ama çok fazla çağrı, dikkat çekmene sebep olabilir."

"Hadi ama!" dedim. “Tek istediğim bir fincan kahve."

“Ben sana getiririm. Fakat bir süre kendi güçlerini kullanma."

"Neden senin eylemin de aynı ölçüde dikkat çekmesin?"

"Ben dolaylı bir rota kullanıyorum. İşte!"

Elimin sağ yanında, mağara zemininde, koyu renk seramik, dumanları tüten bir kupa belirdi.

“Teşekkürler," dedim, kupayı alıp koklayarak. “Jasra ile Mandor’a ne yaptın?"

“Her birinizi, oraya buraya uçuşan değişik imgelerin ortasında farklı bir yöne yolladım. Senin tek yapman gereken bir süre saklanmak. Bırak o şeyin ilgisi azalsın."

"Kimin ilgisi? Ne ilgisi?"

"Coral’ı ele geçiren güç. Bizi bulmasını istemiyoruz."

“Neden olmasın? Daha önce bir tanrı olup olmadığını merak ettiğini hatırlar gibiyim. Korkacak neyin var ki?"

“Gerçek şey. Benden daha güçlü görünüyor. Diğer yandan, ben daha hızlı gibiyim."

"Eh, bu da bir şey."

“İyi bir uyku çek. Sabahleyin hâlâ peşinde olup olmadığını söylerim."

"Belki ben öğrenirim."

"Ölüm kalım meselesi olmadığı sürece kendini gösterme."

"Ben de bunu kastetmiştim. Ya beni bulursa?"

"Neyi uygun görürsen onu yap."

"Neden benden bazı şeyleri sakladığını hissediyorum?"

“Sanırım şüpheci bir doğaya sahipsin, Baba. Aile özelliği gibi görünüyor. Artık gitmeliyim."

"Nereye?" diye sordum.

“Diğerlerini kontrol etmeye. Birkaç iş yapmaya. Kişisel gelişmemle ilgilenmeye. Deneylerimi kontrol etmeye. O tür şeyler. Hoşça kal."

"Ya Coral?"

Ama önümdeki ışık halkası parladı, soldu ve kayboldu.

Sohbetin tartışılmaz sonu. Hayalet gittikçe bizlere benziyordu -sinsi ve yanıltıcı.

Kahvemi yudumladım. Mandor’unki kadar iyi değildi, ama içilebilirdi. Jasra ve Mandor’un nereye gönderildiğini merak etmeye başladım. Onlara ulaşmayı denememeye karar verdim.

Aslında, büyülü tacizlere karşı kendi konumumu güçlendirmenin pek de kötü bir fikir olmayacağına karar verdim.

Hayalet beni naklederken bıraktığım Logrus İmgesi’ni yeniden çağırdım. Onu kullanarak mağara ağzına ve içeriye büyüler kurdum. Sonra imgeyi bıraktım ve bir yudum daha aldım. Bunu yaparken, kahvenin beni kesinlikle uyanık tutmayacağını fark ettim. Sinir bozucu bir durumdan çıkıyordum ve tüm eylemlerimin ağırlığı aniden üzerime çökmüştü. İki yudum sonra kupayı bile tutamaz oldum. Bir tane daha ve gözlerimi kırptığım her seferinde, gözkapaklarımın kapanışından daha güç açıldığını fark ettim.

Kupayı bir kenara bıraktım, battaniyeye sıkı sıkı sarındım ve taş zeminde oldukça rahat bir pozisyon buldum. Kristal mağarada bu konuda uzmanlaşmıştım. Titreşen alevler gözkapaklarımın ardına gölgeli ordular düşürüyordu. Ateş, silahların çarpışması gibi çıtırdıyordu; hava zift kokuyordu.

Kaybolup gittim. Uyku, hayatın kısa sürmek zorunda olmayan zevklerinden biridir. Beni doldurdu ve daldım. Ne kadar derine, ne kadar süre için, bilemiyorum.

Ne de beni uyandıranın ne olduğunu biliyorum. Yalnızca başka bir yerde olduğumu ve bir sonraki an geriye döndüğümü biliyorum. Konumum hafifle değişmişti, ayak parmaklarım soğuktu ve artık yalnız olmadığımı hissediyorum. Gözlerimi açmadım ve nefes düzenimi değiştirmedim. Hayalet bana bir göz atmak istemiş olabilirdi. Başka bir şey büyülerimi kontrol ediyor da olabilirdi.

Gözkapaklarımı azıcık araladım, kirpiklerden bir perdenin ardından dışarıya, yukarıya baktım. Mağara ağzının dışında küçük, şekilsiz biri duruyordu, ateşten kalan parıltı tuhaf bir şekilde tanıdık gelen yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. O hatlarda benden ve babamdan bir şeyler vardı.

“Merlin," dedi yumuşak sesle. “Artık uyan. Gidecek yerlerin, yapacak şeylerin var."

Gözlerimi iri iri açtım ve baktım. Belirli bir tanıma uyuyordu... Frakir zonkladı ve kıpırdamaması için onu okşadım.

"Dworkin...?" dedim.

Güldü.

"Beni adlandırdın," diye yanıt verdi.

Mağara ağzının bir ucundan diğerine volta atarken zaman zaman durup elini bana doğru biraz uzatıyordu. Her seferinde tereddüt etti ve elini çekti.

"Ne oldu?" diye sordum. “Sorun ne? Neden buradasın?"

"Seni, terk ettiğin yolculuğa geri götürmek için geldim."

"Peki bu hangi yolculuk olabilir?"

“Geçen gün Desen’i yürüyen ve bir yerde yolunu kaybeden hanımefendiyi arayışın."

"Coral mı? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Elini kaldırdı, indirdi, dişlerini gıcırdattı.

“Coral mı? Adı bu mu? Bırak geleyim. Onun hakkında konuşmalıyız."

"Şimdi de güzelce konuşuyor gibiyiz."

"Atalarından birine hiç saygın yok mu?"

“Var. Ama aynı zamanda kafamı kesip ininin duvarına asmak isteyen, şekil değiştirmeyi bilen bir kardeşim var. Ve ona yarım bir şans bile tanısam göz açıp kapayıncaya kadar amacın gerçekleştirir." Doğrulup oturdum ve

gözlerimi ovuşturdum. Yetilerim kendilerini toparlama işini bitirdi. “Ee, Coral nerede?"

“Gel. Sana yol göstereyim," dedi uzanarak. Bu sefer eli büyümü aştı ve hemen ateşle çevrelendi. O fark etmiş görünmüyordu. Gözleri bir çift karanlık yıldız gibiydi, beni ayağa kaldırdı, kendisine doğru çekti. Eli erimeye başladı. Et mum gibi aktı, damladı. İçinde kemik yoktu, yalnızca tuhaf bir geometri... Sanki biri üç boyutlu ortamda hızla bir el çizmiş, sonra üzerine et gibi bir örtü geçirmiş gibi. “Elimi tut."

Kendimi iradem dışında elimi uzatırken, parmaksı kıvrımlara, boğumların yuvarlaklarına uzanırken buldum. Yine güldü. Beni çeken gücü hissedebiliyordum. O tuhaf eli özel bir şekilde tutarsam ne olacağını merak ettim.

Bu yüzden Logrus İmgesi’ni çağırdım ve el tutuşma işini benim yerime yapması için önden gönderdim.

Bu en iyi eylem seçeneğim olmayabilirdi. Bunu izleyen cızırtılı ışık parlamasıyla bir an için kör oldum. Görüş açım berraklaştığı zaman Dworkin’in gitmiş olduğunu gördüm. Hızlı bir kontrol, büyülerimin hâlâ yerinde olduğunu gösterdi. Kısa, basit bir büyüyle ateşi canlandırdım ve kahve kupamın hâlâ yarı yarıya dolu olduğunu fark ettim. İçindeki ılık sıvıyı aynı büyünün kısa bir uyarlamasıyla ısıttım. Sonra sarındım, oturdum ve yudumladım. Ne kadar incelersem inceleyeyim, biraz önce olanları anlayamıyordum.

Yıllardır o yarı-deli evren yaratıcısını gören kimseyi bilmiyordum, ancak babamın hikayesine göre Oberon, Desen’i tamir ettiğinde Dworkin’in zihni de büyük ölçüde onarılmış olmalıydı. Bu gerçekten, beni kandırarak yaklaşmaya ve işimi bitirmeye çalışan Jurt ise, bürünmek için tuhaf bir şekil seçmişti. Aslında düşününce, Jurt’un Dworkin’in neye benzediğini bildiğinden o kadar emin değildim. Bu konuda insan olmayan birinin fikrini almak için Hayaletçark’ı çağırmanın akıllıca olacağı tartışılabilirdi. Ama ben karar veremeden mağara ağzının ötesindeki yıldızlar bir başka şekil tarafından örtüldü. Bu seferki daha iriydi hatta efsanevi oranlara sahipti.

Tek bir adım, şekli ateş ışığının aydınlığına getirdi ve o yüzü gördüğümde kahvemi döktüm. Hiç karşılaşmamıştık, ama Amber Şatosu’nda pek çok yerde resimlerini görmüştüm.

“Oberon’un Desen’i yeniden çizerken öldüğünü sanıyordum," dedim.

"O sırada yanında mıydın?" diye sordu.

“Hayır," diye yanıtladım, “ama sen, Dworkin’in oldukça tuhaf hayaletinin peşinden gelince, gerçekliğin konusundaki şüphelerimi mazur görmelisin."

"Ah, karşılaştığın o şey sahteydi. Ben gerçeğim."

"O zaman gördüğüm neydi?"

“Eşek şakası yapan birinin astral şekli. Dördüncü gölge halkasından Jolos isimli bir büyücü."

“Ah," diye karşılık verdim. “Peki senin de beşinci halkadan Jalas isimli birinin izdüşümü olmadığını nereden bileceğim?"

"Amber kral ailesinin tüm soyunu sayabilirim."

"Evdeki herhangi bir iyi katip de öyle."

"Gayrı meşru olanlar dahil."

"Sahi, kaç tane var?"

"Bildiğim kadarıyla kırk yedi."

"Of, hadi ama! Bunu nasıl basardın?"

"Farklı zaman akışları," dedi gülümseyerek.

“Desen’in yeniden çizimi sonunda hayatta kaldıysan, nasıl oluyor da Amber’e dönüp saltanatına devam etmedin?" diye sordum. “Neden Random’ın taç giymesine ve resmin daha da bulanmasına izin verdin?"

Kahkaha attı.

“Ama hayatta kalmadım," dedi. “O süreçte yok oldum. Ben bir hayaletim, Amber’in canlı şampiyonlarından birini Logrus’un yükselen gücüne karşı uyarmak için döndüm."

“Diyelim ki, *arguendo*, söylediğin şeysin," diye karşılık verdim, “ama yine de yanlış çevredesin, bayım. Ben Logrus’u yürümüş biriyim ve Kaos’un oğluyum."

Muazzam şekil, “Aynı zamanda Desen’i yürümüş birisin ve Amber’in de oğlusun," diye yanıtladı.

"Doğru," dedim, “taraf tutmamam için daha fazla sebep."

“Bir adamın taraf tutması gereken zamanlar olur," dedi “ve işte şimdi o zamanlardan biri. Hangi taraftasın?"

“Söylediğin şey olduğuna inansam bile, böyle bir seçim yapmak zorunda hissetmiyorum kendimi," dedim. “Ve Saraylar’da, Dworkin’in de Logrus’u yürüdüğünü söyleyen bir efsane vardır. Bu doğruysa, ben yalnızca saygıdeğer bir atamın izinde yürüyorum."

"Ama o Amber’i kurduğu zaman Kaos’u terk etti."

Omuzlarımı silktim.

“Benim hiçbir şey kurmamış olmam iyi," dedim. “Benden istediğin özel bir şey varsa ne olduğunu söyle, onu yapmam için iyi bir sebep göster, belki işbirliği yaparım."

Elini uzattı.

“Benimle gel, Güçlerin arasında oynanacak oyunda, ayaklarını yürümen gereken yeni Desen’in üzerine koyayım."

“Hâlâ seni anlamıyorum, ama gerçek Oberon’un bu basit büyüler tarafından durdurulamayacağından eminim. Sen bana gel, elimi tut, o zaman sana eşlik etmekten ve neyi görmemi istiyorsan bakmaktan memnun olurum."

Dikildi ve daha da büyüdü.

"Beni sınıyor musun?"

"Evet."

"Bir adam olarak, bu hiç sorun olmazdı," dedi. “Ama bu tinsel zırvalıklardan şekillendirildiğim için, bilmiyorum. Riske girmemeyi tercih ederim."

“Bu durumda, kendi önerinle ilgili olarak bu duyguyu yankılamalıyım."

“Torunum," dedi sakince, gözlerine kırmızı bir ışık girerek, "ölüyken bile soyumdan hiç kimse bana bu şekilde hitap edemez. Şimdi daha az dostça bir şekilde sana geliyorum. Şimdi sana geliyorum ve bu yolculuk ateşlerin ortasında sürecek."

O ilerlerken bir adım geriledim.

"Bunu kişiselleştirmene gerek yok..." diye başladım.

O büyülerime çarpar ve parlayan ampuller gösterisi başlarken gözlerimi perdeledim. Onun arkasından kısık gözle baktığımda, ateşin Dworkin’in etine yaptığı şeyin tekrarlandığını gördüm. Oberon yer yer saydamlaştı; kimi eridi. Dış benzerlik yok olurken içinde ve ötesinde, kıvrımlar ve halkalar, düzlükler ve kanallar gördüm. Siyah çizgili, iri, asil bir şeklin genel hatlarını soyut bir şekilde, geometriyle ifade eden bir şey. Ancak Dworkin’in aksine imge solmadı. Büyülerimden geçtikten sonra hareketleri yavaşladı, uzanarak bana doğru yürümeye devam etti. Gerçek doğası her neyse, o ana dek karşılaştığım her şeyden daha korkutucuydu. Ellerimi kaldırarak gerilemeye devam ettim ve yine Logrus’u çağırdım.

Logrus İmgesi aramızda belirdi. Oberon’un soyut uyarlaması uzanmaya devam etti, çizgiden hayalet elleri Kaos’un kıvranan kollarıyla karşılaştı.

Logrus imgesinin içinden, o şeye karşı bir şey yapmak için uzanmıyordum. Bu mesafeden bile ona karşı sıra dışı bir korku hissediyordum. Benim yaptığım daha çok kralın şekline karşı İmge'yi öne sürmekti. Sonra ikisinin yanından mağara ağzına doğru daldım, bir eğime rastlayınca yuvarlandım, ellerim ve ayaklarımla tutunabilmek için yerleri tırmaladım, bir kayaya hızla çarptım ve mağara, ateş almış teçhizat deposu gibi bir gürültü ve parıltıyla patlarken kayaya sarıldım.

Orada gözlerim sımsıkı kapalı, ürpererek belki yarım dakika yattım, kaldım. Her an bir başka şeyin ensemde olabileceğini hissediyordum. Belki kıpırtısız büzülüp, bir başka kayaymış gibi görünürsem...

Sessizlik derindi ve gözlerimi açtığım zaman ışık kaybolmuş, mağara ağzının şekli değişmemişti. Ağır ağır doğruldum, daha da ağır yaklaştım. Logrus İmgesi gitmişti ve anlamadığım sebeplerden dolayı onu geri çağırmaya gönülsüzdüm. Mağaranın içine baktığım zaman olan bitenlere ilişkin hiçbir iz yoktu, yalnız büyülerim yok olmuştu.

İçeriye adım attım. Battaniye düştüğü yerde duruyordu. Elimi uzattım ve duvara dokundum. Soğuk taş. O patlama herhalde şimdikinden bir başka düzeyde olmuştu. Küçük ateşim hafifçe titreşiyordu. Onu tekrar canlandırdım. Ama parıltısında daha önce görmeyip şimdi gördüğüm tek şey, düştüğü yerde kırılan kahve kupamdı.

Elimi duvardan çekmedim. Yaslandım. Bir süre sonra diyaframım kontrol edilemez bir biçimde kasıldı. Gülmeye başladım. Neden, emin değilim. 30 Nisan'dan bu yana olan her şeyin ağırlığı üzerime çökmüştü. Göğsümü dövüp uluma seçeneği yerine, kahkahalar yüzeye çıkmıştı.

Bu karmaşık oyundaki tüm oyuncuları tanıdığımı sanıyordum. Luke ve Jasra artık benim tarafımdaymış gibi görünüyordu. Bana hep göz kulak olan ağabeyim Mandor da öyle. Deli kardeşim Jurt ölmemi istiyordu ve şimdi, bana karşı güzel duygular beslemiyormuş gibi görünen eski sevgilim Julia ile ittifak halindeydi. *Ty'iga* vardı. Amberde bir uyku büyüsünün etkisinde bıraktığım, Coral'ın ablası Nayda'nın bedenini ele geçirmiş aşırı koruyucu bir iblis. Paralı asker Dalt vardı -düşünüyorum da, o da amcamdı- ve iki ordu izlerken Arden'de Luke'un kıçını tekmeledikten sonra, bilinmeyen konular ve sebeplerden dolayı Luke'u alıp kaçmıştı. Amber için pis planları vardı, ama zaman zaman gerilla tarzı rahatsızlıklar yaratmaktan daha fazlasını sağlayacak kadar askeri gücü yoktu. Ve bir de Hayaletçark vardı, sibernetik Koz Kartı karıştırıcım ve küçükler ligi mekanik yarı-tanrım, ki

atılganlık ve manyaklıktan mantığa ve paranoyaya doğru evrim geçirmişti ve oradan nereye gittiği konusunda pek de emin değildim, ama en azından mevcut korkaklığıyla karışık, babasına karşı bir parça saygısı vardı.

Ve hemen hemen hepsi bu kadardı.

Ama bu son göstergeler oyunda başka bir şeyin olduğunu kanıtlar gibiydi, beni bambaşka bir yöne sürüklemeye çalışan bir şey. Güçlü olduğu yolunda Hayalet’in tanıklığı vardı. Gerçekte neyi temsil ettiğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Ve ona güvenme arzum da yoktu. Bu zor bir ilişki dernekti.

“Hey, evlat!" dedi tanıdık bir ses yamacın altından. “Bulması zor bir adamsın. Asla yerinde kalmıyorsun."

Hızla döndüm, öne çıkıp, aşağıya baktım.

Yalnız bir şekil yamaçtan yukarı tırmanıyordu. İri bir adam.

Boğazının yanında bir şey parıldadı. Hatlarını seçmem için fazla karanlıktı.

Birkaç adım geriledim, patlayan büyülerimi yerine koymaya başladım.

"Hey! Kaçma!" diye seslendi. “Seninle konuşmam gerek."

Büyüler yerlerine yerleşti, kılıcımı çektim, ucunu aşağıya çevirerek sağımda, vücudumu çevirdiğim zaman mağara ağzından görünmeyecek şekilde tuttum. Frakir’e de sol elimde görünmez bir biçimde asılı beklemesini emrettim. İkinci şekil ilkinden daha güçlüydü, büyülerimi aşmayı başarmıştı. Bu üçüncüsü ikinciden daha güçlü çıkarsa, elime geçen her şeye ihtiyacım olacaktı.

"Evet?" diye seslendim. “Sen kimsin ve ne istiyorsun?"

“Lanet olsun!" dediğini duydum. “Özel biri değilim. Yalnızca babanım. Biraz yardıma ihtiyacım var ve olayın aile içinde kalmasını istiyorum."

İtiraf etmeliydim, ateş ışığının aydınlattığı alana giren şekil, siyah pelerini, çizmeleri, pantolonu, gri gömleği, gümüş çivileri ve kemer tokası ile eksiksiz -hatta gümüş gülüyle- babamın, Amber’li Prens Corwin’in çok iyi bir taklidiydi ve gerçek Corwin’in uzun zaman önce bana hikayesini anlatırken yüzünde zaman zaman beliren aynı çarpık gülümsemeyle gülümsüyordu... Onu görünce içimin burkulduğunu hissettim. Onu daha iyi tanımak isterdim, ama kaybolmuştu ve onu bir daha hiç bulamamıştım. Şimdi, bu nesnenin -her ne ise- onun kılığına bürünmesi... duygularımla oynamak için böylesine açık bir girişimde bulunmasına oldukça sinirlenmiştim.

“İlki sahte Dworkin’di," dedim, “ve ikincisi Oberon’du. Aile ağacı boyunca ilerliyorsun, değil mi?"

İlerlerken gözlerini kıstı, şaşkınlıkla başını eğdi, bir başka gerçekçi tavır.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, Merlin," diye karşılık verdi. “Ben..."

Sonra büyülü alana girdi ve elektrik kablosuna dokunmuş gibi irkildi.

"Kutsal bok!" dedi. “Kimseye güvenmezsin, değil mi?"

“Aile geleneği," diye yanıt verdim, “son zamanlarda yaşadığım deneyimler bu duyguyu güçlendirdi." Ama karşılaşmanın daha fazla ışık gösterisi içermemesine şaşırmıştım. Aynı zamanda, o şeyin parşömene dönüşmesi neden başlamadığını merak etmiştim.

Bir küfür daha sallayarak pelerinini sola savurdu, koluna sardı; sağ eli babamın kınının mükemmel bir taklidine uzandı.

Gümüş işlemeli bir kılıç iç çekişiyle yükseldi, sonra büyünün gözüne indi. Karşılaştıkları zaman kıvılcımlar otuz santim yüksekliğine erişti ve kılıç ısıtılıp suya sokulmuş gibi tısladı. Kılıçtaki desen alevlendi ve kıvılcımlar yine sıçradı -bu sefer adam boyunda- ve o anda büyünün kırıldığını hissettim.

Sonra o şey içeri girdi ve kılıcımı savurarak bedenimi çevirdim. Ama Grayswandir’e benzeyen kılıç, daralan bir çemberle yine yükselip indi, benim silahımın ucunu sağa sürükledi ve göğsüme doğru kaydı. Basit bir savuşturma hareketi yaptım, ama o altından kaydı ve dıştan yaklaşmaya devam etti. Yine savuşturdum, ama orada değildi. Hareketi yalnızca bir aldatmacaydı. O içeride ve arka taraftaydı, alçalarak yaklaşmaya devam ediyordu. El değiştirdim ve o bedenini sağıma kaydırarak, kılıcının ucunu indirip el değiştirdi ve sol eliyle yüzümün önünde savururken yine savuşturdum.

Sol eli başımın arkasına kayarken kalkan sağ elini çok geç gördüm. Grayswandir’in kabzası doğrudan çeneme iniyordu.

"Gerçekten sen..." diye başladım ve darbe indi.

Hatırladığım son şey gümüş güldü.

Yaşam bu işte: Güven, ihanet gör; güvenme, kendine ihanet et. Normal ikilemlerin çoğu gibi, insanı savunulamaz bir konumda bırakıyor. Ve normal çözümüm için çok geçti.

Oyundan çıkamıyordum.

Karanlık bir yerde, merak ve kaygı içinde uyandım. Merak ve kaygı içinde olduğum zamanlarda davrandığım gibi kımıldamadan yattım ve

nefesimi doğal ritmine bıraktım. Ve dinledim.

Ses yok.

Gözlerimi hafifçe araladım.

Huzursuz edici desenler. Onları yine kapattım.

Vücudumla, üzerine yayılmış olduğum kayalık yüzeyde titreşim aradım.

Titreşim yok.

Gözlerimi tamamen açtım ve yeniden kapatma güdüsüyle mücadele ettim. Dirseklerimin üzerine dayanıp doğruldum, sonra dizlerimi altıma aldım, sırtımı dikleştirdim ve başımı çevirdim. Büyüleyici. Luke ve Cheshire Kedisi'yle içmeye gittiğimden beri yön duygumu bu denli kaybetmemiştim.

Çevremde hiç renk yoktu. Her şey siyah, beyaz ya da gri tonuydu. Sanki bir fotoğrafın negatifine girmiştim. Güneş olduğunu tahmin ettiğim şey sağımda, ufkun üzerinde bir kara delik gibi asılı duruyordu. Gökyüzü çok koyu griydi ve üzerinde abanoz renkli bulutlar ağır ağır ilerliyordu. Derim mürekkep rengiydi. Ama akımdaki ve çevremdeki kayalık zemin neredeyse şeffaf bir kemik beyazıyla parlıyordu. Ağır ağır, dönerek ayağa kalktım. Evet. Zemin parlıyor gibiydi, gökyüzü karanlıktı ve ben aralarında bir gölgeydim. Bu duygudan hiç mi hiç hoşlanmamıştım.

Hava kum ve serindi. Bir albino dağ sırasının eteklerinde duruyordum, o kadar çıplaktı ki, ancak Antarktika ile karşılaştırılabilirdi. Sağıma ve soluma doğru uzanıyordu. Sağda -alçakta ve dalgalanan- sabah güneşi olduğunu tahmin ettiğim şeye doğru uzanan siyah bir ova vardı. Çöl mü? Elimi kaldırıp şeye karşı gölgelemeliydim... neye? Antiparıltıya mı?

“Lanet olsun!" demeyi denedim ve o anda iki şeyi fark ettim./p>

İlki, sözlerimin sessiz kalmasıydı. İkincisi çenemin, babamın ya da benzerinin vurduğu yerde acıdığıydı.

Sessiz yorumumu tekrarladım ve Koz Kartlarımı çıkardım.

Çağrılara gelince bahisler kapanıyordu. Hayaletçark'ın kartını çıkardım ve dikkatimi ona odakladım.

Hiçbir şey. Benim için tamamen ölüydü. Ama zaten, bana saklanmamı söyleyen Hayaletçark'tı ve belki çağrıma yanıt vermeyi reddediyordu. Diğerlerini karıştırdım. Flora'nınkinde durdum. Normalde zor anlarda bana yardım etmeye gönüllü olurdu. O güzel yüzü inceledim ve çağrımı gönderdim...

Tek bir altın bukle kıpırdamadı. Kartın ısısı tek bir derece düşmedi. Kart, kart olarak kaldı. Daha büyük yoğunlukla denedim, hatta bir güçlendirme büyüsü mırıldandım. Ama evde kimse yoktu.

Sonra Mandor. Kartı ile epey dakika harcadım, ama sonuçlar aynıydı. Random'mkini denedim. Aynı sonuç. Benedict'inki, Julia'nınki. Hayır ve hayır. Fiona, Luke ve Bill Roth'u denedim. Üç hayır daha. Hatta iki Kıyametin Koz Kartı çıkardım, ama Sfenks'e ya da yeşil cam dağın tepesindeki kemikten binaya da ulaşamadım.

Kartları düzelttim, kutularına koyup kaldırdım. Kristal Mağara'dan bu yana ilk kez böyle bir durumla karşılaşıyordum.

Ama Koz Kartları birkaç şekilde bloke edilebilirdi ve beni ilgilendirdiği kadarıyla, şu anda konu akademik bir ilgi alanından daha öteye geçmiyordu. Kendimi daha hoş bir çevreye götürmekle daha fazla ilgileniyordum. Araştırmayı boş zamanım olduğu bir ana saklayabilirdim.

Yürümeye başladım. Adımlarım sessizdi. Bir taşı tekmeledim ve taş önümde sıçradığı zaman, yuvarlanışının sesini duyamadım.

Solumda beyaz, sağımda siyah. Dağlar ya da çöller. Sola döndüm, yürüdüm. Simsiyah bulutlar dışında hareket eden hiçbir şey yoktu. Her kayalığın bulutaltı tarafında güçlü bir parlaklık neredeyse kör edici bir alan oluşturuyordu: çılgın bir arazideki çılgın gölgeler.

Tekrar sola dön. Üç adım, sonra kayayı dolan. Yukarı. Sırta. Tepe aşağı. Sağa dön. Kısa süre sonra soldaki kayaların arasında kırmızı bir çizgi...

Yok. O zaman bir sonraki sefere...

Ön sinüslerde kısa bir sızı. Kırmızı yok. Devam et.

Sağda bir yarık, bir sonraki dönüş...

Yarık belirmeyince ağrımaya başlayan şakaklarımı ovaladım. Nefesim ağırlaşmıştı, alnımda ter hissettim.

Gri dokular yeşile, bir sonraki kaya yamacının dibinde, taş mavisi, kırılgan çiçekler...

Ensemde hafif bir ağrı. Çiçek yok. Gri yok. Yeşil yok,

O zaman bulutlar ayrılsın ve güneşten karanlık boşalsın.

Hiçbir şey.

...ve bir sonraki sel yatağında; küçük bir çayda akan suyun sesi.

Durmak zorunda kaldım. Başım zonkluyordu; ellerim titriyordu. Uzandım ve solumdaki kaya duvarına dokundum. Yeterince katıydı. Azgın gerçeklik. Neden her yerimi çiğniyordu?

Ve buraya nasıl gelmiştim?

Ve burası neresiydi?

Gevşedim. Nefesimi ağırlaştırdım ve enerjilerimi düzenledim. Basımdaki ağrı kesildi, çekildi, yok oldu.

Yine yürümeye başladım.

Kuş ötüşleri ve hafif bir esinti… Yarılmış bir kayada çiçek.

Hayır. Ve geri dönen direncin ilk sızısı...

Nasıl bir büyünün etkisi altındaydım ki Gölge'de yürüme gücüm kaybolmuştu? Bunun elden alınabilecek bir şey olduğunu sanmıyordum.

“Bu komik değil," demeye çalıştım. “Her kimsen, her neysen, bunu nasıl yaptın? Ne istiyorsun? Neredesin?"

Yine hiçbir şey duymadım; hele yanıt, hiç.

“Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ya da neden," diye ağzımı oynattım ve düşündüm. “Kendimi büyü altındaymış gibi hissetmiyorum. Ama burada olmamın bir sebebi olmalı. İşine bak. Bana ne istediğini söyle."

Nada.

Cesaretim yarı kırılmış durumda, Gölge kanalıyla yer değiştirme çabamı sürdürerek yürümeye devam ettim. Bunu yaparken durumumu düşündüm. Tüm bu meselede gözden kaçırdığım temel bir şey varmış gibi hissediyordum.

...Ve bir sonraki dönüşte, bir kayanın andında küçük, kırmızı bir çiçek.

Dönüşü yaptım ve yarı bilinçsizce yarattığım küçük, kırmızı çiçek curadaydı. Evrenin uysal, Merlin-sever bir yer olduğundan emin olmak için ona doğru koşarak dokunmak istedim.

Koşarken takıldım, bir toz bulutu tekmeledim. Kendime hâkim oldum, doğrulup çevreme bakındım. Sonraki on, on beş dakikayı arayarak geçirmiş olmalıyım, ama çiçeği bulamadım. Sonunda küfrederek döndüm. Kimse evrenin şakalarının hedefi olmaktan hoşlanmaz.

Ani bir ilhamla tüm ceplerimi aradım, üzerimde mavi taşlardan bir kıymık kalmış olabilirdi. Onun tuhaf titreşim yetenekleri bir şekilde beni Gölge'den geçirip kaynağına ulaştırabilirdi. Ama hayır. Tek bir mavi toz zerresi bile kalmamıştı.

Hepsi babamın mezarındaydı ve bu kadardı. Sanırım benim için aşırı kolay bir çıkış yolu olurdu.

Neyi gözden kaçırıyordum?

Sahte bir Dworkin, sahte bir Oberon ve babam olduğunu iddia eden bir adam, hepsi beni yabancı bir yere götürmek istemişti. Oberon şeklinin ifade ettiğine göre, Güçler arasındaki bir tür mücadelede yarışmak üzere. Bu da her Ne demekse.

Görünüşe göre Corwin şekli başardı, diye düşündüm çenemi ovarak. Ama bu ne tür bir oyundu? Ve Güçler neydi?

Oberon-şey Amber ve Kaos arasında seçim yapmaktan bahsetmişti. Ama sonra, aynı sohbet sırasında başka konularda yalan söylemişti. İkisinin de cehenneme kadar yolu var!

Güç oyunlarına karışmayı ben istememiştim. Benim yeterince sorunum vardı. Olan bitene ilişkin kuralları öğrenmek bile istemiyordum.

Küçük, beyaz bir taşı tekmeledim ve yuvarlanarak uzaklaşmasını izledim. Bu Jurt'un ya da Julia'nın yaptığı bir şeye benzemiyordu. Bu ya yeni, ya da kendini oldukça değiştirmiş eski bir faktöre benziyordu. Ne zaman sahneye girer gibi olmuştu? Coral'a ulaşma teşebbüsümüzde bana doğru gelen güçle ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Sadece, yerimi bulduğunu ve sonucun bu olduğunu tahmin edebiliyordum. Ama o ne olabilirdi? Başlangıç olarak, Coral'ın ateş çemberinin içinde yattığı yerin nerede olduğunu öğrenmem gerekecek, diye düşündüm. O yerle ilgili bir şey, diye tahmin yürüttüm, mevcut durumumun gerisinde. O zaman neresi? Kız Desen'den onu gitmesi gereken yere götürmesini istemişti... Desen'e bunun neresi olduğunu sormamın yolu yoktu ve şu anda onu yürümemin ve beni kızın peşinden göndermesini istememin de.

Bu yüzden, oyunu bırakıp sorunu çözmek için farklı yollar kullanmanın zamanı gelmişti. Koz Kartlarım işe yaramamış, Gölge'de yürüme yeteneğim gizemli bir engelle karşılaşmıştı. Bu yüzden benim tarafımı tutan bir büyüklükle güç faktörünü artırma zamanının geldiğine karar verdim. Logrus İmge'mi çağıracak, her adımımı Kaos'un gücü ile destekleyerek gölge yürüyüşüme devam edecektim.

Frakir bileğimi kesti. Hızla yaklaşan bir tehlike aradım, ama hiçbir şey görmedim. Birkaç dakika daha dikkat ettim ve çevremi inceledim. Ama hiçbir şey olmadı ve Frakir sakinleşti.

Bu, Frakir'in alarm sisteminin doğru çalışmadığı ilk olay değildi ya yolunu şaşırmış astral bir akım ya da benim garip bir düşüncem buna sebep olmuş olabilirdi. Ama böyle bir yerde insan işi şansa bırakmaya cesaret edemez. Yakındaki en yüksek dikilitaş solumda, yaklaşık on beş, yirmi

metre, belki yüz adım yokuş yukarıydı. Ona yöneldim ve tırmanmaya başladım.

Sonunda tebeşirsi zirvesine ulaştığım zaman, her yönde uzaklara kadar uzanan bir manzara önüme serildi. Bu tuhaf, sessiz yin-yan evreninde benden başka canlı varlık görmedim.

Bu yüzden gerçekten de yanlış alarm olduğuna karar verdim ve aşağı indim. Bir kez daha Logrus'u çağırmak için uzandım ve Frakir neredeyse elimi koparacaktı. Lanet olsun. Onu görmezden geldim ve çağrımı gönderdim.

Logrus İmgesi yükseldi ve hızla bana doğru geldi. Kamyon çarpmış bir kelebek gibi dans etti. Haber makarası dünyam uzaklaştı, siyah ve beyaz, siyaha dönüştü.

Bölüm 4

Kendime geldim.

Başım ağrıyordu ve ağzımda toprak vardı. Yüzüstü yayılmıştım. Anılarım trafiğin içinden evin yolunu buldu ve gözlerimi açtım. Her yer hâlâ siyah, beyaz ve griydi. Kum tükürdüm, gözlerimi ovuşturdum, kırpıştırdım. Logrus İmgesi yoktu ve onunla yaşadığım son deneyimi açıklayamıyordum.

Doğrulup oturdum ve ellerimle dizlerimi sardım. Burada kısılı kalmış gibi görünüyordum, maddesel evrenin dışında olan her tür yolculuk ve iletişim yöntemim bloke edilmişti. Aklıma ayağa kalkmak, bir yön seçmek ve yürümeye başlamak dışında yapacak bir şey gelmiyordu.

Ürperdim. Bu beni nereye götürecekti? Yalnızca aynı şeyden daha fazlasına -bu monoton manzaranın daha fazlasına...

Kibarca temizlenen bir boğazdan çıkıyormuş gibi yumuşak bir ses geldi.

Hemen ayağa kalktım ve her yönü inceledim.

Kim var orada? diye sordum. Konuşma alışkanlığımdan vazgeçmemiştim.

Sesi çok yakından, yine duyar gibi oldum.

Sonra, bir şey kafamda 'Senin için bir mesajım var.' der gibi oldu..

Ne? Neredesin? Mesaj mı? diye sormayı denedim.

Beni affet, dedi boğuk ses, *ama bu işlerde yeniyim. Sırayla gidersen, hep olduğum yerdeyim -bileğinde- ve Logrus burada patladığı zaman, sana mesajı iletebilmem için beni daha fazla geliştirdi…*

Frakir?

Evet. İlk gelişmem, beni Logrus'ta taşıdığın gün, tehlikeye karşı duyarlılık, hareket kabiliyeti, savaş refleksleri ve sınırlı bir zeka kazandırdı. Bu sefer Logrus doğrudan zihinsel iletişimi ekledi ve bilincimi, mesaj iletebileceğim bir noktaya getirdi.

Neden?

Acelesi vardı, burada yalnızca bir an kalabilirdi ve neler olup bittiğini sana aktarmasının tek yolu buydu.

Logrus'un zeka sahibi olduğunu bilmiyordum.

Gülme sesi gibi bir şey geldi.

Sonra, O türden bir zekayı sınıflandırmak güç ve sanırım zamanın çoğunda, söyleyecek fazla şeyi olmuyor, diye geldi Frakir'in yanıtı. *Enerjileri başka alanlara uzanıyor.*

O zaman, neden buraya gelip beni çarptı?

İstemeyerek oldu. Birkaç sözcük ya da imgeden daha fazlasıyla sana ulaşmanın tek yolu olduğumu görünce beni güçlendirmeye karar verdi ve o etki bunun yan ürünüydü.

Neden buradaki zamanı o kadar kısıtlıydı? diye sordum.

Bu yer, doğası gereği gölgeler arasında bulunması sebebiyle, ne Desen, ne de Logrus tarafından ulaşılabilmesine izin veriyor.

Bir tür askerden arındırılmış bölge mi?

Hayır, bu bir ateşkes meselesi değil. Yalnızca ikisinin de buraya hâkim olması oldukça zor. Bu yerin neredeyse hiç değişmemesinin sebebi bu.

Burası ulaşamadıkları bir yer mi?

Aşağı yukarı.

Nasıl oldu da ben daha önce hiç duymadım?

Muhtemelen başka kimsenin de kolay kolay ulaşamaması yüzünden.

Ee, mesaj ne?

Temel olarak şu, buradayken bir daha Logrus'u çağırmayı denemeni istemiyor. Bu yer bir tür çarpıtıcı ortamı temsil ediyor ve buraya yansıtılan bir enerjinin, uygun bir araç dışında kendini nasıl göstereceği konusunda güvence yok. Senin için tehlikeli olabilir.

Zonklayan şakaklarıma masaj yaptım. En azından acıyan çenemi aklımdan çıkarmıştı.

Tamam, diye kabul ettim. *Burada ne yapmam gerektiğine ilişkin herhangi bir ipucu var mı?*

Evet, bu bir sınama. Neye dair, bilemiyorum…

Seçeneğim var mı?

Ne demek istiyorsun?

Katılmayı reddedebilir miyim?

Sanırım. Ama o zaman buradan nasıl çıkarsın, bilmiyorum.

Demek oynarsam, sonunda buradan bırakılacağım, öyle mi?

Hâlâ hayattaysan, evet. Sanırım değilsen bile.

O zaman seçeneğim yok.

Bir seçenek olacak.

Ne zaman?

Yol boyunda bir yerde. Nerede, bilmiyorum.

Neden aldığın tüm talimatları bana söylemiyorsun?

Yapamam. Neler var bilmiyorum. Ancak bir soruya ya da bir duruma tepki olarak yüzeye çıkacak.

Bunların herhangi biri boğma fonksiyonunu etkileyecek mi?

Etmemesi gerekir.

Bu da bir şeydir. Pekala. Şimdi ne yapmam gerektiği kollusunda herhangi bir fikrin var mı?

Evet. Solundaki en yüksek tepeye tırmanmaya başlamalısın.

Hangisi? Tamam, sanırım şu, diye karar verdim, bakışlarım alev alev beyaz taştan kırık bir dişe takılarak.

Ve böylece, gittikçe dikleşen yamaca tırmandım. Kara güneş, griliğin içinde yükseldi. Ürkütücü sessizlik devam ediyordu.

Ah, gittiğimiz her neresiyse, oraya gidince ne bulacağımızı tam olarak biliyor musun? demeye çalıştım Frakir'e doğru.

Bilginin var olduğundan eminim, dedi yanıt olarak, *ama doğru yere ulaşıncaya kadar elde edilebileceğini sanmıyorum.*

Umarım haklısındır.

Ben de.

Yamaç dikleşmeye devam ediyordu. Zamanı tam olarak ölçmemin yolu yoktu, ama etekleri bırakıp beyaz dağa tırmanmaya başlamamın üzerinden bir saatten fazla zaman geçmiş gibiydi. Ayak izleri ya da başka yaşam işareti görmemekle beraber, zaman zaman o yüksek, beyaz yüze doğru giden rafımsı, doğal görünüşlü patikalara rastlıyordum. Ben tırmanırken birkaç saat daha geçmiş olmalıydı, kara güneş, gökyüzünün ortasında süzülüyordu ve bu zirvenin ötesinde yatan batıya doğru alçalmaya hazırlanıyordu. Yüksek sesle küfredememek rahatsız ediciydi.

Bu şeyin doğru tarafında olduğumuzdan nasıl emin olabilirim? Ya da doğru bölgeye ilerlediğimden? diye sordum.

Hâlâ doğru yöndesin, diye yanıtladı Frakir.

Ama daha ne kadar var. bilmiyorsun, değil mi?

Hayır. Ama gördüğümde bileceğim.

Güneş birazdan dağın arkasına kayacak. O zaman bilecek kadar iyi görebilecek misin?

Burada güneş gittiği zaman gökyüzünün aydınlandığını düşünüyorum. Negatif uzam o açıdan tuhaf. Her neyse, burada her zaman bir şey aydınlık,

bir şey karanlık. Fark edecek kadar aydınlık olacaktır.

Yaptığımız şeyin ne okluğu konusunda bir fikrin var mı?

O lanet arayışlardan biri, sanırım...

Hayal mi? Yoksa gerçek mi?

İkisinden de bulunduğunu anlıyorum,,. ama ikincisinin ağırlıkta olduğunu hissediyorum. Diğer yandan, gölgeler arasında karşına çıkan her şey mecazi olanı, simgesel olanı içerecektir. İnsanların bilinçsiz benliklerinin bir parçası olarak gömdükleri her şeyi.

Başka bir deyişle, sen bile bilmiyorsun.

Kesin olarak değil, ama duyarlı bir tahminci olarak hayatımı kazanıyorum.

Yükseğe uzandım, tutundum ve kendimi bir başka çıkıntıya çektim. Bir süre onu takip ettim, sonra yine tırmandım.

Sonunda güneş gitti ve görme yeteneğimde fark yaratmadı. Karanlık ve aydınlık yer değiştirdiler.

Beş altı metrelik düzensiz bir yeri aştım ve sonunda içinde yükseldiği girintiyi gördüğümde durdum. Arka tarafta, dağın yüzünde bir açıklık vardı. Bir mağara olarak adlandırmakta tereddüt ediyordum, çünkü yapay bir görüntüsü vardı. Bir kemer gibi oyulmuş görünüyordu ve at sırtında bile girilebilecek kadar yüksekti.

Bak hele, diye yorum yaptı Frakir, bir kez bileğimde seğirerek. İşte bu.

Ne? diye sordum.

İlk istasyon, diye yanıtladı. *Burada duruyorsun ve tekrar yola çıkmadan önce birkaç işle meşgul oluyorsun.*

Ne tür işler?

Gidip bakmak daha kolay.

Kenardan kendimi yukarı çektim, ayağa kalkıp yürüdüm.

Büyük giriş kaynaksız bir ışıkla doluydu. Eşikte tereddüt ettim, içeriye baktım.

Küçük bir kilise gibi görünüyordu. Küçük bir sunak, üzerinde titreşen kara haleler bulunan iki mum vardı. Duvarlar boyunca oyulmuş taş sıralar görülüyordu. Eşiğinde durduğum kapı dışında beş kapı saydım: üçü karşımdaki duvarda; biri sağımda, diğeri solumda. Odanın ortasında iki savaş teçhizatı yığını duruyordu. Hangi dini temsil ettiğine dair bir simge yoktu.

İçeri girdim.

Burada ne yapmam gerekiyor? diye sordum.

Bu gece burada nöbet tutman ve zırhını koruman gerekiyor.

Ah, hadi ama dedim malzemeyi incelemek için ilerleyerek. Ne anlamı var ki?

Bu bana verilen bilginin parçası değil.

Beni Sör Galahad gibi gösterecek süslü, beyaz bir göğüs zırhı aldım. Tam bana göre görünüyordu. Başımı iki yana salladım ve nesneyi yere bıraktım. Yandaki yığına gittim ve çok tuhaf görünüşlü, gri bir çelik eldiven aldım. Hemen bıraktım ve geri kalan şeyleri inceledim. Aynı şeyler. Onlar da bana uyacak boydaydı. Sadece...

Sorun ne. Merlin?

Beyaz şeyler, dedim, sanki üzerime olacakmış gibi görünüyor. Diğer zırh da Saraylar'da kullanılan türden şeylere benziyor. Kaos şeklime bürünürsem o da tam üzerime göre olacakmış gibi görünüyor. Bu yüzden, koşullara bağlı olarak iki grup da işime yarayabilir. Ama her seferinde yalnızca tek bir donatı kullanabilirim. Hangisini korumam gerekiyor?

Sanırım meselenin esası bu. Bence seçim yapmak zorundasın.

Elbette! Parmaklarımı şıklattım ve hiçbir şey duymadım. *O kadar aptalım ki her şeyi bana boğma ipimin açıklaması gerekiyor!*

Dizlerimin üzerine çöktüm, iki zırh setini ve silahları iğrenç görünüşlü tek bir yığın haline getirdim.

Eğer onları koruyacaksam, dedim, iki yığını da korurum. Taraf tutmak istemiyorum.

Bir şeyin bundan hoşlanmayacağını hissediyorum, diye yanıtladı Frakir.

Bir adım gerileyip yığına baktım.

Bana şu nöbet işini bir daha açıkla, dedim. Ne içeriyor?

Bütün gece uyanık kalman ve koruman gerekiyor.

Neye karşı?

Onu ele geçirmeye kalkan herhangi bir şeye karşı, sanırım.

Düzenin...

...ya da Kaos'un güçlerine karşı.

Evet, Ne demek istediğini anlıyorum. Bu şekilde bir araya yığılmışken herhangi bir şey bir parça almak için gelebilir.

İki kapının arasına, arka duvarın dibindeki sıraya oturdum.

Uzun tırmanışımdan sonra biraz dinlenmek iyi geliyordu. Ama bir şey dönüp duruyordu. Sonra -bir süre sonra, Bunda benim çıkarım ne olacak?

diye sordum.

Ne demek istiyorsun?

Diyelim ki bütün gece burada nöbet tuttum ve bu nesneleri bekledim. Hatta belki bir şey geldi ve şansını denedi. Diyelim ki savaşıp onu kaçırdım. Sabah oldu ve bu nesneler halâ burada, ben de buradayım. Sonra ne? Ne kazanmış olacağım?

O zaman zırhını giyeceksin, silahlarını kuşanacaksın ve bir sonraki aşamaya geçeceksin.

Esnememi bastırdım.

Biliyor musun, aslında bunların hiçbirini istemiyorum, dedim. Zırhlardan hoşlanmam ve elimdeki kılıçtan memnunum. Elimi kabzasına vurdum. Tuhaf bir his veriyordu, ama zaten ben de kendimi tuhaf hissediyordum. Neden yığını olduğu yerde bırakıp bir sonraki aşamaya şimdi geçmiyoruz?

Hem, bir sonraki aşama ne?

Emin değilim, Logrus'un bana bilgi veriş tarzına bakarak, uygun zamanda yüzeye çıkacak. Girişini görünceye kadar bu mağarayı bile bilmiyordum.

Uzandım ve kollarımı kavuşturdum. Sırtımı duvara dayadım. Bacaklarımı uzatıp bileklerimde çaprazladım.

Demek bir şey olana ya da sana ilham gelinceye kadar buraya takılmış durumdayız?

Doğru.

Bittiği zaman beni uyandır, dedim ve gözlerimi kapattım.

Bileğimdeki seğirme neredeyse acı vericiydi.

Hey! Bunu yapamazsın! dedi Frakir. *Tüm fikir bütün gece uyanık kalman ve nöbet tutman.*

Ve çok kötü bir fikir dedim. Böyle aptalca bir oyunu oynamayı reddediyorum. Eğer malzemeyi isteyen varsa, iyi bir fiyat veririm.

İstiyorsan uyu. Amaya bir şey gelirse ve önce senin ortadan kaldırılmanın daha iyi olduğuna karar verirse?

Öncelikle, diye yanıtladım, *değil arzuyla istemek, hiçbir şeyin o ortaçağdan kalma döküntülerle ilgileneceğini sanmıyorum ve ayrıca, tehlikeye karşı beni uyarmak senin görevin.*

Başüstüne Kaptan. Ama burası tuhaf bir yer. Ya bir şekilde duyarlılığımı sınırlıyorsa?

Şimdi bir şeye varıyorsun, dedim. *Sanırım doğaçlama yapman gerekecek.*

Daldım. Rüyamda büyülü bir çemberin ortasında durduğumu ve muhtelif şeylerin beni ele geçirmeye çalıştığını gördüm.

Ama engele dokunduklarında katı şekillere dönüşüyorlardı, hızla solan çizgi karakterlere. Hafifçe gülümseyen ve başını iki yana sallayan Amberli Corwin dışında.

"Eninde sonunda dışarı adım atman gerekecek," dedi.

"O zaman daha sonra olsun," diye yanıt verdim.

"Ve çıktığın zaman tüm soranların orada, bıraktığın yerde olacak."

Başımı salladım.

"Ama dinlenmiş olacağım," diye yanıt verdim.

"Demek bu bir değiş tokuş. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Sonra rüya gelişigüzel imgelere dönüştü. Biraz sonra bir çemberin dışında durduğumu ve içeri dönmenin yolunu aradığımı hatırlıyorum...

Beni neyin uyandırdığından emin değildim. Bu bir ses olamazdı. Ama aniden uyandım ve kalkıyordum ve gördüğüm ilk şey alaca tenli, elleri kendi boğazına sarılmış, kıpırdamadan zırh yığınının yanında yatan bir cüceydi.

"Neler oluyor?" demeye çalıştım.

Ama bir yanıt yoktu, gidip geniş omuzlu, kısa adamın yanında diz çöktüm. Parmğımın ucuyla nabzını kontrol ettim, ama bulamadım. Ancak bu sırada bileğimde bir gıdıklanma hissettim ve Frakir -görüntü gelip giderek- benimle yeniden temasa geçti.

O adamı sen mi yere yıktın? diye sordum.

Yumuşak bir zonklama geldi. *İntihar etmeye kalkanlar kendilerini boğmazlar,* diye yanıtladı.

Neden bana haber vermedin?

Dinlenmeye ihtiyacın vardı ve halledemeyeceğim bir şey değildi. Ama empatimiz çok güçlü. Seni uyandırdığım için üzgünüm.

Gerindim.

Ne kadar uyudum?

Saatlerce, sanırım.

Bu konuda biraz üzgün hissediyorum, dedim. *O hurda yığını kimsenin hayatına değmezdi.*

Artık öyle, diye yanıt verdi Frakir.

Doğru. Artık bunlar için biri öldüğüne göre, şimdi ne yapacağımız konusunda haber aldın mı?

Her şey biraz daha açık, ama eyleme geçmemize yetecek kadar değil. Emin olabilmem için sabaha, kadar burada kalmalıyız.

Sahip olduğun bilgi yakınlarda yiyecek ya da içecek bir şey olup olmadığını da içeriyor mu?

Evet. Sunağın arkasında bir su testisi olması gerekiyor. Bir somun da ekmek. Ama sabah için. Gece boyunca oruç tutman gerekiyor.

Bu ancak işi ciddiye alıyorsan geçerli, dedim, sunağa dönerek.

İki adım attım ve dünya paramparça olmaya, zemini titremeye başladı ve geldiğimden beri ilk sesi duydum; derin bir hırlama, altımda bir yerden gelen gıcırtı. Bu renksiz yerde, yoğunluğuyla beni yarı kör ederek, bir renk sürüsü havada parıldadı. Sonra renkler kaçtı ve oda kendini ikiye böldü. Beyazlık, içeri girerken kullandığım kemerin yakınında yoğunlaştı.

Gözlerimi korumak için elimle perdelemek zorunda kaldım.

Bunun tam karşısında, o duvardaki üç kapıyı maskeleyen derin bir karanlık belirdi.

Bu... neydi? diye sordum.

Korkunç bir şey. diye yanıt verdi Frakir, *erişim yeteneğimin ötesinde.*

Kılıcımın kabzasını kavradım ve asılı durmakta olan büyülerimi gözden geçirdim. Ben bundan fazlasını yapamadan korkunç bir varlığa ilişkin his, bulunduğum yeri istila etti. Öyle güçlü görünüyordu ki, kılıcımı çekmenin ya da bir büyü okumanın ona karşı yapabileceğim en akılcı eylem olmayacağını hissediyordum.

Normalde, o sırada Logrus İmgesi'ni çağırırdım, ama bu yol bana kapalıydı. Boğazımı temizlemeye çalıştım, ama hiçbir ses çıkmadı. Sonra ışığın kalbinde bir hareket oldu, yoğunlaştı...

Blake'in Tyger'ı gibi, Tekboynuz parlak bir şekilde yanarak şekillendi. O kadar parlaktı ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Bakışlarımı derin, serin karanlığa çevirdim, ama gözlerim için orada da dinlenme fırsatı yoktu. Karanlığın içinde bir şey kıpırdanıyordu ve bir ses daha geldi. Taşa sürtünen metal gibi bir gıcırtı. Bunu güçlü bir tıslama izledi. Zemin yine titredi.

Kıvrımlar öne aktı. Tekboynuz'un parlaklığı, o yüce kasvetin içinde hatlarını çizmeden önce bile, bunun kilisenin içine uzanmış tek gözlü bir yılanın başı olduğunu anladım. Bakışlarımı aralarındaki bir noktaya

kaydırdım, ikisini de görüş alanımın çeperinde yakaladım. Herhangi birine doğrudan bakmaya çalışmaktan çok daha iyiydi. Bakışlarını üzerimde hissettim,

Düzen’in Tekboynuz’u ve Kaos’un Yılan’ı. Hoş bir duygu değildi ve sırtım sunağa dayanıncaya kadar geriledim.

İkisi birden kilisenin içinde bana doğru biraz daha ilerledi.

Tekboynuz’un başı eğilmişti, boynuz doğruca bana yönelmişti. Yılan’ın dili bana doğru fırlayıp çekiliyordu.

“Ah, eğer ikinizden biri bu zırhları istiyorsa," dedim, “kesinlikle hiç itirazım..."

Yılan tısladı, Tekboynuz bir toynağını kaldırdı ve kilisenin zeminine çarptı, çatlak, siyah bir şimşek gibi bana doğru uzandı ve ayağımın dibinde durdu.

“Diğer yandan," dedim, “önerimde hakaret niyeti yoktu, Ekselansları..."

Yanlış şeyi söyledin... yine, diye araya girdi Frakir alçak bir sesle.

Bana neyin doğru olduğunu söyle, dedim, zihinsel bir alçak ses deneyerek.

Bilmi... Ah!

Tekboynuz şahlandı, Yılan doğruldu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimi kaçırdım, bakışları bir şekilde fiziksel olarak acı vericiydi. Titriyordum ve tüm kaslarım ağrımaya başlamıştı.

Oyunu, diye tekrarladı Frakir, *kurulduğu şekliyle oynaman öneriliyor.*

Belkemiğime nasıl bir metal saplandı, bilmiyorum. Ama başımı kaldırdım ve çevirdim, ilk önce Yılan’a, sonra Tekboynuz’a baktım. Güneşe bakmaya çalışıyormuşum gibi gözlerini sulansa ve ağrısa da, bu hareketi başardım.

“Oynamamı sağlayabilirsiniz," dedim, “ama beni seçim yapmaya zorlayamazsınız. İradem bana ait. Eğer benden istenen buysa, bu zırhları bütün gece korurum. Sabahleyin yanıma hiçbir şey almadan yoluma giderim, çünkü onu giymek istemiyorum."

O olmadan ölebilirsin, dedi Frakir, tercüme edercesine.

Omuzlarımı silktim.

“Eğer seçim yapacaksam, içinizden birini ötekinin önüne yerleştirmemeyi seçiyorum."

Bir sıcak ve soğuk esinti, kozmik bir iç çekiş gibi üzerimden geçti.

Seçeceksin, diye aktardı Frakir, *farkında olsan da olmasan da. Herkes seçer. Yalnızca seçimini resmileştirmen isteniyor.*

"Benim durumumu bu kadar özel kılan ne?" diye sordum.

Yine o rüzgar.

Büyük güçle birleşmiş iki soydan geliyorsun.

"İkinizin de asla düşmanım olmanızı istemedim," dedim.

Bu yeterli değil, diye bir yanıt geldi.

"O zaman beni şimdi yok edin."

Oyun çoktan başladı.

"O zaman devam edin," diye yanıtladım.

Tavrından memnun değiliz.

"Ben de sizinkinden," dedim.

Bunu izleyen gök gürültüsü bayılmama neden oldu. Mutlak dürüstlüğü göze alabileceğimi hissetmemin sebebi, bu oyunun oyuncularıyla başa çıkmanın zor olduğuna dair güçlü önsezimdi.

***

Bir baldır zırhı, göğüs zırhı, çelik eldiven, miğfer ve benzer nitelikte başka güzel şeyler yığını içinde yayılmış vaziyette uyandım. Hepsi, doğaları gereği, köşeli ve çıkıntılıydı ve çoğu beni dürtüklüyordu. Bunun yavaş yavaş farkına vardım, çünkü bir sürü önemli yerim uyuşmuştu.

Selam, Merlin.

Frakir, diye karşılık verdim. *Uzun zamandır mı baygınım?*

Bilmiyorum. Ben de yeni kendime geldim.

Bir ip parçasının bayıltabileceğim bilmiyordum.

Ben de öyle. Daha önce hiç başıma gelmemişti.

O zaman sorumu değiştireyim: Ne kadar zamandır baygın olduğumuza dair bir fikrin var mı?

Oldukça uzun, diye hissediyorum. Kapıyı bir göreyim., o zaman daha iyi bir fikir verebilirim.

Ağır ağır ayağa kalktım, ayakta kalamadım, düştüm. Girişe doğru sülündüm, geçerken yığındaki hiçbir şeyin eksik olmadığını fark ettim. Zemin gerçekten de çatlamıştı. Gerçekten de odanın arka tarafında ölü bir cüce vardı.

Dışarıya baktım, üzerinde siyah noktalar olan parlak bir gökyüzü gördüm.

Ee? diye sordum bir süre sonra.

Doğru tahmin ediyorsam, kısa süre sonra sabah olacak.

Şafaktan önce hep daha parlak olur, ha?

Öyle bir şey.

Kan dolaşımım eski haline gelirken bacaklarım yanıyordu. Doğruldum, duvara yaslanarak ayakta durdum.

Yeni talimat var mı?

Henüz değil. Şafakla geleceğini hissediyorum.

En yakın sıraya doğru sendeledim, üzerine yığıldım.

Eğer şimdi bir şey girecek olsa ancak tuhaf bir büyü düzenlemesiyle saldırabilirim. Zırh üstünde uyumak insanın her yerinin tutulmasına sebep oluyor. Neredeyse zırh içinde uyumak kadar kötü.

Beni düşmana fırlat, hiç olmazsa sana zaman kazandırırım.

Teşekkürler.

Anıların ne kadar geriye gidiyor?

Küçük bir çocuk olduğum zamanlara kadar sanırım. Neden?

Logrus'ta, ilk güçlendirilmemdeki hislerimi hatırlıyorum.

Ama buraya gelinceye kadar her şey rüya gibiydi. Sadece yaşama tepki gösterirdim.

Bir sürü insan da öyledir.

Gerçekten mi? Daha önce bu şekilde düşünemiyordum ve iletişim kuramıyordum…

Doğru.

Sence kalıcı olur mu?

Ne demek istiyorsun?

Bu geçici bir durum olabilir mi? Sırf bu yerin özel koşulları ile başa çıkmam, için güçlendirilmiş olabilir miyim?

Bilmiyorum, Frakir, diye yanıt verdim, *sol kalçamı ovalayarak. Sanırım bu mümkün. Durumuna alışmaya mı başlıyorsun?*

Evet. Benim aptallığım, sanırım. Gittiği zaman özlemeyeceğim bir şeyi nasıl sevebilirim?

Güzel soru ve yanıtı bilmiyorum.. Belki zaman içinde zaten bu duruma ulaşacaktın.

Sanmıyorum. Ama kesin olarak, bilmiyorum.

Eski haline dönmekten korkuyor musun?

Evet.

Baksana ne diyeceğim. Çıkış yolunu bulduğumuz zaman sen burada kalırsın.

Bunu yapamam.

Neden olmasın? Zaman zaman faydalı oldun, ama kendimi koruyabilirim. Artık zeka sahibisin, kendine ait bir hayatın olmalı.

Ama ben bir ucubeyim.

Hepimiz öyle değil miyiz? Yalnızca anladığımı bilmeni istiyorum ve benim için sorun değil.

Bir kez zonkladı, sonra çenesini kapadı.

Suyu içmekten korkmamayı diledim.

Orada belki bir saat oturdum, son zamanlarda başıma gelen her şeyin üzerinden geçtim, düzenler, ipuçları aradım.

Düşüncelerini duyabiliyor gibiyim, dedi Frakir aniden *ve sana bir alanda bir şeyler sunabilirim.*

Ah? Bu ne olabilir?

Seni buraya getiren...

Babama benzeyen şey mi?

Evet.

Ne olmuş?

Diğer iki ziyaretçiden farklıydı. İnsandı. Diğerleri değildi.

Yani gerçekten Corwin olabileceğini mi kastediyorsun?

Onunla hiç tanışmadım, bu yüzden bilemem… Ama diğer ikisi gibi değildi.

Onların ne olduğunu biliyor musun?

Hayır. Haklarında yalnızca tek bir garip şey biliyorum ve hiç de anlamıyorum…

Öne eğildim ve şakaklarımı ovdum. Birkaç derin nefes aldım. Boğazım çok kurumuştu, kaslarım ağrıyordu.

Hadi söyle. Bekliyorum.

Nasıl açıklayabileceğimi pek bilemiyorum, dedi Frakir.

Ama zeka sahibi olmamdan önceki günlerde. Desen 'i yürürken düşüncesizce beni bileğinde tutmuştun.

Hatırlıyorum. Buna verdiğin tepki yüzünden uzun süre yara iziyle dolaşmıştım.

Kaos'un şeyleri ile Düzen'in şeyleri bir araya gelmekten hoşlanmıyor. Ama hayatta kaldım. Ve deneyim içime kaydedildi. Şimdi, mağarada seni

ziyaret eden Dworkin ve Oberon şekilleri...

Evet?

Görünürdeki insanlıklarının altında geometrik yapılara sahip enerji alanlarıydılar.

Bir tür bilgisayar canlandırmasına benziyor.

Belki öyle bir şey. Bilemiyorum.

Ve babam onlardan biri değildi, öyle mi?

Hayır. Ama varmaya çalıştığım şey bu değil. Kaynağını tanıdım.

Birden dikkat kesildim.

Ne demek istiyorsun?

Kıvrımlar -şekillerin temeli olan geometrik yapılar- Amber'deki Desen'in parçalarının tekrarıydı.

Yanılıyor olmalısın.

Hayır. Bilinçlilikte eksik olduğum, yerleri anılarımla tamamladım. İki şekil de, Desen parçalarının üç boyutlu şekillendirilmiş haliydi.

Desen neden beni rahatsız etmek için simülasyonlar yaratsın ki?

Ben yalnızca önemsiz bir öldürme aracıyım. Mantık yürütmek henüz güçlü yanlarımdan değil.

Eğer işe Tekboynuz ve Yılan karışmışsa, bence Desen de karışmıştır.

Logrus'un karıştığını biliyoruz.

Ve Coral'ın yürüdüğü gün Desen de zeka gösterdi gibi gelmişti bana. Bunun doğru olduğunu söylersek ve yapay insanlar üretme yeteneğini eklersek... Onların beni getirmesini istediği yer burası mıydı? Yoksa Corwin beni başka bir yere mi nakletti? Ve Desen benden ne istiyor? Babam benden ne istiyor?

Omuz silkme yeteneğini kıskanıyorum, diye yanıt verdi Frakir. *Bunlar senin cevapsız kalmasını beklediğin türden soru dediklerinden, değil mi?*

Sanırım öyle.

Başka türden bilgiler gelmeye başladı, bu yüzden gecenin sona ermekte olduğunu düşünüyorum.

Ayağa fırladım.

Bu yiyip içebilirim anlamına mı geliyor? diye sordum.

Sanırım öyle.

Hızla hareket ettim.

Henüz bu şeylere yeniyim, ama bir sunağın üzerinden o şekilde atlamanın saygılı bir davranış sayılıp sayılmayacağını merak etmekten

kendimi alamıyorum, diye yorum yaptı Frakir.

Ben aralarından geçerken kara alevler kıpırdandı.

Lanet olsun, neyin sunağı olduğunu bile bilmiyorum, diye yanıt verdim *ve saygısızlığın hep hedefe özel bir şey olduğunu düşünmüşümdür.*

Ben testiyi kapıp büyük bir yudum alırken zemin hafifçe titredi.

Ama tekrar düşününce, belki de bu konuda haklısın, dedim boğulur gibi.

Testiyi ve ekmek somununu sunaktan aldım, katılaşan cücenin yanından geçtim, arka duvar boyunca uzanan sıraya oturdum, daha yavaş hareketlerle yiyip içmeye başladım.

Şimdi ne var? diye sordum. *Bilginin yine akmaya başladığını söylemiştin.*

Başarıyla nöbet tuttun, dedi Frakir. *Şimdi beklediğin zırh ve silahlardan ihtiyaç duyacaklarını seçmeli, sonra, bu duvardaki üç kapının birinden geçmelisin.*

Hangisinden?

Biri Kaos'un kapısı, biri Düzen'in kapısı ve üçüncüsünün niteliğini bilmiyorum.

Ah, insan bu konularda bilgiye dayanarak nasıl karar verebilir?

Sanırım geçmen gereken kapı dışındakilerde engellenebilirsin.

O zaman aslında bir seçeneğim yok, değil mi?

Sanırım kapı meselesi donanım bölmesindeki seçimlerin tarafından belirlenecek.

Ekmeği bitirdim, suyun geri kalanını içtim. Sonra ayağa kalktım.

Eh, dedim, seçim yapmazsam ne yapacaklarına bir bakalım. Cüceye yazık oldu.

Ne yaptığını, nasıl bir riske girdiğini biliyordu.

Bunu kendim için söyleyemem.

En yakındaki olduğu için sağ kapıya yaklaştım. Aydınlık bir koridora açılıyordu, önümde daha da parlaklaşıyor, birkaç adım ötesi görünmüyordu. Yürümeye devam ettim. Neredeyse burnumu kırıyordum. Sanki camdan bir duvara çarpmıştım. Mantıklı. Kendimi o şekilde ışıkta yürürken düşünemiyordum.

Gözlerimin önünde silikleşiyorsun, diye yorum yaptı Frakir. O düşünceyi yakaladım.

Güzel.

Ortadaki kapıya daha dikkatli yaklaştım. Griydi ve bu da uzun bir koridora açılıyor gibi görünüyordu. İlkinden daha ilerisini görebiliyordum,

ama duvarlardan, tavandan ve tabandan başka bir şey yoktu. Kolumu uzattım ve yolumun tıkalı olmadığını keşfettim.

Bu gibi görünüyor, diye yorum yaptı Frakir.

Belki.

Sol taraftaki kapıya gittim, içerideki koridor Tanrı'nın cebinin içi kadar karanlıktı. Gizli engel aradığımda yine bulamadım.

Hım. Bir seçeneğim varmış gibi görünüyor.

Tuhaf. Bu konuyla ilgili talimat almadım.

Ortadakine döndüm, bir adım attım. Arkamda bir ses duyunca döndüm. Cüce doğrulup oturmuştu. Karnını tuta tuta gülüyordu. O zaman geri dönmeye çalıştım, ama bir şey geri dönmemi engelledi. Sonra aniden, sanki geriye doğru hızlanıyormuşum gibi sahne küçüldü.

*Küçük adamın öldüğünü düşünmüştüm,*dedim.

Ben de öyle. Bütün belirtileri gösteriyordu.

Seçtiğim yöne döndüm. Hızlanma hissi yoktu. Belki de ben yerimde dururken kilise geriliyordu.

Öne bir adım attım, sonra bir tane daha. Adımlarım hiç ses çıkarmadı. Yürümeye başladım. Birkaç adım sonra soldaki duvara dokunmak için elimi uzattım. Hiçbir şeyle karşılaşmadı.

Sağdakinde yeniden denedim. Yine hiçbir şey. Sağa bir adım atıp yine uzandım. Yok. Hâlâ iki gölgeli duvarın tam ortasındaymışım gibi görünüyordu. Homurdanarak duvarları görmezden geldim ve öne yürüdüm.

Sorun ne, Merle?

Sağımızda ve solumuzda duvar seziyor musun, sezmiyor musun? diye sordum.

Hayır, diye yanıtladı Frakir.

Nerede olduğumuz konusunda herhangi bir fikrin var mı?

Gölgeler arasında yürüyoruz.

Nereye gidiyoruz?

Henüz bilmiyorum. Ama Kaos Yolu'nu takip ediyoruz.

Ne? Bunu nereden biliyorsun? Buraya kabul edilmek için o yığının içinden Kaos'tan gelmiş bir şey seçmem gerektiğini sanıyordum.

Bunun üzerine hızla üstümü aradım. Hançeri sağ çizmemin içine tıkılmış buldum. O loş ışıkta bile işçiliğinin evdekine benzediğini görebiliyordum.

Bir şekilde tuzak kurulmuş, dedim. Artık cücenin neden güldüğünü biliyorum. Biz baygınken bunu üzerime yerleştirdi.

Ama yine de bir seçeneğin vardı. Bununla karanlık koridor arasında.
Doğru.
O zaman neden bunu seçtin?
Işıklandırması daha iyiydi.

Bölüm 5

Yarım düzine adım attıktan sonra duvar etkisi kayboldu. Tavan da öyle. Arkama baktığım zaman koridordan ya da girişinden iz bulamadım. Yalnızca engin, kasvetli bir alan vardı. Neyse ki zemin ya da yer, altımda sağlamdı. Aştığım yolu, çevredeki loşluktan ayırt edebilmemin tek yolu görsellikle ilgili bir şeydi. Bir gölge vadisinde, inci grisi bir yolda yürüyordum, ama sanırım teknik olarak gölgeler arasında yürümüştüm. Seçebiliyorsan seç. Biri ya da bir şey kıskançlıkla, yolumu aydınlatacak pek az ışık saçmıştı.

Tekinsiz sessizliğin içinde, kaç gölgeden geçtiğimi, sonra bunun da bu sıra dışı olayı değerlendirmek için doğrusal bir yol olup olmadığını merak ederek yürüdüm. Muhtemelen öyleydi.

O anda, matematik bilgimi harekete geçiremeden önce, sağımda hareket eden bir şey gördüğümü sandım. Durdum. Görüş alanımın kıyısında yüksek, abanoz bir sütun belirmişti.

Ama kıpırdamıyordu. Onun hareket ettiği izlenimini veren şeyin kendi hareketim olduğuna karar verdim. Kalın, kıpırtısız, pürüzsüz. Bakışlarımı, gözden kayboluncaya kadar karanlık sütun üzerinde dolaştırdım. Nesnenin yüksekliğini bilmenin yolu yoktu.

Döndüm. Birkaç adım daha attım. Sonra bir başka sütun fark ettim. Önümde, solda. Devam ederken buna sadece bir bakış atmakla yetindim. Kısa süre sonra iki yanda daha fazla sütun göründü. Yükseldikleri karanlık, pozitif ya da negatif, yıldıza benzer hiçbir şey barındırmıyordu; dünyamın çatısı basit, tekdüze bir karanlıktı. Biraz sonra sütunlar tuhaf gruplar halinde belirdi, bazıları çok yakındaydı ve büyüklükleri artık aynı değildi.

Durdum, soldaki, dokunma mesafesindeymiş gibi görünen bir gruba uzandım. Ama değildi. O tarafa bir adım attım.

Bileğim hızla sıkıldı.

Yerinde olsam bunu yapmazdım, dedi Frakir.

Neden? diye sordum.

Kolayca kaybolabilirsin ve başın belaya girer.

Belki de haklısın.

Koşmaya başladım. Olan biten her neyse, bununla ilgili tek gerçek arzum olabildiğince kısa sürede bitirmek ve önemli saydığım işlere dönmekti. Coral'ın yerini bulmak, Luke'u kurtarmak, Jurt ve Julia ile başa çıkmanın bir yolunu bulmak, babamı aramak gibi...

Sütunlar muhtelif uzaklıklarda kayıp geçiyordu ve aralarında sütun olmayan şeyler belirmeye başladı. Bazıları alçak ve asimetrikti; diğerleri yüksekti ve yükseldikçe inceliyordu; bazıları komşularına yaslanıyor, aralarında köprü kuruyor ya da kırık bir şekilde diplerinde yatıyordu. Monoton düzenin, güçlerin şekilleri üzerinde oynadığını gösterecek bir biçimde bozulduğunu görmek rahatlatıcıydı.

Sonra zemin düzlüğünü kaybetti, ama muhtelif düzeylerdeki çatı, basamak ya da raf benzeri görüntüsüyle stilize geometrik niteliğini korudu. Ben bin Stonehenge'in ortasında koşarken, sadece yolum düz ve hafifçe aydınlanmış kaldı.

Hızımı arttırdım ve kısa süre sonra galeriler, amfitiyatrolar, ormansı dikili taşlar arasında koşuyordum. Göz ucuyla, bunların birkaç tanesinin arasında hareket sezdim, ama bu hızımın ve kötü aydınlatmanın sonucu da olabilirdi.

Yakınlarda canlı bir şey seziyor musun? diye sordum Frakir'e.

Hayır, dedi.

Bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım.

Belki görmüşsündür. Bu, orada olduğu anlamına gelmiyor.

Daha konuşmaya başlayalı bir günden az olmasına rağmen alaycılığı öğrendin.

Bunu söylemekten nefret ediyorum, patron, ama öğrendiğim her şeyi senin duygularından alıyorum. Çevrede görgü kurallarını falan öğretecek kimse yok.

Tuş, dedim. *Belki sorun çıkarsa ben seni uyarmalıyım.*

Tuş, patron. Hey, bu savaş mecazları hoşuma gitti.

Dakikalar sonra yavaşladım. İleride, sağda bir şey ışıldıyordu. Değişen ışık yoğunlukları içinde mavi ve kırmızı anlar vardı. Durdum. Bu anlar kısa sürdü, ama beni ihtiyatlı kılmak için yeterli olmaktan da fazlaydılar. Uzun süre görünürdeki kaynaklarını inceledim.

Evet, dedi Frakir bir süre sonra. *İhtiyat gerek. Ama ne beklemen gerektiğini bana sorma. Yalnızca genel bir uğursuzluk hissi aldım.*

Belki, bu her neyse, gizlice yanından süzülmemin bir yolu vardır.

Bunu yapmak için yoldan ayrılman gerekir, diye yanıtladı Frakir *ve yol da ışığın geldiği taş çemberinin ortasından geçtiğine göre, ben, hayır derdim.*

Kimse bana yoldan ayrılamayacağımı söylemedi. Bu konuda talimat var mı?

Yolu takip etmen gerektiğini biliyorum. Ama yoldan ayrılmanın sonuçları konusunda özel bir şey yok.

Hm.

Yol sağa kıvrılıyordu ve ben de onu takip ettim. Doğrudan dev taş çemberine uzanıyordu ve hızımı yavaşlatsam da, yoldan ayrılmadım. Ama yaklaşırken inceledim ve yolun içeri girdiğini, ama dışarı çıkmadığını fark ettim.

Haklısın, dedi Frakir. *Ejderha ini gibi.*

Ama bu yoldan gitmek zorundayız.

Evet.

O zaman gideriz.

Artık yürüyordum ve iki gri taş arasındaki parlak yolu takip ettim.

Çemberin içindeki aydınlık dışardakinden farklıydı. Ama bundan fazlası vardı, bu yer hâlâ siyah beyazdı ve içinde bir peri ülkesi pırıltısı vardı. İlk defa canlıya benzeyen bir şey gördüm. Ayaklarımın altında çimene benzer bir şey vardı; gümüş rengiydi ve üzerine çiğ damlaları serpilmiş gibiydi.

Durdum, Frakir tuhaf bir biçimde gerildi. Bir uyarıdan çok ilgi belirtisi gibiydi. Sağımda bir sunak vardı. Kilisede üzerinden atladığım sunağa hiç benzemiyordu. Bu iki kayanın üzerine konulmuş kaba bir düz taştı. Mum, örtü ya da üzerinde yatan hanıma eşlik eden başka dinsel ciciler yoktu. Kadının el ve ayak bilekleri bağlanmıştı. Bir kez kendimi buna benzer rahatsız edici bir durumda bulduğumdan hanımefendiye sempati duyuyordum -beyaz saçlı, siyah derili ve bir şekilde tanıdıktı- bana dönük, sunağın arkasında duran ve sol elindeki hançeri kaldırmış olan garip şahsa karşı düşmanlık hissediyordum. Bedenin sağ tarafı tamamen siyahtı; sol tarafı kör edici beyazlıktaydı. Tablo beni hemen harekete geçirdi, öne atıldım. *Cuisinart* ve *Mikrodalga Konçertosu* büyüm onu bir anda kıyma yapıp kaynatırdı, ama rehber sözcükleri telaffuz edemezken faydasızdı.

Ona doğru koşarken bakışlarını üzerimde hissettim, ama emin olamadım, çünkü bir yanı aşırı karanlık, öbür yanı aşırı aydınlıktı. Ve sonra hançer

indi, ucu bir yay çizerek kaburgaların altına saplandı. O anda kadın çığlık attı ve kan fışkırdı.

Onca siyah beyazın içinde kırmızıydı ve kan adamın elini kaplarken, denesem büyümü telaffuz edebileceğim, kadını kurtarabileceğimi fark ettim.

Sonra sunak yıkıldı, gri bir hortum tabloyu gözlerimden sakladı. İçinde kan, berber direğindeki helezon misali döndü, yavaş yavaş yayıldı, seyrelerek gül rengine, sonra pembeye, sonra gümüş rengine dönüştü ve yok oldu. Ben noktaya ulaştığım zaman çimenler kıvılcımlandı. Sunak yoktu, rahip yoktu, kurban yoktu.

Yerimde kalakaldım ve baktım.

"Rüya mı görüyoruz?" diye sordum yüksek sesle.

Benim rüya görme yeteneğim olduğunu sanmıyorum, diye yanıtladı Frakir.

"O zaman bana ne gördüğünü anlat."

Taş bir yüzeye bağlı bir kadını hançerleyen bir adam gördüm. Sonra her şey yıkıldı ve uçuştu. Adam siyah beyazdı, kan kırmızıydı ve kadın Deirdre'ydi...

"Ne? Tanrı aşkına, haklısın! Gerçekten ona benziyordu. Negatif olarak. Ama o zaten ölü..."

Sana hatırlatmalıyım, ben, senin gördüğünü düşündüğün şeyleri gördüm. Ham verilerin ne olduğunu bilmiyorum, yalnızca senin sinir sisteminin onlara yaptığı karıştırma işini biliyorum. Benim özel algılarım bunların normal insanlar olmadığını, mağarada seni ziyaret eden Dworkin ve Oberon şekilleri cinsinden olduklarını söyledi.

O zaman aklıma dehşet verici bir şey geldi. Dworkin ve Oberon şekilleri aklıma kısa bir süre için üç boyutlu bilgisayar simülasyonlarını getirmişti. Ve Hayaletçark'ın gölge tarama yeteneği, bu nitelikle özellikle ilgili olduğunu düşündüğüm, Desen'in parçalarının sayısal olarak soyutlanmasına dayalıydı. Ve Hayalet -neredeyse özlemle- tanrılık niteliklerini merak ediyordu.

Kendi yaratımım benimle oyun oynuyor olabilir miydi? Hayalet beni bu çıplak ve uzak gölgede tutsak etmiş, iletişim çabalarımı engellemiş, benimle karmaşık bir oyun oynamaya başlamış olabilir miydi? Bir tür hayranlık hissettiği kendi yaratıcısını yenebilirse, kişisel bir üstünlük -onun özel kozmosu içinde benim ötemde bir statü edindiğini hissetmez miydi?

Belki. İnsan bilgisayar simülasyonları ile karşılaşıp duruyorsa, *cherchez le deus ex machina*.* Hayalet'in ne kadar güçlü olduğunu merak ettim. Güçleri, kısmen Desen'in benzeri olsa da, Desen'inkilere -ya da Logrus'unkilere- denk olmadığından emindim. Onun bu bölgeyi ikisine karşı engellediğini de hayal edemiyordum.

Diğer yandan, aslında tek gereken beni bloke etmek olurdu. Sanırım gelişimdeki kısa karşılaşmamızda Logrus'u taklit etmiş olabilirdi. Ama bu Frakir'i Hayalet güçlendirdi, anlamına gelirdi ve bunu yapabileceğine inanmıyordum. Hem, ya Tekboyuz ve Yılan?

“Frakir," diye sordum, “bu sefer seni güçlendirenin ve taşıdığın talimatları programlayanın gerçekten Logrus olduğundan emin misin?"

Evet.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Bir önceki güçlendirilmemde, Logrus ile ilk karşılaşmamızda da aynı hissi vermişti.

“Anlıyorum. Bir sonraki soru: Kilisede gördüğümüz Tekboynuz ve Yılan, mağaradaki Oberon ve Dworkin şekilleri ile aynı türden olabilir mi?"

Hayır. Ben anlardım. Hiç onlara benzemiyorlardı. Dehşet verici, güçlü ve göründükleri gibiydiler.

“Güzel," dedim. “Bunun Hayaletçark'ın karmaşık bir aldatmacası olduğundan endişelenmiştim."

Bunu aklında gördüm. Ama Tekboynuz ve Yılan'ın gerçekliklerinin bu tezi neden geçersiz kıldığını anlamıyorum. Hayalet'in aldatmacasına girmiş ve sana oyun oynamamanı, çünkü bu şeyin tamamlandığını görmek istediklerini söylemiş olabilirler.

"Bu aklıma gelmemişti."

Ve belki Hayalet, Desen ve Logrus tarafından ulaşılamayan bir yer bulmuş ve içine girmiş olabilir.

“Sanırım bu konuda haklısın. Ne yazık ki, bu beni başladığımız yere döndürüyor."

Hayır, çünkü burası Hayalet'in yaptığı bir şey değil. Hep buralardaydı.. Logrus'tan bu kadarını öğrendim.

"Herhalde bunda biraz teselli bulabilirim, ama..."

Düşünceyi tamamlayamadım, çünkü çemberin karşı çeyreğindeki ani bir hareket dikkatimi çekti. Orada daha önce fark etmediğim bir sunak gördüm.

Arkasında bir kadın, üzerine eğilmiş, gölge ve ışıkla lekelenmiş bir adam vardı. İlk çifte çok benziyorlardı.

"Hayır!" diye haykırdım. “Yeter artık!"

Ama ben o tarafa ilerlerken hançer indi. Ayin tekrarlandı ve sunak yıkıldı, her şey yine dönerek kayboldu. Oraya ulaştığımda, üzerinde sıra dışı bir şey olduğuna ilişkin hiçbir iz yoktu.

"Bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordum Frakir’e.

Öncekiyle aynı güçler, ama bir şekilde tersine dönmüş.

"Neden? Neler oluyor?"

Güçlerin bir araya gelmesi. Desen ve Logrus bir süreliğine bu yere girmeye çalışıyor. Tanık olduğuna benzer kurban törenleri ihtiyaç duydukları aralığı sağlıyor.

"Neden buraya gelmek istiyorlar?"

Burası tarafsız bölge. Kadim gerginlikleri ince şekillerde kayıyor. Bir şekilde güç dengesini o ya da bu taraf lehine bozman bekleniyor.

“Böyle bir şeyi nasıl yapacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Zamanı geldiğinde olacak.

Yola döndüm ve yürümeye devam ettim.

“Tam kurban törenleri yapılırken tesadüfen mi buradan geçtim?" dedim. “Yoksa ben buradan geçtiğim için mi kurban törenleri yapıldı?"

Senin çevrende olacaklardı. Sen merkezsin.

"Demek şimdi bir başka..."

Sorumdaki taşın arkasından bir şekil çıktı ve yumuşak sesle güldü. Elim kılıcıma gitti, ama adamın elleri boştu ve ağır hareket ediyordu.

"Kendi kendine konuşuyorsun. İyiye işaret değil," dedi.

Adam siyah, beyaz ve griydi. Aslında, sağ tarafındaki karanlığa ve sol tarafındaki aydınlığa bakılırsa, kurban hançerini ilk kullanan adam olabilirdi. Anlamanın yolu yoktu. Adam her kim ya da her ne ise, tanışmayı arzu etmiyordum.

Bu yüzden omuzlarımı silktim.

“Burada aldırdığım tek işaret üzerine 'çıkış' yazılmış olanı," dedim, yanından geçerken.

Eli omzuma indi ve rahatlıkla kendine çevirdi.

Yine güldü.

“Burada ne dilediğine dikkat etmelisin," dedi alçak, ölçülü bir sesle, “çünkü burada bazen dilekler bahşedilir ve bahşedenin ahlakı bozuksa ve

'çıkış' yerine 'sessizlik' yazarsa -o zaman, puf! Var olmayı bırakabilirsin. Dumanlar içinde kaybolursun. Toprağa karışırsın. Cehenneme giden yan yola dalarsın ve yok olursun."

“Ben orada bulundum," diye yanıt verdim “ve yolda başka bir sürü noktada da."

“Ho ho! Bak! Dileğin bahşedildi, “ dedi, sol gözü ışığı yakalayıp bir zar doku gibi bana doğru yansıtarak. Ama ne kadar dönsem ve gözlerimi kıssam da, sağ gözünü göremiyordum.

"İşte orada," diye bitirdi, işaret ederek.

Başımı işaret ettiği yöne çevirdim ve orada, taş bir dolmenin üzerinde, kampüsteyken sık sık gittiğim bir tiyatronun kapısındakinin aynısı bir çıkış işareti gördüm.

""Haklısın," dedim.

"Geçecek misin?"

"Ya sen?"

“Gerek yok," diye yanıt verdi. “Orada ne olduğunu biliyorum zaten."

"Ne var?" diye sordum.

"Diğer taraf."

"Ne sıkıcı," diye yanıt verdim.

“İnsan dileğini elde eder ve sırt çevirirse, Güçleri kızdırabilir," dedi.

"Bu konudaki bilgin ilk elden mi?"

Sonra bir gıcırtı, tıkırtı duydum ve birkaç saniye sonra dişlerini gıcırdatmakta olduğunu fark ettim. Çıkış işaretine doğru yürüdüm, görecek ne varsa yakından incelemek istiyordum.

Tepesinde düz bir taş olan iki dikilitaş vardı. Kapı içinden yürünecek kadar genişti. Ama gölgeliydi...

Geçiyor musun, patron?

“Neden olmasın? Hayatım boyunca, gösteriyi yöneten her kimse, onun için vazgeçilmez olduğum pek az fırsat geçti elime."

Ben olsam kendimi fazla beğenmezdim... diye başladı Frakir, ama ben çoktan harekete geçmiştim bile.

Üç hızlı adım yeterli oldu ve bir taş halkanın ve kıvılcımlı otların ötesine, içinden gölgeli bir şekil görünen siyah-beyaz adamın durduğu ve üstünde çıkış işareti taşıyan bir başka dolmene bakıyordum. Durdum, bir adım geriledim ve döndüm.

Bana bakan siyah beyaz bir adam, arkasında bir dolmen, içinde karanlık bir şekil vardı. Sağ elimi başımın üzerine kaldırdım. Gölgeli şekil de aynısını yaptı. Başta yöneldiğim tarafa döndüm. Karşımdaki gölgeli şekil de elini kaldırmıştı. İçinden geçtim.

“Dünya küçük," diye yorum yaptım, “ama onu resmetmek hiç hoşuma gitmezdi."

Adam güldü.

“Artık her çıkışının aynı zamanda bir giriş olduğu sana hatırlatıldı," dedi.

“Seni burada görünce, Sartre’ın bir oyunu aklıma geldi," diye karşılık verdim.

“Kırıcı," diye yanıt verdi, “ama felsefi olarak ikna edici. Ben hep cehennemin başkaları olduğuna inanmışımdır. Ama senin güvensizliğini kazanacak bir şey yapmadım, değil mi?"

“Bu çevrede bir kadını kurban ederken gördüğüm kişi misin, değil misin?" diye sordum.

"Olsaydım bile, sana ne? Seni ilgilendirmez."

“Sanırım bazı küçük şeyler hakkında tuhaf hislerim var. Hayatın değeri gibi."

“Öfke ucuzdur. Albert Schweitzer’in yaşama saygısı bile tenyaları, çeçe sineklerini, kanser hücresini kapsamıyordu."

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir süre önce taş bir sunağın üzerinde bir kadını kurban ettin mi, etmedin mi?"

"Bana sunağı göster."

"Yapamam. Gitti."

"Bana kadını göster."

"O da gitti."

"O zaman bir savın yok."

“Burası mahkeme değil, lanet olası! Sohbet etmek istiyorsan, soruma yanıt ver. Vermeyeceksen, birbirimize bakıp sesler çıkarmayı bırakalım."

"Sorunu yanıtladım."

Omuzlarımı silktim.

“Pekala," dedim. “Seni tanımıyorum ve bu şekilde çok mutluyum. İyi günler."

Adamdan yola doğru bir adım uzaklaştım. Ben bunu yaparken, “Deirdre," dedi. “Adı Deirdre’ydi ve gerçekten de onu öldürdüm" ve çıktığım dolmene girerek yok oldu. Hemen yolun karşısına baktım, ama

çıkış işaretinin altından çıkmadı. Geri dönüp dolmene girdim. Diğer yandan, yolun karşısına çıktım ve bunu yaparken karşıdan giren kendimi gördüm. Yol boyunca yabancıyı hiçbir yerde görmedim.

“Bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordum Frakir’e, yola dönerken.

Belki buranın hayaleti? Kötü bir yer için kötü bir hayalet? diye tahmin yürüttü. *Bilmiyorum, ama sanırım o da o lanet yapılardan biriydi ve burada daha güçlüler.*

Yola döndüm, üstüne çıktım ve bir kez daha yürümeye başladım.

“Son gelişmenden bu yana konuşma yeteneğin muazzam ölçüde değişti," diye yorum yaptım.

Sinir sistemin iyi bir öğretmen.

“Teşekkürler. Eğer o adam gene ortaya çıkarsa ve ben görmeden hissedersen, alarm ver, olmaz mı?"

Tamam. Aslında, burası tamamen o yapılardan birinin hissini veriyor. Buradaki her taşın içinde Desen’den bir parça var.

"Bunu ne zaman öğrendin?"

Çıkışı denediğimiz ilk seferde. Tehlike var mı diye taramıştım.

Dış halkanın çeperine yaklaşırken bir taşa şaplak attım. Yeterince katı geldi elime.

Adam burada! diye uyardı Frakir aniden.

“Hey!" dedi bir ses yukarıdan ve başımı kaldırdım. Siyah beyaz yabancı bir taşın üzerine oturmuş, ince bir puro içiyordu: Sol elinde bir kadeh vardı. “İlgimi çekiyorsun, evlat," diye devam etti. “Adın ne?"

"Merlin," diye yanıt verdim. “Seninki ne?"

Yanıt vermek yerine aşağıya atladı, yavaş çekimle düştü, yanıma ayakları üstüne indi. Beni incelerken sol gözü kısıldı.

Gölgeler sağ tarafında karanlık sular gibi akıyordu. Havaya gümüşsü bir duman üfürdü.

“Sen canlısın," diye bildirdi sonra, “üzerinde Desen’in ve Kaos’un işareti var. Amber kanı taşıyorsun. Soyun ne, Merlin?"

Gölgeler bir an aralandı ve sağ gözünün bir yamayla örtülmüş olduğunu gördüm.

“Corwin’in oğluyum," dedim ona, “ve sen -bir şekilde- hain Brand’sin."

“Beni adlandırdın," dedi, “ama ben inandığım şeye hiç ihanet etmedim."

“Ve bu da senin hırsındı," dedim. “Evin, ailen, Düzen güçleri senin için hiç önemli değildi, değil mi?"

Homurdandı.

"Küstah bir enikle tartışmayacağım."

“Ben de seninle tartışmayı arzu etmiyorum. Çünkü, eğer bir değeri varsa, galiba oğlun Rinaldo en iyi dostum."

Sırtımı dönüp yürümeye başladım. Eli omzuma indi.

"Dur!" dedi. “Bu Ne demek? Rinaldo yalnızca bir çocuk."

"Yanlış," diye yanıt verdim. “Benim yaşlarımda."

Eli düştü, döndüm. Purosunu düşürmüştü, dumanları tüterek yolun üzerinde yatıyordu, kadehi gölgelere bürünmüş eline aktarmıştı. Alnını ovalıyordu.

"Ana hatlarda o kadar zaman geçmiş..." diye yorum yaptı.

Bir dürtüyle Koz Kartlarımı çıkardım, Luke’unkini seçtim ve görmesi için kaldırdım.

"Bu Rinaldo," dedim.

Uzandı ve belirsiz bir sebepten, almasına izin verdim.

Uzun uzun baktı.

"Koz Kartı iletişimi burada işe yaramıyor gibi," dedim.

Başını kaldırdı, iki yana salladı ve kartı geri uzattı.

"Hayır, yaramaz," dedi. “O... nasıl?"

“İntikamını almak için Caine’i öldürdüğünü biliyor muydun?"

“Hayır, bilmiyordum. Ama ondan daha azını beklemezdim."

"Sen tam olarak Brand değilsin, değil mi?"

Başını arkaya atıp güldü.

“Ben tamamen Brand’im, ama senin tanıdığın Brand değilim. Bundan daha fazlası sana pahalıya patlar."

“Ne olduğunu öğrenmek bana neye patlar?" diye sordum, kartları kutusuna koyarken.

Kadehini kaldırdı, dilenci çanağı gibi iki eliyle önünde tuttu.

"Kanından biraz," dedi.

"Vampir mi oldun?"

“Hayır, ben bir Desen-hayaletiyim," diye yanıt verdi. “Benim için kan akıtırsan, açıklarım."

“Tamam," dedim. “Ama iyi bir hikaye anlatsan iyi olur" ve hançerimi çıkardım, bileğimi çizip kupasının üzerine uzattım.

Saçılmış bir gaz lambası gibi, alevler fışkırdı. Elbette, içimde alevler akmaz. Ama Kaos kanı bazı yerlerde yüksek uçuculuğa sahiptir ve anlaşılan

burası da öyle bir yerdi.

Kan yarı kupaya, yarı havaya fışkırdı, eline ve koluna bulaştı. Adam çığlık attı ve kendi içine çökmüş gibi göründü. O bir burgaca dönüşürken geriledim. İzlediğim kurban törenlerine benzediği söylenebilirdi, ama bu daha alevli türdendi, kükreyerek havada yükseldi ve bir an sonra yok oldu. Bu beni ürkmüş ve yukarıya bakar bir halde, duman tüten bileğime basınç uygularken bıraktı.

Ah, renkli bir çıkış, diye fikrini söyledi Frakir.

“Aile özelliği," diye karşılık verdim, “çıkışlardan bahsetmişken..."

Taşın yanından geçtim ve halkadan çıktım. Karanlık yine hareket etti, yoğunlaştı. Buna karşılık yolumla aydınlanmış gibi göründü. Bileğimi bıraktım, dumanların durduğunu gördüm.

Sonra, bu yerden çıkmaya can atarak koşmaya başladım.

Bir süre sonra geriye baktığımda, artık dikili taşları görmüyordum. Yalnızca solgun, daha da solmakta olan bir burgaç vardı. O da yükseldi, yükseldi ve gözden kayboldu.

Koşmaya devam ettim, yol yavaş yavaş eğimlenmeye başladı. Sonunda yamaç aşağı, rahat adımlarla ilerlemeye başladım. Yol aşağıya doğru parlak bir kurdele gibi uzanıyor ve çok uzakta gözden kayboluyordu. Ama biraz aşağıda bir başka parlak çizgiyle kesiştiğini görünce şaşırdım. Bu çizgiler sağımda ve solumda hızla soldular.

"Kavşaklara ilişkin özel talimat var mı?" diye sordum.

Henüz değil, diye yanıt verdi Frakir. *Tahminen bir karar noktası, ama oraya varıncaya kadar hangisini temel alacağını bilmenin yolu yok.*

Aşağıda yayılmış olan görüntü, engin ve gölgeli bir ovaya benziyordu, orada burada birkaç yalnız ışık noktası vardı, bazıları daimi, bazıları yanıp solan ışıklardı ve hiçbiri yerinden oynamıyordu. Ama yolum ve onu kesen yol dışında başka çizgi yoktu. Benim nefesim ve adımlarım dışında ses yoktu. Rüzgar yoktu, özel bazı kokular yoktu ve hava ısısı öyle ılıktı ki, fark edilmiyordu bile. Yine iki yanda karanlık şekiller vardı, ama onları araştırmak için bir arzu duymuyordum. Tek yapmak istediğim, ne tür bir iş sürmekte ise onu tamamlamak, defolup gitmek ve olabildiğince kısa zamanda kendi işlerime dönmekti.

Sonra düzensiz aralarla, yolun her iki yanında ışık benekleri belirmeye başladı, dalgalı, kaynaksız, lekeli, görünüp kaybolan benekler. Sanki yolun yanlarına tülden, benekli bir perde asılmıştı. Başta onları incelemek için

durmadım, ama belirsiz alanlar gittikçe azaldı ve yerini daha büyük ve daha büyük gölgeler aldı. Sanki bir ayar süreci sürüyordu ve tanıdık nesnelerin dış hatları gittikçe daha berraklaşıyordu: sandalyelerim, asalar, park etmiş arabalar, dükkan vitrinleri. Fazla zaman geçmeden bu tablolar arasında solgun renkler belirmeye başladı.

Bir tanesinin yanında durup baktım. Üzerine kar birikmiş kırmızı, 57 model bir Chevy'ydi, tanıdık görünüşlü bir park yerinde duruyordu. İlerledim ve uzandım.

Sol elim ve kolum solgun ışığa girince soldu. Sol çamurluğuna dokunmak için uzandım. Ardından belirsiz bir dokunma hissi ve hafif bir serinlik geldi. Elimi sağa hareket ettirdim ve karın birazını süpürdüm. Elimi çektiğim zaman üzerinde kar vardı. Manzara hemen solup karardı.

“Sol elimi bilinçli olarak kullandım," dedim, “sen bileğimde olduğun için. Orada ne vardı?"

Çok teşekkürler. Üzeri karla kaplı, kırmızı bir araba gibi görünüyordu.

“Benim zihnimden alınmış bir taklitti. Bu benim Polly Jackson resmim, gerçek boyutlarına getirilmiş."

O zaman işler daha da kötüleşiyor, Merle. Ben taklit olduğunu anlamadım.

"Sonuç?"

Onu yapan her neyse gittikçe iyileşiyor ya da güçleniyor. Ya da her ikisi birden.

"Lanet olsun," dedim ve dönüp koşmaya devam ettim.

Belki bir şey artık seni tamamen şaşırtabileceğini göstermek istiyordur.

“O zaman başardı," diye kabullendim. “Hey, Bir şey!" diye bağırdım. “Bunu duydun mu? Kazandın! Beni tamamen şaşırttın. Artık eve gidebilir miyim? Ama yapmaya çalıştığın başka bir şeyse, beceremedin! Anlatmaya çalıştığın şeyi tamamen gözden kaçırıyorum!"

Bunu izleyen sersemletici parıltı beni yola fırlattı ve uzun dakikalar boyunca kör olmama sebep oldu. Orada gergin, seğirerek yattım, ama bunu gök gürültüsü takip etmedi. Görüş alanım berraklaştığı ve kaslarım kasılmayı kestiği zaman birkaç adım önümde durmuş dev, asil bir şekil gördüm: Oberon.

Ama bu bir heykeldi, Amber'deki Ana Meydan'ın uzak ucundakinin benzeri, hatta belki aslı, çünkü yakından incelediğimde büyük adamın omuzlarında kuş pislikleri gördüm.

"Bu aslı mı, taklit mi?" dedim yüksek sesle.

Ben aslı derdim.,. diye yanıtladı Frakir.

Ağır ağır doğruldum.

“Bunun bir yanıt olduğunu anlıyorum," dedim. “Ama Ne demek olduğunu anlamıyorum,"

Dokunmak için uzandım ve bronz değil, çadır bezindenmiş gibi geldi elime. O anda perspektif hafifçe kaydı ve Ülkesinin Babası’nın normal boyutlarından büyük bir resmine dokunduğumu hissettim. Sonra sınırları dalgalanmaya başladı, soldu ve bunun da yanından geçtiğim puslu tablolardan biri olduğunu gördüm. Sonra dalgalanıp kayboldu.

“Pes ediyorum," dedim, biraz önce kapladığı alana yürüyerek. “Yanıtlar, sorulara sebep olan durumlardan daha kafa karıştırıcı."

Gölgelerin arasından geçtiğimize göre, bu her şeyin -bir yerde- gerçek olduğunun ifadesi olabilir mi?

"Sanırım. Ama bunu zaten biliyordum."

Ve her şeyin değişik şekillerde, değişik zamanlarda, değişik yerlerde gerçek olduğunun?

“Tamam, mesaj, söylediğin şey olabilir. Ama bir şeyin, senin için yeni olan ama başka her yerde oldukça eski bazı felsefi şeyleri anlatmak için bu kadar aşırıya kaçtığından kuşkuluyum. Özel bir sebep olmalı, hâlâ anlamadığım bir sebep."

O âna dek yanından geçtiğim resimler natürmorttu. Ama şimdi insanlar ve yaratıklar içeren bazıları belirmişti. Bunlarda hareket vardı. Bazıları vahşi, bazıları aşk dolu, bazıları kısaca evcil.

Evet, bir gelişme var gibi. Bir şeye varıyor olabilir.

“Sıçrayıp bana saldırdıkları zaman vardığımızı anlayacağım."

Kim bilir? Sanat eleştirmenliğinin karmaşık bir alan olduğunu anlıyorum.

Ama birbirini izleyen sahneler kısa zaman sonra soluyordu ve ben bir kez daha parlak yolumda koşarken yalnız kalıyordum. Kavşağa doğru alçalmaya devam eden hafif eğimden aşağı. Asıl ihtiyacım olan tavşan deliği mantığıyken Cheshire kedisi neredeydi?

Bir an, yaklaştığım kavşağı izliyordum. Bir göz kırpış sonra hâlâ kavşağı izliyordum, ama sahne değişmişti: Şimdi yakın sağ köşede bir lamba direği vardı. Altında gölgeli bir şekil durmuş, sigara içiyordu.

"Frakir, bunu nasıl yaptılar?" diye sordum.

Çok çabuk diye yanıt verdi.

"Titreşimler ne diyor?"

Sana odaklanmış, dikkatli. Henüz kötü bir amaç yok.

Yaklaşırken yavaşladım. Yol asfalt oldu, kenarında kenar taşları, ötesinde kaldırımlar. Sokaktan sağdaki kaldırıma çıktım. Üzerinde yürürken ıslak bir sis önümde esti, ışıkla aramda asılı kaldı. Daha da yavaşladım. Kısa süre sonra kaldırımın ıslandığını gördüm. Sanki binaların arasında yürürken adımlarım yankılanıyordu. O zamana kadar sis öyle yoğunlaşmıştı ki, binaların gerçekten yanımda olup olmadığını ayırt edemiyordum. Var gibiydi, çünkü bu kasvetli yerin içinde, orada burada koyu renk bölgeler vardı. Soğuk bir rüzgar sırtıma çarpmaya başladı, nem damlacıkları zaman zaman üzerime düşüyordu. Durdum. Pelerinimin yakasını kaldırdım. Hiç göremediğim bir yerden, çok yüksekten, bir uçağın hafif mırıltısı geldi. O geçip gittikten sonra yine yürümeye başladım. Sonra hafif ve boğuk, belki sokağın karşısından, yarı tanıdık bir melodi çalan piyanonun sesi geldi. Pelerinime sarındım. Sis döndü, yoğunlaştı.

Üç adım daha, sonra sis açıldı; kadın, sırtını lamba direğine dayamış, önümde duruyordu. Benden bir baş kısaydı, üzerinde bir trençkot ve siyah bir bere vardı. Saçları mürekkep gibi parlaktı. Sigarasını yere attı, yüksek topuklu, siyah deri ayakkabısının burnuyla ağır ağır ezdi. Bunu yaparken bacağının bir kısmını gördüm, biçimi mükemmeldi. Sonra ceketinin içinden yassı, gümüş bir kutu çıkardı. Üzerinde bir gül kabartması vardı. Kutuyu açtı, bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi, kutuyu kapatıp kaldırdı. Sonra, bana bakmadan,

"Ateşin var mı?" diye sordu.

Kibritim yoktu, ama böyle küçük bir şeyin beni engellemesine izin veremezdim.

“Elbette," dedim, elimi ağır ağır o narin hatlara uzatırken.

Boş olduğunu görmemesi için elimi hafifçe çevirmiştim. Parmak ucumdan bir kıvılcım çıkmasını ve sigaranın ucuna dokunmasını sağlayacak rehber sözcüğü söylerken elini kaldırdı, titremesini önlemek ister gibi benimkine dokundu. Ve gözlerini kaldırıp -iri, koyu mavi, uzun kirpikli- benimkilere dikti.

Sonra inledi, sigara düştü.

“Tanrım!" dedi ve kollarını boynuma doladı, bana yaslandı, ağlamaya başladı. “Corwin!" dedi. “Beni buldun! Sanki bir sonsuzluk geçti!"

Ona sıkıca sarıldım, konuşmak istemiyordum, onun mutluluğunu gerçeklik gibi pis bir şeyle bozmak istemiyordum. Gerçekliğin canı cehenneme. Saçlarını okşadım.

Uzun süre sonra çekildi, bana baktı. Bir an sonra bunun yalnızca bir benzerlik olduğunu, yalnızca görmek istediği şeyi gördüğünü fark edecekti. Bu yüzden, “Senin gibi bir kız böyle bir yerde ne yapıyor?" diye sordum.

Yumuşak sesle güldü.

“Bir yol buldun ha?" dedi ve sonra gözleri kısıldı. “Sen o..."

Başımı iki yana salladım.

"İçim elvermedi," dedim ona.

"Sen kimsin?" diye sordu, yarım adım gerilerken.

"Adım Merlin ve anlamadığım, delice bir arayıştayım."

“Amber," dedi yumuşak sesle, elleri hâlâ omuzlarımda. Başımı salladım.

“Seni tanımıyorum," dedi sonra. “Tanımam gerektiğini hissediyorum, ama... ben... tanımıyorum..."

Sonra yine yaklaştı ve başını göğsüme yasladı. Bir şey söyleyecek, açıklayacak oldum, ama bir parmağını dudaklarıma koydu.

“Henüz değil, şimdi olmaz, belki asla," dedi. “Bana söyleme. Lütfen başka bir şey söyleme. Ama bir Desen-hayaleti olup olmadığını sen bilmek zorundasın"

"Desen-hayaleti nedir?" dedim.

“Desen’in yarattığı bir eser. Üzerinde yürüyen herkesi kaydeder. Dilediği zaman içimizden birini, üzerinde yürüdüğümüz halimizle geri çağırabilir. Bizi dilediği gibi kullanır, dilediği yere gönderir, bir görev verir *bir geas* gibi. Bizi yok eder, sonra baştan yaratır."

"Bu tür şeyleri sık sık yapar mı?"

“Bilmiyorum. İradesini bilmiyorum, kendim dışındaki işlerini ise hiç." Sonra, “Sen bir hayalet değilsin! Ayırt edebiliyorum!" dedi aniden, elimi tutarak. “Ama sende farklı bir şey var. Amber kanından olanlardan farklı..."

“Öyle olmalı," diye yanıt verdim. “Soyum Amber’e olduğu kadar Kaos Sarayları’na da gider."

Elimi öpecekmiş gibi dudaklarına kaldırdı. Ama dudakları uzaklaştı, Brand’in talebiyle kendimi doğradığım yere gitti.

Sonra aklıma geldi: Amber kanı Desen-hayaletleri için özel bir cazibe içeriyordu.

Elimi çekmeye çalıştım, ama Amber gücüne de sahipti.

“Bazen içimde Kaos ateşleri akar," dedim. “Sana zarar verebilir."

Başını yavaşça kaldırıp gülümsedi. Ağzında kan vardı. Bakışlarımı indirdim ve bileğimin de kanla ıslanmış olduğunu gördüm.

“Amber kanının Desen üzerinde gücü vardır," diye başladı ve sis yuvarlandı, ayak bileklerinin çevresinde çalkalandı. “Hayır!" diye haykırdı sonra ve bir kez daha öne eğildi.

Burgaç dizlerine, kalçalarına yükseldi. Dişlerini bileğimde hissettim, yırtıyordu. Bu şeyle mücadele edecek büyü bilmiyordum, bu yüzden kolumu omuzlarına doladım ve saçlarını okşadım. Birkaç saniye sonra kollarımda çözüldü, kanlı bir sarmal oldu.

Dönerek benden uzaklaşırken “Sağa dön," diye feryat ettiğini duydum. Sigarası hâlâ kaldırımın üzerinde tütüyordu, kanım yanına damlıyordu.

Döndüm. Uzaklaştım. Gecenin ve sisin içinden, piyanonun benim zamanımdan önceden kalma bir melodiyi çalmakta olduğunu hafifçe duyabiliyordum.

Bölüm 6

Sağdaki yola girdim ve kanımın düştüğü her yerde gerçeklik birazcık eridi. Ama hızlı iyileşirim ve kısa süre sonra kanama durdu. Hatta fazla zaman geçmeden zonklama da kesildi.

Her tarafım kan oldu, patron.

"Ateş de olabilirdi," diye fikrimi söyledim.

Geride, taşların orada biraz da dağlandım.

"Buna üzüldüm. Neler olduğunu hâlâ anlamadın mı?"

Kastettiğin buysa, yeni talimat yok. Ama artık bunu nasıl yapacağımı bildiğime göre, düşünüyordum ve burası gittikçe daha büyüleyici oluyor. Mesela bütün bu Desen-hayaleti meselesi. Eğer Desen buraya doğrudan işleyemiyorsa, en azından ajan kullanabiliyor. Sence Logrus da aynısını yapmanın bir yolunu bulamaz mı?

"Sanırım bu mümkün."

Burada, gerçekliğin alt tarafında, gölgeler arasında, aralarında bir tür düello gerçekleşiyormuş izlenimine kapıldım. Ya en önce burası oluşmuşsa? Hatta Gölge'den bile önce? Ya en baştan beri, tuhaf bir metafizik yolla burada savaşıp duruyorlarsa?

"Savaşıyorlarsa ne olmuş?"

Bu, Gölge'yi sonradan üretilmiş bir şey, kutuplar arasındaki gerilimin yan ürünü yapıyor.

"Korkarım anlamadım, Frakir."

Ya Amber ve Kaos Sarayları yalnızca bu çatışma için ajan sağlamak üzere yaratıldıysa?"

"Ya bu fikir içine, son geliştirilmen sırasında Logrus tarafından konulduysa?"

Neden?

"Bana çatışmanın insanlardan daha önemli olduğunu düşündürmenin bir başka yolu. Taraf seçmem için bir başka baskı."

Kendimi kullanılmış hissetmiyorum.

"Senin de işaret ettiğin gibi, bu düşünme işinde yenisin. Ve oyunda bu kadar yeniyken, senin için oldukça kötü bir soyut düşünce çizgisi."

Öyle mi?

"Bana güvenebilirsin."

Bu bizi neyle baş başa bırakıyor?

"Yükseklerden, nahoş bir ilgiyle."

Burası onların savaş bölgesiyse, diline dikkat etsen iyi olur.

“İki aile için de bir yara. Anlamadığım bir sebepten, bu oyunda bana ihtiyaçları var. Tahammül edeceklerdir."

Yukarıda bir yerden gök gürültüsü duydum.

Ne demek istediğimi anlıyor musun?

"Blöf," diye yanıt verdim.

Kimin?

“Desen’in sanırım. Bu kısımda onun hayaletleri gerçekliğe hâkim gibi görünüyor."

Biliyor musun, bütün bunlar hakkında yanılıyor olabiliriz. Yalnızca körlemesine bir atış.

"Ben de karanlıktan körlemesine ateş edilmiş hissediyorum. İşte bu yüzden başkalarının kurallarıyla oynamayı reddediyorum."

Bir planın var mı?

“Gevşek kal. Ve 'öldür' dersem, yap. Nereye gidiyorsak gidelim"

Yine koşmaya başladım, sisi ve hayaletçilik oynayan hayaletleri, hayalet şehirde bıraktım. Karanlık arazide parlak yol, koşan ben, arazi beni değiştirmeye çalışırken, ters gölge kaydırma. Ve ileride bir alevlenme, daha fazla gök gürültüsü, önümde belirip kaybolan sanal sokak sahnesi.

Ve sonra sanki kendimle yarışıyormuşum gibi oldu, karanlık bir şekil parlak yola fırlamıştı. Bir şekilde, bunun gerçekten bir ayna etkisi olduğunu fark edinceye kadar. Sağımdaki şeklin hareketleri benimkileri taklit ediyordu; solumdan geçen sahneler diğerinin sağında tekrarlanıyordu.

Neler oluyor, Merle?

“Bilmiyorum," dedim. “Ama simgecilik, kinayeli öyküler ve süslü mecazi saçmalıklar havasında değilim. Eğer bu, yaşam kendinle yaptığın bir yarıştır, demekse, iğrenç bir şey. Eğer bu gösteriyi yöneten gerçekten basmakalıp Güçler değilse. Eğer öyleyse, bu beklenir bir şey. Sen ne düşünüyorsun?"

Hâlâ şimşek çarpmasına maruz kalma tehlikesi içinde olduğunu düşünüyorum.

Şimşek gelmedi, ama yansımam geldi. İmge etkisi daha önce tanık olduğum yol kenarı bölümlerinden daha uzun sürdü.

Onu görmezden gelmek, önemsememek üzereydim ki, yansımam hız kazanıp beni geçti.

Eyvah.

“Evet," diye onayladım, arayı kapatmak ve karanlık şeklin hızına ayak uydurmak için hızımı arttırdım.

Yetiştiğimde ancak birkaç metre paralel koştuk. Sonra o yine geçmeye başladı. Hızımı arttırdım ve onu bir kez daha yakaladım. Sonra, bir dürtüyle ciğerlerimi doldurdum, eğildim ve öne geçtim.

İkizim bunu bir süre sonra fark etti, hızlandı ve yaklaşmaya başladı. Kendimi daha da zorladım ve öndeki yerimi korudum. Ne için yarışıyorduk ki?

İleriye baktım. Uzakta patikanın genişlediği bir yer görebiliyordum. O noktada yolu kesen bir kurdele var gibiydi. Tamam. Her ne anlamı varsa, denemeye karar verdim.

Belki yüz metre kadar önde kaldım, sonra gölgem yine yetişmeye başladı. Biraz daha zorladım ve o kısalmış arayı bir süre korumayı başardım. Sonra o yine hareketlendi, kurdeleye kadar korumakta zorlanacağını tahmin ettiğim bir hızla yaklaştı. Yine de, insanın öğrenmek için durup seyredeceği bir şey değildi. Tüm gücümü akıttım. Koştum.

Orospu çocuğu bana yaklaştı, yaklaşmaya devam etti, yetişti, geçti, bir an sendeledi. O anda yanına yanaştım. Ama o şey bir kez daha gevşemedi. İlerlemekte olduğumuz o korkunç hızı korudu, fakat kalbim patlamadığı sürece durmaya hiç niyetim yoktu.

Neredeyse yan yana koşmaya devam ettik. İçimde bitişte kullanılacak bir enerji patlaması kalmış mıydı, bilmiyordum.

Biraz önde miydim, yan yana mıydık, yoksa biraz arkada mıydım, anlayamıyordum. Paralel parlak yollarda, o parıltılı çizgiye doğru koşarken aniden cam ara yüzey hissi kayboldu. İki dar görünüşlü yol, tek bir geniş yol oldu. Diğerinin kolları ve bacakları benimkinden farklı hareket ediyordu.

Son düzlüğe girerken birbirimize daha da yaklaştık. Sonunda, tanıyacak kadar yakın. Yanında koştuğum benim imgem değildi, çünkü onun saçları arkada dalgalanıyordu ve sol kulağının olmadığını gördüm.

Son bir hız patlaması yapabildim. Diğeri de aynısını yaptı.

Kurdeleye geldiğimizde birbirimize çok yakındık. İlk önce ben vardım sanırım, ama emin olamıyordum.

Kurdeleden geçtik, nefes nefese yere yıkıldık. Onu gözetim altında bulundurmak için hızla yuvarlandım, ama o orada sadece nefes nefese yatıp kaldı. Sağ elimi silahımın kabzasına koydum ve kulaklarımda uğuldayan kanın sesini dinledim.

Nefesimi biraz düzenledikten sonra, “Öyle koşabildiğini bilmiyordum, Jurt," dedim.

Kısa bir kahkaha attı.

"Benim hakkımda bilmediğim çok şey var, ağabey."

"Eminim," dedim.

Sonra elinin tersiyle alnını sildi ve Kolvir mağaralarında kaybettiği parmağın yerinde olduğunu gördüm. Ya bu farklı bir zaman çizgisindeki Jurt’tu, ya da...

"Ee, Julia nasıl?" diye sordum. “İyileşecek mi?"

"Julia mı?" dedi. “O da kim?"

"Pardon," dedim. “Sen yanlış Jurt’sun."

“Şimdi bu da Ne demek oluyor?" diye sordu, bir dirseğine dayanıp sağlam gözüyle dik dik bana bakarak.

"Gerçek Jurt, Amber Deseni’ne hiç yaklaşmadı..."

"Gerçek Jurt benim.'"

“Senin tüm parmakların tamam. O bir tanesini yeni kaybetti. Oradaydım."

Aniden bakışlarını kaçırdı.

“Sen bir Logrus-hayaleti olmalısın," diye devam ettim. “Desen’in çektiği numarayı yapıyor. Onu yürüyenleri kaydediyor."

"Olan... bu mu?" diye sordu. “Neden burada olduğumu... pek hatırlayamıyorum. Seninle yarışmak dışında."

“İddiaya girerim buradan önce en son hatırladığın şey Logrus’u yürümendir."

Gözlerime baktı. Başını salladı.

"Haklısın. Bunun anlamı ne?" diye sordu.

“Emin değilim," dedim. “Ama bazı fikirlerim var. Burası bir tür sonsuz Gölge altı. Desen ve Logrus için sınırdışı sayılıyor. Ama görünüşe göre ikisi de hayaletleri -biz yürürken yaptıkları kayıtlara dayalı, yapay kişiler- aracılığıyla buraya ulaşabiliyor..."

“Yani ben bir tür kayıttan başka bir şey değil miyim?" Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Biraz önce her şey harika görünüyordu.

Logrus’u yürümeyi başarmıştım. Gölge’nin tamamı ayaklarımın altına serilmişti." Şakaklarını ovaladı. Sonra, “Sen!" dedi tükürürcesine. “Bir şekilde, sırf senin yüzünden buraya getirildim. Seninle yarışmak için, bu yarışta üstünlüğünü kanıtlaman için."

"İyi bir iş çıkardın. Öyle koşabildiğini bilmiyordum."

“Senin kolejde koştuğunu öğrendiğimde çalışmaya başladım. Seni geçebilecek kadar iyi olmak istiyordum."

"Çok iyisin," diye onayladım.

“Ama sen olmasan bu lanet yerde olmayacaktım. Ya da..."

Dudağını çiğnedi. “Bu pek doğru değil, değil mi?" diye sordu.

"Hiçbir yerde olmayacaktım. Ben yalnızca bir kayıtım..." Sonra doğrudan bana baktı. “Ne kadar dayanıyoruz?" dedi. “Bir Logrus-hayaletinin ömrü nedir?"

“Hiçbir fikrim yok," dedim, “nasıl yaratılır, nasıl korunur. Ama birkaç Desen-hayaletiyle karşılaştım ve kanımın bir şekilde onları hayatta tuttuğu izlenimini edindim. Onlara biraz otonomi, Desen’e karşı bağımsızlık veriyor. Aralarında yalnızca -Brand- kan yerine ateş aldı ve çözüldü. Deirdre kan aldı, ama sonra alınıp götürüldü. Yeterince alabildi mi, bilmiyorum."

Başını iki yana salladı.

“İçimde bir his var -nereden geldiğini bilmiyorum- öyle bir şey benim için de işe yarabilirdi, Desen için kan, Logrus için ateş."

“Kanımın hangi bölgelerde uçuşkan olduğunu bilmiyorum," dedim.

“Burada alevlenir," diye yanıt verdi. “Kimin hâkim olduğuna bağlı. Ben biliyor gibiyim. Nasıl, bilmiyorum."

"O zaman neden Brand Logrus bölgesinde ortaya çıktı?"

Sırıttı.

“Belki Desen bir tür çökertme planı için bir haini kullanmıştır. Ya da belki Brand kendi başına bir şey becermeye çalışmıştır. Desen’e kazık atmak gibi."

“Bu karakterine uyar," diye kabul ettim, nefesim sonunda yavaşlarken.

Çizmemden Kaos hançerimi çıkardım, sol önkolumu kestim, ateş fışkırttığını gördüm ve ona uzattım.

“Çabuk! Alabiliyorsan al!" diye haykırdım. “Logrus seni geri çağırmadan önce!"

Kolumu yakaladı ve benden fışkıran ateşi sanki içine çekti. Bakışlarımı indirdiğim zaman ayaklarının, sonra bacaklarının saydamlaştığını gördüm. Logrus onu geri çağırmak için harekete geçmiş gibiydi, tıpkı Desen'in Deirdre'ye yaptığı gibi.

Bacakları olan pusun içinde alev alev burgaçların döndüğünü gördüm. Sonra, aniden söndüler ve bacaklarının dış hatları bir kez daha görünür oldu. Benden uçuşkan kan çekmeye devam etti, ama artık, Deirdre'nin yaptığı gibi yaradan doğrudan içmekte olduğu alevleri göremiyordum. Bacakları katılaşmaya başladı.

"Sabitleşiyorsun," dedim. "Daha fazla al."

Bir şey sağ böbreğime çarptı, irkilerek uzaklaştım, düşerken döndüm. Yanımda uzun, esmer bir adam duruyor, bana indirdiği çizmesini geri çekiyordu. Yeşil pantolonu, siyah gömleği, başına dolanmış yeşil bir mendili vardı.

"Ne sapıkça şey bu?" diye sordu. "Hem de kutsal bir noktada?"

Dizlerimin üstüne çöktüm, doğruldum, sağ kolum kıvrıldı, bileğim döndü, kalçamdaki hançeri kavradı. Sol kolumu kaldırıp hançeri uzattım. Artık en son yaramdan ateş değil kan akıyordu.

"Seni ilgilendirmez," dedim, sonra doğrulurken, emin olduğumdan adını ekledim, "Caine."

Gülümsedi, eğildi, elleri çaprazlandı ve ayrıldı. Kolları kavuşurken elleri boştu, ama ayrılırken sağında bir hançer vardı.

Sol önkoluna, o şişkin yenin altına bağlanmış bir kından gelmiş olmalıydı. Hızlı yapabilmek için bu hareketi çok çalışmış olmalıydı. Caine ve hançerler hakkında işittiğim şeyleri hatırlamaya çalıştım, sonra hatırlamamış olmayı diledim. Usta bir hançer dövüşçüsüydü. Lanet olsun.

"Bana karşı avantajlısın," dedi. "Tanıdık geliyorsun, ama tanıştığımızı sanmıyorum."

"Merlin," dedim. "Corwin'in oğlu."

Ağır ağır çevremde dönmeye başlamıştı, ama durdu.

"Buna inanmayı güç bulursam beni affet."

"Dilediğine inan. Doğru."

"Ya şu diğeri. Adı Jurt, değil mi?"

Ayağa kalkmış olan kardeşimi işaret etti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak durdu, gözlerini kıstı.

"Ben emin değilim," dedi sonra.

“Ben biliyorum," dedim ona. “Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalış."

İki adım geriledi. Sonra, tam ben fark ettiğim ve “Jurt! Dikkat et!" diye bağırdığım an haykırdı, “İşte o!"

Jurt döndü ve kaçtı. Hançeri fırlattım. Bu her zaman yapılacak en kötü şeydir, ama bir kılıcım vardı ve Caine bana ulaşmadan önce kılıç Caine’e ulaşabilirdi.

Jurt hâlâ hızlıydı ve anında gözden kayboldu. Hançer, şaşırtıcı bir biçimde, ilk önce Caine’in sağ omzuna çarptı, belki iki santim kadar kasa saplandı. Sonra, o bana dönemeden, bedeni bir düzine farklı yöne doğru patladı, her tür insanlık işaretini bir anda emen bir dizi burgaç fışkırttı, burgaçlar birbirlerinin çevresinde dönerken tiz bir ıslık sesi çıkardılar, ikisi daha büyük bir varlığa birleşerek irileşti, sonra hızla diğerlerini de emdi ve her birleşmeyle ses daha da alçaldı. Sonunda tek bir burgaç kaldı. Bir an bana doğru sallandı, sonra gökyüzüne fırladı ve parçalandı. Hançer bana doğru fırlamış, bir adım sağıma inmişti. Hançeri aldığım zaman ılık olduğunu, ben çizmeme sokmadan önce birkaç saniye hafifçe vızıldadığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordu Jurt geri dönüp yaklaşırken.

“Görünüşe göre Desen-hayaletleri Saraylar’dan gelen silahlara şiddetli tepki veriyor," dedim.

"El altında olması iyi oldu. Ama neden bana öyle saldırdı?"

“Sanırım Desen onu senin otonomi kazanmanı önlemek için gönderdi. Ya da otonomi kazanmışsan, yok etmek için. Diğer tarafın ajanlarının bu yerde güç ve bağımsızlık kazanmasını istemediğini hissediyorum."

“Ama ben tehdit değilim ki. Kendim dışında kimsenin tarafında değilim. Ben yalnızca buradan çıkıp gitmek ve kendi işime bakmak istiyorum."

"Belki de bu başlı başına bir tehdit içeriyordur."

"Nasıl?" diye sordu.

“Sıra dışı geçmişinle bağımsız ajan olarak neler yapabileceğini kim bilir - olan bitenlerin ışığında? Güçlerin dengesini bozabilirsin. Yöneticilerin sokaklara saçılmasını istemediği bilgilere sahip olabilirsin. Çingene güvesi olabilirsin. Laboratuvardan kaçtığı zaman kimse çevreye nasıl bir etkisi olacağını bilmiyordu. Sen..."

“Yeter!" Beni susturmak için elini kaldırdı. “Bunların hiçbiri umurumda değil. Gitmeme izin verirlerse ve beni rahat bırakırlarsa, onların yoluna çıkmam."

"İkna etmen gereken ben değilim," dedim ona.

Bir an bana baktı. Sonra döndü, tam bir çember çizdi. Yolun aydınlığının ötesinde tek görebildiğim karanlıktı, ama o şeye hitaben yüksek sesle bağırdı, “Beni duyuyor musunuz? Bunların hiçbirine bulaşmak istemiyorum. Yalnızca gitmek istiyorum. Yaşa ve yaşat, biliyorsunuz. Bu size de uyar mı?"

Uzandım, bileğini yakaladım ve kendime doğru çektim.

Bunu yaptım, çünkü başının üzerinde küçük, hayalet bir Logrus İmgesi benzerinin şekillenmeye başladığını görmüştüm.

Bir an sonra, bir şimşek gibi çakarak, kırbaç şaklaması gibi bir ses eşliğinde indi, biraz önce durduğu boşluktan geçti, yok olurken yolda bir yokluk açtı.

“Sanırım istifa etmek o kadar kolay olmayacak," dedi. Yukarıya baktı. “Bunlardan bir başkasını hazırlıyor olabilir. Her an, en beklenmedik anda yine saldırabilir."

“Tıpkı gerçek hayat gibi," diye kabul ettim. “Ama bence sen bunu bir uyarı olarak kabul et ve bırak gitsin. Buraya ulaşmakta güçlük çekiyorlar. Daha da önemlisi, bu benim arayışım olduğuna göre, bana yardım mı edeceksin, beni engelleyecek misin, bu konuda bir kararın var mı?"

“Şimdi sen bahsedince hatırladım," dedi, “orada seninle yarışacaktım, sonra dövüşecektik, sonra bir şey daha vardı."

"Şimdiki duyguların ne?"

“Asla iyi geçinemedik. Ama bu şekilde kullanılma fikrinden de pek hoşlanmadım."

“Ben bu oyunda yolumu bulana ve buradan çıkana kadar ateşkes yapmaya var mısın?"

"Benim çıkarım ne olacak?" diye sordu.

“Bu lanet yerden çıkmanın yolunu bulacağım, Jurt. Sen de gelir, bana yardım edersin -ya da en azından yoluma çıkmazsın- ben de giderken seni yanımda götürürüm."

Güldü.

“Buradan çıkış yolu olduğundan emin değilim," dedi,

"Güçler bizi serbest bırakmadığı sürece."

“O zaman kaybedecek bir şeyin yok," dedim ona “ve muhtemelen denerken ölmemi izlersin."

“Gerçekten de iki tür büyüyü de biliyor musun -Desen’in ve Logrus’unkileri?" diye sordu.

"Evet. Ama Logrus’ta daha iyiyim."

"Kaynağına karşı ikisini de kullanabilir misin?"

“Bu çok ilginç bir metafizik nokta ve yanıtı bilmiyorum," dedim, “öğreneceğimden de emin değilim. Burada Güçleri çağırmak tehlikeli. Bu yüzden elimde yalnızca daha önceden hazırladığım birkaç büyü var. Bizi buradan çıkaracak şeyin büyü olduğunu sanmıyorum."

"O zaman ne?"

“Emin değilim. Ama bu yolun sonuna varıncaya kadar tamamen anlayacağımı sanmıyorum."

“Eh, lanet olsun, bilmiyorum. Burası zamanımı harcayacak en sağlıklı yermiş gibi gelmiyor bana. Diğer yandan, ya benim gibi bir şeyin var olabileceği tek yerse? Ya bana bir kapı bulduğunda ve ben eşiği aştığımda eriyip gidersem?"

“Desen-hayaletleri Gölge’de hüküm sürebiliyorsa, sanırım sen de yapabilirsin. Dworkin ve Oberon hayaletleri ben buraya gelmeden önce dışarıda beni ziyaret ettiler."

"Bu cesaret verici. Sen olsan dener miydin?"

"Hayatın üzerine iddiaya girebilirsin."

Homurdandı.

“Anladım. Bir süre seninle gelip ne olduğunu göreceğim. Yardım etmeye söz vermiyorum, ama seni engellemeyeceğim de."

Elimi uzattım, ama başını iki yana salladı.

“Anlık duygulara kapılmayalım," dedi bana. “El sıkışmadan sözüme inanmayacaksan, el sıkıştığımızda da inanmazsın, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ve seninle el sıkışmak için büyük bir arzu duymuyorum."

“İstediğim için üzgünüm," dedim. “Ama neden olduğunu söylemende sakınca var mı? Hep merak etmişimdir."

Omuzlarını silkti.

"Neden hep bir sebep olmak zorunda?" dedi.

"Alternatifi mantıksızlık," diye yanıt verdim.

"Ya da mahremiyet," dedi, dönerek.

Bir kez daha yolda yürümeye başladım. Kısa süre sonra Jurt bana katıldı. Uzun süre sessizlik içinde yürüdük. Bir gün çenemi tutmayı ya da öndeyken bırakmayı öğreneceğim. İkisi de aynı.

Yol bir süre düz ilerledi, ama sonra kaybolur gibi oldu.

Kaybolduğu noktaya ulaştığımızda nedenini gördüm: Yol alçak bir çıkıntının arkasına kıvrılıyordu. Bu kıvrımı takip ettik ve kısa süre sonra bir başkasıyla karşılaştık. Sonra düzenli bir zikzak dizisine girdik, oldukça dik bir inişte olduğumuzu çabucak fark ettik. Bu dönüşlü yolda ilerlerken, aniden mesafenin ortasında asılı parlak bir eğri gördüm. Jurt elini kaldırıp işaret etti ve “Ne...?" diye başladı, ama tam o sırada bunun yükselmekte olan yolumuzun bir parçası olduğu belli oldu.

Bunun üzerine, o anda durumu anladım ve dev bir çukura benzeyen bir şeye inmekte olduğumuzu fark ettim. Hava epey serinlemiş gibiydi.

İnmeye devam ettik ve bir süre sonra soğuk ve nemli bir şey elimin üstüne dokundu. Bakışlarımı indirdiğim zaman bizi çevreleyen alaca karanlık parıltıda bir kar tanesinin erimekte olduğunu gördüm. Birkaç dakika sonra daha fazlası esip geçti. Bundan bir süre sonra çok aşağıda daha geniş bir parlaklık gördük.

Bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum, diye zihnimde zonkladı Frakir.

Teşekkürler, diye güçlü bir düşünceyle ona karşılık verdim,

Jurt’u, varlığından haberdar etmemeye karar vererek.

Aşağı. İndik, indik ve dolandık. Geri. İleri geri. Isı düşmeye devam etti. Kar taneleri uçuştu. İnmekte olduğumuz duvardaki kaya dizileri pırıldamaya başladı.

Tuhaf, kayana kadar ne olduğunu anlamadım.

“Buz!" dedi Jurt aniden. Devrilecek gibi oldu, bir taşa tutunarak dengesini sağladı.

Uzak bir iç çekiş duyuldu, yaklaşarak büyüdü, büyüdü.

Muazzam bir esintiyle bize ulaşıncaya kadar rüzgar olduğunu anlamadık. Ve soğuktu. Bir buz çağı soluğu nefesi gibi esip geçti, korunmak için yakamı kaldırdım. İnişimize devam ederken bizi takip etti.

Dibe ulaştığımızda hava çok soğumuştu ve basamaklar ya tamamen buzla kaplanmış, ya da buzdan oyulmuştu. Rüzgar tekdüze, yaslı bir inlemeyle devam ediyordu ve kar ya da buz taneleri gelip geçiyordu.

"Berbat bir hava!" diye hırladı Jurt, dişleri takırdayarak.

“Hayaletlerin dünyevi olaylardan etkilendiklerini sanmıyordum," dedim.

“Hayaletmiş, lanet olsun!" dedi. “Her zaman hissettiğim gibi hissediyorum. İnsan, beni baştan aşağı giyinmiş biçimde, yoluna çıkaran şeyin en azından bu ihtimali de hesaplamış olmasını bekliyor.

“Ve burası o kadar da dünyevi değil," diye ekledi. “Bizim bir yere varmamızı istiyorlar, bir kısa yol sağlayabilirlerdi. Oysa bu durumda gideceğimiz yere ulaştığımızda hasarlı mal olacağız."

“Desen ya da Logrus’un burada o kadar fazla güce sahip olduğunu sanmıyorum," dedim ona. “Yolumuzdan tamamen çekilmelerini tercih ederdim."

Yol parıl parıl bir düzlüğün ötesinde yukarı tırmanıyordu. Düzlük o kadar engebesiz, o kadar parlaktı ki, tamamen buzdan oluştuğundan korktum. Haksız sayılmazdım.

“Kaygan görünüyor," dedi Jurt. “Ayaklarımın şekillerini değiştirip daha geniş yapacağım."

“Çizmelerini mahveder ve seni soğuk ayaklarla baş başa bırakır," dedim. “Neden ağırlığının bir kısmını aşağı kaydırıp ağırlık merkezini alçaltmıyorsun?"

“Hep bir yanıtın var, değil mi," diye başladı asık suratla. Sonra, “Ama bu sefer haklısın," diye bitirdi.

O kısalarak daha bodurlaşırken birkaç dakika orada durduk.

"Sen şekil değiştirmeyecek misin?" diye sordu.

“Merkezimi koruma konusunda şansımı deneyeceğim. Bu şekilde daha hızlı hareket edebilirim," dedim.

"O şekilde kıçının üzerine de düşebilirsin."

"Göreceğiz."

Yürümeye başladık. Dengemizi koruduk. İndiğimiz duvardan uzaklaşınca rüzgar güçlendi. Ama buzlu yolumuzun yüzeyi uzaktan göründüğü kadar kaygan değildi. Üzerinde küçük dalgalar ve çentikler vardı, biraz sürtünme sağlamak için yeterliydi. Hava ciğerlerimi yakıyordu; kar taneleri yolumuzun üzerinde dış merkezli şeytan kuleleri gibi dönüyordu. Yoldan mavimsi bir parıltı yayılıyor, yaklaşan tanelere renk veriyordu.

Belki sekiz yüz metre yürüdükten sonra yeni bir hayaletimsi imge dizisi başladı. İlki, kilisede, bir zırh yığınının üzerine yayılmış bana aitti; ikincisi, lamba direğinin altında saatine bakan Deirdre.

“Ne?" diye sordu Jurt, imgeler saniyeler içinde gelip giderken.

“Onları ilk gördüğümde anlamadım ve hâlâ bilmiyorum," diye yanıt verdim, “ama yarışımıza ilk başladığımızda seni de onlardan biri sandım. Gelişigüzel, benim anlayabildiğim bir sebep olmadan gelip gidiyorlar."

Sonraki bir yemek odasıydı, masanın üzerinde bir çiçek kasesi vardı. Odada kimse yoktu. Gelip geçti...

Hayır. Tam olarak değil. Gitti, ama çiçekler orada, buzun üzerinde kaldı. Durdum, sonra onlara doğru yürüdüm.

Merle, yoldan ayrılmak konusunda emin değilim...

Ah. Lanet olsun, diye karşılık verdim, bana buraya geldiğim Stonehenge benzeri alanı hatırlatan düz bir buz kütüğüne doğru yürüyerek. Dibinde yersiz renk parıltıları vardı.

Bir sürü çiçek vardı. Değişik türlerden güller. Eğilip birini aldım. Neredeyse gümüş rengiydi...

Tanıdık bir sesin, “Burada ne yapıyorsun, sevgili oğlum?" dediğini duydum.

Hemen doğruldum, buz bloğunun arkasından çıkan uzun boylu, karanlık şeklin bana hitap etmediğini gördüm. Gülümseyerek Jurt’e başını sallıyordu.

“Aptalca bir girişim olduğundan eminim," diye yanıtladı Jurt.

“Ve aptal da bu olmalı," diye karşılık verdi diğeri, “o lanet çiçeği koparan. Amber’in gümüş gülü, Lord Corwin’indi sanırım. Selam, Merlin. Babanı mı arıyorsun?"

Hep pelerinimin iç tarafında bulundurduğum yedek çengelli iğnelerden birini aldım. Onu kullanarak gülü göğsüme taktım. Konuşan Lord Borel’di, kraliyet Swayvill Ailesi’nin dükü ve söylentiye göre uzun zaman önce annemin âşıklarından biri. Aynı zamanda Saraylar'daki en öldürücü kılıç ustasıydı.

Babamı, Benedict’i ya da Eric’i öldürmek, yıllarca en büyük saplantısı olmuştu. Ne yazık ki, babamın acelesi olduğu bir anda Corwin’le karşılaşmıştı ve hiç kılıç çarpıştırmamışlardı. Babam onu enayi durumuna düşürmüş, teknik olarak dürüst bir dövüş sayılmayacağına inandığını bir şekilde öldürmüştü. Aslında bu bence sorun değildi. Adamdan zaten hiç hoşlanmamıştım.

"Sen ölüsün, Borel. Bunu biliyor muydun?" dedim ona. "Yalnızca Logrus’u yürüdüğün gün olduğun adamın hayaletisin. Dışarıda, gerçek

dünyada artık Lord Borel yok. Neden, bilmek ister misin? Çünkü Corwin seni Desendüşüşü Savaşı'nda öldürdü."

"Yalan söylüyorsun, seni küçük pislik!" dedi bana.

"Ah, hayır," dedi Jurt. "Gerçekten de ölüsün. Tepelenmişsin, diye duydum. Ama Corwin'in yaptığını bilmiyordum."

"O yaptı," dedim.

Adam bakışlarını kaçırdı, çenesindeki kasların kasılıp gevşediğini, kasılıp gevşediğini gördüm.

"Ve burası bir tür öbür dünya mı?" diye sordu bir süre sonra, bakışlarını kaçırmaya devam ederek.

"Sanırım öyle diyebilirsin," dedim.

"Burada yine ölebilir miyiz?"

"Sanırım," dedim.

"O da ne?"

Bakışları aniden yere indi ve ben de takip ettim. Yakında, buzun üzerinde bir şey duruyordu, ona doğru bir adım attım.

"Bir kol," dedim. "Bir insan kolu."

"Burada ne yapıyor?" diye sordu Jurt, yaklaşıp tekmeleyerek.

Kolun hareketi buzun üzerinde durmadığını, buzun içinden çıktığını gösterdi. Aslında, Jurt tekmeledikten sonra seğirdi, kasılmaya devam etti. Sonra biraz uzakta, bacağa benzeyen bir başka şey fark ettim. Daha uzakta, bir omuza takılı bir kol, bir el...

"Bir yamyamın derin dondurucusu," diye fikir yürüttüm.

Jurt güldü.

"O zaman sen de ölüsün," dedi Borel.

"Yok," diye yanıt verdim, "ben gerçeğim. Yalnızca çok, çok daha iyi bir yere giderken buradan geçiyordum."

"Ya Jurt?"

"Jurt hem fiziksel, hem teolojik olarak ilginç bir sorun," diye açıkladım. "O tuhaf bir çift yerdelik yaşıyor."

"Bundan zevk aldığımı söyleyemem," diye düşüncesini açıkladı Jurt. "Ama alternatifini düşününce, sanırım burada olduğuma memnunum."

"İşte bu yıllardır Saraylar'da harikalar yaratan olumlu düşünce tarzı," dedim. Jurt yine güldü.

Unutması kolay olmayan metalik iç çekme sesini duydum.

Borel bana arkadan saldırmayı düşünüyorsa, zamanında kılıcımı çekmeyi, dönmeyi ve savuşturmayı başaramayacağımı biliyordum. Diğer yandan, iş adam öldürmeye gelince, resmiyetin gerektirdiği her şeyi yerine getirmekle övünürdü. Hep adil oynardı, çünkü o kadar iyiydi ki, zaten hiç kaybetmezdi. Sanırım ünü açısından doğrusu da buydu. Beni arkadan tehdit etmiş gibi davranarak onu sinirlendirmek için ellerimi hemen kaldırdım.

Görünmez kal, Frakir. Dönüp bileğimi savurduğumda git. Vardığın zaman ona yapış ve gırtlağına sürün. Oraya vardığında ne yapacağını biliyordun.

Tamam, patron, diye yanıtladı Frakir.

"Kılıcını çek ve dön, Merle."

"Bana pek adil gelmiyor, Borel," dedim.

“Beni uygunsuz bir şey yapmakla suçlamaya cesaret mi ediyorsun?" dedi.

“Neyin peşinde olduğunu göremediğimden bilmesi güç," diye yanıtladım.

"O zaman silahını çek ve dön."

"Dönüyorum," dedim. “Ama silahıma dokunmayacağım."

Hızla, bileğimi savurarak döndüm, Frakir’in gittiğini hissettim. Ben bunu yaparken ayaklarım kaydı. Çok kaygan bir buz parçasının üzerinde hızla hareket etmiştim. Kendime hâkim olurken bir gölgenin yerime kaydığını hissettim. Başımı kaldırdığımda, sağ gözümden on beş santim ötede Borel’in kılıcının ucunu gördüm.

"Ağır ağır kalk," dedi ve dediğini yaptım.

"Şimdi silahını çek," diye emretti.

"Ya reddedersem?" diye sordum, zaman kazanarak.

“Centilmen diye adlandırılmaya değmeyeceğini kanıtlarsın ve ben de buna göre davranırım."

"Yine de bana saldırarak mı?" diye sordum.

"Kurallar buna izin veriyor," dedi.

“Al da kurallarını bir yerine sok," diye yanıt verdim. Sağ ayağımı sol ayağımın altına aldım ve kılıcımı çekerek geriye doğru sıçradım, gardımı aldım.

O anda üstüme çullandı. Onun arkasından çıktığı iri buz kütlesinin yanından geçerek geriledim. Durup adamla teknik değiş tokuşu yapmaya niyetim yoktu, özellikle de saldırılarının hızını gördükten sonra. Gerilerken

onları savuşturmak çok daha az çaba gerektiriyordu. Ama kılıcımda yanlış bir şey vardı ve çabucak tarayınca ne olduğunu anladım. Benim kılıcım değildi.

Yoldan ışıyan ve buzdan yansıyan aydınlıkta, kılıcın çeliğine işlenmiş kıvrımları gördüm. Bildiğim kadarıyla buna benzeyen tek bir kılıç vardı ve onu çok az bir zaman önce, babamın eli olabilecek şeyde görmüştüm. Önümde hareket eden Grayswandir'di. Bu ironi karşısında gülümsediğimi hissettim.

Gerçek Lord Borel'i öldüren silah buydu.

"Kendi korkaklığına mı gülümsüyorsun?" diye sordu adam. "Dur ve savaş, piç kurusu!"

Onun önerisine yanıtmışçasına, gerileme hareketimin engellendiğini hissettim. Ama bakışlarımı hızla aşağı indirdiğimde biçilmedim, çünkü Borel'in yüz ifadesinden saldırganıma da benzer bir şey olduğunu anladım.

Bileklerimiz buzdan çıkan sayısız el tarafından yakalanmış, sıkı sıkı tutuluyordu. Ve gülümseme sırası Borel'e gelmişti, çünkü o bana doğru atılamasa da, ben de artık çekilemiyordum. Bu da...

Kılıcı öne çaktı ve ben savuşturup saldırdım. O savuşturdu ve yanıltmaca yaptı. Sonra yine saldırdı. Karşılık ver. Yeniden savuştur... Hayır, yanıltmacaymış. Saldır. Yanıltmaca. Yine yanıltmaca. Saldır...

Beyaz ve sert bir şey omzunun üzerinden geçip alnıma çarptı. Geriledim, ama eller yere yıkılmamı engelledi. Ama eğilmem iyi olmuştu, aksi halde darbesi karaciğerimi delecekti. Reflekslerim ya da Grayswandir'de olduğunu işittiğim büyü sayesinde dizlerim bükülürken kolum öne fırladı. Kılıcın bir şeye çarptığını hissettim, fakat o tarafa bakmıyordum ve Borel'in şaşkın bir homurtu çıkardığını, sonra küfrettiğini duydum. Sonra Jurt de kendine has bir küfür savurdu. Görüş alanımın dışındaydı.

Sonra, ben bacaklarımı gerip, dengemi kurarak, kafamı kesecek bir darbeyi savuşturup doğrulmaya başlarken parlak bir parıltı oldu. O zaman Borel'in önkolunu kesmeyi başardığımı ve yaradan ateş fışkırdığını gördüm. Bedeni parlamaya, dış hatları bulanıklaşmaya başladı.

"Beni alt etmeni sağlayan beceri değildi!" diye haykırdı.

Omuzlarımı silktim.

"Zaten bu da Kış Olimpiyatları değil," dedim ona.

Kılıçtaki eli pozisyon değiştirdi, kolunu arkaya atıp silahı bana doğru savurdu. Bir kıvılcım kulesi halinde çözülmeden ve yukarıya çekilip gözden

kaybolmadan hemen önce.

Kılıcı savuşturdum, solumdan geçti ve buza kısmen saplanıp, Arthur efsanesinin İskandinav uyarlaması gibi titreyerek orada kaldı. Jurt bana doğru koştu, ayak bileklerimi tutan elleri, beni bırakıncaya kadar tekmeledi ve gözlerini kısarak alnıma baktı.

Bir şeyin üzerime düştüğünü hissettim.

Affedersin, patron. Adamın dizine indim. Boğazına vardığımda zaten alev almıştı, dedi Frakir.

Sonu iyi oldu ya, diye yanıtladım. *Yanmadın, değil mi?*

Isıyı hissetmedim bile.

“Sana o buz parçası ile vurduğum için üzgünüm," dedi Jurt. "Borel’e nişanlamıştım."

El dolu düzlükten uzaklaştım, yola yöneldim.

“Dolaylı olarak faydası oldu," dedim, ama teşekkür etme ihtiyacı hissetmedim. Gerçekten nereye nişanladığını nasıl bilebilirdim ki? Arkama baktığımda Jurt’un tekmelediği ellerin çoğu bize hareket çekmekteydi.

Neden Grayswandir’i taşıyordum? Başka bir silah bir Logrus-hayaletini bu denli etkiler miydi? O zaman, beni buraya getiren gerçekten babam mıydı? Ve bu silahın verebileceği fazladan desteğe ihtiyacım olabileceğini mi düşünmüştü? Öyle olduğunu düşünmek istiyordum, onun bir Desen-hayaletinden fazlası olduğuna. Ve bu doğruysa, bu işlerdeki rolünü merak ediyordum. Bütün bunlar hakkında ne biliyordu? Ve hangi taraftaydı?

Biz yolda ilerlerken rüzgarlar dindi; gördüğümüz kollar yalnızca yolumuzu aydınlatan meşaleler tutuyordu. Uzak yamaca kadar. O donmuş yerden geçerken başka tatsızlık olmadı.

“Bana anlattıklarına ve gördüklerime dayanarak," dedi Jurt, "bu yolculuğun sponsoru Desen, bileti kesmeye çalışan da Logrus’muş gibi geliyor bana."

O sırada buz birkaç yerde çatladı. Çatlaklar her yönden bize doğru hızla aktı. Ama yola yaklaştıklarında yavaşladılar ve ilk defa, yolun düzlükten yükselmiş olduğunu fark etmeme sebep oldular. Artık bir tür köprünün üzerinde yürüyorduk ve buz yanlarda zararsızca çatırdıyordu.

“İşte böyle," diye yorumladı Jurt elini sallayarak. “Hem, nasıl oldu da bu pisliğe bulaştın?"

"Her şey 30 Nisan’da başladı," diye başladım.

Bölüm 7

Biz duvara ulaşıp tırmanmaya başladığımızda kolların bazıları bize güle güle dercesine sallanıyor gibiydi. Jurt onlara nanik yaptı.

“Bu yerden kaçmak istediğim için beni suçlayabilir misin?" diye sordu.

"Hiç suçlayamam," diye yanıt verdim.

“Bana verdiğin kan gerçekten de beni Logrus’un kontrolünden kurtardıysa, belki belirsiz bir süre için burada yaşayabilirim."

"Olası görünüyor."

“İşte bu yüzden neden sana değil Borel’e buz attığımı anlamalısın. Senin ondan daha akıllı olduğun ve bir çıkış yolu bulabileceğin gerçeğine ek olarak, o da Logrus’un yaratıklarından biriydi ve ihtiyaç durumunda yeterince ateşi olmayacaktı."

“Bu benim de aklıma geldi," dedim, tahmin ettiğim bir başka olasılığı kendime saklayarak ve kendimi vazgeçilmez kılarak. “Ama neye varmaya çalışıyorsun?"

“Söylemeye çalıştığım şu: Giderken beni arkada bırakmaman için sana elimden gelen yardımı yapacağını. Daha önce hiç anlaşamadığımızı biliyorum, ama sen de razıysan, bunu bir kenara bırakmaya razıyım."

“Ben hep razıydım," dedim. “Tüm kavgalarımızı başlatan ve başımı devamlı belaya sokan hep sen oldun."

Gülümsedi.

“Hiç yapmadım ve bir daha yapmayacağım," dedi “Evet, tamam, haklısın. Senden hoşlanmıyordum ve belki hâlâ hoşlanmıyorum. Ama bu şekilde birbirimize ihtiyacımız varken işini zorlaştırmayacağım."

“Benim gördüğüm şekliyle, senin bana çok daha fazla ihtiyacın var."

“Buna itiraz edemem ve seni bana güvenmeye zorlayamam," dedi. “Keşke yapabilseydim." O sözlerini tamamlamadan biraz daha tırmandık. Hava bir parça daha ısınmış gibiydi. “Ama bir de şu açıdan bak," diye devam etti sonunda, “kardeşin Jurt’e benziyorum ve bir zamanlar olduğu kişiyi temsil ediyor gibiyim -yakın, ama tam olarak değil. Yarışımızla beraber bu modelden farklılaşmaya başladım. Benim koşullarım bana özgü ve bağımsızlığımı kazandığımdan beri istikrarlı düşünüyorum. Gerçek Jurt benim bilmediğim şeyler biliyor ve benim sahip olmadığım güçlere sahip.

Ama Logrus’u yürüdüğü zamana kadar olan anılarına sahibim ve nasıl düşündüğü konusunda ikinci otorite bendim. Şimdi, eğer belirttiğin gibi büyük bir tehdit haline geldiyse, onun hareketlerini tahmin etmek konusunda beni oldukça faydalı bulabilirsin."

“Haklı olabilirsin," diye kabul ettim. “Elbette, ikiniz güçlerinizi birleştirmediğiniz sürece."

Başını iki yana salladı.

“Bana güvenmezdi," dedi, “ben de ona güvenmezdim. Bunu ikimiz de riskli bulurduk. Bir tür iç gözlem meselesi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu, ikinizin de güvenilir olmadığı anlamına geliyor."

Alnı kırıştı; sonra başını salladı.

"Evet, sanırım öyle," dedi.

"O zaman ben neden sana güveneyim?"

“Şu anda beni hayalarımdan yakaladığın için. Daha sonra, çok faydalı olacağım için."

Birkaç dakika daha tırmandıktan sonra konuştum, “Senin hakkında beni en çok rahatsız eden şey, Jurt’un Logrus’u yürümesinin üzerinden o kadar da çok zaman geçmemiş olması. En sevmediğim akrabamın daha yaşlı ve daha ılımlı bir uyarlaması değilsin. Oldukça yeni bir modelsin. Orijinalden sapmana gelince, bu kısa sürenin bu kadar büyük bir fark yaratmasını anlayamıyorum."

Omuzlarını silkti.

“Şimdiye dek dile getirmediğim ne söyleyebilirim ki?" diye sordu. “O zaman güç ve çıkar temelinde anlaşalım."

Gülümsedim. İkimiz de bunun böyle olduğunu biliyorduk.

Ama sohbet, zamanın geçmesini sağlıyordu.

Tırmanırken aklıma bir fikir geldi.

"Sence Gölge’de yürüyebilir misin?" diye sordum ona.

“Bilmiyorum," diye yanıt verdi bir süre sonra. “Buraya gelmeden önce hatırladığım son şey Logrus’u tamamladığım. Sanırım kayıt o zaman bitmişti. Bu yüzden Suhuy’un gölge yürüyüşü konusundaki talimatlarını, bunu denediğimi hatırlamıyorum. Sanırım yapabilirdim, sence de öyle değil mi?"

Nefes almak için durdum.

“Öyle gizemli bir şey ki, yorum yapabileceğimi bile sanmıyorum. Belki o tür şeyler için hazır yanıtlarla gelmişsindir, diyordum. Sınırların ve yetilerin konusunda bir tür doğaüstü farkındalık."

"Korkarım hayır. Bir sezgiyi doğaüstü sayarsan."

"Sanırım sık sık haklı çıksan sayardım."

"Lanet olsun. Bunu bilebilmek için çok erken."

"Lanet olsun. Haklısın."

Kısa sürede kar tanelerinin düştüğü pus çizgisinin üzerine tırmandık. Biraz daha ötede rüzgar dinip esintiye dönüştü. Daha da ötede, bunlar da kayboldu. Artık kenar görüş alanındaydı ve kısa süre sonra ulaştık.

Dönüp aşağıya baktım. Tek görebildiğim sislerin içinde bir parça pırıltıydı. Diğer yönde yolumuz zikzak çiziyordu, orada burada Mors işaretleri gibi görünüyordu. Düzenli kesintiler, muhtemelen kaya oluşumları. Yolu sağa doğru takip ettik, sonra sola döndük.

Dikkatimin bir kısmını Jurt’e ayırmıştım, araziyi tanıdığını gösteren işaretler arıyordum. Konuşma yalnızca sözcüklerden ibarettir, ama o, hâlâ birlikte büyüdüğüm Jurt’un bir uyarlamasıydı. Ve bir tür tuzağa düşmemden sorumlu olursa, bunu fark ettiğim anda Grayswandir’i kişisel sahasından geçirecektim.

Titrek bir pırıltı...

Soldaki mağaramsı oluşum, kayanın içinde gerçekliğe açılan başka bir deliğe dönüştü. Dik bir şehir caddesinde ilerleyen tuhaf şekilli araba...

"Ne...?" diye başladı Jurt.

“Anlamlarını hâlâ bilmiyorum. Daha önce buna benzer bir yığın bölüm oldu. Aslında, başta senin de onlardan biri olduğunu sanmıştım."

"İçine girilebilecek kadar gerçek görünüyor."

"Belki öyledir."

"Buradan çıkış yolumuz olabilir."

"Bir şekilde fazla kolay geliyor bana."

"Eh, bir deneyelim."

"Sen önden buyur," dedim.

Yoldan ayrıldık, gerçeklik penceresine yaklaştık ve ilerlemeye devam ettik. Jurt, bir anda arabanın geçtiği caddenin kenarındaki kaldırıma çıktı. Döndü ve el salladı. Ağzının oynadığını gördüm, ama sesi bana ulaşmadı.

Kırmızı bir Chevy’deki karları süpürebiliyorsam, neden bu bölümlerden birine giremeyeyim? Ve bunu yapabiliyorsam, buradan gölge yürüyüşü ile

çıkmam, daha hoş bir yer bulmam ve bu karanlık dünyayı arkada bırakmam mümkün olmaz mıydı? İlerledim.

Bir an sonra oradaydım ve ses açılmıştı. Binalara, keskin eğimli sokağa baktım. Trafik gürültüsünü dinledim ve havayı kokladım. Burası Sarı Francisco'nun gölgelerinden biri olabilirdi. Köşeye yürümekte olan Jurt'e yetişmek için hızlandım.

Ona çabucak yetiştim ve yanında yürümeye başladım. Köşeye ulaştık. Döndük. Donduk.

Orada hiçbir şey yoktu. Karanlık bir duvarla karşı karşıyaydık. Yani, yalnızca karanlık değil, mutlak bir boşluk. Hemen geriledik.

Elimi ağır ağır uzattım. Karanlığa yaklaştıkça bir karıncalanma başladı, sonra bir ürperti, ardından bir korku. Elimi çektim.

Jurt uzandı, aynısını yaptı. Aniden durdu, kaldırım kenarındaki oluktan kırık bir şişenin dibini aldı, döndü, yakındaki bir pencereye fırlattı. Hemen o tarafa koşmaya başladı.

Onu izledim. Kırık pencerenin önünde ona katıldım ve içeriye baktım.

Yine siyahlık. Pencerenin diğer yanında kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Biraz ürkütücü," dedim.

“Hı-hı," dedi Jurt. “Sanki muhtelif gölgelere son derece sınırlı giriş hakkı kazanmışız gibi. Sen bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

“Bu yerlerden birinde aramamız gereken bir şey olabilir mi, diye merak etmeye başlıyorum," dedim.

Aniden pencerenin ötesindeki karanlık silindi ve yerini üzerinde bir mumun titreştiği küçük bir masa aldı. Kırık camdan ona doğru uzandım. Hemen kayboldu. Yine yalnızca karanlık vardı.

“Bunu soruna olumlu bir yanıt olarak kabul ediyorum," dedi Jurt.

“Sanırım haklısın. Ama geçtiğimiz bu gibi her bölümün içinde bir şey arayamayız."

“Bence belki de sadece bir şey dikkatini çekmeye çalışıyor.

Görünenlere dikkat etmen gerektiğini, fark etmeye başladığın zaman muhtemelen bir şeyin sunulacağını anlatmaya çalışan bir şey."

Parlaklık. Şimdi pencerenin ötesinde bir masa dolusu mum parlıyordu.

“Tamam," diye bağırdım. “İstediğin yalnızca buysa, yapacağım. Burada aramam gereken başka şey var mı?"

Karanlık geldi. Köşeyi dolandı ve ağır ağır bize doğru yaklaşmaya başladı. Mumlar yok oldu ve karanlık, pencereden aktı. Sokağın

karşısındaki binalar abanoz bir duvarın ötesinde kayboldu.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye bağırdım. Sonra döndüm ve gittikçe daralan kara tünelimizin içinden yola doğru kaçtım. Jurt tam arkamdan geliyordu.

“Bir kez. daha parlak yolda durmuş, o yükselen caddenin yanımızda kararmasını izlerken, “Güzel bir düşünce tarzı," dedim ona. “Sence ben birine girinceye kadar bu bölümleri rastgele gösterip duracak mıydı?"

"Evet."

"Neden?"

“Sanırım o yerlerde daha fazla kontrole sahip ve içlerinden birinde sorularına daha kolay karşılık verebiliyor."

"Söz konusu, Desen mi?"

"Muhtemelen."

“Tamam. Bir sonraki açıldığında içeri giriyorum. Bu, buradan daha çabuk kurtulacağım anlamına geliyorsa, orada benden ne istiyorsa yapacağım."

"Biz, ağabey. Biz."

"Elbette," diye yanıt verdim.

Bir kez daha yürümeye başladık. Ancak yanımızda yeni ve ilgi çekici başka bir şey belirmedi. Yol bir o yana, bir bu yana döndü ve biz yürüdük. Bu kez kiminle karışılacağımızı merak etmeye başladım. Gerçekten de Desen’in çöplüğünde ve onun istediği bir şeyi yapmak üzereysek, Logrus’un beni caydırmak için tanıdığım birini göndermesi mantıklı geliyordu.

Ama kimse belirmedi ve son dönemeci dönüp, aniden düzleşen yolu bir süre takip ettik. Sonra, yolun aniden ilerideki karanlık bir kütlede sona erdiğini gördük.

İlerlediğimizde, yolun büyük, karanlık, dağ gibi bir kütleye daldığını gördüm. Sırf bunun ima ediyor olabileceği şeyleri düşünerek kendimi biraz klostrofobik hissettim ve Jurt’un o tarafa yürürken müstehcen bir şeyler mırıldandığını duydum.

Oraya ulaşamadan sağımda bir pırıltı belirdi. Döndüğüm zaman Random ile Vialle’nin Amber’deki yatak odasını gördüm.

Odanın güney yanındaki, divanla komodinin arasından, bir sandalyenin yanından, bir halının ötesine, şöminenin yanındaki yastıklara bakıyordum. İki yandaki pencereler odaya yumuşak bir gün ışığı düşürüyordu. Yatakta ya

da diğer mobilyalarda kimse yoktu ve şöminedeki kütükler kızıl közlere dönüşmüştü ve ara sıra duman salıyorlardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jurt.

“İşte bu," diye yanıtladım. “Öyle olmak zorunda, anlamıyor musun? Ben neler olup bittiği konusundaki mesajı alır almaz o gerçek şeyi sundu. Sanırım hızlı hareket etmek zorundayım. Ne olduğunu anlar anlamaz..."

Şöminenin yanındaki taşlardan biri kıpkırmızı parlamaya başladı. Ben izlerken kırmızılık yoğunlaştı. O közlerin bunu yapabilmesi imkansızdı. Bu yüzden...

Güçlü bir dürtünün etkisi altında öne atıldım. Jurt'un arkamdan bağırdığını duydum, ama odaya girerken sesi kesildi.

Yatağın yanından geçerken Vialle’nin en sevdiği parfümünün esintisini aldım. Bu gerçekten Amber’di, emindim, yalnızca gölgeli bir taklit değil. Hızla şöminenin sağına ilerledim.

Jurt arkamdan odaya daldı.

"Dışarı çıkıp savaşsan iyi olur!" diye haykırdı.

Hızla ona döndüm ve “Kes sesini!" diye bağırdım, sonra parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Yanıma yaklaştı, kolumu tuttu ve boğuk bir sesle fısıldadı, "Borel yine maddeleşmeye çalışıyor! Sen çıkarken katılaşmış bir halde bekliyor olabilir!"

Oturma odasından Vialle’nin sesini duydum.

"Orada biri mi var?" diye seslendi.

Kolumu Jurt'un kavrayışından kurtardım, şöminenin önünde diz çöktüm ve parlayan taşı yakaladım. Yerine harçla tutturulmuş gibi görünüyordu, ama çektiğim zaman kolayca yeniden kurtuldu.

“Bunun gevşek olduğunu nereden anladın?" diye fısıldadı

Jurt.

"Parıltı," diye yanıt verdim.

"Hangi parıltı?" diye sordu.

Yanıt vermedim, içinde bubi tuzağı olmadığını umarak, sağ elimi açılan boşluğa düşünmeden soktum. Açıklık arkada, taşın uzunluğundan sonra epeyce devam ediyordu. Ve orada bir çengel veya kancaya asılmış bir şey hissettim: bir zincir. Yakalayıp çektim. Jurt'un yanımda nefesini tuttuğunu duydum.

En son gördüğümde Random onu Caine’in cenazesinde takıyordu. Elimde tuttuğum şey Hüküm Mücevheri idi. Hızla kaldırdım ve zinciri başımdan geçirdim, oturma odasının kapısı açılırken o kırmızı taşı göğsüme düşmeye bıraktım.

Parmaklarımı dudaklarıma götürerek bir kez daha uzandım, Jurt'un omuzlarını yakaladım ve yolumuza giden açık duvara çevirdim. İtiraz edecek oldu, ama onu hızla ittim ve o tarafa gitti.

“Kim var orada?" diye Vialle’nin sorduğunu duydum ve Jurt dönüp şaşkınlıkla bana baktı.

İşaret dili ya da fısıltıyla kadının kör olduğunu açıklamak için zaman harcamaya cesaret edemezdim. Bu yüzden onu yine ittim. Ama bu sefer Jurt yana kaydı, bacağını uzattı, elini arkama götürdü ve beni öne itti. Dudaklarımdan kısa bir nida kaçtı ve sonra düştüm. Sesi kesilmeden önce, Vialle’in arkamdan, “Kim..." dediğini duydum.

Yola doğru yuvarlandım ve düşerken sağ çizmemdeki hançeri çekmeyi başardım. Yuvarlandım ve hançerin ucunu, bir kez daha şekil bulmuş görünen Borel’e uzattım.

Bana bakarak gülümsüyordu, henüz silahını çekmemişti.

"Burada sana son karşılaşmamızdaki gibi şanslı bir kaza, yardım sağlayacak kol tarlası yok," dedi.

"Ne fena," dedim.

“Boynuna asılı duran süsü ele geçirip Logrus’un yerine teslim edersem bana yaşayan taydaşımın yerini alacak normal varoluş bahşedilecek. Senin işaret ettiğin gibi, haince katledilen kişinin."

Amber’in kraliyet daireleri yok olmuştu. Jurt yolun kenarında, bu tuhaf alemle, arayüzü olan şeyin yakınında duruyordu.

"Onu yenemeyeceğimi biliyordum," diye seslendi, bakışlarımı hissedince, “ama sen bir kez yenmiştin."

Omuzlarımı silktim.

Bunun üzerine Borel, Jurt’e döndü.

“Sen Saraylar’a ve Logrus’a ihanet mi ediyorsun?" diye sordu.

“Tam tersine," diye karşılık verdi Jurt. “Onları çok ciddi bir hata yapmaktan koruyor olabilirim."

"Bu ne gibi bir hata olabilir?"

“Ona anlat, Merlin. Derin dondurucudan yukarı tırmanırken bana anlattıklarını söyle," dedi Jurt.

Borel bana baktı.

“Bu sahnede komik bir şey var," dedim. “Bunun Güçler arasında bir düello olduğunu hissediyorum. Logrus ile Desen arasında. Amber ve Saraylar tüm olayda ikincil önemde olabilir. Görüyorsun..."

“Saçmalık!" diye sözümü kesti, silahını çekerek. “Bu yalnızca düello etmemizi engellemek için uydurulmuş bir saçmalık."

Hançeri sol elime attım ve sağımla Grayswandir’i çektim.

“O zaman cehenneme kadar yolun var!" dedim. “Gel de al!"

Omzuma bir el indi. Ve bükerek çekmeye devam edip beni yolun soluna iten bir helezon çizdirdi. Göz ucuyla Borel’in bir adım gerilediğini gördüm.

“Eric’e ya da Corwin’e benziyorsun," dedi yumuşak, tanıdık bir ses, “fakat seni tanımıyorum. Ama Mücevher’i takıyorsun ve bu da seni önemsiz bir dalaşta yitirilemeyecek kadar önemli biri kılıyor."

Durdum ve başımı çevirdim. Benedict’di. İki normal eli olan bir Benedict.

“Adım Merlin ve Corwin’in oğluyum," dedim “ve bu Kaos Sarayları’ndan usta bir düellocu."

“Bir görevin var gibi görünüyor, Merlin. İşine bak o zaman," dedi Benedict.

Borel’in kılıcının ucu atılıp boğazımın yirmi beş santim ötesinde durdu. “Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi, “o mücevherle hayır."

Benedict’in kılıcı çekilip, Borel’inkini kenara iterken hiç ses çıkmadı.

"Dediğim gibi, yoluna git, Merlin," dedi Benedict bana.

Ayağa kalktım, çabucak menzilden çıktım ve ikisinin yanından ihtiyatla geçtim.

“Onu öldürürsen," dedi Jurt, “bir süre sonra yeniden maddeleşebilir."

“Ne ilginç," dedi Benedict, bir saldırıyı savuşturur ve hafifçe gerilerken. “Ne kadar süre içinde?"

"Birkaç saat."

“Peki ne iş yapıyorsanız, onu tamamlamanız ne kadar sürer?"

Jurt bana baktı.

"Emin değilim," diye yanıt verdim.

Benedict tuhaf bir savuşturma yaptı, ardından garip bir ayak süitime ve kısa bir savurma. Borel’in gömleğinin önünden bir düğme uçtu.

“Bu durumda bunun bir süre dayanmasını sağlarım," dedi

Benedict. “İyi şanslar, evlat."

Bana silahıyla hızlı bir selam verdi, o anda Borel saldırdı.

Benedict İtalyan tarzı bir savuşturma yaptı, iki kılıcın ucu yana kaydı ve bu olurken Benedict yaklaştı. Sonra sol eliyle hızla uzandı ve diğerinin burnunu çekti. Sonra onu itti, bir adım geriledi ve gülümsedi.

Jurt ve ben yoldan aşağı hızla inerken, onun, “Genelde verdiğin dersler için kaç para alıyorsun?" diye sorduğunu duydum.

“Acaba Güçlerden biri, bir hayaleti maddeleştirinceye kadar ne kadar zaman geçiyor?" dedi Jurt, yolumuzun üstündeki dağsı yığının içinde koşarken.

“Borel için birkaç saat," dedim “ve Logrus, mücevheri benim tahmin ettiğim kadar çok istiyorsa, sanırım elinden gelse bir hayalet ordusu getirebilirdi. Artık Güçlerin bu yere ulaşmasının çok zor olduğundan eminim. Ancak zayıf enerji sızıntıları kanalıyla kendilerini gösterebiliyorlar gibi geliyor bana. Eğer böyle olmasaydı, asla bu kadar uzağa gelemezdim."

Jurt mücevhere dokunmak için uzandı, görünüşe göre bir kez daha düşündü ve elini çekti.

“Artık kesinlikle Desen’in tarafındasın gibi görünüyor," dedi.

“Sen de öyleymişsin gibi görünüyor. Son anda sırtımdan hançerlemeyi düşünmüyorsan," dedim.

Güldü. Sonra, “Komik değil," dedi. “Senin tarafında olmalıyım. Logrus’un beni kullandıktan sonra atabileceği bir araç olarak yarattığını görebiliyorum. İş bittiği zaman hurda yığınında bulacağım kendimi. Kan nakli olmasaydı çoktan dağılırdım herhalde. Bu yüzden, hoşuna gitse de gitmese de, senin tarafındayım ve sırtın güvende."

Artık düzelmiş olan yolda koşmaya devam ettik ve nihayet sonu yaklaştı. Jurt sonunda sordu, “O pandantifin anlamı ne? Logrus onu çok istiyor gibi."

“Adı Hüküm Mücevheri," diye yanıtladım. “Desen’den de eski olduğu ve Desen’in yaratılışında kullanıldığı söylenir."

“Sence neden ona yönlendirildin ve böylesine kolaylıkla elde ettin?"

“Hiçbir fikrim yok," dedim. “Benden önce bir fikir bulursan, memnunlukla dinlerim."

Kısa süre sonra yolun daha büyük bir karanlığa daldığı bir yere geldik. Durup baktık.

“Yol işareti yok," dedim, girişin yukarısını ve iki yanını kontrol ederek.

Jurt garip bir ifadeyle bana baktı.

“Hep tuhaf bir mizah anlayışın olmuştur, Merlin," dedi. "Kim böyle bir yere yol işareti koyar ki?"

"Tuhaf bir mizah anlayışına sahip biri," diye yanıt verdim.

"İçeri girsek iyi olur," dedi, girişe dönerek.

Açıklığın tepesinde parlak kırmızı bir çıkış tabelası belirdi.

Jurt bir an baktı, sonra başını yavaşça iki yana salladı. Girdik.

Dolambaçlı bir tünelde yürüdük. Bu beni biraz şaşırtmıştı.

Bu yerin kalan kısmındaki yapaylık beni pürüzsüz duvarlı, her yönden geometrik olarak kusursuz bir tünelde dümdüz bir yol beklemeye itmişti. Bunun yerine, sanki bir dizi doğal mağaradan geçiyorduk. İki yanda sarkıtlar, dikitler, sütunlar ve havuzlar görülüyordu.

Mücevher, iyice incelemek için döndüğüm her şeye meşum bir ışık düşürüyordu.

"O taşı nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu Jurt.

Babamın hikayesini düşündüm.

Mücevheri kaldırıp, bir an inceledikten sonra bırakarak,

"Zamanı geldiğinde, sanırım bileceğim," dedim. Şu anda takip ettiğimiz yolla daha fazla ilgileniyordum.

Islak mağaracıklardan yüksek katedral salonlarına, dar geçitlerden kayalık çağlayanlara geçerken başımı iki yana çevirip duruyordum. Burada tanıdık bir şey vardı, ama bir türlü parmağımı üstüne basamıyordum.

Jurt’e, “Burada anılarını canlandıran bir şey var mı?" diye sordum.

"Benim için yok," diye yanıtladı.

İlerlemeye devam ettik, bir noktada üç insan iskeleti barındıran bir yan mağaradan geçtik. Bu yolculuğun başlangıcından beri gördüğüm ilk gerçek yaşam işaretiydi. Bunu belirttim.

Jurt yavaşça başını salladı.

“Hâlâ gölgeler arasında mı yürüyoruz, diye merak etmeye başladım," dedi, “yoksa o yerden ayrıldık ve Gölge’ye mi girdik -belki bu mağaralara girdiğimizde oraya geçmişizdir."

Frakir’in aniden bileğimi keskin bir şekilde sıkmasına neden olarak “Logrus’u çağırmayı deneyerek anlayabilirim," dedim. “Ama durumun metafizik politikasını düşününce, çağırmasam daha iyi."

“Ben yalnızca duvarlardaki minerallerin renklerini kastetmiştim," dedi Jurt. “Arkada bıraktığımız yer tek renge yakındı. Manzaraya aldırdığımdan değil. Söylemek istediğim; eğer çıkmışsak, bu bir tür zafer."

Yeri işaret ettim.
“O parlak yol orada olduğu sürece çengelden kurtulmadık dernektir."
Jurt sağa dönüp bir adım atarak, “Ya şimdi yoldan uzaklaşsak?" diye sordu.
Bir sarkıt titredi ve onu otuz santimle ıskalayarak önüne düştü. Jurt o anda yanıma döndü.
“Elbette, nereye gittiğimizi öğrenmemek çok ayıp olurdu," dedi.
“Arayışlar böyledir işte. Eğlenceyi kaçırmak hiç uygun kaçmaz."
Yürümeye devam ettik. Çevremizde mecazi hiçbir şey olmadı. Seslerimiz ve adımlarımız yankılanıyordu. Bazı ıslak mağaralarda sular damlıyordu. Mineraller parıldıyordu. Yolumuz inişe dönmüş gibi görünüyordu.
Ne kadar yürüdük, bilemiyordum. Bir süre sonra taş odalar tanıdık gelmeye başlamıştı. Sanki düzenli olarak bir telenakil aracından geçiyor, aynı mağaralara ve koridorlara geri dönüyorduk. Bu da, zaman hissimi bulandırıyordu. Tekrarlanan eylemlerin sersemletici bir etkisi vardır ve...
Aniden yolumuz daha büyük bir geçide açılıp sola döndü.
Sonunda, bir değişiklik. Ama bu yol da tanıdık geliyordu. Karanlıkta ışık çizgimizi takip ettik. Bir süre sonra soldaki bir yan geçidin önünden geçtik. Jurt geçide bir göz attı ve hızla önünden geçti.
"Orada herhangi bir lanet şey gizleniyor olabilir," dedi.
“Doğru," diye kabul ettim. “Ama ben olsam endişelenmezdim."
"Neden?"
"Sanırım anlamaya başlıyorum."
"Neler olduğunu bana da söylemende sakınca var mı?"
"Uzun sürer. Sadece bekle. Kısa süre sonra öğreneceğiz."
Bir başka yan geçidin önünden geçtik. Benzer, ama farklı.
Elbette.
Gerçeği öğrenmek için can atarak hızımı arttırdım. Bir başka yan geçit. Koşmaya başladım...
Bir tane daha...
Jurt yanımda koşuyordu, yankılar çevremize yağıyordu.
İleride. Birazdan.
Bir dönüş daha.
Ve sonra yavaşladım, çünkü geçit devam ediyordu, ama yolumuz etmiyordu. Sola bükülüyor, iri, metal destekli bir kapının altında kayboluyordu. Bir çengel olması gereken sağ tarafıma uzandım, buldum,

orada asılı anahtarı aldım. Kilide soktum, çevirdim, çektim. Ve yeniden astım.

Bu yerden hoşlanmıyorum, patron, dedi Frakir.

Biliyorum.

"Ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyorsun," dedi Jurt.

“Evet," dedim ve ekledim, “bir yere kadar," kapının içe değil dışa açıldığını fark etmiştim.

Soldaki iri kulpu yakaladım ve çekmeye başladım.

“Nereye geldiğimizi söylemende sakınca var mı?" diye sordu Jurt.

Koca kapı gıcırdadı, ben geriye çekilirken ağır ağır hareket etti.

“Bunlar Amber Şatosu’nun altındaki Kolvir mağaralarına şaşırtıcı ölçüde benziyor," dedim.

"Çok güzel," dedi. “Peki kapının ardında ne var?"

“Bu Amber Deseni’ni barındıran odanın girişine çok benziyor."

"Harika," dedi. “Muhtemelen içeri adım attığım anda bir duman bulutu eşliğinde yok olurum."

“Ama tam olarak aynı değil," diye devam ettim. “Ben yürümeden önce Suhuy’u çağırıp Desen’e bakmıştık. Yakın olmaktan ötürü kötü etkilenmemişti."

"Annemiz Desen’i yürüdü."

"Evet, bu doğru.

“Dürüst olmak gerekirse, Saraylar’da uygun kan bağı olan herkesin Desen’i yürüyebileceğini düşünüyorum ve Amber’deki akrabaların da Logrus’u yürüyebilir. Efsanelere göre hepimiz puslu ve loş bir geçmişten akrabayız."

“Tamam. Seninle içeri girerim. Orada o şeye dokunmadan yürünecek yer var, değil mi?"

"Var."

Kapıyı ardına dek açtım, omzumu dayadım ve baktım. İşte buydu. Parlak yolumuzun eşiğin birkaç santim ötesinde sona erdiğini gördüm.

Derin bir nefes aldım ve soluğumu bırakırken kısa bir küfür savurdum.

“Ne oldu?" diye sordu Jurt, arkamdan içeriyi görmeye çalışarak.

"Beklediğim şey değil," dedim.

Yana çekilip bakmasına izin verdim.

Birkaç saniye baktı, sonra, “Anlamıyorum," dedi.

“Ben de anladığımdan emin değilim," dedim, “ama öğrenmeyi düşünüyorum."

Odaya girdim, Jurt de beni izledi. Bu benim bildiğim Desen değildi. Ya da daha doğrusu, öyleydi ve değildi. Amber’deki Desen’in genel görünüşüne uyuyordu, ama kırıktı.

Çizgilerin bir şekilde silinmiş, bozulmuş, bir şekilde kaybolmuş olduğu birkaç yer vardı -ya da belki baştan doğru çizilmemişti. Normalde, karanlık olan çizgi araları parlak, mavi-beyaz, çizgilerin kendisi siyahtı. Sanki alana yayılması için diyaframın özü çekilmişti. Ben bakarken aydınlık bölge hafif hafif dalgalanıyor gibiydi.

Ve asıl fark bunların ötesindeydi: Amber’deki Desen’in merkezinde bir ateş çemberi, onun ortasında ölmüş, baygın ya da büyü altında bir kadın yoktu.

Ve elbette, kadın Coral olmalıydı. Bunu hemen anladım, ama alevlerin arkasından yüzünü görebilmem için bir dakikadan fazla beklemem gerekti.

Ben durmuş bakarken büyük kapı arkamızdan kapandı.

Jurt uzun süre kıpırdamadan durdu, sonra, “O mücevher kesinlikle bir şeyin peşinde. Şu anda onun ışığı altında yüzünü görmelisin."

Bakışlarımı indirdim ve mücevherin kızıl atışlarını gördüm.

Desen’in yerleşmiş olduğu mavi-beyaz akışın arasında ve o ateş çemberin titreşimlerinin altında taşın aniden eyleme geçtiğini fark etmemiştim.

Bir adım yaklaştım, eylem halindeki Koz Kartı soğukluğuna benzer bir dalga hissettim. Bu Jasra’nın bahsettiği Kırık Desenlerden biri olmalıydı. Onun ve Julia’nın yürüdüğü Yollardan birinin temsilcisi. Bu beni Amber’e yakın, ilk gölgelerden birine yerleştiriyordu. Düşünceler aklımda vahşi bir hızla akıyordu.

Desen’in zeka sahibi olması olasılığını daha yeni fark etmiştim. Bunun doğal sonucu olarak Logrus da zeka sahibi olabilirdi. Coral, Desen’i yürümeyi başardıktan Desen’den onu gitmesi gereken yere göndermesini istedikten sonra bu, zeka fikri kafama takılmıştı. Desen bunu yapmıştı ve Coral işte buraya nakledilmişti, Koz Kartıyla ona ulaşamamamın sebebinin, içinde bulunduğu koşullar olduğu belliydi. Onun ortadan kaybolmasından sonra Desen’e hitap ettiğimde -o zaman bana şakayla karışıkmış gibi gelen bir tavırla- beni odanın bir ucundan diğerine kaydırarak, anlaşıldığına göre zeka sahibi olduğu konusunda beni tatmin etmek istemişti.

Hüküm Mücevheri’ni kaldırıp derinliklerine bakarken, yalnızca zeka sahibi değil, diye karar verdim; akıllı da. Çünkü taşın içinde gördüğüm imgeler başka koşullar altında yapmaya razı olmayacağım şeyler sunarak, benden ne istendiğini gösteriyordu. Bir arayışa zorlandığım garip bir alemden gelmiştim ve bir Koz Kartı çıkarıp, hızlı çıkış talep edebilirdim. Hatta Logrus imgesini çağırabilir, ben Gölge’ye kaçarken ikisini güreşmeye bırakabilirdim. Ama Coral kırık Desen’in yüreğinde, bir ateş çemberinin ortasında uyuyordu... Gerçek Desen’in yemiydi. Kız üzerinde yürürken Desen bir şey anlamış, bir plan yapmış ve daha o zamandan tuzağını kurmuş olmalıydı.

Benim, Hüküm Mücevheri’ni üzerimde taşıyarak bu özel benzerini onarmamı, bu Kırık Desen’i yürüyerek düzeltmemi istiyordu. Oberon, orijinal Desen’i böyle onarmıştı. Elbette, eylem onu öldürecek kadar sarsmıştı...

Diğer yandan, Kral asıl Desenle uğraşmıştı, bu da sadece onun imgelerinden biriydi. Aynı zamanda, babam kendi yapay Desen’ini yoktan var etmiş ve hayatta kalmıştı.

Neden ben? diye merak ettim sonra. Bir başka Desen yaratmayı başaran adamın oğlu olduğum için mi? Yoksa içimde Desen’inkine ek olarak Logrus imgesini taşıdığım gerçeğiyle mi ilgili? Yoksa sadece el altında ve ikna edilebilir olduğum için mi? Yukarıdakilerin hepsi mi? Hiçbiri mi?

“Ne dersin?" diye seslendim. “Benim için bir yanıtın var mı?"

Midemde ani bir sızı hissettim, bir baş dönmesi dalgasıyla oda döndü, soldu, durdu ve Desen’in karşı tarafında, büyük kapının önünde duran Jurt’e baktım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye seslendi.

"Ben yapmadım," diye yanıtladım.

"Ah."

Duvarın kenarına gelinceye kadar sağına doğru geriledi.

Duvara yaslanınca Desen’in çevresi boyunca ilerlemeye başladı. Sanki daha yakına gelmeye ya da bakışlarını ondan ayırmaya korkuyor gibiydi.

Bu yandan, ateşten çitin içindeki Coral daha açık görünüyordu. Komik. Sanki burada büyük bir duygusallık yokmuş gibiydi. Sevgili değildik, çok yakın dost bile değildik. Daha geçen gün tanışmış, kasaba ve sarayın çevresinde, içinde ve altında uzun uzun yürümüş, birlikte bir yemek, birkaç içki ve kahkaha paylaşmıştık. Daha iyi tanışsak, belki birbirimize tahammül

edemediğimizi bile anlardık. Yine de, arkadaşlığından hoşlanmıştım ve onu daha iyi tanımak için zaman harcamayı arzu ettiğimi fark ettim. Ve bir bakıma dolaylı, bir tür ihmalkarlık yüzünden, kendimi onun bu durumundan sorumlu hissediyordum. Başka bir deyişle, Desen beni hayalarımdan yakalamıştı. Onu kurtarmak istiyorsam, Desen'i onaracaktım.

Alevler bana doğru başlarını salladılar.

"Bu pis bir numara," dedim yüksek sesle.

Alevler yine başlarını salladılar.

Kırık Desen'i incelemeye devam ettim. Bu fenomen hakkında bildiğim neredeyse her şeyi Jasra ile yaptığım sohbette öğrenmiştim. Ama bana Kırık Desen'de yürüyenlerin çizgilerin arasındaki alanda yürüdüklerini söylediğini hatırlıyordum, oysa mücevherdeki görüntü bana normal Desen'de olduğu gibi çizgilerde yürümemi söylüyordu. Babamın hikayesini hatırlayınca bu bana mantıklı geliyordu. Çünkü kırıklarda düzgün bir yol açmaya yarayacaktı. Ben çizgiler arasında, kıçı kırık bir kabul ayini aramıyordum.

Jurt Desen'in uzak ucuna gitti, döndü ve bana doğru gelmeye başladı. Dış çizgilerdeki bir kırığın hizasına geldiği zaman, ışık oradan yere yayıldı. Ayağına dokunduğunda Jurt'un yüzündeki ifade korkunçtu. Haykırdı ve erimeye başladı.

“Dur!" diye bağırdım. “Yoksa kendine başka bir Desen tamircisi bulursun! Onu hemen düzelt ve rahat bırak, yoksa yapmam! Yemin ederim!"

Jurt'un eriyen bacakları yeniden uzadı. Bedenine akan mavi-beyaz aydınlık çekildi. Yüzündeki acı ifadesi kayboldu.

“Onun bir Logrus-hayaleti olduğunu biliyorum," dedim, "ve en sevmediğim akrabam gibi biçimlendirilmiş, ama onu rahat bırak, seni orospu çocuğu, yoksa seni yürümem! Coral sende kalır, sen de kırık kalırsın!"

Işık kırıktan içeri aktı, her şey biraz önceki haline döndü.

"Söz vermeni istiyorum," dedim.

Kırık Desen'den odanın tepesine dev bir alev perdesi yükseldi ve düştü.

"Bunu olumlu cevap olarak kabul ediyorum," dedim.

Alevler başlarım salladı.

"Teşekkürler," diye fısıldadığını duydum Jurt'un.

Bölüm 8

Böylece yürüyüşüme başladım. Siyah çizgi Amber'deki alev alev çizgilerle aynı hissi vermiyordu. Ayaklarım ölü zemin üzerindeymiş gibiydi, ama kaldırdığım zaman bir çekiş ve bir çatırtı oluyordu.

"Merlin!" diye seslendi Jurt. "Ben ne yapayım?"

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırarak karşılık verdim.

"Buradan nasıl çıkacağım?"

"Kapıya git ve gölge kaydırmaya başla," dedim, "ya da bu Desen'de beni takip et ve seni dilediğin yere göndermesini sağla."

"Amber'e bu kadar yakınken gölge kaydırabileceğime inanmıyorum, öyle değil mi?"

"Belki çok yakınız. Bu yüzden fiziksel olarak uzaklaş ve yap."

Yürümeye devam ettim. Artık ayağımı her kaldırdığımda küçük çatırtılar geliyordu.

"Bunu yaparsam mağaralarda kaybolurum."

"O zaman beni takip et."

"Desen beni yok eder."

"Etmemeye söz verdi."

Sertçe güldü.

"Ona inandın mı?"

"İşin doğru düzgün yapılmasını istiyorsa, başka seçeneği yok."

Desen'deki ilk kırığa geldim. Mücevhere hızlı bir danışma, çizginin nerede olması gerektiğini gösterdi. Biraz ürpererek görünür işaretlerin ötesine ilk adımımı attım. Sonra bir tane daha. Sonra bir daha. Sonunda boşluğu aştığım zaman arkama bakmak istiyordum. Bunun yerine, yolumdaki doğal kıvrımının bana o manzarayı göstermesini bekledim. O zaman şimdiye dek yürüdüğüm yolun tamamının tıpkı aslı gibi parlamaya başlamış olduğunu gördüm. Saçılan ışık içine emilmiş, çizgiler arasındaki alanı karartmış gibi görünüyordu. Jurt başlangıca yaklaşmıştı.

Göz göze geldik.

"Bilmiyorum, Merlin," dedi. "Sadece bilmiyorum."

"Benim tanıdığım Jurt'un deneyecek cesareti yoktu," dedim.

"Benim de yok."

“Senin de belirttiğin gibi, annemiz yaptı. Aynı genlere sahip olma olasılığın yüksek. Kahretsin. Eğer yanılmışsam zaten sen farkına bile varmadan sona erer."

Bir adım daha attım. Neşesizce güldü.

Sonra, “Kahretsin," dedi ve ayağını Desen’in üzerine koydu.

"Hey, hâlâ hayattayım," diye seslendi. “Şimdi ne olacak?"

“Yürümeye devam et," dedim. “Beni takip et. Durma. Ve çizgiyi terk etme, aksi halde bahisler kapanır."

Ardından yol bir kez daha döndü. Döndüm ve Jurt'u gözden kaybettim. Ben yürürken sağ bileğimde bir acı duydum. Onca yürümenin ve tırmanmanın sonucu, diye düşündüm.

Her adımda artıyordu. Sıcaktı ve kısa süre sonra korkunç bir acıya dönüştü. Bir şekilde kas bağlarımdan birini mi yırtmıştım? Acaba...

Elbette. Şimdi yanık deri kokusunu alabiliyordum.

Elimi çizmemin kılıfına daldırdım ve Kaos hançerini çıkardım. Isı yayıyordu. Desen’e bu yakınlığı onu etkiliyordu. Onu artık yanımda taşıyamazdım.

Kolumu arkaya attım ve silahı Desen’in ötesine, kapının olduğu yöne fırlattım. Gözlerim otomatik olarak uçuşunu izledi.

İçinden geçtiği gölgelerin içinde küçük bir hareket oldu. Orada bir adam durmuş, beni izliyordu. Hançer duvara çarptı, yere düştü. Adam eğildi ve hançeri aldı. Güldüğünü duydum.

Ani bir hareket yaptı; hançer Desen boyunca kavislenerek bana doğru geliyordu.

İleriye, tam önüme düştü. Desen’e dokunduğu anda mavi bir alevler çeşmesi fışkırarak onu sardı, başımın üzerine yükseldi, saçıldı, cızırdadı. Bana kalıcı bir zarar veremeyeceğini bildiğim halde irkildim ve yavaşladım ancak yürümeye devam ettim. İlerlemenin yavaş olacağı ilk uzun yaya ulaşmıştım.

“Çizgide kal," diye bağırdım Jurt’e. “Bu tür şeylere aldırma."

"Anlıyorum," dedi. “O adam kim?"

"Biliyorsam kahrolayım."

İlerledim. Şimdi alev çemberine daha yakındım. *Ty’iga*’nın şu anki berbat durumum hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Bir dönüşten daha geçtim. Geldiğim yolun büyük kısmını görebiliyordum. Eşit biçimde parlıyordu ve Jurt, benim gibi hareket ederek peşimden geliyordu. Alevler

ayak bileklerine kadar yükselmişti. Benimse neredeyse dizlerime geliyorlardı.

Göz ucuyla yabancının durduğu yerde hareket sezdim.

Adam ağır ağır, dikkatle, uzak duvar boyunca kayarak gölgeli kovuğundan çıktı. En azından o, Desen'i yürümekle ilgilenmiyordu. Desen'in başlangıcının tam karşısına geldi.

Yoluma devam etmekten başka seçeneğim yoktu, bu nedenle izlediğim kıvrım ve dönüşler adamı benden gizledi. Desen'deki bir başka kırığa geldim ve onu aşarken birleştirdiğimi hissettim. Bunu yaparken, sanki ancak işitilebilen bir müzik başladı. Aydınlık alandaki akışın temposu da arttı, çizgilerin içine akarken, arkamda keskin, parlak bir iz çizdi. Zaman zaman birkaç tur arkamdaki Jurt'e tavsiyelerde bulunmak için sesleniyordum. Bazen yol bizi karşı karşıya getiriyordu ve gerektiğinde birbirimize dokunacak kadar yaklaşıyorduk.

Artık mavi alevler daha yüksekti, kalçama kadar geliyordu ve saçlarım havalanıyordu. Bir dizi yavaş dönüşe başladım.

Çatırtıların ve müziğin üzerinden, *Ne durumdasın, Frakir?* diye sordum. Yanıt gelmedi.

Döndüm, yüksek dirençli bir bölgeye geldim, oradan çıktım, Desen'in ortasında, Coral'ın zindanının alev alev duvarına baktım. Ben dönerken Desen'in karşı tarafı yavaş yavaş görüş alanıma girdi.

Yabancı durmuş, bekliyordu, pelerininin yakası kaldırılmıştı. Yüzüne düşmüş gölgelerin içinden sırıtan dişlerini görebiliyordum. Desen'in ortasında durduğunu görünce şaşırdım. İlerlememi izliyor, görünüşe göre beni bekliyordu- adamın benim onarmak üzere yöneldiğim bir kırıkta durduğunu fark ettim.

“Yolumdan çekilmek zorundasın," diye seslendim. “Duramam ve beni durdurmana izin veremem!"

Adam yerinden kıpırdamadı ve babamın birincil Desen'de verdiği bir mücadeleyi bana anlattığını hatırladım. Grayswandir'in kabzasına vurdum.

"Geliyorum," dedim.

Bunu izleyen adımımla beraber mavi-beyaz alevler daha da yükseldi ve onların ışığında adamın yüzünü gördüm. Kendi yüzümü.

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi.

"Sen karşıma çıkan Logrus-hayaletlerinin sonuncususun."

"Gerçekten mi," diye yanıt verdi.

Bir adım daha attım.

“Ama," dedim, “Logrus’u yürüdüğüm zamandan kalma bir taklitsen, neden burada bana karşı çıkasın? O günlerden hatırladığım ben, böyle bir görevi üstlenmezdi."

Sırıtışı yok oldu.

“O anlamda sen değilim," dedi. “Anladığım kadarıyla bunun olmasını sağlamanın tek yolu, bir şekilde benim kişiliğimi sentezlemek."

“Demek sen, bir beyin operasyonu ve öldürme emri ile gelen ben’sin?"

“Bunu söyleme," diye yanıt verdi. “Kulağa yanlış gelmesine sebep oluyor ve ben doğru olanı yapıyorum. Anılarımızın bile çoğu aynı."

“Geçmeme izin ver, seninle daha sonra konuşayım. Bu numarayı deneyerek Logrus’un kendini becerdiğini düşünüyorum. Kendini öldürmek istemezsin, ben de öyle. Birlikte bu oyunu kazanabiliriz. Gölge’de birden fazla Merlin’e yer var."

Yavaşlamıştım, ama sonra bir adım daha atmam gerekti. Bu noktada zaman kaybetmeye cesaret edemezdim.

Dudakları ince bir çizgi halini aldı ve başını iki yana salladı.

“Üzgünüm," dedi. “Bir saat yaşamak üzere doğdum. Seni öldürmediğim takdirde. Bunu yaparsam, senin ömrün bana verilecek."

Kılıcını çekti.

“Yeniden imal edilmiş olsan da, olmasan da seni düşündüğünden daha iyi tanıyorum," dedim. "Bunu yapacağını düşünmüyorum. Dahası, o ölüm hükmünü kaldırmayı başarabilirim. Sizin gibi hayaletler için güçlerin nasıl çalıştığı konusunda bir şeyler öğrendim."

Benim yıllar önce kullandığım kılıca benzeyen kılıcını uzattı. Ucu neredeyse bana ulaşıyordu.

"Üzgünüm," diye tekrarladı.

Hamleyi savuşturmak için Grayswandir’i çektim. Çekmeseydim aptallık etmiş olurdum. Logrus’un onun kafasında nasıl bir çalışma yaptığını bilmiyordum. Logrus’u yürüdüğümden beri öğrendiğim kılıç tekniklerini hatırlamaya çalıştım.

Evet. Benedict’in Borel’e yaptığı oyun bana hatırlatmıştı. O zamandan bu yana İtalyan tarzı eskrim dersleri almıştım. Daha geniş, daha dikkatsiz görünüşlü savuşturmalar sağlıyordu, ama menzilin genişlemesi bunu telafi ediyordu. Grayswandir öne atıldı, kılıcını yana savurdu, uzandı. Onun bileği

Fransız dörtlüsüyle büküldü, ama ben kolumu uzatmış, bileğim düz, altına girmiştim bile. Kılıcımın gücü onunkine hızla dıştan vururken, sağ ayağımı çizgi boyunca kaydırdım ve sol ayağımı hemen öne atarak kılıcımı yandan vücuduna savurdum. Gardlarımız kilitlendi ve o yana doğru ilerlemeye devam etti.

Ve sonra sol elim, kolejde bir uzak doğu dövüş ustası dostumdan öğrendiğim bir manevrayla sağ dirseğinin iç tarafına kaydı. Sanırım *zenponage* demişti. Aşağıya baskı yaparken kalçalarımı indirdim. Sonra saatin ters yönünde çevirdim. Dengesi bozuldu ve soluma düştü. Ama buna izin veremezdim.

Desen'in üzerine düşerse, bir havai fişek gösterisiyle havaya uçacağı gibi komik bir his vardı içimde. Bu yüzden birkaç santim daha alçaldım, elimi omzunun altına kaydırdım ve kırık alana düşsün diye ittim.

Sonra bir çığlık duydum ve alev alev bir şekil solumdan geçti.

"Hayır!" diye haykırdım, uzanarak.

Ama artık çok geçti. Jurt çizgiden ayrılmış, yanımdan fırlamış, kılıcını ikizimin bedenine saplamıştı. Bedeni burgaçlanıyor, yanıyordu. İkizimin yarasından da ateş fışkırıyordu. Kalkmaya çalıştı, yeniden düştü.

"Sana faydam olmadığımı söyleme, ağabey," dedi Jurt odanın tavanına yükselip dağılan bir hortuma dönüşmeden hemen önce.

Eşruhlu Hayaletime dokunacak kadar uzanamıyordum ve bir an sonra bunu artık istemiyordum, çünkü hızla bir insan meşaleye dönüşmüştü.

Bakışlarını yukarı çevirip Jurt'un olağanüstü ölümünü izledi. Sonra bana baktı ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Haklıydı, biliyorsun," dedi ve sonra o da ateşlere boğuldu.

Ataletimden kurtulmam zaman aldı, ama bir süre sonra başardım ve ateşin çevresindeki ayinsel dansıma devam ettim.

Bir sonraki turda iki adamdan da eser yoktu, ama kılıçları düştükleri yerde kalmıştı; yolumun üzerinde. Geçerken onları Desen'den dışarı tekmeledim. O sırada alevler belime kadar yükselmişti.

Çevresinden, geriye, üzerinden. Yanlış adım atmamak için düzenli olarak mücevhere bakıyordum. Desen'i parça parça ördüm. Işık çizgilere emildi ve merkezdeki alevler dışında, evde, bodrumda bulundurduğumuz Desen'e gittikçe daha çok benzedi.

İlk Perde Saraylar ve Amber hakkında acılı anılar getirdi.

Titreyerek kayıtsız kaldım ve geçtiler. İkinci Perde San Francisco anılarımı ve arzularımı karıştırdı. Nefesimi kontrol ettim ve yalnızca bir seyirciymişim gibi davrandım. Alevler omuzlarımda dans ediyordu ve yaydan yaya, bir kıvrımdan ters bir kıvrıma yürürken bir dizi yanmayı düşündüm. Direnç gittikçe arttı ve ona karşı mücadele ederken terden sırılsıklam oldum.

Ama daha önce bu yoldan geçmiştim. Desen yalnızca çevremde değil, aynı zamanda içimdeydi de.

İlerledim ve azalan verim noktasına ulaştım. Harcadığım çabaya karşı gittikçe daha az mesafe alıyordum. Durmadan Jurt'un çözülmesini, alevler arasında ölen kendi yüzümü görüp duruyordum ve anı akışının Desen'in sebep olduğu bir şey olduğunu bilmemin hiçbir faydası yoktu. Kendimi ileriye sürüklerken beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Büyük Yay'a yaklaşırken bir kez bakışlarımı çevremde dolaştırdım ve Desen'in tamamen onarılmış olduğunu gördüm.

Çizgilerdeki tüm kırıkları, onları birleştiren çizgilerle onanmıştım ve artık Desen siyah ve yıldızsız bir gecenin önündeki donmuş bir çarkı felek gibi yanıyordu. Bir adım daha...

Boynumdaki sıcak mücevheri okşadım. Kızıl parıltısı daha önceye oranla şiddetlenmiş gibi geldi bana. Onu ait olduğu yere iade etmemin kolay bir yolu olup olmadığını merak ettim. Bir adım daha...

Mücevheri kaldırıp içine baktım. Orada benim Büyük Yay'ı tamamlayan ve sanki hiç sorun değilmişçesine alev duvarının içinde yoluna devam eden imgem vardı. Görüntüyü tavsiye olarak kabul etsem de, aklıma Droppa'nın bir kez taklit ettiği bir David Steinberg esprisi geldi. Desen'in eşek şakası peşinde olmadığını umdum.

Yay'da yürümeye devam ederken alevler her yanımı sardı.

Gösterdiğim çaba artarken, yavaşlamaya devam ediyordum.

Bir adımdan, acı dolu başka bir adıma geçerek Son Perde'ye yaklaştım. Benliğimi oluşturan her şey tek bir hedefe odaklanırken, saf bir irade ifadesine dönüştüğümü hissediyordum.

Bir adım daha... Sanki üzerimde ağır bir zırh varmış gibiydi.

Bu, insanı ümitsizliğin kıyısına sürükleyen son üç adımdı.

Tekrar...

Sonra hareketin bile gösterilen çabadan daha az önemli olduğu bir nokta geldi. Artık önemli olan sonuç değil, çabaydı.

İradem alevdi; vücudum duman ya da gölge...

Ve bir daha...

Benim yükselttiğim mavi ışığın içinde, Coral'ı çevreleyen turuncu alevler gümüş-gri akkor mızraklar oldu. Çatırtıların ve patlamaların arasında, yine müzik sesi gibi bir şey duydum. Ağır, adagio, derin ve titrek, bir şey, Micheal Moore'un bas çalması gibi. Ritmi kabullenmeye, onunla beraber hareket etmeye çalıştım. Sonra, bir şekilde, başarmışım gibi göründü -ya böyleydi ya da zaman kavramını çarpılmıştı ve bunu izleyen adımlarımda bir akıcılık hissettim.

Ya da, belki Desen bana bir iyilik borçlu olduğunu hissetmiş, birkaç adımı kolaylaştırmıştı. Asla bilemeyeceğim.

Son Perde'den geçtim, aniden tekrar turuncuya dönüşen alev duvarına döndüm ve ilerlemeye devam ettim. Bir sonraki nefesimi ateşlerin ortasında aldım.

Coral orada, Desen'in merkezinde yatıyordu ve onu son gördüğüm zamanki gibi güzeldi. Bakır rengi bir gömlek ve koyu yeşil pantolon içinde. Ama şimdi kendi kalın, kahverengi pelerininin üzerine yayılmış, uyuyor gibiydi. Yanında sağ dizimin üzerine çöktüm ve elimi omzuna koydum. Kıpırdamadı. Yanağının üzerine düşmüş bir tutam kırmızımsı saçı geriye itip, yanağını okşadım.

"Coral?" dedim.

Yanıt yok.

Elimi omzuna götürüp hafifçe sarstım.

"Coral?"

İç çekerek derin bir nefes alıp verdi, ama uyanmadı.

Biraz daha sert sarstım. "Uyan, Coral."

Kolumu omuzlarının altına kaydırıp biraz doğrulttum. Gözleri açılmadı. Bir tür büyü altında olduğu belliydi. Desenin ortası, eğer kavrulmak istemiyorsanız, Logrus İmgesi'ni çağırmak isteyeceğiniz bir yer değildir. Bu yüzden masal kitabı tedavisini denedim. Eğilip öptüm. Hafif, derin bir ses çıkardı ve gözkapakları kıpırdadı. Ama kendine gelmedi. Yine denedim. Sonuç aynı oldu.

"Lanet olsun!" dedim. Böyle bir büyü yapmak için biraz yer lazımdı, işimde kullandığım bazı araçlara ulaşabileceğim ve cezalandırılmadan güçlerimin kaynağına uzanabileceğim bir yer istiyordum.

Onu kaldırdım ve Desen’den bizi Amber’deki daireme, *ty’iga* -emrindeki ablasının onun transında yattığı yere -beni ondan korumak için ağabeyimin yaptığı işlerden biri- götürmesini istedim.
"Bizi eve götür," dedim, vurgulamak için yüksek sesle.
Hiçbir şey olmadı.
O zaman güçlü bir şekilde görselleştirdim ve bir kez daha zihinsel bir emirle destekledim.
Yerimizden bile kıpırdamadık.
Coral’ı yavaşça indirdim, ayağa kalktım ve alevlerin en zayıf olduğu yerden Desen’e baktım.
“Bak," dedim, “bir sürü zahmete ve riske girerek sana büyük bir iyilik yaptım. Şimdi buradan defolup gitmek ve hanımefendiyi de yanımda götürmek istiyorum. Lütfen dediğimi yapar mısın?"
Alevler birkaç saniye içinde sönüp yok oldu. Bunu izleyen loş ışıkta mücevherin, bir otel telefonundaki mesaj düğmesi gibi yanıp söndüğünü gördüm. Kaldırdım ve içine baktım.
X sınıfı kısa film beklememiştim, ama oynayan buydu.
“Sanırım yanlış kanalı alıyorum," dedim. “Bir mesajın varsa, duyalım bakalım. Aksi halde, eve gitmek istiyorum."
Hiçbir şey değişmedi, ama mücevherdeki iki şeklin bana ve Coral’a benzediğini fark ettim. Desen’in ortasına benzeyen bir yerde, bir pelerinin üzerinde, pervasızca ve durmaksızın işlerine bakıyorlardı. Adamın boynundaki mücevherin içinden görebilseler, eski bir tuz kutusu etiketinin daha renkli bir uyarlaması gibi görünürdü...
“Yeter!" diye bağırdım. “Bu son derece saçma! Cinsel bir ayin istiyorsan sana iki profesyonel gönderirim! Kadın uyanık bile değil..."
Mücevher yine, gözlerimi acıtan bir şiddetle zonkladı. Onu bıraktım. Sonra Coral’ı kaldırıp doğruldum.
“Daha önce seni geri geri yürüten oldu mu, bilmiyorum," dedim, “ama işe yaramaması için bir neden görmüyorum."
Son Perde’ye doğra bir adım attım. Aniden önümde bir alev duvarı yükseldi. Gerilerken sendeledim ve yere yayılmış pelerinin üzerine düştüm. Ateşe düşmesin diye Coral’a sarıldım. Tam üstüme düştü. Neredeyse uyanık görünüyordu...
Kollarını dolayıp burnunu boynuma dayadı. Artık baygından çok uykulu görünüyordu. Ona sıkı sıkı sarıldım ve düşündüm.

"Coral?" diye denedim yine.
"Mum," dedi.
"Buradan çıkmanın tek yolu sevişmemiz gibi görünüyor."
“Hiç istemeyeceksin sandım," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalı.
Bu bir ölüye karşı cinsel arzu duymaya daha az benziyor, dedim kendi kendime, o bakır rengi düğmelere ulaşabilmek için ikimizi de yan tarafa çevirirken. Ben uğraşırken biraz daha mırıldandı, ama tam olarak bir konuşmaya dönüşmedi. Yine de vücudu ilgime yanıt vermiyor değildi ve birleşme hızla, detaylandırılmayacak kadar sıradan bir biçimde gelişti. Büyü bozmanın ilginç bir yöntemi gibi görünüyordu bu. Belki Desen’in gerçekten mizah anlayışı vardı. Bilmiyorum.
Ateşler, bizim ateşlerimizin söndüğü anda söndü. Coral’ın gözleri sonunda açıldı.
"Bu, ateş çemberinin icabına baktı gibi," dedim.
"Bu ne zaman rüya olmaktan çıktı?" diye sordu.
“Güzel soru," diye yanıt verdim “ve yanıtı sadece sen verebilirsin."
"Az önce beni bir şeyden mi kurtardın?"
“Açıklamanın en kolay yolu bu gibi görünüyor," diye yanıt verdim, o geri çekilip odaya göz gezdirirken. “Desen’den seni gitmen gereken yere götürmesini istersen başına ne geleceğini gördün mü?" dedim.
"İnsanın ırzına geçiliyor," diye yanıt verdi.
"Kesinlikle."
Ayrıldık. Giysilerimizi düzelttik.
“Birbirimizi tanımak için güzel bir yer..." diye başlamıştım ki, mağara güçlü bir sarsıntıyla sallandı.
“Burada zamanlama gerçekten berbat," dedim, ikimiz sallanıp, yararı olmasa bile teselli için birbirimize sarılırken.
Bir an sonra sarsıntı bitti ve Desen daha önce gördüğümden daha büyük bir şiddetle birden parladı. Başımı iki yana salladım. Gözlerimi ovaladım. Ne kadar doğru gelse de, yanlış olan bir şey vardı. Sonra büyük, metal perçinli kapı açıldı
-içe doğru!- ve Amber’e, gerçek Amber’e dönmüş olduğumuzu fark ettim. Alev alev ışıyan yolum hâlâ eşiğe kadar geliyor, ama hızla sönüyordu ve üzerinde küçük bir şekil duruyordu.
Ben koridorun loşluğuna karşı gözlerimi bile kısamadan, tanıdık bir yön kaybı duygusu yaşadım ve odama döndük.

“Nayda!" diye bağırdı Coral, yatağıma uzanmış şekli görünce.

“Tam olarak değil," dedim. “Yani, onun bedeni. Ama onu hareket ettiren ruh farklı türden."

"Anlamıyorum."

Desen odasını istila etmek üzere olan kişiyi düşünmekle meşguldüm. Aynı zamanda ağrıyan kaslardan, çığlıklar atan sinirlerden ve muhtelif yorgunluk zehirlerinden ibaret bir kütleydim. Jasra için açtığım şarap şişesinin durduğu masaya gittim. Ne kadar önceydi? Hâlâ orada duruyordu. İki temiz kadeh buldum. Doldurdum. Birini Coral’a uzattım.

"Ablan bir süre önce çok hastalandı, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı.

İri bir yudum aldım.

“Ölüme yakındı. O sırada, Nayda artık onu kullanamadığından, bedeni bir ty'iga -bir tür iblis- ruhu tarafından ele geçirildi."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Aslında ölmüş olduğunu düşünüyorum."

Coral gözlerime baktı. Aradığı her neyse bulamadı ve bunun yerine bir yudum aldı.

“Bir şeyin yanlış olduğunu biliyordum," dedi. “Hastalıktan bu yana hiç kendi gibi değildi."

"Daha kötü mü oldu? Daha sinsi?"

“Hayır, çok daha iyi. Nayda her zaman bir kaltak olmuştur."

"Anlaşamıyor muydunuz?"

"Son zamanlara dek, hayır. Acı çekmiyor, değil mi?"

"Hayır, yalnızca uyuyor. Büyü altında."

“Neden onu serbest bırakmıyorsun? Tehlikeliymiş gibi gözükmüyor."

“Artık tehlikeli olduğunu düşünmüyorum. Aslında, tam tersine," dedim. “Ve onu kısa süre sonra serbest bırakacağız. Ama bunu ağabeyim Mandor yapmak zorunda. Bu onun büyüsü."

“Mandor mu? Sen -ya da ailen- hakkında çok şey bilmiyorum aslında, değil mi?"

“Hayır," dedim. “Aynısı benim için de geçerli. Dinle, bugün günlerden ne olduğunu bile bilmiyorum." Odayı aştım ve pencereden dışarı baktım. Gün ışığı vardı, ama gökyüzü bulutluydu ve zamanı tahmin edemedim. “Hemen yapman gereken bir şey var. Babana git ve iyi olduğunu söyle. Ona mağaralarda kaybolduğunu ya da Aynalar Koridoru’nda yanlış yöne sapıp

kendini bir başka varoluş düzleminde falan bulduğunu söyle. Herhangi bir şey. Diplomatik bir olay yaratmamak için. Tamam mı?"

İçkisini bitirip başını salladı. Sonra bana baktı, kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

"Ben ayrılmadan gene görüşürüz, değil mi?"

Uzandım, duygularımın nasıl olduğunu pek de bilemeden omzunu okşadım. Sonra bunun yetmeyeceğini fark ettim, ilerleyip onu kucakladım.

"Bunu biliyorsun," dedim, saçlarını okşarken.

"Bana şehri gösterdiğin için teşekkürler," dedi.

“Bir gün yine yapmalıyız bunu," dedim, “tempo yavaşlar yavaşlamaz."

"Hı-hı."

Kapıya yürüdük.

"Fazla zaman geçmeden seni görmek istiyorum," dedi.

“Hızla yaşlanıyorum," dedim ona, kapıyı açarken. “Cehenneme gidip döndüm."

Yanağıma dokundu.

"Zavallı Merlin," dedi. “İyi uyu."

Şarabımın kalanını diktim ve Koz Kartlarımı çektim. Onun dediği şeyi yapmak istiyordum, ama bazı kaçınılmaz şeyler daha önce geliyordu. Hayaletçark’ın kartını çekip baktım.

Nerdeyse aynı anda, hafif bir ısı düşüşü ve benim arzumu oluşturmamın ardından Hayaletçark önümde belirdi. Havanın ortasında dönen kırmızı bir çember.

“Ah, selam, Baba," dedi. “Nerelere gittiğini merak ediyordum. Mağarayı tekrar kontrol ettiğimde yoktun ve gölge tarama süreçlerimden hiçbiri seni bulamadı. Aklıma eve gelmiş olabileceğin hiç gelmedi. Ben..."

“Daha sonra," dedim. “Acelem var. Beni hemen Desen odasına götür."

"Önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

“Seni Kale’de takip eden güç. Mağarada seni sakladığım...?"

"Evet?"

"Seni arayan, Desen’in kendisiydi."

“Bunu tahmin etmiştim," dedim, “daha sonra. Karşılaştık ve şimdilik anlaştık sayılır. Beni hemen oraya götür. Bu önemli."

"Efendim, o şeyden korkuyorum."

“O zaman beni cesaret edebildiğince yakınına götür ve geri çekil. Bir şeyi kontrol etmeliyim."

"Pekala. Bu tarafa gel."

Bir adım attım. Hayalet havada yükseldi, bana doğru doksan derece döndü ve hızla düşerek başımdan, omuzlarından, vücudumdan geçip ayaklarımın altında yok oldu. O bunu yaparken ışıklar söndü ve hemen Logrus imgemi çağırdım. Bana Desen odasının büyük kapısının önündeki koridorda durduğumu gösterdi.

"Hayalet?" dedim yumuşak sesle.

Yanıt yoktu.

Öne yürüdüm, köşeyi döndüm, kapıya yaklaştım ve yaslandım. Hâlâ kilitlenmemişti ve itince açıldı. Frakir bileğimde bir kez zonkladı.

Frakir? diye sordum.

O taraftan da yanıt gelmedi.

Sesini mi yitirdin, hanımefendi?

İki kez zonkladı. Onu okşadım.

Kapı, önümde açılırken, Desen’in daha da parlaklaşmış olacağından emindim. Ancak düşüncem hızla bir kenara itildi.

Desen’in ortasında, sırtı bana dönük, kolları kalkmış, siyah saçlı bir kadın vardı. Yanıt vereceği ismi seslenecektim neredeyse, ama benim sözel mekanizmam harekete geçemeden kadın gözden kayboldu. Duvara yaslanarak çöktüm.

“Gerçekten kendimi kullanılmış gibi hissediyorum," dedim yüksek sesle. “Kıçımı perişan ettin, birden fazla kez hayatımı riske attın, metafizik röntgencilik arzunu tatmin etmemi sağladın, sonra istediğin son şeyi -biraz daha yüksek bir parıltı- elde ettikten sonra tekmeyi bastın. Herhalde tanrılar, güçler ya da ne tür lanet şeysen, birisiyle işiniz bittikten sonra 'Teşekkür ederim' ya da 'Kusura bakma' ya da 'Cehenneme git' demiyorsunuz. Ve bana karşı kendini haklı çıkarma ihtiyacını bile duymadığın ortada. Eh, ben bebek bakıcısı değilim. Nasıl bir oyun oynuyorsanız, sen ya da Logrus tarafından itilip kakılmaktan hoşlanmıyorum. Şimdi bir damarımı kessem ve her tarafına kanasam ne dersin?"

Desen’in benin tarafımda hemen bir enerji yoğunlaşması oldu. Ağır bir hışırtıyla önümde mavi bir alev kulesi belirdi, genişledi, dev, insanlık dışı bir güzelliğin cinsiyetsiz hatlarını kazandı. Ona karşı gözlerimi gölgelemem gerekti.

“Anlamıyorsun," dedi alevlerin kükremesinin değişiminden oluşan bir ses.
"Biliyorum. Bu yüzden buradayım."
"Çabaların takdir edilmiyor değil."
"Bunu duyduğuma sevindim."
"İşleri yürütmenin başka yolu yoktu."
"Eh, dilediğin gibi yürüdüler mi?"
"Evet."
"O zaman bir şey değil, sanırım."
"Küstahsın, Merlin."
“Şu anda kaybedecek bir şeyim olmadığını hissediyorum. Bana ne yapacağına aldıramayacak kadar yorgunum. Bu yüzden bana büyük borcun olduğunu söylemek için indim buraya. O kadar."
Sonra ona sırtımı döndüm.
"Oberon bile bana bu şekilde hitap edemedi," dedi.
Omuzlarımı silktim ve kapıya doğru bir adım attım. Ayağımı indirdiğim zaman, yine dairemdeydim.
Yine omuzlarımı silktim ve yüzüme su çarpmaya gittim.
"Hâlâ iyi misin, Baba?"
Lavabonun çevresinde bir halka vardı. Havada yükseldi ve odada beni takip etti.
"İyiyim," dedim. “Ya sen?"
"İyi. Beni tamamen görmezden geldi."
"Neyin peşinde olduğunu biliyor musun?" diye sordum.
“Gölge’nin kontrolü için Logrus ile düello ediyor gibi görünüyor. Ve sadece bir raunt kazandı. Her ne olmuşsa, onu güçlendirmiş gibi. Buna sen de karıştın, değil mi?"
"Evet."
“Seni yerleştirdiğim mağaradan ayrıldıktan sonra neredeydin?"
"Gölgeler arasında kalan bir yer biliyor musun?"
"Arasında mı? Hayır. Bu mantıklı gelmiyor."
"Eh, işte oradaydım."
"Oraya nasıl gittin?"
“Bilmiyorum. Büyük zorlukla, tahmin ederim. Mandor ve Jasra iyi mi?"
"Son gördüğümde iyiydiler."
"Ya Luke?"

"Onu aramak için bir sebebi yoktu. Aramamı ister misin?"

“Hemen değil. Şimdi yukarı çıkıp kraliyet süitine bakmanı istiyorum. Şu anda içinde birisinin olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve varsa, kimin olduğunu. Aynı zamanda yatak odasındaki şömineyi kontrol etmeni istiyorum. Sağdaki gevşek taş yerine mi konmuş, yoksa hâlâ ocakta mı duruyor, bir bak."

Yok oldu ve ben odayı adımlamaya başladım. Oturmaya ya da uzanmaya korkuyordum. Bunu yaparsam hemen uykuya dalacağımı ve uyanmakta güçlük çekeceğimi hissediyordum.

Ama ben fazla mesafe kaydedemeden Hayalet döndü.

“Kraliçe Vialle orada," dedi, “stüdyosunda, gevşek taş yerine konmuş ve koridorda kapıları çalan bir cüce var."

“Lanet olsun," dedim. “Dernek kaybolduğunu biliyorlar. Bir cüce mi?"

"Bir cüce."

İçimi çektim.

“Sanırım yukarı çıkıp mücevheri iade etsem ve olanları açıklamaya çalışsam iyi olacak. Vialle hikayemden hoşlanırsa, Random’a anlatmayı unutabilir."

"Seni oraya nakledeyim."

“Hayır, bu pek politik olmaz, ne de nazik. Gidip kapıyı çalmam ve bu sefer uygun şekilde içeri davet edilmem daha iyi olur."

“İnsanlar ne zaman kapıyı çalacaklarını ve ne zaman içeri gireceklerini nereden anlıyorlar?"

"Genelde, kapalıysa çalarsın."

"Cücenin yaptığı gibi mi?"

Dışarıda bir yerden hafif bir kapı vurma sesi duydum.

“Ayrım yapmadan bütün kapıları vuruyor mu?" diye sordum.

“Eh, hepsini sırayla deniyor, bu yüzden buna ayrım yapmamak denir mi, bilmiyorum. Şimdiye dek denediği bütün kapılar boş odalara açılıyordu. Bir iki dakika içinde seninkine ulaşır."

Kapıya gittim, kilidi çevirdim, açıp koridora çıktım.

Evet, koridorda ilerleyen kısa boylu bir adam vardı. Açılan kapıma doğru baktı, bana yönelirken gülümsedi ve sakalının içinde dişleri göründü.

Adamın kambur olduğu hemen belli oldu.

“Tanrım!" dedim. “Sen Dworkin’sin, değil mi? Gerçek Dworkin!"

“Sanırım öyle," diye yanıtladı, tatlı bir sesle. “Ve umarım sen de Corwin’in oğlu Merlin’sin."

“Benim," dedim. “Bu olağandışı bir zamanda gelen olağandışı bir zevk."

“Bu sosyal bir ziyaret değil," dedi, yaklaşıp elimi ve omzumu kavrayarak. “Ah! Burası senin odan!"

"Evet. İçeri girmez misin?"

"Teşekkür ederim."

Onu içeri aldım. Hayalet, duvardaki sinek taklidi yaptı, çapı bir santime düştü ve yolunu kaybetmiş bir güneş ışınıymış gibi bir zırha yerleşti. Dworkin oturma odasını hızla dolandı, yatak odasına baktı, bir süre Nayda’yı izledi, “Bırak uyuyan iblisler öyle kalsın," diye mırıldandı, dönüşte yanımdan geçerken mücevhere dokundu, kötü bir şey sezmiş gibi başını iki yana salladı ve içinde uyuyakalacağımdan korktuğum koltuğa gömüldü.

"Bir kadeh şarap alır mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Hayır, teşekkür ederim," diye yanıt verdi. “Gölge’deki en yakın Kırık Desen’i onaran sendin, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Neden yaptın?"

"Bu konuda fazla seçeneğim yoktu."

“Yaşlı adam, gri, dağınık sakallarını çekiştirerek, “Bana anlatsan iyi olur," dedi. Saçları uzundu ve bir tıraşa ihtiyacı vardı. Yine de bakışlarında ya da sözlerinde delilikten iz yok gibiydi.

“Basit bir hikaye değil ve anlatacak kadar uzun süre uyanık kalacaksam, biraz kahveye ihtiyacım olacak," dedim.

Ellerini açtı ve aramızda küçük, beyaz örtülü bir masa belirdi. Üzerinde iki kişilik servis, kısa bir mumun üzerine yerleştirilmiş, dumanları tüten gümüş bir sürahi vardı. Ayrıca bir de bisküvi tepsisi. Ben hepsini o kadar hızlı çağıramazdım.

Mandor’un yapıp yapamayacağını merak ettim.

"Bu durumda, ben de sana katılırım," dedi Dworkin.

İçimi çektim ve fincanları doldurdum. Hüküm Mücevheri’ni kaldırdım.

“Belki başlamadan önce bu şeyi iade etmeliyim," dedim ona. “İleride beni bir sürü dertten kurtarabilir."

Ben kalkmaya davranınca başını iki yana salladı.

“Sanmıyorum," dedi. “Muhtemelen şimdi onu boynundan çıkarırsan ölürsün."

Yerime oturdum.

"Krema, şeker?" diye sordum.

Bölüm 9

Yavaş yavaş kendime geldim. O tanıdık mavilik, içinde süzüldüğüm varoluş öncesi göldü. Ah, evet, buradaydım çünkü... buradaydım, şarkının dediği gibi. Uyku tulumumun içinde diğer yana döndüm, dizlerimi göğsüme çektim ve yeniden uykuya daldım.

Bir daha kendime geldiğimde dünyanın hâlâ mavi bir yer olup olmadığını görmek için hızla çevreme bakındım. Güzel.

Denenmiş ve doğru olan şeyler için söylenecek çok şey var.

Sonra Luke'un her an beni öldürmek için gelebileceğini hatırladım ve parmaklarım yanımdaki silahın kabzasında kapandı.

Birinin yaklaşıp yaklaşmadığını duyabilmek için kendimi zorladım.

Günü kristal mağaramın duvarını yontarak mı geçireceğim? diye merak ettim. Yoksa Jasra gelip yine beni öldürmeye mi çalışacak?

Yine mi?

Yanlış olan bir şey vardı. Jurt, Coral, Luke, Mandor, hatta Julia'yla ilgili bir sürü iş vardı. Hepsi bir rüya mıydı?

Panik anı geldi ve geçti, sonra gezinen ruhum, anılarımın geri kalan kısmını yanında getirerek geri döndü. Esnedim ve her şey yine yoluna girdi.

Gerindim. Doğrulup oturdum. Gözlerimi ovaladım.

Evet, kristal mağaraya geri dönmüştüm. Hayır, Luke'un beni buraya kapatmasından beri olan şeyler rüya değildi. Buraya kendi isteğimle gelmiştim, a) çünkü bu zaman hattında iyi bir uyku Amber'de oldukça kısa bir süre olacaktı, b) çünkü burada kimse beni Koz Kartı iletişimiyle rahatsız edemeyecekti, c) çünkü Desen'in ya da Logrus'un bile beni burada bulması imkansızdı.

Saçlarımı gözlerimden çektim, kalktım ve tuvalete gittim.

Dworkin ile sohbetimden sonra Hayalet'in beni buraya nakletmesi iyi bir fikirdi. On iki saat kadar uyuduğumdan emindim. Derin, kesintisiz, en iyi türden uyku. Bir litrelik bir su şişesi boşalttım. Sonra daha fazlasıyla yüzümü yıkadım.

Daha sonra, giyinip çarşaflarımı depoya kaldırdıktan sonra, giriş odasına yürüdüm ve tepedeki yatay geçidin ışığında durdum. Gökyüzünün

gördüğüm kısmı açıktı. Beni buraya kapattığı ve akraba olduğumuzu öğrendiğim gün Luke'un söyledikleri hâlâ kulaklarımdaydı.

Hüküm Mücevheri'ni gömleğimin altından çekip çıkardım, arkasından parlayacak şekilde ışığın önüne tuttum ve derinliklerine baktım. Bu sefer mesaj yoktu.

Çok iyi. İki yönlü trafik havasında değildim.

Taşa bakmaya devam ederek bağdaş kurup oturdum. Bu işi halletme zamanı gelmişti. Şimdi kendimi dinlenmiş ve bir bakıma tetikte hissediyordum. Dworkin'in önerdiği gibi bu kırmızı havuzda Desen'i aradım.

Bir süre sonra şekillenmeye başladı. Onu gözümde canlandırıyormuş gibi değildim, ama zaten bu bir görselleştirme egzersizi değildi. Yapının berraklaşmasını izledim. Ancak aniden var olmuş gibi değil de, sanki daha çok hep oradaymış ve gözlerim ancak şimdi onu algılayacak uyumu sağlayabilmiş gibiydi. Muhtemelen bu doğruydu da.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Bunu tekrarladım. Sonra dikkatle deseni incelemeye başladım. Babamın mücevherle uyum sağlamak hakkında söylediği şeyleri hatırlayamıyordum.

Dworkin'e bundan bahsettiğim zaman, endişelenmememi, tek ihtiyacım olan şeyin taşın içindeki üç boyutlu Desen uyarlamasını bulmak, giriş noktasını saptamak ve aşmak olduğunu söylemişti. Ayrıntılar için ısrar ettiğimde yalnızca gülmüş ve kaygılanmamamı söylemişti.

Tamam.

Taşı ağır ağır çevirerek yaklaştırdım. Sağda, yüksekte küçük bir aralık belirdi. Ona odaklandığımda hızla bana doğru yükselir gibi oldu.

O yere gittim, içine girdim. Tuhaf bir yuvarlanan tren deneyimiydi. Bir mücevherin içindeki Desensi çizgilerde ilerlemek. Bazen bağırsaklarımı boşaltmaya yakın bir yükseklik korkusuyla, bazen iradem yakut sınırlara dayayıp o teslim olana dek iterek ve sonra kendi kendime tırmanarak, düşerek, kayarak ya da ilerleyerek beni çektiği yere gittim. Bedenimi ve zinciri tutan elimi unuttum, yalnızca fena halde terlediğimi ve terimin devamlı gözlerime dolarak canımı acıttığını biliyordum.

Hüküm Mücevheri'ne, Desen'in bir üst oktavına uyum sağlarken ne kadar zaman geçti, hiçbir fikrim yok. Dworkin garip arayışımı tamamlayıp en yakın Kırık Desen'i onardıktan sonra, Desen'in ölmemi istemesi için onu kızdırmamdan daha farklı sebepler olduğunu düşünüyordu. Ama ayrıntılara

girmeyi reddetti, sebebi bilmemin, olası bir gelecek seçenekte, serbestçe verilmesi gereken kararımı etkileyeceğinden korkuyordu.

Bunların hepsi bana saçmalık gibi geliyordu, ama efsane ve söylentilerden tanıdığım Dworkin'in aksine, bütün söyledikleri bana son derece akıllıca gelmişti.

Zilinim mücevherin içi olan kan gölüne atladı ve içinde yükseldi. Yürüdüğüm ve daha yürümek zorunda olduğum Desen parçaları çevremde hareket ediyor, şimşek gibi çakıyordu.

Zihnimin görünmez bir Perde'ye çarpacağını ve parçalanacağını hissediyordum. Artık hareketim kontrol dışına çıkmıştı ve ivmeleniyordu. Sonuna varıncaya kadar bu şeyden çekilmemin yolu yoktu, biliyordum.

Dworkin, gördüğüm kişiyi kontrol etmek üzere döndüğüm zaman, Desen ile yüzleştiğimde ona karşı korunmuş olduğumu hissediyordu, çünkü mücevheri takmıştım. Ama uzun süre takamazdım, çünkü bu da ölümcül olabilirdi. Dworkin, onu geri vermeden önce -babam ve Random gibi— mücevherle uyum sağlamam gerektiğine karar vermişti. Böylece içimde daha üstün bir imge taşıyor olacaktım ve bu imge aynı zamanda, tıpkı mücevher gibi, beni Desen'e karşı koruyacaktı. Mücevheri kullanarak Desen'i yaratan adama itiraz edemezdim.

Bu yüzden kabul ettim. Ama önerdiği şeyi yapamayacak kadar yorgundum. İşte bu yüzden 'Hayalet'in beni kristal mağaraya, sığınağıma getirmesini sağlamış, ilk önce dinlenmiştim.

Şimdi, şimdi... aktım. Döndüm. Zaman zaman durdum.

Mücevherin Perde'ye denk olan kısımları daha az zorlu gelmiyordu, çünkü bedenimi geride bırakmıştım. Her geçiş, Olimpiyatlarda bir buçuk kilometre koşmuşum gibi bitkin bırakıyordu beni. Ama bir düzeyde, içinde aktığım mücevheri elimde tuttuğumu biliyor, bir başka düzeyde kalbimin attığını hissediyor, yine bir başkasında yıllar önce, bir antropoloji dersinde konuk hoca Joan Halifax'ın verdiği dersten parçalar hatırlıyordum. Ortam, bir kadehteki Gayzer Tepesi Merlot 1985 gibi dönüyordu. O gece masanın karşısında kime bakıyordum?

Fark etmez. İleri, aşağı ve dolan. Kanla aydınlanmış dalga gevşemişti. Ruhuma bir mesaj yazılmıştı. Başlangıçta telaffuz edemediğim bir sözcüktü... Parlak, daha parlak. Hızlı, daha hızlı.

Bir yakut duvarla çarpışma, ben, üzerinde bir leke. Şimdi gel,

Schopenhauer, nihai irade oyununa. Bir iki çağ gelip geçti; sonra, aniden, yol açıldı. Patlayan bir yıldız ışığına döküldüm.

Kırmızı, kırmızı, kırmızı, beni ileri taşıyan, uzağa, küçük teknem Yıldız patlaması gibi, sürüklenerek, genişleyerek, eve gelerek...

Yığıldım. Bilincimi kaybetmedim, ama zihnimin durumu normal de değildi. Dilediğim zaman, dilediğim yöne geçebileceğim bir uyku öncesi sersemliği içindeydim. Ama neden? Nadiren bu kadar dinç hissederim. Onu kazandığımı fark ediyordum, bu yüzden oracıkta, uzun, çok uzun zaman süzüldüm.

Sonunda durum keyif çatmayı keyifli kılan düzeyin altına düştü, ayağa kalktım, sallandım, duvara yaslandım, su içmek için depoya gittim. Kurt gibi açtım, ama konserve ya da kurutulmuş yiyeceklerin hiçbiri beni cezbetmedi. Özellikle de kolayca tazelerini bulabileceğimi biliyorken.

O tanıdık odalarda yürüdüm. Dworkin’in tavsiyesini yerine getirmiştim. Yazık ki, sormak istediğim uzun soru listesini hazırlamadan önce ona sırtımı dönmüştüm. Döndüğümde gitmişti.

Tırmandım. Mağaramdan çıkınca bildiğim tek girişi barındıran mavi çıkıntının üzerinde durdum. Esintili, yumuşak, bahar gibi bir sabahtı ve doğuda birkaç bulut kümesi vardı.

Zevkle derin bir nefes alıp bıraktım. Sonra eğildim, mavi kayayı alıp girişi tıkadım. Sığınağa ihtiyacım olursa, bir daha geldiğimde vahşi bir hayvanın bana sürpriz yapması hiç hoşuma gitmezdi.

Hüküm Mücevheri’ni boynumdan çıkardım ve kayadaki bir çıkıntıya astım. Sonra on adım kadar uzaklaştım.

"Selam, Baba."

Hayalet altın bir frizbi olmuş, batıdan süzülerek gelmişti.

"Günaydın, hayalet."

“Neden o aleti bırakıyorsun? Gördüğüm en güçlü araçlardan biri."

“Onu bırakmıyorum, Logrus İmgesi’ni çağırmak üzereyim ve pek anlaştıklarını sanmıyorum. Üzerimde ahenk kazandığım bu yüksek düzeyli Desen varken Logrus’un bana nasıl davranacağı konusunda biraz endişeliyim."

“Belki ben gitmeli, seni kontrol etmek için daha sonra geri dönmeliyim."

"Burada kal," dedim. “Sorun çıkarsa beni kaçırabilirsin."

Sonra Logrus İmgesi’ni çağırdım, geldi, önümde süzüldü ve hiçbir şey olmadı. Çevremi algılamamın bir kısmını kayanın üzerindeki mücevhere

kaydırdım ve onun aracılığıyla Logrus'u bir başka açıdan algıladım. Tekinsiz. Aynı zamanda acısız.

Bir kez daha kendi kafatasıma yerleştim, kollarımı Logrus uzantılarına soktum, uzandım,..

Bir dakikadan az zamanda bir tabak tereyağlı gözleme, sosis, bir fincan kahve ve bir bardak portakal suyu geldi.

"Sana bunları daha hızlı getirebilirdim," dedi Hayalet.

"Eminim getirirdin," dedim. "Yalnızca sistemleri sınıyordum."

Yerken önceliklerimi belirledim. Bitirdiğim zaman tabakları geldikleri yere gönderdim, mücevheri aldım, boynuma astım ve ayağa kalktım.

"Tamam, Hayalet. Amber'e dönme vakti," dedim.

Genişledi, açıldı, alçaldı ve altın bir kemerin önünde duruyordum. Öne adım attım ve dairemdeydim.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil, Baba. Dinle, bir sorum var: Kahvaltı çağırdığın zaman Logrus İmgesi'nin tavırlarında sıra dışı bir şey fark ettin mi?"

"Ne gibi?" diye sordum, ellerimi yıkamaya giderken.

"Fiziksel duygularla başlayalım. Sana... yapışkan geldi mi?"

"Bu tuhaf bir anlatım tarzı," dedim. "Ama aslında bağlantının kopması biraz daha uzun sürdü. Neden soruyorsun?"

"Aklıma garip bir fikir geldi. Desen büyüsü yapabilir misin?"

"Evet, ama Logrus'ta daha iyiyim."

"Fırsat bulursan ikisini denemek ve karşılaştırmak isteyebilirsin."

"Neden?"

"İçime bir şeyler doğuyor. Kontrol eder etmez söylerim."

Hayaletçark gitti.

"Lanet olsun," dedim ve yüzümü yıkadım.

Pencereden dışarı baktım, bir avuç kar tanesi uçup geçti.

Masamın çekmecesinden bir anahtar aldım. Hemen halletmek istediğim bir iki şey vardı.

Koridora çıktım. Birkaç adım atmıştım ki bir ses duydum.

Durup dinledim. Sonra devam ettim, merdiveni geçtim. Ben ilerlerken sesin şiddeti gittikçe arttı. Kütüphaneden geçen koridora vardığım zaman Random'ın döndüğünü anladım, çünkü buralarda öyle davul çalabilen başka kimseyi tanımıyordum. Çalabilse de Kral'ın davulunu kullanmaya cesaret edebilecek birini.

Yarı açık kapının önünden köşeye doğru devam ettim ve sağa döndüm. İlk dürtüm içeri girmek, Hüküm Mücevheri’ni iade etmek ve olan biteni açıklamaya çalışmaktı. Sonra Flora’nın dürüst, dolaysız ve hilesiz şeylerin burada her zaman insanın başını nasıl belaya sokabileceği konusundaki öğütlerini hatırladım. Açıkladığı genel bir kuralın kanıtlandığını kabul etmekten nefret ediyordum, ama bu özel durumda, yapılacak başka işlerim varken beni bir sürü açıklama gereksinimiyle baş başa bırakacağını görebiliyordum ve bu arada aralarından bazılarını yapmamam emriyle de karşılaşabilirdim.

Yemek odasının uzak girişine doğru yoluma devam ettim, çabucak kontrol ettim ve orasının boş olduğunu gördüm. Güzel. İçeride ve sağda, hatırladığım kadarıyla beni kütüphanenin yan tarafındaki boş bir kısma götürecek bir kayar panel vardı. Burada beni kütüphanenin balkonuna açılan gizli girişe götürecek çivi basamaklar veya bir merdiven bulunuyordu.

Aynı zamanda, doğru hatırlıyorsam, beni döner merdivenin ekseninden aşağıdaki mağaralara da götürebilirdi. Bu bölmeyi kontrol etmek için hiç sebebim olmamasını umuyordum, ama bugünlerde biraz casusluk yapacak kadar aile geleneklerine dalmıştım ve açık kapının önünden geçerken Random’ın orada yalnız olmadığını anlamama yetecek kadar mırıltı duymuştum. Bilgi gerçekten güçse, o zaman olabildiğince çoğuna ihtiyacım vardı, çünkü bir süredir kendimi özellikle incinebilir hissediyordum.

Evet, panel kaydı ve ruh-ışığımı önden göndererek bir anda içeri kaydım. Hızla tepeye tırmandım ve oradaki paneli yavaşça, sessizce, bu kısmı geniş bir sandalyeyle saklamayı akıl eden kişiye minnet duyarak açtım. Sandalyenin sağ kolunun yanından, fark edilmeden -odanın kuzey kısmının iyi bir görüntüsünü- görebiliyordum.

Random orada, davul çalıyordu. Zincirler ve deriler içindeki Martin önüne oturmuş, dinliyordu. Random daha önce yaptığını hiç görmediğim bir şey yapıyordu. Beş baget ile çalıyordu. Ellerinde birer tane, koltuklarının altında da birer tane vardı ve sonuncusu dişlerinin arasındaydı. Çalarken onları çeviriyor, ağzındakini çıkarıp sağ kolunun altına sıkıştırıyordu, sonra sağ kolunun altındakini sağ eline, sağ eldekini sol ele, sol eldekini sol koltuğunun altına, sol koltuğunun altındakini ağzına. Ve tek bir vuruş kaçırmıyordu. Büyüleyiciydi. Random yaptığı numaradan sıkılıncaya kadar izledim. Eski davul seti, bir fusion davulcusunun

hayallerindeki, savaş kalkanı büyüklüğündeki zilleri bir tamtam yığını ve iki bası olan Coral'ın ateş çemberi gibi aydınlatılmış, yarı saydam plastik birtakım değildi. Random'ın seti, trampetlerin inceldiği ve sinirlileştiği, basların küçüldüğü, zillerin büyüklük kompleksine kapıldığı ve hımlamaya başladığı zamanların öncesine gidiyordu.

Martin'in, "Daha önce böyle bir şey yapıldığını hiç görmedim," dediğini duydum.

Random omuzlarını silkti.

"Biraz araştırma," dedi. "Otuzlarda Freddie Moore'dan öğrendim, ya Victoria'da, ya da Village Vanguard'da. Art Hodes ve Max Kaminsky ile birlikte çalıyordu Yerini unuttum. Mikrofonların olmadığı ve aydınlatmanın kötü olduğu Vodviller zamanına gidiyor. Dinleyicilerin dikkati dağılmasın diye ya böyle şeyler yapması, ya da komik giyinmesi gerekiyormuş, öyle demişti."

"O şekilde kalabalığa hizmet vermeleri yazık."

"Evet, sizler hiç komik giysiler giymeyi ve aletlerinizi oraya buraya atmayı düşünmezsiniz."

Bir sessizlik oldu, Martin'in yüzündeki ifadeyi görmem imkansızdı. Sonra, "Farklı bir şey kastetmiştim," dedi Martin.

"Evet, ben de," diye yanıt verdi Random. Sonra üç bageti yere atıp yine çalmaya başladı.

Arkama yaslanıp dinledim. Bir süre sonra bir alto saksafonun araya girmesiyle irkildim. Baktığım zaman Martin'in ayağa kalktığını gördüm. Sırtı bana dönük, çalıyordu. Sandalyenin diğer yanında, yerde olmalıydı. İçinde hoşuma giden bir Richie Cole tadı vardı ve biraz şaşırdım. Ne kadar zevk alsam da, şu anda bu odaya ait olmadığımı hissediyordum, geriledim, paneli açtım, içinden geçtim ve kapattım. Aşağıya inip bölmeden çıktıktan sonra, bir kez daha kütüphane girişinden geçmektense yemek odasını kullanarak kestirmeden gitmeye karar verdim. Müzik bir süre beni takip etti ve Hüküm Mücevheri'nin "Vahşi Adam Blues"u nasıl kabul edeceğinden emin olmasam da, sesleri kıymetli taşlara hapsetmeyi bilen Mandor'un büyülerinden birini öğrenmiş olmayı diledim.

Dairemin bulunduğu kuzey koridorunu kesen doğu koridorunda yürümeyi, sola dönmeyi, kraliyet süitine giden merdiveni tırmanmayı, kapıyı çalmayı, beni soru yağmuruna tutmayacağını umduğum Vialle'nin mücevheri, geri vermeyi planlıyordum. Tutsa da, zaten Random yerine ona

anlatmayı tercih ederdim. Sormayı akıl edemeyeceği bir sürü şeyi sansürlerdim.

Elbette, Random zaman içinde sorularıyla beni bulurdu. Ama ne kadar geç olursa, o kadar iyiydi.

Ama sonra babamın odalarının önünden geçtim. Açık olduğunu düşündüğüm bazı sebeplerden, daha sonra uğrayabilmek için anahtarı yanımda getirmiştim. Ama zaten orada olduğuma göre, şimdi girmek zaman açısından avantaj sağlayacaktı. Kapının kilidini çevirdim, açıp içeriye girdim.

Şifonyerin üzerindeki vazoda gümüş gül yoktu. Tuhaf. Bir adım attım. Diğer odadan sesler geldi, ayırt edemeyeceğim kadar alçak sözcükler. Yerimde dondum. Orada olabilirdi. Ama birinin yatak odasına dalıveremezsiniz, özellikle de yanında birisinin olması olasılığı varsa hele babanızın odasıysa ve oraya girmek için dış kapının kilidini açmak zorunda kalmışsanız.

Birden fena halde utandım. Buradan hemen çıkıp gitmek istiyordum. Grayswandir’in o kadar da iyi uymadığı kınında asılı durduğu kılıç kemerimi çözdüm. Daha içeriye taşımaya cesaret edemedim, duvarın yakınında, daha önce fark etmediğim kısa bir trençkotun asılı olduğu giysi kancalarından birine astım. Sonra dışarıya süzüldüm ve kapıyı elimden geldiğince sessiz bir biçimde kilitledim.

Utanç verici. Gerçekten de, bir şekilde fark edilmemeyi başararak düzenli olarak gelip gidiyor muydu? Yoksa odasında tamamen farklı türden bir şeyler mi oluyordu? Zaman zaman eski odaların, görünüş altı alan kapıları olduğu söylentilerini işitmiştim. Onları nasıl çalıştıracağınızı öğrenirseniz hem fazladan dolap yeri, hem de özel bir giriş çıkış yönteminiz oluyordu. Dworkin’e sormuş olmam gereken başka bir şey. Belki benim yatağımın altında da bir cep evreni vardı. Hiç bakmamıştım.

Döndüm ve hızla uzaklaştım. Köşeye yaklaşırken yavaşladım. Dworkin Hüküm Mücevheri’ni taşıyor olmamın, eğer gerçekten bana zarar vermeyi düşünmüşse, Desen’e karşı beni koruduğunu düşünüyordu. Diğer yandan, mücevher fazla uzun bir süre takılırsa, takana zarar verebiliyordu. Bu yüzden biraz dinlenmemi, sonra zihnimi taşın matrisinden geçirerek içimde Desen’den daha yüksek bir güce ait kayıt yaratmamı, böylece Desen’in saldırılarına karşı koruma elde etmemi öğütlemişti. İlginç bir varsayım. Ve elbette, hepsi buydu işte: varsayım.

Sola saparsam, beni merdivenlere, sağa saparsam odama götürecek koridorun kavşağına ulaştığımda tereddüt ettim.

Karşı çaprazımda bir oturma odası onun solunda da Benedict'in nadiren kullandığı dairesine ait bir oturma odası vardı.

O tarafa yöneldim, içeri girdim, köşedeki ağır koltuğa çöktüm.

Tek istediğim düşmanlarımın icabına bakmak, dostlarıma yardım etmek, yazılı olabileceği boktan listelerden ismimi çıkarmak, babamı bulmak ve uyku halindeki *ty'iga* ile bir tür anlaşma yapmaktı. Sonra kesintiye uğramış *Wanderjahra* devam edebilirdim. Ve bütün bunların, aslında yanıtını beklemediğim sorumu artık kendime tekrar sormamamı gerektirdiğini fark ettim. Random'ın işlerimden ne kadarını bilmesini istiyordum?

Onu kütüphanede, neredeyse yabancılaşmış oğluyla düet yaparken düşündüm. Bir zamanlar onun da oldukça vahşi, başıboş ve edepsiz olduğunu, bu model dünyaya hükmetme işini aslında istemediğini hatırladım. Ama babalık, evlilik ve Tekboynuz'un seçimi, üzerine çok şey yığmış. Karakterini derinleştirmişti, sanırım, hayatındaki eğlenceli şeylerin pek çoğunu kaybetme pahasına. Şu anda bu Kashfa-Begma meselesiyle ilgili bir sürü sorunu var gibiydi, muhtemelen bir suikasta başvurmuş, Altın Halka'nın karmaşık siyasi güçlerini denk kılabilmek için pek iyi olmayan bir anlaşma yapmayı kabul etmişti.

Ve başka yerlerde, sorunlarına sorun katacak başka şeyler olup bitmediğini kim bilebilirdi? Gerçekten de bu adamı, o bilmeden, hatta bilmesine gerek olmadan kendi kendime halledebileceğim bazı şeylere çekmek istiyor muydum? Tam tersine, onu kendi işlerime çekersem, hayatımın gündelik zorunlulukları gibi görünen şeylere karşılık verme yetimi engelleyebilecek sınırlamalar koyabilirdi bana. Aynı zamanda, seneler önce bir kenara bırakılmış olan bir başka konuyu gündeme getirebilirdi.

Ben Amber'e sadakat yemini etmemiştim. Kimse etmemi istememişti. Hem ben Corwin'in oğluydum ve kendi isteğimle Amber'e gelmiş, Amberlilerin pek çoğunun okula devam ettiği gölge Yeryüzü'ne gitmeden önce bir süreliğine orayı evim kabul etmiştim. Sık sık geri dönmüştüm ve herkesle iyi anlaşıyor gibiydim. Çifte vatandaşlılık kavramının neden geçerli olmadığını arılamıyordum.

Ama konunun hiç açılmamasını tercih ederdim. Amber ile Saraylar arasında seçim yapmaya zorlanma düşüncesinden hoşlanmıyordum. Bunu

Tekboynuz ya da Yılan, Desen ya da Logrus için yapmamıştım ve iki sarayın kraliyet aileleri için de yapmazdım.

Bunların hepsi, Vialle'nin hikayemin yarım yamalak halini bile işitmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Herhangi bir uyarlaması bile daha sonra hesap vermemi gerektirirdi. Ancak eğer, mücevher herhangi bir açıklama yapılmadan ait olduğu yere iade edilirse, kimse bu konuda peşime düşmesi gerektiğini bilmezdi ve her şey yolunda olurdu. Soru sorulmazsa nasıl yalan söyleyebilirdim ki?

Bunu biraz daha düşündüm. Yapacağım şey aslında yorgun, dertli bir adamı ek sorunların yükünden kurtarmak olacaktı. İşlerimin çoğu hakkında onun yapabileceği ya da yapması gereken hiçbir şey yoktu. Desen ile Logrus'un arasında geçenler daha çok metafizik bir olay olarak önemliymiş gibi görünüyordu. Pratik düzeyde bundan iyi ya da kötü bir şey çıkacağını sanmıyordum. Ve bir şeyin geldiğini görürsem, Random'a o zaman söyleyebilirdim.

Tamam. Mantık yürütme yeteneğinin iyi yanı budur. Onları, örneğin, kendinizi suçlu yerine erdemli hissetmenizi sağlamak için kullanabilirsiniz. Gerindim ve parmaklarımı çıtırdattım.

"Hayalet?" dedim yumuşak sesle.

Yanıt gelmedi.

Koz Kartlarıma uzandım, ama onlara dokunduğum sırada odada bir ışık çemberi parıldadı.

"Beni duydun," dedim.

"İhtiyacını hissettim," diye yanıt verdi.

“Her neyse," dedim, mücevherin zincirini başımın üzerinden geçirip taşı önümde anarak. “Bunu kimse fark etmeden kraliyet süitinde, şöminenin yanındaki gizli bölmeye koyabilir misin?" diye sordum.

“O şeye dokunmaya çekiniyorum," diye karşılık verdi Hayalet. “Yapısı yapıma ne türde bir etkide bulunur, bilmiyorum."

“Tamam," dedim. “O zaman kendim yapmak için bir yol bulacağım. Ama bir hipotezi sınamanın zamanı geldi. Desen bana saldırırsa, beni hızla güvenli bir yere aktarmaya çalış lütfen."

"Pekala."

Mücevheri yakındaki masaya koydum. Yarım dakika sonra, Kendimi Desen'in ölüm darbesine karşı germiş olduğumu fark ettim. Omuzlarımı gevşettim. Derin bir nefes aldım. Hayatta kaldım. Desen'in beni rahat

bırakmış olduğu konusunda Dworkin haklı olabilirdi. Aynı zamanda, bana söylediği gibi, artık Logrus işaretini çağırır gibi mücevherin içindeki Desen'i çağırabiliyor olmalıydım. Ancak bu şekilde örülebilecek Desen büyüleri vardı, ama Dworkin nasıl kullanılacaklarını anlatmak için zaman ayırmamıştı. Bir büyücünün sistemi çözebileceğini söylemişti. Bunun bekleyebileceğine karar verdim. Şu anda Desen ve onun yeniden hayata döndürdükleriyle, yeniden herhangi türden bir ilişki deneme havasında değildim.

"Hey, Desen," dedim. “Eşitiz, diyelim mi?"

Yanıt gelmedi.

“Sanırım senin ne yaptığının farkında," dedi Hayalet "Varlığını hissediyorum. Oltadan kurtulmuş olabilirsin."

“Olabilir," diye karşılık verdim, Koz Kartlarımı çıkarıp karıştırırken.

"Kiminle iletişime geçmek istiyorsun?" diye sordu Hayalet.

“Luke'u merak ediyorum," dedim. “İyi olup olmadığını görmek istiyorum. Ve Mandor'u merak ediyorum. Onu güvenli bir yere gönderdiğini varsayıyorum."

“Ah, yalnızca en iyisi," diye yanıt verdi Hayalet. “Kraliçe Jasra için de. Onu da istiyor muydun?"

“Hayır. Aslında, hiçbirini istemiyorum. Yalnızca görmek istemiştim."

Ben konuşurken Hayalet söndü. Memnun etme istekliliği, daha önceki tartışmacı halinden sonra bir gelişme miydi, emin değildim.

Luke'un kartını çektim ve içine girdim.

Koridorda birinin geçtiğini duydum. Adımlar yoluna devam etti.

Luke'un varlığını hissettim, ama içinde bulunduğu koşullara ait imge belirmedi.

"Luke, beni duyuyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye yanıt verdi. “Sen iyi misin, Merle?"

"İyiyim," dedim. “Ya sen? Oldukça sıkı bir dövüştü."

"İyiyim."

"Sesini duyuyorum, ama hiçbir şey görmüyorum."

“Koz Kartlarını kararttım. Nasıl yapılacağını bilmiyor musun?"

“Hiç merak etmedim. Bir gün bana öğretmelisin. Ah, neden karartıldılar ki?"

“Biri iletişime geçip neyin peşinde olduğumu anlayabilirdi."

“Amber'e bir komando harekatı düzenlemek üzereysen çok kızarım."

“Hadi ama! Yemin ettiğimi biliyorsun! Bu tamamen farklı bir şey."

"Dalt’ın tutsağı olduğunu sanıyordum."

"Statüm değişmedi."

“Eh, seni bir kez neredeyse öldürüyordu ve geçen eşek sudan gelene kadar dövdü."

“İlkinde Sharu’nun arkada bıraktığı ihtiyar çılgın tuzak büyüsüne takılmıştı; ikincisi işti. Ben iyiyim. Ama şu an o tuzaklarım gizli ve artık gitmeliyim. Hoşça kal."

Luke’un varlığı gitti.

Adımlar durdu ve yakında bir kapının çalındığını duydum.

Bir süre sonra bir kapının açıldığını, sonra kapandığını duydum. Sözcük alışverişi yakalayamamıştım. Kapı yakında olduğundan ve en yakın iki daire Benedict ve benimki olduğundan, merak etmeye başladım. Benedict’in odasında olmadığından oldukça emindim ve dışarı çıkarken kendi kapımı kilitlemediğimi hatırladım. Bu yüzden...

Hüküm Mücevheri’ni alarak odayı aştım ve koridora çıktım. Benedict’in kapısını kontrol ettim. Kilitliydi. Kuzey-güney koridoruna baktım ve merdivene yürüyerek o bölgeyi kontrol ettim. Görünürde kimse yoktu. Sonra kendi daireme yürüdüm ve iki kapımın da önünde durup bir süre dinledim. İçeriden ses gelmiyordu. Düşünebildiğim tek alternatif, koridorun arka tarafındaki Gerard’ın dairesi ve benimkinin yanında olan Brand’in dairesiydi. Random’ın son zamanlarda giriştiği yeniden modelleme ve yeniden dekore etme ruhuna uygun bir şekilde bir duvarı yıkıp, Brand’in odalarını kendiminkine katmayı ve geniş bir daire elde etmeyi düşünmüştüm. Ama dairenin tekinsiz olduğu söylentisi vardı ve zaman zaman, gecenin geç saatlerinde duvarların arkasında işittiğim feryatlar beni bundan vazgeçilmişti.

Sonra hızla yürüdüm, Brand’in ve Gerard’ın kapılarını çaldım. Yanıt gelmedi ve ikisi de kilitliydi. Durum gittikçe tuhaflaşıyordu.

Brand’in kapısına dokunduğumda Frakir hızla bileğimi sıktı ve birkaç dakika tetikte beklesem de, uygunsuz bir şey yaklaşmadı. Olayı zaman zaman bu çevrede süzüldüğünü gördüğüm eski büyülerin kalıntılarına karşı rahatsız edici bir tepki olarak kabul edip unutacaktım ki, Hüküm Mücevheri’nin atmakta olduğunu fark ettim.

Zinciri kaldırıp mücevhere baktım. Evet, bir imge şekillenmişti. Köşeyi dönen koridoru, iki kapımı ve aradaki resmi açıkça gördüm. Soldaki kapı -

yatak odama açılan- kırmızı renkle çerçevelenmiş, atıyor gibi görünüyordu. Bu oradan kaçınmam gerektiğini mi, yoksa hızla içeri dalmam gerektiğini mi anlatıyordu? Gizemli öğütlerin sorunu budur.

Geriye dönüp tekrar köşeyi döndüm. Bu sefer mücevher belki sorumu hissetmiş ve biraz açıklama gerektiğine karar vermişti- benim yaklaşıp işaretli kapıyı açtığımı gösterdi. Elbette, iki kapıdan işaretli olan kilitlenmişti...

Grayswandir'i bırakmış olduğumdan, kılıcımı çekip içeri dalamayacağımı düşünerek anahtarımı aradım. Ama bir iki asılı büyüm vardı. Belki içlerinden biri, olay sertleşirse bana yardımcı olabilirdi. Belki de olamazdı.

Anahtarı çevirdim ve kapıyı hızla açtım.

“Merle!" diye haykırdı ve onun Coral olduğunu gördüm.

Sözde ablası *ty'iga*'nın uzanmış olduğu yatağın yanında duruyordu. Hızla bir elini arkasına sakladı. “Sen, ah, beni şaşırttın."

"Sen de öyle," diye yanıt verdim. “Ne oldu, hanımefendi?"

“Babamı bulduğumu ve senin bahsettiğin Aynalar Koridoru hakkında yatıştırıcı bir hikaye anlattığımı söylemek için geldim. Burada gerçekten öyle bir yer var mı?"

“Evet. Ama rehberlerde bulamazsın. Gelir ve gider. Ee, yatıştı mı?"

“Hı-hı. Ama şimdi Nayda'nın nerede olduğunu merak ediyor."

"Bu iş zorlaşıyor."

"Evet."

Kızarmıştı ve gözlerime bakamıyordu. Onun rahatsızlığını fark ettiğimin de farkında gibi görünüyordu.

“Ona belki Nayda'nın benim yaptığım gibi keşfe çıktığını ve onu arayacağımı söyledim."

"Hımm."

Bakışlarımı Nayda'ya çevirdim. Coral hemen ilerledi ve bana sürtündü. Bir elini omzuma koyup beni kendine çekti.

"Uyuyacağını sanıyordum," dedi.

“Evet, uyuyacaktım. Uyudum da. Şimdi bazı işlerimi hallediyordum."

"Anlamıyorum," dedi.

“Zaman hatları," diye açıkladım. “Ekonomi yaptım. Dinlendim."

“Büyüleyici," dedi, dudaklarını benimkilere dokundurarak.

"Dinlendiğine memnun oldum."

“Coral," dedim, ona hafifçe sarılarak, “beni kandırmaya çalışmana gerek yok. Sen yanımdan ayrılmadan önce ölü gibi yorgun olduğumu biliyordun. Bu kadar kısa sürede dönersen adeta komada olacağımı düşünmemen için sebep yoktu."

Arkasında tuttuğu sol bileğini yakaladım ve elini öne çekip kaldırdım. Şaşılacak kadar güçlüydü. Ve elini açmak için çaba harcamadım, çünkü parmaklarının arasından elinde tuttuğu şeyi görebiliyordum. Mandor’un doğaçlama büyü yapmak için kullandığı metal toplardan biriydi. Elini bıraktım. Benden uzaklaşmadı, “Açıklayabilirim," dedi, sonunda gözlerime bakıp, bakışlarını oraya dikerek.

“Keşke açıklayabilsen," dedim. “Aslında, keşke daha önce açıklasaydın."

“Belki onun ölmüş olduğu ve bedeninin bir iblise ev sahipliği yaptığı hikayesi doğru," dedi. “Ama son zamanlarda bana karşı iyi davranmıştı. Sonunda hep olmasını dilediğim ablam olmuştu. Sonra beni buraya geri getirdin ve ona gerçekte ne yapmayı planladığını bilmeden onu bu şekilde gördüm..."

“Bilmeni isterim ki, onu incitmem, Coral," diye sözünü kestim. “Ona, geçmişteki iyiliklerinden dolayı borcum var. Gölge Yeryüzü’nde genç ve toyken, muhtemelen defalarca hayatımı kurtardı. Onun için korkmana sebep yok."

Başını sağa eğdi ve bana kıstığı tek gözüyle baktı.

“Bana anlattıklarına bakarak bunu bilemezdim," dedi. “İçeriye girebilmeyi ve seni derin uykuda bulmayı ve büyüyü kaldırıp onunla konuşabilmeyi umarak geri döndüm. Gerçekte ablam mı, yoksa başka bir şey mi, kendim öğrenmek istiyordum."

İçimi çektim. Omzunu kavramak için elimi uzattım ve Hüküm Mücevheri’nin hâlâ sol elimde olduğunu gördüm. Bunu yerine sağ elimle kolunu sıktım ve “Bak," dedim, “anlıyorum. Ablanı o şekilde yatarken göstermek ve biraz daha açıklama yapmamak benim kabalığımdı. Ancak çok yorgun olduğumu söyleyerek özür dileyebilirim. Acı içinde değil, yemin ederim. Ama şu anda bu büyüyü kurcalamak istemiyorum, çünkü bana ait değil..."

O sırada Nayda hafifçe inledi. Onu birkaç dakika inceledim, ama başka bir şey olmadı.

“O metal topu havadan mı aldın?" diye sordum. “Son büyüde top gördüğümü hatırlamıyorum."

Coral başını salladı.

“Göğsünde duruyordu. Ellerinden biri topun üzerindeydi," dedi.

"Orasını kontrol etmene sebep olan ne?"

"Pozisyonu doğal değilmiş gibi görünüyordu, o kadar. Al."

Topu bana uzattı. Aldım ve sağ avcumda tarttım. Bu şeylerin nasıl işlediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Frakir benim için neyse, Mandor için de metal toplar odur. Logrus’un yüreğinde, onun bilinçsizliğinden dövülmüş, bir parça kişisel özellik taşıyan büyü.

"Onu eski yerine mi koyacaksın?" diye sordu.

“Hayır," dedim ona. “Dediğim gibi, benim büyülerimden biri değildi. Nasıl işlediğini bilmiyorum ve onunla oyun oynamak istemiyorum."

"Merlin...?" Nayda, gözleri hâlâ kapalı, fısıldadı.

“Yan odada konuşsak daha iyi olacak," dedim Coral’a.

"Ama ilk önce ona bir büyü yapacağım. Yalnızca basit bir uyutucu."

Coral’ın çevresinde hava kıvılcımlandı ve dönmeye başladı. Bakışlarımdan bir şey olduğunu tahmin etmiş olmalıydı, çünkü döndü.

Altın bir kemer oluşurken Coral bana doğru gerileyerek,

"Merle nedir bu?" diye sordu.

"Hayalet?" dedim.

“Doğru," diye yanıt geldi. “Jasra onu bıraktığım yerde değildi. Ama ağabeyini getirdim."

Hâlâ siyahlara bürünmüş, saçları gümüş-beyaz bir yığın halindeki, Mandor aniden belirdi, Coral ve Nayda’ya bir göz attı, bana odaklandı, gülümseyerek bir adım attı. Sonra bakışları kaydı ve durdu. Bakakaldı. Yüzündeki o korku dolu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

“Kaosun Kanlı Gözü!" diye bağırdı, bir hareketle koruyucu bir perde çağırarak. “Onu nereden buldun?"

Bir adım geriledi. Kemer hemen altın varaklı bir kaligrafik O harfine dönüştü ve Hayalet odada kayıp sağımda durdu.

Nayda aniden yatağımda doğrulup oturdu, vahşi bakışlarını odada gezdirdi.

"Merlin!" diye haykırdı. “Sen iyi misin?"

“Şimdilik iyiyim," diye yanıt verdim. “Endişelenme. Sakin ol. Her şey yolunda."

“Büyümü kim kurcaladı?" diye sordu Mandor, Nayda bacaklarını yatağın kenarından indirir ve Coral irkilirken.

"Bir tür kaza," dedim.

Sağ elimi açtım. Metal top hemen havalandı ve ona doğru fırladı, ellerini bir dövüş savunması pozisyonu ile uzatmış olan Coral'a çarpmaktan son anda kurtuldu. Kız kime ya da neye karşı kendini savunacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden dönmeyi sürdürdü. Mandor, Nayda, Hayalet, tekrar...

"Sakin ol, Coral," dedim. "Tehlikede değilsin."

"Yılan'ın sol gözü!" diye haykırdı Nayda. "Beni kurtar, ey, Şekilsiz Varlık, sana şeklimi adayayım!"

Bu arada Frakir, fark etmemiş olmam ihtimaline karşılık, her şeyin yolunda olmadığı konusunda beni uyarıyordu.

"Ne haltlar dönüyor?" diye bağırdım.

Nayda ayağa fırladı, öne atıldı ve o doğal olmayan iblis gücüyle Hüküm Mücevheri'ni elimden kaptı, beni bir kenara itti ve koridora kaçtı.

Sendeledim, dengemi buldum.

"O *ty'iga*'yı yakala!" diye haykırdım ve Hayaletçark, peşinde Mandor'un topları, yanımdan fırlayıp geçti.

Bölüm 10

Koridora ilk çıkan ben oldum. Sola döndüm ve koşmaya başladım. Bir *ty'iga* hızlı olabilir, ama ben de öyleyim.

“Beni koruman gerektiğini sanıyordum!" diye bağırdım kadının peşinden.

“Bunun," diye yanıtladı, “annenin bağı üzerinde önceliği var."

"Ne?" dedim. “Annem mi?"

“Sen okula giderken seni korumam için beni *geas* altına aldı," diye yanıt verdi. “Bu onu kırıyor! Sonunda özgürüm!"

"Lanet olsun!" diye söylendim.

Sonra, kadın merdivene yaklaşırken önünde, benim şimdiye kadar çağırdıklarımın hepsinden daha büyük bir Logrus İmgesi belirdi, koridoru duvardan duvara doldurdu, çevresinde kaynayan, yayılan, alevden duyargalarla kırmızımsı bir uğursuzluk asılı kaldı. Amber'de, Desen'in çöplüğünde bu şekilde ortaya çıkması epey cesaret istiyordu, bu yüzden bahislerin yüksek olduğunu anladım.

“Al beni, ey Logrus," diye haykırdı *ty'iga*, “çünkü Yılanın Gözü'nü taşıyorum" ve Logrus açıldı, merkezinde alev alev bir tünel yarattı. Bir şekilde diğer ucunun koridorumda uzanan bir yer olmadığını biliyordum.

Ama sonra Nayda, cam bir duvarla karşılaşmış gibi durdu katılaşarak dikkat kesildi. Mandor'un toplarından üçü aniden onun kasılmış bedeninin çevresinde dönmeye başlamıştı.

Ben de ayaklarımdan çelmelenmiş ve duvara yaslanmıştım.

Üzerime gelen her neyse, arkama bakarken ona karşı sağ kolumu kaldırdım.

Desen'in, Logrus İmgesi kadar büyük bir imgesi sadece birkaç metre arkamda belirmiş, Nayda'dan Logrus kadar uzakta asılı duruyor, kadını ya da *ty'iga*'yı varoluşun kutupları arasında paranteze alıyor ve beni de tesadüf eseri onun yanına katıyordu. Çevremdeki, Desen'e yakın alan, güneşli bir sabah kadar aydınlandı ve diğer yan kötücül bir alaca karanlık rengi aldı. Geçici ve gönülsüz bir izleyici olan benim önümde Büyük Patlama/Büzülme'yi yeniden mi oynayacaklar, diye merak ettim.

“Ah, Ekselansları," diye başladım, kendimi onları aksine ikna etmek zorunda hissederek ve böyle bir şeyi başarabilecek tek kişi olan Luke olmayı dileyerek. “Bu, tarafsız bir hakem kullanmak için mükemmel bir zaman ve bir düşünürseniz ben bu pozisyon için benzersiz niteliklere..."

Hayaletçark olduğunu bildiğim altın halka aniden Nayda’nın tepesine indi, uzayarak tüp şekline büründü. Hayalet, Mandor’un toplarının çizdiği çemberin içine oturdu ve bir şekilde kendini onların uyguladığı güce karşı yalıttı, çünkü toplar yavaşladı, sallandı ve sonunda yere düştüler. İkisi önümdeki duvara çarptı, biri sağ ilerideki merdivenden aşağı yuvarlandı.

Sonra Desen ve Logrus İmgeleri hemen yaklaştı ve ben hızla Desen’den önce emekledim.

"Daha fazla yaklaşmayın, dostlar," dedi aniden Hayaletçark. “Beni şu anda olduğumdan daha fazla sinirlendirirseniz ne yapacağımdan emin olamam."

İki Güç İmgesi de ilerlemeyi kesti. İleriden, soldaki köşeden Droppa’nın müstehcen bir şarkıyla yükselmiş sarhoş sesinin bu tarafa doğru geldiğini duydum. Sonra sessizleşti. Birkaç dakika geçti ve çok, çok daha zayıf bir sesle “Çağların Sallantısı"nı söylemeye başladı. Sonra bu da kesildi, ardından bir gümleme ve cam kırılması sesleri geldi.

Aklıma, böyle bir uzaklıktan bilincimi mücevhere uzatabileceğim geldi. Ama, bu çatışmaya karışan dört başrol oyuncusunun hiçbirinin insan olmadığı düşünülürse, o nesneyi nasıl etkileyebileceğimi bilmiyordum

Koz Kartı iletişimi başlangıcı hissettim.

"Evet?" diye fısıldadım.

Dworkin’in sesi geldi.

“O şeyin üzerinde ne kadar kontrolün varsa," dedi, “onu, mücevheri Logrus’tan uzak tutmak için kullan."

O sırada, heceden heceye tizliği ve cinsiyeti değişen çatlak bir ses kırmızı tünelden yükseldi.

“Kaosun Gözü’nü iade et," dedi. “Başlangıçta, savaştıkları zaman Tekboynuz onu Yılan’dan aldı. O çalındı. İade et. İade et."

Desen’in üzerinde gördüğüm mavi yüz maddeleşmedi, ama o zaman işittiğim ses yanıt verdi, “Bedeli kan ve acıyla ödendi. Unvan alındı."

“Hüküm Mücevheri, Kaosun Gözü ya da Yılanın Gözü aynı taşa verilmiş farklı isimler mi?" dedim.

"Evet," diye yanıtladı Dworkin.

"Yılan gözünü geri alırsa ne olur?" diye sordum.

"Muhtemelen evrenin sonu gelir."

"Ah," dedim.

"Bu şey için ne bedel öneriliyor bana?" diye sordu Hayalet.

"Düşüncesiz yapı," diye Desen'in sesi yükseldi.

"Sabırsız eser," diye feryat etti Logrus.

“Komplimanlarınızı kendinize saklayın," dedi Hayalet, “ve bana istediğim bir şey verin."

"Onu senden koparıp alabilirim," diye karşılık verdi Desen.

“Seni bir anda paralayıp onu alabilirim," diye uyardı Logrus.

“Ama ikiniz de bunu yapmayacaksınız," diye yanıtladı Hayalet, “çünkü dikkatinizi ve enerjilerinizi bu şekilde odaklamak sizi diğerine karşı zayıf kılar."

Zihnimde Dworkin'in kıkırdadığını duydum.

“Bana bu çatışmanın neden olması gerektiğini söyleyin," diye devam etti Hayalet, “bunca zamandan sonra."

“Bu döneğin eylemleri sayesinde denge aleyhime döndü," diye yanıt verdi Logrus. Kafamın üstünde, muhtemelen söz konusu döneğin kimliğini ifade etmek için, bir alev parlaması oldu.

Yanık saç kokusu aldım ve aleve karşı koruma büyüsü yaptım.

“Bir dakika!" diye haykırdım. “Bu konuda seçeneğim yoktu!"

“Ama bir seçenek vardı," diye feryat etti Logrus, “ve sen seçimini yaptın."

“Gerçekten de yaptı," diye karşılık verdi Desen. “Ama bu yalnızca senin lehine bozulan dengeyi düzeltmeye yaradı."

“Düzeltmek mi? Fazla çıkar sağladın! Şimdi denge senin lehine bozuldu! Dahası, hainin babası tarafından kazayla benim lehime döndürülmüştü." Bir başka ateş topu geldi ve onu da uzaklaştırdım. “Bu benim işim değildi."

"Muhtemelen sen ilham verdin."

“Mücevheri bana getirebilirsen," dedi Dworkin, “bu mesele halledilinceye kadar ikisinin de ulaşamayacağı bir yere koyabilirim."

“Onu alabilir miyim, bilmiyorum," dedim, “ama bunu aklımda tutacağım."

“Onu bana ver," dedi Logrus Hayalet'e, “seni İlk Hizmetkar olarak yanıma alayım."

“Sen bir veri işlemcisisin," dedi Desen. “Sana Gölge’de hiç kimsenin sahip olmadığı kadar çok bilgi veririm."

"Ben sana güç veririm," dedi Logrus.

“İlgilenmiyorum," dedi Hayalet ve silindir dönerek yok oldu.

Kız, mücevher, her şey kaybolmuştu.

Logrus feryat etti, Desen homurdandı ve iki Gücün İmgeleri, Bleys’in odasının civarında, bir araya gelmek üzere fırladılar.

Bildiğim her tür koruyucu büyüyü yaptım. Arkamda Mandor’un da aynısını yaptığını hissedebiliyordum. Başımı kollarımla sardım, dizlerimi çektim ve düşüyordum. Parlak, sessiz bir sarsıntının içinde. Moloz parçaları çarptı bana. Bir sürü yönden. Biraz önce çiftliği aldığımı ve gerçekliğin doğası hakkındaki görüşlerimi açıklama fırsatını elde edemeden öleceğimi hissediyordum: Desen Amber’in saraylarına, Logrus’un Kaos’un çocuklarına verdiği önemden daha fazlasını vermiyordu. Belki Güçler kendilerini, birbirlerini, ağır kozmik ilkeleri, büyük olasılıkla geometrik göstergeleri oldukları Tekboynuz ve Yılan’ı önemsiyorlardı.

Bana, Coral’a, Mandor’a, hatta belki Oberon ve Dworkin’e bile aldırmıyorlardı. Biz tamamen önemsizdik ya da olsa olsa durumun gerektirdiği gibi kullanılacak veya yok edilecek bir araç, ya da bazen bir baş belasıydık...

“Bana elini uzat," dedi Dworkin ve bir Koz Kartı iletişiminde olduğu gibi gördüm onu. Uzandım ve ayaklarının dibindeki taş zemine serilmiş renkli bir halının üzerine hızla düştüm. Babamın bir zamanlar bana tasvir ettiği penceresiz, kitaplar ve egzotik eserlerle dolu, havada, yüksekte görünmez desteklerin üzerinde asılı duran ışık tasları tarafından aydınlatılmış odadaydık.

“Teşekkürler," dedim, ağır ağır kalkarak. Sol kalçamdaki berelenmiş bir noktayı ovaladım.

“Düşüncelerinden bir esinti yakaladım," dedi Dworkin. "Bundan fazlası var."

“Eminim. Ama bazen kötümser olmaktan hoşlanırım. Güçlerin üzerinde tartıştığı saçmalıkların ne kadarı doğru?"

“Ah, hepsi," dedi Dworkin, “onların ışığında. Anlayışa karşı en büyük engel, birbirinin yaptıklarını yorumlamaktır. Bu ve her şeyin daima bir adım geriye itilebildiği gerçeği -örneğin Desen’deki kırığın Logrus’u güçlendirmiş olması ve Logrus’un aktif olarak Brand’i bunu yapmaya

itmesi olasılığı. Ama sonra Logrus bunu yüzyıllar önceki Kırık Dallar Günü’ne misilleme olarak yaptığını iddia edebilir."

"Bunu hiç duymamıştım," dedim.

Omuzlarını silkti.

“Buna şaşırmadım. Onların dışında kimse için o kadar da önemli bir mesele değildi. Söylemeye çalıştığım şu: onların yaptığı gibi tartışmak sonsuz bir gerilemeye gider. İlk sebeplere ki onlar daima güvenilmezdir."

"O zaman yanıt nedir?"

“Yanıt mı? Burası sınıf değil. Filozoflar dışında kimse için önemli yanıt yok. Yani, pratik uygulamaları olan yanıtlar yok."

Küçük bir kadehe gümüş bir mataradan yeşil bir sıvı doldurup bana uzattı.

"Bunu iç," dedi.

"Günün bu saatinde benim için biraz erken."

“Bu içki değil. İlaç," diye açıkladı. “Fark etmiş olsan da, olmasan da, şoka girmek üzeresin."

Sıvıyı kafama diktim. İçki gibi yakıcıydı, ama içki değil gibiydi. Takip eden birkaç dakikada, gergin olduğunu fark etmediğim yerlerimin gevşediğini hissettim.

"Coral, Mandor..." dedim.

İşaret etti ve parlak bir küre indi, yaklaştı. Havada yarı tanıdık bir hareket yaptı ve Logrus’suz bir Logrus İmgesine benzeyen bir şey bana yaklaştı. Kürenin içinde bir resim oluştu.

Koridorun karşılaşmanın gerçekleştiği uzun kısmı yok olmuştu. Merdivenler, Benedict’in dairesi ve muhtemelen Gerard’ın dairesi de öyle. Aynı zamanda Bleys’in odaları, benimkilerin bir kısmı, kısa süre önce oturduğum oturma odası, kütüphanenin kuzeydoğu kısmı da yoktu. Tavan ve zemin de öyle. Aşağıda mutfağın ve silah deposunun da darbe aldığını görebiliyordum. Muhtemelen karşı tarafta zarar daha fazlaydı.

Yukarı baktığımda -büyülü küreler harika şeylerdi- gökyüzünü gördüm, bu da patlamanın üçüncü ve dördüncü katlara zarar verdiği, muhtemelen üst kat merdivenlerine ve kraliyet süitine, belki laboratuvara ve kim bilir nerelere ulaştığı anlamına geliyordu.

Bleys’in ya da Gerard’ın dairelerinin bir parçasının kenarında, uçurumun kıyısında Mandor duruyordu. Görünüşe göre sağ kolu kırılmış ve eli geniş, siyah kemerinin altına sokulmuştu. Coral sol omzuna yaslanıyordu ve

yüzünde kan vardı. Bilincinin tam olarak yerinde olduğundan emin değildim. Mandor sol kolunu beline dolamıştı ve metal bir top ikisinin çevresinde dönüyordu. Uçurumun karşı çaprazında Random kütüphaneye açılan boşluğun yakınında, ağır bir kirişin üzerindeydi. Sanırım Martin aşağıda ve arkada alçak bir yığının üzerinde duruyordu. Saksafonu hâlâ elindeydi. Random epey heyecanlı görünüyordu ve bağırıyordu.

"Ses! Ses!" dedim.

Dworkin elini salladı.

“Kahrolası Kaos Lordu sarayımı paramparça ediyor!" diyordu Random.

"Hanımefendi yaralı, Ekselansları," dedi Mandor.

Random yüzünü sıvazladı. Sonra bakışlarını yukarı kaldırdı.

“Onu daireme götürmenin kolay bir yolu varsa, Vialle bazı ilaçlar konusunda yeteneklidir," dedi daha yumuşak bir sesle.

"Ben de öyle."

"Orası neresi, Ekselansları?"

Random yana eğildi ve yukarıyı işaret etti.

“İçeri girmek için kapıya ihtiyacınız yokmuş gibi görünüyor, ama oraya çıkmaya yetecek kadar merdiven kaldı mı, kaldıysa da karşıya nasıl geçersiniz, bilemiyorum."

“Ben hallederim," dedi Mandor ve iki top daha yaklaştı ve ikisinin çevresinde dış merkezli yörüngeler çizmeye başladı.

Kısa süre sonra havalandılar ve ağır ağır Random’ın işaret ettiği açıklığa doğru süzüldüler.

“Kısa süre sonra gelirim," diye seslendi Random arkalarından. Bir şey daha ekleyecekmiş gibi göründü, ama sonra yıkıma baktı, başını eğdi ve döndü. Ben de aynısını yaptım.

Dworkin bana yeşil ilaçtan bir doz daha öneriyordu. İlacı içtim. Başka her ne etkisi varsa, bir tür uyuşturucu gibiydi.

“Ona gitmeliyim," dedim Dworkin’e. “O kadından hoşlanıyorum ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

“Seni oraya gönderebilirim," dedi Dworkin, “ama onun için diğerlerinin yapamadığı ne yapabilirsin, düşünemiyorum. Belki şu senin maceraperest imalatın Hayaletçark’ın peşinde zaman harcamak daha yararlı olur. Hüküm Mücevheri’ni iade etmeye ikna edilmeli."

“Pekala," diye kabul ettim. “Ama ilk önce Coral’ı görmek istiyorum."

“Görünürsen epey gecikme yaşanabilir," dedi, “senden istenecek açıklamalar yüzünden."

"Umurumda değil," dedim.

"Tamam. O zaman bir dakika."

“Uzaklaştı ve duvardan, bir kancaya asılı, kılıfı içinde bir asa gibi görünen bir şey aldı. Kılıfı kemerine astı, sonra küçük bir dolaba gitti ve çekmecelerin birinden yassı, deri kaplı bir kutu aldı. Cebine koyarken kutu hafif, metalik bir sesle fıkırdadı. Küçük bir mücevher kutusu ses çıkarmadan kol yeninde gözden kayboldu.

"Bu taraftan gel," dedi bana, yaklaşıp elimi tutarak.

Beni çevirdi ve odanın en karanlık köşesine, yüksek ve ilginç bir çerçevesi olan bir aynanın asılı olduğunu fark etmediğim yere götürdü. Aynanın tuhaf bir yansıtma kapasitesi vardı, bizi, arkamızdaki odayı uzaktan, mükemmel bir berraklıkla gösteriyordu, ama biz yüzeyine yaklaştıkça imgeler daha da belirsizleşti. Neyin gelmekte olduğunu görebiliyordum. Ama bir adım önümdeki Dworkin aynanın sisli yüzeyine adım atıp, beni de peşinden sürüklerken yine de gerildim.

Sendeledim ve patlamış kraliyet süitinin sağlam yarısında, bir süs aynasının önünde dengemi sağlayarak kendime geldim. Hızla geriye uzandım ve parmağımın ucuyla vurdum, ama yüzey katıydı. Dworkin’in kısa, kambur şekli önümdeydi ve sağ elim hâlâ elindeydi. Bazı açılardan benimkini karikatürize eden o profilin ötesine baktığımda yatağın doğuya, kırık köşeden ve daha önce zemin olan büyük bir açıklıktan uzağa taşınmış olduğunu gördüm. Random ve Vialle yatağın kenarında, sırtları bize dönük duruyorlardı. Yatak örtüsünün üzerine yerleştirilmiş, baygın görünen Coral’ı inceliyorlardı. Yatağın ayakucundaki ağır koltuğa oturmuş, yapılanları izleyen Mandor, varlığımızı ilk fark eden kişi oldu ve başını sallayarak selam verdi.

"O... nasıl?" diye sordum.

“Sarsılmış," diye yanıt verdi Mandor, “ve sağ gözü zarar görmüş."

Random döndü. Bana her ne söylemek üzereyse, yanımda duran kişiyi fark edince sözcükler dudaklarında söndü.

“Dworkin!" dedi. “Çok uzun zaman oldu. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Sen... iyi misin?"

Cüce güldü.

“Ne demek istediğini okudum ve aklım başımda," diye yanıt verdi. “Şimdi hanımefendiyi muayene etmek istiyorum."
"Elbette," diye yanıt verdi Random, kenara çekilerek.
“Merlin," dedi Dworkin, “senin şu Hayaletçark isimli aletini bulmaya çalış. Ödünç aldığı eseri iade etmesini söyle."
"Anlıyorum," dedim, Koz Kartlarıma uzanırken.
Biraz sonra uzanıyor, uzanıyordum...
"Niyetini birkaç dakika önce hissettim, Baba."
"Eh, mücevher sende mi, değil mi?"
"Evet, onunla işimi biraz önce bitirdim."
"'İşini mi bitirdin?"
"Onu kullanmayı bitirdim."
"Onu hangi şekilde... kullandın?"
“Senden anladığım kadarıyla bilincini onun içinden geçirmek, insanda Desen’e karşı bir miktar koruma sağlıyor. Benim gibi ideal olarak sentezlenmiş bir varlık için de işe yarayıp yaramayacağını merak ettim."
“Güzel bir terim şu, 'ideal olarak sentezlenmiş.' Nereden geldi?"
"En uygun sıfatı ararken kendim uydurdum."
"Seni reddedeceği gibi bir duygu var içimde."
"Reddetmedi."
"Ah! O şey boyunca bütün yolu aştın mı?"
"Aştım."
"Üzerinde nasıl bir etki bıraktı?"
“Bunu değerlendirmek güç. Algılarım değişti. Açıklaması zor... Her neyse, incelikli bir şey."
“Büyüleyici. Artık bilincini uzaktan taşa aktarabiliyor musun?"
"Evet."
“Mevcut sorunlarımız geçtiği zaman, seni bir kez daha sınamak istiyorum."
"Nelerin değiştiğini ben de merak ediyorum."
"Bu arada, mücevhere burada ihtiyaç var."
"Geliyor."
Hava önümde ışıldadı.
Hayalet, Hüküm Mücevheri ortasında olan, gümüş bir halka olarak belirdi. Elimi uzatıp aldım. Mücevheri Dworkin’e götürdüm. Alırken bana

bakmadı bile. Coral'ın yüzüne baktım ve bakmamış olmayı dileyerek hızla bakışlarımı kaçırdım.

Hayalet'in yanına döndüm.

"Nayda nerede?" diye sordum.

"Emin değilim," diye yanıt verdi. "Yanından ayrılmamı istedi -orada, kristal mağaranın yakınında- mücevheri ondan aldıktan sonra."

"Ne yapıyordu?"

"Ağlıyordu."

"Neden?"

"Sanırım hayattaki her iki görevinde de hayal kırıklığına uğradığı için. Beklenmedik bir şans, mücevheri ele geçirme fırsatı sunmadığı sürece ona seni koruma görevi verilmişti. Mücevherle karşılaşırsa ilk emirden kurtulacaktı. Bu gerçekten oldu; ama ben onu taştan da yoksun bıraktım. Şimdi iki yola da bağlı değil."

"Oysa sonunda özgür kaldığı için mutlu olacağını düşünürdüm. İki iş de kendi seçimi değildi. Kenarduvarı'nın ötesindeki umursamaz iblisler her ne yapıyorlarsa, o işe dönebilir."

"Pek değil, baba."

"Ne demek istiyorsun?"

"O bedende kısılı kalmış gibi görünüyor. Görünüşe göre onu, diğerlerini bıraktığı gibi terk edip gidemiyor. Orada birincil bir sakin olmamasıyla ilgili bir şey sanırım."

"Ah. Sanırım, duruma son verip bu şekilde serbest kalabilirdi."

"Bunu önerdim, ama o şekilde işe yarayacağından emin değil. Artık bu şekilde bağlı olduğundan, bedenle beraber onu da öldürebilir."

"O zaman, hâlâ mağaranın yakınında bir yerde mi?"

"Hayır. *Ty'iga* güçlerine hâlâ sahip ve bu onu büyülü bir varlık yapıyor. Ben mağarada mücevherle deney yaparken Gölge'ye gitmiş olduğuna inanıyorum."

"Neden Mağara'da?"

"Gizli şeyler yapmak için gittiğin yer orası, değil mi?"

"Evet. O zaman nasıl oldu da Koz Kartı ile sana ulaşabildim?"

"Deneylerimi bitirmiş, ayrılmıştım. Aslında, sen çağırdığında ben Nayda'yı arıyordum."

"Bence gidip biraz daha aramalısın."

"Neden?"

“Çünkü geçmişteki iyilikleri yüzünden ona borçluyum. Onu peşime annem takmış olsa bile."

“Elbette. Ama ne kadar başarılı olacağımdan emin değilim. Büyülü varlıklar daha sıra dışı kişiler kadar kolay izlenmiyor."

“Yine de dene. Nereye gittiğini ve onun için yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum. Belki yeni yönelmeye duyuların bir şekilde faydalı olur."

"Göreceğiz," dedi ve bir pırıltıyla yok oldu.

Olduğum yere çöktüm. Orkuz bunu nasıl karşılayacak? diye merak ettim. Bir kızı yaralı, diğeri bir iblisin elinde Gölge’de geziniyor. Yatağın ayak ucuna gittim ve Mandor’un sandalyesine yaslandım. Sol elini uzatıp kolumu sıktı.

“Herhalde o gölge yeryüzünde kemik yerleştirme konusunda bir şeyler öğrenmemişsindir, değil mi?" diye sordu.

"Korkarım hayır," diye yanıt verdim.

"Yazık," dedi. “Sanırım sıramı beklemem gerekecek."

“Seni Koz Kartı ile bir yere nakledip hemen bakım görmeni sağlayabiliriz," dedim, kartlarıma uzanarak.

“Hayır," dedi. “Burada kalıp, olayların nasıl geliştiğini görmek istiyorum."

O konuşurken Random’un derin bir Koz Kartı iletişime dalmış olduğunu fark ettim. Vialle, onu duvardaki açıklıktan ve oradan çıkabilecek herhangi bir şeyden korurcasına yanında duruyordu. Dworkin, Coral’ın yüzü üzerinde çalışmaya devam ediyor ve bedeni tam olarak ne yaptığını gizliyordu.

“Mandor," dedim, “*ty’iga*yı benimle ilgilenmesi için annemin gönderdiğini biliyor muydun?"

“Evet," dedi. “Sen odadan çıktığında söyledi. Büyünün bir parçası sana söylemesini engelliyordu."

“Orada sadece korumak için mi, yoksa aynı zamanda beni gözetlemek için mi bulunuyordu?"

“Bunu sana söyleyemem. Konu açılmadı. Ama korkuları yerindeymiş gibi görünüyordu. Tehlikedeydin."

"Sence Dara, Jasra ve Luke’u biliyor muydu?"

Omuz silkecek oldu, irkildi, vazgeçti.

“Yine, kesin olarak bilmiyorum. Biliyorduysa da, bir sonraki sorunu da yanıtlayamam: Nereden biliyordu? Tamam mı?"

"Tamam."

Random konuşmasını tamamladı, Koz Kartı’nı eliyle örttü. Sonra döndü ve bir süre Vialle’ye baktı. Bir şey söyleyecek oldu, vazgeçti, bakışlarını kaçırdı. Bana baktı. O sırada Coral’ın inlediğini duydum ve doğrularak bakışlarımı kaçırdım.

“Bir dakika, Merlin," dedi Random, “hemen gitmeden önce."

Göz göze geldik. Öfkeli miydi, yoksa yalnızca meraklı mı, anlayamıyordum. Kaşların gerilmesi, gözlerin kısılması ikisini de ifade ediyor olabilirdi.

"Efendim?" dedim.

Yaklaştı, dirseğimi tuttu ve beni yataktan uzaklaştırarak yan odanın kapısına götürdü.

"Vialle, bir süreliğine stüdyonu ödünç alıyorum," dedi.

"Elbette," dedi Vialle.

Beni içeri aldı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Odanın karşısında Gerard’ınbir büstü düşmüş, kırılmıştı. Şimdiki projesi gibi görünen bir şey -benim hiç görmediğim çok kollu bir deniz yaratığı- stüdyonun uzak ucundaki çalışma alanını kaplıyordu.

Random aniden bana döndü ve yüzümü inceledi.

"Begma-Kasfha durumunu izliyor musun?" diye sordu.

“Biraz," diye yanıt verdim. “Bili geçen gece kısaca anlattı. Eregnor’u falan."

“Sana Kashfa’yı Altın Halka’ya alacağımızı ve Eregnor sorununu Kashfa’nın o arazi üzerindeki hakkını kabul ederek çözeceğimizi söyledi mi?"

Bunu sorma tarzı hoşuma gitmemişti ve Bill'in başını belaya sokmak istemiyordum. Biz konuştuğumuzda o konu hâlâ gizli gibi görünüyordu. Bu yüzden, “Korkarım bu konudaki tüm ayrıntıları hatırlamıyorum," dedim.

“Eh, bunu yapmayı planlıyordum," dedi Random. “Çoğunlukla bu tür garantiler vermeyiz -anlaştığımız bir ülkeyi diğerinin aleyhine kayırmak-ama Shadburne Dükü Arkans bizi, bir anlamda parmağında oynattı. Bizim amaçlarımız için olası en iyi devlet başkanıydı ve o kızıl saçlı kaltak, tablodan çıkınca, tahtı ele geçirmesi için ona yolu açtım. Ama beni biraz zorlayabileceğini biliyordu -çünkü tahta geçme sırası iki kez bozulmuşken

tahtı kabul etmekle risk alıyor olacaktı- ve Eregnor’u istedi, ben de verdim."

“Anlıyorum," dedim, “bunun benimle ilgisi dışında her şeyi anlıyorum."

Başını çevirdi ve sol gözüyle beni inceledi.

“Bugün taç giyme töreni yapılacaktı. Aslında, bir süre sonra giyinip, Koz Kartı ile oraya gidecektim..."

“Geçmiş zaman kipi kullanıyorsun," dedim, benim için bıraktığı sessizliği doldurmak için.

“Öyle, öyle," diye mırıldandı. Sırtını döndü, birkaç adım attı, ayağını kırık bir heykel parçasına koydu ve döndü. “İyi Dük şimdi ya öldü, ya tutsak edildi."

"Ve taç giyme töreni olmayacak, öyle mi?" dedim.

“Tam tersine," diye yanıtladı Random, hâlâ yüzümü inceleyerek.

"Pes ediyorum," dedim. “Bana neler olup bittiğini söyle."

"Bu sabah, şafakta bir darbe olmuş."

"Saraydan mı?"

"Muhtemelen. Ama dış askeri güçle desteklenmiş."

"Bunlar olurken Benedict ne yapıyormuş?"

“Dün, ben eve dönmeden hemen önce ona birlikleri çekmesini emrettim. Her şey istikrarlı görünüyordu ve Amber’den gelen savaş birliklerinin taç giyme töreni sırasında orada konuşlanmış olması iyi görünmezdi."

“Doğru," dedim. “Demek birisi, Benedict gider gitmez girdi ve kral olacak adamı, yerel polise bunun hiç de hoş olmayacağını belirtme şansı vermeden alaşağı etti."

Random ağır ağır başını salladı.

“Aşağı yukarı öyle," dedi. “Şimdi, sence bu neden olmuş olabilir?"

"Belki de yeni durum o kadar da tepkilerini çekmemiştir."

Random gülümsedi ve parmaklarını şıklattı.

“İlham verici," dedi. “İnsan neredeyse neler olup bittiğini bildiğini düşünecek."

"İnsan yanılmış olurdu," dedim.

“Bugün eski sınıf arkadaşın Lukas Raynard, Kashf’a’nın İlk Kral Rinaldo’su olacak."

“Kahretsin," dedim. “Bu işi istediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Sanırım taç giyme töreninden kaytaracağım."

"Dernek istediğim, daha uzun vadede."

Random içini çekti ve dönüp molozları tekmeledi.

“Demek istediğin, Benedict’i geri gönderip onu tahttan indirecek miyim?"

"Tek sözcükle, evet."

“Bu bizi oldukça kötü gösterir. Luke’un yaptığı bölgede süregelen *Graustark*, politikadan daha üstün değil. Biz içeri girip, hızla siyasi kargaşa olmaya giden bir şeyin düzelmesine yardım ettik. Bu çılgın bir generalin ya da ihtişam peşinde bir asilin yarım yamalak darbesi olsaydı bunu yine yapabilirdik.

Ama Luke’un geçerli bir iddiası var ve aslında onunki Shadburne’ünkinden daha da güçlü. Aynı zamanda, sevilen biri.

Genç, iyi bir görüntü veriyor. Geri dönecek olsak, öncekinden çok daha az mazeretimiz olurdu. Öyle de olsa, o kaltağın cani ruhlu oğlunu tahttan uzak tutmak için saldırgan denmeye razıydım. Ama Kashfa’daki adamım onun Vialle’nin koruması altında olduğunu söyledi. Ona sordum. Bunun doğru olduğunu, bu olurken senin de orada bulunduğunu ve Dworkin’in yaptığı operasyondan sonra bana söylemeyi planladığını söyledi. Şu anda, Dworkin’in kendi empati yeteneklerine ihtiyaç duyabileceğini düşünüyor. Ama ben bekleyemem. Bana neler olduğunu anlat."

"İlk önce sen bana bir şeyi söyle."

"Nedir o?"

"Luke’u başa geçiren hangi askeri güç?"

"Paralı askerler."

"Dalt’ınkiler mi?"

"Evet."

“Tamam. Luke Amber Evi’ne karşı kan davasından vazgeçti," dedim: “Bunu geçen gece, Vialle ile konuşmasının ardından, kendi özgür iradesiyle yaptı. İşte ondan sonra Vialle ona yüzüğü verdi. O zaman bunun Julian’ın onu öldürmesini engellemek için olduğunu düşünmüştüm, çünkü hep beraber Arden’e inmek üzereydik."

“Bu, Dalt’ın Luke ve Jasra ile ilgili sözde ültimatomuna karşılık vermek için miydi?"

“Doğru. Aklıma her şeyin bir oyun olduğu hiç gelmedi. Luke ve Dalt’ı “bir araya getirmek için. Böylece gidip bir darbe ayarlayabileceklerdi. Bu, o

dövüşün bile bir oyun olduğu anlamına geliyor ve şimdi düşününce, bu olmadan önce Luke, Dalt ile konuşma fırsatı buldu."

Random elini kaldırdı.

"Dur," dedi. “Geri dön ve baştan anlat."

"Tamam."

Anlattım. Bitirdiğim zaman ikimiz de stüdyoyu sayısız kez adımlamıştık.

“Biliyor musun," dedi sonra, “bütün bu mesele, Jasra’nın mobilya olarak kariyerinden önce planladığı bir şey olabilirmiş gibi geliyor."

“Bu düşünce benim aklıma da geldi," dedim, nerede olduğunu sormayacağını umarak. Ve Kale’ye saldırmamızın ardından Luke hakkındaki bilgiye gösterdiği tepkiyi daha fazla düşündükçe, yalnızca neler olup bittiğini bildiğine değil, o sırada Luke ile benden sonra, daha yeni temas etmiş olduğuna da daha fazla inanıyordum.

Oldukça kolay olurdu." dedi Random. “Dalt eski emirler altında hareket ediyor olmalı. Luke’u nasıl ele geçireceğini ya da yem talimat için Jasra’yı nasıl bulacağını bilmediğinden Amber’e o sahte saldırıyı yaptı. Benedict onu, aynı beceri ve daha fazla etkiyle yeniden püskürtebilirdi."

“Doğru. Sanırım konu cesarete gelince şeytana hakkını teslim etmelisin. Aynı zamanda, Luke da bir sürü hızlı planlama yapmış ve o ayarlanmış dövüşü Arden’deki kısa görüşmeleri sırasında planlamış olmalı. Yani orada kontrol ondaydı ve bizi tutsak olduğuna inandırdı, böylece Kashfa için tehdit olduğu fikrini aklımızdan çıkardı. Bu şekilde bakmak istersen."

"Başka hangi şekilde bakabilirim?"

“Şey, senin de dediğin gibi, taht iddiası pek de haksız sayılmaz. Ne yapmak istiyorsun?"

Random şakaklarını ovaladı.

“Peşine takılmak, taç giymesini önlemek oldukça nahoş bir hareket olurdu," dedi. “Ama ilk önce, meraklandım. Bu adamın büyük bir yalancı olduğunu söylüyorsun. Oradaydın. Vialle’yi onu koruması altına alması için kandırdı mı?"

“Hayır, kandırmadı," dedim. “Vialle’in davranışı benim kadar onu da şaşırtmış gibiydi. Şerefinin tatmin olduğunu hissettiği için, bir ölçüye kadar annesi tarafından kullanıldığı için ve benimle olan dostluğu yüzünden kan davasından vazgeçti. Bunu koşulsuz yaptı. Ben hâlâ Vialle’nin kan davasını bitirmek için yüzüğü ona verdiğini düşünüyorum, böylece hiçbirimiz Luke’un peşine düşmeyecektik."

“Bu tam ona göre bir şey," dedi Random. “Vialle’den yararlandığını düşünseydim, bizzat kendim peşine düşecektim. Bu durumda bu utanç, kastedilmemiş bir şey ve sanırım bununla yaşayabilirim. Ben taht için Arkans’ı destekledim ve adam son dakikada, karımın koruması altındaki biri tarafından bir kenara itildi. Burada, her şeyin merkezinde bir bölünmüşlük varmış gibi görünüyor ve bu izlenimi vermekten nefret ediyorum."

“Luke’un çok uzlaşmacı olacağını hissediyorum. Tüm bu ayrıntıları takdir ettiğini bilecek kadar iyi tanırım onu. Amber’in, her düzeyde kolayca anlaşacağı bir adam olacağını tahmin ediyorum."

"İddiaya girerim öyle olur. Neden olmasın ki?"

"Sebep yok," dedim. “O anlaşmaya şimdi ne olacak?"

Random gülümsedi.

“Ben kancadan kurtuldum. Eregnor şartları konusunda kendimi hiç rahat hissetmemiştim. Artık, eğer bir anlaşma olacaksa, biz ona başlangıçtan beri dahil oluyoruz. Ama bir anlaşmaya ihtiyacımız olacağından emin bile değilim. Hepsinin canı cehenneme."

"İddiaya girerim Arkans hâlâ hayattadır," dedim.

“Sence Luke kendisine Altın Halka statüsü vermem için onu rehin mi tutuyor?"

Omuzlarımı silktim.

"Arkans’a ne kadar yakınsın?"

“Eh, onun için bu şeyi ayarladım ve kendimi ona borçlu hissediyorum. Ama o kadar da borçlu hissetmiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

“Böyle bir zamanda Kashfa gibi ikinci dereceden bir güce yaklaşmak bile Amber için yüz kızartıcı olur."

“Doğru," dedim “ve aynı zamanda, Luke henüz resmi olarak devletin başı değil."

“Ama ben olmasam Arkans hâlâ villasında hayatın tadını çıkarıyor olacaktı ve Luke gerçekten senin dostunmuş gibi görünüyor. Entrikalar çeviren bir dost, ama yine de dost."

“Bunu Tony Price’ın atomik heykelinin yaklaşan tartışması sırasında belirtmemi ister misin?"

Başını salladı.

“Sanat tartışmanı kısa sürede yapman gerektiğini hissediyorum. Aslında, dostunun taç giyme törenine katılman uygunsuz görülmez. Kişisel bir davranış olarak. İkili mirasın burada işimize yarar ve Luke yine de şereflendirilmiş olur."

"Öyle olsa bile, iddiaya girerim o anlaşmayı istiyordur."

“Onu bahşetmeye eğilimli olsak bile, ona Eregnor’u garanti edemeyiz."

"Anlıyorum."

"Ve bizim adımıza söz verme yetkin yok."

"Bunu da anlıyorum."

“O zaman neden biraz temizlenmiyor ve gidip bu konuda onunla konuşmuyorsun? Odan uçurumun hemen ötesinde. Duvardaki delikten çıkabilir, sağlam olduğunu fark ettiğim bir kirişin üzerinden geçebilirsin."

“Tamam, giderim," diye yanıt verdim, o tarafa ilerlerken.

"Ama önce tamamen konu dışı bir soru."

"Evet?"

"Son zamanlarda babam döndü mü?"

“Bildiğim kadarıyla hayır," dedi, başını ağır ağır iki yana sallayarak. “Elbette, hepimiz istediğimiz takdirde geliş gidişlerimizi çok iyi saklamayı beceririz. Ama buralarda olsa bana haber verirdi sanırım."

“Sanırım öyle," dedim ve dönüp, uçurumun kenarından geçerek, duvardan çıktım.

Bölüm 11

Hayır.

Kirişte asıldım, sallandım ve kendimi bıraktım. Neredeyse zarafetle, koridorun ortasına, iki odamın arasındaki bir alan olması gereken yere indim, ama bir kapım yoktu ve aynı zamanda duvardaki giriş (ve hangi yanda olduğunuza bağlı olarak çıkış) sağlayan açıklık da eksikti. En sevdiğim koltuk ve dünyanın her yerindeki sahillerden topladığım deniz kabuklarını sergilediğim vitrinden bahsetmiyorum bile. Yazık.

Gözlerimi ovaladım ve sırtımı döndüm, çünkü dairemin yıkılmış olması bile şu anda ikinci sıradaydı. Lanet olsun, geçmişte de dairelerim yıkıntıya dönmüştü. Özellikle 30 Nisan civarlarında...

Niagara Çağlayanlarında olduğu gibi ağır ağır döndüm...

Hayır.

Evet.

Odalarımın karşısında, eskiden boş bir duvar olan yerde, şimdi kuzeye doğru bir koridor uzanıyordu. Kirişten inerken kıvılcımlı uzunluğunu kısaca görmüştüm. Şaşırtıcı. Tanrılar fon müziğimin temposunu yine değiştirmişlerdi. Daha önce o koridorda bulunmuştum, dördüncü kattaki daha sıradan yerlerden birinde, iki kiler arasında doğu-batı yönünde uzanıyordu.

Amber Şatosu'nun ilgi çekici anomalilerinden biri, bir yönde diğerinden daha uzun görünmesine ek olarak, sayısız ayna içeren Aynalar Koridoru. Gerçekten sayısız. Onları saymaya çalışın, asla aynı toplamı iki kez bulamazsınız. Mumlar sonsuz gölgeler oluşturarak yüksek, ayaklı şamdanlarda durur. Burada, büyük aynalar, küçük aynalar, dar aynalar, alçak aynalar, renkli aynalar, çarpıtan aynalar, süslü -döküm ya da oyma-çerçeveleri olan aynalar, düz, sade çerçeveli aynalar, çerçevesiz aynalar vardır; Ayrıca keskin açılı geometrik şekilleri olan aynalar, şekilsiz aynalar, kıvrımlı hatlara sahip aynalar da bulunur.

Aynalar Koridoru'nda defalarca yürümüş, kokulu mumların parfümlerini koklamış, bazen imgelerin arasında ulu varlıklar, keskin bir bakışla yok olan şeyler hissetmiştim. Bu yerin karmaşık büyülerini hissetmiş, ama bir

şekilde uyuyan cinlerini hiç uyandırmamıştım. Ne olur ne olmaz diye. İnsan orada ne beklemesi gerektiğini asla bilemezdi; en azından bir zamanlar

Bleys bana öyle söylemişti. Aynaların insanı Gölge'deki tanınmayan alemlerden birine mi götürdüğü, insanı hipnotize edip tuhaf rüyalara mı sürüklediği, insanı tamamen tinsel malzemeyle dekore edilmiş simgesel alemlere mi attığı, kötücül ya da zararsız kafa oyunları mı oynadığı; yukarıdakilerin hepsi mi, bazıları mı... emin değildi. Her durumda zararsızdan da zararsız bir şeydi, ama zaman zaman hırsızlar, hizmetkarlar ve konuklar, ölü ya da sersemlemiş veya yüzlerinde olağandışı ifadelerle mırıldanırken bulunmuşlardı. Ve genelde, gündönümü ve ekinokslarda -gerçi herhangi bir mevsimde de olabilirdi- koridor kendini bambaşka bir yere taşıyor, bazen de zaman içinde bir süreliğine tamamen yok oluyordu. Genelde kuşkuyla karşılanıyor ve ondan kaçınılıyordu, fakat insanı yaraladığı kadar ödüllendirebiliyor, sinir bozucu bir deneyim kadar faydalı bir kehanet ya da kavrayış sunabiliyordu. İnsanda korku yaratan şey onun belirsizliğiydi.

Ve bazen, bana söylendiğine göre, sanki belirsiz armağanlarını taşıyarak belirli bir insanı aramaya geliyordu. Böyle zamanlarda, davetini kabul etmektense reddetmenin daha tehlikeli olduğu söylenirdi.

"Ah, hadi ama" dedim. "Şimdi mi?"

Gölgeler koridor boyunca dans etti ve o sarhoş edici mumların kokusunu yakaladım. Öne ilerledim. Sol elimi köşenin ötesine uzattım ve duvara dokundum. Frakir kıpırdamadı.

"Ben Merlin," dedim "ve şu anda biraz meşgulüm. Başka birini yansıtmak istemediğinden emin misin?"

En yakındaki alev bir an için, çağıran bir el gibi göründü.

"Lanet olsun," diye fısıldadım ve öne yürüdüm.

İçeri girerken bir geçiş dönemi hissi yoktu. Uzun, kırmızı desenli bir yolluk yeri kaplamıştı. Ben geçerken ışıkların içinde toz zerreleri dönüyordu. Pek çok açıdan kendimin yanındaydım, titreşen mum ışıkları giysilerimi soytarılaştırıyor, gölge dansları içinde yüzümü değiştiriyordu.

Titreşim.

Bir an için Oberon'un sert yüzü bana küçük, yüksek, metal çerçeveli oval bir aynadan bakar gibi göründü. Elbette, merhum ekselanslarının gölgesi olduğu gibi, kolay bir ışık oyunu da olabilirdi.

Titreşim.

Bir anlığına, solumda, civa rengi, dikdörtgen, seramik çiçeklerle çerçevelenmiş bir aynadan kendi yüzümün hayvansı bir siluetinin, dili dışarıda bana baktığına yemin edebilirdim, ama ben dönünce, benimle alay etmek ister gibi insanlaştı.

Yürüdüm. Adım seslerim boğuk. Hafifçe gergin nefes alarak. Logrus İmgemi ya da Desen'inkini denemeli miyim, diye merak ettim. Ama ikisini de denemeye çekiniyordum, iki gücün daha kötü yönleriyle ilgili anılar henüz rahatlamama izin vermeyecek kadar tazeydi. Başıma bir şey gelmek üzereydi, bundan emindim.

Durdum ve benim numaram olduğunu düşündüğüm aynayı inceledim. Siyah metal çerçeveliydi, çevresinde gümüşle işlenmiş muhtelif büyü sanatları işaretleri vardı. Cam, sanki derinliklerinde, görüş alanının hemen dışında, ruhlar yüzüyormuş gibi pusluydu. İçinde yüzüm daha zayıf görünüyordu, çizgileri daha derindi, başımın çevresinde hafif, mor hareler titreşiyordu. O imgede soğuk ve uğursuz bir şey vardı, ama uzun uzun incelememe rağmen hiçbir şey olmadı. Mesaj, aydınlanma, değişim yoktu. Aslında, ne kadar uzun bakarsam, o kadar dramatik küçük dokunuşlar, o kadar ışık hileleri oluyormuş gibi görünüyordu.

Bu dünyadan olmayan manzaralar, egzotik yaratıklar, anılarımdan izler, ölü dostların ve akrabaların yüzlerinden imgeler yakalayarak yürümeye devam ettim. Hatta bir havuzun içindeki bir şey bana bir tırmık salladı. El sallayarak karşılık verdim. Gölgeler arasındaki ülkenin sarsıntılarından yeni kurtulmuş olduğum için bu tuhaflık ve olası kötülük belirtilerinden, başka zaman ürkeceğim kadar ürkmedim. Darağacında, güçlü bir rüzgar varmışçasına sallanan, elleri arkasında bağlanmış, tepesinde bir El Greco göğü olan bir adam gördüğümü sandım.

“Zorlu birkaç gün geçirdim," dedim yüksek sesle “ve henüz sona erdiğine ilişkin bir işaret yok. Biraz acelem var, eğer Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Bir şey sağ böbreğimi yumrukladı, hızla döndüm, ama orada kimse yoktu. Sonra omzumda beni çeviren bir el hissettim.

Hemen işbirliği yaptım. Orada da kimse yoktu.

“Eğer burada gerçekler bunu gerektiriyorsa," dedim, “özür dilerim."

Görünmez eller beni itip kakmaya, bir dizi çekici ayna boyunca yürütmeye devam etti. Kara lekeli, ahşap bir çerçevesi olan ucuz görünüşlü bir aynaya götürüldüm. Bir tenzilatlı satış mağazasından gelmiş gibi

görünüyordu. Camda, sol gözümün çevresinde hafif bir kusur vardı. Beni bu noktaya getiren ne tür güçlerse, burada bıraktılar. Aklıma buradaki güçlerin, beni huysuzca hırpalamak yerine, talebim üzerine işleri hızlandırmaya çalışmış olabilecekleri geldi.

Bu yüzden ne olur ne olmaz diye “Teşekkürler," dedim ve bakmaya devam ettim. Başımı öne arkaya, bir yandan ötekine oynatarak imgemde dalgalanmalar yarattım. Her ne olacaksa diye beklerken, bunu tekrarladım.

İmgem değişmeden kaldı, ama üçüncü veya dördüncü dalgalanmada fon değişti. Artık arkamda az aydınlanmış aynalarla dolu loş bir duvar yoktu. Akıp geçti ve bir sonraki hareketimle geri dönmedi. Onun yerine bir akşam göğü altında karanlık bir çalılık vardı. Başımı birkaç kez daha oynattım, ama dalga etkisi kaybolmuştu. Çalılar oldukça gerçek görünüyordu, fakat çevresel görüşüm koridorun iki yanda da aynı kaldığını ve iki uçta da sağ duvarın yerinde olduğunu gösterdi.

Görünürde yansıtılmış çalıyı incelemeye, alametler, kehanetler, işaretler ya da birazcık hareket aramaya devam ettim.

Bunların hiçbiri görünmedi, ancak orada çok gerçek bir derinlik hissi vardı. Ensemde neredeyse serin bir esinti hissediyordum. Dakikalarca, aynanın yeni bir şey yaratmasını bekleyerek bakmış olmalıyım. Ama yaratmadı. Aynanın sunabileceği en iyi şey buysa, devam etme zamanı, diye karar verdim.

O sırada arkamdaki çalılarda bir şey kıpırdanır gibi oldu ve reflekslerimin kontrolü ele geçirmesini sağladı. Ellerimi önümde kaldırarak hızla döndüm.

Çalıları oynatanın yalnızca rüzgar olduğunu gördüm. Ve sonra artık koridorda olmadığımı fark ettim ve yine döndüm.

Ayna ve duvar kaybolmuştu. Şimdi karşımda alçak bir tepe ve zirvesinde yıkık bir duvar vardı. O duvarın arkasından ışık geliyordu. Hem merak, hem de kararlılık hissim uyandı ve ağır ağır, ihtiyatla tırmanmaya başladım.

Ben tırmandıkça gökyüzü kararır gibi oldu, üzerinde tanımadığım takımyıldızların yanıp söndüğü bulutsuz bir gökyüzüydü bu. Taşların, otların, çalıların ve kırık duvar parçalarının arasında sessizce hareket ettim. Artık sarmaşık kaplı duvarın arkasından gelen sesler duyuyordum. Söylenen sözcükleri ayırt edemesem de, dinlemekte olduğum, bir sohbete benzemiyordu, daha çok bir ses kargaşası. Sanki muhtelif yaşlardan bazı erkek ve kadınlar aynı anda monolog yapıyorlardı.

Tepeye gelince, duvarın düzensiz yüzeyine dokununcaya kadar elimi uzattım. Diğer yanda neler olduğunu görmek için çevresini dolanmamaya karar verdim. Bu, ne olduğunu bilmediğim şeylerin beni görmesine sebep olabilirdi. Olabildiğince yükselmek, parmaklarımı en yakın girintiye geçirmek ve kendimi yukarı çekmek çok daha kolay geliyordu. Ben de öyle yaptım. Hatta başını duvarın tepesine yaklaştığında ayaklarım için dayanaklar bile buldum ve ağırlığımı kısmen onlara bindirerek kollarımdaki gerilimi azaltmayı başardım.

Son birkaç santim boyunca kendimi dikkatle yukarı çektim, çatlak taşların arkasına, yıkık yapının içine baktım. Bir tür kiliseymiş gibi görünüyordu. Çatı yıkılmıştı, uzak duvar hâlâ ayaktaydı ve benim tutunduğum duvarla aynı durumdaydı. Sağımda, bir yükseltinin üzerinde onarılması gereken bir sunak vardı. Burada her ne olmuşsa, uzun zaman önce olmuş gibi görünüyordu, çünkü dışarıda olduğu kadar içeride de çalılar ve sarmaşıklar büyümüş, yıkık sıraların, sütunların ve çatı parçalarının hatlarını yumuşatmıştı.

Altımda, bir açıklıkta, geniş bir pentagram çizilmişti. Her sivri ucunda dışa bakan bir kişi duruyordu. İç tarafta, çizgilerin kesiştiği beş noktada, dibi toprağa saplanmış bir meşale yanıyordu. Bu, benim bildiğim ayinlerden tuhaf bir sapma gibi görünüyordu, çağrıyı ve neden beş kişinin daha iyi korunmadığını, neden her birinin kişisel bir yolculuğa çıkmış, diğerlerini görmezden geliyormuş gibi davranıp, birlikte çalışmadıklarını merak ettim. Açıkça görebildiğim üç kişinin sırtı bana dönüktü. Bana bakan iki kişi görüş alanımın hemen içindeydi ve yüzlerini gölgeler bürümüştü. Seslerin bazıları erkek, bazıları kadın sesiydi. Biri şarkı söylüyordu; ikisi monoton bir sesle ona eşlik ediyordu; diğer ikisi yalnızca konuşuyor gibiydi, ama yapay, sahne sesleri kullanıyorlardı.

Kendimi biraz daha yükseğe çektim, yakındaki iki kişinin yüzlerini görmeye çalıştım. Çalıştım, çünkü bu toplantıda tanıdık bir şey var gibiydi ve bir kişiyi teşhis edebilirsem diğerlerinin tamamını da tanıyabilecekmişim gibi geliyordu.

Listemin tepesindeki bir başka soru da şuydu, Ne çağırıyorlardı? Sıra dışı bir şey belirirse, operasyona bu kadar yakın, bu duvarın üzerinde güvende miydim? Aşağıda gerekli sınırlamalar yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Kendimi biraz daha yukarı çektim. Görüş açım düzelirken ağırlık merkezimin kaydığını hissettim. Sonra çaba göstermememe rağmen öne

hareket etmekte olduğunu fark ettim. Bir an sonra duvarın yıkılmakta olduğunu, beni ileriye, o tuhaf koreografiye sahip ayinin tam ortasına taşıyarak düşüreceğini anladım. Yere düşüp yuvarlanarak hızla kaçmayı umarak kendimi duvardan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama çok geçti. Ani itişim beni havaya kaldırdı, ama öne ilerleyişimi durdurmadı.

Çevrelerine moloz yağmasına rağmen aşağıdakilerden hiçbiri yerinden kıpırdamadı ve sonunda, düşerken birkaç sözcük seçebildim.

“...seni gücümüz altına girmek üzere çağırıyoruz, Merlin!" diyordu kadınlardan biri monoton bir sesle.

Oldukça etkili bir ayin, diye karar verdim, kollarım omuz hizasında uzanarak, bacaklarım yayılarak, sırtüstü beş köşeli yıldızın üzerine inerken. Çenemi boynuma gömmeyi, başımı koruyarak düşmeyi başardım. Kollarımın sallanması düşüşün etkisini kırmış gibiydi, çünkü darbe çok sersemletmedi. Beş ışık kulesi birkaç saniye çevremde vahşice dans etti, sonra alevleri duruldu. Beş şekil hâlâ dışarıya bakıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ve kalkamadığımı fark ettim. Sanki o pozisyonda kazığa çakılmıştım.

Düşerken Frakir beni çok geç uyarmıştı ve onu şu anda nasıl kullanacağımı bilemiyordum. Yukarı tırmanarak boğması emriyle onu şekillerden birine gönderebilirdim. Ama bunu hangisinin hak ettiğini henüz bilmiyordum.

“Habersiz uğradığım için üzgünüm," dedim “ve bunun özel bir parti olduğunu görebiliyorum. Biri beni serbest bırakma iyiliğini yaparsa, hemen giderim."

Sol ayağımın yakınındaki şekil döndü ve bana bakarak durdu. Üzerinde mavi bir cüppe vardı, ama ateşle kızarmış yüzünde maske yoktu. Yalnızca, dudaklarını yaladığında yok olan gergin bir gülümseme. Julia’ydı bu ve sağ elinde bir bıçak vardı.

“Hep ukalanın biriydin," dedi. “Her durum için küstahça bir yanıtın vardı. Kimseye ya da hiçbir şeye bağlanmak istemeyişini örten bir şey. Seni sevenlere bile."

“Yalnızca mizah anlayışı da olabilir," dedim, “senin hiç sahip olmadığını anlamaya başladığım bir şey."

Başını yavaşça iki yana salladı.

“Herkesi bir kol boyu uzakta tutuyorsun. Sende hiç güven yok."

"Aile özelliği," dedim. “Ama basiret sevgiyi dışlamaz."

Hançeri kaldıracak oldu, ama bir anlığına tereddüt etti.

"Hâlâ beni sevdiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

“Sevmeyi hiç bırakmadım," dedim. “Ama çok fazla üzerime düşer oldun. Benim o sırada vermeye razı olduğumdan daha fazlasını istedin."

"Yalan söylüyorsun," dedi, “hayatın elimde olduğu için."

“Yalan söylemek için çok daha kötü sebepler düşünebilirim," dedim. “Ama ne nazik ki gerçeği söylüyorum."

Sonra, sağımdan bir başka tanıdık ses geldi.

“Bu tür şeylerden bahsetmek için çok erken," dedi, “ama ona duyduğun sevgiyi kıskanıyorum."

Başımı çevirdiğim zaman bu şeklin de içe baktığını gördüm ve bu Coral’dı, sağ gözünde siyah bir kumaş parçası vardı ve o da elinde bir bıçak tutuyordu. Sonra sol elinde ne olduğunu gördüm ve Julia’ya bir bakış fırlattım. Evet, ikisinin de elinde bıçak olduğu gibi çatal da vardı.

"Sen de mi?" dedim.

“Sana İngilizce bilmediğimi söylemiştim," diye yanıtladı Coral.

“Ve ikimiz de," diye karşılık verdi Julia, çatal bıçağını kaldırarak. “Mizah anlayışım olmadığını kim söyleyebilir?"

Benim üstümden birbirlerine tükürdüler ve bazı damlalar aradaki mesafeyi aşamadı.

Aklıma, Luke’un ikisine de oracıkta evlenme teklif ederek işleri halletmeye çalışacağı geldi. Ama bunun benim işime yaramayacağını hissediyordum, bu yüzden yapmadım.

“Bu evlilik nevrozunun nesneleşmiş hali," dedim. “Bu bir izdüşel deneyim. Canlı bir rüya. Bu..."

Julia bir dizinin üzerine çöktü ve sağ eli hızla indi. Bıçağın sol kalçama saplandığını hissettim.

Coral çatalını sağ omzuma saplarken çığlığım kesildi.

“Bu saçmalık!" diye haykırdım, ellerindeki diğer çatal ve bıçaklar parıldar ve ben yeni bıçaklanma acıları hissederken.

Sonra pentagramın, sağ ayağımın yanındaki ucunda duran şekil yavaşça ve zarafetle döndü. Sarı kenarlı koyu kahverengi bir pelerine bürünmüştü, kolları kavuşturulmuş ve kaldırılmıştı ve pelerini göz seviyesinde tutuyorlardı.

Bir matem kelebeğine benzeyen pelerinini yan tarafına atarken, “Kesin şunu, sizi kaltaklar!" diye emretti. Elbette bu, annem Dara’ydı.

Şimdi Julia ve Coral çatallarını ağızlarına kaldırmış ve çiğnemeye başlamışlardı. Julia’nın dudağının yanında minik kan damlaları vardı. Pelerin annemin parmak uçlarından, canlıymış ve onun bir parçasıymış gibi dışa doğru akmaya devam etti.

Kanatlar Julia ile Coral’ı gözlerimden tümüyle gizledi, Dara kollarını açmaya devam ederken üstlerine yayıldı, örttü, onları geri geri taşıdı, beden büyüklüğünde yığınlar halinde yere yıktı, sonra giysi, doğal halinde asılı kalıncaya kadar küçüldüler, küçüldüler ve ikisi de kendi yıldızlarının ucunda kayboldular.

Sonra soldan ağır, zarif bir alkış sesi ve boğuk bir kahkaha geldi.

“Son derece güzel bir gösteri," dedi acı verecek kadar tanıdık bir ses, “ama hep en çok onu sevdin."

"Daha çok," diye düzeltti Dara.

"Zavallı Despil listede bile yok mu?" dedi Jurt.

"Haksızlık ediyorsun," dedi Dara ona.

“Şu deli Amber Prensi’ni, iyi bir adam olan babamızdan daha çok sevdin," dedi Jurt. “İşte bu yüzden Merlin senin sevgili oğlun, değil mi?"

“Bu doğru değil Jurt ve bunu sen de biliyorsun," dedi Dara.

Jurt yine kahkaha attı.

“Hepimiz onu çağırdık çünkü hepimiz onu istiyoruz," dedi, “farklı sebepler için. Ama sonunda arzularımız bu noktada birleşiyor, değil mi?"

Hırlamayı duydum ve başımı çevirdiğimde yüzünün çıkık bir kurt yüzüne kaydığını, burnunun indiğini, dişlerin fırladığını, dört ayak üzerine düşüp sol omzumu pençelediğini ve benden kanlı bir lokma kopardığını gördüm.

"Kes şunu!" diye haykırdı Dara. “Seni küçük hayvan!"

Jurt başını arkaya attı ve uludu, uluması hem bir çakal haykırışına, hem de delice bir kahkahaya benziyordu.

Siyah bir çizme omzuna indi, onu geriye fırlattı ve duvarın yıkılmamış kısmına çarpmasına neden oldu. Duvar hemen Jurt'un üzerine yıkıldı. Düşen molozlar tarafından tamamen örtülmeden önce kısa bir inleme çıkarabildi.

Dara’nın, “Vay vay vay," dediğini duydum ve bakışlarımı çevirdiğim zaman onun elinde de bıçak ve çatal bulunduğunu gördüm. “Senin gibi bir piçin böyle güzel bir yerde ne işi var?"

“Görünüşe göre avcı hayvanların sonuncusunu uzak tutmak için buradayım," diye yanıt verdi, uzun zaman önce bana bir otomobil kazasının

birkaç uyarlamasını anlatan ve bir dizi soyağacı gafı yapan ses.

Dara bana doğru atıldı, ama o eğildi, beni omuzlarımın altından yakaladı ve Dara’nın yolundan çekti. Sonra büyük, siyah pelerini bir matadorunki gibi savruldu ve tıpkı onun Coral ve Julia'ya yaptığı gibi Dara'yı örttü ve Dara da pelerinin altında eriyip toprağa karışmış gibi oldu. Sonra adam beni ayağa kaldırdı, eğildi, pelerini aldı ve silkeledi. Onu gümüş gülden bir tokayla tuttururken, sivri dişleri ya da çatal bıçağı var mı diye baktım.

“Beşte dört," dedim, üstümü başımı silkelerken. “Bu ne kadar gerçek görünürse görünsün, yalnızca benzeşimsel ya da simgesel olarak doğru olduğundan eminim. Ee, nasıl oldu da sen de burada yamyamlık eğilimine kapılmadın?"

“Diğer yandan," dedi, gümüş eldivenlerini takarak, “ben asla senin için gerçek bir baba olamadım. Çocuğun varlığından bile haberin yokken biraz güç oluyor. Bu yüzden de senden hiçbir şey istemedim."

"Belindeki Grayswandir’e benziyor," dedim.

Başını salladı.

"Görünüşe göre senin de işine yaramış."

“Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim. Aynı anda, sanırım beni o mağaradan alıp gölgeler arasına taşıyan kişi olup olmadığını sormam gereken yanlış... kişisin."

"Ah, bendim."

"Elbette bunu söyleyeceksin."

"Taşımış olmasam neden söyleyeyim, anlamıyorum. Dikkat et! Duvar!"

Hızlı bir bakış duvarın bir başka büyük kısmının bize doğru devrildiğini gösterdi. Sonra beni itti ve bir kez daha pentagramın içine serildim. Arkamda taşların yıkıldığını işittim ve yarı doğrulup biraz daha öteye atıldım.

Başımın, yan tarafına bir şey çarptı.

Aynalar Koridoru’nda uyandım. Yüzüstü yatıyordum, başını sağ önkoluma dayanmıştı ve elimde dikdörtgen bir taş parçası tutuyordum. Mum kokuları alıyordum. Doğrulmaya kalktığımda, omuzlarımda ve sol kalçamda acı hissettim. Hızlı bir denetim üç yerde de kesikler olduğunu gösterdi. Şu anda bunlar dışında son maceramın gerçekliğini doğrulamama yardımcı olacak başka bir şey yoksa da, bu, omuz silkip geçeceğim bir şey de değildi.

Ayağa kalktım ve topallayarak odalarımın bulunduğu koridora döndüm.

"Nereye kayboldun?" diye Random bana yukarıdan seslendi.

"Hı? Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Koridora döndün, ama orada bir şey yok."

"Ne kadardır yoktum?"

"Belki yarım dakika," diye yanıt verdi.

Hâlâ elimde tuttuğum taşı salladım.

"Bunu yerde gördüm. Ne olduğunu anlayamadım," dedim.

“Muhtemelen Güçler çarpıştığı zaman oraya uçmuştur," dedi, “duvarların birinden. Bir zamanlar ona benzer taşlarla örülmüş kemerler vardı. Ama bu katta çoğunun üstü sıvandı."

“Ah," dedim. “Gitmeden önce, birazdan seni görmeye geleceğim."

"Tamam," diye yanıt verdi. Döndüm ve o gün yıkılmış duvarların birinden odama girdim.

Uzak duvarın da yıkılmış ve Brand’in tozlu odalarına geniş bir geçit açmış olduğunu fark ettim. Durdum ve geçidi inceledim. Eşzamanlılık, diye karar verdim. Görünüşe göre bir zamanlar onun odalarını benimkilere bağlayan bir kemer vardı.

İlerledim ve açığa çıkan kemerin sol yanını inceledim. Evet, elimdekine benzer taşlardan örülmüştü. Aslında...

Sıvaları süpürdüm ve elimdeki taşı kırık bölgeye kaydırdım. Mükemmel uydu. Aslında, biraz çektiğimde, yerinden oynamayı reddetti. O taşı gerçekten de aynanın ötesindeki uğursuz anne-baba-kardeş-sevgililer ayini rüyasından mı getirmiştim? Yoksa döndüğümde yarı bilinçle, son mimari felaket sırasında fırladığı yerden mi almıştım?

Döndüm, pelerinimi ve gömleğimi çıkardım. Evet. Sağ omzumda çatal deliklerine benzer izler, sol omzumda hayvan ısırığına benzer bir şey vardı. Aynı zamanda, sol pantolon bacağımda bir yırtık vardı ve yırtılmış kumaşın altındaki kalçam ezilmişti. Yıkandım, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım, bacağımı ve sol omzumu sardım. Aile metabolizması sayesinde bir günde iyileşirdim, ama zorlayarak yaraları açmak ve temiz giysilerimi kanla kirletmek istemiyordum.

Lafı açılmışken...

Dolap zarar görmemişti ve Luke’a taç giyme töreniyle ilgili birkaç mutlu anı verebilmek için diğer renklerime bürünmeyi düşündüm: altın rengi gömlek ve koyu mavi pantolon Berkeley’in renklerine neredeyse tam olarak uyuyordu; pantolona uyacak bir renge boyanmış deri yelek; altın kenarlı,

aynı renk pelerin; siyah bir kılıç kemeri, arkasına sokulmuş siyah eldivenler, bu aklıma yeni bir kılıca ihtiyacım olduğunu getiriyordu. Bir de hançer. Tam şapka arıyordum ki bir dizi ses dikkatimi çekti. Döndüm.

Taze bir toz perdesinin ardından artık Brand'in odalarına ait simetrik bir manzara görüyordum; duvardaki çentikli bir açıklık yerine kemer mükemmel ve tam olarak duruyordu, iki yanda ve tepede duvar sağlamdı. Sağımdaki duvar, eskiden olduğundan daha az zarar görmüş durumdaydı.

İlerledim ve elimi duvardaki kıvrımda dolaştırdım. Yandaki sıvalı alanlara bakarak çatlak aradım. Yoktu. Tamam. Taşta büyü vardı. Ne için?

Kemerden geçip çevreme bakındım. Oda karanlıktı, düşünmeden Logrus görüşümü çağırdım. Her zamanki gibi geldi ve hizmet etti. Belki de Logrus kin gütmemeye karar vermişti.

Bu düzeyde pek çok büyü deneyinin kalıntılarını ve bir dizi sağlam büyüyü görebiliyordum. Birçok büyücü çevrede, normalde görünmeyen büyü döküntüleri bırakır, fakat Brand gerçek bir salakmış gibi görünüyordu, ama elbette, evrenin kontrolünü ele geçirmeye çalışırken, sonuna doğru epey zaman darlığı çekmiş olabilirdi. Bu, başka işler için önemli olan düzenliliğin gerekli olmadığı bir meslektir. Denetim turuma devam ettim. Burada gizemler vardı, bitirilmemiş işler ve bazı büyü yollarında benim gitmek istemeyeceğim kadar ileri gittiğini gösteren işaretler. Yine de, burada halledemeyeceğim ve büyük tehlike arz eden hiçbir şey yoktu. Sonunda onları inceleme fırsatım olduğuna göre, kemeri yerinde bırakmam ve Brand'in dairesini kendiminkine katmam olasıydı.

Çıkarken üzerimdekilere uyacak bir şapkası var mı, diye bakmak için Brand'in dolabını kontrol etmeye karar verdim.

Dolabı açtım ve altın tüylü, siyah, üç köşeli, tam başıma uyan bir şapka buldum. Renk biraz solmuştu, ama aniden bir büyü hatırlayıp değiştirdim. Dönmek üzereyken şapkaların bulunduğu üst rafın arkasında bir şey Logrus görüşümün içinde bir an pırıldadı. Uzanıp çektim.

Uzun, koyu yeşil, harikulade altın işlemeli bir kındı ve ondan çıkan kılıcın kabzası altın kaplama gibi görünüyordu.

Ucunda dev bir zümrüt vardı. Kabzayı tutup biraz çektim.

Üzerine kutsal su dolu balon atılmış bir iblis gibi feryat etmesini bekliyordum, ama bunun yerine sadece tısladı ve biraz duman tüttürdü. Ve kılıcın metaline işlenmiş parlak bir desen vardı. Neredeyse tanıdık. Evet,

Desen’in bir parçası. Grayswandir başlangıçtan bir parçaya sahipken, bu, Desen’in sonundan bir parçaya sahipti.

Kılıcı kınına soktum ve bir dürtüyle kemerime astım. İhtiyar babasının kılıcının Luke için iyi bir taç giyme armağanı olacağına karar verdim. Bu yüzden kılıcı ona götürecektim.

Sonra yan koridora çıktım, küçük bir bölümü yıkılmış duvardan Gerard’ın dairesine geçtim. Tekrar Fiona’nın kapısının önünden babamın dairesine gittim. Kontrol etmek istediğim bir şey vardı ve kılıç aklıma gelmesini sağlamıştı. Kanlı pantolondan üzerimdekine aktardığım anahtarı aradım. Sonra kapıyı vurmamın daha iyi olacağına karar verdim. Ya...

Vurdum ve bekledim, yeniden vurdum ve yeniden bekledim. Sessizlikten başka bir şey gelmeyince kapıyı açtım ve girdim. İlk seferinden daha ileriye gitmedim. Yalnızca askıları kontrol etmek istemiştim.

Grayswandir onu astığım çengelde yoktu. Geriledim, kapıyı kapattım ve kilitledim. Çengel dizisinin boş olması gerçeği, istediğim bilgiyi veriyordu, ama yine de bununla neyi kanıtladığımdan emin değildim. Yine de bilmek istediğim bir şeydi ve en son bilginin beni bir öncekinden daha yakına götürdüğünü hissetmiyordum...

Geriye yürüdüm, Fiona’nın dairesinin önünden geçtim.

Aralık bıraktığım kapıdan Brand’in odasına yeniden girdim.

Yakındaki bir kül tablasının içinde bir anahtar bulana dek çevreyi araştırdım. Kapıyı kilitledim ve anahtarı cebime attım; bu aptalcaydı, çünkü isteyen oraya benim odamdan girebilirdi ve odamda bir duvar eksikti. Yine de...

Ty’iga tükürüğüyle lekelenmiş, kısmen yıkık bir duvarla örtülmüş, Tebriz halısı kaplı oturma odama geçmeden önce tereddüt ettim. Brand’in odasında neredeyse huzur verici ve daha önce fark etmediğim dingin bir şey vardı. Biraz dolandım, çekmeceler açtım, büyülü kutuların içine baktım, adamın çizimlerini içeren bir dosyayı inceledim. Logrus imgem bir yatak direğinde küçük, güçlü ve büyülü bir şeyin gizli olduğunu, her yöne güç hatları yaydığını gösterdi. Topuzunu çevirerek çıkardım, içindeki bölmeyi buldum. Bir yüzük taşıyan küçük, kadife bir kese vardı. Yüzüğün bandı geniş, muhtemelen platindi. Kırmızımsı metalden çark benzeri bir şey taşıyordu, üzerinde sayısız minik tekerlek çubuğu vardı. Çoğu saç kalınlığındaydı. Ve çubukların birinden bir yerlere, muhtemelen bir tür güç deposunun ya da büyü kaynağının bulunduğu Gölge’ye giden güç çizgileri

uzanıyordu. Belki de Luke kılıcı değil yüzüğü tercih ederdi. Yüzüğü, taktığımda, köklerini bedenimin merkezine uzatır gibi oldu. Onları takip ederek yüzüğe, oradan da bağlantılara uzanabiliyordum. Uzandığı ve kontrol ettiği enerjilerin çeşitliliği karşısında etkilenmiştim. Basit, ilkel güçlerden karmaşık Yüksek Büyü yapılarına, temel şeylerden beyin ameliyatı geçirmiş tanrılara benzeyen şeylere kadar her şey. Desendüşüşü savaşında neden yüzüğü takmadığını merak ettim. Takmış olsaydı, gerçekten alt edilmez olacağını hissediyordum. O zaman hepimiz Brandenberg'de, Brand Şatosu'nda yaşıyor olurduk. Aynı zamanda, yan odanın sahibi Fiona'nın neden yüzüğün varlığını hissetmediğini, aramaya gelmediğini merak ettim. Gerçi, ben de hissetmemiştim. Çünkü gücü nasıl olursa olsun, birkaç metre öteden fazla hissedilmiyordu. Bu yerin sahip olduğu hazineler hayret vericiydi. Bu odaların bazılarının sahip olduğu söylenen kişisel evren etkisiyle ilgili bir şey miydi acaba? Yüzük, pek çok kaynağa bağlı olduğundan, Desen Gücü'ne ya da Logrus Gücü'ne güzel bir karşı seçenekti. Ona gücünü vermek yüzyıllar almış olmalıydı. Brand onu ne için istemiş olursa olsun, kısa vadeli planlarının bir parçası değildi. Yüzüğü Luke'a veremeyeceğime karar verdim ya da Sanatla ilişkisi olan herhangi birine. Büyücü olmayan birine bile güvenebileceğimi sanmıyordum. Ve onu yatak direğine koymayı da kesinlikle düşünmüyordum. Bileğimde zonklayan neydi? Ah, evet, Frakir. Bir süredir devam ediyordu ve ben zar zor fark etmiştim.

“Sesini yitirdiğin için üzgünüm, ihtiyar kızım," dedim, odada ruhsal ve fiziksel tehditler ararken. “Burada endişelenmem gereken tek bir lanet şey bulamıyorum."

Frakir aniden bileğimden dönerek aşağıya kaydı ve yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalıştı.

“Dur!" diye emrettim. “Yüzüğün tehlikeli olabileceğini biliyorum. Ama ancak yanlış kullanırsan. Ben bir büyücüyüm, unuttun mu? Bu işlerin içindeyim. Bunda korkmam gereken özel bir şey yok."

Ama Frakir emrime itaat etmedi ve yüzüğe saldırmaya devam etti ki bunu ancak büyülü yapıt kıskançlığına bağlayabiliyordum. Bir ders olması için onu yatak direğine sıkı bir düğümle bağladım ve orada bıraktım.

Daireyi daha büyük bir özenle aramaya başladım. Kılıcı ve yüzüğü alıkoyacaksam, Luke'a götürmek için babasına ait başka bir şey bulsam iyi olacaktı.

“Merlin! Merlin!" diye odamın ötesinden bir yerden bağırıldığını duydum.

Yere ve duvarların dibine vurarak boş bölmeler aradığım yerden doğruldum ve kemere dönüp kendi oturma odama geçtim. Sonra, Random’a ait olduğunu fark ettiğim ses çağırmaya devam ederken durdum. Yan koridora bakan duvardaki boşluğun yarısı yeniden inşa edilmişti. Sanki görünmez bir marangoz ve sıvacılar ekibi, Brand krallığının kapısına o rüyataşını yerleştirdiğimden beri sessizce çalışmıştı. Şaşırtıcı. Zarar görmüş alanda yapılan işe ait ipucu bulmayı umarak durup baktım. Sonra Random’ın, “Herhalde gitti," diye mırıldandığını duydum ve seslendim, “Evet? Ne oldu?"

“Hemen kıçını kaldır da buraya gel," dedi. “Tavsiyene ihtiyacım var."

Duvarda kalan açıklıktan koridora çıktım ve başımı kaldırdım. Taktığım yüzüğün yeteneklerini hemen hissettim, çünkü en acil ihtiyacıma bir müzik aleti gibi yanıt veriyordu. Fikre onay verdiğim an uygun hat eyleme geçti ve tavandaki açıklığa doğru yükselirken eldivenleri kemerimden alıp taktım.

Çünkü aklıma Random’ın yüzüğün bir zamanlar Brand’e ait olduğunu hatırlayabileceği ve bunun benim şu anda arzulamadığım karmaşık bir tartışmaya yol açabileceği gelmişti.

Delikten stüdyoya girerken, kılıcı da örtmek için pelerini yan tarafıma çektim.

“Etkileyici," dedi Random. “Büyü kaslarını formda tutmuş olmana memnun oldum. Seni çağırmamın sebebi bu."

Eğilerek ona selam verdim. Giyinmiş olmak kendimi saraylı gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Nasıl hizmet edebilirim?"

“Saçmalığı kes ve gel," dedi, dirseğimi tutup beni yarım yatak odasına götürerek. Vialle kapıda durmuş, onu açık tutuyordu.

"Merlin?" dedi, ben sürtünerek geçerken.

"Evet?" diye yanıt verdim.

"Emin olamadım," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Sen olduğundan," diye karşılık verdi.

"Ah, benim, orası kesin," dedim.

“Gerçekten de kardeşim," dedi Mandor iskemlesinden kalkıp bana yaklaşırken. Kolu askıya alınmıştı. Yüzü oldukça gevşemişti. “Onun

hakkında size tuhaf gelen bir şey varsa," diye devam etti, “muhtemelen burayı terk ettiğinden beri bir dizi sarsıcı deneyim yaşadığındandır."

"Bu doğru mu?" diye sordu Random.

“Evet," diye yanıt verdim. “O kadar belli olduğunun farkında değildim."

"Sen iyi misin?" diye sordu Random.

"Sağlam görünüyorum," dedim.

“Güzel. O zaman hikayenin ayrıntılarını başka bir zamana saklarız. Görebildiğin gibi Coral ve Dworkin yok oldu. Gittiklerini görmedim. Bu olduğunda hâlâ stüdyodaydım."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

“Dworkin operasyonunu bitirdi," dedi Mandor, “hanımefendinin elini tuttu, ayağa kaldırdı ve buradan başka yere nakletti. Bu, büyük bir zarafetle halledildi. Bir an yatağın yanında duruyorlardı, bir sonraki an, imge artçıları tayftan geçti ve söndü."

"Onu naklettiğini söyledin. Hayaletçark ya da Güçlerden birinin onları kaçırmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

“Çünkü Dworkin’in yüzünü izliyordum," dedi “ve üzerinde hiç şaşkınlık yoktu, yalnızca küçük bir gülümseme."

“Sanırım haklısın," diye kabul ettim. “Random stüdyodaysa, Dworkin de meşgulse kolunu kim tedavi etti?"

"Ben yaptım," dedi Vialle. “Bu konuda eğitim aldım."

“Demek kaybolmalarının tek görgü tanığı sensin?" dedim Mandor’a.

Başını salladı.

“Senden istediğim," dedi Random, “nereye gitmiş olabilecekleri konusunda bir fikir. Mandor anlayamadığını söyledi. Al!"

Bana ucunda metal bir yuva asılı bir zincir uzattı.

"Bu nedir?" diye sordum.

“Kraliyet mücevherlerinin en önemlisi," dedi, “Hüküm Mücevheri. İşte bana bıraktıkları bu. Mücevher kısmını götürdüler."

“Ah," dedim. Sonra, “Dworkin’in elindeyse güvende olmalı. Onu güvenli bir yere koymakla ilgili bir şeyler söylemişti ve mücevher hakkında herkesten daha fazla bilgisi var-"

“Aynı zamanda yine eski haline dönmüş olabilir," dedi

Random. “Ama mücevherin koruyucusu olarak yetenekleriyle ilgilenmiyorum. Yalnızca o şeyi alıp hangi cehenneme gitmiş olabileceğini bilmek istiyorum."

"İz bıraktığına inanmıyorum," dedi Mandor.

"Nerede duruyorlardı?" diye sordum.

“Şurada," dedi, sağlam koluyla işaret ederek, “yatağın sağında."

Hükmettiğim güçler içinde en uygununu yoklayarak o tarafa gittim.

"Biraz daha ayak ucuna doğru."

Başımı salladım, kişisel alanım içinde, zamanda biraz geri bakmanın o kadar zor olmayacağını hissediyordum.

Bir gökkuşağı geçişi hissettim ve dış hatlarını gördüm. Dondur.

Yüzükten bir güç hattı uzandı, kendini onlara bağladı, onlarla birlikte uzandı, ılımlı bir içe çöküşle kapanan kapıdan geçti. Elimi gözüme siper ederek hat boyunca baktım. Solumda altı kalkan asılmış geniş bir koridor vardı. Sağımda bir dizi sancak ve flama asılıydı. Önümde, dev bir şöminede ateş yanıyordu...

"Gittikleri yeri görüyorum," dedim, “ama tanımıyorum."

"İmgeyi paylaşmanın bir yolu var mı?" diye sordu Random.

“Belki," diye yanıt verdim, bunu söylerken bir yol olduğunu fark ederek. “Aynaya bak."

Random döndü, Dworkin’in beni getirdiği -ne kadar geçmişti?- aynaya yaklaştı. “Kazıktaki hayvanın kanı adına, dünyanın merkezinde çatlayan kabuk adına," dedim, kontrol ettiğim iki güce hitap etme ihtiyacı hissederek, “imge yansısın!"

Ayna buzlandı ve berraklaştığı zaman, gördüğüm koridor içindeydi.

“Lanet olsun," dedi Random. “Onu Kashfa’ya götürmüş. Acaba neden?"

“Bir gün o numarayı bana öğretmelisin, kardeşim," dedi Mandor.

“Zaten ben de Kashfa’ya gitmek üzereydim," dedim, “yapmam gereken özel bir şey var mı?"

“Yapmak mı?" dedi Random. “Neler olup bittiğini öğren ve bana aktar, olur mu?"

"Elbette," dedim, Koz Kartlarımı kutusundan çıkarırken.

Vialle yaklaştı ve veda edercesine elimi tuttu.

"Eldivenler," dedi.

"Biraz resmi görünmeye çalışıyorum," diye açıkladım.

“Kashfa’da Coral’ın korktuğu belli olan bir şey var," diye fısıldadı. “Uykusunda bu konuda mırıldandı."

"Teşekkürler," dedim. “Artık her şeye hazırım."

“Bunu güven bulmak için söyleyebilirsin," dedi, “ama asla inanma."

Koz Kartımı önümde tutup, bir yandan benliğimin gücünü Kashfa’ya gönderdiğim hat boyunca uzatırken, onu incelermiş gibi yaptım. Dworkin’in gittiği yolu yeniden açtım ve adım attım.

Bölüm 12

Kashfa.

Gri, taş koridorda duruyordum. Duvarlarda sancaklar ve kalkanlar, yere saçılmış samanlar, çevremde kaba mobilyalar, önümde bu yerin rutubetini yok etmeyen bir ateş, havada ağır yemek kokuları vardı. Pek çok yönden sesler duyuyordum, ama odada yalnızdım; bir de akort ve egzersiz yapan müzisyenlerin sesleri vardı. Dernek harekete yakındım. Koz Kartı kullanmak yerine bu şekilde gelmemin dezavantajı, burada bana çevreyi gösterecek ve neler olup bittiğini anlatacak kimse olmamasıydı. Avantajı da aynıydı. Yani, gizlice gözetlemek istiyorsam, tam da zamanıydı. Güvenilir bir büyü ansiklopedisi olan yüzük bana bir görünmezlik büyüsü buldu ve hemen ona burundum.

Bunu izleyen saati keşif yaparak geçirdim. Merkezdeki bu duvarla çevrili alanda dört büyük bina ve bir dizi daha küçük bina vardı. Ötesinde bir başka duvarla çevrili alan daha vardı ve onun ötesinde de bir tane daha. Üç eşmerkezli, sarmaşık kaplı bir koruma. Ağır zarar belirtisi göremiyordum ve Dalt'ın birliklerinin fazla dirençle karşılaşmadığını tahmin ediyordum.

Yağma ve yakma izi yoktu, ama zaten istilacılar bir mülkü devretmek için kiralanmışlardı ve Jasra'nın, söz konusu mülkün sağlam kalması gerektiğini vurguladığını hissediyordum.

Birlikler üç halkayı da işgal etmişlerdi ve biraz kulak misafirliği sonucunda taç giyme töreninin bitimine kadar oyalanacakları izlenimini aldım. Merkez alandaki geniş meydanda oldukça az sayıda asker vardı, tören alayını bekleyen yerel birliklerin süslü üniformalarıyla alay ediyorlardır. Ama hiçbiri kötü bir davranış içinde değildi. Herhalde bu Luke'un her iki grup arasında popüler olmasından kaynaklanıyordu, ama aynı zamanda, her iki tarafta pek çok kişi birbirlerini tanıyor gibiydi.

İsminin tercümesiyle, Birinci Kashfa Tekboynuz Kilisesi, meydanın diğer yanında, saray binasının karşısındaydı. Benim geldiğim bina bir müştemilat, çok işlevli bir yan binaydı ve şu anda aceleyle çağrılmış konukları, hizmetkarları, saraylıları ve burada oyalananları barındırmak için kullanılıyordu.

Taç giyme töreninin tam olarak ne zaman yapılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama olayların akışına kapılmadan önce, hemen gidip Luke'u görmeye karar verdim. Coral'ın nereye ve neden getirildiği konusunda fikir sahibi bile olabilirdi.

Bu yüzden boş duvarlı, belirgin bir arka planı olmayan ve buralı birinin bile tarif edilmedikçe tanımayacağı bir girinti buldum, görünmezlik büyümü bıraktım, Luke'un Koz Kartını çıkardım ve aradım. Çoktan burada olduğumu bilmemeliydi, çünkü bu şekilde gelme gücüne sahip olduğumu bilmesini istemiyordum. Kimseye her şeyi söylememe teorisi yüzünden.

“Merlin!" dedi, beni inceleyerek. “Kedi çuvaldan çıktı mı ne?"

"Evet, yavruları da," dedi. “Taç giyme günün kutlu olsun."

"Hey! Okul renklerine bürünmüşsün!"

“Ne olacaksa. Neden olmasın? Sen bir şey kazandın, değil mi?"

“Dinle. O kadar da kutlu bir olay değil. Aslında, ben de seni aramak üzereydim. Bu şey daha ileri gitmeden önce tavsiyene ihtiyacım var. Beni yanına alabilir misin?"

"Amber'de değilim, Luke."

"Neredesin?"

“Şey... aşağı katta," diye itiraf ettim. “Senin sarayınla, şu anda bir tür otel olan yan bina arasındaki sokaktayım."

“Bu olmaz," dedi. “Beni aşağı getirirsen hemen görülürüm. Tekboynuz Tapınağı'na git. Eğer nispeten boşsa ve konuşabileceğimiz karanlık, sessiz bir köşe varsa beni ara ve yanına al. Yoksa başka bir şey düşün, tamam mı?"

"Tamam."

"Hey, buraya nasıl geldin ki?"

“Öncü istila birliği," dedim. “Bir taht gaspı daha, darbe-karşı darbe olur, değil mi?"

"Akşamdan kalmış kadar komiksin," dedi. “Ara beni."

Kesildi.

Bu yüzden, taç giyme töreni için alay yolu olarak işaretlenmiş gibi görünen çizgileri takip ederek meydanı aştım. Tekboynuz Evi'nde sorunla karışılabileceğimi ve içeri girmek için bir büyüye ihtiyacım olacağını düşünüyordum, ama kimse yolumu kesmedi.

İçeri girdim. Büyüktü ve tören için süslenmişti. Duvarlarda değişik flamalar, her yerde çiçekler vardı. Benden başka yalnızca, önde dua

ediyormuş gibi görünen, yüzünü kapatmış bir kadın vardı. Sola, daha karanlık bir köşeye geçtim.

"Luke," dedim Koz Kartına. “Her şey tamam. Beni duyuyor musun?"

İmgesini yakalamadan önce varlığını hissettim. “Tamam," dedi. “Al beni." El ele tutuştuk ve geldi.

Omuzlarıma vurdu.

“Eh, dur, sana bir bakayım," dedi. “Acaba benim logolu kazağıma ne oldu?"

"Sanırım Gail’e vermiştin."

"Sanırım haklısın."

“Sana bir hediye getirdim," dedim, pelerinimi arkaya atıp kılıç kemerimle uğraşarak. “Al. Babanın kılıcını buldum."

"Şaka yapıyorsun."

Kılıcı ellerine aldı, kını inceledi, defalarca çevirdi. Sonra biraz çekti ve kılıç yine tısladı, işlemelerinin üzerinde kıvılcımlar dans etti ve bir miktar duman yükseldi.

“Gerçekten öyle!" dedi. “Werewindle, Günkılıcı. Gecekılıcı Grayswandir’in kardeşi!"

"O da ne?" dedim. “Bir bağlantı olduğunu bilmiyordum."

“Hikayenin tamamını hatırlamak için epey düşünmem gerek, ama epey eskilere gidiyor. Teşekkür ederim."

Döndü, birkaç adım attı, yürürken silahı kalçasına vurdu.

Aniden döndü.

“Ele geçirildim," dedi. “O kadın yine yapacağını yaptı ve fena halde sinirliyim. Bu işi nasıl halledeceğim, bilmiyorum."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

“Annem," diye açıkladı. “Yine aynı şeyi yaptı. Tam dizginleri ele geçirdiğimi ve kendi yolumda ilerlediğimi düşünürken geldi ve hayatımı allak bullak etti."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Dalt ve adamlarını burayı ele geçirmeleri için kiraladı."

“Evet, bu kadarını tahmin ettik. Bu arada, Arkans’a ne oldu?"

“Ah, o iyi. Elbette tutuklattım. Ama odaları güzel ve dilediği her şeyi getirtebilir. Onu incitemem. Adamı hep sevmişimdir."

“O zaman sorun ne? Sen kazandın. Artık kendine ait bir krallığın var."

“Lanet olsun," dedi, sonra gizlice sunağa doğru baktı “Sanırım aldatıldım, ama tam olarak emin değilim. Bak, bu işi hiç istemedim. Dalt annem için ele geçireceğimizi söylemişti. Düzen sağlamak ve bu yeri aile adına ele geçirmek için gelmiştim, sonra bir sürü tantanayla onu karşılayacaktık. Tahta sahip olunca benim peşimi sonsuza dek bırakacağını düşünmüştüm. Buradan daha hoş bir yere gidecektim ve o dikkatini tamamen krallığına adamak zorunda kalacaktı. Bu pis işin bana kalacağını kimse söylemedi."

Başımı salladım.

“Hiç anlamıyorum," dedim. “Burayı onun için aldın. Neden planladığın gibi ona teslim etmiyorsun?"

Neşesizce güldü.

“Arkans’tan hoşlanıyorlardı," dedi. “Benden hoşlanıyorlar. Annemi o kadar da çok sevmezler. Kimse onun geri gelmesi konusunda hevesli görünmüyor. Aslında, bunu denerse gerçekten de darbe-karşı darbe olacağına ilişkin güçlü işaretler var."

"Belki kenara çekilip Arkans’a teslim edebilirsin."

Luke taş duvarı yumrukladı.

“Bana mı, yoksa Arkans’ı alaşağı etmek için Dalt’a bu kadar para ödediği için kendisine mi daha çok kızar, bilemiyorum. Ama bunu yapmanın görevim olduğunu söyler ve bilmiyorum. Belki de öyledir. Sen ne düşünüyorsun?"

“Buna yanıt vermek güç, Luke. Sence kim daha iyi iş çıkarır, sen mi, Arkans mı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Onun devlet yönetimi konusunda çok deneyimi var, ama ben burada büyüdüm. Buranın nasıl yürüdüğünü ve işlerin nasıl yapılacağını biliyorum. Emin olduğum tek şey, ikimizin de annemden daha iyi olacağı."

Kollarımı kavuşturdum ve iyice düşündüm.

“Senin adına karar veremem," dedim. “Ama söyle bana, en çok ne yapmak isterdin?"

Güldü.

“Benim bir satıcı olduğumu bilirsin. Burada kalıp Kashfa için bir şey yapacaksam, sanayisini dışarıda temsil etmeyi tercih ederim ki bir kral için biraz utanç verici bir şey olur. Ama muhtemelen en iyi olacağım konu bu olurdu. Bilmiyorum."

“Bu bir buçuk sorun dernek, Luke. Sana hangi yoldan gideceğini söyleme sorumluluğunu almak istemiyorum."

“İşlerin bu noktaya varacağını bilseydim Arden’de Dalt’ı dümdüz ederdim."

"Gerçekten de onu alt edebileceğine inanıyor musun?"

"İnan bana," dedi.

"Eh, bu mevcut sorununu çözmüyor."

“Doğru. Buna ayak uydurmam gerektiği gibi güçlü bir his var içimde."

Öndeki kadın defalarca bize doğru bakmıştı. Sanırım seslerimiz burası için biraz yüksekti.

"Başka iyi aday olmaması yazık," dedim, sesimi alçaltarak.

“Amber’den gelmiş biri için bu oldukça küçük bir yer gibi görünüyor olmalı."

“Lanet olsun, burası senin evin. Onu ciddiye almaya hakkın var. Ama sana böyle bir şey yaptığı için üzgünüm."

“Evet, sorunlar evde başlar, değil mi? Bazen bir yürüyüşe çıkmayı ve geri dönmemeyi düşünüyorum."

"Bunu yapsan ne olur?"

“Ya annem Dalt’ın çetesinin desteğiyle tahta kendi oturur ki bu, karşı, çıkacak herkesin idam edilmesi demektir, ya da oyunun beş para etmediğini söyler ve Kale ile yetinir. Emekli olmaya karar verirse, onu destekleyen koalisyon, Arkans’ı başa getirir ve her şey kaldığı yerden devam eder."

“Sence hangisi daha olası görünüyor?" dedim.

“Annem tahtı alır ve iç savaş çıkar. Kazansa da, kaybetse de ülkeyi harap eder ve kuşkusuz bu sürede bizi Altın Halka’nın dışında tutar. Adı geçmişken..."

“Bilmiyorum," dedim çabucak. “Seninle Altın Halka Anlaşması’nı konuşmaya yetkim yok."

“Bunu tahmin etmiştim," dedi Luke “ve sormak istediğim bu değildi. Yalnızca Amber’deki birilerinin, 'Hey, işi mahvettiler,' ya da 'Belki onlara biraz daha şans verebiliriz,' ya da 'İş yapabiliriz, ama Eregnor garantisini unutabilirler,' deyip demediğimi merak ediyorum."

Bana sahte bir sırıtışla baktı ve aynı şekilde karşılık verdim.

"Eregnor’u unutabilirsin," dedim.

"Bunu tahmin etmiştim," dedi. “Ya kalanı?"

"'Bekleyip görelim,' izlenimini edindim."

“Bu kadarını da tahmin etmiştim. İstemeseler bile hakkımda iyi bir rapor ver, olmaz mı? Bu arada, herhalde buradaki varlığın teknik olarak resmi değildir?"

"Kişisel," dedim," diplomatik açıdan."

Öndeki kadın ayağa kalktı. Luke içini çekti.

“Keşke Alice’in restoranına dönebilseydim. Belki Şapkacı bizim gözden kaçırdığımız bir şey görürdü," dedi. Sonra: “Hey! O adam nereden geldi? Tıpkı sana benziyor, ama..."

Arkama bakıyordu, ama rahatsızlığı çoktan hissetmeye başlamıştım. Ama Logrus’u çağırmaya zahmet bile etmedim, çünkü kendimi her şeye hazır hissediyordum.

Gülümseyerek döndüm.

“Ölmeye hazır mısın, ağabey?" diye sordu Jurt. Ya gözünü yenilemeyi başarmıştı, ya da yapay bir göz takıyordu ve artık kulağını görmemi engellemeye yetecek kadar saçı vardı. Serçe parmağı da kısmen büyümüştü.

“Hayır, ama öldürmeye hazırım," dedim. “Uğramana sevindim."

Alayla eğildi. Çevresinde hafif bir parıltı vardı. Benliğinin çevresinde ve içinde akan gücü hissedebiliyordum.

"Son tedavin için Kale’ye dönebildin mi?" diye sordum.

“Bunun gerekeceğini düşünmüyorum," dedi. “Artık bu güçleri kontrol edebildiğime göre, kendime verdiğim her görev için yeterliyim."

"Bu Jurt mü?" diye sordu Luke.

"Evet," diye yanıt verdim. “Bu Jurt."

Jurt, Luke’a hızlı bir bakış fırlattı. Kılıca odaklandığını hissedebiliyordum.

“Taktığın şey bir güç nesnesi mi?" diye sordu. “Bir bakayım!"

Elini uzattı ve silah Luke’un elinde irkildi, ama kurtulmadı.

“Hayır, teşekkürler," dedi Luke ve Jurt yok oldu. Bir an sonra Luke’un arkasında belirdi ve kolu Luke’un boynuna dolanıp boğmaya başladı. Luke kolu bir eliyle yakaladı, eğildi ve onu omzunun üzerinden fırlattı.

Jurt önünde sırtüstü yere düştü, ama Luke takip eden bir harekete girişmedi.

“O kılıcı çek," dedi Jurt “ve bırak, göreyim." Sonra bir köpek gibi silkelenip ayağa kalktı. “Ee?" dedi.

"Senin gibi biriyle uğraşırken silaha gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Luke ona.

Jurt iki elini başının üzerine kaldırıp yumruk yaptı. Bir araya geldiler, bir an öyle kaldılar. Sonra ellerini ayırdı ve bir şekilde sağ eliyle, sol elinden uzun bir kılıç çekti.

"Bu gösteriyi turneye çıkarmalısın," dedi Luke, “şimdi."

“Çek şunu!" dedi Jurt.

“Kilisede dövüşme fikri hoşuma gitmiyor," dedi Luke. “Dışarı çıkmak ister misin?"

“Çok komik," diye yanıt verdi Jurt. “Orada bir ordun olduğunu biliyorum. Hayır, teşekkürler. Bir Tekboynuz mabedini kana bulamak özellikle hoşuma gidecek."

“Dalt’la konuşmalısın," dedi Luke. “O da tuhaf şeylerden zevk alıyor. Sana bir at ya da bir tavuk getirebilirim. Belki birkaç beyaz fare ve alüminyum folyo."

Jurt atıldı. Luke geriledi ve babasının kılıcını çekti. Hafifçe savurur ve öne uzatırken kılıç tısladı, çatırdadı ve duman çıkardı. Kendini geriye atıp kollarını sallayarak sendelerken

Jurt'un yüzünde ani bir korku belirdi. Luke onun midesini tekmeledi ve Jurt'un kılıcı uçarak geriye savruldu.

“Bu Werewindle!" diye soludu Jurt. “Brand’in kılıcını nereden buldun?"

"Brand babamdı," dedi Luke.

Bir anlığına Jurt'un yüzünden bir saygı ifadesi geçti.

"Bilmiyordum..." diye mırıldandı ve kayboldu.

Bekledim. Büyülü duyargalarımı her yere uzattım. Ama yalnızca Luke, ben ve biraz ötede durmuş, dışarı çıkmak için yaklaşmaya korkarmış gibi izlemekte olan kadın vardı.

Sonra Luke yere yıkıldı. Jurt arkasında duruyordu, ensesine dirseğiyle vurmuştu. Sonra, tutup kılıcı elinden alacakmış gibi Luke’un bileğine uzandı.

“O benim olmalı!" dedi. Ben yüzüğe uzandım ve iç organlarının çoğunu patlatıp, onu kanlar içinde bir jöle yığını olarak bırakacağını düşündüğüm bir saf enerji şimşeğiyle vurdum.

Ölümcül olmayacak bir güç kullanmayı yalnızca bir anlığına düşünmüştüm. Eninde sonunda ikimizden birinin diğerini öldüreceğini görebiliyordum ve o fazla şanslı olmadan bu işi bitirmeye karar vermiştim.

Ama şanslıydı. Kaynak’taki banyosu onu düşündüğümden daha sağlamlaştırmış olmalıydı. Kamyon çarpmış gibi üç kez döndü ve duvara

çarptı. Yere yığıldı. Ağzından kan geldi. Bayılacakmış gibi göründü. Sonra gözleri odaklandı ve elleri uzandı.

Ona fırlattığım güce benzer bir güç bana çarptı. Bu düzeyde, bu hızla kendini toparlayıp karşılık vermesi beni şaşırtmıştı. Ama darbeyi savuşturamayacak kadar değil. Sonra bir adım attım ve yüzüğün önerdiği güzel bir büyüyle onu ateşe vermeye çalıştım. Doğrularak, giysileri yanmaya başlamadan hemen önce kendine bir kalkan yapmayı başardı. İlerlemeye devam ettim ve çevremde bir havasız ortam yarattı. Onu delip nefes almaya devam ettim. Sonra yüzüğün önerdiği bir koçbaşı büyüsünü denedim ve ilk darbemden daha güçlü bir şeyle vurdum.

Darbe inmeden kayboldu ve arkasındaki duvarda üç metrelik bir çatlak belirdi. Her yere duyarga yolladım ve birkaç saniye sonra onu buldum. Yukarıdaki bir saçak silmesine çökmüştü. Başımı kaldırır kaldırmaz üzerime atladı.

Elimi kırar mıydı, kırmaz mıydı bilmiyordum, ama buna değeceğini hissediyordum, bu yüzden yükseldim. Orta noktada yanından geçmeye çalıştım ve sol yumruğumla boynunu ve çenesini kıracağını umduğum bir darbe indirdim. Ne yazık ki bu havalanma büyümü de kırdı ve onunla beraber yere yuvarlandım.

Düşerken kadının haykırdığını duydum. Sonra bize doğru koştu. Birkaç kalp atışı boyunca sersemlemiş bir biçimde yattık. Sonra Jurt karnının üzerine yuvarlandı, uzandı, büzülüp düştü, sonra yine uzandı.

Elleri Werewindle’ın kabzasına ulaştı. Parmakları üzerinde kapanırken bakışlarımı hissetmiş olmalıydı, çünkü bana bakıp gülümsedi. Luke’un küfrederek harekete geçtiğini duydum.

Jurt’e bir derin dondurucu büyüsü fırlattım, ama soğuk ona çarpamadan kayboldu.

Sonra kadın yine çığlık attı ve daha dönmeden sesin Coral’a ait olduğunu anladım.

Yeniden beliren Jurt, arkadan Coral’ın üzerine yığılır gibi oldu, o parlak, dumanlar tüten kılıçla kızın boğazını buldu.

“Kimse," dedi nefes nefese, “kıpırdamasın... yoksa ona... yeni bir gülümseme çizerim."

Kızı tehlikeye atmadan işini bitirecek hızlı bir büyü aradım.

“Deneme, Merle," dedi. “Geldiğini... hissederim. Yalnızca... beni biraz... yarım dakikalığına rahat bırak... daha uzun yaşarsın. O numaraları...

nereden öğrendin... bilmiyorum ama... seni kurtaramayacaklardı."

Nefes nefeseydi ve ter içindeydi. Ağzından hâlâ kan damlıyordu.

"Karımı bırak," dedi Luke ayağa kalkarak, “yoksa saklanabileceğin hiçbir yer bulamazsın."

"Düşmanım olmanı istemiyorum, Brand’in oğlu," dedi Jurt.

“O zaman dediğimi yap, dostum. Senden iyilerini indirmişliğim var."

Ve sonra, Jurt ruhu alev almış gibi çığlık atmaya başladı.

Werewindle Coral’ın boğazından uzaklaştı, Jurt eklemleri takılmış, ama ipleri hâlâ çekilmekte olan bir kukla gibi sarsılmaya başladı. Coral ona döndü, sırtı bana ve Luke’a dönüktü. Sağ elini yüzüne kaldırdı. Bir süre sonra Jurt yere düştü ve fetüs pozisyonunda kıvrıldı. Üzerinde kırmızı bir ışık oynaşıyordu.

Devamlı sarsılıyordu, dişlerinin takırdadığını duydum.

Sonra aniden, gökkuşakları eşliğinde, kan ve tükürük bırakarak, ama Werewindle’ı yanında götürerek gözden kayboldu.

Arkasından bir veda şimşeği gönderdim, ama ona ulaşamayacağını biliyordum. Tayfın diğer ucunda Julia’nın varlığını hissettim ve başka her şeye rağmen onu henüz öldürmediğim için memnun oldum. Ama Jurt -Jurt artık çok tehlikeliydi, bunu fark etmiştim. Çünkü ilk kez kendinden bir parçayı arkada bırakmadan dövüşmüş, hatta yanında bir şey bile götürmüştü.

Ölümcül bir şey. Öğreniyordu ve bu hiç de iyiye alamet değildi.

Başımı çevirdiğim zaman, Coral gözündeki kumaşı indirmeden önce kırmızı bir parıltı yakaladım ve Hüküm Mücevheri’ne ne olduğunu anladım, ama elbette, neden olduğunu anlamamıştım.

"Karısı mı?" dedim.

"Şey, bir tür... Evet," dedi Coral. ,

“O tür şeylerden biri işte," dedi Luke. “Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

DOKUZUNCU CİLT

SON

ONUNCU CİLT

KAOS PRENSİ

AMBER YILLIKLARI

ONUNCU CİLT
Amber'de Dokuz Prens

ROGER ZELAZNY

Çeviren: NİRAN ELÇİ

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Bir taç giyme töreni görmüşseniz hepsini görmüş sayılırsınız. Kulağa alaycı bir ifade gibi geliyor ve muhtemelen de öyle, özellikle başrol oyuncusu en iyi dostunuz ve kraliçesi de elinizde olmadan aşığınız olmuşsa. Ama genellikle bir geçit alayında, bol bol ağır müzik, rahatsız, renkli giysiler, tütsüler, konuşmalar, dualar ve çalınan çanlar vardır. Usandırıcıdırlar, genellikle sıcak olurlar ve düğünlerde, törenlerde ve gizli giriş ayinlerinde olduğu gibi, samimi olmayan bir ilgi gerektirirler.

Ve böylece Luke ve Coral, yalnızca birkaç saat önce deli kardeşim Jurt ile neredeyse ölümüne -ne yazık ki tam olarak değil- savaştığımız kilisede, Kashfa'nın hükümdarları oldular.

Amber'in törendeki tek temsilcisi olarak -teknik olarak gayri resmi de olsa- ön sırada bir yere verildim ve gözler sık sık bulunduğum yere kaydı. Bu yüzden tetikte durmak ve uygun yanıtları söylüyormuş gibi davranmak zorunda kaldım. Random törendeki varlığıma resmi statü attetmezdi, ama davranışlarımın diplomatik açıdan uygunsuz olduğunu duysa kızacağını biliyordum.

Böylece sonunda ağrıyan ayaklar, kaskatı bir boyun ve terle sırılsıklam olmuş renkli giysilerim oldu. Gösteri dünyası. Yine de, aksini tercih etmezdim. Luke ile dostluğumuz çok eskilere dayanır ve artık taç giydiğine göre, orada bunalarak dururken ona ne olacağını merak ederken bunları düşünmekten kendimi alamıyordum. Kılıç uçlarından atletizm karşılaşmalarına, resim galerilerinden Gölge'ye. Böyle bir olay amcam Random'ı başıboş, dejenere, kaygısız bir müzisyenden bilge ve sorumlu bir hükümdara dönüştürmüştü ama önceki hali hakkında ancak akrabalarımın anlatılarına güvenebiliyorum. Luke'u o kadar yumuşatmayacağını umarken buldum kendimi.

Yine de, Luke Random'dan çok farklı bir insandı, çağlarca genç olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama yılların insana neler yaptığı şaşırtıcı yoksa yalnızca olayların doğal akışı mı?

Son zamanlarda başıma gelen onca şey yüzünden, kendimin de, o kadar da uzun olmayan bir süre önceye oranla daha farklı olduğumu fark etmiştim. Aslında düşününce, dün olduğumdan bile çok daha farklı.

İlahiler okunurken Coral, beni görmesi gerektiğini belirten, bir zaman ve yer veren, hatta küçük bir harita içeren bir notu bana iletmeyi başardı. Sarayın arkasındaki bir daire çıktı burası. O akşam orada buluştuk ve geceyi orada geçirdik. O zaman, Jasra ile Begmalıların diplomatik düzenlemelerinin bir parçası olarak, onun ve Luke'un, çocukluklarında, vekiller aracılığıyla evlendirildiklerini öğrendim. Ama yürümemişti -yani diplomatik kısmı- ve geri kalan her şey bir kenara itilmişti.

Başrol oyuncuları da, son zamanlardaki olaylar hatırlatıncaya kadar evliliği unutmuşlardı. Birbirlerini yıllardır görmemişlerdi.

Ama kayıtlar prensin evli olduğunu gösteriyordu. Geçersiz sayılabilecek bir şey olsa da, kız da Luke ile birlikte taç giyecekti. Kasfha'nın çıkarına bir şey varsa.

Ve vardı da: Eregnor. Kashfa tahtında Begmalı bir kraliçe o mülkü ele geçirmelerini sağlayabilirdi. Coral'ın dediğine göre, en azından, Jasra böyle düşünüyordu. Ve Luke'da bu fikre katılıyordu, özellikle de Amber'in garanti vermemesi ve Altın Halka Anlaşması'nın feshedilmesinden sonra.

Ona sarıldım. Operasyon sonrasında şaşırtıcı bir hızla iyileşmesine rağmen iyi değildi. Sağ gözünün üzerine siyah bir kumaş parçası takmıştı ve elim o tarafa kaydığında -ya da fazla uzun baktığımda- oldukça tepki gösteriyordu. Dworkin'in zarar görmüş gözün yerine Hüküm Mücevheri'ni yerleştirmesine sebep olan neydi, tahmin bile edemiyordum. Ancak, kızı bir şekilde, Desen ve Logrus'un güçlerinin mücevheri ele geçirme girişimlerine karşı güvenli bir yer olarak düşünmüş olabilirdi. Ama bu alanda uzmanlığım yoktu. Sonunda ufak tefek büyücüyle tanıştığımda aklının başında olduğuna ikna olmuştum. Fakat bu duygu, o yaşlı, bilge adamın sahip olduğu bilmece gibi nitelikleri kavramama hiç yardımcı olmamıştı.

"Nasıl bir his veriyor?" diye sordum kıza.

"Çok tuhaf," diye yanıt verdi. "Acı değil. Tam olarak değil. Daha çok Koz Kartı iletişiminin verdiği hissi veriyor. Ama bu hep benimle ve ben hiçbir yere gitmiyorum ve kimseyle konuşmuyorum. Sanki bir tür eşikte duruyormuş gibiyim. Güçler çevremde, içimde hareket ediyor."

Bir anda, kırmızımsı metalden çubukları olan gri bir halkanın merkezi oldum. İçeriden, burası büyük bir ağ gibiydi. Parlak bir iplik dikkatimi çekmek için zonkladı. Evet, bu uzak bir Gölge'de, büyük bir güce giden hattı, incelemek için kullanılabilecek bir şey. Dikkatle, onu kızın göz çukurunda taşıdığı, örtülü mücevhere uzattım.

O anda direnç hissetmedim. Aslında, güç hattını uzatırken hiçbir şey hissetmedim. Ama zihnime bir alev perdesi imgesi geldi. Alevden perdeyi aştığım zaman, araştırma uzantımın ağır ağır durdurulduğunu hissettim. Ve onunla beraber orada, bir boşluğun kenarında süzülüyordum. Anladığım kadarıyla uyum sağlama yolu bu değildi ve başka güçleri kullanırken bu işin parçası olduğunu anladığım Desen’i çağırmak istemiyordum. Zorladım ve kullandığım enerjileri tüketen dehşet verici bir soğukluk hissettim.

Yine de, benden enerji çekmiyordu, yalnızca hükmettiğim güçlerden. Biraz daha zorladım ve uzak bir nebula gibi, solgun bir ışık lekesi gördüm. Porto şarabının koyu kırmızı rengine sahip bir fonun önünde asılı duruyordu. Biraz daha yaklaştım ve bir şekil kazandı -karmaşık, yarı tanıdık, üç boyutlu bir biçim- babamın tanımlarına bakılırsa, Mücevher’e uyum sağlamak için gidilen yol olmalıydı. Tamam, Mücevher’in içindeydim. Başlamalı mıydım?

"Daha ileri gitme," dedi tanımadığım bir ses, ama sesleri çıkaranın Coral olduğunu anladım. Transa girmiş gibiydi. “Daha yüksek bir geçiş ayini sana reddediliyor."

Uzantımı çektim, onun aracılığıyla gelecek gösterilere pek hevesli değildim. Amber’deki son olaylardan sonra gözümün önünden ayırmadığım Logrus görüşüm, Desen’in daha yüksek versiyonunun sardığı ve içine işlediği Coral’ı gösterdi.

"Neden?" diye sordum ona.

Ama bir yanıt alamadım. Coral azıcık irkildi, silkelendi ve bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Daldın," diye yanıt verdim. "Şaşmamak gerek. Dworkin’in yaptıkları, artı günün stresi..."

Esnedi ve yatağa yığıldı.

"Evet," diye nefes aldı ve sonra gerçekten uyudu.

Çizmelerimi çıkardım ve ağır giysilerimden kurtuldum. Kızın yanına uzandım ve örtüyü üzerimize çektim. Ben de yorgundum ve sarılacak birini istiyordum.

Ne kadar uyudum, bilmiyorum. Karanlık, sarmal rüyalarca rahatsız edildim. Yüzler -insan, hayvan, iblis yüzleri- çevremde hareket ediyordu ve hiçbirinde özellikle neşeli bir ifade yoktu. Ormanlar devrildi ve alevlere boğuldu, zemin sarsıldı ve yarıldı, denizin suları dev dalgalar halinde

yükseldi ve toprağı kapladı, ay kan damlattı ve büyük bir feryat duyuldu. Bir şey adımı seslendi...

Büyük bir rüzgar, sonunda içe doğru şiddetle açılmalarına neden oluncaya kadar kepenkleri salladı ve çarptı. Rüyamda, bir yaratık içeri girdi ve gelip yatağın ayak ucunda çöktü, tekrar tekrar yumuşak sesle bana seslendi. Oda sarsılıyor gibiydi ve aklım California'ya gitti. Deprem oluyor gibiydi. Rüzgar feryattan kükremeye dönüştü ve dışarıdan, ağaçlar devriliyor, kuleler yıkılıyormuş gibi çatırtılar duydum...

"Merlin, Sawall Evi'nin Prensi, Kaos Prensi, kalk," diyor gibiydi. Sonra dişlerini gıcırdattı ve baştan başladı.

Dördüncü veya beşinci tekrarda bunun bir rüya olmayabileceği geldi aklıma. Dışarıdan bir yerden çığlıklar geliyordu ve gök gürültüsünün müzik gibi dalgalarının üzerinde düzenli şimşekler çakıyordu.

Hareket etmeden önce koruyucu bir kabuk yarattım, sonra gözlerimi açtım. Sesler gerçekti. Kırık kepenkler de öyle.

Yatağın ayakucundaki yaratık da.

"Merlin, Merlin. Kalk, Merlin," dedi bana. Uzun burunlu, sivri kulaklı, bol dişli ve tırnaklı, yeşilimsi gümüş tenli, iri ve parlak gözlü bir yaratıktı ve ıslak, derimsi kanatları yanlarında katlanmıştı. Gülümsüyor muydu, yoksa acı içinde miydi, yüz ifadesinden anlayamıyordum. “Uyan, Kaos Lordu."

"Giyil," dedim, Saraylar'dan gelen yaşlı aile hizmetkarımızın ismini söyleyerek.

"Evet, Lordum." diye yanıt verdi. “Size kemikdansı oyununu öğreten kişi."

"Kahretsin."

"Eğlenceden önce iş, Lordum. Sizi çağırmak üzere gelmek için kara ipliği uzun ve korkunç bir yol boyunca izledim."

"İplikler buralara kadar uzanmıyor," dedim, “çok zorlamazsan. O zaman bile uzanmayabilir. Artık uzanıyorlar mı?"

"Artık daha kolay," diye yanıt verdi.

"O nasıl oluyor?"

"Majesteleri Swayhill, Kaos Kralı, bu gece karanlığın atalarıyla uyuyor. Törenler için sizi çağırmaya gönderildim."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Evet. Eh, tamam. Elbette. Bırak da eşyalarımı toparlayayım. Hem bu nasıl oldu?"

Çizmelerimi çektim, giysilerimin kalanını giydim, kılıç kemerimi bağladım.

"Ayrıntıları bilmiyorum. Elbette, sağlığının kötü olduğunu herkes biliyordu."

"Not bırakmak istiyorum," dedim.

Başını salladı.

"Umarım kısa bir nottur."

"Evet."

Yazı masasının üzerindeki bir parşömen parçasına şöyle yazdım, Coral, Aile işleri için çağrıldım. Seni ararım ve elinin yanına koydum.

"Tamam," dedim. “Nasıl yapıyoruz bu işi?"

"Sizi sırtımda taşıyacağım, Prens Merlin, uzun zaman önce yaptığım gibi."

Çocukluk anılarımdan bir sel aklıma dolarken başımı salladım. Gryll, çoğu iblis gibi son derece güçlüdür. Ama Çukur kenarındaki, karanlığın üzerindeki, gömü odalarındaki, mağaralardaki, hâlâ dumanları tüten savaş meydanlarındaki, tapınak yıkıntılarındaki, ölü büyücülerin odalarındaki, özel cehennemlerdeki oyunlarımızı hatırladım. İblislerle oynarken, annemin kan ve evlilik yoluyla edindiği akrabalarıyla olduğumdan daha fazla eğleniyormuş gibiydim. Hatta Kaos şeklimde onlardan birini temel almıştım.

Fazladan kütle kazanmak için odanın köşesindeki sandalyeyi soğurdu ve şeklini yetişkin cüsseme uyacak şekilde değiştirdi. Sıkı sıkı kavrayıp uzamış gövdesine tırmanırken, “Ah, Merlin!" dedi. “Bugünlerde ne tür büyüler taşıyorsunuz?"

"Onları kontrol edebiliyorum, ama özleri hakkında tam bilgiye sahip değilim," diye yanıt verdim. “Yeni edindiğim şeyler. Ne hissettin?"

"Sıcak, soğuk, tuhaf müzik," diye yanıt verdi. “Her yönden. Değişmişsin."

"Herkes değişir," dedim, o pencereye ilerlerken. “Yaşam bu."

Geniş pervaza karanlık bir iplik dayanmıştı. Uzandı ve kendini ileri fırlatırken ona dokundu.

Biz aşağı düşerek ilerleyip sonra yükselirken büyük bir esinti hissettim. Kuleler hızla geçti. Yıldızlar parlaktı, çeyrek bir ay yeni doğmuş, alçak bir

bulut çizgisinin karnını aydınlatıyordu. Biz süzülürken şato ve kasaba göz açıp kapatıncaya kadar küçüldü. Yıldızlar dans etti, ışık çizgileri oldu. Keskin, dalgalı bir karanlık bandı çevremize yayıldı, genişledi. Kara Yol, diye düşündüm aniden. Gökyüzündeki, Kara Yol'un geçici bir uyarlaması gibi. Arkama baktım. Orada değildi. Sanki biz giderken arkamızdan sarılıyordu. Ya da bizi içine mi sarıyordu?

Arazi altımızdan üç kat hızlı oynatılan bir film gibi geçti.

Ormanlar, tepeler ve dağ zirveleri uçup gitti. Kara yolumuz önümüzde kabaran büyük bir kurdeleydi, yanımızdan, gündüz vakti bulut gölgeleri gibi, aydınlık ve karanlık kayıp geçiyordu. Ve sonra tempo yavaş yavaş arttı. Birden, artık rüzgar olmadığını fark ettim. Aniden ay tepemizde, yüksekteydi ve altımızda çarpık bir dağ sırası yılan gibi kıvrılıyordu. Sessizlikte bir rüya niteliği vardı ve bir anda ay daha aşağıya düştü. Bitişik çizgisi sağımdaki dünyayı yardı ve yıldızlar sönmeye başladı. O kara yolda uçarken, Gryll'in bedeninde çaba gösteriyormuş gibi bir his yoktu ve ay kayboldu, ışık bir bulut dizisi boyunca tereyağı sarısı oldu, ben izlerken pembemsi bir ton kazandı.

"Kaos gücü yükseliyor," dedim.

"Düzensizliğin enerjisi," diye karşılık verdi.

"Bunda bana anlattıklarından daha fazlası var," dedim.

"Ben yalnızca bir hizmetkarım," diye yanıt verdi Gryll, “yücelerin düşüncelerini bilmiyorum.".

Dünya aydınlanmaya devam etti ve siyah kurdele görebildiğimce uzaklara kadar dalgalanıyordu. Dağlık bir arazinin yükseklerinden geçiyorduk. Ve bulutlar hızla aralanıyor, sonra yenileri oluşuyordu. Gölge'den geçmeye başladığımız belliydi. Bir süre sonra dağlar yok oldu ve yükselip alçalan ovalar kayıp geçmeye başladı. Aniden güneş gökyüzünün ortasına geldi. Kara yolumuzun hemen üzerinde ilerliyor gibiydik,

Gryll'in ayak parmakları ona ancak dokunuyordu. Zaman zaman kanatları önümde çırpılıyor, zaman zaman bir sinekkuşununki gibi hızlanıp görünmez oluyordu.

Solumda, uzakta, güneş kiraz kırmızısı oldu. Pembe bir çöl altımızda uzandı...

Sonra yine karanlık oldu ve yıldızlar büyük bir çark gibi döndü.

Sonra alçaldık, ağaçların tepelerini süpürüp geçmeye başladık...

Kalabalık şehir caddelerinin, direkler ve araçların önündeki ışıkların, vitrinlerdeki neonların üzerinde uçtuk. Şehrin sıcak, boğuk, tozlu, gazlı kokusu çevremizde yükseldi. Birkaç yaya, geçişimizi zar zor fark etmiş gibi başlarını kaldırdı.

Bir ırmağın üzerinde akarak banliyölerin çatılarını aşarken, görüntü dalgalandı ve başlangıçtan beri var olan kaya, lav, çığ ve sarsılan toprak manzarasının üstünden geçtik, iki aktif yanardağ -biri yakında, biri uzakta- mavi-yeşil gökyüzüne duman tükürüyordu.

"Anladığım kadarıyla bu bir kestirme," dedim.

"En kestirme yol," diye yanıt verdi Gryll.

Uzun bir geceye daldık ve bir noktada yolumuz bizi derin suların altından geçirdi. Parlak deniz yaratıkları yakında ve uzakta süzülüyor, fırlayıp gidiyorlardı. Kuru, ezilmemiş, kara yol bizi koruyordu.

"Oberon'un ölümü kadar büyük bir karmaşa," dedi Gryll.

"Etkileri Gölge'de dalgalanıyor."

"Ama Oberon'un ölümü Desen'in yeniden yaratılmasıyla eşzamanlıydı," dedim. "Onda, uçtaki hükümdarlardan birinin ölümünden daha fazlası vardı."

"Doğru," diye yanıt verdi Giyil, "ama güçler arasında dengesizlik olan bir zamandayız. Bu, o dengesizliğe katkıda bulunuyor. Daha şiddetli olacak."

Karanlık bir taş kütlesindeki açıklığa daldık. Işık çizgileri yanımızdan aktı. Düzensizlikler soluk maviyle çizilmişti. Daha sonra -ne kadar sonra, bilmiyorum- mor bir gökyüzündeydik, hatırlayabildiğim kadarıyla karanlık deniz dibinden geçiş olmamıştı. Tek bir yıldız çok uzakta parlıyordu. Ona doğru uçtuk,

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü Desen Logrus'a göre güçlendi," diye yanıt verdi.

"Bu nasıl oldu?"

"Prens Corwin, Saraylar ile Amber arasındaki mücadele sırasında ikinci bir Desen çizdi."

"Evet, bana bahsetti. Hatta gördüm. Oberon'un aslını onaramayacağından korkmuş."

"Ama onardı ve şimdi iki Desen var."

"Evet?"

"Babanızın Desen'i de bir düzen eseri. Kadim dengeyi Amber lehine bozdu."

"Amber’de kimse bilmez ya da bana anlatmayı uygun bulmaz görünürken, sen nereden biliyorsun, Gryll?"

"Ağabeyiniz Prens Mandor ve Prenses Fiona bundan kuşkulanarak kanıt aradılar. Bulgularını dayınız Suhuy’a sundular. O Gölge’ye pek çok yolculuk yaptı ve bunun doğru olduğuna ikna oldu. Bulgularını krala sunmaya hazırlanırken Swayhill son rahatsızlığına yakalandı. Bunları biliyorum, çünkü beni size gönderen Suhuy’du ve bunları size anlatma görevini verdi bana."

"Seni gönderenin annem olduğunu düşünmüştüm."

"Suhuy onun göndereceğinden emindi. İşte bu yüzden önce o size ulaşmak istedi. Babanızın Desen’i hakkında size anlattıklarım henüz herkesçe bilinmiyor."

"Benim ne yapmam bekleniyor?"

"Bana o bilgiyi vermedi."

Yıldız parlaklaştı. Gökyüzü turuncu ve pembe lekelerle doldu. Kısa süre sonra, yeşil ışık çizgileri onlara katıldı ve çevremizde serpantinler gibi dönmeye başladılar.

Hızla ilerlemeye devam ettik ve desenler, ağır ağır dönen bir güneş şemsiyesi gibi gökyüzünü tamamen kapladı. Manzara tamamen bulanıklaştı. Bir parçam uyuşmuş gibi hissettim, ama bilincimi yitirmediğimden eminim. Zaman metabolizmama oyunlar oynuyordu sanki. Çok çok açtım ve gözlerim ağrıyordu.

Yıldız parladı. Gryll’in kanatları prizmatik bir pırıltı kazandı. Artık inanılmaz bir hızla ilerliyor gibiydik.

Yolumuz dış kenarlarda yukarı kıvrıldı. Biz ilerlerken süreç devam etti ve sonunda bir saban izinde ilerliyormuşuz gibi görünmeye başladı. Sonra uçlar tepemizde birleşti ve mavi-beyaz yıldıza nişanlanmış bir tüfek namlusunda ilerliyormuşuz gibi oldu.

"Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Sol bileğimi ovaladım, orada bir şey zonkluyor olmalıymış gibi hissediyordum. Ah, evet. Frakir. Frakir neredeydi? Sonra onu Brand’in dairesinde bıraktığımı hatırladım. Bunu neden yapmıştım? Ben... zihnim bulutlu, anılarım rüya gibiydi.

O olaydan beri ilk kez anılarımı yokluyordum. Daha önce baksaydım, ne anlama geldiğini daha erken anlardım. Bu, cazibenin bulandırıcı etkisiydi.

Brand’in dairesinde bir büyüye kapılmıştım. Bunun bana özel mi, yoksa yalnızca dürtükleyerek uyandırdığım bir şey mi olduğunu bilmemin yolu yoktu.

Daha genel bir şey olabileceğini düşünüyordum, felaketin canlandırdığı bir şey. Hatta belki rahatsız edilen bir şeyin kasıtsız bir yan etkisi. Ama bir şekilde sonuncusundan kuşkuluydum.

Bu yüzden, bu işteki genellikten de kuşku duyuyordum.

Brand’in orada bıraktığı bir bubi tuzağı olması çok büyük olasılıktı. Eğitimli bir büyücüyü, beni şaşkına çevirmişti. Belki zihnimin berraklaşmasını sağlayan yalnızca olay yerinden uzaklaşmam olmuştu. Büyüye maruz kalmamdan sonraki eylemlerimi gözden geçirdiğim zaman, o zamandan bu yana bir pus içinde hareket ettiğimi görebiliyordum. Ve ne kadar çok düşünürsem, büyünün beni ele geçirmek için özel olarak yapıldığına o kadar çok inanıyordum. Onu anlamadığımdan, bu bilgiyle ondan kurtulduğumu da düşünemiyordum.

Bu her ne idiyse, bir kez daha düşünmeden Frakir’i bırakmama yol açmıştı ve kendimi çok -şey- tuhaf hissetmeme sebep olmuştu. Bir büyünün tuzağına düştüğünüz zaman hep başınıza geldiği gibi, düşüncelerimi ve duygularımı tam olarak nasıl etkilemiş ve hâlâ nasıl etkiliyor olabileceğini bilemiyordum. Ama ölümünden yıllar sonra eski odalarının yanındaki odaya yerleşmem ve Logrus ile Desen’in Amber Şatosu’nun üst koridorundaki olanaksız karşılaşmaları üzerine benim onun odalarına girmem gibi öngörülemez bir olay üzerine merhum Brand’in onu kurmuş olması mümkün görünmüyordu. Hayır, arkasında başka biri var gibiydi. Jurt mü? Julia mı?

Amber Şatosu’nun yüreğinde fark edilmeden iş görmeleri olanaklı görünmüyordu. O zaman kim? Ve Aynalar Koridoru’ndaki kısımla bir ilgisi olabilir miydi? Boş kart çekiyordum. Şimdi orada olsaydım, sorumluyu bulmak için kendime özgü bir büyü çıkarabilirdim. Ama orada değildim ve olayların o ucu bir araştırma için beklemek zorundaydı.

Artık ışık daha parlak çakıyor, gökyüzü mavisinden kötücül bir kırmızıya dönüşüyordu.

"Giyil," dedim. “Üzerimde büyü hissediyor musun?"

"Evet, Lordum," diye yanıt verdi.

"Neden bahsetmedin?"

"Sizinkilerden biri olduğunu düşündüm. Belki savunma amaçlı."

"Onu kaldırabilir misin? Ben içinde olduğumdan yapamıyorum."

"Kişiliğinize fazla dolanmış. Nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Bana büyü hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?"

"Yalnızca orada olduğunu, Lordum. Ama başınızın çevresinde daha ağır görünüyor."

"O zaman düşüncelerimi belli bir şekilde renklendiriyor olabilir mi?"

"Evet, soluk mavi."

"Onu nasıl algıladığından bahsetmiyordum. Yalnızca düşünce süreçlerimi etkiliyor olabileceğinden."

Kanatları mavi, sonra kırmızı çaktı. Tünelimiz aniden genişledi ve gökyüzü Kaos'un çılgın renkleriyle aydınlandı. Takip ettiğimiz yıldız küçük bir ışık boyutlarını aldı -büyüyle güçlendirilmişti, elbette- altı ve ortası yok edilmiş bir dağın tepesinde, gri ve zeytin rengi bir mezar şatosunun yüksek bir kulesindeydi. Taş adası taşlaşmış bir ormanın üzerinde yüzüyordu. Ağaçlar opal ateşlerle yanıyordu. Turuncu, mor ve yeşil.

"Sanırım çözülebilir," diye düşüncesini söyledi Giyil. "Ama nasıl olacağı bu zavallı iblis için bir muamma."

Homurdandım. Akan manzarayı birkaç dakika izledim.

Sonra, "İblislerden bahsetmişken..." dedim.

"Evet?"

"Bana *ty'iga* olarak bilinen tür hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordum.

"Kenar'ın ötesinde, uzakta yaşarlar," diye yanıt verdi "ve asıl Kaos'a en yakın yaratıklar olabilirler. Maddesel bedenlere sahip olduklarını sanmıyorum. Değil başkaları, diğer iblislerle bile pek az ilişkileri vardır."

"Aralarından birini -ah- kişisel olarak tanıdın mı hiç?"

"Birkaç tanesiyle karşılaştım. Zaman zaman," diye yanıt verdi.

Daha da yükseldik. Şato da aynısını yapıyordu. Bir meteor yağmuru, parlak ve sessiz bir şekilde yanarak arkasından geçiyordu.

"İnsan bedeninde yaşayabilirler, onu ele geçirebilirler."

"Bu beni şaşırtmadı."

"Bunu defalarca yapan bir tanesini tanıyorum. Ama sıra dışı bir sorun çıktı. Anlaşılan ölüm döşeğindeki bir insanı ele geçirmiş. İnsan ölünce *ty'iga* orada kısılı kalmış. Artık bedeni terk edemiyor. Nasıl kaçabileceğini biliyor musun?"

Gryllkıkırdadı.

"Bir yamaçtan aşağı atlamalı, herhalde. Ya da bir kılıcın üstüne düşmeli."

"Ama ev sahibine kurtulamayacak kadar sıkı bağlandıysa?"

Yine kıkırdadı.

"Beden çalma işindeki rizikolardan biri."

"Ona borçluyum," dedim. “Kadına -ona yardım etmek isterdim."

Bir süre sessiz kaldı, sonra yanıt verdi. “Yaşlı ve bilge bir *ty’iga* bu konularda bir şeyler biliyor olabilir. Onların nerede olduğunu biliyorsunuz."

"Evet."

"Daha fazla yardımım dokunmadığı için üzgünüm. Eski bir ırktır ty’igalar."

Ve artık o kuleye yönelmiştik. Gökyüzü dediğimiz, kayan kaleydoskopun altındaki yolumuz önümüzde inceldi ve ince bir iplikçik oldu. Gryllpenceredeki ışığa doğru kanat vurdu ve onun üzerinden izledim.

Aşağıya baktım. Manzara baş döndürücüydü. Uzak bir yerden bir hırıltı geldi, sanki yeryüzünün parçaları ağır ağır birbirine sürünüyordu. Bu çevrede oldukça sıradan bir olgu. Rüzgarlar giysilerimi dövüyordu. Mandalina biçiminde bulutlar solumdaki gökyüzüne boncuk gibi dizilmişti. Şato duvarlarındaki işlemelerin ayrıntılarını çıkarabiliyordum. Işıklı odada bir şekil gördüm.

Sonra çok yaklaştık, pencereden geçip içeri girdik. İri, kambur, gri ve kırmızı, boynuzlu, yarı pullu bir iblis şekli bana oval göz bebekli sarı gözlerle baktı. Dişlerini bir gülümsemeyle çıkardı.

"Dayı!" diye haykırdım inerken. “Selamlar!"

Suhuy öne atılıp, beni -dikkatle- kucaklarken Gryllgerindi ve silkelendi.

"Merlin," dedi sonunda, “eve hoş geldin. Sebebine üzülüyorum, ama gelmene seviniyorum. Gryll sana anlattı mı...?"

"Ekselansları’ın kaybetmemizi mi? Evet. Üzüldüm."

Beni bıraktı ve bir adım geriledi.

"Beklenmedik bir şey değildi," dedi. “Tam tersi. Aslında, çok beklenen bir şey. Ama böyle bir şeyin doğru zamanı olmaz."

"Doğru," diye yanıt verdim, sol omzumda tutulan bir yeri ovalayıp, bir tarak bulmak için kalça cebimi yoklarken.

"O kadar uzun süredir hastaydı ki, buna alışmıştım," dedim. “Sanki zayıflığıyla anlaşmaya varmış gibiydi."

Suhuy başını salladı. Sonra, “Dönüşecek misin?" diye sordu.

"Zorlu bir gün oldu," dedim. “Protokol gerektirmiyorsa enerjimi korumayı tercih ederim."

"Şimdilik gerektirmiyor," diye yanıt verdi. “Yemek yedin mi?"

"Son zamanlarda değil."

"Gel o zaman," dedi. “Sana besin bulalım."

Döndü ve uzak duvara doğru yürüdü. Onu takip ettim.

Odada kapı yoktu ve Suhuy tüm yerel Gölge basınç noktalarını biliyor olmalıydı, Saraylar bu açıdan Amber’in tam karşısındaydı. Amber’de Gölge’nin içinden geçmek son derece güç olsa da, Saraylar’da gölgeler lime lime olmuş perdeler gibidir. Çoğu kez çaba göstermeden içinden bir başka gerçekliğin içine bakabilirsiniz. Ve bazen, diğer gerçeklikten de bir şey size bakıyor olur. Kendinizi havada, sualtında ya da öfkeli bir selin yolunda bulmamak için dikkat etmelisiniz. Saraylar turizm açısından hiç büyük değildir.

Neyse ki, Gölge’deki şeyler gerçekliğin bu ucunda, bir gölgeustası -dokuları bir araya getirerek bir yol yaratabilecek biri- tarafından idare edilebilecek kadar uysaldır. Gölgeustaları, yürümemiş olsalar bile yeteneklerini Logrus’tan alan yerel büyük beceri teknisyenleridir. Yürüyenler otomatik olarak Gölgeustaları Loncası’nın üyesi okular, ama pek azı gerçekte Logrus’u yürümüştür. Bunlar, Saraylar’daki tesisatçılar ve elektrikçiler gibidirler, becerileri Gölge Yeryüzü’ndeki benzerleri kadar çeşitlidir. Yetenek ve deneyimlerinin birleşimi. Ben lonca üyesiyim, ama yolu yoklayarak bulmaktansa, bilen birini takip etmeyi tercih ederim. Sanırım bu konuda daha fazlasını söylemeliyim. Belki bir gün söylerim.

Duvara ulaştığımızda, elbette, orada değildi. Puslanmış ve solup gitmişti; duvarın olduğu alandan geçtik -ya da, daha doğrusu, farklı bir paralel alandan- ve yeşil bir merdivene ulaştık. Eh, tam olarak bir merdiven değildi. Bir dizi bağlantısız yeşil diskti, sarmal çizerek iniyordu, uygun adım mesafesinde ve yükseklikteydiler, orada, gece havasının ortasında süzülüyorlardı. Şatonun dış çevresinde dolandılar ve sonunda boş bir duvarın önünde sona erdiler. O duvara ulaşmadan önce, birkaç saniyelik parlak gün ışığından, kısa bir mavi kar yağışından ve sunaksız, iki yandaki sıralarda dizili iskeletleriyle bir katedrale benzeyen bir şeyden geçtik. Sonunda duvara geldiğimizde içinden geçtik ve geniş bir mutfağa girdik. Suhuy beni kilere götürdü ve istediklerimi almamı işaret etti. Biraz soğuk et ve ekmek buldum, kendime bir sandviç yaptım ve ılık bira eşliğinde yedim. O da bir parça ekmek kemirdi ve aynı birayla dolu bir testiyi yudumladı.

Tepemizde bir kuş tüm hızıyla belirdi, bet sesiyle gakladı, odayı aşmadan yine yok oldu.

"Cenaze ne zaman?" diye sordum.

"Önümüzdeki kızıl gökte, neredeyse tam bir dönüş sonra," diye yanıt verdi. “Bu yüzden uyumak ve kendini toplamak için zamanın olacak. Belki."

"Ne demek, 'belki'?"

"Üç kişiden biri olarak kara gözlem altındasın. İşte bu yüzden seni buraya, tenha mekanlarımdan birine çağırdım." Döndü ve duvardan geçti. Testimi taşıyarak onu takip ettim ve yukarıda çizgili gökyüzü, kayalık bir çıkıntının altındaki durgun bir yeşil havuzun yanında oturduk. Şatosu, Kaos ve Gölge’nin her yerinden parçalardan oluşmuş, yolların içinde yollarla, çılgın bir battaniye deseni gibi bir araya getirilmişti. “Ve çubukluyu taktığına göre, fazladan güvenlik kaynakların var," diye yorum yaptı.

Uzandı ve yüzüğümün çok çubuklu tekerleğine dokundu.

Parmağımda, elimde ve kolumda hafif bir karıncalanma hissettim.

"Dayı, öğretmenliğimi yaparken sık sık gizemli laflar ettin," dedim. “Ama artık mezun oldum ve sanırım bu bana hangi lanet şeyden bahsettiğini bilmediğimi söyleme hakkı veriyor."

Güldü ve birasını yudumladı.

"Yansımada hep berraklaşır," dedi.

"Yansıma..." dedim ve havuza baktım.

Yüzeyinin altındaki siyah kurdelelerde imgeler yüzüyordu. Sarı siyah cüppesi büzülmüş bedenini saklamış, ölü yatan Swayhill, annem, babam, iblis şekiller, hepsi geçiyor ve soluyor, Jurt, ben, Jasra ve Julia, Random ve Fiona, Mandor ve Dworkin, Bill Roth ve tanımadığım birçok yüz...

Başımı iki yana salladım.

"Yansıma berraklaştırmadı," dedim.

"Bir anlık bir süreç değildir," diye yanıtladı.

Bu yüzden dikkatimi yüzler ve bedenler karmaşasına çevirdim. Jurt döndü ve uzun süre kaldı. Büyük bir zevkle giyiniyordu ve oldukça sağlam görünüyordu. Sonunda solduğunda, daha önce gördüğüm yarı tanıdık yüzlerden biri geldi. Saraylar’dan bir asil olduğunu biliyordum ve anılarımı karıştırdım.

Elbette. Uzun zaman olmuştu, ama onu tanımıştım. Jesby Evi’nden, Tmer, merhum Prens Rolovians’ın en büyük oğlu, artık Jesby Yolları’nın

efendisi -sivri sakal, kalın kaşlar, sağlam bir yapı, çirkin sayılmaz, ama haşin görünüşlü- anlatılanlara bakılırsa cesur ve muhtemelen duyarlı biri.

Sonra Chanicut Yolları'nın Prensi Tubble belirdi, insan ve burgaçlı iblis şekilleri arasında gitti geldi. Sakin, ağır, incelikli; yüzyıllar yaşında ve çok kurnaz; ince bir sakalı, iri, masum, solgun gözleri var ve pek çok oyunun ustası.

Bekledim ve Tubble'ın ardından Jurt, onun ardından Tmer gelip, halkalanan kurdelelerin arasında kayboldu. Daha fazla bekledim, ama yeni bir şey belirmedi.

"Yansımanın sonu," diye bildirdim sonunda. “Ama hâlâ anlamını bilmiyorum."

"Ne gördün?"

"Kardeşim Jurt," diye yanıt verdim, “ve Jesby Prensi Tmer. Ve başka oluşumlar arasında, Chanicut'tan Tubble."

"Çok uygun," diye karşılık verdi. “Kesinlikle uygun."

"Ee?"

"Senin gibi, Tmer ve Tubble da kara gözlem altında. Tmer'in Jesby'de olduğunu anlıyorum, ama sanırım Jurt, Dalgarry'den başka bir yerde dünyaya indi."

"Jurt geri mi döndü?"

Başını salladı.

"Annemin Gantu Kalesi'nde olabilir," dedim. “Ya da, Sawall'ın ikinci bir yeri vardı. Anch Yolları, tam Kenar'da."

Suhuy omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum," dedi.

"Ama neden kara gözlem? Herhangi birimiz için?"

"Sen Gölge'de iyi bir üniversiteye gittin," dedi “ve Amber Sarayları'nda yaşadın, ki bunun oldukça eğitici olduğundan eminim. Bu yüzden, lütfen sen düşün. Kuşkusuz böylesine iyi bileylenmiş bir zihin..."

"Anlıyorum ki kara gözlemin anlamı, bir tür tehlikeyle karşı karşıyayız elemek..."

"Elbette."

"...Ama niteliğini anlayamıyorum. Elbette..."

"Evet."

"Swayhill'in ölümüyle ilgili. Bu yüzden bir tür siyasi hesaplaşmayla ilgili olmalı. Ama uzaktaydım. Olayların şu anda ne kadar kızışmış olduğunu

bilmiyorum."

Bana yıpranmış, ama hâlâ kötücül görünüşlü dizi dizi dişlerini sergiledi.

"Tahta geçme meselesini dene," dedi.

"Tamam. Diyelim ki Sawall Yolları bir olası halefi destekliyor, Jesby bir başkasını, Chanicut bir başkasını. Diyelim ki her biri bir diğerinin gırtlağına yapışmış. Diyelim ki ben bir kan davasının ortasında dönüyorum. Bu yüzden, şu anda emirleri her kim veriyorsa, olayların karışmasını engellemek için bizi gözlem altında ilan etti. Bunu takdir ederim."

"Yaklaştın," dedi, “ama bundan daha öteye gitti."

Başımı iki yana salladım.

"Pes ediyorum," dedim.

Bir yerlerden bir feryat duyuldu.

"Sen düşün," diye yanıt verdi, “ben de gidip bir konuğu karşılayayım."

Kalktı, havuza adım attı ve hemen kayboldu.

Biramı bitirdim.

Bölüm 2

Kısa süre sonra solumdaki kaya pırıldadı ve çan gibi bir ses çıkardı. Bilinçli olarak niyetlenmeden, dikkatim, Suhuy'un çubuklu olarak bahsettiği yüzüğün çevresinde yoğunlaştı. O anda onu kendimi savunmak için kullanmaya hazırlandığımı hissettim. Ona bu kadar kısa sürede ne kadar uyum sağladığım, artık ne kadar tanıdık geldiği ilgi çekiciydi. Suhuy parlak yerden, arkasında daha uzun boylu ve daha karanlık bir şekille çıkarken ayağa kalkıp taşa döndüm ve sol elimi o tarafa uzattım. Bir an sonra şekil onu takip etti, madde kazandı ve ahtapotsu bir maymun şeklinden insan şeklindeki ağabeyim Mandor'a dönüştü. Onu son gördüğüm zaman olduğu gibi siyahlara bürünmüştü, ama giysileri daha temizdi, daha farklı bir kesime sahipti ve beyaz saçları daha az dağınıktı. Hemen çevremizdeki alanı taradı ve bana gülümsedi.

"Her şeyin yolunda olduğunu görüyorum," diye bildirdi.

Askıdaki koluna doğru başımı sallayarak kıkırdadım.

"Beklenebileceği kadar iyi," diye yanıt verdim. "Ben ayrıldıktan sonra Amber'de ne oldu?"

"Yeni felaket yok," diye yanıt verdi. "Yalnızca yardım edebilir miyim, diye görebilecek kadar kaldım. Büyüyle çevreyi biraz temizledim, deliklerin üzerine koymak için birkaç tahta çağırdım. Sonra Random'dan gitme izni istedim, verdi ve eve geldim."

"Bir felaket mi? Amber'de mi?" diye sordu Suhuy.

Başımı salladım.

"Amber Sarayı'nın koridorlarında Tekboynuz ile Yılan arasında bir karşılaşma oldu ve büyük zararla sonuçlandı."

"Yılan'ın Düzen'in aleminde o kadar uzağa gitmesine ne sebep olmuş olabilir?"

"Amberin Hüküm Mücevheri olarak adlandırdığı, Yılan'ın kayıp gözü saydığı şeyle ilgiliydi."

"Tüm hikayeyi dinlemeliyim."

Ona o girift karşılaşmayı anlattım, ama Aynalar Koridoru ve Brand'in dairesindeki deneyimlerimi atladım. Ben konuşurken Mandor'un bakışları

çubukluya, Suhuy’a, sonra yine çubukluya kaydı. Bunu fark ettiğimi görünce gülümsedi.

"Demek Dworkin bir kez daha kendinde...?" dedi Suhuy.

"Onu önceden tanımıyordum," diye yanıt verdim. “Ama neyin peşinde olduğunu biliyormuş gibiydi."

"...Ve Kashfa Kraliçesi Yılanın Gözü ile görüyor."

"Görüyor mu, bilmiyorum," dedim. “Hâlâ operasyon sonrası iyileşme döneminde. Ama bu ilgi çekici bir düşünce. Eğer ondan bakarsa, ne görür?"

"Sonsuzluğun berrak, soğuk çizgilerini herhalde. Tüm Gölgelerin altını. Hiçbir ölümlü fazla uzun süre dayanamaz."

"Kız Amber kanından," dedim.

"Gerçekten mi? Oberon’unkinden mi?"

Başımı salladım.

"Merhum deden çok aktif bir adammış," diye yorumladı.

"Yine de, görmek için büyük bir yük olurdu, ama ancak tahminlerime dayanarak konuşabiliyorum ve ilkeleri hakkındaki bilgilerime. Bundan ne çıkar, hiçbir fikrim yok. Yalnızca Dworkin bilebilir. Eğer aklı başındaysa, bir sebebi vardır. Ustalığını kabul ediyorum, ama ne yapacağını asla tahmin edemedim."

"Onu kişisel olarak tanıyor musun?" diye sordum.

"Tanırdım," dedi, “çok eskiden, sorunları başlamadan önce. Ve buna sevinmeli miyim, yoksa üzülmeli mi, bilmiyorum. İyileştiğine göre, herkesin iyiliği için çalışıyor olabilir. Fakat ilgisi tümüyle partizanca da olabilir."

"Seni aydınlatamadığım için üzgünüm," dedim. “Ben de eylemlerini gizemli buluyorum."

"Ben de Göz’ü koyduğu yere şaşırdım," dedi Mandor.

"Ama hâlâ oldukça yerel bir mesele gibi geliyor kulağa, Amberin Kashfa ve Begma ile ilişkileriyle ilgili. Bu noktada spekülasyon yaparak ne kazanılabilir, bilmiyorum. Dikkatimizin çoğunu daha acil yerel sorunlara yoğunlaştırmak daha iyi olur."

İçimi çektim.

"Tahta çıkma gibi mi?" dedim.

Mandor tek kaşını kaldırdı.

"Ah, Lord Suhuy sana çoktan bilgi vermiş."

"Hayır," diye yanıt verdim. “Hayır, ama babamdan Amber’deki taht kavgası, hizipler, entrikalar ve ihanetler hakkında o kadar çok şey dinledim ki, konu üzerinde kendimi otorite gibi hissediyorum. Herhalde, Swayhill Evi soyundan gelenler arasında da buna benzer bir durum olacaktır."

"Fikir doğru," dedi, “ama sanırım buradaki resim oradakinden biraz daha düzenli."

"Bu da bir şeydir," dedim. “Ben kendi açımdan saygılarımı sunup, defolup gitmek istiyorum. Bana nasıl hallolduğunu anlatan bir kart atarsınız."

Mandor güldü. Nadiren gülerdi. Frakir’in genelde bulunduğu bileğimin diken diken olduğunu hissettim.

"Gerçekten bilmiyor," dedi, Suhuy’a bakarak.

"Yeni geldi," diye yanıt verdi Suhuy. “Ona bir şey anlatacak zamanım olmadı."

Cebimi karıştırdım, bir madeni para buldum, çektim ve fırlattım.

"Tura," dedim baktıktan sonra. “Sen anlat, Mandor. Neler oluyor?"

"Taht için sırada bir sonraki değilsin," dedi.

Gülme sırası bana gelmişti, ben de attım.

"Bunu zaten biliyordum," dedim. “Önümdeki kuyruğun ne kadar uzun olduğunu kısa bir süre önce, yemekte bana söylemiştin. Melez kandan birinin hesaba katılacağını düşünürsek."

"İki," dedi. “Senden önce iki kişi var."

"Anlamıyorum," dedim. “Diğerlerine ne oldu?"

"Öldüler," diye yanıt verdi.

"Kötü bir grip senesi mi?"

Bana kötü kötü gülümsedi.

"Son zamanlarda hiç görülmemiş adette ölümcül düello ve siyasi suikast oldu."

"Hangisi baskındı?" *

"Suikastlar."

"Büyüleyici."

"...Ve üçünüz Taht'ın kara gözlem koruması altındasınız ve ilgili Evlerin güvenliğine emanet edildiniz."

"Sen ciddisin."

"Kesinlikle."

"Safların böyle aniden seyrelmesi, aynı anda ilerlemeye çalışan bir sürü kişi çıkması yüzünden mi oldu. Yoksa yoldaki engelleri kaldıran daha az kişi yüzünden mi?"

"Taht emin değil."

"'Taht' dediğin zaman, şu anda tam olarak kimden bahsediyorsun? Bu aralar kararları kim veriyor?"

"Amblerash Lordu Bances," diye yanıt verdi, "merhum kralımızın uzak bir akrabası ve eski dostu."

"Onu hatırlar gibiyim. Tahtta gözü olması ve bütün bu ortadan kaldırmaların arkasında olması mümkün mü?"

"Adam Yılan'ın rahibi. Ettikleri yeminler herhangi bir yerde hüküm sürmelerini engelliyor."

"Yeminleri aşmanın yolları vardır."

"Doğru, ama adam böyle bir şeyle ilgilenmezmiş gibi görünüyor."

"Bu, bir favorisi olması ve belki de ona biraz yardım etmesi olasılığını yok etmiyor. Tarikatını özellikle seven biri var mı taht çevresinde?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Bu, birinin bir çeşit anlaşma yapmış olması olasılığını yok etmiyor."

"Hayır, ama Bances birinin bir teklifle kolayca yaklaşabileceği bir adam gerçekten değildir."

"Başka bir deyişle, olan bitenin üzerinde olduğuna inanıyorsun."

"Aksine işaret eden veriler olmadığı sürece."

"Sırada kim var?"

"Chanicuth Tubble."

"İkinci kim?"

"Jesbyli Tmer."

"Senin havuz bir numara," dedim Suhuy'a.

Bana yine dişlerini gösterdi. Dönüyor gibiydiler.

"Chanicut veya Jesbylerle kan davamız var mı?" diye sordum.

"Yok aslında."

"Demek yalnızca dikkatli oluyoruz."

"Evet."

"Her şey nasıl buna geldi? Yani, hatırladığım kadarıyla bir sürü ilgili insan vardı. Uzun bıçakların gecesi falan mı oldu?"

"Hayır, ölümler bir süredir düzenli olarak gerçekleşiyor. Swayhill'in durumu kötüleşince ani bir kan gölü olmadı ama son zamanlarda birkaç

ölüm oldu."

"Eh, soruşturma yapılmış olmalı. Katillerden tutuklanan oldu mu?"

"Hayır, ya kaçtılar, ya da öldürüldüler."

"Ya öldürülenler? Kimlikleri siyasi ilişkilerine işaret edebilir."

"Pek değil. Çoğu profesyoneldi. Diğerlerinden birkaçı genel tatminsizler ve bazıları zihinsel olarak rahatsızdı."

"Bütün bunların arkasında kim olabileceğine ilişkin hiçbir ipucu yok mu diyorsun?"

"Bu doğru."

"Ya şüpheliler?"

"Elbette Tubble bir şüpheli ama bunu yüksek sesle söylemek iyi bir fikir değil. En kârlı çıkacak oydu ve artık bunu yapacak durumda. Aynı zamanda, kariyerinde siyasi suç ortaklığı, ikili oynama, suikasta dayalı çok şey var. Ama bu uzun zaman önceydi. Herkesin kilerinde birkaç iskelet vardır. Yıllardır sessiz ve muhafazakar bir adam olarak yaşıyor."

"O zaman, Tmer. Kuşku uyandıracak kadar yakın. Onu kanlı işlere bağlayacak herhangi bir şey var mı?"

"Pek yok. İşleri açık diyemeyiz. Çok içine kapalı bir adam. Ama geçmişte bu tür aşırılıklarla hiç ilişkilendirilmedi. Onu çok iyi tanımıyorum, fakat bana hep Tubble'dan daha sade, daha dürüst bir kişi gibi geldi. Tahtı çok istese, entrika çevirmek için zaman harcamak yerine, darbe düzenleyecek biri gibi görünüyor."

"Elbette, hepsi kendi çıkarı için hareket eden birçok kişi olabilir."

"Ve artık olay yakın olduğundan, kısa sürede yüzeye çıkmaları gerekecek."

"Öyle görünüyor, değil mi?"

Bir gülümseme. Bir omuz silkme.

"Taç giyme töreninin her şeyi sona erdirmesi gerekmiyor," dedi. "Bir taç bir kişiyi otomatik olarak hançer geçirmez kılmıyor."

"Ama ardılı tahta bir sürü kötü yükle geçmek zorunda kalır."

"Tarihte ilk olmaz. Ve eğer durup bir düşünürsen, bazı çok iyi hükümdarlar bu tür bulutlar altında başa geçmiştir. Bu arada, aklına diğerlerinin de senin hakkında bu tür spekülasyonlar yapıyor olabileceği geldi mi?"

"Evet, ve bu beni huzursuz ediyor. Babam uzun süre Amber tahtını istedi ve bu hayatını gerçekten de çok karıştırdı. Ancak, cehenneme kadar

dedikten sonra mutlu olabildi. Hikayesinden tek şey öğrenmişsem, budur. Benim öyle bir hırsım yok."

Ama bir an, merak ettim. Dev bir devleti yönetmek nasıl bir duygudur? Ne zaman buranın, Amber'in, Gölge Yeryüzü'ndeki Birleşik Devletlerin politikalarından şikayet etsem, otomatik olarak, ben başta olsam işleri nasıl idare ederdim, diye düşünürdüm.

"Acaba?" dedi Mandor.

Bakışlarımı yere indirdim.

"Belki diğerleri de ipucu bulmayı umarak kendi berrak havuzlarına bakıyordur," dedim.

"Kuşkusuz," diye yanıt verdi. "Ya Tubble ve Tmer zamansız olarak ölürlerse? Sen ne yapardın?"

"Düşünmeyin bile," dedim. "Bu olmayacak."

"Farz et."

"Bilmiyorum."

"Gerçekten de kafana takılı kalmaması için bir tür karar vermen gerek. Kararını verdiğin zaman asla söyleyecek söz bulamadığın olmadı."

"Teşekkürler. Bunu unutmam."

"Son karşılaşmamızdan bu yana olanları anlat."

Öyle yaptım, Desen hayaletlerini ve her şeyi anlattım.

Sonra yakın bir yerde feryat yine başladı. Suhuy kayaya doğru ilerledi.

"Beni affedin," dedi, kaya aralandı ve o içine girdi.

Hemen Mandor'un dik bakışlarını üzerimde hissettim.

"Muhtemelen yalnızca bir dakikamız olacak," dedi. "Aslında, seninle konuşmak istediğim her şeye yetecek kadar zaman yok."

"Çok özel, ha?"

"Evet. Bu yüzden cenazeden önce benimle yemek yemek için bir ayarlama yapmalısın. Çeyrek dönüş sonra, mavi gökte, diyelim."

"Tamam. Senin yerinde mi, Sawall Yolları'nda mı?"

"Bana, Mandoryolları'na gel."

Ben başımı sallarken kaya yine pırıldadı ve kıvrak bir iblis şekli, bir bulut perdesi içinde mavi mavi ışıldayarak içeri girdi. Hemen ayağa kalktım, uzattığı eli öpmek için eğildim.

"Anne," dedim. "Bu zevki bu kadar erken beklememiştim."

Gülümsedi ve sonra dönerek uzaklaştı. Pullar soldu, yüzünün ve bedeninin hatları aktı. Mavi gitti ve yerini normal deri rengi aldı. Boydan

kaybederken kalçaları ve omuzları genişledi, ama hâlâ uzundu. Kahverengi gözleri, ağır kaş çıkıntıları çekilirken daha çekici oldu. Artık insanlaşmış, hafifçe yukarı dönük burnunun üzerinde birkaç çil belirdi. Kahverengi saçları, onu bu şekilde gördüğüm son seferden bu yana uzamıştı. Ve hâlâ gülümsüyordu. Basit kemerli kırmızı tuniği ona yakışmıştı; sol kalçasında bir meç asılıydı.

"Sevgili Merlin’im," dedi, başımı ellerinin arasına alıp dudaklarımı öperek. “Bu kadar iyi görünmene sevindim. Son ziyaretinden bu yana uzun zaman geçti."

"Son zamanlarda oldukça hareketli bir yaşamım oldu."

"Kuşkusuz," dedi. “Muhtelif talihsizliklerinden bazılarını işittim."

"Herhalde işitmişsindir. Herkesin, peşinden dolaşan ve düzenli olarak muhtelif bedenlerde onu baştan çıkaran ve yaşamı, genel olarak, arzu edilmeyen koruma çabalarıyla karmaşıklaştıran bir *ty’iga*sı yoktur."

"İlgimi gösterir, hayatım."

"Aynı zamanda mahremiyetime saygın, kararlarıma güvenin olmadığını gösterir."

Mandor boğazını temizledi.

"Selam, Dara," dedi sonra.

"Herhalde sana öyle görünmüştür," dedi annem. Sonra, "Selam, Mandor," diye devam etti. “Koluna ne oldu?"

"Mimariyle ilgili bir yanlış anlama," diye yanıt verdi Mandor. “Bir süredir görünürlerde yoktun, ama aklımızdan hiç çıkmadın."

"Eğer bu bir komplimansa, teşekkür ederim," dedi Dara. "Evet, zaman zaman, toplumun ağırlığı yük olmaya başladığında inzivaya çekiliyorum. Ama senin konuşmaya hakkın yok, bayım, Mandoryolları’nın labirentlerinde uzun sürelerle yok oluyorsun. Eğer gittiğin yer gerçekten orasıysa."

Mandor eğildi.

"Söylediğiniz gibi, hanımefendi, benzer türden yaratıklarmışız gibi görünüyor."

Dara’nın gözleri kısıldı, ama sesi değişmedi. “Acaba? Evet, zaman zaman ruh hallerimizin benzediğini görebiliyorum, belki en basit eylem düzenlerimizden daha fazla. İkimiz de son zamanlarda çok dolaştık, değil mi?"

"Ama ben dikkatsiz davrandım," dedi Mandor, yaralı kolunu göstererek. “Görünüşe göre, sen davranmadın."

"Ben mimariyle asla tartışmam," dedi Dara.

"Ya kestirilemez başka şeylerle?"

"Ortada ne varsa onunla çalışmak isterim," dedi Dara.

"Genellikle ben de."

"Ya çalışamazsan?" diye sordu Dara.

Omuzlarını silkti.

"Bazen çarpışmalar kaçınılmaz olur."

"Vaktiyle pek çoğundan canlı kurtuldun, değil mi?"

"İnkar edemem, ama üzerinden çok zaman geçti. Sen de hayatta kalan cinsten malzemeyle yapılmış gibi görünüyorsun."

"Şimdiye dek," diye yanıt verdi Dara. “Bir gün kestirilemez etkenler ve çarpışmalar üzerine sohbet etmeliyiz. Her açıdan aynı çıkarsak garip olmaz mıydı?"

"Ben çok şaşırırdım," diye yanıt verdi Mandor.

Sohbetleri karşısında büyülenmiş ve biraz da korkmuştum, ama ancak el yordamıyla ilerleyebiliyordum ve ayrıntılar hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkisi de bir şekilde birbirine benziyordu ve genel bir sohbetin böylesine kesinlik ve vurguyla yapıldığını hiç duymamıştım. Amber dışında. Orada genellikle bu şekilde konuşmayı oyun haline getirmişlerdir.

Mandor sonra, “Beni affedin," dedi herkese, “ama artık çekilip iyileşmeye çalışmalıyım. Konukseverliğin için teşekkür ederim, efendim." Suhuy’a eğildi. “Ve sana, yolumuzun... kesiştiğini öğrenme zevki için." bu Dara’yaydı.

"Daha yeni geldin," dedi Suhuy “ve bir şey ikram edemedim. Beni kötü bir ev sahibi yapıyorsun."

"Temin ederim, eski dostum, böyle bir dönüşümü başarabilecek kimse yoktur," dedi Mandor. Açılan yola doğru gerilerken bana baktı. “Görüşmek üzere," dedi ve ben başımı salladım.

Yola geçti ve o gözden kaybolunca kaya katılaştı.

"Şaşmamak mümkün değil," dedi annem, “nasıl da doğaçlama yapıyor."

"Zarafet," diye düşüncesini söyledi Suhuy. “Doğuştan bol bol sahip."

"Acaba bugün kim ölecek?" dedi Dara.

"Bu imalı sözün gerekçesi olduğundan emin değilim," diye yanıt verdi Suhuy.

Dara güldü.

"Ve eğer varsa," dedi, “kesinlikle zevkli bir biçimde son nefeslerini verecekler."

"Kınayarak mı, kıskanarak mı konuşuyorsun?" diye sordu Suhuy.

"Hiçbiri," dedi Dara. “Çünkü ben de zarafete -ve iyi bir davranışa- hayranlık duyarım."

"Anne," dedim, “neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun, Merlin?" diye yanıt verdi.

"Buradan uzun zaman önce ayrıldım. Beni bulması ve benimle ilgilenmesi için bir iblis gönderdin. Herhalde, Amber kanından birini takip edebiliyordu. Bu yüzden benimle Luke arasında kararsız kaldı. Böylece ikimizi birden korumaya başladı. Luke düzenli olarak beni öldürmeye çalışmaya başlayana kadar. Sonra beni Luke’tan korudu ve hangimizin doğru kişi olduğunu anlamaya çalıştı. Hatta bir süre Luke ile yaşadı ve daha sonra beni takip etti. Bundan bir şeyler çıkarabiliyor olmalıydım, çünkü annemin ismini öğrenmeye çok hevesliydi. Görünüşe göre, Luke da ebeveynleri hakkında benim kadar ağzı sıkıymış."

Kahkaha attı.

"Harika bir resim oluşturuyor," diye başladı. “Küçük Jasra ve Karanlığın Prensi-"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Yetişkin bir adam için bunun ne kadar utanç verici olduğunu bir düşün. Annesi ona bakması için iblisler gönderiyor."

"Tekil. Yalnızca tek bir iblis, hayatım."

"Kimin umurunda? İlke aynı. Bu koruma meselesiyle neye varmaya çalışıyorsun? Çok kızdım-"

"Ty’iga hayatını muhtemelen birden çok kez kurtardı, Merlin."

"Şey, evet. Ama-"

"Korunan bir adam yerine ölü bir adam mı olmak isterdin? Sırf benden kaynaklandığı için?"

"Konu bu değil!"

"O zaman konu ne?"

"Görünüşe göre kendime bakamayacağımı düşündün ve-"

"Eh, bakamadın."

"Ama bunu bilmenin yolu yoktu. Gölge’de bir bakıcıya ihtiyaç duyduğum, naif, kolaylıkla aldanan, dikkatsiz biri olduğum varsayımıyla

hareket etmen beni çok kızdırdı."

"Sanırım, Saraylar'dan böylesine farklı bir Gölge'ye gitmekte olduğunu söylemem de duygularını incitebilirdi."

"Evet, ben kendime bakabilirim!"

"O kadar da harika bir iş çıkarmıyordun. Ama kendi hakkında bir dizi dayanaksız varsayımda bulunuyorsun. Senin belirttiğin sebeplerin böyle bir eylemde bulunmak için benim sahip olduğum sebepler olduğunu düşünmene yol açan nedir?"

"Tamam. Luke'un her otuz Nisan'da beni öldürmeye çalışacağını bildiğini söyle. Ve eğer yanıt evetse, neden bana söylemedin?"

"Luke'un seni her 30 Nisan'da öldürmeye çalışacağını bilmiyordum."

Sırtımı döndüm. Yumruklarımı sıkıp açtım.

"Demek sırf zevk için yaptın."

"Merlin, neden başkalarının bazen senin bilmediğin şeyler bildiğini kabul etmeyi bu kadar güç buluyorsun?"

"Bana bunlardan bahsetme gönülsüzlüğünle başla."

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Korkarım söylediğin bazı şeylerde doğruluk payı var," diye yanıt verdi. "Ama bunlardan bahsetmemem için güçlü sebeplerim vardı."

"O zaman bana bahsedememenle başla. Neden o zaman bana güvenemediğini anlat."

"Bir güven meselesi değildi."

"Artık ne olduğunu bana anlatmanda sakınca var mı?"

Tekrar uzun bir sessizlik oldu.

"Hayır," dedi sonunda. "Henüz olmaz."

Yüz hatlarımı sakin, sesimi kontrollü tutarak ona döndüm.

"O zaman hiçbir şey değişmedi," dedim, "değişmeyecek de. Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Bu doğru değil," diye yanıt verdi, Suhuy'a bir göz atarak.

"Yalnızca bu meselelere girmenin ne yeri, ne de zamanı."

"Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim, Dara?" dedi Suhuy hemen.

"Teşekkür ederim, hayır," diye yanıt verdi Dara. "Daha fazla kalamam."

"Anne, o zaman bana *ty'iga* hakkında bir şey söyle."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Onu Kenar'in ötesinden bir yerden çağırdın."

"Bu doğru."
"Bu tür şeylerin kendileri bedensiz, ama kendi amaçları için canlı bir konakta yaşayabiliyorlar."
"Evet."
"Diyelim ki öyle bir varlık ölüm ânına yakın birinin bedenini aldı. Bu onu bedeni canlandıran tek ruh ve kontrol eden tek zeka kıldı."
"İlgi çekici. Bu teorik bir soru mu?"
"Hayır. Peşimden yolladığının başına geldi. Artık o bedeni terk edemiyor. Neden?"
"Pek emin değilim," dedi.
"Orada kısılı kaldı," dedi Suhuy. “Ancak mevcut bir zekaya tepki olarak gelip gidebilir."
"Ty’iga’nın kontrolündeyken beden bilinci öldüren hastalıktan kurtuldu," dedim. “Yani hayatı boyunca orada kalacak mı demek istiyorsun?"
"Evet. Bildiğim kadarıyla."
"O zaman bana şunu söyle: Beden öldüğünde serbest mi kalacak, yoksa onunla birlikte ölecek mi?"
"İkisi de olabilir," diye yanıt verdi Suhuy. “Ama bedende ne kadar uzun kalırsa, onunla birlikte yok olması o kadar olası."
Anneme baktım.
"İşte hikayenin sonu," dedim.
Omuzlarını silkti.
"Onunla işim bitti ve serbest bıraktım," dedi “ve ihtiyaç doğarsa yeni bir tane çağrılabilir."
"Bunu yapma," dedim.
"Yapmayacağım," dedi. “Artık gerek yok."
"Ama olduğunu düşünseydin, yapar mıydın?"
"Bir anne oğlunun güvenliğine değer verir. Oğlu bundan hoşlansa da, hoşlanmasa da."
Sol elimi kaldırdım, öfkeli bir hareketle işaret parmağımı kaldırdım ve o anda parlak bir bilezik takmakta olduğumu fark ettim. Örülmüş bir halatın hologramı gibiydi. Elimi indirdim, ilk tepkimi yuttum ve “Artık duygularımı biliyorsun," dedim.
"Onları uzun zamandır biliyorum," dedi. “Yarım dönüş sonra, mor gökte Sawall Yollan’nda yemek yiyelim. Kabul mü?"
"Kabul," dedim.

"O zamana dek. İyi dönüşler, Suhuy."

"İyi dönüşler, Dara."

Üç adım attı ve görgü kurallarına uygun bir şekilde, geldiği yoldan gitti.

Döndüm ve havuzun kenarına yürüdüm, derinliklerine baktım, omuzlarımdaki kasların ağır ağır gevşediğini hissettim.

Şimdi orada Jasra ve Julia vardı, Kale'deki içkalede, laboratuvarda büyüyle ilgili bir şey yapıyorlardı. Ve sonra üstlerine iplikler aktı, her tür düzen ve güzelliğin ötesinde, zalim bir gerçek, onları büyüleyici ve korku verici oranlara sahip bir maske yaptı.

Omzumda bir el hissettim.

"Aile," dedi Suhuy, “entrikalar çevirir ve çıldırtır. Şu anda sevginin zorbalığını hissediyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Mark Twain dostlarını seçebileceğin, ama aileni seçemeyeceğin hakkında bir şeyler söylemişti," diye yanıt verdim.

"Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum, ama bazı kuşkularım var," dedi. “Şimdi dinlenmek ve beklemek dışında yapılacak bir şey yok. Hikayeni daha fazla dinlemek isterim."

"Teşekkürler, Dayı. Evet," dedim. “Neden olmasın?"

Böylece ona hikayemin kalanını anlattım. Bir ara daha fazla yemek için mutfağa geçtik, sonra başka bir yoldan alaca karanlık ya da çivit rengi, yıldızsız bir gökyüzü altındaki pembe kayalarda ve kumsallarda kınları limon rengi bir okyanusun üzerinde süzülen bir balkona çıktık. Orada anlatımımı bitirdim.

"Bu ilgi çekici olmaktan da öte," dedi sonunda.

"Öyle mi? İçinde benim görmediğim bir şey mi görüyorsun?" diye sordum.

"Acele bir hüküm veremeyeceğim kadar düşünecek çok şey verdin bana," dedi. “Şimdilik burada bırakalım."

"Pekala."

Korkuluğa dayandım, sulara baktım.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi bir süre sonra.

"Sanırım öyle."

"Gel, sana odanı göstereyim."

Elini uzattı ve tuttum. Birlikte zemine battık.

Ve böylece Suhuy Yolları'nda, kapısız, duvar halıları ve ağır perdelerle çevrili bir odada uyudum. Bir kulede olabilirdim, çünkü duvarın ötesinde esen rüzgarları işitebiliyordum.

Uyudum, rüya gördüm...

Amber Şatosu’na geri dönmüştüm, kıvılcımlı Aynalar Koridoru boyunca yürüyordum. Mumlar yüksek şamdanlarda titreşiyordu. Adımlarım ses çıkarmıyordu. Her biçimde ayna vardı.

İki yandaki duvarları kaplamışlardı, büyük aynalar, küçük aynalar. Yansıtılarak, çarpıtılarak, bazen tekrar yansıtılarak derinliklerinden geçtim...

Solumda, yüksek, kalay çerçeveli, çatlak bir aynanın önünde durdum. Dönerken bu sefer göreceğim kişinin ben olmayacağını biliyordum.

Yanılmamıştım. Aynadan dışarı Coral bakıyordu. Üzerinde şeftali rengi bir bluz vardı ve göz örtüsünü takmamıştı. Aynadaki çatlak yüzünü ortadan ayırmıştı. Sol gözü, hatırladığım gibi yeşildi. Sağında Hüküm Mücevheri’ni taşıyordu. İkisi de bana odaklanmış gibiydi.

"Merlin," dedi. “Bana yardım et. Bu çok tuhaf. Bana gözümü geri ver."

"Nasıl yaparım, bilmiyorum," dedim. “Ne yapıldığını anlamıyorum."

"Gözüm," diye devam etti, işitmemiş gibi. “Hüküm Gözü’nde dünya güçlerle dolu, soğuk -çok soğuk!- ve sevecen bir yer değil. Bana yardım et!"

"Bir yol bulacağım," dedim.

"Gözüm..." diye devam etti.

Hızla ilerledim.

Tabanına bir anka şekli oyulmuş, tahta bir çerçevedeki dikdörtgen bir aynadan Luke bana baktı.

"Hey, eski dostum," dedi, biraz üzgün bir görüntüyle, “babamın kılıcını geri alabilmeyi isterdim. Ona rastlamadın, değil mi?"

"Korkarım hayır," diye mırıldandım.

"Hediyeni bu kadar kısa bir süre için elimde tutabilmem utanç verici. Gözün açık olsun, olmaz mı? Eline geçebileceğini hissediyorum."

"Yaparım," dedim.

"Hem, olan bitenden sen sorumlu sayılırsın," diye devam etti.

"Doğru," diye kabul ettim.

"...Ve onu geri almak isterdim."

"Evet," dedim uzaklaşırken.

Sağımdaki kestane çerçeveli elipsten kötücül bir gülüş geldi. Döndüğüm zaman Victor Melman'ı, sorunlarım henüz başlarken karşılaştığım Gölge Dünyalı büyücüyü gördüm.

"Cehennem azabının oğlu!" diye tısladı. "Limbo'da kaybolmuş olduğunu görmek güzel. Kanım ellerinde alev alev yansın."

"Kanın kendi ellerinde," dedim. "Seni intihar etmiş olarak kabul ediyorum."

"Hiç de değil!" diye terslendi. "Beni hileyle öldürdün."

"Saçmalık," diye yanıt verdim. "Bir sürü suçum olabilir, ama senin ölümün aralarında değil."

Uzaklaştım, eli aynadan çıktı ve omzumu yakaladı.

"Katil!" diye haykırdı.

Elini ittim.

"Defol git!" dedim ve yürümeye devam ettim.

Sonra, solumda, geniş, camında yeşilimsi bir pus olan yeşil çerçeveli bir aynadan Random başını sallayarak beni selamladı.

"Merlin! Merlin! Neyin peşindesin?" diye sordu. "Bir süredir olan biten her şeyi bana anlatmadığının farkındayım."

"Şey," diye yanıt verdim, turuncu tişört ve Levi's giymiş şekle bakarak, "bu doğru, efendim. Bazı şeylere girmeye zamanım olmadı."

"Krallığın güvenliğiyle ilgili şeyler ve senin zamanın yoktu, ha?"

"Şey, sanırım bir takdir faktörü ortaya çıktı."

"Eğer bizim güvenliğimizi ilgilendiriyorsa, takdir hakkını kullanacak olan benim."

"Evet, efendim. Bunun farkındayım."

"Konuşmalıyız, Merlin. Bu işe bir şekilde senin özel hayatın mı karıştı?"

"Sanırım bu doğru."

"Fark etmez. Krallık daha önemli. Konuşmalıyız."

"Evet, efendim. En kısa zamanda-"

"En kısa zamandaymış, lanet olsun! Hemen! Neyin peşindeysen oyalanmayı bırak ve hemen kıçını kaldırıp buraya gel! Konuşmak zorundayız!"

"En kısa zamanda-"

"Bana bundan bahsetme! Önemli bilgiler saklıyorsan bu ihanete girer! Seni hemen görmeliyim! Eve gel!"

"Geleceğim," dedim ve uzaklaştım. Sesi, diğerlerinin sürmekte olan, taleplerini, yakarılarını, suçlamalarını tekrarlayan korosuna katıldı.

Bir sonraki aynada -yuvarlaktı ve mavi örgülü bir çerçevesi vardı- Julia bana bakıyordu.

"İşte oradasın," dedi, neredeyse özlemle. “Seni seviyordum, biliyordun."

"Ben de seni seviyordum," diye itiraf ettim. “Bunu fark etmem uzun zaman aldı. Ama sanırım her şeyi berbat ettim."

"Beni yeterince sevmiyordun," dedi. “Bana güvenecek kadar değil. Ve bu yüzden benim güvenimi yitirdin."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Üzgünüm," dedim.

"Bu yeterli değil," diye karşılık verdi. “Bu yüzden, düşman olduk."

"Öyle olmak zorunda değil."

"Çok geç," dedi. “Çok geç."

"Üzgünüm," diye tekrarladım ve uzaklaştım.

Böylece kırmızı, elmas şeklinde bir çerçeve içindeki Jasra’ya geldim. Parlak tırnaklı eli uzandı ve yanağımı okşadı.

"Bir yere mi gidiyorsun, sevgili oğlum?" diye sordu.

"Umarım öyledir," dedim.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve dudaklarını büzdü.

"Oğlumu kötü etkilediğine karar verdim," dedi. “Seninle arkadaş olunca keskin tarafını yitirdi."

"Bunun için üzgünüm," dedim.

"...Ki bu onu hükmetmek için yetersiz kılıyor."

"Yetersiz mi, yoksa gönülsüz mü?" diye sordum.

"Hangisi olursa olsun, senin hatan."

"O artık büyük bir çocuk, Jasra. Kendi kararlarını verir."

"Korkarım ona yanlış kararlar vermeyi sen öğrettin."

"O kendine ait, hanımefendi. Senin hoşlanmadığın şeyler yapıyorsa beni suçlama."

"Ya sen onu yumuşattığın için Kashfa paramparça olursa?"

"Bu suçlamayı kabul edemeyeceğim," dedim, öne bir adım atarak. İyi ki böyle yapmışım, çünkü eli hızla fırladı, tırnakları yüzümü pençelemeye çalıştı, kılpayı kaçırdı. Ben uzaklaşırken peşimden küfürler savurdu. Neyse ki, diğerlerinin haykırışları arasında boğuldu.

"Merlin?"

Sağa döndüğümde, yüzeyiyle kıvrık çerçevesi tek parça, gümüş bir aynada Nayda'nın yüzünü gördüm.

"Nayda! Sen neden peşimdesin?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı *ty'iga* kadın. "Yalnızca geçiyordum ve yön sormak istedim."

"Benden nefret etmiyor musun? Ne kadar mutluluk verici!"

"Senden nefret etmek mi? Aptal olma. Bunu asla yapamam."

"Bu koridordaki herkes bana sinir oluyor gibi."

"Bu yalnızca bir rüya, Merlin. Sen gerçeksin, ben gerçeğim ve diğerlerini bilmiyorum."

"Annem beni korumak üzere seni o büyüye hapsettiği için üzgünüm. Onca sene önce. Artık gerçekten kurtuldun mu? Kurtulmadıysan, belki ben-"

"Kurtuldum."

"Koşullarını yerine getirmek için onca sorun yaşamış olmana üzüldüm. Luke'u mu, yoksa beni mi koruman gerektiğini bilememek. Berkeley'de, aynı çevrede iki Amberli olacağını kim bilebilirdi?"

"Ben üzgün değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yön sormak için geldim. Luke'u nasıl bulabileceğimi bilmek istiyorum."

"Şey, Kashfa'da. Geçen gün kral olarak taç giydi. Onu neden istiyorsun?"

"Tahmin edemedin mi?"

"Hayır."

"Ona âşığım. Hep âşıktım. Artık *geastan* kurtuldum ve kendime ait bir bedenim var. Gail olduğumu ve duygularımı bilmesini istiyorum. Teşekkürler, Merlin. Hoşça kal."

"Dur!"

"Evet?"

"Onca yıl beni koruduğun için hiç teşekkür edemedim. Senin için yalnızca bir dürtü olsa da, hatta benim için büyük bir rahatsızlık olsa da. Teşekkürler ve iyi şanslar."

Gülümsedi ve solup gitti. Uzanıp aynaya dokundum.

"Şans," dediğini işittiğimi sandım.

Tuhaf. Bir rüyadaydım. Yine de uyarlamıyordum ve gerçek gibi geliyordu. Ben-

"Görüyorum ki Saraylar’daki entrikalara yetişmişsin," bu üç adım ötedeki, siyah çerçeveli, dar bir aynadan gelmişti. O tarafa yürüdüm. Kardeşim Jurt dik dik bana bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Yüzü benimkinin öfkeli bir taklidiydi.

"Asla doğmamış olmanı," dedi. “Bu olmazsa, seni ölü görmek isterim."

"Üçüncü seçeneğin ne?" diye sordum.

"Özel bir cehenneme kapatılman, sanırım."

"Neden?"

"Benimle istediğim her şeyin arasında duruyorsun."

"Memnunlukla kenara çekilirim. Nasıl yapacağımı söyle."

"Kendi başına yapabilmenin ya da yapmanın yolu yok."

"Bu yüzden benden nefret ediyorsun?"

"Evet."

"Kaynak’taki banyon duygularını yok etti sanıyordum."

"Tam tedavi görmedim ve yalnızca onları daha güçlü kıldı."

"Her neyse, her şeyi unutup baştan başlayabilir ve dost olabiliriz."

"Asla."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Hep seni benden çok sevdi ve şimdi tahta çıkacaksın."

"Saçmalama. Tahtı istemiyorum."

"Senin arzularının hiçbir önemi yok."

"Tahta çıkmayacağım."

"Evet, çıkacaksın. Önce ben seni öldürmezsem."

"Aptal olma. Buna değmez."

"Kısa süre sonra bir gün, sen hiç beklemezken, döneceksin ve beni göreceksin. Çok geç olacak."

Ayna kapkara kesildi.

"Jurt!"

Hiçbir şey. Ona hem uyanıkken, hem düşlerimde tahammül etmek zorunda kalmak sinir bozucu.

Başımı birkaç adım ötemde, solda, ateş çerçeveli bir aynaya çevirdim. Bir şekilde sıradakinin o olduğunu biliyordum.

Ona doğru yürüdüm.

Kadın gülümsüyordu.

"Ve işte aldın," dedi.

"Hala, neler oluyor?"
"Genellikle 'giderilemez' olarak nitelenen bir tür anlaşmazlık gibi görünüyor," diye yanıt verdi Fiona.
"İhtiyaç duyduğum yanıt bu değil."
"Daha iyi bir yanıt vermek için çok şey oluyor."
"Ve sende bunun bir parçasısın?"
"Çok küçük bir parça. Şu anda fazla faydası dokunacak biri değil."
"Ne yapmam gerekiyor?"
"Seçeneklerini öğren ve en iyisini seç."
"Kim için en iyi? Ne için en iyi?"
"Ancak sen bilebilirsin."
"Bana bir ipucu verebilir misin?"
"Seni oraya götürdüğüm gün Corwin’in Desen’ini yürüyebilir miydin?"
"Evet."
"Ben de öyle düşünmüştüm. Sıra dışı koşullar altında çizildi. Asla taklit edilemez. Bizim Desen’imiz, kendisi çok zarar görmüş ve bunu engelleyemeyecek durumda olmasaydı, çizilmesine asla izin vermezdi."
"Ee?"
"Desen’imiz onu soğurmaya, içine katmaya çalışıyor. Bunu başarırsa, savaş sırasında Amber Desen’inin yok edilmesi kadar korkunç olacak. Kaos’la süren denge tamamen bozulacak."
"Kaos bunu önleyecek kadar güçlü değil mi? Güçlerinin eşit olduğunu sanıyordum."
"Sen Gölge Desen’i onarıp Amber onu soğuruncaya kadar öyleydi. Bu onun gücünü Kaos’unkinin ötesine taşıdı. Artık, Logrus’un gücüne karşı koyarak babanınkine uzanabiliyor."
"Ne yapılacağını anlamıyorum."
"Henüz ben de anlamıyorum. Ama söylediklerimi unutma, zamanı geldiğinde bir karar vermelisin. Neyle ilgili olacağı konusunda en ufak bir fikrim yok, ama çok önemli olacak."
"O haklı," dedi arkamda bir ses.
Döndüm ve tepesine gümüş bir gül oturtulmuş parlak siyah bir çerçeve içinde babamı gördüm.
Fiona’nın “Corwin!" dediğini duydum. “Neredesin?"
"Işık olmayan bir yerde," dedi babam.

"Bir şekilde Amber'de olduğunu düşünüyordum, baba, Deirdre ile birlikte," dedim.
"Hayaletler hayaletçilik oynarlar," diye yanıt verdi. “Fazla zamanım yok, çünkü gücüm az. Sana ancak şunu söyleyebilirim: Bu mesele halledilinceye kadar ne Desen'e, ne de Logrus'a güvenme, ne de döllerinden birine."
Solmaya başladı.
"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.
O yok olmadan “Saraylar'da..." sözcüğünü duydum.
Yine döndüm.
"Fi, bununla Ne demek istedi?" diye sordum.
Kaşlarım çatmıştı.
"Yanıtın Saraylar'da bir yerde olduğu izlenimine kapıldım," diye yanıt verdi yavaşça.
"Nerede? Nereye bakmalıyım?"
Başını iki yana salladı ve dönmeye başladı.
"En iyi kim bilebilir?" dedi.
Sonra o da yok oldu.
Geriden, ileriden hâlâ sesler bana sesleniyordu. Ağlamalar, kahkahalar vardı ve ismim tekrarlandı. Hızla ilerledim.
"Ne olursa olsun," dedi Bill Roth, “iyi bir avukata ihtiyacın olursa, ben hallederim. Kaos'ta bile."
Ve sonra çarpık çerçeveli minik bir aynadan Dworkin gözlerini kısarak baktı.
"Korkulacak bir şey yok," dedi, “ama önceden kestirilemeyen her türden şey çevrende yüzüyor."
"Ne yapacağım?" diye haykırdım.
"Kendinden büyük bir şey olmalısın."
"Anlamıyorum."
"Hayatın olan kafesten kaç."
"Ne kafesi?"
Gitti.
Koştum ve sözcükleri çevremde çınladı.
Koridorun sonuna yakın, çerçeveye gerilmiş bir parça sarı ipek gibi görünen bir ayna vardı. İçinde Cheshire Kedisi sırıtıyordu.
"Buna değmez. Hepsinin canı cehenneme," dedi. “Kabareye gel, eski dostum. Birkaç içki yuvarlar, adamın resim yapmasını seyrederiz."

"Hayır!" diye haykırdım. “Hayır!"

Ve sonra yalnızca sırıtışı kaldı. Bu sefer ben soldum. Merhametli, kara boşluk ve bir yerlerde esen rüzgarın sesi.

Bölüm 3

Ne kadar uyudum, bilmiyorum. Suhuy’un ismimi tekrarlamasıyla uyandım.
"Merlin, Merlin," dedi. “Gökyüzü beyaz."
"Ve dolu bir gün beni bekliyor," diye yanıt verdim. “Biliyorum. Gecem de doluydu."
"Demek sana ulaştı."
"Ne?"
"Zihnini aydınlanmaya açmak için gönderdiğim küçük bir büyü. Seni tahminler ve şüphelerle yormak yerine, içindeki yanıtlara götüreceğini umuyordum."
"Aynalar Koridoru’ndaydım."
"Hangi şekilde geleceğini bilmiyordum."
"Gerçek miydi?"
"Bu tür şeylerin olduğu kadar."
"Eh, teşekkürler sanırım. Aklıma Gryll’in senin beni annemden önce görmek istediğini söylemesi geldi."
"Onunla görüşmeden önce ne kadar çok şey bildiğini görmek istiyordum. Seçme özgürlüğünü korumak istiyordum."
"Ne diyorsun?"
"Seni tahtta görmek istediğinden eminim."
Doğrulup oturdum ve gözlerimi ovaladım.
"Sanırım bu mümkün," dedim.
"Bunu gerçekleştirmek için ne kadar ileri gider, bilemiyorum. Onun planlarına maruz kalmadan önce kendi kararını vermen için sana bir fırsat tanımak istedim. Bir fincan çay alır mısın?"
"Evet, teşekkürler."
Sunduğu kupayı kabul ettim ve dudaklarıma kaldırdım.
"İstekleri hakkındaki tahminlerin dışında annem hakkında ne diyorsun?" diye sordum.
Başını iki yana salladı.
"Programı ne kadar hareketli, bilmiyorum," dedi, “eğer kastettiğin buysa. Ve onunla ya da bir başkasıyla bağlantılıysa, geldiğinde üzerinde olan büyü

soldu."

"Senin işin mi?"

Başını salladı.

Bir yudum daha aldım.

"Kuyruğun başına bu kadar yakın olduğumu bilmiyordum," diye ekledim. “Jurt dördüncü ya da beşinci sırada, değil mi?"

Başını salladı.

"Çok dolu bir gün olacağını hissediyorum," dedim.

"Çayını bitir," dedi “ve sonra beni takip et."

Uzak duvardaki ejderha desenli duvar halısının içinden geçip kayboldu.

Kupamı tekrar kaldırırken sol bileğimdeki parlak bilezik çözüldü ve bana doğru süzüldü, örgü görünüşünü kaybetti, saf ışıktan bir halka oldu. Tarçın kokusunun zevkini çıkarırmış gibi dumanı tüten çayın üzerinde durdu.

"Selam, Hayalet," dedim. “Neden o şekilde bileğime sarıldın?"

"Normalde taktığın o ip parçası gibi görünmek için," dedi. "Bu etkiden hoşlandığını düşündüm."

"Demek istediğim, bunca zamandır ne yapıyordun?"

"Yalnızca dinliyordum, Baba. Nasıl faydam dokunabileceğini görmek için. Bu kişilerin hepsi akraban mı?"

"Şimdiye dek karşılaştıklarımız, evet."

"Onların aleyhine konuşmak için Amber’e dönmemiz şart mı?"

"Hayır, burada, Saraylar’da da yapılabilir." Bir yudum daha çay aldım. “Aklında özellikle kötü bir his mi var, yoksa bu yalnızca genel bir soru mu?"

"Annene ve ağabeyin Mandor’a güvenmiyorum. Benim büyükannem ve amcam olsalar da. Sanırım sana bir tuzak hazırlıyorlar. “

"Mandor bana karşı hep iyi oldu."

"...Ve dayın Suhuy son derece sağlam görünüyor, ama bana Dworkin’i çok hatırlatıyor. Bir sürü içsel kargaşaya sahip ve her an keçileri kaçırabilecek durumda olabilir mi?"

"Umarım değildir," dedim. “Hiç keçileri kaçırmadı."

"Eyvah, o zaman büyüyor ve bu bir gerilim zamanı."

"Bu pop psikoloji bilgisini nereden edindin?"

"Gölge Dünya’nın büyük psikologlarını inceliyordum. İnsanı anlamak için süren çabalarımın bir parçası. Mantıksız kısımlarını öğrenme zamanının geldiğini fark ettim."

"Bütün bunlara sebep olan ne?"

"Mücevher'de karşılaştığım, Desen'in daha yüksek kopyası, aslında. Anlayamadığım kısımları vardı. Bu beni kaos teorisini düşünmeye itti, sonra Menninger'e ve bilinçteki göstergeleri hakkında tüm diğerlerine."

"Sonuç olarak?"

"Artık daha akıllıyım."

"Desen hakkında, demek istiyorum."

"Evet. Ya kendisinde, tıpkı canlı varlıklarda olduğu gibi bir mantıksızlık unsuru var, ya da öyle bir türden zeka ki, süreçleri daha aşağı varlıklara mantıksız geliyor. Pratik açıdan, iki açıklama da aynı şey demek."

"Tasarladığım bazı testleri uygulama fırsatını hiç bulamadım, ama kendin hakkındaki bilginle, senin de bu tür bir kategoriye girdiğini söyleyebilir misin?"

"Ben mi? Mantıksız mı? Bu fikir hiç aklıma gelmedi. Nasıl olabileceğini göremiyorum."

Çayımı bitirdim ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

"Çok kötü," dedim. "Sanırım bir ölçüde bizi gerçekten insan yapan şey bu -bu ve bunun kendimizde olduğunu fark etmek, elbette."

"Gerçekten mi?"

Ayağa kalktım ve giyinmeye başladım.

"Evet, ve onu kendi içimizde kontrol etmek zeka ve yaratıcılıkla ilgili bir şey olabilir."

"Bu konuyu çok yakından incelemem gerekecek."

"Yap bunu," dedim, çizmelerimi çekerken "ve bulgularını bana anlat."

Giyinmeye devam ederken sordu, "Gökyüzü mavi olduğunda ağabeyin Mandor'la birlikte kahvaltı mı edeceksin?"

"Evet," dedim.

"Ve daha sonra annenle öğle yemeği yiyeceksin."

"Bu doğru."

"Daha da sonra, merhum kralın cenazesine katılacaksın."

"Evet."

"Seni korumam için bana ihtiyacın var mı?"

"Akrabalarımın yanında güvende olacağım. Hayalet. Sen onlara güvenmesen bile."

"Katıldığın son cenaze bombalanmıştı."

"Bu doğru. Ama o Luke’tu ve son vermeye yemin etti. Sorun çıkmayacak. Etrafı görmek istiyorsan, git."

"Tamam," dedi. “İstiyorum."

Kalktım ve odayı aşıp ejderhanın önünde durdum.

"Bana Logrus’a giden yolu söyleyebilir misin?" diye sordu Hayalet.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedi. “Desen’i gördüm, ama Logrus'un yerini hiç görmedim. Onu nerede tutuyorsunuz?"

"Sana bundan daha iyi hafıza işlevleri verdim sanıyordum. O şeyle son karşılaştığında onu fena halde kızdırdın."

"Sanırım öyle. Sence kin besliyor mudur?"

"Aslında evet. Ama düşününce, evet. Ondan uzak dur."

"Bana kaos faktörünü, mantıksız olanı incelememi öğütledin."

"Ama intihar etmeni öğütlemedim. Sana çok emek verdim."

"Ben de kendime değer veriyorum. Ve hayatta kalma dürtüsüne sahip olduğumu biliyorsun. Tıpkı organik varlıklar gibi."

"Asıl merak ettiğim yargı yeteneğin."

"Yeteneklerim hakkında çok şey biliyorsun."

"Bazı yerlerden kaçmak konusunda iyi olduğun doğru."

"Ve bana düzgün bir eğitim borcun var."

"Bunu düşüneyim."

"Yalnızca beni oyalıyorsun. Sanırım kendim bulabilirim."

"Güzel. Git o zaman."

"Bulmak o kadar mı zor?"

"Her şeyi bilme konusunda pes etmiştin, unuttun mu?"

"Baba, bence onu görmeliyim."

"Seni oraya götürecek zamanım yok."

"Bana yolu göster yeter. Kendimi saklamak konusunda iyiyimdir."

"Bunu kabul ediyorum. Tamam. Suhuy Logrus’un Koruyucusu’dur. Bir mağarada duruyor, bir yerlerde. Bildiğim tek yol buradan başlıyor."

"Nerede?"

"Dokuz kadar dönemeç var. Üzerine bir görüş koyacağım, o yol gösterir."

"Büyülerin benim gibi bir şeyi etkiler mi, bilmiyorum-"

Yüzük -pardon, çubuklu- aracılığıyla uzandım ve takip etmesi gereken yolların haritası üzerine bir dizi siyah yıldız yerleştirdim, onun önüne,

Logrus görüşümün içine astım ve, “Seni ben tasarladım. Bu büyüyü de ben tasarladım," dedim.

"Ah, evet," diye yanıt verdi Hayalet. “Birden kendimi ulaşamadığım verilere sahipmişim gibi hissetmeye başladım."

"Doğru zamanlarda sana görünecek. Kendini sol işaret parmağımda bir yüzük gibi göster. Biraz sonra bu odadan çıkacağız ve başkalarından geçeceğiz. Doğru yola ulaştığımızda işaret ederek sana göstereceğim. O yönde ilerle, yol üzerinde seni bir başka yere götürecek bir şeyin içinden geçeceksin. Oralarda bir yerde, dönmen gereken bir sonraki yönü gösteren siyah bir yıldız göreceksin. Sonra bir başka yer ve başka bir yıldız, vesaire. Sonunda, Logrus’u barındıran mağaraya çıkacaksın. Kendini olabildiğince iyi sakla ve gözlemlerini yap. Geri dönmek istediğinde süreci tersine takip et."

Hayalet küçüldü ve parmağıma uçtu.

"Beni daha sonra bul ve deneyimlerini anlat."

"Ben de bunu planlıyordum." dedi minik sesi. “Şimdiki olası paranoyana katkıda bulunmak istemem."

"Aferin," dedim.

Odayı aştım ve ejderhaya girdim.

Bir penceresi dağlara bakan küçük bir oturma odasına çıktım; diğer pencere bir çöle bakıyordu. Çevrede kimse yoktu ve uzun bir koridora adım attım. Evet, tıpkı hatırladığım gibi.

Koridor boyunca yürüdüm, bir dizi odayı geçtim, sonunda solumda kalan bir kapıya geldim. Kapıyı açtığım zaman bir paspas, süpürge, kova, fırça, bir yığın temizlik bezi, bir lavabo koleksiyonuyla karşılaştım. Evet, hatırladığım gibi. Sağımdaki raflara işaret ettim.

"Siyah yıldızı bul," dedim.

"Sen ciddi misin?" dedi küçük ses.

"Git ve gör."

İşaret parmağımdan bir ışık akımı çıktı, raflara yaklaşırken çarpıldı, öylesine ince bir çizgi oldu ki, artık görülmüyordu.

"İyi şanslar," diye fısıldadım, sonra sırtımı döndüm.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek kapıyı kapattım, zaten sonunda kendisinin gidip kesinlikle Logrus’u bulacağı düşüncesiyle kendimi teselli ettim. Bu cephede ne olacaksa olacaktı. Ve neler öğreneceğini merak ediyordum.

Döndüm ve küçük oturma odasına gittim. Bir süre yalnız kalmak için son fırsatım olabilirdi ve bundan yararlanmaya kararlıydım. Bir yastık yığınının üzerine oturdum ve Koz Kartlarımı çıkardım. Desteyi hızla karıştırdım ve Amber'deki o son, telaşlı günde Coral'ı çizdiğim kartı buldum. Kart soğuyuncaya kadar hatlarını inceledim.

İmge üç boyuta dönüştü ve sonra kayıp gitti ve parlak bir akşamüstünde, onu bir tezgahtar kalabalığının çevresinden dolaştırmak için elini tutarak Amber sokaklarında yürüyen kendimi gördüm. Sonra Kolvir'in yüzünde aşağı indik. Önümüzde parlak bir deniz ve gelip geçen martılar vardı. Sonra kafe, duvara çarpan masa...

Kartı elimle kapadım. Uyuyordu, rüya görüyordu. Bir başkasının rüyalarına bu şekilde girmek tuhaf. Kendimi orada bulmak daha da tuhaf. Elbette, zihnimin dokunuşu bilinçaltındaki anıları uyandırmış olabilirdi... Hayatın küçük bilmecelerinden biri. Kendisini nasıl hissettiğini sormak için zavallı kızcağızı uyandırmaya gerek yok. Luke'u arayıp, onun nasıl olduğunu sorabileceğimi düşündüm. Kartını aramaya başladım, sonra tereddüt ettim. Oldukça meşgul olmalıydı, hükümdar olarak ilk günleriydi bunlar. Ve Coral'ın dinlenmekte olduğunu zaten biliyordum. Luke'un kartıyla oynamayı bırakıp sonunda kenara ittiğimde, altındaki ortaya çıktı.

Gri, gümüş ve siyah... Yüzü, benimkinin daha yaşlı ve bir şekilde daha sert bir uyarlamasıydı. Corwin, babam, bana bakıyordu. Zihnim, bir sonuç alamadan, ağrıyan düğümler haline gelinceye kadar kaç kez o karta bakarak terlemiş ve ona ulaşmaya çalışmıştım? Diğerleri bunun, babamın ölmüş olabileceği ya da iletişimi engellemekte olduğu anlamına gelebileceğini söylemişti. Ve sonra tuhaf bir hisse kapıldım. Kendi hikayesini hatırladım, özellikle de Koz Kartı aracılığıyla Brand'e ulaşmaya çalıştığını, uzak bir gölgede tutsak edildiği için bunu önce yapamadığını söylediğini. Sonra, Saraylar kanalıyla uzanmak için gösterdiği çabaları ve büyük mesafenin yol açtığı zorluğu hatırladım. Ya, ölmüş veya beni engelliyor olmak yerine, benim çaba gösterdiğim yerlerden çok uzaktaysa?

Ama o zaman, Gölge'deki gecede yardımıma gelen, beni gölgeler arasındaki o tuhaf yere ve başıma gelen garip maceralara taşıyan kimdi? Ve Aynalar Koridoru'nda bana nasıl göründüğü hakkında tamamen kararsız olsam da, daha sonra Amber Şatosu'nda bulunduğunu işaret eden belirtiler bulmuştum. O mekanlardan herhangi birinde bulunmuşsa, demek o kadar uzakta değildi. Ve bu da yalnızca beni bloke ediyor olduğu anlamına

gelebilirdi ve ona ulaşmak için yeni bir teşebbüs aynı ölçüde sonuçsuz kalacaktı. Yine de, ya bütün o olayların başka açıklamaları varsa ve...

Kart dokunuşum altında soğuyor gibiydi. Hayal mi görüyordum, yoksa bakışlarımın gücü onu eyleme mi geçirmişti?

Zihnimde uzandım, odaklandım. Ben bunu yaparken daha da soğur gibi oldu.

"Baba?" dedim. “Corwin?"

Daha da soğuk ve ona dokunan parmak uçlarımda bir karıncalanma. Koz Kartı iletişiminin başlangıcı gibiydi. Saraylar’a, Amber’e olduğundan çok daha yâkın olabilirdi, artık daha ulaşılabilir bir yerde...

"Corwin," diye tekrarladım. “Benim, Merlin. Merhaba." imgesi kaydı, hareket eder göründü. Ve sonra kart tamamen karardı.

Ama soğuk kaldı ve sessiz iletişim gibi bir his vardı, tıpkı bir telefon konuşmasında uzun bir sessizlik gibi.

"Baba? Orada mısın?"

Karttaki siyahlık derinlik kazandı. Ve derinliğin içinde, bir şey kıpırdanıyor gibiydi.

"Merlin?" Sözcük hafifti, ama ismimi söyleyenin onun sesi olduğundan emindim. “Merlin?"

Derinliğin içindeki hareket gerçekti. Bir şey bana doğru fırladı.

Karttan yüzüme fırladı, kanatlarını vurarak gakladı, karga ya da kuzgun, kara, kara.

"Yasak!" diye haykırdı. “Yasak! Geri dön! Çekil!"

Kartlar elimden saçılırken başımın çevresinde çırpındı.

"Uzak dur!" diye cıyakladı, odada dolanarak. “Yasak yer!"

Kapıdan geçti ve onu takip ettim. Ama gözümden kaybolduğu sırada yok olmuş gibiydi.

"Kuş!" diye bağırdım. “Geri dön!"

Ama yanıt gelmedi, başka kanat vuruşu duyulmadı. Diğer odalara baktım ve hiçbirinde yaratıktan iz yoktu.

"Kuş...?"

"Merlin! Sorun ne?" Bu yukarıdan, yüksekten gelmişti.

Başımı kaldırdığımda, titrek bir ışık perdesinin arkasında, kristal bir merdivenden inen Suhuy’u gördüm. Arkası yıldızlarla doluydu.

"Yalnızca bir kuş arıyordum," diye yanıt verdim.

"Ah," dedi, düzlüğe uzanıp, sonradan silkelenerek kendini yok eden ve merdiveni de yanında götüren bir perdeden geçerek. “Özel bir kuş mu?"

"İri, siyah bir kuş," dedim. “Konuşan cinsten."

Başını salladı.

"Bir tane çağırabilirim," dedi.

"Bu özel bir kuştu," dedim.

"Kaybetmene üzüldüm."

Koridorda yürüdük, sola döndüm ve oturma odasına yöneldim.

"Her yerde Koz Kartları," dedi dayım, "Bir tanesini kullanmaya çalışıyordum ve karardı, içinden kuş çıktı ve 'Yasak!' diye bağırdı. O sırada kartları düşürdüm."

"Anlaşılan aradığın kişi eşek şakası yapmış," dedi, “ya da büyü altında."

Diz çöktük ve kartları toplamama yardım etti.

"İkincisi daha olası görünüyor," dedim. “Babamın kartıydı. Uzun süredir onu bulmaya çalışıyorum ve en yaklaştığım sefer bu. Aslında, kuş araya girmeden önce karartının içinden sesini duydum."

"Büyüyle de korunan, karanlık bir yere kapatılmış gibi geliyor kulağa."

"Elbette!" dedim, destemi düzeltip kutusuna koyarak.

Mutlak karanlıkta Gölge nesnesi kaydıramazsınız. Kanımızdan birinin tutsaklıktan kaçmasını önlemek için körlük kadar etkilidir. Bu, son deneyimime bir mantık unsuru katıyordu.

Corwin’i devre dışı bırakmak isteyen biri onu çok karanlık bir yerde tutmak zorundaydı.

"Babamla hiç tanıştın mı?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verdi Suhuy. “Savaşın sonunda Saraylar’a kısa bir ziyaret yaptığını anlıyorum. Ama onunla tanışma zevkine varamadım."

"Burada yaptıklarını duydun mu?"

"Sanırım, barış anlaşmasından önce, Random ve diğer Amberlilerle birlikte, Swayhill ve danışmanlarıyla bir toplantı yapmış. Bundan sonra, kendi yoluna gittiğini anlıyorum ve bunun onu nereye götürmüş olabileceğini hiç işitmedim."

"Ben de Amber’de bu kadarını duydum," dedim. “Acaba... Son savaşın sonuna doğru bir asili -Lord Borel’i- öldürmüştü. Borel’in akrabalarının peşine düşmüş olması mümkün mü?"

Sivri dişlerini iki kez tıkırdattı, sonra dudaklarını büzdü.

"Hendrake Evi..." diye mırıldanarak düşündü. “Sanmam. Büyükannen bir Hendrake’ydi..."

"Biliyorum," dedim. “Ama benim onlarla fazla ilişkim olmadı. Helgram ile bir anlaşmazlık..."

"Hendrake Yolları daha çok askeri türdendir," diye devam etti. “Savaşın ihtişamı. Askeri onur, bilirsin. Savaşta olan bir şey için barışta kin beslediklerini düşünemiyorum,"

Babamın hikayesini hatırlayarak sordum, “Ölümünü onursuz saysalar bile mi?"

"Bilmiyorum," dedi buna. “Özel sorular üzerine tavırlarını tahmin etmek güç."

"Şimdi Hendrake Evi’nin başı kim?"

"Düşes Belissa Minobee."

"Dük, kocası Larsus... Ona ne oldu?"

"Desendüşüşü’nde öldü. Sanırım Amber’den Prens Julian öldürdü onu."

"Ve Borel onların oğluydu."

"Evet."

"Of. İkisi birden. Bilmiyordum."

"Borel’in iki erkek kardeşi, bir üvey erkek kardeşi, bir üvey kız kardeşi, pek çok amcası, dayısı, halası, teyzesi, kuzenleri var. Evet, büyük bir Ev. Ve Hendrake kadınları da erkekleri kadar cesurdur."

"Evet, elbette. 'Bir Hendrake Kızı ile Evlenme Sakın,' gibi şarkılar var. Buradayken Corwin’in Hendrakelerle işi olup olmadığını öğrenmenin yolu var mı?"

"Biraz soruşturabiliriz, ama uzun zaman oldu. Anılar solar, izler soğur. Kolay değil."

Başını salladı.

"Mavi göğe ne kadar var?" diye sordum.

"Çok az," dedi.

"O zaman Mandoryolları’na koyulsam iyi olacak. Ağabeyime onunla kahvaltı edeceğime söz verdim."

"Seninle daha sonra görüşürüz," dedi. “Daha önce olmasa da cenazede."

"Evet," dedim. “Herhalde temizlenip üstümü değişsem iyi olacak."

Odama döndüm, bir lavabo dolusu su, sabun, diş fırçası ve traş bıçağı çağırdım; bir de gri pantolon, siyah çizmeler ve kemer, mor gömlek ve eldivenler, kömür karası pelerin, yeni bir kılıç ve kın. Kendimi toplum içine

çıkabilir bir hale soktuğumda, ormanlı bir açıklıktan konuk odasına geçtim. Oradan bir geçide çıktım. Aniden bir uçurumda sona eren sekiz yüz metrelik dağ yolundan sonra bir iplik çağırdım ve uçurumu onun üstünde geçtim. Sonra doğrudan Mandoryolları'na yöneldim, iki güneş altındaki mavi bir kumsalda yüz metre kadar ilerledim. Sağa döndüm, hatırladığım bir taş kemerden, kaynayan bir lav tarlasından, siyah bir obsidiyen duvardan geçtim. Bu beni, bir mezarlığın köşesinden dönüp küçük bir köprüyü geçtikten ve Kenar boyunca birkaç adım attıktan sonra hoş bir mağaraya, Mandoryolu'nun kabul salonuna götürdü.

Solumdaki duvarın bütünü tamamen ağır alevlerden oluşmuştu; sağımdaki, geri dönülmez bir yola açılıyordu. Aydınlatması dışında, çevrede dolanan ve birbirlerini yiyen parlak şeyleri barındıran bir deniz dibi hendeği manzarası sunuyordu.

Mandor ilerideki bir kütüphanenin önünde, insan şeklinde oturuyordu. Siyah ve beyazlara bürünmüştü, ayaklarını bir pufa dayamıştı, elinde benim verdiğim, Robert Hass'ın Övgüsünün bir kopyası vardı.

Başını kaldırıp gülümsedi.

"'Ölümün köpekleri benden korkuyor,'" dedi. “Güzel dize.

Bu devir nasılsın?"

"Sonunda dinlendim," dedim. “Ya sen?"

Kitabı, tam o sırada süzülerek yaklaşan küçük, bacakları olmayan bir sehpaya bıraktı ve ayağa kalktı. Açıkça, beni beklediği için kitabı okuyor olması gerçeği, övgüsüne gölge düşürmüyordu. O hep böyle olmuştu.

"Oldukça iyi, teşekkür ederim," diye yanıt verdi. “Gel, seni doyurayım."

Kolumu tuttu ve beni ateş duvarına yönlendirdi. Biz yaklaşırken duvar alçaldı ve adımlarımız bir an için karanlık bir yerde yankılandı. Ardından onu, güneş ışığının yukarıda kemer oluşturan dalların içinden sızdığı, iki yanda menekşelerin çiçek açtığı küçük bir geçit izledi. Geçit bizi taş döşemeli, uzak ucunda yeşil beyaz bir çardak olan bir verandaya çıkardı. Birkaç basamak çıkarak, üzerinde buğulu meyve suyu sürahileri ve sıcak ekmek sepetleri olan güzel hazırlanmış bir masaya ulaştık. Mandor işaret etti, oturdum. İşareti üzerine benim servisimin yanında bir kahve sürahisi belirdi.

"Demek Gölge Yeryüzü'ndeki sabah alışkanlıklarımı hatırlıyorsun," dedim. “Teşekkür ederim."

Başını sallarken hafifçe gülümsedi, karşıma oturdu. Ağaçlardan tanımadığım kuşların ötüşleri geliyordu. Hafif bir rüzgar yaprakları hışırdatıyordu*

"Bugünlerde neler yapıyorsun?" diye sordum ona, bir fincan kahve doldurur, bir ekmek parçasını kırarken.

"Daha çok manzarayı seyrediyorum," diye yanıt verdi.

"Siyasi manzarayı mı?"

"Her zamanki gibi. Amber'deki deneyimim, onu daha geniş bir resmin parçası olarak görmeye başlamama sebep olduysa da."

Başımı salladım.

"Ya Fiona ile birlikte yaptığınız araştırmalar?"

"Onlar da," diye yanıt verdi. “Bunlar sıra dışı zamanlarda biçimleniyorlar."

"Fark etmiştim."

"Desen-Logrus çatışması, kozmik çapına ek olarak daha dünyevi işlerde de kendini göstermeye başlıyor gibi."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama ben önyargılıyım. Kozmik kısma erken yakalandım ve elimde skor tahtası yoktu. Son zamanlarda bir sürü dolaştırıldım ve her açıdan kullanıldım ta ki tüm işlerim onların büyük resminin bir parçası gibi görünmeye başlayıncaya kadar. Bundan hiç hoşlanmıyorum ve geri çekilmelerini sağlamanın bir yolu olsaydı, onu kullanırdım."

"Hm," dedi. “Ya tüm yaşamın bir kullanılma hikayesi ise?"

"Kendimi hiç iyi hissetmezdim," dedim. “Sanırım tam olarak şimdi hissettiğim gibi hissederdim, yalnız daha fazla."

İşaret etti ve önümde harika bir omlet belirdi. Biraz sonra onu, kırmızı acı biber ve soğanla karışık görünen, kızarmış patateslerden bir tabak takip etti.

"Bunların hepsi kuramsal," dedim, yemeye başlarken, “değil mi?"

O ilk lokmasını alırken uzun bir sessizlik oldu, sonra, “Sanmıyorum," dedi. "Bence Güçler uzun zamandır deli gibi davranıyor," diye devam etti “ve nihayet oyunun sonuna yaklaşıyoruz."

"Bu konulara nasıl sırdaş olabiliyorsun?"

"Olayları dikkatle düşünmemle başladı," dedi. “Sonra varsayımı formüle etme ve sınama geldi."

"Teoloji ve insan siyasetinin kullanımı hakkında bir ders istemiyorum," dedim.

"Sen sordun."

"Doğru. Devam et."

"Swayhill'in, onca süre dayandıktan sonra, tam bu zaman da, bir sürü şey aynı anda sonuca bağlanırken ölmesi sana tuhaf gelmiyor mu?"

"Eninde sonunda gidecekti," dedim "ve herhalde son gerilimler fazla geldi."

"Zamanlama," dedi Mandor. "Stratejik yerleştirme. Zamanlama."

"Ne için?"

"Seni Kaos tahtına oturtmak için, elbette," diye yanıt verdi.

Bölüm 4

Bazen olası olmayan bir şey duyarsınız ve hepsi o kadardır. Başka bir zaman, olanaksız bir şey duyarsınız ve bir yankı yaratır. Onu ya da çok benzer başka bir şeyi, baştan beri zaten bildiğinizi hissedersiniz. Yalnız onu alıp incelemeye zahmet etmemişsinizdir. Mandor'un ifadesi üzerine boğulur gibi olmalıydım, sonra da "Saçma!" gibi bir şey homurdanmalı.

Ama bu iş hakkında -Mandor'un vardığı sonuç doğru da olsa, yanlış da-işin içinde onun tahmininden daha fazlası ve beni Saraylar'da güç çemberine sürükleyen genel bir plan varmış gibi tuhaf duygularım vardı.

Kahveden uzun, ağır bir yudum aldım. Sonra, "Gerçekten mi?" dedim.

O gözlerime bakarak yüzümü incelerken gülümsediğimi hissettim.

"Sen bilinçli olarak bu çabalarda rol oynuyor musun?"

Kahve fincanımı tekrar kaldırdım. "Hayır, elbette oynamıyorum. Bu fikri ilk kez duyuyorum," demek üzereydim. Sonra babamın, Flora Halamı kandırarak hafıza kaybının yok ettiği yaşamsal bilgileri nasıl aldığını hatırladım. Beni bu kadar etkileyen, bunu bunca akıllılıkla yapması değil, akrabalarına karşı güvensizliğinin bilincini aşarak, saf varoluş refleksi şeklinde ortaya çıkmasıydı. Corwin'in yaşadığı aile düşmanlıklarını yaşamadığımdan, o yoğunlukta tepkilerden yoksundum. Ve Mandor ve ben hep iyi geçinmiştik, o benden birkaç yüzyıl yaşlı ve bazı alanlarda çok farklı zevklere sahip olsa bile. Ama aniden, bu kadar önemli meseleleri bu şekilde tartışırken, Corwin'in kötü-ama-daha bilge olarak nitelediği o küçük ses, "Neden olmasın? Pratik yapmak işine yarayabilir, evlat," dedi ve fincanımı indirirken bir denemeye, birkaç dakikalığına bile olsa nasıl bir his verdiğini görmeye karar verdim.

"İkimizin aklında da aynı şey mi var, bilmiyorum," dedim. "Neden bana sonuca koşmakta olan, ortadaki oyunu -hatta belki de başlangıç hamlesini-anlatmıyorsun?"

"Hem Desen, hem de Logrus zeka sahibi," dedi. "İkimiz de bunun kanıtlarını gördük. Onlar Tekboynuz ve Yılan'ın alametleri mi, yoksa aksi mi, aslında fark etmez. Her durumda, engin güçleri olan iki insandan -yüksek zekadan bahsediyoruz.

Hangisinin önceden var olduğu ise, o faydasız teolojik sorulardan biri. Bizim, bizi etkileyen, mevcut dununla ilgilenmemiz gerek."

Başımı salladım.

"Doğru bir değerlendirme," diye kabul ettim.

"Temsil ettikleri güçler zıt, ama açıkçası çağlardır eşitti," diye devam etti “ve böylece bir tür denge korunuyordu. Daima birbirlerine karşı küçük zaferler aradılar, her biri diğeri aleyhine kendi hükümranlık alanına ilaveler yapmaya çalıştı. Sıfır sonuçlu bir oyun gibi görünüyor. Hem Oberon, hem de Swayhill uzun süredir onların temsilcileriydi. Dworkin ile Suhuy da güçlerle aralarındaki aracılardı."

"Ee?" dedim, bir yudum meyve suyu alırken.

"Sanırım Dworkin Desen’e fazla yaklaştı," diye devam etti, "ve böylece kullanılmaya müsait oldu. Ama yeterince bilgiliydi ve bunu fark ederek direndi. Bu delirmesiyle sonuçlandı, yakından bağlantılı oldukları için Desen’de karşılıklı zarara yol açtı. Ve sonuç olarak Desen, daha fazla zarar görme riskine girmek yerine onu rahat bıraktı. Ama zarar verilmişti bir kere ve Logrus biraz öne geçmişti. Prens Brand kişisel becerilerini artırmak için deneylerine başlarken bu sayede düzen aleminde hareket edebildi. Sanırım Brand kendini onun kontrolüne açtı ve bilmeden ajanı oldu."

"Bir sürü varsayım var ortada," dedim.

"Amacının bir delininki gibi görünmesini düşün," diye karşılık verdi. “Düzeni tamamen yok etmeye ve evreni karmaşaya dönüştürmeye çalışan bir şeyin amacı olarak düşünüldüğü zaman çok daha mantıklı geliyor."

"Devam et," dedim.

"Bir noktada Desen, 'hayalet', yani onu yürüyenlerin kısa ömürlü benzerlerini yaratma becerisini kazandı ya da belki baştan, beri sahipti. Büyüleyici bir kavram bu. Öğrenince çok ilgimi çekti. Önemli bir mekanizma sağlıyordu ve fiziksel olayları etkilemek için Desen’in ve muhtemelen Logrus’un fiziksel olaylar karşısında doğrudan hareket edebildikleri tezimi destekliyordu. Brand’e karşı Desen’in Şampiyonu olarak babanın hazırlanmasında etkileri oldu mu? Merak ediyorum."

"Anlamıyorum," dedim. “Hazırlanması mı dedin?"

"Aslında, Amber’in bir sonraki kralı olarak Desen’in seçiminin baban olduğunu hissediyorum, tahta oturtmak da kolaydı, çünkü kendi dileği de bu yönde gibi görünüyordu. Gölge Yeryüzü’ndeki bir klinikte aniden iyileşmesi beni meraklandırmıştı, özellikle de onu oraya götüren kazayı

çevreleyen koşullar. Çünkü farklı zaman akışları göz önüne alınsa bile, Brand'in aynı anda iki yerde bulunması gerekmiş gibi görünüyordu. Hem hapiste, hem bir tüfeğin namlusundan bakarken. Elbette, artık konuyu açıklığa kavuşturacak bir Brand yok."

"Daha fazla varsayım," dedim, omletimi bitirerek. "Ama ilgi çekici. Lütfen devam et."

"Ama babanın taht hakkında başka düşünceleri vardı. Yine de, Amber'in şampiyonu oydu. Amber savaşı kazanmıştı. Desen onarılmıştı. Denge sağlanmıştı. Kral olarak Random ikinci seçenekti -mevcut durumu koruyabilecek biri- ve bu seçim Tekboynuz tarafından yapıldı, Tahta Çıkma Kuralları hakkındaki düşüncelerini uygulayan Amberliler tarafından değil."

"Hiç bu açıdan bakmamıştım," dedim.

"Ve baban -sanırım fark etmeden- bir prim sağladı. Desen'in onarılmamış olmasından korkarak yeni bir tane çizdi. Ama Desen onarılmıştı. Böylece, artık bir değil iki düzen eseri vardı. Ayrı bir varlık olsa da, muhtemelen Desen'in gücüne katkısı olmasa da, düzene katkısı oldu ve böylece Logrus'un etkilerini azalttı. Bu yüzden baban önce dengeyi düzeltti, sonra yine bozdu. Zıt yönde."

"Fiona ile birlikte yeni Desen hakkında yaptığınız araştırmada vardığınız sonuç bu mu?"

Ağır ağır başını salladı ve bir yudum meyve suyu aldı.

"Sonuçta, dünyevi etki olarak daha fazla Gölge fırtınası olmaya başladı," dedi "ve bu da bizi şimdiki zamana getiriyor."

"Evet, şimdiki zaman," dedim, daha fazla kahve doldurarak. "İlgi çekici olmaya başladığını fark etmiştik."

"Kesinlikle. Coral adlı kız hakkındaki hikayen, Desen'den kendisini uygun yere göndermesini istemesi, dikkate değer bir nokta. Desen o anda ne yaptı? Onu bir Gölge Desen'e gönderdi ve ışıkları söndürdü. Sonra onu kurtarman için seni çağırdı ve bunu yaparken kopyasını onardın. Bir kez onarıldıktan sonra o artık bir Gölge Desen değildi, kendisinin bir başka kopyasıydı ve onu soğurabildi. Muhtemelen o gölgenin tamamını da soğurdu ve enerjisine epey katkıda bulundu. Logrus'a üstünlüğü daha da arttı. Bundan sonra Logrus'un dengeyi sağlamak için büyük bir kazanca ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden, Kaos'un Gözü'nü ele geçirmek için ümitsiz bir çabayla Desen'in hükümranlık alanına saldırmayı göze aldı. Ama bu, senin Hayaletçark dediğin garip şeyin araya girmesi yüzünden berabere

sonuçlandı. Böylece denge hâlâ Desen’in lehine bozulmuş durumda. Sağlıksız bir durum."

"Logrus için."

"Herkes için, bence. Her şey düzelinceye kadar güçler çatışma, gölgeler kargaşa halinde ve her iki alem düzensizlik içinde olacak."

"Dernek Logrus’un faydalanacağı bir şeyler yapılmalı."

"Bunu zaten biliyorsun."

"Sanırım öyle."

"Seninle doğrudan iletişim kurdu demek?"

Gölgeler arasındaki bir yerde, bir mabette, Yılan ile Tekboynuz, Logrus ile Desen arasında seçim yapmak zorunda bırakıldığım gecemi hatırladım. Bu şekilde zorlanmama kızarak, ikisini de seçmeyi reddetmiştim.

"Evet, öyle," diye yanıt verdim.

"Onun şampiyonu olmanı istedi, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedim.

"Ve...?"

"...Ve, işte buradayız," diye yanıt verdim.

"Tezimi destekleyecek herhangi bir şey söyledi mi?"

Gölge altındaki o zorlu yolculuğu, kötülükle karışık hayaletleri -Desen’in, Logrus’un ya da ikisinin birden- düşündüm.

"Sanırım öyle," diye tekrarladım.

Ama yolculuğun sonunda, fark etmeden de olsa Desen’e hizmet etmiştim.

"Saraylar’ın iyiliği için planlarını gerçekleştirmeye hazır mısın?"

"Herkesin içi rahat olsun diye bu konuda bir çözüm aramaya hazırım."

Gülümsedi.

"Bu bir koşul mu, yoksa onay mı?"

"Bir niyet ifadesi," dedim.

"Logrus seni seçmişse, sebepleri vardır."

"Eminim öyledir."

"Söylemeye bile gerek yok, senin tahta oturman Sawall Evi’ne büyük güç kazandıracak."

"Madem bahsettin, bu zaten aklıma gelmişti."

"Senin geçmişine sahip birinin kesin sadakatinin hangi tarafa -Amber’e mi, Saraylar’a mı- ait olduğunu belirlemek şart."

"Yeni bir savaş mı öngörüyorsun?"

"Hayır, elbette değil. Ama Logrus'u güçlendirmek için yapacağın herhangi bir şey Desen'i uyandıracak ve Amber'den tepki çekecektir. Savaş noktasına gelecek kadar değil, ama misilleme olabilir."

"Aklında ne var, biraz daha açık konuşamaz mısın?"

"Şu anda, kendi tepkilerini değerlendirebilmen için, yalnızca genel olaylardan bahsediyorum."

Başımı salladım.

"Madem genel olaylardan bahsediyoruz, söylediğim şeyi tekrarlayacağım: bir çözüm aramaya hazırım."

"Tamam," dedi. "Birbirimizi bu noktaya kadar anlıyoruz. Tahta çıkacak olursan, bizimle aynı şeyi istiyorsun."

"'Biz' mi?" diye sözünü kestim.

"Sawall Evi, elbette. Ama kimsenin sana ne yapacağını söylemesini istemiyorsun, değil mi?"

"Güzel ifade ettin," diye yanıt verdim.

"Ama elbette, daha güçlü hakları olan iki kişi olduğundan, kuramsal olarak konuşuyoruz."

"O zaman neden olasılıkları tartışıyoruz?"

"Ev tahta çıkmanı sağlayabilirse, bunu düşüneceğini kabul ediyor musun?"

"Ağabey," dedim, "tüm önemli meseleler konusunda Ev sensin. Tmer ile Tubble'ı öldürmeden önce bir söz istiyorsan, unut bunu, tahta oturmaya o kadar da hevesli değilim."

"Dileklerinin bu meselede önemi yok," dedi. "Jesbyler ile uzun zamandır anlaşamadığımızı ve Chanicutların hep sorun yarattığını düşünürsen, bu kadar ahlak düşkünü olman için sebep yok."

"Ahlak düşkünlüğünün konuyla ilgisi yok," dedim. "Ben tahtı istediğimi hiç söylemedim. Ve dürüst olmak gerekirse, Tmer ya da Tubble'ın muhtemelen daha iyi bir iş çıkaracağını düşünüyorum."

"Onlar Logrus'un adayı değil."

"Ve ben öyleysem, yardım almadan tahta çıkmalıyım."

"Kardeşim, onun ilkeler dünyasıyla bizim et, taş ve çelik dünyamız arasında derin bir uçurum var."

"Ya benim kendi gündemim varsa ve senin planını kapsamıyorsa?"

"Ne olmuş?"

"Kuramsal olarak konuşuyoruz, unuttun mu?"

"Merlin, inat ediyorsun. Bu konuda, Ev’e olduğu kadar, Saraylar’a ve Logrus’a karşı bir görevin var."

"Kendi görevlerimi kendim değerlendirebilirim Mandor ve hep öyle yaptım. Şimdiye dek."

"Her şeyi yoluna koymak için bir planın varsa ve iyi bir plansa, onu gerçekleştirmene yardım ederiz. Aklında ne var?"

"Bu noktada yardıma ihtiyacım yok," dedim, “ama bunu hatırlayacağım."

"Şu anda neye ihtiyacın var?"

"Bilgiye," dedim.

"Bana sor. Bende çok var."

"Tamam. Annemin anne tarafı, Hendrake Evi hakkında bana neler anlatabilirsin?"

Dudaklarını büzdü.

"Profesyonel askerlik işindeler," dedi. “Gölge savaşlarında hep savaşırlar, bilirsin. Buna bayılıyorlar. General Larsus’un ölümünden beri başları Belissa Minobee. Hm." Durdu. Sonra, "Amber’e tuhaf bağlılıkları yüzünden mi soruyorsun?"

"Amber mi?" dedim. “Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün Hendrake Yolları’na sosyal bir ziyaret yapmıştım," dedi, “küçük, mabedimsi bir odaya girdim. Bir duvardaki nişte, savaş kıyafetleri içinde General Benedict’in portresi asılıydı. Altında, üzerinde pek çok silah olan sunak gibi bir raf vardı ve üzerinde mumlar yanıyordu. Annenin resmi de vardı."

"Gerçekten mi?" dedim. “Acaba Benedict biliyor mu? Bir kez Dara babama Benedict’den geldiğini söylemişti. Daha sonra, babam bunun yalan olduğunu öğrendi... Sence o tür insanlar babama kin besler mi?"

"Ne için?"

"Corwin Desendüşüşü Savaşı’nda Borel Hendrake’i öldürdü."

"Bu tür şeyleri filozofça karşılamaya eğilimlidirler."

"Olayı tasvir etmesinden anladığım kadarıyla, pek de adil koşullar altında olmamış ama ortada bir tanık olduğunu sanmıyorum."

"O zaman uyuyan ejderhayı uyandırma."

"Uyandırmaya niyetim yok. Ama merak ettiğim, ayrıntıları öğrenmişlerse onun adına bazı şeref borçlarını tahsil etmeye karar vermiş olabilirler. Sence babamın yok oluşunun ardında onlar olabilir mi?"

"Kurallarında bunun nasıl bir yeri olabilir, bilmiyorum," diye yanıt verdi. “Sanırım onlara sorabilirsin."
"Yani gidip, 'Hey, babama olanlardan siz mi sorumlusunuz?' mu diyeceğim."
"Bir insanın davranışlarını öğrenmenin daha incelikli yolları vardır," diye karşılık verdi. “Hatırladığım kadarıyla, gençliğinde bu konuda birkaç ders almıştın."
"Ama bu insanları tanımıyorum bile. Yani, şimdi düşününce, kız kardeşlerden biriyle bir partide tanışmış olabilirim -ve birkaç kez Larsus ile karısını uzaktan gördüğümü hatırlıyorum- ama o kadar."
"Hendrake’in cenazede bir temsilcisi olacak," dedi. “Seni tanıştırırsam, belki gayri resmi bir görüşme için cazibeni biraz kullanabilirsin."
"Biliyor musun, tek yolu bu olabilir," dedim. “Herhalde tek yolu. Evet, bunu yap, lütfen."
"Pekala."
Bir hareketle masayı temizledi ve yeni bir tane hazırladı.
Bu sefer muhtelif malzeme ve soslarla, kağıt inceliğinde krepler önümüzde belirdi; ve değişik baharatlı, taze ekmekler. Havanın yumuşaklığının, kuşların, esintilerin tadını çıkararak bir süre sessizlik içinde yedik.
"Keşke Amber’i biraz görebilseydim," dedi bir süre sonra "daha az kısıtlı koşullar altında."
"Eminim bu ayarlanabilir," diye yanıt verdim. “Sana çevreyi gezdirmek hoşuma gider. Ölüm Sokağı'nda harika bir restoran biliyorum."
"Kanlı Eddie’nin yeri değildir, değil mi?"
"Olabilir, ama isim düzenli olarak değişiyor."
"Duymuştum ve uzun zamandır merak ediyordum."
"Bir gün gideriz."
"Mükemmel."
Ellerini çırptı ve meyve kaseleri belirdi. Kahvemi tazeledim, bir Kadota incirini çırpılmış kremanın içinde döndürdüm.
"Daha sonra annemle yemek yiyeceğim," dedim.
"Evet. Kulak misafiri olmuştum."
"Son zamanlarda onu gördün mü? Nasıldı?"
"Onun da belirttiği gibi, inzivada," diye yanıt verdi.
"Sence bir şeylerin peşinde olabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi. “Olmadığı bir zaman hatırlayamıyorum."

"Ne olduğu konusunda fikrin var mı?"

"O zaten sana söyleyecekken neden tahmin etmeye çalışayım ki?"

"Gerçekten de söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Oğlu olduğun için başkalarına göre avantajın var."

"Aynı sebepten, aynı zamanda bir dezavantaj."

"Yine de, başkalarından çok sana söylemesi olası."

"Belki Jurt dışında."

"Neden bunu söyledin?"

"Onu hep daha fazla sevdi."

"Komik, onun da aynı şeyi senin için söylediğini duydum."

"Onu sık sık mı görüyorsun?"

"Sık sık mı? Hayır."

"Son sefer ne zamandı?"

"Yaklaşık iki devir önce."

"Şimdi nerede?"

"Burada, Saraylar’da."

"Sawall’da mı?" Öğle yemeğinde bize katıldığını hayal ettim. Dara’dan öyle bir şeyi beklerdim.

"Sanırım yan yollarından birinde. Gelip gidişleri -ve kalışları konusunda ağzı sıkıydı."

Sawall’da sekiz kadar yan yol olduğunu biliyordum, pekala doğruca Gölge’ye kadar gidiyor olabilecek yan yollarda onu kovalamak zor olacaktı. O anda bunu arzu etmediğimden de-

"Onu eve getiren ne?" diye sordum.

"Seni getiren aynı şey, cenaze," dedi “ve onunla gelen her şey."

Onunla gelen her şey, gerçekten! Beni tahta koyacak orijinal bir plan varsa -gönüllü veya gönülsüz, başarılı ya da başarısız- Jurt'un bir ya da iki adım arkamda olduğunu asla unutamazdım.

"Onu öldürmek zorunda kalabilirim," dedim. “Bunu istemiyorum. Ama bana fazla seçenek bırakmıyor. Eninde sonunda bizi ikimizden birinin sağ kalacağı bir duruma sokacak."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmen için. Böylece başka bir hobi bulması için üzerinde ne etkin varsa, kullanabilirsin."

Başını iki yana salladı.

"Jurt uzun zaman önce etki alanımın dışına çıktı," dedi.

"Dara’dan başkasını dinlemez ama Suhuy’dan hâlâ korktuğundan şüpheleniyorum. Bu konuyla ilgili olarak hemen Dara’yla konuşabilirsin."

"Bu ikimizin de onunla veya birbirimizle konuşamayacağımız bir konu."

"Neden olmasın?"

"Öyle işte. Dara hep yanlış anlar."

"Oğullarının birbirini öldürmesini istemeyeceğinden eminim."

"Elbette istemez, ama bunu ona nasıl açacağımı bilemiyorum."

"Bir yol bulmaya çalışmanı öneririm. Bu arada, yollarınız kesişecek olursa, Jurt ile yalnız kalmamaya özen gösterirdim.

Ve ben olsaydım, tanıklar huzurunda, ilk darbenin bana ait olmadığından emin olurdum."

"Anladım, Mandor," dedim.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Sonra, “Önerim hakkında düşüneceksin," dedi.

"Anladığım şekliyle," diye yanıt verdim.

Kaşlarını çattı.

"Soruların varsa..."

"Hayır. Düşüneceğim."

Kalktı. Ben de doğruldum. Bir hareketle masayı temizledi.

Sonra sırtını döndü ve onu takip ederek çardaktan çıktım ve avludan yola ilerledim.

Biraz yürüdükten sonra kabul salonu haline gelmiş dış çalışma odasına geldik. Çıkışa yönelirken omzumu sıktı.

"O zaman cenazede görüşürüz," dedi.

"Evet," dedim. “Kahvaltı için teşekkürler."

"Bu arada, o hanımefendiden, Coral’dan ne kadar hoşlanıyorsun" diye sordu.

"Ah çok," dedim. “O oldukça hoş. Neden?"

Omuzlarını silkti.

"Sadece merak. Talihsizliği sırasında yanındaydım. Onun için endişelendim ve senin için ne kadar değerli olduğunu merak ettim."

"Beni rahatsız edecek kadar çok," dedim.

"Anlıyorum. Eh, konuşursanız iyi dileklerimi ilet."

"Teşekkürler, iletirim."

"Daha sonra yine konuşuruz."

"Evet."

Acele etmeden yolda yürüdüm. Sawall Yolları'ndaki randevuma hâlâ epey zaman vardı.

Darağacı şeklindeki bir ağaca geldiğimde durdum. Bir an düşündüm, sonra sola döndüm ve kara kayaların arasındaki patikayı takip ettim. Tepesine yaklaşınca yosunlu bir kayaya doğru yürüdüm ve bir kumluktan hafif bir yağmura çıktım.

Yaşlı bir ağacın altındaki peri halkasına gelinceye kadar önümdeki arazide koştum. Ortasına bastım, ismimle kafiyeli iki dize söyledim ve yere battım. Durduğum ve bir anlık karanlık yok olduğu zaman, kendimi mezar taşları ve anıtlarla dolu bir manzaraya tepeden bakan ıslak bir taş duvarın yanında buldum. Gökyüzü kapalıydı ve serin bir rüzgar ortalıkta dolanıyordu. Günün sonlarından biri gibi geliyordu, ama yaklaşan sabah mıydı, alaca karanlık mı, ayırt edemiyordum. Mekan tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu. Sarmaşık kaplamış çatlak anıtmezarlar, yıkılmış taş çitler, yüksek, karanlık ağaçların arasında dolanan yollar. Tanıdık yollarda ilerledim.

Çocukken burası bir süreliğine en sevdiğim oyun yerim olmuştu. Rhanda adlı, küçük bir gölgeli kızla düzinelerce devir boyunca, neredeyse her gün burada buluşurduk. Kemik yığınlarını tekmeleyerek, ıslak çalılara sürtünerek sonunda evcilik oynadığımız ıslak anıtmezara geldim. Sarkmış kapısını ittim ve içeri girdim.

Hiçbir şey değişmemişti ve kendimi kıkırdarken buldum.

Çatlak fincanlar ve tabaklar, kararmış çatal bıçaklar, ağır bir toz tabakasıyla kaplanmış ve sızan sularla lekelenmiş olarak hâlâ bir köşede yığılı duruyordu. Masa olarak kullandığımız katafalkın üzerindeki tozları süpürdüm ve üzerine oturdum.

Bir gün Rhanda gelmeyi kesmişti, bir süre sonra da ben. Sık sık, nasıl bir kadın olduğunu merak etmiştim. Saklanma yerimize, gevşek bir yer taşının altına bir not bıraktığımı hatırlıyordum. Onu bulup bulmadığını merak ettim.

Taşı kaldırdım. Pis zarf hâlâ orada duruyordu ve açılmıştı.

Onu aldım, içindekini silkeleyip çıkardım. Katlanmış kağıdım dışarı kaydı.

Kağıdı açtım ve çocuksu karalamalarımı okudum: *Ne oldu Rhanda? Bekledim, ama gelmedin.* Altına, çok daha düzgün bir yazıyla şu eklenmişti:

Artık gelemiyorum çünkü ailem senin bir iblis ya da vampir olduğunu söylüyor. Üzgünüm, çünkü tanıdığım en iyi iblis ya da vampirsin. Bu olasılık hiç aklıma gelmemişti. İnsanın nasıl yanlış anlaşılabileceği şaşırtıcı.

Bir süre orada oturdum ve büyümemi hatırladım. Burada Rhanda'ya kemik dansı oyununu öğretmiştim. Parmaklarımı şıklattım ve karşıdaki eski, büyülenmiş yığın titreşen yapraklar gibi bir ses çıkardı. Çocukluk büyüm, hâlâ duruyordu; kemikler öne yuvarlandı, iki manken gibi görünecek şekilde kendilerini düzenlediler, küçük, beceriksiz danslarına başladılar. Şekillerini zar zor koruyarak birbirlerinin çevresinde dolandılar.

Parçalar tabaka tabaka dökülüyor, peşlerinden örümcek ağları sürükleniyordu; gevşek kemikler -yedekler- çevrelerinde sıçramaya başladı. Birbirlerine dokunduklarında minik tıkırtılar çıkarıyorlardı. Onları daha hızlı hareket ettirdim.

Bir gölge kapıdan geçti ve bir kıkırdama duydum.

"Kahrolayım! Tek ihtiyacın olan tenekeden bir çatı. Demek Kaos'ta böyle zaman geçiriyorsunuz."

"Luke!" diye bağırdım, o içeri girerken. Dikkatimi onlardan çevirince mankenler küçük, gri, sopamsı yığınlar halinde yıkıldılar. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mezar arsaları sattığımı söyleyebilirdim," diye bana baktı. "İlgilenir misin?"

Üzerinde kırmızı bir gömlek ve kahverengi spor pantolonunu içine tıktığı kahverengi süet çizmeler vardı. Omuzlarında sarımsı kahverengi bir pelerin asılıydı. Sırıtıyordu.

"Neden hükmetme işinin başında değilsin?"

Gülümsemesi yok oldu, yerine bir anlık şaşkınlık geldi, ama sonra hemen kendini toparladı.

"Ah, bir molaya ihtiyacım olduğunu hissettim. Ya sen? Yakında bir cenaze var, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Daha sonra," dedim. "Ben de mola aldım. Hem, buraya nasıl geldin?"

"Burnumu takip ettim," dedi. "Zeki biriyle sohbet etmeye ihtiyacım vardı."

"Ciddi ol. Kimse buraya geldiğimi bilmiyordu. Son dakikaya kadar ben de bilmiyordum. Ben-"

Ceplerimi karıştırdım.

"O mavi taşlardan bir tanesini üzerime saklamadın, değil mi?"

"Hayır, o kadar basit bir şey değil," diye yanıt verdi. “Sana bir mesaj gibi bir şeyim var."

Ayağa kalktım, ona yaklaştım ve yüzünü inceledim.

"Sen iyi misin, Luke?"

"Elbette. Yani olabileceğim kadar iyi."

"Saraylar’a bu kadar yakınken yolunu bulmak kolay bir numara değil. Özellikle de burada hiç bulunmamışsan. Nasıl becerdin?"

"Eh, Saraylar ve benim uzun bir tarihçemiz var, eski dostum. Onun kanımda olduğunu söyleyebilirsin."

Kapının önünden çekildi ve dışarıya çıktım. Neredeyse otomatik olarak yürümeye başladık.

"Ne dediğini anlamıyorum," dedim.

"Eh, babam, entrika zamanlarında burada biraz zaman geçirdi," dedi. “Annemle burada tanıştı."

"Bunu bilmiyordum."

"Hiç konu olmadı. Ailelerimizden hiç bahsetmezdik, unuttun mu?"

"Evet," dedim “ve sorduğum hiç kimse Jasra’nın nereden geldiğini bilmiyor gibiydi. Yine de, Saraylar... Evinden çok uzakta."

"Aslında, yakındaki bir gölgeden işe alındı," diye açıkladı, “bunun gibi bir yerden."

"İşe mi alındı?"

"Evet, birkaç yıl boyunca Helgram Yolları’nda hizmetkar olarak çalıştı. Sanırım başladığında oldukça gençti."

"Helgram mı? Orası annemin Ev’i!"

"Doğru. Leydi Dara’nın kadın eşlikçisiydi. Sanatları orada öğrendi."

"Jasra büyücülük derslerini annemden mi aldı? Ve Brand’le Helgram’da mı tanıştı? Demek Helgram’ın Brand’in komplolarıyla Kara Yol’la, savaşla bir ilgisi olabilir."

"Ve Leydi Dara’nın babanı aramaya çıkmasıyla. Sanırım öyle."

"Çünkü Logrus’a ek olarak Desen’i de yürümek istiyordu, öyle mi?"

"Belki," dedi. “O sırada ben yoktum."

Taşlı bir patikada yürüdük, büyük, siyah bir çalılığın yanından döndük, bir taş ormanının içinden ve siyah, yüksek dalları ve gökyüzünü tek renkli

olarak yansıtarak yavaş yavaş akan bir çayı aşan köprüyü geçtik. Birkaç yaprak başıboş bir esintiyle hışırdadı.

"Nasıl oldu da bundan daha önce bahsetmedin?" diye sordum.

"İstedim, ama o kadar acil görünmüyordu," dedi, “ama daha acil başka bir sürü şey vardı."

"Doğru," dedim. “Ne zaman yollarımız çakışsa tempo hızlanıyor gibiydi. Ama şimdi artık acil olduğunu ve bunu bilmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ah, tam olarak değil." Durdu. Uzandı ve bir mezar taşına yaslandı. Eli onu kavradı, parmak boğumlarının çevresi ve elinin sırtı beyazladı. Parmak uçlarındaki taş toza dönüştü, kar gibi toprağa yağdı. “Tam olarak değil," diye tekrarladı. “Bu kısmı benim fikrimdi, çünkü bilmeni istedim. Belki bir işine yarar, belki yaramaz. Bilgi böyledir işte. Asla bilemezsin." Mezar taşının tepesi bir sürtünme ve çatlama sesiyle aniden kurtuldu. Luke bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Eli sıkmaya devam etti. Şimdi elinde duran iri parçadan daha küçük parçalar düşüyordu.

"Demek onca yolu bunu bana söylemek için geldin?"

"Hayır," diye yanıt verdi, birlikte dönüp geldiğimiz yoldan yürümeye başlarken. “Sana başka bir şey söylemek üzere gönderildim ve ertelemek epey zor oluyor. Ama ilk önce bundan bahsedersem, o beni bırakmaz, mesajı halledene kadar beni beslemeye devam eder diye düşündüm."

Büyük bir çatırtı geldi ve elindeki taş ufalandı, düşüp yerdekilere karıştı.

"Elini göreyim."

Ellerini silkeledi ve uzattı. İşaret parmağının yanında minik bir alev titreşti. Başparmağını üzerinde dolaştırdı ve alev söndü. Hızımı artırdım, bana ayak uydurdu.

"Luke, ne olduğunu biliyor musun?"

"İçimde bir şey biliyor gibi, ama ben bilmiyorum, dostum. Yalnızca doğru olmadığımı hissediyorum. Muhtemelen nasıl hissettiğimi sana bir an önce söylesem iyi olacak."

"Hayır. Bekle," dedim, daha da hızlanarak.

Karanlık bir şey, şeklini ayırt edebilmem için fazla hızlı, başımızın üzerinden geçti ve ağaçların arasında kayboldu. Ani bir rüzgarla mücadele ettik.

"Neler olup bittiğini biliyor musun, Merle?" diye sordu.

"Sanırım," dedim “ve ne kadar garip gelirse gelsin tam olarak söylediğimi yapmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Elbette. Bir Kaos Lordu’na güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin, hı?"

Çalılıkların yanından geçtik. Benim anıtmezarım tam tepedeydi.

"Biliyor musun, gerçekten sana söylemem gereken bir şey olduğunu hissediyorum," dedi.

"Bekle. Lütfen."

"Ama çok önemli."

Önünde koşmaya başladım. Ayak uydurmak için o da koşmaya başladı.

"Su anda burada, Saraylar’da bulunmanla ilgili."

Ellerimi uzattım, taş binanın duvarına geldiğimde durmak için onları kullandım. Kendimi eşikten içeri attım. Üç iri basamak sonra köşede diz çöktüm, eski bir fincanı kaptım ve pelerinimin köşesini kullanarak sildim.

"Merle, ne haltlar çeviriyorsun?" diye sordu Luke, arkamdan içeri girerek.

"Bir dakika, sana göstereceğim," dedim, hançerimi çekerek.

Fincanı daha önce oturduğum taşın üzerine koydum, elimi üzerine tuttum ve hançeri kullanarak bileğimi kestim.

Kesikten kan yerine alev fışkırdı.

"Hayır! Lanet olsun!" diye haykırdım.

Ve çubukluya uzandım, uygun hattı buldum ve serinletici bir büyü kanalını alıp yaramın üzerine koydum. Alevler hemen söndü ve artık benden akan şey kandı. Gene de fincana düşerken duman tütmeye başladı. Küfrederek büyüyü, akışkanlığını orada da kontrol etmek için kullandım.

"Evet, gerçekten tuhaf, Merle. Bunu kabul ederim," dedi Luke.

Hançeri bir kenara bıraktım ve sağ elimi kullanarak yaranın üzerinde kolumu sıktım. Kan daha hızlı aktı. Çubuklu zonkladı. Luke’a bir göz attım. Yüzü gergindi. Yumruğumu sıkıp açtım. Fincanın yarıdan fazlası dolmuştu.

"Bana güvendiğini söylemiştin," dedim.

"Korkarım öyle," diye yanıt verdi.

Dörtte üç...

"Bunu içmelisin, Luke," dedim. “Gerçekten."

"Bir şekilde buna varacağından kuşkulanmıştım," dedi “ve aslında o kadar da kötü bir fikir değil gibi. Şu anda epey yardıma ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Uzandı, fincanı aldı ve dudaklarına kaldırdı. Avcumu yaranın üzerine bastırdım. Dışarıda rüzgarlar düzenli esiyordu.

"Bitirdiğin zaman yerine koy," dedim. “Daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Yutkunma seslerini duyabiliyordum.

"Bir yudum Jameson’dan daha iyi," dedi sonra. “Neden, bilmiyorum." Fincanı taşın üzerine bıraktı. “Ama biraz tuzlu," diye ekledi.

Elimi kesiğin üzerinden çektim, bileğimi üzerine tuttum ve yumruğumu sıkıp açmaya başladım.

"Hey, dostum. Çok kan kaybediyorsun."

Şimdi kendimi iyi hissediyorum. Sadece biraz başını dönüyor, o kadar. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Evet, var," dedim. “İnan bana. Bir kez bundan daha fazla kan bağışladım ve ertesi gün bir müsabakada koştum. Sorun değil."

Rüzgar yükselip fırtınaya dönüştü, geçerken inlemeye başladı.

"Neler olup bittiğini söylemende sakınca var mı?" diye sordu.

"Luke, sen bir Desen hayaletisin," dedim ona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Desen, üzerinde yürüyen herkesi kopyalayabilir. Tüm işaretlere sahipsin. Onları biliyorum."

"Hey, ben kendimi gerçek hissediyorum. Amber’deki Desen’i bile yürümedim. Tir-na Nog’th’takini yürüdüm."

"Görünüşe göre, gerçek kopyalar olduğundan o iki imgeyi de kontrol ediyor. Kashfa’daki taç giyme törenini hatırlıyor musun?"

"Taç giyme töreni mi? Lanet olsun, hayır! Yani tahta mı çıktım?"

"Evet. Birinci Rinaldo."

"Lanet olası! İddiaya girerim annem mutlu olmuştur."

"Eminim."

"O zaman benden iki tane olması biraz tuhaf. Sen olguyu biliyor gibisin. Desen bu işi nasıl beceriyor?"

"Sizler fazla dayanmıyorsunuz. Desen’e ne kadar yakınsanız, o kadar güçlü oluyorsunuz. Seni buraya kadar korumak için epey enerji gerekmiş olmalı. Al, bunu iç."

"Tamam."

Yarım fincan dolusu kanı içti ve fincanı geri verdi.

"Peki bunun kıymetli beden sıvılarıyla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Amber kanı Desen hayaletlerinin uzun yaşamasını sağlıyor gibi."

"Bir tür vampir olduğumu mu söylemek istiyorsun?"
"Herhalde, teknik açıdan öyle de diyebilirsin."
"Bundan hoşlandığımdan emin değilim. Özellikle de böylesine özelleşmiş birinden."
"Bazı dezavantajları var gibi. Ama her şey sırayla. Köşe aramaya başlamadan sana istikrar kazandıralım."
"Tamam. Seyircini tutsak ettin."
Dışarıdan, yuvarlanan bir taştan gelirmiş gibi bir tıkırtı duyuldu. Ardından bir tangırtı.
Luke başını çevirdi.
"Bunun yalnızca rüzgar olduğunu sanmıyorum," dedi.
"Son yudumu al," dedim, fincandan uzaklaşıp mendilimi ararken. “Dayanmanı sağlamalı."
Ben bileğimi sararken yuvarladı. Önüme bıraktı.
"Buradan çıkalım," dedim. “Belirtiler kötüleşiyor."
"Bana uyar," diye yanıt verdi, kapı girişinde bir figür belirirken. Arkası aydınlıktı, hatları gölgelerin arasında kaybolmuştu.
"Hiçbir yere gitmiyorsun, Desen hayaleti," dedi neredeyse tanıdık bir ses.
Çubukludan 150 watt kadar aydınlık istedim.
Borel’di, hiç de dostça olmayan bir tavırla dişlerini gösteriyordu.
"Çok büyük bir mum olmak üzeresin, Desenli," dedi Luke’a.
"Yanılıyorsun, Borel," dedim, çubukluyu kaldırarak.
Aniden aramızda Logrus imgesi belirdi.
"Borel? Kılıç ustası mı?" diye sordu Luke.
"Aynısı," diye yanıt verdim.
"Ah, lanet olsun!" dedi Luke.

Bölüm 5

Ben çubuklunun iki ölümcül enerjisiyle uzanırken, Logrus imgesi onları kesti ve saptırdı.

"Onu kolayca öldüresin diye kurtarmadım," dedim ve o sırada Desen imgesine benzeyen, ama aynı olmayan bir şey parıldayarak yakında belirdi.

Logrus imgesi soluma kaydı. Yeni gelen şey -her neyse- ona ayak uydurdu, ikisi sessizce duvardan geçtiler. Ve, o anda patlayan bir gök gürültüsü yapıyı sarstı. Neredeyse ânında, kılıcına uzanmış olan Borel bile hareketinin yarısında durdu, sonra kapıyı tutmak için elini oynattı. O bunu yaparken arkasında bir başka şekil belirdi ve tanıdık bir ses ona hitap etti:

"Bana izin verir misiniz? Yolumu kapatıyorsunuz."

"Corwin!" diye haykırdım. “Baba!"

Borel başını çevirdi.

"Amber Prensi Corwin mi?" dedi.

"Kesinlikle," dedi babam, “ama korkarım hiç tanışmadık."

"Ben Borel’im, Hendrake Dükü, Hendrake Yolları’nın Silah Ustası."

"Çok unvan kullanıyorsunuz, bayım, ve sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Corwin. “Şimdi, eğer izin verirseniz, oğlumu görmek için geçmek istiyorum."

Dönerken, Borel’in eli kılıcının kabzasına gitti. O sırada ben ve Luke öne atılmıştık bile. Ama Borel’in arkasında bir hareket oldu -alçak bir tekmeye benziyordu- ve nefes vererek iki büklüm olmasına sebep oldu. Sonra bir yumruk ensesine indi ve adam düştü.

"Hadi gelin," diye seslendi Corwin, işaret ederek. “Bence artık buradan çıkmalıyız."

Luke ve ben çıktık, Hendrake Yolları’nın yerdeki Silah Ustası’nın üzerinden aştık. Soldaki zemin, yeni olmuş bir çalı yangını nedeniyle kararmış gibiydi ve hafif bir yağmur yağıyordu. Şimdi bize doğru yaklaşan başka insan şekilleri vardı.

"Beni buraya getiren güç geri götürebilir mi, bilmiyorum," dedi Corwin, çevresine bakınarak. “Başka işleri olabilir." Biraz zaman geçti, sonra, “Sanırım öyle," dedi. “Tamam, sana kalmış. Nasıl kaçıyoruz?"

"Bu taraftan," dedim ona, dönüp koşmaya başlayarak.

Beni buraya getiren patikalarda ikisi beni takip ettiler. Arkama baktığımda altı karanlık şeklin bizi kovaladığını gördüm.

Yamaç yukarı yöneldim, işaret taşlarını ve anıtları geçtik ve sonunda eski taş duvarın yanındaki yere geldik. Artık arkamızdan bağırışlar geliyordu. Onları duymazdan gelerek yol arkadaşlarımı kendime çektim ve durumu tasvir eden, arzumu kabaca ifade eden doğaçlama iki dize söyledim. Büyü yine de işe yaradı, çoktan yere batmakta olduğumuzdan, fırlatılan bir taş beni sıyırıp geçti.

Peri halkasında mantar gibi bittik ve yol arkadaşlarıma arazide yol göstererek kumluğa koştum. Oraya girdiğimizde bir başka bağırış duydum. Kayadan çıktık ve taşlı patikadan damgacına doğru indik. Sola dönerek koşmaya başladım.

"Dur!" diye seslendi Corwin. “Burada bir yerde olduğunu hissediyorum. İşte!"

Yolu terk edip sağa saptı ve küçük bir tepenin eteklerine doğru koşmaya başladı. Luke ve ben takip ettik. Arkamızdan, bizi kovalayanların kayadan çıkış sesleri geldi.

İleride, iki ağaç arasında pırıldayan bir şey gördüm. Ona yönelmiş gibiydik. Yaklaştıkça, dış hatları berraklaştı ve anıtmezarda gördüğüm Desensi imgeye benzediğini fark ettim.

Babam yaklaşırken yavaşlamadı, doğrudan o şeye atıldı.

Ve yok oldu. Arkamızdan bir başka haykırış yükseldi. Luke pırıldayan perdeye atılan ikinci kişi oldu ve ben hemen peşindeydim.

Düz, parlak, incimsi bir tünelde koşuyorduk ve arkama baktığım zaman perdenin arkamdan kapandığını gördüm.

"Takip edemezler," diye bağırdı Corwin. “O uç kapandı."

"O zaman neden koşuyoruz?" diye sordum.

"Hâlâ güvende değiliz," diye yanıt verdi. “Logrus’un hükümranlık alanında kestirmeden gidiyoruz. Orada fark edilirsek başımız derde girebilir."

O tuhaf tünelde koştuk ve “Gölge içinde mi koşuyoruz?" diye sordum.

"Evet."

"O zaman ne kadar uzağa gidersek o kadar iyi."

Her şey sarsıldı ve yere devrilmemek için elimi uzatmak zorunda kaldım.

"Eyvah," dedi Luke.

"Evet," diye onayladım, tünel parçalanmaya başlarken. Duvarlardan ve zeminden iri parçalar koptu. Bu yırtıkların arkasında yalnızca bulanıklık vardı. Açıklıkların üzerinden sıçrayarak ilerlemeye devam ettik. Sonra bir şey yine, sessizce vurdu ve tüneli tamamen parçaladı. Çevremizde, arkamızda, önümüzde.

Düştük.

Eh! Tam olarak düşmedik. Daha çok alaca karanlık bir sisin içinde süzüldük. Ayağımızın altında ya da başka herhangi bir yönde hiçbir şey yok gibiydi. Ağırlıksız ortamda düşüş hissi veriyordu, ama hareketi ölçmemize yarayacak başka hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun!" dediğini duydum Corwin'in.

Bir süre süzüldük, düştük, sürüklendik -her neyse- ve…

"Çok yaklaşmıştık," diye mırıldandığını duydum.

"O tarafta bir şey var," dedi Luke aniden, sağına işaret ederek.

İri bir şekil kurşun grisi dikildi. Zihnimi çubukluya yönelttim ve o yönde yokladım. O nesne her neyse, cansızdı ve ona dokunan çubukluya bizi o tarafa götürmesini emrettim.

Hareket ettiğimi hissetmedim, ama nesne irileşti, tanıdık hatlar kazandı, kırmızımsı bir renge büründü. Dikiz aynaları göründüğü zaman emin oldum.

"Senin Polly Jasckson'a benziyor," dedi Luke. "Üzerinde kar bile var."

Evet, orada, benim kırmızı beyaz, '57 Chevy'ye yaklaşıyorduk.

"Bu bir taklit. Daha önce zihnimden alınmıştı," dedim ona.

"Herhalde onu sık sık incelediğimden çok canlı. Aynı zamanda, şu anda çok uygun görünüyor."

Kapı kulpuna uzandım. Sürücü tarafından yaklaşıyorduk.

Kulpu yakaladım ve düğmeyi ittim. Elbette kilitlenmemişti. Diğerleri aracın muhtelif yerlerine dokunarak kendilerini diğer yana çekti. Kapıyı açtım, direksiyonun arkasına kaydım, kapıyı kapattım. Luke ve Corwin de içeri giriyordu. Anahtar, beklediğim gibi kontaktaydı.

Herkes bindiği zaman çalıştırmayı denedim. Motor hemen çalıştı. Parlak kaputun üzerinden hiçliğe baktım. Farları yaktım, ama işe yaramadı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Luke.

Birinci vitese taktım, el frenini indirdim, debriyajı bıraktım.

Gaz verince tekerlekler dönüyor gibi geldi. Biraz sonra ikinci vitese geçirdim. Biraz sonra da üçüncüye.

Minik bir çekiş hissi mi vardı, yoksa hayal mi kuruyordum?
Biraz daha gaz verdim. Sisli manzara, ileride biraz aydınlanır gibi oldu, ama bu yalnızca o yöne bakmamın etkisi yüzünden olabilirdi. Direksiyondan bilgi alamıyordum. Gaza bastım.
Luke aniden uzandı ve radyoyu açtı.
"-tehlikeli sürüş koşulları," dedi bir spikerin sesi. “Bu yüzden yavaş gidin." Ardından Wynton Marsalis “Karavan"ı çalmaya başladı.
Bunu kişisel bir mesaj kabul ederek gazı bıraktım. Bu kesinlikle, sanki buz üzerinde kayıyormuşuz gibi, hafif bir çekiş hissi yarattı.
Ardından ilerleme hissi geldi ve uzakta bir aydınlanma oldu. Aynı zamanda, biraz ağırlık kazanmış ve koltuğa biraz gömülmüşüm gibi geldi. Biraz sonra arabanın altında gerçek bir yüzey olduğu hissi güçlendi. Direksiyonu çevirirsem ne olacağını merak ettim. Ama denememeye karar verdim.
Tekerleklerin altından gelen ses daha çıtırtılıydı. İki yanda solgun hatlar belirdi ve yanlarından geçerken hareket ve yön hislerini kuvvetlendirdi. Uzakta, dünya gerçekten daha aydınlıktı.
Daha da yavaşladım, çünkü kısıtlı görüş mesafesiyle gerçek bir yolda gidiyormuşuz gibi geliyordu. Kısa süre sonra farlar etkili olmaya başladı ve geçen birkaç şekli aydınlattı, onlara anlık ağaç, toprak set, çalılık, kaya görüntüleri verdi. Ama dikiz aynası hiçlik yansıtmaya devam etti.
"Tıpkı eski zamanlar gibi," dedi Luke. “Kötü bir gecede pizza yemek için dışarı çıkardık."
"Evet," diye onayladım.
"Umarım diğer ben, birine Kashfa’da bir pizza dükkanı açtırmıştır. Orada bir tane iyi olurdu, biliyor musun?"
"Eğer açtırmışsa gidip denerim."
"Sence bütün bu mesele beni nereye götürecek?"
"Bilmiyorum, Luke."
"Yani, kanını içmeye devam edemem. Ve diğer ben ne olacak?"
"Sanırım sana bu meseleyi halledecek bir iş önerebilirim," dedi Corwin ona. “En azından bir süreliğine."
Artık ağaçlar kesinlikle ağaç, sis gerçek sisti. Biraz hareket ediyordu. Ön camda su damlaları oluşmaya başladı.
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Luke.
"Biraz sonra."

Artık siste açıklıklar vardı ve içlerinden gerçek manzara görülüyordu. Aniden, üzerinde araba sürdüğüm şeyin gerçek yol yüzeyi değil, oldukça düz bir zemin olduğunu fark ettim. Buna uyum sağlamak için daha da yavaşladım.

Siste büyük bir kısım çözüldü, uzaklaştı ve dev bir ağacı ortaya çıkardı. Aynı zamanda, yerin bir kısmı parlıyor gibiydi.

Bu tabloda tanıdık bir şey vardı...

"Burası senin Desen'inin olduğu yer, değil mi?" diye sordum, yolumuz daha da berraklaşırken. “Bir kez Fiona beni buraya getirmişti."

"Evet," dedi babam.

"Ve imgesi -mezarlıkta Logrus'un karşısına çıkan şey oydu- bizi tünele götüren aynı şey."

"Evet."

"O zaman O da zeka sahibi. Amber'inki gibi, Logrus gibi."

"Doğru. Şuraya, ağacın yanındaki açıklığa park et."

Direksiyonu çevirdim ve işaret ettiği düz yere yöneldim.

Orada sis hâlâ asılıydı, ama daha önceki ağır, her şeyi saran şeye benzemiyordu. Sisteki renklere bakılırsa alaca karanlık olabilirdi, ama egzantrik Desen'in parıltısı gün sonu loşluğunun ötesindeki kase şeklindeki dünyamızı aydınlatıyordu.

Dışarı çıkarken Corwin Luke'a, “Desen hayaletleri fazla dayanmaz," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıt verdi Luke. “Bu durumda olan biri için bildiğin bir numara var mı?"

"Hepsini biliyorum, bayım. Bilmek için olmak gerek, derler."

"Ah?"

"Baba...?" dedim. “Dernek istediğin..."

"Evet," diye yanıt verdi. “İlk uyarlamamın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bir süre önce karşılaştığım sen miydin? Geçenlerde Amber'de de bulunmuş olan?"

"Evet."

"Ben anlıyorum. Ama karşılaştığım diğerleri gibi değilsin."

Uzandı ve omzumu kavradı.

"Değilim," dedi ve Desen'e baktı. “O şeyi ben çizdim," diye devam etti bir süre sonra “ve üzerinde yürüyen tek kişi benim. Sonuç olarak,

çağırabildiği tek hayalet benim. Aynı zamanda, bana faydacılıktan başka bir özenle bakıyor gibi. Bir şekilde iletişim kurabiliyoruz ve beni istikrarlı tutmak için gereken enerjiyi harcamaya gönüllü görünüyor. Uzun zamandır Kendi planlarımız var ve ilişkimiz ortak yaşam gibi. Amber Desen'ine ve Logrus'a ait olanların kısa ömürlü olduğunu anlıyorum."

"Benim deneyimlerim bunu gösteriyor," dedim.

"İlgilendiğin bir kişi hariç ve bunun için sana minnettarım. Artık benim korumam altında, sürdüğü sürece."

Omzumu bıraktı.

"Henüz arkadaşınla uygun biçimde tanıştırılmadım," dedi sonra.

"Beni affet. Hafifletici nedenlerim vardı," dedim. "Luke, babam Amberli Corwin ile tanışmanı istiyorum. Baba, Luke'un gerçek adı Rinaldo'dur ve kardeşin Brand'in oğludur."

Corwin'in gözleri bir anlığına irileşti, sonra elini uzatırken kısılıp Luke'un yüzünü inceledi.

"Oğlumun bir arkadaşı ve bir akrabamla tanışmak güzel," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

"Sende bu kadar tanıdık görünenin ne olduğunu merak etmiştim."

"Varmaya çalıştığınız buysa, görünüşte biraz yavaşlıyor. Hatta orada duruyor."

Babam güldü.

"İkiniz nerede tanıştınız?"

"Okulda," diye yanıt verdi Luke. "Berkeley'de."

"Bizler gibi bir çift başka nerede bir araya gelebilir? Amber'de olmaz, elbette," dedi. Sonra yüzünü tamamıyla kendi Desen'ine çevirdi. "Daha hikayenizi dinlemedim. Ama şimdi benimle gelin. Ben de bir tanıştırma yapmak istiyorum."

Parlak desene yöneldi ve onu takip ettik. Yanımızdan birkaç sis iplikçiği süzülerek geçti. Kısa adımlarımız dışında, burası sessizdi.

Desen'in kenarına geldiğimizde durduk ve ona baktık. Zarif bir desendi, tek bakışta tamamı görülemeyecek kadar büyüktü ve bir güç hissi yayıyor gibiydi.

"Selam," dedi Corwin. "Oğlum ve yeğenimle tanışmanı istiyorum, Merlin ve Rinaldo. Ama sanırım Merlin'le daha önce tanıştın. Rinaldo'nun bir sorunu var." Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra, “Evet, bu doğru," dedi ve bir süre sonra, “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" ve “Tamam. Elbette, onlara söylerim."

Gerindi, içini çekti ve Desen’in kenarından birkaç adım uzaklaştı. Sonra kollarını uzattı ve omuzlarımıza koydu.

"Baylar," dedi sonra, “bir tür yanıtım var. Ama bu, hepimizin, farklı sebepler yüzünden bu Desen’i yürümek zorunda olduğumuz anlamına geliyor."

"Ben varım," dedi Luke. “Ama sebep ne?"

"Seni evlat edinecek," dedi Corwin “ve bana yaptığı gibi seni de besleyecek. Ama bir bedeli var. Desen’in tam zamanlı korunması gereken bir zaman yaklaşıyor. Nöbetleşe yapabiliriz."

"Kulağa iyi geliyor," dedi Luke. “Burası huzurlu görünüyor. Ve gerçekten Kashfa’ya dönüp kendimi tahttan indirmeye çalışmak istemiyordum."

"Tamam. Ben önden giderim. Uğraşman gereken tuhaf etkiler olması ihtimaline karşılık, omzumu tut. Merlin, sen sondan geliyorsun ve aynı sebepten, Luke ile temasını koparmıyorsun. Tamam mı?"

"Elbette," dedim. “Gidelim."

Bizi bıraktı ve desenin başladığı yere gitti. Onu takip ettik

İlk adımını atarken Luke’un eli babamın omzundaydı. Kısa süre sonra hepimiz Desen’in üzerindeydik ve o tanıdık mücadeleyi veriyorduk. Ama bu, kıvılcımlar yükselmeye başladığında geçmişteki Desen yürüyüşlerimden daha kolay geldi. Herhalde yol gösteren biri olduğundan.

İlk Perde’yi aşmak için çabalarken, zihnime, iki yanına yaşlı kestane ağaçları dizilmiş cadde imgeleri doldu. O sırada kıvılcımlar çevremizde yükseldi ve Desen’in güçlerinin beni hırpaladığını, bedenime ve zihnime işlediğini hissettim. Okuldaki günlerimi hatırladım, atletizmdeki en büyük çabalarımı hatırladım. Direnç artmaya devam etti, biz de ona direndik.

Ayaklarımı hareket ettirmek büyük çaba gerektirmeye başlamıştı ve -bir şekilde- çabanın hareketten daha önemli olduğunu fark ettim. Bir akım bedenimden geçerken saçlarımın yükselmeye başladığını hissettim. Yine de, ne Logrus’u yürürken karşılaştığım delirtici nitelik, ne de Amber Desen’inde hissettiğim düşmanca tavır vardı. Sanki bir zihnin içinde yürüyordum, bana karşı kötü hisleri olmayan bir zihin. Bir yayda çabalar, bir dönüş yaparken -neredeyse cesaretlendirme -diyebileceğim bir his oluştu. Direnç aynı ölçüde güçlüydü, kıvılcımlar bu noktada diğeriyle aynı ölçüde yüksekti, ama bir şekilde bu Desen’in bana farklı yaklaştığını

biliyordum. Hatlar boyunca ilerledik. Döndük, yandık... İkinci Perde’yi delmek ağır çekimde bir dayanıklılık ve irade gösterisiydi. Bundan sonra bir süre yol kolaylaştı ve yaşamımın her ânından imgeler beni korkutmak ve teselli etmek için geldiler.

Yürüdüm. Bir, iki... üç: On adım daha atsam, kazanma şansım olacağını hissettim. Dört... Terden sırılsıklam olmuştum.

Beş. Direnç korkunçtu. Ayağımı bir santim oynatmak için yüz metre koşarken harcadığım çaba gerekiyordu. Ciğerlerim körük gibi çalışıyordu. Altı. Kıvılcımlar yüzüme ulaştı, gözlerimi seçti. Beni tamamen sardı. Sanki ölümsüz, mavi bir aleve dönüşmüştüm ve bir şekilde, mermer bir bloğu yakarak delip seçmem gerekiyordu. Yandım, yandım, ama taş değişmedi.

Tüm sonsuzluğu bu şekilde harcayabilirdim. Belki de harcamıştım. Yedi. Ve imgeler gitti. Tüm anılar gitti. Kimliğim bile tatile çıktı. Saf iradeden bir şeye dönüşmüştüm. Bir eylemdim, dirence karşı çabalama eylemi. Sekiz... Artık bedenimi hissetmiyordum. Zaman yabancı bir kavramdı. Çabalama artık çabalama değildi, yanından buz dağlarının akıp geçtiği, temel bir hareket şekliydi. Dokuz. Artık yalnızca harekettim. Küçücük, devamlı...

On.

Bir rahatlama geldi. Merkezdeki sona yakın yine zorlaşacaktı, ama yürüyüşün kalanının zor olmayacağını biliyordum.

Ağır, alçak bir müziğe benzeyen bir şey, ilerlerken, dönerken, zorla yürürken beni neşelendirdi. Son Perde’de benimleydi ve o son adımın orta noktasını aştığımda, “Karavan" gibi bir şeye dönüştü.

Orada, merkezde, uzun süre sessiz kaldık ve derin derin nefes aldık. Tam olarak neyi başardığımdan emin değildim.

Ama bir şekilde, artık babamı daha iyi tanıdığımı hissediyordum. Sis parçaları Desen’in üzerinde, vadide hâlâ süzülüyordu.

"Kendimi daha güçlü hissediyorum," diye bildirdi Luke biraz sonra. “Evet, burayı koruyacağım. Zaman harcamak için iyi bir yolmuş gibi görünüyor."

"Bu arada, Luke, bana getirdiğin mesaj neydi?' diye sordum.

"Ah, 'Saraylar’dan ayrılman gerektiği,'" diye yanıtladı “ve 'işlerin tehlikeli olmaya başladığı.'"

"Tehlike kısmını zaten biliyordum," dedim. “Ama henüz yapmam gereken şeyler var."

Omuzlarını silkti. “Eh, mesaj bu," dedi. “Artık hiçbir yer güvenli değil gibi."

"Burada henüz sorun olmaz," dedi Corwin. “Her iki Güç de buraya nasıl geleceğini ya da onunla ne yapacağını tam olarak bilmiyor. Amber’in Desen’inin soğurabilmesi için fazla güçlü ve Logrus onu nasıl yok edeceğini bilmiyor."

"O zaman kulağa kolay geliyor."

"Ama herhalde bir süre sonra ona karşı harekete geçecekler."

"O zamana dek bekler ve izleriz. Tamam. Eğer o şeyler gelirse, ne şeklinde olurlar?"

"Muhtemelen hayaletler -bizim gibi- onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye, sınamaya çalışan hayaletler. O kılıcı kullanabiliyor musun?"

"Tüm alçakgönüllülüğümle, evet. Eğer bu yeterli olmazsa, Sanatları da çalıştım."

"Kanları ateş olsa da, çeliğe teslim olacaklardır. Artık, istiyorsan, Desen’in seni dışarı nakletmesini sağlayabilirsin. Biraz sonra sana katılıp silahların nerede depolandığını ve başka malzemeleri gösteririm. Küçük bir yolculuk yapmak ve bir süreliğine seni burada bırakmak istiyorum."

"Elbette," dedi Luke. “Ya sen, Merle?"

"Saraylar’a dönmem gerek. Annemle öğle yemeği randevum var ve sonra Swayhill’in cenazesine katılmalıyım."

"Seni Saraylar’a kadar gönderemeyebilir," dedi Corwin.

"Logrus’a çok yaklaşmış olur. Ama onunla bir anlaşmaya varırsınız. Dara nasıl?"

"Uzun süredir onu birkaç dakikadan fazla göremiyorum," diye yanıt verdim. “Bana karşı hâlâ otoriter, küstah ve aşırı meraklı. Aynı zamanda, siyasi entrikalara ve Saraylar ile Amber arasında daha büyük ilişkilere karıştığı izlenimini edindim."

Luke bir an için gözlerini kapattı ve kayboldu. Bir an sonra onu Polly Jackson’ın yanında gördüm. Kapıyı açtı, yolcu koltuğuna kaydı, eğildi ve içeride bir şeyle oynadı. Bir süre sonra uzaktan radyoda müzik sesi duydum.

"Olası," dedi Corwin. "Onu hiç anlamadım, biliyor musun? Hayatımın garip bir döneminde birden belirdi, bana yalan söyledi, sevgili olduk, Amber’deki Desen’i yürüdü ve kayboldu. Tuhaf bir rüya gibiydi. Beni kullandığı açık. Yıllarca, bunun yalnızca Desen hakkında bilgi edinmek ve

ona ulaşmak için olduğunu düşündüm. Ama son zamanlarda düşünmek için çok zamanım oldu ve artık durumun bu olduğundan emin değilim."

"Ah," dedim. “Ne o zaman?"

"Sen," diye yanıt verdi. “Düşündükçe, asıl istediğinin, oğlan ya da kız, bir Amber çocuğu doğurmak olduğuna inanıyorum."

Üşüdüğümü hissettim. Varoluş sebebim böylesine hesaplı bir şey olabilir miydi? Hiç mi sevgi yoktu? Özel bir amaca hizmet etmek için kasıtlı olarak mı doğurulmuştum? Bu fikirden hiç hoşlanmamıştım. Hayaletçark’ın hissetmiş olması gerektiği gibi hissettim, hayal gücü ve zekanın dikkatle imal etmiş olduğu bir ürün, ancak bir Amberlinin düşünebileceği fikirleri sınamak için yapılmış. Ama o bana “baba" diyordu. Beni seviyor gibi görünüyordu. Tuhaftır, ben de ona karşı mantıksız bir sevgi beslemeye başlamıştım. Kısmen birbirimize, fark etmiş olduğumdan daha çok benzediğimiz için miydi?

"Neden?" diye sordum. “Neden benim doğmam onun için bu kadar önemli olsun?"

"Yalnızca, Desen’i yürüdükten sonra bir iblise dönüşürken söylediği şeyi hatırlıyorum. 'Amber,' demişti, 'yok edilecek.' Sonra yok olmuştu."

Artık titriyordum. Bunun işaret ettiği şeyler o kadar huzursuz ediciydi ki, ağlamak, uyumak ya da sarhoş olmak istiyordum. Bir anlık ara için herhangi bir şey.

"Sence benim varoluşum Amber’in yok edilmesi için uzun vadeli bir planın parçası olabilir mi?"

"Belki," dedi. “Yanılıyor olabilirim, evlat. Çok yanılıyor olabilirim ve durum buysa, seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim. Diğer yandan, olasılıkları sana açıklamamam da yanlış olurdu."

Şakaklarımı, alnımı, gözlerimi ovaladım.

"Ne yapmalıyım?" dedim sonra. “Amber’in yok edilmesine yardım etmek istemiyorum."

Beni bir an göğsüne bastırdı ve konuştu, “Ne olursan ol, sana ne yapılmış olursa olsun, eninde sonunda senin için bir seçim şansı olacak. Seni oluşturan parçalardan daha büyüksün, Merlin. Doğumuna, şimdiye kadarki hayatına neler katkıda bulunmuş olursa olsun, gözlerin, bir beynin ve bir dizi ahlaki değerin var. Kimsenin seni kandırmasına izin verme, benim bile. Ve zamanı geldiğinde, eğer gelirse, seçimin kendine ait olduğundan çok emin ol. O zaman, daha önce olan hiçbir şey önem taşımayacak."

Sözcükleri, ne kadar genel olursa olsun, beni ruhumun çekildiği yerden geri getirdi.

"Teşekkürler," dedim.

Başını salladı. Sonra, “İlk dürtün bu konuyla ilgili olarak yüzleşme arzusu olsa da," dedi, “bunu tavsiye etmem. Annenin kuşkularını anlaması dışında hiçbir işe yaramaz. Daha dikkatli bir oyun oynamak ve ne öğrenebileceğini görmek daha sağduyulu olur."

İçimi çektim.

"Haklısın, elbette," dedim. “Kaçmama yardım etmek kadar bunu söylemek için de geldin, değil mi?"

Gülümsedi.

"Yalnızca önemli şeyler için endişelen," dedi. “Yine görüşeceğiz." Ve yok oldu.

Aniden onu arabanın yanında, Luke ile konuşurken gördüm. Ben izlerken ona silahların nerede bulunduğunu gösterdi. Saraylar’da saatin kaç olduğunu merak ettim. Bir süre sonra, ikisi bana el salladı. Sonra Corwin Luke ile el sıkıştı, döndü ve sislerin içinde kayboldu. Radyonun “Lili Marlene"i çaldığını duyabiliyordum.

Zihnimi, Desen’in beni Sawall Yolları’na nakletmesine yoğunlaştırdım. Bir anlık dönen siyahlık oldu. Açıldığı zaman hâlâ Desen’in merkezinde duruyordum. Bu sefer Suhuy’un şatosunu denedim. Yine, biletimi kesmeyi reddetti.

"Beni ne kadar yakına gönderebilirsin?" diye sordum sonunda.

Bir başka burgaç oldu, ama bu aydınlıktı. Beni siyah bir gökyüzünün altında, siyah bir denizin yanında, beyaz taştan yüksek bir çıkıntıya götürdü. Solgun alevden iki yarım daire beni paranteze alıyordu. Tamam, bununla yetinebilirdim. Ateş Kapısı’ndaydım, Saraylar’ın yakınında, Gölge’de bir yol-dönemecinde. Denize yüzümü döndüm ve saydım. Solumdaki on dördüncü pırıldayan kuleyi bulduğumda, o tarafa yürüdüm.

Pembe bir gökyüzü altında, yıkılmış bir kulenin önüne çıktım. Ona doğru yürüdüğümde, içinde yeşil bir ırmak akan camsı bir mağaraya taşındım. Beni bir güz ormanından geçen patikaya nakleden atlama taşlarını buluncaya kadar ırmağın yanında yürüdüm. Yaprağını dökmeyen ağaçların içindeki bir yolun varlığını hissedinceye kadar, yaklaşık bir buçuk kilometre bu patikayı takip ettim. Bu beni bir dağ yamacına götürdü. Oradan üç yol ve

iki tülsü beni annemle yemek yiyeceğim yere götürecekti. Gökyüzüne bakılırsa, giysi değiştirecek zamanım yoktu.

Üstümdeki tozları silkelemek, giysilerimi düzeltmek ve saçlarımı taramak için kavşakta durdum. Koz Kartıyla uzanmaya kalksam, çağrımın kime ulaşacağını merak ettim. Luke'un kendisi mi, hayaleti mi, yoksa ikisi birden mi? Acaba hayaletler Koz Kartı Çağrısını alırlar mıydı? Ayrıca kendimi Amber'de neler olduğunu da merak ederken buldum. Ve Coral'ı, Nayda'yı düşündüm...

Lanet olsun.

Başka bir yerde olmak istiyordum. Çok uzaklarda olmak istiyordum. Desen'in Luke aracılığıyla gönderdiği uyarı etkili olmuştu. Corwin bana düşünecek çok şey vermişti ve bunları düzene koymak için zamanım yoktu. Burada, Saraylar'da sürmekte olan her neyse, karışmak istemiyordum. Annemle ilgili imalardan hoşlanmamıştım. Bir cenazeye katılmak istemiyordum. Bir şekilde, kendimi bilgilendirilmemiş hissediyordum.

Biri benden bir şey istiyorsa -çok önemli bir şey- en azından durumu açıklamak ve işbirliği yapmamı istemek için zaman ayıracağını sanırdınız. Bunu yapan bir akrabaysa, kabul etmem çok olasıydı. İşbirliğimi sağlamak, eylemlerimi kontrol etmek için girişilen oyunlardan çok daha az riskliydi. Beni kontrol etmek isteyenlerden ve oynadıkları oyunlardan uzaklaşmak istiyordum.

Dönüp Gölge'ye gidebilirdim, herhalde orada izimi kaybettirirdim. Amber'e dönebilir, Random'a bildiğim, şüphelendiğim her şeyi anlatabilirdim. O beni Saraylara karşı korurdu.

Gölge Yeryüzü'ne dönebilir, yeni bir kimlik edinebilir, bilgisayar tasarımı işine geri dönebilirdim...

Elbette o zaman neler olup bittiğini, eskiden neler olduğunu asla öğrenemezdim. Babamın gerçekte nerede olduğunu? Ona yalnızca Saraylar'dan ulaşabilmiştim, başka hiçbir yerden değil. Bu anlamda, yakınlardaydı. Ve buralarda ona yardım edecek başka hiç kimse yoktu.

Yürüdüm ve sağa döndüm. Morlaşmakta olan bir gökyüzüne doğru ilerledim. Zamanında yetişecektim.

Ve böylece, bir kez daha, Sawall Yolları'na geldim. Ön avlunun, kapının bulunduğu duvarına resmedilmiş kırmızı ve sarı yıldız patlamasından çıktım, Görünmez Merdiven'i indim ve uzun dakikalar boyunca büyük, merkezi çukura ve Kenar'ın ötesindeki siyah çalkantıya baktım. Kayan bir

yıldız mor gökyüzünde ilerlerken sırtımı döndüm ve bakır işlemeli kapıya, oradan da ötesindeki alçak Sanat Labirenti’ne yöneldim.

İçeride, çocukken o labirentte defalarca kaybolduğumu hatırladım. Sawall Evi çağlardır ciddi bir sanat koleksiyoncusu olmuştu ve koleksiyon o kadar büyüktü ki, insanın labirentlerinde kaybolabileceği çeşitli yollar ve çeşitli tüneller boyunca ilerlerken bir sonraki dönemeci dönmenizden önce makas değiştiren dev bir tren istasyonuna benzeyen muazzam bir sarmal vardı. Bir seferinde günler boyunca kaybolmuştum ve sonunda bir tahtaya çakılmış mavi ayakkabılar komposizyonu önünde ağlarken bulunmuştum. Şimdi, eski ve bazı yeni ucubelere bakarak ağır ağır yürüyordum. Aralarına çarpıcı ölçüde güzel parçalar karışmıştı, örneğin tek bir ateş opalinden oyulmuş gibi görünen dev bir vazo, uzak bir gölgeden gelmiş, anlamını ve işlevini aileden artık kimsenin hatırlayamayacağı bir dizi tuhaf mineli tablet gibi. Galerinin kısa yolunu tercih etmek yerine durup ikisini yeniden görmem gerekiyordu. Tabletleri özellikle severdim.

Alev alev vazoya yaklaşıp bakarken, Gryll’in öğrettiği eski bir ezgiyi mırıldanıyordum. Küçük bir sürtünme sesi duyar gibi oldum, ama koridorun iki yanına baktığımda çevrede kimseyi göremedim. Vazonun neredeyse şehvetli kıvrımları dokunulmak için yalvarıyordu. Çocukken bunu yapmamın kaç defa yasaklandığını hatırlayabiliyordum. Sol elimi ağır ağır uzattım, üzerine koydum. Düşündüğümden daha sıcaktı. Elimi yanı boyunca kaydırdım. Donmuş bir alev gibiydi.

"Selam," diye mırıldandım, paylaştığımız bir macerayı hatırlayarak. “Uzun zaman oldu..."

"Merlin?" dedi küçük bir ses.

Elimi hemen çektim. Sanki vazo konuşmuştu.

"Evet," dedim sonra. “Evet."

Sürtünme sesi yine duyuldu ve ateşin üzerindeki krem rengi açıklıkta bir gölge kıpırdandı.

"Ss," dedi gölge, ayağa kalkarak.

"Glait?" diye sordum.

"Evetss."

"Olamaz. Yıllar önce öldün."

"Ölü değil. Uyuyordumss."

"Seni çocukluğumdan beri görmedim. Yaralanmıştın. Ortadan kayboldun. Öldüğünü düşünmüştüm."

"Uyuyordumss. İyileşmek için uyuyordumss. Unutmak içinss. Kendimi yenilemek içinss."

Kolumu uzattım. Uzun tüylü yılanın başı yükseldi, uzandı, önkoluma dokundu ve tırmanarak sarıldı.

"Kesinlikle çok zarif bir yatak odan var."

"O ssürahinin en ssevdiklerinden olduğunu biliyordumss. Yeterince çok beklerssem, yine gelip onu issleyeceğini biliyordumss. Ve anlayıp, sseni sselamlamak için tüm ihtişamımla kalkacaktım. Tarınm, büyümüşssün!"

"Sen aynı görünüyorssun. Belki biraz daha zayıf..."

Hafifçe başını okşadım.

"Hâlâ bizimle olduğunu bilmek güzel. Şerefli bir aile hayaleti gibi. Sen, Gryll ve Kergma çocukluğumu olabileceğinden daha iyi bir şey yaptınız."

Başını yükseğe kaldırdı, burnuyla yanağımı okşadı.

"Sseni yine görmek soğuk kanımı ıssıtıyor, ssevgili oğlumss. Çok uzaklara mı gittinss?"

"Evet. Çok."

"Bir gece fare yeriss ve bir ateşin yanında uzanırıss. Ssen bana bir tabak ssüt ıssıtırssın ve Ssawall Yolları'ndan ayrıldığından beri yaşadığın maceraları anlatırssm. Gryll için ilikli kemikler buluruss, hâlâ buralardayssa."

"Bugünlerde Suhuy dayıma hizmet ediyor gibi. Kergma'dan ne haber?"

"Bilmiyorum. Çok ussun zaman olduss."

Onu ısıtmak için sarıldım.

"Büyük uykun içinde, beni selamlamak için burada beklediğin için teşekkürler."

"Dosstça bir sselamdan daha fasslassı içinss."

"Daha fazla mı? O zaman ne, Glait? Nedir?"

"Gössterecek bir şey. Bu tarafa yürü."

Başıyla işaret etti. O tarafa yürüdüm. Koridorların genişlediği yere. Zaman zaman çıkardığı zar zor duyulan mırıltıyla kolumda titreştiğini hissedebiliyordum.

Aniden katılaştı, başı yükseldi ve hafifçe sallandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ffare," dedi. "Yakında ffare var. Avlanmaya gitmeliyimss -ssana gössterdikten ssonra- o şşeyi. Kahvaltıss..."

"Önce yemek yemek istersen beklerim."

"Hayır, Merlin. Sseni buraya getiren her ne isse, ona geç kalmamalıssın. Havada gerilim var. Daha ssonra -ffareyle- ssiyafet çekerimss.."

Galerinin geniş, yüksek, gökyüzüyle aydınlanan bir kesimine geldik. Dört büyük metal heykel. Daha çok bronz ve bakır- çevremizde asimetrik bir düzenleme içinde duruyordu.

"İleri," dedi Glait. “Burada değil."

Bir sonraki köşede sağa döndüm ve ilerledim. Kısa süre sonra, bir başka sergiye geldik -bu metal bir ormana benziyordu.

"Yavaşla şimdi. Yavaş, sevgili ibliss çocuk."

Durdum ve ağaçları inceledim, parlak, karanlık, ışıltılı, donuk. Demir, alüminyum, pirinç, oldukça etkileyiciydi. Aynı zamanda, yıllar önce buradan son geçtiğimde var olmayan bir sergiydi. Elbette, bunda tuhaf bir şey yoktu. Geçtiğim başka alanlarda da değişiklikler olmuştu.

"Şimdi. Burada. İçeri gir. Geri dön."

Ormana girdim.

"Ssağa dön. Yükssek olan."

Sağımdaki en yüksek ağacın kıvrımlı gövdesine geldiğimde durdum.

"Bu mu?"

"Evet. Ona çık -yukarı- lütfenss."

"Tırmanmamı mı istiyorsun?"

"Evetss."

"Tamam."

Stilize bir ağaç hakkında iyi bir şey vardır -ya da en azından, bu stilize ağaç hakkında- sarmal şeklindeydi, şişkindi ve başta fark edildiğinden daha iyi el ve ayak dayanakları sağlayacak şekilde bükülmüştü. Tutundum, kendimi yukarı ektim, ayağım için bir yer buldum, yine çektim, ittim.

Yükseğe. Daha da yükseğe. Yerden, belki üç metre yüksekteyken durdum.

"Ah, şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

"Daha yüksseğe tırman."

"Neden?"

"Birass ssonra. Birass ssonra. Anlayacakssın."

Kendimi otuz santim daha çektim ve sonra onu hissettim.

Bir karıncalanmadan çok basınç gibiydi. Bazen, tehlikeli bir yere gidiyorsa, yalnızca bir karıncalanma hissederim.

"Burada bir yol var," dedim.

"Evetss. Bir gölgeusstassı açtığında mavi ağacın dallarından birine dolanmıştım. Ssonra onu öldürdümss."

"Çok önemli bir yere açılıyor olmalı."

"Ssanırım. Ben iyi bir yargıç değilim. İnssan işleri hakkında."

"İçinden geçtin mi?"

"Evetss."

"Güvenli mi?"

"Evetss."

"Tamam."

Daha yükseğe tumandım, iki ayağımı aynı hizaya getirinceye kadar yolun gücüne direndim. Sonra çekişe teslim oldum ve kapıdan geçirilmeme izin verdim.

Yüzeyin düzensiz olması olasılığına karşı iki elimi uzattım Ama düzenliydi. Zemin siyah, gümüş rengi, gri ve beyaz taşlarla döşenmişti. Sağda geometrik bir desen, solda Kaos Çukuru’nun resmi vardı.

Ama gözlerim yalnızca bir anlığına aşağı yöneldi.

"Ulu tarınm!" dedim.

"Haklı mıymışım? Önemli miss?" dedi Glait.

"Çok önemli," diye yanıt verdim.

Bölüm 6

Küçük tapınağın her yerinde mumlar vardı, çoğu benim kadar uzun ve neredeyse benim kadar genişti. Bazıları gümüş, bazıları griydi; birkaçı beyaz, birkaçı siyahtı. Muhtelif yüksekliklerde, kıyılarda, çıkıntılarda, yerdeki desen noktalarında zevkle düzenlenmişlerdi. Ama asıl aydınlığı veren onlar değildi. Bu yukarıdan geliyordu ve başta bir çatı penceresinden geldiğini düşündüm. Ama hücrenin yüksekliğini saptamak için başımı yukarı kaldırdığımda, ışığın siyah, metal bir ızgaranın arkasındaki büyük, mavi-beyaz bir küreden yayıldığını gördüm.

Bir adım attım. En yakındaki mum titredi.

Karşıdaki nişi dolduran taş sunağa baktım. Önünde, iki yanda siyah mumlar, üzerinde daha küçük gümüş mumlar yanıyordu. Bir an, yalnızca baktım.

"Ssana benssiyor," dedi Glait.

"Gözlerin iki boyutlu görüntüleri algılayamıyor sanıyordum."

"Ussun ssaman bir müssede yaşşadım. Neden ressmini gissli bir yerde ssaklıyorlar?"

Bakışlarını resmin üzerinde, ilerledim.

"Bu ben değilim," dedim. “Babam, Amberli Corwin."

Portrenin önünde, bir gül vazosunda gümüş bir gül duruyordu. Gerçek bir gül müydü, yoksa bir sanat ya da büyü eseri mi, çıkartamıyordum.

Ve Grayswandir önünde yatıyordu. Kınından birkaç santim çıkarılmıştı. Bunun gerçek şey olduğunu, babamın Desen hayaletindekinin taklit olduğunu hissediyordum.

Uzandım, kaldırdım ve çektim.

O elimdeyken bir güç hissi aldım, savurdum, savunma pozisyonu aldım, atıldım, ilerledim. Çubuklu, bir güçler ağının merkezi olarak canlandı. Aniden utanarak bakışlarımı indirdim.

"...Ve bu babamın kılıcı," dedim. Sunağa dönerek kılıcı kınına soktum. Gönülsüzce orada bıraktım.

Ben gerilerken Glait sordu, “Bu önemli miss?"

"Çok," dedim, yol beni yakalayıp ağaç tepesine geri gönderirken.

"Şimdi ne olacakss, Merlin Efendi?"

"Annemle öğle yemeği yemeliyim."

"Bu durumda, beni buraya bırakssan daha iyi olacak."

"Seni vazoya götürebilirim."

"Hayır. Ussun ssüredir ağaçta gisslenmedim. Bu iyi."

Kolumu uzattım. Çözüldü ve parlak dalların arasında aktı.

"İyi şansslar, Merlin. Beni ssiyaret et."

Pantolonumu yalnızca bir kez taktırarak ağaçtan indim ve hızla koridora yöneldim.

İki dönüş sonra ana girişe giden bir yola ulaştım ve buraya dönmemin daha iyi olacağına karar verdim. Dev bir şöminenin yanından çıktım -içinde yüksek alevler birbirine dolanıyordu- ve uzun süredir oradaymışım, bekliyormuşum gibi görünmeye çalışarak büyük odayı inceleyerek ağır ağır döndüm.

Mevcut tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Ateş böyle kükrerken, bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Gömleğimi düzelttim, üstümü silkeledim, saçımı taradım. Tırnaklarımı incelerken solumdaki merdivenin tepesinde bir hareket parıltısı fark ettim.

Üç metrelik bir kulenin içinde bir tipiydi. Merkezinde şimşekler dans ediyor, çatırdıyordu; buz parçacıkları tıkırdadı, merdivene çarptı; o geçerken korkuluk buzlandı. Annem. Onu gördüğüm anda beni görmüş gibi göründü, çünkü durdu. Sonra merdivendeki dönüş boyunca indi.

O inerken, düzenli bir biçimde kaydı, görünüşü adımdan adıma değişti. Ne olduğunu fark eder etmez kendi çabalarımı gevşettim ve küçük etkilerini tersine çevirdim. Onu gördüğüm an değişmeye başlamıştım ve beni görünce onun da aynısını yaptığını tahmin ediyordum. Suyuma gitmek için ikinci kez, kendi evinde bu kadar ileriye gideceğini düşünmemiştim.

Merdivenin dibine ulaştığında değişim tamamlanmış, siyah pantolon ve kabarık kollu kırmızı gömlek giymiş harika bir kadın olmuştu. Bana yine baktı, gülümsedi, yaklaştı ve beni kucakladı.

Değişmeyi düşündüğüm, ama unuttuğumu söylemek münasebetsiz olacaktı. Ya da bu konu üzerine herhangi bir yorum.

Beni bir kol boyu uzağına iterek tepeden tırnağa süzdü, sonra başını salladı.

"Şiddetli bir egzersizden önce mi, yoksa sonra mı gündüz kıyafetlerinin içinde uyuyorsun?" diye sordu.

"Bu kırıcı oldu," dedim. “Yolda manzara seyretmek için durdum ve birkaç sorunla yüz yüze geldim."

"Bu yüzden mi geç kaldın?"

"Hayır. Galeriye girdiğim ve düşündüğümden daha uzun kaldığım için geç kaldım. Ve o kadar da geç değil."

Kolumu tuttu ve beni çevirdi.

"Seni affedeceğim," dedi, beni sağda, odanın karşısındaki aynalı kovukta bulunan gül rengi, yeşil ve altın benekli yol sütununa götürerek.

Yanıt beklendiğini hissetmedim, bu yüzden cevap vermedim. Kovuğa girerken, sütunda beni saat yönüne mi çevirecek, yoksa aksi yöne mi, görmek için ilgiyle izledim!

Zıt yöne. İlginç.

Üç yandan yansıdık, tekrar yansıdık. Terk ettiğimiz oda da öyle. Sütunun çevresinde attığımız her turla başka bir odaya geldik. Annem, bir yeraltı denizindeki kristal mağarada beni durduruncaya kadar kaleydoskopik değişimi izledim.

"Aklıma şenlik ateşleri, güneş yansımaları, işlemeli şamdanlar, belki hacim ve uzaklığın etkisiyle zaman zaman kıyıya, duvarlara ve siyah sulara gökkuşağı parçaları düşüren LED ekranlar gelirken, kristal ışıltılı aydınlıktaki saf beyaz kumların üstüne adım atarak, “Bu yeri düşünmeyeli uzun zaman oldu," dedim. Belki hacim ve uzaklığın bir etkisiydi.

Elimi tuttu ve beni sağda, biraz uzaktaki yükseltilmiş, korkuluklu bir platforma götürdü. Üzerinde hazırlanmış bir masa vardı. Bir başka servis masasında muhtelif örtülü tabaklar bekliyordu. Küçük bir merdiveni tırmandık, oturmasına yardım ettim ve yan kapıdaki cicileri kontrol etmeye gittim.

"Lütfen otur, Merlin," dedi. “Ben servis yaparım."

"Sorun değil," diye yanıt verdim, bir kapağı kaldırarak. “Zaten buradayım. İlk tur servisi ben yapayım."

Ayağa kalktı.

"O zaman büfe tarzı," dedi.

"Peki."

Tabaklarımızı doldurduk ve masaya geçtik. Oturmamızdan saniyeler sonra suyun üzerinde çakan parlak bir ışık bize doğru geldi, mağaranın kubbeli tavanını, bizi sindiren dev bir hayvanın kaburgalı içi gibi aydınlattı.

"O kadar kuruntulu görünmene gerek yok. Buraya kadar gelemeyeceklerini biliyorsun."

"Gök gürültüsü beklemek iştahımı donduruyor," dedim.

Uzak bir gök gürültüsü yuvarlanırken güldü.

"Ve bu her şeyi yoluna sokuyor, öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıt verdim, çatalımı kaldırarak.

"Yaşamın bize verdiği akrabalar tuhaf," dedi.

Ona baktım, yüz ifadesini okumaya çalıştım, ama yapamadım. Bu yüzden, “Evet," dedim.

Bir an beni inceledi, ama ben de bir şey belli etmiyordum.

Bu yüzden, “Çocukken, kısa yanıtlar vermeye başlaman inadının tuttuğuna işaretti," dedi.

"Evet," dedim.

Yemeye başladık. Kıpırtısız, karanlık denizin üzerinde daha fazla parıltılar oldu. Sonuncusunun ışığı altında, siyah yelkenleri açılmış ve şişmiş, uzak bir gemi gördüğümü sandım.

"Mandor’la sabahki randevuna gittin mi?"

"Evet."

"O nasıl?"

"İyi."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, Merlin?"

"Pek çok şey."

"Annene anlat."

"Ya o da bir parçasıysa?"

"Olmasam hayal kırıklığına uğrardım. Yine de, *ty’iga* meselesini bana daha ne kadar hatırlatacaksın? Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum “

Başımı salladım ve çiğnemeye devam ettim. Bir süre sonra, “Son devirde bunu açıkça ifade ettin," dedim.

Sular küçük bir şapırtı çıkardı. Masamızın üzerinden, yüzünden bir renk yelpazesi geçti.

"Başka bir şey mi var?" diye sordu.

"Neden sen söylemiyorsun?" dedim.

Bakışlarını hissettim. Gözlerine baktım.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye yanıt verdi.

"Logrus'un zeka sahibi olduğunu biliyor musun? Ve Desen'in de?" dedim.

"Mandor sana bunu mu söyledi?" diye sordu.

"Evet. Ama o söylemeden ben zaten biliyordum."

"Nasıl?"

"Temasa geçtik."

"Sen ve Desen mi? Sen ve Logrus mu?"

"İkisi de."

"Ne amaçla?"

"Ben, kullanılmam amacıyla, derdim. Bir güç mücadelesi sürdürüyorlar. Benden taraf seçmemi istediler."

"Hangisini seçtin?"

"Hiçbirini. Neden?"

"Bana söylemeliydin."

"Neden?"

"Tavsiye için. Muhtemelen yardım için."

"Evrenin Güçlerine karşı mı? Senin bağların ne kadar sağlam, Anne?"

Gülümsedi.

"Benim gibi birinin, nasıl çalıştıklarına dair özel bilgilere sahip olması olası."

"Senin gibi biri..."

"Benim becerilerime sahip bir büyücü."

"Ne kadar iyisin, Anne?"

"Daha iyi olabileceklerini sanmıyorum, Merlin."

"En son aile duyar, herhalde. O zaman neden beni Suhuy'a göndermek yerine kendin eğitmedin?"

"İyi bir öğretmen değilim. İnsanları eğitmekten hoşlanmam."

"Jasra'yı eğittin."

Başını sağa eğdi ve gözlerini kıstı.

"Mandor sana bunu da mı söyledi?" diye sordu.

"Hayır."

"Kim o zaman?"

"Ne fark eder?"

"Çok," diye yanıt verdi. "Çünkü son karşılaştığımızda bunu bildiğini sanmıyorum."

Aniden, Suhuy’un dairesinde Jasra hakkında bir şey söylediğini hatırladım, onu tanıdığını ima eden bir şey, normalde uyanmamı sağlayacak bir şey. Ama o sırada beynim farklı yönde işliyordu ve frenler tuhaf sesler çıkarırken gök gürültülü bir fırtına içinde yokuş aşağı gidiyordum. Ona neden fark edeceğini sormak üzereyken anladım. Kimden öğrendiğimi soruyordu, çünkü son görüşmemizden bu yana kimlerle konuşmuş olabileceğim hakkında endişeleniyordu. Luke’un Desen hayaletinden bahsetmek politik bir hareket olmayacakmış gibi geldi, bu yüzden, “Tamam, Mandor ağzından kaçırdı," dedim “ve sonra unutmamı istedi."

"Başka bir deyişle," dedi, “bilginin bana ulaşmasını bekliyordu. Neden bu şekilde yaptı? Merak ettim. Adam lanet ölçüde ince çalışıyor."

"Belki yalnızca ağzından kaçmıştır."

"Mandor ağzından hiçbir şey kaçırmaz. Onu asla kendine düşman etme, oğlum."

"Aynı kişiden mi bahsediyoruz?"

Parmaklarını şıklattı.

"Elbette," dedi. “Onu yalnızca çocukken tanıyordun. Bunun peşinden gittin. O zamandan bu yana onu yalnızca birkaç kez gördün. Evet, incelikli, sinsi ve tehlikelidir."

"Hep iyi anlaştık."

"Elbette. İyi bir sebep olmadan kimseye düşman olmaz."

Omuzlarımı silktim ve yemeye devam ettim.

Bir süre sonra, “İddiaya girerim o da benim hakkımda benzer yorumlar yapmıştır," dedi.

"Yaptığını hatırlamıyorum," diye yanıt verdim.

"Kaçamaklı yanıtlar üzerine ders de mi verdi?"

"Hayır, ama son zamanlarda kendi kendime öğrenmem gerektiğini hissettim."

"Kuşkusuz, Amber’de birkaç ders almışsındır."

"Almışsam bile, öyle incelikliydiler ki, fark etmedim."

"Vay vay. Artık senin için endişelenmem gerekmiyor olabilir mi?"

"Hiç sanmam."

"Ee, Desen ya da Logrus senden ne istiyor olabilir?"

"Söyledim zaten -taraf seçmemi."

"Hangisini tercih ettiğine karar vermek o kadar mı zor?"

"Hangisinden daha az nefret ettiğime karar vermek o kadar zor."

"Çünkü onlar, senin deyişinle, güç mücadeleleri sırasında insanları kullanıyor, öyle mi?"
"Kesinlikle öyle."
Kahkaha attı. Sonra, “Tanrıların biz geri kalanlardan daha iyi olmadığını göstermekle birlikte," dedi, “en azından, daha kötü de olmadığını gösteriyor. Burada insan ahlak anlayışının kaynağını görebilirsin. Hiç olmamasından daha iyi. Eğer bu temel, taraf seçmek için yeterli değilse, o zaman bırak başka düşünceler öne çıksın. Hem, sen Kaos’un oğullarından birisin."
"Ve Amber’in," dedim.
"Saraylar’da büyüdün."
"Ve Amber’de yaşadım. Oradaki akrabalarım da buradakiler kadar çok."
"Yani o kadar mı yakın?"
"Olmasaydı, her şey daha kolay olurdu."
"Bu durumda," dedi, “ters çevirmelisin."
"Ne demek istiyorsun?"
"Hangisinin sana daha cazip geldiğini değil, hangisinin senin için daha fazla şey yapacağını sor."
Fırtına yakına yuvarlanırken güzel bir yeşil çay içtim. Koyumuzun sularında bir şey şıpırdadı.
"Tamam," dedim, “soruyorum."
Öne eğildi, gülümsedi, gözleri karardı. Yüzü ve şekli üzerinde hep mutlak kontrolü vardır, onları ruh hallerine uydurur. Aynı kişi olduğu açıktı, ama zaman zaman çocukluktan yeni çıkmış gibi, başka zamanlarda olgun ve güzel bir kadın gibi görünmeyi tercih ederdi. Genellikle arada bir yerdeydi.
Ama şimdi, hatlarına belli bir zamansızlık niteliği gelmişti. Yaştan çok Zaman’ın özü- ve aniden gerçek yaşını hiç bilmediğimi fark ettim. Kadim bir güç peçesi gibi bir şey yüzüne örtülürken izledim.
"Logrus," dedi, “seni büyüklüğe götürecek."
Bakmaya devam ettim.
"Ne tür büyüklük?" diye sordum.
"Sen ne tür olmasını istersin?"
"Tek başına büyüklük istediğimi sanmıyorum. Bir şey tasarlamayı değil, mühendis olmayı istemeyi akla getiriyor ya da yazmayı değil, yazar olmak

istemeyi. Bu bir yan ürün olmalı, kendi başına bir şey değil. Aksi halde, yalnızca bir ego sarhoşluğu olur."

"Ama onu kazanmışsan -hak etmişsen- sahip olman gerekmez mi?"

"Herhalde. Ama ben şimdiye dek bir şey yapmadım" -bakışlarım karanlık suların içinde, fırtınadan kaçarmış gibi hareket eden parlak bir ışık halkasına takıldı- “belki o kategoriye girebilecek garip bir alet parçası dışında."

"Elbette, gençsin," dedi “ve gerekli nitelikleri tek başına taşıman kastedilen zamanlar beklediğimden çabuk geldi."

Bir fincan kahve çağırmak için büyü kullansam buna kızar mıydı? Evet, sanırım. Kızardı. Bu yüzden bir kadeh şaraba karar verdim. Doldurup bir yudum alırken, “Korkarım neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim.

Başını salladı.

"İç gözlemle öğrenebileceğin bir şey değil bu," dedi yavaşça “ve kimse bu olasılıktan sana bahsetme düşüncesizliğini göstermemiştir."

"Sen neden bahsediyorsun, anne?"

"Tahttan. Kaos Sarayları’nda hükmetmekten."

"Mandor bu konuda düşünmemi önermişti," dedim.

"Tamam. Mandor dışında kimse bahsetme düşüncesizliğini göstermemiştir."

"Annelerin oğulların başarılı olduğunu görmekten hoşlandığını anlıyorum, ama ne yazık ki bahsettiğin meslek için gerekli beceri, yetenek ve eğitime ek olarak, arzudan da yoksunum."

Parmaklarını önünde birleştirdi ve üstünden bana baktı.

"Düşündüğünden daha niteliklisin ve arzularının bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"İlgili taraf ben isem, aynı fikirde değilim."

"Buradaki ve Amber’deki dostlarını ve akrabalarını korumanın tek yolu olsa bile mi?"

Şaraptan bir yudum daha aldım.

"Onları korumak mı? Neye karşı?"

"Desen, Gölge’nin orta bölgelerini kendi imgesinde yeniden tanımlamak istiyor. Muhtemelen artık bunu yapabilecek kadar güçlü."

"Amber ve Saraylar’dan bahsediyorsun, Gölge’den değil."

"Logrus bu saldırıya karşı direnmeli. Rakibiyle doğrudan yüzleşirse büyük olasılıkla kaybedeceğinden, Amber’e saldırmak için stratejik olarak

ajanlar kullanması gerekecek. Elbette, en etkili ajanlar Saraylar'ın şampiyonları olacak."

"Bu çılgınlık!" dedim. "Daha iyi bir yol olmalı!"

"Herhalde," diye yanıt verdi. "Tahtı kabul et ve emirleri sen ver."

"Yeterince bilgim yok."

"Elbette, sana bilgi verilecek."

"Ya normal tahta çıkma sırası?"

"Bu senin sorunun değil."

"Bunun nasıl başarılacağıyla ilgilendiğimi düşünüyorum. Mesela, ölümlerin çoğunu sana ve Mandor'a mı borçluyum?"

"İkimiz de Sawall Evi'nden olduğumuzdan, sorun kuramsal oluyor."

"Yani bu konuda işbirliği mi yaptınız?"

"Anlaşamadığımız konular var," dedi. "ve yöntemler hakkındaki sınırı ben çiziyorum."

İçimi çektim ve bir yudum daha içtim. Karanlık suların üzerindeki fırtına kötüleşmişti. Eğer yüzeyin altındaki o tuhaf ışık görüntüsü gerçekten de Hayaletçark ise, neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Şimşekler düzenli bir arka plan oluşturmaya başlamıştı ve gök gürültüleri fon müziği gibi devam ediyordu.

"Gerekli niteliklere tek başıma sahip olacağım zamanlardan bahsederken ne demek istedin?" dedim.

"Şimdiki zaman ve yakın gelecek," dedi "ve yaklaşan çatışma."

"Hayır," diye karşılık verdim, "ben gerekli niteliklere tek başına sahip olmamın 'kastedilmesinden' bahsediyorum. Nasıl oluyor?"

Şimşek yüzünden olmalıydı, çünkü onun kızardığını daha önce hiç görmemiştim.

"İki büyük kanı birleştiriyorsun," dedi. "Teknik olarak, Oberon'un ve Eric'in hükümdarlıkları arasında -kısa bir süre için- baban Amber Kralı oldu."

"Oberon o sıralar hâlâ hayatta olduğuna ve tahttan çekilmediğine göre, iki hükümdarlık da geçerli sayılmamalı," diye karşılık verdim. "Oberon'un gerçek ardılı Random."

"Tahttan çekilme iması lehine bir savunma yapılabilir," dedi.

"Bu yorumu tercih ediyorsun, değil mi?"

"Elbette."

Fırtınayı izledim. Biraz şarap içtim.

"Bu yüzden mi Corwin’in çocuğunu taşımak istedin?" diye sordum.

"Çocuğun burada hükmetmek için gerekli niteliklere tek başına sahip olacağı konusunda Logrus beni temin etti."

"Ama babam senin için hiç o kadar önemli olmadı, değil mi?"

Bakışlarını kaçırdı, artık ışık çemberinin bize doğru ilerlediği ve şimşeklerin arkasında yağdığı yere baktı.

"Bu soruyu sormaya hakkın yok," dedi.

"Bunu biliyorum. Ama doğru, değil mi?"

"Yanılıyorsun. Benim için çok önemliydi."

"Ama beylik anlamda değil."

"Ben beylik biri değilim."

"Ben bir üreme deneyinin sonucuydum. Logrus, sana bir şey verecek eşi seçti. Neyi?"

Işık halkası yakına yüzdü. Fırtına onu takip ederek kıyıya, daha önce bir fırtınanın yaklaştığını görmediğim kadar çok yaklaştı.

"İdeal bir Kaos Lordu," dedi, “hükmetmeye layık."

"Bir şekilde bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum," dedim.

Parlak halka yıldırımlardan kaçınarak sudan çıktı ve kumların üzerinde bize doğru fırladı. Annem son yorumuma karşılık vermişse de, ben duymadım. Devam edegelen gök gürültüleri sağır ediciydi.

Işık yükseltiye geldi, ayağımın yanında durdu.

"Baba, beni koruyabilir misin?" diye sordu Hayalet gök gürültülerinin arasındaki sessizlikte.

"Sol bileğime gel," dedim.

O yerini bularak Frakir’in görüntüsüne bürünürken Dara bakakaldı. Bu arada, son çakan şimşek kaybolmadı, bir süre suyun kenarında cızırdayan bir bitki sapı gibi durdu. Sonra küçülerek bir top oldu ve bir süre havada süzüldükten sonra bize doğru geldi. Yaklaşırken, yapısı değişmeye başladı.

Masamızın yanına ulaştığında, parlak, yanıp sönen Logrus İmgesi olmuştu.

"Prenses Dara, Prens Merlin," dedi, en son Amber Şatosu’ndaki karşılaşmada duyduğum o korkunç ses, “sizi yemekte rahatsız etmek istemezdim, ama o şey gerekli kıldı." İmgenin çentikli bir dalı sol bileğime doğru savruldu.

"Gölgeye kayma yeteneğimi bloke ediyor," dedi Hayalet.

"Onu bana ver!"

"Neden?" diye sordum.

"O şey Logrus'u yürüdü," dedi ses. Sözcüklerin tizliği, hacmi ve aksanı gelişigüzel değişiyordu.

Aklıma, Logrus için Dara'nın ima ettiği kadar önemliysem, ona meydan okuyabileceğim geldi. Bu yüzden, "Kuramsal olarak her isteyene açık," diye karşılık verdim.

"Kendi kurallarımı kendim koyarım, Merlin ve senin Hayaletçark'ın beni daha önce de kızdırdı. Şimdi onu ele geçireceğim."

"Hayır," dedim, zihnimi çubukluya kaydırıp Desen'in hükmettiği bir yere hemen taşınmak için bir yol bularak. "Kendi yarattığım şeyi o kadar kolay teslim etmem."

İmge'nin parlaklığı arttı.

Bunun üzerine Dara ayağa kalktı ve benimle onun arasına girdi.

"Dur," dedi. "Bir oyuncaktan alacağın intikamdan daha önemli meseleler var. Kaos gelinini getirmesi için kuzenlerim Hendrakeleri gönderdim. Eğer bu planın başarılı olmasını istiyorsan, onlara yardım etmeni öneririm."

"Prens Brand hakkındaki planını ve onu tuzağa düşürmek için Jasra adındaki bayanı kullanmanı hatırlıyorum. Bana başarısız olması imkansız demiştin."

"O seni arzu ettiğin güce daha önce görmediğin kadar yaklaştırdı, ihtiyar Yılan."

"Bu doğru," diye kabul etti İmge.

"Ve Göz'ün taşıyıcısı, Jasra'dan çok daha basit bir varlık."

İmge onun yanından kayıp geçti, kendini bir dizi simgeye dönüştüren minik bir güneş oldu.

"Merlin, zamanı geldiğinde tahta geçip bana hizmet edecek misin?"

"Güç dengesini düzeltmek için gereken her şeyi yapacağım," diye yanıt verdim.

"Benim sorduğum bu değildi! Benim belirlediğim koşullar altında tahta geçecek misin?"

"Eğer işleri düzeltmek için gerekliyse," diye yanıt verdim.

"Benim için yeterli," dedi. "Oyuncağın sende kalsın."

Dara yana çekildi ve İmge solmadan önce ona yaklaştı.

"Ona Luke, Corwin ve yeni Desen'i sor," dedi ve sonra kayboldu.

Dara bana dönüp baktı.

"Bana bir kadeh şarap doldur," dedi.

Bunu yaptım. Kadehi kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Bana Luke, Corwin ve yeni Desen'den bahset," dedi.

"Sen bana Jasra ve Brand'den bahset," diye karşılık verdim.

"Hayır. Sen önce konuşacaksın," dedi.

"Pekala," dedim. "Onların Desen hayaleti olduklarını belirtmeyi ihmal etti. Luke'unki buraya gelirken göründü. Beni bu alemden ayrılmaya ikna etmek için Desen tarafından gönderilmiş. Luke'tan kurtulmak için Logrus Lord Borel'inkini gönderdi."

"Luke Rinaldo mu? Jasra ile Brand'in oğlu, Coral'ın kocası ve Kashfa Kralı?"

"Çok iyi. Şimdi sen bana bütün o meseleleri anlat. Brand'i tuzağa düşürmek ve onu saptığı yola götürmek için Jasra'yı mı kullandın."

"Zaten o yola sapacaktı. Amaçlarını gerçekleştirecek gücü aramak için Saraylar'a geldi. Kadın yalnızca her şeyi onun için daha kolaylaştırdı."

"Bana öyle gelmemişti. Ama bu, babamın lanetinin bir etkisi olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, yardımı oldu -metafizik açıdan- Kara Yol'un Amber'e uzanmasını kolaylaştırdı. Kral Rinaldo gitmeni istediyse, neden hâlâ buradasın? Saraylar'a sadakatin yüzünden mi?"

"Öğle yemeği için randevulaşmıştık ve çoktandır böyle bir şey yapmamıştık. Kaçırmak istemedim."

Hafifçe gülümsedi ve küçük bir yudum şarap aldı.

"Konuyu güzel değiştiriyorsun," dedi. "Artık ona dönelim. Borel'in hayaleti Rinaldo'nunkinden kurtuldu, anladığım kadarıyla."

"Tam olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"O sırada babamın hayaleti belirdi, Borel'inkini halletti ve gitmemize izin verdi."

"Yine mi? Corwin yine mi Borel'in hakkından geldi?"

Başımı salladım.

"Elbette, ikisi de ilk karşılaşmalarını hatırlamıyordu. Anıları ancak kayıt ânına kadar geliyor ve..."

"İlkeleri biliyorum. Sonra ne oldu?"

"Kaçtık," diye yanıt verdim "ve sonra ben buraya geldim."

"Yeni Desen'den bahsederken Logrus ne demek istedi?"

Babamın hayaleti anlaşılan orada yaratılmış. Eski Desen'de değil."

Gözleri aniden irileşerek dimdik oturdu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bana kendisi söyledi," diye yanıt verdim.

Sonra, arkamdaki, artık sessizleşmiş denize dikti gözlerini.

"Demek üçüncü bir güç de artık olaylarda yer alıyor," dedi.

"Bu hem büyüleyici, hem huzursuz edici. Onu çizdiği için adama lanet olsun!"

"Ondan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" dedim.

Gözleri gözlerime odaklandı.

"O konuyu bırak!" diye emretti. “Şunun dışında," diye değiştirdi bir an sonra. “Yeni Desen’in hangi tarafı tuttuğu ya da planları hakkında bir şey belli etti mi? Luke’u korumak için onu göndermiş olması, eski Desen’in eylemini desteklediğini gösteriyor olabilir. Diğer yandan -ya baban tarafından yaratıldığından, ya da kendi amaçları için- sadece seni korumak gibi basit bir girişim de olabilir. O ne dedi?"

"Beni olduğum yerden uzaklaştırmak istediğini."

Başını salladı.

"Ve bunu yaptı," dedi. “Başka ne dedi? Önemli olabilecek herhangi bir şey oldu mu?"

"Seni sordu."

"Gerçekten mi? Bu kadar mı?"

"Kastettiğin buysa, özel bir mesajı yoktu."

"Anlıyorum."

Bakışlarını kaçırdı, bir süre sessiz kaldı. Sonra, “O hayaletler fazla dayanmıyor, değil mi?" dedi.

"Hayır," diye yanıt verdim.

"Bu sinir bozucu," dedi sonunda, “her şeye rağmen hâlâ bu meselede rol oynayabiliyor olması."

"O hayatta, değil mi, Anne?" dedim. “Ve sen nerede olduğunu biliyorsun."

"Ben onun bekçisi değilim, Merlin."

"Öyle olduğunu düşünüyorum."

"Bana bu şekilde karşı çıkman küstahlık."

"Ama çıkmalıyım," diye karşılık verdim. “Onu Saraylar’a ben uğurladım. Kesinlikle, barış anlaşması için diğerleriyle birlikte burada olmak istiyordu. Ama daha da fazlası, seni görmek istemiş olmalı. Aklında bir sürü

yanıtlanmamış soru vardı. Nereden geldiğin, neden ona geldiğin, neden o şekilde ayrıldığın..."

"Yeter!" diye haykırdı. “Bırak artık!"

Onu duymazdan geldim.

"Ve burada, Saraylar’da olduğunu biliyorum. Burada görülmüş. Seni aramış olmalı. Sonra ne oldu? Ona ne tür yanıtlar verdin?"

Bana öfkeyle bakarak ayağa kalktı.

"Bu kadar yeter, Merlin," dedi. “Seninle uygar bir sohbet yapmak imkansız görünüyor." ,

"O senin tutsağın mı, anne? Bir yere mi kilitledin, seni rahatsız edemeyeceği, planlarına karışamayacağı bir yere?"

Neredeyse sendeleyerek, hızla masadan uzaklaştı.

"Sefil çocuk!" dedi. “Tıpkı ona benziyorsun! Ona neden bu kadar benzemek zorundaydın?"

"Ondan korkuyorsun, değil mi?" dedim, aniden gerçeğin bu olabileceğini fark ederek. “Logrus yanındayken bile bir Amber Prensi’ni öldürmeye korkuyorsun. Onu bir yere kapattırdın ve kurtulup, en yeni planını mahvetmesinden korkuyor. Onu etkisiz kılmak için yaptıkların yüzünden uzun süredir korkuyordun."

"Akıl almaz!" dedi, ben masanın çevresinden dolanırken şaşarak. Yüzünde artık gerçek bir korku ifadesi vardı. “Sadece tahmin yürütüyorsun!" diye devam etti. “O öldü, Merlin! pes et! Beni rahat bırak! Bir daha asla ismini yanımda telaffuz etme! Evet, ondan nefret ediyorum. Hepimizi yok edecekti! Elinden gelse hâlâ edebilir!"

"Ölmedi," diye bildirdim.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Ona, onunla konuştuğumu söyleme arzumu bastırdım.

"Ancak suçlu olanlar bu kadar kuvvetli tepki verir," dedim.

"O hayatta. Nerede?"

Ellerini kaldırdı, avuçlarını içe çevirdi, dirseklerini indirdi ve kollarını göğsünde çaprazladı. Korkusu gitmişti, öfkesi gitmişti. Tekrar konuştuğu zaman, sesinde daha çok alaycı bir şey vardı: “O zaman ara onu, Merlin. Evet, ara onu."

"Nerede?" diye sordum.

"Onu Kaos Çukuru’nda ara."

Sol ayağının yanında bir alev belirdi ve saatin ters yönünde bedeninin çevresinde dönmeye başladı. Sarmal çizerek yükseldi. Arkasında kırmızı kırmızı yanan bir ateş çizgisi bıraktı. Başının üstüne ulaştığı zaman, Dara tamamen içinde saklanmıştı. Sonra hafif bir hışırtıyla Dara'yı da yanında götürerek yok oldu.

Öne ilerledim ve diz çöktüm, biraz önce durduğu yeri yokladım. Biraz ılıktı, o kadar. Güzel büyü. Kimse bunu bana öğretmemişti. Düşününce, annemin giriş çıkışlarda hep bir alev kullandığını fark ettim.

"Hayalet?"

Bileğimden uzaklaşıp önümde havada süzülmeye başladı.

"Evet?"

"Hala Gölge yoluyla kendini taşıman yasak mı?"

"Hayır," dedi. "Logrus İmgesi gidince o da kalktı. Yolculuk yapabilirim. Gölgenin içine veya dışına, sana ulaşım sağlayabilirim. İster misin?"

"Evet. Beni yukarıdaki galeriye götür."

"Galeri mi? Logrus'un yerinden karanlık denizlere daldım, Baba. Buradaki arazinin neye, benzediğini bilmiyorum."

"Boş ver," dedim. "Kendim yaparım."

Çubukluyu eyleme geçirdim. Altı Çubuğundan enerjiler sarmal çizerek çıktı, Hayalet ve beni sardı, bizi Sanat Labirenti dediğim yere götürdü. Giderken bir ateş parıltısı denedim ama başardım mı bilmiyorum. İnsan merak ediyor, gerçekten iyi olanlar nasıl pratik yapıyorlar acaba?

Bölüm 7

Bizi yaşlı Sawall'ın en sevdiği yer olan o ürkütücü koridora naklettim. Bu bir heykel bahçesiydi, dışarıdan aydınlık gelmiyordu ve yalnızca büyük parçaların çevresinde küçük zemin aydınlatmaları vardı ve burayı benim en sevdiğim yere göre daha karanlık bir hâle getiriyordu. Zemini düzensizdi -içbükey, dışbükey, basamaklı, dalgalı- ve içbükeylik hâkimdi. Boyutlarını tahmin etmek güçtü, çünkü nerede durduğunuza bağlı olarak farklı büyüklükte ve şekilde görünüyordu. Sawall Lordu Gramble burasının dik yüzeylerden yoksun yapılmasını sağlamıştı ve bu işin benzersiz bir gölgeustalığı gerektirdiğine inanıyorum.

Gemisi olmayan karmaşık bir arma levhasına -Titanlar tarafından kullanılmaya uygun karmaşık bir müzik aletine- benzeyen şeyin yanında durdum ve ışık yarı görülen çerçevenin içinde karanlıktan karanlığa hayat gibi uzanan gümüş hatlara dönmüştü. Ben gezinirken duvar olarak gördüklerim zemine dönüşüyordu. Duvarlarda başka şeyler çıkıntı yapıyor, sarkıt gibi asılı duruyorlardı.

Ben ilerlerken oda şekil değiştiriyordu ve içinden bir rüzgar eserek iç çekişlere, mırıltılara, vızıltılara ve çınlamalara seslerine benziyordu. Üvey babam Gramble bu koridordan özellikle hoşlanırdı, ama benim için eşiğinden aşmak bir cesaret denemesi demekti. Ama büyüdükçe ben de buradan zevk almaya başladım, kısmen ergenliğimde zaman zaman sağladığı heyecan için. Ama şimdi -şimdi yalnızca, eski zamanların hatırına birkaç dakika dolanmak ve düşüncelerimi düzenlemek istiyordum. Ve düzenlenmeyi bekleyen çok düşünce vardı. Yetişkin hayatımın çoğu boyunca beni rahatsız eden şeyler artık açıklanmaya yakın görünüyordu. Aklımda dolaşan olasılıkların hepsinden hoşlanmıyordum. Yine de hangisi yüzeye çıkarsa çıksın, bilmemekten iyiydi.

"Baba?"

"Evet?"

"Burası neresi?" diye sordu Hayalet.

"Sawall Yolları'ndaki büyük sanat koleksiyonunun bir parçası," diye açıkladım. "Saraylar ve yakın Gölgeler'den insanlar bunu görmek için gelir.

Üvey babam için bir tutkuydu. Çocukken bu koridorlarda dolaşarak çok zaman geçirdim. Bu mekanda pek çok gizli yol vardır."

"Ya bu oda? Onda yanlış bir şey var."

"Evet ve hayır," dedim. “Sanırım 'yanlış' ile neyi kastettiğine bağlı."

"Algılarım şu anda tuhaf bir şekilde etkilenmiş durumda."

"Bunun sebebi burada mekanın, tuhaf bir origami figürü gibi katlanmış olması. Koridor göründüğünden çok daha büyüktür. İçinden birçok kez geçebilir ve her defasında sergilenen nesneleri değişik düzenleme içinde görebilirsin. Hatta içsel bir hareketi kapsıyor olabilir. Asla emin olamadım. Yalnızca Sawall kesin olarak biliyordu."

"Haklıymışım. Bunda yanlış bir şey var."

"Ben bu halini seviyorum."

Etrafa yayılmış, gümüş bir ağacın altındaki gümüş bir kütüğe oturdum.

"Nasıl katlandığını görmek istiyorum," dedi sonunda.

"Sen git."

O süzülerek uzaklaşırken, annemle yaptığım son görüşmeyi düşündüm. Mandor’un Desen ve Logrus arasındaki çatışma, babamın Desen’in şampiyonu ve Amber Kralı olarak düşünülmesiyle ilgili olarak söylediği ya da ima ettiği her şey aklıma geldi. Annem, bunu bir tahmin olarak değil, bir gerçek olarak biliyor muydu? Herhalde biliyordu, çünkü Logrus ile özel ilişkisinden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu ve Logrus rakibinin önemli kararlarının farkında olmalıydı. Ama babamı sevmediğini itiraf etmişti. Onu, Desen’i bunca etkileyen genetik malzemesi için seçmiş gibi görünüyordu. Gerçekten de Logrus için bir şampiyon mu üretmek istemişti?

Sonucu düşününce güldüm. İyi bir silah eğitimi almamı sağlamıştı, ama babamın düzeyine yakın bile değildim. Ben büyücülüğü tercih ediyordum, ama Saraylar’da büyücülerin bini bir para idi. Sonunda, Amberlilerin tercih ettiği Gölge Yeryüzü’ndeki koleje sepetlemişti beni. Ama Berkeley’den Bilgisayar Mühendisliği derecesi de, bana Düzen’in güçlerine karşı Kaos sancağını kaldırmak için gereken nitelikleri kazandırmamıştı. Onun için tam bir hayal kırıklığı olmalıydım.

Çocukluğumu, bu mekanın çıkış yeri olarak hizmet ettiği bazı garip maceralarımı hatırladım. Gryll ve ben buraya gelirdik, Glait ayaklarımızın dibinde sürünüyor, bir koluma dolanmış ya da giysilerimin içinde bir yerde saklanıyor olurdu. Bir rüyada öğrendiğim o tuhaf haykırışı koparırdım ve bazen Kergma bize katılır, karanlığın katlarının arasından, kıvrık uzayın

yıpranmış bir yerinden sıçrayarak gelirdi. Kergma’nın ne olduğundan hatta cinsiyetinden bile emin değildim çünkü Kergma bir şekil değiştirendi ve uçar, sürünür, hoplar ya da bir dizi ilginç şekilde koşardı.

Bir dürtüyle o eski haykırışı seslendirdim. Elbette hiçbir şey olmadı ve bir süre sonra ne olduğunu anladım. En azından istediğimde hissettiğim kaybolmuş bir çocukluğa haykırıştı. Şimdi, şimdi hiçbir şeydim ne Amberli, ne Kaoslu ve kesinlikle her iki taraftaki akrabalarım için hayal kırıklığıydım. Ben başarısız bir deneydim. Kendim için istemiştim hiç, yalnızca öylesine olan bir şeydi. Birden gözlerim nemlendi ve hıçkırığımı bastırdım. Ve kendimi nasıl bir ruh haline sokacağımı asla öğrenemeyecektim çünkü o sırada dikkatim dağıldı.

Solumdaki duvarda yüksekte bir noktada kırmızı bir ışık alevlendi. Bir insan figürünün ayağının çevresinde küçük bir halka biçimindeydi.

"Merlin!" diye seslendi ve alevler daha da yükseldi. Onların ışığıyla, bana kendimi hatırlatan o tanıdık yüzü gördüm ve anlamı ölüm bile olsa hayatıma kattıkları için minnettar oldum.

Sol elimi kaldırdım ve çubukludan bir mavi ışık parıltısı istedim.

"Buradayım, Jurt!" diye seslendim ayağa kalkarak. Ben onu elektriğe çarpacak darbeyi hazırlarken onu meşgul edecek bir elektrik topu oluşturmaya başladım. Onu yok etmek için en emin yol bu gibi gözükmüştü. Beni öldürmeye kalkıştığı anların sayısını unutmuştum ve son bir ziyaretinden sonra kendimde bir girişimde bulunmaya karar vermiştim. Kaynak’ın ona yaptıklarına karşın sinir sistemini kızartmak onu öldürmenin en uygun yolu gibi görünüyordu. “Buradayım, Jurt!"

"Merlin? Konuşmak istiyorum."

"Ben istemiyorum. Çok fazla denedim ve artık söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı. Silahla, büyüyle yumrukla ne olursa olsun artık bitsin."

İki elini de avuçlarını gösterecek biçimde havaya kaldırdı.

"Ateşkes!" diye bağırdı. "Bunu Sawall’da yapmak doğru olmaz."

"Bana vicdan meselesi yapma kardeşim!" diye bağırdım. Bunu söylerken bile söylediklerinde haklı olabileceğini fark ettim. Yaşlı adamın onayının onun için ne kadar önemli göründüğünü hatırladım. Dara’yı kendine düşman edecek bir şey yapmaktan ne kadar kaçındığını anladım. “Ne istiyorsun?"

"Konuşmak. Gerçekten," dedi. “ Ne yapmam gerek?"

"Benimle orada buluş." dedim. Işık küremi alüminyumdan ve camdan yapılmış koca bir deste gibi görünen yüzlerce dünyadan ışık yansıtan tanıdık bir nesnenin tepesine göndererek.

"Tamam," dedi.

Yürümeye başladım. Onunda yaklaştığını gördüm ve yönümü, yollarımız kesişmeyecek şekilde ayarladım. Ondan önce varmak için hızımı da artırdım.

"Numara yok," diye seslendi. “Ve sonuna dek götürmeye karar verirsek, dışarı çıkarız."

"Tamam."

Yapıya onun gireceği yerin ötesindeki köşeden girdim. Girer girmez altı imgemle karşılaştım.

"Neden burası?" dedi sesi yakında bir yerden geldi.

"Şangaylı Kadın diye bir film izlememişsindir sanırım?"

"Hayır."

"Aklıma, burada gezinirken konuşabileceğimiz ve bu yerin birbirimizi incitmememizi sağlayacağı geldi."

Bir köşeyi döndüm. Farklı yerlerde daha fazla ben vardı Biraz sonra, yakında bir yerde keskin bir nefes alındığını duydum. Ardından bir kıkırdama geldi.

"Anlamaya başlıyorum," dediğini duydum.

Üç adım ve bir dönüş daha. Durdum. İki tane o, iki tane ben vardık. Ama o bana bakmıyordu. Ağır ağır imgelerden birine uzandım. Döndü, beni gördü. Ağzı açıldı, geriledi ve kayboldu.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sordum, durarak.

"Nereden başlamam gerektiğini kestirmek güç."

"Yaşam bu."

"Dara’yı biraz kızdırdın..."

"Epey hızlısın. Yanından on, onbeş dakika önce ayrıldım. Burada, Sawall’da mı kalıyorsun?"

"Evet. Ve seninle öğle yemeği yiyeceğini biliyordum. Onu biraz önce, kısa bir süre için gördüm."

"Eh, o da beni biraz kızdırdı."

Bir başka köşeyi döndüm ve bir eşikten geçtiğimde hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Bazen öyle olur, biliyorum," dedi. “Tatlı için Logrus’un uğradığını söyledi."

"Evet."

"Annem taht için seni seçmiş gibi göründüğünü söyledi."

Omuz silktiğimi gördüğünü umdum.

"Öyle görünüyor. Ancak ben istemiyorum."

"Ama sen yapacağını söyledin."

"Ancak güçler dengesini düzeltmenin başka yolu yoksa. Son çare gibi bir şey. Buna gelmeyeceğinden eminim."

"Ama Logrus seni seçti."

Bir başka omuz silkme.

"Tmer ve Tubble benden önde."

"Bu fark etmez. Onu ben istiyordum, biliyorsun."

"Biliyorum. Oldukça aptalca bir kariyer seçimi gibi görünüyor."

Aniden beni çevreledi.

"Artık öyle," diye onayladı. “Ancak, sen seçilmeden önce de bir süredir öyle görünmeye başlamıştı. Karşılaştığımız her kez bir üstünlüğüm olduğunu düşündüm ve her seferinde sen beni öldürmeye daha da yaklaştın."

"Gerçekten de gittikçe karmaşıklaştı."

"Son seferde -kilisede- Kashfa’da, sonunda seni öldüreceğimden emindim. Ama neredeyse sen benim işimi bitirecektin."

"Diyelim ki Dara ya da Mandor, Tmer ve Tubble’ı ortadan kaldırdı. Benim işimi senin halletmen gerekeceğini biliyordun, ama ya Despil?"

"Benim için çekilecekti."

"Ona sordun mu?"

"Hayır. Ama eminim."

İlerledim.

"Hep çok varsayımda bulundun, Jurt."

"Belki de haklısın," dedi, belirip yine kaybolarak. “Her durumda, fark etmez."

"Neden?"

"Vazgeçiyorum. Yarıştan çıktım. Cehenneme kadar yolu var."

"Nasıl oldu?"

"Logrus niyetini açıklamış olsa bile, endişelenmeye başlamıştım. Yalnızca senin beni öldürmenden korktuğum için değil. Kendim ve taht

hakkında düşünmeye başladım. Tâhttâ çıksam ne olacaktı? Onu elimde tutacak kadar yetenekli olduğumdan, eskisi kadar emin değilim." Yine döndüm ve kaşlarını çatmış, dudaklarını yalamakta olduğunu gördüm. “Alemi ciddi bir şekilde karıştırabilirdim," diye devam etti, “elbette iyi öğütler almazsam. Ve bunun Mandor ya da Dara’dan geleceğini biliyorsun. Sonunda bir kukla olacaktım, değil mi?"

"Muhtemelen. Ama beni çok meraklandırdın. Böyle düşünmeye ne zaman başladın? Kaynaktaki işleme denk geliyor olabilir mi? Ya benim müdahalem seni doğru yola daha da yaklaştırdıysa?"

"Bunda doğruluk payı olması mümkün," dedi. “Artık sonuna kadar gitmediğim için memnunum. Herhalde Brand’a yaptığı gibi beni de delirtirdi. Ama o da olmayabilirdi. Ya da bilmiyorum."

Şaşkın imgelerim iki yanda aynalarda ayak uydururken, sessiz koridor boyunca yürüdüm.

"O seni öldürmemi istemedi," dedi sonunda; sağımdan bir yerden.

"Julia mı?"

"Evet."

"O nasıl?"

"İyileşiyor. Aslında, oldukça hızlı iyileşiyor."

"Burada, Sawall’da mı?"

"Evet."

"Bak! Onu görmek isterim. Ama o da istemezse; anlarım. Maske’yi hançerlediğim zaman Julia olduğunu bilmiyordum ve üzgünüm."

"Aslında seni hiç incitmek istemedi. Onun kavgası Jasra ileydi. Seninle oynadığı, karmaşık bir oyundu. Sana senin kadar hatta daha da iyi olduğunu kanıtlamak istiyordu. Neden vazgeçtiğini sana göstermek istiyordu."

"Üzgünüm!" diye fısıldadım.

"Lütfen bana tek bir şeyi söyle." dedi. “Onu sevdin mi? Onu gerçekten hiç sevdin mi?"

Ona hemen yanıt vermedim. Sonuçta o soruyu kendime defalarca sormuş ve benim de bir yanıt için beklemem gerekmişti.

"Evet" dedim sonunda. “Ama çok geç olana kadar fark etmedim. Benim açımdan kötü zamanlama."

Biraz sonra “Peki sen?" diye sordum.

"Senin yaptığın hatayı yapmayacağım." diye yanıt verdi. "Beni tüm bu şeyler hakkında düşündürdü..."

"Anlıyorum. Eğer beni görmek istemezse, ona üzgün olduğumu söylediğimi ilet, her şey hakkında."

Yanıt gelmedi. Bir süre kıpırdamadan, bana yetişmesini umarak durdum, ama gelmedi.

Sonra, “Tamam," diye seslendim. “Beni ilgilendirdiği kadarıyla düellomuz bitti."

Tekrar hareket etmeye başladım. Bir süre sonra bir çıkışa geldim.

Orada devasa porselen bir surata bakarak duruyordu.

"İyi." dedi.

Yaklaştım.

"Dahası var." dedi, bana bakmadan.

"Öyle mi?"

"Sanırım deste depoluyorlar." dedi.

"Kim? Nasıl? Niye?"

"Annem ve Logrus," dedi. “Seni tahta çıkarmak için. Mücevherin gelini kim?"

"Sanırım bu Coral. Dara’nın bu terimi bir noktada kullandığını hatırlar gibiyim. Neden?"

"Geçen devir, Hendrakeli akrabalarına emirler verdiğini duydum. Kadını kaçırıp buraya getirmek için özel bir ekip gönderiyor. Senin kraliçen olacağı izlenimini edindim."

"Bu saçma," dedim. “Arkadaşım Luke ile evli. Şimdi Kashfa Kraliçesi."

Omuzlarını silkti.

"Yalnızca işittiklerimi söylüyorum," dedi. “Bu güçler dengesi meselesiyle ilgili."

Gerçekten. Bu olasılık aklıma gelmemişti, ama çok mantıklı geliyordu. Coral ile, Saraylar, otomatik olarak Hüküm Mücevheri’ni ya da bu çevrede bilinen ismiyle Yılanın Gözü’nü ele geçirmiş olacaktı ve o denge kesinlikle etkilenecekti. Amber için bir kayıp, Saraylar için bir kazanç. İstediğim şeyi gerçekleştirmeye, felaketi sonsuza dek erteleyecek ahengi sağlamaya yeterdi.

Buna izin veremeyecek olmam çok kötü. Zavallı kız, yanlış zamanda Amber’de olduğu için ve benden hoşlanmış göründüğü için fazla itilip kakılmıştı. Bir kez soyut bir felsefi sorunu düşündüğümü ve evet, çok kişinin iyiliği için bir masumu kurban etmenin sorun olmayacağına karar

verdiğimi hatırlıyorum. O zaman kolejdeydim ve bu, ilkelerle ilgili bir şeydi.

Ama Coral dostum, kuzenim ve teknik olarak sevgilimdi. Fakat bunu geçersiz kılacak koşullar altında ve bir kez daha hazırlıksız yakalanmamak için hislerimi aceleyle kontrol ettiğimde, ona âşık olabileceğimi anladım. Bütün bunlar, felsefenin gerçek dünyada bir puan daha kaybettiği anlamına geliyordu.

"Annem o insanları ne zaman gönderdi, Jurt?"

"Ne zaman gittiklerini bilmiyorum. Hatta gidip gitmediklerini bile," diye yanıtladı “ve zaman farkı düşünülünce, çoktan gidip dönmüş dahi olabilirler."

"Doğru," dedim ve “Lanet olsun!"

Döndü ve bana baktı.

"Başka açılardan da önemli, herhalde?" dedi.

"Onun için önemli ve o da benim için önemli," diye yanıt verdim.

Şaşkın bir yüz ifadesine büründü.

"Bu durumda," dedi, “neden onu sana getirmelerine izin vermiyorsun? Eğer tahta çıkarsan, işleri tatlandırır. Çıkmazsan, kız yanında olur."

"Büyücü olmayanların arasında bile hisleri saklamak zordur," dedim. “Benim doğru davranmam için rehin olarak tutulabilir."

"Ah. Bunun beni memnun ettiğini söylemekten nefret ediyorum. Demek istediğim... Bir başkasını sevdiğin için memnunum."

Başımı eğdim. Uzanıp ona dokunmak istedim, ama yapmadım.

Jurt, çocukken düşünürken bazen yaptığı gibi mırıldandı.

Sonra, “Onu onlardan önce bulmamız ve güvenli bir yere götürmemiz gerek," dedi. “Ya da çoktan ele geçirmişlerse, ellerinden kurtarmamız."

"'Biz' mi?"

Gülümsedi, nadir bir olay.

"Ne olduğumu biliyorsun. Zorluyumdur."

"Umarım öyledir," dedim. “Ama bunun arkasında iki Sawall kardeşin olduğunu söyleyecek tanıklar bulunursa ne olacağını biliyorsun, değil mi? Hendrakelerle aramızda kan davası olur.

"Onları buna ikna eden Dara olsa bile mi?"

"Tuzakmış gibi görünecek."

"Tamam," dedi. “Tanık yok,"

Kan davasını engellemenin bir sürü yaşamı kurtaracağım söyleyebilirdim ama o şekilde kastetmesem bile ikiyüzlüce görünecekti. Bunun yerine ,"Kaynak'ta kazandığın o güç," dedim, "sana 'canlı Koz Kartı' olarak nitelendiğini duyduğum bir şey verdi. Onu kullanarak Julia ile kendini de nakledebildin."

Başını salladı.

"Bizi buradan Kashfa'ya hızla götürebilir mi?"

Uzaktan gelen muazzam bir gong sesi havayı doldurdu.

"Kartların yaptığı, her şeyi yapabilirim." dedi "ve birini yanımda götürebilirim. Tek sorun, Koz Kartlarının menzilinin o kadar geniş olmaması. Bizi bir dizi sıçramayla nakletmek zorunda kalırım."

Gong sesi yine duyuldu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Ses mi?" dedi. "Cenazenin başlamak üzere olduğunu bildiriyor. Kaos Saraylar'ın her yerinde duyulabiliyor."

"Kötü zamanlama."

"Belki, belki değil. Bana bir fikir verdi."

"Anlat."

"Hendrakelerin bazılarını öldürmemiz gerekecekse, suç işlendiği zaman başka yerde olduğumuza dair kanıtımız var.

"Nasıl?"

"Zaman diferansiyeli. Cenazeye gideriz orada görülürüz. Sonra, kaçarız işimizi görürüz, geri geliriz ve törenin kalanına katılırız"

"Zaman akışının buna izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Şansımız olduğunu düşünüyorum, evet. Son zamanlarda çok sıçrayış yaptım. Zaman akışları konusunda uzmanlaşmaya başlıyorum."

"O zaman bir deneriz. Ne kadar kargaşa olursa, o kadar iyi."

Gong yine duyuldu.

Kırmızı, bizi dolduran yaşamın rengi, Kaos Sarayları'nda yas rengidir. Kendime uygun giysiler çağırmak için Logrus İmgesi'ni değil, çubukluyu kullandım. Şimdilik o Güçle, ne kadar sıradan; olursa olsun her tür ilişkiden kaçınmak istiyordum.

Sonra Jurt, katıldığı son cenazeden kalan, uygun giysiler barındıran odasına nakletti bizi. Ben de eski odamı gitmek için küçük, bir arzu duyuyordum. Belki acelem olmayan bir zaman...

Hızla yıkandık, tarandık, traş olduk ve giyindik. Sonra şekil değiştirdim. Jurt de, aynısını yaptı ve bunu cenaze için giyinmeden önce ayini tekrarladık. Gömlek, pantolon, ceket, pelerin, kısa çorap, bileklik, eşarp ve bandana kundakçı gibi görünüyorduk. Silahlar arkada bırakıldı. Dönerken uğrayıp, almayı düşünüyorduk.

"Hazır mısın?" diye sordu Jurt.

Evet.

Kolumu tuttu ve nakledildik, Dünyanın Sonu'ndaki Meydanın iç tarafındaki kenara ulaştık. Mavi gökyüzü, alayın geçeceği yolda dolanan yangın gibi bir yaşlı grubu üzerinde kararıyordu, Olabildiğince çok kişi tarafından, görülmeyi umarak aralarından geçtik. Birkaç eski tanıdık tarafından selamlandım.

Ne yazık ki bir süredir görmediklerinden çoğu durup konuşmak istiyordu. Jurt'un de benzer sorunları vardı. Aynı zamanda çoğu kişi, neden Thelbane'de, arkamızda, uzaktaki dev, camsı Kaos iğnesinde değil de burada olduğumuzu merak ediyordu. Gong yavaşça çalmaya devam ederken zaman zaman hava titreşiyordu. Gongun sesini yerde de hissediyordum, çünkü çalındığı yere yaklaşıyorduk. Yavaş yavaş Meydan'ı aştık, Çukur'un tam kıyısındaki dev, siyah taş yığınına yaklaştık. Kapısı donmuş alevden bir kemerdi, aşağı inen merdivenleri de öyle, her basamak, her tırabzan zamanda kısıtlanmış ateşten yapılmıştı. Altımızdaki kaba amfitiyatro da ateşle dekore edilmiş, kendini aydınlatan bir şeydi ve her şeyin sonundaki siyah bloğa bakıyordu. Arkasında duvar yoktu, yalnızca Çukur'un açık boşluğu ve her şeyin içinden geldiği şeyin tekilliği.

Henüz kimse içeri girmiyordu ve ateşten kapıların yanında durup, alayın takip edeceği yola baktık. Dost iblis suratlarına başlarımızı salladık, gong sesiyle titredik, gökyüzünün biraz daha kararmasını izledik. Aniden başım güçlü bir varlıkla doldu.

"Merlin!"

Mandor'un şekil değiştirmiş görüntüsü beynime doldu. Kırmızı kumaşla kaplı koluna doğru bakıyordu, eli görünmüyordu, muhtemelen Koz Kartımı inceliyor, uzun zamandır ilk kez sinirliye yakın bir yüz ifadesi kullanıyordu.

"Evet?" dedim.

Bakışları yanımdan geçti. İfadesi aniden değişti, kaşları kalktı, dudakları aralandı.

"Yanında Jurt mü var?" diye sordu.

"Bu doğru."
"Son sohbetimizden hatırladığım kadarıyla," dedi yavaşça, "aranız pekiyi değildi."
"Cenaze için anlaşmazlıklarımızı bir kenara bırakmaya karar verdik."
"Kulağa çok medeni gelse de, ne kadar akıllıca olduğundan emin değilim," dedi.
Gülümsedim.
"Ben ne yaptığımı biliyorum," dedim ona.
"Gerçekten mi?" dedi. “O zaman neden burada, Thelbane’de değil de katedraldesiniz?"
"Kimse bana Thelbane’de olmam gerektiğini söylemedi."
"Tuhaf," diye karşılık verdi. “Annen ikinize alaya katılmanız gerektiğini söyleyecekti."
Başımı iki yana salladım ve döndüm.
"Jurt, alaya katılmamız gerektiğini biliyor musun?" diye sordum.
"Hayır," dedi. “Bir yandan, mantıklı geliyor. Diğer yandan, kara gözlem var ve bu da dikkat çekmememiz gerektiğine işaret eder. Sana bunu söyleyen kim?"
"Mandor. Dara’nın bize söylemesi gerektiğini söylüyor."
"Bana söylemedi."
"Bunu duydun mu?" dedim Mandor’a.
"Evet. Artık fark etmez. İkiniz de gelin."
Diğer elini uzattı.
"Şimdi gitmemizi istiyor," dedim Jurt’e.
"Lanet olsun!" dedi Jurt sessizce ve yaklaştı.
Uzandım ve Jurt gelip omzumu tutarken Mandor’un elini yakaladım. İkimiz de öne adım attık ve Thelbane’in zemin katındaki şık, parlak ana salona geldik. Siyah, gri, yosun yeşili, koyu kırmızı bir yerdi, avizeleri sarkıtlara benziyordu, duvarlarda ateş heykelleri vardı, arkalarında pullu hayvan derileri asılıydı, havada su küreleri süzülüyordu, içlerinde yaratıklar yüzüyordu. Burası asiller, akrabalar saraylılarla doluydu ve hepsi salonun ortasındaki katafalkı çevresinde bir alev tarlası gibi dolanıyorlardı. Mandor bize bir şey söylerken gong sesi yine duyuldu.
Titreşimler sönünceye kadar bekledi, sonra yine konuştu.
"Dedim ki, Dara henüz gelmedi. Gidip saygılarınızı sunun ve Bances alaydaki yerinizi göstersin."

Katafalka doğru bir göz attığımda Tmer ve Tubble'ın yakınlarda olduğunu gördüm. Tmer Bances ile konuşuyordu, Tubble ise sırtı bize dönük biriyle. Aklıma korkunç bir düşünce geldi.

"Bu alayın," diye sordum, “güvenlik durumu nedir?"

Mandor gülümsedi.

"Oradaki gruba karışmış birkaç muhafız var," dedi “ve yolda daha fazlası bulunuyor. Birileri sizi her saniye izliyor olacak."

Duyup duymadığını görmek için Jurt'e baktım. Başını salladı.

"Teşekkürler."

Alçak sesle bir dizi küfür sıralayarak, peşimde Jurt, tabuta doğru ilerledim. Bir kopya üretmek için aklıma gelen tek yol Desen'i benim yerimi alacak bir hayalet göndermeye ikna etmekti. Ama Logrus onun yansıttığı enerjileri hemen fark ederdi. Ve öylesine terk edip gitsem, yokluğum yalnızca fark edilmekle kalmaz, muhtemelen takip edilirdim. Özellikle Dara toplantı istedikten sonra, bizzat Logrus tarafından. Sonra Logrus'un dengeyi yeniden sağlama çabasını engellemeye gittiğim öğrenilirdi ve Bok Koyu'nu besleyen ırmaklar zalim ve tehlikeli yerlerdir. Vazgeçilmez olduğumu düşünme hatasına düşmeyecektim.

"Bu işi nasıl yapacağız, Merlin?" dedi Jurt yumuşak sesle, ağır ağır ilerleyen kuyruğun sonunu bulduğumuzda.

Gong yine duyuldu, avizeleri titretti.

"Nasıl yapabiliriz, bilmiyorum," diye yanıt verdim. “Umabileceğim en iyi şey yürürken mesaj iletmenin bir yolunu bulmak."

"Buradan Koz Kartı ile yapılamaz," diye yanıt verdi. “Eh, belki mükemmel koşullar altında olabilir," diye değiştirdi, "ama bunca dikkat dağıtıcı şey arasında değil."

Bu konuda işime yarayacak bir büyü, bir gönderi, bir aracı düşünmeye çalıştım. Hayalet ideal olurdu. Elbette, Heykel Salonu'nun uzamsal asimetrilerini keşfetmeye gitmişti. Bu onu uzun zaman meşgul ederdi.

"Oraya oldukça hızlı gidebilirim," diye gönüllü oldu Jurt, "ve zaman farkı sayesinde kimse fark etmeden dönebilirim."

"Ve Kashfa'da, bunu söyleyebileceğin yalnızca iki kişi tanıyorsun," dedim. “Luke ve Coral. Biz birbirimizi öldürmeye çalışırken ikisi de kilisedeydi ve Luke'un babasının kılıcını çaldın. Aslında, adam seni görür görmez öldürmeye çalışır, kadın da yardım çığlıkları atmaya başlar."

Kuyruk biraz ilerledi.

"O zaman yardım istemem," dedi.

"Hı hı," dedim. “Zorlu olduğunu biliyorum, ama Hendrakeler profesyoneldir. Aynı zamanda, Coral’ın işbirliğine hiç açık olmayan bir kurban olacağını göreceksin."

"Sen büyücüsün," dedi Jurt. “Muhafızların kim olduğunu öğrenirsek, tüm alay boyunca bizi gördüklerini düşünmelerini sağlayacak bir büyü yapamaz mısın onlara? Sonra kayboluruz ve kimse anlamaz."

"Annemizin ya da ağabeyimizin muhafızların üzerine koruyucu büyüler yaptığını hissediyorum. Suikast için böylesine ideal bir zamanda, ben olsam yapardım. Buradaki güvenliği ben yönetiyor olsaydım, kimsenin adamlarımın kafasıyla uğraşmasını istemezdim."

Biraz daha ilerledik. Biraz yana eğilip boynumu uzattığım zaman, ihtişamlı giysiler içinde, göğsüne kırmızı-altın yılan konulmuş, alevden oluşturulmuş tabutunun içinde, ihtiyar Swayhill’in sıska iblis şeklini görebiliyordum. Oberon’un kadim düşmanı, sonunda ona katılmaya gidiyordu.

Yaklaşırken, aklıma bu soruna birden fazla yaklaşım olabileceği geldi. Belki de büyüsel açıdan deneyimsiz olanların yanında çok fazla zaman harcamıştım. Büyüye karşı büyü, çoklu karışık büyüler temelinde düşünmeyi bırakmıştım. Muhafızlar algılarıyla oynanmasına karşı korunuyorsa ne olmuş? Öyle olsun. Bunu aşmanın bir yolunu bul.

Gong yine duyuldu. Yankılar söndüğü zaman Jurt yaklaştı.

"Söylediğim şeylerden fazlası vardı," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sawall’da sana gelmemin bir sebebi de, korkmamdı," diye yanıt verdi.

"Neden?"

"Aralarından en az biri -Mandor ya da Dara- dengeden daha fazlasını istiyor, Logru için, Kaos için mutlak zafer istiyor. Buna gerçekten inanıyorum. Bunda sadece rol oynamak istemediğim gibi, olmasını da istemiyorum. Artık Gölge’yi ziyaret edebiliyorum ve yok olduğunu görmek istemiyorum. İki tarafın da zafer kazanmasını istemiyorum. Desen’in mutlak kontrolü de aynı ölçüde kötü olacaktır."

"İkisinden birinin bunu gerçekten istediğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Daha önce Brand’le denediler, değil mi? O tüm düzeni yok etmek için yola çıkmıştı."

"Hayır," dedim. “Eski düzeni yok etmeyi, sonra yerine kendisininkini geçirmeyi planlıyordu. O bir devrimciydi, anarşist değil. Yarattığı Kaos’un içinde yeni bir Desen çizecekti. Kendi Desen’i, ama yine de gerçek bir Desen."

"Aldatıldı. Öyle bir şeyi başaramazdı."

"Deneyinceye kadar bilmesinin yolu yoktu ve fırsatı olmadı."

"Her durumda, korkarım birisi gerçekliğin fişini çekecek. Bu kaçırma gerçekleşirse, o yönde büyük bir adım olacak. Yokluğumuzu gizlemek için bir yol bulamazsan, bence yine de gidip şansımızı denemeliyiz."

"Henüz olmaz," dedim. “Bekle. Bir şey düşünüyorum. Bu kulağa nasıl geliyor? Muhafızları bulup halüsinasyon görmelerini sağlamayacağım. Bunun yerine, bir dönüşüm yapacağım.

Başka iki kişinin bizim gibi görünmesine sebep olacağım. Ben bunu yapar yapmaz sen bizi buradan nakledeceksin. Herkes onları biz sanacak; gidip işimize bakacağız ve gerekirse buraya döneceğiz."

"Sen yap, ben bizi buradan uzaklaştırayım."

"Tamam, önümüzdeki iki adama yapacağım. Bitirir bitirmez böyle işaret edeceğim," dedim, sol elimi omuz seviyesinden bel seviyesine indirerek" ve birimiz bir şey düşürmüş gibi ikimiz birden eğileceğiz. Sonra sen bizi nakledeceksin."

"Hazır olacağım."

Çubuklu bir dönüşüm büyüsü yapmamı kolaylaştırdı. Nesne bir büyü işlemcisi gibiydi. İki son ürünü verdim ve bir anda bin varyasyon yaparak son ürünü verdi. Klasik şekilde yapılsa uzun zamanımı alacak iki büyü. Onları asarken elimi kaldırdım ve yüzüğün Gölge’de hükmettiği sayısız güç kaynağından birine uzandım. Yapılara enerji verdim, değişimin başlamasını izledim, elimi indirdim ve öne eğildim.

Ardından bir anlık yükseklik korkusu geldi ve doğrulduğum zaman Jurt’un dairesindeydik. Güldüm ve Jurt omzuma bir şaplak attı.

Sonra hemen insan şekline ve giysilerine burunduk. Bu iş biter bitmez kolumu yine yakaladı ve bizi Ateş Kapısı’na nakletti. Bir an sonra, tekrar sıçradık ve bu sefer yeşil bir gökyüzü altındaki mavi vadiye bakan bir dağ zirvesine. Sonra bir kez daha, yıldızlarını giyen ya da çıkaran bir gökyüzü altında, derin bir geçidin üzerindeki yüksek bir köprüye.

"Tamam, şimdi," dedi ve çiyle ve muhtemelen bir fırtınanın kalıntılarıyla ıslanmış gri bir duvarın tepesinde duruyorduk.

Bulutlar doğuda alevleniyordu. Güneyde hafif bir esinti vardı.
Bu, Luke’un Kashfa’daki başkenti olan Jidrash’ın en içindeki bölgeyi çevreleyen duvardı. Altımızda dört dev bina -saray ve Meydan’ın karşısındaki Tekboynuz Tapınağı dahil ve bir dizi daha küçük bina vardı. Durduğumuz yerin çaprazında, Gryll’in beni kraliçeyle randevumdan alıp götürdüğü (ne kadar zaman geçmişti?) sarayın kanadı duruyordu. Sarmaşık tabakasının içinde, penceremizin kırık kepenklerini bile çıkartabiliyordum.
"Orada," dedim, işaret ederek. “Onu en son orada görmüştüm."
Göz açıp kapayıncaya kadar odanın içinde duruyorduk ve içerideki tek canlı bizlerdik. Ortalık düzeltilmiş, yatak yapılmıştı. Koz Kartlarımı çıkardım ve Coral’ınkini seçtim. Soğuyana kadar baktım, varlığını hissettim ve uzandım.
Oradaydı, ama değildi. İnsanın rüyada ya da sarhoşlukta karşılaştığı bağlantısız varlıktı. Elimi kartın üzerinden geçirdim ve kararsız iletişimi kırdım.
"Ne oldu?" diye sordu Jurt.
"Sanırım uyuşturucu verilmiş," diye yanıt verdim.
"O zaman çoktan ele geçirmişler gibi görünüyor," dedi.
"Onu o durumda takip etmenin yolu var mı?"
"Yan binada ve ilaç almış da olabilir," dedim. “Ben yanından ayrılırken iyi değildi."
"Şimdi ne olacak?"
"Her durumda, Luke ile konuşmalıyız," dedim, kartını arayarak.
Kartı açar açmaz ona ulaştım.
"Merlin! Ne cehennemdesin?" diye sordu.
"Saraydaysan, yan odada," dedim.
Yatak kenarı olduğunu fark ettiğim yerden doğruldu, uzun kollu, yeşil bir gömlek alıp giydi ve yara koleksiyonunu örttü.
Yatakta, yanında birini gördüğümü sandım. O tarafa bir şeyler mırıldandı, ama işitemedim.
"Konuşmalıyız," dedi, elini pas rengi saçlarından geçirerek.
"Beni yanına al."
"Tamam," dedim. “Ama ilk önce, kardeşim Jurt’un burada olduğunu bilsen iyi olur."
"Babamın kılıcı yanında mı?"
"Ah! Hayır."

"Sanırım onu şimdi öldürmem," dedi, gömleğini kemerine sokuşturarak. Aniden elini uzattı. Tuttum. Öne adım attı ve aramıza katıldı.

Bölüm 8

Luke bana sırıttı, Jurt'e kaşlarını çattı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Kaos Sarayları'nda," diye yanıtladım. "Swayhill'in ölümü üzerine buradan çağrıldım. Cenaze sürüyor. Coral'ın tehlikede olduğunu öğrenince gizlice kaçtık."

"Artık bunu biliyorum," dedi Luke. "O gitti. Kaçırıldı, sanırım."

"Bu ne zaman oldu?"

"Tahminime göre, önceki gece. Sen bu konuda ne biliyorsun?"

Jurt'e bir göz attım. "Zaman farkı," dedi.

"Desen ve Logrus arasında süren oyunda birkaç puan alma fırsatı veriyordu," diye açıkladım. "Bu yüzden peşine Kaos'un ajanları gönderildi. Ama onu sağlam istiyorlar. Ona dokunmayacaklardır."

"Onu niçin istiyorlar?"

"Hüküm Mücevheri anatomisinin bir parçası olduğundan, Thelbane Kraliçesi olmaya özellikle uygun olduğunu düşünüyorlar."

"Yeni kral kim olacak?"

Aniden yüzüm kızardı.

"Şey, peşine takılan insanların aklında bu iş için ben varım," diye yanıt verdim.

"Hey, tebrikler!" dedi. "Artık bu kadar çok eğlenen tek kişi ben olmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Krallık işi hiçbir boka değmez, dostum. Keşke baştan bu işin içine çekilmeseydim. Herkes zamanının bir parçasını istiyor ve onlar istemediği zaman, yine de birileri nerede olduğunu bilmek zorunda."

"Lanet olsun, daha yeni taç giydin. Biraz durulması için bir şans ver."

"'Yeni mi? Bir aydan fazla oldu!"

"Zaman farkı," diye tekrarladı Jurt.

"Hadi gelin. Size birer fincan kahve ısmarlayayım," dedi Luke. "Burada kahve var mı?"

"İçmem şart, dostum. Bu taraftan." Bizi kapıdan çıkardı, sola döndü ve merdivenden aşağı indirdi.

"Sen odada hükmetmek ve Coral'ın arzu edilen kraliçe olması hakkında konuşurken, aklıma komik bir şey geldi," dedi. Burada kral ben olduğuma göre, evliliği hemen iptal ettirebilirim. Şimdi, sen kraliçen olarak Coral'ı istiyorsun, ben de Amber ile Altın Halka Anlaşması'nı yapmak istiyorum. Sanırım herkesi mutlu edecek bir yol biliyorum."

"Bundan daha karmaşık, Luke. Ben işi istemiyorum ve Saraylar'daki akrabalarım Coral'ı ele geçirirse bizler için çok kötü olur. Son zamanlarda çok şey öğrendim."

"Mesela?" dedi Luke, sarayın arkasına giden patikaya açılan bir kapıyı iterek.

Jurt'e bir göz attım.

"O da korkuyor," dedim. “Bu yüzden bugünlerde can ciğer kuzu sarmasıyız."

Jurt başını salladı.

"Brand'in Saraylardan kaynaklanan bir plana kurban gitmiş olması mümkün," dedi, “orada hâlâ canlı olan bir fikrin parçası olarak."

"Kahvaltı etsek daha iyi olacak," dedi Luke. “Arkaya dolaşıp mutfağa gidelim."

Bahçedeki patikada onu takip ettik.

Ve gün çevremizde aydınlanırken yedik ve konuştuk. Luke Coral'ın Koz Kartını tekrar denemem için ısrar etti, denedim ve sonuç aynı oldu. Sonra küfretti, başını salladı ve “Zamanlamanız oldukça iyi. Onu yakalayan adamların batıya doğru siyah bir yoldan gittikleri raporlandı."

"Mantıklı geliyor," dedim.

"Henüz Saraylar'a ulaşamadıklarını düşünmek için sebebim var."

"Öyle mi?"

"Sizlerin kullandığı o kara yolların yabancılar için tehlikeli olduğunu anlıyorum," dedi. “Ama bundan kalanları size gösterebilirim. Artık siyah bir patika, aslında. Onu takip etmek istiyorum, ama o kadar uzun süre uzaklaşabileceğimi sanmıyorum. Bir de, beni yoldan korumanın bir yolu var mı?"

"Üzerinde yolculuk ederken yanımızda bulunman yeterli," dedi Jurt.

Ayağa kalktım. Aşçı ve iki bulaşıkçı bize doğru baktı.

"Tanışmanı istediğim biri var, Luke," dedim ona. “Hemen şimdi."

"Neden olmasın?" dedi ayağa kalkarak. “Nerede?"

"Yürüyüşe çıkalım," dedim.

"Elbette."

Kalktık, hizmetkarların kapısına yöneldik.

"Demek, gönüllü bir suç ortağı ya da büyülü bir saatli bomba olarak, annem babamın Amber'i ele geçirmeye -ve sonuçta dünyayı değiştirmeye- yönelmesine sebep olmuş olabilir," dedi Luke.

"Eh, onun da annene temiz ellerle gelmediğini anlıyorum," dedim.

"Doğru, ama başlangıçta planlarının ne kadar girift olduğunu merak ediyorum," diye yüksek sesle düşündü Luke. "Bir aydır işittiğim en neşe verici şey bu."

Sarayın yanı boyunca uzanan küçük, üstü örtülü bir yürüyüş yoluna çıktık. Luke durdu ve çevresine bakındı.

"Nerede o?" diye sordu.

"Burada değil," dedim. "Kralı kaçırdığımı söyleyecek tanıklar olmayan bir çıkış yeri arıyordum yalnızca."

"Nereye gidiyoruz, Merlin?" diye sordu Jurt, ben çubuklunun merkezinden bir sarmal döndürür, on altı değişik güç kaynağından enerji çekerken.

"Güzel fikir. Kaçır gitsin," diyordu Luke, Jurt ile birlikte sarmala yakalanırken.

Yüzüğü, kendimi Amber'den Kashfa'ya naklederken kullandığım gibi kullandım ve hedefi imgeden çok anılarımla oluşturdum. Ama bu sefer üç kişiydik ve gidilecek uzun, çok uzun bir yol vardı.

"Senin için bir anlaşma önerim var," dedim.

Bu, kaleydoskopa adım atmak ve 120 derecelik kübist kırılmalar ve yeniden birleştirmelerden geçmek gibiydi. Sonra diğer yanda, tepesi sislerin arasında kaybolmuş yüksek bir ağacın altında, radyosunda Renbourn'un "Dokuz Kız"ı çalan '57 model, beyaz kırmızı bir Chevy'nin yakınında çıktık.

Luke'un hayaleti ön koltuktan çıktı ve orijinaline baktı. Luke da bakışlarına karşılık verdi.

"Selam," dedim. "Birbirinizle tanışın. Gerçi tanıştırılmaya ihtiyacınız yok. Ortak çok noktanız var."

Jurt Desen'e baktı.

"Bu babamın düzenlemesi," dedim.

"Bunu tahmin edebilirdim," dedi Jurt. "Ama burada ne yapıyoruz?"

"Bir fikrim var. Ama Corwin'in de burada olacağını ve konuyu onunla tartışabileceğimi düşünmüştüm."

"Geldi ve yine gitti," dedi buraya ait olan Luke, beni duyarak.

"Not bıraktı mı, ya da ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun! Bak, bir süre önce söylenen bir şey, siz Luke'ların bir süreliğine yer değiştirmek isteyebileceğinizi düşündürdü. Eğer bu Desen gitmene izin vermek için ikna edilebilirse."

Hayaleti buralardayken Luke demeye devam etmeye karar verdiğim Luke aniden neşelendi. İşleri karıştırmamak için kopyasına Rinaldo demeye karar verdim.

"Bu hiç kimsenin kaçırmaması gereken bir deneyim," dedi.

"O zaman neden ondan uzaklaşmak için can atıyorsun?" diye yanıt verdi Rinaldo.

"Merle'nin Coral'ı bulmasına yardım etmek için," dedi Luke. "Kaçırıldı da."

"Gerçekten mi? Kim kaçırdı?"

"Kaos'un ajanları."

"Hm." Rinaldo adımlamaya başladı. "Tamam, bu konuda benden daha fazla şey biliyorsun," dedi sonunda. "Eğer Corwin kısa süre sonra gelirse ve Desen bana izin verirse, elimden gelen her şekilde yardım ederim."

"Biz beklerken iz soğuyacak," dedi Luke.

"Anlamıyorsun," dedi Rinaldo. "Burada yapılacak bir işim var ve bırakıp gidemem. Bir yerlerde kral olmak için bile. Burada yaptığım şey daha önemli."

Luke bana baktı.

"Haklı," dedim. "O Desen'in koruyucusu. Diğer yandan, kimse Coral'ı incitmeyecek. Neden Jurt ve ben birkaç dakikalığına Saraylar'a kaçıp, cenazenin nasıl ilerlediğine bakmıyoruz? Biz oradayken Corwin gelebilir. Eminim siz ikiniz konuşacak bir sürü şey bulabilirsiniz."

"Siz gidin," dedi Luke bana.

"Evet," dedi Rinaldo. "Neler yapıyorduk, merak ettim."

Jurt'e baktım, başını salladı. Gidip yanında durdum.

"Direksiyona geçme sırası sende," dedim.

"Kısa süre sonra döneriz," dedim, ilk sıçrayış için solarken.

...Ve böylece Sawall Yolları'na döndük, iblis şekillerimizin üzerine kırmızı giysilerimizi geçirdik. Jurt bizi cenaze partisine götürmeden önce, iki benzerimizin yanında yürümemek için yüzlerimizi de değiştirdim.

Thelbane boştu. Ama dışarıyı kontrol ettiğimizde alayı meydanın dörtte birini geçmiş, durmuş ve kargaşa içinde bulduk.

"Eyvah!" dedi Jurt. "Ne yapmalıyım?"

"Bizi oraya götür," dedim ona.

Birkaç dakika sonra, kalabalığın eteklerindeydik. Swayhill'in alev alev tabutu yere indirilmiş, yanına bir muhafız dikilmişti. Dikkatim onun sağında, belki altı metre ötedeki bir gürültüler düğümüne çekildi. Bağrışlar vardı, yerde bir şey yatıyordu ve iki iblis şekli başkaları tarafından sıkı sıkı tutuluyordu. İki iblisin Jurt ve bana benzeyenler olduğunu görünce midem sıkıştı, İkisi de bir şeylere itiraz ediyordu.

Kalabalığı ittirerek ilerlerken büyülerimi çektim ve ikisinin kendi görüntülerine dönmesini sağladım. Bu olurken, en yakından duyulanı "Size söylemiştim," gibi olan daha fazla bağrışma oldu. Buna karşılık olarak, Mandor olduğunu fark ettiğim kişi, "Evet, onlar!" dedi. O iki şekille yerdeki şeyin arasında duruyordu.

"Bu bir hileydi!" dedi Mandor. "Dikkat dağıtmak için bir şey! Onları bırakın!"

Jurt ile beni maskeleyen büyüyü bırakmak için doğru zaman olduğuna karar verdim. Muhteşem kargaşa!

Biraz sonra Mandor beni gördü ve yaklaşmamı işaret etti.

Sağımdaki Jurt'un tanıdığı biriyle konuşmayı bıraktığını gördüm.

"Merlin!" dedi, yaklaşır yaklaşmaz. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim. "Jurt'le arkalardaydık. Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Birisi iki güvenlik muhafızına senin ve Jurt'un görüntülerini vermiş. Suikastçı saldırırken kargaşa yaratmak için olduğu açık. Muhafız oldukları konusunda ısrar ederek öne koşmuşlar. Ama olmadıkları görülüyordu. Akıllıca özellikle de sen ve Jurt onların kara gözlem listesindeyken."

"Anlıyorum," diye onayladım, bir katilin kaçmasına yardım mı ettiğimi merak ederek sordum. "Kim vuruldu?"

"Tmer, çok profesyonel bir hançer darbesiyle," diye açıkladı sol gözkapağı seğirerek. Hafif bir göz kırpma mı? Ya anlamı? "Ve bir anda ölmüş."

Pelerinlerinden sedye yapan dört kişi cesedi kaldırdı. Onlar birkaç adım yürüdükten sonra, ötelerinde bir başka düğüm gördüm.

Şaşkın ifademi gören Mandor arkasına baktı.

"Daha fazla güvenlik," dedi. “Tubble’ın çevresini alıyorlar. Sanırım şimdilik buradan çıkarılmasını isteyeceğim. Sen ve Jurt’ün de. Daha sonra tapınağa gelebilirsiniz. Orada daha fazla güvenlik olmasını sağlayacağım."

"Tamam," dedim. “Dara burada mı?"

Çevresine bakındı.

"Onu görmedim. Bilmiyorum da. Gitseniz iyi olacak."

Başımı salladım. Dönerken, sağımda yarı tanıdık bir yüz gördüm. Uzun boylu, kara gözlüydü, rengarenk bir mücevher sarmalından sallanan çiçeksi bir şekle dönüşüyordu. İsmini daha önce de hatırlamaya çalışmış, ama başaramamıştım. Ama onu görünce tekrar aklıma geldi. Yaklaştım.

"Bir süreliğine gitmem gerek," dedim. “Ama merhaba dernek istedim, Gilva."

"Hatırlıyorsun. Merak etmiştim."

"Elbette."

"Nasılsın, Merlin?"

İçimi çektim. Gülümserken kürklü, yarı insan bir katılık kazandı.

"Ben de," dedi. “Bütün bunlar halledilince memnun olacağım."

"Evet. Dinle, seni görmek istiyorum. Pek çok sebebim var. Hangi zaman iyi olur?"

"Şey, cenazeden sonra dilediğin an, sanırım. Konu ne?"

"Şimdi zamanım yok. Mandor sinirli sinirli bakıyor. Daha sonra görüşürüz."

"Evet, Görüşürüz, Merlin."

Jurt’un yanına seğirttim ve dirseğini yakaladım.

"Gitmemiz emredildi," dedim. “Güvenlik açısından."

"Tamam." Konuştuğu adama döndü. “Teşekkürler. Daha sonra görüşürüz," dedi ona.

Dünya kayıp gitti. Yeni bir tanesi belirdi: Jurt’un dairesi.

Giysilerimiz her yere saçılmıştı.

"Bizim için iyi zamanlama. Tmer için kötü," dedi.

"Doğru."

"İki numara olmak nasıl bir his?" diye sordu, bir kez daha değiştirirken - hem giysilerimizi, hem şeklimizi.

"Senin sıranı da ilerletiyor," dedim.

"Onun senin adına öldüğünü hissediyorum, ağabey, benim değil."

"Umarım öyle değildir," dedim.

Kahkaha attı.

"Sen ve Tubble arasında bir şey."

"Öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdum," dedim. “Eğer haklıysan, aslında Sawall ile Chanicut arasında."

"Komik olmaz mıydı, Merlin, sırf şu anda en güvenli yer olduğu için peşinden dolaşıyorsam?" diye sordu. “Eminim bizim muhafızlarımız ve suikastçılarımız Chanicut’ınkilerden daha iyidir. Ya bekliyorsam ve son çabamı Tubble’ın yoldan çekileceği zamana saklıyorsam? Sonra, sen bana güvenirken, sırtını bana dönersin ve Taht!"

Ona baktım. Gülümsüyordu, ama aynı zamanda beni inceliyor gibiydi.

Şaka yapar gibi, “Sorun değil, senin olsun," demek üzereydim. Ama o sırada merak ettim: Şaka bile olsa, ikimiz arasında seçim yapmak gerekse... Tek seçenek biz isek, bu koşullar altında tahta geçeceğim birden aklıma geldi. Onu yarı yolun ötesinde karşılamaya ve kuşku duyduğum halde kuşkusuzmuş gibi davranmaya karar vermiştim. Ama elimde değildi. Onca gönül alıcı konuşmasına ve görünürdeki işbirliğine rağmen, ömür boyu süren bir alışkanlığı kırmak kolay değildir. Ona zorunlu olduğumdan daha fazla güvenmeye ikna edemiyordum kendimi.

"Bunu Logrus’a söyle," dedim.

Yüzünde bir korku ifadesi belirdi -gözleri irileşti, bakışları yere kaydı, sırtı hafifçe kamburlaştı- sonra, “Onunla gerçekten anlaştınız, değil mi?" diye sordu.

"Bir anlaşma var gibi, ama yalnızca tek yönlü," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir tarafın dünyamızı mahvetmesine yardım etmeyeceğim."

"Logrus’a kazık atmaya hazırmışsın gibi görünüyor."

Parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Amber kanın yüzünden olmalı," dedi sonra. “Hepsinin biraz deli olduğunu duymuştum."

"Belki de öyledir," dedim.

"Babanın yapacağı bir şey gibi geliyor kulağa."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bilirsin, herkesin en sevdiği bir Amber hikayesi vardır."

"Burada kimse bana birini anlatmadı."

"Elbette anlatmaz -düşününce."

"Yarım kan olmam yüzünden falan mı?" dedim.

Omuzlarını silkti. Sonra, “Eh, evet."

Çizmelerimi çektim.

"O yeni Desen’le her ne yapıyorsan," dedi, “herhalde eskisini çok mutlu etmeyecek."

"Kuşkusuz haklısın," diye onayladım.

"Yani Logrus peşine düştüğünde korumak için ona koşamayacaksın."

"Sanırım hayır."

"...Ve ikisi de peşine düşerse, yenisi onlara karşı direnemeyecek."

"Sence herhangi bir şey için bir araya gelirler mi?"

"Bilmesi güç. Vahşi bir oyun oynuyorsun. Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Ben de," dedim, ayağa kalkarak. “Benim sıram."

Çubukluyu daha önce hiç denemediğim bir düzeye çevirdim ve bizi oraya tek sıçrayışta götürdüm.

Luke ve Rinaldo hâlâ konuşuyorlardı. Onları giysilerinden ayırt edebiliyordum. Corwin görünürlerde yoktu.

Biz belirince ikisi de el salladı.

"Saraylar’da her şey nasıl?" diye sordu Luke.

"Karışık," diye yanıt verdi Jurt. “Ne kadardır yoktuk?"

"Altı saat, sanırım," diye yanıt verdi Rinaldo.

"Corwin’den haber yok mu?"

"Yok," dedi Luke. “Ama bu arada, birbirimizle epey şey hallettik. Rinaldo buradaki Desen’le iletişime geçti. Corwin döner dönmez onu serbest bırakacak ve onu beslemeye devam edecek."

"Bu konuda..." dedi Jurt.

"Evet?" diye sordu Rinaldo.

"Siz gidip cam gözlü hanımefendiyi bulurken ben burada kalıp Rinaldo’nun işini devralabilirim."

"Neden?" diye sordu Rinaldo.

"Çünkü ikiniz birlikte daha iyi iş çıkarırsınız ve ben de kendimi çok yerde hissedeceğimden daha güvende hissederim."

"Bunun kabul edilebilir olup olmadığını görmem gerek," dedi Rinaldo.

"Bak bakalım," dedi Jurt.

Desen’e doğru yürüdü. Babamın döndüğünü görmeyi umarak sisi her yönde araştırdım. Jurt arabayı ve “Los Animales"ten bir Bruce Dunlap parçası çalmakta olduğu radyoyu inceledi.

"Baban geri gelip benden görevi devralırsa," dedi Jurt, “cenazeye dönüp, sen orada değilsen senin için bahaneler sunarım. Sen geri dönersen ve ben yoksam, sen de aynısını yap. Tamam mı?"

"Evet," dedim, aramızda sis kümeleri yükselirken. “Ve hangimiz önce serbest kalırsa ve söyleyecek bir şeyi olursa..."

"Evet," diye kabul etti. “Sen beni aramazsan ben seni aramaya gelirim."

"Saraylar’dayken kılıcımı almamışsındır, değil mi?" diye sordu Luke.

"Zamanım olmadı," diye yanıt verdi Jurt.

"Bir sonraki gidişinde, zaman ayırmanı dilerim."

"Tamam, tamam," dedi Jurt.

Rinaldo Desen’den uzaklaştı ve yanımıza döndü.

"İşe alındın," dedi Jurt’e. “Benimle gel. Sana göstermek istediğim bir kaynak var. Ve erzak deposu ve silahlar."

Luke döndü ve onların solumuza yönelmesini izledi.

"Üzgünüm," dedi yumuşak sesle, “ama ona hâlâ güvenmiyorum."

"Üzülme. Ben de güvenmiyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Ama şu anda birbirimize güvenmek için, uzun zamandır olmadığı kadar iyi sebeplerimiz var."

"Bu Desen’in yerini öğrenmesine izin vermenin ve sonra onu Desen’le yalnız bırakmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum."

"Desen’in ne yaptığını bildiğinden ve kendine bakabileceğinden eminim."

İki parmağını kaldırarak çaprazladı.

"Kopyama ihtiyacım olmasaydı buna karşı çıkardım," dedi.

Döndükleri zaman, aniden dj’in bariton sesi geldi ve “Akla yakın, zamanlama her şeydir. Yol koşulları iyi. Yolculuk etmek için güzel bir gün," dedi. Ardından, bir zamanlar Random’ın çaldığını duyduğumdan emin olduğum bir davul solo başladı.

"Şu andan itibaren görev senin," dedi Rinaldo Jurt’e. Bize başını salladı. “Ne zaman isterseniz."

Çubukluyla bizi aldım ve Kashfa’ya götürdüm. Jidrash’ta alaca karanlıktı ve daha önce kardeşimle birlikte geldiğimiz aynı duvarın tepesindeydik.

"Ve demek sonunda," dedi Rinaldo, kasabaya bakarak.

"Evet," diye karşılık verdi Luke. “Tamamen senin bir süreliğine." Sonra, “Merle, bizi daireme sıçratmaya ne dersin?"

Yüzümü bulutların turuncuya dönüştüğü batıya çevirdim, çoğunun mor mor asılı durduğu yukarıya baktım.

"Bunu yapmadan önce, Luke," dedim, “kalan gün ışığını kullanarak o kara yola bakmak istiyorum."

Başını salladı.

"Güzel fikir. Tamam, bizi şuraya götür."

İşareti güneybatıdaki tepelik bir araziyi gösteriyordu. Hepimizi oraya çubukladım ve böylece bu eylem için ihtiyaç duyduğumu düşündüğüm bir fiil yaratmış oldum. Kaos’un gücü böyledir işte.

Küçük bir tepeye vardığımızda, uzak yamacına doğru Luke’u takip ettik.

"Bu taraftan," dedi.

Uzun gölgeler çevremizi almıştı, ama onların loşluğuyla Saraylar’dan gelen yolculuk ipliğinin siyahlığı arasında fark vardır.

"Tam buradaydı," dedi Luke sonunda, iki kayanın arasındaki bir yere geldiğimizde.

O tarafa ilerledim, ama özel bir şey hissetmedim.

"Burası olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Evet."

On, yirmi adım daha ilerledim.

"Eğer gerçekten buradaydıysa, artık kaybolmuş," dedim ona. “Elbette... acaba ne kadardır uzaktaydık."

Luke parmaklarını şıklattı.

"Zamanlama," dedi. “Bizi daireme götür."

Güne bir veda öpücüğü verdik, önden bir kol gönderdim ve karanlık duvarda yolumuzu açtım. Daha önce Coral ile birlikte işgal ettiğimiz odaya adım attık.

"Yeterince yakın mı?" diye sordum. “Odalarının nerede olduğundan emin değilim."

"Gelin," dedi ve bizi dışarı, sola, merdivene götürdü. “Mevcut uzmana danışma zamanı. Merle, bu adamın görüntüsü hakkında bir şeyler yap, olmaz mı? İyi bir şeyin çok fazla görünmesi yorumlara yol açabilir."

Kolaydı ve ilk defa birini evdeki büyük Oberon portresine benzetiyordum.

Luke içeri girmeden önce kapıyı çaldı. Öteden bir yerden, tanıdık bir ses ismini söyledi.

"Yanımda bazı dostlar var," dedi.

"İçeri getir," dedi ses.

Luke kapıyı açtı ve denileni yaptı.

"İkiniz de Nayda'yı tanıyorsunuz," dedi Luke. "Nayda, bu benim kopyam. Birlikteyken ona Rinaldo, bana Luke diyelim. Merle ve ben kız kardeşini aramaya gittiğimizde buradaki işlerimi yürütecek."

Nayda'nın şaşkın bakışına karşılık olarak Rinaldo'yu eski haline getirdim.

Kızın üzerinde siyah pantolon ve zümrüt rengi bir bluz vardı ve saçları aynı renk yeşil bir eşarpla arkada bağlanmıştı. Bizi selamlarken gülümsedi. Bana bakarken parmak ucunu hafifçe, neredeyse kayıtsız bir şekilde dudaklarına dokundurdu.

Hemen başımı salladım.

"Umarım Amber'de yaşadığın talihsizlikleri unutmuşsundur," dedim. "Elbette, kötü bir zamanda oradaydın."

"Elbette," diye karşılık verdi. "Tamamen iyileştim, teşekkür ederim. Sorman çok nazikçe. Ve daha sonra yol gösterdiğin için de teşekkürler. Son iki gündür Luke'u alıp götüren sendin, anladığım kadarıyla."

"Gerçekten o kadar oldu mu?" dedim.

"Oldu, bayım."

"Bunun için üzgünüm, hayatım," dedi Luke, kadının elini sıkıp, gözlerine uzun uzun bakarak.

"Bu izin neden solduğunu açıklar," dedim.

Rinaldo Nayda'nın elini tuttu ve süslü bir selam vererek öptü.

"Tanıdığım o küçük kızın bu kadar değişmiş olması şaşırtıcı," dedi.

"Öyle mi?"

"Luke'un görünüşüne ek olarak anılarını da paylaşıyorum," diye açıkladı.

"Sende insanca olmayan bir şey olduğunu anlamıştım," dedi Nayda. "Seni ateş kanlı bir adam olarak görüyorum."

"Peki bunu nasıl görüyor olabilirsin?" diye sordu Rinaldo.

"Kendine has yöntemleri var," dedi Luke ama ben daha çok kız kardeşiyle psişik bir bağı olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre dahası varmış."

Nayda başını salladı.

"Bahsi geçmişken, umarım bunu, Coral'ı bulmamız için kullanabilirsin," diye devam etti Luke. "İz yok oldu ve bir uyuşturucu ya da büyü, Koz Kartı iletişimini engelliyor. Yardımına ihtiyacımız olacak."

"Evet," diye yanıt verdi Nayda, "ama şu anda tehlikede değil."

"Güzel," dedi Luke. "Bu durumda, yiyecek ısmarlayacağım ve bu yakışıklı adama bugünlerde Kashfa'da neler olup bittiğini anlatacağım."

"Luke," dedim. "Benim cenazenin kalanına katılmak üzere Saraylar'a dönmem için ideal bir zaman gibi görünüyor."

"Ne kadar sürer, Merle?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

"Herhalde yarın sabaha kadar dönmüş olursun."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama dönmezsem ne olacak?"

"Sen olmadan aramaya başlamamız gerektiğini hissediyorum."

"Ama ilk önce bana ulaşmaya çalış."

"Elbette. Daha sonra görüşürüz."

Uzam pelerinime sarındım ve Kashfa'yı silkeleyip attım.

Tekrar açtığım zaman, Jurt'un Sawall'daki odasındaydım.

Gerindim, esnedim. Yalnız olduğumdan emin olmak için hızla odada göz gezdirdim. Pelerinimi çıkarıp yatağın üzerine attım. Gömleğimin düğmelerini çözerken odayı adımlaya başladım.

Dur. Bu da neydi? Aynı zamanda, nerede?

Birkaç adım geri yürüdüm. Küçük kardeşimin odasında hiç o kadar zaman harcamamıştım, ama hissettiğim şeyi hatırlardım.

Duvarla, koyu renk, neredeyse siyah ahşaptan bir dolabın oluşturduğu köşede bir masa ve bir sandalye vardı. Sandalyenin üzerinde diz çöküp masanın üzerinden uzandığım zaman onu hissedebiliyordum. Bir yolun varlığı, taşımaya yetecek kadar güçlü değil, ama. Yani...

Sağa kaydım, dolabı açtım. Elbette, içeride olmalıydı. Ne kadar süre önce Jurt'un bunu yerleştirdiğini merak ettim. Aynı zamanda, odayı bu şekilde karıştırdığım için kendimi tuhaf hissediyordum. Yine de, bir sürü üzüntü ve rahatsızlık için Jurt'un bana borcu vardı. Birkaç sır ve biraz işbirliği defteri temizlemiyordu. Henüz ona güvenmeyi öğrenmemiştim ve bana tuzak hazırlıyor olması mümkündü. Görgü kuralları, diye karar verdim, basiret adına feda edilebilir. Giysileri kenara ittim, dolabın arkasına giden yolu açtım.

Artık kuvvetle hissedebiliyordum. Giysileri son bir kez itmem, arkayı çabucak karıştırmam sonucunda, odağını buldum. Beni götürmesine izin verdim.

Öne çekiş gerçekleşince, arkamdaki giysilerin baskısı beni hafifçe itti. Bu, artı birinin (bizzat Jurt mü?) beceriksiz bir gölgeustalığı işi çıkarmış ve sonuç olarak zemin düzeyleri arasında uyumsuzluğa yol açmış olması, hedefe vardığımda yere düşmenle sebep oldu.

En azından, keskin kazıklarla ya da asitle dolu bir çukura düşmemiştim. Ya da açlıktan ölmek üzere bir yaratığın inine.

Hayır, yeşil taş döşeli bir zemindi ve düşerken kendimi toparladım. Ve çevremde titreşen ışıktan, bir sürü mumun yanmakta olduğunu tahmin ettim.

Başımı kaldırmadan önce hepsinin yeşil olacağını biliyordum.

Yanılmamıştım da. Ne bu, ne de başka şeyler hakkında.

Burası babama adanan yere benziyordu, mumlardan daha parlak bir ışık kaynağı olan bir kemer vardı. Ama buradaki sunağın üzerinde resim yoktu. Bunda, içinde bir sürü yeşil ve biraz kırmızı olan vitraylı bir pencere vardı.

Konusu Brand idi.

Ayağa kalktım ve odayı aştım. Üzerinde, kınından birkaç santim çekilmiş, Werewindle yatıyordu.

Uzandım ve kılıcı kavradım, ilk dürtüm, durumu düzeltmek amacıyla onu Luke’a vermek için yanımda götürmek olmuştu. Sonra tereddüt ettim. Bu cenazede takabileceğim bir şey değildi. Onu şimdi alsam, başka bir yere saklamak zorunda kalacaktım ve şu anda zaten çok iyi saklanmış durumdaydı. Ama düşünürken elimi üzerinde tuttum. Grayswandir’in verdiğine benzer bir güç hissi veriyordu, ama daha aydınlık, daha az trajik, daha az düşünmeye zorlayıcıydı. İronik. Bir kahraman için ideal kılıç gibi görünüyordu.

Çevreme bakındım. Solumdaki kitap kürsüsünde bir kitap, arkamda, yerde beş köşeli bir yıldız vardı ve yeşilin farklı tonlarında işlenmişti. Havada bir koku vardı. Yeni söndürülmüş odun ateşi gibi. Duvarda bir delik açsam ne bulacağımı merak ettim. Bu küçük mabet bir dağın tepesinde miydi? Bir gölün altında mıydı? Yeraltında mıydı? Yoksa gökyüzünde bir yerde süzülüyor muydu?

Neyi temsil ediyordu? Dini bir şeye benziyordu. Ve Benedict, Corwin ve Brand’e adanmış olanları biliyordum. Bazı yurttaşlarım ve akrabalarım

onlara hayranlık ve saygı mı duyuyordu? Yoksa daha kötücül bir şeye adanmış gizli mabetler miydi bunlar?

Elimi Werewindle’dan çektim, beş köşeli yıldıza yaklaştım.

Logrus imgem uğursuz hiçbir şeye işaret etmedi, fakat çubukluyla derin bir tarama uzun zaman önce yok edilmiş büyülü bir işlemin kalıntılarını buldu. Ama izler, nasıl bir şey olduğunu anlamama izin vermeyecek kadar solmuştu. Bunu daha fazla araştırmam ve daha berrak bir resim çıkarmam mümkün görünse de, aynı zamanda böyle bir işlemin gerektireceği zamana sahip olmadığımın da farkındaydım.

Gönülsüzce yolun bulunduğu yere çekildim. Bu yerler ilgili kişileri etkilemek için mi kullanılmıştı?

Başımı iki yana salladım. Bunun çözümünü başka bir güne bırakacaktım. Yolu buldum ve kendimi ona teslim ettim.

Dönüşümde de sendeledim.

Bir elimle çerçeveyi, diğeriyle bir giysiyi yakalayarak düşmekten kurtuldum, doğruldum ve dışarı adım attım. Sonra giysileri yerlerine kaydırdım ve kapakları kapattım.

Hemen soyundum, bir yandan da şeklimi değiştirdim ve bir kez daha yas giysilerime burundum. Çubuklunun yakınlarında bir eylem hissettim ve ilk kez onun şeklini değiştirmek ve parmağımın değişimine uyum sağlamak için pek çok kaynaktan enerji çektiğini gördüm. Bunu daha önce de defalarca yaptığı açıktı, ama süreci ilk kez fark ediyordum. Bu ilgi çekiciydi, aletin, isteğim dışında, kendi iradesiyle eyleme geçebildiğini gösteriyordu.

Aslında bu nesnenin ne olduğunu, nereden geldiğini bilmiyordum. Yanımda tutuyordum, çünkü büyük bir güç kaynağı ve artık korktuğum Logrus’un kullanımına karşı iyi bir alternatif gibi görünüyordu. Ama parmağıma iyi oturmak için şekil değiştirmesini izlerken kuşku duydum. Ya bir şekilde, tam da yanlış anda bana saldıracak bir bubi tuzağıysa?

Yüzüğü birkaç kez parmağımda döndürdüm. Zihnimle içine girdim, ama bunun boş bir çaba olduğunu biliyordum. Her hattın kaynağına gitmek, yolda gizli büyüler var mı, diye kontrol etmek yüzyıllar alırdı. Bu bir İsviçre saatinin içine girmek gibiydi. Özel imalat. Tasarımının güzelliği ve yaratımına harcanan emek karşısında etkilenmiştim. Kolayca, bir dizi koşula karşılık verecek gizli emirler içeriyor olabilirdi. Yine de henüz uygunsuz bir şey yapmamıştı. Ve alternatifi Logrus’u kullanmaktı. İnsanın

tanımadığı şeytanı tercih etmesi konusunda gerçek bir örnek olduğu aklıma geldi.

Homurdanarak giysilerimi düzelttim, dikkatimi Yılan Tapınağı'na odakladım, çubukludan beni girişine götürmesini istedim. Ondan hiç kuşku duymamışım gibi, onda paranoyaya yol açacak yeni bir şey aramamışım gibi, hızla ve kibarca bunu gerçekleştirdi.

Ve bir süre orada, Çukur'a açılan Kenar'da, Dünyanın Sonundaki Meydan'ın dış kenarında bulunan Yılan Katedrali'nde, donmuş alevlerden kapıların dışında güzel bir günde insanın, evrenin yaratılışını ya da sonunu izleyebileceği yerde hiçbir şey yapmadan bekledim ve taç yaprakları gibi katlanan ve açılan uzayda yıldızların kaynaşmasını seyrettim; sanki hayatım değişmek üzereymiş gibi, düşüncelerim California'ya, okula, Güneşpatlaması'nda Luke, Gail ve Julia ile yelken açmamıza, savaşın sonuna yakın babamla oturmamıza, Villa Bayle ile Amberin doğusundaki bağların arasında at binmemize, Coral'a şehri gösterdiğim rüzgarlı akşamüstüne, o günkü tuhaf olaylara döndü. Dönüp pullu elimi kaldırdım, ötesindeki Thelbane kulesine baktım ve "içimdeki otlaklarda, ne doğuda ne batıda, savaşmaktan vazgeçmiyorlar," diye düşündüm. Ne süreyle, ne süreyle...? Duygusallık hamle yaptığında her zamanki gibi ironi üçe karşı bir favoridir.

Tekrar dönerek, Kaos Kralı'nın son anlarını görmek için içeri girdim.

Bölüm 9

Aşağı, aşağı, yığına doğru, dışkı yığınının içine, zamanın ve uzamın sonlarına açılan pencereye, sonda hiçbir şeyin görülmeyeceği yere gittim, asla sönmemiş sonsuz alevlerden duvarların arasına, bedenlerimden birinin içinde, Madde Ağacına Asılı Yılanın Kitabı'nı okuyan sese doğru yürüdüm ve sonunda karanlığın önündeki mağaraya ulaştım. Gittikçe genişleyen, kırmızı giysilere bürünmüş yas tutanlardan oluşan yarım daireler, okuyucuya ve yanında durduğu muazzam katafalka bakıyordu. İçinde, yas tutanların bıraktığı kırmızı çiçeklerle yarı yarıya kaplanmış olan Swayhill açıkça görülebiliyordu, birkaç adım arkalarında, Çukur'un önünde kırmızı mumlar titreşiyordu. Herkes mağaranın en gerisinde duran, Yılanın Yüksek Rahibi Amblerashlı Bances'i dinliyordu. Sözleri sanki yanımda telaffuz ediliyormuş gibi duyuluyordu, çünkü Kaos'un akustiği iyidir. Boş bir yayda, arkasına bakan herkesin beni fark edebileceği bir yere oturdum ve tanıdık yüzler aradım, Dara, Mandor ve Tubble'ın ön sırada oturduğunu gördüm, bu, zamanı geldiğinde Bances'in tabutu kenardan sonsuzluğa kaydırmasına yardım edeceklerini gösteriyordu ve bölünmüş yüreğimde bundan önce katıldığım son cenazeyi hatırladım. Amber'de, denizin yanında, Caine'in cenazesi ve yine Bloom'u ve zihnin bu gibi durumlarda nasıl gezindiğini düşündüm.

Çevremi araştırdım. Jurt görünürlerde yoktu. Hendrakeli Gilva birkaç sıra önümdeydi. Bakışlarımı Kenar'ın ötesindeki derin karanlığa kaydırdım. Sanki dışarıya değil aşağıya doğru bakıyor gibiydim. Bu mekanda böyle terimlerin gerçekten anlamı varsa. Zaman zaman, oradan oraya fırlayan ışık noktaları ve yuvarlanan yığınlar seçebiliyordum. Bunlar bir süre benim için bir tür Rorschach görevi gördü ve karanlık kelebekler, bulutlar, yüz çiftleri manzarası önünde yarı sızdım. Dalgınlığımı neyin bozduğunu merak ederek doğrulup oturdum.

Sessizlikti. Bances okumayı bitirmişti.

Öne eğilip Gilva'ya bir şeyler fısıldamak üzereyken Bances Uğurlama'ya başladı. Uygun karşılıkların hepsini hatırladığımı keşfedince şaşırdım.

İlahi kabarır, odaklanırken, Mandor, Dara ve Tubble'ın ayağa kalktığını gördüm. Öne ilerlediler, tabutun yanındaki Bances'e katıldılar. Dara ve

Mandor ayakucunda, Tubble ve Bances başucunda. Yardımcılar bölmelerinden kalktılar ve mumları söndürmeye başladılar. Sonunda Kenar'da, Bances'in arkasındaki tek büyük mum kalmıştı. Bu noktada hepimiz ayağa kalktık.

İlahi sona erdiğinde, alev mozaiklerinin iki yandaki duvarda titreşen ürkütücü ebedi ışıkları, aşağıdaki hareketleri sezmeme yetecek kadar aydınlık veriyordu.

Dört şekil hafifçe eğildi, tahminime göre tabutun kulplarını tuttular. Sonra doğrularak kenara doğru ilerlediler. Bir yardımcı öne çıktı ve onlar geçerken son mumun yanında durdu.

Swayhill'in cesedi Kaos'a gönderilirken söndürmeye hazırlandı.

Yarım düzine adım kaldı... Üç... İki...

Bances ve Tubble kenarda diz çöktüler, tabutu taştaki bir oyuğa yerleştirdiler, bu arada Bances son bir ayin cümlesi söyledi, Dara ve Mandor ayakta kaldı.

Dua bitti, bir küfür işittim. Mandor öne atılır gibi oldu. Dara yana doğru sendeledi. Tabut yere düşerken bir klank sesi duydum. Yardımcının eli çoktan hareket etmeye başlamıştı ve mum o anda söndü. Bunu, tabut öne kayarken bir sürtünme sesi, daha fazla küfür ve Kenardan çekilen gölgeli bir şekil takip etti...

Sonra bir feıyat işitildi. Şişman bir siluet düştü ve yok oldu. Feryat azaldı, azaldı, azaldı...

Sol yumruğumu kaldırdım, çubuklunun, bir köpük pipetinin kabarcık yaratması gibi, beyaz ışıktan bir küre yaratmasını sağladım. Yukarıda süzülmesi için bıraktığım zaman yaklaşık bir metre çapındaydı. Aniden ortalık anlamsız konuşmalarla doldu. Başka büyücüler benimle beraber en sevdikleri aydınlatmaları yarattıklarından, tapınak şimdi düzinelerce ışık kaynağı tarafından aşırı aydınlatılmıştı.

Gözlerimi kıstığım zaman Bances, Mandor ve Dara'nın, Kenar'ın yakınında konuşmakta olduklarını gördüm. Tubble ve Swayhill'in cesedi artık aramızda değildi.

Diğer yas tutanlar çoktan harekete geçmişlerdi. Buradaki zamanımın oldukça kısıtlı olduğunu fark ederek ben de harekete geçtim.

Boş sıranın üzerinden atladım, sağa kaydım ve Gilva'nın hâlâ insan omzuna dokundum.

"Merlin!" dedi, hemen dönerek. "Tubble- düştü- değil mi?"

"Öyle göründüğü kesin," dedim.
"Şimdi ne olacak?"
"Gitmek zorundayım," dedim, “hemen."
"Neden?"
"Birisi birazdan taht sırasını düşünmeye başlayacak ve korumaya boğulacağım," dedim. “Şu anda buna izin veremem."
"Neden?"
"Açıklayacak zaman yok. Ama seninle konuşmak istiyorum. Seni şimdi ödünç alabilir miyim?"
Çevremizde dolananlar vardı.
"Elbette efendim," dedi. Görünüşe göre o da tahta çıkma sırasını düşünmüştü.
"Kes şunu," dedim, çubuklunun yaydığı enerji sarmalları bizi yakaladı ve uzağa taşıdı.
Metal ağaç ormanına çıktık ve Gilva kolumu tutup çevresine bakındı.
"Lordum, burası neresi?" diye sordu.
"Söylemesem daha iyi," diye yanıt verdim, “biraz sonra sebebini anlayacaksın. Seninle son konuştuğumda tek bir sorum vardı. Ama şimdi iki tane var ve burası hem sorularımdan birinde rol oynuyor, hem de çoğunlukla boş oluyor."
"Sorun," dedi, bana dönerek. “Yardım etmeye çalışırım. Ama eğer önemliyse, yanıtlayacak en iyi kişi-"
"Evet, önemli. Ama Belissa’dan randevu alacak zamanım yok. Babam Corwin’le ilgili."
"Evet?"
"Desendüşüşü Savaşı’nda Hendrakeli Borel’i öldüren oydu."
"Ben de öyle biliyorum," dedi.
"Savaştan sonra, Anlaşma üzerinde çalışmak için buraya, Saraylar’a gelen kraliyet ekibine katıldı."
"Evet," dedi kız. “Bunu biliyorum,"
"Bundan kısa süre sonra kayboldu ve kimse nereye gittiğini bilmiyor. Bir süre, ölmüş olduğunu düşündüm. Ama daha sonra, hayatta olduğuna ve bir yere kapatılmış bulunduğuna dair işaretler aldım. Bana bu konuda bir şeyler söyleyebilir misin?"
Hızla sırtını döndü.
"İma ettiğinizi düşündüğüm şeylere alındım," dedi.

"Üzgünüm," dedim, “ama sormak zorundayım."

"Bizimki onurlu bir Ev’dir," dedi. “Savaşın sonuçlarını kabul ederiz. Savaş bittiği zaman, her şeyi arkamızda bırakırız."

"Özür dilerim," dedim. “Akrabayız, biliyorsun, annemin tarafından."

"Evet, biliyorum," dedi dönerek. “Bu kadar mı, Prens Merlin?"

"Evet," diye yanıt verdim. “Seni nereye göndereyim?"

Bir süre sessiz kaldı, sonra, “İki soru var demiştiniz," dedi.

"Unut gitsin. İkincisi hakkında fikrimi değiştirdim."

Tekrar döndü.

"Neden? Neden unutayım? Ailemin onurunu koruduğum için mi?"

"Hayır, sana inandığım için."

"Ve?"

"Bir fikir edinmek için başkasını rahatsız edeceğim."

"Tehlikeli olduğunu ve bana sormamaya karar verdiğinizi mi kastediyorsunuz?"

"Onu anlamıyorum, bu yüzden tehlikeli olabilir."

"Beni yine gücendirmek mi istiyorsunuz?"

"Tanrı korusun!"

"Bana sorunuzu sorun."

"Göstermek zorundayım."

"Gösterin."

"Bir ağaca tırmanmayı gerektirse bile mi?"

"Ne gerekirse."

"Beni takip et."

Onu ağaca götürdüm ve tırmandık. Mevcut şeklimde son derece kolay bir şeydi. Gilva tam arkamdaydı.

"Orada bir yol var," dedim. “Beni götürmesine izin vereceğim. Yana kaymam için birkaç saniye ver."

Biraz daha tırmandım ve nakledildim. Yana adım attım ve hızla küçük mabede göz gezdirdim. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Sonra Gilva yanımda belirdi. Sertçe nefes aldığını duydum.

"Ah, tanrım!" dedi.

"Neye baktığımı biliyorum," dedim, “ama ne gördüğümü bilmiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu bir mabet," dedi, “Amber’in kraliyet ailesinden birinin ruhuna adanmış."

"Evet, babam Corwin," diye onayladım. “İşte baktığım bu. Ama ne görüyorum? Neden Saraylarda böyle bir şey olsun?"

Ağır ağır ilerledi, babamın sunağını inceledi.

"Sana söylesem de olur, diye ekledim, “dönüşümden beri gördüğüm ilk mabet değil."

Uzandı ve Grayswandir’in kabzasına dokundu. Sunağın altını araştırarak bir mum demeti buldu. Gümüş bir tanesini çekti, bir dizi şamdandan birinin yuvasına geçirdi, başka bir tanesinden yaktı ve Grayswandir’in yanına koydu. Bunu yaparken bir şeyler mırıldandı, ama sözcükleri ayırt edemedim.

Tekrar bana döndüğü zaman gülümsüyordu.

"İkimiz de burada büyüdük," dedim. “Nasıl oluyor da sen bütün bunları bilirken ben bilmiyorum?"

"Yanıt çok basit, Lordum," dedi. “Siz savaştan hemen sonra başka topraklarda eğitim görmek için ayrıldınız. Bu siz yokken olan bir şeyin işareti."

Uzandı, kolumu tuttu ve bir sıraya götürdü.

"Kimse savaşı kaybedeceğimizi düşünmüyordu," dedi, "ama Amber’in dikkate değer bir rakip olacağı uzun zamandır konuşuluyordu." Oturduk. “Daha sonra, savaşa yol açan politikalar ve onu izleyen anlaşma üzerine büyük çalkantılar çıktı," diye devam etti. “Ama hiçbir Ev ya da grup kraliyet koalisyonunu indirmeyi umut edemezdi. Kenar Lordlarının ne kadar muhafazakar olduklarını bilirsiniz. Taht’a karşı bir çoğunluk toplamak için çok, çok daha fazlası gerekirdi. Bunun yerine, rahatsızlıkları bir başka şekil aldı. Savaştan kalan Amber andaçları üzerine canlı bir ticaret doğdu. İnsanlar fatihlerimize hayranlık beslemeye başladı. Amber’in kraliyet ailesinin biyografileri çok iyi satmaya başladı. Kült gibi bir şey şekillendi. Buna benzer, erdemleri birilerine cazip gelen Amberlilere adanmış özel mabetler belirdi."

Yüzümü inceleyerek durdu.

"Çok fazla din kokuyordu," diye devam etti sonra “ve hatırlanamayacak kadar uzun süredir Saraylar’daki tek önemli din Yılanın Yolu olmuştur. Bu yüzden Svvayhill, açık siyasi sebeplerden, Amber kültünü sapkınca ilan ederek yasakladı. Bunun bir hata olduğu anlaşıldı. Hiçbir şey yapmasaydı çabucak geçecekti. Aslında bilmiyorum, elbette. Ama yasaklamak onu yeraltına itti, insanlar onu başkaldırının bir simgesi gibi görerek ciddiye

almaya başladı. Evler arasında kaç tane kült mabedi vardı, bilmiyorum, ama bunun öyle olduğu açık."

"Büyüleyici bir sosyolojik olgu," dedim “ve sizin kült figürünüz Benedict."

Güldü.

"Bunu tahmin etmek güç değil," dedi.

"Aslında, mabedi bana ağabeyim Mandor tasvir etti. Hendrakelerdeki bir partide yanlışlıkla, ne olduğunu bilmeden girdiğini iddia etti."

Kıkırdadı.

"Sizi sınıyor olmalı," dedi. “Uzun süredir bu uygulama herkesçe biliniyordu. Ve onun da kültist olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Eski günlerde, yasaklanmadan önce saklamıyordu."

"Peki kişisel hamisi kim olabilir?" dedim.

"Prenses Fiona," diye yanıt verdi.

Gittikçe daha merak uyandırıcı oluyor...

"Ona adanmış mabedini gördün mü?" diye sordum.

"Evet. Yasaktan önce, kraliyet politikasından hoşnut kalmadığın zaman dostların için bir tören düzenlemek genel bir uygulamaydı."

"Ya yasaktan sonra?"

"Herkes mabetlerini yok ettiğini ilan etti. Ama sanırım çoğu gizli yerlere aktarıldı."

"Ya dostlar için tören düzenleme uygulaması?"

"Herhalde bahsettiğiniz dostun ne kadar yakın olduğuna bakar. Amber kültünün ne kadar organize olduğunu bilmiyorum." Geniş bir el hareketi yaptı. “Ama böyle bir yer yasadışı. Nerede olduğumuzu bilmemem iyi bir şey."

"Sanırım öyle," dedim. “Ya kült figürüyle gerçek şey arasındaki ilişki? Mandor’un Fiona’dan gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim. Onunla tanıştı ve ben oradaydım, gördüm. Tanıdığını başka biri azizine ait bir şeyi çaldı ve mabedinde saklıyor. Ve bu..." ayağa kalktım, sunağa yaklaştım ve Corwin’in kılıcını aldım. “ gerçek şey. Grayswandir’i yakından gördüm, dokundum, elimde tuttum. Bu o. Ama varmaya çalıştığım şey, babam yok ve onu gördüğüm son seferde kılıcını takıyordu. Azizini tutsak etmek bu kültün ilkelerine uygun mu?"

"Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi. “Ama neden olmasın, bilmiyorum. Saygı gösterilen aslında o kişinin ruhu. Kişinin tutsak edilmemesi için sebep yok."

"Ya da öldürülmesi."

"Ya da öldürülmesi," diye kabul etti.

"O zaman bunlar ne kadar büyüleyici olursa olsun," dedim, sunağa sırtımı dönerek, “aslında babamı bulmama yardım etmiyor."

Karanlık ve aydınlık döşeme taşlarının üzerinde, bir Kafkas halısı tarzında stilize Amber Desen’ini aşarak yanına döndüm.

Sağımda, uzak uçta Kaos deseni vardı.

"Kılıcın burada olmasını sorumlu kişiye sormalısınız," dedi, ayağa kalkarak.

"Sorumlu olduğuna inandığım kişiye sordum bile. Yanıtı tatminkar değildi."

Onu ağaca giden yola götürmek için kolunu tuttum ve aniden çok yakınımda duruyordu.

"Bir sonraki kralımıza her şekilde hizmet etmek isterim," dedi. “Normalde Ev’imiz adına konuşamasam da, Hendrake’in sorumlu kişiye baskı uygulamanıza yardım edeceğinden eminim."

"Teşekkürler," dedim ve kucaklaştık. Pulları serindi. Sivri dişleri insan kulağımı parçalardı, ama iblis şeklindeyken yalnızca küçük bir ısırıktı. “Bu konuda yardıma ihtiyacım olursa seninle yine konuşurum."

"Her durumda konuşun benimle."

Bir süreliğine sarılmak ve birisinin sana sarılması güzeldi ve biz de bunu yaptık. Ta ki yolun yakınında bir gölge kımıltısı görünceye kadar.

"Merlin Effendiss."

"Glait!"

"Evetss. Bu tarafa geldiğinissi gördüm. İnssan veya ibliss biçiminde, küçük ya da büyük, ssissi tanıyorum."

"Merlin, bu ne?" diye sordu Gilva.

"Eski bir dost," dedim. “Glait, Gilva ile tanış."

"Memnun oldumss. Birinin yaklaştığını haber vermek için geldimss."

"Kim?"

"Prensess Dara."

"Ah, tarınm!" dedi Gilva.

"Nerede olduğumuzu tahmin ettin," dedim ona. “Kendine sakla."

"Kelleme değer veririm, Lordum. Şimdi ne yapacağız?"

"Glait, bana gel," dedim, diz çöküp kolumu uzatarak.

Yaratık koluma aktı ve rahat bir pozisyon buldu. Ayağa kalktım ve diğer kolumla Gilva'yı tuttum. İrademi çubukluya aktardım.

Sonra tereddüt ettim.

Ne cehennemde olduğumuzu bilmiyordum. Gerçekte, fiziksel olarak, coğrafi olarak. Bir yol sizi yan kapıya da gönderebilir, başlangıç noktasından binlerce kilometre öteye, ya da Gölge'de bir yere de. Yolu kullanmazsak çubuklunun nerede olduğumuzu anlaması ve sonra geri dönüş yolunu bulması zaman alacaktı. Aşırı uzun, bundan emindim.

Onu bizi görünmez yapmak için kullanabilirdim. Ama annemin büyücü duyarlılığının görselin ötesindeki düzeyde varlığımızı fark edeceğinden korkuyordum.

En yakın duvara döndüm ve çubuklunun güç hatlarından biri üzerinde, duyularımı ötesine uzattım. Su altında, bir lav denizi üzerinde ya da bataklıkta değildik. Ormanlık bir alan gibiydi.

Bu yüzden duvara doğru yürüdüm ve oraya vardığımızda hepimizi içinden geçirdim.

Birkaç adım sonra, gölgeli bir korulukta, arkama baktım ve altından şarkılar gelmeyen çimenli bir yamaç gördüm. Mavi bir gökyüzü altındaydık ve turuncu güneş zirvesine yaklaşıyordu.

Çevremizde kuş ve böcek sesleri vardı.

"İlik!" diye bağırdı Glait, kolumdan çözüldü ve otların arasında kayboldu.

"Fazla oyalanma!" diye tısladım, sesimi alçak tutmaya çalışarak ve Gilva'yı tepeden uzaklaştırdım.

"Merlin," dedi, "öğrendiğim şeyler beni korkuttu."

"Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem," dedim. "Dilersen, seni cenazeye geri göndermeden önce anılarını silebilirim."

"Hayır, bırakın kalsınlar. Daha fazlasının olmasını dilerdim."

"Yerimizi öğrenip, yokluğun hissedilmeden seni geri göndereceğim."

"Dostunuz avlanırken beklerim."

Tmer ve Tubble'ın bu ölümlü ebedi sarmaldan kayıp gitmesi üzerine, "...belki sizi bir daha göremem," diye devam etmesini bekliyordum. Ama hayır, o ciddi, iyi terbiye görmüş savaşçı bir kızdı -daha sonra enli kılıcının

kabzasında otuzdan fazla çentik olduğunu öğrenecektim- ve olası müstakbel kralının huzurunda tatsız gerçekleri ifade etme dürtüsünü aşmıştı.

Glait uygun bir süre sonra geri döndüğünde, “Teşekkürler Gilva," dedim. “Şimdi seni cenazeye göndereceğim. Birileri bizi bir arada görmüş ve nerede olduğumu merak ediyorlarsa onlara saklandığımı söyle."

"Saklanacak bir yere ihtiyacınız varsa..."

"Belki daha sonra seninle konuşurum," dedim ve onu her şeyin kenarındaki tapınağa gönderdim.

"Güssel fare," dedi Glait, ben insan şekline bürünmeye başladığımda. (Benim için iblise dönüşmekten daha kolaydır.)

"Seni Sawall'ın heykel bahçesine göndermek istiyorum," dedim.

"Neden orassı, Merlin Effendi?"

"Bir süre beklemen ve zeka sahibi bir ışık halkası görüp göremeyeceğini anlaman için. Görürsen, ona Hayaletçark olarak hitap et ve bana gelmesini söyle."

"Sseni nerede aramassmı ssöyleyeyim?"

"Bunu bilmiyorum, ama bu tür şeylerde iyidir."

"O ssaman beni gönderss. Ve daha büyük bir şey sseni yemesse, bir gece gel ve hikayeni bana anlatss."

"Olur."

Yılanı ağacına geri asmak bir anlık işti. Ne zaman şaka yaptığından hiç emin olamıyordum, sürüngen mizah anlayışı epey tuhaftır.

Yeni giysiler çağırdım ve gri ve mor renklere burundum.

Sonra kendime uzun ve kısa kılıçlar getirttim.

Annemin mabedinde neyin peşinde olduğunu merak ediyordum, ama onu gözetlemeye çalışmamaya karar verdim. Çubukluyu kaldırdım ve bir süre baktım, sonra indirdim. Ne kadar zaman geçtiğinden ve Luke’un hâlâ orada olduğundan emin değilken kendimi Kashfa’ya naklettirmek işe yaramazdı.

Yas giysilerimde taşıdığım Koz Kartlarımı çektim ve kutularından çıkardım.

Luke’unkini seçtim, odaklandım. Fazla zaman geçmeden soğudu ve Luke’un varlığını hissettim.

"Evet?" dedi. “Sen misin, Merle?" O sırada imgesi yüzdü, değişti. At üzerinde olduğunu ve kısmen mahvolmuş, kısmen normal bir arazide ilerlediğini gösterdi.

"Evet," diye yanıt verdim. “Artık Kashfa’da olmadığını anlıyorum."

"Doğru," dedi. “Sen neredesin?"

"Gölge’de bir yerde. Ya sen?"

"Biliyorsam ne olayım," diye karşılık verdi. “Günlerdir bu kara yolu takip ediyoruz. Ben de ancak 'Gölge’de bir yerde,' diyebilirim."

"Ah, onu buldunuz mu?"

"Nayda buldu. Ben bir şey görmedim, ama o yol gösterdi. Bir süre sonra yolu görmeye başladım. Harika bir iz sürücü bu kız."

"Şimdi yanında mı?"

"Evet. Onlara yaklaştığımızı söylüyor."

"O zaman beni yanına alsan iyi olacak."

"Gel."

Elini uzattı. Uzandım, elini tuttum, bir adım attım, elini bıraktım, yanlarına yürümeye başladım. Arkada bir yük atı vardı.

Luke’un diğer yanında, at üstünde olan kıza, “Selam, Nayda!" diye seslendim. Onun sağ önünde, siyah bir at üzerinde iri bir şekil vardı.

Nayda gülümsedi.

"Merlin," dedi. “Merhaba."

"Merle’ye ne oldu?" dedim.

"Öyle istiyorsan."

Siyah atın üzerindeki şekil döndü ve bana baktı. Çubukludan refleksle fırlayan ölüm darbesini durdurdum. O kadar hızlı tepki vermişti ki, beni korkutmuştu. Aramızdaki hava bulanıklaştı, çarpışmadan kaçınmak için asfaltı kavrayan bir arabanın tiz gıcırtısıyla doldu.

İri yarı, sarışın bir orospu çocuğuydu ve üzerinde sarı bir gömlek, siyah pantolon, siyah çizmeler ve bir sürü keskin alet vardı. Tekboynuz’u parçalayan Aslan madalyonu geniş göğsünde sıçrıyordu. Onu her gördüğümde ya da adını duyduğumda, kötü işlerin peşindeydi ve bir seferinde Luke’u öldürmesine ramak kalmıştı. Bir paralı askerdi, Eregnor'dan gelen bir Robin Hood figürü ve Amber’in yeminli düşmanı, eski kral Oberon’un gayri meşru oğlu. Altın Halka’nın içinde kellesine ödül vaat edildiğini sanıyordum. Diğer yandan, o ve Luke yıllardır dosttu ve Luke adamın o kadar da kötü olmadığına yemin etmişti. O benim Dalt amcamdı ve aşırı hızlı hareket ederse, gerilen kaslarının gömleğini yırtacağını düşünüyordum.

"...Ve askeri danışmanım Dalt’ı hatırlıyorsun," dedi Luke.

"Hatırlıyorum," dedim.

Dalt aramızdaki siyah çizgilerin duman gibi solmasına baktı. Sonra gülümsedi, birazcık.

"Merlin," dedi, “Amber’in oğlu, Kaos Prensi, mezarımı kazan adam."

"Bu da ne?" diye sordu Luke.

"Küçük bir kişisel hamle," diye yanıt verdim. “İyi bir hafızan var, Dalt - yüzler için."

Güldü.

"Kendini kazan mezar gibi bir şeyi unutmak zor," dedi.

"Ama seninle kavgam yok, Merlin."

"Benim de seninle yok. Şimdilik," dedim.

Homurdandı, ben de homurdanarak karşılık verdim ve tanıştırılmışız saydım. Luke’a döndüm.

"Yol sizin için sorun yaratıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verdi. “Kara Yol hakkında işittiğim hikayelere hiç benzemiyor. Zaman zaman kasvetli görünüyor, ama bizi tehdit eden hiçbir şey çıkmadı." Aşağıya baktı ve güldü.

"Elbette, yalnızca birkaç metre genişliğinde," diye ekledi “ve şimdiye dek en geniş yeri burası."

"Yine de," dedim, duyularımı açıp Logrus görüşümle belirtileri inceleyerek. “Bir şeylerin tehdit etmesi gerektiğini düşünürdüm."

"Herhalde şanslıydık," dedi.

Nayda yine güldü ve kendimi aptal gibi hissettim. Bir *ty’iga*’nın varlığı, Düzen aleminde Kaos yolunun kötü etkilerini kuşkusuz benim varlığım kadar önleyecekti.

"Herhalde gerçekten de biraz şansımız varmış," dedim.

"Bir ata ihtiyacın olacak, Merle," dedi Luke.

"Sanırım haklısın," diye onayladım.

Logrus büyüsü kullanıp bulunduğum yere dikkat çekmekten korkuyordum. Ama çubuklunun benzer şekilde kullanılabileceğini çoktan öğrenmiştim ve irademle içine girdim, uzandım, uzandım, bağlantı kurdum ve çağırdım...

"Birazdan gelir," dedim. “Kaçanlara yaklaştığımız hakkında bir şeyler mi söylemiştin?"

"Nayda öyle diyor," diye açıkladı. “Kız kardeşiyle şaşırtıcı bir uyumu var. Yolun kendisine karşı büyük bir duyarlılık bahsetmiyorum bile."

"İblisler hakkında da çok şey biliyor," diye ekledi.

"Ah, iblislerle karşılaşacak mıyız?" diye sordum Nayda'ya

"Coral'ı kaçıranlar Saraylar'dan iblis şeklindeki savaşçılardı," dedi. "İlerideki kuleye yönelmişler gibi görünüyor."

"Ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Gölge'de, kestirmeden gittiğimiz için bilmesi güç," diye yanıt verdi.

Kararmış otlardan oluşan ve üzerine doğru sarkan her ağaçta ve çalıda aynı etkiyi yapan yol, şimdi tepelik bir arazide dolana dolana gidiyordu ve üzerine çıkıp indiğim zaman, her ayrılışımda daha sıcak geldiğini fark etmiştim. Kashfa çevresinde görünmezken, parlak ve daha burada bu noktaya erişmişti. Logrus'un bölgesine ne kadar girdiğimizin göstergesi.

Bir sonraki dönemecin biraz ötesinde, sağ taraftan bir kişneme duydum.

"Affedersiniz," dedim. "Teslimat zamanı" ve yoldan ayrıldım, oval yapraklı ağaçlardan oluşan koruluuğa girdim.

İleriden kişneme ve ayak vurma sesleri geliyordu, gölgeli patikada sese doğru yürüdüm.

"Bekle!" diye seslendi Luke. "Birbirimizden ayrılmamalıyız."

Ama koruluk oldukça yoğundu ve at üzerinde giren birinin ilerlemesi kolay olmayacaktı, bu yüzden, "Endişelenme!" diye seslendim ve ilerledim.

...Ve elbette, bunun için buradaydı.

Eyerlenmiş, gemlenmiş, dizginleri yoğun bitki örtüsüne takılmış, at dilinde küfrediyor, başını bir yandan diğerine sallıyor, ön ayağıyla toprağı eşeliyordu. Durdum ve bakakaldım.

Çevresinde oluşan değişimler yüzünden yarı çılgına dönmüş bir hayvanın sırtında Gölge'ye dalmaktansa, adidaslarımı çekip koşarak gitmeyi tercih edermiş görünümünü vermiş olabilirdim. Veya bisiklete binerek. Ya da pogo sopası üzerinde sıçrayarak.

Bu görünüm yanlış da olmazdı. Bu şeylere binmeyi bilmediğimden değildi. Aslında, özellikle onlardan hiç hoşlanmazdım. İtiraf etmeliyim, Julian'ın Morgenstern'i, Babamın Yıldız'ı, Benedict'in Glemdenning'i gibi harika atlardan birine hiç binmedim. Ömür, güç ve dayanıklılık açısından biz Amberliler çoğu gölge sakini karşısında neysek, onlarda ölümlü atlarla karşılaştırıldıklarında, öyledirler.

Çevreye bakındım, ama yaralı bir binici göremedim...

"Merlin!" diye seslendi Luke, ama benim dikkatim yakınımdaki şeye odaklanmıştı. Onu daha fazla sinirlendirmek istemediğimden ağır ağır yaklaştım. "İyi misin?"

Basit bir at siparişi vermiştim. Yol arkadaşlarıma ayak uydurabilmem için herhangi saman yakıtlı yaşlı bir şey işe yarardı.

Kendimi kesinlikle harika bir hayvana bakarken bulmuştum. Kapları gibi turuncu ve siyah çizgileri vardı. Bu haliyle, kırmızı ve siyah çizgileri olan Glemdenning'e benziyordu. Benedict'in atının nereden geldiğini bilmiyordum ve bunun büyülü bir yerden gelmesinden memnundum.

Ağır ağır ilerledim.

"Merle! Sorun mu var?"

Yanıt vermek için bağırıp zavallı hayvanı korkutmak istemiyordum. Elimi hafifçe boynuna koydum.

"Tamam," dedim. "Senden hoşlandım. Bunu çözeceğim ve dost olacağız, tamam mı?"

Dizginleri çözerken oyalandım, diğer elimle boynunu ve omuzlarını okşadım. Serbest kaldığı zaman dizginleri çekmeye çalışmadı, beni inceliyor gibiydi.

"Hadi gel," dedim, dizginleri alarak, "bu taraftan."

Onu geldiğim yönden götürürken, yol boyunca konuştum.

Koruluktan çıktığımızda ondan gerçekten hoşlandığımı fark ettim. O sırada, elinde kılıcı, Luke ile karşılaştım.

"Tanrım!" dedi. "Bu kadar uzun sürmesine şaşmamak gerek! Onu boyamak için oyalandın!"

"Beğendin mi?"

"Bundan kurtulmak istersen, sana iyi bir teklif yapabilirim."

"Ondan kurtulmak isteyeceğimi sanmıyorum," dedim.

"Adı ne?"

"Kaplan," dedim düşünmeden, sonra ata bindim.

Yola yöneldiğimiz zaman Dalt bile atıma zevke benzer bir şeyle baktı. Nayda uzandı ve siyah-turuncu yelesini okşadı.

"Şimdi zamanında yetişebiliriz," dedi, "acele edersek."

Ata bindim ve Kaplan'ı yola çıkardım. Babamın, kara yolun hayvanlar üzerinde nasıl ürkütücü etkileri olduğu hakkındaki hikayelerini hatırlayarak, tepki vermesini bekliyordum.

Ama onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu ve tutmakta olduğumu fark ettiğim nefesi verdim.

"Ne için zamanında?" diye sordum, hepimiz yerlerimizi alırken Luke başta, Dalt arkasında, sağda, Nayda yolun solunda, arkada, ben onun

sağında ve daha arkada.

"Kesin olarak bilemiyorum," dedi, “çünkü hâlâ uyuşturulmuş durumda. Ama artık hareket etmediğini biliyorum ve onu kaçıranların kuleye sığındığını ve yolun orada daha geniş olduğunu hissediyorum."

"Hm," dedim. “Bu yolun gittiğiniz mesafeye göre ne hızda genişlediğini fark etmiş olamazsınız, değil mi?"

"Ben edebiyattaydım," dedi gülümseyerek. “Unuttun mu?"

Sonra aniden döndü, Luke’un olduğu yere baktı. Hâlâ bir at boyu ilerideydi ve bakışları önündeydi ama biraz önce arkasına bakmıştı.

"Lanet olsun sana!" dedi Nayda yumuşak sesle. “Aynı anda ikinizle birden olmak okul hakkında düşünmeme sebep oluyor. Sonra bu şekilde konuşmaya başlıyorum."

"İngilizce," dedim.

"Bunu İngilizce mi söyledim?"

"Evet."

"Kahretsin! Bir daha yakalarsan bana yardım et, olmaz mı?"

"Elbette," dedim. “Dara’nın sana verdiği bir iş olmasına rağmen zevk alır gibiydin. Ve herhalde Berkeley’den derecesi olan tek *ty’iga* sensin."

"Evet, zevk aldım. Hanginiz kimdiniz, bilmediğim halde. Luke ve seninle, okulda geçirdiğim günler hayatımdaki en mutlu günlerdi. Yıllarca annelerinizin isimlerini öğrenmeye çalıştım, böylece kimin korunması gerektiğini bilecektim. Ama ikiniz de o kadar uyanıktınız ki."

"Genlerimizde var, herhalde," dedim. “Ben de Vinta Bayle olarak arkadaşlığından hoşlandım. Diğerleri olarak beni korumanı takdir ediyorum."

"Luke seni yıllık öldürme girişimlerine başladığı zaman acı çektim," dedi. “Eğer korumam gereken, Dara’nın oğlu o olsa fark etmiyor olmalıydı. Ama ediyordu. İkinizi de çok seviyordum. Tek bildiğim ikinizin de Amber kanından geldiğinizdi. İkinizin de zarar görmesini istemiyordum. En zoru sen gittiğin zamandı. Luke’un seni öldürmek için New Mexico dağlarına çektiğinden emindim. O sırada, aradığım kişinin sen olduğun yolunda güçlü kuşkularım vardı, ama emin değildim. Luke’a âşıktım, Dan Martinez’in bedenini ele geçirmiştim ve bir silah taşıyordum. Sizi her yerde takip etmeye çalıştım. Sana zarar vermeye kalkışırsa, beni kontrol eden *geasın* sevdiğim adamı vurmama sebep olacağını biliyordum."

"Yine de ilk önce sen ateş ettin. Biz yalnızca yolun kenarında durmuş konuşuyorduk. O kendini savunmak için ateş etti."

"Biliyorum. Ama her şey senin tehlike içinde olduğuna işaret eder gibiydi. Seni öldürmek için, ideal zamanda mükemmel bir yere götürmüştü."

"Hayır," dedim. “Senin atışın uzaktan geçti ve takip eden şey için kendini açıkta bıraktın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Luke’u vurmak zorunda kalma sorununu, onun seni vurmasını sağlayarak çözdün."

"*Geas* altındayken bunu yapamazdım."

"Belki bilinçli olarak değil," dedim. “Bu yüzden *geasları* daha güçlü bir şey baskın çıktı."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, ve artık itiraf edebilirsin. *Geastan* kurtuldun. Annem söyledi. Sen söyledin sanırım."

Başını salladı. “Ne zaman, nasıl çözüldüğünü tam olarak bilmiyorum," dedi. “Ama gitti. Gerçi tehdit edilsen seni yine de korurum. Senin ve Luke’un gerçekten dost olması güzel ve.."

"Ee, o zaman neden saklıyorsun?" diye sözünü kestim.

"Neden ona Gail olduğunu söylemiyorsun? Büyük bir sürpriz olur. Hoş bir şekilde."

"Anlamıyorsun," dedi. “Beni terk etti, unuttun mu? Şimdi bir şansım daha var. Eskiden olduğu gibi. Benden çok hoşlanıyor. 'Ben aslında terk ettiğin kızım,' dernekten korkuyorum. Onu, beni neden terk ettiğini düşünmeye götürebilir ve ilk seferinde haklı olduğuna karar vermesine sebep olabilir."

"Bu saçma," dedim. “Sana ne sebep gösterdi, bilmiyorum. Bana hiç anlatmadı. Yalnızca tartıştığınızı söyledi. Ama gösterdiği sebeplerin sahte olduğu muhakkak. Senden hoşlanıyordu, biliyorum. Seni aslında Amber’in oğullarından biri ve kötü bir iş için eve dönmek üzere olduğu için bıraktığından eminim. Resimde normal bir gölge kızı olduğunu düşündüğü biri için yer yoktu. Rolünü çok iyi oynadın."

"Sen Julia’yı bu yüzden mi terk ettin?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Özür dilerim."

Konuşmaya başladığımızdan bu yana kara yolun otuz santim kadar genişlediğini fark ettim. O sırada bir matematik problemini çözmem gerekiyordu.

Bölüm 10

Böylece at sürdük. Bir şehir sokağında, korna sesleri arasında altı adım, kara yolumuzun kenarında patinaj izleri, yumuşak yeşil bir denizin kenarında, siyah bir kumsalda sekiz yüz metre, solumuzda kıpırdanan palmiyeler; kararmış bir kar tarlası; taştan bir köprünün altında, yolumuz ölü, kararmış bir ırmak yatağı; sonra bir ova; sonra yine orman ve Kaplan hiç ürkmedi, Dalt çizmeli ayağını savurup bir arabanın ön camını kırdığı, bir anteni büktüğü zaman bile.

Yol genişlemeye devam etti, üzerine ilk çıktığım zamana göre neredeyse iki kat genişti. Artık içinde daha fazla çıplak ağaç vardı, yolun bir iki metre ötesindeki aydınlık arkadaşlarının negatifleri gibi görünüyorlardı. Aydınlıktaki ağaçların yaprakları ve dalları düzenli olarak kıpırdanıyordu, ama hiç rüzgar hissetmiyorduk. Seslerde -bizim seslerimiz, atların toynakları- bir şekilde suskundu. Öğle ortası da olsa gece yarısı da defalarca dışına yaptığımız kısa gezintilere rağmen- yolumuz, birkaç adım önümüzde daimi, dalgalı bir alaca karanlık havası kazanmıştı. Kararmış ağaçlara ölü görünüşlü kuşlar tünemişti, ama bazen kıpırdıyor gibiydiler ve ara sıra kulağımıza gelen gaklama sesleri onlara ait olabilirdi.

Bir seferinde, sağımızda bir yangın belirdi; bir başkasında, solumuzdaki bir buzulun eteklerinden geçtik. Yolumuz genişlemeye devam ediyordu. Corwin’in tasvir ettiği, savaş zamanının 'Büyük Kara Yol’una hiç benzemiyordu, ama hepimizin yan yana at sürmesine yetecek kadar genişti.

"Luke," dedim bir süre sonra.

"Evet?" diye yanıt verdi solumdan. Nayda şimdi sağımda at sürüyordu ve Dalt da onun sağındaydı. “Ne oldu?"

"Ben kral olmak istemiyorum."

"Ben de," dedi. “Seni ne kadar zorluyorlar?"

"Korkarım dönersem beni yakalayıp tahta oturtacaklar. Önümdeki herkes aniden öldü. Planları beni tahta dikmek, Coral’la evlendirmek-"

"Hı hı," dedi “ve bu konuda iki sorum var. İlki, işe yarar mı?"

"Logrus yarayacağını düşünüyor, en azından bir süreliğine ki politika da böyle bir şey, zaten."

"İkincisi," dedi, “eğer o yer hakkında, benim Kashfa hakkında hissettiğim gibi hissediyorsan, elinden geliyorsa cehennemin dibine gitmesine izin vermeyeceksin. Senin kişisel olarak bedbaht olman pahasına. Ama tahtı istemiyorsun, bu yüzden alternatif bir çare düşünmüş olmalısın. Nedir?"

Yok aniden sola dönüp, yamaç yukarı yönelirken başımı salladım. Küçük ve karanlık bir şey yolumuzdan kaçtı.

"Bir düşüncem var. Tam bir fikir bile değil," dedim “ve onu babamla tartışmak istiyorum."

"Zor iş," dedi. “Hayatta olduğundan emin misin?"

"Kısa süre önce onunla konuştum. Kısa bir sohbet. Bir yerlerde tutsak edilmiş. Kesin olarak bildiğim tek şey Saraylar’ın yakınlarında olduğu. Çünkü ona Koz Kartıyla yalnızca oradan ulaşabiliyorum."

"Bana bu iletişimi anlat," dedi.

Ben de anlattım, siyah kuş dahil her şeyi.

"Onu kurtarmak zor olacak gibi," dedi. “Ve arkasında annen olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Annesiyle sorun yaşayan yalnız benim sanıyordum. Ama seninkinin benimkini eğittiği düşünülünce mantıklı geliyor."

"Nasıl oldu da biz bu kadar normal çıktık?" dedim.

Birkaç saniye bana baktı, sonra kahkahaya boğuldu.

"Eh, ama kendimi normal hissediyorum," dedim.

"Elbette," dedi o zaman çabucak “ve önemli olan da bu. Söylesene, güçlere açıkça karşı çıkman gerekirse, Dara’yı alt edebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmek güç," dedim. “Çubuklu sayesinde eskiye göre daha güçlüyüm. Ama onun çok iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Çubuklu da ne?"

Ona o hikayeyi de anlattım.

"Demek kilisede Jurt ile savaşırken onun için o kadar hızlıydın?" dedi.

"Bu doğru."

"Bir bakalım."

Yüzüğü çıkarmaya çalıştım, ama parmak boğumumdan geçmedi. Bu yüzden elimi uzatmakla yetindim. Luke uzandı.

Parmakları yüzüğün birkaç santim üzerinde durdu.

"Beni uzak tutuyor, Merle. Koruyucu küçük şeytan."

"Lanet olsun," dedim, “boş yere şekil değiştiren olmadım."

Yüzüğü tuttum, aniden parmağımı daralttım ve yüzüğü çıkardım. “Al."

Biz sıçrayarak ilerlerken yüzüğü sol avcımda tuttu ve kısık gözlerle inceledi. Aniden başını döndü. O şeyden uzaklaşma semptomları mı? Kendimi dik durmaya zorladım, nefesimi düzenledim, belli etmemeye çalıştım.

"Ağır," dedi Luke sonunda. “Onun gücünü hissedebiliyorum. Başka şeyleri de. Ama beni içeri bırakmıyor."

Uzandım, elini çekti.

"Onu çevremizdeki havada hissedebiliyorum," dedi. “Merle, bu şey onu takan herkesi büyülüyor."

Omuzlarımı silktim.

"Evet," dedim. “Fakat büyüsü iyi huylu. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmadı ve birkaç kez faydası oldu."

"Ama bu kadar tuhaf bir şekilde eline geçen bir şeye güvenebilir misin? Neredeyse hileyle, seni bu konuda uyarmaya kalkınca Frakir’i terk etmene yol açtı ve tek bildiğin onu taktığından beri davranışlarını etkiliyor olabileceği."

"Başta biraz kafamın karıştığını itiraf ediyorum," dedim, "ama çektiği enerji seviyelerine alışma dönemi olduğunu düşünüyorum. Bir süre önce normale döndüm."

"Nasıl emin olabilirsin? Belki beynini yıkamıştır."

"Sana beyni yıkanmış gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Yalnızca ben olsam, bu kadar şüphe uyandırıcı özellikleri olan bir şeye güvenmezdim, demeye çalışıyorum."

"Anladım," dedim, elimi uzatarak. “Ama şimdiye dek faydaları varsayımsal tehlikelerinden fazlaydı. Uyarıyı aldım say. Riski kabul ediyorum."

Yüzüğü uzattı.

"Tuhaf davranmana sebep olursa kafana vururum ve yüzüğü çıkarırım."

"Yeterince açık," dedim, yüzüğü hemen parmağıma geçirerek. O anda, kontrol hatları yeniden kurulurken tüm bedenimde bir enerji kabarması hissettim.

"Bilgiyi annenden zorla alabileceğinden emin değilsen," dedi Luke, “Corwin’i nasıl bulup kurtaracaksın?"

"Bazı fikirler kendiliğinden ortaya çıkıyor," dedim. “En kolay yolu kapıya tekme yöntemi olur. Yani çubuklunun tüm kanallarını açarım ve yeni bir Koz Kartı iletişimi denerim. Bir açıklık bulur bulmaz tüm gücümle saldırırım, beni durdurmaya çalışan her tür büyüyü engellerim ve yakarım."

"Tehlikeli olabilir gibi geliyor."

"Bunu yapmak için tehlikeli olmayacak yol aklıma gelmiyor."

"O zaman neden denemedin?"

"Aklıma yeni geldi ve o zamandan bu yana fırsatım olmadı."

"Nasıl yaparsan yap, yardıma ihtiyacın olacak," dedi. “Beni de hesaba kat."

"Teşekkürler, Luke. Ben-"

"Şimdi, şu krallık meselesi hakkında," dedi. “Tahta çıkmayı reddedersen ne olur? Sırada kim var?"

"Sawall Evi’ne geldiğinde işler biraz karışıyor," dedim. “Aslında Ev’imizde ilk hak Mandor’un. Ama yıllar önce sırasından feragat etti."

"Neden?"

"Sanırım hükmetmeye uygun olmadığını söyledi."

"Alınma, Merle. Ama aranızda bu işe en uygun o gibi görünüyor. “

"Ah, kuşkusuz," diye karşılık verdim. “Ama Evlerin çoğunda onun gibi biri vardır. Evin bir ismen lideri vardır, bir de gerçek lideri, bir tane gösteriş için, bir tane entrika için. Mandor sahne arkasındaki iklimden daha çok hoşlanıyor."

"Sizin Ev’de iki tane varmış gibi görünüyor," dedi.

"Bu konuda emin değilim," dedim. “Dara’nın babasının Evinde -Helgram- ya da annesinkinde -Hendrake- ne konumda olduğunu bilmiyorum. Ama bir sonraki kral oradan çıkacaksa, Sawall Evi’ndeki güç mücadelesine katılmaya değer. Yine de, Mandor hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, böyle bir mücadele o kadar ürkütücü geliyor. İşbirliği yaptıklarını tahmin ediyorum."

"Sırada senin olduğunu anlıyorum, sonra da Jurt."

"Aslında benden sonra kardeşim Despil var. Jurt Despil’in muhtemelen onun için çekileceğini söyledi, ama bence o kendi kuruntusu. Ben çekileceğinden o kadar emin değilim. Her durumda, Jurt artık ilgilenmediğini söylüyor."

"Ha! Bence yalnızca farklı bir yaklaşım deniyor. Onu her seferinde yendin ve şimdi seninle arasını düzeltmeye çalışıyor. Umarım o çubuklu

arkanı koruyordun"

"Bilmiyorum," dedim. “Ona inanmak isterim. Ama bunun kolay olmamasını sağlamak için çok zaman harcadı."

"Diyelim ki hepiniz reddettiniz. Sırada kim var?"

"Emin değilim," dedim, “ama sanırım o zaman Hendrakelere geçer."

"Lanet olsun," dedi Luke. “Amber kadar çarpık bir yer, değil mi?"

"Aslında ikisi de çarpık değil. İpleri tutmayı öğreninceye kadar biraz karmaşık yalnızca."

"Bak ne diyeceğim. Ben dinleyeyim, sen şimdiye dek anlatmadığın her şeyi anlat, olmaz mı?"

"Güzel fikir."

Böylece uzun zaman konuştum, yemek ve su çağırmak için ara verdim. İki kez durduk ve bu sürede ne kadar yorulduğumu fark ettim. Luke’a anlatırken, aklıma yine bütün bunları Random’a da aktarmam gerektiği geldi. Ama iletişime geçersem ve anlatmayı denersem, Amber’e dönmemi emredeceğinden emindim. Ve rakibi olmama ramak kalmış olmasına rağmen, kralın doğrudan verdiği bir emre itaatsizlik edemezdim.

"Yaklaşıyoruz," diye bildirdi Nayda bir süre sonra ve yolumuzun, neredeyse kızın tasvir ettiği biçimde, daha da genişlemiş olduğunu fark ettim. Sistemime bir miktar enerji çektim, sindirdim ve ilerlemeye devam ettim.

Kısa süre sonra Nayda, “Çok daha yaklaştık," dedi.

"Köşe başında gibi mi?" diye sordu Luke.

"Olabilir," diye yanıt verdi Nayda. “Coral’ın bulunduğu durum yüzünden daha kesin söyleyemiyorum."

Ama bir süre sonra uzaktan bağrışmalar duyduk.

Luke dizginleri çekti.

"Kule hakkında bir şeyler," dedi.

Nayda başını salladı.

"Ona yönelmiş ve içeride mi saklanıyorlar, yoksa kendilerini mi savunuyorlar?"

"Hepsi," dedi Nayda. “Şimdi anlıyorum. Onu kaçıranlar takip edilmiş ve sığınacak bir yere yönelmişler. Oraya ulaşmışlar ve şimdi oradalar."

"Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

Bana hızlı bir bakış fırlattı. *Ty’iga* güçleri dışında bir açıklama istediğini anladım.

"Çubukluyu kullanıyordum," dedim, “belki ona daha açık bir görüş sağlayabilirim, diye."

"Güzel," dedi Luke. “Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabilmemiz için biraz daha güçlendirebilir misin?"

"Deneyebilirim," derken, gözlerimi sorarak Nayda’ya doğru kıstım. Çok hafif bir baş sallamayla karşılık verdi.

Bunu nasıl yapacağımdan emin değildim, bu yüzden, bir süre önce içime çektiğim kadar enerjiyi ona akıttım.

"Evet," dedi biraz sonra, “Coral ve onu kaçıranlar -altı taneler, sanırım- yakındaki kuleye sığınmışlar. Saldırı altındalar."

"Saldıranlar kaç kişi?" diye sordu Luke.

"Az," dedi. “Oldukça az. Sana sayı veremem."

"Gidip bakalım," dedi Luke ve önden ilerledi. Dalt arkasındaydı.

"Üç ya da dört," diye fısıldadı Nayda bana, “ama hepsi Desen hayaleti. Muhtemelen evden bu kadar uzakta, Kara Yol’un üzerinde ancak bu kadarını besleyebiliyor."

"Of," dedim. “Bu işi zorlaştırıyor."

"Nasıl?"

"İki yanda da akrabalarım var demek."

"Aynı zamanda, Amber’in hayaletleri ve Saraylar’ın iblisleri yalnızca ajan, demek, ve bu aslında Logrus ile Desen arasında bir mücadele."

"Lanet olsun! Elbette!" dedim. “Kolayca böyle bir şeye dönüşebilir. Luke’u neyin içine girmek üzere olduğumuz konusunda uyarmak zorunda kalacağım."

"Yapamazsın! Benim ne olduğumu açıklamadan yapamazsın!"

"Ona benim öğrendiğimi söyleyeceğim. Aniden yeni bir büyü bulduğumu."

"Ama sonra ne olacak? Hangi taraftasın? Ne yapacağız?"

"Hiçbir tarafta değilim," dedim. “Tek başınayız ve ikisine de karşıyız."

"Sen delisin! Saklanabileceğin hiçbir yer yok, Merle! Güçler, evreni aralarında paylaşmışlar!"

"Luke!" diye bağırdım. “İleriyi araştırdım, saldırganların Desen hayaletleri olduğunu öğrendim!"

"Deme!" dedi. “Sence taraf tutmalı mıyız? Muhtemelen Desen’in Coral’ı evine götürmesi, Saraylar’ın ele geçirmesinden daha iyi. Sen ne dersin?"

"O şekilde kullanılmamalı," dedim. “Onu ikisinden de uzaklaştıralım."

"Duygularına katılıyorum," dedi. “Ama ya başarılı olursak?Bir meteorun bana çarpmasını, ya da en yakın okyanusun dibine nakledilmeyi istemiyorum."

"Anlayabildiğim kadarıyla, çubuklu gücünü Desen’den ya da Logrus’tan almıyor. Kaynakları Gölge’nin her yerine dağılmış."

"Ee? Değil ikisiyle, bir tanesiyle bile başa çıkamayacağından eminim."

"Hayır, ama onu kaçmak için kullanabilirim. Bizi takip etmeye kalkarlarsa birbirlerinin ayaklarına dolanırlar."

"Ama sonunda bizi bulurlar, değil mi?"

"Belki, belki de değil," dedim. “Bazı fikirlerim var, ama zamanımız daralıyor."

"Dalt, bunları dinledin mi?" diye sordu Luke.

"Dinledim," diye yanıtladı Dalt.

"Gitmek istersen, şimdi git."

"Ve Tekboynuz’un kuyruğunu bükme fırsatını kaçırayım, öyle mi?" dedi. “Devam et!"

Devam ettik ve biz hızla yaklaşırken bağrışmalar yükseldi.

Ama içinde belli bir zamansızlık hissi vardı -sesler boğuktu ve ortalık loştu- sanki hep burada at binmiştik ve hep böyle sürecektik. Sonra bir dönemeci dolandık ve uzakta kulenin tepesini gördüm, daha fazla bağrışma duydum. Bir sonraki dönemece yaklaşırken yavaşladık, daha ihtiyatlı ilerlemeye başladık, küçük, kara fidanlardan bir kümenin arasından geçtik.

Sonunda durduk, atlarımızdan indik, yürüyerek devam ettik. Son dalların oluşturduğu perdeyi kenara ittik ve hafif bir yamaçtan aşağı, kararmış, kumlu bir düzlüğün ötesindeki üç katlı, ince pencereli ve dar bir giriş kapısı olan gri kuleyi gördük. Dibindeki tabloyu anlayabilmemiz zaman aldı.

Kulenin girişinin iki yanında iblis şeklinde iki kişi vardı. Silahlıydılar ve dikkatleri önlerinde, kumların üzerinde devam eden çekişmeye çevrilmiş gibiydi. Bu küçük arenanın uzak ucunda, iki yanda tanıdık şekiller duruyordu: Benedict ifadesiz bir yüzle çenesini sıvazlıyordu; Eric çömelmiş, gülümsüyordu; Caine düşünmeden bir hançeri elden ele geçiriyordu ve yüzünde alaylı bir ifade vardı. Birden kulenin tepesinden boynuzlu iki iblisin öne eğildiğini, bakışlarının Amber hayaletleri üzerinde olduğunu fark ettim.

Çemberin ortasında Gerard, Hendrake’in kendi boyunda, ama daha enli, iblis suratlı oğullarından birinin karşısındaydı. Chinaway’in kendisi gibi

görünüyordu, kendi öldürdüğü iki yüz kişinin kafataslarından oluşan bir koleksiyonu olduğu söylenirdi. Gerard'ın bin kadar parçadan oluşan kupa, bira bardağı, içki boynuzu koleksiyonunu tercih ederdim, ama hayaletin bir İngiliz sokağında yürüyecek, seni ağaç âşığı, eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız.

İkisi de bele kadar soyunmuştu ve çevrelerindeki kumların karışıklığına bakılırsa mücadele bir süredir devam etmekteydi.

Chinaway Gerard'a çelme takmaya çalıştı, Gerard arkasına dolanırken onun kolunu ve başını yakaladı ve yana devirdi. İblis lordu ayaklarının üzerine düştü ve hemen kollarını uzatarak, elleri önünde kıvrımlı bir desen çizerek atıldı. Gerard hazır durumda beklemekle yetindi. Chinaway uzun tırnaklı parmaklarını Gerard'ın gözlerine doğru savurdu ve kaburgalarının üzerine bir darbe indirdi. Gerard onun omzunu yakaladı, Chinaway düşerken kalçasının çevresinden kavradı.

"Bekleyelim," dedi Dalt yumuşak sesle. "İzlemek istiyorum."

Luke ve ben başlarımızı salladık. Gerard Chinaway'in kafasını yakaladı, Chinaway diğer kolunu Gerard'ın beline sardı.

Öylece durdular, biri beyaz ve pürüzsüz, diğeri kırmızı ve pullu, derilerinin altında kasları şişiyordu. Ciğerleri körük gibi çalışıyordu.

"Bu iş uzamış gibi görünüyor," diye fısıldadı Luke "ve şampiyona karşı şampiyon çıkararak çözmeye karar vermişler."

"Öyle görünüyor," dedim.

"O zaman Coral içeride olmalı. Sen ne dersin?"

"Bir dakika bekle."

Yapıyı hızla araştırdım, içeride iki kişi buldum. Sonra başımı salladım.

"O ve tek bir nöbetçi, bence."

Gerard ve Chinaway hâlâ heykel gibi duruyorlardı.

"Coral'ı almak için en iyi zaman bu olabilir," dedi Luke, "herkes dövüşü izlerken."

"Muhtemelen haklısın," dedim ona. "Bakalım kendimi görünmez kılabiliyor muyum? Bu işleri kolaylaştırır."

"Tamam," dedi çeyrek dakika sonra. "Her ne yaptıysan, işe yaradı. Yok oldun."

"Gerçekten de öyle," dedim. "Birazdan dönerim."

"Onu nasıl çıkaracaksın?"

"Buna onu bulduktan sonra karar vereceğim. Siz hazır olun."

Kumları bozmamaya dikkat ederek ağır ağır hareket ettim.

Çemberin kenarından dolandım, Caine'in arkasından geçtim.

Ses çıkarmadan, devamlı çevremi kontrol ederek kulenin kapısına yaklaştım. Gerard ve Chinaway hâlâ az önceki gibi duruyorlardı. Kilitlenmiş ve birbirlerine muazzam basınçlar uygulayarak.

Nöbetçilerin arasından geçtim, kulenin loş içine girdim.

Çıplak toprak zemini olan tek bir yuvarlak odadan oluşuyordu. Her yarık pencerenin altında taştan kaideler vardı. Bir merdiven, tavandaki bir delikten ikinci kata çıkıyordu. Coral solumda, bir battaniyenin üzerinde yatıyordu; sözde onu koruyan kişi kaidenin üzerine çıkmış, en yakındaki pencereden dışarıdaki kavgayı izliyordu.

Yaklaştım, diz çöktüm, Coral'ın sol bileğini tuttum, nabzını kontrol ettim. Güçlü ve düzenliydi. Ama onu uyandırmamaya karar verdim. Bunun yerine onu battaniyeye sardım, kollarıma alıp kalktım.

Görünmezlik büyümü ona uzatmayı denemek üzereyken penceredeki nöbetçi döndü. Kızı kaldırırken ses çıkarmış olmalıydım.

Nöbetçi bir an tutsağın altında süzülmesine baktı. Sonra alarm verecek gibi ağzını açtı. Bana, sinir sistemini yüzüğümden bir akımla şok etmek dışında pek az seçenek bıraktı.

Ne yazık ki, o kaideden yere düşerken silahları takırdadı.

Yukarıdan hemen bir bağırtı geldi, ardından hızlı hareket gürültüleri duyuldu.

Dönüp kapıya seğirttim. Kapının darlığı yüzünden yavaşlayıp dönmek zorunda kaldım. Baygın bir Coral süzülerek geçince dışarıdaki nöbetçilerin ne düşüneceğini bilmiyordum, ancak içeride kısılı kalmak da istemiyordum. İleriye baktığım zaman Gerard ve Chinaway'in aynı pozisyonda durduklarını gördüm. Ama biraz sonra, ben bedenimi çevirip ilk adımımı atarken Gerard'dan ani, keskin bir kıvırma hareket geldi ve ardından bir sopanın kırılması gibi bir ses çıktı.

Gerard kollarını indirdi ve doğruldu. Chinaway'in bedeni, boynu doğal olmayan bir açı yaparak yanında yere düştü. Eric ve Caine alkışladı. Kapının yanındaki iki nöbetçi öne ilerledi.

Arkamda, içeride, odanın karşı tarafında merdiven takırdadı.

O taraftan bir bağırma duydum.

İki adım daha attım, döndüm ve sola yöneldim. Dışarıdaki nöbetçiler düşen arkadaşlarına doğru koşuyordu. Yarım düzine adım daha ve

takipçilerim kuleden çıkarken, arkamdan bağrışmalar duyuldu ve ölüm çemberinden de insan bağırtıları geldi.

Yükümle, koşarak onlardan kaçamayacağımı biliyordum ve bu konuda konsantre olmuş motor eylemlerim büyü yapmaya odaklanmamı engelliyordu.

Bu yüzden dizlerimin üzerine, çöktüm, Coral'ı önümde yere bıraktım, ayağa kalkmadan döndüm, sol yumruğumu uzattım, zihnimi yüzüğün derinliklerine daldırdım, şimdi birkaç adım ötede olan ve silahlarını kesip parçalamak üzere hazırlayan Hendrake komandolarını durdurmak için aşırı yöntemler çağırdım.

...Ve sonra ikisi birden alev aldı. Sanırım çığlık attılar, ama o sırada çok fazla gürültü vardı. İki adım daha belki ve kararmış ve titreyerek önümde yere düştüler. Elim, bunu yapan güçlere bu kadar yakın olmaktan dolayı titriyordu ve biraz önceki dövüşün olduğu kumlu yere ve oradan her ne gelebilecekse ona dönerken, düşünmeye ya da hissetmeye zamanım bile yoktu.

Öne atılan iki nöbetçiden biri Eric'in ayaklarının dibinde, dumanlar tüterek yatıyordu. Bir başkası -Caine'e saldırdığı belli olan- boğazına saplanan hançeri yakalamış, yarasından dışarı, yukarı-aşağı alevler fışkırtarak ağır ağır çöküyordu ve sonunda sırt üstü devrildi.

Caine, Eric ve Benedict hemen dönüp bana bakmaya başladılar. Üzerine mavi bir gömlek geçirmiş olan Gerard kılıç kemerinin tokasını bağlıyordu. Caine, “Peki siz kimsiniz, bayım?" derken o da döndü.

"Merlin," diye yanıt verdim, “Corwin'in oğlu."

Caine gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Corwin'in bir oğlu mu var?" diye sordu diğerlerine.

Eric omuzlarını silkti. Gerard, “Bilmiyorum," dedi. Ama Benedict beni inceledi.

"Bir benzerlik var," dedi.

"Doğru," diye onayladı Caine. “Pekala, evlat. Corwin'in oğlu bile olsan, alıp götürmeye çalıştığın o kadın bize ait. Biraz önce şu Kaoslulardan adil bir şekilde kazandık."

Bunun üzerine bana doğru yürümeye başladı. Bir an sonra Eric de ona katıldı. Sonra Gerard peşlerine takıldı. Yalnızca hayalet bile olsalar onlara zarar vermek istemiyordum, bu yüzden işaret ettim ve önlerinde, kuma bir çizgi çizildi. Çizgi hemen alev aldı.

Durdular.

Aniden solumda dev bir şekil belirdi. Dalt'tı ve elinde çıplak bir kılıç vardı. Bir an sonra Luke da ona katıldı. Sonra Nayda. Dördümüz, ateşin karşısındaki dört kişiyle karşı karşıya geldik.

"O artık bizim," dedi Dalt ve tek bir adım attı.

"Yanılıyorsun," dedi biri ve Eric silahını çekerek çizgiyi aştı.

Dalt Eric'ten birkaç santim daha uzundu ve daha uzağa ulaşabiliyordu. Hemen öne ilerledi. Taşıdığı o iri kılıçtan bir tür kesme hareketi bekliyordum, ama ucunu uzatarak saldırdı Eric, daha hafif silahını kullanarak yana çekildi ve kol altına girdi. Dalt kılıcının ucunu indirdi, sola kaydı ve savuşturdu. İki silah farklı tarzlar için yapılmıştı. Eric'inki meç cinsinin en ağırıydı, Dalt'ınki ise enli kılıçların en hafiflerinden. Dalt'ın kılıcı yeterince iri ve güçlü bir adam için tek elle kullanılabilecek bir silah olabilirdi. Benim onu iki elle kullanmam gerekirdi. Dalt o sırada kılıcını, Japon kılıç ustalarının *kiriage* dediği tarzda yukarı kesme hareketiyle savurdu. Eric geriledi ve kılıç yanından geçerken bilek kesme denedi. Dalt aniden sol elini kabzaya götürdü ve *naname giri* olarak bilinen, kör edici iki elli savurma yaptı. Eric çember çizmeye devam ederken bir kez daha bilek kesmeyi denedi.

Dalt aniden sağ elini açtı, sağ ayağı arkaya doğru yarım çember çizerek kaydı ve sol kolu öne çıktı, onu bir Avrupa en garde pozisyonunda bıraktı. Sonra o iri kol ve kılıç birden uzandı, Eric'in kılıcına içten çarptı ve ardından hemen atıldı.

Eric sağ ayağını solunun arkasına alarak arkaya sıçradı ve hamleyi savuşturdu. Fakat gardı kesilirken bir kıvılcım gördüm. Ama bir *sixtede* yanıltmaca yaptı, kılıcının ucunu takip eden savuşturmanın altına indirdi, kolunu *quartede* uzattı, doğruldu, savuşturma çapraz geçerken kılıcını sol omza yönelen bir durdurma hareketiyle kaldırdı, bileğini çevirdi ve Dalt'ın sol ön kolunu kesti.

Caine alkışladı, ama Dalt yalnızca ellerini bir araya getirdi, ayırdı, bunu yaparken küçük bir sıçrayışla sağ en garde pozisyonu aldı. Eric silahının ucuyla havada çemberler çizerek gülümsedi.

"Küçük, şirin bir dans etme alışkanlığın var," dedi.

Sonra Eric atıldı, savuşturuldu, geriledi, yana adım attı,

Dalt'ın diz kapağına bir tekme salladı, ıskaladı, sonra Dalt başını kesmeye çalışırken mükemmel bir zamanlamayla hareket etti. Sonra o da

Japon tarzına dönerek iri yarı adamın sağına döndü. Bir *kumatçi* egzersizinde gördüğüm bir manevra kendi kılıcını kaldırdı ve Dalt'ın darbesi geçerken indirdi.

Dalt'ın sağ ön kolu aniden ıslandı, Eric silahını çevirinceye kadar fark etmediğim bir şey. Eric kılıcını dışa, yukarı uzattı ve kabzayı uçtan ayıran koruyucu kısım parmak boğumlarını korurken, Dalt'ın çenesine bir yumruk indirdi. Sonra dizinin arkasından tekmeledi, sol omzuyla vurdu. Dalt sendeleyip düştü. Eric hemen böbreğini, dirseğini, kalçasını tekmeledi -sonuncusu dizini kaçırdığı için- Dalt'ın silahının üzerine ayağını koydu, kendisininkini savurarak adamın yüreğine doğrulttu.

Baştan beri Dalt'ın Eric'in kıçını tekmelemesini ummakta olduğumu fark ettim. O benim tarafımda olduğundan ve Eric olmadığından değil, Eric'in babama yaşattığı zor zamanlar yüzünden. Diğer yandan, çevrede kıç tekmeleme konusunda bu kadar yetenekli çok kişi olduğundan emin değildim. Ne yazık ki, diğer ikisi çizdiğim çizginin karşı tarafında duruyordu. Gerard onu güreşte yenerdi. Amber'de Silah Ustası olan Benedict onu her silahla yenerdi. Onlara karşı şansımız olduğunu düşünmüyordum, işin içinde Caine de varken değil. Bizim tarafımızda bir *ty'iga* olsa bile. Ve aniden Eric'e Dalt'ın üvey kardeşi olduğunu söylesem, bana inansa bile, indireceği darbeyi bu hiç yavaşlatmayacaktı.

Bu yüzden verebileceğim tek kararı verdim. Hem, onlar yalnızca birer Desen hayaletiydiler. Gerçek Benedict ve Gerard şu anda başka bir yerdeydi ve buradaki kopyalarına ne yaparsam yapayım, zarar görmeyeceklerdi. Eric ve Caine, elbette, uzun zaman önce ölmüşlerdi, Caine, Desendüşüşü Savaşı'nın kardeş katili kahramanıydı ve babasını öldürdüğü için Luke'un onu öldürmesinin ardından, Ana Meydan'da yeni bir heykelin konusu olmuştu. Ve elbette Eric, Kolvir'in eteklerinde bir kahraman gibi ölmüş, böylece, belki de, babamın ellerinde ölmekten kurtulmuştu. Ailemin kanlı tarihi kafamda yüzerken, ona bir dipnot eklemek için Hendrakelerden iki akrabamı yakan dalgayı tekrar çağırmak üzere çubukluyu kaldırdım.

Koluma bir beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissettim. Çubukludan bir duman iplikçiği yükseldi. Bir an, dört amcam kıpırdamadan durdu. Ve beşinci amcam baygın kaldı.

Sonra Eric ağır ağır kılıcını kaldırdı. O kendininkini kaldırmaya devam ederken, Benedict, Caine ve Gerard kendi kılıçlarını çektiler. Eric kılıcını

yüzünün önünde tutarak dikildi. Diğerleri de aynısını yaptı. Bu, tuhaf bir selama benziyordu; Eric ile göz göze geldik.

"Seni tanıyorum," dedi.

Sonra hepsi hareketlerini tamamladılar, soldular, soldular, dumana dönüştüler ve uçup gittiler.

Dalt kanlar içindeydi, kolum ağrıyordu ve Luke soluğu kesilerek konuşmadan hemen önce ne olduğunu anlayabildim.

"Şurada," dedi Luke.

Ateşten çizgim bir süre önce sönmüştü, ama bıraktığı izin ötesinde, solan akrabalarımın biraz önce durduğu yerde hava pırıldamaya başladı.

"Bu Desen olmalı," dedim Luke’a, “ziyarete geliyor."

Bir an sonra Desen İmgesi önümüzde süzülmeye başladı.

"Merlin," dedi, “kesinlikle çok dolaşıyorsun."

"Son zamanlarda hayatım çok hareketlendi," dedim.

"Tavsiyeme uyup Saraylar’dan ayrılmışsın. Evet, sağduyulu bir hareket gibi görünüyordu."

"Ama buradaki amaçlarını anlamadım."

"Anlayacak ne var ki?"

"Coral isimli hanımefendiyi Logrus’un ajanlarından kurtardın."

"Bu doğru."

"Ama sonra onu benim ajanlarımdan da uzak tutmaya çalıştın."

"Bu da doğru."

"Şimdiye dek, güç dengemize katkıda bulunacak bir şey taşıdığını fark etmiş olmalısın."

"Evet."

"Yani ikimizden biri onu ele geçirmeli. Ama sen onu ikimize de reddediyorsun."

"Evet."

"Neden?"

"Benim önemsediğim o. Onun da hakları ve duyguları var. Sizler ona bir oyun taşı gibi davranıyorsunuz."

"Doğru. Onun kişiliğini tanıyorum, ama ne yazık ki her ikisi birden oldu."

"O zaman onu ikinize de reddediyorum, ikiniz de ona sahip olamayacaksınız ve böylece hiçbir şey değişmemiş olacak. Ama onu oyundan çıkaracağım."

"Merlin, sen ondan daha önemli bir taşsın, ama yine de yalnızca bir taşsın ve bana emir veremezsin. Anlıyor musun?"

"Senin için değerimin ne olduğunu anlıyorum," dedim.

"Sanmam," diye karşılık verdi.

O sırada Desen'in burada ne kadar güçlü olduğunu merak etmeye başlamıştım. Enerji harcaması açısından, kendini burada gösterebilmek için dört hayaletini serbest bırakması gerektiği açıktı. Çubuklunun bütün kanallarını açarak ona karşı koyabilir miydim? Yüzüğün kontrol ettiği her Gölge kaynağına aynı anda ulaşmayı hiç denememiştim. Bunu yaparsam ve çok hızlı hareket edersem, Desen tepki gösteremeden önce hepimizi buradan uzağa nakledebilir miydim? Yapamazsam, bizi durdurmak için yapacağı herhangi bir şeyi engelleyebilir miydim? Ve başarırsam -her durumda- nereye kaçmalıydık?

Sonunda, bu, Desen'in bana karşı tavrını nasıl etkilerdi? (...daha büyük bir şey tarafından yenmezsen, bir gece gel de hikayeni bana anlat.)

Ne olacaksa, diye karar verdim. *A la carte* listesine girmek için güzel bir gün.

Tüm kanalları açtım.

İyi bir hızda koşarken aniden on santim ötemde tuğladan bir duvar belirmiş gibi hissettim.

Çarptığımı sezdim ve kendimden geçtim.

Pürüzsüz, serin, taş bir yüzeyde yatıyordum. Zihnimde ve bedenimde korkunç bir enerji akımı vardı. Kaynaklarına uzandım, kontrol altına aldım, onları kafamın tepesini uçulmayacak bir şeye dönüştürdüm. Sonra hafifçe bir gözümü araladım.

Gökyüzü çok maviydi. Biraz ötede duran bir çift çizme gördüm, topukları bana dönüktü. Nayda'nın çizmeleri olduğunu fark ettim ve başımı biraz çevirdiğimde, giyenin de o olduğunu gördüm. Aynı zamanda, Dalt'ın birkaç metre ötemde, yere yayılmış olduğunu gördüm.

Nayda derin derin nefes alıyordu ve Logrus görüşüm, titreyen ellerinde tehditkar, solgun kırmızı bir ışık olduğunu gösterdi.

Sol dirseğime dayanarak doğruldum ve kızın etrafına bakındım. Belki üç metre ötemde duran Desen İmgesi ile aramda durduğunu gördüm.

Desen yeniden konuştuğu zaman, ilk defa eğlendiğini gösteren bir ifade kullandığını duydum: "Onu bana karşı koruyacaksın, öyle mi?"

"Evet," diye yanıt verdi Nayda.

"Neden?"

"Bunu o kadar uzun süre yaptım ki, gerçekten ihtiyacı varken yapmamak yazık olur."

"Çukurun Yaratığı, nerede durduğunu biliyor musun?" diye sordu Desen.

"Hayır," dedi Nayda.

Arkalarındaki, masmavi gökyüzüne baktım. Üstünde uzandığım yüzey belki oval şekilli, hiçliğe açılan düz bir kayaydı.

Ama başımı hızla çevirince, bir dağ yamacında olduğunu gördüm. Arkadaki sayısız karanlık girinti, mağaralar olabileceğini işaret ediyordu. Coral'ın arkamda yattığını gördüm. Taş düzlük birkaç yüz metre genişliğindeydi. Ve Nayda ile Desen İmgesi'nin ötesinde hareket vardı. Luke dizlerinin üzerinde doğrulmuştu.

Nayda'ya sorduğu soruyu ben yanıtlayabilirdim, ama bunu yapmam hiçbir kazanç sağlamayacaktı. Hele Nayda bizi tutsak eden varlığın dikkatini bu şekilde çekip bana zaman kazandırırken değil.

Solumda, taşın içinde altın-pembe kıvrımlar gördüm ve daha önce burada hiç bulunmasam da, babamın hikayesinden hatırladım ve buranın birincil Desen, Amberin altındaki daha derin gerçeklik düzeyi olduğunu anladım.

Dört ayak üzerine yuvarlandım ve denize, Desen'e doğru birkaç adım emekledim.

"Evrenin diğer ucundasın, *ty'iga*, en büyük güce sahip olduğum yerde."

Dalt inledi, yuvarlandı, doğrulup oturdu, gözlerini avuçlarıyla ovaladı.

Şimdi, işitme sınırında, Nayda'dan gelen titreşim gibi bir şey hissedebiliyordum ve tüm bedeni kırmızımsı bir parıltı kazanmıştı. Desen'e saldırırsa öleceğini biliyordum ve onu öldürürse Desen'e saldıracağımı da biliyordum.

Coral'dan bir inleme geldi.

"Dostlarımı incitmeyeceksin," dedi Nayda.

Çubukluyu kullanmadan Desen'in beni tokatlamasını ve bizi hemen kalesine nakletmesini düşündüm. Bu, orada, zayıf olduğu Logrus bölgesinde ona karşı bir şansım olduğu anlamına mı geliyordu?

"Çukurun Yaratığı," dedi Nayda'ya, "seninki gibi ölüme yazgılı, acınası bir hareket kahramanca olmaya yaklaşıyor. Sana karşı belli bir sevgi besliyorum. Keşke böyle bir dostum olsaydı. Hayır, dostlarına zarar vermeyeceğim. Ama Coral ve Merlin'i güç puanları olarak, kalanınızı siyasi

sebeplerden, rakibimle bu mücadelem sona erinceye kadar burada tutmalıyım."

"Tutmak mı?" dedi. “Burada mı?"

"Kayaların içinde rahat odalar var," dedi Desen.

Dikkatle ayağa kalktım, kemerimdeki hançeri yokladım.

Luke kalktı, Coral’ın yanına gitti ve yanında diz çöktü.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

"Gibi," diye yanıt verdi Coral.

"Ayağa kalkabilir misin?"

"Belki."

"Sana yardım edeyim."

Luke Coral’a yardım ederken Dalt doğruldu. Ben Desen’e doğru yanaşmaya devam ettim. Tam da ona ihtiyacım varken Dworkin neredeydi?

"Arkanızdaki mağaralara girip odalarınızı inceleyebilirsiniz," dedi İmge. “Ama ilk önce o yüzüğü çıkarmalısın, Merlin."

"Hayır, şimdi bavulları açıp rahat etmenin zamanı değil," diye yanıt verdim. Hançerle sol avcumu yarıp son adımı attım.

"Fazla kalmayacağız."

Desen İmgesi’nden küçük bir gök gürültüsü yükseldi, ama şimşek gelmedi, geleceğini sanmıyordum da. Elimde ne tuttuğumu ve onu neyin üzerinde tuttuğumu gördükten sonra değil.

"Luke’un babasından öğrendiğim bir şey," diye açıkladım. "Konuşalım."

"Evet," dedi Desen İmgesi, “tıpkı mantıklı varlıklar gibi. Yastık ister miydiniz?"

O anda yakında üç yastık belirdi.

"Teşekkürler," dedim, yeşil bir tanesini çekerek. “Buzlu çay da hoşuma giderdi."

"Şeker alır mısın?"

Bölüm 11

Yastığın üzerine oturdum, hançer yanımda, sol elimi Desen’in üzerinde tuttum. Avcum kan doluydu. Desen İmgesi önümde, havada süzülüyordu. Coral, Nayda, Dalt ve Luke’u aniden unutmuş gibiydi. Sağ elimde tuttuğum buğulu bardaktaki sıvıyı yudumladım, buzların içinde taze bir nane filizi görünüyordu.

"Prens Merlin," dedi İmge, “bana arzunun ne olduğunu söyle ve bu konuyu çabucak çözelim. Hançerin ucuna koymak için bir peçete istemediğinden emin misin? Durup bir düşünürsen, pazarlık yeteneğini azaltmaz. Ama kazaları önleyebilir."

"Hayır, böyle iyi," dedim, kan dolu elimle yarım bir hareket yaparak. Avcumdaki kan kıpırdandı, kırmızı bir sızıntı bileğime aktı. “Yine de teşekküller."

Desen İmgesi titredi, kımıldamayı kesti.

"Prens Merlin, ne demek istediğini anlatmayı başardın," dedi. “Ama tehdidinin olası sonuçlarının farkında olduğundan emin değilim. Fiziksel desenimin üzerine düşecek birkaç damla kan evrenin işleyişini bozabilir."

Başımı salladım.

"Biliyorum," dedim.

"Pekala," diye yanıt verdi. “Taleplerini bildir."

"Özgürlüğümüz," dedim. “Bırak gidelim, ben de seni sağlam bırakayım."

"Bana pek az seçenek veriyorsun, ama aynısı arkadaşların için de geçerli."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dalt’ı dilediğin an gönderebilirsin," dedi. “İblis hanımefendiyi de öyle. Ondan üzüntüyle vazgeçiyorum, bana iyi bir arkadaş olabilirdi."

Luke Nayda’ya baktı.

"Bu 'Çukurun Yaratığı', 'iblis hanımefendi' meselesi de ne?" diye sordu.

"Şey, benim hakkımda bilmediğin birkaç şey var..." diye karşılık verdi Nayda.

"Uzun bir hikaye mi?" diye sordu Luke.

"Evet."

"Ben de bir görev miyim? Yoksa benden gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Sen görev değilsin ve senden gerçekten hoşlanıyorum."

"O zaman hikayeni sonra dinlerim," dedi Luke.

"Dediğim gibi, onu gönder," diye devam etti Desen. “Dalt’ı da. Ve Luke’u. Üçünü dilediğin yere göndermekten memnun olurum. Ama aklına, senin ve Coral’ın burada, muhtemelen başka herhangi bir yerde olduğundan daha güvende olacağı geldi mi?"

"Belki. Belki değil," diye yanıt verdim. “Coral, sen ne düşünüyorsun?"

"Beni buradan götür," dedi Coral.

"Bu fikir buraya kadar," dedim. “Şimdi-"

"Dur. Dostlarına karşı adil olmak istiyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"O zaman onlara, düşünmemiş olabilecekleri bazı şeyleri söyleyeyim."

"Söyle."

"Hanımefendi," dedi Desen, “Kaos Sarayları’nda gözünü istiyorlar. Senin bu konu hakkındaki duyguların önemsiz. Bu ancak seni tutsak alarak başarılacaksa, o zaman yapılacaktır."

Coral yumuşak sesle güldü.

"Ve alternatifi senin tutsağın olmak, öyle mi?" diye sordu.

"Kendini bir konuk olarak düşün. Her tür konforu sağlayacağım. Elbette, ben bu durumdan kesinlikle kazançlı çıkacağım. Rakibime senin varlığını reddetmeye ek olarak. Bunu kabul ediyorum. Ama içimizden birini seçmelisin, aksi halde diğeri seni yakalayacak."

Coral’a baktım. Başını hafifçe iki yana salladı.

"Ee, ne olacak?" diye sordum.

Coral yanıma geldi ve elini omzuma koydu.

"Beni buradan götür," dedi.

"Onları duydun," dedim Desen’e. “Herkes gidiyor."

"Bir an daha bana tahammül edin," dedi Desen.

"Ne için?" diye sordum.

"Düşün. Logrus ile benim aramda seçim yapmak yalnızca politik bir mesele değil. Belli bir işi yapmak için o ya da bu kişiyi seçmek. Rakibim ve ben, evrenin düzenlenmesinde rol alan iki temel ilkeyi temsil ediyoruz. Bize pek çok dilden, pek çok disiplinden isimler, sıfatlar atfedebilirsiniz, ama temel olarak Düzen ve Kaos’u temsil ediyoruz. Apolloncu ve Diyonisusçu, dilersen; mantık ve duygu, tercihin buysa; delilik ve akılcılık; aydınlık ve karanlık; sinyal ve gürültü. Ama her ne kadar bunlara benzer bir sürü şey

bunu ifade ediyor gibi görünse de, ikimiz de bir diğerinin yok olmasını istemiyoruz. Sıcak ölüm ya da ateş topu, klasizm ya da anarşi, ikimiz de tek bir yolda ilerleriz ve diğeri olmasa çıkmazda oluruz. Bunu ikimiz de biliyoruz ve başlangıçtan bu yana oynadığımız oyun çok daha incelikli bir şey sonuçta, belki, ancak estetik olarak yargılanabilir.

"Şimdi, kadim rakibim karşısında, çağlardır ilk kez önemli bir üstünlük elde ettim. Artık tüm Gölge'de, bir tarihçinin hayalini gerçekleştirebilecek bir durumdayım. Asla unutulmayacak bir yüksek medeniyet ve kültür çağı. Eğer denge öbür yana dönerse, bunu ancak buz çağıyla karşılaştırılabilecek bir ayaklanma çağı takip edecek. Sizden oyun taşları olarak bahsettiğim zaman, amacım bu konudaki rollerinizi küçük görmek değildi. Çünkü bu, Mücevher ve kral olacak adamın büyük fark yaratacağı büyük bir akışkanlık zamanı. Benimle kalın, size bahsettiğim Altın Çağ'ı ve sizlerin de onun her parçası olmanızı garantileyeyim. Giderseniz, diğerleri sizi ele geçirecek Karanlık ve düzensizlik gelecek. Hangisini tercih ederdiniz?"

Luke gülümsedi.

"İşittiğim zaman iyi bir satıcıyı anlarım," dedi. “Birkaç seçeneğe indirge. Sonra seçimi kendilerinin yaptığını düşündür."

Coral omzumu sıktı.

"Gidiyoruz," dedim.

"Pekala," dedi İmge. “Bana nereye gitmek istediğinizi söyle, hepinizi oraya göndereyim."

"Hepimizi değil," dedi Luke aniden. “Yalnızca onları."

"Anlamıyorum. Ya sen?"

Luke hançerini çekti ve avcunu kesti. İlerledi, yanımda durdu, elini Desen'in üzerine uzattı.

"Gidersek, ancak üçümüz hedefe varırız," dedi, “o da varırsak. Sen arkadaşlarımı naklederken, ben burada kalıp sana arkadaşlık edeceğim."

"Bunu tatminkar bir biçimde yaptığımı nereden anlayacaksın?"

"Güzel soru," dedi. “Merle, üzerinde bir deste Koz Kartı var mı?"

"Evet."

Kartları çıkardım ve gösterdim.

"Benim kartım duruyor mu?"

"Son baktığımda duruyordu."

"O zaman çıkar ve hazır et. Yola çıkmadan önce bir sonraki hareketini planla. Gideceğin yere varıncaya kadar benimle iletişim halinde kal."

"Ya sen, Luke? Sonsuza dek Düzen'e kanlı bir tehdit olarak burada oturamazsın. Yalnızca geçici bir mücadele olur. Eninde sonunda yerinden ayrılman gerekir ve bunu yaptığında..."

"Destende hâlâ tuhaf kartlar var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir zaman Kıyametin Koz Kartları olarak adlandırdıklarından."

Kartları karıştırdım. Çoğu destenin dibindeydi.

"Evet," dedim. "Çok güzel çizilmişler. Onları atamazdım."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bu kadar güzel şeyler yap, sana Amber'de bir sergi açayım."

"Ciddi misin? Sırf arkadaşın olduğum için!"

Desen İmgesi bir homurtu çıkardı.

"Herkes sanat eleştirmeni oldu," dedi Luke. "Tamam. Bütün Kıyametin Koz Kartlarını çek."

Yaptım.

"Onları biraz karıştır. Yüzlerini aşağıda tut, lütfen."

"Tamam."

"Yelpaze gibi aç."

Öne eğildi, bir kart seçti.

"Tamam," dedi. "İşimin başındayım. Hazır olduğunda, ona sizi nereye götüreceğini söyle. İletişimi kesme. Hey, Desen, ben de buzlu çay istiyorum."

Sağ ayağının yanında buğulu bir bardak belirdi. Luke eğildi, bardağı aldı ve yudumladı.

"Teşekkürler."

"Luke," dedi Nayda, "neler olup bittiğini anlamıyorum. Sana ne olacak?"

"Fazla bir şey değil," diye yanıt verdi. "Benim için ağlama, iblis kadın. Seninle daha sonra görüşeceğiz."

Bana baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"Bizi Jidrash'a gönder," dedim, "Kashfa'da. Sarayla kilise arasındaki açıklığa."

Luke'un Koz Kartını nemli sol elimde, mırıldanan çubuklunun yanında tuttum. Luke, "Onu işittin," derken, kartın soğuduğunu hissettim.

Ve dünya sarmal oldu, açıldı ve Jidrash'ta serin, rüzgarlı bir sabahtı. Koz Kartından Luke'a baktım. Yüzükte kanal ardına kanal açtım.

"Dalt, seni burada bıraksam daha iyi," dedim. "Seni de, Nayda."

"Hayır," dedi iri yarı adam. Tam o sırada Nayda, “Bir dakika bekle," dedi.

"İkiniz de artık resimden çıktınız," diye açıkladım. “İki taraf da peşinizde değil. Ama Coral’ı güvenli bir yere götürmeliyim. Kendimi de."

"Sen eylem odağısın," dedi Nayda “ve sana yardım ederek Luke’a yardım etmiş olurum. Beni de götür."

"Ben de böyle hissediyorum," dedi Dalt. “Luke’a hâlâ büyük borcum var."

"Tamam," dedim. “Hey, Luke! Bütün bunları duydun mu?"

"Evet," dedi. “O zaman işimize baksak iyi olacak. Lanet olsun! Döktüm."

Koz Kartı karardı.

İntikam meleklerini, ateşten dilleri, şimşekleri ya da toprağın yarılmasını beklemedim. Hepimizi hemen Desenin nüfuz alanından çıkardım.

Büyük ağacın altındaki yeşil otların üzerine yayıldım. Sis kümeleri sürüklenip geçiyordu. Altımda babamın Desen’i kıvılcımlanıyordu. Jurt bağdaş kurmuş, arabanın kaputunun üzerinde oturuyordu. Kılıcı dizlerindeydi. Biz belirince yere sıçradı. Corwin görünürlerde yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu Jurt bana.

"Dayak yedim, kovalandım, itilip kakıldım. Zihnim yok olana kadar burada uzanıp sise bakacağım," dedim. “Coral, Nayda ve Dalt ile tanış. Hikayelerini dinle, kendininkini anlat, Jurt. Çok iyi, özel görüntüleri olmadığı sürece dünyanın sonu gelse bile uyandırma beni."

Solan gitar ve Sara K’nin uzak sesi eşliğinde dediğimi yaptım. Çimenler yumuşacıktı. Sisler beynimde dönüyordu. Siyaha soldu.

Ve sonra ve sonra... Ve sonra, bayım...

Yürüyordum. California’da sık sık gittiğim bir alışveriş merkezinde yürüyor, neredeyse süzülüyordum. Çocuk kümeleri, bebekli çiftler, paketler taşıyan kadınlar geçiyordu, sözleri bir müzik dükkanının hoparlörünün gürültüsüyle boğuluyordu.

Saksı içinde vahalar gölge yapıyor, yemek kokuları süzülüyor, indirim tabelaları vaatlerde bulunuyordu.

Yürüdüm. Eczanenin yanından. Ayakkabı mağazasının yanından. Şekerci dükkanının yanından...

Sola dönen dar koridor. Daha önce hiç fark etmemiştim.

Dönmeli...

Halı olması tuhaftı ve yüksek şamdanlarda mumlar, aplikler, dar dolapların tepesinde lambalar. Duvarlar yansımalarıyla pırıldıyordu. Arkama baktım.

Arka yoktu. Alışveriş merkezi yok olmuştu. Koridor o tarafta bir duvarla sona eriyordu. Üzerinde küçük bir duvar halısı asılıydı, üzerinde dokuz şekil bana bakıyordu. Omuzlarımı silktim ve tekrar döndüm.

"Hâlâ büyünden bir şeyler kalmış, dayı," dedim. “İşimize bakalım o zaman."

Yürüdüm. Şimdi sessizlikte. İleri. Aynaların pırıldadığı yere. Bu yeri uzun zaman önce görmüştüm, hatırlıyordum, ama düzeni -aniden anladım- Amber Şatosu’na has değildi. Tam oradaydı, hafızamın ucunda -bu taraftan geçen genç benliğim, biri eşliğinde- ama o anının bedeli burada kontrol kaybı olurdu, biliyordum. Gönülsüzce imgeyi salıverdim ve dikkatimi solumdaki küçük, oval aynaya çevirdim.

Gülümsedim. İmgem de öyle. Dilimi çıkardım ve aynı şekilde selamlandım.

Devam ettim. Ancak birkaç adım sonra imgemin iblis formunda olduğunu fark ettim. Ben insan şeklindeydim.

Sağımdan yumuşak bir boğaz temizleme sesi geldi. O tarafa döndüğüm zaman, siyah çerçeveli bir eşkenar dörtgenin içinde ağabeyim Mandor’u gördüm.

"Sevgili oğlum," dedi, “kral öldü. Tahta geçer geçmez çok yaşasın senin saygın kişiliğin. Dünyanın Sonu’nda taç giymek için acele etsen iyi olur. Mücevher’in gelini olsa da, olmasa da."

"Birkaç küçük sorunla karşılaştık," dedim.

"Şu anda çözmeye değecek bir şey değil. Saraylar’da bulunman çok daha önemli."

"Hayır, dostlarım önemli," dedim.

Dudaklarına bir anlık bir gülümseme dokundu.

"Dostlarını korumak ve düşmanlarına dilediğini yapmak için ideal bir konumda olacaksın," dedi.

"Döneceğim," dedim, “kısa süre sonra. Ama taç giymek için değil."

"Nasıl istersen, Merlin. Arzu edilen buradaki varlığın."

"Hiçbir söz vermiyorum," dedim.

Güldü ve ayna boşaldı.

Döndüm. Yürümeye devam ettim.

Daha fazla kahkaha. Soldan. Annemden.

Çiçek oymalı kırmızı bir çerçeveden bana bakıyordu. Yüz hatlarında çok alaycı bir ifade vardı.

"Onu Çukur’da ara!" dedi. “Onu Çukur’da ara!"

Geçtim, kahkahası arkamda devam etti.

"Hsst!"

Sağımda, yeşil çerçeveli uzun, dar bir ayna.

"Merlin Effendiss," dedi. “Aradımss, ama hayalet ışık bu taraftan geçmediss."

"Teşekkürler, Glait. Lütfen izlemeye devam et."

"Evetss. Bir gece yine sıcak bir yerde oturmalıyıss, ssüt içmeliyiss ve esski günlerden bahssetmeliyiss!"

"Bu güzel olur. Evet, yapmalıyız bunu. Daha büyük bir şey tarafından yenmezsek."

"S-s-s-s-s!"

Bu kahkaha olabilir miydi?

"İyi avlar, Glait."

"Evetss. S-s-s!"

...Ve devam. Yürüdüm.

"Amber’in oğlu. Çubukluyu takan..." soldaki gölgeli bir nişten.

Durdum ve baktım. Çerçeve beyaz, cam griydi. İçeride hiç karşılaşmadığım bir adam vardı. Gömleği siyahtı ve boynunda açıktı. Kahverengi deri yelek giyiyordu, saçları koyu sarıydı, gözleri belki yeşildi.

"Evet?"

"Amber’de bir çubuklu saklanmıştı," dedi, “senin bulman için. Büyük güçlere sahip. Aynı zamanda, onu takanın belli koşullar altında belli şekilde davranması için bir dizi büyü taşıyor."

"Bundan şüphelenmiştim," dedim. “Ne yapmak üzere hazırlanmış?"

"Daha önce Kaos Kralı Swayhill tarafından takılıyordu. Seçilen halefi tahta çıkmaya, belli bir şekilde davranmaya ve belli insanların önerilerine uymaya zorlayacak."

"Onlar kim peki?"

"Kahkaha atan ve 'Onu Çukur’da ara,' diye haykıran kadın. Senin geri dönmeni isteyen siyahlı adam."

"Dara ve Mandor. Bu büyüleri çubukluya onlar mı yaptı?"

"Evet öyle. Ve adam senin bulabilmen için bıraktı."

"Yüzükten şimdi vazgeçmek istemem," dedim, “tam da faydalı olurken. Büyüleri kaldırmanın yolu var mı?"

"Elbette. Ama senin için fark etmez."

"Neden?"

"Taktığın yüzük bahsettiğim yüzük değil."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın. Asla korkma."

"Sen kimsin, bayım?"

"Adım Delwin ve asla karşılaşmayabiliriz. Bazı kadim güçler serbest kalmazsa, elbette."

Elini kaldırdı ve onun da bir çubuklu takmakta olduğunu gördüm. Onu bana doğru uzattı.

"Yüzüğünü benimkine dokundur," diye emretti. “O zaman seni bana getirmesi emredilebilir."

Benimkini kaldırdım ve cama doğru uzattım. Dokundukları anda bir ışık parıltısı oluştu ve Delwin yok oldu.

Kolumu indirdim. Yürümeye devam ettim. Bir dürtüyle bir çekmece dolabının önünde durdum ve çekmecesini açtım.

Bakakaldım. Anlaşılan bu yerin önüne geçmenin yolu yoktu. Çekmecede babamın küçük mabedinin minyatür bir kopyası vardı. Minik, renkli döşeme taşları, ufacık, yanan mumlar, hatta sunağın üzerinde oyuncak boyunda bir Grayswandir.

"Yanıt önünde duruyor, sevgili dostum," dedi tanıdığım, ama bilmediğim, gırtlaktan gelen bir ses.

Bakışlarımı, dolabın üzerinde asılı durduğunu fark etmediğim lavanta çerçeveli aynaya kaldırdım. İçindeki hanımefendinin uzun, kömür karası saçları vardı ve gözleri o kadar siyahtı ki, gözbebeklerinin nerede bittiğini, irislerin nerede başladığını seçemiyordum. Teni çok solgundu, belki de pembe göz farı ve dudak boyasıyla vurgulandığı için. O gözler...

"Rhanda!" dedim.

"Hatırlıyorsun! Beni hatırlıyorsun!"

"...ve kemik dansı oyunu günlerimizi," dedim. “Yetişkin ve çok güzelsin. Bir süre önce seni düşündüm."

"Uyurken bakışının dokunuşunu hissettim, Merlin’im. Bu şekilde ayrıldığımız için üzgünüm, ama ebeveynlerim..."

"Anlıyorum," dedim. “Benim iblis ya da vampir olduğumu düşünüyorlardı."

"Evet." Solgun elini aynadan uzattı, benim elimi tuttu, kendine çekti. Aynanın içinde, elimi dudaklarına bastırdı. Soğuktular. “Senin türünden olmayan adamların ve kadınların oğulları ve kızlarıyla dostluk etmemi tercih ediyorlardı."

Gülümsediği zaman, sivri dişlerini gördüm. Çocukluğunda belli değildiler.

"Tanrılar! İnsan görünüyorsun!" dedi. “Bir gün gel, beni Yabanormanı’nda ziyaret et!"

Bir dürtüyle öne eğildim. Dudaklarımız aynanın içinde birleşti. O her neyse, dost olmuştuk.

"Yanıt," diye tekrarladı, “önünde duruyor. Beni görmeye gel!"

Ayna kızardı ve Rhanda yok oldu. Çekmecenin içindeki mabet değişmeden duruyordu. Çekmeceyi kapattım ve döndüm.

Yürüdüm. Solda aynalar. Sağda aynalar. İçlerinde yalnız ben.

Sonra...

"Vay vay, yeğenim. Kafan mı karıştı?"

"Her zamanki gibi."

"Seni suçladığımı söyleyemem."

Gözleri alaycı ve bilgeydi, saçları kız kardeşi Fiona’nın ve merhum erkek kardeşi Brand’inki gibi kızıldı. Ya da Luke’unki gibi.

"Bleys," dedim, “ne haltlar dönüyor."

"Delwin’in mesajının geri kalanını ben ileteceğim," dedi, cebine uzanıp elini uzatarak. “Al."

Aynaya uzandım ve aldım. Parmağımdakine benzer bir başka çubukluydu.

"Delwin’in bahsettiği bu," dedi. “Onu asla takmamalısın"

Yüzüğü bir süre inceledim.

"Bununla ne yapacağım?" diye sordum.

"Cebine koy. Bir noktada aklına bir kullanım şekli gelebilir."

"Onu nereden buldun?"

"Mandor onu yerine bıraktıktan sonra, şimdi taktığınla değiştirdim."

"Kaç tane var bunlardan?"

"Dokuz," diye yanıt verdi.

"Herhalde bunlar hakkında her şeyi biliyorsundur."

"Çoğu kişiden çok biliyorum."

"Bu zor olmamalı. Herhalde babamın nerede olduğunu bilmiyorsundur, değil mi?"

"Hayır. Ama sen biliyorsun. Kanlı zevkleri olan hanım arkadaşın sana söyledi."

"Bilmeceler," dedim.

"Hiç yanıt olmamasına yeğdir," diye karşılık verdi.

Sonra o gitti ve ben yürümeye devam ettim. Bir süre sonra, bu da gitti.

Süzüldüm. Siyah. Güzel. Çok güzel...

Bir parça ışık kirpiklerimden sızdı. Gözlerimi yine kapattım. Ama gök gürültüsü yuvarlandı ve az sonra ışık yine içeri sızdı.

Kahverengi içinde siyah çizgiler, boynuzlu yarıklar, eğrelti otlu ormanlar...

Bir süre sonra algıları değerlendiren yetiler uyandı ve bir ağacın iki kökünün arasındaki çatlak toprağa bakarak yan yatmakta olduğuma işaret etti. Manzara orada burada ot kümeleriyle beneklenmişti.

...Ve bakmaya devam ettim, bir şimşeğin ani aydınlığını hemen bir gök gürültüsü takip etti. Toprak bununla ürperir gibi oldu. Bir ağacın yapraklarına, bir arabanın kaputuna düşen damlaların sesini duydum. Bakışlarımın vadisini aşan en büyük çatlağa bakmaya devam ettim.

...Ve bildiğimi fark ettim.

Bu uyanışın sersem bilgisiydi. Duygunun kaynakları hâlâ uyuşuktu. Uzakta, tanıdık birilerinin alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordum. Aynı zamanda, porselene çarpan çatal bıçak sesleri duyuyordum. Midem birazdan uyanacaktı, biliyordum ve onlara katılacaktım. Şimdilik, burada pelerine sarınmış, yatmak, hafif yağmuru dinlemek ve bilmek çok hoştu...

Mikro-dünyama ve karanlık vadisine döndüm...

Yer yine sarsıldı, bu sefer gök gürültüsü ve yıldırım eşliği olmadan. Ve sarsılmaya devam etti. Bu beni sinirlendirdi, çünkü dostlarımı ve akrabalarımı rahatsız ediyor, seslerinin alamı gibi bir şeyle yükselmesine sebep oluyordu. Aynı zamanda, ben yalnızca dalmak ve yeni edindiğim bilginin tadını çıkarmak isterken uykudaki bir California refleksini harekete geçiriyordu.

"Merlin, uyanık mısın?"

"Evet," dedim. Aniden doğrulup oturdum, gözlerimi çabucak ovaladım ve ellerimi saçlarımdan geçirdim.

Omzumu sarsan, yanımda diz çöken babamın hayaletiydi.

"Bir sorunumuz var gibi," dedi, “aşırı dallanıp budaklanabilir."

Arkasında duran Jurt başını defalarca salladı. Zemin bir kez daha sarsıldı, dallar ve yapraklar çevremizde yağdı, küçük taşlar dans etti, toz kalktı, sisler çalkalandı. Luke, Dalt, Coral ve Nayda’nın çevresinde oturmuş, yemek yedikleri ağır, kırmızı-beyaz örtünün yakınlarında bir tabağın kırıldığını duydum.

Dolandığım pelerinden kurtuldum ve ayağa kalktım. Ben uyurken birinin çizmelerimi çıkarmış olduğunu fark ettim. Onları yeniden giydim. Bir başka sarsıntı daha oldu, destek için ağaca yaslandım.

"Sorun bu mu?" dedim. “Yoksa onu yemeye hazırlanan daha büyük bir şey mi?"

Bana şaşkınlıkla baktı. Sonra, “Desen’i çizerken," dedi, “bu bölgede bir fay hattı olduğunu ya da bir gün böyle bir şeyin olacağını bilmemin yolu yoktu. Bu şoklar Desen’i çatlatacak olursa, işimiz biter. Birçok açıdan. Anladığım kadarıyla taktığın şu çubuklu, muazzam enerjiler çekebiliyor. Onu kullanarak bu şeyi dağıtmanın yolu var mı?"

"Bilmiyorum," dedim. “Hiç böyle bir şey denememiştim."

"Hemen öğren, olmaz mı?" dedi.

Ama zihnimi çoktan dişlilerin çevresinde döndürmeye, her birine dokunarak hayata çağırmaya başlamıştım bile. Sonra en çok enerjiye sahip olanı yakaladım; hızla çektim, kendimi, bedenimi ve zihnimi enerjisiyle doldurdum. Ateşleme tamamlanmış, makine boşta, ben sürücü koltuğunda, vitese geçirdim ve çubukludan gelen güç hattını yere çevirdim.

Uzun süre uzandım, keşfedeceğim herhangi bir şey için öznele dönüşüm sondası aradım.

...Kumsaldan okyanusa yüzmek -dalgalar karnımı, göğsümü gıdıklıyor- ayak parmaklarımla kayaları, yosun kümelerini hissediyorum... Zaman zaman bir taş dönüyor, kayıyor, bir başkasına çarpıyor, kayıyor... Dibi gözlerimle göremiyorum.

Fakat kayaları, kırığı, yapısını ve hareketini, dip tamamen aydınlatılmış gibi açıkça görüyorum.

Şimdi tabakaların içinde ileriyi yokluyorum, yokluyorum, bir el fenerinin ışığı gibi yumuşak tek bir ayak parmağı kayalık yüzeyler boyunca kayıyor, bir tabakanın bir diğeri üzerindeki basınçlarını sınıyor, toprağın altındaki

dağların dengesel öpücüklerini, ağır hareketlerinin dağların oluşmasına kaymasını, gizli yerlerin en karanlığındaki mineralleri okşayan el.

Taş kayıyor. Bedenim takip ediyor...

Kayan geçidi takip ederek dalıyorum. Isı yayarak, kayaları çatlatarak, yeni yollar açarak hızla ilerliyorum, dışarıya doğru, dışarıya doğru... Bu taraftan geliyor. Bir taş duvarı aşıyorum, sonra bir daha. Bir daha. Onu saptırmanın yolunun bu olduğundan emin değilim, ama nasıl deneyeceğimi bildiğim tek yol. O yoldan git! Lanet olsun! Şu yoldan. İki kanala daha uzanıyorum, üçüncüye, dördüncüye...

Yerin içinde hafif bir titreme vardı. Bir kanal daha açtım.

Sondamın içinde, kayalar suların altında istikrar kazandı. Kısa süre sonra yerin titremesi durdu.

Kaymanın ilk başladığını hissettiğim yere döndüm. Artık istikrarlıydı, ama hâlâ gergindi. Dikkatle, dikkatle yokla. Bir vektör tanımla. Takip et. Orijinal basıncın geldiği yere doğru takip et. Ama hayır. Bu nokta yalnızca vektörlerin birleşim yeri. Onları izle.

Yine. Daha fazla kesişim. Onları izle. Daha fazla kanala uzan. Sinir sistemi kadar girift tüm basınç yapısı tanımlanmalı.

Ağacını aklımda tutmalıyım.

Bir tabaka daha. Olası olmayabilir. Topografik dallarımda sonsuzlukla flört ediyor olabilirim. Çerçeveyi dondur. Sorunu basitleştir. Üçüncü zamanın ötesindeki her şeyi görmezden gel. Bir sonraki kesişimi bul. Bazı ilmekler var. Güzel. Ve bir plaka söz konusu. Daha iyi.

Bir sıçrayış daha dene. Faydasız. Kapsanamayacak kadar büyük bir resim. Üçüncü zamanınkilerden kurtul.

Evet.

Böylece genel hatları çizildi. Aktarım vektörleri basitçe belirlendi. Plakaya dön, neredeyse. Uygulanan basınç uzanan basıncın tamamından az. Neden? İkinci vektör boyunca ek girdi noktası, bu vadinin yırtma kuvvetlerini yeniden yönlendiriyor.

"Merlin? Sen iyi misin?"

"Beni bırak," diye yanıt verdiğini duydum sesimin.

Sonra uzan, güç ekle, içeri, yokla, aktarım işareti...

Önümde gördüğüm bir Logrus mu?

Üç kanal daha açtım, alana odaklandım, onu ısıtmaya başladım.

Kısa süre sonra kayalar çatlamaya başladı, ama biraz sonra eridiler. Yeni yarattığım magma kırık hatlarına aktı. Daha önce depreme sebep olan gücün kaynaklandığı yerde boş bir alan oluştu.

Geri.

Uzantılarımı çektim, çubukluyu kapattım.

"Ne yaptın?" diye sordu bana.

"Logrus'un yeraltı gerginlikleriyle uğraştığı bir yer buldum," dedim "ve o yeri yok ettim. Artık orada küçük bir mağara var. Yıkılırsa basıncı daha da azaltabilir."

"Demek onu stabilize ettin?"

"En azından şimdilik. Logrus'un sınırlarını bilmiyorum, ama bu yere ulaşmak için yeni bir yol bulması gerekecek. Sonra, onu sınamak zorunda kalacak. Ve şu anda Desen'i gözlemekle meşgulse, bu onu yavaşlatabilir."

"Demek bize zaman kazandırdın," dedi. "Elbette, şimdi de bize karşı Desen harekete geçebilir."

"Olabilir," dedim. "İki güce karşı güvende olabilmeleri için herkesi buraya getirdim."

"Görünüşe göre kazancı risk almaya değer kılmışsın."

"Tamam," dedim. "Sanırım onlara endişelenecek başka şeyler verme zamanı geldi."

"Örneğin?"

Ona, babamın Desen hayaletine, bu yerin koruyucusuna baktım.

"Et ve kandan benzerinin nerede olduğunu biliyorum," dedim "ve onu serbest bırakacağım."

Bir ışık parıltısı oldu. Ani bir rüzgar düşmüş yaprakları havalandırdı, sisleri kıpırdattı.

"Sana eşlik etmeliyim," dedi.

"Neden?"

"Ona özel bir ilgi besliyorum, elbette."

"Tamam."

Çevremizde gök gürültüsü patladı, sisler yeni bir rüzgarla aralandı.

O sırada Jurt yanımıza yaklaştı.

"Sanırım başladı," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Güçlerin düellosu," dedi. "Uzun zamandır Desen öndeydi. Ama Luke ona zarar verdiği ve sen Mücevher'in gelinini kaçırdığın zaman, bu onu

Logrus’a göre, çağlardır olduğundan daha zayıf kılmış olmalı. Bu yüzden Logrus saldırmaya karar verdi ve bu Desen’e zarar vermek için küçük bir mola verdi."

"Logrus yalnızca bizi sınamıyorsa," dedim “ve bu yalnızca bir fırtınaysa."

O konuşurken hafif bir yağmur başlamıştı.

"Buraya geldim çünkü mücadele başlayacak olursa ikisinin de dokunmayacağı tek yer olduğunu düşündüm," diye devam etti Jurt. “Bu tarafa bir darbe indirmek için ikisinin de asıl saldırı ya da savunmasından enerji ayıracağını düşünmemiştim."

"Bu mantık hâlâ geçerli olabilir," dedim.

"Bir kereliğine kazanan yanda olmak istiyorum," dedi.

"Doğru ya da yanlışa aldırdığımı sanmıyorum. Bunlar çok tartışmaya açık şeyler. Bir kerecik, kazanan adamların yanında olmak istiyorum. Ne düşünüyorsun, Merle? Ne yapacaksın?"

"Buradaki Corwin ve ben Saraylar’a gidiyoruz ve babamı serbest bırakacağız," dedim. “Sonra çözülmesi gereken her ne varsa çözeceğiz ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız. Nasıl olduğunu bilirsin."

Başını iki yana salladı.

"Aptallık mı ediyorsun, yoksa özgüveninin temeli var mı, hiç anlayamadım. Ama aptal olduğuna karar verdiğim her seferinde, bana pahalıya mal oldu." Karanlık gökyüzüne baktı, alnına düşen yağmur damlalarını sildi. “Çok kararsızım," dedi, "ama hâlâ Kaos Kralı olabilirsin."

"Hayır," dedim.

"...Ve Güçlerle özel bir ilişkin var."

"Varsa, bunu kendim de anlamıyorum."

"Fark etmez," dedi. “Hâlâ seninleyim."

Diğerlerinin yanına gittim, Coral’a sarıldım.

"Saraylar’a dönmeliyim," dedim. “Desen’i koruyun. Döneceğiz."

Gökyüzü üç parlak şimşekle aydınlandı. Rüzgar ağacı sarstı.

Döndüm ve havanın ortasında bir kapı yarattım. Corwin’in hayaleti ve ben onun içinden geçtik.

Bölüm 12

Böylece Kaos Sarayları'na döndüm ve Sawall'ın çarpık uzaylı heykel bahçesine geldim.

"Neredeyiz?" diye sordu hayalet babam.

"Bir tür müze," diye karşılık verdim, "üvey babamın evinde. Burayı seçtim, çünkü aydınlatma hilelidir ve saklanacak bir sürü yer vardır."

Parçaların bazılarını ve duvarlardaki, tavandaki yerlerini inceledi.

"Burası dövüşmek için acayip bir yer olurdu," diye yorum yaptı.

"Herhalde öyle."

"Buralarda mı büyüdün?"

"Evet."

"Nasıldı?"

"Ah, bilmiyorum. Kıyaslayacak bir şeyim yok. Yalnız ve dostlarımla, bazı güzel zamanlarım oldu ve birkaç tane de kötü zamanım. Çocuk olmanın bir parçası."

"Bu yer...?"

"Sawall Yolları. Keşke hepsini göstermek, seni yolların hepsinden geçirmek için zamanım olsaydı."

"Belki başka bir gün."

"Evet."

Hayaletçark ya da Kergma'nın belirmesini umarak yürümeye başladım. Ama ikisi de belirmedi.

Sonunda bizi duvar halıları salonuna götüren bir koridordan geçtik, oradan istediğim odaya bir yol vardı. Çünkü oda metal ağaçlar galerisine geçen bir koridora açılıyordu. Ama oradan ayrılmadan önce, koridorda sesler duydum. Bu yüzden konuşanlar yaklaşırken odada bekledik. İçinde Erken Sanrı döneminden, turuncu, mavi ve sarıya boyanmış bir Jabberwock iskeleti vardı. İçlerinden birinin ağabeyim Mandor olduğunu hemen anladım; diğerini sesinden tanımadım, ama geçerlerken bir göz atmayı başardım ve Amblerashlı Lord Bances, Logrus'u Simgeleyen Yılanın Yüksek Rahibi (bir kereliğine bir unvanı tam olarak belirtmek gerekirse) olduğunu gördüm. Kötü bir hikaye olsa kapıda dururlardı ve ben herhangi

bir şey hakkında bilmem gereken her şeyi anlatan bir konuşmaya kulak misafiri olurdum.

Geçerken yavaşladılar.

"Demek öyle olması gerekiyor?" dedi Bances.

"Evet," diye yanıt verdi Mandor. “Kısa zamanda."

Ve geçip gittiler ve tek bir sözcük daha duyamadım. Uzaklaşıncaya kadar ayak seslerini dinledim. Sonra biraz daha bekledim. “Takip et. Takip et," diyen küçük bir ses duyduğumdan eminim.

"Bir şey duydun mu?" diye fısıldadım.

"Hayır."

Koridora çıktık ve sağa dönerek Mandor ile Bances’in gittiği yolun aksini seçtik. Biz bunu yaparken, sol kalçamın altında, bir noktada sıcaklık hissettim.

"Onun yakınlarda bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Corwin hayaleti. “Dara’nın tutsağı mı?"

"Evet ve hayır," dedim. “Oy!"

Bacağımın üst kısmına sıcak kömür bastırılmış gibi hissediyordum. Amber bir tabut içinde, mumyalanmış bir hanımefendiyle paylaştığım en yakın girintiye kayarak elimi cebime daldırdım.

Elim üzerine kapanırken ne olduğunu biliyordum. O anda ilgilenmek için ne zamanım, ne arzum olan her tür felsefi spekülasyonu akla getiriyordu ve bu yüzden bu tür şeylerle ilgilenmek için zamanın sınavından geçmiş bir yöntemi tercih ettim: hepsini rafa kaldırdım.

Cebimden çıkardığım şey bir çubukluydu ve avcumda sıcak sıcak yatıyordu. Onunla parmağıma taktığım yüzük arasında hemen bir kıvılcım uçtu.

Ardından sözsüz bir iletişim, bir dizi imge, fikir, duygu geldi ve beni Mandor’u bulmaya, Saraylar’ın bir sonraki kralı olarak taç giymeye hazırlanmak üzere kendimi ellerine teslim etmeye zorladı. Bleys’in onu asla takmamamı neden söylediğini anlayabiliyordum. Arada kendi çubuklum olmasa, emirleri herhalde karşı konulamaz olacaktı. Onu kapatmak, çevresine yalıtkan bir duvar inşa etmek için kendiminkini kullandım.

"O lanet şeylerden iki tane mi var sende!" dedi Corwin’in hayaleti.

Başımı salladım.

"Onlar hakkında bilmediğim bir şey biliyor musun?" diye sordum. “Her şey bu tanıma uyar."

Başını iki yana salladı.

"Yalnızca çok eski güç nesneleri olduklarını, evrenin hâlâ bulanık bir yer olduğu ve Gölge alemlerin daha belirsiz bir şekilde tanımlandığı zamanlardan kaldıklarını. Zamanı geldiğinde onları yapanlar ya uyudu, ya çözüldü, ya da o tür kişilerin yaptığı başka bir şey yaptı ve çubuklular çekildi, saklandı, dönüştürüldü ya da hikaye bittiğinde bu tür şeylere ne olursa o oldu. Elbette pek çok uyarlaması var. Hep olmuştur. Ama iki tanesini Saraylar'a getirmek üzerine çok dikkat çekecek. Sırf varoluşun bu kutbunda bulunmaları yüzünden Kaos'un genel gücüne katkıda bulunacaklarından bahsetmiyorum bile."

"Ah, tanrım," dedim. "Taktığıma kendini de gizlemesini emredeceğim."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi, "ama emin değilim. "Her güç kaynağıyla daimi bir akım bağlantısı sürdürdüklerini ve nesnenin bu yayın doğasının varlığını belli edeceğini düşünüyorum."

"O zaman kendini olabildiğince düşük seviyeye ayarlamasını söyleyeceğim."

Başını salladı.

"Söylemenin bir zararı olmaz," dedi, "ama bunu otomatik olarak yaptıklarını tahmin ediyorum."

Diğer yüzüğü cebime koydum, girintiden çıktım ve koridor boyunca hızla ilerledim.

Aradığımı düşündüğüm yere yaklaşınca yavaşladım. Ama yanıldığımı sandım. Metal orman orada değildi. O kısmı geçtik. Kısa süre sonra, tanıdık bir sergiye geldik. O yönden yaklaşınca, metal ormandan önce duran. Daha dönerken biliyordum. Ne olduğunu anlamıştım. Eskiden metal orman olan yere geldiğimizde, durdum ve inceledim.

"Ne oldu?" diye sordu hayalet babam.

"Kaos'ta şimdiye dek yapılmış her tür keskin silah ve aletlerden oluşan bir sergi gibi görünüyor," dedim. "Dikkat edersen hepsinin ucu yukarı dönük."

"Ee?" diye sordu.

"Aradığım yer burası," diye yanıt verdim, "metal bir ağaca tırmanacağımız yer."

"Merle," dedi, "belki burası düşünce süreçlerime ya da seninkilere bir şey yapıyor. Anlamıyorum."

"Tavana yakın," diye açıkladım, işaret ederek. “Yaklaşık olarak nerede olduğunu biliyorum -sanırım. Ama şimdi farklı görünüyor..."

"Orada ne var, evlat?"

"Bir yol, bir nakil alanı, Jabberwock iskeletine giden yere geçtiğimiz gibi. Ama bu bizi senin küçük mabedine götürecek."

"Gideceğimiz yer orası mı?"

"Evet."

Çenesini ovaladı.

"Eh, yanından geçtiğimiz bazı sergilerde oldukça uzun nesneler vardı," dedi “ve hepsi metal ya da taştan yapılmış değildi. Bir totem direği ya da her ne halt ise buraya taşıyabilir, o yerin altındaki keskin nesnelerin bazılarını temizleyebilir, direği altına..."

"Hayır," dedim. “Anlaşılan Dara birinin mabedi ziyaret ettiğini anlamış. Muhtemelen benim son ziyaretimde, beni neredeyse yakalayacaktı. Sergi bu yüzden değişmiş. Oraya çıkmanın yalnızca iki yolu var. Önerdiğin gibi sağlam bir şey getirmek ve tırmanmadan önce bir sürücü kesici aleti temizlemek. Ya da çubukluyu yüklemek ve kendimizi oraya yükseltmek. İlki fazla uzun sürer ve herhalde fark ediliriz. İkincisi o kadar çok güç gerektirir ki, kuşkusuz annemin buraya kurduğu bütün büyülü alarmları çalıştırır."

Kolumu yakaladı ve beni serginin yanından geçirdi.

"Konuşmalıyız," dedi, beni küçük bir sıranın bulunduğu bir girintiye götürerek.

Oturdu ve kollarını kavuşturdu.

"Ne haltlar dönüyor, bilmem gerek," dedi. “Bilgi almazsam doğru düzgün yardım edemem. Adamla mabet arasındaki bağlantı ne?"

"Annem bana 'Onu Çukur’da ara,' derken gerçekte ne kastettiğini anladığımı sanıyorum," diye açıkladım. “Mabedin zemininde döşeme taşlarına işlenmiş stilize Kaos ve Amber resimleri var. Saraylar tarafının kenarında Çukur’un resmi var. Mabedi ziyaret ederken o tarafa hiç ayak basmadım. Oraya konulmuş bir yol olduğuna ve diğer ucunda senin tutsak edildiğin yerin bulunduğuna iddiaya girmeye hazırım."

Ben konuşurken başını sallamaya başladı, sonra, “Demek yoldan geçip onu kurtaracağız?" diye sordu.

"Doğru."

"Söylesene, bu yollar hep iki yönlü mü çalışır?" dedi.

"Şey, hayır... Ah, neye varmaya çalıştığını anlıyorum."

"Bana mabedi daha ayrıntılı tarif et," dedi.

Ettim.

"Yerdeki o büyü çemberi ilgimi çekti," dedi. “Varlığın risklerini göze almadan onunla iletişim kurmanın yolu olabilir. Belki bir tür imge değiş tokuşu."

"Nasıl çalıştığını anlamak için uzun süre uğraşmam gerekebilir," dedim, “şanslı olmadıkça. Benim önerim yükselmek, içeri girmek, Çukur’daki yolu kullanarak ona ulaşmak, onu kurtarmak ve defolup gitmek. İncelik yok. Ustalık yok. Beklediğimiz gibi olmayan bir şeyle karşılaşırsak, çubuklunun gücünü kullanarak aşarız onu. Hızlı hareket etmek zorundayız, çünkü bir kez başlayınca, peşimize düşecekler."

Derin düşüncelere dalmış gibi uzun uzun bana baktı.

Sonunda sordu, “Annenin büyülerinin kazayla alarm vermesinin yolları yok mu?"

"Hm. Gerçek Çukurdan gelen başıboş bir büyü akımının geçmesi, sanırım. Bazen onları çalıştırır."

"Bu geçiş nasıl bir şey olur?"

"Bir büyü çökeltisi ya da dönüşüm," dedim.

"Böyle bir şeyin sahtesini yapabilir misin?"

"Sanırım. Yine de, araştırırlar ve Corwin’in gittiğini görünce hile olduğunu anlarlar. Çaba boşa gider."

Güldü.

"Ama o gitmeyecek," dedi. “Ben yerini alacağım."

"Bunu yapmana izin veremem!"

"Benim seçimim," dedi. “Ama Dara ile Mandor’un Güçler arasındaki çatışmayı, Desendüşüşü’nden daha büyük bir şey haline getirmesini engelleyecekse zamana ihtiyacın olacak."

İçimi çektim.

"Tek yol bu," dedi.

"Sanırım haklısın."

Kollarını açtı, gerindi, ayağa kalktı.

"Hadi gidip yapalım," dedi.

Bir büyü kurmalıydım, son zamanlarda yapmadığım bir şey eh, yarım bir büyü, etkileri yarım, çünkü ona enerji verecek bir çubuklum vardı. Sonra

onu serginin üzerine yaydım, keskin uçları, moleküler düzeyde birleştirilmiş çiçeklere çevirdim.

Ben bunu yaparken, girişimi fark eden ve merkeze bildiren psişik alarm olduğundan emin olduğum bir karıncalanma hissettim.

Sonra bir sürü enerji çağırdım ve ikimizi havalandırdım.

Yaklaşınca yolun çekişini hissettim. Neredeyse tam on ikiden vurmuştum. Onun bizi geçirmesine izin verdim.

Corwin hayaleti küçük mabedi görünce alçak sesle ıslık çaldı.

"Zevkini çıkar," dedim. “Tanrılar gibi davranılıyorsun."

"Evet. Kendi kilisesinde tutsak."

Odayı aştı, yürürken kılıç kemerini çözdü. Sunağın üzerinde duranla değiştirdi.

"Güzel kopya," dedi, “ama Desen bile Grayswandir’i kopya edemez."

"Kılıcın üzerinde Desen’den bir parça olduğunu düşünüyordum."

"Belki de tam tersidir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün diğer Corwin’e sor," dedi. “Son zamanlarda konuştuğumuz bir şeyle ilgili."

Yaklaştı ve ölümcül paketi bana uzattı. Silah, kın, kemer.

"Bunu ona götürme iyiliğini yap," dedi.

Kemerin tokasını bağladım ve başımdan geçirip omzuma astım.

"Tamam," dedim. “Harekete geçsek iyi olacak."

Mabedin uzak köşesine yöneldim. Çukur’un bulunduğu yere yaklaşırken bir yolun yanlış anlaşılması imkansız çekiştirmesini hissettim.

"Evreka!" dedim, çubukludaki kanalları harekete geçirerek.

"Beni takip et."

Öne adım attım ve yol beni götürdü.

Yaklaşık yirmi beş metrekarelik bir odaya geldik. Ortasında tahta bir direk vardı ve zemin taştı. Üzerine biraz saman serpilmişti. Mabetteki gibi, pek çok iri mum odaya dağılmıştı.

İki yanda duvarlar taş, diğerlerinde ahşaptı. Tahta duvarlarda mandalsız tahta kapılar vardı. Taş duvarların birinde penceresiz, metal bir kapı ve sol yanında bir anahtar deliği vardı. Doğru büyüklükte görünen bir anahtar direkteki çiviye asılmıştı.

Anahtarı aldım ve hızla sağımdaki tahta kapının arkasını kontrol ettim. İri bir su fıçısı, bir kepçe, değişik kaplar, bardaklar ve çatal bıçaklar buldum.

Diğer kapının arkasında birkaç battaniye ve muhtemelen tuvalet kağıdı olan yığınlar vardı.

Sonra metal kapıya yaklaştım ve anahtarla vurdum. Yanıt gelmedi. Anahtarı kilide soktum ve Corwin hayaletinin kolumu tuttuğunu hissettim.

"Bunu ben yapsam daha iyi olacak," dedi. “Onun gibi düşünüyorum ve sanırım ben daha güvende olurum."

Bundaki bilgeliği kabul etmek zorundaydım. Yana çekildim.

"Corwin!" diye seslendi. “Seni çıkaracağız! Oğlun Merlin ve ben, kopyan buradayız. Kapıyı açtığımda üzerimize atlama, olmaz mı? Kıpırdamadan duracağız, bize iyice bakabilirsin."

"Aç şunu," dedi içeriden bir ses.

Açtı ve orada durduk.

"Bak hele," dedi sonunda hatırladığım ses. “Siz bayağı gerçek görünüyorsunuz."

"Gerçeğiz," dedi hayalet “ve bu gibi olaylarda her zaman olduğu gibi, acele etsen iyi olacak."

"Evet." İçeriden ağır ayak sesleri duyuldu ve çıktığı zaman sol eliyle gözlerini gölgeledi. “İkinizden birinde güneş gözlüğü var mı? Işık acıtıyor."

"Lanet olsun!" dedim, bunu düşünmüş olmayı dileyerek.

"Hayır, ve şimdi çağırırsam Logrus beni fark edebilir."

"Daha sonra, daha sonra. Gözlerimi kısarım ve sendelerim. Buradan defolup gidelim."

Hayaleti hücreye girdi.

"Şimdi beni sakallı, zayıf ve pis yap. Saçları uzat, giysileri lime lime yap," dedi. “Sonra beni içeri kilitle."

"Neler oluyor?" diye sordu babam.

"Hayaletin bir süre için senin yerini alacak."

"Sizin planınız," dedi Corwin. “Hayalet ne diyorsa onu yap." Ben de yaptım. Sonra döndü ve elini hücreye uzattı. “Sağ ol, dostum."

"Bir şey değil," diye yanıt verdi diğeri, elini tutup sıkarak.

"İyi şanslar."

"Hoşça kal."

Kapıyı kapattım ve kilitledim. Anahtarı çiviye astım ve babamı yola götürdüm. Yol bizi öte yana geçirdi.

Mabede geldiğimizde elini indirdi. Loşluk artık daha rahat etmesini sağlamış olmalıydı. Benden uzaklaştı, sunağa yaklaştı.

"Gitsek iyi olacak, baba."

Gülerek sunağa uzandı, yanan bir mumu kaldırdı ve onu kullanarak esinti yüzünden söndüğü anlaşılan başkalarını yaktı.

"Kendi mezarıma işedim," dedi. “Kendi kilisemde kendime bir mum adama zevkini geçemem."

Sol elini bakmadan bana uzattı.

"Bana Grayswandir’i ver," dedi.

Kemeri başımdan geçirip uzattım. Tokasını açtı, beline taktı, kılıcı kınında gevşetti.

"Tamam. Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Hızla düşündüm. Dara son seferde duvardan çıktığımı fark etmişse -düşününce, açık bir olasılıktı- duvarlara bir şekilde bubi tuzakları kurulmuş olabilirdi. Diğer yandan, geldiğimiz yoldan çıkarsak, alarma yanıt vermek üzere buraya koşan birileriyle karşılaşabilirdik.

Lanet olsun.

"Gel," dedim, gelen birini görürsek bizi hemen uzaklaştırması için çubukluyu harekete geçirerek. “Zor olacak, çünkü çıkarken uçmamız gerekiyor."

Onu yine yakaladım ve yola yaklaştık. Yol bizi götürürken ikimizi enerjilere sardım ve çiçek ve bıçak tarlasının üzerinden uçurttum.

Koridordan ayak sesleri geliyordu. Bizi bir başka yere taşıdım.

Jurt’un dairesine vardık, kimse hâlâ hücresinde olan bir adamı aramak için buraya gelmez gibi görünüyordu ve Jurt’un şimdilik buraya ihtiyacı olmadığını biliyordum.

Corwin yatağa yayıldı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Bu arada," dedi, “teşekkürler."

"Önemli değil," dedim.

"Burayı oldukça iyi biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Çok değişmemiş gibi," dedim.

"O zaman ben saç ve sakal traşı için kardeşinin makasını ve traş bıçağını ödünç alırken benim için bir buzdolabını talan etmeye ne dersin?"

"Ne istersin?"

"Et, ekmek, peynir, şarap, belki bir parça pasta," dedi. “Taze ve bol olduğu sürece herhangi bir şey. Sonra bana anlatacak çok hikayen var."

"Sanırım öyle," dedim.

Ve böylece çocukken kullandığım tanıdık koridorlardan ve yollardan geçerek mutfağa yollandım. Burası sadece birkaç mumla aydınlanmıştı, ateşler örtülmüştü. Çevrede kimse yoktu.

Kileri talan etmeye gittim, bir tepsiyi talep edilen muhtelif şeylerle doldurdum, karşıma çıkan birkaç meyveyi de ekledim. İçeri girmek için kullandığım kapıdan keskin bir nefes alış sesi duyunca az daha şarap şişesini düşülüyordum.

Mavi ipeklere sarınmış Julia'ydı.

"Merlin!"

Ona yaklaştım.

"Sana çok özür borçluyum," dedim. "Dilemeye hazırım."

"Geri döndüğünü duymuştum. Kral olacağını duydum."

"Komik, bunu ben de duydum."

"O zaman sana kızgın kalmam pek vatanseverce olmaz, değil mi?"

"Seni incitmeyi hiç istemedim," dedim. "Ne fiziksel olarak, ne de başka şekilde."

Aniden birbirimize sarıldık. Uzun sürdü. Sonra bana, "Jurt artık dost olduğunuzu söyledi," dedi.

"Sanırım öyle gibiyiz."

Onu öptüm.

"Birbirimize dönecek olsak," dedi, "herhalde seni yine öldürmeye çalışır."

"Biliyorum. Bu sefer sonuçları gerçekten felaket olur."

"Şu anda nereye gidiyorsun?"

"Yapacak bir işim var ve birkaç saatimi alacak."

"Neden işin bittiği zaman uğramıyorsun? Konuşacak çok şeyimiz var. Şimdilik Morsalkım Odası denen bir yerde kalıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim. "Bu çılgınlık."

"Daha sonra görüşür müyüz?"

"Belki."

Ertesi gün Kenar'a gittim, çünkü Çukurdalgıçlarının -Kenar'ın ötesindeki Yaratılış'tan kalma eserler arayan kişilerin nesillerdir ilk defa dalışları askıya aldıklarını duymuştum. Onlara sorduğumda bana derinliklerde tehlikeli faaliyetlerin olduğunu söylediler. Hortumlar, ateş kanatları, yeni yaratılmış maddelerin patlaması.

Tenha bir yere oturdum ve aşağıyı seyretmeye başladım.

Taktığım çubukluyu kullanarak takmadığımı sorguladım. Onu sardığım kalkanı kaldırdığım zaman değişmez bir tonla konuşmaya başladı, “Mandor’a git. Tahta çık. Ağabeyini gör. Anneni gör. Hazırlıklara başla." Onu tekrar sardım ve kaldırdım. Kısa sürede bir şey yapmazsam, Mandor kontrolünün dışında olduğumdan kuşkulanacaktı. Umurumda mıydı sanki?

Buradan uzaklaşabilir, belki babamla gider, Desen’inin üzerinde gelişebilecek herhangi bir çatışmada ona yardım edebilirdim. Hatta iki çubukluyu da oraya götürür, oradaki güçleri yükseltirdim. Kendi büyüme hâlâ güvenebiliyordum.

Ama sorunum tam buradaydı. Annemin ve muhtemelen ağabeyim Mandor’un kontrolü altında, tam bir kraliyetçi olacak şekilde yetiştirilmiş ve koşullandırılmıştım. Amber’i seviyordum, ama Saraylar’ı da seviyordum. Amber’e kaçmak, her ne kadar güvende olmamı sağlayacaksa da, tıpkı babamla kaçmak, ya da Coral’la veya Coral’sız, Gölge Yeryüzü’ne kaçmak gibi kişisel sorunumu çözmeyecekti. Hayır. Sorun buradaydı, içimde.

Beni yükseltilmiş bir yoldan Sawall’a götürecek bir tülsü çağırdım. Yolculuk ederken, ne yapmam gerektiğini düşündüm ve korktuğumu fark ettim. Olaylar göründüğü kadar ileriye giderse, ölme olasılığım fazlaydı. Alternatif olarak, gerçekten istemediğim halde birini öldürmek zorunda kalabilirdim.

Ama her durumda, bir çözüm olmalıydı, aksi halde varoluşumun bu kutbunda asla huzur nedir bilmeyecektim.

İnci rengi gökyüzünün zirvesindeki yeşil güneşin altında, mor bir çayın yanında yürüdüm. Mor-gri bir kuş çağırdım. Gelip bileğime oturdu. Random’a bir mesajla Amber’e yollamayı düşünmüştüm onu. Ama nasıl denersem deneyeyim, basit bir not yazamadım. Çok fazla şey çok fazla şeye dayanıyordu.

Gülerek kuşu serbest bıraktım. Kıyıdan sıçradım ve suyun üzerinde bir başka yola vurdum.

Sawall’a döndüm, heykel salonuna gittim. Artık ne yapmam gerektiğini ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Daha önce, dev yapılara, basit şekillere, karmaşık şekillere bakarak durduğum -ne kadar geçmişti?- yerde durdum.

"Hayalet?" dedim. “Buralarda mısın?"

Yanıt gelmedi.

"Hayalet!" diye tekrarladım daha yüksek sesle. “Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

Koz Kartlarımı çıkardım, Hayaletçark’a ait olanı seçtim.

Parlak bir halka.

Ona yoğunlaşarak baktım, ama soğumaya başlamakta geç kaldı. Bu salonun açıldığı bazı tuhaf uzamlar düşünülünce, bu anlaşılabilir bir şeydi. Aynı zamanda sinir bozucuydu.

Çubukluyu kaldırdım. Onu burada, niyetlendiğim seviyede kullanmak hırsız alarmını çalıştırmak gibi bir şey olacaktı.

Amin.

Tarot’a ince bir güç hattıyla dokunarak, aletin duyarlılığını artırmaya çalıştım. Yoğunlaşmamı sürdürdüm.

Yine, hiçbir şey.

Daha fazla güçle destekledim. Ardından algılanabilir bir soğuma geldi. Ama iletişim yoktu.

"Hayalet," dedim, sıktığım dişlerimin arasından. “Bu önemli. Bana gel."

Yanıt yok. Bu yüzden nesneye güç akıttım. Kart parlamaya başladı, üzerinde buz kristalleri oluştu. Yakınlarında küçük çatırtılar duyuldu.

"Hayalet," diye tekrarladım.

O zaman zayıf bir varlık hissi geldi ve karta daha fazla enerji akıttım. Elimde parçalandı ve onu bir güçler ağıyla yakaladım, tüm parçaları bir araya getirdim, küçük bir vitraylı pencereye bakıyor gibiydim. İçine uzanmaya devam ettim.

Sonra, “Baba! Başım dertte!" dediğini duydum.

"Neredesin? Sorun ne?" diye sordum.

"Karşılaştığım bir şeyi takip ettim. Onu kovaladım. Neredeyse matematiksel bir soyutlama. Adı Kergma. Burada, tekçift boyutlu bir arayüzde kısılı kaldım ve sarmallar çizip duruyorum. O zamana kadar epey eğleniyordum."

"Kergma’yı iyi tanırım. Kergma bir düzenbazdır. Uzamsal konumunu hissedebiliyorum. Dönüşe karşı koyacak enerji patlamaları göndereceğim. Sorun çıkarsa bildir. Gelebileceğin zaman söyle ve gel."

Çubukludan enerji yolladım ve fren etkisi başladı. Biraz sonra, “Sanırım artık kaçabilirim," dedi.

"Gel o zaman."

Aniden Hayalet oradaydı, çevremde büyülü bir halka gibi dönüyordu.

"Teşekkürler, baba. Buna gerçekten minnettarım. Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Var," dedim.

"Ne?"

"Kendini küçült ve üzerimde bir yere saklan."

"Bileğin iyi mi?"

"Elbette."

Dediğimi yaptı. Sonra, “Neden?" diye sordu.

"Aniden bir müttefike ihtiyacım olabilir," diye yanıtladım.

"Neye karşı?"

"Her şeye," dedim. “Kavga zamanı."

"Bundan hiç hoşlanmadım."

"O zaman şimdi git. Sana kızmam."

"Bunu yapamam."

"Dinle, Hayalet. Bu iş büyüdü ve artık bir çizgi çekilmeli. Ben..."

Hava sağımda pırıldamaya başladı. Ne anlama geldiğini biliyordum.

"Daha sonra," dedim. “Kıpırdama."

...Ve bir kapı belirdi, yeşil ışıktan bir kuleyi içeri almak üzere açıldı: gözler, kulaklar, burun, ağız, kollar denize benzer eriminde dönüyordu. Son zamanlarda gördüğüm en ilham verici iblis şekillerinden biri. Ve elbette, hatlarını tanıyordum.

"Merlin," dedi. “Burada çubukluyla oynadığını hissettim."

"Hissedeceğini biliyordum," diye yanıt verdim “ve hizmetindeyim, Mandor."

"Gerçekten mi?"

"Her açıdan, ağabey."

"Belli bir tahta çıkma meselesi de dahil mi?"

"Özellikle de o."

"Mükemmel! Peki burada ne işler çeviriyordun?"

"Kaybettiğim bir şeyi arıyordum."

"Bu başka bir günü bekleyebilir, Merlin. Şu anda yapacak çok şeyimiz var."

"Evet, bu doğru."

"Daha hoş bir şekil al ve benimle gel. Tahta çıktıktan sonra yapacaklarını konuşmalıyız. Hangi Evler baskılanacak, kimler yasadışı ilan edilecek-"
"Hemen Dara ile konuşmalıyım."
"Önce sana biraz bilgi vermeyi tercih ederim. Gel! Değiş de gidelim!"
"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"
"Gantu'da, sanırım. Ama onunla daha sonra konuşuruz."
"Yanında Koz Kartı yoktur, değil mi?"
"Korkarım yok. Senin yanında bir deste taşıdığını sanıyordum?"
"Taşıyorum. Ama bir gece içerken onunki yanlışlıkla yok edildi."
"Fark etmez," dedi. "Dediğim gibi, onu daha sonra görürüz."
Konuşurken çubukluda kanallar açıyordum. Onu bir güç hortumunun merkezinde yakaladım. İçindeki dönüşüm sürecini görebiliyordum ve onu tersine çevirmek, yeşil ve dönen kuleyi yıkıp, siyah ve beyazlara bürünmüş, ak saçlı ve çok sinirli görünen bir adama dönüştürmek kolaydı.
"Merlin!" diye haykırdı. "Neden beni değiştirdin?"
"Bu şey beni büyülüyor," dedim, çubukluyu sallayarak. "Yalnızca neler yapabildiğini görmek istemiştim."
"Artık gördün," dedi. "Şimdi lütfen beni eski halime getir ve kendin için daha uygun bir şekil bul."
"Bir dakika," dedim, o eriyip akmaya çalışırken. "Seni tıpkı olduğun gibi istiyorum."
Çabasına karşı onu tuttum ve havada alev alev bir dikdörtgen çizdim. Bir dizi hızlı hareket onu annemin kaba bir resmiyle doldurdu.
"Merlin! Ne yapıyorsun!" diye bağırdı Mandor.
Bir nakil büyüsüyle uzaklaşma çabasını bastırdım.
"Toplantı zamanı," diye bildirdim. "Bana tahammül et."
Önümde asılı duran doğaçlama Koz Kartı'na bakmakla yetinmedim, bedenimde ve çevremde dönen enerjilerle düpedüz saldırdım ona.
Aniden Dara yarattığım çerçevenin içinde duruyordu. Uzun boylu, kömür karası gözleri yeşil alevden.
"Merlin! Neler oluyor?" diye haykırdı.
Hiç bu şekilde yapıldığını duymamıştım, ama iletişimi korudum, gelmesini emrettim ve çerçeveyi söndürdüm. Yaklaşık iki metre boyunda ve öfke püskürerek önümde duruyordu.
"Bunun anlamı ne?" diye sordu.
Onu da Mandor gibi yakaladım ve insan boyutuna döndürdüm.

"Demokrasi," dedim. “Bir an için hepimiz benzer görünelim."

"Bu komik değil," diye karşılık verdi ve değişmeye başladı.

Çabasını iptal ettim.

"Hayır, değil," diye yanıt verdim. “Bu toplantıyı ben düzenledim ve benim koşullarıma göre yürüyecek."

"Pekala," dedi, omuzlarını silkerek. “Bu kadar acil olan ne?"

"Taht meselesi."

"Konu halledildi. Taht senindir."

"Peki ben kimin olacağım?" Bir çubukluyu diğerinden ayırmalarının yolu olmadığını umarak sol elimi kaldırdım. “Bu şey büyük güçler veriyor. Aynı zamanda, kullanımı karşısında bir bedel alıyor. Takanı etkileyecek bir büyü taşıyor."

"Swayhill’e aitti," dedi Mandor. “Seni onun varlığının gücüne alıştırmak için yüzüğü sana ulaştırdım. Ve evet, bir bedel var. Takan bunu kabul etmeli."

"Onunla mücadele ettim," diye yalan söyledim “ve artık efendisi benim. Ama asıl sorunlar kozmik değildi. Sizin büyülerinizin zorlamalarıydı."

"Bunu inkar etmiyorum," dedi Mandor. “Ama bunun için çok iyi bir sebep vardı. Tahta çıkmaya gönülsüzdün. Bir zorlama unsuru eklemek zorunda hissettim kendimi."

Başımı salladım.

"Bu yeterli değil," dedim. “Daha fazlası vardı. Beni sizin hizmetkarınız yapmak için tasarlanmış bir şey vardı."

"Gerekliydi," diye karşılık verdi. “Uzun süre uzakta yaşadın. Yerel siyasi sahneyi iyi bilmiyorsun. Dizginleri alıp dilediğin yöne gitmene izin veremezdik. Aptalca davranışların pahalıya mal olacağı böyle bir zamanda değil. Ev’in seni kontrol etmek için bir yola ihtiyacı vardı. Ama bu yalnızca eğitimin tamamlanana kadar sürecekti."

"Senden kuşku duymama izin ver, ağabey," dedim.

Dara’ya baktı, o hafifçe başını salladı.

"O haklı," dedi Dara “ve işi öğrenene kadar geçici bir kontrol mekanizmasında yanlış bir şey göremiyorum. Ortada aksine izin verilemeyecek kadar çok şey var."

"Bu bir köle büyüsüydü," dedim. “Beni tahta çıkmaya ve emirlere itaat etmeye zorlayacaktı."

Mandor dudaklarını yaladı. İlk kez endişe belirtisi gösterdiğini görüyordum. Bu beni hemen dikkatli olmaya yöneltti ama biraz sonra bunun hesaplı bir dikkat çekme yöntemi olabileceğini anladım. Savunmamı ona odakladım ve elbette, saldırı Dara'dan geldi.

Bir ısı dalgası üzerimden geçti. Dikkatimi hemen kaydırdım, bir engel yaratmaya çalıştım. Bu şahsıma bir saldırı değildi. Yatıştırıcı, zorlayıcı bir şeydi. Onu uzak tutmak için mücadele ederken dişlerimi gösterdim.

"Anne..." diye hırladım.

"Gerekli önlemleri eski yerine koymalıyız," dedi duygusuz bir sesle, benden çok Mandor'a.

"Neden?" diye sordum. "İstediğin şeyi elde ediyorsun."

"Taht yeterli değil," diye yanıt verdi. "Bu konuda sana güvenmiyorum ve güven şart."

"Bana hiç güvenmedin," dedim, büyüsünden kalanları iterek.

"Bu doğru değil," dedi "ve bu teknik bir mesele, kişisel değil."

"Mesele her ne ise," dedim, "ben yokum."

Mandor bana bir felç büyüsü fırlattı ve onu ittim. Artık her şeye hazırdım. Ben bunu yaparken, Dara bana Kargaşa Fırtınası olduğunu fark ettiğim karmaşık bir şeyle saldırdı. İkisiyle birden, büyüye karşı büyü maçı yapacak değildim. İyi bir büyücünün yarım düzine asılı büyüsü olabilir. Onların akıllıca kullanımı genellikle bu tür durumlarla başa çıkmak için yeterlidir. Bir büyü düellosunda, onların kullanılma stratejileri oyunun önemli bir parçasıdır. Büyüler bittiği zaman iki taraf da hâlâ ayaktaysa, kaba kuvvetle savaşmak zorunda kalırlar. O zaman, kim daha fazla gücü kontrol ediyorsa, o üstün çıkar.

Kargaşa Fırtınası'na karşı bir şemsiye açtım, Mandor'un Astral Sopası'nı savuşturdum, annemin Ruh Bölünmesi sırasında kendimi bir arada tuttum, Mandor'un Karanlık Kuyusu'nda duyularımı korudum. En önemli büyülerim bayatlamıştı ve çubukluya güvenmeye başladığımdan beri yeni büyü asmamıştım. Çoktan kaba kuvvet kullanma durumuna düşmüştüm.

Neyse ki, çubuklu daha önce yapabildiğimden daha fazlasını kontrol edebilmemi sağlıyordu. Tek yapmam gereken onların büyülerini tüketmesini beklemekti, sonra tüm hünerler ortadan kalkacaktı. Onları yoracak, tüketecektim.

Mandor bir tanesini yaklaştırdı, Elektrik Kirpi'nin bir sürtünmesiyle canımı acıttı. Ama onu bir güç duvarıyla perişan ettim ve her yöne çakan,

dönen disklerden oluşan bir sisteme çarptım. Dara sıvı aleve dönüştü, kıvrandı, dalgalandı, çemberler ve sekizler halinde aktı, yaklaşıp uzaklaşırken çevremde dönmeleri için bana keyif ve acı kabarcıkları fırlattı. Onları fırtınaya geri fırlatmaya, o porselen suratı parçalamaya, kuleleri, içinde delikler olan aile gruplarını, ışıyan geometrileri sökmeye çalıştım. Mandor kuma döndü, üzerine yayıldığı yapıdan akmaya çalıştı, sarı bir halı oldu, bana doğru süründü.

Etkileri görmezden geldim ve onları enerjilerle dövmeye devam ettim. Halıyı ateşe fırlattım, üstlerine yüzen bir çeşme bıraktım. Giysilerimdeki ve saçlarımdaki küçük ateşleri silkeleyerek bilincimi sol omzumdaki ve bacağımdaki uyuşuk noktalara akıttım. Ufalandım ve Dara'nın Çözülme büyüsüne hâkim olunca kendimi topladım. Mandor'un Elmas Köpük'ünü parçaladım ve Hüküm Zincirleri'ni sindirdim. Üç kez, insan şeklimi daha uygun şeylere dönüştürdüm, ama hep insan şekline geri döndüm. Suhuy'un yaptığı bitirme sınavlarından bu yana böyle egzersiz yapmamıştım.

Ama nihai avantajın bana ait olduğu açıktı. Onların tek gerçek şansları beni hazırlıksız yakalamaktı ve o şans gitmişti. Çubukludaki tüm kanalları açtım, Desen'i bile korkutacak bir şey ama, şimdi düşünüyorum da, beni sanki uyuşturmuştu. Mandor'u, onu iskelete çeviren, sonra aniden eski haline getiren bir güç külahında yakaladım. Dara'yı çivilemek daha zordu, ama bütün kanallarla saldırdığımda, onu niyetlendiğim heykele dönüşmekten kurtaran tek şey bana yedekte sakladığı bir Sersemletme büyüsüyle vurması oldu. Bunun yerine ölümlü şeklinde kaldı ve ağır hareketlere mahkum oldu.

Başımı iki yana salladım, gözlerimi ovaladım. Önümde ışıklar dans ediyordu.

"Tebrikler," dedi Dara, yaklaşık on saniye içinde. "Düşündüğümden daha iyiymişsin."

"Ve işim henüz bitmedi," diye yanıt verdim, derin derin nefes alarak. "Bana yaptığınızın aynısını size yapmamın zamanı geldi."

Onları kontrolüm altında tutacak büyüyü tasarlamaya başladım. O sırada annemin ağır ağır gülümsediğini gördüm.

"Seninle -biz -başa çıkabiliriz -sanmıştım," dedi, hava önünde pırıldamaya başlarken. "Yanılmışım."

Önünde Logrus İmgesi belirdi. Annemin yüz hatları hemen canlılık kazandı.

Sonra İmgenin korkunç bakışını hissettim. Bana hitap ettiği zaman, o değişken ses sinir sistemimi paraladı.

"İnatçılığınla başa çıkmak üzere çağrıldım, ey kral olacak adam."

Aynalar Evi yıkılırken aşağıdan bir çatırtı geldi. O tarafa baktım. Dara da öyle. Ayağa kalkmaya çalışan Mandor da.

Yansıtan yüzeyler havalandı, bize doğru süzüldü. Hemen her tarafımıza dağılarak, yüzleşmemizi sayısız açıdan yansıttılar, tekrar yansıttılar. Görüntü sersemleticiydi, çünkü mekanın kendisi çarpılmış, çevremizde bükülmüş görünüyordu. Ve her görüntüde bir ışık halkası tarafından çevrelenmiştik, ama mutlak kaynağını seçemiyordum.

"Merlin'in yanındayım," dedi Hayalet bir yerden.

"Yapı!" diye bildirdi Logrus İmgesi. "Amber'de beni engelledin!"

"Desen'i de," dedi Hayalet. "Bence dengeliyor."

"Şimdi ne istiyorsun?"

"Merlin'den ellerini çek," dedi Hayalet. "Burada saltanat sürerken aynı zamanda hükmedecek. Üzerinde ipler olmadan."

Hayalet'in ışıkları çember çizmeye başladı.

Çubuklu'yu harekete geçirdim, tüm hatlarını açtım, Hayalet'i bulup ona enerji akıtmayı umuyordum. Ama iletişim kuramadım.

"Buna ihtiyacım yok, baba," dedi Hayalet. "Ben zaten Gölgedeki kaynaklara ulaşabiliyorum."

"Kendin için ne istiyorsun, yapı?" diye sordu İmge.

"Beni seven bir kişiyi korumak."

"Sana kozmik büyüklük önerebilirim."

"Zaten önerdin. Reddettim, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum. Ve hatırlayacağım." Devamlı kayan şekilden çentikli bir duyarga, ışık halkalarından birine yaklaştı. Karşılaştıkları zaman kör edici bir alev fışkırdı. Ama görüş açım temizlendiği zaman hiçbir şey değişmemişti. "Pekala," dedi İmge.

"Hazırlıklı gelmişsin. Henüz seni yok etmek için kendimi zayıflatma zamanım gelmedi. Bir başkası tereddüt etmemi beklerken değil."

"Kaos'un Leydisi," dedi, "Merlin'in dileklerini kabul etmelisin. Saltanatı aptalca bir şey olursa, kendi eylemleriyle kendisini yok edecek. Basiretli olursa, işine karışmadan istediğin şeyi elde etmiş olacaksın."

Annemin yüzünde inanamaz bir ifade belirdi.

"Amberin oğlu ve oyuncağı önünde gerileyecek misin?" diye sordu.

"Ona istediği şeyi vermeliyiz," diye kabul etti İmge, “şimdilik. Şimdilik..."

O kaybolurken hava çığlık attı. Mandor’un küçücük gülümsemesi sonsuzluğa yansıdı.

"Buna inanamıyorum," dedi Dara, çiçek suratlı bir kedi, sonra yeşil alevlerden bir ağaç olurken.

"Neye istersen inan," dedi Mandor ona. “O kazandı."

Ağaç sonbaharına alevlendi ve yok oldu.

Mandor bana başını salladı.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi.

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Nasıl anlarsan anla," dedi, “ama tavsiyeye ihtiyacın olursa, sana yardım etmeye çalışırım."

"Teşekkürler."

"Öğle yemeğinde konuşmak ister misin?"

"Şimdi değil."

Omuzlarını silkti ve mavi bir hortum oldu.

"O zaman görüşürüz," dedi sesi hortumun içinden, uçup gitmeden önce.

"Teşekkürler, Hayalet," dedim. “Zamanlaman oldukça iyileşmiş."

"Kaos’un solu zayıftı," diye yanıt verdi.

Gümüş, siyah, gri ve beyaz, yeni giysiler çağırdım. Onları Jurt’un dairesine götürdüm. Anlatacak uzun bir hikayem vardı.

Az kullanılan yollarda yürüdük, Gölge’den geçtik, sonunda Desendüşüşü Savaşı’nın son savaş alanına ulaştık. Burası yıllar içinde kendini iyileştirmiş, orada olan şeylere dair hiçbir iz bırakmamıştı. Corwin uzun uzun, sessizlik içinde baktı.

Sonra bana döndü. “Her şeyi düzenlemek, daha kalıcı bir denge sağlamak ve istikrar kazanmasını temin etmek için çaba gerekecek," dedi.

"Evet."

"Sence bir süre için bu uçta olayları sakin tutabilir misin?"

"Fikir bu," dedim. “Elimden geleni yaparım."

"İçimizden herhangi birinin yapacağı da bu," dedi. “Tamam, Random neler olduğunu bilmeli, elbette. Rakibi olarak karşısına çıkmanı nasıl karşılayacak, emin değilim, ama hayat bu."

"Ona saygılarımı ilet. Bill Roth’a da."

Başını salladı.

"Ve iyi şanslar," dedim.

"Hâlâ gizem içinde gizemler var," dedi. “Elime bir şeyler geçer geçmez, neler öğrendiğimi iletirim."

Yaklaştı ve bana sarıldı.

Sonra, “O yüzüğü yükle ve beni Amber’e gönder." dedi.

"Çoktan yüklendi," dedim. “Güle güle."

"...Ve merhaba," diye yanıt verdi, bir gökkuşağının kuyruğunun ucundan.

Sonra, Kaos’a giden uzun bir yürüyüş için geriye döndüm.

ONUNCU CİLT ve SERİ

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları
Fantastik Kurgu
Amber Yıllıkları 1. Cilt - 10.Cit
1-Amber'de Dokuz Prens
2-Avalon'un Tüfekleri
3-Tekboynuzun İşareti
4-Oberon'un Eli
5-Kaos Sarayları
6-Kıyametin Koz Kartları
7-Amber Kanı
8-Kaos İmgesi
9-Gölgelerin Şövalyesi
10-Kaos Sarayları
Roger Zelazny
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber
İngilizceden çeviren: Barış E. Alkım ve Niran Elçi
Redaksiyon: Sönmez Güven ve Gamze Sarı ve Umut Kayalıoğlu

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hıigo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hıigo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.

1 Wanderjahr (AL): Gezerek geçirilen bir yıl. (YHN.))
2 (Lat.) Zaman uçuyor. (YUN.)
3 Walpurgis: Sekizinci yüzyılda yaşamış bir azize. (YHR)
4 (hp.) De nada: Bir şey değil. (YHN.)
(Fr.-I.at.) Makinadan çıkan tanrıyı arayınız. (Y.N.)